

Giới thiệu Tiên Ma Điển

Diệp Phi thân mang trọng bệnh, chuẩn đoán sống không quá 18 năm cho nên hần phi thường hiểu rõ giá trị của thời gian.

Cho nên hần đã không ngừng cố gắng nhưng mà hình như hần gặp phải cái vận cứt chó, người ta an ổn tu luyện đến già, riêng hần lại bị nỗi phiền phức quần thân.

Chẳng lẽ tu đạo, sống an ổn lại không phải điều lão Thiên dành cho ta?

Muốn biết bản thân hần trải qua những khó khăn, âm mưu và thủ đoạn nào hay việc hần dùng tài trí đã đập tan những âm mưu, phá vỡ số mệnh của mình thì mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mi Ngao đảo

Ở bên trong không gian thần bí thâm thúy, tràn ngập trập trập mông mông sương mù trắng, đôi mắt nhìn lại, bốn phía sự vật đều là mơ hồ không rõ.

Ở nơi này, phiến không gian ở phía dưới, bóng thoáng có thể thấy được hiện ra một tòa đảo to lớn có hình ngũ giác.

Cái đảo chính giữa, là một tòa cự sơn nguy nga cao ngất, từng viên đá lớn phù vân ở trên mặt ngoài cự sơn lưu chuyển không ngừng, thỉnh thoảng toát ra đạo cửu sắc quang hà, làm người ta cảm thấy thần bí khó lường.

Bốn phía trong sương mù, lúc ở gần ngọn cự sơn này bảy tám trượng sẽ gặp ánh sáng chột lóe, từng viên thần bí phù vân nhất thời toát ra vạn đạo sang mờ, huyền thái mê ly, luồng mông mông sương mù vừa tiếp xúc dưới, sẽ phát ra một tiếng “xích”, hóa thành một luồng khói xanh biến mất không thấy.

Ở trên ngọn cự sơn là điều khắc ba chữ lớn màu vàng khí thế bàng bạc “Mi Ngao đảo”

Lúc này, một tên vóc người đơn bạc thiếu niên, chẳng biết lúc nào hiện thân ở nơi này, hần thân mang bạch y, bên hông giắt một cái ty mang màu vàng ản ản lồi vắn, phía bên trên theo một túi da màu xám tro có khắc linh văn làm cho người ta cảm thấy về thần bí.

Đầu đầy tóc đen bị một cây châm màu xanh lưu loát ghim sau ót, mặt mũi trắng nõn, ngũ quan thanh tú, nhìn qua ước chừng mười ba mười bốn tuổi đáng vẻ. Mặc dù nhìn qua có vẻ non nớt, nhưng giữa hai lông mày, lại mơ hồ để lộ ra một tia cương nghị, quật cường.

Thiếu niên dựng thân ở dưới ngọn cự sơn, hơi nghiêng đầu, một đôi mắt hết sức linh động, nhìn chăm chăm lên trên ngọn cự sơn, tò mò quan sát cái kia kim kim xán xán ba chữ to.

“Mi Ngao đảo? đây là địa phương nào?” lảng nhảng nhìn một hồi, thiếu niên trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ chi ý.

Ngay sau đó, hần chuyển con mắt xung quanh, trừ ngọn núi phụ cận có chút rõ rang, bốn phía nơi xa lượn quanh sương mù di động, che đầy hơn phân nửa tầm mắt, trong mắt sự vật đều là mơ hồ không rõ lắm.

Đối mặt với sương mù, thiếu niên chớp động cặp mắt mấy cái, vẻ mặt non nớt hơi hiện ra một chút do dự.

Chỉ chốc lát sau, hần giống như là rút cục hạ quyết tâm, xoay người cất bước bước ra, chuẩn bị tiến vào sương mù chỗ sâu xem xem một chút.

“Dì?”

Ở trong sát na thiếu niên xoay người, ở phía dưới bên phải ngọn cự sơn, chợt xuất hiện một cái nước xoáy cửu sắc lớn chừng quả đấm, kèm theo một trận ông ông, không ngừng khuếch tán, nhìn qua cực kỳ quỷ dị!

“Hừ! Là ai đang giả bộ thần quý, cho rằng Diệp Phi ta cũng sợ phải không?” thấy vậy, thiếu niên chợt nhướng mày nói.

Ngoài miệng mặc dù nói như thế, nhưng lúc này, Diệp Phi trong lòng cũng là như có chút đánh trống, cũng không biết mình như thế nào lại đi tới nơi này, lại không biết đây rốt cùng là địa phương nào, bốn phía mơ hồ không rõ, lại an tĩnh có chút quỷ dị, nói không sợ thì thực sự là giả.

“Ông!”

Đang lo lảng chăm chú nhìn cửu sắc nước xoáy lúc, tiếng ông mình vang lên, chỉ thấy cửu sắc nước xoáy quan mang đại thịnh!

Nó chợt dâng cao cỡ một người đáng vẻ, một cổ thần bí mênh mông, tràn đầy bàng bạc lực lượng hơi thở, từ bên trong đạo thần bí nước xoáy tán mát

ra.

“đăng đăng đăng” chỉ thấy lẫn ranh bay ra một cổ kính phong, chính là làm cho thiếu niên lão đảo cuốn lui về sau bốn năm bước, thân thể suýt chút nữa té ngã trên đất.

Ồn Ồn thân hình, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm đạo quỷ dị nước xoáy kia, thiếu niên cảm thấy nhịp tim gia tốc càng thêm lợi hại, ngược lại cũng không phải hoàn toàn là bởi vì sợ, mà là bởi vì, Diệp Phi chợt cảm thấy có một loại rất tinh tường cảm giác.

Cảm giác này tựa hồ thân thiết, ở đó, trong đạo nước xoáy cửu sắc, phảng phất có lượng lượng gì đó, tựa hồ như đang kêu gọi mình, phảng phất cảm giác mình nhất định phải đi vào.

Trong lúc vô tình, trên cái trán Diệp Phi đã hiện đầy mồ hôi, nhưng lúc này Diệp Phi giống như là bất giác mờ mịt, như là quỷ thần xui khiến, từng bước từng bước hướng đạo cửu sắc nước xoáy quỷ dị đi tới!

Thời điểm sắp tiến vào trong nước xoáy một khắc, thân hình của Diệp Phi bỗng nhiên dừng lại, hơi do dự một hồi, trong mắt tinh quang chợt lóe, gật đầu thầm nói: “Dù sao cũng không biết nơi này là nơi nào, ta liền đi qua nhìn một chút, bên trong rốt cuộc có cái gì đồ? Nói không chừng còn có biện pháp đi ra ngoài, hoặc là có cái bảo bối gì đó.”

Nói xong, Diệp Phi thuận thực hướng bên hông màu xám túi da vỗ một cái, bá một cái, quang hà chợt lóe, một chuỗi màu xanh trường kiếm dài chừng ba thước, bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay, nhìn đáng dấp, Diệp Phi cũng chưa phải là đều bị lòng hiếu kỳ làm đầu óc mê muội, về mặt hơi có vẻ ngây thơ bây giờ lại xuất hiện một tia cẩn thận chi ý.

“Ông” một cái.

Đang lúc này, ở chỗ trung tâm nước xoáy, một bóng đen hình tròn giống như là sợi giấy thường mơ hồ hiện ra, chậm rãi trôi lơ lửng ở nơi đó. Thấy vậy, Diệp Phi nhướng mày, đáng vẻ có chút kinh nghi bất định.

“Đây là?” nghi ngờ nhỏ giọng thốt ra một câu, hơi tự định giá chốc lát, Diệp Phi một tay cầm kiếm, thận trọng hướng đạo mơ hồ bóng đen chọn đi.

Cổ tay dùng một chút lực, mũi kiếm khẽ đưa, đoàn bóng đen chính là bị Diệp Phi từ trong nước xoáy bên trong chọn đi ra, nhìn kỹ, nó là một cái hắc sắc giấy chuyễn, trên đó treo chính là một viên bảo thạch màu lam đậm hình lục giác.

Quan sát hồi lâu, cũng không nhìn ra môn đạo gì, như một loại bình thường trang sức. Nhưng khi Diệp Phi đem nắm trong tay, cũng là cảm thấy nhẹ nhẹ một cổ mát mẻ chi ý.

“Dĩ? Có chút ý tứ, nhưng là... trước tiên xem một chút bên trong nước xoáy có cái đồ gì đi.” Nói xong, Diệp Phi đem cái hắc sắc giấy chuyễn mang theo đứng lên, trước ngực nhất thời cảm giác được một cổ mát mẻ thấm vào toàn thân.

“Cái gì?” nói xong, Diệp Phi trong lòng chợt cả kinh, phát hiện thân thể của mình trong suốt, biến mất không thấy, chỉ còn nhìn thấy phía trước trường kiếm trôi lơ lửng giữa không trung.

Huy động trường kiếm mấy cái, cảm giác đích xác là cầm ở trong tay của mình, Diệp Phi không khỏi có chút vui mừng đứng lên cao hứng nói: “lại có thể ân thân? Hắc hắc, thật tốt quá, lần này cùng hai hồ tử đi trộm được liệu, không cần lo lắng bị bắt. Còn có thể thật tốt tính toán cái đó trông chừng vườn thuốc Từ lão đầu, có thể đi tều trọc một chút! Hắc hắc.” nói xong, trong đầu hiện ra một tên thanh tú thiếu nữ, đang mỉm cười nhìn mình.

Kỳ lạ là cảm giác thân thể cũng nhẹ như bay, phảng phất một nhún nhảy liền có thể đạt tới ngoài một trượng, bất quá đáy lòng cũng là có chút nghi ngờ, mình ân thân vì sao còn có cái trường kiếm vẫn có thể nhìn thấy đây? Nhưng Diệp Phi cũng không có quá mức nghiên cứu.

Hơi lấy lại bình tĩnh, Diệp Phi một tay nắm thật chặt trường kiếm, híp lại cặp mắt, có chút khẩn trương nhìn chăm chăm cái quỷ dị cửu sắc nước xoáy trước mặt, chuẩn bị tiến vào tìm tòi đến cùng, nhưng là tay cầm kiếm cũng hiện đầy mồ hôi.

Mà bốn phía quanh sương mù cũng quỷ dị dày đặc lên, giống như là muốn hóa thành hồng hoang cự thú gầm thét thiên địa!

Hít một hơi thật sâu, không do dự nữa, Diệp Phi một cước bước ra.

“Phi nhi!” đang lúc này, chợt một đạo âm thanh quen thuộc truyền vào trong tai của hắn, cùng lúc đó, bá một cái, cảnh tượng trước mắt vạn vạo tan vỡ, trở thành một mảnh đen nhánh.

“A!”

Một tiếng kêu lên, Diệp Phi cố gắng mở hai mắt ra, nhìn chung quanh hết thấy đều là quen thuộc, không khỏi có chút sùng sốt — — hắn chính là đang nằm ở trong phòng ngủ của mình!

“Cái gì? Cái này lại là một giấc mộng? Cái này... mộng cũng không khỏi quá mức chân thật a, ai.” Nói xong, Diệp Phi xoa xoa mồ hôi trên trán, trên mặt lộ ra vẻ hồi tưởng.

“Phi nhi, còn chưa rời giường, dậy trễ như thế, đêm qua có phải hay không lại len lén luyện công hả?” lúc này, ngoài cửa truyền đến một đạo âm thanh nhu hòa của nữ nhân, tràn đầy quan hoài chi ý, làm cho Diệp Phi trong lòng cảm thấy ấm áp.

“Biết, Mẹ, Phi nhi lập tức đi ra.” Vừa dứt lời, Diệp Phi lật người ngồi dậy, trong lòng có chút không yên mặc quần áo vào, trên mặt thủy chung vẫn mang theo một vẻ nghi hoặc.

“Đi? Sợi dây chuyền này?” Diệp Phi chợt phát hiện, một cái hắc sắc dây chuyền, treo ở ngay trên cổ của mình, có chút kinh dị không chừng đứng lên. Bắt đầu hoài nghi sự việc kia, rốt cuộc có phải là phát sinh ở trong mộng.

Diệp gia, ở nơi này đào nguyên trấn mà nói, cũng coi như là một gia tộc trung thượng đẳng, đời đời đều vì tu luyện, theo thượng cổ đồn đại, Diệp gia cũng đã từng là hùng bá nhất phương tồn tại, chỉ vì thế sự biến thiên, không biết như thế nào đi xuống, cuối cùng thế gia chỉ còn ở đào nguyên trấn nơi này.

Phụ thân Diệp Phi là Diệp Thiên, nổi danh phụ cận là hạng người ghét ác như thù, càng là trúc cơ trung kỳ tu sĩ. Diệp Phi mẫu thân Liễu Cẩm Nhi, đã từng là Trúc cơ kỳ tu sĩ, chỉ vì năm xưa bị trọng thương nên cảnh giới bị đánh rớt xuống “tiên thiên cảnh” luyện khí kỳ đỉnh phong. Càng là không cách nào điều động pháp lực trong cơ thể, nếu không rất có thể bị cắn trả nghiêm trọng.

Mà để cho Diệp gia ở nơi này đào nguyên trấn có thể an an ổn ổn một góc chân, cũng bởi vì đại bá Diệp Phi Diệp Cường, chính là một tu sĩ trúc cơ hậu kỳ cảnh giới, phụ cận cũng có một ít gia tộc tộc trưởng, cũng phần lớn là trúc cơ hậu kỳ cảnh giới. Những tộc khác còn lại đều là luyện khí kỳ cấp thấp cảnh giới.

Cho nên, Diệp gia ngoại trừ nhân số thừa thót, cũng không so với những gia tộc khác kém đến nỗi nào. Nhưng đoạn thời gian trước, Diệp Cường vì một lần thám hiểm tâm bảo, lấy được bảo vật sau khoảng thời gian không dài, lại bị hai tộc trưởng tại trường liên thủ hại chết.

Diệp gia bên trong đại sảnh, không gian không phải là rất lớn, nhìn qua hết sức đơn giản, bốn bề là vách tường mặc dù có chút cũ kỹ, nhưng lại sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, cửa đại sảnh có hai bồn hoa, đang nở ra đóa hoa tươi đẹp.

Trung gian có một cái bàn gỗ màu đỏ sậm, phía trên bày mấy dạng nóng hổi thức ăn, cái bàn gỗ hai bên để ba chiếc ghế gỗ, giờ phút này đang có một nam tử vận bạch y anh tuấn, trong lúc mơ hồ tản ra cương nghị chỉ khí. Đang mặt mũi buồn lo ngồi ở trên một chiếc ghế gỗ, phảng phất như tự định giá cái gì đó.

Chỉ chớp lát công phu, từ trong phòng bếp đi ra một tử sắc y phục nữ tử xinh đẹp, trong tay bưng một chén nhiệt thang, chậm rãi hướng đại sảnh bàn gỗ đi tới.

“ba” một tiếng nhỏ vang lên, cô gái đem nhiệt thang để lên trên bàn, nghe tiếng, nam tử lấy lại tinh thần, ngay sau đó than nhẹ một tiếng, khẽ lắc đầu một cái.

Thấy vậy, tử sắc y phục nữ tử ngồi ở một bên, đưa tay vẫn ở bàn tay bạch y nam tử, nhẹ giọng nói: “Thiên ca, có phải hay không còn đang suy nghĩ chuyện của đại ca?” nói xong, về mặt bí thông nhìn nam tử đối diện, nữ tử này, chính là mẫu thân Diệp Phi, Liễu Cẩm Nhi.

Bạch y nam tử nghe vậy, đầu tiên gật đầu một cái, ngay sau đó lại lắc đầu, nhẹ giọng nói: “đại ca, tao ngộ độc thủ của người, ta là rất đau lòng, nhưng bây giờ lo lắng nhất là, Lê gia, sẽ không như vậy dễ dàng bỏ qua cho chúng ta a, ai.” Người này, chính là phụ thân Diệp Phi, Diệp Thiên.

Hỏi tự định giá một cái, Liễu Cẩm Nhi nhẹ giọng hỏi: “Thiên ca, muốn bây giờ không được, liền cái huyền phù đại ca lấy được kia giao ra, chẳng lẽ kia Lê gia còn không chịu từ bỏ ý đồ sao?”

Nghe vậy, Diệp Thiên một tiếng cười lạnh, lắc đầu nói: “Lê gia nếu dám âm mưu hại chết đại ca, sẽ trăm thảo trừ căn, như thế nào dễ dàng bỏ qua cho chúng ta? Người ôm Phi nhi lúc liền bị thương, Phi nhi cũng là bởi vì kinh mạch bị tổn thương, không thích hợp lâu dài lên đường. Như vậy đi, sau khi ăn com xong, dọn dẹp một cái, chúng ta lập tức rời đi nơi này.” Diệp Thiên có chút lo lắng nói.

“Thế nào? Ta nghe phụ thân nói muốn rời khỏi nơi này? Chúng ta là muốn dọn nhà sao?” lúc này, Diệp Phi sau khi mặc quần áo xong, từ trong phòng đi ra, mặt thân ăn mặc cùng trong mộng giống nhau, con ngươi đen nhánh tích lưu lưu trực chuyển, cho người ta một loại dị thường cơ trí Tiểu hoạt đầu cảm giác. Giờ phút này, đang nghi hoặc nhìn cha mẹ hai người. Chẳng qua là sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, bộ dáng bệnh lộ ra.

“Phụ thân, mẫu thân, ta tối hôm qua có một cái quái mộng, trong mộng tựa hồ như vậy chân thật, còn kém một chút, ta sẽ phải tiến vào cái nước xoáy, mẫu thân liền đem ta tỉnh lại, ai, thật là đáng tiếc.” Lắc đầu ảo não nói xong, Diệp Phi tới trước cái bàn gỗ ngồi xuống.

“Ta mơ thấy chính là một ngọn cự sơn kỳ quái, nơi đó nhìn rất là thần bí, đứng rồi mẫu thân, ta trong mộng lấy được một cái...” Diệp Phi đang hào hứng vừa cao giọng nói vừa chuẩn bị lấy ra cái kia hắc sắc dây chuyền.

“ăn com trước, một hồi lại nói, bằng không không có khí lực lên đường đâu.” Diệp Thiên chợt ngắt lời nói, nói xong, về mặt nghiêm túc hướng nhìn Diệp Phi.

Thấy vậy, Diệp Phi lè lưỡi một cái, ngay sau đó cầm chén dưa, liền ăn, Liễu Cẩm Nhi còn lại là trợn mắt nhìn Diệp Thiên một cái, đưa tay sờ sờ đầu Diệp Phi, có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

“Bánh!”

Đang lúc này, chỉ nghe Diệp phủ từ ngoài truyền vào nhất thanh muện hưởng, giống như là đại môn mạnh mẽ khai mở, ngay sau đó, chính là một tiếng quái hồng!

“dát dát, Diệp Thiên, mau đem Huyền phù, cùng với Diệp gia mấy món bảo bối giao ra đây, đại ca ngươi đã bị Lê gia tộc trưởng đánh chết, nửa không người nào còn có thể bảo vệ Diệp gia. Giao ra bảo vật, có lẽ lưu lại được bọn ngươi tánh mạng, nếu không, hôm nay sẽ là ngày Lê Tấn ta trăm thảo trừ căn, huyết tẩy Diệp gia!” giọng một tên đại hán hung ác vận hắc y, đứng ở đại môn Diệp gia trạch viện vọng vào.

Người dịch: Tiêu tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chạy trốn

Nghe tiếng gào bên ngoài Diệp phủ vọng vào, Liễu Cẩm Nhi nhất thời khuôn mặt biến sắc, lo lắng nói: “Làm sao bây giờ? Thiên ca, người Lê gia tựa hồ đã tới.” Diệp Phi nghe vậy, lúc này đề xuống chén đĩa, mắt không chớp nhìn cha mẹ. Tựa hồ cũng là biết tình huống không ổn.

Suy nghĩ một hồi, Diệp Thiên phảng phất như đã quyết định một chuyện gì đó, vội vàng nói: “Cẩm nhi, mang theo Phi nhi từ cửa sau đi trước, nếu là Lê Tấn Nhật dám người thật sự xông vào, vì phụ thân căn một cái, sẽ đuổi theo mẹ con các ngươi ngay.”

“Thiên ca... không thể, ta có thể nào để cho người đi ra ngoài một mình, lại nói, ta bây giờ cơ hồ biến thành phế nhân, nào có năng lực mang theo Phi nhi thoát đi. Phải đi liền cùng nhau đi. Nếu không, ta tuyệt không thể bỏ lại người.” Liễu Cẩm Nhi kiên nghị nói.

Lúc này, Liễu Cẩm Nhi một tay kéo Diệp Phi qua, ôm thật chặt vào trong ngực, dáng vẻ thật là cung chiêu. Ngay sau đó ngọc thủ duỗi một cái, một quả màu xanh lá cây ngọc phù, cùng với một món mặt nạ màu bạc. Bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay.

Liễu Cẩm Nhi hướng về Diệp Phi phía trong ngực nhẹ giọng nói: “Phi nhi, đây là vài ngày trước đại bá của ngươi, thay người khác tẩm bảo cướp được trương Huyền phù, người cũng đã gặp, biết như thế nào sử dụng, một hồi ngươi sẽ dùng nó thuận di truyền tông mà đi, cha mẹ sau đó liền theo đến.” Liễu Cẩm Nhi sau khi đưa qua màu xanh lá cây ngọc phù, lại đem mặt nạ màu bạc đeo vào hải đồng trên mặt.

Một màn quý dị xảy ra, vốn là sinh ra có một đôi linh động, da trắng nõn thiếu niên, cũng là liền biến thành một người khác, ánh mắt nhỏ có vẻ hơi vân đục, trên mặt màu da cũng biến thành hơi đen. Cùng với bạch y đang mặc trên người, thực sự là có chút không đúng.

Thấy vậy, Diệp Thiên nắm chặt hai tay Diệp Phi, mặt trắng trọng dẫn dò: “hải tử, người bây giờ đã trưởng thành, nếu cha mẹ không có ở đây bên người, muốn phải tự học lo liệu, sau khi đi cũng không cần vội vã trở lại tìm cha mẹ, lại càng không muốn nói cho ai biết người tên là Diệp Phi, hiểu chưa?” Diệp Thiên nói xong, nặng nề thở dài.

“Cha, mẹ, Phi nhi biết các người muốn đi làm cái gì, ta đã trưởng thành, ta không phải ngốc tử, ta muốn cùng cha mẹ cùng đi. Ta cũng sẽ có chút pháp thuật, có thể bảo vệ các người.” Diệp Phi mặt kiên nghị nói, trong hai mắt cũng là lấp lánh nước mắt trong suốt, cắn thật chặt đôi môi, hiển nhiên, ngay cả Diệp Phi cũng không tin mình có thể bảo vệ được cha mẹ, nhưng vẫn là như vậy kiên nghị quật cường nói.

“phanh” một tiếng, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, tựa hồ là âm thanh phá cửa, theo sau chính là một trận gào thét: “Diệp Thiên, nếu người thật rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, liền đừng trách bọn ta vô tình “Động thủ.”, ngay sau đó, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền vào.

“Ngọc phù này chỉ có thể một mình người sử dụng, Phi nhi, người là một hải tử thông minh, không đi nữa sẽ không kịp. Người không nghe lời của cha sao? Thân người mắc bệnh gì, nếu có thể sống quá mười tám tuổi, tương lai có năng lực lúc, vì cha mẹ báo thù. Nhớ lấy giao phó của cha mẹ đối với người.” Diệp Thiên mặt nghiêm túc phần nộ quát, ngay sau đó khoát tay, một đạo pháp quyết liền đánh ra, chợt lóe rồi biến mất xuống, chính là biến mất trong nơi tay là màu xanh lá cây ngọc phù.

Chỉ thấy kia trương màu xanh lá cây ngọc phù quang mang đại phóng, trong nháy mắt liền đem Diệp Phi bao ở bên trong, ngay sau đó ông một tiếng, Diệp Phi quanh thân có luồng ánh sáng, mơ hồ không rõ đứng lên.

Lúc này, hắc y đại hán mang theo bốn năm tên thủ hạ, cũng là vọt vào trong đại sảnh. Chăm chú nhìn Diệp Thiên hai người, không có chú ý tới nơi xa xa kia cơ hồ trong suốt Diệp Phi.

Mà Diệp Phi đem mấy người mặt mũi, cũng là ghi tạc trong lòng, ngay sau đó phốc, mặt đất vang lên một âm thanh, thân ảnh hoàn toàn biến mất ở trong đại sảnh.

Diệp Thiên vội vàng đem Liễu Cẩm Nhi ngăn ở phía sau, hướng về phía đại hán hắc y tức giận nói: “Lê Tấn Nhật, chẳng lẽ cái đào nguyên trần này, không có người có thể quản thúc các người sao? Các người Lê gia cầu kết Hắc sơn cốc tộc trưởng, bày trận giết hại gia huynh, bây giờ còn chạy đến nơi đây, muốn cậy mạnh cướp đoạt Diệp gia ta bảo vật? Hừ, sợ rằng bảo vật chưa tới tay, các người cũng sẽ không bỏ qua cho bọn ta.” Nói xong, Diệp Thiên cắn răng nghiêng lợi nhìn một chút đại hán hắc y.

“Ha ha, không tệ, trước kia có đại ca người Diệp Cường ở, chúng ta Lê gia khắp nơi nhẫn nhịn, mọi người cùng nhau đi U Minh động tìm bảo, trương

huyền phù bị hấn cướp được vào tay, nhưng cũng không có phân cho mọi người chỗ tốt nào. Nhà ta tộc trưởng có thể nào để mặc hấn đến cùng, bây giờ, đến phiên các người, mau giao bảo vật ra, lưu các người toàn thây.” Lê Tấn Nhật cũng lười dài dòng, hướng về Diệp Thiên quát.

Diệp Thiên cười to một tiếng, ngay sau đó xoay người nhìn một chút thê tử Liễu Cẩm Nhi, nắm chặt tay thê tử, nhẹ giọng nói: “Cẩm nhi, cùng vi phu ở chung một chỗ, để cho người chịu khổ, như có kiếp sau, vi phu nguyện vì người làm trâu làm ngựa.”

Diệp thiên vừa dứt lời, một tay vỗ một cái bên hông, ngay sau đó một đạo lưu quang bắn nhanh ra, ngay sau đó, hiện lên một thanh đồng xanh trường kiếm, trôi lơ lửng ở giữa không trung, trường kiếm quang mang đại thịnh phóng xuống, chấn động bốn phía. Toàn bộ đại sảnh không khí cũng là lạnh xuống.

“Thanh Nguyên kiếm?” Lê Tấn Nhật mặt hơi biến sắc nhìn thanh trường kiếm đang trôi lơ lửng kia, ngay sau đó bật thốt lên.

“Hừ, ác nhân chết dưới Thanh Nguyên kiếm không phải số ít, hôm nay, sẽ dùng nó để lấy mạng người.” Diệp Thiên vừa dứt lời, liền giơ tay hướng về phía giữa không trung trường kiếm điều khiển.

Ông một tiếng, Thanh Nguyên kiếm ánh sáng tăng vọt, một chớp động, chính là xuất hiện ở ngay trên đầu đám người Lê gia, xen lẫn tiếng xé gió, cuối cùng hướng Lê Tấn Nhật một chém.

Thấy vậy, Lê Tấn Nhật cũng là không dám chậm trễ, trong miệng truyền ra một tiếng cười lạnh, một tay vỗ bên hông túi trữ vật, một đạo ánh sáng chợt lóe rồi biến mất xuất hiện giữa không trung, hấn là một món hoàng sắc viên hoàn bảo vật.

Viên hoàn chớp động dưới, chính là nhanh hướng Thanh Nguyên kiếm bắn đi. Cùng lúc đó, Lê Tấn Nhật quát to một tiếng: “các người còn đứng ngây đó làm gì, nhanh xuất thủ, cùng ta chém chết Diệp Thiên.”

Lúc này, chỉ nghe rầm một tiếng truyền tới, giữa không trung viên hoàn cùng Thanh Nguyên kiếm đụng vào một chỗ, chấn động bốn phía, vách tường bốn phía đại sảnh cũng là bắt đầu vì thế mà rớt xuống. Nhưng chỉ chớp lát sau, hoàng sắc viên hoàn linh quang chớp động, chính là không ngừng tiến về phía trước.

Ngay sau đó, sau lưng Lê Tấn Nhật mấy tên đại hán mỗi người thả ra bảo vật cùng phù lục, rồi rít hướng Diệp Thiên đánh đi. Buộc Diệp Thiên rút lui bảo kiếm trở về.

Diệp Thiên thấy vậy, chợt ánh mắt ngưng trọng, một tay một chiêu, Thanh Nguyên kiếm ở giữa không trung quanh quẩn đi qua, chính là bảo hộ ở trước người mình, mà lúc này mấy đạo công kích cũng là đánh tới trên thanh trường kiếm kia. Tiếng tích tích, ba ba không ngừng bên tai, ngay sau đó, Thanh Nguyên kiếm phía trước, bộc phát ra mấy đạo quang mang đủ mọi loại màu sắc.

“Thiên ca, muội giúp huynh một tay.” Liễu Cẩm Nhi tiếng nói vừa dứt, một tay bấm kỳ quyết, ngay sau đó, sắc mặt cô chúng không bình thường đỏ ửng lên. Ngọc thủ vừa nhấc, ba cây ngân châm nửa thước bắn nhanh ra, trong nháy mắt chính là hướng kia Lê Tấn Nhật bắn nhanh đi.

Thấy vậy, Lê Tấn Nhật một tiếng cười lạnh, giơ tay lên một chiêu, viên hoàn che ở trước người, kia ba mũi ngân châm cũng là vô luận như thế nào, cũng không thể đột phá phòng ngự của viên hoàn. Cuối cùng, lại đột nhiên bị nước xoáy giữa viên hoàn hút vào.

“Phốc” Liễu Cẩm Nhi một ngụm máu tươi phun ra. Sắc mặt tái nhợt. Hết thấy phát sinh quá nhanh, bắt quá chỉ trong nháy mắt, thậm chí Diệp Thiên còn không kịp phản ứng.

“Cẩm nhi, không được, muội không thể vận dụng pháp lực.” Diệp Thiên thấy vậy quát to một tiếng, nhưng là còn không kịp ngăn lại, ngay sau đó, nhân quyền ửng đỏ, kỳ quyết biến đổi. Một đạo ánh sáng từ bàn tay như không có nhanh chóng tiến vào trong trường kiếm. “Ông” một tiếng, trường kiếm lớn dần lên, thế tích lại tăng vọt. Trong nháy mắt biến thành rất lớn. Kèm theo trận trận thanh âm vang lên, Diệp Thiên nổi giận hướng Lê Tấn Nhật chém đi.

Làm xong những thứ này, Diệp Thiên sắc mặt cũng là hơi có vẻ tái nhợt, hiển nhiên, chiêu công kích vừa rồi cũng là cố hết sức.

Lê Tấn Nhật thấy Diệp Thiên rốt cục bắt đầu liều mạng, cũng là nghiêm sắc mặt, hai tay pháp quyết biến đổi không ngừng, cuối cùng hướng viên hoàn trước người một chỉ điểm. Tích tích ba ba liên tiếp bạo khởi, trên cánh viên hoàn bạo liệt ra mấy đạo màu bạc điện hồ. giống như uy lực cực lớn. Ngay sau đó, viên hoàn chớp động, chính là hướng về phía thanh cự kiếm giữa không trung đang chém tới bắn nhanh đi.

Mà sau lưng Lê Tấn Nhật mấy tên thủ hạ, cũng là lần nữa thả ra bảo vật của mỗi người, cùng với một ít phù lục, nhân cơ hội hướng Liễu Cẩm Nhi đánh đi qua.

Kia Thanh Nguyên kiếm cùng cự hoàn rốt cục cũng đánh vào nhau. “Bịch” một tiếng vang thật lớn truyền tới, giữa không trung một đoàn chói mắt như thái dương bạo liệt mà ra, ngay sau đó lưng trần kinh khủng khí lãng, hướng bốn phía quét đi, toàn bộ Diệp gia kiến trúc, âm âm sụp đổ, máu lẫn bụi mù tràn ngập ra, bao phủ toàn bộ Diệp gia trạch viện.

Một bên trong sơn động, bốn phía mặt đất trải rộng đầy đá vụn, ở chính giữa bên trên một chỗ bằng phẳng mặt đá, một đạo thân ảnh bạch y thiếu niên, khắp người vết máu nằm ở phía trên, nhìn đáng dấp tựa hồ là đang hôn mê, người này, chính là Diệp Phi, nhưng không biết như thế nào lại xuất hiện ở nơi này. Một thân quần áo cũng là xốc xếch không chịu nổi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi ngón tay khẽ nhúc nhích, trên vẻ mặt non nớt thỉnh thoảng lộ ra một tia vẻ kinh sợ, khẽ nhíu mày, ngay sau đó khóe miệng khẽ nhúc nhích, trong miệng truyền ra một tiếng quát to, “Chà, mẹ, đừng bỏ lại Phi nhi.”

“Bá” một cái, Diệp Phi chợt đánh thân hình ngồi dậy. “ho khan một cái” vỗ vỗ ngực, nhớ lại cha mẹ đang gặp nguy hiểm, nhân quyền đỏ lên, rơi xuống vài giọt nước mắt.

“Không thể khóc, cha nói qua, ta đã trưởng thành, ta muốn phải học kiên cường, nếu như, ta nói là nếu như, cha mẹ thật xuất hiện ngoài ý muốn, ta nhất định sẽ vì các người báo thù, nhất định sẽ.” nói xong, Diệp Phi thật cố nén nước mắt, trên mặt lộ ra một bộ mạnh mẽ quật cường.

Loại đá kích này, đối với một người mười ba mười bốn tuổi hài tử mà nói, thật sự là có quá mức, đơn giản như một giấc mộng, một loại đột nhiên, để cho người ta khó có thể tiếp nhận, nhưng là Diệp Phi, cũng là kiên cường nhìn được nước mắt, mặc dù, đáy lòng phảng phất như có đao cắt đi qua.

Hồi lâu, Diệp Phi thu lại tâm tư, nhẹ giọng thì thào: “Cũng không biết đây là địa phương nào, hay là trước tiên xem một chút như thế nào đi ra ngoài, đi nghĩ biện pháp báo thù đi.” Nói xong, Diệp Phi bắt đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Sắc mặt có chút ngưng trọng lên.

“Kỳ quái, ta thế nào mà đi tới nơi này? Chẳng lẽ có người cứu ta? Truyền tống phù như thế nào đem ta truyền tống bình yên đến trên đây? Nhìn dáng dấp, cái này mặt đá, giống như là vừa mới sửa chữa không lâu.” Diệp Phi nhìn một chút dưới người, mặt đá bằng phẳng tựa hồ như mới vừa sửa qua không lâu, có chút kinh nghi bất định nói.

Suy nghĩ chốc lát, phát hiện trên mặt đất có chút vết máu, một mực đi thông qua một chỗ cửa động, thấy vậy, Diệp Phi đứng lên, chợt thân thể truyền tới một trận đau nhức, làm Diệp Phi há miệng một cái.

Sau đó, cẩn thận hướng kia chỗ cửa động chậm rãi đi tới. Cái tay là chống ở bên hông. Chỉ chốc lát, đi ra đến cửa động, vừa đến cửa động Diệp Phi lại như hôn mê đi, há cái miệng thật lớn, hắn là vừa nhìn thấy vách động không đáy, hơn nữa bị một tầng nồng nặc sương mù bao phủ, Diệp Phi suýt chút nữa một cước đạp không té xuống. Thì ra động này, hắn là ở trên một chỗ vách đá. Bất giác, Diệp Phi lại nhớ lại cái giấc mơ kì quái kia. Thuận tay sờ gầy chườn trên ngực.

Quan sát một cái cửa động, “đây là máu của ta?, nhìn có vẻ không giống, ta vốn là ở trên mặt đá hôn mê đấy, đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra?” Diệp Phi trong lòng tràn đầy nghi ngờ, lời còn chưa dứt hết, chỉ nghe một tiếng rống to từ phía sau Diệp Phi truyền ra.

Nghe tiếng, Diệp Phi biến sắc, vội vàng xoay người lại, còn không có động tác, chính là thấy một con Lam nhãn cự báo, mở ra cái miệng khổng lồ, dữ tợn, hướng Diệp Phi hung tợn rống tới. Thả ra một trận kinh phong.

Thấy vậy, Diệp Phi theo bản năng hướng phía sau lưng đi lui, nhưng phía sau là vách đá, nên lờ chân rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Đoạn Thiên Nhai

Nam vực quốc, trong phạm vi Thiên Nhai tông có chỗ hàng năm đều bị sương mù bao phủ, núi đá dựng đứng, bốn phía trải rộng những cỏ thụ ngàn năm tuổi. Bởi vì, các ngọn núi đá dựng đứng khá là nhiều, dưới núi đá cũng có vách đá, tầng tầng, đoạn đoạn, vách đá sâu không thể đo được, cho nên được đặt tên là Đoạn Thiên Nhai, nghe nói Thiên Nhai tông tông môn, chính là tổ sư khai tông dựa vào đặc điểm như vậy mà đặt tên.

Đoạn Thiên Nhai phụ cận thường xuyên có dã thú, tục truyền rằng, còn có khả năng có yêu thú trong truyền thuyết, có thể dùng thần thông công kích nhân loại. Người bình thường căn bản không dám đến gần, nhưng nhắc tới cũng lạ, dã thú nơi đây cho tới bây giờ cũng sẽ không chạy ra khỏi phạm vi Đoạn Thiên Nhai quá xa, giống như là có cái gì đó ước thúc chúng.

Dã thú bình thường chắc là sẽ không tu luyện, mà một khi đã có dã thú tu luyện, chính là tiến vào thổ nạp kỳ, xưng là yêu thú, cùng nhân loại luyện khí kỳ một loại, nhưng trong cơ thể không có yêu thú hạch, thổ nạp lâu dài, hấp thu nhật nguyệt thiên địa tinh hoa, ngưng tụ yêu hạch, yêu hạch một khi thành, liền xưng là “Tụ hạch kỳ”. Thực lực có thể sánh với nhân loại Trúc cơ kỳ.

Ở chỗ này, một ít dã thú vì tranh đoạt thức ăn, liều mạng chiến đấu, tranh đoạt tạo hóa, ngay cả truyền thuyết yêu thú, cũng thường xuyên phát sinh một ít tranh đấu nhỏ, nhưng sẽ không quá mức liều mạng. Trừ phi, là vì tranh đoạt linh vật.

Thiên Đoạn Nhai khu trung tâm, nơi này sương mù có chút ít hơn, quái thạch mọc như rừng, một chỗ ở phía dưới vách đá nhỏ, tiểu măng xà màu xanh, cùng một con Tam chi Cự Thiềm cao khoảng nửa trượng, trên mình đều là vết thương chi chít, đáng vẻ một mối nhìn chăm chăm đôi phương. Thương thế có vẻ rất là nghiêm trọng.

Ở trung gian, có một gốc cây cực kỳ bất mắt, bởi vì trên gốc cây này đã kết trái, trái cây màu huyết đẹp đẽ. Để cho người ta nhìn vào nó, chính là có chút không cách nào kiềm chế được ham muốn của mình. Tựa hồ tâm thần cũng bị thu vào trong đó.

Mà ở bên trên hai con yêu thú, đại khái khoảng sáu trượng cao là vách đá, vắt ngang một cái cây nhỏ, phía trên lại là có một đạo thân ảnh, không nhúc nhích nằm ở trên ngọn cây.

Người này, chính là Diệp Phi rơi từ trên vách đá xuống. Nhưng thật là may, lúc ấy bắt được một cây dây mây, lúc này mới hóa giải được lực rơi, cuối

cùng, treo ở trên một cành cây nhỏ. Cũng là nhờ vậy mà không có rơi đến đáy vực, chẳng qua là rơi ở đoạn tầng, nhưng mặc dù vậy, năm sáu trượng độ cao, cũng không phải người bình thường có thể dễ dàng đi xuống.

Mà lúc này Diệp Phi sắc mặt hơi tái nhợt, ánh mắt từ cái trái cây màu đỏ cổ hết sức dời đi chỗ khác. Một hơi không dám thở mạnh, mới vừa rồi, nếu không phải không có chấp niệm, nhất định phải thấy được cha mẹ hoặc là.. hoặc là hoàn thành giao phó, sợ rằng tâm thần cũng sẽ bị trái cây kia hấp thu mất. Sẽ không cách nào tỉnh lại.

“Nguy hiểm thật, nếu vừa rồi tỉnh lại chậm chút nữa, chỉ sợ cũng lại té xuống, bị hai con yêu thú nuốt mất, cái cành cây nhỏ này cũng đã sắp không kiên trì được, muốn nhanh rời đi mới là đại sự trước mắt.” Diệp Phi lẩm bẩm. Âm thầm đánh giá trái cây đẹp đẽ kia vì sao lại quý dị như vậy.

Nhìn lại một bên vách đá, Diệp Phi đang tìm kiếm phương pháp đi xuống. “không có dây thừng, dây mây, chỉ có thể dùng tiểu kiếm đâm vào trong thạch bích, đi xuống từng chút một, nhưng là ... hai con yêu thú không đi, vẫn không thể động, thấy bọn chúng vừa rồi đánh nhau, tu vi đoán chừng là gần đến nhân loại Trúc cơ kỳ. Nhất định không thể kinh động hai con yêu thú này. Nếu không càng thêm nguy hiểm.” Nói xong, trong mắt Diệp Phi, thoáng hiện lên vẻ lo lắng. Một tay sờ sờ túi da màu xám tro bên hông. Chính là người tu tiên sử dụng túi trữ vật. Tuy nói nhìn qua không lớn, nhưng bên trong không gian cũng là không phải nhỏ.

Lúc này, chỉ nghe sát chỉ một tiếng, cây nhỏ đột nhiên chiết cong xuống, chỉ còn dư lại phần gốc còn gắn với thạch bích, phảng phất tùy thời cũng sẽ tróc xuống bất kỳ lúc nào, Diệp Phi cả kinh, một thân đầy mồ hôi lạnh. Hai tay không khỏi ôm chặt không buông lấy cây nhỏ chuyển người đứng lên.

Tiểu măng xà há cái miệng phun một cái, một cổ hàn băng lực màu lam nhạt xoay tròn, hướng Tam chi Cự Thiềm cuộn cuộn đánh tới.

Tam chi Cự Thiềm trừng hai mắt, miệng không lồ mở ra, phun khắc ra một mảnh mông mông sương mù, trong khoảnh khắc, chính là cùng màu lam hàn băng quyền cuộn lên cùng nhau.

“Tích tích ba ba” tiếng âm thanh chấn động liên tiếp truyền ra, mảnh sương mù là nhanh chóng bị phiến hàn băng quyền đóng băng, biến thành từng cục băng. Ở đỉnh đầu bọn chúng không ngừng rơi xuống.

Đột nhiên, Tam chi Cự Thiềm một tiếng hét lớn, trong miệng phun ra một đạo màu xám tro, chớp động, chính là đánh ở trên thân tiểu măng xà, đạo màu xám tro nổ tung, hóa thành một mảng nồng nặc sương mù màu xám tro, đem tiểu măng xà quán lấy.

“Phốc phốc” một trận âm thanh truyền ra, bên ngoài thân của tiểu măng xà vừa mới tiếp xúc với sương mù màu xám, lan tràn lên thân của tiểu măng xà với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Chứng tỏ sương mù màu xám tro có độc tính rất mạnh.

Tiểu măng xà đứng thẳng nửa đoạn thân thể, ngửa đầu gào lên một tiếng đau thê thảm, bên ngoài thân thể ánh sáng màu lam chợt lóe, chính là cùng màu xám tro sương mù độc vụ chống cự lại. Nhưng trong mắt rất nhanh hiện vô số đạo màu xám tro chạy lan tràn, khí độc đã xâm nhập cơ thể nhanh hơn một bước.

Tiểu măng xà trong mắt tàn khốc chợt lóe, hao hết toàn thân khí lực, phun khắc ra một đạo cột sáng trong suốt, ngay sau đó nửa đoạn thân thể bên trên cứng đờ, bịch một tiếng, nặng nề té xuống đất. Mắt thấy là thở ra thì nhiều, hít vào thì ít.

Tam chi Cự Thiềm mắt thấy cột sáng trong suốt hướng mình đánh tới, đột nhiên đổi ngược thân mình, chân phía sau bụi mang chợt lóe, tốc độ đột nhiên tăng vọt gấp đôi có thừa, ngay sau đó cái chân to lớn nhấc lên, hướng đạo cột sáng kia ngăn cản đi.

“Bịch” một tiếng vang thật lớn truyền ra, một đoàn sáng màu xanh da trời nổ tung ra, thân hình của Tam chi Cự Thiềm bị oanh kích bay ra xa hơn trượng, ngay cả mặt đất cũng bị khoét ra một hố sâu to lớn.

Lúc này, Tam chi Cự Thiềm cũng là thương thế nghiêm trọng, cái chân sau to lớn máu thịt mơ hồ, hơn nữa bị hàn khí xâm nhập nhanh chóng đông cứng thân thể, một thân hơi thở cũng là hạ xuống cực điểm, nhưng nhìn thấy tiểu măng xà bên kia, vẫn không có hoàn toàn tắt thở.

Tam chi Cự Thiềm trong mắt ngoan sắc chợt lóe lên, kéo thân thể cứng ngắc, hai chân sau đột nhiên phát lực, nhảy lên ba bốn trượng cao, mở ra cái miệng không lồ dữ tợn, hướng tiểu măng xà đang hấp hối chẳng còn sức đánh trả mà đánh tới.

Đang lúc này, chỉ nghe sát băng một tiếng, Diệp Phi ở chỗ gốc cây nhỏ, hoàn toàn gãy lìa ra, mà Diệp Phi thân hình vèo một tiếng, hướng phía Tam chi Cự Thiềm đang ở giữa không trung mà rơi nhanh xuống.

Mà Tam chi Cự Thiềm đang ở giữa không trung, điều động pháp lực đánh tới tiểu măng xà, suy nghĩ tránh né cũng đã là không kịp, theo sau chính là cảm giác có thứ gì, nặng nề đập đến trên người của mình, trong lúc mơ hồ, thấy được một đạo thân ảnh. Trong tay thân ảnh thoáng qua một cái màu xanh hàn quang.

“bành bành” hai tiếng muộn hường, thân hình Diệp Phi mới vừa đập đến trên Tam chi Cự Thiềm, sau đó thân thể Tam chi Cự Thiềm chính là nặng nề té xuống đất, vốn nó cũng là nở mạnh hết đà, đau đớn kêu lớn một tiếng, thậm chí thân hình cũng không có cách nào động dậy.

Mà lúc này Diệp Phi là từ trên lưng cự thiềm rơi xuống bên người, Tam chi Cự Thiềm trong mắt hung quang lóe lên, vừa quay đầu, mở ra cái miệng dữ tợn, hướng Diệp Phi một cái tát tới.

Diệp Phi mặt biến sắc, nhưng trong mắt cũng là duy trì một tia tỉnh táo, xuất toàn thân khí lực, miễn cưỡng thi quyết, ngay sau đó hướng lưng cự thiềm di chuyển. Một màn quý dị xuất hiện, cự thiềm hung ác vô cùng, nhưng đột nhiên trong mắt hiện ra một tia hoảng sợ, cái đầu lâu to lớn truyền ra một tiếng ai mình, giống như là bị trúng thương thể gì đó. Sau đó thân thể vô lực nằm trên mặt đất.

Cùng lúc đó, sau lưng cự thiềm, chẳng biết lúc nào đã bị cắm vào một thanh trường kiếm dài ba thước ngập hơn một nửa, theo Diệp Phi tay bấm quyết, trên trường kiếm, hàn quang màu xanh chớp động không dứt.

“May mà ta sớm chuẩn bị, đem nguyên kiếm thừa dịp rơi xuống, nhanh cắm vào cơ thể con cự thiềm, nếu không chắc là đã bị nó nuốt.” Diệp Phi vừa dứt lời, chính là cảm thấy hoa mắt, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh ngã xuống giữa cự thiềm và con tiểu mãng xà.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một trận gió nhẹ thổi qua, Diệp Phi trong hôn mê, đột nhiên ngón tay khẽ nhúc nhích lấy một cái, một lát sau, cặp mắt có chút vẫn đục mở ra.

“Không có chết sao?” nói xong, Diệp Phi khó khăn ngồi dậy, hướng bốn phía nhìn một chút, ngay sau đó ánh mắt có chút âm đạm.

“Phụ thân, mẫu thân, Phi nhi nhất định sẽ tìm được cao nhân trị khỏi bệnh, nhất định sẽ sống qua mười tám tuổi. Thay các người báo thù.” Lần nữa hồi tưởng lại, khuôn mặt non nớt của Diệp Phi, mang theo vẻ kiên nghị vô cùng nói. Trong hai mắt, một giọt nước mắt trong suốt chớp động.

Xoa xoa khoeo mắt, lại nhìn một chút bên cạnh hai con yêu thú, Diệp Phi trong lòng hiểu, bây giờ không phải là thời điểm đa sầu đa cảm, trước mắt ở vách đá nơi này, còn không có chân chính thoát khỏi nguy hiểm, nói không chừng sẽ còn có yêu thú xuất hiện.

Huống chi, mình cũng là có thương tích trong người, cho dù thương thế khỏi hẳn, thân ở đáy vực, muốn chạy ra khỏi cũng là cực kỳ khó khăn, dù sao mình bây giờ còn chưa thể ngự kiếm phi hành, đây chính là phải đạt tới tầng thứ tu vi như phụ thân, mới có thể làm được.

Mà mình bất quá mới luyện khí tầng thứ sáu, còn không có đạt tới ba tầng sau của Tiên thiên cảnh, khoảng cách Trúc cơ kỳ còn rất là xa. Giống như lúc hai con yêu thú đánh nhau vừa rồi cũng chỉ có thể nhảy lên khoảng cách ngắn như thế mà thôi.

Diệp Phi lắc đầu, bây giờ không thể cân nhắc được những thứ này, trước là phải tìm chỗ trốn an toàn, dưỡng thương thế tốt mới là trọng yếu nhất.

Ngay sau đó, ngẩng đầu nhìn con kia Tam chi Cự Thiềm, tuy không nói là hoàn toàn tắt thở, nhưng mắt thấy cũng là sống không được, lúc này đang dùng ánh mắt hung ác nhìn Diệp Phi.

Về phần con tiểu mãng xà, rõ ràng thấy đã trúng độc, tuy nói thương thế không phải chí mạng, nhưng độc này nếu không giải, chờ đợi nó, cũng chỉ có một con đường chết.

Mà lúc này, con tiểu mãng xà màu xanh, ánh mắt như là có nhân tính, hiện lên vẻ đáng thương nhìn Diệp Phi, để cho người ta nhìn qua, thật là không bỏ đi được.

Diệp Phi nhìn chăm chăm tiểu mãng xà màu xanh một hồi, ngay sau đó không để ý tới nữa, cực kỳ khó khăn từ dưới đất bò dậy, nhưng bàn tay vịn mặt đất thời điểm, cũng là đột nhiên đã sờ trúng cái gì, cúi đầu vừa nhìn, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cứu mãng xà

Diệp Phi thấy rõ vật mà tay hấn sờ tới, đó là trái cây có màu đỏ kì dị kia, lúc này tay hấn co lại, quay đầu không nhìn trái cây kia nữa.

Đang lúc này, Diệp Phi chợt nghe thấy âm thanh ‘tê tê’, theo tiếng nhìn lại, chính là con mãng xà màu xanh phát ra, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khát vọng về mặt đáng thương nhìn Diệp Phi.

Nhìn con mãng xà một cái rồi lại quay đầu nhìn quả trái cây đỏ như huyết kia, suy nghĩ thật nhanh, hai con yêu thú rõ ràng đều ở đây tranh đoạt trái cây này, xem ra, đây có thể là linh quả, chắc có rất nhiều chỗ tốt.

Nhưng mình cũng không biết nó cụ thể có công hiệu gì, hơn nữa người cùng yêu thú thể chất bất đồng, mình cũng không dám ăn lung tung, nghĩ tới đây, Diệp Phi ngẩng đầu nhìn màu xanh mãng xà.

“Thanh xà, ngươi nhìn chăm chăm ta làm cái gì? Chẳng lẽ muốn ăn quả này?” Diệp Phi chỉ chỉ trái cây kia, có chút không yên lòng nói.

‘Tê tê’ màu xanh mãng xà cố gắng phát ra một tiếng vang, ngay sau đó ánh mắt hơi sáng lên, dùng sức nháy mắt một cái, tựa hồ là đang đáp lại.

“Cái gì? ngươi, có thể nghe hiểu lời ta nói?” Diệp Phi bị màu xanh mãng xà cử động sợ hết hồn, trừng hai mắt chăm chú nhìn nó.

Màu xanh mẫm và ánh mắt chớp động mấy cái, cũng là không có phát ra tiếng vang lần nữa, Diệp Phi hơi trầm ngâm chốc lát, lẩm bẫm “ chẳng lẽ là ngẫu nhiên? Có biện pháp rồi. ”

Con người Diệp Phi chuyển một cái, hướng về phía màu xanh mẫm và nói: “ ta nói đúng, người bày tỏ đồng ý, liền chớp mắt một cái, nếu không đúng, người không đồng ý, người chớp mắt hai cái, nghe hiểu được sao? ”

Màu xanh mẫm và chớp mắt một cái, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn, tiếp theo Diệp Phi hỏi: “ Người muốn ăn quả trái cây kia? ”

Màu xanh mẫm và lần nữa chớp một cái ánh mắt.

Diệp Phi tiếp tục nói: “ ăn xong nó, thương thế của người có lành không? ” Màu xanh mẫm và chớp động hai cái ánh mắt.

Khuôn mặt non nớt của Diệp Phi nhũn mảy một cái, thoát nhìn tựa hồ cũng không phải là ngẫu nhiên, nhớ trước kia mẫu thân nói qua, một ít yêu thú có thể nghe hiểu được loài người ngôn ngữ, nhưng lại không biết nói, nhất định phải đợi đến sau khi hóa hình mới nói được.

Nhưng nếu là có thể trồng lạc ấn chủ tử, như vậy một ít cấp thấp yêu thú cùng chủ nhân, có thể dùng thần hồn tiến hành câu thông, giống như là tự hạch kỳ yêu thú, tương đương với loài người trúc cơ. Kia căn bản đều là ngưng đan kỳ tu sĩ, mới có thể thu phục, cho dù nhiều người hợp lực có thể bắt được một con tự hạch kỳ yêu thú, chúng dù có chết cũng sẽ không thần phục ở cùng cấp Trúc cơ kỳ tu sĩ trong tay.

“ Thanh và, ta nếu cứu người, người cũng không được ân đền oán trả, hơn nữa, sau khi thương thế của người chuyển biến tốt, phải giúp ta thoát khỏi vách đá này. Trong đoạn thời gian này, chúng ta muốn trồng chủ tử lạc ấn, chờ sau khi ta an toàn, tự ta sẽ vì người cõng ra. như thế nào? ” Diệp Phi có chút cẩn thận nói xong, thật chắc nhìn chăm chăm màu xanh mẫm và.

Mà màu xanh mẫm và nghe xong lá bay nói, lần này không nhúc nhích, cũng không có nháy mắt, cứ như vậy thật chắc cùng Diệp Phi nhìn nhau.

Một lát sau, Diệp Phi tựa hồ hiểu, minh tu vi quá thấp, giống như loại này thổ nạp kỳ yêu thú, đã vô hạn đến gần tự hạch kỳ, căn bản không có thể để cho mình trồng chủ tử ấn ký. Đối với bọn họ, có thể xem là làm một loại sỉ nhục đi.

Diệp Phi khẽ lắc đầu một cái, thở dài nói: “ Ai, dù sao người là yêu thú, cứ như vậy cứu trợ người, ta cũng không yên tâm, vạn nhất người cắn ngược lại ta một hợp thì làm sao bây giờ, ta cũng chỉ là vì tự vệ mà thôi, nếu người không đồng ý, vậy coi như xong. ” Diệp Phi cũng không có quá mức ngoài ý muốn.

Nói xong, Diệp Phi tay bấm một đạo pháp quyết, rồi sau đó hướng về cự thiêm chỉ một cái, vèo một cái, một đạo ánh sáng màu xanh chớp một cái bay đến trước mặt Diệp Phi.

Một thanh màu xanh trường kiếm có chiều dài ba thước, chính là phụ thân Diệp Thiên đưa cho Diệp Phi, tên là Nguyên Kiếm Quang, có thuộc tính băng hàn.

Diệp Phi lấy tay vuốt ve trường kiếm một cái, hai mắt đột nhiên trừng, hai luồng tinh mang chợt lóe lên, bình thường bề ngoài cùng với vẫn đục hai mắt, cũng nữa không cách nào che giấu đặc biệt đích hơi thở.

“ Lê nhà, các người chờ, còn có Hắc Sơn Cốc, ta Diệp Phi, nhất định sẽ trở về vì đại bá, cùng cha mẹ báo thù. giết. ” Khi Diệp Phi dùng sức hô lên chữ cuối cùng, cầm trong tay trường kiếm dùng sức vung về phía trước một cái, phảng phất phía trước chính là cừu nhân của hắn.

Một đạo màu xanh kiếm mang bắn nhanh ra, đánh trúng một tảng đá lớn, chỉ nghe dát băng dát băng, cự thạch kia bắt đầu nứt ra với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Khí thế như vậy, tựa hồ không nên xuất hiện trên người thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hai quả đấm nắm chặt, trên mặt lộ ra một tia kiên định, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Tựa hồ là phát tiết tức giận trong lòng, Diệp Phi khôi phục yên tĩnh, lần nữa trở lại trạng thái bình thường, trong hai mắt một mảnh vẫn đục, mà ngay mới vừa rồi, ai cũng không có chú ý tới, Diệp Phi đeo nhìn như bình thường gây chuyện, một đạo hơi yếu hào quang, hơi chớp động một cái, rồi sau đó khôi phục đáng vẻ bình thường.

Thu hồi trường kiếm, Diệp Phi nhìn chung quanh, cuối cùng hướng nơi xa đi tới, tìm biện pháp thoát khỏi vách đá này.

Mà đang ở lúc này, Diệp Phi đột nhiên nghe được một đạo âm thanh gấp rút, ‘ tê tê, tê tê. ’ con màu xanh mẫm và trát nháy mắt, có chút khác thường nhìn Diệp Phi.

Xoay người, Diệp Phi thân nhiên nói: “ Thế nào? ” nói xong, có chút kỳ quái nhìn màu xanh mẫm và.

‘ Tê tê. ’ màu xanh mẫm và lại chớp mắt, nhìn một chút lá bay, lại nhìn một chút trái cây kia.

“ Hà, ta không phải đã nói sao? người không đáp ứng trồng chủ tử lạc ấn, ta là không có cách nào cứu người đích, thế nào, chẳng lẽ người đáp ứng? ” Diệp Phi có chút hết ý nói.

‘ Tê tê. ’ màu xanh mẫm và chớp động ánh mắt, có chút hưng phấn nhìn Diệp Phi. cũng không biết vì sao, mẫm và đột nhiên đồng ý trồng chủ tử lạc ấn, có thể là bởi vì sợ chết đi. Diệp Phi thâm nghĩ như vậy.

“ Thanh xà, ngươi cũng không nên gạt ta, ngươi nếu là nhân cơ hội lừa ta, ta nhất định ngay cả ngươi cũng giết. ” nói xong, Diệp Phi nhìn một chút màu xanh măng xà. Tuy là lời nói đe dọa, nhưng chênh lệch thực lực, nếu là măng xà không đồng ý, mình căn bản không cách nào thuận lợi đích trông lạc ấn.

Mà con màu xanh măng xà nghe vậy, nhìn Diệp Phi với ánh mắt oan uổng,, đáng thương chớp mắt một cái.

Diệp Phi thấy vậy không hề nói nhảm nữa, hai tay bấm quyết, trong miệng nói lầm bầm, vèo một cái, từ cái bên trong trán Diệp Phi, một đạo bạch quang hiện ra, ở giữa không trung kết thành một đạo hình tròn, đồ án huyền diệu dị thường.

Nhưng lúc này đồ án rõ ràng có chút không trọn vẹn, mà Diệp Phi cũng là có chút cố hết sức, sắc mặt tái nhợt, thấy vậy, lá bay cắn chặt hai môi, trong tay pháp quyết biến đổi, bên trong cái trán lại là lao ra một đạo hào quang, hướng huyền diệu đồ án bay đi.

Trong lúc đạo hào quang bổ sung đến đồ án giữa không trung, không trọn vẹn địa phương, cũng là từ từ cũng hoàn thành, mà thân hình Diệp Phi, có chút hơi run đứng lên.

Nhất định phải chịu đựng, Diệp Phi nghĩ vậy, ngay sau đó, nâng lên cánh tay có chút run rẩy, hướng đồ án giữa không trung thi triển pháp quyết, ông đích một tiếng, đồ án như sống lại, quang mang đại phóng, bắt đầu chậm rãi chuyển động, hơn nữa từ từ hướng đầu màu xanh măng xà bay tới.

Sau một khắc, đồ án kia ‘ phốc ’ đích một tiếng, tiến vào đầu của măng xà màu xanh, không thấy bóng dáng.

Diệp Phi lúc này hai chân mềm nhũn, phác thông một tiếng ngồi trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt nhìn màu xanh măng xà, hơi có chút khản trương, tuy nói loại phương pháp lĩnh thú lạc ấn này rất là phổ biến, nhưng là mình chưa sử dụng lần nào, cũng không biết có thành công hay không.

Đang lúc này, một âm thanh non nớt như con nít đột nhiên xuất hiện ở trong đầu Diệp Phi. “ Chủ nhân, ngươi quá yếu đi, ta đều không phản kháng, chính ngươi chỉ thi triển một ấn ký cũng miễn cưỡng như vậy. sau này bảo ta làm sao với ngươi lần vào. ”

Cùng lúc đó, trong thần hồn Diệp Phi, chợt cảm giác nhiều chút gì, trong chỗ u minh nhiều một tia liên lạc, cùng một loại cảm giác nắm một sinh mạng.

“ Thành công không? hắc hắc. ” Diệp Phi có chút hưng phấn nói, ngay sau đó, nghiêm sắc mặt nói: “ Ta nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ. trở nên rất mạnh. ” ánh mắt vô cùng nghiêm nghị. Nhưng trong hai mắt, cũng chẳng biết lúc nào, xuất hiện từng đạo màu xám tro ty tuyến quý dị.

“ Ta tin tưởng chủ nhân, nếu không, cũng sẽ không đồng ý ngươi trông đạo này lạc ấn, đúng rồi chủ nhân, mau đưa Tổ Huyết quả cho ta, nếu không ăn nó khôi phục điểm khí lực, ta sẽ chết liểu. ” màu xanh măng xà có chút gấp gáp truyền đến.

Diệp Phi nghe vậy, cũng không có hỏi nhiều, đứng dậy đi tới phía trước quả kia, nhưng lại không nhìn, chẳng qua là lấy tay hái xuống, rồi đến bên cạnh măng xà.

“ Há miệng ra. ” Diệp Phi thần nhiên nói, màu xanh măng xà giùng giàng mở miệng ra, Diệp Phi thuận thế đem trái cây ném vào.

Diệp Phi đứng một bên, chợt cảm giác cả người có chút vô lực, vì vậy đặt mông ngồi trên mặt đất, nhìn màu xanh măng xà, mắt ngậm vẻ hưng phấn, nhai mấy miếng rồi nuốt vào.

Sau một khắc, mắt màu xanh măng xà đang đóng tự nhiên mở ra, hai đạo tinh mang chợt lóe ra, ngay sau đó thân thể động một cái, ánh sáng màu lam bên ngoài sáng rực lên.

Từng tia độc khí bị tổng ra ngoài, ngay cả vết thương rửa nát, cũng là có chút khép lại, nhưng một lát sau không khép lại nữa, như là vẫn có chút độc tính, không cách nào tổng ra bên ngoài.

Ngay sau đó, màu xanh măng xà thân thể gãy dựa, chính là nửa đoạn thân thể, đứng thẳng lên chuyển động thân thể hướng Diệp Phi chạy như bay tới, cùng lúc đó, một cỗ khí tức của yêu thú truyền tới, màu xanh cự măng há mồm phun một ánh sáng màu lam nhạt bay ra.

Ánh sáng màu lam đó đem Diệp Phi hoàn toàn đóng băng, mà Diệp Phi mặt liền biến sắc, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, chính là vì vậy ngất đi, mắt đi bất kỳ tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Vô danh công pháp

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi đang nằm ở trên tảng đá, chợt mở hai mắt ra, phát hiện mình ở trong một không gian mơ màng, cảnh tượng bốn phía mơ hồ, cũng không thấy được gì, thuận tay sờ sờ giấy chuyển ở bộ ngực vẫn còn, lúc này mới an tâm một ít.

“ Lần này thật đến âm phủ sao? không, ta không thể chết được. ” nói xong, Diệp Phi liền ngồi dậy, nhớ lại chuyện trước khi bị hôn mê, hình như màu xanh

mãng xà đem mình đóng băng thì phải.

Chẳng lẽ là màu xanh mãng xà hại mình? nghĩ tới đây, Diệp Phi la lớn: “Thanh xà, ngươi đang ở đâu. đây là địa phương nào?”

Tĩnh, yên tĩnh như chết, không có bất kỳ thanh âm gì truyền ra, Diệp Phi càng thêm nổi lên nghi ngờ, thậm chí có chút khủng hoảng.

Đang lúc này, trong đầu Diệp Phi đột nhiên truyền tới một tiếng thét kinh hãi. “ chủ nhân, ngài tỉnh, thật tốt quá. mới vừa ngủ thiếp đi, hắc hắc. ” sau đó Diệp Phi thấy cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một đạo hắc ảnh, ngay sau đó há mồm, vèo một cái, một viên hạt châu tán ra nhu hòa tia sáng, xuất hiện giữa không trung.

Khấp không gian sáng như ban ngày, Diệp Phi bị bất thành linh ánh sáng đâm vào ánh mắt híp một cái, hồi lâu, mới từ từ thích ứng xuống, mở hai mắt ra quan sát hết thấy chung quanh.

Đây là một chỗ sơn động, diện tích không lớn, khoảng bảy tám trượng, dưới người mình là một tảng đá bằng phẳng, bên cạnh có một hồ nước nhỏ, bốn phía đều là đất bằng phẳng, ở một chỗ trong góc đó là thi thể của cự thiềm.

Nhìn màu xanh mãng xà mình bên cạnh, khuôn mặt non nớt của Diệp Phi nướng mảy, nghi ngờ nói: “ Thanh xà, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra? ta tại sao lại ở chỗ này. ”

“ Chủ nhân, ngài lúc trước trong lúc vô tình dính một ít độc của cự thiềm, ánh mắt bên trong tất cả đều là độc tị, ta mới vừa khôi phục một chút khí lực liền phát hiện ngài cũng đã rất nghiêm trọng, cho nên mới đem ngài đóng băng, lại đem độc tổng ra ngoài.

Nhưng thể chất ngài quá yếu, độc tính như vậy, cũng nằm hơn một tháng, ngay cả ta lên cấp ngài cũng không nhìn thấy, ai. ” Màu xanh mãng xà có chút đắc ý nói. trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

“ Lên cấp? ngươi, bây giờ tu vi gì? ” Diệp Phi có chút nghi ngờ hỏi đến, vốn là thanh xà có tu vi cao hơn mình, nếu lên cấp, đối với mình khẳng định càng thêm không phục. ở người khác không triển hiện thực lực, Diệp Phi bây giờ căn bản không nhìn ra được tu vi của thanh xà.

“ Hắc hắc, không cao, tụ hạch kỳ, cũng liền so với Trúc cơ kỳ nhân loại các ngươi tương tự, điều này cũng nhờ Tổ Huyết quả, cùng một thân bảo bối của cự thiềm bị ta ăn rồi, chủ nhân, ngài nhưng là bị ta địa bỏ rơi ở phía sau rồi. ” màu xanh mãng xà nhẹ giọng nói.

“ Nga, mình lại ngủ say hơn một tháng, trong thời gian này ngươi lại lên cấp tụ hạch kỳ rồi. ” dừng một chút, Diệp Phi mặt chân thành nói: “ yên tâm, sau khi ngươi giúp ta thoát khỏi vách đá này, ta nhất định sẽ vì ngươi giải trừ chủ tớ lạc ấn. ” nói xong, Diệp Phi liếc mắt nhìn màu xanh cự mãng.

Cự mãng ánh mắt tinh quang chợt lóe, nhẹ giọng nói: “ đa tạ chủ nhân, ta nhất định giúp ngài chạy ra khỏi Đoạn Thiên Nhai, đứng rồi chủ nhân, ngài tu vi thấp như vậy, thể nào xông vào đây? ”

“ Nga, thì ra là nơi này gọi là Đoạn Thiên Nhai, hắc hắc, ta không cẩn thận bị truyền tống tới đây, đứng rồi, có cái gì ăn không? có chút đói bụng. ngủ quá lâu rồi. ” Diệp Phi sờ sờ bụng, thấp giọng nói.

Màu xanh mãng xà nghe vậy, nhẹ giọng nói: “ có a, có sẵn luôn. ” nói xong, quay đầu nhìn xác con cự thiềm.

“ Cái gì? ăn nó, không phải là có độc sao? ” Diệp Phi hơi đổi sắc mặt nói.

“ Chủ nhân, không cần sợ, độc của nó cũng bị chúng ta uống rồi, còn sợ độc của nó làm gì, bây giờ bình thường độc, đối với chúng ta mà nói cũng không bị tổn thương gì, vạn độc thiềm này, nhưng cũng xem là vua độc ở nơi này, cho nên nói, bây giờ chủ nhân, cơ hồ bách độc bất xâm đó. ” màu xanh mãng xà cười nhẹ nói.

Diệp Phi nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “ Vậy cũng tốt, ta bây giờ bây giờ quá đói rồi, trước ăn đã, ngươi cũng giúp ta một tay. ” vừa nói chuyện, Diệp Phi đi về phía cự thiềm.

“ Chủ nhân, ngài xem ta không có tay chân thì giúp thể nào ngài a, lại nói, ta còn nhỏ như vậy. ” màu xanh mãng xà đáng thương cầu khẩn nói.

“ Ngươi cũng đừng cùng ta giả bộ đáng thương, ngươi còn nhỏ? Ta cũng không bằng nữa cơ thể của ngươi. ” vừa nói chuyện, Diệp Phi vừa quay đầu trừng màu xanh mãng xà.

Không nhìn thì không biết, nhìn rồi làm Diệp Phi sợ hết hồn, kinh hãi nói: “ cái gì? ngươi có phải là con màu xanh mãng xà không thể? ” Thì ra con màu xanh mãng xà biến mất không thấy, bây giờ chỉ thấy một con rắn nhỏ dài cỡ ba thước.

Lúc này tiểu thanh xà đang đáng thương nhìn Diệp Phi, nhẹ giọng nói: “ Chủ nhân, lần này ngài thấy đi, ta là đường nào nhỏ yếu. ngài cũng không thể khi dễ ta như vậy. ” Nói xong, trong mắt tiểu thanh xà xuất hiện một mảnh hơi nước, làm bộ khuôn mặt đáng thương.

Một màn này làm cho Diệp Phi sùng sốt, ngay sau đó phản ứng kịp, cao giọng nói: “ đừng tưởng rằng ngươi nhỏ đi liền có thể giả bộ đáng thương, nếu ngươi nhỏ như vậy, tốt lắm, sau này liền kêu ngươi tiểu Thanh nhé. Được, lần này không cần ngươi. ”

Trong mắt tiểu thanh xà sương mù nhanh chóng biến mất, đổi lại một bộ dạng giảo hoạt, nhẹ giọng nói: “ tốt chủ nhân, ta đi bên ngoài xem một chút, hắc hắc. ” Nói xong, trườn ra ngoài cửa động, tuy nói cửa động bị một tảng đá lớn cản trở, nhưng bây giờ tiểu thanh xà nhỏ vẫn theo khe hở trườn ra được.

Diệp Phi bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đi tới bên cạnh xác của cự thiềm, một tay vỗ bên hông, bá một cái, Nguyên Kiếm Quang đột nhiên xuất hiện ở trong tay, Diệp Phi cầm trường kiếm trong tay, hướng về phía bụng của cự thiềm, bắt đầu huy động.

Chỉ trong một thời gian ngắn, ‘đỉnh’ một tiếng vang lên, trường kiếm trong tay Diệp Phi dừng lại, phảng phất như là đụng phải vật cứng.

“Kỳ quái, nghe âm thanh hình như là kim loại, Nguyên Kiếm Quang vô cùng sắc bén, lại không cách nào chém đứt vật này? Ta liền xem một chút trong bụng ngươi rốt cuộc là thứ gì.” tiếng nói vừa dứt, Diệp Phi đem bụng cự thiềm một kiếm bô ra toàn bộ, rồi sau đó bắt đầu tìm vật bằng kim loại kia.

Một lát sau, ở dạ dày nứt ra, Diệp Phi phát hiện một khối hình bầu dục, màu đồng bản, lớn bằng bàn tay, bên ngoài dính một ít dịch sền sệt.

Diệp Phi nhìn một chút, cũng không có quá mức để ý, thuận tay để vật kia vào ao nước, rồi sau đó cắt mấy khối thịt, dù sao lấp đầy bụng, mới là chánh sự trước mắt.

Đại khái qua một canh giờ, tiểu thanh xà ở phía ngoài sơn động tựa hồ là ngủ thấy cái gì, con ngươi chuyển một cái, hướng Diệp Phi bên trong động truyền âm nói: “oa, thơm như vậy, chủ nhân giới lắm a.” vừa dứt lời, hướng lối vào sơn động trườn tới.

Lúc này Diệp Phi đã nướng chín mấy khối thịt, tiểu thanh xà nước miếng chảy ròng, cùng Diệp Phi thần hồn trao đổi nói: “Chủ nhân, trước để cho ta một miếng đi, vạn nhất có độc, ta trước ăn, thay chủ nhân thử độc.”

Diệp Phi nghe vậy khẽ mỉm cười, khuôn mặt nhỏ bé bên đồng lửa đỏ lên vì nóng, khẽ cười nói: “Ngươi cá tiểu ăn hàng, mấy khối thịt kia đều là của ngươi đó, hắc hắc.”

“Thật? cảm ơn chủ nhân, thì ra chủ nhân tốt như vậy, vậy ta cũng không khách khí.” tiếng nói vừa dứt, tiểu thanh xà hướng về mấy miếng thịt đã nướng chín phổng tới, vừa ăn vừa đối với Diệp Phi ca ngợi không ngừng.

Mà lúc này, Diệp Phi cũng đem miếng thịt mới nướng chín để vào trong miệng, từ từ ăn, nhưng chưa ăn xong một miếng, tiểu thanh xà đã quét xong ba khối thịt kia, sau đó tro mắt nhìn Diệp Phi.

Bất đắc dĩ, Diệp Phi nướng mấy khối cho con rắn nhỏ, lúc này mới thỏa mãn nó, mình cũng xem như là ăn no.

Đứng lên, dùng tay đang dính mỡ lau miệng, ngay sau đó Diệp Phi vỗ bụng một cái. “không tệ, ăn no quá.” rồi sau đó nhìn con rắn nhỏ đang lười biếng nằm trên mặt đất, khẽ mỉm cười.

Nhìn một chút tay nhỏ bé đang bẩn thỉu, Diệp Phi đến bên bờ ao, ngồi xổm người xuống rửa tay, đem mặt lau một lượt, đột nhiên nhớ lại khối đồng ném ở hồ nước.

Một lát sau, Diệp Phi đem khối đồng lấy ra, dùng nước rửa sạch sẽ, phát hiện phía trên khắc vẽ chẳng chịt chữ nhỏ, tất cả đều lúc ghi lại công pháp mà tu sĩ tu luyện, nhưng công pháp này cũng là không có tên.

“Đây là công pháp gì? tựa hồ rèn luyện thần thức, bất quá thần thức nhưng phải đạt đến Trúc cơ kỳ tu sĩ mới có. trước tu luyện xem một chút. muốn báo thù, sẽ phải cường đại lên, một loại công pháp ở bên ngoài cũng không thể lấy được.” nói xong, Diệp Phi đi đến phía trên tảng đá, khoanh chân ngồi xuống.

Trong tay cầm đồng bản, bắt đầu nghiên cứu, vừa nhìn, chính là nhìn một ngày một đêm, mà tiểu thanh xà nhàm chán liền nhìn một chút về mặt chuyên chú của Diệp Phi, cũng không có quấy rầy, sau đó hướng ngoài động chạy ra.

Trong lúc đó tiểu thanh xà trở về hai lần, ăn xong mấy khối thịt, rồi lại một mình đi ra ngoài, mà Diệp Phi một mực nghiên cứu vô danh công pháp, cho đến ngày thứ ba, Diệp Phi khẽ cau mày nói: “công pháp này so với ta đã gặp quá thâm ảo, nửa đoạn phía trước, còn có thể miễn cưỡng hiểu được một ý, cũng được, trước hết tu luyện những thứ này.”

Vừa dứt lời, Diệp Phi đem khối đồng thu vào túi đựng đồ, sau đó hai tay bấm ra một đạo pháp quyết kỳ quái rồi bắt đầu tu luyện. mà tiểu thanh xà trở về động mấy lần, mỗi lần nhìn thấy Diệp Phi, đều thấy hắn đang tập trung tu luyện.

“Chủ nhân không biết khi nào mới xong, ai.” Tiểu thanh xà âm thầm suy nghĩ, sau đó một mình ra khỏi sơn động, về sau số lần trở về càng ít, thậm chí, thời gian dài nhất, ba năm ngày cũng không trở lại một lần.

Cứ như vậy, Diệp Phi một mình ở trong sơn động tĩnh tu, ngoại giới đích hết thấy sự vật cũng là bất kể không hỏi. phảng phất như là lão tăng đang ngồi thiền.

Một tháng sau, Diệp Phi đang ngồi xếp bằng đột nhiên hai mắt mở một cái, vẫn đục trong hai mắt, hai luồng tinh mang chợt lóe lên, trong tay pháp quyết biến đổi. “Thu” theo Diệp Phi quát khẽ một tiếng, ánh sáng bên ngoài chợt lóe, phụ cận cái trán không ngừng có ánh sáng thoáng hiện ra.

Cùng lúc đó, Diệp Phi chỉ cảm thấy đầu ông một cái, tựa hồ như muốn nổ bẻ ra, phảng phất có thứ gì, đang dần dần tạo thành. Cẩn chắc hàm răng, mở hôi hột lớn bằng hạt đậu từ trán lăn xuống. Sắc mặt thì tái nhợt dị thường, toàn thân run rẩy không dứt.

Lúc này, ánh sáng nơi trán chậm rãi thu lại, tạo thành một màu trắng điểm sáng lớn bằng hạt đậu, thay đổi theo thời gian, dần dần trở nên thật mượt mà. Mà trung tâm điểm sáng, cũng dần dần tạo thành một không gian độc lập, nhàn nhạt lam mang như khí thể, ở bên trong chậm rãi lưu động.

“Đây chính là trong truyền thuyết thần thức sao? công pháp này thật là huyền diệu, ngay cả ta ở cảnh giới này, cũng có thể ngưng tụ ra thần thức, đây chính là Trúc cơ kỳ tu sĩ mới có thể làm được.” Diệp Phi trong tay pháp quyết vừa thu lại, xoa xoa mồ hôi trên trán, trên mặt tái nhợt, lộ ra non nớt nụ cười.

Ngay sau đó, Diệp Phi tâm thần vừa động, thần thức buông thả ra, một cảm giác chưa bao giờ có phiêu lãng, cảnh tượng chung quanh vô cùng rõ ràng, ao nước bên trong sơn động, thi thể cự thiềm, cùng với thi thể mấy con sâu bay bên cạnh đều là không cách thoát ra khỏi thần thức.

Dù là trong thân thể của mình, cũng có thể cảm giác đích rõ ràng, đây cũng là thần thức mới có thể làm được đích, loại này cảm giác, nếu so với ánh mắt nhìn càng thêm rõ ràng, chân thật.

Nhưng khi thần thức Diệp Phi quét nhìn đến bên ngoài sơn động, cũng chỉ có chút mơ hồ mà thôi. Diệp Phi không khỏi lắc đầu cười khổ một tiếng, nói: “xem ra, trước mắt phạm vi thần thức cảm ứng, chỉ có phạm vi nhỏ như sơn động, vượt qua mười trượng căn bản không cách nào cảm ứng được rõ ràng như vậy.

Vừa muốn đem thần thức từ bên ngoài sơn động thu hồi, đột nhiên, tựa hồ là cảm ứng được cái gì, Diệp Phi mặt liền biến sắc, cùng lúc đó, chỉ nghe ‘bành’ một tiếng vang thật lớn, cự thạch ở lối ra sơn động nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ly khai

Chỗ cửa động đá vụn nổ tung đầy mặt đất, theo hướng cửa động, Diệp Phi thấy được cảnh tượng phía bên ngoài sợ hết hồn, một con Liệp báo màu đen cao nửa trượng, toàn thân vết thương, đáng vẻ thật mệt mỏi, còn có mấy chỗ máu thịt bên ngoài đều bong tróc, lúc này hai mắt đỏ bùng, nhìn chăm chăm con tiểu Thanh xà khoảng cách một trượng.

“Tiểu Thanh?” sau khi thấy thanh xà, Diệp Phi một kinh ngạc kêu, mà lúc này trạng thái của thanh xà cũng không khá hơn chút nào, phần đuôi rõ ràng hoạt động không được linh hoạt, mà trên đầu cũng là máu tươi đầm đìa, thân mình cũng có mấy chỗ lộ ra xương trắng. Hơi thở cũng là yếu đi rất nhiều.

Thương thế có lẽ rất nghiêm trọng, cái này, vừa mới lên cấp Tự hạch kỳ, thế nào liền chạy đi gây chuyện, nếu đối phương đều đem Thanh xà biến thành như vậy, thì cũng không phải loại dễ trêu.

Mình trước mắt mới đỉnh núi của Luyện khí kỳ tầng thứ sáu, loại này đánh nhau, căn bản không giúp được cái gì, tên đại gia hỏa kia một tát cũng có thể đem mình dễ dàng đập chết. Mà một khi Thanh xà bị giết chết, nghĩ đến mình cũng tuyệt đối không có đường sống.

Nhưng nếu là thừa dịp lúc hai con đấu nhau, mình cũng có một tia hi vọng chạy trốn. Diệp Phi lúc này cũng là có chút khó, suy nghĩ chuyển động không dứt.

Một lát sau, màu đen Liệp báo nổi giận gầm lên một tiếng, tựa hồ lại muốn phát động công kích, Diệp Phi nhìn màu đen Liệp báo một chút, con người đảo một cái, ngay sau đó nghiêm sắc mặt, mấy bước chạy đến cửa hang.

Thấy vậy, Thanh xà ánh mắt rõ ràng sùng sốt, mà màu đen Liệp báo cũng là quay đầu, ánh mắt có chút nghi ngờ nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi cũng không để ý đến hai con yêu thú, một tay vỗ bên hông một cái, vèo một tiếng, Nguyên Kiếm Quang đột nhiên xuất hiện trong tay, ngay sau đó, thần thức của Diệp Phi không có giữ chút nào xuất ra, trong nháy mắt quét về phía màu đen Liệp báo.

Nhìn Diệp Phi gọi ra Nguyên Kiếm Quang, màu đen Liệp báo còn không có phản ứng gì, nhưng lúc cảm giác được cổ thần thức, Liệp báo ánh mắt co rụt lại, hẳn là bắt đầu cẩn thận đề cao cảnh giới. Con người vòng tới vòng lui. Lại nhìn một chút vết thương trên người mình.

Một lát sau, màu đen Liệp báo ngửa mặt lên trời một tiếng gầm thét, hung tợn liếc nhìn Thanh xà, lại quay đầu liếc nhìn Diệp Phi một cái, theo sau chính là nghênh ngang mà đi, đợi đến khi Liệp báo hoàn toàn biến mất vô ảnh vô tung, lại qua chốc lát.

Diệp Phi “phác thông” một tiếng ngồi trên mặt đất, trong ngực tím đập bình bịch không ngừng, sau lưng sớm đã bị mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp. “Nguy hiểm thật” Diệp Phi đưa tay nhỏ bé vỗ vỗ giữa ngực, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Thanh xà không để ý đến thương thế của mình, mà là có chút quái dị nhìn Diệp Phi, truyền âm nói: “Chủ nhân, ta cảm giác không sai đi, người tại sao lại có thể có khí thể như nhân loại Trúc cơ kỳ mới có? Chẳng lẽ, người đã tấn cấp Trúc cơ?” Thanh xà có chút không dám tin tưởng nhìn Diệp Phi.

“Hắc hắc, chẳng qua là hù dọa nó mà thôi, ta là có khí thể, không có thực lực a.” Diệp Phi lắc đầu cười khổ nói.

Con người của Thanh xà chuyển động một cái, có chút nghi ngờ quan sát Diệp Phi, tiếp tục nói: “Chủ nhân mới vừa rồi chẳng phải là rất nguy hiểm? tại sao không thừa dịp lúc chúng ta đánh nhau mà mà chạy trốn a?” nói xong, Thanh xà ánh mắt nhìn chăm chăm Diệp Phi.

“Chạy trốn? a a, coi như trốn, cũng phải là chúng ta cùng nhau trốn, nói thế nào người bây giờ cũng là linh thú của ta, ta làm sao có thể nhìn người, mặc kệ người bị người khác giết chết đây? Gặp nguy hiểm, chúng ta cùng tiến lên.” Diệp Phi chân thành nói, trong ánh mắt, mang theo vẻ vô cùng kiên nghị.

“Gặp nguy hiểm, chúng ta cùng tiến lên?” Thanh xà âm thầm lẩm bẩm hai câu này, một lát sau, nhìn một chút Diệp Phi trên mặt nụ cười chính là tràn đầy kiên nghị cùng chân thành, trong thâm tâm đột nhiên làm ra một quyết định.

Ngay sau đó, Thanh xà ngưng mắt nhìn Diệp Phi hồi lâu, thần hồn truyền âm nói: “Chủ nhân, ngài đã cứu ta hai lần. Tiểu Thanh, sau này nguyện theo chủ nhân.”

“Cái gì? Ta không có nghe sai chứ?” lần này Diệp Phi bị làm cho có chút phản ứng không kịp, vẻ mặt có vẻ hơi non nớt của hắn, có chút nghi hoặc nhìn Thanh xà, đưa tay nhỏ bé gãi gãi đầu.

“Ai nha, nghe cái gì sai, nhìn chủ nhân người kém như vậy, ta thật là vì mình lo lắng tương lai a, cố gắng tu luyện đi chủ nhân. Ta đi trước tìm chút linh dược chữa thương.” Tiếng nói vừa dứt, bên ngoài thân Thanh xà ánh sáng chợt lóe, theo sau đó chính là thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt, biến thành dáng vẻ chừng ba thước. Về một cái, hướng nơi xa chạy đi.

Diệp Phi lẳng lặng nhìn phía Thanh xà biến mất, hồi lâu, thở một hơi thật dài, thấp giọng nói: “quả nhiên là thành công, xem ra, hay là muốn chân thành đối đãi người, chỉ có người liều chết cứu hắn, hắn mới có thể vì người mà bỏ ra hết thảy.”

Diệp Phi đứng lên, hướng bên trong động đi tới. “bụng có chút đói, trước lấy một ít thức ăn đi.” Nói xong, Diệp Phi hướng về phía thi thể cự thiễm đi tới.

.....

Đào Nguyên trấn, bởi vì chuyện Diệp, Lê hai nhà, cũng là huyền náo một hồi lâu, dù sao hai nhà ở chỗ trấn này, cũng coi như là trung thượng đẳng thế lực, trên đường phố người người tùm nập tùm ba, đều là đang nghị luận chuyện Diệp gia bị diệt.

Ở một cái chỗ đường phố rộng rãi, hai bên đứng thẳng một ít kiến trúc cổ xưa, người đi đường qua lại không ngừng, ra ra vào vào trong cửa hàng. Bên trong một tửu quán, có hai tên tu sĩ, tựa hồ đang nói chuyện gì “Lê gia bây giờ thật là càng làm càng lớn, nghe nói còn nghĩ đưa hậu nhân vào đại môn phái báisư, vậy sau này, càng không có người nào dám đánh chủ ý lên Lê gia.” Lúc này, một tên đại hán mặt dài thũa trong tay chén ngon đèn xuống, lắc đầu nói.

Nghe vậy, đối diện một tên hồng sam lão giả, ánh mắt híp lại một cái, thận trọng nhìn chung quanh, ngay sau đó nhẹ giọng nói: “Chu đạo hữu, còn là chó nghị luận chuyện này, kia là cả Diệp gia gia tộc cũng bị diệt, bọn ta tốt nhất là không nên cuốn vào trong đó.”

“Hừ, nếu làm, chẳng lẽ còn sợ bọn ta nói sai, Diệp gia cũng đủ thảm, sau khi Diệp Cường bị diệt, Diệp Thiên một nhà ba người, lại không một người nào còn sống, ai. Diệp Thiên cả đời chính trực, trừ ác hướng thiện, cuối cùng lại rơi vào kết quả như thế.” Đại hán mặt dài nói xong, liền gắp ngon đèn trong tay đặt ở khóe miệng, ngay sau đó uống một hơi cạn sạch, dáng vẻ tựa hồ cực kỳ không cam lòng.

Đối diện lão giả nghe vậy, chẳng qua là bắt dắc dĩ lắc đầu một cái, cũng không có mở miệng cái gì. Cứ như vậy, không khí có chút đè nén, tự rót tự uống một mình.

Ở Đào Nguyên trấn đến gần trung tâm giải đất, có một tòa kiến trúc ba tầng cao lớn, kiến trúc mặt ngoài hiện lên vẻ đồng xanh, chớp động nhàn nhạt quang hà, phía trước kiến trúc, có hai con thạch sư cao cỡ một người, nhìn qua có chút đáng vẻ hung ác. Xa xa nhìn lại, sẽ gặp cảm giác được một khí thế trang nghiêm. Cũng không phải là một loại ngôi nhà cho tiểu gia đình.

Ở trên đại môn, treo một khối bảng hiệu màu xanh, phía trên khắc hai chữ to màu vàng – “Lê Phủ”

Trước đại môn Lê Phủ, có bốn tên thủ vệ áo xanh, trong tay đều là xích theo một thanh ngân thương, nhìn qua thủ vệ sâm nghiêm, mà người bình thường đi qua nơi này, thậm chí ngay cả nhìn cũng không dám nhìn lâu, người trên đường cũng là vội vã rời đi.

Đại sảnh Lê Phủ, không gian cũng không phải là rất lớn, nhưng sáng ngời dị thường, bốn phía vách tường vây quanh khám nạm mấy viên dạ minh châu thật lớn. Làm toàn bộ đại sảnh sáng như ban ngày.

Ngay phía trước có một cái ghế màu vàng nhạt, giờ phút này, đang có một lão giả mặc thanh bào ngồi ngay ngắn trên đó, phía dưới có hai hàng ghế bình thường, một tên đại hán mặc áo đen, ngồi ở một cái ghế trên cùng, sắc mặt cung kính nhìn thanh bào lão giả.

Nếu là Diệp Phi ở chỗ này nhất định sẽ nhận ra, người này, chính là tên dẫn đầu huyết tẩy Diệp gia.

Lúc này, chủ tọa thanh bào lão giả thường thức một hớp trà thơm, nhàn nhạt liếc mắt nhìn đại hán áo đen, hỏi: “Tân Nhật, mấy ngày nay một mực vội vàng, cũng không có tới đây hàn huyên một chút, kia.. Diệp Thiên một nhà ba người, nhưng là toàn bộ rơi xuống?”

Nghe vậy, Lê Tân Nhật thần sắc khẽ động, khóe mắt không lưu dấu vết, nháy một cái, ngay sau đó cung kính nói: “Tộc trưởng yên tâm, một nhà ba người, toàn bộ bị đánh chết tại chỗ, mấy tên thủ hạ tại chỗ cũng nhìn thấy tận mắt.”

“Nga, ta ngược lại là nghe bọn hắn nói một ít, nhưng vẫn là nghe chính miệng người nói qua, ta mới yên tâm được, bắt quá, cuối cùng mấy món bảo vật cũng là không có tìm được, không biết là vì duyên cớ gì? Liếc mắt nhìn Lê Tân Nhật, lão giả tựa hồ tùy ý hỏi một câu. Người này chính là tộc trưởng Lê tộc, Lê Tấn Nam

“Tộc trưởng, chuyện này Tấn Nhật cũng là không có cách gì lý giải, lật tung cả Diệp gia lên, nhưng cuối cùng là cũng không thể tìm được bảo vật, túi trữ vật của hai người vợ chồng bọn họ, ta cũng là lệnh cho những người kia đưa tới tộc trưởng, chẳng lẽ, là bị vợ chồng bọn họ giấu đi?” Lê Tấn Nhật lộ ra một tia nghi ngờ nói.

Nghe vậy, thanh bào lão giả suy nghĩ chốc lát, gật đầu nói: “Tốt lắm, Tấn Nhật, những ngày qua dẫn người đi thăm dò một chút, đoạn thời gian trước, vợ chồng Diệp Thiên cùng người nào qua lại, một khi phát hiện người nào khả nghi, trực tiếp chụp tới là được.”

“Vâng, tộc trưởng yên tâm, Tấn Nhật sẽ cố gắng hết sức.” nói xong, Lê Tấn Nhật đứng lên, hướng về phía thanh bào lão giả chấp tay.

“Ừ, được rồi. Có chuyện mau hồi báo.” Thanh bào lão giả nói xong, đưa mắt nhìn Lê Tấn Nhật rời đi, hồi lâu, Lê Tấn Nam hít một hơi, trên mặt lộ ra một bộ suy tư. Mà toàn bộ đại sảnh cũng trở nên yên tĩnh lại.

Ngoại giới phát sinh biến hóa, Diệp Phi đang ở Đoạn Thiên Nhai cũng là không biết gì cả, thứ nhất tâm chi dùng ở trên tu luyện, thỉnh thoảng tìm hiểu một cái vô danh công pháp ngày đó.

Cứ như vậy, một năm sau, tầng chót ranh giới Đoạn Thiên Nhai, một đạo lưu quang từ đáy vực bắn nhanh ra, cẩn thận quan sát, hẳn là một cái tiểu nhân màu xanh cự mạng lớn chừng một trượng, chở một tên bạch y thiếu niên, từ đáy vực lao ra.

“Phác thông” một tiếng, cuối cùng nặng nề rơi vào một mảnh rừng rậm, lúc này mang theo một trận bụi mù.

Ho khan một cái “Tiểu Thanh, ngươi có phải hay không muốn hại chết ta?” Thiếu niên vỗ vỗ bụi bặm trên người, từ trên thân măng xà nhảy xuống, sắc mặt có chút giận dữ nói.

“Ai, chủ nhân, người liên thông cảm một cái cho tiểu Thanh đi, liên tục bay ba tháng a, trong lúc liên nghỉ ngơi mấy lần mà thôi, cuối cùng lần này thời gian dài nhất, tiểu Thanh thật sự là không còn khí lực, ai.” Màu xanh cự mạng truyền âm nói.

Cái này một người một thú, chính là Diệp Phi và linh thú, Thanh Nguyên măng.

Thì ra là, ở ba tháng trước, Diệp Phi tu luyện đến tiên thiên cảnh, luyện khí kỳ tầng thứ bảy, cảm giác không thể nào tiến thêm một tấc nào nữa, liền cùng Thanh Nguyên măng thương lượng hảo hảo rồi đi nơi này, chuẩn bị xem xem xin vào một tông môn nào đó, tuy nói không dễ dàng, nhưng chỉ có như vậy, tu vi mới có thể nhanh chóng tăng lên.

Mà lúc này chính Diệp Phi, trải qua một năm nhiều biến hóa, thể phách rõ ràng tăng trưởng thêm một ít, trên mặt ít đi một chút non nớt, càng nhiều hơn, là thêm mấy phần kiên nghị. Mà lúc này, Diệp Phi bất quá mới mười lăm tuổi mà thôi. Có lẽ là biến cố một năm trước, chính là biến hóa làm cho thiếu niên lớn nhanh như vậy.

Cứ như vậy, cái này một người một xà, ở chỗ này nghỉ ngơi ước chừng bảy tám ngày, mới bắt đầu hành trình. Diệp Phi vẫn là ngồi ở phía trên cự mạng, mà Thanh Nguyên măng còn lại là “vèo” một tiếng tiến vào rừng rậm, hướng một cái hướng khác nhanh chóng chạy trốn.

“Tiểu Thanh, một hồi ra khỏi rừng rậm, đoán chừng khoảng cách phụ cận thôn trấn cũng sẽ không quá xa, vì để tránh phiền toái, người liên phải chịu ủy khuất, tạm lánh đi.” Trên đường, Diệp Phi hướng về phía Thanh Nguyên măng nói, mắt thấy hai bên hàng cây, ở bên người cấp tốc lùi lại phía sau. Cũng mang theo từng trận hô hô tiếng gió.

“Chủ nhân, sợ cái gì? Ai dám tìm phiền toái, tiểu Thanh một hóp nuốt hấn, hừ.” Thanh Nguyên măng bất mãn truyền âm nói.

Nghe vậy, Diệp Phi lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Tuyệt đối không được, nếu như vậy bị tu sĩ cao cấp khác phát hiện, vậy ngươi liền nguy hiểm, hơn nữa..... đi?” lời còn chưa nói hết, Diệp Phi chính là có chút nghi hoặc nhìn về phía trước.

“Mau dừng lại, tiểu Thanh, phía trước giống như có người đang đánh nhau.” Tự hồ là cảm giác được cái gì, Diệp Phi chợt hướng về phía Thanh Nguyên măng phản phó nói.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hồ xà cuộc chiến

Nghe Diệp Phi nói, Thanh Nguyên măng vội vàng dừng lại thân hình, kinh nghi nói: “Chủ nhân công pháp luyện thành, quả thật là lợi hại, ngay cả tiểu Thanh cũng không cảm giác được phía trước có người đánh nhau, thần thức thật là huyền diệu.”

“Không tệ, nếu là không có thần thức, ta cũng là không có cách nào phát hiện, cái này, trong lúc chiến đấu, lợi thế hẳn không phải là nhỏ.” Diệp Phi cũng

là có chút cao hứng nói.

“Chủ nhân, không bằng chúng ta đi qua nhìn náo nhiệt một chút, dù sao thần thức của ngươi, có thể phát hiện trước bọn họ.” Thanh Nguyên mừng truyền âm nói.

“Cái này, vạn nhất đối phương nếu là Trúc cơ kỳ tu sĩ, chúng ta chẳng phải là rất nguy hiểm? Chúng ta hay là vòng qua đi.” Diệp Phi suy nghĩ một chút nói.

“Chủ nhân, ngươi thật đúng là nhất gan, nếu như đối phương là Trúc cơ kỳ tu sĩ, tiểu Thanh cũng không sợ, hơn nữa, đối phương nếu thật là Trúc cơ kỳ, không phải sớm phát hiện chúng ta sao?” nói xong, cũng không đợi Diệp Phi đồng ý, Thanh Nguyên mừng thân hình chợt lóe, chính là thận trọng hướng phía trước phóng tới.

“Ngươi là gì? Mau trở về tiểu Thanh.” Diệp Phi nói xong, thấy tiểu Thanh như không có nghe thấy, cũng không định nói thêm cái gì, nói thật, Diệp Phi cũng là có một tia tò mò, muốn qua nhìn xem rốt cùng là chuyện gì, bởi vì Diệp Phi sớm đã phát hiện, đối phương bắt quả là một tên Luyện khí kỳ tăng tám mà thôi, nhưng đối thủ của hắn mới là nguyên nhân làm cho Diệp Phi muốn đi đường vòng.

Bởi vì, đối thủ của tên kia, lại là một con trắng toát cự hổ, nhìn rất là hung mãnh, hẳn là yêu thú đạt tới Tụ hạch kỳ, thực lực hẳn cùng tiểu Thanh không sai biệt lắm.

Mà lúc này, tiểu Thanh chợt dừng lại thân hình, Diệp Phi vèo một tiếng từ trên thân mình nhảy xuống, hai người từ từ hướng về phía trước đi qua, chỉ chớp lát công phu, đi tới cách chỗ đánh nhau không xa, tiểu Thanh mừng thanh mang chợt lóe, trong khoảnh khắc liền biến thành ba thước dài, cuối cùng “vèo” một tiếng, bay vào trong tay áo Diệp Phi.

Xuyên qua phía trước mấy cây cổ thụ, Diệp Phi thấy rõ tên tu sĩ tướng mạo, hẳn là một tên thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, nhưng giờ phút này, nhưng là bị con bạch hổ lớn chừng nửa trượng đùa bỡn, nhìn đáng ghét, Bạch hổ kia tựa hồ cũng không muốn ăn tên này ngay bây giờ.

Nơi xa, tên thiếu niên thanh y mười sáu mười bảy tuổi, trong tay cầm một chuỗi trường kiếm màu bạc, tay còn lại cầm một nắm mây trương phù lục, đang khản trương nhìn con Bạch hổ, quần áo trên người xóc xếch không chịu nổi, thậm chí trên đùi đã hiện ra xương trắng, khoe miệng, cũng là treo một vết máu nhàn nhạt, cái miệng há to thở hổn hển.

“Linh phù? Xem ra người này là người của đại môn phái.” Diệp Phi như có điều suy nghĩ nói, bình thường hậu nhân của các gia tộc, căn bản không có nhiều bảo vật như thế này.

Còn đối diện, con Bạch hổ to lớn, ánh mắt là có chút khinh miệt nhìn người đối diện, một chân trước của nó thỉnh thoảng lại vỗ mặt đất, truyền ra tiếng “bành bành”, tựa hồ là làm cho thiếu niên cự kỳ sợ hãi, cảm giác bị áp bách.

“Ngươi cái yêu hồ này, có thực lực liền thống khoái đem ta ăn hết, hừ.” nói xong thiếu niên kia về mặt bị thống ngẩng đầu lên, hướng bầu trời hô: “Cha, Mẹ, hải nhi không cách nào hiếu kính hai người, như có kiếp sau, hải nhi vẫn làm hải tử của các người.”

Vừa dứt lời, trên mặt thiếu niên chợt trấn tĩnh lại, phù lục trong tay hướng Bạch hổ ném đi, ngay sau đó, một tay bấm ra một đạo pháp quyết.

“Phốc phốc phốc” ba trương phù lục màu vàng đất mới vừa bay ra, chính là chợt biến thành ba đạo hỏa cầu khoảng một thước lớn nhỏ, hướng Bạch hổ bắn nhanh đi.

Nơi xa Diệp Phi nghe tiếng la bị thống của thiếu niên đối với cha mẹ, không khỏi thần sắc vừa động, trên mặt lộ ra một bộ vẻ do dự.

“Thế nào? Chủ nhân có muốn qua giúp một tay?” lúc này, bên trong tay áo chính là tiểu Thanh, chợt có chút nhao nhao hướng Diệp Phi truyền âm nói.

Nghe vậy, Diệp Phi hơi tính toán một chút, ngay sau đó truyền âm nói: “tiểu Thanh, nói thật, ngươi có mấy phần nắm chắc?”

“Ừm, nhìn khí thế tên kia, mặc dù không dám nói có thể nuốt nó, nhưng nó cũng tuyệt đối không làm gì được ta. Nếu là ngươi trợ giúp, nói không chừng có cơ hội đem nó chém chết, đây chính là Tụ hạch kỳ Bạch hổ a, nếu là nuốt yêu hạch, hút máu tươi, đối với ta chỗ tốt khẳng định không nhỏ đi.” Tiểu Thanh có chút hưng phấn nói.

“Nga, nếu là như vậy, vậy chúng ta liền qua thử một chút, nhìn có thể hay không đem nó chém chết, không nói kia yêu hạch, đối với ngươi thăng cấp có chút chỗ tốt, nếu không địch lại, lấy tốc độ của ngươi mà nói, Bạch hổ kia cũng không đuổi kịp chúng ta” Diệp Phi nói.

Mà đang ở lúc này, kia Bạch hổ đã sớm đem ba hỏa cầu đánh tan, nhưng một móng trước rõ ràng là có vẻ là đã bị bóng, ngay sau đó Bạch hổ giờ thẳng lên trời gầm thét một tiếng đỉnh tai nhức óc, mở ra cái miệng không lồ dữ tợn, hướng tên thiếu niên kia hung tợn cắn tới.

“Tối hảo.” thấy vậy, thiếu niên cầm trường kiếm trong tay hướng về phía trước ném đi, ngay sau đó đánh ra một đạo pháp quyết, vèo một tiếng, ngân mang chợt lóe, trường kiếm phát ra một trận thanh âm ồ ồ minh, hướng Bạch hổ bắn nhanh đi.

Thấy vậy, màu trắng cự hổ thân hình hơi nghiêng, ngay sau đó nâng lên chân trước, trên đó bạch mang chợt lóe, đột nhiên xuất hiện năm đạo móng sắc bén, vung lên một cái, “bành” một tiếng, đem chuỗi kiếm màu bạc nhìn có vẻ uy hiếp không nhỏ này, nặng nề rơi ở một bên, linh quang ảm đạm, bị tổn thương có vẻ là không nhẹ.

Thiếu niên mặt biến sắc, lúc này muốn triệu hồi bảo kiếm ngăn cản, hiển nhiên là tới không kịp, huống chi vốn mình không phải là đối thủ của yêu thú này,

mà mình thân lại trọng thương, muốn chạy cũng không thể chạy, bắt đắc dĩ, nhìn Bạch hổ hung mãnh hướng mình nhào tới, thiếu niên định nhắm mắt, gương mặt vẻ khản trương.

“Bành” một tiếng vang to lớn.

Tựa hồ là hai con vật khổng lồ đụng vào nhau, ngay sau đó, chính là phát ra mấy đạo tiếng nổ.

Lúc này, thanh y thiếu niên tựa hồ là cảm giác được cái gì, ngay sau đó hai mắt mở một cái, tìm theo tiếng nhìn lại, chẳng biết tự lúc nào, lại xuất hiện một con cự mãng màu xanh, cùng con Bạch hổ dây dưa đầu với nhau.

Mà đang lúc thiếu niên kinh ngạc, chợt phát hiện, ở bên cạnh mình, xuất hiện một tên bạch y thiếu niên mười bốn mười năm tuổi, mặt ngưng trọng nhìn hai con yêu thú dây dưa đầu. Người này, chính là Diệp Phi.

Đến lúc này, thiếu niên rốt cục cũng phản ứng kịp, vội vàng hướng về phía bạch y thiếu niên vừa chấp tay, mặt trịnh trọng nói: “Tại hạ, Thiên Nhai tông đệ tử Kim Tử, đa tạ đạo hữu xuất thủ cứu giúp, nếu có thể thoát ra nơi này, ngày sau nhất định trọng tạ.”

Thấy Thanh Nguyên mừng cùng Bạch hổ nhất thời không phân cao thấp, Diệp Phi mới thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó xoay người, hướng thiếu niên chấp tay, gật đầu nói: “Khách khí, ta bắt quá là đi ngang qua mà thôi, thấy yêu thú này công kích nhân loại, vô luận như thế nào ta cũng sẽ không khoan tay đứng nhìn đây.”

Nghe vậy, tự xưng Kim Tử thanh y thiếu niên khoát tay áo một cái, vội vàng nói: “Bất kể nói thế nào, cũng là đạo hữu đã cứu ta, không biết đạo hữu xưng hô thế nào? Là môn hạ của tông phái nào?”

“Tại hạ họ Diệp, là một tán tu. Không có cái gì môn phái.” Diệp Phi như thế nói.

“Cái gì? Tán tu? Không có tông tộc môn phái, bằng vào mình lại có thể sai sử Tụ hạch kỳ yêu thú?” Kim Tử nghe vậy, vẻ mặt bất khả tư nghị (không thể tin được) nói.

Bắt đầu nhìn Thanh Nguyên mừng đang đầu cùng Bạch hổ, Diệp Phi hiện lên vẻ lo âu, nhất định là linh thú bên cạnh, Kim Tử bắt đầu còn tưởng rằng, Diệp Phi là nhi tử của Chương môn phái nào đó, hoặc là Thiếu chủ một gia tộc, nhưng không nghĩ tới, Diệp Phi lại là một tên tán tu.

Phải biết, loại cấp bậc yêu thú này, nếu không phải là tu sĩ Ngưng đan kỳ đứng đầu 1 môn phái thu phục nó thì cho dù tu vi là Trúc cơ kỳ cũng không có cách nào hàng phục nó được.

Diệp Phi nhìn ra vẻ kinh ngạc của Kim Tử, lắc đầu nói: “Thời điểm nó còn chưa thăng cấp, ta đã cứu nó, thật ra thì, ta một mực coi nó là bằng hữu, cũng không có sai sử như một linh thú.”

Nghe Diệp Phi nói như thế, Kim Tử có chút kinh nghi, ngay sau đó gật đầu nói: “Nga, thì ra là như vậy, bắt quá, lấy Luyện khí kỳ tu vi, liền có thể thu phục yêu thú cấp này, quả thật là may mắn.” tuy nói biết nguyên nhân, nhưng Kim Tử trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút không dám tin tưởng.

“bành bành bành” đang lúc này, nơi xa, hai con cự thú, nặng nề té rớt trên đất, nhìn qua đều có chút chật vật, kia Thanh Nguyên mừng thân thể đã xuất hiện nhiều vết thương, máu tươi không ngừng chảy xuôi ra.

Mà kia Bạch hổ cự thú cũng không khá hơn chút nào, nơi cổ bị Thanh Nguyên mừng xé xuống một khối lớn da thịt, lộ ra sẫm sẫm bạch cốt, cả người đầy về máu, nằm trên mặt đất thờ hồn hèn, một đôi mắt căm tức nhìn cự mãng màu xanh đối diện.

Hai ánh mắt vừa đối, đều là lộ ra ý không phục, ngay sau đó thân hình vọt lên, sử dụng bốn mạng thần thông yêu thú, lần nữa cắn xé nhau. Phảng phất chỉ có như vậy, mới là bản tính của yêu thú.

Mà trong thời gian này, Kim Tử cũng đã đem vết thương xử lý một phen, sắc mặt ngưng trọng nhìn chẳng phân biệt được trên dưới hai con yêu thú.

“Kim đạo hữu, không biết bây giờ, có hay không còn có thể tái chiến?” Lúc này, Diệp Phi hai mắt nhìn chăm chăm hai con cự thú, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Kim Tử khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “Đang có ý đó, yêu thú này đã nuốt một tên đệ tử bổn môn, nếu là có thể đem nó đánh chết, cũng coi như vì đồng môn báo thù.”

Nói xong, Kim Tử giơ tay lên một chiêu, nơi xa trên mặt đất thanh trường kiếm màu bạc chợt lóe ánh sáng mờ, vèo một tiếng, bay đến trong tay Kim Tử, cầm trường kiếm trong tay, Kim Tử trên mặt nhất thời lộ ra một tia tức giận, hung hăng nhìn chăm chăm con Bạch hổ cự thú.

“Bây giờ động thủ sao? Diệp đạo hữu?” Kim Tử hai mắt hí một cái, hướng về phía Diệp Phi nói.

“Trước không vội, bây giờ động thủ, tên kia có thể sẽ chạy mất, trước chờ hấn thương thể nặng thêm một ít, chúng ta nhất định phải một kích chí mạng, nếu không, nó phản nũa sẽ không cho chúng ta cơ hội xuất thủ lần nữa.” Diệp Phi có chút ngưng trọng nói, ngay sau đó một tay vỗ một cái bên hông, bá một tiếng, thanh mang chợt lóe, Nguyên Kiếm Quang bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay.

“Ngao” một tiếng rống giận, từ trong miệng Bạch hổ truyền ra.

Chân trái phía trước, bị Thanh Nguyên mừng xé xuống một khối lớn da thịt, làm thân hình Bạch hổ run lên một cái, ngay sau đó hổ khẩu chính là cắn thật

chặt lên trên thân thể Thanh Nguyên mẫn, một chân hồ khác năm chiếc móng cắm chặt vào phần đuôi của Thanh Nguyên mẫn. Máu tươi tại chỗ tràn ra.

Thanh Nguyên mẫn cũng là đau đớn phát ra một tiếng hí, ngay sau đó bên ngoài thân lóe lên ánh sáng xanh, thân thể giãy dụa một cái, liền quẩn quanh Bạch hồ, làm cho Bạch hồ không cách nào nhúc nhích được, cứ như vậy, hai con cự thú giằng co ở cùng nhau. Đáng về ai cũng không chịu chịu thua

“Chủ nhân, mau ra tay, tiểu Thanh kiên trì không nổi bao lâu.” Đang lúc này, trong đầu Diệp Phi chợt truyền đến thanh âm dồn dập của Thanh Nguyên mẫn.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tai kiếp

Nghe Thanh Nguyên mẫn dồn dập truyền âm, Diệp Phi thần sắc vừa động, hướng về Kim Tử ở phía bên cạnh kêu một tiếng, sau đó, chính là thân hình nhảy một cái, hướng phía Bạch hồ chạy đi, thấy vậy, trên mặt Kim Tử cũng lóe lên tia tàn khốc, theo sát Diệp Phi bay đi.

“vèo vèo” hai tiếng, một thanh, một ngân hai trường kiếm ở giữa không trung hào quang chợt lóe, một động, chính là chia ra hướng đầu lâu Bạch hồ cùng với phần lưng chém tới.

Thấy vậy, cự nhân của Bạch hồ xuất hiện một tia hoảng sợ, nhưng ngay sau đó, cái miệng khổng lồ buông tha cần Thanh Nguyên mẫn, “phốc” một tiếng, phun ra một đạo cột sáng màu trắng, hướng hai thanh trường kiếm đánh tới.

“bành” một tiếng.

Thanh trường kiếm màu bạc cùng cột sáng tiếp xúc, liền là dễ dàng bị một kích đánh bay, mà lúc này, lại một đạo cột sáng màu trắng, từ miệng Bạch hồ xì ra, hướng thanh trường kiếm của Diệp Phi đánh đi.

Không hổ là yêu thú thực lực Trúc cơ kỳ, trường kiếm của hai người, căn bản không cách nào ngăn cản được công kích của Bạch hồ, thấy vậy Diệp Phi cũng lộ ra một vẻ lo lắng. Kia, Thanh Nguyên kiếm quang, không ngoài dự liệu, đúng là bị cột sáng màu trắng một kích đánh bay.

Mà lúc này, Bạch hồ, đáng về một thân hơi thở cũng là giảm xuống không ít, rõ ràng đã không có khí thế như trước.

Đang lúc này, ba viên hỏa cầu lớn chừng ba thước, chợt xuất hiện giữa không trung, chớp động một cái, hướng Bạch hồ bắn nhanh đi, Diệp Phi nhìn thấy, bên cạnh Kim Tử đang một tay bấm pháp quyết.

Mà Bạch hồ thấy vậy, trong mắt xuất hiện một chút vẻ do dự, hồ khẩu phồng lên, nhưng cuối cùng cũng không có lần nữa phát động thần thông ngăn cản, nhìn đáng đáp, có vẻ thần thông như thế, tiêu hao vẫn là không phải nhỏ đấy.

Bành bành bành, ba tiếng nổ lớn, ba đoàn hỏa cầu nặng nề đánh ở trên thân Bạch hồ, tức khắc, đang lúc thân thể Bạch hồ bay xa ngã xuống đất một cái, lửa cháy dấy lên hừng hực.

“Ngao” một tiếng hét thảm vang lên, miệng khổng lồ của Bạch hồ, một lần nữa lại sâu hoắm, cắn ở trên thân mình Thanh Nguyên mẫn, một khối lớn da thịt, bị Bạch hồ hung hăng cắn xuống, làm cho Thanh Nguyên mẫn cũng là phát ra một tiếng hí. Thân thể run lên, suýt chút nữa làm Bạch hồ thoát ra.

Ngay sau đó, Bạch hồ thân thể bạch mang chợt lóe, ngọn lửa sau lưng cũng là yếu xuống mấy phần.

Đang lúc này, Diệp Phi hai người lần nữa không chế bảo kiếm của mình, ở giữa không trung chớp động một cái, hướng Bạch hồ lại chém tới.

Thấy vậy, Bạch hồ hơi do dự một chút, chính là miệng khổng lồ há ra “phốc phốc” liền tiếp phun ra hai đạo cột sáng, chia ra hướng hai thanh bảo kiếm đánh đi.

Một màn quỷ dị xuất hiện, vốn là cột sáng màu trắng kia uy năng mạnh mẽ, lại không có đem hai thanh bảo kiếm đánh bay, lại là ở giữa không trung giằng co xuống.

Mà lúc này, Bạch hồ, một thân thể cũng là có chút ẻo oải đứng lên, ánh mắt cũng không sáng ngời giống như lúc trước, chợt, Kim Tử một tay vỗ bên hông một cái, ba một tiếng, một đạo lưu quang bắn nhanh ra, lưu quang bắn qua, ở giữa không trung đột nhiên biến thành một thanh chùy thủ màu xanh.

Kèm theo đó, Kim Tử có chút cố hết sức đánh ra một đạo pháp quyết, ông một tiếng, chùy thủ màu xanh lúc này phát ra một tiếng ông minh, chỉ là chớp động một cái, chính là “phốc” một tiếng, đâm thật sâu vào trong đầu lâu của Bạch hồ.

Đây, hết thầy bắt quá trong nháy mắt, thậm chí là ngay cả Diệp Phi cũng có chút không kịp phản ứng, không nghĩ tới tên Kim Từ này, thậm chí bảo vật trong người ít nhất cũng là hai món, mà làm xong những thứ này, Kim Từ chính là “bịch” một tiếng, xụi lơ ngồi trên mặt đất.

“Ngao” Bạch hồ lúc này phát ra một tiếng hống đình tai nhức óc, có lẫn một chút thảm thiết.

Giữa không trung, hai đạo cột sáng màu trắng “phốc phốc” hai tiếng vang, tan vỡ mà ra, thấy vậy, Diệp Phi lúc này, ánh mắt híp một cái, giờ tay lên đánh ra một đạo pháp quyết, trường kiếm màu xanh chớp động, cũng là cắm sâu vào trong thân thể Bạch hồ.

Lúc này, Bạch hồ bắt đầu mãnh liệt gãy gẫy, một thân bạch mang lóe lên không ngừng, nhưng không có khí thế như lúc trước, hiển nhiên cũng là không có cách nào thoát khỏi trói buộc của Thanh Nguyên măng.

Chợt, Thanh Nguyên măng chợt buông ra Bạch hồ, thân hình ngất một cái, vọt đến một bên, thấy vậy, Bạch hồ đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó trong mắt vui mừng, ý định, hướng nơi xa chạy thực mạng.

Nhưng còn không có đợi cử động xoay người, miệng khổng lồ của Thanh Nguyên măng há to, một mảnh màu xanh da trời phun ra, trong khoảnh khắc, liền đem Bạch hồ bao phủ ở bên trong.

Sau một khắc, chỉ nghe “bành” một tiếng, bên ngoài thân thể Bạch hồ đã đóng một khối băng màu xanh da trời, nặng nề rơi trên mặt đất, nhìn đáng sợ, chính là Bạch hồ đã bị Thanh Nguyên măng không chế.

Ngay sau đó, Thanh Nguyên măng bên ngoài ánh sáng xanh lóe lên, ông một tiếng, thể tích tăng vọt tới năm sáu trượng lớn, mở ra cái miệng khổng lồ, một cái, liền đem Bạch hồ nuốt vào.

“Chủ nhân, tiểu Thanh không thể cùng ngươi cùng đi, ta không thể áp chế nổi nó quá lâu, nhất định phải lập tức giải quyết, sau này sẽ cùng ngươi giải thích, chủ nhân, tiểu Thanh sẽ đi tìm ngươi” trong đầu Diệp Phi chợt truyền đến thanh âm có chút vội vã của Thanh Nguyên măng.

Còn không đợi Diệp Phi trả lời, chỉ thấy bên ngoài Thanh Nguyên măng ánh sáng chợt lóe lên, thặng một tiếng, hướng nơi ra chạy vào trong rừng rậm, tốc độ cực nhanh, chẳng qua là mấy lần chớp động, chính là không thấy bóng dáng.

Một loạt biến hóa quá mức đột nhiên, làm cho hai người đều là không có phản ứng kịp đấy.

“tiểu Thanh, ngươi...” há miệng, Diệp Phi chỉ là nói ra khỏi miệng mấy chữ, chính là bắt đắc dĩ ngừng lại, đứng lên không nói nữa, nhìn qua có chút mất mát, nhìn phương hướng Thanh Nguyên măng biến mất.

Thấy vậy, Kim Từ mấy bước đi tới trước mặt Diệp Phi, vỗ vỗ bả vai, lắc đầu nói: “Diệp đạo hữu, nói vậy các ngươi... Không phải là không có trông chủ tớ lạc ấn đi? Ai, loại này yêu thú, căn bản là nói không có cái gì tình cảm, hần cũng không công kích ngươi, coi như là không tệ, có lẽ, cũng chính bởi vì ngươi đã cứu hần.”

“Thật sự là như vậy phải không? Nhưng mình cùng tiểu Thanh rõ ràng là có ấn kỷ tồn tại, mới vừa rồi mình hoàn toàn có thể trong khoảnh khắc hủy diệt, chẳng lẽ tiểu Thanh là không sợ sao? Có phải hay không, thật sự có nỗi khổ tâm gì đây? Hay là thật như Kim Từ nói...? Diệp Phi không khỏi trong lòng nghĩ thầm như thế.

Hơi trầm mặc một lát, Diệp Phi lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “có lẽ vậy, dù sao cũng là yêu thú.” Mặc dù không tin sự thật này, nhưng cùng tiểu Thanh chúng sống lâu như thế, chính xác là có một ít tình cảm, cứ như vậy rời mình đi, khó tránh khỏi trong lòng suy nghĩ.

“Diệp đạo hữu, chúng ta còn là mau rời khỏi nơi này đi, nói không chừng sẽ còn xuất hiện thêm cao cấp yêu thú.” Kim Từ vẻ mặt lo âu nói.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, hai người chính là hướng nơi xa đi tới.

Trên đường, Diệp Phi một mực không có thể nào mở miệng, Kim Từ lúc mới bắt đầu vì có chút khản trương, một mực không có chú ý, nhưng lúc này, chợt chút ý tới y phục của Diệp Phi, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

“Diệp đạo hữu, ngươi hần là ở chỗ này, một đoạn thời gian rất dài đi?” Kim Từ nhìn Diệp Phi một chút, nghi ngờ hỏi.

Nhìn Kim Từ một cái, Diệp Phi ánh mắt híp lại, hỏi: “Kim đạo hữu tại sao lại hỏi như vậy?”

“Nga, không có gì, là... xem ngươi, một thân quần áo rất không vừa người, tựa hồ, ít nhất là phục sức một năm trước đi? Chẳng lẽ Diệp đạo hữu, ở chỗ này đợi lâu như thế?” Kim Từ nói.

Suy nghĩ một chút, Diệp Phi gật đầu một cái, nói: “Không tệ, chính xác là ở chỗ này đợi một thời gian rất lâu, đúng rồi, chúng ta bây giờ là đi địa phương nào?” Diệp Phi đổi chủ đề hỏi. Cũng cảm thấy Kim Từ là có chút kì lạ.

“Khoảng cách nơi này, gần nhất chính là Vô Hoa trấn, lân cận Đào Nguyên trấn, một dãy này tất cả thuộc về Thiên Nhai tông ta phạm vi quản hạt, đúng rồi, nếu Diệp đạo hữu không có môn phái, không bằng đi xem Thiên Nhai tông một chút, như thế nào?”

Thiên Nhai tông cường môn, chính là một tồn tại có thực lực thành thành thật thật Ngưng Đan kỳ cao cấp không giả. Hơn nữa, trong tông môn, cũng có không ít Trúc cơ kỳ trưởng lão, vô luận bị bất kỳ người nào nhìn trúng, bọn họ cũng sẽ để cho bọn ta có lợi ích không nhỏ đấy.” hai người mới vừa đi ra

khỏi rừng rậm, Kim Tử có chút tự hào nói.

“Nga, Vô Hoa trấn? Thiên Nhai tông? Không biết xếp vào Thiên Nhai tông môn hạ, đều có yêu cầu gì?” Diệp Phi cao giọng hứng thú hỏi. Thiên Nhai tông danh tự, Diệp Phi vẫn là nghe cha mẹ nói qua, đây chính là số một số hai đại môn phái phụ cận, giống như nho nhỏ Đào Nguyên trấn gia tộc ở trong, Thiên Nhai tông tùy tiện phái ra mấy tên trưởng lão, là tiện tay diệt sạch.

“Hắc hắc, nếu như là người bình thường, vậy muốn cầu xin liền rất nghiêm khắc, hơn nữa còn là tương đối hà khắc, nhưng Diệp đạo hữu linh căn cũng không cần chứng thực, hơn nữa bản thân cũng đã đạt được Luyện khí kỳ tầng thứ bảy, chỉ cần có người quen giới thiệu một cái, bảo đảm không phải nằm vùng của môn phái khác, khảo nghiệm một phen, vượt qua kiểm tra liền có thể trở thành môn hạ Thiên Nhai tông.” Kim Tử cẩn thận giải thích.

“Nga, ta bây giờ vô thân vô cớ, tán tu, ở đâu ra cái gì người quen? Nói đoạn, Diệp Phi lắc đầu một cái.

“Hắc hắc, Diệp đạo hữu, ngươi đã cứu ta một mạng, chuyện này liền đặt ở trên người ta, đảm bảo, cái này ta có thể làm. Về phần khảo nghiệm, sẽ phải dựa vào chính Diệp đạo hữu rồi.” Kim Tử gật đầu cười nói.

“Thật đúng là? Trước cảm ơn Kim đạo hữu. Cái khảo nghiệm này, ta hiểu.” Diệp Phi nghe vậy trong lòng thoáng động, cũng gật đầu nói.

Hơn nửa ngày sau, hai người băng qua một mảnh bình nguyên, sắc trời dần dần tối.

“Khách khí, tối nay chúng ta cũng không trở về được, trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi một đêm đi, nơi này cách Đoạn Thiên Nhai rất xa, yêu thú chắc là sẽ không chạy đến nơi đây, ngày mai chúng ta tiếp tục lên đường, buổi trưa hẳn là có thể tới Vô Hoa trấn. Ta sẽ nói cho ngươi một ít tin về Thiên Nhai tông.” Nói xong, Kim Tử đi lượm một ít cành khô, mà Diệp Phi đang quan sát phiến bình nguyên thời điểm, Kim Tử cũng đã đem đồng lửa đốt lên.

Cứ như vậy, hai người ăn một ít lương khô, trò chuyện hồi lâu, cho đến nửa đêm mới đi ngủ, thông qua Kim Tử, Diệp Phi cũng là hiểu được, hơn một tháng sau, Thiên Nhai tông sẽ cử hành đại điển lựa chọn đệ tử, tuy là nói muốn nhập môn cũng không phải là dễ dàng, nhưng Diệp Phi cũng có thể đi thử một lần. So sánh với người không có tu luyện qua, vẫn là có một ít ưu thế.

Đi Thiên Nhai tông, vừa đúng đi ngang qua Vô Hoa trấn, nếu khoảng cách Đào Nguyên trấn không xa, thuận tiện có thể hỏi thăm một chút, cha mẹ của mình, bây giờ, đến tột cùng là trạng thái thế nào. Tuy nói kết quả chỉ sợ không phải là điều Diệp Phi mong muốn, nhưng cũng nhất định phải xác nhận một cái.

Theo như lời Kim Tử, đã từng có người trong Thiên Nhai tông nói nơi đây có cao cấp bảo vật, bọn họ năm người đến rèn luyện, lịch lãm, thuận tiện tâm bảo, cuối cùng một người bị yêu thú nuốt, dưới tình huống, Kim Tử cùng mấy tên đồng môn khác cũng là tách ra.

Mà buổi sáng ngày thứ hai, Kim Tử chợt cùng Diệp Phi từ biệt, nghe nói là có một số việc muốn làm, hai người khách khí mấy câu, Kim Tử đưa cho Diệp Phi mấy trương phù lục phòng thân, chính là một thân rời khỏi, đối với Kim Tử, Diệp Phi cảm giác tâm địa không xấu, chính là thêm một ít.. Ấn tượng vẫn có.

Gần trưa, Diệp Phi một thân một mình, đi ngang qua một mảnh hồ nhỏ, nhìn thấy nơi xa xa mơ hồ có một ít kiến trúc.

“Lại qua hơn một canh giờ, hẳn liền có thể chạy tới, ở nơi này nghỉ ngơi trước một đêm rồi hãy nói, cũng hẳn là phải đổi một bộ quần áo, xác thực là hơi nhỏ a.” Nhìn một chút, rõ ràng y phục có chút không vừa người, Diệp Phi lắc đầu cười khổ nói. Ngay sau đó hướng Vô Hoa trấn phương hướng đi tới.

Đang lúc này, chỉ nghe hoa lập một tiếng, ở phụ cận trong hồ thoát ra một đạo nhân ảnh, Diệp Phi nhìn kỹ, hẳn là một tên mười sáu mười bảy tuổi thiếu niên, thân hình cao lớn, gương mặt hung ác. Một thân trường sam từ sắc.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Kinh khủng một kích

Nhìn thiếu niên đối diện một chút, Diệp Phi nhướng mày, nhẹ giọng nói: “Ngươi đây là ý gì? Vì sao phải ngăn trở đường ta đi?”

Nghe vậy, đối diện thiếu niên hung ác “Xích” một tiếng, hẳn là nở nụ cười mỉa.

“Hừ, ngươi là ngu ngốc sao? Xuất hiện ở chỗ này, đương nhiên là đánh cướp các ngươi, đệ tử từ Đoạn Thiên Nhai rèn luyện trở về, xem ngươi một thân một mình, những đồng môn của ngươi hẳn cũng là bị yêu thú nuốt đi, ngươi cả người đầy vết máu, xem ra, thương thế là không phải nhẹ, ngoan ngoan đem bảo vật giao ra đây, tha cho ngươi một cái mạng.” Thiếu niên hung ác cười lạnh nói.

Nghe vậy, Diệp Phi tâm niệm vội chuyển, nhẹ giọng nói: “Chúng ta không quen biết, ngươi muốn cướp bóc đồ của ta, cái này... có khác gì cường đạo?”

Lời này vừa nói ra, ngược lại làm cho thiếu niên đối diện có chút cứng người, mình rõ ràng chính là cường đạo, thằng này... chẳng lẽ là chưa bao giờ thấy qua?

“Cái này... Ngươi có thể tùy tiện nghĩ sao thì nghĩ, dù sao hãy bớt sàm ngôn đi, giao ra bảo vật, sẽ tha cho ngươi, xem ngươi thật cũng đáng hoàng.” Đối diện thiếu niên hung ác có chút bất đắc dĩ nói.

“Nhìn dáng dấp, ngươi cướp bóc qua không ít tu sĩ? Đoạn Thiên Nhai cũng nhiều bảo vật, tại sao ngươi không đi tìm bảo? lại ở nơi này làm thứ bất lương người thường không chấp nhận nổi như vậy? Diệp Phi lời nói có chút giận dữ, khiển trách. Nhưng thần thức lực cũng đã là sớm lặng lẽ thả ra, phòng bị người này đột nhiên đánh lên.

Nghe tiếng Diệp Phi nói, thiếu niên hung ác sùng sốt, nhưng ngay sau đó vẻ giận dữ chợt lóe, âm thanh gần nói: “Hừ, lại dám dạy dỗ lão tử, ngươi coi là cái thứ gì? Ai nói ta chưa từng vào Đoạn Thiên Nhai? Năm đó lão tử cũng là bị người đánh cướp, một mực đuổi vào bên trong Đoạn Thiên Nhai, bị trọng thương, nhưng cũng vì thế mà thu được một ít cơ duyên, lại chạy trở lại, đem cừu nhân chém chết, liền ở chỗ này đặc biệt đánh cướp người khác.

Ngươi trong lòng cũng không cần chờ đợi may mắn, nói thật cho ngươi biết, cừu nhân của ta chính là Luyện khí kỳ tăng tám, liền cũng bị ta chém chết, huống chi ngươi, một Luyện khí kỳ tăng bảy, tuổi còn nhỏ, giữ lại tính mạng tốt hơn. Ngoan ngoãn đem bảo vật ra đây.”

Lời này vừa nói ra, ngược lại là cho Diệp Phi nổi lên một tia kiệt ngạo chi ý, hai người đều là Luyện khí kỳ tăng bảy, mình như thế nào tùy tiện nhận thua, giao ra bảo vật? dù sao hai người cũng có chút tuổi trẻ khí thịnh.

“Nga, ngươi nếu là nói như vậy, vậy ta sẽ tới lãnh giáo một cái, xem xem một chút, ngươi dựa vào cái gì mà cướp bóc bảo vật của ta.” Nói xong, Diệp Phi vỗ một cái bên hông, vèo một tiếng, một đạo lưu quang nhanh bắn ra. Một âm thanh quanh quẩn, đột nhiên ở giữa không trung biến thành một thanh trường kiếm màu xanh.

Thấy vậy, thiếu niên đối diện trên mặt ánh lên vẻ tàn khốc, khẽ cười nói: “Sơ cấp pháp khí? hắc hắc, quả nhiên là có bảo vật. Nếu ngươi rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, hừ.”

Ngay sau đó, thiếu niên hung ác thả ra một chuỗi trường thương màu bạc, sau đó đánh ra một đạo pháp quyết, chỉ thấy ngân quang chợt lóe, vèo một tiếng, chính là hướng Diệp Phi bắn nhanh đi.

Diệp Phi giờ tay hướng lên giữa không trung một chút, vèo một tiếng, Nguyên Kiếm quang chớp động, chính là hướng trường thương chém đi.

“bành” một tiếng.

Một đoàn ngân hà bạo liệt mà ra, hai món bảo vật ở giữa không trung hẳn là đáng vẻ giằng co, không phân hơn kém. Bốn phía hư không phát ra tiếng ông ông.

Thấy vậy, trên mặt thiếu niên hung ác cũng không có vẻ ngoài ý muốn, ngay sau đó lần nữa đánh ra một đạo pháp quyết, phốc một tiếng.

Một tiếng ông minh đi qua, trường thương ngân quang lóe lên, chợt quay ngược trở lại, theo thiếu niên ở giữa không trung, liên tiếp điểm chỉ mấy cái, trường thương một chớp động, lần nữa bắn nhanh ra.

Diệp Phi không chế Nguyên Kiếm quang vội vàng ngăn cản, hai người tu vi tương đối, dưới mấy lần giao thủ, đều là một thân mồ hôi, giữa không trung bộc phát ra một trận “tích tích ba ba” âm thanh va chạm.

Nhưng thời gian qua một chút, Diệp Phi rõ ràng có chút yếu thế, Nguyên Kiếm quang ở giữa không trung cũng không linh hoạt như lúc trước, một bộ dáng vẻ có hết sức. Thậm chí, mấy lần suýt chút nữa để trường thương đột phá phòng ngự, trực tiếp phi về Diệp Phi.

“Hắc hắc, quả nhiên không ngoài dự đoán, ngươi bất quá mới tiến nhập Luyện khí kỳ tăng bảy, pháp lực như thế nào hùng hậu như ta, xem ngươi còn có thể kiên trì được bao lâu. Hừ.” Thiếu niên hung ác nói, nhưng hẳn lúc này, tình huống cũng không phải là quá tốt, chẳng qua là so ra mạnh hơn Diệp Phi một tia mà thôi.

“Không được, cứ như thế, quả thật là muốn thua hẳn.” Diệp Phi vừa không chế Nguyên Kiếm quang ngăn cản trường thương, vừa thấp giọng lầm bầm, trên mặt lộ ra một vẻ do dự.

Mà lúc Diệp Phi đang suy nghĩ, thiếu niên hung ác chợt phát lực, toàn thân pháp lực quán chú đến bên trong trường thương, Nguyên Kiếm quang hợp lực ngăn cản, cũng là từ từ hướng đỉnh đầu Diệp Phi rơi xuống. Tựa hồ sau một khắc, có lẽ trường thương sẽ chém bay đỉnh đầu Diệp Phi.

Đang lúc này, Diệp Phi một tay vỗ một cái bên hông, vèo một tiếng, một đạo màu vàng đất chợt lóe ra, theo Diệp Phi có hết sức đánh ra một đạo pháp quyết sau, phốc một tiếng, đột nhiên giữa không trung xuất hiện một viên hỏa cầu lớn nhỏ. Thả một chớp động, hướng thiếu niên hung ác bắn nhanh đi.

Thấy vậy, khuôn mặt thiếu niên hung ác liền biến sắc, kinh hô: “Không tốt, linh phù? Quả nhiên là đệ tử đại tông môn. Còn không phải là đệ tử bình thường.”

Lúc này thu hồi trường thương ngăn cản, căn bản không còn kịp nữa, bức này linh phù, uy lực cực lớn, đánh trúng một kích nhất định phải trọng thương chí mạng.

Trên mặt thần sắc hơi do dự, ngay sau đó thiếu niên ánh mắt ngưng trọng, tựa hồ như hạ xuống một cái quyết tâm. Một tay vỗ một cái túi trữ vật, bá một tiếng, hắc mang chợt lóe, một thanh trường kiếm đen nhánh dài chừng ba thước, xuất hiện ở trước người.

Sau một khắc, “bành” một tiếng bạo vang.

Một đoàn lửa bạo liệt mà ra, ánh lửa văng khắp nơi, cũng không thấy thiếu niên hung ác như thế nào không chế hắc kiếm quý dị, cứ như vậy, bằng vào hắc kiếm bản thân, liền chặn lại đạo công kích của linh phù, điều này làm cho Diệp Phi kinh ngạc một hồi.

Ngay cả Tự hạch kỳ yêu thú bị linh phù công kích trúng, cũng là bị thương không nhỏ đấy, một loại pháp khí, nếu không quán chú pháp lực, cũng căn bản không có thể nào ngăn cản được linh phù uy lực không nhỏ này.

“Ha ha, mặc dù chưa từng dùng qua bảo vật này, nhưng kể từ lúc ở hiểm địa Đoạn Thiên Nhai lấy được sau đó, ta cũng biết thứ này không phải phẩm vật, cũng tốt, hôm nay, sẽ để cho ngươi, người thứ nhất thử nghiệm một chút uy lực bảo vật.” Nói xong, thiếu niên hung ác nhìn thanh trường kiếm đen nhánh một chút, về mặt hưng phấn.

Ngay sau đó, một tay bấm kỳ quyết, toàn thân pháp lực ngưng tụ, cuộn cuộn hướng hắc kiếm quán chú đi. Ngay sau đó hướng bay đi phương hướng Diệp Phi đang đứng.

“A” một tiếng thét thâm.

Một màn quý dị xuất hiện, thiếu niên hung ác chợt hai tay ôm đầu, trong miệng truyền ra một tiếng gầm nhẹ, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy không ngừng, cảm giác một thân pháp lực trong khoảnh khắc, chính là bị quý dị trường kiếm hấp thu đi.

Mà đang ở lúc này, Diệp Phi phóng ra thần thức, chợt cảm giác được, một cỗ cực đoan, cảm giác nguy hiểm trí mạng, ở thanh hắc sắc trường kiếm tán mát ra. Một trận không cách nào chống lại, uy áp chậm ra buông thả xuống. Chung quanh hắc sắc trường kiếm cũng là nổi lên một trận âm phong, truyền ra tiếng hô hô. Toàn bộ bầu trời, phảng phất cũng tối sầm lại.

Sau một khắc, Diệp Phi ngay cả dù có muốn hay không, cũng không đi quản kết quả trường thương cùng Nguyên Kiếm quang đánh nhau sống chết ra sao, trực tiếp thân hình chợt lóe, nhanh chóng nhảy qua một bên.

Ngay sau đó, thiếu niên hung ác, trong cơ thể cuối cùng một tia pháp lực còn sót lại cũng bị hắc kiếm quý dị hấp thu đi, rốt cục, “bịch” một tiếng, xụi lơ ngồi trên mặt đất, trên mặt vẻ hoảng sợ nhìn thanh hắc sắc trường kiếm.

Lúc này, trường kiếm quý dị ở giữa không trung chớp động một tia ánh sáng hơi yếu, thả ra một trận ông minh chi âm, vì không còn người không chế phương hướng, ở giữa không trung khẽ run lên một tiếng, chính là hướng chỗ Diệp Phi lúc trước bắn nhanh đi, tốc độ thực sự là nhanh, chỉ là dưới một chớp động, “phốc”, cắm vào mặt đất.

“ùng ùng” một trận động địa kinh khủng bạo vang truyền ra.

Vốn là trước mặt Diệp Phi, bùn đất chung quanh vấy ra, trong khoảnh khắc, chính là tạo thành một hố sâu đường kính hơn mười trượng lớn nhỏ. Một thanh trường kiếm đen nhánh cắm ở bên trong hố rung rung không dứt, bộc phát ra một trận ông minh ông minh.

Mà Diệp Phi tuy nói đã chạy ra xa, nhưng cũng bị cỗ lực lượng đánh vào, trực tiếp đánh bay xa hơn một trượng, trên mặt đất lăn lộn mấy vòng, sau đó khó khăn lắm mới ổn định thân hình, sắc mặt tái nhợt, về mặt sợ hãi nhìn cái hố sâu to lớn.

“Cái này, đến tốt cùng là loại bảo vật gì? Như thế nào lại có uy lực lớn như vậy?” Diệp Phi có chút sợ hãi nói, nếu không phải thần thức lực kỳ diệu sớm phóng ra ngoài, trước cảm ứng được cỗ nguy cơ trí mạng, nói không chừng bây giờ đã sớm tan xương nát thịt, bị hủy diệt ở nơi này.

Chỉ chớp lát công phu, Diệp Phi giùng giàng đứng lên, nhìn một chút nơi xa kia, thiếu niên hung ác có chút đang ngẩn ngơ, trên mặt thoáng qua một tia giận dữ, từng bước một tiến về phía tên thiếu niên hung ác.

Giờ phút này, giữa không trung, trường thương màu bạc, cùng Nguyên Kiếm quang đã sớm mất đi không chế, lặng yên trôi lơ lửng ở giữa không trung.

Mà tên thiếu niên kia thấy Diệp Phi tới trước người, trên mặt thoáng qua vẻ hoảng sợ, kinh hãi nói: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì? Nếu không phải ta chạy nhanh, sợ rằng, bây giờ sớm đã không thấy xác đi.” Diệp Phi cười lạnh nói.

Nghe vậy, trong mắt thiếu niên hung ác tinh quang chợt lóe, có chút ngoài ý muốn nhìn cái hố sâu to lớn kia, tựa hồ tự nói với mình: “Ta nếu nói là, chính mình cũng không biết nó có uy lực như thế, ngươi có tin hay không?” nói xong, thiếu niên một dáng vẻ hữu khí vô lực.

Mấy bước đi tới trước người thiếu niên, Diệp Phi xoa xoa bụi trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “suýt chút nữa liền muốn tánh mạng của ta, loại cường đạo giống như ngươi, ta như thế nào giữ lại ngươi sống trên đời?”

“Hừ, bắt đầu ta liền không muốn giết ngươi, không muốn gây ra án mạng, chẳng lẽ ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt?” lúc này, thiếu niên rốt cục phục hồi lại tinh thần, hướng về phía Diệp Phi giận dữ hét.

“Nga? phải không? Nhưng ngươi đặc biệt làm cường đạo cướp đường, hôm nay, ta phải thay trời hành đạo.” nói xong, Diệp Phi giơ tay lên hướng giữa không trung một chiêu, vèo một tiếng, Nguyên Kiếm quang thanh mang chợt lóe, chớp động, chính là hướng thiếu niên hung ác không có lực chống cự

một chém đi.

Thấy vậy, thiếu niên hung ác mặt liền biến sắc, kinh hô: “Chậm, đừng giết ta, mới vừa rồi ta đang gạt ngươi, ta bây giờ nói lời nói thật.” nghe vậy, Diệp Phi trong tay động tác dừng lại, Nguyên Kiếm quang đột nhiên dừng ở trên đầu thiếu niên.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tính toán

“Nga, còn có cái lời gì muốn nói?” liếc mắt nhìn thiếu niên cả người đang run rẩy, Diệp Phi làm bộ ngạc nhiên nói, giờ phút này, vẻ hung ác trên mặt thiếu niên sớm đã biến mất không thấy, thay vào đó là gương mặt sợ hãi.

Nghe vậy, thiếu niên nuốt nước miếng một cái, có chút khẩn trương nói: “Tiểu ca, đừng giết ta, ta chưa làm qua chuyện xấu, thật, mới vừa nói, đều là lừa gạt ngươi. Thả ta đi, bảo vật ta cũng cho ngươi.”

“Gạt ta? Ngươi đây là cản đường cướp bóc, đây cũng là gạt ta? Ngươi cho ta là trẻ con ba tuổi sao?” Tuy nói Diệp Phi đã sớm nhìn ra người này giả bộ một vẻ hung ác, nhưng vẫn không buông lỏng, truy hỏi.

“Tiểu ca, được rồi, ta nói thật, thật ra thì, chuyện là như vậy...” cứ như vậy, thiếu niên hung ác đem chuyện trước một ít, cùng Diệp Phi giảng thuật.

Thì ra, thiếu niên này tên là “Vạn Khải”, là một gã cô nhi, một năm trước bất quá Luyện khí kỳ tầng sáu, gặp cường đạo truy kích, Vạn Khải không bỏ được bảo vật, liều mạng chạy trốn, bất hạnh rơi vào Đoạn Thiên Nhai.

Nhưng sau khi tỉnh lại, phát hiện ra mình cũng chưa chết, mà là đang ở một chỗ trong sơn động phía đoạn tầng đáy vực, hình như là được người cứu, nhưng suy nghĩ một chút, cơ hồ là chuyện không thể nào, Vạn Khải cũng liền không có để ý nữa, liền khắp nơi tìm kiếm đường ra.

Một lần bị yêu thú truy kích, trong lúc vô tình rơi vào bên trong một huyết động, yêu thú thể hình quá lớn, không vào được, Vạn Khải may mắn tránh được một kiếp, sau đó phát hiện bên trong sơn động, có một thanh trường kiếm đen nhánh, tuy nói không nhìn ra cấp bậc bảo vật, nhưng Vạn Khải cảm giác bảo vật này tuyệt đối không giống bảo vật bình thường, bởi vì sơ cấp pháp khí của mình cũng không thể làm hư hao chút nào.

Cứ như vậy, bằng vào mấy phần vận khí, Vạn Khải thành công tu luyện đến Luyện khí tầng bảy, cũng là lúc trước không lâu trốn ra khỏi Đoạn Thiên Nhai, bởi vì ghi nhớ cừu hận năm đó mình bị người cướp bóc, mình cũng là làm cường đạo cướp đường, lấy bộc phát oán khí trong lòng. Bất quá, Diệp Phi cũng là người thứ nhất gặp được.

Ước chừng một bữa cơm công phu, Vạn Khải mới đưa cả chuyện nguyên do nói đại khái một cái.

“Nga, nghe tựa hồ cũng là sự thật, hơn một năm trước, tựa hồ cùng thời điểm ta lạc vào Đoạn Thiên Nhai không sai biệt lắm, được rồi, coi như tin tưởng ngươi, nhưng ngươi vì trả thù, lại giết người?” Diệp Phi nhàn nhạt hỏi, cũng không có quá để ý người này cùng mình tao ngộ có chút tương tự.

“Tiểu ca, ngươi suy nghĩ một chút, ta mới vừa trở lại không lâu a, ở đâu ra thời gian đi giết người? lại nói, ta cũng không có can đảm kia a, nếu có thể tìm được hãn, nhiều lắm chính là dọn dẹp hãn một phen, căn bản không gây ra án mạng, ta bây giờ cũng còn không tìm được cái cường đạo năm đó đấy, ai.

Ta cũng thật là xui xẻo, mới từ Đoạn Thiên Nhai đi ra, liền gặp ngươi đấy. Bất quá ta thề, tuyệt đối không muốn đã thương tánh mạng của ngươi, vừa mới bắt đầu với ngươi hung ác, bất quá đang là lừa dối ngươi mà thôi, hắc hắc.

Hơn nữa, cuối cùng một kiếm kia, ngay cả ta cũng không biết, sẽ có uy lực lớn như vậy, ngay cả ta cũng là thương thể không nhẹ. Tiểu ca, bảo vật cho ngươi, đừng giết ta a. Ta còn không có sống đủ đây.” Nhìn Diệp Phi một chút, Vạn Khải một bộ sầu mi khổ kiếm nói. Con ngươi lưu lưu chuyển động không ngừng.

Hơi do dự một chút, Diệp Phi nghiêm sắc mặt, một bộ chính khí mười phần nói: “Thả ngươi cũng có thể, nhưng ngươi sau này, không được tiếp tục làm cường đạo, nếu không, gặp lại ngươi, nhất định sẽ không tha thứ cho ngươi, nghe sao?” nói xong, Diệp Phi cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm Vạn Khải. Rất có một phen hiệp nghĩa khí chất.

“nhất định nhất định, nói gì cũng không làm, nói không chừng ngày nào đó liền đem cái mạng nhỏ này ném đi mất, ta còn là tìm một chỗ an tâm tu luyện đi đi, vậy là ngươi đáp ứng thả ta? Tiểu ca?” Vạn Khải nhìn Diệp Phi một chút, một bộ cầu khẩn nói.

“Ừ, được rồi, cái này thanh hắc kiếm ta liền lấy đi rồi, coi như là cho ngươi một cái trừng phạt đi.” Diệp Phi gật đầu nói.

“Cái gì? Ngươi muốn lấy đi...” lời còn chưa dứt, nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Diệp Phi, Vạn Khải chợt tiếng nói tắt, ngậm miệng lại.

“Thế nào? Ngươi không muốn?” Diệp Phi nhướn mày hỏi lại.

“Không có, nguyện ý nguyện ý, coi như là Vạn Khải hiếu kính ngươi, hắc hắc, dù sao ta cảm tới cũng sẽ không sử dụng, đưa cho tiểu ca. Tiểu ca thật đúng là chánh nghĩa chi sĩ. Hắc hắc.” Vạn Khải như con gà mổ thóc, gật gật đầu nói.

“Vây cũng tốt, ta đi trước, chính ngươi hảo hảo tự lo đi.” Nói xong, Diệp Phi quay người lại, hướng cái hồ sâu to lớn đi tới, hơi quan sát mấy lần, trong mắt vẻ hưng phấn chợt lóe, ngay sau đó, hướng quý dị hắc kiếm trong hồ giơ tay lên một chiêu.

“ông” một tiếng.

Trường kiếm đen nhánh ở trong hồ run rẩy mấy cái, theo sau chính là không có động tĩnh. “Di, kiếm này lại nặng như vậy? bắt không lên đây sao?” Diệp Phi có chút nghi ngờ lẩm bẩm, phải biết, loại này cách không thủ vật pháp thuật, coi như một người nặng, cũng dễ dàng đem nhắc lên đây, chẳng lẽ kiếm này sức nặng, vẫn là nặng hơn một người bình thường a? Diệp Phi không khỏi có chút nghi ngờ.

Sau một khắc, Diệp Phi lần nữa giơ tay lên một chiêu, toàn thân pháp lực ngưng tụ, trong miệng truyền ra một tiếng quát khê. “Lên”, tiếng vừa dứt, chỉ thấy trong hồ sâu, trường kiếm đen nhánh ông ông trực hừng, vèo một tiếng, bùn đất tách ra, quý dị hắc kiếm lúc này bắn ra.

“bành” một tiếng, vững vàng rơi vào trong tay Diệp Phi. Làm cho Diệp Phi lúc này lùi về sau hai ba bước, mới đứng vững thân hình.

“Không nghĩ tới, thanh kiếm này thật đúng là rất nặng đấy, có cơ hội lại nghiên cứu một chút, trước đi vào trấn tìm một chút đồ ăn, nghỉ ngơi một đêm rồi lại nói.” Nói xong, Diệp Phi đem hắc kiếm thu vào túi trữ vật bên hông, sờ sờ túi da màu xám, Diệp Phi liếc mắt nhìn nơi xa Vạn Khải, trong ánh mắt lộ ra một vẻ hài lòng.

Xoay thân hình, Diệp Phi cất bước đi về phía Vô Hoa trấn.

Trên đường, Diệp Phi trên khuôn mặt thủy chung treo một nụ cười nhàn nhạt, thấp giọng lẩm bẩm “Cha, mẹ, các ngươi nhìn thấy không? Hải nhi cũng vừa dạy dỗ một cái ác nhân, để cho người ta cài tà quy chánh, ác nhân còn nói, hải nhi là chánh nghĩa chi sĩ, cùng cha một dạng, đặc biệt đối phó ác nhân.” Nói xong, Diệp Phi nụ cười càng thêm rực rỡ lên.

Chỉ chốc lát công phu, tựa hồ là lại nhớ đến cái gì, Diệp Phi sắc mặt có chút mất mát, ngay sau đó khê lắc đầu một cái, thở dài một tiếng, chính là khôi phục về dần dần lúc trước.

Ước chừng hơn một canh giờ sau, Diệp Phi tới Vô Hoa trấn, trước mắt xuất hiện từng ngọn kiến trúc cổ xưa, người đi đường dập dềnh, ở đầu đường có tiếng người ra hàng, còn lại là đám đông tụm năm tụm ba gom lại một chỗ, tán gẫu cái gì đó.

Theo trên đường nhìn vào bên trong, hai bên đường có mấy cái cao lớn, ba tầng kiến trúc, nhìn đáng đáp, phải là phủ đệ của đại phú hộ, hoặc là một ít cửa hàng lớn.

“Cô lỗ” một tiếng, sờ sờ bụng, Diệp Phi tùy ý tìm một cửa nhà mặt nhỏ, có chút giống khách sạn đi vào.

“ù, vị tiểu ca này, ngài là ở trọ? Mấy vị? trước mời vào trong.” Nhìn thấy Diệp Phi vào cửa, lập tức xuất hiện một vị thanh niên hơn hai mươi tuổi, trong tay cầm một cái khăn, nhìn đáng đáp, chắc là tiểu nhị.

Giờ phút này trong tiệm có chút vắng vẻ, trừ sau quầy có một người phụ nữ trung niên, ngoài ra một khách nhân cũng không có, nhìn lướt qua bốn phía, Diệp Phi nhìn tiểu nhị đối diện một chút.

“Chỉ có một mình ta, trước ở một buổi chiều, các ngươi có cái gì ăn sao?” Diệp Phi hỏi.

“Có, “Tự Duyên khách điểm” chúng ta có Đại sư phó, một tay trù nghệ cũng không kém so với một ít quán ăn từ lâu, hắc hắc, tiểu ca muốn ăn chút gì?” tiểu nhị cười ha hả nói.

“Nga, tới một chén, nhiệt diện đi.” Diệp Phi như thế nói.

Thanh niên trong mắt lóe lên một tia khinh miệt, ngay sau đó cười nói: “tốt, nhiệt diện một chén, tiểu ca đi theo ta, ta mang ngài đi xem căn phòng một chút, sau này trực tiếp đưa đến trong phòng cho ngài đi. Bất quá, trước hết phải xem một chút phí tổn.” nói xong, tiểu nhị chăm chú nhìn Diệp Phi, tựa hồ là đang hoài nghi có hay không năng lực trả tiền.

Diệp Phi cũng không có để ý tới những thứ này, trực tiếp từ trong ngực lấy ra một ít bạc vụn, trực tiếp đưa cho tiểu nhị.

“đủ chưa?” Diệp Phi hỏi.

“đủ, tuyệt đối đủ, hắc hắc, tiểu ca đi theo ta.” Tiểu nhị thấy bạc, lúc này nụ cười mở lớn, hướng về phía Diệp Phi làm một cái ra hiệu mời.

Chỉ chốc lát công phu, tên tiểu nhị kia đem Diệp Phi dẫn tới một căn phòng, bên trong ánh sáng mờ mịt âm thầm, còn có một cỗ mùi vị, cẩn thận quan sát một phen, bên trong phòng bài trí hết sức đơn giản, trừ một cái giường, một cái bàn, cùng một cái ghế ở ngoài, chính là đơn giản như vậy.

Thấy vậy, Diệp Phi hơi nhú mày một cái.

Thấy Diệp Phi biểu lộ, tiểu nhị vội vàng giải thích: “Tiểu ca, khách điểm của chúng ta, cơ hồ là tiện nghi nhất ở Vô Hoa trấn đó, mặc dù điều kiện như vậy, nhưng tuyệt đối là an tĩnh, hơn nữa ở giá tiền mà nói...”

Lời còn chưa nói hết, Diệp Phi trực tiếp ngắt lời nói: “tốt lắm, liền ở cái này đi, người đi ra ngoài đi, không sao.”

Nghe vậy, tên tiểu nhị đầu tiên sùng sốt, ngay sau đó trong mắt lóe lên một vẻ cao hứng, trong lòng thầm nghĩ, đúng là trẻ nhỏ dễ gạt a, căn phòng này, bình thường vô luận là giá cao hay thấp, người bình thường đều không muốn ở.

“tốt, có chuyện gì cần, tiểu ca cứ kêu một tiếng, vậy ta đi ra ngoài trước.” nói xong, tiểu nhị xoay người thối lui ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại, phát ra “dát chỉ” một tiếng vang nhỏ.

Đi tới chỗ bàn gỗ, Diệp Phi đặt mông ngồi vào trên ghế, trên người mới cảm giác được một cổ mỏi mệt, cùng với hàng loạt đau nhức. Cứ như vậy, xuất thần nhìn cái bàn gỗ trống rỗng, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Cũng không biết trải qua bao lâu, “đang đang” Truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, Diệp Phi mới từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần lại.

“Tiểu ca, của ngài nhiệt diện tới.” ngoài cửa, truyền đến thanh âm của tiểu nhị.

“cầm vào đi.” Diệp Phi thân nhiên nói.

Đi vào căn phòng, tiểu nhị đem nhiệt diện đặt ở trên bàn, khách khí qua lại mấy câu, liền đem cửa phòng đóng lại, rồi khỏi. Mà còn lại Diệp Phi ăn lấy như sói như hổ.

.....

Ngày thứ hai, sáng sớm, ở trong một góc nhỏ Vô Hoa trấn, có hai đạo thân ảnh quý quý túy túy, tựa hồ là đang thương lượng cái gì.

Một người thanh niên trong đó mặc áo bào màu tro, thân hình cao lớn, mặt mũi âm trầm, nhìn qua đáng vẻ chừng hơn hai mươi tuổi, hai con mắt tinh quang lờ lờ.

Một người còn lại thân một thân tử y trường sam, đại khái là mười sáu mười bảy tuổi đáng vẻ, nếu là Diệp Phi ở chỗ này, nhất định sẽ nhận ra người này, hẳn chính là tên cường đạo Vạn Khải.

Lúc này, Vạn Khải nhìn thanh niên đối diện một chút, nhượng mảy nói: “như thế nào? Hồ Song? Chuyện ta cũng đã đều nói qua với người, còn không có suy nghĩ kỹ càng sao?”

Nghe vậy, tên thanh niên bị kêu là Hồ Song nhượng mảy, nhẹ giọng nói: “tốt, cứ dựa theo ý tứ Vạn đạo hữu đi làm, đem hấn bắt sau, Vạn đạo hữu đem bảo vật của mình đoạt tới, tài sản của tiểu tử kia, nhất định phải để Hồ mỗ chọn trước một món, hắc hắc, như thế nào?” nói xong, trong mắt lóe lên một tia âm nhu.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 11: U Minh Phệ Hồn kiếm

Vô Hoa trấn, Tụ Duyên khách điểm bên trong gian phòng, Diệp Phi mới vừa đuổi tiểu nhị đi, lần nữa nộp tiền thuê phòng một ngày, ăn rồi một chén nhiệt diện sau, đang ngồi ở trên ghế suy nghĩ cái gì đó.

Chỉ chốc lát công phu sau, Diệp Phi vỗ một cái túi đựng đồ bên hông, bá một cái, hắc mang lóe lên, một thanh trường kiếm đen nhánh xuất hiện trong tay, bởi vì phân lượng quá nặng, mũi kiếm nghiêng xuống dưới, kích một cái điểm vào cắm vào trên sàn, hẳn là đâm vào sâu tới nửa thước.

“thật là sắc bén, hảo kiếm, bất quá, chính là quá nặng, bây giờ căn bản không cách nào khống chế, ai.” Nói xong, Diệp Phi bắt đầu cẩn thận đánh giá cái thanh trường kiếm đen nhánh quý dị này.

Kiểm dài chừng ba thước, thân kiếm có tới chừng nửa thước chiều rộng, phía trên khắc từng đạo linh văn quý dị, đỏ như máu, ở lưng chuôi kiếm, có khảm chín viên lớn nhỏ bằng móng tay màu xám trắng khô lâu, tản mát ra ánh sáng mờ mờ.

“đi?” chợt, Diệp Phi phát hiện trên chuôi kiếm, có vẻ khắc hai chữ nhỏ màu đen, bởi vì cùng kiếm thể đen nhánh giống nhau, cho nên vô cùng dễ dàng bị coi thường bỏ qua.

“U Minh? đây là ý gì?” Diệp Phi có chút không hiểu lắm lắm, một lát sau, Diệp Phi đem thân kiểm lộn lại, cẩn thận quan sát mặt khác chuỗi kiểm

“quả nhiên có chữ viết, Phệ Hồn? đây cũng là có ý gì?” Diệp Phi hai mắt híp lại lắm lắm.

Suy nghĩ một chốc, Diệp Phi trong miệng lắm lắm qua lại mấy chữ này, chợt ánh mắt sáng lên. “U Minh Phệ Hồn kiểm? không tệ, không tệ, đây cũng chính là tên thanh kiếm này, bất quá bây giờ thực lực quá thấp kém, căn bản không có cách nào vận dụng.

Nếu không, chỉ sợ cũng như Vạn Khải kia, bị cản trở đến ngay cả sức đánh trả đều không có, không có thương tổn được địch nhân, mà mình còn là bị trọng thương, ai, đáng tiếc.”

Dừng một chút, Diệp Phi nét tiếc nuối biến mất, sắc mặt vui mừng chợt lóe, gật đầu nói: “bất quá, cái U Minh Phệ Hồn kiểm này, uy lực ngược lại là cực kỳ kinh khủng, chẳng qua không biết là cấp bậc gì, sợ rằng, so với bảo kiếm của phụ thân còn lợi hại hơn, hắc hắc, lần này ngược lại là nhặt được bảo bối.”

Hơi trầm ngâm chốc lát, Diệp Phi chợt một tay bấm quyết, trong miệng nói lắm lắm, bá một cái, một đạo pháp quyết đánh ra, đánh vào bên trên thanh trường kiếm.

Hồi lâu, kia, U Minh Phệ Hồn kiểm là không có chút phản ứng nào, Diệp Phi không khỏi có chút thất vọng, “lại không có cách nào luyện hóa? Chẳng lẽ muốn huyết tể nhận chủ?” nói xong, nhướn cái mày, chợt đưa ngón trỏ ra, hướng về phía lưỡi kiếm sắc bén lau một cái. Diệp Phi khi còn bé liền nghe phụ thân nói qua, một ít bảo vật cao cấp đặc thù không có cách nào luyện hóa, nhất định phải trích huyết nhận chủ, chỉ cần lấy được thừa nhận của bảo vật, là dễ dàng không chế được bảo vật như ý muốn.

Xoẹt một cái, lưỡi kiếm sắc bén đem ngón trỏ Diệp Phi chia ra vết thương, máu tươi chảy ra, nhỏ xuống bên trên hắc kiếm.

Diệp Phi chăm chú nhìn hắc kiếm, ngay cả vết thương của mình cũng quên mất đau đớn, hô hấp cũng là có chút khản trương, nhưng một lát sau, lần nữa lại thất vọng, máu tươi theo trường kiếm lăn xuống xuống, không có đáng về gì là bị hấp thu.

Thấy vậy, Diệp Phi có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, ngay sau đó đem trường kiếm trở lại túi trữ vật, nếu không có cách nào luyện hóa nhận chủ, tiếp tục nghiên cứu đi xuống cũng là hoài công vô ích, nghĩ như thế.

Hơi suy nghĩ một chốc, một tay vừa sờ vạt áo, từ cổ một cổ mát mẻ thấm ra, chính là cái giấy chuyển thần bí, Diệp Phi một móc móc ra, đem giấy chuyển cầm ở trong tay.

Đối với cái giấy chuyển thần bí này, Diệp Phi vẫn là trần ngập tò mò, cũng vì vậy hoài nghi cái quái mộng đó rốt cuộc là thật hay giả, nếu như là thật, tại sao mình còn tỉnh lại? nhưng nếu là giả, sợi giấy chuyển này làm sao sẽ đeo vào trên người của mình?

Mang theo đủ loại nghi vấn, thời gian Diệp Phi ở Đoạn Thiên Nhai đó, đủ cách nghiên cứu qua sợi giấy chuyển này, rõ ràng ở trong mộng là có thể ăn thân, nhưng sau khi tỉnh lại cũng là cái chức năng gì cũng không có, chẳng qua là có thể cảm giác được nhẹ nhẽo lãnh lẽo.

Đã từng dùng qua lửa đốt, ngâm nước, thậm chí dùng Nguyên Kiếm Quang gia trì pháp lực, cũng không có thể hư hao sợi giấy chuyển này chút nào, hơn nữa cũng không cách nào luyện hóa, hôm nay vừa đúng lúc đem tay cắt vỡ, Diệp Phi chuẩn bị thí nghiệm một cái, có thể hay không trích huyết nhận chủ.

Cứ như vậy, đem ngón trỏ điểm ở giữa viên bảo thạch màu lam trên giấy chuyển, pháp lực thúc giục một chút, một giọt máu tươi nhỏ xuống ở trên bảo thạch, mà Diệp Phi lại là có chút khản trương nhìn chăm chú vào giọt máu tươi kia.

Qua hồi lâu, máu tươi cũng không có chảy xuống, nhưng cũng không có bị giấy chuyển hấp thu, Diệp Phi thất vọng tràn trề, đem giấy chuyển ném vào một bên trên bàn gỗ, còn mình là tự suy nghĩ cái gì đó.

Vốn là lấy được sợi giấy chuyển này, Diệp Phi vốn định cùng cha mẹ nói một chút đấy, xem xem cha mẹ có thể hay không biết cái gì không, nhưng phụ thân nổi giận, Diệp Phi cũng không dám nói gì nữa.

Sau đó đủ loại biến cố, một mực cũng không có người có thể cho Diệp Phi đủ tin nhiệm, chuyện này cùng liền một mực chôn ở trong lòng, tuy nói bây giờ không có cách nào biết câu trả lời, nhưng trong nội tâm, mờ hồ cảm thấy, ở trong mộng lấy được sợi giấy chuyển này, khẳng định không phải đơn giản.

Cho nên, Diệp Phi không có ý định cùng bất luận kẻ nào nhắc tới chuyện tình sợi giấy chuyển này, tuy nói trước kia cha mẹ là luôn không để cho mình đi ra ngoài, không có thể đạo kinh nghiệm gì, nhưng phòng lòng người vẫn phải có.

Lúc này, Diệp Phi không khỏi nổi lên hoài niệm lúc ở nhà, nghe phụ thân nói qua, mình ở trong bụng mẹ liền có biến cố, mẫu thân vì giữ được mình, tu vì cảnh giới cũng vì thế mà rút xuống.

Mà mình vì vậy kinh mạch bị tổn thương, không có cách nào Trúc cơ, tuổi thọ cũng chỉ có gần mười tám năm mà thôi, cha mẹ để cho mình tu luyện, cũng chỉ là hi vọng có thể gia tăng thêm một chút tuổi thọ, nhưng sau đó nghe đại bá nói qua, không tới Trúc cơ kỳ, mười tám tuổi khó tránh khỏi vira chết.

Nhưng cũng may là Diệp Phi tính tình sáng sủa, cũng không có quá đem việc này sầu muộn, ngày qua ngược lại cũng đặc sắc, nhìn phụ thân vì mình lên núi hái thuốc, Diệp Phi không đành lòng, chính là cùng hai hồ tử nhà hàng xóm, thường đi được viên trộm được liệu.

Cũng vì vật bị kia, trông chừng được viên, Từ lão đầu, hung hăng dạy dỗ một bữa, cho nên, Diệp Phi một mực ghi hận trong lòng, muốn tìm cái cơ hội thật tốt dọn dẹp lão đầu một bữa.

Trải qua đủ loại, làm cho Diệp Phi tính tình cực kỳ ương ngạnh, khắc khổ tu luyện, lập chí trước mười tám tuổi, nhất định phải lên Trúc cơ, đánh vỡ số mệnh năm mươi tám tuổi, đạt được cuộc sống mình mong muốn, giống như phụ thân vậy, trở thành anh hùng được người người kính trọng. Thậm chí, đứng ở đỉnh cao thế nhân.

Nghĩ tới đây, thiếu niên nhướng mày, xuyên qua cái cửa sổ bị chặn một nửa, đưa mắt nhìn lên trời cao, trong hai mắt, mơ hồ lộ ra một vẻ kiên nghị, thoát nhìn, có mấy phần cao ngạo, lại có mấy phần tịch mịch.

Không biết, vị thiếu niên như thế, con đường sau này, đến tột cùng sẽ là có gì đặc sắc?

Mà đang ở lúc này, ai cũng không có chú ý tới, sợi giây chuyền bên trên bàn gỗ, chớp động một tia hào quang hơi yếu, giọt máu của Diệp Phi, hẳn là bị viên bảo thạch màu lam kia, chậm chạp hấp thu đi một ít.

Vô Hoa trấn, ở một cửa khách điểm, hai đạo thân ảnh lóe ra, hai người đáng vẻ sắc mặt đều là âm trầm.

“Vạn Phong Sơn đạo hữu, người ngay cả người này ở chỗ nào đều không rõ ràng, mang theo ta đi dạo nửa ngày lâu, Vô Hoa trấn khách điểm cơ hồ đều là lật một lần, chẳng lẽ, chúng ta cứ như vậy một mực tìm đi xuống?” lúc này, một tên thanh niên áo xám, có chút không nhịn được nói.

Nghe vậy, bị kêu là Vạn Phong Sơn, thanh niên áo tím cười khò một tiếng, vội vàng lôi kéo thanh niên rời đi khách điểm, bất đắc dĩ nói: “tiểu tử này là độc thân một người, không có thể đạo kinh nghiệm gì, hẳn là ở tại trong khách điểm, yên tâm, ta nghĩ chúng ta lập tức là có thể tìm được.”

“Hừ, Hồ Song ta nhưng là không có nhiều thời giờ rảnh rỗi như vậy để chơi với người, cuối cùng tìm thêm một nhà không có, ta coi như đi trước, chờ người tìm được người, lại tới tìm ta đi.” Hồ Song có chút tức giận nói.

Nghe như thế, Vạn Phong Sơn không khỏi có chút lo lắng, nói: “Tốt, nếu là cuối cùng tìm thêm một nhà mà không có, coi như là tiểu tử này vận khí tốt, hừ.” nói xong, thiếu niên không khỏi đến thanh hắc kiếm của mình. Có chút đau lòng.

Cứ như vậy hai người vừa lăm bằm, vừa theo đường phố đi tới.

Ước sao hơn nửa canh giờ, Vạn Khải trước mắt sáng lên, chỉ một cái khách điểm nói: “nơi này có Tụ Duyên khách điểm, đi, chúng ta vào xem một chút.”

“Chuyện trước tiên phải nói rõ, đây chính là một nhà cuối cùng.” Liên tiếp ra vào hơn mười khách điểm, Hồ Song cơ hồ cũng không ôm hi vọng gì. Như thế nói.

Mới vừa vào cửa, chính là có một tên hơn hai mươi tuổi thanh niên đi tới trước, hướng về phía hai người cười một tiếng, gật đầu nói: “hoang nghênh hai vị tiểu ca, mời vào bên trong.” Nói xong, tiểu nhị đem cái khăn khoác lên trên vai, đưa tay hướng về phía bên trong nhà mời.

“không cần, nơi này các người, hôm qua có hay không đã tới một tên thiếu niên mặc bạch y?” lúc này, Hồ Song trên mặt sát khí chợt lóe nói, hai mắt thật chặt nhìn chăm chăm tên tiểu nhị.

Nghe vậy, tiểu nhị đầu tiên là sững sốt, lấy bản lĩnh nhiều năm quan sát, một cái chính là nhìn ra, hai người này một bộ đáng vẻ hung thần ác sát, không giống như là tới ở trọ ăn cơm, có vẻ giống như là tới tìm địch nhân.

Nghĩ tới đây, tiểu nhị trên mặt khẽ mỉm cười, vội vàng nói: “hai vị tiểu ca, trong tiệm này người đến người đi, ta còn thật không có nhớ có người nào như vật.”

Tuy nói tiểu nhị này kiếm từ Diệp Phi ít tiền tài, nhưng cũng chỉ vì tham tiền, chưa từng nghĩ tới gây ra nhân mạng, huống chi, nếu là ở trong khách điểm mình đánh nhau, vậy cũng không tốt, lão bản nói không chừng muốn đem mình bỏ.

“người tốt nhất là nhớ lại một chút, nếu có thể cung cấp đầu mối cho chúng ta, bạc này sẽ là của người.” Liếc mắt nhìn tiểu nhị, Vạn Phong Sơn, móc ra một ít bạc vụn, ngay sau đó, một bức họa xuất hiện ở trong tay.

Bên trên là vẽ một gã bạch y thiếu niên, tuy nói có chút mơ hồ, nhưng tiểu nhị còn là nhận ra được, chính là hôm qua tới khách điểm, Diệp Phi.

Nhìn bạc trong tay Vạn Phong Sơn một chút, tiểu nhị có chút khó khăn, nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ giọng nói: “người này, thật đúng là không có ấn tượng, hẳn là chưa có tới.”

Tiểu nhị này cũng không phải là kẻ ngu, mặc dù bạc cho mình, đến cuối cùng còn là bị lão bản cuỗm đi, huống chi, cái tiểu nhị này cũng thực không có muốn giúp đỡ hai người ác nhân đấy.

Nghe vậy, đám người Hồ Song không khỏi lần nữa lộ ra vẻ thất vọng, mà đang lúc mọi người còn chưa biết làm gì, chợt ở lầu hai một chỗ, truyền đến một đạo thanh âm của thiếu niên.

“tiểu nhị, cho ta thêm một chén nhiệt diện, sau đó ta đi ra ngoài một cái.” Thanh âm vừa dứt, một tên bạch y thiếu niên, từ trên lầu hai chậm rãi đi xuống.

Thấy vậy, tiểu nhị mặt liền biến sắc, mà Vạn Phong Sơn thấy thiếu niên, đầu tiên là trên mặt, sắc mặt vui mừng chột lóe, ngay sau đó, trong mắt lộ ra một tia giận dữ. Khóe miệng giương lên một bộ tà ác.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Xui xẻo

“Hắc hắc, không nghĩ tới, người quả nhiên là ở chỗ này, cũng coi như chúng ta không chạy không cả nửa ngày, hừ.” nhìn thấy Diệp Phi sau, Vạn Phong Sơn cười lạnh nói.

Quan sát Diệp Phi một cái, thanh niên áo xám nhướng mày, gật đầu nói: “chính là tiểu tử này đoạt vật của người? Hắc hắc, thoát nhìn cũng không ra sao.”

Nghe vậy, Vạn Phong Sơn gật đầu một cái, mà lúc này tiểu nhị chính là thấy tình huống không ổn, đã sớm lần đi đâu mất, Vạn Phong Sơn hai người cũng không có để ý tới, chẳng qua là lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Phi.

“Vạn Khai, ta hảo tâm đem người thả đi, người lại tìm người tới tính toán ta?” Diệp Phi cũng là nhìn ra tình huống, trên mặt vẻ giận dữ chột lóe nói, thâm nghĩ lòng người quả nhiên hiểm ác, xem ra, mình còn là quá nhân từ.

“Hắc hắc, đúng là trẻ con miệng còn hôi sữa, nhanh đem bảo vật của ta giao lại đây, lại đem pháp khí của người lưu lại, chúng ta không muốn tổn thương người.” Nói xong, Vạn Phong Sơn mặt đáng vẻ trịnh trọng.

“Ha ha, Vạn Khai? người thậm chí ngay cả tên cũng sửa lại, người thật là làm được, tốt lắm, không cần dài dòng như vậy, trực tiếp động thủ là được.” tiếng nói vừa dứt, Hồ Song chính là thân hình nhảy một cái, hướng Diệp Phi phi tới.

Thấy vậy, Diệp Phi thân hình chuyển một cái, một nhảy, biến mất ở miệng cầu thang lầu hai, mà Vạn Phong Sơn thấy vậy, còn lại là thần sắc vừa động, vội vàng theo sát Hồ Song truy kích đi.

Khách điểm, lão bản khóe miệng giật giật, muốn nói gì, cuối cùng, cũng là không có mở miệng, chẳng qua là hung hăng trợn mắt nhìn thanh niên tiểu nhị một cái. Hai người đều là một bộ đáng vẻ chiến chiến căng căng.

Mới vừa đến lầu hai, Diệp Phi chính là hướng cửa sổ chạy đi, rầm một tiếng, một cước đem cửa sổ đá vỡ ra. Thân hình chột lóe, trực tiếp nhảy xuống, thân thể thuận thế lăn trên đất một vòng, chính là một nhảy lên. Ngay cả đầu cũng không quay lại, hướng đầu phố góc của quẹo chạy đi.

Mà Vạn Phong Sơn hai người, mắt thấy Diệp Phi quẹo vào đầu đường, nhảy xuống khỏi cửa sổ, cũng là vội vàng đuổi theo, trong miệng hùng hổ: “tiểu tử này ngược lại là chạy rất nhanh, chờ bắt được hắn, nhất định phải dạy dỗ một trận thật tốt.”

Mà Diệp Phi càng chạy càng kinh hãi, giờ phút này đã là cực hạn của mình, không cách nào tăng thêm tốc độ, nhưng dù như vậy, như cũ vẫn là không có cách nào bỏ rơi hai người, cái này không khỏi làm Diệp Phi có chút lo lắng. Trên đầu mồ hôi hạt lăn xuống xuống.

Thể chất mình vốn là cũng không tốt, càng là không thích ứng bức này thời gian dài kịch liệt vận động, ngay cả như là cùng nhau so đấu pháp lực, Diệp Phi cũng là thua thiệt không ít, khôi phục cũng không có giống người khác mau.

Lúc trước Diệp Phi rõ ràng ở trong mắt thanh niên, cảm thấy một cỗ sát khí, cũng không phải là thấy, mà là, thần thức của mình cảm giác được đấy, còn đối phương lại là một tên Luyện Khí kỳ tăng tám tu sĩ, mình căn bản không cách nào chiến thắng. Càng không cần phải nói còn có một Vạn Khai.

Cho nên, Diệp Phi không dám dừng lại, cắn răng kiên trì đến, tiếp tục chạy trốn, sắc mặt cũng là hiện lên một chút tái nhợt. Nếu không phải pháp lực gia trì thân thể, sợ rằng sớm không chịu nổi.

Cứ như vậy, hai đuổi một trốn, trong lúc vô tình, sắc trời cũng là dần dần tối xuống, mà ba người cũng là chạy vào một biên giới rừng rậm, mắt thấy Diệp Phi sắp chui vào.

“không tốt, sắc trời sắp tối, một khi để cho hắn chui vào rừng cây, chỉ sợ cũng khó tìm được hắn.” Vạn Phong Sơn có chút nóng nảy nói, nhưng mình cùng Diệp Phi đều là Luyện Khí tăng bảy, căn bản không có cách nào dễ dàng đuổi kịp đối phương.

Đang lúc này, Hồ Song ánh mắt cũng là thoáng qua một tia hàn mang, đột nhiên vỗ bên hông một cái, bả một tiếng, một chuỗi màu xám tro trường thương xuất hiện ở trong tay, ngay sau đó, một tay bấm pháp quyết, dưới hai chân bạch mang chột lóe.

Bành, đôi chân dùng lực một chút, một nhảy, chính là rơi vào ngoài trượng xa, đen Vạn Phong Sơn xa xa bỏ rơi ở phía sau, vèo vèo, mấy nhảy lên nữa,

chính là cùng Diệp Phi cách nhau chưa đủ trọng.

Thấy vậy, Vạn Phong Sơn không khỏi sững sờ một chút. Nhưng lúc này không kịp nghĩ nhiều, vội vàng tăng nhanh bước chân hướng hai người đuổi theo.

“Người không chạy thoát được đâu, hừ.” Hồ Song khước miệng giương lên, ngay sau đó đem trường thương hướng giữa không trung ném đi, vèo một tiếng, bụi mang chột lóe, trường thương màu xám tro dưới một chớp động, chính là hướng sau lưng Diệp Phi đâm tới.

Chỉ cần Diệp Phi không muốn chết, sẽ phải xoay người ngăn cản hoặc tránh né trường thương, cứ như vậy, cũng không khỏi phải chậm lại, mà một khi bị mình đuổi theo, đang suy nghĩ chạy, lại không có thể chú ý, Hồ Song trong lòng cười lạnh nghĩ.

Mà Diệp Phi ngay cả đầu cũng không quay lại, ngay cả thanh âm cũng là nghe loáng thoáng bên tai, nhưng khi trường thương vừa muốn đâm vào sau lưng, đột nhiên ngắt một cái, bá một cái, tránh được một mạng, tiếp tục chạy thục mạng về phía trước.

“cái gì? Tiểu tử này đeo mắt ở sau lưng sao?” thấy vậy, Hồ Song rõ ràng sững sốt, có chút không dám tin tưởng, nhưng dưới chân động tác không có chút nào dừng lại.

Hai mắt ngưng trọng, giờ tay lên một chiêu, trường thương màu xám tro mờ mờ, chính là bay trở về trong tay Hồ Song, cùng lúc đó, hàm răng cắn một cái, có chút miễn cưỡng đánh ra một đạo pháp quyết.

Bá một tiếng, dưới hai chân bạch mang, điên cuồng nhảy nhanh chóng không dứt, tựa hồ tràn đầy lực lượng, mấy nhảy lên trước, chính là rơi vào trước người Diệp Phi, văng vảng cản lại Diệp Phi đường đi.

Thấy vậy, Diệp Phi ngược lại là bình tĩnh, thân hình đứng lại, ngực phập phồng không dứt, trên mặt tái nhợt, mộ bộ trấn định, thật ra thì, nếu không phải phía trước có cánh rừng rậm này, Diệp Phi đã sớm sẽ không tiếp tục chạy.

Lâu dài đi xuống, mình ngay cả khí lực thi triển bảo vật, sợ rằng cũng không có, nhìn Hồ Song một chút, Diệp Phi nhẹ giọng nói: “ta giao ra bảo vật, các người sẽ lại bỏ qua cho ta?”

Nghe vậy, Hồ Song cặp mắt thần híp lại một cái, cười nói: “hắc hắc, cái này dĩ nhiên, vậy người trước đem bảo vật giao ra đây đi, chúng ta liền sẽ không làm khó người.”

Hơi suy nghĩ một chút, Diệp Phi gật đầu một cái, một tay vỗ bên hông, bá một tiếng, Nguyên Kiếm Quang xuất hiện ở trong tay, nhìn thanh niên một cái, ngay sau đó, hướng thanh niên ném đi.

“nằm mơ.” Vừa dứt lời, Diệp Phi giờ tay lên đánh ra một đạo pháp quyết, phốc một tiếng, Nguyên Kiếm Quang lúc này khê run, đích một cái, hướng Hồ Song chém đi.

Cùng lúc đó, hai tay liên đan, liên tiếp đánh ra mấy viên hỏa cầu lớn chừng quả trứng, tuy nói bức này đối chiến, tiểu hỏa cầu thuật không đã thương được đối phương, nhưng Diệp Phi chỉ cầu nhiễu loạn tâm thần đối phương, để cho hắn khó có thể đón lấy một kích của Nguyên Kiếm Quang, bởi vì đã sớm nhìn ra, tên thanh niên này căn bản cũng sẽ không bỏ qua cho mình.

“hừ, tiểu tử, giờ thủ đoạn với ta, người còn non lắm” Hồ Song tựa hồ đã sớm có phòng bị, cơ hồ ở Diệp Phi mới vừa đánh ra tiểu hỏa cầu thuật thời điểm, trường thương trong tay chính là bụi mang chột lóe, hướng Nguyên Kiếm Quang giữa không trung đụng đi.

Mà đối với mấy viên hỏa cầu nhào tới thời điểm, Hồ Song chẳng qua là khước miệng giương lên, ngay sau đó tay áo bào vung lên, bá một cái, hơn mười chuỗi băng nhũ chừng hơn thước bắn nhanh ra.

Phốc phốc phốc, vô luận là băng nhũ còn là hỏa cầu, đều là một trận muộn hưởng mà giải tán vỡ tung ra ra.

Thấy vậy, Diệp Phi ánh mắt ngưng trọng, cùng lúc đó, giữa không trung, hai món bảo vật cũng đụng vào một chỗ, truyền ra “bành” một tiếng vang thật lớn, một đoàn sáng hoa mỹ bạo liệt mà khai.

“trung cấp pháp khí?” liếc mắt nhìn trường thương màu xám tro, Diệp Phi thần sắc vừa động nói.

Hai món bảo vật mới vừa cứng đờ cầm đến, Hồ Song giờ tay lên, hướng về phía trường thương xa xa giữa không trung một chút, ông một tiếng, bụi mang chói mắt lóe lên, trường thương khê run, một cái liền dễ dàng đem Nguyên Kiếm Quang của Diệp Phi đánh bay.

Cùng lúc đó, một tiếng kêu đau truyền ra, Diệp Phi hai vai khê run, sắc mặt trắng nhợt, bảo vật bị đánh rơi, Diệp Phi hiển nhiên là bị một ít cản trở. Vô luận là bảo vật hay là tu vi, đối phương đều là cao hơn mình một cái cấp bậc, Diệp Phi trong lòng thầm kêu khó không dứt.

Mà đang ở lúc này, Vạn Phong Sơn cũng là rút cục thờ hồn hèn đuổi tới, vừa muốn mở miệng đòi Diệp Phi giao ra bảo vật, giữa không trung trường thương cũng là chột lóe, bá một cái, hướng Diệp Phi một thương.

Mà cơ hồ trong sát na Hồ Song động thủ, thần thức Diệp Phi chính là đã sớm cảm giác được, nhưng ở lúc này muốn triệu hồi Nguyên Kiếm Quang ngăn cản, hiển nhiên là tới không kịp, huống chi, cũng là không đỡ được, nghĩ tới đây, Diệp Phi một tay hướng bên hông lên đi.

Rầm một tiếng, chột một chuỗi trường thương màu bạc, cùng trường thương màu xám tro kia đánh vào nhau. Bộc phát ra một đoàn ánh sáng chói mắt.

“Hò Song, ngươi làm gì? Ta nói rồi, không nên làm đến án mạng, chỉ cần đem bảo vật đoạt lại tới, cũng không cần làm khó hân.” miễn cưỡng không chế bảo vật chống cự trường thương màu xám, Vạn Phong Sơn trách cứ nói.

Thấy vậy, Diệp Phi cũng là hơi sững sờ, trong tay động tác dừng lại.

“ha ha, Hò Song ta làm việc, cho tới bây giờ sẽ không giống ngươi, như đàn bà, cũng cần bản sẽ không lưu lại cho mình một cái địch nhân, tánh mạng của hân, ta nhất định lấy.” nói xong, Hò Song một tiếng cười lạnh.

Pháp lực thúc giục một cái, rầm một tiếng, đem bảo vật của Vạn Phong Sơn một kích mà bay. Làm cho Vạn Phong Sơn lúc này sắc mặt trắng nhợt. Mà Diệp Phi còn lại là nhân cơ hội triệu hồi Nguyên Kiếm Quang.

Đến lúc này, Vạn Phong Sơn cũng là có chút bất đắc dĩ, mình cần bản không phải là đối thủ của Hò Song, muốn ngăn cản cũng là không thể ra sức. Mà nhìn dáng vẻ, cơ hồ cũng là không có khí lực phản kháng.

“vị tiểu huynh đệ này, thật không phải với ngươi, vốn là ta thật không có ý định muốn...” lời còn chưa nói hết, Vạn Phong Sơn sắc mặt chợt biến đổi, giữa không trung một đạo tiếng gió gào thét mà truyền ra.

Thanh màu xám tro trường thương, cũng không có chém về phía Diệp Phi, mà là, hướng Vạn Phong Sơn chém tới, cái này không khỏi làm cho Vạn Phong Sơn sững sờ, ngay sau đó trên mặt vẻ giận dữ chợt lóe. Nhưng bảo vật của mình vừa mới bị đánh bay, đây cũng là khiến cho Vạn Phong Sơn ứng phó không kịp.

Đang lúc này, một chuỗi trường kiếm màu xanh chợt lóe ra, chuẩn xác đánh trúng vào thân trường thương, trường thương oai lên một cái, mà thân hình Vạn Phong Sơn chợt lóe, ngược lại cũng là tránh khỏi một kích này.

Thấy vậy, Vạn Phong Sơn có chút cảm kích nhìn Diệp Phi một cái. Ngay sau đó lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Hò Song.

“Hừ, mới vừa bắt đầu, ngươi vì sao không thi triển ‘Cực Quang Lăng Thối Quyết’ đuổi theo, thì ra là ngươi một mực đang đợi, chờ chúng ta chạy ra Vô Hoa trấn, có phải ngươi nghĩ tới kế nhất tiễn hạ song điêu, ta nói có sai không?” Vạn Phong Sơn kinh sợ hết sức, nhìn Hò Song, như thế nói.

Đầu tiên là liếc mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Diệp Phi, ngay sau đó, Hò Song hướng về phía Vạn Phong Sơn khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “việc đã đến nước này, giấu giếm cũng không có gì hay, không tề, ta thật là đã tính toán diệt trừ hai ngươi, đem bảo vật tự mình mang đi. Nhưng để cho ta không nghĩ tới chính là, các ngươi lại xuất thủ cứu giúp, hắc hắc, thật là ngoài ý muốn. Bất quá, mặc dù các ngươi liên thủ, cũng chỉ có một con đường chết.”

Nghe vậy, Vạn Phong Sơn biến sắc, cười lạnh nói: “Không tề, chúng ta xác thực không phải là đối thủ của ngươi, nhưng là ngươi chó quên, kế hoạch của chúng ta, Thạch Nham đạo hữu cũng biết. Hai người ta quan hệ như thế nào, ngươi cũng không phải không rõ, vạn nhất ta không trở về, hắc hắc, nói vậy, ngươi cũng sẽ không có kết quả gì tốt.” nghe vậy, Hò Song thần sắc vừa động.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tâm cảnh biến chuyển

Nghe Vạn Phong Sơn nhắc tới Thạch Nham, Hò Song hơi suy nghĩ chốc lát, cười lạnh nói: “hôm nay nếu dám động thủ, đã sớm nghĩ xong kế sách, nếu là ngươi sống, Thạch Nham nói không chừng sẽ che chở ngươi, hừ, nhưng một người chết, ai sẽ còn vì hân mà liều mạng? đến lúc đó, cùng lắm thì chính là đem bảo vật của ngươi giao cho hân một món, ở lợi ích trước mắt, hân chắc sẽ không vì người chết mà cùng ta trở mặt đấy, huống chi, ta cũng không nhất định sợ hân, hừ.”

Nghe vậy, Vạn Phong Sơn hơi biến sắc, Hò Song nói thế cũng không phải không có đạo lý, mình một khi chết ở chỗ này, Thạch Nham chắc chắn sẽ không tìm hân liều mạng, quan hệ của hai người mình, chính xác là không có đạt tới loại trình độ đó.

Mà ở thời điểm Vạn Phong Sơn đang suy nghĩ, chợt thần sắc vừa động, có chút kinh nghi bất định quay đầu nhìn Diệp Phi một chút, hồi lâu, chợt nghiêm sắc mặt, quan sát Hò Song mấy lần.

“Hò Song, ngươi và ta cũng không đến mức liều mạng, lão tử mới từ Đoạn Thiên Nhai trốn ra được, còn không muốn sớm như vậy chết đi, cùng lắm thì đem bảo vật giao ra cho ngươi, cùng ngươi đem người này chém chết, như thế nào?” nói xong, Vạn Phong Sơn hít mắt nhìn Hò Song.

Hơi do dự một chút, Hò Song khẽ gật đầu, con ngươi chuyển một cái nói: “cũng được, dù sao chúng ta quen biết đã lâu, không đành lòng đối với ngươi hạ thủ, nếu ngươi nguyện ý chủ động giao ra bảo vật, vậy, liền bỏ qua cho ngươi. Chuyện đánh chết tiểu tử kia, liền là cũng giao cho ngươi, động thủ đi.” Nói xong, Hò Song gơ tay lên một chiều, vèo một tiếng, trường thương màu xám tro vừng vàng rơi vào trong tay.

“Tốt, chuyện này giao cho ta là được.” Vạn Phong Sơn không do dự chút nào, hướng về bảo vật phía nơi xa một chút, bá một cái, trường thương màu bạc thanh ngân quanh quẩn, chính là vô hại trời lơ lửng ở trên đỉnh đầu.

“tiểu tử, ta cũng không phải lòng dạ độc ác, cùng là vì giữ được cái mạng nhỏ, chịu chết đi.” Nói xong, pháp lực thúc giục, trường thương màu bạc khẽ run lên, bá một cái, hướng Diệp Phi phóng tới.

Thấy vậy, Diệp Phi mặt liền biến sắc, vội vàng triệu hồi Nguyên Kiếm Quang, hướng trường thương giữa không trung ngăn cản đi, mà Hồ Song chẳng qua là khẽ mỉm cười. Ánh mắt thoáng qua một tia âm nhu.

Căn bản hắn cũng không có ý định bỏ qua cho Vạn Phong Sơn, chẳng qua là đang ngồi chờ ngư ông đắc lợi, đợi lúc Diệp Phi rơi xuống, cũng chính là thời khắc Vạn Phong Sơn mất mạng, trường thương trong tay đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Chợt, hai món bảo vật giữa không trung hơi dừng lại một chút, dưới một chớp động, lại điều chuyển phương hướng, một tả một hữu hướng Hồ Song bắn nhanh đi, trình độ ẩn ý, giống như là đã thương lượng trước rất kỹ.

“Cái gì?” thấy vậy, Hồ Song đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó trên mặt vẻ giận dữ chợt lóe, một tay vỗ bên hông một cái, ba, một sơ cấp pháp khí giống như là dao găm có màu đỏ như máu chợt lóe ra, cùng trường thương trong tay, chia ra hướng hai bảo vật của hai người Diệp Phi đánh đi.

“Hừ, nhờ trên người có hai mong bảo.....” lời còn chưa nói hết, Hồ Song sắc mặt chợt biến đổi, ở phía trước, đang có một viên tiểu hỏa cầu lớn nhỏ ước chừng một thước, hướng mình bắn nhanh tới.

“Hỏa cầu thuật? làm sao có thể? Không đúng, là Linh phù.” Hồ Song hoảng sợ hô, uy lực hỏa cầu thuật như thế, đây chính là tương đương với Luyện Khí kỳ tăng chín một kích toàn lực, cơ hồ có thể sánh ngang với Trúc Cơ kỳ tu sĩ tiền tay một kích đi.

Đừng nói bây giờ trong tay không có bảo vật, cho dù là trường thương trong tay, cũng căn bản không có cách nào bình yên đón lấy một kích này.

Nghĩ tới đây, tay vội vàng bấm quyết, bá một cái, hai chân bộc phát ra một rân bạch mang chói mắt, ngay sau đó, thân hình điên cuồng lui về phía sau, dưới mấy nhảy, chính là bỏ chạy xa bốn năm trượng. Mà viên hỏa cầu như ròi bám xương theo sát không nghỉ.

“dừng tay, ta đem bảo vật đưa cho ngươi..... a!” Hồ Song lời còn chưa dứt, chính là truyền ra một tiếng hét thảm, viên hỏa cầu chính xác đánh ở trên người của Hồ Song. Bịch, một thanh âm muộn hưởng, dấy lên một trận liệt hỏa hùng hục.

Mà Hồ Song lúc này, như hỏa nhân, trên mặt đất không ngừng lộn qua lộn lại, có tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra, lửa linh phù thiêu đốt như thế, không thể so như là củi đốt bình thường, cũng không phải là tùy tiện lộn vòng trên mặt đất mấy vòng là tắt được.

Nhìn dáng vẻ Hồ Song thống khổ gãy gãy, Diệp Phi trong lòng có chút không đành lòng, từ nhỏ đến lớn, ngay cả gà đều không có giết qua một con, chớ nói chi là trơ mắt, nhìn một người sống chết ở trước mắt mình, huống chi, còn là tự tay mình giết đến.

Giết người, đây đối với một người mười bốn mười lăm tuổi, không có kinh nghiệm thế đạo mà nói, đã kích như thế nào lại là nhỏ?

“ta lại..., thật giết hán? cứ như vậy thấy chết mà không cứu sao?” Diệp Phi có chút thất thần nói, ánh mắt một mảnh trống rỗng, tâm cảnh cũng bắt đầu có một ít biến chuyển. Sắc mặt có chút gãy gãy đáng về.

Thấy vậy, Vạn Phong Sơn cau mày, xem ra Diệp Phi này thật là mới vào thế đạo, nếu không tuyệt đối sẽ không có dáng vẻ như vậy, ngay sau đó mở miệng nói: “tiểu ca, hạng người này cùng hung cực ác, giết đi cũng là hành hiệp trượng nghĩa không nghi ngờ gì, cho nên, không cần quá mức đặt nặng trong lòng. Như có lòng nhân từ, bây giờ nằm dưới đất, chỉ sợ sẽ là thi thể hai người chúng ta. Huống chi, bọn ta cùng người phạm bất đồng, bước trên tiên đạo, vì một ít linh tài bảo vật mà chém giết tanh máu, ngươi không giết hán, thì người chết chính là mình.”

Nghe vậy, Diệp Phi trong mắt tinh quang chợt lóe, thần sắc suy nghĩ một chút thời gian sau đó, tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì, thấp giọng lẩm bẩm: “không tệ, nhưng ta không thể chết, ta còn rất nhiều chuyện phải làm, ngươi nói rất đúng, ta không giết hán, người chết chính là ta, bước trên tiên đạo, thân do bất kỳ. Ta hai người, trước không quen biết, hán cũng là lấy cái chết ép ta, tiên nhân, a a, nhìn dáng dấp cũng không phải là tiên phong chính phái, không ngoài như thế.” Nói xong, Diệp Phi trên ngực thở mạnh một cái, ý gãy gãy biến mất không thấy, sắc mặt cũng tựa hồ hiện lên vẻ kiên định.

“đã như vậy, vậy ta liền thu hồi nhân từ, cũng không phải là ta tàn nhẫn, mà là, ta cần sống tiếp.” nói xong câu nói sau cùng, Diệp Phi giờ tay hướng về phía nơi xa một chút.

Một trận ông mình qua đi, trường kiếm màu xanh chợt lóe sáng, ở dưới biểu lộ ngạc nhiên của Vạn Phong Sơn, chém về phía Hồ Song đang khổ khổ sở sở chống đỡ lửa thiêu.

Một tiếng kêu đau truyền ra, lúc này Hồ Song đã sớm vô lực kêu to, đầu vai bị trường kiếm đâm trúng, lúc này máu tươi chảy ra, nhưng như cũ, không có cách nào tắt đi lửa linh phù đang cháy quanh thân.

Ngay sau đó, Nguyên Kiếm Quang bay ngược ra, một kiếm đâm vào trong thân thể Hồ Song, cho đến lúc thân thể cứng đờ, không còn bất kỳ thanh âm nào truyền ra, trường kiếm mới một chớp động, xuất hiện ở trên đỉnh đầu Diệp Phi huyền phù vô hại.

Vạn Phong Sơn nhìn thấy Diệp Phi đối với một người sẽ chắc chắn chết, còn hạ thủ như vậy, khoe miệng giật giật, nhưng là một câu cũng không có nói, trong lòng không khỏi có chút cảm khái. Nhìn bạch y thiếu niên phía trước có chút không quen.

Giờ khắc này, thiếu niên biểu lộ cực kỳ kiên định, phảng phất lập tức hiểu rõ cái gì đó, vốn là tâm địa thiện lương, là thiếu niên một mực không có ra khỏi cửa nhà, gặp được lòng người hiểm ác, gặp được Hồ Song hung tàn, gặp được Vạn Khai thiện ác khó phân.

Vì sinh tồn, thiếu niên không thể không thích ứng. Cũng không khỏi không sửa đổi. Ở giữa sống và chết giữa bồi hồi qua đi, thiếu niên tâm cảnh, là xảy ra biến chuyển to lớn.

Thật là thi đạo lý này thiếu niên sớm liền hiểu, chẳng qua là, một mực không muốn tin tưởng, chỉ muốn lấy nhân từ cảm hóa ác nhân, nhưng hôm nay xem ra, cũng không có phân chia cái gì thiện ác, có, chẳng qua là cường giả và nhược giả khác biệt mà thôi.

Đang lúc này, Vạn Phong Sơn chợt cảm giác trên người Diệp Phi, tựa hồ có một loại biến hóa vi diệu, nhưng mình, nhưng có chút không nói thành lời được. Tựa hồ là cảm giác tang thương, là một loại mà người trưởng thành mới có, cũng không biết thiếu niên ở trước mặt, rốt cuộc trải qua như thế nào.

Mà đang ở Vạn Phong Sơn suy nghĩ lúc, Nguyên Kiếm Quang ở giữa không trung ánh sáng chợt lóe, bá một cái, hướng mình một chém tới, thấy vậy, Vạn Phong Sơn lúc này mặt liền biến sắc.

“Tiểu ca dừng tay, ta tới tìm ngươi, chỉ là muốn đem hắc kiếm của ta trở về thôi. Dù sao đó cũng là đồ của ta.” Vừa lớn tiếng kêu, Vạn Phong Sơn vừa không chế trường thương màu bạc đi ngăn cản thanh trường kiếm màu xanh kia. Quý mới biết, Diệp Phi là có còn hay không loại linh phù kia đây, Vạn Phong Sơn nhưng là lo lắng muốn chết.

Bá một cái, thời điểm Nguyên Kiếm Quang khoảng cách Vạn Phong Sơn đỉnh đầu còn ngoài một trượng cho phép, chợt dừng lại, cũng không có cùng trường thương đụng vào nhau, thấy vậy, đáng về Vạn Phong Sơn có chút ngăn ra.

“Vạn Phong Sơn? Xem ra, Vạn Khai cũng là hư danh ngươi dùng lừa gạt ta? Ta hảo tâm để cho ngươi chạy, ngươi lại tìm người tới tính toán ta, ngươi cho ta lý do, lần này, thế nào để có thể bỏ qua cho loại người như ngươi? hừ.” giờ phút này, Diệp Phi có chút nghiêm nghị nói.

Con ngươi chuyển một cái, Vạn Phong Sơn trong nháy mắt biến thành trái mướp đắng, một bộ khóc thương nói: “Tiểu ca, không nói cái khác, đồ của ta bị ngươi lấy đi, đổi lại là ngươi, ngươi sẽ cam tâm tình nguyện? ta tìm người tới cũng là chuyện thường tình. Nhưng Vạn Phong Sơn ta thề, cũng không có muốn làm ra nhân mạng, nếu không, ta cũng sẽ không ngăn cản Hồ Song xuất thủ đối với ngươi, ta đây cũng coi là đã cứu ngươi một lần, ngươi cũng không thể lấy oán báo ân.

Cuối cùng, mặc dù lúc trước ta không biết ngươi như thế nào truyền âm cho ta, nhưng ta cũng là dựa theo kế sách của ngươi, đồng thời xuất thủ công kích Hồ Song, để cho hấn xuất hết bảo vật ra, mới đưa đến hấn chỉ có thể dùng thân thể đón đỡ linh phù một kích kia, nếu không, hấn vẫn là có mấy phần hi vọng chạy trốn.

Chỉ bằng những thứ này, chẳng lẽ ngươi còn phải tàn nhẫn, đem ta sát hại? không tệ, Vạn Khai chính xác là tên giả của ta, thề cái gì cũng đều không linh nghiệm, nhưng hôm nay Vạn Phong Sơn ta thề, sau này tuyệt đối sẽ không đến tìm ngươi phiền toái, hắc kiếm ta cũng không cần nữa.

Bảo vật của Hồ Song, một món ta cũng không muốn, sau này, chúng ta mỗi người một đường, ta cũng coi như là cứu ngươi, coi như không ai nợ ai. Ngươi tâm cảnh biến hóa như thế, cẩn thận sau này thành Ma tu, hừ.” Nói xong lời cuối cùng, Vạn Phong Sơn hấn là có chút tức giận nổi lên.

Diệp Phi nghe vậy, sắc mặt lạnh như băng không thay đổi một chút nào, nhìn chằm chằm Vạn Phong Sơn một hồi, cuối cùng thần sắc mới thả xuống chậm rãi nói.

“không tệ, ngươi coi như có chút lương tâm, lần này bỏ qua cho ngươi một lần. Sau này, tốt nhất là đừng đi hại người, nếu không, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị người tính toán.

Tu tiên cũng tốt, Ma tu cũng được, chỉ cần không có lòng chủ động hại người khác, người phạm ta, tất diệt.” nói xong, Diệp Phi hướng về phía không trung vẫy một chút, Nguyên Kiếm Quang sáng mờ chợt lóe, vết máu trên đó biến mất không thấy, ngay sau đó bị Diệp Phi thu vào túi trữ vật.

Đem trường thương màu xám tro của Hồ Song, lại nhìn địa phương Hồ Song bị đốt thành tro bụi một chút, bên cạnh, một cái túi da màu đen như mực hơi thoáng một cái, chính là bay đến trong tay Diệp Phi, chính là túi trữ vật của Hồ Song.

Giờ phút này sắc mặt Diệp Phi có chút tái nhợt, quay đầu nhìn Vạn Phong Sơn một cái, hấn là đem sơ cấp pháp khí của Hồ Song cuối cùng thả ra kia lưu lại, cất bước hướng Vô Hoa trấn phương hướng đi tới.

Nhìn Diệp Phi đi xa, tầm lưng kia tựa hồ có chút xào xạc, một thân khí chất, tựa hồ cũng không phải đàn độn như là bề ngoài, thiếu niên như thế, sau này đến tốt cùng tới bức nào cảnh giới? nghĩ tới đây, Vạn Phong Sơn hai mắt híp lại trong lòng có chút suy nghĩ.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thu hoạch

Vô Hoa trấn, Tự Duyên khách điểm, bên trong tĩnh thất, mới vừa điểm tâm xong, Diệp Phi ngồi ở mép giường, không khỏi hồi tưởng lại lúc chạng vạng tối, đem Hồ Song chém chết một màn.

Mấy ngày nay trải qua nhiều thứ, làm cho tâm cảnh Diệp Phi rất là thay đổi, từ nay thề không đi làm cái gì chuyện thương hại, đồng tình, để mặc người ta nói thế nào, tuyệt đối không thể nhẹ dạ cả tin, mới đầu hảo tâm đem thả Vạn Phong Sơn, còn ngây thơ tin lời của hắn, người này lại tìm người hợp tác tính toán mình. Vừa nghĩ tới chuyện này là lại cảm thấy tức giận!

Cũng may Vạn Phong Sơn còn có chút lương tri, cuối cùng ngăn cản Hồ Song kia một kích, nếu như là giống Hồ Song âm ngoan, sợ rằng mình liền ủy ủy khuất khuất mất nhắm mắt mở, ngấm oan mà chết, Diệp Phi nhưng còn là không có sống đủ đây.

Đồng thời, Diệp Phi cũng cảm thấy kinh nghiệm thế đạo của mình quá mức đậm bạc, mình cẩn thận trình độ, đối với người khác, đơn giản chính là trò trẻ con, điều này làm cho Diệp Phi, người luôn luôn cảm giác mình coi như cơ trí, có chút tự giễu cười cười.

Nhớ lúc trước ở trong trấn cùng hai hồ tử chơi đùa, mỗi lần đều là mình cơ trí thượng phong, cũng thường dùng chút thủ đoạn đi trêu chọc hài tử nhà hàng xóm, trêu chọc, nhưng đặt ra bên ngoài mà nói, bất quá là có chút tiểu thông minh thôi.

Nhưng nghĩ đến Vạn Phong Sơn, Diệp Phi không khỏi lắc đầu một cái, người này ngược lại coi như là có chút tâm kế, gặp nhau ngày đó thấy không đánh lại mình, liền bắt đầu nghĩ đến tìm người đối phó mình, nhưng cuối cùng không phải là hai người liên thủ đối Hồ Song, chỉ sợ hắn cũng rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Cùng so với Hồ Song, nhưng cũng thực là thiếu hụt kinh nghiệm cùng thủ đoạn, dĩ nhiên, trọng yếu nhất là còn chưa đủ cẩn thận, sớm biết Hồ Song là người như thế nào, còn dám cùng hồ vi mưu, đơn giản là tự mình chuốc lấy đau khổ.

Mà mình làm sao thường không phải thiếu sót cẩn thận? Lúc xuống lầu thì không thể xem trước một chút dưới đó có cái gì địch nhân không? Không nên mở miệng kêu trước, để cho người khác biết mình tồn tại, sớm biết bọn họ đi tới khách điểm tìm mình, tình nguyện đem bụng đói, đánh chết cũng sẽ không xuống lầu đấy. Diệp Phi nghĩ như thế.

Bất quá như đã nói qua, ở trước thực lực mạnh mẽ, bất kỳ cẩn thận cùng kinh nghiệm, cũng là lộ ra chưa đủ dùng, cho nên, Diệp Phi bây giờ rất vội vã tăng lên thực lực của mình, cần tu luyện một ít công pháp bảo vệ tánh mạng, cùng với một chút pháp khí cao cấp.

Nhưng nghĩ đến chuyện này, Diệp Phi không khỏi có chút cảm than, mình cũng coi như là một thiếu gia tiểu gia tộc, vốn nên có một ít pháp thuật mạnh chút, thậm chí có một chút pháp khí tốt trong người, ra cửa cũng có thể ưỡn lưng nói chuyện cùng người khác.

Nhưng cha mẹ cũng là không có truyền thụ công pháp gì, chớ nói chi là một chút pháp khí tốt, liền cái Nguyên Kiếm Quang này, cũng còn là Diệp Phi tần tần khổ khổ cầu khẩn mẫu thân thật lâu, cuối cùng phụ thân mới cho Diệp Phi một món pháp khí sơ cấp dùng để luyện tập.

Mới đầu, cha mẹ, cũng không có muốn cho mình bước vào tiên lộ, mặc dù để cho mình tu luyện, cũng bất quá là vì có thể gia tăng một chút tuổi thọ mà thôi, Liễu Cẩm Nhi chỉ muốn để cho Diệp Phi, ở nhà thật vui vẻ sống qua cái này mười tám năm, cho nên không để cho Diệp Phi đi ra ngoài, không dạy Diệp Phi công pháp, chỉ muốn cho Diệp Phi ở nhà an an ổn ổn sống vui vẻ vượt qua ngày tháng có hạn.

Nhưng bây giờ xem ra, tựa hồ là hại mình, biến cố không lường được, hôm nay mình là có pháp lực, nhưng không có pháp thuật gì, chỉ biết một ít những thứ ti như trụ cột hóa cầu thuật, thủy thuận thuật, nhưng ở trong thực chiến, cơ hồ là không có tác dụng gì đây.

Ngay cả pháp khí cũng là cấp thấp nhất, ở nhà chính là một tên thiếu gia ăn chơi phá hoại, bây giờ biến thành người tu tiên ngu ngốc, hai mắt bôi đen, thấy pháp thuật gì cũng cảm thấy mới lạ. Lại cái gì cũng không biết, Diệp Phi không khỏi sờ sờ sống mũi, cảm thấy không nói được gì cả.

Nhưng là Diệp Phi cũng không có oán hận cha mẹ mình, trong lòng biết rõ dụng ý của cha mẹ, cho nên ở trong nhà cũng không quá cưỡng cầu, mà bây giờ, Diệp Phi đối với số phận trở trêu của cha mẹ, cũng chậm chậm trở nên bình thản xuống, nhưng lại không phải là quên lãng! Chẳng qua là không phải giống như ban đầu có chút không tiếp thụ nổi.

“Thực lực! chỉ có đủ thực lực, mới có thể làm những gì mình nghĩ.” Diệp Phi có chút kiên định nói, vốn là ngày hôm qua tính toán đi ra ngoài hỏi thăm một chút chuyện Thiên Nhai tông chiêu thu đệ tử, nhưng lại bị trăng kia ngoài ý muốn trì hoãn, hôm nay nhưng là nhất định phải ra ngoài nhìn một chút.

Hơi suy nghĩ một chút, Diệp Phi vỗ một cái bên hông, bá một cái, một túi da màu xám tro rơi vào trong tay, bởi vì ngày hôm qua trở lại khách điểm đã quá mức mệt mỏi, mới vừa vào phòng chính là ngã đầu ngủ say, cũng không có tra xét xem bên trong túi da có cái đồ gì.

“ai, hai món bảo bối cũng lấy ra tới, cũng sẽ không có cái gì nữa, nếu không, đã sớm lấy ra ngăn cản linh phù của ta! Bất quá món trung cấp pháp khí trường thương ngược lại là cũng không tệ.” Diệp Phi cao hứng nói, ngay sau đó có chút lơ đãng nhìn túi đựng đồ một chút, thần thức chính là xâm nhập bên trong túi trữ vật, nếu là trước không có não, chỉ sợ cũng muốn đem túi trữ vật đồ ra tra xét.

“Nguyên Linh đan? Đây chính là thứ tốt, đan dược có thể giúp Luyện Khí kỳ đột phá bình cảnh, đáng tiếc chỉ còn dư lại một viên.” Diệp Phi cau mày, tiếp tục tra xét tiếp, sau một khắc, trên mặt sắc mặt vui mừng chợt lóe, một tay lộn một cái, ba khối đá đập hòn đá, chừng hai tấc, xuất hiện ở trong tay.

Hòn đá này toàn thân lam sắc nhân nhạt, mặt ngoài bóng loáng, từng cỗ linh khí tản ra, Diệp Phi dĩ nhiên nhận thức vật này, chính là tiền tệ người tu tiên

thường dùng để giao dịch – – Linh thạch!

“ha ha, ta lại cũng có linh thạch, bây giờ có thể mua một ít bảo bối vừa mắt.” Diệp Phi kinh hi đem ba khối linh thạch ra chơi, khoe miệng không ngừng ca ngợi, thiếu niên tính tình hiền lộ không thể nghi ngờ.

Linh thạch chính là do thiên nhiên dựng dục mà sinh ra trong lòng đất, một mảnh linh mạch có thể khai thác ra linh thạch, nhưng linh mạch khan hiếm, phần lớn nằm trong tay các thế lực lớn, bởi vì ở trong linh thạch chứa linh khí tinh thuần, có thể cung cấp cho người tu tiên hấp thu, tăng lên tu vi hoặc khôi phục nguyên khí, so với bình thường ngồi tĩnh tọa hấp thu từng tia linh khí tán loạn trong thiên địa thì tiết kiệm không ít thời gian.

Dĩ nhiên, điều này cũng muốn xem xem số lượng linh thạch nhiều hay ít, bất quá có rất ít tu sĩ lấy bạc này phương thức tu luyện, thứ nhất là linh thạch cực kỳ khan hiếm, thứ hai linh thạch chỗ dùng lớn nhất chính là bố trí trận pháp cấm chế, cùng một ít cơ quan khôi lỗi.

Hôm nay có linh thạch, Diệp Phi cảm giác mình cũng là có mấy phần đáng về người tu tiên, không khỏi âm thầm nắm lấy đứng lên, đến tốt cùng là muốn mua mua một chút bảo bối mới được, cứ như vậy, thiếu niên đắm chìm ở trong ảo tưởng tuyệt vời.

Chỉ chốc lát công phu, Diệp Phi khôi phục thanh tỉnh, quơ quơ đầu, lẩm bẩm “Cũng không biết ba khối linh thạch này, có đủ hay không mua một món bảo bối vừa tay.” Nói xong, Diệp Phi có chút không nề, đem linh thạch thu vào trong túi trữ vật của mình, tiếp tục tra xét tiếp.

Phát hiện linh thạch, Diệp Phi cảm giác một cuộc nguy cơ lần này cũng là đáng giá, tối thiểu có chút thu hoạch ngoài ý liệu, kế tiếp, đối với những vật khác trong túi đựng đồ cũng không có quá để ở trong lòng, đơn giản hai năm được thảo, cùng với mấy loại tài liệu bình thường.

“Dì?” chợt Diệp Phi thần sắc vừa động, một khối thạch phiến bình thường màu xám tro, bị thần thức truyền tới trong đầu Diệp Phi, cũng không phải cái thạch phiến này có cái gì đặc thù, mà là trên đó, hẳn là khắc vẽ chữ nhỏ chẳng chịt.

Sau một khắc, Diệp Phi tâm thần vừa động, thạch phiến màu xám tro chính là xuất hiện ở trong tay Diệp Phi, qua lại quan sát mấy lần, phát hiện cũng không phải là pháp khí gì, sau đó chính là bắt đầu quan sát tới một ít chữ nhỏ ở phía trên.

“Cực Quang Lăng Bộ Quyết? chẳng lẽ là” ngừng nói, Diệp Phi chợt nhớ tới thời điểm Hồ Song truy kích mình, thì triển loại pháp thuật quỷ dị, tuyệt đối không phải là kinh thân thuật bình thường, Diệp Phi hoài nghi như thế.

Ngay sau đó, chính là tập trung tinh thần cẩn thận tra xét kỹ, thời gian trôi qua, cũng không biết trải qua bao lâu, trên mặt dần dần nổi lên nụ cười có chút hưng phấn, trong đầu nhớ lại bộ pháp quỷ dị của Hồ Song, hai chân bạch mang chợt lóe, một nhảy, chính là dễ dàng nhảy ra xa hơn trượng. Cuối cùng càng là nhảy ra xa mấy trượng.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi không khỏi cười lớn, so với ba khối linh thạch, pháp thuật có thể làm cho mình chạy trốn chết, Diệp Phi vẫn có thể phân ra nặng nhẹ đây, không còn cái nặng nhỏ, nhiều hơn nữa linh thạch cũng không dùng được! lại nói không chừng lại thành tiên thông hành đến âm tào địa phủ, Diệp Phi trong đầu không khỏi nổi lên ý tưởng có chút kỳ dị, mà mình cũng vì ý tưởng mà cảm thấy lạnh lạnh.

Hiện nay pháp lực thấp kém, cho dù cùng cấp đối chiến, Diệp Phi cũng là thua thiệt không nhỏ, kinh mạch trong cơ thể bị tổn thương, khôi phục pháp lực cực kỳ chậm chạp, giống như hôm cùng Vạn Phong Sơn đối chiến, nếu là không có linh phù Kim Tử tặng cho mình bức bách hẳn vận dụng hắc kiếm, ngày đó đối chiến, mình tất bại không thể nghi ngờ.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi chính là thân hình chợt lóe, mấy bước đi ra khỏi tĩnh thất.

Hơn nửa ngày sau, thân ảnh của Diệp Phi, xuất hiện ở trong mảnh rừng rậm, khoảng cách với Vô Hoa trấn tương đối xa, nhìn chung quanh một phen, xác định bốn phía không có người, chính là một đường đi vào.

“nửa tháng thời gian, hẳn là đủ đem ‘Cực Quang Lăng Bộ Quyết’ tu luyện không sai biệt lắm.” Diệp Phi có chút ước mơ nói, lúc trước đến trong trấn hỏi thăm một chút, khoảng cách Thiên Nhai tông phái người chiêu thu đệ tử, còn có hơn nửa tháng thời gian.

Ở nơi này, hơn nửa tháng tới, Diệp Phi chuẩn bị đem Lăng Bộ Quyết tu luyện một phen, thứ nhất là nhiều hơn mấy phần tiền vốn bảo vệ tánh mạng, thứ hai chính là đối trong đối chiến gia tăng mấy phần thực lực, tuy nói cũng không phải là pháp thuật công kích, nhưng bây giờ bất kỳ pháp thuật nào Diệp Phi cũng cảm thấy cực kỳ hứng thú. Dù sao trừ hỏa cầu thuật cùng mấy loại trụ cột pháp thuật, Diệp Phi cơ hồ chỉ biết thúc giục pháp khí tới công kích địch nhân.

Cứ như vậy, ngồi xếp bằng ở một chỗ bí ẩn trong rừng, hai mắt nhắm lại, từng bước từng bước diễn luyện khẩu quyết Lăng Bộ Quyết trong đầu, cảm giác không có bỏ sót chỗ nào, sau đó chính là mắt mở một cái, sắc mặt trở nên trịnh trọng lên.

“thì ra là, pháp lực còn có thể vận dụng như vậy, thật là hết sức huyền diệu, có ý tứ, hắc hắc.” Diệp Phi có chút cảm giác hứng thú nói, bộ pháp quyết này tu luyện cũng không coi là quá khó khăn, điểm khó khăn chẳng qua là ở một độ thuần thực, cùng với trình độ khống chế pháp lực.

Đem pháp lực lấy một loại phương thức kỳ lạ, áp súc, quán chú ở hai chân, khiến cho hai chân đạt được lực bộc phát cường đại, khuyết điểm chính là, cực kỳ hao phí pháp lực, lấy thể chất Diệp Phi, sợ rằng rất khó duy trì thời gian dài, nhưng lại cũng không ảnh hưởng đối với lần tu luyện pháp thuật này nhiệt tình.

Chợt, Diệp Phi hai tay bấm ra một kỳ quái ấn quyết, nhìn qua có chút khó hiểu, ánh mắt cũng biến thành cực kỳ ngưng trọng, dựa theo trên thạch phiến ghi lại, bắt đầu vận chuyển pháp lực trong cơ thể theo quy luật, từ từ tu luyện.

Chương 15: Lăng Bộ Quyết

Ngoài Vô Hoa trấn, bên trong một phiến rừng rậm, một đạo bạch y thiếu niên dựng thân dưới một cây khô, một tay bóp một đạo kỳ quyết, trên mặt có chút đáng vẻ ngưng trọng.

Chỉ chớp lát công phu, thiếu niên hai chân chợt chớp động một tia bạch quang hơi yếu, lúc sáng lúc tối, phảng phất tùy thời có thể tắt. Thấy vậy, thiếu niên thần sắc vui mừng, trong tay động tác không khỏi có chút hấp tấp, bá một cái, ánh sáng dưới chân lóe lên nhanh chóng, lại chính là biến mất không thấy.

“ai, tại cao hứng quá, xem ra thật là muốn tập trung một chút, hắc hắc.” nhìn thấy dưới chân ánh sáng biến mất không thấy, thiếu niên chẳng những không có thất vọng, ngược lại là có chút kích động nói. Đạo thân ảnh này, chính là Diệp Phi đang tu luyện Lăng Bộ Quyết suốt ba ngày nay.

Sau một khắc, nghiêm sắc mặt lại, trong tay lần nữa bấm ra một đạo ấn quyết, vẻ mặt cũng là trở nên chuyên chú hơn. Dựa theo một quy luật nào đó, đem pháp lực áp súc, quán chú ở trên hai chân.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bá một cái, trên hai chân, ánh sáng lần nữa lại lóe lên, nhưng rõ ràng là so với lúc trước muốn sáng ngời hơn, bất quá cũng là chợt mạnh chợt yếu, một bộ đáng vẻ cực kỳ không ổn định.

Diệp Phi cũng không có để ý nhiều, chẳng qua là vẻ mặt chuyên chú tu luyện, ước sao hơn hai canh giờ qua đi, ông một tiếng, trên hai chân, ánh sáng chợt thịnh, trở nên có chút chói mắt.

Lúc này, trong mắt Diệp Phi lóe lên một vẻ hưng phấn, trong tay pháp quyết lần nữa hoàn quyết, dùng một chút lực, thặng một tiếng, hướng phía trước nhảy đi.

‘phác thông’ âm thanh muồn hưởng. Bụi mù nổi lên bốn phía!

Một đạo thân ảnh màu trắng hiện ra, nhưng bởi vì Diệp Phi lúc chạm đất không vững, bộ mặt cùng với mặt đất là ‘thân mặt’ tiếp xúc đẩy, thành thành thật thật té nằm trên đất.

“ai nha” Diệp Phi đau đến toét miệng, thân thể ngã sấp trên đất rung rẩy một cái, ngay sau đó giùng giàng ngồi dậy. Bốn phía bụi bặm tràn ngập, ‘ho khan một cái’ vỗ vỗ cái ngực phập phồng, tay nhỏ bé hướng về phía trước giơ giơ, cố gắng đem bụi bặm bốn phía đuổi đi.

Mà Diệp Phi lúc này, có chút buồn cười, trên mặt bụi bặm, bùn đất nhưng hồn nhiên không biết, trong mắt lại thoáng qua một trận vui mừng, nhìn cái cây khô cách mình ngoài một trượng kia.

“ha ha, thành công, chỉ một cái liền đạt tới ngoài một trượng.” Mặc dù là té rất đau, đáng vẻ vô cùng chật vật, nhưng Diệp Phi như cũ là vô cùng cao hứng. Chẳng qua trong lòng thầm nghĩ không dứt. Đáng chết, mặt đất đây như thế nào lại cứng thế chứ?

Một lát sau, tựa hồ như ý thức được cái gì, khoe miệng một méo xệch ‘ai u’ một tiếng, vén lên ông quần nhìn nhìn, trên hai đầu gối xuất hiện một mảng máu ứ đọng lớn, thậm chí bên trái trên đầu gối còn có chỗ rách da chảy máu, thấy vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hai má phùng lên, hướng về phía vết thương dùng sức thổi phù phù.

Một lát sau, tựa hồ như hóa giải được đau đớn, xử lý đơn giản một phen, Diệp Phi đứng lên không để ý tới nữa.

Vỗ vỗ hai tay, lau bụi bặm trên mặt một cái, Diệp Phi bắt đầu nghiên cứu, như thế nào mới có thể an toàn chạm đất, nói giỡn, cứ như vậy đối địch, không cần địch nhân xuất thủ, chỉ với mấy lần thi triển Lăng Bộ Quyết, mình liền té ngã. Địch nhân chắc ôm bụng cười chết mất.

Nghỉ ngơi một hồi, Diệp Phi vỗ bụi bặm trên người, một lần nữa hướng cái cây khô đi tới, một tay bấm quyết, vận chuyển Lăng Bộ Quyết, chỉ chớp lát công phu, hai chân ánh sáng chợt lóe. Thân hình hướng về phía trước nhảy một cái.

‘phác thông’ một tiếng, lần này Diệp Phi không có gì bất ngờ xảy ra chính là ngã ở trên mặt đất, chẳng qua là nếu so tư thế với lần trước thì ‘đẹp’ hơn một ít, tối thiểu, không có ‘hôn’ tới mặt đất. Cái này không khỏi làm cho Diệp Phi rất là hài lòng.

Trở lại dưới cây khô, lại bắt đầu tiếp tục.

‘phác thông!’

‘phác thông!’

Liên tiếp, sau hơn mười lần thất bại, Diệp Phi chẳng những không có nổi giận chút nào, ngược lại là thần sắc càng phát ra kiên nghị, nhưng trong lòng đã sớm âm thầm hỏi thăm tổ tông người sáng tạo ra bộ pháp này một phen, sau khi làm phép có thể bình thường đặt chân, cũng không cần phải đề ta té thềm như vậy chứ.

Bá một cái, một đạo thân ảnh màu trắng lần nữa nhảy lên, trong khoảnh khắc chính là xuất hiện ở ngoài một trượng, lao đảo một cái, Diệp Phi suýt nữa lại ngã xuống, mới vừa vững thân hình, chính là cao hứng kêu lên thành tiếng.

“Cuối cùng thành công! Ngao!” Thiếu niên tính tình hiền lộ lâm ly tần trí, vừa kêu, vừa ở trên mặt đất nhảy lên. Giãng co một hồi, cảm giác có chút mệt mỏi, chính là đặt mông ngồi dưới đất nghỉ ngơi. Trên mặt vui vẻ thấy rõ.

Cứ như vậy, đối thi ăn điểm lương khô trước khi ra khỏi cửa đã mang, trải qua hơn mười lần thất bại, Diệp Phi từ từ tìm được hướng đi, vô luận là tốc độ, còn là thân pháp, đều dần trở nên nhẹ nhàng vô cùng. Thân ảnh như một đạo gió mát, quỷ mị xuyên qua trong rừng rậm.

Mười ngày sau, nơi nào đó trong rừng, một con chim màu vàng đang đậu ở trên một cành cây nhỏ, như là đang ngửa đầu thanh minh chiều dẫn giao phối, bốn phía thỉnh thoảng thổi qua một trận gió mát, lộ ra dáng vẻ hài hòa yên lặng của rừng rậm.

Chợt, gốc cây nhỏ kia không có dấu hiệu nào bị gãy ra, chỗ miệng gãy bóng loáng, giống như một đạo dao sắc bén chém đứt, nhưng là không nhìn thấy bất luận hành tung của kẻ nào.

Trong mắt con chim kia lúc này lộ ra một trận hoảng sợ, cuống quýt vỗ hai cánh, hướng nơi xa bay đi, cùng lúc đó, một đạo cuồng phong cuốn qua phụ cận mấy bụi cây cối, sau đó chính là ca ca mấy tiếng, cây khô bẻ gãy, lộ ra miệng bóng loáng.

Hồi lâu, đạo phong ảnh kia bỗng nhiên dừng lại, dừng lại ở một cây nhỏ, ca một tiếng, cuối cùng, cây nhỏ gãy ra, để lại miệng gãy chính tề, một tên bạch y thiếu niên, chợt xuất hiện ở nơi này, cầm trong tay trường kiếm chậm rãi từ đoạn cây gãy kia bắt trở lại.

Tên thiếu niên này, chính là đem Lăng Bộ Quyết tu luyện có chút hỏa hầu, Diệp Phi, giờ phút này, đầu đầy mồ hôi tay cầm Nguyên Kiếm Quang, trên hai chân chớp động bạch mang chói mắt, một thân quần áo cũng là chật vật không chịu nổi, lộ ra nhiều chỗ rách nát.

Sau một khắc, Diệp Phi đem Nguyên Kiếm Quang thu vào, Lăng Bộ Quyết pháp thuật vừa thu lại, trên chân bạch mang chợt lóe tán ra, cúi đầu nhìn một chút, Diệp Phi không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Giờ phút này, giày vải đã sớm xuất hiện cái lỗ lớn, mấy ngón chân đưa xuyên ra bên ngoài, thích ý đón gió mát, thấy vậy, Diệp Phi không khỏi đem chân giơ lên, như thiếu niên bình thường, động đây, chơi đùa ngón chân, không có chút nào cảm thấy chuyện gì mất mặt cả.

Chỉ chốc lát công phu, xoa xoa mồ hôi trên trán, Diệp Phi nghỉ ngơi xong, chuẩn bị trở về trong trấn, cái thân này phải sửa sang lại chút, nếu không, cầm theo thêm một cái chén bê đứng ở đường, không biết sẽ đoạt đường làm ăn của bao nhiêu người, Diệp Phi đột phát suy nghĩ tự giễu.

Vừa nghĩ tới tâm sự vừa ra khỏi rừng rậm, hướng Vô Hoa trấn đi tới, bất tri bất giác, Diệp Phi đi tới trước một gian cửa hiệu tên là “Kim Tài Thử”, cũng không có để ý tới phụ cận, người người nhìn hẩn chỉ chỉ trỏ trỏ, cất bước bước vào bên trong cửa hàng.

“Uy, làm cái gì? Đi đi đi ra ngoài ra ngoài!” mới vừa vào cửa, Diệp Phi chính là nghe hô to một tiếng, ngay sau đó, một trung niên hơn ba mươi tuổi từ say quầy đi ra, chưa kịp quan sát tình huống trong nhà. Chính là cánh tay bị kẹp hướng bên ngoài kéo kéo ra.

Mà lúc này, Diệp Phi cũng không có nói chuyện, trực tiếp đưa tay, mấy khối bạc vụn xuất hiện ở trong tay, nhìn thấy bạc lác lác, trung niên mặt đổi như lật, một bộ khách khí nụ cười. Buông cánh tay Diệp Phi ra.

“ai, vị tiểu ca này, ngày mới vừa vào cửa, ta cũng cảm giác khẳng định không phải là người bình thường, ai đến hiệu may chỗ ta, đều gọi ta là Kim Tài Thử, yên tâm, y phục ta làm chẳng những vừa người, giữ ấm, hơn nữa giá tiền công đạo, không dối già gạt trẻ.....” trung niên nam tử này đang thao thao bất tuyệt vừa nói, nhìn thấy Diệp Phi nhướng mày, không khỏi cười khan chà chà xát xát cái tay.

“tốt lắm, ta đây một thân, hai bộ y phục giống nhau đi, thời gian bao lâu, những bạc này có đủ hay không?”

Nghe vậy, trung niên nam tử suy nghĩ chốc lát, hồi đáp: “tiểu ca, trong vòng ba ngày có thể tới lấy hàng, nhưng ta xem ngài như vậy, sợ rằng ra cửa có chút không tiện.

Không bằng như vậy đi, ta chỗ này có hai bộ y phục may cho người khác, còn có hai đôi giày vải, lập tức có thể lấy đi, người nếu như muốn, ta trước hết để người lấy đi, sau đó ta ở nhà làm hai món, như thế nào?”

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, đi theo trung niên nam tử hướng trong phòng đi tới.

Chỉ chốc lát công phu sau, trung niên nam tử một mình đi ra, trong mắt lóe lên vẻ đắc ý, thấp giọng lầm bầm: “hừ, mao đầu tiểu tử, Nhị công tử nhà Vương viên ngoại, chẳng qua là coi thường hai bộ y phục này, nếu không, lại có thể đến phiên người?”

Ai, bất quá, cũng nhiều thua thiệt một ít, cái này, hai bộ y phục coi như hòa vốn, hừ, tiểu tử thật đúng là có thể như thế, lại nhìn thấu ta nóng lòng xuất thủ, còn phải cầu xin hẩn, tính, sau này kiếm bạc của người khác cũng không sao.”

Mà coi như trung niên có chút không nhìn được, muốn đi vào gọi Diệp Phi, từ trong phòng bên trong đi ra một tên thiếu niên, trên người nhất thân quần áo cực kỳ vừa người, giày cũng là mới đổi, vừa nhìn là biết có tiền.

Thiếu niên một thân áo bào trắng, bên hông ghim một cái hồ văn màu xanh, tóc đen cắm một cây trâm màu trắng, lưu loát với sau ót, chẳng qua là da thiếu niên hơi hắc, ánh mắt có chút dần dần, dĩ nhiên, duyên cớ đây chỉ là bởi vì món mặt nạ màu bạc thay đổi tướng mạo.

Đối với bộ y phục này, Diệp Phi rất là hài lòng, giống như là vì mình mà may đến, tuy nói biết lão bản này có phải là có nguyên nhân gì đó mà nóng lòng xuất thủ, nhưng giá cả là tiện nghi cho mình không ít, chào hỏi một ít, Diệp Phi xoay người rời đi.

.....

Vô Hoa trấn, trên một chỗ đường phố rộng rãi, hai bên kiến trúc đứng thẳng, phong cách khác nhau, từng cửa hàng, cửa hiệu, bóng dáng nối liền không dứt, nhìn qua một bộ phận hoa phố thị, thậm chí, có một vài người trực tiếp ở hai bên hè phố đặt hàng hóa tự bán, thất thất bát bát, loại gì cũng có.

Một tên bạch y thiếu niên, cúi người một chỗ hàng vỉa hè, trong tay đang xem xét một chục tiểu hòa cầu thuật linh phù, phù lục như thể tuy nói lực lượng không lớn, nhưng nếu là đồng thời ném ra mấy chục tờ này, Luyện Khí kỳ bình thường cũng không dám đón đỡ đấy.

Tên bạch y thiếu niên này, chính là Diệp Phi, đáng về nhìn thấy bất kỳ cái gì cũng cảm thấy hứng thú, từ trên sạp hàng một mực thấy được nơi này, cơ hồ nhìn thấy nhà nào, cũng không ngừng hỏi một ít công hiệu của phù lục, bảo vật, nhưng là không có nóng lòng mua thứ gì.

Cầm linh phù trong tay để xuống, Diệp Phi đứng lên, chuẩn bị đi bên cạnh xem xem một chút, có cái vật gì lý kỳ cổ quái.

“Ủy, người ở nơi này nhìn lâu như vậy, lão tử vì người giải đáp nhiều vấn đề khô cả cổ họng, người cái gì cũng không mua, chẳng lẽ liền muốn phù mông bỏ đi như vậy?” lúc này, nhìn thấy Diệp Phi muốn rời đi, người bán hàng có chút tức giận nói, cùng lúc đó, bên người kia lại xuất hiện một tên thiếu niên, hai người có chút không có hảo ý nhìn Diệp Phi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Lần nữa gặp quái mộng

Thấy hai tên thiếu niên đáng về đối với mình hung ác, Diệp Phi không khỏi có chút bất đắc dĩ, cái này rõ ràng là hai tên vô lại, cùng Vạn Phong Sơn kia cơ hồ không có gì khác nhau, mình bất quá là nhìn vật phẩm của đối phương một chút mà thôi.

“hai vị, tại hạ bất quá là nhìn vật phẩm của các người một chút, chẳng lẽ các vị muốn ép mua ép bán?” Diệp Phi nhìn hai người một chút, kia chủ hàng là một gã Luyện Khí kỳ tăng tám tu vi, một gã thanh niên khác chính là Luyện Khí kỳ tăng bảy tu vi.

Nếu nói là đối chiến, mình nhất định không có cách nào chiến thắng hai người này, nhưng nếu nói là trực tiếp chạy trốn, nói như vậy, hai người kia hẳn là so với mình tốc độ kém, Diệp Phi không khỏi nghĩ như thế, nhìn dáng dấp, đối với Lăng Bộ Quyết vẫn là có chút lòng tin.

“ừ, ít cùng lão tử nói nhảm, hai mươi tờ cấp thấp thủy thuộc tính linh phù, nhanh lấy ra vật phẩm thích hợp để trao đổi, nếu không, hắc hắc, cũng đừng trách ta không khách khí.” lúc này, tên hơn hai mươi tuổi chủ hàng cười lạnh nói.

Nghe vậy, thần sắc Diệp Phi vừa động, nhìn dáng dấp, giảng đạo lý ở chỗ này không quá thích hợp, đã như vậy, hẳn không phải là muốn mình nhận lấy linh phù kia, đối phó với vô lại, không bằng trực tiếp cầm đồ đi, cho dù là tay không mà chạy, mong rằng đối phương cũng sẽ không quá làm khó mình.

Mà đang lúc Diệp Phi chuẩn bị cầm đồ chạy, chợt nơi xa truyền đến một đạo thanh âm kinh ngạc.

“Đi? Là người?” vừa dứt lời, một tên thiếu niên mặc tử sam đi bộ qua, đi tới trước người Diệp Phi, có chút hết ý nhìn Diệp Phi một cái.

Nhìn thấy tử sam thiếu niên, Diệp Phi không khỏi nhướng mày, nhẹ giọng nói: “Nga, lại là người, thế nào, chẳng lẽ lại muốn dẫn người tìm phiền toái?” nói xong, nhìn thiếu niên tử sam một chút.

Mà tên thiếu niên này, chính là tìm người tính toán Diệp Phi, Vạn Phong Sơn.

“Ha ha, đạo hữu hiểu lầm, Vạn Phong Sơn ta không có ý đó, thế nào, nhìn dáng dấp, tựa hồ có chút phiền toái?” hướng về phía Diệp Phi nói xong, tử sam thiếu niên nhìn chủ hàng một chút, trên mặt lộ ra nụ cười xán xán.

Thấy vậy, còn không đợi Diệp Phi trả lời, tên chủ hàng chính là có chút vẻ nghi hoặc, hướng về phía Vạn Phong Sơn hỏi: “Vạn Phong Sơn đạo hữu, tiểu tử này cùng người có quen biết?”

“hắc hắc, không tệ, đây là một người bạn của Vạn mỗ, mong rằng Lâm đạo hữu cho ta ít mặt mũi.” Vạn Phong Sơn có chút lo lắng nói.

“Nga, nếu là như vậy, vậy coi như xong, dù sao Lâm mỗ cũng không có gì tổn thất, hắc hắc.” nói xong, hắn quan sát Diệp Phi một chút, rồi hướng phía Vạn Phong Sơn cười cười, hiển nhiên những người này đều là quen biết đây.

“đã tạ.” Vạn Phong Sơn ôm quyền, ngay sau đó hướng về phía Diệp Phi khẽ mỉm cười, mà Diệp Phi tâm linh thần hội, nhưng cũng không có đi cảm kích hai người kia cái gì, cứ như vậy, cùng Vạn Phong Sơn chính là theo đường phố đi tới.

“bất kể nói thế nào, lần này, đều phải cảm ơn ngươi!” trên đường, Diệp Phi hướng về phía Vạn Phong Sơn nói.

Nghe vậy, Vạn Phong Sơn khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Hắc, coi như là trả lại ngươi một cái nhân tình thôi, ta cũng không phí khí lực gì, cũng chính là chẳng qua một câu nói, ở chỗ này không có bằng hữu gì, nhưng là rất khó đi lại đây.”

Nghe lời của đối phương, Diệp Phi như có điều suy nghĩ, gật đầu một cái.

“Đừng rồi, ngươi tên là gì? Hắn không phải là người của Vô Hoa trấn đi? Ta cho rằng ngươi sớm nên trở về môn phái, tại sao lâu như vậy, còn sống ở chỗ này?” Vạn Phong Sơn liên tiếp một chuỗi câu hỏi bày ra nghi ngờ trong lòng, thấy tận mắt Diệp Phi vận dụng hai trương đại hỏa cầu linh phù, Vạn Phong Sơn đã sớm xem Diệp Phi là Đại tông phái đệ tử.

Nghe vậy, Diệp Phi hơi suy nghĩ chốc lát, nghe giọng nói: “tại hạ Diệp Tuyên, chính là một tán tu đi du lịch qua đây, cũng không phải là đệ tử môn phái nào.”

“cái gì? Tán tu? Vậy linh phù trong tay ngươi, chẳng lẽ là giành được? hướng chỉ, ta nhớ hôm đó ngươi một mình từ Đoạn Thiên Nhai phương hướng lui tới Vô Hoa trấn, chẳng lẽ không đúng là tông môn rèn luyện?” nghe Diệp Phi nói, Vạn Phong Sơn càng là nổi lên thêm nghi ngờ.

“chỉ vì là tán tu du lịch qua đây, muốn một mình đi Đoạn Thiên Nhai rèn luyện một phen, ở trên đường nhặt được mấy mai linh phù mà thôi, ngươi bây giờ không làm cường đạo nữa?” Diệp Phi đổi chủ đề nói.

“hắc hắc, ta ngày từ lừa ngươi tên, những thứ khác đều là lời nói thật, chẳng qua là cuối cùng không cam lòng để bảo vật bị ngươi cướp đi, cho nên tìm người đoạt lại, ta thật là một tên cô nhi ở Vô Hoa trấn này.” Nói đến chỗ này, Vạn Phong Sơn vẻ mặt cũng là nổi lên chút lạch phách.

Thấy Vạn Phong Sơn dáng vẻ không giống như giả vờ, trong lòng Diệp Phi không khỏi có chút thờ dãi. Tình huống hôm nay của mình, tựa hồ so với đối phương cũng là không khá hơn chút nào.

Cứ như vậy, vốn là bình đao gặp mặt, hôm nay hai người lại cũng là trò chuyện như huynh đệ lâu ngày gặp mặt, tuy nói Diệp Phi có thật nhiều bí mật giấu giếm, nhưng lời của đối phương cũng chưa có hoàn toàn tin tưởng được.

Hai người một mực trò chuyện nửa ngày, mà trong lúc ở chỗ này, Vạn Phong Sơn cũng giảng giải cho Diệp Phi một cái, ở Vô Hóa trấn có mấy đại gia tộc, một ít tán tu mấy người cũng không thể trừu chọc, cùng với một ít người nếu giao hảo thì phải cẩn thận.

Cuối cùng, càng là ở miệng Vạn Phong Sơn biết được, năm ngày sau, ở trong trấn, chỗ ‘Vạn Tiên Cư’ khách sạn, sẽ có người của Thiên Nhai tông phái tới để chiêu thu đệ tử, hai người đơn giản tán gẫu một hồi lâu, chính là rồi rít rồi đi.

Trở lại Tự Duyên khách điểm sau, đơn giản qua loa ăn một miếng, Diệp Phi lần nữa nộp tiền mượn phòng, tiến vào căn phòng lúc trước mình ở, cũng may chỗ này tĩnh thất, bình thường không có người đi xuống, cho nên mới một mực vắng vẻ tới giờ, nếu không Diệp Phi đi ra ngoài nửa tháng qua, khách điểm ngược lại tới không ít người, xem ra cũng là vì chuyện Thiên Nhai tông lựa chọn đệ tử. Nhưng cũng không vì thế mà có người coi trọng cái căn phòng âm u này đây.

Ngồi một mình ở trên giường, Diệp Phi cặp mắt thất thần nhìn nơi xa.

“Xem ra mấy khối linh thạch này, muốn mua một món pháp khí tốt một chút cũng là không có khả năng!” nói xong, Diệp Phi không khỏi có chút lắc đầu một cái, ở trong trấn vòng vo nửa ngày, Diệp Phi phát hiện, cho dù là một món pháp khí cấp thấp, cũng không phải là mình bây giờ có thể mua được.

Cho nên, người bình thường đều là lựa chọn phương phức đổi, không đủ tài liệu khác nên lấy vật đổi vật, có rất ít pháp khí ra đổi linh thạch. Tuy nói trên người có chút bạc, nhưng ngân lượng là tuyệt đối không mua được pháp khí đây.

Thật ra thì một loại tài liệu pháp khí, cùng binh khí người phạm hay dùng cơ hồ không sai biệt lắm, nhưng bởi vì pháp khí đều là được một ít luyện khí sư, cao cấp tu sĩ quán chú chân nguyên, lại do được trận pháp đại sư khắc vẽ trận pháp, khóa lại chân nguyên lực, gia tăng uy lực bộc phát cho vũ khí.

Chỉ cần sử dụng khẩu quyết tương ứng, hơn nữa rót vào pháp lực, là khu sử được pháp khí để đối địch, mà một khi rót pháp lực vào rồi, dù uy lực của pháp khí, độ cứng, đều là không phải vũ khí của người phạm có thể ngăn cản. Cho nên, đây cũng là nguyên nhân pháp khí so với phạm khí trân quý.

Suy nghĩ một chút, Diệp Phi chính là có chút mơ hồ, mí mắt trầm xuống, đã ngủ, cũng khó trách, trong khoảng thời gian này vì tu luyện Lăng Bộ Quyết thật tốt, một mực không có chú trọng nghỉ ngơi, sau khi ngã xuống giường, rốt cuộc bao mệt mỏi cũng được giải phóng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi chân mày hơi nhíu một cái, sau một khắc, ba một cái ngồi bật dậy, trên trán hắn là xuất hiện đầy mồ hôi hột.

Lau mồ hôi lạnh, đưa cái tay nhỏ bé vỗ vỗ ngực, trong lòng Diệp Phi có chút sợ hãi, mới vừa rồi, Diệp Phi lần nữa làm một cái quái mộng, kinh khủng là, trong mộng hoàn cảnh chính là cùng lần trước giống nhau.

Ở trong Mi Ngao đảo, trên ngọn cự sơn nguy nga cao ngất, lần nữa lại xuất hiện đạo cửu sắc nước xoáy quỷ dị hấp dẫn Diệp Phi đi vào, cảm giác vẫn là thân thiết như vậy, quen thuộc! trong chỗ U Minh có một cổ kêu gọi.

Mà một năm này Diệp Phi trải qua nhiều chuyện, cũng không có xung động giống như trước, nhiều hơn một bộ trầm ổn cùng tỉnh táo, nhưng kỳ quái là, vô luận Diệp Phi gắng giữ tỉnh táo như thế nào, hai chân vẫn là không tự khống chế bước về phía cửu sắc nước xoáy.

Lần này, Diệp Phi cảm nhận được sợ hãi, lo âu, bởi vì cũng không phải là mình nguyện ý khu sử thân thể, đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy rợn cả tóc gáy, mà ở thời điểm sắp tiến vào nước xoáy, chuyện tình quỷ dị xảy ra.

Diệp Phi lại nghe mẫu thân kêu gọi, như lần trước giống hệt, nghe thanh âm của mẫu thân, Diệp Phi chính là gạt mình tỉnh lại, phát hiện, quả nhiên còn là một mộng cảnh. Cái này, không khỏi làm cho Diệp Phi hoài nghi có phải mẫu thân mình đang ở ngoài cửa.

Nhưng suy nghĩ một hồi, Diệp Phi cũng là lắc đầu cười khổ, xem ra, mình có thể là quá nhớ cha mẹ, bọn họ căn bản không biết mình ở nơi nào, nếu như biết, sớm đã tìm đến mình. Bất quá, lần này cũng may đối đối với cha mẹ tư niệm, mới không có tiến vào cửu sắc nước xoáy quỷ dị kia.

Chẳng lẽ, những thứ này chỉ là trùng hợp? Diệp Phi có chút hoài nghi!

Chỉ chớp lát công phu, Diệp Phi đưa tay sờ sờ trước ngực, đem giấy chuyển thần bí móc đi ra, nếu không phải lần nữa làm quái mộng, Diệp Phi đã sớm đem chuyện giấy chuyển quên sạch đấy.

Đem giấy chuyển màu đen cầm ở trong tay, xem xét cẩn thận viên bảo thạch màu xanh nhạt nổi lên kia, chẳng biết tại sao, Diệp Phi cảm thấy màu sắc bảo thạch tựa hồ có chút biến hóa, so với trước kia càng thêm sống động một chút.

Nếu nói quái mộng lần này cùng lần trước giống nhau, duy chỉ có chính là không có xuất hiện sợi dây chuyển. Bất tri bất giác, Diệp Phi đem chuyện sợi dây chuyển này, làm một bí mật nhỏ sâu trong lòng, không thể nói cho bất luận kẻ nào.

Chẳng lẽ, đồ vật ở trong mộng, cũng có thể mang ra ngoài sử dụng? hoặc là nói, đó không phải là mộng, mà là một thế giới khác mình không cách nào giải thích? Cái ý nghĩ này vừa ra, không khỏi làm cho Diệp Phi sợ hết hồn, nếu là như vậy, đạo nước xoáy kia càng không thể đi vào, nếu không sợ rằng là không có cách nào trở lại.

Coi như ở nơi nào có thể trường sinh bất tử, Diệp Phi cũng tuyệt đối không ở cái địa phương quỷ quái đó, ngay cả một bóng người đều không có, Diệp Phi quyết định, lần sau tiến vào quái mộng, liền tự mình thí nghiệm một phen.

Nếu là ở trong mộng có thể đem giấy chuyển đi ra khỏi, những vật phẩm kia, lại có thể hay không ở trong mộng? Cái ý niệm này chợt lóe lên trong đầu, chẳng biết tại sao, đáy lòng Diệp Phi có chút mong đợi. Thậm chí có chút hưng phấn. Có lẽ là do tính tình thiếu niên, cũng có lẽ là vì thỏa mãn một lòng hiếu kỳ.

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Phi cả ngày không ra khỏi cửa, đói bụng liền kêu tiểu nhị đưa chút thức ăn, thời gian còn lại đều dựa vào đầu giường ngủ, chính là hy vọng một lần nữa có thể tiến vào bên trong quái mộng.

Liên tiếp ngủ ba ngày, trong tay nắm thật chặt sợi giấy chuyển, nước miếng cũng chảy ra, nhưng chính là không có tiến vào Mi Ngao Đảo bên trong mộng cảnh. Điều này không khỏi làm cho Diệp Phi có chút tức giận.

Sau khi đi giấy vào, hấn ở trong phòng thi triển Lăng Bộ Quyết chạy như điên, bởi vì không gian thu hẹp, bắt đầu còn không quá thích ứng, đến sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh, cơ hồ chỉ có thể nhìn thấy một đạo tàn ảnh, một mực chơi đùa đến buổi tối, cảm thấy từng cổ mỗi một tràn đến, Diệp Phi không nói hai lời chính là ngã xuống giường hô hô ngủ say đi.

Mà sáng sớm ngày thứ tư, lúc Diệp Phi tỉnh lại, đầu tiên là trên mặt sắc mặt vui mừng chợt lóe, ngay sau đó cúi đầu nhìn một chút, sắc mặt chính là có chút khó coi, đôi mắt nhỏ mắt tự nhiên chớp chớp, bởi vì giấy trên chân mình, lại quỷ dị chỉ còn lại có một chiếc.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Lại xuất hiện ẩn thân

Nhìn trên chân mình còn lại chỉ có một chiếc giấy, Diệp Phi không khỏi có chút không nói nên lời, cũng không biết là mình mãnh liệt tưởng tượng, hay là trùng hợp, tối hôm qua, Diệp Phi lần nữa lại tiến vào quái mộng.

Diệp Phi lúc này liền có chút hưng phấn, mặc dù trong mộng cảm giác chân thật như thế, nhưng Diệp Phi đối với Mi Ngao Đảo đã có chút quen thuộc,

trong lòng rõ ràng đây chẳng qua là một mộng cảnh.

Vì vậy, Diệp Phi bắt đầu tự mình thí nghiệm, nhìn có thể hay không đem vật phẩm ở ngoài mang vào. Nhưng chừng lộn một cái, bây giờ không có gì có thể bỏ lưu lại, pháp khí khẳng định không bỏ được, tính tính, dứt khoát đem giấy mình lưu lại một chiếc, lại nói không nhất định có thể hay không bỏ lại ở chỗ này, đây chỉ là mình suy đoán mà thôi.

Mà trải qua mấy lần mộng cảnh, Diệp Phi đối với cổ kêu gọi mãnh liệt kia, tựa hồ cũng có khí lực chống cự, nói gì cũng chưa đi vào trong nước xoáy kia, chính là ở đó bắt đầu tĩnh tọa.

Mà sáng sớm tỉnh lại, nhớ tới mộng cảnh, không khỏi vui vẻ trong lòng, nhưng vừa nhìn thấy trên giấy thiếu đi một chiếc, Diệp Phi không khỏi có chút bất đắc dĩ, sớm biết, tùy tiện mang theo một ít đồ cũng được a, cần gì đem giấy lãng phí.

Mà, không đúng, sau này đi vào còn có thể lấy ra đây, Diệp Phi tự an ủi mình như thế, ban đầu mua y phục cũng có mua hai bộ, cứ như vậy, Diệp Phi lại lấy ra một chiếc giấy mới, đeo ở trên trán.

Sửa sang lại ý nghĩ một cái, Diệp Phi tỉnh táo lại, nếu trên thực tế vật phẩm ở ngoài có thể mang đi vào, chính là không biết có thể hay không lại lấy ra, nếu có thể lần nữa lấy ra, đó không phải là một đại kho hàng di động sao? Bất quá đáng tiếc, không thể mang theo dùng, cũng không thể lúc cùng định nhân đôi chiến, nói cho người ta dừng tay, chờ mình làm một giấc mộng, sau lấy ra bảo vật lại đánh lại. Người ta không đem người là thằng ngu ngốc mới là lạ, trực tiếp liền cho một đao. Lần này nhất định có thể ngủ suốt.

“vậy cũng là một thu hoạch ngoài ý muốn đi, hắc hắc.” Diệp Phi cảm lên giấy chuyển, mơ hồ cảm thấy, đây hết thấy cũng là cùng giấy chuyển thần bí có liên quan.

“đáng tiếc chính là không thể ăn thân, ngày đó ở trong mộng, đến tận cùng là thế nào làm được?” nói xong, Diệp Phi suy nghĩ chốc lát, một tay vỗ một cái bên hông, ba một tiếng, bỗng nhiên Nguyên Kiếm Quang xuất hiện ở trong tay.

Ngay sau đó lật người xuống giường, một tay cầm kiếm đứng trên mặt đất, đem giấy chuyển treo ở trên thân kiếm, diễn lại màn đã phát sinh ở trong mộng, chỉ hy vọng có kỳ tích phát sinh. Phương pháp có chút buồn cười.

Lặng nhắng hồi lâu, Diệp Phi phát hiện chút tác dụng nào cũng không có, không khỏi hơi chau mày một cái, đáng về có chút thất vọng, đem Nguyên Kiếm Quang thu hồi, một tay vuốt ve giấy chuyển.

“Thế nào mới có thể ăn thân đây? Rốt cuộc là kém ở nơi nào? ăn thân, ta muốn ăn thân a!” Diệp Phi trong lòng mình tưởng la lên, trong miệng nói lầm bầm.

“ai, sau này lại nghiên cứu nữa, ngày mai Thiên Nhai tông sẽ” chợt, Diệp Phi ngừng nói, kinh ngạc phát hiện, nhìn thân thể của mình, đã bắt đầu mơ hồ, tựa hồ biến thành một loại trong suốt.

“ta thành công? Thành công rồi! Ha ha!” Diệp Phi hưng phấn nhảy lên, cầm giấy chuyển màu đen trong tay, ở trong phòng thi triển Lăng Bộ Quyết, lần nữa chạy như điên.

Chỉ chốc lát công phu, Diệp Phi phát hiện thân thể của mình, lại khôi phục như ban đầu. Không có trong suốt như trước đây.

“Đi? Chuyện gì xảy ra?” Diệp Phi có chút nổi lên nghi ngờ, nhưng trong lòng vẫn là kích động không thôi.

“ăn thân!” Diệp Phi kêu một tiếng, thân thể là không có chút nào biến hóa.

“ăn thân!”

“ăn thân a!” Diệp Phi có chút phát điên, cái này... mới vừa lấy được chỗ tốt, chẳng lẽ liền biến mất? xem ra, cái này ăn thân cũng không phải là tùy ý như vậy. Cũng không phải là dựa vào há miệng nói ăn thân là được.

Ngồi vào trên giường, Diệp Phi bắt đầu nghĩ tới, lần đầu tiên trong lòng mình suy nghĩ ăn thân, có mãnh liệt mình tưởng dụng vọng, chẳng lẽ, phải dựa vào tâm thần khu động ăn thân?

Sau một khắc, ngồi ở trên giường, Diệp Phi tâm thần vừa động, trong lòng tập trung mình tưởng “ăn thân!”

Một màn quỷ dị xuất hiện, vốn là ở đầu giường ngồi ngay ngắn, thân thể thiếu niên đã bắt đầu trở nên mơ hồ, mà đang ở lúc này, tiếng gõ cửa truyền đến.

Ba Ba Ba.

Nghe tiếng, Diệp Phi không nhúc nhích, vừa đúng lúc mượn cơ hội này, xem một chút, người khác có thể hay không nhìn thấy mình, giờ phút này, Diệp Phi trong lòng không khỏi là có chút kích động.

Chỉ chốc lát công phu, truyền ra một giọng nói: “Tiểu ca, ngài giao bạc chỉ đủ hôm nay, còn tiếp tục ở sao?” Ngay sau đó, cửa phòng vừa mở, nguyên lai là tên thanh niên tiểu nhị.

Hướng trong nhà quét quét hai mắt, tiểu nhị nhìn có vẻ là ngoài ý muốn, kinh ngạc nói: “Đi, kỳ quái, mới vừa rồi còn nghe thanh âm, thế nào nhanh như

vậy trong phòng liền không có ai đây?” nói xong, tiểu nhị lắc đầu một cái, xoay người đóng kỹ cửa phòng rồi đi.

Lại qua hồi lâu, Diệp Phi trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn, hơn một năm, ở trong mộng phát hiện chức năng này, một năm sau, hôm nay rốt cục lại làm được. Hơn nữa, lại có thể khống chế ẩn thân.

Nhưng một lát sau, Diệp Phi lại nổi lên nghi ngờ, mới vừa rồi là phải giải thích như thế nào, chẳng qua ở trong phòng chạy một trận, chẳng lẽ, ẩn thân sau thì mình không thể lộ nộ?

Nghĩ tới đây, Diệp Phi lần nữa thí nghiệm, trải qua hơn một canh giờ chơi đùa, cuối cùng cũng có được kết luận, ẩn thân sau, đích thực mình cũng không phải là không thể động, mà là không thể vận dụng pháp lực, tựa như mới vừa rồi dùng lực thi triển Lăng Bộ Quyết, chính là phá hết ẩn thân thuật của mình.

“Như vậy, ngược lại hạn chế rất nhiều, thời điểm cùng địch nhân đối chiến, ngược lại không có cách nào ẩn thân, hắc hắc, bất quá, che giấu rồi đánh lén, cũng không thành vấn đề.” Nói xong, khóe miệng Diệp Phi giương lên một nụ cười.

Ẩn thân thuật kỳ diệu như thế, tuyệt đối không thể ở trước mặt người khác dễ dàng sử dụng, đạo lý hoài bích kỳ tội, Diệp Phi vẫn là còn hiểu, vạn nhất bị Trúc Cơ kỳ tu sĩ phát hiện bí mật của mình, đoán chừng mạng nhỏ của mình liền không giữ được.

“Ngày mai sẽ là ngày người Thiên Nhai tông tới chọn lựa đệ tử, hôm nay còn là nghỉ ngơi thật tốt một phen rồi hãy nói.” Nói xong, Diệp Phi đem giày chuyên đeo vào trên cổ, lại đem vạt áo trước ngực sửa sang lại một phen, cảm giác có người không nhìn ra khác thường, sau đó chính là nhắm mắt bắt đầu tĩnh tọa.

.....

Ngày tiếp theo, sáng sớm, Vô Hoa trấn cũng là trở nên náo nhiệt hẳn lên, đường cái, hẻm nhỏ dòng người cuồn cuộn, giống như trước sau liền đụng chạm nhau, nhưng nếu là cẩn thận quan sát, trong đó một phần lớn là tu sĩ nhập môn Luyện Khí kỳ cấp thấp, người bình thường ngược lại là hiếm thấy.

Trên một con đường cái rộng rãi, có một tòa được đặt tên là ‘Vạn Tiên Cư’ Khách sạn, giờ phút này trước cửa đứng mấy đội ngũ thật dài, tuy nói nhân viên không ít, nhưng kỳ quái là, cũng không có người nào lớn tiếng huyên náo gây chuyện, đều là thành thành thật thật xếp hàng đứng ở nơi đó.

Phía sau đội ngũ, có mấy tên thanh niên, nhỏ giọng thì thầm cái gì.

“Lâm đạo hữu, xem ra lần này lựa chọn, hy vọng của ngươi còn là rất lớn, hắc hắc.” Một tên thanh niên mặc áo vải màu xám tro nói.

Nghe vậy, bên người, một tên thanh niên vóc người gầy yếu khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “cùng người bình thường so sánh, bọn ta coi như là có chút ưu thế, nhưng ở chỗ này nhiều đạo hữu như vậy, ta bây giờ là còn chưa có xếp hạng đây.

Ngươi xem kia, Lưu Chí đạo hữu, trong nhà chính là tu tiên gia tộc, từ nhỏ chính là có điều kiện tu luyện tốt, ngay cả Nguyên linh đan cũng ăn như cơm, bọn ta có thể nào so với? hiện nay mới mười bảy tuổi, cũng đã đạt tới Luyện Khí kỳ tầng thứ tám đỉnh phong rồi.

“ai, điều này cũng đúng, chúng ta thân là tán tu, cùng người là không so nổi a, chúng ta tán tu trong Vô Hoa trấn, cũng chính là Thạch Nham đạo hữu, cùng với Hồ Song, Đinh Trữ mấy người coi như là đứng đầu.” thanh niên áo xám thở dài nói.

Mà đang ở thời điểm hai người trầm mặc nói chuyện, một tên mặc bạch y, da hơi đen, một đôi mắt nhỏ, lộ ra có chút vẻ thiếu niên đàn độn, xuất hiện ở hàng sau hai người tới.

“Dĩ? Vị đạo hữu này mặt mũi rất lạ, chẳng lẽ không phải người của Vô Hoa trấn sao?” lúc này, tên thanh niên áo xám kia quay đầu lại, liếc mắt nhìn bạch y thiếu niên, tuy nói thoạt nhìn lớn lên đàn độn, nhưng lại không làm người ta ghét. Chẳng qua là dễ dàng bị người coi thường mà thôi.

“tại hạ Diệp Tuyên, chẳng qua là bình thường không thích đi lại, cho nên hai vị không quen biết tại hạ mà thôi.” Bạch y thiếu niên chính là Diệp Phi, như thế hướng về phía thanh niên áo xám hỏi đáp.

Nghe vậy, thanh niên áo xám khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “ta nói sao, ta tại Vô Hoa trấn chính là Vạn sự thông, còn có thể không biết đạo hữu? hắc hắc, tại hạ Liễu Kiên, vị này là bằng hữu của ta Lâm Tiêu.” Chỉ chỉ tên thanh niên vóc người gầy yếu, Liễu Kiên giới thiệu cho Diệp Phi.

Nghe vậy, Diệp Phi cùng tên thanh niên gọi là Lâm Tiêu lên tiếng chào, mà Liễu Kiên vừa muốn mở miệng nói gì đó, chợt, nơi xa truyền tới một tiếng gầm nhẹ.

Theo tiếng nhìn lại, ở sau lưng mọi người, có một chiếc xe ngựa sang trọng chạy nhanh đến, đến trước mọi người, xe ngựa dừng lại, bước đi ra một tên trung niên dáng vẻ uy nghiêm.

Ngay sau đó, một vị thiếu niên công tử, lớn lên anh tuấn, mặt mũi trong trẻo lạnh lùng bước xuống xe ngựa, cùng trung niên kia, hẳn là có mấy phần dáng vẻ tương tự.

“là Tần công tử! ai, Tần công tử còn phải cùng bọn ta khảo nghiệm sao?” lúc này, trong đám người truyền ra từng đạo kinh hô.

Thấy vậy, Diệp Phi có chút nghi ngờ quan sát lên. “hắc hắc, Diệp đạo hữu, xem ra ngươi thật đúng là không ra khỏi cửa a, vị này là Vô Hoa trấn chúng ta, tu tiên đại gia tộc Tần gia đại công tử, Tần Dật, người này trời sinh thần lực, thiên phú tu luyện hơn người. Bên cạnh hắn chính là phụ thân hắn Tần Dã.

Tần Dật hôm nay mới vừa mười lăm tuổi, đã là Luyện Khí kỳ tăng thứ tám đỉnh phong, hơn nữa, còn tu tập luyện thể thuật, mặc dù không dùng pháp lực, bằng vào thân thể, Luyện Khí kỳ tăng bảy, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ.”

“cái gì? Luyện thể thuật lợi hại như vậy?” Diệp Phi không khỏi có chút kinh ngạc hỏi lại, có chút nhớ nhưng không thông, không dựa vào pháp lực, như thế nào có thể đánh bại một tên Luyện Khí kỳ tăng bay đây.

Mà lúc này, Tần Dật hai người cũng không có cùng mọi người xếp hàng, nhưng vô luận là ai cũng không có dám nói gì, tro mắt nhìn phụ tử người ta, hướng nơi cửa đi tới.

“ha ha, Tần Dật đạo hữu, hôm nay công việc bề bộn, không có từ xa tiếp đón kịp.” Lúc này, Vạn Tiên Cư nơi cửa đi ra một tên lão giả mặc áo bào màu tro, trong mắt tinh quang lóe lóe, hướng về Tần Dật hai người ra đón.

Thấy vậy, trung niên Tần Dật khẽ mỉm cười, cùng tên lão giả kia khách khí bắt tay một cái, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe, thấp giọng nói: “Viên chấp sự, Tần mỗ tặng lễ vật có được không?”

Nghe vậy, lão giả bị kêu là Viên chấp sự thần sắc vừa động, mỉm cười gật đầu một cái, thấy vậy, Tần Dật lại đem thanh âm áp thấp nói: “vậy kế hoạch của chúng ta, không biết có thể hay không thuận lợi? sau khi chuyện thành công, Tần mỗ nữa đưa lên một phần đại lễ.” nói xong, Tần Dật khoe miệng giương lên.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Khảo nghiệm tư cách

Sau khi Tần Dật cùng Viên chấp sự nhỏ giọng thì thầm mấy câu, hai người đều là khẽ mỉm cười. Viên chấp sự quay đầu nhìn tên lãnh tuần thiếu niên công tử một chút, khẽ gật đầu.

“Tần Dật công tử trời sinh thần lực, lại có tu tập Tần gia công pháp luyện thể, còn nhỏ tuổi, tu vị lại đạt tới luyện khí kỳ tăng thứ tám, hắc hắc, thiên tài như thế, Thiên Nhai tông ta cũng sẽ bồi dưỡng thật tốt.” Viên chấp sự nói.

Nghe vậy, Tần Dật lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “khuyến tử liền giao cho Viên chấp sự, ngàn vạn chớ cung chiều hư hấn, tốt lắm, ta cũng không làm trễ nải các ngươi, Tần mỗ trở về còn có chút chuyện xử lý.” Nói xong, ánh mắt khác thường liếc nhìn Viên chấp sự, hai người khẽ gật đầu.

Đợi sau khi Tần Dật rời đi, Viên chấp sự hướng về phía Tần Dật nói: “Tần công tử, lấy thực lực của ngươi, lần này chọn lựa ngươi cũng không tất tham dự, đến lúc đó, trực tiếp cùng lão phu trở về Thiên Nhai tông là được.”

“Đa tạ thế bá.” Tần Dật vừa dứt lời, chính là cơ trí đứng qua một bên, có chút lãnh ngạo nhìn những người xếp hàng phía dưới.

“ai, sau lưng có đại gia tộc chính là cùng chúng ta không giống nhau, đây đã là người thứ tư không cần khảo nghiệm liền có thể thông qua.” Lúc này, tên tự xưng là vạn sự thông Liễu Kiên, lắc đầu thờ dài nói.

Mà Diệp Phi nghe, trên mặt thần sắc cũng không có cái gì biến hóa, lúc này Diệp Phi, chẳng qua là nghĩ đến mình có thể hay không thông qua, về phần những người khác, mình không muốn quản, cũng không xen vào, nhiều nhất cũng chỉ là nhìn náo nhiệt mà thôi, cùng mình có quan hệ gì đâu?

Mà thời điểm mọi người đang xì xào bàn tán, Viên chấp sự nhướng mày, ngay sau đó hơi khoát tay áo một cái.

“tốt lắm, mọi người trước yên tĩnh một chút, đầu tiên, lão phu đến xem một cái người đã tự mình tu luyện qua, lão phu sẽ căn cứ tuổi của các ngươi, tu vị, cùng với tư chất, quyết định các ngươi là có thể hay không tiến vào Thiên Nhai tông.

Mà phạm là người không có tu luyện qua, liền từ Tổng chấp sự tới kiểm nghiệm một phen có hay không có linh căn là được, nếu ngay cả linh căn cũng không có, cuộc đời này cũng khó bước vào tiên môn, mà mặc dù có linh căn, cũng phải xem linh căn tư chất, giống như một ít quá kém nguy linh căn, không muốn cũng được.” mà đang ở lúc Viên chấp sự nói chuyện, từ chỗ cửa khách sạn lần nữa đi ra ba người.

Cầm đầu là một tên trung niên hơn bốn mươi tuổi, một thân trường bào màu xanh, người này vóc người không cao, lại hơi mập, đôi mắt tinh quang lóe lóe, đáng vẻ có chút bỉ ổi.

Sau lưng hai người một thân hồng bào, đáng vẻ đại khái mười bảy mười tám tuổi, mỗi người trong tay cầm một trúc giản, phảng phất là chuẩn bị để ghi chép, bắt mắt chính là, hai người lớn lên như thế giống nhau, chẳng qua là vóc dáng hơi có chút khác biệt, hẳn là sanh đôi, thần sắc mang theo vẻ vô cùng cung kính.

Lúc này, thanh bào trung niên nhìn hai tên thiếu niên một chút, gật đầu nói: “Thiên Khung, ngươi đi Viên chấp sự nơi đó giúp một tay đi, đệ đệ ngươi lưu lại là được.” vừa dứt lời, tên thiếu niên hồng bào có cái đầu hơi cao một điểm gật đầu một cái, hướng Viên chấp sự phương hướng đi tới.

Ngay sau đó, thanh bào trung niên đi tới trước đội ngũ người phạm, nhìn đội ngũ trước, chỉ một tên hài đồng bảy tám tuổi, đưa tay nắm lên cánh tay hài đồng, cái tay khác đặt lên trên cổ tay, tựa hồ là bắt mạch.

Một lát sau, khẽ lắc đầu một cái, trên mặt cũng không có vẻ ngoài ý muốn. Nhẹ giọng nói: “người kế tiếp”

Mà người trung niên bên cạnh tên hài đồng nghe nói vậy, còn lại là thờ dài một tiếng, hai vai nhất thời có chút đáng vẻ vô lực, lời hài đồng u mê xoay người rời đi, hướng về phía hài đồng nhẹ giọng nói: “oa nhi, vốn là phụ thân còn tưởng rằng ngươi như vậy thông minh, có thể tu luyện giống như những tiên nhân kia, ai, xem ra, sau này chỉ có thể theo phụ thân ở nhà làm chút việc an ổn mà sống thôi.”

Người bốn phía nghe vậy, cũng không khỏi thờ dài một tiếng, người phạm trong người có linh căn, trăm chưa đủ một, mà linh căn lại là điều kiện tất yếu để tu tiên, chỉ có linh căn, mới có thể hấp thu linh khí hư vô mờ mịt trong thiên địa, điều này cũng làm cho rất nhiều người phạm ước muốn thành tiên vỡ mộng. Mà giống như trong một ít tu tiên thế gia, thân mang linh căn chính là tỷ lệ lớn hơn một ít.

Mà đang ở lúc này, thanh bào trung niên chợt hai mắt sáng lên, nhìn một tên hài đồng mười một tuổi trước mắt, nhẹ giọng nói: “ngươi tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“ta tên Thiết Đan! năm nay mười một tuổi.” hài đồng tiếng nói vừa dứt, người bốn phía cũng hồi hộp vô cùng, mà bên người, một tên lão giả cũng là có chút đáng vẻ lo lắng, sợ hài tử của mình cũng là không có tiên duyên.

“ha ha, Thiết Đan hả, hảo, ngươi coi như là hợp cách, các ngươi qua bên kia chờ xem. Không nghĩ tới mới thứ hai đã gặp hài tử có linh căn.” Thanh bào trung niên cười híp mắt nói, rồi sau đó tên hồng bào thiếu niên, liền đem Thiết Đan tin tức ghi chép xuống.

“người kế tiếp” thanh bào trung niên tiếp tục tra xét thêm những người khác, mà người xung quanh ánh mắt nhìn về Thiết Đan, là có chút nóng bỏng, có mấy phần hâm mộ, cũng có mấy phần đố kỵ.

Lão giả mang theo Thiết Đan đi tới địa phương thanh bào trung niên chỉ định, thần sắc vô cùng kích động, nắm thật chặt hai tay hài đồng, một bộ dáng vẻ lão lệ tung hoành.

“Thiết Đan a, không nghĩ tới trong nhà của chúng ta, cũng có người có thể tiến vào tiên nhân môn phái, ngươi sau này nhất định phải dụng tâm tu luyện, nghe lời của sư trưởng, cùng những đệ tử khác hòa hòa khí khí, tương lai thành người, cho Vạn gia chúng ta quang tông diệu tổ.” nghe lão giả nói xong, Thiết Đan lại là có chút u mê gật đầu một cái.

“a!” Diệp Phi thấy một màn này, không khỏi nghĩ tới cha mẹ của mình, trong lòng thầm quyết định, trước khi đi Thiên Nhai tông, nhất định phải trở về Đào Nguyên trấn một lần, hỏi thăm tình huống cha mẹ một chút.

Mà giờ khắc này, Viên chấp sự cũng là bận rộn, từng cái một bị Viên chấp sự đào thải đi, chỉ có rất ít người tin tức, bị hồng bào thiếu niên Thiên Khung ghi xuống, bị phân phó đứng qua một bên.

“Đi? Mộc chân linh? Không trách còn nhỏ tuổi, chính là có thể đạt tới cảnh giới luyện khí kỳ tầng thứ tám, hẳn là so với tên tiểu tử kêu là ‘Thạch Nham’ lúc trước đều mạnh hơn một ít. Nhìn dáng dấp đột phá đến tầng thứ chín, cũng không phải là chuyện xa xôi. Ngươi tên gọi là gì?” đang lúc này, Viên chấp sự thần sắc vừa động, nhìn tên thiếu niên anh tuấn mặc áo bào trắng trước mắt, có chút cao hứng nói.

Phải biết, có thể vì tông môn tìm được một hai tên thiên tài, đây chính là một công lao không nhỏ a.

“Thưa tiên bối, vãn bối Đinh Trừ, năm nay mười tám tuổi.” áo bào trắng thiếu niên thần sắc không lạnh không nóng nói.

“ừ, tốt, Thiên Khung, cái này đừng quên ghi nhớ. Tốt lắm, ngươi đi trước nơi đó chờ xem.” Nói xong, Viên chấp sự trước mắt lại xuất hiện một đạo thân ảnh, không nói hai lời, đưa cổ tay đặt ở trước mặt Viên chấp sự.

Một lát sau, Viên chấp sự khẽ lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “hai căn nguyên linh căn, loại tư chất này, nhiều nhất cũng chính là có thể tu luyện tới luyện khí kỳ tầng bảy tầng tám, cho dù là có linh đan diệu dược, nói vậy cũng không có cách nào Trúc cơ.

Có thể tu luyện đến cảnh giới hôm nay không phải dễ, sau này cũng không cần khổ như vậy, thật tốt hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp đi.” Nói xong, Viên chấp sự chính là không nói nữa.

Mà Diệp Phi như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, đối với chuyện linh căn, cũng là nghe cha mẹ nói qua một ít, bình thường mà nói, người có hai đến ba nguyên linh căn trong người, tư chất coi như là hạ đẳng, cơ hồ rất khó trúc cơ.

Mà mỗi một cái linh căn cũng không rõ ràng phân chia năm loại thuộc tính ngũ hành, tương đối hỗn loạn, nhưng cũng sẽ có một loại thuộc tính là có thể đột biến, như kim tính đột biến, chính là xưng là Kim linh căn. Mộc thuộc tính nổi bật, liền xưng là Mộc linh căn.

Mà người có bốn căn linh căn, coi như là trung đẳng, nhưng lại cũng không đảm bảo liền nhất định có thể trúc cơ thành công, bất quá tu luyện nếu so với nguyên linh căn là mau hơn một ít. Một ít môn phái đệ tử phần lớn là tư chất như thế.

Mà người mang năm linh căn viên mãn, thì bị xưng là chân linh căn, bậc này tư chất, nếu không có ngoài ý muốn, hơn nữa có đan dược thích hợp phụ trợ, tấn cấp Trúc cơ cơ hồ không thành vấn đề đây.

Nhưng trong thiên địa còn có loại linh căn biến dị thuộc tính, vốn thân có linh căn chính là trăm người chưa đủ một, ngũ hành viên mãn, càng là ngàn người khó kiếm, nhưng bậc này biến dị linh căn, cho dù là trong vạn người, chỉ sợ cũng khó tìm đến một, nhưng dưới cơ duyên xảo hợp, cũng có thể trong gia tộc nào đó liền xuất hiện một hai.

Biến dị linh căn là chỉ, linh căn trong cơ thể cũng không phải là lẫn lộn ngũ hành năm loại thuộc tính, mà là cực kỳ đơn thuần thuộc tính, như thể tư chất tự xưng là ‘địa linh căn’ người mang hai căn thuộc tính đơn thuần trở lên, liền xưng là ‘thiên linh căn’.

Mà một khi người mang ‘địa linh căn’, tỷ như là đơn thuần hỏa thuộc tính, vậy tu luyện hỏa thuộc tính công pháp là chuyện làm ít hưởng nhiều, tấn cấp Trúc cơ không có bất kỳ bình cảnh nào, nhưng người có thể thuận lợi tấn cấp như vậy, đó là thiên tài mà bất kỳ môn phái lớn nhỏ nào cũng tranh nhau cướp đoạt. Chỉ tiếc quá mức hiếm thấy.

Hơn nửa ngày sau, đội ngũ người phạm to lớn, chẳng qua là chọn lựa không tới hai mươi người mà thôi, mà còn dư lại người xếp hàng cũng bất quá hơn hai mươi cái, sợ rằng gặp một thân mang linh căn là không thể.

Mà ở bên đội ngũ Diệp Phi, hẳn là lựa chọn gần ba mươi người, mà nhưng người còn lại, cũng bất quá hơn mười người mà thôi, xem ra, cho dù là người tu luyện qua, muốn vào Thiên Nhai tông, cũng không phải đơn giản như Diệp Phi tưởng tượng. Không nghĩ tới nhiều người bị đào thải như vậy, Diệp Phi cũng bắt đầu có chút bận tâm.

Mà thông qua Viên chấp sự khảo nghiệm nói chuyện với nhau, Diệp Phi cũng là quan sát những người đó, bắt mắt nhất chính là thiếu niên mặc áo bào trắng Đình Trữ, cùng với một thân áo xám Thạch Nham hai người, hai người đều là luyện khí kỳ tăng thứ tám.

Còn có một tên thanh niên mặc hoàng samg gọi là Văn Húc, nhìn như có chút thân phận, ngồi xe ngựa sang trọng tới đây, nhưng cũng là trải qua khảo nghiệm của Viên chấp sự, nhìn đáng đáp, bối cảnh cũng không có bao lớn. Nếu không, đã sớm như Tần Dật, miễn khảo nghiệm rồi.

Mà để cho Diệp Phi không nghĩ tới, Vạn Phong Sơn cũng tới tham dự lần này chọn lựa, càng là thông qua khảo nghiệm, đứng ở trong đám người, cùng Thạch Nham đang nhỏ giọng nói chuyện gì đó, Diệp Phi nhớ Vạn Phong Sơn có nói qua hai người là quan hệ không tệ.

“ừ, luyện khí kỳ tăng tám, tuy nói tu vi không tệ, nhưng tuổi quá lớn, sợ rằng, sau này cũng không có tiềm lực gì, không hợp cách.” Đang lúc này, phía trước Lâm Tiêu, một nam tử trung niên, bị Viên chấp sự đào thải vô tình xuống.

Mà thời điểm đến phiên Lâm Tiêu, hẳn là có chút đám chiến đứng lên, sau lưng vạn sự thông Liễu Kiên vội vàng an ủi, nhưng cuối cùng, cũng là bị viên chấp sự đào thải, bởi vì Lâm Tiêu thân mang hai căn nguyên linh căn.

“ừ, miễn cưỡng hợp cách, ba căn nguyên linh căn, nhìn biểu hiện sau này đi.” Viên chấp sự buông cổ tay vạn sự thông Liễu Kiên ra, ngay sau đó quan sát Diệp Phi một hồi.

Mà giờ khắc này, Diệp Phi cũng là có chút khẩn trương, đưa cổ tay đi lên.

Chợt, Viên chấp sự hai mắt sáng lên. Khoác lên trên cổ tay Diệp Phi tay khẽ động, “Di? Ngũ hành viên mãn chân linh căn?” thấy đáng về Viên chấp sự có chút cao hứng, Diệp Phi không khỏi thở phào, nhưng kế tiếp một câu nói của Viên chấp sự, cũng là để cho Diệp Phi lắc đầu cười khổ, về mặt như người mất hồn.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Vô Hoa trấn tán tu?

Cảm giác được Diệp Phi là ngũ hành đại viên mãn chân linh căn, Viên chấp sự đầu tiên là vui mừng, nhưng sau đó khẽ lắc đầu một cái, thở dài nói: “ai, đáng tiếc, một thiên tài như thế, đáng tiếc kinh mạch lại bị tổn thương, muốn Trúc cơ, cơ hồ so với nguyên linh căn còn phải khó khăn.”

Nghe vậy, Diệp Phi lúc này mặt liền biến sắc, nhìn biểu lộ của Viên chấp sự, Diệp Phi bắt đầu khẩn trương.

“lần này, không hợp cách! Người kế tiếp.” Viên chấp sự mặt biểu lộ vô tình nói, ngay sau đó không để ý tới Diệp Phi nữa. mà Diệp Phi cũng là trở nên có chút mất hồn.

Nếu Thiên Nhai tông không chứa chấp mình, xem ra, muốn xếp vào những môn phái khác cũng không có nhiều khả năng, nhưng hôm nay mình không có chút bối cảnh, lại không có tông môn để học tập pháp thuật, muốn báo thù, cơ hồ không có khả năng a.

Trọng yếu nhất là, hôm nay mình cũng chỉ còn dư lại ba năm tuổi thọ mà thôi. Thân là tán tu, căn bản không có cách nào có pháp thuật gì tốt.

“chẳng lẽ, cứ như vậy vượt qua ba năm này, hết thầy liền kết thúc như vậy sao?” Diệp Phi tựa hồ như thấy được tương lai, mình cuối cùng cũng không thoát khỏi vận mạng đã định, chẳng qua là không biết như thế nào để đối mặt với sinh tử của cha mẹ mà nhắm mắt đây.

Vừa nghĩ tới, Diệp Phi xoay người, lắc đầu cười khổ hướng nơi xa đi tới. Âm thầm quyết định, tuyệt đối không thể tự giã mình, cho dù là tán tu, cũng nhất định phải nghĩ biện pháp trong vòng ba năm trúc cơ thành công. Nghĩ vậy sắc mặt thiếu niên hần hă là trở nên cực kỳ kiên nghị.

“Diệp đạo hữu? xin dừng bước!” đang lúc này, một đạo âm thanh tựa hồ có chút quen thuộc, truyền vào trong tai Diệp Phi đang có chút thất thần, quay đầu vừa nhìn, một tên thiếu niên mặc áo xanh, chẳng biết lúc nào hiện ra ở bên cạnh Viên chấp sự.

Thiếu niên áo xanh đáng vẻ đại khái mười sáu mười bảy tuổi, giờ phút này, đang cười híp mắt nhìn Diệp Phi.

“Kim Tử đạo hữu?” Diệp Phi có chút ngạc nhiên nói, thì ra tên thiếu niên áo xanh này, chính là lúc Diệp Phi cùng Thanh Nguyên măng với vừa đi ra Đoạn Thiên Nhai, ở trong miệng Bạch hổ cự thú cứu ra, Thiên Nhai tông đệ tử.

“hắc hắc, Diệp đạo hữu, ngươi quả nhiên tới, lúc trước ta ở khách sạn chào hỏi khách nhân, thật ngại quá, người trước chờ một cái.” Kim Tử nói xong, cúi người ở bên tai Viên chấp sự nói gì đó.

Thấy vậy, Viên chấp sự nhướng mày, rõ ràng đáng vẻ có chút mất hứng, vừa muốn mở miệng nói gì, nhưng ngay sau đó trong mắt lóe lên một vẻ vui mừng. Cũng không biết Kim Tử đến tốt cùng là nói cái gì.

Một lát sau, Kim Tử nói xong, lùi về phía sau một bước, mà Viên chấp sự ngẩng đầu nhìn Diệp Phi phía xa, hơi suy nghĩ chốc lát, ngoắc nói: “ừ, tuy nói kinh mạch bị tổn thương không cách nào trúc cơ, nhưng làm một đệ tử ký danh, cũng không phải là không được. Hơn nữa lại là ân nhân cứu mạng Kim Tử.

Huống chi một ít nguy linh căn, còn không nhất định so được với người tu luyện tới tầng thứ chín. Được rồi, lần này ngươi coi như miễn cưỡng hợp cách, sau này vì Thiên Nhai tông ra chút khí lực là được.” nói xong, Viên chấp sự chính là tiếp tục tra xét những người khác. Không để ý tới mấy người nữa.

Nghe lời ấy, Diệp Phi trên mặt sắc mặt vui mừng chợt lóe, cảm kích nhìn Kim Tử một chút. Nhưng còn không đợi lên tiếng nói cảm ơn, chính là truyền đến một thanh âm lạnh lùng.

“tên gọi là gì? Người ở nơi nào? Còn có thân nhân thân thuộc trên đời?” Thiên Khung dò hỏi. Ngay sau đó nhìn thật chặt Diệp Phi, mà một bên Kim Tử ngược lại là chưa từng hỏi cái gì, vốn là điều này cũng không tính là địa sự gì, nói thật là được.

Nhưng tình huống Diệp Phi cũng không đồng dạng, căn bản không thể nói ra lời nói thật.

“Tại hạ Diệp Tuyên, Vô Hoa trấn tán tu! Cũng không có thân nhân bằng hữu.” Diệp Phi thần thái không đổi hồi đáp.

Nghe vậy, Thiên Khung nhướng mày, nghi ngờ nói: “như vậy Vô Hoa trấn tán tu nơi này, ngay cả một người quen biết đều không có sao? Vậy lấy gì chứng minh thân phận của ngươi? Vạn nhất là gian tế môn phái khác phái tới thì làm sao bây giờ?”

Mà Diệp Phi cũng là có chút làm khó, lời nói thật không cách nào nói ra khỏi miệng, nhưng mình tới Vô Hoa trấn thời gian ngắn ngủi, căn bản cũng không có cái gì quen biết. Ngay cả một bên Kim Tử cũng không khỏi có chút đáng vẻ nghi hoặc.

Mà đang ở thời điểm Diệp Phi không biết trả lời ra sao, một đạo thanh âm quen thuộc truyền ra.

“ta có thể chứng minh, hần ở Vô Hoa trấn chỉ có ta đây một người quen, đúng không Diệp đạo hữu?” ở chỗ người khảo nghiệm hợp cách, một tên mặc tử sam thiếu niên, cười hi hi nói.

Ba người theo tiếng nhìn lại. Trên mặt Diệp Phi thoáng qua một vẻ ngoài ý muốn. Gật đầu nói: “không sai, ở Vô Hoa trấn ta không có thân nhân, chỉ có Vạn Phong Sơn một người quen như vậy. Bình thường cũng không hay ra ngoài đi lại.”

“ai, thật ra thì, ta cũng biết vị Diệp đạo hữu này!” thời điểm Thiên Khung đang đánh giá, Vạn sự thông Liễu Kiền, đột nhiên hướng tới một câu như vậy.

Nghe vậy, Thiên Khung nhìn hai người một chút, gật đầu nói: “tốt, nếu các người đều là Vô Hoa trấn người quen biết, vậy thì không có gì. Ta đem tin tức ghi chép một cái, người có thể đi qua.”

Diệp Phi nghe vậy, cuối cùng là thở phào nhẹ nhõm, lần này khảo nghiệm, có thể nói là thiếu chút nữa yếu mệnh, thậm chí so với ngày kia cùng Hồ Song chém giết, còn phải khản trương hơn vạn phần.

“ha ha, tốt lắm, Diệp đạo hữu, trả lời tông môn sau đi, đi qua một phen khảo nghiệm, sau khi cử hành đại điển nhập môn, ta và ngươi coi như là đồng môn rồi!” lúc này, Kim Tử mở miệng cười nói.

“cái gì? Còn có khảo nghiệm?” Diệp Phi không khỏi có chút không nói thành lời, vừa rồi thiếu chút nữa là đem mình đào thải, trở lại tông môn lần nữa khảo nghiệm, chẳng phải là càng thêm nghiêm khắc? vừa nói chuyện, Diệp Phi cùng Kim Tử đi tới bên cạnh đám người Vạn Phong Sơn.

“ha ha, Diệp đạo hữu, ngươi cho rằng Thiên Nhai tông sẽ tùy ý như thế, đem những người này thu làm môn hạ sao? Bây giờ những người này, bắt quá là

giành được tư cách đến Thiên Nhai tông tham gia khảo nghiệm mà thôi.” Thấy bộ dáng Diệp Phi có chút lo lắng, Kim Tử mỉm cười, cười một tiếng

“bất quá, Diệp đạo hữu cũng không cần quá lo lắng, trở lại tông môn lần khảo nghiệm này cũng không phải là xem tư chất cùng thực lực, như vậy mới có thể phân ra cấp bậc đệ tử.

Bất quá, cho dù là kém, cũng sẽ lấy được một danh ngạch đệ tử ký danh, cũng coi như là một phần tử của Thiên Nhai tông. Chỉ là không có đãi ngộ tốt như đệ tử chính thức.” Kim Tử trấn an Diệp Phi nói.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, cũng là, Thiên Nhai tông là môn phái lớn, như thế nào dễ dàng đem tất cả mọi người chiêu nạp môn hạ chính thức, phải biết, một tông môn trung đẳng, pháp thuật hơi tốt một chút, chỉ có đệ tử chính thức mới có thể tu luyện. Hơn nữa mỗi tháng còn có thể nhận lấy linh thạch phân phối.

Mà những đệ tử ký danh, chỉ có thể học tập một ít đa long pháp thuật mà thôi, trừ phi là vì môn phái lập được công lớn, mới có thể đổi được một ít linh thạch, hoặc là tưởng thưởng cho một ít pháp thuật vì cống hiến của mình.

Nhưng đệ tử ký danh thực lực đều không mạnh, muốn vì môn phái lập công, cũng không phải là chuyện tình dễ dàng. Khảo nghiệm kế tiếp, cũng không biết sẽ là như thế nào đây.

Cùng Kim Tử hai người lại đơn giản trò chuyện một hồi, ngay sau đó Kim Tử chính là trở lại khách sạn, nghe nói là chào hỏi khách nhân, nói vậy phải là những đại gia tộc có chút bối cảnh.

“Diệp đạo hữu, thật không nghĩ tới, ngươi lại cùng đệ tử Thiên Nhai tông quen biết, hắc hắc, ta không phải là nói đạo hữu không phải là người bình thường sao!” lúc này, Vạn sự thông Liễu Kiên hướng về phía Diệp Phi có chút quý mị cười một tiếng, làm cho Diệp Phi dạ dày một trận lăn lộn.

“a a, bất quá là trùng hợp mà thôi!” cũng không có muốn ở đề tài này dây dưa, Diệp Phi đơn giản ứng phó một câu.

Thấy vậy, Vạn Phong Sơn nhìn Diệp Phi một chút, ánh mắt có chút khác thường, tựa hồ có chút vẻ hâm mộ, nhưng là không có nói thêm gì, ở nơi này, có quen biết đệ tử cũ ở trong tông môn, vậy khẳng định sẽ có trợ giúp không hề nhỏ.

Hơn nữa, lúc trước Diệp Phi rõ ràng là khảo nghiệm không hợp cách, bị một tên đệ tử cùng Viên chấp sự nói vài câu, cứ như vậy thông qua, hiển nhiên, thân phận của Kim Tử này, ở Thiên Nhai tông cũng hẳn là không phải đơn giản đi.

“tốt lắm, lần này Vô Hoa trấn khảo nghiệm, đến đây kết thúc” khi Viên chấp sự kiểm tra người cuối cùng xong, có chút không nhịn được nói.

Mà lúc này, tên mập trung niên Tổng chấp sự, đã sớm đem đội ngũ bên kia kiểm tra xong, ngay sau đó hướng về phía Viên chấp sự hỏi: “chúng ta không cần chờ bên Đào Nguyên trấn, Lý chấp sự, hội họp sau cùng nhau lên đường sao?”

“hắc hắc, chúng ta cũng không phải là không tìm được đường, cùng lão già kia cùng đi làm gì? Chúng ta tự mình đi, hừ!” Viên chấp sự nghe xong ba chữ Lý chấp sự, nhất thời sắc mặt lạnh lẽo nói.

“vậy cũng tốt, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lên đường.” Tổng chấp sự hướng về phía một ít thiếu niên người phạm đã khảo nghiệm hợp cách nói.

Mà nghe lời của Tổng chấp sự, Viên chấp sự nhướng mày, quay đầu liếc mắt nhìn Tần Dật, trong đầu thoáng qua thân ảnh phụ thân Tần Dã của hắn, cũng không biết nghĩ tới điều gì, chợt thần sắc vừa động.

“không cần, chúng ta cũng không cần nghỉ ngơi, ta ngươi, hai người dùng phi hành pháp khí, chờ bọn họ là được, ở trên đường có thời gian để cho bọn họ nghỉ ngơi.” Viên chấp sự có chút vội vàng nói.

“cái gì? Vội vàng như vậy?” Tổng chấp sự đáng vẻ có chút nghi ngờ.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Giết người diệt khẩu

Nghe Tổng chấp sự nghi vấn, Viên chấp sự nghiêm sắc mặt, lấy một loại khẩu khí bất chấp nói: “Thế nào? Chẳng lẽ Tổng chấp sự vô cùng mệt nhọc, ngay cả khí lực thi triển phi hành pháp khí cũng không có sao? Đừng quên, lần này tới Vô Hoa trấn là do Viên mô chủ trì.”

Nói xong, Viên chấp sự quả nhiên là lỗi lệ phong hành, trực tiếp đem đám người xua tan, một tay vỗ một cái túi trữ vật bên hông, ba một cái, một đạo

hoàng hà bắn nhanh ra, một âm thanh quanh quẩn, đột nhiên giữa không trung biến thành một vòng tròn màu vàng.

Trong mắt đám người Diệp Phi có chút kinh ngạc nhìn nhìn, Viên chấp sự giơ tay lên hướng vòng tròn màu vàng kia một chút: “Lớn!” vừa dứt lời, chỉ thấy vòng tròn màu vàng bộc phát ra một mảnh ánh sáng chói mắt, làm cho Diệp Phi hai mắt híp lại một cái. Mà vòng tròn màu vàng phát ra một trận ông minh, thể tích dần dần lớn lên.

Thời điểm đám người Diệp Phi lần nữa mở mắt, một cái vòng tròn lớn hơn hai trượng, quanh thân tản ra ánh sáng linh động, hẳn là che khuất bầu trời đỉnh đầu chỗ mọi người đang đứng.

Sau một khắc, vòng tròn màu vàng chậm rãi rơi xuống, xuất hiện trước mắt đám người Diệp Phi. Kích thước vừa đủ phủ kín cả con đường, lớn hơn thêm một vòng, sợ rằng sẽ bị kiến trúc hai bên cản trở.

“mọi người lên đi.” Viên chấp sự hướng về phía đám người Diệp Phi nói, nghe vậy, Diệp Phi hơi do dự một chút, lần đầu tiên ngồi phi hành pháp khí bực này, có chút bận tâm sợ mình rơi xuống.

Mà tên thiếu niên áo bào trắng, Đinh Trữ, còn là không nói hai lời tung người nhảy lên vòng tròn, ánh mắt Viên chấp sự có chút tán dương. Những người khác thấy vậy, cũng đều là gan lớn nhảy lên, Diệp Phi cũng theo đám người này nhảy lên vòng tròn bởi vì giờ phút này không có lựa chọn khác.

Lúc này, của khách sạn lần nữa xuất hiện ba bốn tên thiếu niên, cầm đầu chính là Kim Tử, còn lại ba người bởi vì gia tộc hậu thuẫn nên không có trải qua khảo nghiệm, liền trực tiếp thông qua.

Ở dưới sự hướng dẫn của Kim Tử, bốn người lắc mình nhảy lên vòng tròn, cùng Diệp Phi chào một tiếng. Nhưng bởi vì có chừng hơn ba mươi người, hẳn là lộ ra có chút chật chội.

Thấy vậy, Viên chấp sự quay đầu lại nhìn Tổng chấp sự một chút, nhẹ giọng nói: “Về những người phạm kia, thì người mang theo đi, Thiên Khung hai huynh đệ, cũng theo người cùng nhau đồng hành là được.”

Nói xong, Viên chấp sự thân hình mờ hồ, chính là đang ở lúc ánh mắt kinh ngạc của mọi người, xuất hiện ở trên vòng tròn màu vàng, ngay sau đó, hướng lên vòng tròn màu vàng một chút.

“mọi người ngồi vững vàng!” Viên chấp sự vừa dứt lời, vòng tròn màu vàng ánh sáng chợt lóe lên, chính là hướng không trung dâng lên, mà mọi người trên đó, còn là một bộ khăn trương, cho dù là tinh táo hạng nhất Đinh Trữ, cũng là mi sao giật mình. Hiển nhiên cũng là lần đầu ngồi phi hành pháp khí bực này.

Mà vòng tròn màu vàng mới vừa lên tới trời cao, bay khỏi hai bên kiến trúc, chính là một tiếng ông minh đi qua, thể tích lần nữa tăng vọt, một lát sau, dáng vẻ chính là tầng trường đến chừng hai mươi trượng.

Mà giờ khắc này mọi người, cũng không có chật chội như vậy nữa, thậm chí lần ranh chứa lại một khoảng trống lớn, lúc này, Viên chấp sự một tay bâm quyết, hướng về phía lần ranh vòng tròn màu vàng liền tiếp điểm điểm chỉ chỉ.

Bá một tiếng, hoàng mang chợt lóe, một tầng ánh sáng nhàn nhạt hình cái lồng, ở lần ranh vòng tròn dần dần dâng lên, vừa đúng đem mọi người bảo hộ ở trong đó. Giống như một cái lồng chụp lên trên vòng tròn.

Diệp Phi đến gần lần ranh, đầu tiên nhìn tầng ánh sáng đơn bạc màu vàng kia một chút, ngay sau đó một tay thận trọng đâm đâm, hẳn là phanh một tiếng, đưa tay hẳn bắn trở lại, cơ hồ một màn giống nhau, xuất hiện ở trên mấy người thiếu niên khác, đều là tò mò lấy tay vuốt vuốt bốn phía cái lồng màu vàng này, cảm thụ sự kỳ diệu vượt quá sự tưởng tượng này.

“hắc hắc, các ngươi không cần lo lắng, coi như là các ngươi toàn lực công kích, cũng không phá được tầng hào quang phòng thủ này, một hồi lúc phi hành tốc độ quá nhanh, có tầng hào quang này phòng thủ, các ngươi mới có thể an toàn một ít, nếu không, chỉ cần một cổ kinh phong, là có thể lấy đi cái mạng nhỏ của các ngươi.” Viên chấp sự như nhìn cũng không nhìn mọi người nói.

Sau một khắc, mọi người chỉ cảm thấy vòng tròn dưới người khẽ run lên, theo sau chính là vèo một tiếng, hướng phương xa bắn nhanh đi, một ít luyện khí kỳ ba bốn tầng, mười một mười hai tuổi hài tử, sắc mặt trắng nhợt, một bộ khăn trương. Thậm chí, ở một trận rung lắc rơi ra vài giọt nước mắt, không biết là vì sợ hãi hay là vì sắp xa phụ thân mẫu thân mà rơi lệ đây.

Diệp Phi hai tay còn lại vịn thật chặt vòng tròn, biểu lộ ra cực kỳ trấn định, nhìn qua cũng không có dáng vẻ sợ sệt, nhưng sắc mặt tái nhợt, cũng là bán đứng tâm tình hẳn lúc này, nói không sợ, sợ đó là giả. Ở trên độ cao như thế rơi xuống, nhất định là mẩu thịt dính xương cũng chẳng còn.

Một mực phi hành nửa ngày, mặt trời xuống núi, trăng dần lên cao, mọi người vốn cho là sẽ tạm thời đi xuống nghỉ ngơi một chút, nào biết Viên chấp sự không là không quan tâm cái gì ngày đêm, như cũ là kiên trì lên đường.

Mà trong lúc Kim Tử chuẩn bị thức ăn, chỉ có hơn mười người ăn một chút, Diệp Phi mặc dù cũng rất đói bụng, nhưng bây giờ không nuốt trôi, bất quá, Viên chấp sự lấy ra một ít nước, cũng là để mọi người tranh đoạt không dứt, mới vừa có chút chóng mặt, uống vài hớp nước trong, cảm giác thoải mái hơn không ít.

Trải qua nửa ngày lên đường, mọi người tất cả đều là từ từ có chút thích ứng, đến sau nửa đêm, cũng không khăn trương giống như lúc đầu, có người còn là bắt đầu trò chuyện vui vẻ, xì xào bàn tán, thậm chí có không ít người đã lên tiếng ngáy, nhìn qua dáng vẻ hẳn là đã ngủ say.

Mà lúc này Diệp Phi, cũng không khăn trương như lúc đầu, xuyên qua vòng hào quang màu vàng nhàn nhạt, nhìn phía ngoài tỉnh không, bất giác tưởng niệm đến cha mẹ của mình.

Cứ như vậy, trong mơ mơ màng màng, Diệp Phi cũng là theo mọi người ngủ thiếp đi, cũng không biết trải qua bao lâu, đang lúc loáng thoáng, Diệp Phi nghe một tiếng hét dường như là kinh sợ hết sức.

“các người muốn giết người diệt khẩu sao?” ở bên cạnh Viên chấp sự, có ba người đứng ở nơi đó, lần lượt là, Tần Dật, Kim Tử, còn có một tên thiếu niên mười bảy mười tám tuổi. Mà đạo thanh âm này, chính là từ thiếu niên phát ra.

“ngươi cứ nói đi? Chẳng lẽ ngươi cho là, chúng ta vẫn có thể bỏ qua cho ngươi sao?” Tần Dật cười lạnh nhìn tên thiếu niên thanh gầy, lạnh nhạt nói, mà còn lại Kim Tử là mặt không biểu cảm, vẫn không có mở miệng ra nói gì.

Nghe vậy, tên thiếu niên mặt liền biến sắc, tức giận nói: “hừ, các người mới vừa rồi âm mưu đem hậu nhân Vô Hoa trấn Tiêu gia giết chết, cuối cùng còn là huy thi diệt tích, nếu là người của Tiêu gia biết, ta xem các người xử lý thế nào?”

Nơi đây tổng cộng hơn ba mươi người, ta cũng không tin, các người có can đảm giết chết tất cả, hừ, chỉ cần có một người biết, vậy chuyện tình của các người liền bại lộ.”

Tần Dật mặt liền biến sắc, Kim Tử cũng nhíu mày một cái. Mà Viên chấp sự bên cạnh lại khẽ mỉm cười: “hừ, tiểu tử, không cần ở chỗ này đóng kịch, thu hồi tiểu thông minh của ngươi, ngươi cho rằng lớn tiếng kêu, người khác là có thể nghe được sao?”

Ngươi cũng không muốn biết, vì sao chỉ một mình ngươi là không có ngủ? xung quanh mọi người đều là ngủ như heo chết? cùng lão phu đùa bỡn, mình ngươi còn chưa đủ!”

Lời này vừa nói ra, tên thiếu niên kia trên mặt thoáng qua một tia nghi hoặc, quay đầu về phía bên cạnh nhìn một chút bảy tám người đang ngủ, tư thế ngủ đúng là không thể xem là tao nhã.

Một lát sau, trong mắt tinh quang chợt lóe, nghi ngờ nói: “chẳng lẽ là, thức ăn, nước uống có vấn đề?”

“hừ, còn không có quá đàn, cũng coi như mệnh ngươi không tốt, nơi này một nửa người cũng ăn đồ rồi, cho dù là chưa ăn, cũng uống qua nước lão phu cho, nhưng duy chỉ có ngươi không ăn không uống, điều này cũng không thể trách lão phu lòng dạ độc ác.

Tiêu gia chỉ là bởi vì đắc tội Tần gia, ta cùng phụ thân Tần Dật có chút giao tình, cho nên giúp hắn một lần, vốn là cũng không định xuống tay với các ngươi, chỉ tiếc.....” nói được một nửa, Viên chấp sự lắc đầu một cái, trên mặt bày ra vẻ tiếc hận.

Mà lúc này Diệp Phi, cũng là đem chuyện mọi người nói nghe nhất thanh nhị sở, ngay sau đó có chút buồn bực, mình rõ ràng là uống nước rồi, như thế nào cũng chưa có ngủ? nhưng bây giờ là không dám lộn xộn. Nếu không, kết quả nhất định giống như tên thiếu niên kia.

Đang lúc này, Viên chấp sự giơ tay hướng thiếu niên kia xuất một trào, trên mặt vẻ tiếc hận không thấy, thay vào đó là gương mặt dữ tợn.

Thấy vậy, thiếu niên giống như đã sớm có phòng bị, bàn tay đặt ở hông vừa động, một chuỗi đoản kiếm màu vàng đất xuất hiện trong tay, nhưng còn không đợi làm ra động tác, trên mặt cũng là xuất hiện một bộ sợ hãi, thậm chí, trong miệng âm thanh đều không thể phát ra chút nào.

Một cỗ lực lượng không cách nào kháng cự, phủ xuống ở trên người thiếu niên, mà bốn phía cái lồng màu vàng của phi hành pháp khí một trận vụn vỡ, chợt trên cao xuất hiện một lỗ hồng cỡ một người, lúc này tiếng gió gào thét truyền vào.

Theo bàn tay Viên chấp sự vừa động, thân thể tên thiếu niên kia, hẳn là không thể tự chủ được, lơ lửng trong không trung, trên mặt thần sắc hoảng sợ không dứt, toàn thân khẽ run, cuối cùng tay áo bảo của Viên chấp sự một vung, ba một tiếng, thân thể thiếu niên, theo lỗ hồng liền văng ra ngoài.

Một luyện khí kỳ không cách nào ngự giá bảo vật phi hành, cứ như vậy rơi xuống khỏi phi hành pháp khí, kết cục thế nào không cần nghĩ cũng biết. Cứ như vậy kết thúc đi sinh mạng nhỏ nhoi.

“Tần Dật, Tiêu Nguyên bị giết ngươi cũng nhìn thấy, chuyện này, sau khi trở về, cùng phụ thân ngươi bẩm báo chi tiết là được, sau lần này, chúng ta không thiếu nợ nhau, đến Thiên Nhai tông. Ngươi cũng không cần trông cậy vào lão phu có thể chiếu cố ngươi, mọi việc, đều phải dựa vào chính ngươi thôi.” Viên chấp sự vung tay đem lỗ hồng trên đầu khép lại, chậm rãi nói.

“Văn bối hiền, sau này nhất định sẽ thủ khẩu như bình, lại sẽ không đi phiền toái tiền bối.” Tần Dật cung kính nói.

“ừ, tốt, vì đề ngừa vạn nhất, lão phu sẽ làm phép nghiệm chứng, rốt cuộc là có hay không người nhìn ra mê hồn tán của chúng ta, một hồi nếu có người giả bộ ngủ, sẽ tự động mở mắt ra, gặp phải người, giết không luận tội!” nói xong, Viên chấp sự một tay bấm quyết, hướng về phía mọi người một chút.

Ba một cái, một mảnh hoa mỹ như ánh sao hiện lên, trong khoảnh khắc, chính là rơi vào bên trên thân mọi người, chỉ thấy trong miệng mọi người truyền ra từng đạo hừ hừ.

“tốt, ta tới kiểm tra bên này!” nói xong, Kim Tử hữu ý vô ý hướng phương hướng Diệp Phi đi tới. Mà còn lại Tần Dật là hướng đi về phía bên kia.

“Kim Tử, lão phu biết ngươi cùng tiểu tử kia có chút giao tình, nhưng ngươi chính là Kim trưởng lão hải tử, nên lấy danh dự môn phái làm trọng, cho nên, người này, lão phu tự mình kiểm tra.” Nói xong, Viên chấp sự hướng phía Diệp Phi bước tới.

Mà giờ này trên mặt đất, Diệp Phi chính là đang giả bộ ngủ, cũng không biết mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra, một cỗ lực lượng quý dị thấm vào trong cơ thể, làm cho hai mắt mình, vô luận như thế nào, cũng là nhắm không được đây. Cái này không khỏi làm cho Diệp Phi trong lòng thầm mắng không dứt.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Vân Vụ Sơn

Nghe Viên chấp sự hướng mình từng bước một đi tới, trong lòng Diệp Phi không khỏi cuồng loạn không dứt, nếu như bị phát hiện mình giả bộ ngủ, vậy khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ, lúc này, Diệp Phi ngược lại có chút hối hận, vì sao ban đầu không có ăn nhiều một chút, uống nhiều một hớp, dù là có ngủ ba ngày ba đêm, cũng so với bị người ta ném từ trên cao xuống tan xương nát thịt mạnh hơn nhiều lắm.

“Không được, ta buồn ngủ, nhắm mắt lại, nhắm mắt lại!” nội tâm Diệp Phi không khỏi điên cuồng hét lên không dứt. Cũng là không có chú ý tới, sợi giây chuyền trước ngực, hơi chớp động một tia hào quang.

Mà lúc này, Viên chấp sự cũng là đi tới trước mặt Diệp Phi, một chân dùng lực một chút, bịch âm thanh vang lên, đá ngã lăn Diệp Phi tới đây, mà thấy biểu lộ của mặt Diệp Phi, Viên chấp sự không khỏi hai mắt hí một cái.

“Thế nào? Viên chấp sự?” lúc này, Kim Tử ở phía xa nhìn thần sắc Viên chấp sự, hỏi như thế.

Nghe vậy, Viên chấp sự khoát tay áo một cái, lắc đầu nói: “Nga, không có gì, các người kiểm tra xong chưa, ngàn vạn chớ bỏ sót bất luận kẻ nào.” Nói xong, Viên chấp sự lần nữa lật ngược mấy người, chính là trở lại phiên đất trống lúc trước, ngồi xếp bằng ở trên một khối bô đoàn làm bằng bạch sắc thạch nhũ.

“Kỳ quái, lúc trước cảm ứng được tiểu tử kia chính xác là chưa có ngủ, chẳng lẽ là lão phu cảm ứng sai lầm rồi?” Viên chấp sự thấp giọng lầm bầm, không khỏi hồi tưởng lại một màn lúc trước nhìn thấy Diệp Phi ngủ say, khoe miệng chảy nước miếng, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp trầm ổn, hồn khí nội liễm, rõ ràng là dáng vẻ đã ngủ say.

“Có thể là lão phu đa nghi, nếu là giả bộ ngủ, sao có thể lừa gạt qua lão phu được, cũng được, tiểu tử này cùng Kim Tử có chút giao tình, tạm bỏ qua cho lần này, nếu là sau này lấy được nhân tình của Kim trưởng lão, chỗ tốt sau này sẽ còn lớn hơn nữa, hắc hắc!” Viên chấp sự khoe miệng giương lên, mỉm cười nói.

“Viên chấp sự, tra xét mọi người một lần, không một người thanh tỉnh!” lúc này, Kim Tử cùng Tần Dật trở lại bên cạnh Viên chấp sự, như thế nói.

“Ừ, được rồi, giăng co một hồi, các người cũng nghỉ ngơi đi.” Viên chấp sự không ngẩng đầu nói, ngay sau đó hai mắt nhắm lại, chính là ngồi tĩnh tọa tu luyện.

Mãi cho đến sáng sớm ngày thứ hai, từng cái thiếu niên từ trong hôn mê, mới lục tục chuyển người tỉnh lại, đối với cái cảm giác được ngủ như vậy, mọi người là có chút nghi ngờ.

Nhưng Viên chấp sự chẳng qua là ứng phó qua một câu, nói không thường ngồi phi hành pháp khí, sẽ có chút không thích ứng, mọi người cũng liền nửa tin nửa ngờ, mà có mấy thiếu niên thể chất không tốt, cùng với hai tên hài đồng, mãi cho đến buổi tối mới tỉnh lại.

Đối với lần này, mọi người cũng chỉ có thể hiểu là thể chất quá kém, thích ứng chậm, hơn nữa, cũng đúng là thể chất không tốt, được lực trong cơ thể vẫn chưa có hoàn toàn phát huy, chẳng qua là mọi người cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng ở trong những người này, duy chỉ có Diệp Phi, một mực ngủ thẳng tới ngày thứ hai, cũng là không có dấu hiệu tỉnh lại, cái này không khỏi làm Kim Tử có chút lo lắng, tra xét mấy lần Diệp Phi, cũng không phát hiện bất cứ dị thường nào, lúc này mới có chút yên lòng.

Mà mọi người cũng là buồn cười Diệp Phi thể chất quá kém, ngay cả hài đồng mười một tuổi cũng không bằng, Viên chấp sự cũng là nổi lên chút nghi ngờ, chính tay mình hạ dược lực, tuy nói không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng cũng tuyệt đối không đến nỗi ngủ say tận hai ngày vậy chứ.

“Viên chấp sự, Diệp Tuyên kia hẳn là không có sao chứ?” lúc này, Kim Tử đi tới trước mặt Viên chấp sự cất tiếng hỏi.

Nghe vậy, Viên chấp sự lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “không sao, nếu là đoán chừng không có sai, hẳn là kinh mạch trong cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng, đưa đến được lực phát huy chậm một chút, yên tâm đi!”

“Nga!” đáp một tiếng, Kim Tử có chút hiểu, gật đầu một cái.

Cứ như vậy, cho đến rạng sáng ngày thứ ba, tất cả mọi người còn đang trong giấc mộng, Diệp Phi chân mày động một cái, nhưng sau đó chính là không có động tĩnh.

Quý dị là, trong tay Diệp Phi, chẳng biết lúc nào xuất hiện một chỉ, cùng với đôi giày trên chân giống nhau như vậy. Mà mãi cho đến sáng sớm, mọi người rói rít tỉnh lại, chiếc giày kia lại biến mất vô ảnh vô tung.

“Di, tiểu tử này còn không có tỉnh, sẽ không ngủ chết đi chứ? Cái này cũng là ngủ liền ba ngày!” lúc này, ở bên thân Diệp Phi, có một tên thanh niên cười đùa nói.

“Cái gì? Ba ngày?” Diệp Phi chẳng biết lúc nào đã tỉnh lại, trong lòng cả kinh nghĩ đến, nhưng vẫn là không có động.

Thì ra là, hôm đó, thời điểm Viên chấp sự muốn đi kiểm tra Diệp Phi, không biết là trong lòng Diệp Phi là lên có tác dụng, còn là tâm thần mình tưởng xảy ra kỳ tích. Hắn là ở trong khoảnh khắc, tiến vào Mi Ngao Đảo bên trong mộng cảnh.

Mà ở bên trong Mi Ngao Đảo, Diệp Phi không có quan niệm thời gian, không dám dễ dàng trở lại thực tế, thật ra thì lần trước Diệp Phi chính là tìm ra một điểm quy luật, chỉ cần trong lòng không ngừng mình tưởng trở lại thực tại, liền có thể hồi tỉnh.

Mà đang ở lúc rạng sáng, Diệp Phi mang theo chân giày lần trước bỏ lại ở Mi Ngao Đảo, tỉnh lại, nhưng phát hiện là còn đêm tối, cho là còn đang ở tới hôm đó, cho nên không dám lộn xộn, lặng lẽ đem giày thu hồi.

Cho tới giờ khắc này, nghe thanh niên nói, Diệp Phi là mới biết, chính mình ngủ hẳn ba ngày lâu.

Bây giờ Diệp Phi ngược lại là có chút kích động, lần này cũng chứng minh, đồ vật ngoại giới, là có thể tồn trữ ở trong Mi Ngao Đảo, cũng có thể lần nữa lấy ra.

Chỉ chốc lát công phu, Diệp Phi từ từ giương đôi mắt, ánh mắt trời chói mắt, làm hai mắt Diệp Phi híp lại một cái. “cô lỗ” một tiếng, Diệp Phi lúc này vỗ vỗ cái bụng.

“Di, tiểu tử này tỉnh!” chợt, tên thanh niên da ngăm ngăm đen lúc trước nói chuyện, kinh ngạc nói.

Nghe vậy, mọi người rói rít ghé mắt, nhìn về phía Diệp Phi, theo sau chính là một trận xì xào bàn tán, châm biếm thể chất cũng là quá kém đi.

“Diệp đạo hữu, ngươi đã tỉnh, ngươi lần này ngủ, chính là ba ngày lâu a!” lúc này, Kim Tử đi tới trước mặt Diệp Phi, về mặt ân cần nói.

Thấy vậy, trên mặt Diệp Phi mang vẻ cảm kích, cười khò nói: “có thể là thể chất không tốt lắm, có cái gì ăn sao?” Diệp Phi cũng không quan tâm xung quanh, giờ này, ăn no bụng mới là chuyện khẩn yếu.

“U, ngươi nhìn ta trí nhớ, ngươi cũng đã ngủ ba ngày, chờ.” Nói xong, Kim Tử xoay người rời đi, mà người bốn phía, còn lại là dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Diệp Phi. Không nghĩ tới lại có một tên Thiên Nhai tông đệ tử đối với hắn chiếu cố như vậy.

Nhận lấy thức ăn, Diệp Phi chính là ăn như hổ đói, ngay sau đó lại lớn miệng uống một hớp nước trong, cùng Kim Tử hàn huyên, biết một chút tình huống mấy ngày nay.

Kể tiếp một đoạn thời gian, người chủ động tìm tới Diệp Phi làm quen cũng là không ít, còn không phải là vì quen biết một tên Thiên Nhai tông đệ tử. Vì vậy, Diệp Phi cũng là cùng với mọi người quen biết một hai.

Mà đang lúc mọi người không có áp lực trong lòng, cũng là bắt đầu đứng lên xem quang cảnh, nhưng bởi vì tốc độ quá nhanh, còn chưa kịp thấy rõ cảnh sắc phía dưới, liền chợt lóe lên, nhưng là không ánh hưởng tới mọi người hăng hái. Vừa xem vừa thảo luận một ít nghi vấn lúc tu luyện.

.....

Trong phạm vi Nam Vực Quốc, có một chỗ bị xưng là dãy ‘Vân Vụ Sơn’, bao phủ bốn phía dãy núi là sương mù dày đặc, trải rộng tứ phía cỏ thụ ngàn năm tuổi, một ít dược sư hái thuốc, thợ săn, thỉnh thoảng sẽ đi ngang qua nơi này, nhưng là không dám xâm nhập vào trong màn sương mù.

Bởi vì chỉ cần tiếp xúc với màn sương mù mệnh mỏng, sẽ liền lạc đường, nhanh thì ba năm ngày không ra được, lâu thì mười ngày nửa tháng mới đi ra cũng là chuyện bình thường, cho nên, người bình thường vừa đến phụ cận dãy vân vụ sơn, sẽ đi lòng vòng, thậm chí có người nói ở chỗ này, có người từng nhìn thấy qua thần tiên ở trên trời phi hành. Cũng vì vậy mà thăng thêm sắc thái thần bí của dãy Vân Vụ Sơn.

Xuyên thấu qua bên trong sương mù, có một tòa cự sơn nguy nga, bốn phía trải rộng lớn nhỏ các loại kiến trúc, mà ở trên đỉnh ngọn núi, cũng là có một tòa kiến trúc năm tầng, phía trên treo một khối băng hiệu, bên trên ba chữ hoàng kim “Thiên Nhai Tông”

Nơi đây, chính là đại bản doanh của Thiên Nhai tông, bốn phía sương mù, bất quá là do trận pháp cấm chế biến ảo mà ra, một khi có người phạm bị vây ở bên trong, sẽ phải bằng vận khí, chờ đợi đệ tử tuần tra, âm thầm đưa ra ngoài.

Một ngày này, nơi xa một đạo am thanh hô khiêu truyền ra, ngay sau đó, một chiếc vòng tròn to lớn màu vàng, từ từ ở trong sương mù hiện ra, hướng chỗ ngọn núi chậm rãi phi hành tới.

Chỉ chốc lát công phu, vòng tròn màu vàng đáp xuống phụ cận ngọn núi, trên đó nhảy xuống hai ba mươi đạo thân ảnh, nhưng thiếu niên chiếm đa số,

người dẫn đầu, là một hoi bào lão già, chính là hơn một tháng trước, ở Vô Hoa trấn khảo nghiệm chọn lựa đệ tử, Viên chấp sự.

Đám người Diệp Phi ngạc nhiên quan sát một màn trước mắt, tựa hồ là nhân gian tiên cảnh, xinh đẹp tráng lệ, nhưng còn chưa kịp quan sát cẩn thận, chính là bị một tên thanh niên mà Viên chấp sự gọi tới, đem mọi người an bài chỗ ở tạm thời, mà còn lại Viên chấp sự là đem phi hành pháp khí thu nhỏ, sau đó khu sử vòng tròn hướng chỗ kiến trúc to lớn bay đi.

Tiêu Tiêu

(Mọi người like Fanpage để cập nhật tin tức mới nhất nhé. Thank all!)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Sơ nhập Thiên Nhai tông

Thiên Nhai tông, bên trong chủ điện rộng rãi, sáng ngời, trên trần chủ điện có một đồ án Thái Cực Lưỡng Nghi to lớn, từng cỗ ba động như có như không, ở trong lưỡng nghi đồ án tản mát ra, thỉnh thoảng chớp động một tia linh mang.

Bốn phía trên vách tường, những viên dạ minh châu to lớn được gắn cực kỳ quy chỉnh, đem toàn bộ đại điện chiếu sáng như ban ngày, lộ ra có chút chói mắt, một ít chữ, hình vẽ, điêu khắc càng là rất sống động, tựa hồ như vật còn sống.

Phía trước đại điện, có một cái mộc đàn tử sắc, trên đó điêu khắc một ít đồ án chim muông, lẫn ranh ẩn hiện phù văn quý dị, thỉnh thoảng lóe lên rồi biến mất, nhìn qua thật là thần bí.

Mà phía dưới chủ tọa, có hai hàng ghế trúc chỉnh tề, nhìn qua xanh biếc dị thường, phẳng phát giống như là điêu khắc từ ngọc, vừa nhìn liền biết không phải phẩm vật, toàn bộ đại điện nhìn qua khí phái thâm nghiêm, nhưng lại có một loại hơi thở thần bí, đáng như tiên gia bảo địa.

Giờ phút này, đang có một lão già mặc trường bào màu lam, ngồi ngay ngắn ở trên một cái ghế trúc, người ngày râu tóc bạc trắng, vẻ mặt hiền lành, nhìn qua toát ra khí thế không giận mà uy, giờ tay nhắc chân thật mang một trận tiên gia phong phạm.

Nhưng một thân hơi thở ba động, không biết là so với Viên chấp sự mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần, người này chính là một tên quân sự, Thiên Nhai tông trưởng lão Không Minh, tu vi càng là Trúc cơ đại viên mãn, chỉ nửa bước nữa là bước vào hàng ngũ cao cấp tu sĩ Ngưng Đan, một ít sự vụ lớn nhỏ trong tông môn, hiện tại đều là một tay Không Minh trưởng lão xử lý.

Đang nhắm mắt suy tưởng, chợt thần sắc Không Minh trưởng lão vừa động, ngay sau đó giường đôi mất, hai đạo tinh mang bắn ra, quay đầu nhìn về phía đại môn chủ điện.

Chỉ chớp lát công phu, một đạo thân ảnh màu xám, từ nơi cửa xuất hiện, mới vừa nhìn thấy Không Minh trưởng lão sau, người này liền đi tới trước, thần sắc cung kính đứng ở một bên.

“nhanh như vậy đã trở lại? không cùng những người khác đồng hành sao?” Không Minh trưởng lão thần sắc không biến hóa nói, mà thân ảnh màu xám, chính là Viên chấp sự.

“Hồi bẩm Không Minh trưởng lão, ta cùng với Tổng chấp sự chạy trở lại trước, không có chờ đồng môn ở Đào Nguyên trấn, chẳng qua là mau quay trở lại phục mệnh, nhưng là.....” Ngưng nói, Viên chấp sự lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Không Minh trưởng lão, thấy không có phản ứng gì.

“Nhưng là, nửa đường xảy ra một điểm ngoài ý muốn, có một nhóm người áo đen, ở trên đường tập kích ta, nhờ có ban đầu vì bảo hộ đám đệ tử tiềm năng mà mau bỏ chạy, mới may mắn thoát được một kiếp, bất quá, cũng là tổn thất hai tên đệ tử hợp cách.” Viên chấp sự thận trọng nói, thỉnh thoảng nhìn trộm Không Minh trưởng lão một chút.

“Nga, gặp tập kích? Đối phương tổng cộng mấy người? ngay cả thân phận một người cũng không có nhìn ra sao?” Không Minh trưởng lão thần sắc vừa động, một bộ đánh giá nói.

Nghe vậy, Viên chấp sự lắc đầu nói: “Đối phương có ba tên Trúc cơ kỳ tu sĩ, đều là mang theo mặt nạ, nhưng ta lại không dám cùng bọn họ dây dưa, cho nên dưới tình thế cấp bách, ngược lại cũng không nhìn ra đối phương là ai.”

“Có thể cùng Thiên Nhai tông chúng ta đối địch, cũng không phải chính là Tiêu Dao Cốc cùng Vạn Kiếm Các, về phần Huyền Tông một phùng nữ lưu, đa số đều là mị thuật đầu độc lòng người, người hèn lả sẽ phân biệt được, cho nên, Huyền Tông cũng sẽ không làm việc này.

Vạn Kiếm Các tuy nói ngoài mặt là danh môn chính phái, nhưng trong tối cũng thường xuyên làm một ít chuyện người không thấy, bất quá, gần nhất cùng chúng ta coi như hòa hảo, cũng không có khả năng.

Duy chỉ còn lại Tiêu Dao Cốc, vốn không tính là môn phái, chỉ là một ít tán tu tụ tập tạo thành thế lực, nhưng đa số là hạng người cùng hung cực ác, lại xưng là nơi ác đồ tránh nạn, bây giờ nhân số ngày càng nhiều, mơ hồ cùng bọn ta mấy đại tông phái minh tranh ám đấu.

Chẳng lẽ, là Tiêu Dao Cốc làm? Nhưng đây cũng là vì sao? Bọn họ không thể nào hứng thú cướp đoạt đệ tử chưa có nhập môn như vậy, bọn họ chỉ biết chiêu thu tu sĩ thành danh, có thực lực nhất định, căn bản không có tự tay bồi dưỡng đệ tử.” Không Minh trưởng lão phân tích cặn kẽ các khả năng.

“cái này, cũng không phải thay đổi rồi chứ.” Viên chấp sự lắc đầu một cái.

“ừ, đúng rồi, hao tổn chính xác là tên đệ tử nào?” Không Minh trưởng lão hỏi.

Nghe vậy, Viên chấp sự hồi đáp: “Một người tán tu, tên còn lại, là hậu nhVn của Tiêu gia tại Vô Hoa trấn!”

“Nga? Tên tán tu kia thì không nói, nhưng Tiêu gia ở Vô Hoa trấn, vẫn là có liên quan một chút, tuy nói không dám cùng chúng ta chất vấn, nhưng bức này danh tiếng nếu là truyền ra ngoài, cũng là không tốt lắm, người suy nghĩ một ít biện pháp, đi trấn an Tiêu gia một chút!” Không Minh trưởng lão như vậy nói. Hiển nhiên cũng không có đem chuyện này quá mức để ở trong lòng.

“Đạ, chuyện này Viên kiệt nhất định làm xong, xin Không Minh trưởng lão yên tâm!” dừng một chút, Viên chấp sự hỏi: “Trưởng lão, vậy thì chờ nửa tháng sau, đi qua cử hành nhập môn đại điển, Viên kiệt lại đi Vô Hoa trấn một chuyến!”

“Cũng tốt, những hài tử kia đều đã sắp xếp xong xuôi?” Không Minh trưởng lão nhẹ giọng hỏi.

“Đạ, cũng đã an bài chỗ ở xong, không tới nhập môn đại điển, cũng sẽ không ra ngoài chạy loạn đấy.” Viên chấp sự gật đầu một cái. “Không Minh trưởng lão, nếu là không có việc gì nữa, vậy ta trước hết đi xuống, thuận tiện xem những hài tử kia một chút.”

Thấy Không Minh trưởng lão khẽ gật đầu, Viên chấp sự thân hình vừa chuyển, hướng cửa đại điện đi tới.

.....

Bên ngoài một chỗ điện các, bên trong một gian tĩnh thất, cũng không coi là lớn, bài trí cũng cực kỳ đơn giản, ba thân ảnh thiếu niên xuất hiện ở trong đó, một người mặc tử sam, thân hình cao lớn, ngồi ở trên giường hết nhìn đông lại nhìn tây.

Một gã thiếu niên khác một thân áo xám, hai mắt tinh quang lờ lờ, một bộ khôn khéo dị thường, đang cầm trục giản ghi chép cái gì đó.

Người cuối cùng, còn lại là một thiếu niên mặc áo bào trắng, da hơi đen, vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng ánh mắt chính là có chút mờ đục, đáng vẻ đàn độn, giờ phút này, đang nằm ở trên giường suy nghĩ cái gì.

Mà ba người này, chính là Diệp Phi, Vạn Phong Sơn, cùng với Vạn sự thông Liễu Kiên.

Vạn Phong Sơn thu hồi ánh mắt, nhìn một chút Diệp Phi nãy giờ im lặng, nhẹ giọng nói: “Diệp đạo hữu, người thế nào ngay cả câu nào cũng đều không nói? Dù gì chúng ta cũng là bị phân đến cùng một gian phòng, cùng với chúng ta hàn huyên một chút, như thế nào?”

“Đúng vậy, Diệp đạo hữu, ta nhưng là đã giúp người, bất kể lời nói của ta có tác dụng hay không, ta còn la đảm bảo người là Vô Hoa trấn tán tu chúng ta, nếu không người không thường đi ra ngoài, ở Vô Hoa trấn cũng không có bằng hữu, bọn họ là rất khó tin tưởng người.” Liễu Kiên cũng nhận lấy đề tài này, hướng Diệp Phi nói qua.

Nghe vậy, Diệp Phi âm thầm nhủ một cái, cùng hai người này phân đến một gian phòng, thật sự là có chút buồn bực, hai người này, có thể nói là tự dưng ăn ý, cả ngày thao thao bất tuyệt, mình lại không biết cùng người ta nói gì.

Thật ra thì trong gian phòng này còn có một tên thanh niên là Thiệu Vũ, cũng chính là người cười nhạo Diệp Phi thể chất kém cỏi, nhưng vì thiếu niên da so với Diệp Phi còn đen hơn, hần hình như là có người quen ở phòng khác, bây giờ nghe không lọt hai người này huyền thuyên bất tận, trực tiếp qua phòng khác chơi. Nhiều lắm cũng chính là buổi tối, trước lúc đi ngủ sẽ trở lại.

Chủ yếu là hai người phối hợp hết sức ăn ý, một xướng một họa, nói văng cả nước miếng, đem thiếu niên da ngăm đen kia ra đánh giá, nói cái gì than đen than đen, roi trên đất liền không nhìn thấy các loại.

Mặc dù không có nói thẳng, nhưng là kẻ ngu cũng biết chuyện gì xảy ra, cái này không khỏi làm cho Diệp Phi không biết nói sao, tựa hồ là thiếu niên Thiệu Vũ cũng không có đặc tội qua hai người này mà. Không biết hai vị đại thần vì sao trêu chọc thanh niên này như thế.

Ho khan một cái, “Hai vị, Thiệu Vũ đạo hữu đã đi rồi, bây giờ đến phiên ta sao?” Diệp Phi ở trong lòng đảm bảo, nếu như là mình có người quen ở phòng khác, khẳng định cũng không ở nơi này lâu thêm một khắc, tránh cho hai người này đoán ra đoán vào, hỏi han không ngừng.

“Ài, Diệp đạo hữu, người nói cái gì vậy? người sao có thể cùng tên Thiệu Vũ, cái đó than đen so đây.? Liễu Kiên nói xong, thấy sắc mặt Diệp Phi có chút không đúng, vì Vạn sự thông này tựa hồ nghĩ tới điều gì, khoe miệng nhấc lên, cười khan nói: “Ngạch, cái đó, tuy nói người cũng không có trắng, nhưng tối thiểu là không có đáng dấp như hần đen a, hắc hắc, người đừng ngại, Diệp đạo hữu, ta đảm bảo chưa nói người.”

Nghe lời này, càng làm cho Diệp Phi không biết nói sao, hận không thể đem cái mặt nạ mẫu thân đeo cho mình gỡ xuống, để cho hai người xem xem một chút, đến cùng là hắc hay là không hắc, tuy nói Diệp Phi trải qua nhiều việc như vậy, tâm cảnh cùng với một ít thiếu niên chừng chạc hơn nhiều, nhưng khó có thể bỏ đi một tia thiếu niên kiệt ngạo.

“Ngươi là chưa nói qua ta, nhưng là so với không nói càng làm ta không tiếp thụ nổi, cái gì mà không có hắc hắc? kia không phải nói ta cũng đáng đáp than đen sao? Lời này Diệp Phi trong lòng tự nghĩ, nhưng là không có nói ra.

“Hắc hắc, ta hiểu ý của ngươi, chẳng qua là bình thường không nói chuyện, thói quen vậy thôi.” Diệp Phi miễn cưỡng nặn ra vẻ mặt tươi cười, nói như thế. Nhưng trong lòng thì âm thầm phỉ báng không dứt!

Tiêu Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Nhập môn đại điển

Thấy Liễu Kiền có chút lúng túng, Vạn Phong Sơn vui vẻ, cười nói: “Diệp đạo hữu, thật ra thì hai người bọn ta sợ dĩ sẽ giẫm cột Thiệu Vũ, chỉ là bởi vì khi chúng ta đang đi trên đường, hắc mấy lần giẫm cột ngươi thế chất không bằng một đứa con nít.

Cho nên, chúng ta cũng là đang vì ngươi hạ giận mà thôi, cũng không có muốn giẫm ngươi, đứng không Liễu Kiền?” nói xong, Vạn Phong Sơn nhìn một chút Liễu Kiền.

Nghe vậy, Liễu Kiền đầu như con gà con mổ thóc gật không ngừng, cười hắc hắc, xin lỗi nhìn Diệp Phi.

“Nga, nói như vậy là ta trách lầm hai vị, thật ra thì ta cũng không quan tâm điều này, Thiệu Vũ cũng là nói lời thật, ta thế chất quả thật chưa ra hình dáng gì, bất quá, vẫn muốn cảm ơn hai người.” Diệp Phi cảm giác được hai người không có nói dối, nhưng sợ dĩ hai người sẽ làm như thế, nói vậy, chắc là do mình quen biết Kim Tử.

Cứ như vậy, ở trong phòng ba người đang tán gẫu, nhưng Diệp Phi một mực không thể nào mở miệng, một lúc sau, hai người ngược lại cũng quen thuộc tính cách của Diệp Phi.

Trong lúc rảnh rỗi, Diệp Phi yên lặng ngồi tĩnh tọa tu luyện, mà Vạn Phong Sơn hai người tựa hồ rất là hợp ý, thường chung một chỗ đùa giỡn, bất quá tên thanh niên Thiệu Vũ, trừ buổi tối ngủ, ban ngày cơ hồ rất ít trở lại.

Cứ như vậy, hơn nửa tháng sau, Thiên Nhai Tông nhập môn đại điển, cũng rốt cục kéo ra tự mạc, mà những chấp sự đi chiêu thu đệ tử, mấy ngày trước đã trở về.

.....

Khôn Nghiễm Điện, một tòa kiến trúc ba tầng có màu sắc cổ đồng, chính là kiến trúc nổi tiếng của Thiên Nhai Tông, nếu là người thắng đi ra từ đây, ai ai cũng đều siêu quần bạt tụy, mà ở Khôn Nghiễm Điện này nó như một lời đài vậy.

Mỗi lần ở Thiên Nhai Tông có tỷ thí, chiêu thu đệ tử khảo nghiệm, đều tiến hành ở đây. Thậm chí có đệ tử muốn giải quyết chuyện riêng tư, cũng ở đây công bình quyết đấu.

Ngày này, Khôn Nghiễm Điện dị thường náo nhiệt, bên trong không có bài trí gì sang trọng, chỉ có lời đài chính giữa, bốn phía rậm rạp chằng chịt ghế ngồi, giờ phút này cơ hồ không còn một chỗ trống.

Mà ngay phía trước Khôn Nghiễm Điện, là một chỗ đặc biệt cao lớn thạch đài, trên đó để một ghế ngồi hết sức trang trọng, chính là chỗ của chương môn.

P phía dưới có hơn mười chỗ ngồi, giờ phút này, có mấy đạo nhân ảnh ngồi ở trên đó, mỗi người đều là hồng quang đầy mặt, hơi thở du trường, người có tu vi thấp nhất là Trúc Cơ sơ kỳ.

Lúc này, một lão giả mang áo lam bào trong nhóm người đó, sắc mặt hiền lành, tóc trắng râu bạc trắng, chợt đứng dậy, hướng về phía đám người nói: “lần này nhập môn đại điển, là lão phu tự mình chủ trì, nói vậy các vị chấp sự đã khi tị thí đã phổ biến cho các người.

Kế tiếp, chỉ cần các ngươi đối chiến, chọn lựa một ít hảo căn cơ, có tiềm lực người chiến thắng, trực tiếp thăng làm đệ tử chính thức, về phần người thất bại, cũng có thể ở Thiên Nhai Tông làm một đệ tử ký danh.

Dĩ nhiên, điểm này không bắt buộc, nếu như không thích ở lại Thiên Nhai Tông, người thất bại có thể nói lên, đến lúc đó sẽ có người đưa bọn ngươi trở về, nhưng là một khi rời đi, sau này cũng ở đây sẽ không có cơ hội trở thành đệ tử của Thiên Nhai Tông” người nói chuyện, chính là Vô Minh trưởng lão.

Nghe vậy, mọi người dưới đài rối rít gật đầu, thần sắc cũng trở nên nghiêm nghị, mà Diệp Phi thì nắm chặt quả đấm, gật đầu một cái. Nhất định phải

chiến thắng, trở thành đệ tử chính thức, chỉ có như vậy, mới có thể học được pháp thuật tốt hơn.

“Tốt lắm, tiếp theo, các vị chấp sự, mang người mà các người phụ trách, bắt đầu tỉ thí đi.” Vô Minh trưởng lão nói xong, chính là ngồi xuống.

Lúc này, phụ cận các lôi đài đều bu đầy người, Diệp Phi lúc này mới phát hiện, người phạm thiếu niên cùng nhau khảo nghiệm, cũng không có ở chỗ tỉ thí này, nhưng chung quanh cũng có nhiều hơn người khác, hiển nhiên không phải là cùng mình cùng nhau đi tới Thiên Nhai Tông.

“Diệp đạo hữu, mấy lôi đài kia, theo thứ tự là Đào Nguyên trấn, Nhị Ngự trấn, Vạn Bảo trấn, bốn phía đang ngồi, cũng là đệ tử cũ của Thiên Nhai Tông, chẳng qua là không có việc gì tới xem náo nhiệt.” lúc này, Liễu Kiên cho Diệp Phi giải thích, không hề danh hiệu là vạn sự thông, mới tới nửa tháng, liền đối với những người này quen thuộc như vậy. Diệp Phi không khỏi nghĩ đến.

“Liễu Kiên, hy vọng người đừng gặp phải ta, nếu không, hắc hắc!” lúc này, Vạn Phong Sơn chợt đưa ra quả đấm, ở Liễu Kiên trước mặt của quơ quơ, hiển nhiên trong khoảng thời gian này, đấm người Diệp Phi quan hệ thân cận không ít.

Ngay vào lúc này, Viên chấp sự chợt xuất hiện ở bên đấm người Diệp Phi, cao giọng nói: “lúc trước lời nói Vô Minh trưởng lão, các người cũng đã nghe, lúc tỉ thí, cũng không có nhiều quy tắc quá.

Thứ nhất, nếu đối phương đã nhận thua, thì không thể tiếp tục tấn công, thứ hai, ở tỷ thí, không hạn chế thủ đoạn, nhưng là đến điểm thì dừng, không nên dễ xảy ra án mạng, bất quá, tỉ thí cũng thật nguy hiểm, nếu là thật xảy ra điều gì ngoài ý muốn, mọi người cũng chỉ có thể nhận mệnh.”

Nghe vậy, mọi người không khỏi mặt liền biến sắc, cũng chỉ những người có tu vi cao thì thần sắc không có thay đổi gì.

“Ha ha, bất quá mọi người yên tâm, ở mỗi lôi đài đều an bài một gã chấp sự, một khi phát sinh nguy hiểm, chúng ta cũng sẽ xuất thủ.” lúc này, Viên chấp sự chợt ha ha cười một tiếng nói.

Diệp Phi nghe không khỏi trong lòng cười thầm, Viên chấp sự cũng thật biết bán quan tử, bất quá bây giờ mình nắm được chuỗi giết người diệt khẩu của hắn, nếu sau này nếu là thành Thiên Nhai Tông đệ tử, ngược lại có thể thật tốt lợi dụng một phen.

“Mọi người tới rút thăm đi!” nói xong, Viên chấp sự vung tay, trong tay tự nhiên nhiều hơn một túi, ngay sau đó ném vào bàn gỗ bên cạnh.

Thấy vậy, Đinh Trữ mấy bước đi tới trước bàn, đưa tay vào túi lấy ra một khối trúc phiến, ngay sau đó, mọi người đều rút ra một cái, Diệp Phi cũng là rút được liễu một trúc phiến, trên đó khắc hai chữ ‘giáp nhất’.

“Lần này đối chiến phân thành ba vòng, có hai mươi tám người, chia làm hai nhóm, chiến thắng vòng thứ nhất gồm mười bốn người, tiến hành vòng thứ hai, nếu tiếp tục chiến thắng thì có bảy người có tư cách chọn làm đệ tử chính thức, bảy người thất bại thì chờ tỉ thí vòng ba.

Mà mười bốn người thất bại ở vòng thứ nhất, tiến hành vòng thứ hai đối chiến, lần nữa thất bại trực tiếp đào thải, bảy người chiến thắng, tiến hành đối chiến vòng thứ 3, cuối cùng chọn lựa bảy người chiến thắng có tư cách là đệ tử chính thức, người thất bại đào thải.

Mọi người cũng không cần nản chí, đây chẳng qua là nghiệm chứng thực lực tổng hợp của mọi người, cuối cùng, là Vô Minh trưởng lão, tự mình kiểm nghiệm căn cơ, tiềm lực của mọi người, hơn nữa căn cứ vào thực lực chiến đấu, chọn lựa ra chân chính đệ tử chính thức.

Nhưng là một loại có tư cách đệ tử chính thức, cơ hồ đều được chọn làm đệ tử, chẳng qua là số người đào thải, có thể được Vô Minh trưởng lão chọn, tỷ lệ sẽ phải nhỏ hơn rất nhiều. cho nên lúc đối chiến, mọi người muốn dùng toàn lực, ai có thắc mắc gì không?” Viên chấp sự nói quy tắc cho mọi người.

Thấy mọi người gật đầu, Viên chấp sự khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “tốt lắm, giáp nhất đối chiến ất nhất, giáp nhị đối chiến ất nhị, tương tự, mọi người đều có trúc phiến, lên đài đi.”

Nghe vậy, Diệp Phi cũng không có để ý tới Vạn Phong Sơn hai người, cầm trong tay trúc phiến, trực tiếp hướng lôi đài số một đi tới, ngay sau đó thân hình nhảy lên, vững vàng rơi xuống trên lôi đài.

Nhưng sau một khắc, Diệp Phi không khỏi có chút ngoài ý muốn, thật là đúng dịp, tên ngăm đen thanh niên Thiệu Vũ, đang hướng lôi đài mình đi tới, một tiến bước, vèo một tiếng, rơi vào trên lôi đài.

“Hắc hắc, không nghĩ tới, lại cùng người đối chiến, ta người đều là Luyện Khí kỳ tầng thứ bảy, nhưng người thể chất suy yếu như vậy, nếu chiến đấu lâu dài, nhất định là không chịu nổi đi?” lúc này, Thiệu Vũ tràn đầy tự tin, hướng về phía Diệp Phi nói.

Nghe vậy, Diệp Phi cũng không có ngại, chẳng qua là khẽ cười nói: “ta cũng không có nghĩ đến sẽ là người, nhưng vô luận đối thủ là người nào, ta cũng sẽ toàn lực ứng phó, nếu biết mình thể chất không tốt, dĩ nhiên sẽ không cùng người kéo dài chiến đấu.”

Vừa nói chuyện, Diệp Phi cũng không có khách khí, trực tiếp vỗ túi đựng đồ bên hông, bá một cái, một đạo thanh mang chợt lóe ra, ngay sau đó, Diệp Phi trong tay, xuất hiện một thanh màu xanh trường kiếm.

Thấy vậy, Thiệu Vũ cũng không dám chậm trễ chút nào, trực tiếp vung tay, dao găm cấp thấp pháp khí, hai mắt híp lại, chăm chú nhìn Diệp Phi. “động thủ đi, xem người thể chất yếu, để cho người xuất thủ trước.”

Đối với loại này tỉ thí, cũng không phải là liều mạng, hai người trong lòng rõ ràng, cũng không thích hợp đem pháp khí đối địch ở không trung, thứ nhất

thương vong không tốt khổng chế, thứ hai, quá mức tiêu hao pháp lực, nhất là Diệp Phi, hiện nay có lãng bộ quyết phối hợp, ngược lại rất thích hợp lấy tốc độ thủ thắng.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi truyền ra một tiếng quát khê, ngay sau đó một tay bắn ra, vèo vèo vèo, ba viên tiểu hỏa cầu bắn nhanh ra, một chớp hướng Thiệu Vũ đánh đi, ngay sau đó, thân hình chợt lóe, hướng Thiệu Vũ cấp tốc phóng tới, hẳn là không có sử dụng lãng bộ quyết.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đấu pháp

Thấy đối diện ba viên tiểu hỏa cầu, Thiệu Vũ trên mặt thoáng qua một tia không thèm, cổ tay run lên, chuôi dao găm màu sắc cổ đồng lóe sáng lên, ngay sau đó vung lên một cái.

Bành bành bành, ba viên tiểu hỏa cầu, không có gì bất ngờ, bị cản lại. Ba viên tiểu hỏa cầu nổ làm sáng lên một vùng. Mà lúc này, Diệp Phi đã chạy đến trước người của Thiệu Vũ, một kiếm hướng kỳ cổ họng của hắn đâm tới.

Thấy vậy, Thiệu Vũ thần sắc không thay đổi, phảng phất đã sớm đoán được như vậy, thân hình chợt lóe, tránh thoát trường kiếm của Diệp Phi, nhưng dao găm trong tay thuận thế hướng Diệp Phi chém tới.

Thương lang lang! một trận tiếng vang do va chạm kim loại phát ra.

Diệp Phi thu hồi đích trường kiếm, vừa đứng chặn lại dao găm của Thiệu Vũ, lúc này phóng ra một ánh sách, nhưng bảo vật của hai người chẳng qua là sáng lên, nhưng vẫn bình yên vô sự, nếu đổi là người phàm không có pháp lực điều khiển, sợ rằng một kích này liền đem đối phương đưa vào hoàng tuyền.

Mà giờ khắc này Thiệu Vũ mặt cười lạng, tay khác tạo ra một đạo pháp quyết, ngay sau đó hướng Diệp Phi, bùm một tiếng, một cột nước bắn nhanh hướng về phía đầu của Diệp Phi.

Thân hình chợt lóe lùi về phía sau, cùng lúc đó, Diệp Phi vội vàng một tay hướng về phía không trung thi triển pháp quyết, bá một cái, một bức tường bằng nước tạo ra trước mặt Diệp Phi, ngăn chặn cột nước đang bay tới, nhưng cũng vì vậy, chặn lại tầm mắt của mình.

Phải biết, loại chiến đấu này dù là trong nháy mắt, cũng có thể có thể phân ra thắng bại, Thiệu Vũ không hổ là rất có kinh nghiệm chiến đấu, lúc trước công kích bằng dao găm, chính là muốn tiếp cận Diệp Phi.

Nhưng công kích bằng cột nước là che mắt người, mà lúc Diệp Phi tạo ra bức tường bằng nước trong chớp lát, Thiệu Vũ thân hình vừa động, cấp tốc hướng Diệp Phi phóng tới, trong mắt toát ra nụ cười chiến thắng.

Một kiếm xuất thủ rất nhanh, mặc dù không thể đem đối phương chém chết, cũng đủ để đem đối phương trọng thương, trừ phi đối phương nhận thua, nếu không, Thiệu Vũ tuyệt đối sẽ không nhân từ dừng tay.

Vòng qua bức tường nước, trong mắt Thiệu Vũ hàn mang chợt lóe, trong tay dao găm lóe lên, hướng về phía Diệp Phi không có chút chuẩn bị nào đâm tới. Kết thúc, Thiệu Vũ trong lòng nghĩ như thế đến. nhưng trong tay động tác cũng không dừng, cũng không có suy nghĩ khinh thường.

Mà lúc con dao găm sắp chạm vào ngực Diệp Phi, Diệp Phi trên mặt, chợt hiện ra một nụ cười quý dị, thấy vậy, Thiệu Vũ hai mắt hí một cái, một loại cảm giác không ổn ở đáy lòng dâng lên.

Không đúng, trường kiếm trong tay Diệp Phi không thấy. Tuy phát hiện được, nhưng Thiệu Vũ cũng không cách nào dừng tay, dao găm vẫn đâm về phía trước, chẳng qua là trong chớp mắt, Diệp Phi tắt bại, Thiệu Vũ bây giờ không tin hẳn có thể cản được đòn tấn công này.

Động tác này chỉ trong chớp mắt, căn bản không kịp nghĩ nhiều.

Nhưng sau một khắc, lúc dao găm cách ngực Diệp Phi chưa đầy nửa thước, cũng là sắc mặt đại biến, trong tay động tác dừng lại, mắt thấy sắp thắng lợi, nhưng cũng không dám đâm về phía trước nữa.

“Người động một cái, ta liền không khách khí!” Diệp Phi một tay thi triển pháp quyết, thành trúc ở ngực nói, cùng lúc đó, thân hình chợt lóe về phía sau, cùng dao găm trong tay Thiệu Vũ kéo ra khoảng cách.

Mà ở sau lưng Thiệu Vũ, một thanh màu xanh trường kiếm, cũng chẳng biết lúc nào chia vào lưng hắn, ngay cả thân bào phục màu đen, đều bị đâm phá đi vào, Thiệu Vũ rõ ràng cảm giác được, sau lưng của mình, đã bị trường kiếm tạo thành nhân nhạ vết thương, đang có máu tươi thấm ra.

“Không thể nào, người như thế nào biết kế hoạch của ta? không thể nào có người phản ứng nhanh như vậy.” Thiệu Vũ không thể tin nói, một chiêu này, Thiệu Vũ đã rèn luyện không biết bao nhiêu lần, không biết đã từng đánh bại bao nhiêu đối thủ.

Mà lúc luyện tập chiêu thức này, Thiệu Vũ cũng dùng rất nhiều tâm tư, cơ hồ nhắm mắt lại cũng có thể thi triển ra, chỉ cần đối phương chặn chiêu thức cột nước của mình, thì thất bại chắc chắn, trừ phi hắn có thể biết trước kế hoạch của mình, hoặc là nói đôi mắt đối phương là thiên nhãn có thể nhìn thấy tất cả công kích của mình.

Thiệu Vũ không biết là, Diệp Phi ánh mắt mặc dù không phải là thiên nhãn, nhưng hắn có thần thức a, cảm giác được rõ ràng nhất cử nhất động của Thiệu Vũ.

Phát hiện Thiệu Vũ hướng mình phóng nhanh tới, Diệp Phi không nói hai lời đem Nguyên Kiếm Quang thu lại, từ một bên vòng qua, trực tiếp đâm về phía Thiệu Vũ không có phòng bị, dù sao Thiệu Vũ không có thần thức, làm sao phát hiện ra bị đánh lén.

Nếu không phải thần thức có thể cảm ứng được trường kiếm, không chế dễ dàng, Diệp Phi cũng không có thể chỉ đâm vào da Thiệu Vũ làm hắn bị thương nhẹ, mà có thể làm hắn trọng thương.

“Ngươi không nhận thua sao?” Diệp Phi nhìn một chút Thiệu Vũ đang im lặng, nhướn mày nói.

Mà bây giờ Thiệu Vũ suy nghĩ mờ mịt, trên mặt như cũ vẫn không thể tin, nhưng trong lòng thì cực kỳ không cam lòng, nếu là mình cẩn thận kéo dài trận chiến, nói không chừng sớm sẽ đem đối phương đánh bại, chẳng qua là hắn muốn chiến thắng nhẹ nhàng ở vòng thứ nhất.

Nhưng sự thực đặt ở nơi này, cũng không phải Thiệu Vũ không cúi đầu, tuy nói trong lòng không phục, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nhận thua, ngay sau đó không cam lòng đi xuống lôi đài.

“Hào, vòng thứ nhất giáp đội Diệp Phi thắng!” Viên chấp sự cũng có chút kinh ngạc, nhìn Diệp Phi thu hồi trường kiếm, ngay sau đó công bố kết quả đối chiến, Diệp Phi cũng đi xuống lôi đài, trên mặt cũng không vui mừng vì thắng lợi.

“Kỳ quái, tiểu tử này phản ứng nhanh như vậy? Xem ra kinh nghiệm chiến đấu tương đối phong phú, thường cùng người đối chiến, nếu không trường kiếm đâm vào đối thủ chính xác như vậy, chỉ phá vỡ da.” Viên chấp sự nhỏ giọng thăm thẳm thì, lúc trước đã sớm chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần bảo kiếm của Diệp Phi mất không chế, đâm vào chút nữa, lập tức sẽ xuất thủ đoạt lấy bảo kiếm, không thể nào để cho Thiệu Vũ bị thương tổn.

Trở lại chỗ ngồi, Diệp Phi phát hiện vạn sự thông Liễn Kiên gương mặt buồn bã, hỏi thăm mới biết được vòng thứ nhất chính là gặp được Đinh Trữ, không cần động thủ tự nhận thua.

Mà Vạn Phong Sơn vẫn còn có chút thực lực, vòng thứ nhất tuy rằng cố hết sức, nhưng cuối cùng vẫn đánh bại đối thủ, thu được thắng lợi, chỉ cần chiến thắng thêm một vòng, như vậy liền không cần tham dự vòng thứ ba, trực tiếp lên cấp có tư cách được chọn làm đệ tử chính thức.

“Hắc hắc, vạn sự thông, ngươi cũng không cần quá lo lắng, một hồi ngươi không phải là còn có cơ hội vòng thứ hai sao? chỉ cần thủ thắng, vẫn có hy vọng.” Vạn Phong Sơn vỗ vỗ bả vai Liễn Kiên, cười ha hả nói.

Liễn Kiên vẻ mặt đưa đám, thờ dãi nói: “ai, ta chỉ còn lại một cơ, các ngươi cũng còn có hai cơ hội, nếu là lần sau vẫn xui xẻo, gặp Tần Dật, Lưu Chí, Thạch Nham đám người, ta liền thật coi như là xong rồi.”

Nghe vậy, Diệp Phi cùng Vạn Phong Sơn không khỏi khẽ mỉm cười, mà đang ở lúc ba người nói chuyện, kết quả vòng thứ nhất cũng đã có. Giáp đội tổng cộng năm người chiến thắng, át đội chín người, kế tiếp, mười bốn người chiến thắng tiến hành rút thăm, chuẩn bị chiến đấu vòng thứ hai.

Mà lần này vận khí Diệp Phi tựa hồ không tốt lắm, đối thủ là luyện khí kỳ tăng thứ tám, có gia tộc bối cảnh Lưu Chí, cũng là ở Vô Hoa trấn, không cần khảo nghiệm liền trực tiếp thông qua.

Vốn là coi như lần này chiến bại, Diệp Phi cũng vẫn có một cơ hội tham gia vòng thứ ba, hoàn toàn có thể cất giữ thực lực, chờ đợi vòng thứ ba đến, mà lần này chóng lại Lưu Chí, nói thật, Diệp Phi cũng biết mình không có phần thắng.

Nhưng Diệp Phi vẫn xuất hiện ở trên lôi đài, dứt khoát đứng ở đối diện Lưu Chí, cũng không phải là Diệp Phi không lượng sức mình, bởi vì Diệp Phi chưa từng cùng người mạnh hơn mình chiến đấu, bây giờ có cơ hội tốt như vậy, đối thủ lại cao hơn mình có một cấp.

Vừa đứng lợi dụng cơ hội lần này, thật tốt mà luyện mình một phen, xem một chút mình nếu như thi triển Lăng Bộ Quyết, cộng thêm ưu thế là mình có thần thức, cùng luyện khí kỳ tăng thứ tám, rốt cuộc còn có bao nhiêu chênh lệch.

Nếu là thật đích không địch lại, mình có thể lập tức nhận thua, tuyệt đối sẽ không liều mạng, huống chi bốn phía còn có chấp sự che chở, Diệp Phi nghĩ như thế.

“Ngươi thật đúng là không nhận thua sao? cho ngươi một lần cơ hội!” nhìn một chút Diệp Phi, Lưu Chí nói, trong mắt cũng không có khinh miệt, nhưng cũng không có coi trọng Diệp Phi.

Nhìn đối diện thiếu niên vóc người mập lùn, mặt mũi bình thường, Diệp Phi không nói gì, trực tiếp lấy ra Nguyên Kiếm Quang, dùng hành động trả lời đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Đấu pháp (Hạ)

Thấy Diệp Phi thật muốn động thủ, Lưu Chí ngược lại cũng không có nói thêm cái gì, một tay vỗ một cái bên hông túi đựng đồ, vèo một tiếng, một đạo quang hà bắn nhanh ra, một quanh quần đi qua, bỗng nhiên ở giữa không trung biến thành một chuỗi màu đen thiết chùy chừng ba thước, nhìn qua có vẻ là rất nặng. Hẳn là một món trung cấp pháp khí.

“ta hạ thủ cho tới bây giờ sẽ không lưu tình, nếu là phát sinh cái gì ngoài ý muốn, vậy ngươi không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh, hắc hắc.” nói xong, Lưu Chí khước miệng giương lên, mới vừa rồi chỉ kém một đường thua ở dưới tay Liễu Thạch Nham, vừa đúng lúc đem tức giận trút ra ở trên người Diệp Phi.

Sau một khắc, giờ tay lên hướng giữa không trung màu đen thiết chùy một chút, ông một tiếng, hắc mang chột lóe, phát ra hô hô tiếng gió, thiết chùy màu đen chính là hướng đỉnh đầu Diệp Phi đập một cái đi.

Thấy Lưu Chí trực tiếp hạ tử thủ, Diệp Phi cũng không dám khinh thường, dù sao đối phương so với mình là cao hơn một tầng, trực tiếp thi triển Lăng Bộ quyết gia trì, hai chân bạch mang chột lóe.

“cái gì? Cực Quang Lăng Bộ Quyết?” thấy vậy, Lưu Chí có chút ra nói.

ngay sau đó, Diệp Phi đem Nguyên Kiếm Quang hướng giữa không trung ném đi, trong miệng một tiếng quát khê.

bành, một tiếng vang thật lớn, kia Nguyên Kiếm Quang chẳng qua là ánh sáng chột lóe lên, chính là bị thiết chùy màu đen kia một kích mà bay, đối phương không hổ là trung cấp pháp khí, uy năng đúng là kinh khủng.

không kịp nghĩ nhiều, Diệp Phi một tay bên hông ném đi, vèo một tiếng, một chuỗi trường thương màu xám tro bắn nhanh ra, chỉ một chớp động, hướng thiết chùy màu xám tro một chém đi.

“cái gì? cái này, Hồ Song bị tiêu tử ngươi giết? không trách hẳn không có tham gia kết nghiệm lần này, mà bảo vật công pháp cũng rơi vào trên tay của ngươi.” Lưu Chí kinh ngạc vô cùng đứng lên, phải biết thực lực Hồ Song, đây chính là cùng mình cơ hồ không phân cao thấp đây.

thấy trường thương đề ở thiết chùy, Diệp Phi trực tiếp một tay một chiêu, nơi xa Nguyên Kiếm Quang khẽ run lên, một cái bay trở về Diệp Phi trong tay, cùng lúc đó, bên dưới ánh sáng đại thịnh, thân hình bạo ngược lao ra.

thấy vậy, Lưu Chí khước miệng giương lên, tay áo bào vung lên, hơn mười đạo băng nhũ bắn nhanh ra, Diệp Phi nếu là không muốn bị thương, vậy thì tất nhiên muốn né tránh, tuy nói mình tốc độ so ra kém hẳn, nhưng dù sao đối phương bắt quá là một tên luyện khí tầng bảy mà thôi, ngay cả băng trùy thuật đều là không cách nào thi triển.

một màn quý dị xuất hiện, sẽ ở đó, Lưu Chí băng trùy thuật mới vừa vừa thi triển trong sát na, Diệp Phi hẳn là đã sớm thay đổi đường thẳng, tựa hồ là đã sớm có cảm ứng, tìm một lộ tuyến an toàn xông về Lưu Chí, cũng không phải là băng nhũ đến trước người mới tránh né.

“cái gì? sao có thể phản ứng nhanh như vậy?” Lưu Chí nơi nào biết Diệp Phi thần thức diệu dụng, cũng không phải không kinh ngạc, nhưng tuyệt đối không thể để cho hắn đến gần, người này tốc độ quá nhanh, cận chiến sợ rằng đối với mình bất lợi.

hai chân dùng một chút lực, cánh phải đứng dậy hướng phía sau nhảy xuống, nhưng chẳng biết lúc nào, liên tiếp chuỗi Hỏa đạn thuật, xuất hiện ở phía sau mình, cái này nếu là mình vừa lui về phía sau, vậy đơn giản chính là mình đụng vào đấy.

“hắn ngay cả hướng ta lui về phía sau cũng có thể dự liệu được?” Lưu Chí có chút kinh hoàng, thậm chí có loại xung động muốn mắng người, nhưng là cũng không có rối loạn phân tán, hai vai thoáng một cái, một mặt tám thuần màu đồng xanh chột lóe ra, vừa đúng đem Lưu Chí ngăn che lại.

ngay sau đó, kỳ thân hình nhảy một cái, hướng một bên tránh lui đi. “ừ, mấy Hỏa đạn thuật của ngươi, dùng trung cấp pháp khí ngăn cản đơn giản hơi đại tài tiểu dụng.”

mà lúc này, Diệp Phi cũng là vọt tới kỳ trước mặt, nhìn tám tiểu thuần, liền biết không phải là cái thanh này Nguyên Kiếm Quang có thể trăm phá được, vừa mới chuẩn bị đi vòng qua kỳ sau lưng, chột, màu xanh tiểu thuần hướng một bên chột lóe.

“ha ha, xem ngươi còn trốn nơi nào.” lúc này, Lưu Chí trước người của, chẳng biết lúc nào phát ra băng nhũ rậm rạp chẳng chịt, theo kỳ một tay phát lên, bá một cái, hướng Diệp Phi đánh đi.

đúng hẳn là lợi dụng mặt tám thuần đi ngăn cản, lạng lẽ thi triển băng trùy thuật, chỉ chờ Diệp Phi như con mồi đưa mình tới cửa, khoảng cách gần như thế, lại là xuất kỳ bất ý dưới, Lưu Chí bây giờ không nghĩ tới còn có cái gì kỳ tích phát sinh.

sau một khắc, băng nhũ rậm rạp chẳng chịt, xuyên thấu Diệp Phi thân thể, đem đích thân hình vụn vụn, thấy vậy, Lưu Chí cũng không một tia vẻ thương hại, hiển nhiên giết người đối với hắn mà nói, cũng không coi là một món đại sự gì.

“không đúng, không có máu? không tốt!” đang lúc này, Luru Chí cảm giác được sau lưng một đạo gió lạnh sống lưng, vội vàng thân hình hướng một bên chạy trốn, cùng lúc đó, cũng không quay đầu lại hướng sau lưng đánh ra mấy đạo băng trùy thuật.

thương lang lang!

một đạo thân ảnh bạch y thiếu niên, xuất hiện ở sau lưng Luru Chí, huy động bảo kiếm, liên tiếp chém rụng mấy đạo băng nhũ, chính là Diệp Phi, kỳ đã sớm cảm thấy Luru Chí ở tầm thuận sau, thi triển băng trùy thuật đích tiêu động tác.

mà kia bị băng nhũ bắn thùng đích, cũng bắt quá là tốc độ quá nhanh lưu lại một đạo tàn ảnh thôi. Diệp Phi cho là lần này, lại đem bản cũ soạn lại. có thể lấy tốc độ của mình, ở kỳ sau lưng lặng lẽ hạ thủ.

đáng tiếc, kia Luru Chí tuy nói không có thần thức lực, nhưng không hồ là luyện khí tăng tám tồn tại, mà kinh nghiệm thực chiến cũng là cực kỳ phong phú, Diệp Phi mới vừa một kiếm đâm ra, kia Luru Chí chính là cảm giác được cái gì.

“hừ, không nghĩ tới tiêu tử ngược lại giao hoạt, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu lại như vậy phong phú, tựa hồ còn có thể bèn nhảy đích đoán được phương thức công kích của ta? bắt quá, thực lực đặt ở nơi này, lần này, sẽ không sẽ cho ngươi cơ hội lật bàn.” vừa nói chuyện, Luru Chí chuẩn bị phát khởi công kích.

“ta nhận thua!” Diệp Phi dứt khoát nói.

lời vừa nói ra, ngược lại làm cho Luru Chí đầu tiên là sững sờ, hơi suy nghĩ một chút, cũng hiểu Diệp Phi ý tứ, cười nói: “hừ, ngươi đến là dứt khoát, coi như ngươi tiêu tử cơ trí!”

“tốt, nếu Diệp Tuyên nhận thua, lần này Luru Chí chiến thắng, Diệp Tuyên vì đãi định người!” lúc này, một gã chấp sự tuyên bố đến.

mà Diệp Phi thu hồi pháp khí, liền nhìn cũng không có nhìn Luru Chí một cái, trên mặt cũng không thấy vẻ thất vọng, thần sắc tựa như đích hướng dưới đài đi tới, Luru Chí cười híp mắt thu hồi pháp khí, thân thể mập mạp, hướng hậu viện dành cho đệ tử chánh thức đi tới.

“được a, Diệp Tuyên hừ, không nghĩ tới ngươi lại có thể đem Luru Chí ép như vậy chặt vật, hắc hắc, đúng rồi, ngươi thế nào không hề tiếp tục thử nhìn nhìn một chút, vạn nhất thắng chẳng phải là tốt hơn?” Liễu Kiên nhìn một chút Diệp Phi, cười ha hả nói.

nghe vậy, Diệp Phi lắc đầu một cái. “may mắn thôi, tái chiến tiếp, ta cũng phải thua không thể nghi ngờ.” những lời này ngược lại không phải là Diệp Phi khiêm tốn, bắt đầu cũng chỉ là đem Luru Chí đánh ứng phó không kịp, mà Luru Chí thăm dò liễu Diệp Phi sở trường, cũng sẽ không nữa sẽ ăn cái gì thua thiệt.

tuy nói tái chiến tiếp, Diệp Phi có thể đầy đủ hiểu rõ một cái luyện khí tăng tám thực lực như thế nào, thế nhưng Luru Chí hiển nhiên muốn hạ thủ nặng tay, hướng chi mình không thích hợp lâu dài chiến đấu, ngay cả lúc trước thi triển Lăng Bộ quyết, đối với mình mà nói, cũng là một loại tiêu hao không nhỏ, nếu không, Diệp Phi cũng không phải ngại tái chiến một phen.

“cũng đúng, giữ lại khí lực, đến vòng thứ ba đích thời điểm ở phát huy, ai, ta thi xong rồi, vòng thứ hai lại thất bại, liền nhìn Vạn Phong Sơn mà thôi!” mà Liễu Kiên lời của mới vừa nói xong, Diệp Phi chính là phát hiện, kia Vạn Phong Sơn giờ phút này giờ phút này đã là hơi thở không yên, đối thủ đem pháp khí không chế hồ hồ sinh phong, Vạn Phong Sơn bị thua, cũng là chuyện sớm hay muộn.

không ngoài sở liệu, chỉ chớp lát công phu, Vạn Phong Sơn cũng là hơi rờn rờn đi xuống đài, ba người đang cùng nhau tán gẫu liền đứng lên, mà Diệp Phi thỉnh thoảng nhìn trên đài đối chiến một số người.

cứ như vậy, vòng thứ hai đối chiến cũng rốt cục kéo vang lên hồi cuối, mà Viên Chấp Sự còn lại là an bài một cái vòng thứ ba đối chiến, lần này Diệp Phi tựa hồ vận khí không tệ, đối thủ là một tên thất bại mới chỉ luyện khí kỳ tăng thứ sáu.

mà Diệp Phi còn lại là đầy đủ địa lợi dùng Lăng Bộ quyết, ngay cả trung cấp pháp khí đều là không nhúc nhích dùng, bằng vào tốc độ quý mị, liền đem đối thủ ép đến tử lộ, hướng chi tu vi đối thủ còn thấp Diệp Phi một tầng.

chỉ chớp lát công phu, tên kia thiếu niên áo xanh mặt vẻ kinh hoàng, trước mắt đều là ảo ảnh của Diệp Phi, chỉ thấy phía trước một kiếm đâm tới, thiếu niên hoành đao vừa đỡ, bá một cái, hần là một đạo bổ cá vô ích.

ngay sau đó, thiếu niên mặt liền biến sắc, Diệp Phi cầm trong tay trường kiếm, đã gác ở trên cổ của mình, thấy vậy, thiếu niên lộ ra một nụ cười khổ, đây căn bản thi không phải là mình có thể ngăn cản được đấy.

bản thân mình tuổi tác liền còn nhỏ, tu vi thấp, tuy nói không phục lắm, nhưng cuối cùng vẫn còn chỉ có thể nhận thua, cứ như vậy, Diệp Phi thuận thuận lợi lợi cấp đến hậu chọn đội ngũ đệ tử chánh thức đích.

ước sao hơn một canh giờ đi qua, tất cả trên lôi đài, đều là phân ra được thắng bại, mà Viên Chấp Sự đem tất cả mọi người chia làm thắng bại hai đội, dẫn tới không mình trước mặt trưởng lão, chờ đợi Không Minh Trường Lão định đoạt lần cuối cùng.

ánh mắt hơi quét một cái đội ngũ hậu chọn đệ tử chánh thức, Không Minh Trường Lão khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “ừ, không tệ, sau này cố gắng tu luyện, chỉ cần biểu hiện xuất sắc, công pháp bảo vật, dù là trúc cơ đan, cũng sẽ phát ra cho các ngươi.”

chợt, Không Minh Trường Lão ánh mắt một bữa, quan sát một cái Diệp Phi, gật đầu cười một tiếng: “ừ, người này phản ứng bèn nhảy, kinh nghiệm

chiến đấu phong phú, không tẻ. ” nghe vậy, Diệp Phi trong lòng vui mừng.

“bất quá, người không thể làm đệ tử chánh thức. ” Không Minh Trường Lão tiếng nói chuyển một cái, như thế nói.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tiếp nhận nhiệm vụ

Mình hao hết khí lực lên đến vòng hậu chọn đệ tử chánh thức, nghe Không Minh Trường Lão lúc trước khích lệ mình, Diệp Phi vẫn còn ở thâm vui mừng trong lòng, không nghĩ tới, vừa nói thay đổi liền thay đổi ngay, mở miệng liền nói mình không hợp cách, điều này làm cho Diệp Phi có chút khó có thể tiếp nhận.

“Trường lão, đệ tử bình thường bằng vào chiến thắng, cũng không có sử dụng cái gì không quang minh chính đại, huống chi không có vi phạm bất kỳ một cái quy định, vì sao nói đệ tử không hợp cách đây? ” Diệp Phi trong lòng có chút bất bình nói.

“cần rõ, trường lão nói người không hợp cách, người tới tới hỏi thoại đích cơ hội? ” Viên Chấp Sự sắc mặt run lên, như thế khiển trách, mà Diệp Phi lại là có chút quật cường, ánh mắt kiên nghị nhìn Không Minh Trường Lão.

Thấy vậy, Không Minh Trường Lão lắc đầu một cái, thờ dài nói: “còn nhỏ tuổi, có thể tu luyện tới cảnh giới như vậy, xem ra cũng là có chút nghị lực, bất quá, tiên lộ nan, cũng không phải là bằng vào một phần nghị lực là được đây.

Hắn là còn cần căn cơ, tiềm lực, cơ duyên, từ lúc người ở đây trên đài đối chiến xem ra, chính xác là có chút tiềm lực, mà vốn là ngũ hành viên mãn, căn cơ cũng là trung thượng.

Chỉ tiếc, kinh mạch tổn thương, khó có thể Trúc Cơ, như thế xem ra, tiềm lực cũng liền bị chế trụ, cho dù là lấy được cơ duyên lớn hơn nữa, lấy tu vi của người, cũng chỉ là khó bảo toàn, hơn nữa, tu tiên giới tài nguyên khan hiếm, thử hỏi, môn phái làm sao có thể đem phần tài nguyên ít ỏi để đầu tư vào vụ buôn bán chắc chắn lỗ như vậy được? ”

Không Minh Trường Lão không những không có tức giận, ngược lại là trước mặt các đệ tử tâm bình khí hòa đi giảng giải, mà Diệp Phi nghe những lời này, cũng đúng là đang tìm không tới bất kỳ lý do nào để phản bác, chỉ có thể yên lặng cúi đầu.

Thấy vậy, Không Minh Trường Lão khẽ gật đầu, ngay sau đó nhìn một chút những đệ tử bị thua hai tràng. “mọi người cũng không cần nản chí, nếu là ngày sau có cơ duyên, nói không chừng sẽ lần nữa được chọn vào làm đệ tử chánh thức.

Hơn nữa, chỉ cần hoàn thành một ít tông môn ban bố nhiệm vụ, cũng giống nhau là sẽ nhận được một ít công pháp tiên đan, dĩ? ” Không Minh Trường Lão ánh mắt mở lớn, nhìn một chút tên kia bị Diệp Phi đánh bại, chính là thiếu niên áo xanh.

“ừ, tuy nói căn cơ một loại, tu vi thấp một ít, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, lại có không nhỏ tiềm lực, người có thể trực tiếp tiến vào đệ tử chánh thức. ” Không Minh Trường Lão như thế nói.

Nghe lời ấy, Diệp Phi đơn giản có trông hộc máu đích xung động, mình liều chết đoạt được thắng lợi, cuối cùng rơi vào cá đệ tử ký danh, mà thủ hạ bại tướng của mình, lại cuối cùng lộn cái bàn, ai, xem ra mình kinh mạch bị tổn thương, muốn suy nghĩ biện pháp mới được.

“đa tạ trường lão. ” tên thiếu niên kia có chút u mê nói, nhưng trong mắt cũng là tràn đầy vẻ hưng phấn.

“tốt lắm, những chuyện khác, mấy vị chấp sự xử lý một chút, sau này đem đệ tử chánh thức mang tới chánh điện, có mấy lão già kia, lựa chọn có suy nghĩ một chút đây. ” nói xong, Không Minh Trường Lão lắc mình rời đi nơi này.

Chuyện còn lại, liền đơn giản nhiều, về phần những thứ kia đệ tử chánh thức bị dẫn tới nơi nào, có kỳ ngộ như thế nào, Diệp Phi không biết, hán chẳng qua là biết, mình những thứ này nếu nói là đệ tử ký danh, cũng bị dẫn tới dưới chân núi Vân Vụ Phong trong một tòa kiến trúc.

Tòa kiến trúc này tổng cộng ba tầng, toàn thân đất màu vàng, trên tấm bảng viết ‘ Minh Dương Các ’ ba chữ, vẫn là bốn người chen ở một căn phòng, nghe nói đệ tử chánh thức, đều có được độc lập không gian, xem ra, cái này đãi ngộ thật đúng là không phải là kém một chút đây.

Mà trải qua Vạn Phong Sơn cùng Vạn Sự Thông thỉnh cầu, đem Diệp Phi ba người lại phân đến một căn phòng, để cho Diệp Phi ý không nghĩ tới là, Thiệu Vũ kia cũng ở đây, là được phân đến cùng căn phòng, cho đến xong chuyện Diệp Phi mới biết, nguyên lai là đám người Vạn Phong Sơn cố ý thỉnh cầu, nói là Thiệu Vũ ở chỗ này coi như đang hoàng, Diệp Phi trong lòng hiểu, nói trắng ra là, thật ra thì chính là để khi dễ.

Nằm ở trên giường, Diệp Phi suy nghĩ tâm sự, ánh mắt nhìn chằm chằm trần nhà, nhong lên bắp chân.

“Diệp đạo hữu, vị bằng hữu kia, lần này thế nào không có ra mặt thay nói chuyện với ngươi a?” lúc này, Liễu Kiền tiến tới Diệp Phi bên người, thấp giọng hỏi.

Nghe vậy, Diệp Phi nhướn mày, khẽ cười nói: “a a, các ngươi sau này cũng không cần suy nghĩ nhiều, chúng ta cũng bắt quá coi như là quen biết thôi, không phải là bằng hữu tốt gì cả.”

“Diệp sư đệ, ngươi nhưng là hiểu lầm sư huynh.” đang lúc này, nơi cửa, thân ảnh của Kim Tử xuất hiện ở nơi đó.

Mới vừa vào cửa, Kim Tử nhìn một chút ba người, ngay sau đó hướng về phía Diệp Phi nói: “tuy nói các ngươi bây giờ là đệ tử ký danh, nhưng mọi người hay là nên lấy sư huynh đệ xưng hô, nếu không sẽ rối loạn bối phận.

Mới vừa rồi nghe các ngươi một hóp một đạo hữu, chúng ta chung một chỗ ngược lại không có gì, nếu là ngoại nhân nghe, đây chính là xúc phạm liễu môn quy đích.” Kim Tử mặt trắng trợn nói.

“Nga, đa tạ Kim, Kim sư huynh nhắc nhở, cái này, là có chút không quen lắm!” Liễu Kiền gãi gãi đầu, cười khan nói.

Nghe vậy, Kim Tử khẽ mỉm cười, ngay sau đó nói: “Diệp sư đệ, hôm nay ta không có đi hiện trường, nhưng thật ra là đi cầu phụ thân ta, muốn cho ngươi gia nhập đệ tử chánh thức, nhưng là hần nói Không Minh Trường Lão chủ trì, sẽ không thiên vị bất kỳ người nào, lúc này hần sẽ không tham dự.

Ai, ta hao phí hơn nửa ngày thời gian, cuối cùng, vẫn bị thất bại.” Kim Tử lắc lắc cái đầu tiếc hận nói.

“Nga, đa tạ Kim Tử sư huynh, lúc trước lời của ta, cũng chỉ là muốn để tiểu tử này không tìm ta phiền phức, a a.” Diệp Phi nói xong, nhìn một chút Liễu Kiền, Kim Tử còn lại là tâm linh thần hội khẽ mỉm cười.

“Đúng rồi, Kim Tử sư huynh, hôm nay nghe Không Minh Trường Lão nói, đệ tử ký danh có thể vì tông môn ra chút lực, hoặc là làm một ít gì nhiệm vụ, cũng sẽ lấy được một ít chỗ tốt, không biết chúng ta, cũng có thể làm chút gì?” lúc này, Vạn Phong Sơn hỏi chính là vấn đề Diệp Phi đang suy nghĩ trong lòng, luôn là không thể ở chỗ này ăn cơm chờ chết, dù sao mình chỉ có ba năm.

“ừ, các ngươi mới tới, sẽ không có cái nhiệm vụ gì quá khó khăn đâu, một loại tân tiến môn đệ tử ký danh, cũng sẽ an bài làm một đoạn thời gian tuần tra, có một tên đệ tử chánh thức dẫn đội.” Kim Tử hướng về phía Vạn Phong Sơn nói.

“Tuần tra? đều là ở đâu cá phạm vi? chủ yếu đều phải làm những gì?” hắc hắc, cái này các ngươi không hỏi, đến lúc đó cũng sẽ có người đến tìm các ngươi nói.

“Tuần tra rất đơn giản, kỳ hạn ba tháng, chính là tuần tra phụ cận dãy Vân Vụ Sơn ta, không để cho ngoại nhân xâm lấn, vừa có cái gì tình huống đặc biệt, kịp thời hướng tông môn thượng cấp hồi báo.” Kim Tử như thế nói.

“Cái gì? đó không phải là rất nguy hiểm? nếu người ta chạy tới chúng ta nơi này gây chuyện, nhất định là có điều chuẩn bị, lực lượng đủ đối phó tông môn, theo thực lực nhập môn của chúng ta, sợ rằng ngay cả cơ hội có thể sợ đều không có!” Diệp Phi có chút khó khăn nói. Vạn Phong Sơn hai người cũng là gật đầu phụ họa.

“ha ha, ngươi nghĩ phải quá nhiều Diệp sư đệ, tuy nói nhiệm vụ chủ yếu là tuần tra ngoại địch xâm lấn, nhưng ngươi cũng không cần lo lắng, Thiên Nhai tông không biết đứng vững vàng hơn mấy trăm ngàn năm, có khi nào phát sinh chuyện ngoại địch xâm lấn?

Thật ra thì tuần tra đệ tử rất an toàn, trên thực tế việc làm, cũng bắt quá là nhìn thấy người phạm tình thoảng bị vây ở trong cấm chế, âm thầm đem dẫn dắt đi ra ngoài là được, những thứ khác, một ngày ngược lại không có gì chuyện, rất thanh nhàn.

Ở đây cũng là vì đệ tử ký danh, nhiệm vụ đơn giản nhất, mỗi nhóm đệ tử ký danh mới tới, chỉ có một lần cơ hội, kỳ hạn ba tháng, ba tháng sau này, coi như ngươi nghĩ nhận này nhiệm vụ, cũng không phải dễ dàng như vậy.” Kim Tử cười nói.

“Nga, đó không phải là muốn làm trẻ nãi tu luyện? người nào sẽ không có sao nguyện ý kiên cái này kém chuyện?” Diệp Phi có chút nghi ngờ nói.

“Cái này sai lầm rồi, có chút lão đệ tử ký danh, vậy cũng là ở chúng ta Thiên Nhai tông đội mấy năm thậm chí mấy thập niên, nhưng tu vi nữa vô lên cấp có thể, cho nên liền hàng năm đón lấy như thế nhiệm vụ, đồ cá thanh nhàn.

Để cho một ít mới đệ tử nhất định phải tiếp nhận này nhiệm vụ, cũng là để cho mọi người nhiều quen thuộc toàn bộ hoàn cảnh của dãy núi, nếu không, bức này nhiệm vụ, người mới thật đúng là rất khó thu vào tay.” Kim Tử hướng về phía mọi người giải thích.

Lần này, mọi người cũng coi là hiểu một ít, mà mọi người cũng cảm thấy nhàn rồi không có gì chuyện, không bằng lập tức đi nhận nhiệm vụ, trước kiểm đến chỗ tốt lại nói.

Cứ như vậy, mọi người từ Kim Tử đích dưới sự hướng dẫn của, thuận lợi địa tiếp nhận nhiệm vụ, cũng thông báo ba ngày sau chính là đổi ban, đi thay thế phía trước một nhóm sư huynh đệ.

Mọi người mới vừa trở lại, vào đây cũng là khai báo một ít tuần tra đích quy củ, cùng với kiêng kỵ, trọng yếu nhất, chính là Diệp Phi đám người mới vừa dẫn trôi qua tuần tra đệ tử lệnh bài phương pháp sử dụng.

“Sau này ta truyền cho các ngươi một bộ khẩu quyết, rất đơn giản, chỉ cần tưởng lệnh bài kích thích, mọi người liền có thể không chịu ảnh hưởng của sương mù xung quanh do cấm chế huyền hóa ra, nhưng nhớ lấy, nhất định không được đem lệnh bài đánh mất, đây chính là đại kỵ.

Nếu là bị ngoại nhân lấy đi, rất có thể lợi dụng tới tuần tra dãy Vân Vụ Sơn chúng ta, chờ mọi người làm xong nhiệm vụ, sau khi trở lại sẽ cho mọi người được phát một ít chỗ tốt, cùng với Thiên Nhai tông đệ tử lệnh bài.” nói xong, Kim Tử liền đem cách khu sử tuần tra lệnh bài, truyền thụ cho mọi người. Diệp Phi là đem lời của Kim Tử, vững vàng mà ghi tạc ở trong lòng.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lên đường

Sâu bên trong dãy Vân Vụ Sơn, có một sườn núi nhỏ, ba đạo nhân ảnh tụ tập ở cùng nhau, tựa hồ muốn thảo luận cái gì.

“ai, cái này cũng đã nửa tháng, ngay cả một vật còn sống cũng không thấy, đây cũng quá hành hạ người, ta hoài nghi những thứ kia đệ tử cũ thể nào kiên trì tới được.” một thiếu niên mặc áo màu xám, có chút như đưa đám nói.

“Liễu Kiên sư đệ, không ai tốt hơn, tránh cho chúng ta còn phải phí sức khí, ở trong nơi này chờ đợi ngày tháng thanh nhàn, ta xem cũng không có rắc rối là được rồi.” một đạo khác từ sam thiếu niên vỗ vỗ nói chuyện lúc trước người đích bả vai, nhẹ giọng nói.

“các ngươi quên Kim Tử sư huynh lời của sao? những đệ tử cũ vì tấn cấp vô vọng, ở chỗ này coi như nghỉ ngơi vài ngày, còn có thể mò đến điểm công lao, há lại có chỗ nào an ổn hơn? nhưng chúng ta còn trẻ, chúng ta nhất định phải làm chút khác.

Chờ hoàn thành nhiệm vụ ở nơi này, chúng ta đi hỏi một chút, còn có cái nhiệm vụ gì có thể nhận, nếu không, thời gian của chúng ta cũng hoang phí, căn bản không lấy được pháp thuật tu luyện tốt nào.” lúc này, một tên thiếu niên mặc bạch y, như thế nói.

Cái ba đạo thân ảnh này, chính là nhận nhiệm vụ tuần tra, ở chỗ này đợi đã nửa tháng lâu chính là Liễu Kiên, Diệp Phi, Vạn Phong Sơn ba người.

“đi? giống như có động tĩnh? chúng ta đi qua nhìn một chút.” lúc này, Diệp Phi chợt nhướng mày nói, thần thức lực một mực phóng ra ngoài, cảm ứng sự việc bên ngoài, nếu so với hai người này thì nhạy cảm nhiều lắm, khoảng cách cảm ứng bây giờ của Diệp Phi cũng ngày càng xa.

“ta thể nào không có nghe thấy cái gì?” Liễu Kiên trên mặt lộ dáng vẻ nghi ngờ.

“đừng nói trước, cùng ta tới đây.” Diệp Phi làm một dấu giữ im lặng, mang theo hai người xuyên qua sương trắng, hướng một cái hướng khác bước đi.

Chỉ chốc lát công phu, ba người cách đó không xa, có một đạo thân ảnh mặc quần áo màu lam nhạt, sau lưng công một con gùi thuốc, lão giả đang thận trọng lực lợi xung quanh đi về phía trước, hiển nhiên đang mắc kẹt ở trong sương mù, không cách nào phân biệt phương hướng, ngay cả trước người cách đó không xa, Diệp Phi ba người đều không có bị phát hiện.

“Diệp sư huynh, nhìn dáng dấp lão đầu này mê ly, hắc hắc, ta đi đem hắc dẫn dắt đi ra ngoài.” thấy lão đầu, cặp mắt Liễu Kiên sáng lên nói, thật khó mới gặp phải một người sống, Liễu Kiên hẳn là có chút vẻ hưng phấn.

“cũng tốt, nhưng ngươi không nên để hắc phát hiện, mau sớm đem hắc mang đi ra ngoài đi, ta cùng Vạn sư đệ trở về núi sườn núi chờ ngươi. trong tay ngươi có lệnh bài tuần tra không chịu ảnh hưởng của cấm chế, lão đầu kia không nhìn thấy ngươi.” Diệp Phi gật đầu một cái, ngay sau đó mang theo Vạn Phong Sơn chính là quay trở về lúc trước ở trên sườn đồi.

Một mực đợi hơn nửa ngày, cũng không nhìn thấy Liễu Kiên trở lại, Diệp Phi trong lòng không khỏi nổi lên chút nghi ngờ.

“Diệp sư huynh, ta đi trước nhìn một chút, cũng sẽ không có phát sinh cái gì đại sự, ngươi ở nơi này coi chừng là tốt rồi.” Vạn Phong Sơn dáng vẻ cũng là có chút lo lắng, hướng về phía Diệp Phi nói xong, chính là hướng địa phương lúc trước thấy lão đầu chạy đi.

Trong ba người Diệp Phi là nhỏ tuổi nhất, nhưng hai người cảm thấy Diệp Phi thực lực ở cửa trên, lại là có Thiên Nhai tông đệ tử Kim Tử một người bạn như vậy, cho nên nhất trí đề cử, để cho Diệp Phi làm sư huynh, thấy không cách nào từ chối, Diệp Phi cũng liền đáp ứng, dù sao chính là cách xưng hô mà thôi.

Vừa tự suy nghĩ, Diệp Phi vừa ở trên đồi chỗ nhìn lăm lết, chỉ chốc lát công phu, Vạn Phong Sơn mặt tươi cười chạy trở lại.

“như thế nào?” Diệp Phi nghi ngờ nhìn một chút Vạn Phong Sơn.

Nghe vậy, Vạn Phong Sơn thở dài, nhẹ giọng nói: “ai, tiểu tử này thật dễ dàng thấy cả người sống, ở đó cùng lão đầu chơi bắt mê tàng đây, không cần

để ý đến hắn, một hồi hắn sẽ trở lại liễu. ”

Diệp Phi nghe vậy, vừa tức giận vừa buồn cười nhìn một chút nơi xa, cũng không có để ý tới.

Kết quả, cái lão đầu hái thuốc mệnh khổ này, vốn là một canh giờ là có thể đi ra ngoài, nhưng cuối cùng, lã là bị Liễu Kiên cho treo cột nửa ngày, cho đến sắc trời dần tối, mới đem người ta cho thả đi ra ngoài.

“ta trở lại, ha ha, lão đầu này chơi thật khá, ta đang ở trước mắt hắn, hắn đều không có nhìn thấy ta, ta dẫn hắn chung quanh tán loạn, ai, cuối cùng bây giờ không có ý nghĩa, ta liền đem hắn thả ra. ” vừa nói, Liễu Kiên vừa từ đằng xa chạy trở lại, gương mặt còn vẻ đắc ý.

“hừ, biết sớm như vậy, cũng không nên đem chính người ở lại nơi đó. ” Diệp Phi liếc Liễu Kiên một cái.

Vạn Phong Sơn còn lại là thỉnh thoảng đã kích Liễu Kiên một cái, cứ như vậy, ba người ta nói nói đùa đùa, cuối cùng kiên trì hết ba tháng, cuối cùng là đem nhiệm vụ viên mãn hoàn thành.

Tuy nói trong lúc lại gặp người lạc vào trong cấm chế, nhưng Diệp Phi không có còn dám để cho Liễu Kiên tự mình đi, mà là cùng Vạn Phong Sơn cùng nhau đem người trực tiếp đưa ra ngoài, lúc không có chuyện gì làm, ba người liền vây quanh dây Vân Vụ Sơn vòng vo chuyển, ngược lại đem toàn bộ địa hình dây Vân Vụ Sơn, sờ rất quen thuộc.

Mà dần dần, quan hệ của ba người cũng là càng ngày càng tốt lên, trở lại ‘ Lãng Ký Các ’ nộp nhiệm vụ, pháp thuật tốt một chút lại là không có mò được, mỗi người ngược lại phân đến hai mươi khối cấp thấp linh thạch.

Nhưng trải qua Diệp Phi hỏi thăm, Lãng Ký Các giao tiếp nhiệm vụ, lão đầu trực tiếp nói cho Diệp Phi, muốn đạt được tốt một chút đích pháp thuật, sẽ phải đi ra ngoài, làm chân chính nhiệm vụ, đó mới sẽ có một ít tốt một chút làm tưởng thưởng, dò xét nhiệm vụ, bắt quả đây mới là đệ tử mới tất trải qua quá trình mà thôi.

Chung loại nhiệm vụ ngược lại tương đối nhiều, nói thí dụ như trừ ác, điều tra, hoặc là đi một ít hiểm địa, hái chút linh dược, hoặc là đánh chết một ít yêu thú, đem yêu đan cùng thi thể trả lại, căn cứ cấp bậc, đổi một ít tương ứng pháp thuật.

Diệp Phi bắt đầu còn tưởng rằng trừ ác, là tùy ý chém chết ác nhân là được, nào biết, phải là Thiên Nhai tông trừ ác trong danh sách người của mới được, những người này một loại đều là đắc tội quá Thiên Nhai tông, bồi nhọ danh tiếng bừa bãi, nhưng đều là giáo hoạt dị thường, hành tung bất định, Thiên Nhai tông lại không muốn lãng phí quá lớn tinh lực ở nơi này.

Vì vậy, liền đem những thứ này liệt vào đến nhiệm vụ trong, mỹ kỳ danh viết là trừ ác, về phần điều tra liền đơn giản một chút, là cái trang, lẫn vào khu vực nào đó, dò xét một ít tin tức của những môn phái khác, hoặc là tin tức đối với Thiên Nhai tông có liên quan.

Nhưng là hai loại nhiệm vụ này, cộng thêm hái thuốc, Diệp Phi đều là không có muốn nhận, duy chỉ có ở tự định giá sẵn giết yêu thú, bởi vì sẵn giết yêu thú chẳng những có thể gia tăng một ít kinh nghiệm thực chiến, mà luyện bản thân, còn có thể dùng yêu đan cùng thi thể đổi lấy một ít pháp thuật.

Tuy nói yêu đan giá trị cao hơn một chút, nghe nói có thể dùng làm luyện chế đan dược, nhưng như thế nào đi nữa hảo, Diệp Phi dám người bắt được tay cũng là vô dụng, dù sao mình cũng sẽ không luyện đan, trải qua ba người thương nghị, cuối cùng quyết định ba ngày sau, trước sẽ đi Đoạn Thiên Nhai sẵn giết yêu thú.

.....

“ cái gì? Diệp sư đệ, người không có làm? giống như các người ba người, nếu muốn sẵn giết yêu thú lời của, tốt nhất đi Kim Hà Cốc, nơi đó yêu thú cấp bậc hơi thấp, nếu không phải quá sâu vào, cũng không có gì nguy hiểm.

Nhưng là ở Đoạn Thiên Nhai, không cần ta nói, nói vậy Diệp sư đệ nên biết đấy, lần trước chúng ta một nhóm gần mười người, chỉ trở lại có ba, nếu không phải lúc ấy gặp người, chỉ sợ ta cũng phải bị Bạch Hồ nuốt mất.

Hơn nữa nơi đó đều không thể xâm nhập, cũng là yêu thú bên ngoài, nhưng cùng chúng ta chống cự cũng rất khó, cho nên, mong rằng Diệp sư đệ suy nghĩ thật kỹ một phen, ngàn vạn không muốn nhất thời xung động a. ” ở Diệp Phi chỗ ở, Kim Tử đang vẻ mặt lo âu khuyên can.

Mà Liễu Kiên nghe vậy, còn lại là có chút do dự, kia Vạn Phong Sơn đã từng ở ngàn đoạn nhai gặp quá yêu thú truy kích, cũng là có chút đáng vẻ lo lắng, nhưng nếu là Diệp Phi cố ý muốn đi, cẩn thận một ít, nói vậy sẽ không có có cái vấn đề gì quá lớn, dù sao Diệp Phi có thể phát hiện rất xa nguy hiểm, lại nói, muốn thành người, đạt được một chút pháp thuật tốt, không mạo hiểm một chút, làm sao có thể được đây?

Mà Diệp Phi có ý muốn đi Đoạn Thiên Nhai, còn lại là bởi vì Thanh Nguyên Mãng, dù sao ban đầu cùng Thanh Nguyên Mãng chung đụng không tệ, nhưng lúc ấy vội vã rồi đi, ngay cả nguyên nhân gì cũng không biết, cho nên lần này tính toán đi xem một chút, có thể hay không gặp Thanh Nguyên Mãng đây.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi hướng về phía Kim Tử khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “ Kim Tử sư huynh, người cũng không cần quá lo lắng, chúng ta sẽ không xâm nhập, cũng chỉ là ở lần ranh chuyển chuyển. ”

Suy nghĩ một hồi, Kim Tử bắt đầu dĩ thời dài nói: “ được rồi, xem ra ta cũng thì không cách nào khuyên người, nếu cố ý muốn đi, kia lúc gần đi ta đưa người mấy thứ đồ đi, ta cũng biết nguyên nhân người đi Đoạn Thiên Nhai.

Chỉ hy vọng, Diệp sư đệ lần này có thể hết thấy thuận lợi, đợi sư huynh gần nhất một ít chuyện qua đi, tìm thêm nữa một ít sư huynh đệ, đi Đoạn Thiên Nhai tìm người. ” Kim Tử trịnh trọng nói xong, vỗ vỗ bả vai Diệp Phi.

Kế tiếp, mấy người lại trò chuyện một hồi, Diệp Phi từ Kim Tử nơi này, biết một ít chuyện liên quan tới tập tính yêu thú, các loại yêu thú chính là có một ít nhược điểm, cuối cùng, Kim Tử càng là đưa cho Liễu Diệp Phi một ít các loại thuộc tính phù lục, không hổ là con trai trưởng lão, thứ tốt quả thật không ít.

Ba ngày sau, Diệp Phi ba người mang theo một ít lương khô, rồi đi Thiên Nhai tông, hướng Đoạn Thiên Nhai phương hướng lên đường.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Săn giết yêu thú

Một chỗ, các mảnh quái thạch mọc như rừng, có một vách đá, sâu không thấy đáy, vách đá diện tích càng là vừa nhìn như vô biên, cũng không biết đến tột cùng kéo dài đi đến nơi nào, thỉnh thoảng có một con chim bay ở trên không tạt phong mà qua.

Nơi đây, chính là Đoạn Thiên Nhai!

Ở Đoạn Thiên Nhai cách đó không xa trên biên giới một mảnh rừng rậm, ba đạo nhân ảnh ngồi xếp bằng ở nơi đó, có vẻ như là đang dùng bữa qua loa.

Trong đó, một đạo thân ảnh thiếu niên mặc áo xám, vừa đem thức ăn nhét vào trong miệng, vừa nói lầm bầm: “thế nào không nên chạy xa như vậy a? Đoạn Thiên Nhai lớn như vậy, chúng ta ở phụ cận Thiên Nhai tông, không phải là cũng có thể săn giết yêu thú sao! ”

Ba đạo thân ảnh, chính là từ nửa năm trước, từ Thiên Nhai tông một đường chạy tới nơi này Diệp Phi ba người.

“a a, Liễu Kiên, người ăn tốt vật của người đi, Diệp sư huynh nói đến việc này, nhất định là có tới đây có dụng ý đấy, hơn nữa nơi này khoảng cách vô hoa trấn tương đối gần, địa hình nơi này chúng ta tương đối quen thuộc một ít.

Tuy nói nơi này Đoạn Thiên Nhai rất lớn, nhưng ở phụ cận Thiên Nhai tông, một ít cấp thấp yêu thú, đoán chừng cũng bị những thứ khác sư huynh đệ khác thu thập hết, vậy còn có chút nào dành cho chúng ta? ” Vạn Phong Sơn cười nói.

Nghe vậy, Liễu Kiên lau miệng, bất đắc dĩ nói: “được rồi, đã lên thuyền cùng các người, các người muốn đi đâu ta chính là phụng bồi thôi! ”

“thật ra thì ta tới đây, còn có một mục đích, là tìm kiếm một người bạn. ” Diệp Phi đem thức ăn thả lại trong cái bọc, ngẩng đầu hướng về phía hai người ta nói.

“nga? bằng hữu? như vậy thời gian dài không thấy, chỉ sợ người đích vị bằng hữu này, phải là dữ nhiều lành ít. ” Vạn Phong Sơn đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó như vậy nói.

Lúc này, ba người tất cả đều là ăn xong ít đồ, mỗi người đem bao đeo lên.

“sẽ không, ta tin tưởng nó còn sống! ” Diệp Phi nói xong, hai mắt có chút xuất thần nhìn nơi xa.

“đúng rồi, chúng ta có cần hay không đi xuống a? Kim Tử sư huynh nhưng là nói phía dưới rất nguy hiểm đấy, còn có khả năng có tị hạch kỳ yêu thú. ” chỉ chỉ nơi xa Đoạn Thiên Nhai, Liễu Kiên như thế nói.

Hơi suy nghĩ chốc lát, Diệp Phi lắc đầu nói: “đi xuống thì không cần, nếu không một khi phát sinh nguy hiểm, chúng ta muốn chạy trốn cũng không có đường. ”

“kế tiếp, chúng ta làm sao bây giờ? ” Vạn Phong Sơn hướng về phía Diệp Phi nói, tuy nói mình cũng là người Vô Hoa trấn, cũng đã tiến vào qua ngàn đoạn nhai, nhưng nhớ thời điểm thấy Diệp Phi, hẳn nhưng là từ Đoạn Thiên Nhai trở về, phải là đối với Đoạn Thiên Nhai có hiểu biết nhất định.

Hơn nữa Vạn Phong Sơn cho tới bây giờ, đối với Diệp Phi có thể truyền âm cho mình, đều là tràn đầy nghi ngờ, luôn cảm thấy cái này Diệp Phi không phải là đơn giản như ngoài mặt như vậy, nếu như lần đó Diệp Phi không truyền âm cho mình rồi thương lượng đối sách, sợ rằng mình sớm bị Hồ Song giết chết.

“chúng ta không cần xâm nhập, ở bên ngoài này, cũng thường xuyên sẽ xuất hiện một ít yêu thú đích, bất quá, chúng ta muốn thương lượng đối sách tốt mới được” nhìn một chút phụ cận rừng rậm, Diệp Phi ba người nghiên cứu.

.....

‘ hống ’ một tiếng gầm thét truyền ra!

Một con cạp vằn, đang nhìn trước mắt con bò có vết thương thật lớn đáng về một mồi, một tiếng rống giận, cong người một cái, thẳng một tiếng, hướng con bò nhảy qua.

Con bò đáng thương rõ ràng cho thấy một con thú dữ, căn bản không đấu lại con thú như có chút trí khôn, đã bắt đầu tu luyện, tuy nói con cạp này nhìn qua cũng bất quá là thô nạp kỳ, nhưng trời sanh hung mãnh, phú dư cực lớn ưu thế.

Hai con hồ móng chộp vào trên đùi con bò, dùng sức xé ra, một khối lớn da thịt bị lòi xuống, đơn giản so một loại vũ khí còn phải sắc bén hơn. mà còn lại con bò là toàn thân run rẩy, mới vừa dùng kia sừng đi kích thân thể con cạp.

Thấy vậy, con cạp hai mắt trừng trừng, mở ra cái miệng khổng lồ, một cái cắn ở nơi cổ con bò, máu đỏ tươi như mở cống đích suối nước bắn xi ra, con bò chẳng qua là run rẩy mấy cái, chính là té xuống đất ngủ say không dậy nổi.

Cự hồ mỹ mỹ ăn no một bữa, hài lòng duỗi người, chuẩn bị hướng ngàn đoạn nhai phương hướng đi tới, chợt, kỳ hai lỗ tai một lập, phảng phất như lắng nghe cái gì.

Chỉ chớp lát công phu, một tên thiếu niên mặc bạch y, vóc người đơn bạc, xuất hiện ở trong tầm mắt con.

Đầu tiên là cẩn thận quan sát thiếu niên một hồi, cũng không có phát ra cái gì công kích, tựa hồ là cảm thấy thiếu niên đối với mình không tạo thành uy hiếp gì, ngay sau đó, kỳ hai mắt trừng lên, ngửa đầu một tiếng gầm thét.

‘ hống ’

Ngay sau đó, móng trước của con cạp móng vỗ mặt đất một cái, hai con chân sau dùng sức đạp một cái, thẳng một cái hướng thiếu niên nhảy đi.

Thấy vậy, dưới chân bạch y thiếu niên bạch mang chợt lóe, xoay người hướng kia chỗ rừng rậm chạy đi, nhưng con cạp tốc độ rõ ràng nhanh hơn một bậc, mắt thấy mất thấy muốn đuổi kịp thiếu niên đích thời điểm, chợt, thiếu niên kia thân hình một nhảy, chui vào bên trong rừng rậm.

Thấy vậy, con cạp kia tựa hồ càng hung mãnh lên, trong miệng truyền ra một tiếng gầm thét, thẳng một cái, đi theo thiếu niên chui vào bên trong rừng rậm.

Trong rừng, cự hồ hai mắt nghi ngờ quan sát bốn phía, không có thấy nửa cái bóng người, không khỏi có chút nóng nảy, chợt, phát hiện phía trước bóng trắng chợt lóe thoáng qua trước mặt con cạp.

Vèo một cái.

Một thanh bảo kiếm lóe lên hần mang màu xanh, một chớp động hướng con cạp đỉnh đầu bắn nhanh đi, thấy vậy, kia ban văn cự hồ tựa hồ sớm đã có dự liệu, hần là thân hình ngăn lại dễ dàng tránh khỏi, ngay sau đó hướng bạch y thiếu niên trước mắt một phác đi.

bành bành bành, ba viên tiểu hỏa cầu bắn ra, nhưng thiếu niên đích thân hình cũng là vừa động không động, nhưng trong mắt cũng là có chút vẻ khẩn trương.

Đáng về cự hồ có chút khinh miệt, thân hình hơi dừng lại một chút, căn bản không có tránh né ý, chẳng qua là đưa ra hồ trào, hướng ba viên tiểu hỏa cầu vồ một cái đi.

Chợt, đang ở ban văn con cạp dừng lại thân hình trong phút chốc, mặt đất chợt thoát ra một cây trường thương màu bạc, không có chút dấu hiệu nào hướng bụng của nó đâm tới.

Thấy vậy, ánh mắt nó lộ ra một tia sợ hãi, thân hình hướng bên cạnh chợt lóe.

‘ phốc ’

‘ vèo ’

trường thương màu bạc một cái đâm xuyên qua trước ngực con cạp, tuy nói không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng đang ở lúc thân hình yêu hồ đang hướng một bên tránh né, một hộp ba thước đáng đập như là dao găm màu đồng xanh, một chớp động từ một cây thương bắn nhanh ra, chính xác không có lăm đâm vào bên trên hậu tâm con cạp. đơn giản tựa như con yêu hồ kia mình đưa tới cửa vậy.

‘ ngao hào! ’

Một tiếng kêu thảm thiết, cự hồ thân thể run rẩy mấy cái, phác thông một tiếng, nặng nề té xuống đất, ánh mắt mang theo vẻ nùng nặc không cam lòng.

“ ha ha, thành công! thật tốt quá. ” vừa dứt lời, lúc trước phát ra công kích viên kia trên cây, một đạo thân ảnh màu xám tro chợt lóe ra, thẳng một tiếng, rơi xuống đất, trên một cây khác giống nhau rơi xuống một tên tử sam thiếu niên. cộng thêm bạch y thiếu niên, vừa đứng ba người.

Chính là Diệp Phi, Vạn Phong Sơn, Liễu Kiền, mà lần này kế hoạch, cũng là Diệp Phi một tay bày ra.

“Liễu Kiền, người cũng chớ cao hứng quá sớm, người cũng không nhìn một chút, đây chẳng qua là một con cộp thỏ nạp kỳ, cũng chính là tương đương với chúng ta luyện khí kỳ năm sáu tầng mà thôi, tuy nói chúng ta một người đối phó có chút khó khăn, nhưng là ba người chúng ta chém chết một con như vậy cấp thấp đích yêu thú, không có gì hay để cao hứng.

Lại nói, nếu không phải Diệp sư huynh có thể nói trước phát hiện dấu vết con yêu hồ này, chúng ta ở đâu ra thời gian vạch kế hoạch hành động lần này.” Vạn Phong Sơn như thế nói.

“hắc hắc, đây cũng là, bất quá còn có một chút, nếu không phải Diệp sư huynh có kia Lăng Bộ Quyết gia truyền, đôi chúng ta đi dẫn con cộp kia, sợ rằng sớm bị miệng nó nuốt đi.” Liễu Kiền nhìn một chút Diệp Phi, a a cười một tiếng.

Lần này hành động có thể nói phối hợp thiên y vô phùng, vô luận là thời điểm công kích, thời cơ, góc độ, cùng với thủ đoạn mai phục,, đều là không thể bắt bẻ.

“hắc hắc, mọi người cũng đừng dài dòng, trước đem hãn thu đi.” Diệp Phi cũng là có chút cao hứng đáng vẽ, hướng về phía Liễu Kiền nói.

“ai, đáng tiếc đây đối với hồ trào, sắc bén cứng rắn như vậy, nhất định có thể luyện chế một ít gì bảo bối, đáng tiếc chúng ta không làm được.” Vạn Phong Sơn có chút tiếc hận nói.

Nghe vậy, Liễu Kiền đem thi thể yêu hồ thu vào túi đựng đồ, lắc đầu một cái, quỷ dị cười một tiếng. “hai vị sư huynh, điểm này các người cũng không rõ như Vạn Sự Thông ta đi? ta nhưng là nghe trong tông môn các sư huynh đệ nói qua, chúng ta Thiên Nhai tông có một chỗ tên là ‘Bảo Khí Các’ địa phương, nếu là mình có tài liệu tốt, có thể để cho nơi đó nhờ luyện khí đại sư luyện chế cho người một thanh pháp khí tốt, dĩ nhiên, giá cả cũng là rất cao.”

“hà? nếu là như vậy, chúng ta cũng không cần nhất định phải đem tất cả thu hoạch, toàn bộ nộp lên trên.” Diệp Phi vừa tự định giá cái gì, vừa như thế nói.

Mà trong thời gian kế tiếp, ba người cơ hồ bày du kích chiến, nhưng cho tới bây giờ không dám xâm nhập sâu, chẳng qua là phía bên ngoài lần ranh săn giết cấp thấp yêu thú, cũng có hai lần gặp cao cấp tụ hạch kỳ yêu thú, đều là ở Diệp Phi nói trước cảm ứng được sau, chính là lưu to lớn cát, tránh thoát một kiếp.

Bất tri bất giác, Vạn Phong Sơn hai người đối với Diệp Phi cũng là càng thêm tin phục, mơ hồ lấy Diệp Phi làm đại ca. cũng bởi vì Diệp Phi có công lớn trong chém giết mấy con cấp thấp yêu thú.

Một ngày này, ba người tụ ở trong rừng, đang ăn cái gì đích thời điểm, Diệp Phi chợt mặt liền biến sắc, kinh thanh hô: “không tốt, có tụ hạch kỳ yêu thú!”

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Chém yêu thú Tụ Hạch Kỳ

‘ngao hào!’ một tiếng gầm thét kinh thiên.

Truyền khắp toàn bộ khu rừng, xung quanh chim muông bay tán loạn, tựa hồ rất sợ hãi chủ nhân tiếng kêu, mà phát ra đạo thanh âm này, chính là một con cao nửa trượng hơn, có thể so với nhân loại Trúc Cơ chính là yêu thú Tụ Hạch Kỳ, một chỉ Hắc Báo.

Lúc này Hắc Báo ở bên trên một khối đất trống không nhỏ trong rừng, tuy nói trên người không có gì thương thế, nhưng trong mắt cũng là có chút hoảng sợ, dưới người nó có một tầng vòng tròn màu vàng, chậm rãi vây lượn xoay tròn quanh Hắc Báo.

Mỗi khi Hắc Báo muốn hướng phía ngoài hướng trốn đi ra, cái ánh sáng màu vàng vòng chính là chợt lóe, tạo thành lá chắn tường đất đem ngăn trở xuống, mặc cho chỉ Hắc Báo có phát lực như thế nào, cũng thủy chung không cách nào lao ra khỏi đạo vòng sáng kia.

Nhưng theo kia Hắc Báo mỗi đánh vào một lần, vòng sáng quang hà cũng theo đó âm thầm ảnh hưởng một phần, phảng phất uy lực cũng giảm xuống một ít, cũng vì vậy, Hắc Báo càng đánh vào càng thêm điên cuồng lên.

Mà ở bốn phía Hắc Báo, có thân ảnh của hơn mười tên thiếu niên, trong đó nữ có nam có, mơ hồ đem Hắc Báo vây lại, một tên thiếu niên trong đó mặc hoa phục rất là anh tuấn, đang hai tay bấm quyết, xa xa chỉ chỉ phương hướng Hắc Báo.

“mọi người mau chút động thủ, cái này nghiệt súc lực lượng quá lớn, một hồi liền có thể có thể lao ra khỏi thổ Thổ Lao Trận! ” hoa phục thiếu niên hướng về phía người bên cạnh hô, ngay sau đó thận trọng không chể cái vòng sáng vàng vàng kia.

Mọi người nghe vậy, đều là không nói hai lời liền mỗi người thả ra bảo vật, hướng Hắc Báo đánh đi.

ông một tiếng, một bùng máu màu đỏ biến thành mũi tên chọt lóe ra, một chớp động hướng đầu lâu Hắc Báo phóng tới, mà Hắc Báo chẳng qua là quanh thân hắc mang chọt lóe, liền đem kỳ ngăn cản xuống.

vèo vèo vèo.

Sau một khắc, bảy tám món pháp khí hóa thành mấy đạo quang hà, lao đi tạo thành trận trận tiếng xé gió, từ bốn phương tám hướng hướng Hắc Báo một chém đi.

Thấy vậy, Hắc Báo đầu tiên là cả kinh, ngay sau đó từ trong mũi phun ra một đạo hắc khí, trong khoảnh khắc, một đoàn lớn nhỏ chừng một trượng mây đen bao phủ ở bốn phía Hắc Báo, vô luận cái gì pháp khí đụng vào mây đen sau, cũng như cùng trâu mộng ném vào biển không thấy bóng dáng, cũng không thấy chút uy năng nào phát ra.

“không tốt, Lục Vân sư huynh, pháp khí của ta cảm ứng không tới! ” lúc này, một thiếu nữ mặc hoàng y yếu điệu, có chút lo lắng nói, một đôi mày liễu hơi nhíu, lông mi thật dài cũng không cách nào che kín cặp con ngươi hết sức linh động kia. nhìn qua có chút nghịch ngợm khả ái.

“không tốt, pháp khí của ta cũng cảm ứng không tới! ”

“ta cũng thế, Lục Vân sư huynh, mau suy nghĩ một chút biện pháp đi! ” từng đạo âm thanh hấp tấp vội vã truyền ra. đều là kêu Lục Vân danh tự này, thoát nhìn hẳn là người dẫn đầu mấy người này, có vẻ uy vọng cực cao.

Mà nghe lời của thiếu nữ, tên thiếu niên anh tuấn mặc hoa phục nhường mây. ngay sau đó trong tay pháp quyết biến đổi, một tay hướng về phía vòng sáng vàng một chút, cái tay vỗ một cái vào túi đựng đồ bên hông.

‘ bá ’ một tiếng.

Ba tờ phù lục thần bí xuất hiện ở trong tay, theo thiếu niên hướng giữa không trung ném đi, hắc nhiên biến thành ba viên hỏa cầu cuộn cuộn, thả một chớp động hướng đoàn hắc vụ kia đánh đi.

xích xích.

Như thanh âm của nước khi bốc hơi phát ra, sương mù màu đen bốn phía Hắc Báo, hẳn là nhanh chóng tan rã, tựa hồ rất là sợ hãi loại hỏa cầu này, chỉ chốc lát công phu, chỉ nghe ba tiếng bạo vang.

bành bành bành!

‘ ngao hào ’ một tiếng kêu thê lương, thảm thiết truyền ra, ngay sau đó, ở giữa mọi người chính là dâng lên một đoàn lửa cháy, cuộn cuộn vây quanh Hắc Báo, vô luận bốn phía xuất hiện bao nhiêu hắc khí, đều là bị lửa cháy biến thành hư vô.

Tựa hồ có chút không đỡ được hỏa liệt hùng hực kia, Hắc Báo trong mắt xuất hiện một tia vẻ tuyệt vọng, mà giờ khắc này không có hắc khí, bốn phía đích các loại bảo vật xuất hiện lần nữa.

“động thủ! ” thiếu niên hoa phục bị kêu là Lục Vân quát lên.

bá bá bá, các loại bảo vật lúc này hơi chấn động một cái, hóa thành từng đạo một quang hà, chém về phía Hắc Báo đã không có hắc khí phòng thủ, Hắc Báo tựa hồ cũng không đỡ được hết hơn mười đạo pháp khí đích công kích.

phốc phốc phốc! từng món một pháp khí đứng ở Hắc Báo trên thân hình.

‘ ngao hào! ’ một thanh âm thảm thiết truyền ra, nghe mang theo nồng nặc vẻ không cam lòng, nhưng chỉ chốc lát công phu, chính là yên tĩnh lại.

‘ bịch ’ một tiếng.

Hắc Báo nặng nề ngã trên mặt đất, hai mắt trừng trừng, quanh thân mang có một tia mùi khét lẹt, nhìn qua giống như con nhím, trên thân cắm đầy các loại pháp khí.

“ha ha, thành công, lần này nhờ có Lục Vân sư huynh. ” một tên thiếu niên mập lùn vỗ tay kêu lên.

“đó là, có Lục Vân sư huynh ở chỗ này, cho dù là Tụ Hạch Kỳ yêu thú, không phải là bị chúng ta chém giết, Đoạn Thiên Nhai xem ra cũng không có gì đáng sợ. ” một tên thiếu niên mang trên mặt một khối vết sẹo gập đầu nói.

Những người khác nghe vậy, cũng là rói rít tán dương không dứt, tên hoa phục thiếu niên Lục Vân nghe, tựa hồ rất được, mang trên mặt nồng nặc ngạo ý, quả thật có một bộ khí phách duy ngã độc tôn.

“ha ha, mọi người cũng đừng khích lệ ta, còn là mọi người đồng tâm, mới có thể đem đầu này nghiệt súc đánh chết, bằng vào cho ta mượn một người bản lãnh lớn hơn nữa, vẫn là không cách nào làm được.” nói xong, Lục Vân giơ tay lên một chút, bá, kia vòng sáng một cái, ngay sau đó nhanh chóng thu nhỏ lại.

Cuối cùng biến thành một quả lớn chừng bàn tay màu vàng đất viên hoàn, một chớp động bay vào trong tay Lục Vân. mà mọi người cũng là đem pháp khí thu vào.

“Lục Vân sư huynh quá khiêm nhường, phải biết năm đó Diêu sư huynh cùng Kim Tử bọn họ tới đây, cuối cùng trở về đi ba người, hừ, chính là bị một con Tụ Hạch Kỳ yêu thú làm thành chạt vật như vậy.

Mà chúng ta, ở dưới sự hướng dẫn của Lục Vân sư huynh, liền dễ dàng đem nó chém giết, đơn giản thì không phải là một cấp bậc, dĩ nhiên, chủ yếu nhất còn là Lục Vân sư huynh lợi hại, pháp thuật cao cường làm người cẩn thận, dùng đầu Tụ Hạch Kỳ yêu thú, Lục Vân sư huynh vừa ra tay” tên kia thiếu niên mập lùn lời còn chưa nói hết, Lục Vân sư huynh chính là có chút nghe không nổi nữa. ho nhẹ một tiếng

‘ ho khan một cái ’

Thấy Lục Vân cắt đứt lời của mình, thiếu niên mập lùn không có chút nào tức giận, như cũ cười hi hi đầu đầu hoang nào, đáng vẻ vô mông ngứa.

Đang lúc này, màu đen kia Hắc Báo chợt đứng dậy, thẳng đích một cái, hướng kia mập lùn thiếu niên chạy trốn, thấy vậy, thiếu niên mập lùn mặt liền biến sắc, bởi vì khoảng cách quá gần, lại là không có chút nào chuẩn bị, lao đảo hướng phía sau quay ngược lại mấy bước.

‘ má ơi ’ một tiếng, thiếu niên mập lùn một cái té ngồi xuống mặt đất, trong miệng điên cuồng hét lên “ cứu mạng a, Lục Vân sư huynh cứu ta! nhanh a. ” vừa nhắm mắt lại kêu, vừa cầm một thanh đoản kiếm dài hơn thước, ở trước người khua khoắng lung tung.

“ lạch lạch ” một trận chuông bạc cười duyên truyền ra, hoàng y thiếu nữ, một tay che miệng, trong mắt đều là một bộ giảo hoạt.

“ha ha, nhìn, người cái dạng gì đây ”

“ đem tiểu tử người nuốt chửng. ” từng đạo thanh âm cười nhạo thanh âm vang lên, mọi người trong lòng thoải mái hết sức.

Cảm giác được Hắc Báo không có công kích mình, mà bốn phía truyền ra từng trận tiếng cười, mập lùn thiếu niên đầu tiên là mở ra một con mắt, nhìn chung quanh tình huống, mà con kia vốn là đánh về phía mình, hẳn là chẳng biết lúc nào đã ngã trên mặt đất, ngay cả hơi thở cũng đã mất.

Ngay sau đó, mập lùn thanh niên thẳng một tiếng đứng lên.

“ hừ, lại vẫn dám đến hù dọa ta, ta một kiếm chém chết ngươi, muốn hù ta chết đi? ngươi tới a, không phục tới cắn ta a! ” thiếu niên mập lùn một bộ ý khí phong phát đáng vẻ, hướng về phía té xuống đất đích Hắc Báo tức giận quát lên.

“ha ha, Chu Nam, ngươi cũng chó già bộ, kia Hắc Báo nguyên bản chính là chết rồi, mới vừa rồi chẳng qua là Lê tiên tử làm phép không chế Hắc Báo, hù dọa ngươi một chút mà thôi. ” lúc này, Lục Vân đầu tiên là nhìn một chút nơi xa hoàng y thiếu nữ, ngay sau đó hướng về phía thiếu niên mập lùn cười nói.

Nghe vậy, thiếu niên mập lùn nhất thời có chút vẻ lúng túng, ngay sau đó có chút tức giận đích nhìn hoàng y thiếu nữ, vừa muốn mở miệng nói gì đó.

Mà đang ở lúc này, cô gái kia trong mắt hơi nước chợt lóe, một bộ kiều sở bộ đáng đáng thương, ngay sau đó có chút khiếp thanh nói: “ Chu Nam sư huynh, thật xin lỗi, ta chỉ là muốn cùng ngươi đùa một chút, ta thấy ngươi bình thời hiệp can nghĩa đảm, pháp lực cao cường.

Cho nên sẽ không trách ta đây tiểu nữ từ một loại kiến thức kiến thức, Chu Nam sư huynh, ta chỉ là muốn thử ngươi một chút, bị người trêu đùa sau, sẽ có còn giữ vững được độc hữu phong độ. ”

Nói xong, thiếu nữ mặt kỳ quái chi ý, nhìn bị kêu là Chu Nam chính là thiếu niên mập lùn, nhưng trong mắt cũng là không dấu vết thoáng qua một vẻ đắc ý.

“ cái này. ” thiếu niên mập lùn bị nói có chút không nói nên lời, lần này có lẽ cũng không phát ra được đấy, dùng một chút, Chu Nam ha ha cười một tiếng, lắc đầu nói: “ Lê tiên tử, Chu Nam sẽ không cùng một cô gái so đo đấy, lại nói, chỉ bất quá chỉ đùa một chút thôi, Lê tiên tử không nên suy nghĩ nhiều, ta Chu Nam làm người thế nào, ngươi sau này từ từ thì sẽ biết. ” nói xong, Chu Nam không khỏi một bộ chính nhân quân tử.

“ha ha, tốt lắm, Chu Nam đem thi thể nghiệt súc kia thu đi. ” Lục Vân cười ha hả nói đến.

Nhưng sau một khắc, kỳ sắc mặt run lên, giọng nói vừa chuyển, lạnh lùng nói: “ ba vị quan sát chúng ta thời gian dài như vậy, có phải hay không cũng nên hiện thân chứ? hừ! ”

Cùng lúc đó, khoảng cách nơi này cực xa đích mấy cây cây khô phía sau, có ba đạo nhân ảnh, chính là Diệp Phi, Vạn Phong Sơn, Liễu Kiên ba người.

“ cái gì? hẳn làm sao có thể phát hiện ra chúng ta? ” Diệp Phi có chút kinh ngạc nói, vừa dứt lời, phốc phốc phốc, ba đạo thổ trụ màu vàng, từ mặt đất không có dấu hiệu nào cái phun ra, phụt một cái, chia ra hướng ba người đánh đi.

Chương 30: Lục Vân

Ba người Diệp Phi vốn là ở phía xa xem náo nhiệt, cho rằng những người đó căn bản không cách nào phát hiện mình, nhưng không nghĩ tới người ta mới vừa giải quyết xong yêu thú, quay đầu lại tới đối phó mình.

nhưng lúc này không kịp nghĩ nhiều, mắt thấy ba đạo thổ trụ hướng mình bắn nhanh tới, Diệp Phi ba người vội vàng thả ra pháp khí, ở một trận bạo liệt, khó khăn lắm chặn lại ba đạo công kích.

“đi mau.” Liễu Kiền một tiếng hét kinh hãi nói, ngay sau đó thân hình chợt lóe, chính là hướng nơi xa nhảy lên đi, Diệp Phi cùng Vạn Phong Sơn vừa muốn đuổi theo, chỉ thấy bốn phía mặt đất một trận đung đưa, xuất hiện lần nữa ba đạo thổ trụ.

Kỳ quái là, chỉ có một đạo cột sáng phát khởi công kích, hướng Liễu Kiền đánh đi, luồng cuồng tay chân, Liễu Kiền đến cùng là miễn cưỡng tiếp nhận một kích này.

“tất cả mọi người không nên cử động, nếu không chúng ta sẽ còn đụng phải công kích!” lúc này, Diệp Phi tựa hồ nhìn thấu cái gì, đối với hai người này như thế hồ.

Quả nhiên, ba người không chạy trốn nữa, bốn phía cũng là trở nên an tĩnh lại.

nhưng chỉ chốc lát công phu, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền ra, ngay sau đó, Diệp Phi ba người bốn phía, xuất hiện hơn mười đạo thân ảnh, đem ba người vững vàng đích bao vây lại.

“hừ, lại dám nhìn coi chúng ta, không cho chúng ta một câu trả lời, các ngươi cũng không cần rời đi, trước đem trong tay pháp khí ở lại đây đi, coi như là trừng phạt đối với các ngươi!” lúc này, một tên thiếu niên anh tuấn mặc hoa phục, hướng về phía Diệp Phi ba người ta nói đạo. người tới chính là Lục Vân.

Nghe vậy, Diệp Phi không khỏi nhướng mày, nếu nói là ở chỗ này nhìn coi, chính xác là mình làm không đúng, nhưng cũng không về phần đem pháp khí lưu lại, cái này rõ ràng chính là cậy nhiều người ức hiếp.

“vị đạo hữu này, chúng ta cũng là tình cờ đi ngang qua, cũng không ác ý đích, huống chi, chúng ta cũng không có ảnh hưởng các ngươi bất kỳ ích lợi đích.” Diệp Phi như thế nói.

“hừ, còn dám nói sáo, Chu Nam động thủ, đem pháp khí lấy tới, nếu là dám phản kháng, trực tiếp giết chính là!” Lục Vân thanh âm trở nên lạnh xuống, ngoan thanh nói.

Nghe vậy, Chu Nam chà xát tay, một tiếng cười gian, lúc trước bị kia Lê Nhu tiên tử trêu chọc, bây giờ còn tức cảnh hống, vừa đúng có ba chỗ để xả giận, ai không nghe lời là tốt rồi hảo dạy dỗ một trận, mình nhiều người như vậy, cũng không tin đối phương dám hoàn thủ.

Sau một khắc, Chu Nam chậm chậm hướng gần nhất Liễu Kiền đi tới, mặt âm hiểm cười, mà Liễu Kiền còn lại là giống đó không thấy, đang nhớ lại gì đó, mặt nghi ngờ nhìn chằm chằm Lục Vân, từ trên xuống dưới quan sát đánh giá không ngừng.

Đang ở Chu Nam đi tới phụ cận Liễu Kiền, chợt, kia Liễu Kiền trên mặt một bộ như nhớ ra cái gì đó, một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, một đạo bạch mang chợt lóe ra.

“cái gì?” Chu Nam hơi biến sắc mặt, bây giờ không nghĩ tới, đối phương liền ba người, hấn cũng dám thả ra bảo vật cùng mình động thủ, nhưng lúc này mình chậm nửa nhịp, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng lấy ra kia miệng dao găm, mặt cẩn thận che ở trước người.

Hoa lap một tiếng, Liễu Kiền hấn là lấy ra một họa trục, một cái sau khi mở ra, nhìn một chút Lục Vân, lại nhìn một chút họa trục. chợt ha ha cười lớn.

Một màn này, đừng nói là Chu Nam, ngay cả Lục Vân, Diệp Phi đám người cũng là bị làm cho đầu óc mơ hồ, tiểu tử này sợ choáng váng bất thành?

Giơ tay lên chỉ chỉ Lục Vân, Liễu Kiền cúi đầu nhìn vẽ trục, chần thán đạo: “Lục Vân, mười bốn tuổi nhập môn Thiên Nhai tông, Vạn Bảo trấn Lục gia hậu nhân, năm nay mười chín tuổi, luyện khí kỳ tầng thứ chín, Thiên Nhai tông trẻ tuổi một đời đứng hàng trước mười.”

Không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Liễu Kiền còn lại là quay đầu nhìn về phía tên kia mặc hoàng y thiếu nữ, khẽ cười nói: “Lê Nhu, tân tấn đệ tử, luyện khí kỳ tầng thứ bảy đỉnh phong, tuổi mười lăm, Thiên Nhai tông tân tấn nữ đệ tử đứng hàng trước ba, cái đó..... ta nói là về dung mạo.”

Lời vừa nói ra, lúc này làm cho khuôn mặt Lê Nhu nóng lên, hấn là có chút dảng về xấu hổ, có chút vui sướng trong lòng, nữ tử mà.

“thật ra thì, dựa theo ý nghĩ của ta, Lê tiên tử sắc đẹp, hẳn xếp hàng thứ nhất mới đúng.” Liễu Kiền thu hồi quyền trục, tự mình thờ dài nói.

“hừ, lớn mật lăng đồ, ngươi rót cuộc là người nào?” Lục Vân tức giận, hướng về phía Liễu Kiền như thế chất vấn, nhưng cũng là không có vội và động thủ.

“Lục Vân sư huynh, tại hạ Liễu Kiền, chúng ta đều là Thiên Nhai tông tân tấn đệ tử.” Liễu Kiền hướng về phía Lục Vân cười ha hả nói.

Nghe vậy, Lục Vân thần sắc vừa động, hai mắt hí lại nói: “ngươi là tân tấn đệ tử? không trách biết như vậy nhiều, bất quá, ta xem ngươi thế nào không có quen, giống như tân đạt, thạch nham, lưu chí đám người ta cũng nhìn thấy qua.”

Liễu Kiền mặt lộ vẻ lúng túng, gãi đầu đạo: “cái đó, ta là đệ tử ký danh, bình thời không cùng bọn họ chung một chỗ đấy. hắc hắc, cho nên sư huynh chưa từng thấy qua ta cũng coi là bình thường.” nói xong, Liễu Kiền lấy ra lệnh bài Thiên Nhai tông đệ tử.

Nghe lời của Liễu Kiền, Lục Vân chân mày mở ra, trong mắt lộ ra một tia không thêm ý, nhưng ngay sau đó mặt nghiêm chỉnh nói: “nga, nguyên lai là đệ tử ký danh, liền các ngươi ba người, cũng chạy tới Đoạn Thiên Nhai nơi này săn giết yêu thú?”

Đi Kim Hà Cốc lời, cơ hội sống còn có thể sẽ còn lớn một chút, như vậy đi, nể tình chúng ta đều là đồng môn, để cho ba người các ngươi đi theo chúng ta, đến lúc đó, cho các ngươi mấy thi thể thổ nạp kỳ yêu thú trở về trả nhiệm vụ.”

Nói xong, Lục Vân trong lòng một tiếng cười lạnh, cũng không tin bọn họ có thể cự tuyệt bức này cảm dỗ. ba người này, vừa đúng thích hợp làm pháo thí. mà những người khác nghe Lục Vân lời của, đều là cảm giác được Lục Vân đại nhân đại nghĩa, chiếu cố đồng môn.

Quả nhiên, Liễu Kiền vừa nghe nói thế, trên mặt sắc mặt vui mừng chợt lóe, vừa muốn mở miệng nói những gì.

“không cần, đa tạ sư huynh hảo ý, ba người chúng ta sợ làm vướng chân vướng tay chứ vị sư huynh sư tỷ, chúng ta phía bên ngoài từ từ chuyển chuyển là tốt!” lúc này, cũng là Diệp Phi uyển chuyển cự tuyệt gia nhập.

Nghe vậy, ánh mắt Lê Nhu kác thường nhìn cái quạt cường thiêu niên này. cười khẩy nói: “hừ, thật là không biết điều, Lục Vân sư huynh cho các ngươi cơ hội, lại cũng không biết thật tốt nắm chặt, ngươi cho rằng, tùy tiện ai cũng có thể gia nhập vào đội ngũ của Lục Vân sư huynh sao?”

Nghe nói thế, Lục Vân là hướng về phía Lê Nhu khiêm cùng cười một tiếng, một bộ chánh khí lăng nhiên đích đáng vẻ, nhưng ánh mắt nhìn về Lê Nhu, rõ ràng có một tia lửa nóng bóng lóe lên.

“không nhọc sư tỷ phí tâm, điểm này sư đệ vẫn có tự biết rõ, ba người chúng ta đều là đệ tử ký danh, lại không có chút nào sắc đẹp, có cái gì tiền vốn có thể cùng sư tỷ so đây? cho nên, ta cảm thấy chúng ta xác không có tư cách gia nhập vào đội ngũ của Lục Vân sư huynh!” Diệp Phi nói thế, chợt vừa nghe, hình như là có chút khiêm tốn.

Nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra được, nghe Lê Nhu châm biếm Diệp Phi, cái tiểu tử quạt cường này mất hứng, đang cùng Lê Nhu âm thầm châm phong tương đối đấy.

“ngươi!” Lê Nhu chỉ Diệp Phi, mặt tươi cười ngậm thẹn thùng muốn nói gì, nhưng là lại một câu nói cũng không nói ra, mà bên cạnh Lê Nhu một tiểu nha đầu, còn lại là hung hăng trợn mắt nhìn Diệp Phi một cái.

“hừ, không thức thời, nếu đắc tội Lê tiên tử, bây giờ các ngươi muốn gia nhập cũng không có cơ hội!” Lục Vân sắc mặt run lên nói.

Ngay sau đó kỳ nhìn một chút Lê Nhu, mặt áy náy đạo: “Lê tiên tử, đều do Lục mỗ can nhắc không chu toàn, để cho mấy cái này tiểu tử hồ ngôn loạn ngữ liễu, không cần cùng bọn họ so đo, chúng ta đi thôi!” mà Lê Nhu còn lại là gật đầu một cái.

Nói xong, Lục Vân giơ tay lên một chút, vèo vèo vèo, đang lúc mọi người rời đi bốn phía mặt đất, chợt dâng lên hơn mười đạo quang hà, một quanh quần đi qua, đột nhiên biến thành hơn mười mặt lá cờ nhỏ màu vàng lớn chừng bàn tay, cuối cùng bị thu vào túi trữ vật.

“chúng ta đem hơn mấy chỗ trận pháp bắt, sau đó đến nơi khác xem xem.” Lục Vân vừa nói chuyện, mang mọi người hướng một cái hướng khác đi tới, dần dần biến mất ở trong tầm mắt ba người Diệp Phi.

Hồi lâu, Liễu Kiền có chút nghi ngờ quan sát Diệp Phi, nhẹ giọng nói: “Diệp sư huynh, chúng ta vì sao không gia nhập bọn họ a? như vậy chúng ta còn có thể an toàn một ít, ngươi xem bọn họ chuẩn bị hình như là tương đối chu toàn.

Đối phó yêu thú kia thời điểm còn có pháp trận đem vây khốn, mà ở bốn phía nơi xa lại bố trí thêm cả trận pháp, nói vậy hẳn có thể phát hiện chúng ta, cũng hẳn cùng trận kỳ có liên quan, còn đối với chúng ta công kích, cũng nhất định là vì hẳn ở chỗ này bố trí đích trận pháp phát giác ra.”

“cũng bởi vì như thế, chúng ta càng không thể gia nhập, người này tâm tư kín đáo, thủ đoạn lại nhiều, chúng ta nếu là gia nhập, nhiều nhất cũng chính là phụ trợ công kích, như thế, bọn ta còn như thế nào có thể có được rèn luyện?” Diệp Phi không chút nghĩ ngợi hồi đáp.

Vạn Phong Sơn nghe vậy, là gật gật đầu đồng ý, thấy thế nào Lục Vân kia cũng có chút đáng về giả nhân giả nghĩa đấy.

“tốt lắm, trải qua chuyện này, sau này chúng ta cũng muốn cẩn thận chút đi, lúc trước lực chú ý cũng đặt ở trên tình huống bọn họ cùng yêu thú tranh đấu, cứ tự cho là như vậy khoảng cách xa bọn họ không cách nào phát hiện chúng ta, cũng là không có phát hiện dưới chân chúng ta có bố trí trận pháp,

nếu không phải lần này gặp phải người cùng môn phái, xem ra sẽ phải có chút phiền toái.

Hơn nữa, lần này cũng biết được trận pháp đích thực điều dụng, sau này có cơ hội, nhất định phải mua một ít trận pháp, cao cấp phù lục, nếu là có thể học được một ít thủ đoạn luyện chế, vậy thì càng tốt hơn! hắc hắc, chúng ta cũng đi thôi. ” nói xong, Diệp Phi ba người cũng đi chuyển đi tiếp tục tìm kiếm lên con mồi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bế quan

Mấy tháng sau, Thiên Nhai tông Lăng Ký Các chỗ giao tiếp nhiệm vụ, một tên lão giả mặc áo bào tro, đang lòng không yên lấy ra ba đồng linh thạch, hướng về phía trước mắt nói với ba tên thiếu niên: “ mỗi người một trăm ba mươi bảy khối linh thạch, nếu muốn tiếp tục tiếp nhận nhiệm vụ, chọn xong hãy tới tìm ta. ”

Thấy vậy, ba tên thiếu niên đều là mặt vẻ hưng phấn, vội vàng lấy ra túi trữ vật, mỗi người thu hồi một phần linh thạch, một tên thiếu niên áo xám trong đó, trong mắt mang theo nồng nặc kích động, giống như vừa trộm được cái gì đó, chung quanh nhìn có hay không những người khác. thận trọng sờ sờ túi trữ vật.

“ Liễu Kiên, người thế nào giống như chuẩn bị ăn trộm vậy? đây chính là công sức chúng ta dùng thì thế yêu thủ những thứ này đổi lấy mà. ha ha. ” lúc này, một tên tử sam thiếu niên ha ha cười một tiếng nói, một gã khác bạch y thiếu niên cũng là khẽ mỉm cười, trong mắt chớp động vẻ hài lòng.

Mấy tên thiếu niên này, chính là nửa năm trước, ở Đoạn Thiên Nhai trở về đây, ba người Diệp Phi, vốn là dựa theo ý tưởng của Vạn Phong Sơn, là muốn ở Đoạn Thiên Nhai nhiều đợi thêm một thời gian ngắn, dù sao Diệp Phi có thể trước sớm phát hiện cao cấp yêu thú, mỗi lần đều là gặp dữ hóa lành.

Mà gặp cấp thấp yêu thú, ba người lên kế hoạch một phen sau, lại là mỗi một lần lại đắc thủ, chỉ có một lần có một tam vĩ yêu hồ đào thoát. cho nên lần này thu hoạch của mọi người coi như là không tệ.

Thật ra thì Diệp Phi cũng không nguyên ý nhanh như vậy trở về đây, dù sao một mực không có phát hiện tung tích của Thanh Nguyên Mãng, hơn nữa đến lúc này một lần liên hao phí một năm này, lần này ở Đoạn Thiên Nhai chờ đợi hơn ba tháng.

Nhưng Diệp Phi và những người khác bất đồng, hẳn không có quá nhiều thời gian hao phí ở nơi này, hôm nay Diệp Phi đã mười sáu tuổi lẻ ba tháng, khoảng cách điểm cuối tuổi thọ, cũng chỉ còn dư lại chừng hai năm mà thôi.

Mà hai năm thời gian, có thể chột lóc lên, cuối cùng mình mệnh lại trở về lòng đất, cũng có thể xuất hiện kỳ tích, đánh vỡ số mạng an bài. nhưng vô luận như thế nào, cũng không thể đem quá nhiều thời gian lãng phí ở Đoạn Thiên Nhai đây. nhưng trải qua một năm này, nhiều lúc Diệp Phi mơ hồ cảm thấy, tầng thứ tám đích bình cảnh tựa hồ có chút nơi lỏng ra, cho nên chuẩn bị bế quan một đoạn thời gian.

“ chúng ta đi về trước đi. ” nghĩ tới đây, Diệp Phi chính là dáng vẻ có chút mất mát, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Vừa đi, Liễu Kiên vừa có chút nổi lên nghi ngờ, hỏi: “ Diệp sư huynh, người không phải là bởi vì linh thạch phân phối không công bình đi? không được, ta cùng Vạn Phong Sơn một người ở cho người phân điểm, người cũng đừng sầu mi khổ kiếm được không? ”

Nghe lời ấy, ngược lại làm cho Diệp Phi có chút mỉm cười, ngay sau đó khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “ cùng những thứ này không có quan hệ, ta muốn làm một ít chuyện, là chuyện riêng của ta. ”

“ nga, chuyện riêng? chưa từng đã nghe người nói a, chuyện gì, nói nghe một chút, hai chúng ta giúp người chia sẻ một ít. ” Liễu Kiên cười hi hi nói, ba người thân ảnh cũng là đi ra khỏi Lăng Ký Các.

.....

Ba ngày sau, Thiên Nhai tông một mảnh dãy núi liên miên dãy núi, cây cối bốn phía trải rộng mang nhiều màu sắc khác nhau, ánh mặt trời ấm áp nghiêng vậy vương vào cả vùng đất, mang đến bông bột tức giận.

Ở một tòa núi thấp lùn, cạnh một góc, có một tòa động phủ đơn giản, tuy nói nhìn qua tựa hồ giống như là một sơn động bình thường, nhưng nếu là cẩn thận cảm ứng dưới, liền có thể phát giác từng cổ một rất nhỏ chính là cảm chế lực. ở bốn phía động phủ truyền ra.

Bên trong động phủ diện tích không lớn, ước chừng chỉ có ba trượng đáng vẽ, độ cao cũng không sai biệt lắm có thể đến một trượng, bên trong trừ một bình đài đơn giản, liền cái gì nữa cũng không có.

Giờ phút này, thân ảnh đám ba người Diệp Phi, chẳng biết lúc nào xuất hiện ở nơi này.

“Diệp sư huynh, không được, còn là chớ mướn, động này phù cũng quá đắt, mỗi tháng sẽ phải mười khối cấp thấp linh thạch, cùng lắm thì ngươi lúc tu luyện, ta cùng kiên ở ngoài cửa giúp ngươi hộ pháp, tuyệt đối không để cho thiếu vũ kia đi vào quấy rầy ngươi.” Vạn Phong Sơn có chút tiếc của nói, phảng phất như là mất linh thạch của chính mình.

“không thể, Thiên Nhai tông có môn quy, chúng ta làm sao có thể độc chiếm một căn phòng? chẳng phải loạn động? động này phù ngươi xem bình thường, nhưng ta lúc trước thử qua, cho dù là ta sử dụng trung cấp pháp khí công kích, cũng là không có thể đem vách tường hư hại chút nào.” Diệp Phi hài lòng nhìn một chút toàn bộ động phủ, như thế nói.

Nghe vậy, Liễu Kiên thờ dài một tiếng, lắc đầu nói: “à, cái này một mướn liền ít nhất là nửa năm, đây chính là sáu mươi khối linh thạch a, ở chỗ này tu luyện, chúng ta lại không thể nói chuyện phiếm, ta cũng không ở chỗ này lãng phí linh thạch bồi dưỡng, chờ ngươi xuất quan rồi hãy nói, hắc hắc.”

Vạn Phong Sơn gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “vậy trước tiên không quấy rầy ngươi, tranh thủ sớm ngày xuất quan, hy vọng lần này thuận lợi đột phá đến tầng thứ tám, hắc hắc.”

Mấy người lại trò chuyện một hồi, Vạn Phong Sơn cùng Liễu Kiên hai người, chính là rời đi ra nơi này, chỉ còn lại có Diệp Phi một người, ngồi xếp bằng ở trên bình đài, hai mắt xuất thần nhìn cửa động phủ.

Thật ra thì bức này động phủ, Thiên Nhai tông bất kỳ một tên đệ tử chánh thức đều có một chỗ đích, khác nhau đang ở với vị trí đích thật là xấu, cùng dưới đất linh mạch khoảng cách xa gần, nếu là ở linh mạch ngay phía trên, kia động phủ linh khí chính là tương đối nồng nặc, tu luyện là làm chơi ăn thật.

Nhưng nếu là khoảng cách linh mạch quá trời, địa phương linh khí mỏng manh, tốc độ tu luyện nhất định phải giảm bớt nhiều, mà đệ tử ký danh cũng không có đãi ngộ được phân phối động phủ, chỉ có thể là mướn dùng, căn cứ khoảng cách linh mạch đích xa gần, mướn dùng giá cả cũng phải là rẻ.

Diệp Phi mướn dùng, chính là trong đó là một gian động phủ tương đối bình thường, động phủ tốt hơn chút thì bây giờ có chút không chịu nổi, tuy nói Kim Tử mấy lần muốn giúp một tay, nhưng cũng bị Diệp Phi cự tuyệt, hắn không muốn thiếu người khác quá nhiều nhân tình.

“hôm nay cũng chỉ còn lại có hơn hai mươi khối linh thạch, a a, xem ra sau này phải nghĩ biện pháp, mình luyện chế một ít đan dược, nếu không thật là có chút không mua nổi, cái này mấy mai Nguyên Linh đan, liền hao tổn còn mấy chục khối linh thạch.” Diệp Phi cười khổ nhìn trong tay một con bình ngọc màu vàng nhạt, như thế nói.

Mà vật trong bình, chính là Nguyên Linh đan có thể gia tăng tỷ lệ đột phá bình cảnh luyện khí kỳ bình, vì lần đột phá bình cảnh này, Diệp Phi thực là đại xuất huyết một lần, cơ hồ linh thạch cầm trong tay tiêu thất không còn, nhưng nếu là không dùng vào thời điểm thích hợp nhất này để tấn cấp, sinh mạng của mình sợ rằng thật là muốn đi đến điểm cuối.

“ngay cả Không Minh trưởng lão đều nói qua, kinh mạch của ta bị tổn thương cũng không ảnh hưởng tu luyện trước lúc Trúc Cơ, lấy thể chất ta là ngũ hành viên mãn chân linh thụ, nói vậy tu luyện đến tầng thứ chín cũng sẽ không quá khó khăn đấy, vấn đề chỉ là thời gian dài ngắn.

Mà vấn đề lớn nhất của ta, chính là thời gian. xem ra muốn nắm chặt tu luyện.” nói xong, Diệp Phi một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, một quả lệnh bài hồng đồng đồng hình tam giác, xuất hiện ở trong tay.

Sau một khắc, kỳ một tay một bấm quyết, trong tay lệnh bài hồng mang chột lóe, một đạo màu đỏ, phốc một tiếng, bay lên cửa động phủ.

“bành” một tiếng nặng nề mụn hường.

Lối vào động phủ truyền ra trận trận cảm chế ba động, cửa đá nặng nề rơi xuống, đem toàn bộ động phủ phong bế đi, nghiêm nghiêm mật mật, mà bốn phía động phủ cũng là có mây viên dạ minh châu, toát ra ánh sáng nhu hòa.

Thu hồi lệnh bài trong tay, Diệp Phi đem bình ngọc đặt ở bên cạnh bình đài, ngay sau đó hai mắt nhắm lại, chính là bắt đầu ngồi tĩnh tọa tu luyện.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Vạn tiên động

Bên trong đại điện Thiên Nhai tông, hai đạo thân ảnh xuất hiện trong đó, hai người vừa nhàn nhã thưởng thức linh trà, vừa trò chuyện cái gì. một người trong đó chính là Không Minh trưởng lão.

“Huyền Y sư đệ, đồ nhi của ngươi Lục Vân kia vẫn chưa về sao? không được ngươi đi ngay một chuyến Đoạn Thiên Nhai, đem trở lại, nhưng ngàn vạn

không muốn hòng đại sự. ” Không Minh trưởng lão như thế nói.

Nghe vậy, người bị kêu là Huyền Y chính là trung niên gầy gò nhượng mảy, nhẹ giọng nói: “ lần này Vân nhi ngược lại không có gì vấn đề, ta nhất định sẽ để cho hắn tham gia lần hành động này, lấy thực lực Vân nhi, tự vệ còn là không có vấn đề gì.

Lịch giới ‘ Vạn Tiên Động ’ mở ra, Luyện Khí Kỳ tầng chín cơ hồ không có gì thương vong, mà luyện khí tầng tám, cơ bản cũng là phụ trợ mấy tên đệ tử đứng đầu hoàn thành sứ mạng, chết cũng là không ít.

Về phần luyện khí tầng bảy, cũng chỉ có thể làm một ít pháo thí thôi. không biết những người khác chọn thế nào, Không Minh sư huynh nhưng là đã sắp xếp xong xuôi? ”

Không Minh trưởng lão hơi tự suy nghĩ chốc lát, thờ dài nói: “ trừ mấy tên đệ tử đứng đầu, những người còn lại tận lực an bài một ít đệ tử ký danh hoặc tấn tẩn đệ tử, như vậy cũng có thể giảm bớt tổn thất cho Thiên Nhai tông ta. còn có thể rèn luyện một chút đệ tử mới nhập môn.

Giống như Thạch Nham, Tần Dật, Tân Mạnh, Phong Ngang những người này cũng không sai, nếu thật là trên đường rơi xuống, vậy cũng chỉ có thể nói là tiên duyên như thế.

Về phần luyện khí tầng bảy, như Thiệu Vũ, Văn Lượng, Diệp Tuyên đám người, cũng phải không sai, nhất là Diệp Tuyên, kỳ tu vì Luyện Khí Kỳ tầng bảy, nhưng thực chiến lại không tệ.

Hơn nữa, đứa bé kia kinh mạch bị tổn thương không cách nào Trúc Cơ, dựa theo kinh mạch của hắn xem ra, nhiều nhất cũng chính là có mười tám năm tuổi thọ. mặc dù rơi xuống cũng coi như là hết tuổi thọ mà chết.

Còn dư lại một số người, sau này ta đang cùng các trưởng lão khác thương lượng một phen. nhất định không thể yếu hơn những môn phái khác, nếu không lại làm mất mặt mũi Thiên Nhai tông ta.. ”

“Ừ, cũng tốt, sư đệ hãy đi về trước chuẩn bị, ta nên vì Vân nhi chuẩn bị một ít đồ. nhất định phải làm cho hắn ở lần này đại phát quang mang. ” Huyền Y trưởng lão đứng lên, hai người nói đơn giản mấy câu sau, chính là rời đi đại điện.

.....

Trong một gian động phủ đơn giản, một đạo bạch y đích thiếu niên, ngồi xếp bằng ở một chỗ trên bình đài.

Quanh thân thiếu niên mát ra ánh sáng nhu hòa, lúc sáng lúc tối đích, phảng phất đang tu luyện cái gì đến thời khắc mấu chốt.

Một lát sau, sẽ ở đó chút linh quang sắp tan biến, có chút âm đạm đích thời điểm, thiếu niên một tay lộn một cái, một chiếc bình nhỏ màu vàng nhạt xuất hiện ở trong tay. chính là bình Nguyên Linh Đan.

Ngón tay búng một cái, ba một tiếng vang nhỏ, nắp bình mở ra, thiếu niên cầm trong tay bình nhỏ, đem miệng bình bỏ vào khố miệng một ngửa đầu dưới, hắn là đem tất cả nguyên linh đan một đồ cắn nuốt đi vào.

Cầm trong tay bình nhỏ ném một cái, một tay bấm quyết, cả một cái, quanh thân quang hà một thịnh, trong cơ thể xương cốt truyền ra một trận dát băng dát băng, mà một thân hơi thở, cũng là nhảy lên tới luyện khí tầng thứ bảy đỉnh phong.

Đến đây, trên trán thiếu niên, cũng là chảy xuống từng hạt từng hạt mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, nhìn qua đáng vẻ có chút cổ hết sức, giữa hai lông mày cũng là có một cổ biểu lộ cực kỳ kiên nghị.

Mà đạo này thân ảnh, chính là Diệp Phi đã bế quan hai tháng lâu, nhưng tu luyện đến trình độ nhất định sau, phát hiện không mượn ngoại vật, tựa hồ rất khó đột phá bình cảnh, Diệp Phi liền đem chuyện trước chuẩn bị xong Nguyên Linh Đan tất cả đều cắn nuốt sạch.

Lại qua hơn nửa tháng, cũng không biết là được lực phát huy tác dụng, cũng không biết là kỳ quái chân linh thụ ảnh hưởng, Diệp Phi mơ hồ cảm thấy, bình cảnh tầng thứ tám, tựa hồ đã bị giải khai như một đạo miệng rộng.

Một ngày này, trong động phủ truyền tới một trận ông minh, quanh thân Diệp Phi bộc phát ra ánh sáng chói mắt, dát băng dát băng, trong cơ thể xương cốt truyền ra liên tiếp chuỗi tiếng bạo minh.

Sau một khắc, Diệp Phi cảm thấy trong cơ thể pháp lực phảng phất xông phá một đạo áp môn, như cuộn cuộn đích nước biển bàn sóng nhỏ ngập trời, ở trong người nhanh chóng bồn lưu không dứt. cảm giác như thế rất là sung sướng.

Hai mắt mở một cái, trong tay pháp quyết biến đổi, cả một cái, ánh sáng quanh thân thu lại, há mồm phun ra một hớp màu sắc đen nhánh vân đục khí.

Ngay sau đó, Diệp Phi khước mắt một cong, lộ ra một nụ cười mừng rỡ.

Hai tay cầm quyền, Diệp Phi nhắm mắt cảm giác pháp lực trong cơ thể đang bồn lưu cuồng trào, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại hào tình vạn tượng.

Hai tay vừa động, nhanh chóng biến hóa mấy đạo pháp quyết, vèo vèo vèo, ba đạo hỏa cầu lớn tới nửa thước bắn nhanh ra, hướng chỗ cửa động đánh đi.

Hỏa cầu uy lực như thế, không biết so với trước cường đại hơn bao nhiêu, nhớ lần trước lúc đối địch, hỏa cầu thuật bất quá mới có thể thi triển ra lớn chừng quả đuóm.

Bành bành bành, ba đạo bạo vang tiếng phát ra, một mảnh lửa mang bộc phát mà ra, hỏa tinh chung quanh vậy tung tóe, trong khoảnh khắc ở động phủ cửa biến thành một cái biển lửa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ánh lửa thu lại, phốc phốc mấy tiếng, cuối cùng mấy đạo hỏa tinh giải tán, thế nhưng cửa đá cũng là bình yên vô sự, chẳng qua là có mấy chỗ bị đốt nung ra đen nhánh, không một tia tổn thương.

Thấy vậy, Diệp Phi trên mặt cũng không có cái gì ngoài ý muốn về, bức này uy lực nếu là cũng có thể phá hư đạo này cấm chế cửa đá, vậy những thứ cấm chế động phủ này cũng liền không có đáng tiền nữa.

“hắc hắc, bây giờ, cũng rốt cục có thể tu luyện bằng trừu thuật đi, còn có mấy loại đơn giản pháp thuật có thể tu luyện, chỉ là không có phương pháp tu luyện.” Diệp Phi khẽ mỉm cười nói.

Hơi suy nghĩ chốc lát, lắc đầu thở dài một tiếng, thấp giọng lầm bầm: “ai, bây giờ cũng là không có như vậy nhiều thời gian, hao phí thời gian tu luyện pháp thuật làm gì.”

Đoạn thời gian trước hỏi thăm, những thứ đan dược có ích với cho chữa trị kinh mạch, phần lớn đều là cực kỳ đắt đỏ, còn có lời đồn đãi chữa trị kinh mạch có thánh đan danh xưng là đích ‘Kỳ Cốt Thánh Kinh đan’, nghe nói hiệu quả cũng là rất thần kỳ. chỉ tiếc giá cả để cho Diệp Phi có chút ngấm mà sinh sợ.

Trước mắt thời gian cấp bách, thời gian của Diệp Phi còn lại không nhiều lắm, căn bản không chờ nổi, chỉ có thể là nhanh chóng lấy chút linh thạch, đại lượng linh thạch. mới có thể mua được những thứ linh đan diệu dược kia.

“xem ra, chỉ có thể là nhận một ít nhiệm vụ cao cấp một chút, chỉ có như vậy, mới có thể đạt được càng nhiều hơn chỗ tốt, bây giờ không được, tìm hạ Kim Tử sư huynh giúp một tay, tìm thêm một ít sư huynh đệ, cùng đi Đoạn Thiên Nhai chỗ sâu xem một chút.” Diệp Phi như thế nói.

Nói xong, Diệp Phi hai mắt nhắm lại, chính là nhắm mắt bắt đầu tinh tọa, mới vừa đột phá bình cảnh, cũng là cần điều chỉnh một phen, thích ứng với pháp lực bên trong cơ thể.

Cứ như vậy, ba ngày sau, thân hình Diệp Phi, xuất hiện ở một gian tĩnh thất bên trong, khác là còn có Vạn Phong Sơn, Liễu Kiên, cùng với Kim Tử ba người.

“ha ha, chúc mừng Diệp Tuyên sư huynh, ta liền nói lần này sư huynh nhất định thành công.” Liễu Kiên khẽ mỉm cười nói. mà Vạn Phong Sơn cùng Kim Tử cũng là chúc mừng một phen, bốn người trên mặt đều là mang theo vẻ vui sướng.

“Kim Tử sư huynh, lần này muốn mời người giúp một chuyện, ta muốn tìm chút chuyện huynh đệ hợp thành đội, cùng đi Đoạn Thiên Nhai chỗ sâu xem một chút, có thể hay không làm một ít nhiệm vụ cao cấp.” Diệp Phi chợt nói một câu.

Nghe vậy, Kim Tử đầu tiên là sửng sốt, trên mặt thoáng qua một bộ vẻ do dự, nói: “không biết Diệp Tuyên sư đệ vì sao phải làm cao cấp nhiệm vụ? là muốn rèn luyện? còn là thiếu hụt linh thạch? hoặc là cần đạt được pháp thuật gì?”

Nhưng trong thời gian ngắn, sợ rằng không được. thậm chí có một chuyện nguy hiểm đang chờ người, bất quá, nếu là một khi có thể còn sống trở lại, đạt được tông môn thưởng, nhưng là so với kia chút nhiệm vụ còn nhiều hơn ra rất nhiều.”

“cái gì? không biết có cái gì nguy hiểm, đang chờ ta?” nói xong, Diệp Phi trong lòng dâng lên một trận nghi ngờ.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tham gia thí luyện

Nghe Kim Tử nói mình sẽ có một cái nguy hiểm, Diệp Phi không khỏi nổi lên nghi ngờ, hai người Vạn Phong Sơn cũng kinh nghi bất định nhìn Kim Tử.

Thấy vậy, Kim Tử cũng nghiêm mặt, hướng Diệp Phi: “Sư đệ, bởi vì trong danh sách thí luyện Vạn Tiên động có tên của ngươi”.

“Vạn Tiên động, kính xin sư huynh nói cận kề một chút”. Diệp Phi nhướn mày nói.

“ Sư đệ không hỏi, ta cũng muốn nói cho ngươi biết, sau cũng có người thông báo cho sư đệ ngươi biết, nếu nói Vạn Tiên động chính là...” cứ như vậy Kim Tử từ từ giảng giải cho ba người.

Theo Kim Tử nói, Vạn Tiên động chính là một chỗ hiểm địa, diện tích cực lớn, nằm giữa Thiên Nhai tông và Vạn Kiếm Các. Nhưng chỉ có một đường vào, trong đó không thiếu một ít Tự Hạch kỳ yêu thú cường đại, thực lực có thể so với tu sĩ Trúc Cơ kì của nhân loại.

Bất quá những yêu thú cường đại kia hoạt động ở vùng trung tâm Vạn Tiên động, rất ít xuất hiện ở bên ngoài, cũng cho các môn phái an tâm cho đệ tử vào tu luyện.

Kim Tử theo lời cha mình nói, Vạn Tiên động là chỗ của một tông môn tu tiên cổ xưa, nhưng không biết nguyên nhân vì sao xảy ra một cuộc đại chiến, đem môn phái này diệt môn, nhưng là để lại một ít linh thú nhận chủ còn sống, còn có một số bảo vật lưu lại sau cuộc chiến.

Lâu ngày, do không ai quản lí, những yêu thú kia bắt đầu cường đại, chém giết lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn lại một mình yêu thú tu luyện.

Nhưng cũng không biết bao nhiêu năm trước, nơi này bị phát hiện, một số tông môn đứng đầu ở phụ cận liên thủ, tiến vào trong đó tìm tòi, cũng chiếm được không ít chỗ tốt.

Đáng tiếc là, một số chương môn tông phái, Ngưng Đan kỳ tu sĩ đi vào trong đó, cũng không thể đi vào mấy chỗ mật địa, bởi vì mấy chỗ đó đều có cường đại cấm chế phòng thủ, cho dù nhiều người hợp sức cũng không hề đem cấm chế kia phá bỏ.

Sau đó họ tìm tòi xung quanh, ngược lại chém giết không ít Tự Hạch kỳ yêu thú, hơn nữa còn phát hiện một số cấm chế nhỏ cùng kiến trúc, trong đó có một ít cấp thấp pháp khí và pháp thuật công pháp. Thỉnh thoảng xuất hiện một ít cao cấp pháp khí và đặc thù công pháp.

Nhưng những thứ này đối với chương môn các phái cùng tu sĩ Ngưng Đan kỳ, căn bản không để vào mắt, bất quá cũng có chút đáng tiếc, trả qua thương nghị cũng đạt được quy định.

Vạn Tiên động là nơi để cho hậu nhân dưới trúc cơ kỳ đệ tử, làm nơi thí luyện, cũng vì vậy không đem tất cả yêu thú giết sạch, nhưng cho một số yêu thú có linh trí không dám xuất hiện ở bên ngoài nữa.

Vì vậy một số đệ tử tới thí luyện, chỉ cần không xâm nhập quá sâu, cũng không có nguy hiểm gì, bất quá cũng không tránh được nhưng người tham lam tàn sát lẫn nhau, tranh đoạt bảo vật.

Cho nên, mỗi lần tiến vào, trừ đệ tử đạt Luyện Khí kỳ tầng chín, còn lại đệ tử tu vi thấp, bất quá cũng chỉ dư lại ba thành mà thôi.

Cũng bởi vì tỉ lệ sống sót thấp như vậy, trừ một số đệ tử Luyện Khí tầng chín, cũng không ai muốn đi vào mạo hiểm, cho nên các môn phái liền cường chế an bài nhiệm vụ.

Sau khi ăn xong bữa cơm, Kim Tử mới đem lịch sử Vạn Tiên động đại khái giảng giải một lần, nói xong, Diệp Phi ba người cũng nhủ mảy.

“Nói như vậy, đi vào chẳng phải rất nguy hiểm, chẳng qua bên ngoài cũng không có bảo vật gì, còn bị người liên thủ đối phó, tu vi thấp như ta, mười người đi vào cũng chỉ ra có ba người.

Diệp sư huynh, ta thấy ngươi cũng không muốn đi, hay để Kim Tử thay ngươi cầu tình. Dù sao tỉ lệ lấy được bảo vật rất nhỏ, cũng không đáng mạo hiểm.” Vạn Phong Sơn mặt ngưng trọng nói.

Nhe vậy, Kim Tử khoát tay áo, như giọng nói: “Cũng không thể nói như vậy, phạm là đệ tử Thiên Nhai tông tự nguyện đi vào, chỉ cần còn sống đi ra, cho dù trong Vạn Tiên động không được chỗ tốt, tông môn cũng nhất định trọng thưởng.”

“Đĩ nhiên, nếu xuất sắc, trọng thưởng cũng tăng lên, thậm chí là trúc cơ đan, cũng không phải là không thể phân phát xuống, cũng vì vậy, mỗi lần có không ít đệ tử, không quản nguy hiểm ghi danh tiến vào Vạn Tiên động.”

“Nga, nói như vậy, một ít người vô vọng đột phá, hao hết thọ nguyên, không cam lòng nhất định tham gia, như thế, ta ngược lại cũng muốn thử một phen?” Diệp Phi có chút đánh giá nói.

“Diệp sư huynh, ngươi phải biết, chúng ta trẻ tuổi, không thể cùng mấy lão già kia đánh đồng.” Liễu Kiên có chút lo lắng nói.

“Đúng vậy, ta đã nói rõ cho ngươi, ngươi cũng hiểu rõ, chúng ta tương lai còn nhiều thời gian, nếu bây giờ ngươi không muốn đi, ta có thể nhờ phụ thân giúp, mặc dù cũng không chắc chắn.”

Mà nếu xuất sắc hoàn thành, dĩ nhiên là đem bảo vật nộp lên tông môn, nếu tông môn cần sẽ dùng trúc cơ đan đổi lấy, hoặc ngươi có thể lựa chọn một số linh dược quý khác để đổi, như vậy cũng sẽ được thưởng tương ứng.” Kim Tử trịnh trọng nói.

Lắc đầu một cái, Diệp Phi có chút khổ sở, nhẹ giọng nói: “Đa tạ Kim sư huynh phí tâm, nhưng tâm ý ta đã quyết, lần này đi Vạn Tiên động, ta nhất định tham gia.” Nói xong, Diệp Phi về mặt cương nghị.

Ba người kia nào biết, mặc dù Diệp Phi trẻ tuổi, nhưng thọ nguyên còn lại, cũng không hơn nhiều một cái lão đầu.

Lần này cơ hội đi Vạn Tiên động không tệ, chỉ cần ở ngoài, tìm một chỗ ẩn thân, không để người khác phát hiện, đến khi trở ra, nghĩ đến cũng không có

gì nguy hiểm quá lớn.

Nghĩ mình có Lăng bộ quyết, một Luyện Khí tầng bảy môn đuổi kịp mình cũng không dễ dàng, tuy nói không có tìm được bảo vật gì, nhưng lúc đi ra cũng có thưởng của môn phái cũng được.

Dĩ nhiên, mục đích của Diệp Phi cũng là Trúc Cơ đan kia, về phần thưởng của tông môn, đến lúc đó cũng có thể đổi được một ít linh dược trị liệu kinh mạch, chỉ có chữa trị kinh mạch, trúc cơ thành công mới có hi vọng sống sót.

Thấy Diệp Phi không giống như nhất thời xung động, Kim Tử khẽ gật đầu: “Nếu như sư đệ kiên trì như vậy, ta cũng không khuyên nhủ gì nhiều, cũng hi vọng đến lúc đó sư đệ cũng bình an trở về.”

“Đúng rồi, mấy ngày nay phụ thân cho ta một ít phù lục, ta sẽ cho đệ, cũng giúp sư đệ phòng thân.” Nói xong, Kim Tử vỗ bả vai Diệp Phi.

Nghe vậy, Diệp Phi cũng không khách khí, dù sao nguy hiểm bức này, bảo vệ cái mạng nhỏ mới là trọng yếu.

“Tốt, sư đệ trước cảm ơn huynh.” Diệp Phi chấp tay nói.

“Hắc hắc, cùng ta không cần khách khí, ta tính mạng cũng là sư đệ cứu, chút này không tính là gì, tốt lắm, sư đệ cũng chuẩn bị trước tốt một chút, ta về tìm phụ thân.” Nói xong, Kim Tử xoay người rời đi.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chém giết

Hơn một tháng sau, ở biên giới Thiên Nhai tông, có một chỗ dãy núi liên miên không dứt, trong đó một tòa kỳ phong cao vạn trượng cực kỳ bất mắt, mà một chỗ trên ngọn núi, có một cửa động đen nhánh, lớn nhỏ chừng một trượng. mơ hồ truyền ra từng cô ba động mờ mịt. vừa nhìn thì biết ngay không phải là khu vực có thể tùy ý ra vào.

Bốn phía cửa động, có hơn hai mươi tên mặc ngân giáp, chính là nam nữ hộ vệ, đem cửa động bảo vệ khiến gió thổi không lọt, dù là một con chim bay cũng đừng mơ tưởng đi vào trong đó, chính là tứ đại thể lực chia ra phái người bảo vệ ở nơi này. để tránh ngoại nhân tự tiện tiến vào trong đó.

Nơi đây, chính là Vạn Tiên Động.

Ở cách Vạn Tiên Động không xa, trên sườn tòa núi thấp lùn, có một đám tu sĩ đứng thẳng trên đó, dẫn đầu nhóm người là một gã lão giả, người này diện mục hiền lành, râu tóc bạc trắng, chính là linh đội Thiên Nhai tông Không Minh trưởng lão. Huyền Y trưởng lão cùng đứng sóng vai. hai người xuất thần nhìn về phía cửa động.

Sau thân hai người, có bốn gã chấp sự, Viên chấp sự cũng ở trong đó, bốn người đều là thần sắc nghiêm nghị, mặt vẻ trịnh trọng.

Một đám đệ tử Thiên Nhai tông, đứng chính tề ở phía sau lưng mấy tên chấp sự, có chừng hơn ba mươi người, đứng hàng trước nhất đích một tên khí vũ hiên ngang, tướng mạo thiếu niên anh tuấn, chính là người mà Diệp Phi ở Đoạn Thiên Nhai gặp qua, Lục Văn sư huynh, bên cạnh mấy người đều là một bộ vô vị.

Nhưng phía sau, một ít đệ tử biểu lộ thì không phải là tự nhiên như vậy đấy, có mặt quyết nhiên, có còn lại là đáng vẻ có chút khản trương, chỉ có rất ít người có thể giữ vững ở một bộ trầm ổn.

Cuối hàng, một tên thiếu niên mặc bạch y, da hơi hắc, mặt không biểu tình nhìn Vạn Tiên Động cửa khẩu, cũng không biết đang suy nghĩ gì, nhìn qua không tầm thường chút nào, người này, chính là Diệp Phi. Thiệu Vũ cũng ở đây bên cạnh hắn.

Mà ở phụ cận người Thiên Nhai tông, có ba phương thể lực đón gió mà đứng, người linh đội đều là tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn, chỉ nửa bước chân nữa là bước vào Ngưng Đan cảnh, tồn tại cao cấp.

Nhất phương thể lực đều là mặc bạch y, người linh đội là một lão giả mặt dài, sau lưng mọi người công một thanh trường kiếm ba thước, ánh mắt bén nhọn, chính là người của Vạn Kiếm Các.

Nhóm người bên kia thì ăn mặc tùy ý, tuổi tác lớn nhỏ không đồng nhất, cũng không có cái đội hình gì, cứ như vậy tùy ý đứng ở nơi đó, thậm chí một số người vẫn còn bàn luận xôn xao cái gì, linh đội người là một gã đại hán hung ác, chính là thể lực tụ tập các tu sĩ tán tu, Tiêu Dao Cốc.

Thể lực cuối cùng tương đối đặc thù, tất cả mọi người là nữ tu, từng cái một nhìn qua đều là làm lòng người rung động, vóc người mỹ hoặc, nhất là kia một đôi ánh mắt câu hồn, nhìn qua tựa hồ làm người ta không cách nào tự kìm chế, tâm thần cũng như bị hút vào trong đó. phương thể lực chính là

Huyền tông.

Tứ phương thế lực này, chính là Nam Vực Quốc U Châu tồn tại cao nhất, cũng không biết không chiếm bao nhiêu tư nguyên của toàn bộ U Châu, mà tứ phương thế lực cũng thường sẽ có một ít va chạm, nhưng là sẽ không phát sinh đại quy mô chiến đấu.

“nếu tất cả mọi người đã đến đông đủ, vậy chúng ta liền hợp lực mở ra cấm chế, để cho các đệ tử vào đi thôi, quy củ lão phu cũng không cần nói nhiều, mọi người trong lòng đều hiểu rõ.

Một khi tiến vào Vạn Tiên Động, chính là cùng tông môn xung đột ân oán hoàn toàn không quan hệ, sinh tử vô luận, tất cả đều nhìn bản lãnh mỗi người, chúng ta mỗi một phe thế lực trưởng lão chấp sự cũng không thể tham dự.

Ba tháng thời gian, thời gian vừa đến, mọi người nói trước phát ra lệnh bài phía trên đều có ấn ký, nếu như đến lúc đó còn chưa có đi ra, vô luận sinh tử, Vạn Tiên Động sẽ phong bế lần nữa, mười năm sau sẽ lại mở ra.” Vạn Kiếm Các tên lão giả mặt dài như thế nói.

“Tiết trưởng lão, chuyện này cũng không trì hoãn nữa, quy củ tất cả mọi người trong lòng rõ ràng, chúng đệ tử cũng là hiểu, chúng ta còn là mau chút mở ra cấm chế, để cho bọn họ vào đi thôi.” lúc này, Tiêu Dao Cốc tên đại hán hung ác cười hắc hắc nói.

Hừ lạnh một tiếng, lão giả bị kêu là Tiết trưởng lão có chút khinh thường, rõ ràng là không ưa tên đại hán hung ác của Tiêu Dao Cốc kia, nhưng là cũng không nói có gì thêm, một tay vung lên, vèo một cái, một đạo lưu quang bắn nhanh ra, ở giữa không trung biến thành một quả lệnh bài màu đen.

Bá bá bá, ánh sáng lóe lên, người lĩnh đội của ba phương thế lực khác, cũng là mỗi người thả ra một quả lệnh bài giống nhau y hệt, nhưng bốn đạo lệnh bài mới vừa xuất hiện, chính là hướng một chỗ hội tụ đi. giống như lẫn nhau hấp dẫn.

Ông một tiếng, trong khoảnh khắc, một mặt đen nhánh, tứ phương lệnh bài, xuất hiện ở giữa không trung, theo bốn tên mang đội người mỗi người đánh ra một đạo pháp quyết, lệnh bài màu đen khẽ run lên.

Phốc, một đạo cột sáng màu đen, từ trên lệnh bài bắn nhanh ra, dưới một chớp động, chính là hướng kia chỗ cửa động đen nhánh bắn nhanh đi, thả nặng nề đánh ở trên đó.

‘bành’ một tiếng!

Một màn quỷ dị xuất hiện, cửa động kia vốn đen nhanh vô cùng, cũng là bắt đầu vận vẹo, toát ra vạn đạo ánh sáng, chỉ chớp lát công phu, một sơn động mơ hồ, xuất hiện ở nơi đó, tuy nói tầm mắt có chút mơ hồ, nhưng lại không hề có vẻ đen nhánh giống lúc trước như vậy nữa.

Mà giữa không trung tứ phương lệnh bài, một chớp động, chia ra bay vào trong tay mấy tên trưởng lão lĩnh đội.

“tốt lắm, nếu cấm chế đã mở ra, tất cả mọi người vào đi thôi, nhớ tông môn giao phó, mỗi người cũng cẩn thận làm việc, vào trong đó phải xem chính mình vậy.” Không Minh trưởng lão trịnh trọng nói, ngay sau đó ánh mắt chậm rãi quét qua chúng đệ tử phía trước.

Nghe vậy, Thiên Nhai tông một đám đệ tử gật đầu một cái, ngay sau đó hướng Vạn Tiên Động cửa khẩu đi tới, mà đệ tử ba phương khác, cũng là thần sắc khác nhau một trào mà vào.

.....

Một mảnh sương mù nhàn nhạt bao phủ trên sườn núi, hai đạo nhân ảnh nhìn thẳng vào mắt mà đứng, giữa không trung hai món bảo vật đang giằng co. Nơi này chính là bên trong Vạn Tiên Động.

Một tên thiếu niên mặc hắc y trong đó con người loạn chuyển, hướng về phía thiếu niên trước mặt nói: “ta người làm không quen biết, huống chi bảo bối đều ở trong chỗ sâu, chúng ta cứ như vậy ở bên ngoài liều chết tranh đoạt, chẳng phải là tiện nghi cho người khác?”

“hừ, nếu không phải người động thủ trước, ta cũng lười lý đến người.” nói xong, bạch y thiếu niên tựa hồ có chút miễn.

“nga, vậy chúng ta cùng nhau thu hồi pháp khí, sau đó mỗi người rời đi tìm bảo vật, nếu quả đến lúc đó ở gặp nhau, động thủ lần nữa cũng không muộn, như thế nào?” hắc y thiếu niên như thế nói.

Nghe vậy, bạch y thiếu niên hơi suy nghĩ chớp lát, gật đầu nói: “tốt, một, hai, ba!” tiếng nói vừa dứt, giữa không trung hai món pháp khí chợt lóe lên, ngay sau đó tách ra.

Bạch y thiếu niên đem bảo vật thu hồi, vừa muốn xoay người rời đi, chợt mặt liền biến sắc, hắc y thiếu niên kia hẳn là không có tuân thủ ước định, không chế một cây lang nha bổng, mang theo hô hô tiếng gió đập hướng bạch y thiếu niên.

“hừ hừ, người thật đúng là cho là ta sợ người sao? người thắng làm vua, chấp nhận đi!” hắc y thiếu niên cười lạnh nói, giờ phút này kia bạch y thiếu niên đang suy nghĩ tể xuất pháp khí chống cự, căn bản là tới chi không kịp.

Mà đang ở lúc này, bạch y thiếu niên chợt trên mặt sắc mặt giãn dữ chợt lóe, ngay sau đó một khom lưng, sau lưng một thanh trường kiếm sáng lên, vèo một tiếng bắn ra.

bành, một tiếng bạo vang.

Hai món bảo vật đánh vào nhau, không gian vận vẹo tựa hồ là giếng co, nhưng sau một khắc, theo bạch y thiếu niên một tay bấm quyết, trường kiếm chột ánh sáng chột lóe, một đạo nửa thước đáng dấp màu xanh kiếm quang chột lóe ra. hướng hắc y thiếu niên bắn nhanh đi.

Tốc độ thật nhanh, hắc y thiếu niên kia mới vừa phát hiện không đúng, đang suy nghĩ ngăn cản cũng là tới không kịp, chỉ nghe phốc nhất thanh muộn hưởng, màu xanh kiếm quang chính là không có sai đâm vào đầu lâu bên trong.

Ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, hắc y thiếu niên mang trên mặt vẻ không thể tin, ngay sau đó thân thể mềm nhũn, té trên mặt trên đất, bạch y thiếu niên cũng là động tác thuần thực, tựa như quen việc nhanh tay, đem tất cả pháp khí vừa lại, một đạo hỏa cầu đánh tới hủy thi diệt tích.

“hừ, người Tiêu Dao Cốc người quả nhiên cũng không phải là loại hiền, bức này bội tín, chết không hết tội!” nói xong, bạch y thiếu niên quay người lại, hướng một chỗ sâu đi tới.

.....

Trên một chỗ bình nguyên, hai tên thiếu niên đối mặt mà đứng, giữa không trung bộc phát ra từng trận chói mắt, một cây trường thương màu xám tro, cùng một thanh loan đao nặng nề thỉnh thoảng đánh vào nhau.

Một người trong đó mặc trường sam màu xám tro, vẻ mặt cười lạnh, nhẹ giọng nói: “hừ, ta ngươi pháp lực tương đối, nhưng không nghĩ tới ngươi khôi phục chậm chậm như vậy, kiên trì đi xuống chờ ngươi pháp lực khô kiệt, ta xem ngươi lấy cái gì cùng ta tranh đấu.”

Nghe vậy, đối diện một tên bạch y thiếu niên thần sắc vừa động, tướng mạo bình thường, ánh mắt cũng là có chút đần độn, bây giờ sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên là pháp lực không ngừng cường ép tiêu hao. đạo thân ảnh này không phải ai khác, chính là Diệp Phi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Dẫn Hồn thuần

Bên trong Vạn Tiên Động, Diệp Phi cùng một tên thiếu niên đấu pháp, nhưng vì thời gian quá lâu, Diệp Phi khôi phục quá chậm, có chút khổ sở.

Bành!

Trường thương cùng loan đao đụng vào nhau, bộc phát ra một mảnh sáng lạn, hai món pháp khí giăng co trong chốc lát, trường thương màu xám có chút âm đậm.

Lúc này, Diệp Phi hai mắt ngưng tụ, giờ cánh tay đánh ra một đạo pháp quyết, bạch quang chột lóe, ngay sau đó, thân hình đột nhiên biến mất không thấy.

Sau một khắc, tên thiếu niên áo xám liền biến sắc, chỉ thấy một đạo thân ảnh mơ hồ, bất chợt xuất hiện trước mặt mình, trong lúc mơ hồ trong tay thoáng qua một đạo hàn mang.

“Cái gì? Tốc độ lại nhanh như vậy?” Thanh niên áo xám nói, nhưng trong tay cũng không nhàn rồi, một tay giương lên, trước mặt xuất hiện một tiểu thuẫn.

Bành!

Một cái chuôi màu xanh trường kiếm, chém lên hộ thuẫn màu xanh, một mảnh thanh quang chột lóe, nhưng hộ thuẫn màu xanh kia vẫn bình an vô sự.

Thấy vậy Diệp Phi thân hình chột lóe, đi vòng qua sau lưng thiếu niên kia, một hiếm hướng sau lưng đâm tới.

Bành!

Đúng thời điểm trường kiếm đâm tới, tám thuẫn quý dị xuất hiện sau lưng, chặn lại một kiếm kia.

“Hừ, phản ứng rất nhanh, nhưng hao tổn như thế, xem ngươi chống được bao lâu.” Nói xong, Diệp Phi hai chân dùng sức, vây quanh đối phương nhanh chóng xoay tròn, thỉnh thoảng lại đâm ra một kiếm, nhưng đều bị tám thuẫn kia ngăn cản được.

Lúc này, Diệp Phi cũng có chút lo lắng, xem ra không phải thiếu niên kia phản ứng quá nhanh, mà là do tám thuẫn kia quý dị, tựa hồ có thể chủ động ngăn chặn.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi hít hai hơi, tốc độ lần nữa tăng lên, làm cho thiếu niên áo xám căn bản không thấy rõ thực hư, nhưng vẻ mặt cũng không lo lắng.

“Hừ, người hao phí pháp lực như vậy, rất nhanh sẽ tiêu hao hết, muốn phá dẫn hồn thuần của ta, đúng là vọng tưởng, ha ha.” Nói xong, thanh niên ha ha cười lớn, như đã thấy Diệp Phi té xuồng, mặc người làm thịt.

Bá một cái, chợt thân hình Diệp Phi chợt lóe, ngay sau đó, tấm thuẫn kia như có linh tính, chắn ngay trước mặt, mà giờ khắc này sắc mặt Diệp Phi cực kì tái nhợt, hơi thở cũng cực kì suy yếu, nhìn như không chịu nổi một kích.

Thấy vậy, thiếu niên áo xám trong mắt chợt lóe một tia tàn khốc, cười lạnh nói: “Hừ, rốt cục không kiên trì nổi sao? Tánh mạng của người, cũng nên kết thúc đi...”

“Phốc”

Lời nói chưa dứt, mũi kiếm mang theo vết máu từ trước ngực thanh niên xuyên thấu ra, máu tươi chảy ra.

Thiếu niên sắc mặt trắng nhợt, không tin nhìn mũi kiếm trên ngực mình nói: “Người rõ ràng không nhìn thấy, như thế nào đem pháp khí khổng chế chuẩn như vậy, chẳng lẽ người...” Lời còn chưa nói hết.

“Ọc ọc”

Thiếu niên khoe miệng phun ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó xụi lơ ngã trên mặt đất, hai mắt mang vẻ kinh nghi nồng nặc. Nhưng là đã mất đi sinh mạng.

Diệp Phi rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, đặt móng ngồi trên đất, từng ngụm thở hổn hển.

“Ai, pháp lực khôi phục quá chậm, thể chất càng ngày càng yếu, nếu không phải Lăng Bộ Quyết tốc độ nhanh, cùng với thần thức, chỉ sợ là không thắng nổi.” Diệp Phi nói xong, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

Tuy còn linh phù Kim Tử đưa, nhưng nếu không phải trong tình huống vạn bất đắc dĩ, Diệp Phi còn chưa tính toán sử dụng, huống chi cũng là ngoại vật, cũng không phải thực lực bản thân.

Nếu hắn có thể chất bình thường, tuyệt đối không chịu nổi như vậy, dù sao đối phương cùng mình cũng là Luyện Khí kỳ tăng tám.

Đem hai món pháp khí thu hồi, Diệp Phi nhìn một chút sang tấm thuẫn có màu xanh kia, hắn cảm giác lên khu động một chút, quang mang chợt lóe, tấm thuẫn thu nhỏ ước chừng một bàn tay, mơ hồ rơi vào trong tay Diệp Phi.

Cuối cùng, hắn đem túi đồ của thanh niên áo xám thu hồi, ngón tay búng một cái, ba tiểu hỏa cầu bắn nhanh hướng thanh niên áo xám kia.

Ngay sau đó, Diệp Phi cũng không nhìn liền đứng lên hướng phương xa mà đi, hắn rõ ràng, không thể khôi phục lực lượng nơi này được, không chừng lại gặp tu sĩ khác thì phiền toái lớn.

Cứ như vậy, thân ảnh hắn liền biến mất, chui vào một mảnh rừng rậm vùng phi cận.

.....

Cạnh một cái hồ, một bạch y thiếu niên, trên lưng công một thanh kiếm chừng ba thước, đang khu động một cái pháp bảo màu xanh, bức bách thiếu nữ đối diện phải lui về phía sau.

“Dừng tay, vị sư huynh Vạn Kiếm Các này, ta với người không thù oán, cần gì phải ép chết ta? Tiểu nữ nguyện ý phục vụ sư huynh, cùng sư huynh hưởng thú vui nam nữ, chỉ cần bỏ qua cho tiểu nữ một mạng.” Thiếu nữ cắn đôi môi, sinh tử trước mắt, cũng không nghĩ tới liêm sỉ nói.

Nghe vậy, bạch y thiếu niên tinh quang chợt lóe, cười nói: “Nga! Cũng tốt, vậy chúng ta cùng thu hồi pháp khí.”

“Sư huynh thật lợi hại, vậy huynh thu trước đi.” Thiếu nữ quyến rũ nói, mơ hồ giữa trán có một điểm sáng.

Hơi do dự một chút, bạch y thiếu niên khoe miệng mỉm cười gật đầu, sau đó đem pháp khí thu hồi, thiếu nữ cũng theo đó thu hồi pháp khí, dùng ánh mắt câu hồn nhìn thiếu niên.

Ngay sau đó, thiếu nữ kéo vạt quần, cởi bỏ áo, mơ hồ một tầng nội y mỏng manh, khó có thể che dấu vóc người yếu điệu của thiếu nữ, ngón tay ngắt một cái như thủy xà phong tình vạn chủng, mặt phỉm hồng, hai mắt mê ly hướng thiếu niên đi tới.

Thiếu niên đối mặt tâm thần kích động, liếm liếm đôi môi, ánh mắt sáng lên hướng thiếu nữ phóng tới, nhưng trên mặt cũng cất giấu một tia hàn mang, sung sướng xong, cũng tuyệt không lưu lại tính mạng của đối phương, trong lòng thiếu niên tỉnh táo nghĩ.

.....

Trong một mảnh rừng rậm, trên một gốc cây lớn, cành lá rậm rạp vũ động theo gió, che đầy bốn phía, mà giữa đám cành lá có một đạo thân ảnh màu

trắng, trên tay đang cầm một vật gì đó chơi.

“Cao cấp pháp khí Dẫn Hồn thuần! Hắc hắc, thật đúng là đồ tốt.” Hần nói xong, hai mắt chăm chú nhìn tiểu thuần màu xanh, trên đó khắc chẳng chịt chữ nhỏ màu đen.

Tên thiếu niên này, sau khi khôi phục pháp lực, đang kiểm tra chiến lợi phẩm chính là Diệp Phi.

Mà cái Dẫn Hồn thuần, là từ trong tay thiếu niên áo cảm lấy được, đằng sau nó có phương pháp sử dụng, đúng là một thu hoạch ngoài ý muốn. Tầm thuần này là một kiện phòng ngự pháp khí, pháp khí công kích cùng cấp rất khó phá vỡ.

Théo như phương pháp ghi lại, thi triển pháp lực rót vào trong thuần, là dẫn dắt được hồn khí phong tỏa đối thủ, vô luận là đối thủ chỗ nào, tốc độ có nhanh, Dẫn Hồn thuần đều tự chủ theo đối thủ ngăn chặn lại.

Mà Diệp Phi có thể đem thiếu niên kia giết chết, cũng ăn nhiều thua thiệt bởi chiếc thuần này, cái thuần này chỉ có thể phong tỏa hồn khí, chủ động theo Diệp Phi ngăn trở, nhưng không cách nào phong tỏa Nguyên Kiếm Quang đằng sau.

Một Luyện Khí kỳ không có thần thức, căn bản không thể hạ thủ sau lưng, chỉ có thể đối chiến, cho nên thiếu niên kia rất tin tưởng vào tầm thuần này, nhưng không nghĩ tới Diệp Phi có thần thức có thể đối phó.

Cứ như vậy, Diệp Phi có chút hưng phấn cầm Dẫn Hồn thuần, tìm hiểu phương pháp sử dụng, cũng không biết qua bao lâu, hần chợt nhướng mày, đem Dẫn Hồn thuần cất lại, nhìn xuyên qua đám lá, hướng xuống dưới nhìn.

Lúc này, một thiếu nữ quần áo màu vàng nhạt xuất hiện trong tầm mắt Diệp Phi, quần áo có chút xộc xệch, dính vài vệt máu, trên trán mơ hồ có một tia sáng.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thu Dương Hóa Khí

Thiếu nữ đi tới trong rừng, nhìn chung quanh một lần, ngay sau đó mặt cười lạnh, nói: “ừ, người của Vạn Kiếm Các cũng bắt quá như thế thôi, danh môn chính phái nhưng cũng là đáng đồ lãng tử.

Còn tưởng rằng ta xem không thấy ngươi đối với ta mang sát ý sao? Nhưng ngươi cũng là dục hóa xông lên não, cùng ta hoan hợp sau, bị ta Huyền tông thuật chúng ta ‘ Thu Dương Hóa Khí ’ cướp lấy tinh khí nguyên dương, nhất định là thể lực hoàn toàn mất hết, đến lúc đó chẳng phải ta muốn thế nào thì thế sao?”

Nói xong, thiếu nữ tựa hồ nhớ lại khoái cảm khi giết người, khoe miệng lộ ra một tia nụ cười tàn nhẫn, đầu còn bộ dáng giống lúc trước cùng kia Vạn Kiếm Các đệ tử hợp hoan vui mừng, quyến rũ.

“ai, nữ nhân kia, quả nhiên là lòng dạ độc ác, xem ra sau này phải cẩn thận một chút. ” trên cây to Diệp Phi đem lời nói như thế nghe vào trong tai, không khỏi khoe miệng một giật, nhớ lại hôm đó ở Đoạn Thiên Nhai gặp nữ tử đồng môn Lê Nhu.

Diệp Phi ấn tượng sâu sắc, Lê Nhu ban đầu dùng con hắc báo đã tắt thở, treo cột hù dọa cái tiểu mập mạp, sau đó còn giả bộ là một bộ đáng thương vô tội, thậm chí mình cự tuyệt gia nhập đội ngũ của bọn họ, còn bị Lê Nhu dùng ngôn ngữ công kích, tức giận, Diệp Phi cũng là đầu khẩu cùng Lê Nhu mấy câu. Bất quá nhìn đáng đáp đối phương cũng là đã ghi hận trong lòng.

“Đi?” đang lúc Diệp Phi suy nghĩ lung tung, thiếu nữ nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn một chút chỗ cây đại thụ Diệp Phi đang ở kia, ngay sau đó mày liễu vờ nhíu.

Bá một tiếng, cùng lúc đó, một đạo thân ảnh màu xanh da trời mấy nhảy lên, xuất hiện ở trong rừng, thấy thiếu nữ sau, đầu tiên là sừng sốt, ngay sau đó hai mắt thả ra dâm quang, há mồm nuốt ngụm nước miếng.

“ lại là luyện khí tăng tám? ” thấy vậy, thiếu nữ trong lòng thầm nắn một tiếng không ổn, mới vừa đấu pháp không lâu, nếu như đối phương làm khó dễ, mình chỉ sợ sẽ có chút phiền toái.

Bất quá vừa thấy đối phương, ánh mắt như thú đói gặp con mồi, thiếu nữ bất giác ở trong đáy lòng dâng lên một tia cười lạnh, xem ra bảo vệ tánh mạng là không có vấn đề gì, chẳng qua là một phen phiền vân phúc vũ là tránh không khỏi. Bất quá nếu hút khô nguyên dương tinh khí của đối phương, đối với tu vi của mình cũng là có chỗ tốt hơn đấy.

“Vị tiên tử này, có phải người Huyền tông? tại hạ Tiêu Dao Cốc Lam Tuấn!” nói xong, lam bào thiếu niên chà xát tay, liếm liếm cái đôi môi khô khốc, đắm đuối nhìn thiếu nữ đôi diện.

“lạc lạc” một trận cười duyên như chuông bạc vang lên, thiếu nữ tay thon ngát một cái, chậm rãi hương lam bào thiếu niên đi tới, mang trên mặt một mảnh triều hồng, ánh mắt câu người hết sức.

“Lam Tuấn sư huynh, ta gọi là Song Nhi, sư huynh quả nhiên nhất biểu nhân tài, tu vi xuất chúng, Song Nhi đơn giản vừa thấy đã khuynh tâm.” thiếu nữ yêu kiều tích tích nói, nhưng trong ánh mắt thiếu nữ lại như có như không thoáng qua một tia hàn mang. Mặt cúi, ngập ngừng, thẹn thùng đi tới người thiếu niên.

Nghe vậy, thiếu niên áo lam lồng ngực một hít, lắc đầu nói: “Song Nhi cô nương quá khen ngợi ta, bất quá tại hạ đối với Song cô nương, nhưng là vừa thấy đã yêu a, đến đây đi, mỹ nhân của ta mà.”

Lam Tuấn có chút kích động vừa nói, vừa vòng tay đem thiếu nữ kéo vào trong ngực, hô hấp cũng hỗn hã hỗn hển, một bộ có chút vội vã, kích động.

“ai.” Diệp Phi ở trên cây nhìn một màn này, trong lòng thở dài một tiếng, lại một thằng ngốc sắp chết ở tay yêu nữ, nhưng Diệp Phi cũng là không có chút ý muốn xuất thủ cứu giúp nào, dù sao hai người cùng mình không có chút nào quan hệ. bây giờ Diệp Phi, nhưng là lười quản nhân sự.

Thiếu nữ mặc cho cặp ma chưởng của Lam Tuấn du lịch trên người mình, động tác cũng là cực kỳ phối hợp phát ra từng trận hừ hừ nhẹ, nhưng trong mắt vẻ lạnh lẽo càng ngày càng đậm, khoe miệng giương lên một tàn nhẫn.

‘phốc’ đích một tiếng!

Chợt, một chuỗi chuỗi thủ dài hơn một thước, không có dấu hiệu gì, cắm thật sâu vào thiếu nữ ngực, máu tươi điên cuồng trào ra, nhuộm đỏ cả quần áo, mà lúc này, Lam Tuấn đã sớm lui sang một bên, về mặt tiểu dung nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ che ngực, mặt không thể tin nhìn lam Tuấn, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, không cam lòng!

“hừ, tiện nhân, ngươi cho rằng Lam Tuấn ta là ai? sẽ cho ngươi cơ hội sử dụng Thu Dương Hóa khí?” Lam Tuấn mặt cười lạnh đích nói xong, chỉ nghe phốc thông một tiếng, thân thể thiếu nữ mềm nhũn ngã trên mặt đất, phương pháp giống nhau, nhưng lại là lấy được kết quả không giống nhau, mà bắt đầu Lam Tuấn ra vẻ háo sắc, thật là làm cô gái này chết không nhắm mắt.

Cúi người đem chuỗi thủ rút ra, ở trên người thiếu nữ quẹt quẹt vết máu, thu hồi chuỗi thủ, ngay sau đó gương mặt tuấn tú của Lam Tuấn nghiêm lại, nhìn một chút chỗ cây đại thụ Diệp Phi nấp kia, cười lạnh nói: “vị đạo hữu này nhìn như vậy lâu, chẳng lẽ còn không hiện thân sao?”

Mà trên cây đích Diệp Phi nghe vậy, lúc này trong lòng căng thẳng, mình không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, khoảng cách cũng là xa như vậy, Lam Tuấn như thế nào phát hiện mình đây? Diệp Phi không khỏi nổi lên nghi ngờ.

“hừ, nếu các hạ không chịu hiện thân, vậy ta không thể làm gì khác hơn là tự mình động thủ.” nói xong, Lam Tuấn hai tay liên đạn, vèo vèo vèo, hơn mười mai bãng nhũ bắn nhanh ra.

rắc rắc rắc rắc, Diệp Phi chỗ ở trên cây, từng đạo một cây khô bẻ gãy rơi xuống, lộ ra, cùng với một tầng sương lạnh trên cây khô.

Cùng lúc đó, dưới tàng cây, một đạo mặc bạch y, da hơi hắc, ánh mắt dần dần đích thiếu niên, xuất hiện ở nơi đó, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm Lam Tuấn. Chính là vừa tránh thoát băng trụ thuật, Diệp Phi.

Nói thật, cuối cùng chết đích không phải là Lam Tuấn, mà là người thiếu nữ kia, điều này làm cho Diệp Phi rất là ngoài ý muốn, xem ra cũng không phải là tất cả mọi người đều bị nữ sắc hấp dẫn đi, cho dù là ngoài mặt là biểu lộ say mê như thế, trong tối nói không chừng cất giấu mấy chục đạo sát cơ.

Nếu bắt đầu Lam Tuấn có thể làm giả bộ dạng kia, xem ra cũng là một tay tâm tư kín đáo, giỏi về mưu lược, cẩn thận dị thường, hơn nữa kỳ tu vi lại là luyện khí kỳ tăng thứ tám đỉnh phong.

Nghe nói người Tiêu Dao Cốc hung hãn vô cùng, thực lực rất mạnh, người như thế hay là không muốn phát sinh xung đột mới tốt, nhưng mình nhìn thấy đôi phương giết người, khó tránh khỏi người ta không xây dựng ý định giết người diệt khẩu.

“Nga, thật là có người núp ở trên cây, hắc hắc.” lúc này, Lam Tuấn đổi lại một bộ thần sắc tự nhiên, như vậy nói.

Nghe vậy, Diệp Phi nhướng mày, nghi ngờ nói: “Nga, xem ra các hạ cũng không xác định ta đợi ở trên cây, bất quá ta có chút nghi ngờ là, ngươi đến tới cùng là như thế nào phát hiện được ta?”

“hắc hắc, ta là không có phát hiện ngươi, chỉ là lúc mới đầu ta phát hiện ra yêu nữ Huyền tông, đúng là thấy ả có liếc mắt nhìn chỗ của ngươi một cái, lúc ấy ta liền hoài nghi ả có hay không đồng môn núp ở trên cây.

Cho nên ta dùng kế hoãn binh, trước đem kỳ trừ đi, lại nhìn nhìn trên cây có hay không có người, quả nhiên không ngoài sở liệu, thật sự có người đợi ở trên cây, để cho ta hết ý là, ngươi với ả lại không phải đồng bọn, hẳn là một tên nam tu.” Lam Tuấn quan sát Diệp Phi mấy lần, như thế nói.

“Nga, vậy các hạ đã nghĩ làm thế nào để giết người diệt khẩu sao?” Diệp Phi nói xong, thần thức lực vừa để xuống ra, tùy thời chuẩn bị phòng ngự đối phương đột nhiên xuất thủ đánh lén.

“Nếu ngươi đã đoán được, đây cũng là không cần hỏi nhiều, đường hoàng tuyên, ngươi sớm đuổi một chút cũng có thể làm một con quý phong lưu đấy, hắc hắc.” nói xong, Lam Tuấn liếc mắt nhìn nữ tử nằm trên đất.

Cái này, còn chưa kịp xâm nhập sâu trong Vạn Tiên động, Diệp Phi chính là đã trải qua lần thứ hai tranh đấu, không trách Kim Tử nói nơi này tỷ lệ sống sót cực kỳ thấp, bất quá Diệp Phi trong lòng rõ ràng, vô luận là cùng Lam Tuấn nói nhiều hơn nữa, đối phương cũng sẽ không bỏ qua cho mình, cho nên, trận chiến này thì không đánh cũng phải đánh rồi.

Đã như vậy, Diệp Phi trực tiếp thả ra trung cấp pháp khí là trường thương màu xám tro, ở giữa không trung một chớp động, chính là hướng đỉnh đầu Lam Tuấn một chém đi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Lại chém giết. Phi châm

Thấy trường thương màu xám tro giữa không trung hướng mình bắn nhanh tới, Lam Tuấn một tay giương lên, một thanh chủy thủ bạch sắc lác lư chọt lóe ra, hướng trường thương màu xám tro nghênh kích đi.

‘ bành ’ một tiếng!

Chủy thủ màu trắng ánh sáng chọt lóe, chính là cùng trường thương đụng vào một chỗ, mà Lam Tuấn cũng là liền nhìn cũng không liếc mắt nhìn, thân hình lóe lên, cấp tốc hướng Diệp Phi chạy như bay đi.

Tốc độ cực nhanh, chẳng qua là để lại một đạo tàn ảnh, đáng vẻ hẳn là không chậm hơn so với Lăng Bộ Quyết của Diệp Phi bao nhiêu, chắc cũng là tu luyện qua bí thuật gia tốc thân pháp.

“không tốt, người này cũng có gia tốc thân pháp bí thuật.” thấy vậy, Diệp Phi trong lòng cả kinh nói, như thế xem ra, tự mình nghĩ dùng Lăng Bộ Quyết lấy tốc độ thủ thắng, hiển nhiên không phải là thực tế.

Nếu trong thời gian ngắn không cách nào chiến thắng đối phương, một lúc sau, thể chất này của mình chỉ sợ cũng nguy hiểm, chỉ có thể là đối chọi thủ đoạn, mà đang lúc Diệp Phi cả kinh suy nghĩ, chỉ thấy một đạo hàn mang từ nơi xa bắn nhanh tới.

Thấy vậy, Diệp Phi vội vàng khoát tay, vèo một tiếng, một đạo thanh mang chọt lóe ra, đón gió tăng vọt tốc độ, biến thành một tấm thuẫn màu xanh chừng ba thước, vững vàng chắn ở trước người Diệp Phi.

‘ bành ’ một tiếng.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, một thanh chủy thủ, một cái chém ở trên tấm thuẫn màu xanh, thanh mang lóe lên, tấm thuẫn bình yên vô sự.

Ngay sau đó, tấm thuẫn màu xanh bóng mờ hồ đi, chính là xuất hiện ở sau lưng Diệp Phi, bám thật chặt đi theo đạo tàn ảnh, làm chủy thủ căn bản không có cơ hội rat ay đối với Diệp Phi.

Thấy vậy, Diệp Phi thờ phào nhẹ nhõm, cái tấm thuẫn này quả nhiên là diệu dụng vô cùng, chỉ cần là quán chú pháp lực, dựa theo phương pháp thao túng ghi lại trên đó, cái này Dẫn Hồn Thuẫn sẽ như hình với bóng không rời tự chủ theo hướng Lam Tuấn đi động che chắn không ngừng.

Bá, tấm thuẫn chọt nhanh chóng vây lượn, bao quanh Diệp Phi, hiển nhiên là hai lần không có đột phá được phòng hộ của Diệp Phi. Lam Tuấn mới bắt đầu sử dụng phương pháp, tính toán lấy tốc độ vây quanh Diệp Phi tìm kiếm sơ hở.

Nhưng đối mặt cái này huyền diệu Dẫn Hồn Thuẫn, hiển nhiên không cách làm ra hiệu quả gì đấy, mà giờ khắc này, trong tay Diệp Phi cũng là xuất hiện một trường màu vàng phù lục, thỉnh thoảng chớp động ra ánh sáng nhàn nhạt.

Lam Tuấn ngược lại càng ngày càng có chút bức bối, vô luận tốc độ của mình nhanh như thế nào, cái tấm thuẫn đáng chết này, tựa như dán lên mặt mình, không lộ ra sơ hở, mình lại căn bản không cách nào xông phá tấm thuẫn ngăn trở.

Mà mình một thân pháp lực, cũng là ở cấp tốc tiêu hao, thuật pháp gia tốc này thực hao phí thật không nhỏ, nghĩ tới đây, Lam Tuấn vừa nhanh chóng chạy vội, vừa một tay lộn một cái, trong tay xuất hiện một quả thuốc chừng một thước đáng đập trong suốt dường như là phi châm.

Nhìn trong tay cái phi châm cơ hồ trong suốt này, khóe miệng miệng Lam Tuấn bắt giác giương lên.

Sau một khắc, một tay bấm kỳ quyết, trong tay phi châm ánh sáng chợt lóe, ngay sau đó biến mất không thấy dấu, cơ hồ đang ở cũng trong lúc đó, Diệp Phi tựa hồ là cảm giác được cái gì, không kịp suy nghĩ dưới chân bạch mang chợt lóe, vèo một tiếng biến mất không thấy.

Bá, trong sát na chỗ Diệp Phi mới vừa biến, một quả phi châm trong suốt chợt lóe ra, ở trên đạo tàn ảnh Diệp Phi lưu lại xuyên thủng mà qua. Mà nơi xa Diệp Phi cũng là mặt mày biến sắc, đây quả thực là trong nháy mắt tốc độ di động, làm người ta khó lòng phòng bị, nhờ có thần thức của mình nói trước rõ ràng cảm ứng được phi châm nguy hiểm.

Thấy Diệp Phi lại có thể tránh né phi châm, chạy trốn ra, Lam Tuấn một trận nghi ngờ nổi lên, khoảng cách gần như vậy, mình lại là bất ngờ xuất thủ, hẳn là như thế nào phát hiện được? mà tên này lại cũng có thể gia tốc thân pháp.

Mà đang ở Lam Tuấn kinh nghi bất định tự đánh giá Diệp Phi, chỉ thấy một đạo tàn ảnh hướng mình bắn nhanh tới, thấy vậy lần cuối cùng không có dùng tâm thuần ngăn cản, Lam Tuấn trong tay xách theo một cây chủy thủ, một nhảy lên hướng dưới nghênh đón.

Chợt, một đạo hồng mang bắn nhanh ra, một chớp động dưới, đột nhiên biến thành một viên tiểu hỏa cầu rất, cuộn cuộn xuất hiện ở trước mắt Lam Tuấn.

“không tốt! là linh phù!” thấy một màn này, Lam Tuấn gương mặt tuấn tú biến đổi, linh phù như thế, lại là công kích ở khoảng cách gần như vậy, căn bản không thể dễ dàng ngăn cản.

Nhưng Lam Tuấn phản ứng cực nhanh, vừa thân hình cấp tốc lui về phía sau, bên kia trong tay chủy thủ hướng về phía trước ném đi.

‘bành’ một tiếng!

Chủy thủ màu trắng chẳng qua là linh quang tối sầm lại, chính là bị viên hỏa cầu kia một kích mà bay, tia lửa bắn văng khắp nơi, viên tiểu hỏa cầu cũng là nhỏ đi một vòng, nhưng không còn gì ngăn trở nữa, chính là một chớp động hướng Lam Tuấn bắn nhanh đi.

Thấy vậy, Lam Tuấn vội vàng vung tay, một hóp lam uông uông, đơn đao xuất hiện trước mắt, nhưng còn không đợi làm ra động tác gì, viên hỏa cầu chính là bịch một tiếng, đánh ở trên đó.

“A” một tiếng hét thảm!

Oanh một tiếng, tia lửa văng khắp nơi, lửa cháy cùng thân, tuy nói bị đơn đao ngăn cản một phần uy lực, nhưng vẫn là để cho Lam Tuấn lăn lộn vài vòng về phía sau, trước ngực lửa dấy lên hừng hực.

Vừa trên đất lăn lộn, vừa thi triển pháp thuật gì đó, trước ngực lam mang chợt lóe, từng tầng một băng mạc ở trước ngực hiện lên ra, ngay sau đó bị hỏa lửa cháy biến thành đặng đặng nhiệt khí, phát ra tiếng xuy xuy.

Cả một cái, một thanh loan đao nặng nề, chợt lóe ra đích hướng trên mặt đất lăn lộn đích Lam Tuấn chém tới, Lam Tuấn lúc này mặt liền biến sắc, vừa đơn đao màu xanh da trời ngăn cản một chập, một mặt lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Bịch nhất thanh muện hưởng, đơn đao bởi vì mới vừa ngăn cản qua hỏa cầu linh phù, đang cùng trung cấp loan đao sau khi đụng, chính là ầm ầm một tiếng bạo liệt mà khai, biến thành từng mảnh thiết tiết vẩy ra xa.

Mà thanh loan đao nặng nề kia, còn lại là không chút lưu tình đích chém ở trên đầu Lam Tuấn, ‘cô lỗ’ một tiếng, thân thủ dị xử, người cẩn thận như vậy, ở dưới uy lực linh phù lại cũng có thể chống cự thời gian dài như vậy, không biết so với kia Hồ Song mạnh hơn bao nhiêu. Nhưng cuối cùng là vẫn còn chết ở trong tay Diệp Phi.

Đem tất cả bảo vật, cùng với túi trữ vật của Lam Tuấn thu hồi sau, Diệp Phi cuối cùng hủy thi diệt tích, một phen giăng co qua đi, Diệp Phi phát lực mấy nháy, hướng nơi xa cấp tốc chạy trốn.

.....

Hơn mười ngày sau, bên cạnh một gốc cây đại thụ tráng kiện, có một ít rêu xanh ghé vào trên đó, mà ở nơi này gốc cây nhìn như sinh mệnh lực thịnh vượng, nhưng bên trong, cũng lại là có một cái hốc, thân hình Diệp Phi, chẳng biết lúc nào hiện tại đang ở trong đó.

Giờ phút này, trước mặt bày nầy món pháp khí, bốn túi trữ vật, mà trong tay Diệp Phi, cầm một quả phi châm cơ hồ trong suốt, một bộ đánh giá.

Diệp Phi nhớ rõ cái phi châm có tốc độ khủng khiếp, căn bản không phải là phi hành bình thường, mà cơ hồ là trong nháy mắt di động, di động cùng phi hành căn bản không cùng bản chất đây.

“hắc hắc, nếu như phối hợp với tốc độ, hơn nữa có mai phi châm này xuất kỳ bất ý, có thể nói là đánh lên tuyệt vời, trừ phi gặp Trúc Cơ kỳ có thần thức lực, có thể sớm phát hiện nguy cơ.” Diệp Phi có chút cao hứng nói.

Cái pháp khí này hẳn là dùng tài liệu có chút bất đồng, tuy nói cũng là một quả cao cấp pháp khí, nhưng giá trị cũng không thấp so với một món pháp khí đỉnh cao. Chẳng qua là không thích hợp ngay mặt đối diện với pháp khí khác. Cái này, có lẽ sinh là để bước cuối, xuất kỳ bất ý hạ sát thủ..

Trải qua Diệp Phi thí nghiệm, mai phi châm nếu là tăng thêm thần thức khống chế, nhưng càng thêm tinh chuẩn, bây giờ mình cơ hồ là tâm thần vừa động, phi châm chính là có thể ở trong khoảnh khắc xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào.

Khuyết điểm duy nhất, Khoảng cách có chút hạn chế, dù sao vô luận là pháp lực, còn là thần thức lực, Diệp Phi đều không thể duy trì phi châm công kích ở khoảng cách quá xa.

Thu hồi phi châm sau, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “không nghĩ tới không cần tiến vào sâu trong Vạn Tiên động, chính là có thu hoạch lớn như vậy, hắc hắc, không biết trong bốn trong túi trữ vật này, còn có cái bảo bối gì!” nói xong, Diệp Phi chính là bắt đầu kiểm tra tới.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chiến hỏa nổi lên tứ phía

Trong tán cây, Diệp Phi nhắm mắt ngồi xếp bằng, bộ dáng tĩnh tọa tu luyện, khôi phục pháp lực bản thân. Hắn đem 3 cái túi trữ vật kiểm tra một lượt, bên trong trừ mấy pháp khí cấp thấp, chỉ có một chút tài liệu, cùng với mấy bình Nguyên Linh đan và đan dược khôi phục pháp lực.

Có mấy loại dược thảo, Diệp Phi cũng không nhận biết, để sau đi ra ngoài nghiên cứu, còn một vài pháp khí tốt cũng có thể dùng được đều giữ lại.

Bất quá, lần này lấy được một số lớn linh thạch, có chừng hơn bảy trăm khối, làm cho hắn cũng có chút vui vẻ đứng lên.

Dĩ nhiên, để cho hắn kinh hỉ chính là cái kia cao cấp pháp khí phi châm, năm món trung cấp pháp khí, còn hai cây chùy thủ từ Lam Tuấn, cùng vài món khác cũng làm hắn vừa lòng.

Tổng thể mà nói, thu hoạch lần này rất là phong phú, sau này có thể đổi lấy đan dược chữa trị kinh mạch, bây giờ thiếu sót duy nhất, chính là vì tông môn lập công lao, có thể được thưởng Trúc Cơ đan.

“ai, chỉ là bên ngoài thôi mà nguy hiểm như vậy, tiến vào sâu nữa càng là nguy hiểm tứ phía, nhưng vì trúc cơ chuyển mệnh, cũng chỉ có thể liều một lần.” Nói xong, hắn cũng không do dự, hướng chỗ sâu tiến tới.

.....

Vạn Tiên động, phụ cận một phế tích cung điện gần trung tâm, có hơn mười đạo thân ảnh tụ tập, kẻ nào cũng cau mày, như đang đánh giá cái gì đó.

“Các vị, chúng ta tứ phương thế lực phát hiện cấm chế, chỗ tốt trong đó, chúng ta cùng nhau phân chia, nếu không, không biết bên trong có bảo vật gì, mọi người sẽ phải tàn sát lẫn nhau.” Một tên thiếu niên bạch y, sau lưng đeo trường kiếm nói. Nhìn trang phục hắn là Vạn Kiếm Các đệ tử.

“Không tệ, đã như vậy, chúng ta trước hết hợp tác, đem cấm chế này mở ra, xem bên trong có bảo vật gì, rồi nghĩ cách phân chia, thế nào?” “Một tên đại hán cầm cự chùy nói. Troog hắn đứng là tu sĩ Tiêu Dao Cốc.

Mọi người nghe vậy, tất cả đều yên lặng gật đầu, những người này tu vi thấp nhất cũng là Luyện Khí kỳ tầng tám, từng người sắc mặt lạnh lùng, hiển nhiên là tạm thời liên thủ.

“ngao” Một tiếng kinh thiên nổ hống.

Bành bành bành, cả vùng đất lay động, một con thú cao chừng hơn một trượng, đúng là một con cự tượng cường tráng màu trắng, trông dữ tợn kinh khủng.

“Không tốt, Tụ Hạch kỳ yêu thú!” Lúc này, mọi người rốt cục phản ứng kịp.

“Làm sao bây giờ? Đánh hay chạy?” Nữ tử bên cạnh hỏi.

Những kẻ kia như rồng mảy, tên đệ tử Vạn Kiếm Các lạnh lùng nói: “Hừ, vì bảo vật trong phế tích này, các người có thể bỏ qua sao?”

“Bất quá chỉ là một con Tụ Hạch kỳ yêu thú, chẳng lẽ còn phải sợ hãi?” Nói xong, hắn vung tay lên, một đạo lưu quang bắn ra.

Những người khác thấy vậy, cũng không có ý chạy trốn, sắc mặt ngưng trọng đưa ra pháp khí, hướng cự tượng đánh tới.

....

Cạnh một sườn đồi, có chừng bảy tám đạo thân ảnh, đang vây công ba thiếu niên bạch y, từng đạo bảo vật lưu quang, pháp thuật tung bay bốn phía, giữa không trung bộc phát ra từng trận bạo vang.

Trên mặt đất, có ba bốn thi thể, nhìn qua đã không còn hơi thở, không trung nồng nặc mùi máu tanh.

.....

Ở một mảnh địa phương tràn ngập sương mù, một đạo thân ảnh áo xám nhanh chóng đi về phía trước, ánh mắt cẩn thận nhìn tứ phía, trên người có không ít vết máu, nhìn như vừa trải qua một cuộc đại chiến.

Chợt, trước mắt thiếu niên hàn mang chợt lóe, ngay sau đó, phốc một tiếng đã không có dấu hiệu nào, đầu lâu thiếu niên rơi xuống đất. Trong mắt cũng không có một tia sợ hãi.

Nhìn hắn, mãi cho đến chết, thiếu niên là không có chút nào chuẩn bị, một màn quỷ dị ở nơi này diễn ra không lâu, phụ cận chỗ sương mù một trận ngo nguẩy, một đạo thân ảnh mờ hồ chợt lóe, trong tay xách theo một thanh đao sắc bén.

Chính là một trung niên mặc áo đen, nhìn xuống thi thể về mặt cười lạnh.

Sau một khắc, từ trên ngực lấy ra một đạo phù lục, trên đó chớp động nhàn nhạt linh quang.

“Hắc hắc, Vạn Kiếm Các đệ tử tài sản thật tốt, cái ẩn thân phù lục thật sự diệu dụng vô cùng, chỉ tiếc không thể lừa gạt được thần thức của tu sĩ Trúc Cơ kỳ tra xét.”

“Bất quá ngược lại cũng không sao, tên đệ tử Thiên Nhai tông này là Luyện Khí kỳ tầng tám dễ dàng bị ta chém giết, một tên Luyện Khí kỳ tầng chín, cho dù không cách nào đánh lên đắc thủ, cũng có thể khiến hắn trọng thương, hắc hắc.” Nhìn phù lục màu vàng trong tay, trung niên áo đen mỉm cười nói.

Thu hồi đạo phù lục trong tay, đi tới thi thể thiếu niên áo xám, cúi người kiểm tra một hồi, lôi túi trữ vật ra nhìn, trên mặt lộ ra nụ cười.

“Hắc hắc, trước kiểm tra chiến lợi phẩm! “Nói xong, thân hình chợt lóe, xuyên qua sương mù biến mất.

.....

Phụ cận một mảnh sơn cốc, một đạo bạch y da ngăm, ánh mắt vô thần thiếu niên, thân ảnh chợt lóe, người này, chính là Diệp Phi.

Quay đầu nhìn lại sơn cốc, hắc khê mỉm cười, vừa dùng thần thức tra xét thấy phía trước có người đang chiến đấu, cho nên hắn từ sơn cốc đi vòng ra.

“Lân này trong chỗ sâu Vạn Tiên động, còn là hái linh dược làm chủ, tận lực tránh cũng người tranh đấu, dù sao một ít linh dược, cũng có thể đổi lấy Trúc Cơ đan.” Nói xong, hướng phía khác đi tới.

Ba ngày sau, Diệp Phi vừa đi qua một gò đất, trước mặt là một cánh đồng hoang vu, một mảnh sương mù dày đặc, tuy không phải quá mờ mịt, nhưng cũng ảnh hưởng nửa tầm nhìn, đối với tu sĩ dưới Trúc Cơ kỳ là cực kì nguy hiểm.

Nhưng Diệp Phi cũng không quá mức đề ý, hai mắt đóng lại, thả ra thần thức cảm ứng hướng màn sương mù.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Phát hiện ngoài ý muốn trong cấm địa

Trong màn sương mù, thân hình Diệp Phi cẩn thận xuyên qua, con người đen nhánh thỉnh thoảng quét qua bốn phía, địa phương này nguy cơ trực chờ từ phía, hắn không dám có một chút khinh thường.

Ba ngày sau, Diệp Phi nghỉ ngơi ăn một chút lương khô, vỗ vỗ bụng, rồi lại tiếp tục lên đường, nhưng ánh mắt một mực chú ý bốn phía.

Một đoàn gió nhẹ lướt qua, sương mù như sôi trào, tự hồ hóa thành hình dáng các loài thú dữ tợn đang gầm thét, phối hợp cùng tiếng gió, tạo ra một cảnh tượng đầy quỷ dị.

Một ngày này, thân hình Diệp Phi đang hướng phía trước bay đi bỗng dừng lại, hĩa mắt tinh quang chợt lóe, suy nghĩ chốc lát, đầu ngón tay chớp động lưu quang, sau đó lại tiếp tục lên đường như không có chuyện gì xảy ra.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bốn phía trống rỗng không một tiếng động, Diệp Phi không biết mệt mỏi đi về phía trước.

Bá một tiếng, chợt, dưới chân Diệp Phi quang mang chợt lóe, thân hình hướng một bên cấp tốc chạy trốn, chỉ để lại một đạo tàn ảnh.

Cùng lúc đó, hàn quang thoáng xuất hiện, ngay vị trí Diệp Phi vừa xuyên qua, mơ hồ có một thanh đao sắc bén xuất hiện giữa không trung.

“Cái gì? Lại có thể tránh thoát..!” “Lời còn chưa nói hết, trong hư không truyền ra một tiếng hét thảm, một tia máu tươi chảy ra.

Bá một tiếng, linh mang chợt lóe, đạo thân hình áo đen trung niên chợt hiện lộ thân hình, khuôn mặt nhìn Diệp Phi mang vẻ bất khả tư nghị.

Quý dị là, giữa mi tâm, máu tươi nhè nhẹ chảy ra, mơ hồ có một khóa trong suốt phi châm bên trong, trung niên áo đen trong mắt mang nồng nặc ý hoảng sợ.

Phốc một tiếng!

Ngay sau đó, thân hình mềm nhũn, vô lực ngã trên mặt đất, ánh mắt vô thần, nhưng trên mặt mang vẻ như không hiểu là vì sao, cho đến khi chết, hắn cũng không hiểu đây hết thảy làm sao phát sinh.

Nhìn qua, Diệp Phi cũng không có động đậy, mà dùng thần thức lần lượt quét bốn phía mấy lần, phát hiện thấy không có gì, rồi thận trọng hướng trung niên áo đen đi tới.

“Đi?” Diệp Phi có chút nghi ngờ, nhìn phù lục linh quang âm đạm trước ngực trung niên áo đen, rồi cầm lên tra xét.

“Đây là linh phù gì?” Nói xong, Diệp Phi đem pháp lực rót vào trong đó, sau đó dán lên ngực mình.

Một màn quen mắt xuất hiện trước mặt Diệp Phi, đúng lúc linh phù chạm vào thân hắn, thân hình bắt đầu mơ hồ, sau đó chính là biến mất không thấy, đúng như lúc hắn dùng dây chuyền thần bí ở khách sạn, hiệu quả cũng không khác nhau mấy.

“Hắc hắc, hắn là ẩn thân linh phù, không tệ, đáng tiếc là không thể sử dụng nhiều lần!” trong hư không truyền ra một đạo âm thanh, cực kỳ quý dị, sau đó lộ ra thân hình, đem linh phù thu lại.

Thì ra Diệp Phi đã sớm phát hiện người này, tuy không nhìn thấy, nhưng thần thức cũng có thể cảm nhận được nhất cử nhất động của đối phương, chỉ là đối phương không động, hắn cũng không có khinh cử vọng động.

Bất quá, Diệp Phi cũng lặng lẽ đem phi châm ra, đến khi đối phương động thủ, hắn cũng trong nháy mắt công kích.

Vì hắn một mực chú ý đối phương, nên dễ dàng tránh khỏi một kích chí mạng. Đem tất cả đồ thu vào, mấy viên tiểu hóa cầu bắn ra, thân hình Diệp Phi nháy một cái hướng về phương khác.

.....

Trong một mảng rừng rậm, hai tên tu sĩ đang khổng chế pháp khí tranh đấu không ngừng, nhìn qua hung hiểm hết sức, trong đó một người bị thương không nhẹ, thua cũng chỉ là vấn đề thời gian. Nhìn tướng mạo như là Thiên Nhai tông đệ tử.

Cách hai người đó không xa, có một đóa hoa tươi đẹp, trên đó kết một quả màu lam tươi đẹp, chớp động quang mang, vừa nhìn liền không phải phàm vật.

Trong đó một bạch y thiếu niên, khổng chế trường kiếm ba thước, ép một tên áo xanh ép chậm rãi lui về sau, nhưng thiếu niên áo xanh ăn vào một viên đan dược, pháp lực có chút hồi phục, miễn cưỡng ngăn cản.

Thấy vậy, thiếu niên bạch y khoe miệng giương lên, giờ tay đánh ra một đạo pháp quyết, trường kiếm lóe lên, một đạo hình ảnh nửa thước trường kiếm bắn ra.

Tốc độ cực nhanh, chỉ là chớp động một cái, phốc một tiếng, trúng ngực thiếu niên áo xanh, máu tươi trào ra, thật khó lòng phòng bị.

Mà trong sát na kiếm quang đánh tới thiếu niên áo xanh, nụ cười trên mặt bạch y thiếu niên cũng biến mất không thấy, trên trán chớp động bạch quang, một phi châm trong suốt xuất hiện giữa mi tâm, máu tươi chậm rãi chảy ra.

Phốc! phốc!

Hai tiếng cùng lúc, hai thân hình ngã trên mặt đất, chẳng qua là trên mặt thiếu niên áo xanh có chút gấu cọt, còn bạch y thiếu niên lại có chút vẻ không cam lòng.

Chỉ chớp lát, bên cạnh hiện ra một đạo thân ảnh màu trắng, nhìn qua là một thiếu niên có tướng mạo bình thường.

Đi tới phụ cận, nhìn qua một chút đóa hoa kia, lại nhìn trái cây trên đó, khoe miệng giương lên, khẽ cười: “Có vật này, vậy có thể đổi được trúc cơ đan rồi!” Người này chính là Diệp Phi.

Ước chừng một lát, Diệp Phi rời khỏi nơi đây, mà nơi này cũng trở nên trống rỗng, cây hoa kia biến mất không thấy, mọi thứ biến mất vô ảnh vô tung.

.....

Gần trung tâm giải đất Vạn Tiên Động, một mảnh bình nguyên rộng lớn, một tòa kiến trúc ba tầng xuất hiện, bốn phía tòa ra mơ hồ cảm chế ba động, một tên bạch y thiếu niên đứng ở phía xa kiến trúc, cẩn thận quan sát xung quanh.

“Cảm chế bị phá vỡ, hẳn là có người đi vào, cũng được, vào xem một chút, xem có gì bỏ sót hay không.” Nói xong, thân hình chợt lóe, hướng tòa kiến trúc đi tới.

Không gian trong đại điện cũng không phải là rất lớn, vách tường treo đầy bụi bặm, bốn phía bày mấy chiếc ghế gỗ, cũng bàn đá, trên tường chẳng viết chữ nhỏ, ngoài ra không có gì khác.

Diệp Phi nhìn những chữ nhỏ kia, bụi bặm đã sớm bị lau đi, xem ra là đã có người tra xét, cũng không có gì đặc biệt, trên đó bắt quả ghi lại một số khẩu quyết Luyện Khí kỳ, cùng với một chút tu luyện tâm đắc.

Có thể đến nơi này, thấp nhất cũng là Luyện Khí kỳ tầng tám tu sĩ, còn lại hẳn là Luyện Khí kỳ tầng chín, là các đệ tử đứng đầu của các thế lực, căn bản cũng không quan tâm mấy thứ này, ngay cả Diệp Phi cũng không thêm nhìn, xoay người hướng lầu hai đi tới.

“Di?” Sát na hần quay lưng, thân thức vừa động, chợt cảm giác trong đám chữ nhỏ có chút không bình thường.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Phi Hành Ảo Ảnh

Hôm nay Diệp Phi đối với thân thức lực của mình, cảm giác thật đúng là diệu dụng vô cùng, mới vừa rồi phát hiện chữ nhỏ dị thường trên vách tường kia sau, chính là vội vàng đi tới trước mặt vách tường, đưa tay vuốt ve cảm giác mấy chữ chữ nhỏ đặc thù kia, nhưng cũng không nhìn ra có chút nào khác thường.

Nghiên cứu nửa ngày, cũng không có phát hiện cái gì bảo bối, đắn đo một lúc, Diệp Phi trực tiếp lấy ra Nguyên Kiếm Quang, trực tiếp hướng mấy chữ nhỏ kia chém tới.

Bành, thanh âm thanh thủy vang lên.

chỗ vách tường kia chỉ để lại một vết trắng trắng, bảo kiếm sắc bén như thế, mà không có đem vách tường chém ra được, cái này không khỏi làm cho Diệp Phi có chút ngoài ý muốn.

Sau một khắc, pháp lực vận chuyển, cuộn cuộn rót vào trong Nguyên Kiếm Quang, bả một tiếng, thanh mang chợt lóe, Nguyên Kiếm Quang phát ra một tiếng minh nhẹ.

Phốc, âm thanh muồn hưởng vang lên.

Nguyên Kiếm Quang chính là đâm vào vách tường bên trong, nhưng đâm vào sâu vào khoảng một tấc, đình một tiếng, phảng phất là đụng phải cái vật thể gì cứng rắn, không cách nào đâm vào thêm chút nào.

Thấy vậy, Diệp Phi rút trường kiếm ra, một cái hạ xuống đem chỗ vách tường đào kia đào xuống, lộ ra một lỗ, trong lúc mơ hồ, một viên đồng màu vàng nhạt, xuất hiện ở bên trong lỗ, phảng phất là vậy quanh ở bên trong vách tường.

Lần nữa huy huy mấy kiếm, viên đồng màu vàng tựa hồ có chút dẫn ra, Diệp Phi thu hồi trường kiếm, đưa tay dò vào lỗ bên trong vách tường, đem viên đồng đem màu vàng lấy ra.

Thổi thổi bụi đất phía trên, đây hẳn là một một thước, lớn bằng cổ tay, vật này chính là thường dùng đặc biệt ghi lại một ít tin tức, hoặc là công pháp thần thông đích cao cấp. Bình thường rất là hiếm thấy.

Mai thủ trát này cũng không biết làm bằng chất liệu gì, ngay cả Nguyên Kiếm Quang đều không thể trảm phá chút nào, nhưng Diệp Phi nghiên cứu hồi lâu, cũng là ngay cả một chữ đều không có, chẳng lẽ mình mất nửa ngày khổ cực, liền một chữ thiên thư cũng không có?

Điều này không khỏi làm Diệp Phi có chút bức bối, xem bộ dáng là một quả thủ trát trống không, phía trên còn không có ghi chép thứ gì, đã như vậy, còn làm bộ ân ân núp núp thần bí như vậy, thật là có chút không phải chứ.

“Di, không đúng, nhớ lúc trước là ta dùng thân thức lực, mới phát hiện nơi này dị thường, chẳng lẽ là?” ngừng nói, Diệp Phi thân thức vừa để xuống ra,

hướng thủ trát xâm nhập mà vào.

Một lát sau, Diệp Phi thần sắc vừa động, vui vẻ nói: “Quả nhiên là chỉ có thể lấy thần thức lực tra xét vật này, hắc hắc.” nói xong, Diệp Phi chính là tiếp tục tra xét nội dung bên trong.

“Phi Hành Ảo Ảnh? nhìn có lẽ là một loại pháp thuật, không, là so với pháp thuật cao cấp, phải gọi là một loại thần thông.” thần thức vừa thu lại, Diệp Phi vừa mừng vừa sợ nói. Hơn nữa thật sâu cảm thấy cái thần thông này có chỗ bất phàm.

“Di, ngươi là người phương nào? Khi nào tiến vào? Trong tay ngươi cầm thứ gì? Giao ra đây xem một chút!” đang lúc Diệp Phi tâm thần đắm chìm ở chỗ này, thời điểm đề tâm lên mai thủ trát, lâu hai chỗ chợt đi xuống một đạo thân ảnh thiếu, mặc một bộ trường sam cũ rách.

“Không tốt, lúc trước quá mức nhập tâm, lại không có chú ý người tới.” Diệp Phi trong lòng cả kinh đích nghĩ đến, ngay sau đó đưa tay trát thu vào túi đựng đồ, mặt ngưng trọng nhìn trường sam thiếu niên hướng mình đi tới. Hắn là một tên luyện khí tăng tám.

“Không biết vị đạo hữu này có gì quý kiến? chúng ta quen biết sao?” Diệp Phi thần sắc bất động nói, nhưng là âm thầm phòng bị đối phương đột nhiên xuất thủ, cùng lúc đó, sau lưng tay của trường sam, chớp động một tia hơi yếu.

Nghe vậy, trường sam thiếu niên nhướng mày, cười lạnh nói: “hắc hắc, hãy bớt sàm ngôn đi, mau đem ở đó trong vách tường lấy được đồ giao ra đây, nếu không……” ngừng nói, trường sam thiếu niên khoe miệng giương lên, sắc mặt run lên địa nhìn Diệp Phi.

“Các hạ nhưng là người Tiêu Dao Cốc?” Diệp Phi nghiêm sắc mặt hỏi.

Nghe một câu hỏi không liên quan, trường sam thiếu niên không khỏi nhướng mày, có chút không nhìn được gât đầu một cái, hừ nhẹ nói: “vậy thì thế nào? không nhanh lên một giao ra đây, ta liền thật động thủ.

Ngươi tốt nhất cũng không cần ôm tâm lý may mắn trong lòng, hừ, nói thiệt cho ngươi biết, bên trên còn có mấy vị cao thủ Tiêu Dao Cốc chúng.” nói xong, trường sam thiếu niên hai mắt híp lại nhìn Diệp Phi.

Hoi đánh giá chốc lát, Diệp Phi lần nữa đưa thủ trát ra, mặt không biểu tình cảm trong tay, hướng trường sam thiếu niên chậm rãi đi tới.

Nhìn thiếu niên trước mặt, một bộ ánh mắt tri độn, trường sam thiếu niên không khỏi đưa mắt đặt ở bên trên mai thủ trát, nhưng khoe mắt dư quang, vẫn là chú ý Diệp Phi nhất cử nhất động, chỉ sợ đột nhiên phát sinh biến cố.

“Cho ngươi, chẳng qua là một quả thủ trát trống không mà thôi, không tin tự mình nhìn!” Diệp Phi nói xong, đưa thủ trát cho trường sam thiếu niên.

Thuận lợi nhận lấy thủ trát, trường sam thiếu niên lộ ra một bộ vẻ đắc ý, vừa nhìn kia Diệp Phi ngay cả có chút đần độn ngốc từ, hôm nay xem ra, lá gan cũng chỉ nhỏ như vậy.

“Hừ, coi như ngươi thức thời, ngươi có thể đi rồi.” nói xong, trường sam thiếu niên cũng không có vội vã tra xét thủ trát, mà là vẫn nhìn chăm chăm vào Diệp Phi, cho đến Diệp Phi xoay người, hướng cửa đi tới, trường sam thiếu niên mới ra buông lỏng một hơi.

Giờ phút này, coi như Diệp Phi chợt xoay người, lấy ra cái gì bảo vật chuẩn bị động thủ, mình cũng có thể ung dung ứng đối, nghĩ tới đây, trường sam thiếu niên cúi đầu nhìn một chút mai thủ trát trong lòng bàn tay, chính là nghiên cứu.

Phốc, âm thanh muộn hưởng vang lên!

Trường sam thiếu niên nơi trán, gi ra một tia máu, trong lúc mơ hồ, một quả phi châm trong suốt không có dấu hiệu gì găm vào giữa mi tâm, mà thiếu niên trong mắt cũng là một bộ bất khả tư nghị, khoe miệng giật giật, chỉ phát ra một tiếng cô lỗ, chính là xụi lơ ngã ngửa trên mặt đất.

Cùng lúc đó, Diệp Phi cấp tốc xoay người, đem thủ trát trong tay thiếu niên thu vào túi trữ vật, lại đem túi trữ vật của thiếu niên thu vào, ngay sau đó một tay một chiêu, vèo một tiếng, một quả phi châm trong suốt, trên mũi còn dính vết máu nhè nhẹ, từ trường sam thiếu niên nơi trán bắn nhanh ra, ngay sau đó xuất hiện ở trên tay Diệp Phi.

Ánh sáng lóe lên, phi châm hơi chấn động một cái, vết máu trên đó liền biến mất không thấy, ngay sau đó bị Diệp Phi thu vào, làm xong hết thấy, Diệp Phi đứng lên, mấy tiểu hòa cầu bắn ra ra, phốc một tiếng, đánh vào trên người của trường sam thiếu niên.

Mà đang ở Diệp Phi cho là hủy thi diệt tích, nửa không lộ chút sơ hở nào, trên lầu hai chợt lóe ra một đạo thân ảnh, người này thân hình cao lớn, mặt hung ác chỉ tương, nhìn qua hơn hai mươi tuổi, hắn là một tên luyện khí kỳ tăng chín.

Mới vừa thấy lầu một chỗ kia có dấu vết thi thể chưa cháy hết, vừa nhìn Diệp Phi, chợt nhướng mày, ngay sau đó quét mắt bốn phía lầu một, ánh mắt dừng lại ở trên vách tường đích động lỗ, một bộ như có vẻ suy nghĩ.

“Ngươi là người phương nào? Người Tiêu Dao Cốc ta, mới vừa rồi là bị ngươi giết hại?” hung ác thanh niên nhìn Diệp Phi một chút, như thế hỏi.

Nghe vậy, Diệp Phi sắc mặt ngưng trọng, ngược lại không có phủ nhận gât đầu một cái, dù sao sự thật ở trước mắt bày ra, muốn nói không phải cũng căn bản chuyen không thể.

“hắc hắc, vậy thì tốt, đã như vậy, Tuyên Liệt ta, chỉ có thể là vì người của Tiêu Dao Cốc ta báo thù rửa hận.” nói xong, thanh niên tự xưng là Tuyên Liệt

một thân hơi thở vừa để xuống, bốn phía truyền ra tiếng gió hô hô, vừa nhìn chính là một bộ khí thể vô cùng mạnh mẽ.

“Tại hạ Thiên Nhai tông đệ tử, lúc trước chính là đồng môn của người động thủ trước, muốn tói cướp một món pháp khí trong tay ta, giết hấn, cũng chỉ là vì tự vệ mà thôi.

Hy vọng đạo hữu giảng lý lẽ, không muốn nhất thời xung động!” nói xong, Diệp Phi chính là không dám buông lỏng chút nào nhìn hung ác thanh niên.

“hừ, tiểu tử, từ đâu tới nói nhảm nhiều như vậy, chuẩn bị giết người đền mệnh đi.” nói xong, hung ác thanh niên giơ tay vung lên, cả một cái, một chuỗi pháp khí trường thương màu xanh, một chớp động xuất hiện ở giữa không trung.

Đối mặt một vị luyện khí kỳ tăng chín, lại là ở khoảng cách xa như thế ngay mặt đối chiến, phi châm trong suốt cũng mất đi nó ưu thế, nhưng trực tiếp đánh nhau như vậy, Diệp Phi quả thật không có gì lòng tin có thể chiến thắng người này. điều này không khỏi làm cho Diệp Phi thần sắc ngưng trọng.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Liên thủ

Nhìn thấy hung ác thanh niên chuẩn bị động thủ, Diệp Phi vừa muốn có điều hành động, chỉ nghe chỗ trên lầu hai truyền ra một tiếng quát chói tai, ngay sau đó, chính là một loạt tiếng bước chân truyền xuống.

“hừ, Tuyên Liệt, người lại muốn đối với người Thiên Nhai tông ta động thủ sao?” vừa dứt lời, một đạo hoa phục anh tuấn thiếu niên, chậm rãi đi xuống, chính là Diệp Phi đã gặp ở Đoạn Thiên Nhai, Lục Vân sư huynh, sau lưng còn có hơn mười đạo thân ảnh.

“Lục Vân? hừ, là đệ tử Thiên Nhai tông các người, trước đem người Tiêu Dao Cốc ta đánh chết, nếu không ta như thế nào cùng với hấn so đo.” thấy bóng người trên lầu hai đi xuống, Tuyên Liệt vừa muốn đối với Diệp Phi động thủ động tác cũng dừng lại, như thế nói.

Lúc này, đám người Lục Vân đều là đi xuống, có chừng hơn hai mươi người, phục sức khác nhau, trong đó còn có năm sáu danh nữ tử, hấn là người Huyền tông.

Ngoài ra, Diệp Phi còn gặp được người của Vạn kiếm các cùng với Tiêu Dao Cốc.

“Tuyên Liệt, chuyện gì xảy ra?” lúc này, một tên thiếu niên mặt trắng của Tiêu Dao Cốc, hướng Tuyên Liệt hỏi.

Nghe vậy, Tuyên Liệt đầu tiên là nhìn cái lỗ trên vách tường một chút, ngay sau đó liếc mắt nhìn Diệp Phi, hừ nhẹ nói: “chính là người này, đem người Tiêu Dao Cốc ta đánh chết ở nơi này, thời điểm ta mới vừa đi ra, vừa lúc nhìn thấy người này hủy thi diệt tích.”

Mà Tuyên Liệt nhìn về phía vách tường, cái tiểu động tác này, cũng có người lòng dạ cẩn thận, tựa hồ cũng là phát hiện cái gì.

“Nga, vị đạo hữu này, tuy nói chúng ta mấy phương thế lực đều ở đây nơi này, nhưng nếu người không cho bọn ta một lý do hợp lý, bọn ta chỉ sợ là không cách nào để cho người bình yên rời đi.” mặt trắng thiếu niên nghiêm sắc mặt nói. Ngay sau đó nhìn một chút Diệp Phi.

Những người còn lại nghe vậy, đều là khẽ nhủ mày, một bộ vẻ nghi hoặc nhìn nhìn Diệp Phi, nhớ lúc trước phá vỡ cấm chế, thời điểm mọi người tiến vào kiến trúc không có thấy qua người này.

Mà Tiêu Dao Cốc người nọ xuống lầu không bao lâu, mọi người cũng là theo đi lên, như vậy trong thời gian ngắn, vị thiếu niên không tầm thường chút nào này, là có thể dễ dàng chém chết một tên luyện khí kỳ tăng tám?

Diệp Phi đem vẻ mặt của mọi người thu hết vào trong mắt, nói như thế: “tại hạ đã nói qua, là người nọ trước đối với ta hạ sát thủ, lại nói ta cũng không có cái gì cần thiết chủ động xuất thủ.”

“hừ, buồn cười, bây giờ chết không có đối chứng, người nghĩ bằng vào mấy câu nói liền đem chúng ta đuổi đi?” lúc này, Tuyên Liệt nhìn Diệp Phi một chút, cười lạnh nói.

“Ồ đâu nói nhảm nhiều như vậy? người lại có chứng cứ gì, oan uổng người Thiên Nhai ta sao? coi như là hấn động trước tay của, người lại muốn như thế nào? cho là ta Thiên Nhai tông ta không có người sao?” ngoài Diệp Phi dự liệu, cái Lục Vân này là đang giúp đỡ Diệp Phi giải vây.

“Lục Vân! Người, chẳng lẽ người nghĩ ở chỗ này khơi mào hai ta tranh đấu?” mặt trắng thiếu niên như thế nói. Gương mặt không cam lòng yếu thế.

“hắc hắc, Lục mỗ nhưng là không có ý đó, nhưng các người nếu là muốn đối với người Thiên Nhai tông ta động thủ, chúng ta cũng sẽ không đứng nhìn

như vậy. ” Lục Vân phấn khích mui phn n3i.

Mình bên này vốn là so với người của Tiêu Dao Cốc nhiều hơn, vừa có ba tên luyện khí chín tầng, căn bản không có sợ hãi đám người Tiêu Dao Cốc.

Nhưng tu sĩ Tiêu Dao Cốc, đều là hung ác nổi danh, đánh nhau đối với những tên hung ác kia mà nói là chuyện hàng ngày, kinh nghiệm thực chiến cũng là phong phú, cũng không có thể mấy câu liền trực tiếp cúi đầu đối với Thiên Nhai tông.

“Lục Vân, nếu ngươi đã nói như thế, vậy chúng ta nhưng là phải lãnh giáo một cái, vị này thế hệ trẻ đứng hàng trước mui tồn tại, rốt cuộc có bản lĩnh gì. ” nói xong, mặt trắng thiếu niên trên ngưng sắc mặt, như vậy nói.

Không khí trong đại sảnh, lúc này khẩn trương lên, một bộ giương cung bạt kiếm.

“ha ha, Vạn Tiên động bảo vật còn không có thăm dò đến, các ngươi trước hết lại đánh nhau, vậy cứ tiếp tục, tại hạ đi trước một bước. ” lúc này, một tên thiếu niên mặc bạch y, sau lưng công một thanh trường kiếm ba thước, ha ha cười một tiếng nói. Ngay sau đó mang theo mấy người hướng ngoài cửa đi tới.

Thấy người của Vạn kiếm các rời đi, Huyền tông một cô thiếu nữ cũng là cùng mọi người lên tiếng chào, theo sát người Vạn Kiếm Các hướng ngoài cửa đi tới. Cho nên ngay cả một khuyên can người đều không có.

Giờ phút này, trong đại sảnh chỉ còn lại có năm người Tiêu Dao Cốc, Thiên Nhai tông sáu người, cộng thêm Diệp Phi vừa đứng bảy người, nhưng người Tiêu Dao Cốc cũng là không có một tia về sợ hãi.

Diệp Phi giờ phút này ngược lại có chút bất đắc dĩ, nếu là lúc trước ít người, mình cũng dễ tìm biện pháp chạy đi, nhưng bây giờ nhiều người ở chỗ này như vậy, bỏ lại đồng môn mình trốn chạy nghĩ đi nghĩ lại cũng là không tốt đây.

Ừng Ừng!

Một tiếng nổ to làm rung chuyển mặt đất, song phương không khí khẩn trương lúc này biến mất không thấy, đổi lại một bộ kinh nghi bất định, ngay sau đó, ngoài cửa truyền tới một trận hốt hoảng, tiếng bước chân loạn xạ, kèm mấy tiếng kêu thảm thiết truyền tới.

Một màn này phát sinh quá mức đột ngột, mọi người còn chưa kịp phản ứng, Vạn Kiếm Các cùng người Huyền tông, chính là mặt kinh hoàng thất thố hướng trong đại sảnh vọt vào.

“Chuyện gì xảy ra? ” tựa hồ dự liệu được cái gì, Lục Vân hướng người của Vạn Kiếm Các hỏi một câu.

Nghe vậy, thiếu niên Vạn Kiếm Các lúc trước nói chuyện, mặt khẩn trương nói: “ Các vị đạo hữu, mọi người ân oán trước để xuống đã, ngoài cửa xuất hiện một con Tụ Hạch Kỳ trung cấp yêu thú.

Thực lực đạt tới cực kỳ mạnh mẽ, bọn ta nếu không phải có thể liên thủ kháng địch, sợ rằng đều phải rơi xuống nơi này. Lúc trước đã có hai đệ tử của Vạn Kiếm Các ta bỏ mình. ”

“Đúng vậy chư vị đạo hữu, mọi người trước liền liên thủ đối kháng yêu thú. ” lúc này, một thiếu nữ vóc người mê hoặc lo lắng nói. Chính là người Huyền tông.

Nghe vậy, trên mặt mọi người đều là biến đổi, có chút kinh nghi bất định đích, nếu là yêu thú Tụ Hạch Kỳ bình thường, cũng có thể đối phó một ít, nhưng thực lực có thể so với Trúc Cơ trung kỳ, đây cũng không phải là có thể dễ dàng chống cự đến.

Diệp Phi cũng là vẻ mặt lo âu, nếu là ở trong song phương loạn chiến, mình còn có thể thừa dịp loạn hy vọng chạy trốn, nhưng đối mặt một con yêu thú Tụ Hạch Kỳ, Diệp Phi nhưng là không có gì lòng tin, có thể ở trong ma chướng chạy trốn ra.

Trước xem một chút tình huống thế nào, vạn nhất tình thế không đúng, nhất định phải nghĩ biện pháp chạy trốn, Diệp Phi cũng sẽ không cùng mọi người chung một chỗ, cùng con yêu thú kia chết đập đầu một loạt. Đoán chừng có loại tâm tư này cũng không chỉ một mình Diệp Phi.

“Ngao Hống! ” một tiếng gầm thét kinh thiên..

“Tuyên Liệt, trước mắt bọn ta còn là liên thủ đối phó yêu thú, chờ chúng ta có thể an toàn lao ra nơi đây, nếu như còn có thể sống, ân oán của chúng ta lại tính, như thế nào? ” lúc này, Lục Vân sắc mặt ngưng trọng nói.

Mà nghe kia thanh âm thú hống, bên Tiêu Dao Cốc mặt trắng thiếu niên cũng là ánh mắt chột lóe, hướng về phía Lục Vân gật đầu một cái, mọi người thấy vậy, chính là bắt đầu thương lượng đối sách.

Ở ngoài kiến trúc, một con hùng sư thân cao hai trượng, quanh thân màu lửa đỏ, đang chậm rãi đích hướng kiến trúc đi tới, trong miệng hai cái răng nanh lộ ra ngoài, chớp động hàn quang, nhìn qua một bộ dữ tợn dị thường.

Mỗi một bước đi, cả vùng đất chính là truyền tới một trận lay động, đập bay một trận bụi mù, thân thể cường tráng tràn đầy lực lượng, phảng phất như lực lượng quá thừa thãi, hai con mắt đỏ thẫm vô cùng, hướng về phía tầng ba kiến trúc gầm thét không dứt.

Đang lúc này, hơn mui đạo các loại pháp khí biến thành quang hà, đang xây trúc bên trong một chớp động bắn nhanh ra, kéo theo trận trận tiếng xé gió,

Chương 42: Dị tâm khởi

Vạn Tiên động đến gần trung tâm giải đất, một chỗ lẩn ranh rừng rậm, bốn tên mặc bạch y, một tên thiếu niên lưng công thanh trường kiếm lớn, đang khổng chế bảo vật, hướng hai tên thiếu niên ở giữa công kích.

Mà hai người chính là đệ tử Thiên Nhai tông, một người trong đó là đã cùng Diệp Phi đối chiến chính là Luru Chí, tên còn lại còn lại là một thiếu niên Luyện Khí kỳ tăng chín, cách hai người không xa, trên mặt đất, nằm một cụ thi thể lạnh như băng, nhìn qua phục sức, chắc cũng là đệ tử Thiên Nhai tông.

Ừng Ừng!

Hai người ra sức khổng chế bảo vật chống cự, nhưng thủy chung không cách nào ngăn cản bốn tên Vạn Kiếm Các bốn người công kích, ở một tiếng tiếng sấm sau, hai người bảo vật bị rung lên văng đi, ngay sau đó, bốn món bảo vật chính là hướng đầu hai người đánh đánh đi.

.....

“lạc lạc, thường ngày thua thiệt trong tay các ngươi, tự xưng là danh môn chính phái, không phải là một mực xem thường người Huyền tông chúng ta sao? Hôm nay sẽ để cho các ngươi xem một chút nữ nhân lợi hại như thế nào, bọn tỷ muội, một tên cũng không bỏ qua cho!” bên trong một hẻm núi, bảy tám tên thiếu nữ, mỗi người khổng chế bảo vật, đang vây công ba tên mặc bạch y, lưng công trường kiếm.

Ừng Ừng! cả tòa núi mãnh liệt lay động một trận.

“Không tốt, hẻm núi muốn sụp đổ, chạy nhanh lên một chút!” cũng không biết là người nào kêu một câu, ngay sau đó, mọi người vội vàng thu hồi pháp khí, hoảng hốt hướng ngoài chạy thực mạng.

“A” một tiếng hét thảm.

Từng cục đất đá cuộn cuộn tới, trong nháy mắt liền đem mọi người thân ảnh che mất đi vào, chỉ chốc lát công phu, thanh âm mọi người dần dần không nghe thấy nữa.

.....

‘Ngao Hống!’ một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Một con thân cao hai trượng, quanh thân lửa đỏ, Hòa Hùng Sư hữu khí vô lực nằm ở trên mặt đất, sau lưng có mấy chỗ máu thịt bầy nhầy, vốn là hai cái răn nanh khủng bố, cũng chỉ còn dư lại một.

Một cái chân đã máu thịt mơ hồ, hơi thở càng là như có như không, nhìn qua đáng vẻ bị thương rất nặng.

Mà ở Bốn phía Hòa Hùng Sư, có từng đạo từng đạo vòng sáng đủ loại màu sắc, mỗi khi Hòa Hùng Sư hướng ra phía ngoài một hướng, chạm đến đến vòng sáng lúc, bị sẽ bị vòng sáng thả ra cấm chế lực bắn ra mà quay về.

Bốn phía vòng sáng, có đại khái hơn mười đạo thân ảnh, từng cái một sắc mặt tái nhợt, thân hình chật vật, thậm chí có những người một thân hơi thở cũng là giảm xuống không ít.

Mà ở nơi phụ cận những người này, thỉnh thoảng có thể thấy được từng đạo thân ảnh một té xuống đất, không nhúc nhích, hơi thở hoàn toàn không có, trong đó còn có mấy tên thiếu nữ, xem bộ dáng là rơi xuống đã lâu.

Một thiếu niên mặc bạch y, xui xẻo ngồi bên trên mặt đất, làn da hơi hắc, tướng mạo bình thường, ánh mắt có chút đần độn, sắc mặt trắng bệch, một bộ dáng vẻ hữu khí vô lực.

Người này, chính là Diệp Phi! Lúc này ở trong lòng mắng thầm không dứt, lúc trước cũng không nên tới đây tham gia cái vùng nước đục này. Nếu không như thế nào bị làm cho chật vật như vậy, suýt nữa bị yêu thú kia một hộp nuốt mất.

Đây hết thầy cũng không phải là Diệp Phi giả vờ, lúc trước cùng yêu thú này tranh đấu hết sức nguy hiểm, đừng nói công kích, Diệp Phi thì triển Lăng Bộ

Quyết khó khăn lắm mới bảo trụ được cái mạng, chỉ có thỉnh thoảng đang lúc nó lơ là là có thể công kích một hai lần mà thôi. Trong lúc đó đã không biết có bao nhiêu người chết thảm ở trong miệng yêu thú.

Mà lần này người có thể may mắn còn sống sót, Diệp Phi cũng coi là nhất chặt vật một cái, dù sao thể chất vốn cũng không được tốt, lại thi triển Lăng Bộ Quyết hao phí pháp lực, bây giờ vừa nhìn thấy Hỏa Hùng Sư sắp bị mất mạng, mình cũng rất cục thờ phào nhẹ nhõm.

“Uông Hàn đạo hữu, lần này có thể chiến thắng con yêu thú này, nhưng là làm phiền Vạn Kiếm Các Lưu Ly Cầm đem nó khống trụ, nếu không, chỉ sợ chúng ta chớ phải bỏ mạng ở đây.” Tiêu Dao Cốc Tuyên Liệt nhìn một chút tên bạch y thiếu niên thân hình cao lớn, như thế nói.

Nghe vậy, tên bị kêu là Uông Hàn chính là bạch y thiếu niên lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “khách khí, lần này còn là nhờ có Lục Vân đạo hữu xuất Thanh Quang Phù, nếu là không có lực sát thương lớn đem con yêu thú này đánh trọng thương, cho dù có bị Lưu Ly Cầm vây khốn, bọn ta muốn giết chết nó cũng là không có biện pháp.” nói xong, Uông Hàn có chút kiêng kỵ nhìn nhìn Lục Vân một chút.

“hắc hắc, Lục mỗ nào có công lao gì, nếu không phải mới bắt đầu Tuyên Liệt đạo hữu xuất thủ, dẫn mọi người hấp dẫn lực chú ý của nghiệt súc này, ta cũng sẽ không như vậy dễ dàng một kích liền đắc thủ.” nói xong, Lục Vân hướng về phía Tiêu Dao Cốc Tuyên Liệt gật đầu một cái, mỉm cười nói.

“lạc lạc, ba vị đạo hữu hay là trước chớ khiêm nhường, hôm nay yêu thú này nhưng là còn chưa có xong đấy, không biết chư vị định xử lý yêu thú này như thế nào.” lúc này, một vị vóc người yếu điệu, trang phục xinh đẹp, hướng về phía ba người cười hi hi nói.

Nghe vậy, ba người nhất thời thần sắc vừa động, hai mắt hí lại nhìn con yêu thú kia, ánh mắt trở nên có chút nóng bỏng, cho dù là ai có thể mang về một con Tụ Hạch Kỳ trung cấp yêu thú, vậy cũng cũng là một công lao lớn, tối thiểu Trúc Cơ Đan là có thể đổi vào trong tay.

“hắc hắc, bọn ta còn phải ở Vạn Tiên động nghỉ ngơi một ít ngày, dù sao còn có nhiều thời gian như vậy, nói không chừng sẽ còn gặp yêu thú nữa đấy, bọn ta cũng không nóng lòng cái này nhất thời đem phân phối.

Không bằng như vậy, con yêu thú này, tạm thời liền giao Vạn Kiếm Các ta bảo quản, đến lúc đó lại gặp yêu thú, chư vị lại phân phối, mọi người thấy thế nào?” Vạn Kiếm Các Uông Hàn nhìn mọi người một chút, như thế nói.

Mọi người nghe vậy, chợt ánh mắt hí một cái, hơi tự suy nghĩ, người bảo quản? vậy sau này ta đòi người cho sao, nghĩ vậy, nhưng trước mắt cũng là không có nói cái gì phản đối, đều là yên lặng gật đầu một cái.

Lục Vân ngược lại không phải là không muốn tranh đoạt con yêu thú này, chẳng qua là hiện trường có tứ phương thế lực, nếu là muốn xuất thủ tranh đoạt, thật đúng là một chuyện phiền toái. Hơn nữa, bị người khác nhìn chăm chăm, cũng không phải là việc tốt.

Sau lần này lại gặp yêu thú, mọi người ngược lại cũng hào hào phân phối, nếu là không gặp được, Vạn Kiếm Các kia nếu không phân phối một ít chỗ tốt cho mọi người cũng là không xong, huống chi, không thể nói đến cuối cùng, Uông Hàn này có thể sống đi ra khỏi Vạn Tiên động đây còn không có chắc.

“Vậy liền đa tạ chư vị, hắc hắc, con yêu thú này ta thu trước.” nói xong, Uông Hàn giơ tay vung lên, mấy đạo linh phù vừa bay ra, vèo vèo vèo, cuối cùng, tất cả đều dính vào bên trên đầu Hỏa Hùng Sư.

Ngay sau đó, ánh sáng trên linh phù chợt lóe, ở một trận ông minh đi qua, thân thể yêu thú kia nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng bị thu vào Uông Hàn tế xuất thu vào trong một cái túi da nhỏ màu xám.

Chính là linh thú đại, vật này chính là đặc biệt chuyên chờ yêu thú vật, nhưng bình thường dã thú còn sống, cũng là không cách nào ở trong linh thú đại sống sót.

Lại đem Lưu Ly Cầm thu vào, cuối cùng Uông Hàn hướng về phía mọi người khẽ mỉm cười, mọi người đơn giản trò chuyện mấy câu, nghỉ ngơi điều chỉnh mấy ngày sau, chính là lần nữa lên đường.

Kế tiếp một đoạn thời gian trong, bởi vì thời gian có hạn, sợ không kịp quay trở về, mọi người ngược lại không có xâm nhập quá sâu, trên đường cũng không có gặp Tụ Hạch Kỳ đích yêu thú nào, gặp mấy chỗ phế tích, cũng lần nữa tìm được mấy món pháp khí tốt.

Cứ như vậy, trên đường lại là gặp không ít đồng môn, mọi người nhân số cũng là càng ngày càng nhiều.

Một đường tương an vô sự, đi thẳng tới gần bên ngoài, mọi người cũng là nhẹ nhõm đi một chút, cuối cùng là an toàn đi ra, hoặc nhiều hoặc ít, tất cả đều là lấy được một ít chỗ tốt. Nhiều nhất cũng chính là ba năm ngày, cũng liền có thể hoàn toàn rời đi Vạn Tiên động rồi.

Mà đang ở lúc mọi người chuyện trò vui vẻ, tưởng bình an vô sự, một việc đột nhiên xuất hiện đích ngoài ý muốn, làm rối loạn mọi người suy nghĩ, khuấy loạn không khí an tĩnh.

Một con yêu thú Tụ Hạch Kỳ cao cấp, chẳng biết lúc nào xuất hiện tại vòng ngoài Vạn Tiên động, đây căn bản không phải là thứ mọi người có thể ngăn cản được đấy, một phen xông ngang đánh thẳng đi qua, đám đông đội ngũ như chim tứ tán, chạy trốn tứ phía.

Thậm chí có người lần nữa trốn vào trung tâm giải đất, nhưng cũng có người may mắn trốn ra Vạn Tiên động. dĩ nhiên, không ít người trực tiếp chính là bỏ mạng ở dưới hung uy của yêu thú.

Vạn Tiên động lần ranh giải đất, trong một chỗ bụi cây rậm rạp, Diệp Phi ngồi dưới đất, miệng mở to thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt, tay nhỏ bé vỗ trước ngực, hiển nhiên đáng về sợ hãi.

Ở kỳ cách đó không xa, Lục Vân sắc mặt nhìn cũng không quá tốt, một thân hơi thở cũng là giảm xuống không ít, xem ra chạy thoát được cái mạng nhỏ này, cũng là hao phí không ít khí lực.

Hai người nghỉ ngơi hơn nửa ngày lâu, Diệp Phi khôi phục một chút khí lực, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn Lục Vân, mà Lục Vân cũng là vừa cũng may nhìn chăm chăm Diệp Phi.

“ Sư đệ, sư huynh ta rất là tò mò, lúc trước ngươi ở bên trong cấm địa, không biết từ vách tường bên trong, đến tận cùng lấy được cái gì? Làm cho người của Tiêu Dao Cốc vội vã muốn đối với ngươi động thủ, ngươi ngược lại hẳn nên cảm tạ sư huynh vì ngươi giải vây đây, hắc hắc ” nói xong, Lục Vân ánh mắt một ngưng nhìn về phía Diệp Phi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Động thủ

Nghe câu hỏi của Lục Vân, Diệp Phi trong lòng vừa động, không nghĩ tới tâm tư Lục Vân tinh ý như vậy, chỉ vì một động tác rất nhỏ của Tuyên Liệt, hẳn là nhìn thấu ra cái gì.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi nghiêm sắc mặt, nhẹ giọng nói: “Vô luận sư đệ nói gì, Lục Vân sư huynh cũng tin tưởng sao, bắt quá, sư đệ cũng phải cảm tạ sư huynh giải vây giúp.”

“Ha ha, sư đệ khách khí, ta và ngươi vốn đồng môn, ta như thế nào để ngươi bị Tiêu Dao Cốc khi dễ, hơn nữa, ngươi cũng đừng đem sư huynh nghi hoặc, vô luận ngươi nói lấy được vật gì trên tường, sư huynh cũng sẽ đều tin tưởng.” Lục Vân thân nhiên cười nói, nhìn qua rất hào sảng.

Liếc mắt nhìn Lục Vân, Diệp Phi gật đầu một cái, nói: “Nếu sư huynh nói như thế, sư đệ liền nói thật, ở trên vách tường đó, thật ra cũng không có bảo vật gì. Chẳng qua là có một chút chữ viết đặc thù, xem có thể lấy xuống nên cứu một chút không, đúng lúc bị người của Tiêu Dao Cốc nhìn thấy, thật ra là muốn tìm sư đệ phiền toái, muốn cướp bảo vật của ta mà thôi.”

Tuy nói mình cũng chưa kịp hiểu, thủ trát kia ghi lại cái gì, nhưng Diệp Phi thấy trong đó bí ẩn, mơ hồ khẳng định không phải là phẩm vật, cho nên quyết định không nói cho bất cứ kẻ nào.

Ma Lục Vân nghe Diệp Phi nói, trong mắt tinh quang chợt lóe, sau đó khôi phục bình thường, mỉm cười nói: “Nga, sư đệ nói như thế, có chút không thành thực a, uổng phí sư huynh ta tin tưởng ngươi. Cũng được, nếu sư đệ không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng, ngươi nghỉ ngơi một chút, chúng ta tiếp tục lên đường, tránh cho lại gặp phải yêu thú kia.” Nói xong, Lục Vân hia mắt nhắm lại, ngồi tĩnh tọa điều tức.

Diệp Phi thấy vậy, cũng chỉ có thể âm thầm bất đắc dĩ, nhưng thần thức phóng ra ngoài, đề phòng yêu thú xuất hiện, dĩ nhiên, cũng phải phòng bị Lục sư huynh nhìn như không thèm để ý kia.

.....

Lối ra Vạn Tiên Động, từng đại thân ảnh lục tục vọt ra, nhìn qua có chút chật vật, nhưng mỗi người đều là Luyện Khí kỳ tăng tám tầng chín thực lực.

Người tới đưa người trong đội ngũ các thế lực, cũng không hỏi thăm cái gì, trên mặt cũng không có biểu tình, như lão tăng nhập định nhắm mắt ngồi.

Vèo vèo vèo, ba đạo nhân ảnh từ cửa Vạn Tiên Động lóe ra, chính là Tiêu Dao Cốc Tuyên Liệt đám người, chẳng qua là nhìn vô cùng chật vật, hướng đội ngũ Tiêu Dao Cốc đi tới.

“Lần này đúng là cứu tử nhất sinh, những người khác bị yêu thú kia tấn công, không biết có ai còn sống đi ra hay không, ai.” Nói xong, Tuyên Liệt lắc đầu một cái.

.....

Một tán cây bên trong Vạn Tiên Động, Diệp Phi đang không chế một chuôi trường thương màu xám tro, đang đối chiến cùng một món pháp khí đối편 dây dưa không dứt.

Sau mấy hiệp, trường thương linh quang chớp động, đáng vẻ có chút không địch lại.

“Lục Vân sư huynh, ngươi đây là có ý gì?” Đối diện là Lục Vân, Diệp Phi khẽ nhủ mày nói.

Mà Lục Vân nghe vậy, sắc mặt run lên, cwoif lạnh nói: “Hắc hắc, tiểu tử ngươi cũng đừng giả bộ ngu trước mặt ta, ta xuất thủ đột ngột, lại có thể bị ngươi ngăn cản. Nếu không có tâm tư phòng bị, ngươi trong lòng hẳn là có bí mật, xem ra, ở trong cấm địa, hẳn là lấy được bảo vật đặc thù.

Xem ra ta còn là thành công, nếu không, ngươi cho rằng trong cấm địa, ta như thế nào giúp một đệ tử kí danh như ngươi, chẳng qua là sợ ngươi bị Tuyên Liệt đánh chết, bảo vật rơi vào trong tay người khác.

Ngươi bây giờ nếu mà giao ra đây, sư huynh ta ngược lại có thể tha cho ngươi, sau này trở lại tông môn, ta cũng sẽ chiếu cố cho ngươi a.”

Nghe lời của Lục Vân, Diệp Phi không khỏi cười thầm, Lục Vân quả nhiên là tâm tư kín đáo âm hiểm, nguyên lai là từ lúc trong cấm địa gặp nhau, liền đã tính toán mình.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi nghiêm sắc mặt nói: “Coi như ta đem tất cả pháp khí giao ra đây, chẳng lẽ sư huynh còn có thể bỏ qua cho ta sao? Chẳng lẽ ngươi không sợ trở về trong tông môn, ta đem việc này nói cho người khác biết sao.”

“Hừ, nếu ta ra tay, ngươi cho rằng, còn có thể trở lại trong tông môn hay sao?” Lục Vân lạnh lẽo nói.

“bành” một tiếng!

Giữa không trung, đôi phiến chột lóe hàn quang, đem trường thương màu xám đánh bay, ngay sau đó, chính là hươg Diệp Phi chém tới, đến lúc này Lục Vân cũng lười nói nhảm cái gì.

Thấy vậy, Diệp Phi vỗ tay bên hông, hai đạo ánh sáng chột lóe ra, trong khoảnh khắc hiện ra hai thanh chủy thủ, theo hấn động một chút, hươg đôi phiến ngăn cản.

Ngay sau đó, một đạo pháp quyết đánh ra, dưới chân bạch quang chột lóe, thân hình mơ hồ hươg Lục Vân bay tới, trong tay mơ hồ xuất hiện một đạo hàn mang, tựa hồ là một thanh loạn đao.

“Hừ, lại dám cùng ta cận chiến, nếu muốn chết nhanh, sư huynh ta thành toàn cho ngươi.” Lục Vân híp mắt, cười lạnh trong lòng nói.

Bá một tiếng, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm, hươg Diệp Phi thân ảnh đâm tới.

Đang đang đang!

Mấy âm thanh va chạm bộc phát ra, liền tiếp tóe lửa ra xung quanh, sau một khắc, Lục Vân thân hình chuyển một cái, hươg sau lưng một kiếm đâm tới.

Bành, ngăn cản Diệp Phi đột nhiên xuất thủ ở đằng sau, Lục Vân nhanh chóng khua ra mấy kiếm, Diệp Phi vô luận là như thế nào công kích, đều là không thể nào đột phá phòng ngự của Lục Vân, hẳn cũng không cần lá chắn bảo vệ, liền có thể ngăn cản công kích của Diệp Phi.

Vèo một tiếng!

Lục Vân thân hình chột lóe, hươg nơi xa đột nhiên nhảy đi, trong miệng quát lạnh: “Hừ, tốc độ ngược lại không tệ, chỉ tiếc là pháp thuật hay kiếm pháp, đều không thể cùng ta so sánh.”

Dừng một chút, Lục Vân tiếp tục nói: “Công kích như vậy, ngươi làm sao có thể cùng ta đối kháng?” Ngoài miệng nói vậy, nhưng Lục Vân cũng không dừng lại chút nào, Diệp Phi công kích quá mức sắc bén, nhất là kia thân pháp cực nhanh.

Vỗ tay bên hông một cái, một đạo linh phù xuất hiện trong tay, Lục Vân đánh ra mấy đạo pháp quyết, hươg trước ngực dán lên, xung quanh thân sáng lên một tầng hào quang.

Diệp Phi động tác cũng không có ngừng, chém xuống màn sáng kia, bành bành bành, từng trận bạo phát ra âm thanh, Diệp Phi quán chú pháp lực vào pháp khí, cũng không thể phá màn hào quang kia, cái này không khỏi làm hấn biến sắc.

“Hắc hắc, không cần lãng phí khí lực, đừng nói là ngươi, cho dù là Luyện Khí kỳ tầng chín, cũng không thể phá cái này hộ thể linh quang, linh phù này nhưng là sư tôn tự mình đưa cho ta. Hộ thể linh quang chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kỳ mới có, chẳng lẽ ngươi cho rằng có thể phá vỡ? hắc hắc, bây giờ ta phải thật tốt giáo huấn ngươi một phen.”

Nghe lời Lục Vân nói, Diệp Phi không khỏi trong lòng cả kinh, đạo hộ thể linh quang này, lấy thực lực bây giờ của mình, thật đúng là không cách nào phá vỡ, trong lòng hẳn không khỏi có chút khẩn trương.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Lưỡng bại câu thương

Lục Vân lấy linh phù kích thích hộ thể linh quang, thấy Diệp Phi sử dụng các loại pháp khí công kích không có kết quả, chính là có chút yên tâm, không để ý tới công kích của Diệp Phi nữa, không chế luân bàn hướng đỉnh đầu một chém đi.

Thấy vậy, Diệp Phi cũng là bỏ qua công kích Lục Vân, mình thật sự là không cách nào phá khai vòng hộ thể linh quang, bắt đắc dĩ, chỉ có thể là chuyên tâm ngăn cản luân bàn của Lục Vân hướng mình ép tới.

Hai người mới vừa đối chiến không lâu, Diệp Phi chính là hiển lộ dấu hiệu thất bại, đối phương vô luận tu vi pháp khí, đều là so với mình cao hơn một bậc, chỉ chống đỡ cũng là cực kỳ cố hết sức. Mấy lần suýt nữa bị Lục Vân đánh cho trọng thương, lần đối chiến này chỉ đơn giản một câu hung hiểm vô cùng.

‘Bành’ một tiếng!

Giữa không trung bộc phát ra một trận ánh sáng loang loáng, hai cây bạch sắc chùy thủ Diệp Phi không chế bị chấn động rung lên mà bay, luân bàn một lát không có gì ngăn cản trước, một ẩn mơ hồ hướng Diệp Phi bắn nhanh ra.

Thấy vậy, tay áo bào Diệp Phi vội vàng vung lên, vèo một tiếng, trường thương màu xám tro hơi chấn động một cái, hướng về phía luân bàn ngăn cản đi, cũng không đi xem kết quả cuối cùng, dưới chân Diệp Phi bạch mang chột lóe.

Thặng một tiếng.

Một nhảy lên, thân hình Diệp Phi chính là xuất hiện ở địa phương ngoài trượng kia, lần này đối chiến mình không có chút phần ưu thế nào, hiện nay pháp lực tiêu hao khá lớn, Diệp Phi quả quyết thi triển Lăng Bộ Quyết, trực tiếp hướng phương xa chạy thực mạng.

Thấy Lục Vân bị mình bỏ rơi xa xa ở sau lưng, Diệp Phi thở dài, lần này nếu là không có Lăng Bộ Quyết, xem ra là muốn lành ít dữ nhiều, trước mắt muốn tìm cái địa phương khôi phục một chút pháp lực, lúc trước tiêu hao là quá lớn.

Mà nơi xa Lục Vân thấy Diệp Phi ngay cả pháp khí đều là bỏ lại không lý đến, cũng có chút sùng sốt, ngay sau đó khước miệng giương lên, lạnh lùng nói: “hừ, cho là mình có tu luyện chút thân pháp pháp thuật, là có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao? buồn cười!”

Nói xong, Lục Vân một tay vỗ một cái túi trữ vật bên hông, cả một cái, quang hà chột lóe, một tờ linh phù xuất hiện trong tay, không chút do dự đánh ra một đạo pháp quyết, ngay sau đó đem linh phù đánh vào trên đùi.

Ông một tiếng.

Lục Vân hai chân lam mang chột lóe, bốn phía truyền ra hô hô tiếng gió, hai chân giẫm một cái, vèo một tiếng, thân ảnh của Lục Vân, chính là ở tại chỗ biến mất, trong lúc mơ hồ thấy liên tiếp chuỗi tàn ảnh lưu lại, hướng Diệp Phi truy kích theo, nhìn vào tốc độ kia, hẳn là so Diệp Phi thi triển Lăng Bộ Quyết còn nhanh hơn mấy phần.

Mà Diệp Phi mới vừa thở phào một chút, chột cảm thấy sau lưng có chút lạnh lạnh, túi trữ vật bên hông bạch mang chột lóe, cả một tiếng, một thanh loan đao nặng nề lóe lên, đột nhiên hướng sau lưng bắn nhanh ra.

Thương lang lang!

Một cái luân bàn, chột đụng vào trên loan đao, mà Diệp Phi còn lại là thuận thế hướng một bên thân hình ngất một cái, vèo vèo vèo, cùng lúc đó, mấy viên băng nhũ pháp pháp pháp cắm vào vị trí Diệp Phi vừa lướt qua lúc trước.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, thân ảnh của Lục Vân, một chớp động liền chắn trước người Diệp Phi, ngăn chặn đường đi, về mặt trào phúng nhìn Diệp Phi.

Thấy vậy, Diệp Phi không khỏi cả kinh trong lòng, ngay sau đó nhìn một chút hai chân Lục Vân linh quang linh phù đang lóe lóe lên, đánh, đánh không lại, trốn, trốn không thoát, chẳng lẽ, hôm nay muốn bỏ mạng ở nơi này?

Nghĩ tới đây, Diệp Phi ép giữ mình tỉnh táo trở lại, nếu không cách nào chạy thoát, chỉ có thể là tiếp tục đối chiến, nhưng bình thường đấu pháp, mình nhất định là không có chút phần thắng nào đấy, Diệp Phi đầu óc chuyển động thật nhanh.

“hắc hắc, người chạy trốn ngược lại thật mau, xem người hôm nay hơi thở còn dư lại không có mấy, tùy tiện tới một tu sĩ tu vi tầng tám, chỉ sợ người cũng đã không cách nào chiến thắng, hôm nay, ta ngược lại không gấp gấp giết người, cũng muốn thật tốt chơi đùa người một phen.” Lục Vân nói xong, thân hình một mơ hồ đích biến mất không thấy.

Thấy vậy, Diệp Phi hơi biến sắc mặt, vội vàng hướng nơi xa lác mình đi.

‘Bành’ một tiếng.

Diệp Phi thân hình lao đảo một cái đích lui về sau hảo mấy bước, trong miệng truyền ra kêu đau một tiếng, sắc mặt tái nhợt vô cùng, một thân hơi thở như có như không, mà thân ảnh của Lục Vân thân, là xuất hiện ở cách đó không xa, động tác như là mới thu hồi thủ chương.

Sờ sờ ngực, Diệp Phi cảm giác trong cơ thể một trận sôi trào, ngực nóng lên, phốc một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra ngoài, nhìn qua thương thế là không phải nhẹ nhàng gì.

Lục Vân mặt cười lạnh nhìn Diệp Phi, đang lúc này, kỳ sắc mặt hơi đổi, bên ngoài cơ thể ánh sáng màu vàng cái lồng một trận vặn vẹo biến hình, xuất hiện một điểm lờ mờ.

“đây là cái gì?” Lục Vân có chút nghi ngờ nói, trong lúc mơ hồ nhìn thấy, ở ngoài màn hào quang, đang có một quả phi châm gần như trong suốt, đang công kích hộ thể linh quang kia.

“Cao cấp pháp khí? hắc hắc, không tệ!” nhìn phi châm trong suốt kia một chút, trong mắt Lục Vân một tia vui mừng chợt lóe nói, nhưng theo điểm chỉ một cái ở trên màn hộ thể hào quang, trên đó hoàng hà lóe lên, một cái đem mai phi châm rung lên mà bay đi.

“ha ha, coi như ta đứng ở chỗ này để cho người công kích, người cũng thì không cách nào phá vỡ cái này hộ thể linh quang, người cần uống phí khí lực như vậy làm gì?” Lục Vân đắc ý cười một tiếng, có chút hài hước nói.

Mà đang ở lúc này, trước người Diệp Phi, chẳng biết lúc nào đích xuất hiện một trường kiếm quý dị.

Kiếm này dài chừng ba thước, toàn thân đen nhánh, thân kiếm rộng tới nửa thước, phía trên khắc vẽ từng đạo một linh văn quý dị đỏ máu, sau lưng chuôi kiếm, có khảm chín viên khô lâu màu xám trắng lớn nhỏ bằng móng tay, tản mát ra ánh sáng hơi yếu.

Mà Diệp Phi chăm chú nhìn trường kiếm đen nhánh kia, sắc mặt cũng là ngưng trọng hết sức, có chút vẻ do dự nhìn hộ thể linh quang của Lục Vân.

“hừ, giả thần giả quỷ, nói với người không cần uống phí khí lực, tốt lắm, ta cũng không muốn cùng người chơi tiếp nữa, chịu chết đi.” Lục Vân đẩy lòng dâng lên một loại cảm giác quý dị, trong lúc mơ hồ cảm thấy một tia nguy hiểm.

Vèo một tiếng, luân bàn xoay tròn ở giữa không trung hơi chấn động một cái, từng trận tiếng xé gió vang lên, hướng Diệp Phi một chém đi, theo ý nghĩ của Lục Vân, Diệp Phi không còn cách nào có thể ngăn cản một kích này đây, hẳn chỉ có năng lực né tránh, bất quá, lần này cũng không có tính toán lại cho Diệp Phi cơ hội né tránh đi.

Mà Diệp Phi nhìn luân bàn phía xa kia, cũng là cũng không có bất kỳ tránh né ý tứ, vẻ do dự trên mặt biến mất không thấy, phảng phất là đã hạ xuống quyết định, chậm rãi giơ cánh tay lên đánh ra một đạo pháp quyết, phốc một tiếng, đạo pháp quyết bay vào bên trong trường kiếm đen nhánh kia.

Một trận ông mình!

Giữa không trung trường kiếm màu đen kia chợt lóe sáng, bốn phía truyền ra trận trận thanh âm hô khiếu, từng cỗ hắc khí lượn quanh không ngừng, nhìn qua vô cùng quý dị.

Ngay sau đó, Diệp Phi giơ tay lên hướng thân kiếm chỉ điểm một chút đi.

Bá, trường kiếm đen nhanh hơi chấn động một cái, pháp lực trong cơ thể Diệp Phi đầu tiên là một ngưng, sau đó như chồm lên, như vỡ òa, cuộn cuộn hướng trường kiếm quán chú đi.

Ngược lại đây không phải là Diệp Phi cố ý gây nên, sớm biết vật quý này sẽ đem pháp lực hấp thu không còn, Diệp Phi mới vừa rót vào pháp lực, chính là chuẩn bị ngừng tay, nào biết trường kiếm đen nhánh kia giống như quai thủ không no, một ngụm một ngụm đem một tia pháp lực cuối cùng trên thân Diệp Phi hấp thu hết sau, mới là phát sáng chói mắt.

Phốc thông, thân hình Diệp Phi vô lực xụi lơ xuống, đặt bịch cái mông ngồi trên mặt đất, mặt cắt không còn chút máu, một thân hơi thở như có như không.

‘Vèo’ đích một tiếng!

Cùng lúc đó, bốn phía trường kiếm đen nhánh kia hắc khí từng cuộn từng cuộn, truyền ra một trận tiếng quỷ khóc sói tru, bóng kiếm một mơ hồ, chính là hướng Lục Vân một chém đi.

Bịch một tiếng bạo vang, kia cao cấp pháp khí luân bàn kia mới vừa đụng vào trên hắc kiếm, chính là tối sầm lại, ngay sau đó, một tiếng oanh minh bạo liệt mà ra.

“cái gì? cái này, đây là cái gì? lại có uy lực như thế?” Lục Vân sắc mặt lúc này biến đổi, vội vàng lại thả ra một món pháp khí hình thù quý dị ngăn cản, nhưng không có chút nào ngoại lệ đều bị trường kiếm kiếm đen nhánh kia trầm phá ra.

“không tốt.” cơ hồ cũng trong lúc đó, Lục Vân thấy quả thật không đỡ được uy lực của trường kiếm, dù muốn hay không liền hướng nơi xa chạy thực mạng.

‘Bành’ một tiếng bạo vang làm đất rung núi chuyển!

Thân hình Lục Vân mới vừa nhảy lên giữa không trung, còn chưa chờ rơi xuống, trường kiếm đen nhánh kia chính là phốc một tiếng đâm vào mặt đất, lúc này nổ bễ ra một hố sâu to lớn.

Dur âm kinh khủng lúc này đem Lục Vân chấn mà bay, hộ thể linh quang trên người chẳng qua là sắc vàng xẹt xẹt một cái, chính là phốc một tiếng biến mất không thấy, đồng thời nơi ngực, một quả phù lục linh hà chột lóc, chính là biến thành bụi bậm rơi xuống.

‘ Bành ’

‘ Phốc ’ thân thể Lục Vân mới vừa té xuống mặt đất, chính là sắc mặt trắng nhợt miệng cuồn cuộn phun một ngụm máu tươi, mặt hoảng sợ, về mặt kinh khủng không thể tin nhìn cái hố sâu cực lớn trước mặt, lại nhìn một chút nơi xa xa, Diệp Phi đang hữu khí vô lực mà ngồi.

“tốt tốt tốt, lại có thể đem ta đánh cho trọng thương, ta xem ngươi bây giờ, sợ rằng liền đứng lên cũng không có. hừ, ta xem ngươi còn có lý do gì không chết? ta muốn cho ngươi hối hận vì mình đã sinh ra trên đời này.” nói xong, sắc mặt Lục Vân đanh lại, trong mắt không chút nào che giấu một tia hàn mang thoáng qua, mà Diệp Phi thấy vậy, mặt cũng liền biến sắc.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chỉ mảnh treo chuông

Nhìn Diệp Phi đang xụi lơ trên đất, hữu khí vô lực, Lục Vân không chút nào che giấu sát cơ trong mắt mình, nhưng là không có vội vã động thủ, mà là ánh mắt tham lam hướng phía hố sâu to lớn hố sâu nhìn, một thanh trường kiếm đen nhánh, cô cô linh linh cắm vào bên trong bùn đất.

“Đây tốt cùng là loại bảo vật gì? tuyệt đối không phải là một loại pháp khí, chẳng lẽ là, pháp bảo?” lời này vừa nói ra, Lục Vân không khỏi nuốt nước miếng một cái, bị lời của mình làm sợ hết hồn.

Phải biết, pháp khí bất quá là ở cùng phạm khí bên trên một chút, quán chú chân nguyên, khắc vẽ pháp trận, bất kỳ người tu tiên nào đều có thể điều khiển không hạn chế, cụ thể uy lực, muốn xem cấp bậc của pháp khí cùng với tu vi của người sử dụng.

Khuyết điểm là pháp khí bản thân độ cứng rắn không đủ, dù sao đều là sử dụng tài liệu bình thường mà chế tạo thành, không chịu nổi uy áp của cao cấp tu sĩ lúc sử dụng, lúc sử dụng thì triển tuyệt chiêu pháp lực rót vào quá nhiều, dễ dàng đem pháp khí đánh phá hư.

Mà pháp bảo lại là hoàn toàn bất đồng, bên trong chẳng những có thể quán chú chân nguyên hùng hậu dị thường, trận pháp khắc vẽ bên trên càng là cực kỳ huyền diệu, có thể đem uy lực của bảo vật tăng lên tới lớn nhất, chỉ cần tu vi tăng trưởng là có thể tăng trưởng thêm uy năng sử dụng.

Chủ yếu nhất là, pháp bảo cũng không phải là chế tạo một cách bình thường, mà là cao cấp tu sĩ dùng lực lượng chân hóa luyện chế ra, trong đó tài liệu bản thân càng là quý hiếm vô cùng, cho dù là cao cấp pháp khí, cũng khó mà để lại dấu vết trên tài liệu, chớ nói chi là bảo vật sau khi luyện chế.

Vì vậy pháp bảo rất thích hợp Trúc cơ kỳ tu sĩ sử dụng, không cần phải lo lắng quán chú pháp lực quá lớn mà tổn thương bảo vật, một khi thi triển, uy lực cực lớn, chém sát như chém bùn, bất kỳ pháp khí nào đều không thể ngăn cản.

Khuyết điểm chính là luyện khí kỳ không cách nào sử dụng, bởi vì pháp lực trong cơ thể luyện khí kỳ quá yếu kém, khó có thể gia trì pháp bảo, mạnh mẽ sử dụng, sẽ phải chịu cản trở nghiêm trọng, địch nhân còn không biết có thương thể khóa được mà thương tổn hay không, thường thường chính là mình bị cản trở không nhẹ, hơn nữa thi triển pháp bảo, còn cần phối hợp thần thức lực, mới có thể nắm trong tay độ chính xác cùng với sự linh hoạt.

Nghe nói phía trên pháp bảo, còn có linh bảo trong truyền thuyết, bảo vật bản thân đều là mang có một tia linh tính, tuy nói không cách nào đạt tới tự chủ công kích ngăn địch, nhưng cũng không phải ai cũng có thể tùy ý khu sử đấy.

Linh bảo nhất định phải luyện hóa nhận chủ, lúc sử dụng mới có thể đem uy lực phát huy tới lớn nhất, một khi thi triển, phá sơn đoạn sông, nhật nguyệt vô quang, thiên địa biến sắc.

Nhưng khuyết điểm cũng là cực kỳ rõ ràng, nếu không được luyện hóa nhận chủ, linh bảo đều là khó có thể khu sử, có lúc uy lực phát huy ra, thậm chí cũng không bằng pháp bảo mạnh mẽ.

Mà luyện hóa bảo vật yêu cầu thấp nhất, cũng phải là Ngưng Đan kỳ cao cấp tu sĩ mới có thể làm được, luyện hóa bảo vật sau nhưng là có thể trực tiếp thu vào đan điền trong cơ thể, không cần đang sử dụng túi trữ vật.

Khu sử linh bảo, luyện hóa bảo vật, luyện chế pháp bảo, đem linh bảo thu vào trong cơ thể, những thứ này, tất cả đều là dấu hiệu của Ngưng Đan cao cấp tu sĩ, dĩ nhiên, những thứ này đều là nói sau.

Lục Vân đem trường kiếm đen nhánh kia chộp vào trong tay, đầu tiên là như rồng mây, ngay sau đó trong mắt lóe lên một tia hưng phấn.

“thật nặng, bảo kiếm tốt, nhìn đáng đáp, ít nhất cũng là pháp bảo cấp bậc bảo vật, hắc hắc, không nghĩ tới ta Lục Vân, bây giờ chính là có một món đi

bảo như vậy. ” Lục Vân yêu thích không buông tay quan sát trường kiếm, ánh mắt cuồng nhiệt nói. Lấy kiến thức của Lục Vân, một cái chính là nhìn ra kiếm này cũng không phải là pháp khí.

“ nhất định không thể bị sự phó bộn họ nhìn thấy, nếu không, nói không chừng liền bị kia mấy lão già kia mạnh mẽ lấy đi. ” Lục Vân sắc mặt trầm xuống, một bộ dáng vẻ suy nghĩ đối sách.

Tuy nói mình bây giờ cũng là người bị thương nặng, sắc mặt tái nhợt, nhưng Lục Vân trong mắt như cũ chớp động vẻ hưng phấn, lần này tại Vạn Tiên Động thu hoạch lớn nhất ngoài ý muốn, chỉ sợ sẽ là thanh bảo kiếm này đây, xem ra Diệp Phi ở trên vách tường lấy được đồ vật, nhất định là nó.

Nghĩ tới đây, Lục Vân khoe miệng giương lên, cười lạnh hướng Diệp Phi phương hướng nhìn.

“ Cái gì? ” chỗ Diệp Phi ngồi lúc trước trống rỗng, còn đâu cái bóng người, Diệp Phi lại liền như vậy ở trước mắt hần bốc hơi mất tăm.

“ Không tốt, nếu để cho hần đem về cáo trạng, tuy nói sẽ không đem ta trục xuất khỏi sư môn, nhưng cùng đồng môn tàn sát, cũng là một tội danh không nhẹ, nhất định phải tìm được hần trước khi ra khỏi đem hần trừ đi. ” Lục Vân trong lòng có chút bối rối, hoài nghi không biết Diệp Phi là như thế nào ở trước mí mắt mình trốn chạy không thấy dấu.

Xoay người nhìn chung quanh, vẫn không có phát hiện bóng dáng Diệp Phi, Lục Vân cũng không chút do dự, đem bảo vật bốn phía nhất nhất thu hồi, cuối cùng lại đem trường kiếm đen nhánh thu vào túi trữ vật.

Diệp Phi chạy trốn, chắc chắn sẽ không đi vòng qua phía sau mình, hần là phải hướng phía trước chạy trốn đi, như thế, mình cũng chỉ có thể hướng trước truy kích.

Nghĩ tới đây, Lục Vân sắc mặt trầm xuống, trong lòng hơi có vẻ kinh hoàng, hướng Diệp Phi phía bên kia chạy đi.

Thặng một tiếng, một nhảy lên dưới, chính là nhảy ra xa hơn một trượng, trên hai chân quanh hà của linh phù chớp động không dứt, lần nữa nhảy một cái ra, thân hình nhảy lên thật cao giữa không trung, ánh mắt Lục Vân quét mắt phía dưới mỗi một cái góc nhỏ.

“ A ” một tiếng hét thảm!

Đang lúc Lục Vân ở giữa không trung tìm kiếm, thời điểm lại sắp rơi xuống, bất ngờ trên trán tràn ra một tia máu tươi, ngay sau đó phốc thông một tiếng, nặng nề ngã xuống bên trên đất, toàn thân co quắp không dứt.

“ Tiêu ... Tiêu Dao Cốc, Vô Ảnh , Độc Châm, người không có..... trốn ” sờ trên trán đích một quả phi châm trong suốt, Lục Vân trên mặt một trận vận vẹo về dữ tợn, nhưng trong mắt cũng là chớp động nghi ngờ, bây giờ càng là không hiểu, Diệp Phi đến tột cùng người ở chỗ nào, như thế nào phát ra công kích.

Đang lúc này, bên cạnh cách đó không xa, chỗ lúc trước Diệp Phi ở chợt lóe ra một đạo một thân ảnh màu trắng mờ hồ mờ lung, dần dần nổi lên, không phải là ai khác, chính là lúc trước biến mất, Diệp Phi.

Lục Vân nhìn thấy một màn này, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng, giùng giàng nâng lên một cái tay, chỉ Diệp Phi đạo: “ Vạn kiếm các, Ân , Ân thân phù, người như thế nào ” lời còn chưa nói hết, Lục Vân chính là toàn thân cứng đờ, ngưng hô hấp.

Mãi cho đến lúc chết, Lục Vân cũng là hồ hồ đồ đồ, ngay cả lực đứng lên cũng không có, Diệp Phi, là như thế nào làm được đây hết thấy những thứ này đây. Dĩ nhiên, những thứ này hần vĩnh viễn cũng sẽ không biết nữa, không cần biết, người chết đèn tắt.

Diệp Phi có chút xuất thần nhìn nhìn, trên mặt cũng không có cái lòng thương hại gì, tâm lý rõ ràng, nếu không phải mình giết chết Lục Vân, mình cũng là phải chết không thể nghi ngờ.

Phục hồi lại tinh thần, Diệp Phi quả thật cũng có chút sợ hãi, trên người đối phương bảo vật linh phù tầng tầng xuất xuất, lần này đối chiến quả nhiên là cứu tử nhất sinh, có thể đem đối phương chém chết, cũng là bằng vào mấy phần vận khí, thực là may mắn còn chưa có bỏ mình mà đi.

Ban đầu trốn không có kịp, mà trốn được ở đây, ra ngoài cũng rất phiền toái, Diệp Phi bắt đắc dĩ mạnh mẽ sử dụng U Minh Phệ Hồn Kiếm, đem hộ thể linh mang của Lục Vân phá đi, nhưng mình cũng phải trả giá không nhỏ, đến bây giờ, cũng chỉ là khôi phục một tia pháp lực mà thôi. Toàn thân đau đớn khó có thể di động chút nào.

Nhưng Diệp Phi cũng không hối hận, chỉ có đem hộ thể linh quang của đối phương phá vỡ, cái sát chiêu sử dụng phi châm trong suốt kia mới có thể phát huy tác dụng, nếu không cho dù là Lục Vân lúc đi ngang qua bên cạnh mình, đang ở giữa không trung khó có thể tránh né mình đột nhiên tập kích, nhưng chỉ dựa vào phi châm thì cũng không cách nào phá vỡ hộ thể mà thương tổn đến hần.

Nghe lúc trước Lục Vân nói, cái phi châm này là cái gì Tiêu Dao Cốc Vô Ảnh Độc Châm, nhìn qua có vẻ là rất có danh tiếng, mà mình ẩn thân, Lục Vân còn nói ra là Ân Thân phù của Vạn Kiếm Các.

Tuy nói mình thật là có một quả ẩn thân phù, nhưng lúc ấy cũng là không có pháp lực đi kích thích, ban đầu ẩn thân, bất quá là dụng tâm thần thúc giục gây chuyển thần bị, Diệp Phi cũng không biết có thể thành công hay không, nhưng cuối cùng thấy Lục Vân vẻ mặt mờ mịt, Diệp Phi chính là biết, mình là đã thành công ẩn thân.

Cũng may mắn là Lục Vân bị trường kiếm thu hút cũng không có vội vã động thủ với mình, mà là đi tra xét U Minh Phệ Hồn Kiếm, Diệp Phi nhân cơ hội

khôi phục một tia pháp lực, nhưng không chế mai Vô Ảnh Độc Châm kia, nhiều nhất còn là dựa vào thần thức lực thúc giục.

“Muốn mau khôi phục một ít khí lực rồi đi nơi này, nếu không nói không chừng sẽ xuất hiện yêu thú, hoặc là những người khác đi ngang qua nơi này, lấy tình huống bây giờ, đây chính là cực kỳ chuyện nguy hiểm.” nói xong, Diệp Phi nhìn một chút thi thể Lục Vân, nhưng trên mặt thoáng qua một tia bất đắc dĩ, bây giờ ngay cả năng lực thu lấy Lục Vân túi trữ vật đều không có, Thanh U Minh Phệ Hồn Kiếm, nhưng là vẫn còn ở trong tay của đối phương.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Trúc cơ đan

Ngoài Vạn Tiên Động, tứ phương thể lực người dẫn đầu đều là hai mắt nhắm, như lão tăng nhập định, Vạn Tiên Động trước cửa thỉnh thoảng xuất hiện từng đạo thân ảnh, hướng tông môn của mình đi tới.

Năm ngày sau, chỉ có hai tên Vạn Kiếm Các đệ tử đi ra, lại ba ngày sau, cửa động Vạn Tiên Động cũng trở nên yên tĩnh trở lại, một người đều không xuất hiện.

“Các vị, bây giờ còn không có ra ngoài, chỉ sợ đều là bỏ mạng bên trong rồi, xem ra chúng ta không cần đợi thêm nữa.” Lúc này, một lão giả Vạn Kiếm Các hai mắt mở ra, hướng phía mọi người nói.

Nghe vậy, một thiếu nữ Huyền Áo Tông nhú mày liễu, vừa muốn mở miệng nói chuyện, một gã đại hán Tiêu Dao Cốc cũng lắc đầu, mở miệng nói: “Hắc hắc, Phùng Húc đại hữu, mấy đệ tử Vạn Kiếm Các cũng trở lại, người dĩ nhiên không nóng nảy, nhưng chúng ta ba phương thể lực, nhưng là còn nhiều người chưa trở về a.”

Lão giả gọi là Phùng Húc kia mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Kiều Sơn đạo hữu, người của Vạn Kiếm Các chúng ta cũng chưa trở lại hết, nếu mọi người phải đợi, vậy ta cũng phụng bồi. Dù sao còn thời gian, Vạn Tiên Động lại đóng cửa, đến lúc đó, người không ra được, cơ hồ là đều xảy ra ý muốn, cho dù các người ở đây một năm, bọn họ cũng không thể nào đi ra nữa.”

Nghe nói thế, mọi người ngược lại cũng không có phản bác cái gì, chỉ còn dư lại mấy ngày nay, người còn sống, đích xác là đã sớm đi ra, nhưng những thể lực này còn mấy tên đệ tử đứng đầu còn chưa đi ra, nếu không phải còn mấy ngày, đúng là có chút không cam lòng.

“Ai, hai người Lục Vân cùng Tây Phong bọn nó sao còn chưa trở về? Theo lý thuyết t giao cho Vân nhi một ít linh phù hộ thân, bảo vệ tính mạng cũng không thành vấn đề.” Lúc này, Huyền Y trưởng lão nhú mày, thấp giọng tự nói.

Nghe vậy, Không Minh trưởng lão mặt vô biểu tình quét mắt nhìn đám đệ tử đằng sau, sau đó xoay người lại, nhưng là cũng không có nói gì.

Lúc này Thiên Nhai Tông có hơn ba mươi người đi vào, bây giờ còn không có tới mười người đi ra, Luyện Khí kỳ tăng bảy chỉ còn lại một tên thanh niên vóc người hung hãn, Luyện Khí kỳ tăng tám còn dư lại ba bốn người, mấy người còn lại đều là Luyện Khí kỳ tăng chín.

Dĩ nhiên, Huyền Y trưởng lão đối với những người này cũng không để ý, hắn chỉ quan tâm đến đệ tử yêu mến của hắn Lục Vân, với những đệ tử nòng cốt Luyện Khí kỳ tăng chín. Chẳng qua là đến bây giờ sắp đóng cửa Vạn Tiên Động, Lục Vân còn chưa thấy xuất hiện, Huyền Y trưởng lão không khỏi có chút lo lắng.

Vèo một tiếng, Vạn Tiên Động quang mang chợt lóe, bốn đạo nhân ảnh lao đảo chạy ra, nhìn qua vô cùng chật vật, một thân quần áo xộc xệch không chịu nổi, nhìn qua đáng vẻ hắn là bị thương không nhẹ.

Trong đó có hai người Tiêu Dao Cốc, còn lại hai người Vạn Kiếm Các, cùng với Huyền Áo Tông tu sĩ, hướng thể lực của mình đi tới.

Thấy vậy, đại hán Tiêu Dao Cốc mỉm cười, gật đầu nói: “Ha ha, không tệ, ta còn tưởng rằng các người không về được, còn lại mấy người không khăn yếu, có đi ra hay không cũng không quan trọng nữa.”

Mà lúc này Huyền Y trưởng lão có chút không ngồi yên, hướng phía Không Minh trưởng lão nói: “Không Minh sư huynh, chúng ta có phải hay không chờ mấy ngày nữa rồi đóng Vạn Tiên Động? Ta thấy Vân nhi nhất định là bị vây ở địa phương nào đó.

Vân nhi không thể vẫn lạc, lúc trước khi đi, ta đưa hắn mấy cái cao cấp linh phù, cho dù là gặp Tự Hạch kỳ yêu thú, cũng khó mà phá vỡ hộ thể linh phù kia, hơn nữa có phi hành phù, trong tình huống đánh không lại, cũng có thể chạy trốn.”

“Ai, Huyền Y sư đệ, mọi sự vô cường cầu, mặc dù chắc chắn, cũng khó tránh gặp phải biến số, huống chi Vạn Tiên Động mở cửa đóng cửa, cũng không phải là Thiên Nhai Tông chúng ta có thể quyết định.” Không Minh trưởng lão nói xong, thở dài một tiếng.

Ba ngày sau, Không Minh trưởng lão, cùng Vạn Kiếm Các lão giả, Huyền Ảo Tông và Tiêu Dao Cốc đứng đầu thương nghị qua, quyết định đóng cửa Vạn Tiên Động, dù sao đã đợi ba ngày, giờ cũng không thể tiếp tục đợi được nữa.

Mà bốn người đang chuẩn bị đóng cửa thời điểm, vèo một tiếng, một đạo thân ảnh y sam rách nát, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt vô thần, lao đảo chạy ra.

“Di, là Thiên Nhai Tông đệ tử, hắc hắc, chúc mừng ngươi, Không Minh trưởng lão.” Một nữ tử khẽ mỉm cười mỉm cười nói.

“Hắc hắc, bắt quả là một cái phế vật mà thôi, chỉ là Luyện Khí kỳ tầng tám, nhìn dáng dấp, kinh mạch cũng là tổn thương nghiêm trọng, sau này cũng không có thành tựu.” Đại hán Tiêu Dao Cốc kia toét miệng cười nói.

Nghe vậy, Không Minh trưởng lão mặt vô biểu tình, như giọng nói: “Vô luận thế nào, cũng là đệ tử Thiên Nhai Tông chúng ta, hắc hắc. Tốt lắm, chúng ta trước đóng cửa Vạn Tiên Động lại.” Nói xong, bốn người bắt đầu động thủ.

Người đi ra, chính là Diệp Phi, hẳn cảm giác mình xuất hiện tự hồ cũng không ai quan tâm, không cần nói ngoại nhân, cho dù là hai trưởng lão Thiên Nhai Tông, tự hồ cũng không vì mình lấy chút cao hứng.

Hơn nữa Diệp Phi cảm giác rõ rệt, thời điểm mình mới xuất hiện, Huyền Y trưởng lão đầu tiên là vui mừng, nhưng về sau thấy rõ mình, gương mặt không khỏi có chút thất vọng, ngay cả viên chấp sự cũng không có nói gì, cứ như vậy, Diệp Phi tới trong đội ngũ Thiên Nhai Tông, lại ngồi xếp bằng.

Cũng được, không có ai chú ý mình cũng tốt, điều này cũng phù hợp với tính tình khiến tổn của hắn.

Lúc này, chỉ nghe cửa Vạn Tiên Động ông một tiếng, quang mang chột lóe, liền khôi phục đáng vẻ lúc trước, cửa liền đóng lại.

Mà người đứng đầu tứ phương thế lực đơn gian trò chuyện mấy câu, rồi mang theo môn hạ đệ tử, khu động pháp khí, hướng tông môn của mình phi hành tới.

Nơi này lần nữa chìm vào trong yên tĩnh, chỉ có bên trong kia Vạn Tiên Động bốn phía lơ lửng mùa máu tanh, tựa hồ chứng minh, một cuộc tru diệt thảm thiết vừa mới kết thúc.

.....

Một tháng sau, thân hình Diệp Phi xuất hiện trong một động phủ, hai mắt thất thần nhìn nơi xa, trên mặt bộ dáng suy nghĩ.

Lúc trước mới trở về tông môn, Thiên Nhai Tông trở về chín tên đệ tử, cũng bị Không Minh trưởng lão hỏi thăm một phen, có hay không thấy đồng môn của mình, hay là thấy người của môn phái khác hạ sát thủ không.

Diệp Phi là lười giải thích, nói thẳng là mình một mực núp ở bên ngoài, sau đó gặp một con yêu thú truy kích, trốn vào trung tâm, cùng đám người Lục Vân hội hợp, nhưng lúc chuẩn bị về thời điểm, lại gặp phải một con yêu thú khác truy kích, may là hắn có Lăng Bộ Quyết, may mắn trốn thoát, những chuyện khác không biết gì cả.

Bất kể là người khác có tin hay không, dù sao tuyệt đối không để lộ Lục Vân chết trong tay mình, mà Diệp Phi đem pháp khí cướp được của hai tên tu sĩ trong rừng rậm nộp lên, cuối cùng có thể được thưởng trúc cơ đan, cái này làm cho hắn không khỏi hưng phấn không thôi, lần này mạo hiểm cứu tử nhất sinh, nhưng là đáng giá, dù sao cái này Trúc Cơ đan cũng không phải tùy tiện có được.

Mà Diệp Phi cũng cảm giác được, một ít chấp sự trưởng lão, đối với mình cơ hồ là không thấy, chỉ là một tên Luyện Khí kỳ tầng tám may mắn trốn thoát, những người cao tầng căn bản không quan tâm những người này sống chết, chỉ quan tâm những đệ tử nòng cốt mà thôi.

Trong lòng thờ dài cảm khái, Diệp Phi không khỏi lắc đầu một cái, cho dù là vào tông môn, không có thực lực nhất định, căn bản cũng không có nhận được bất kỳ coi trọng cái gì.

“Cũng được, trước xem một chút đồ trên người Lục Vân, rốt cuộc có cái gì bảo vật, chuẩn bị một chút, nên đi đổi một ít linh đan chữa trị kinh mạch, sau đó bắt đầu cố gắng tu luyện. Trời cao cho ta số mệnh chỉ có mười tám năm thọ nguyên, ta Diệp Phi, nhất định phải trúc cơ cái mệnh, đột phá số mệnh.” Nói xong, Diệp Phi trên mặt hiện lên vẻ kiên nghị.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Đại thu hoạch

Thiên Nhai tông, bên trong một động phủ, thân ảnh Diệp Phi ngồi xếp bằng ở trên một bình đài, trong tay đang cầm một cái túi trữ vật, gương mặt như

đang đánh giá.

Ban đầu ở Vạn Tiên động hao tổn chừng mấy ngày, Diệp Phi mới khôi phục liễu một ít khí lực, nóng lòng rời đi Vạn Tiên động, chẳng qua là đem túi trữ vật của Lục Vân thu hồi đi, cũng không có tra xét qua, chính là vội vàng hủy thi diệt tích, hướng Vạn Tiên động xuất khẩu chạy tới.

Thật ra thì nếu là người khác thì, chỉ sợ sớm đã khôi phục không sai biệt lắm, chẳng qua là thể chất Diệp Phi có tốc độ khôi phục quá chậm, nếu là chậm trễ thêm một chút thời gian, sợ rằng Vạn Tiên động liền đóng lại. Như vậy cũng chỉ có thể ngốc ở chỗ này chờ mười năm đi qua.

Bất quá hết thảy nguy hiểm đó cùng Trúc Cơ đan so sánh mà nói, Diệp Phi cho là rất đáng giá, duy nhất có điểm để cho Diệp Phi phải suy nghĩ, chính là mình vẫn tự phụ về tốc độ do có Lăng Bộ Quyết, ở bên trong Vạn Tiên động đầu tiên là gặp một tên có tu tập qua bí pháp gia tốc, tốc độ đối với mình không kém một điểm, thậm chí thời gian dài, chính mình là sẽ ngã xuống trước, dẫn đến đối chiến cực kỳ khó dây dưa.

Thứ hai chính là có linh phù tăng lên tốc độ mà Lục Vân dùng qua, tuy nói là ngoại lực, nhưng trong thực chiến, có lẽ sẽ là mấu chốt quyết định thắng bại đấy. Hai người này cũng cho Diệp Phi không ít đau khổ, muốn chạy trốn đều không thể chạy mất.

“Xem ra sau này, không thể tự phụ vào Lăng Bộ Quyết nữa, bí thuật tăng tốc độ thân pháp đông đảo, nói không chừng người khác cũng tu luyện qua vài cái.” nói xong, Diệp Phi thần thức vừa động, chính là kiểm tra lại túi trữ vật của Lục Vân.

Bên trong, pháp khí có bảy tám món, đoán chừng có là do chém chết người khác mà lấy được, cao cấp pháp khí còn có hai món, một ít tài liệu tạp thất tạp bát, còn có hai bộ trận pháp trận pháp, trong đó mấy cây, hấp dẫn lực chú ý của Diệp Phi.

Mấy gốc cây này, trong đó có hai gốc cây, cũng có thể đem đổi lấy trúc cơ đan đấy, điều này làm cho Diệp Phi có chút mừng rỡ như điên, coi như không đi đổi trúc cơ đan, cũng có thể bán lấy rất nhiều linh thạch, đến lúc đó lại đổi lấy thánh đan chữa trị kinh mạch cho mình.

Nhưng ở trong này, để cho Diệp Phi mừng rỡ hơn là kia mấy tờ linh phù, một tờ là gia tăng thân pháp tốc độ chính là ‘Thịnh hành phù’, còn có một tờ thuộc loại hóa thuộc tính công kích, cùng với một tờ khôn địch là thổ thuộc tính linh phù.

“xem ra Huyền Y trưởng lão rất vừa ý cái đệ tử Lục Vân này đấy, đáng tiếc mai hộ thân linh phù kia, bị U Minh Phệ Hồn Kiếm một kích hủy diệt mất, đi?” thanh âm một bữa, Diệp Phi phát hiện bên trong có mấy cái bình nhỏ, một bình trong đó xanh biếc ónh ónh, có vẻ là làm từ ngọc, phía trên viết ba chữ nhỏ —— Trúc Cơ đan!

Thấy vậy, Diệp Phi tâm thần vừa động, túi trữ vật bạch mang chột lóe, một cái bình ngọc nhỏ xanh biếc ónh ónh xuất hiện ở trong tay, một tay bắn ra, phụp một tiếng, nắp bình mở ra.

Một cỗ mùi thuốc nồng nặc bay ra, phiêu tán ở trong toàn bộ động phủ, thoáng nghe thấy thượng một hóp, Diệp Phi chính là cảm giác tinh thần rung lên, cảm giác mệt nhọc nhất thời biến mất không thấy.

Trong bình có hai viên đan dược lớn chừng hột đào màu hồng đồng mượt mà, xuất hiện ở trong tầm mắt của Diệp Phi, từng vòng văn lý rất có quy luật lượn quanh trên đó, nhìn qua có chút đáng về thần bí.

“Trúc Cơ đan? không nghĩ tới cái tên gia hỏa Lục Vân này lại có Trúc Cơ đan! Mà không phải chỉ có một viên” Diệp Phi hai mắt có chút nóng bỏng nói, đang lo lắng một viên Trúc Cơ đan không nhất định có thể duy trì mình tấn cấp, không nghĩ tới cái tên gia hỏa chết đi không hết tội này liền một cái đưa thêm hai viên, nhưng nghĩ đến cũng không quá ngạc nhiên, lấy Huyền Y trưởng lão đối với Lục Vân coi trọng như thế, tiện tay đưa đệ tử đắc ý hai viên Trúc Cơ đan cũng không phải là cái chuyện gì ngoài ý muốn.

Kinh hi ngoài ý muốn lớn như vậy, làm cho Diệp Phi hưng phấn không thôi, không chút nào che giấu lộ ra cái miệng cười không thấy mặt trời, cộng thêm trước ở trên Không Minh trưởng lão nơi đó đổi lấy một viên, hiện nay trong tay của mình, nhưng là có ba viên Trúc Cơ đan đấy.

Đề nén kích động trong lòng xuống, Diệp Phi nhanh tay đem Trúc Cơ đan thu vào, một tay vỗ một cái bên hông, lần nữa lấy ra mấy túi trữ vật, ngay sau đó tiếp tục tra xét.

Cho đến hơn nửa ngày đi qua, Diệp Phi mới đem tất cả thu hoạch lần này ở Vạn Tiên động, đại khái thống kê một cái, pháp khí có hơn hai mươi món, các loại tài liệu hơn ba mươi loại, trận pháp ba bộ, linh dược gần hai mươi gốc, linh phù hơn mười tấm, các loại khôi phục pháp lực, trị liệu ngoại thương đan dược hơn mười bình, Nguyên Linh Đan cũng có hơn mười viên, linh thạch hơn một ngàn ba trăm khối.

Kiểm lại xong tất cả túi trữ vật, Diệp Phi có chút mừng rỡ, không nghĩ tới những người này các thân gia lại không phải nghèo kiệt xác như mình, tùy thân mang nhiều đồ tốt như vậy, mình cũng coi như là thiếu gia, ngay cả chút linh thạch đều không có, đơn giản để cho Diệp Phi có chút xung động muốn khóc.

“Nói vậy lần này, hẳn đủ đổi lấy thánh đan trị liệu kinh mạch rồi, hắc hắc.” Diệp Phi khoe miệng giương lên nói, cảm giác bây giờ mình tựa như cùng một nhà giàu mới nổi, nếu không phải cần dùng thánh đan, chính mình cũng không biết những thứ này linh thạch làm gì dùng.

Trải qua mấy phen chọn lựa, Diệp Phi chỉ để lại bốn món mình thực sự dùng được, tất cả đều là cao cấp pháp khí, là một món cốt nhận màu trắng dài hơn hai thước, món khác là cái luân bàn từng được Lục Vân sử dụng qua, còn lại hai món, còn lại là lúc trước Diệp Phi đã sử dụng qua, Dẫn Hồn Thuần cùng Vô Ảnh Độc Châm.

Cấp thấp cao cấp linh phù bốn tờ, theo thứ tự là ẩn thân, gia tốc thân pháp, khôn địch, cùng với một cái công kích. Linh phù căn bản mà nói phân làm thượng, trung, hạ tam phẩm, mỗi nhất phẩm lại căn cứ uy lực cùng phương pháp luyện chế, phân chia làm mười hai cấp.

Giống như Diệp Phi tìm được những tấm linh phù này, đều là do hạ phẩm linh phù sư luyện chế ra tới, nhưng hạ phẩm linh phù sư có lúc cũng sẽ xuất thần, luyện chế ra loại linh phù cao cấp, nhưng không phải là đạt tới uy lực của trung phẩm linh phù, mà loại linh phù này, được xưng là cao cấp nhất trong hạ phẩm linh phù. Uy lực chỉ thua trung phẩm sơ cấp, mà những linh phù sư như vậy, có cơ hội rất lớn tấn cấp lên thành trung phẩm linh phù sư.

Dĩ nhiên, trận pháp Diệp Phi cũng để lại hai bộ, một bộ dường như là tại lần đầu cùng Lục Vân gặp mặt, hẳn vì săn giết Hắc Báo đã dùng Thổ lao trận, thuộc về trung cấp pháp khí khôn địch trận pháp, một bộ khác còn lại là loại hình phòng thủ ‘ Huyền Quang Trận ’, chính là cao cấp pháp khí.

Về phần kia hơn mười bình đan dược, Diệp Phi cũng chỉ để lại ba bình, một ít phẩm cấp quá thấp đích đan dược, đối với bây giờ đối với Diệp Phi cũng là không có tác dụng gì lớn, cho nên chuẩn bị đem bán bớt.

Đan dược một loại chia làm Nguyên cấp, Huyền cấp, Tiên thiên cấp ba loại, trong đó Nguyên cấp đan dược phân làm bảy phẩm cấp, huyền cấp phân làm chín phẩm cấp, Tiên thiên đan dược phân làm mười ba phẩm cấp.

Giống như một ít đan dược khôi phục pháp lực cùng đan dược chữa thương thường gặp, cùng với Nguyên Linh đan, cao nhất bất quá là đan dược Nguyên cấp tam phẩm trở xuống, Diệp Phi chỉ để lại hơn mười viên đan dược khôi phục pháp lực, cùng với hơn mười viên Nguyên Linh đan có ích với lúc đột phá bình cảnh luyện khí kỳ.

Về phần Trúc Cơ đan, đây chính là Nguyên cấp đan dược một phân giới tuyến, nhất định phải là được sư đạt tới Nguyên cấp ngũ phẩm trở lên, mới có thể luyện chế ra Nguyên cấp ngũ phẩm Trúc Cơ đan.

Dĩ nhiên, được sư cao cấp bậc này, bình thời cực kỳ hiếm thấy, cũng là các phe thế lực lớn hết sức bồi dưỡng, có thể vì mình tông môn luyện chế ra đại lượng Trúc Cơ đan, đây chính là có thể nhiều bồi dục ra rất nhiều Trúc Cơ kỳ sửa tu sĩ, là lực lượng để chống đỡ tương lai phát triển cường thịnh của một tông môn.

Có thể luyện chế ra Trúc Cơ đan, cũng không nhất định chính là ngũ phẩm dược sư, nhất định phải tỷ lệ thành công đạt tới bảy mươi phần trăm trở lên, mới được coi là ngũ phẩm dược sư hợp cách, mà tỷ lệ thất bại càng lớn, cũng liền là lãng phí thật nhiều tài liệu cần thiết luyện chế Trúc Cơ đan, U Châu vốn là tư nguyên thiếu thốn, tài liệu luyện chế Trúc Cơ đan càng ngày càng ít, cho nên Trúc Cơ đan mới khan hiếm như vậy.

Sửa sang lại một cái ý nghĩ, Diệp Phi chuẩn bị đem vật phẩm bán ra, thống nhất cất vào một cái túi trữ vật, thu hồi sau, ở Diệp Phi trong tay, còn lại là xuất hiện một viên đồng màu vàng nhạt, chính là ở Vạn Tiên động cảm địa bên trong vách tường, lấy được thần bí thủ trát.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Thanh Thạch trấn

“Phi Hành Áo Ảnh! Nguyên lai là một loại đòn thuật cực kì lợi hại, chỉ tiếc, không tới Trúc Cơ kỳ không cách nào tu luyện, ải!” Dem thần thức từ thủ trát hồi lại, Diệp Phi có chút tiếc hận nói.

Trải qua ba ngày ba đêm tìm hiểu, Diệp Phi đưa thủ trát trong tay nhìn lại, lúc đầu gương mặt còn có chút hưng phấn, cuối cùng lại có chút bất đắc dĩ.

Theo như trên đó ghi lại, công pháp này chính là công pháp Bàn Cổ tộc lưu truyền xuống thần thông bảo vệ tính mạng, tu luyện tới cảnh giới chí cao, bằng vào tốc độ, cơ hồ có thể đạt tới tốc độ thuần di. Tâm thần vừa động, thân hình liền xuất hiện ở nơi thần thức có thể cảm ứng, có thể nói là kinh khủng.

Nhưng yêu cầu với người tu luyện cực kì hà khắc, không riêng phải đạt tới Trúc Cơ kỳ mới có thể tu luyện, đối với thân thể, cùng thần thức yêu cầu cực cao. Người đạt điều kiện đã ít lại càng ít, người có thể tu luyện tới cảnh giới chí cao, càng là phượng mao lân giác.

Thần thông mạnh mẽ như vậy, Diệp Phi chỉ có thể trở mắt nhìn, tuy có thể tìm hiểu trước một bộ phận, nhưng căn bản chưa đạt điều kiện tu luyện, hôm nay Trúc Cơ đan cùng Phi Hành Áo Ảnh, đều có thể khiến người ta thêm nhỏ rãi, nhưng không cách nào hưởng thụ, cái này làm cho Diệp Phi đối với lên cấp càng thêm vội vã.

“Hay là trước tiên đi ra ngoài tìm kiếm đan dược chữa trị kinh mạch đi, kinh mạch không được chữa trị, hết thấy đều là vô ích, giờ chỉ dư lại ba tháng là tròn mười bảy tuổi, ải!” thờ dài một tiếng, Diệp Phi cảm giác được thời gian cấp bách.

Ba ngày sau, hẳn xử lí xong các vật phẩm, đứng dậy rời khỏi động phủ.

.....

“Huyền Y sư đệ, người ngàn vạn đừng vọng động, trước khi tiến vào Vạn Tiên Động cũng đã nói, sinh tử không oán trách được bất cứ kẻ nào.” Trong đại điện Thiên Nhai Tông, Không Minh trưởng lão đang khẽ nhủ mấy khuyên ngăn.

Nghe vậy, lão giả đối diện sắc mặt run lên, lạnh lùng nói: “Không Minh sư huynh, cùng lắm thì ta báo Thiên Nhai Tông danh hiệu, ta muốn đi đem Vạn Tiên Động người an toàn ra ngoài, hỏi thăm một phen. Vân nhi nếu là chết trong miệng yêu thú hoặc cầm chế, lão phu không trách bất luận kẻ nào, nhưng nếu là người khác giết chết, hắc hắc, bất luận là kẻ nào, ta cũng tuyệt đối không bỏ qua cho hắn.”

“Huyền Y sư đệ, người chính là quá bao che, Lục Vân tuy thiên tư không tệ, tiểu tử Diệp Phi kia cũng là nhân tài, tu luyện tới tầng chín cơ hồ là dễ dàng. Nhưng nếu y yếu mệnh, chỉ có thể nói là số đã tận, mặc dù người tìm được hung thủ đem đánh chết, cũng không thể cải biến cái gì, ngược lại là gây nghiệt duyên.

Lại nói, người làm việc xung động như vậy, sợ rằng các môn phái khác sẽ lấy cớ, tìm chúng ta phiền toái.” Nói xong, Không Minh trưởng lão nghiêm sắc mặt nhìn qua Huyền Y trưởng lão.

Nghe lời nói của Không Minh trưởng lão, Huyền Y trưởng lão còn lại khoát tay áo một cái, khẽ cười nói: “Không Minh sư huynh, cái kia Diệp Phi sao có thể cùng Vân nhi so sánh? Tuy nói hắn có thể tu luyện tới tầng thứ chín. Nhưng đó là giới hạn của hắn, không qua bao lâu hắn sẽ chết, bậc này tiểu nhân vật sao có thể cùng Vân nhi so sánh? Bất quá vận khí tiểu tử kia cũng không tệ, lại có thể từ trong Vạn Tiên Động an toàn đi ra. Dựa theo trình độ hư hại kinh mạch, pháp lực khôi phục thật chậm, cho dù là cùng cấp đối chiến, cơ hồ là không thắng nổi. Để cho sư đệ không nghĩ ra, sư huynh thật sự cho hắn một viên trúc cơ đan, đan dược như thế chúng ta cũng là thiếu hụt, không nên lãng phí trên bậc này phệ vật, ải!”

“Không thể nói nhe vậy, ban đầu điều kiện là như vậy, chúng ta nên dựa theo ước định mà làm, đem Trúc Cơ đan cho hắn, ta lúc đầu cũng không muốn, nhưng tiểu tử này mới nhập môn mà biểu hiện không tệ, vốn có thể tiến vào đệ tử chính thức, lần này từ Vạn Tiên Động an toàn trở về, hơn nữa còn lấy được dược thảo môn phái cần. Người tính tình kiên nghị như vậy, nên cho hắn một cái cơ hội. cũng thưởng hắn vì môn phái lập công, nhưng cuối cùng hắn có thể thành công hay không, liền trông chờ vào tạo hóa của hắn, cũng coi như đối lấy lão phu an lòng lý phải.” Nhìn một chút Huyền Y trưởng lão nói.

“Nga, nhìn không ra Không Minh sư huynh lại coi trọng tiểu tử này như vậy?” Huyền Y trưởng lão nhướng mày nói.

“Hắc hắc, cũng không phải như vậy, hắn là nên được như vậy, thoáng cho một chút, cũng không thể vì hắn kinh mạch tổn thương, liền đem hắn hoàn toàn bỏ qua, thật ra lần này những người khác từ Vạn Tiên Động trở về, chỗ tốt càng được nhiều hơn, những người khác đều được thăng lên làm đệ tử chính thức. Theo lý thì Diệp Phi kia cũng nên tăng làm đệ tử chính thức nhưng nhìn thọ nguyên không nhiều lắm, cũng chỉ làm lãng phí tài nguyên, cũng không quá nhiều để ý.”

“Một năm trước chọn tới đệ tử, có mấy tên tư chất không tệ, người có thể đi xem một chút, về phần những người đã tu luyện qua trước, bây giờ cũng tiến bộ rất lớn, nhưng mấy tên xuất chúng, cũng đều bị những sư huynh đệ khác chọn đi, người lúc trước chính là quá mức để ý Vân nhi.

Giống như Thạch Nham, Cổ Hải, Lê Nhu đám người, đều là Luyện Khí kỳ tầng chín, mà đám người Tiểu Tuấn, Hắc Sơn, cũng là chuẩn bị bế quan đánh vào Trúc Cơ.” Không Minh trưởng lão có chút vui mừng nói.

“Ai, ban đầu chỉ lo bồi dưỡng Vân nhi, vốn là tính lần này trở lại, sẽ chuẩn bị cho hắn đánh vào Trúc Cơ kỳ, ngay cả hai viên Trúc Cơ đan của ta đều giao cho Vân nhi, đáng tiếc.!” Huyền Y trưởng lão tiếc hận nói.

“Cái gì? Người đem hai viên Trúc Cơ đan cho Vân nhi? Người thật đúng là gấp gáp, ải!” Nói xong, Không Minh trưởng lão cũng là có chút đáng vẻ đáng tiếc. cứ như vậy, hai người đều có chút trầm mặc.

.....

Vân Vụ Sơn phụ cận, Diệp Phi, Liễu Kiên, Vạn Phong Sơn, cùng với Kim Tử bốn người, tự hồ đang trò chuyện gì đó.

“Diệp sư huynh, lần này đi ra ngoài, chúc người hết thảy thuận lợi, ta cùng Liễu Kiên đang chuẩn bị bế quan, không cùng người đi được.” Vạn Phong Sơn nhìn Diệp Phi, ha ha cười nói.

“Sư đệ, có gì cần cứ mở miệng, sư huynh nếu là làm được, sẽ cố gắng giúp cho người, ngàn vạn chớ khách khí!” Kim Tử cũng mỉm cười nhìn Diệp Phi, vỗ vỗ bả vai.

“A a, xem dáng vẻ của các người, giống như là ta đi không trở lại vậy, tốt lắm, chúng ta ở nơi này trò chuyện hơn một canh giờ, nên là mau xuống núi trước khi trời tối, ta đi trước, các người bảo trọng.” Diệp Phi nói xong, đơn giản khách khí mấy câu, xoay người rời khỏi Vân Vụ Sơn, hướng chân núi đi tới.

Hồi lâu, Kim Tử nụ cười vừa thu lại, sắc mặt trở nên ngưng trọng, mà Vạn Phong Sơn hai người cũng là mặt trịnh trọng đáng vẻ, cho dù là vạn sự thông Liễu Kiên, cũng không vui vẻ như lúc trước trò chuyện.

“Ta hỏi phụ thân, vốn là lần này cho Diệp sư đệ tiến vào đệ tử chính thức, sau đó mới biết, thì ra Diệp sư đệ hắn, chỉ có mười tám năm thọ nguyên, kinh mạch bị tổn thương quá mức nghiêm trọng, lúc chúng ta trò chuyện, là tận lực không cho hắn cái gì áp lực, ải!” Kim Tử nói xong, Vạn Phong Sơn hai người yên lặng gật đầu một cái.

.....

Thanh Thạch trấn, tọa lạc trong phạm vi Thiên Nhai Tông, danh tiếng cũng không nhỏ, thậm chí có thời điểm Thiên Nhai Tông cũng sẽ có người đến đây làm việc, cũng không phải là trong trấn có cái gì cao thủ trấn giữ, mà là vì Thanh Thạch trấn Cổ gia.

Cổ gia gia chủ Cổ Kiều, chính là một Nguyên cấp tứ phẩm Luyện Dược Sư, tu vi cũng là Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, nghe nói đã từng luyện chế thành công Trúc Cơ đan, phụ cận một ít tông môn thế lực tìm được được thảo, lại sợ tỉ lệ thất bại cao, lãng phí linh dược, chính là tìm đến Cổ gia để nhờ luyện chế đan dược, dĩ nhiên, là phải cho Cổ gia nhất định chỗ tốt.

Một ngày này, trong phủ đệ Cổ gia đại sảnh, có hai đạo thân ảnh bên trong, một lão giả mặc áo bào xanh biếc, là một Trúc Cơ kỳ tu sĩ, ngồi ngay ngắn trên ghế.

Một người khác, là một thanh niên bạch y, da hơi ngăm, ánh mắt vô thần, đang ngồi trên một cái ghế, nhàn nhã thưởng thức linh trà.

Nhìn thiếu niên một cái, lục bào lão giả khẽ nhíu mày, có chút không nhìn được nói: “Ngươi chính là đệ tử Thiên Nhai Tông? Nghe hộ vệ truyền tới, là ngươi muốn mua một ít linh đan? Không biết là loại phẩm cấp nào?”

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Tục Mạch đan

Nhìn dáng vẻ Lục bào lão giả đối diện có chút khinh miệt, Diệp Phi cũng không có quá mức để ý, buông chén linh trà trong tay xuống, hướng về phía Lục bào lão giả khẽ mỉm cười.

“Văn bối Thiên Nhai tông Diệp Phi, là môn hạ của Huyền Y trưởng lão, chỉ vì sự tôn sùng vạn quần thân, cho nên phân phó văn bối tới chạy tới Cổ gia một chuyến, hướng tiền bối xem chút đan dược.” nói xong, Diệp Phi thu nụ cười lại, thần sắc trở nên trịnh trọng lên.

“Cái gì? ngươi là môn hạ của Huyền Y lão quý?” Lục bào lão giả nghe Huyền Y hai chữ, nhất thời nhướng mày nói, tên này lão giả này chính là Cổ gia đại quân sự —— Cổ Phong Sơn. Cổ gia một ít chuyện lớn chuyện nhỏ, đều là từ tay Cổ Phong Sơn tới xử lý.

Vì vậy, Cổ Phong Sơn thường sẽ cùng với một ít ngoại nhân giao thiệp, cũng là làm quen rất nhiều bằng hữu, nhưng cái này Huyền Y trưởng lão, vị này cũng là đề cho Cổ Phong Sơn cực kỳ nhức đầu.

Ngược lại không phải là nói tu vi cao bao nhiêu, mấu chốt là Huyền Y trưởng lão tính khí nóng nảy, lại có Thiên Nhai tông chỗ dựa, mà Huyền Y trưởng lão ở bên ngoài làm việc từ trước đến giờ không nói cái gì quy tắc, mọi người hi hạo làm việc, căn bản sẽ không so đo thù oán gì, bình thường Trúc cơ kỳ vốn không sẽ đối với tiểu bối xuất thủ, hoặc vì thế lực sau hần mà kiêng kỵ lẫn nhau, làm việc cũng sẽ cân nhắc hậu quả.

Nhưng Huyền Y trưởng lão là không giống, chẳng những không bận tâm ban ngày ban mặt dám đối với tiểu bối xuất thủ, càng thêm sẽ không bởi vì người có cái thể thực gì chống lưng mà kiêng kỵ, có thể nói là lúc nên xuất thủ liền xuất thủ, không cần biết thân thể người là gì.

Cũng bởi vì tính tình Huyền Y trưởng lão như vậy, Lục bào lão giả Cổ Phong Sơn này mới ghi nhớ sâu sắc, lần trước cơ hồ không có kiếm được bao nhiêu linh thạch, chính là bán cho hần hai viên Trúc Cơ đan, nếu không Huyền Y chỉ sợ không nói lý lẽ, căn bản cùng đối phương không cách nào thuận lợi. Một cái sơ sẩy liền có thể có thể phát sinh xung đột.

Cổ Phong Sơn vừa mới bắt đầu nghe nói người Thiên Nhai tông vừa tới, vốn là còn muốn hung hăng làm thịt hần một bữa, nhưng nhìn thấy là một gã thiếu niên, đoán chừng cũng không có gì tài sản, nhưng cũng sẽ đem oán hận với Huyền Y trưởng lão, phát tiết trên người thiếu niên này một phen.

Nhưng là vừa nghe đến đối phương là đệ tử của Huyền Y trưởng lão, Cổ Phong Sơn chính là lập tức bỏ đi cái ý niệm này, bởi vì Huyền Y trưởng lão còn có một ưu điểm, đó chính là bao che, cực kỳ bao che.

Nghĩ tới đây, Cổ Phong Sơn hướng về phía Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “ngươi nhưng là có mang lệnh bài đệ tử Thiên Nhai tông? hoặc là”

Lời còn chưa nói hết, Diệp Phi bàn tay duỗi một cái, lệnh bài đệ tử Thiên Nhai tông xuất hiện ở trong tay, ngay sau đó hướng về phía Cổ Phong Sơn khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hần là Cổ Phong Sơn tiền bối đi? sự tôn sùng nói qua, nửa năm trước tới đây mua hai viên Trúc Cơ đan, Cổ Phong Sơn tiền bối cùng là sự tôn giao tình rất tốt, lần này tới mua đan dược, Cổ Phong Sơn tiền bối cũng sẽ nỗ lực cho một cái giao dịch tốt, hơn nữa”

“Tốt lắm” lần này là Cổ Phong Sơn trực tiếp khoát tay áo một cái, cắt ngang lời Diệp Phi, trong lòng có chút buồn bực, nghe Diệp Phi nói thế nào, giống như là đang nói đến nỗi khổ của mình.

“Muốn mua đan dược gì, nói thẳng, lão phu công việc bề bộn.” Cổ Phong Sơn nghiêm sắc mặt nói, nhưng trong lòng thì có chút tức giận, chỉ là

không có phát ra. Khiến cho sắc mặt nhìn qua có chút vặn vẹo mất tự nhiên.

Mà Diệp Phi nghe vậy, là sờ sờ cái lỗ mũi, trong lòng cười thầm không dứt, mình tới trước liền cùng Vạn Phong Sơn ba người chào hỏi, mà Kim Tử còn lại là giúp Diệp Phi nghe được rất nhiều tin tức, nói mình lần này xuất môn mua đan được cứ mượn danh đệ tử của Huyền Y trưởng lão, chính là chủ ý của Kim Tử, Kim Tử cũng nói cho Diệp Phi rất nhiều chuyện tình của Cổ gia.

Nhìn Cổ Phong Sơn có chút biểu lộ cổ quái, Diệp Phi cố nén không bật cười, thầm nói một tiếng kẻ này quả nhiên hữu hiệu.

“Cổ Phong Sơn tiền bối, ngài hẳn nhìn ra được, vẫn bối kinh mạch bị tổn thương, cho nên, xin tiền bối xem một chút, có cái đan được gì thích hợp? nếu là có thể đem thương thế vẫn bối chữa trị tốt, sư tôn nhất định sẽ tới cửa cảm tạ.” Diệp Phi cố ý đem thanh âm câu nói sau cùng phát rất nặng.

“Tới cửa cảm tạ? hừ, không cần, ta xem trước một chút kinh mạch của ngươi như thế nào.” Cổ Phong Sơn hừ hừ nói, nói là tới cửa cảm tạ, không tới cửa gây chuyện ta liền cảm tạ trời đất rồi, tiểu tử này rõ ràng đang uy hiếp mình, nếu là chữa trị không tốt, sợ rằng sẽ trở về cáo trạng.

“Bảo, Thạch Thanh trấn Lâm gia tới cầu kiến!” một tiếng quát nhẹ, cùng lúc đó, một tên thanh niên trên người mặc ngân giáp, xuất hiện ở trong đại sảnh.

Nghe vậy, Lục bảo lão giả nhướng mày, lạnh lùng nói: “Không tiếp, bây giờ không rảnh.”

“Nhưng là, nhưng là người đến là Lâm gia gia chủ.” nói xong, ngân giáp hộ vệ dáng vẻ có chút nghi ngờ, phải biết cái Lâm gia này, thực lực ở Thạch Thanh trấn nhưng là kẻ ngay dưới Cổ gia đấy. Bình thời hai nhà cũng là giao hảo rất tốt.

Diệp Phi bên cạnh còn lại là bất động thanh sắc nhìn Cổ Phong Sơn, về phần Lâm gia, Diệp Phi ngược lại cũng là nghe nói qua, biết đại khái một ít.

“Hừ, ngươi không thấy sao, cứ nói khách quý từ Thiên Nhai tông tới, xử lý xong, sẽ phái người đi thông báo hẳn, để cho hẳn trở về đi thôi!” Cổ Phong Sơn có chút tức giận nói, vừa đứng đem oán khí gần đi ra, ngược lại làm cho tên hộ vệ đầu óc mơ hồ lui ra ngoài thông báo.

Mà trong lòng Diệp Phi rõ ràng, mình nếu không phải là người Thiên Nhai tông, sợ rằng ngay cả thấy cũng không thấy được Cổ Phong Sơn, dĩ nhiên, lấy được coi trọng như vậy, chủ yếu nhất còn là dựa vào kẻ sách của Kim Tử, đem mình nói thanh môn hạ của Huyền Y trưởng lão đấy.

Lúc này, Cổ Phong Sơn mặt không biểu tình đi tới trước mặt Diệp Phi, Diệp Phi cũng hiểu ý tứ gật đầu một cái, đưa tay cổ tay đưa ra ngoài, Cổ Phong Sơn thấy vậy, đưa tay khoác lên bên trên cổ tay Diệp Phi, hai mắt khép hờ không nói.

Ước chừng một nén nhang công phu, Cổ Phong Sơn nhướng mày, ngay sau đó hai mắt mở ra, tí mi đem kinh mạch Diệp Phi kiểm tra lại mấy lần, không khỏi lắc đầu thở dài một tiếng.

“Ai, đáng tiếc, Ngũ hành viên mãn Chân linh thụ, thiên tư như thế, kinh mạch cũng lại hư hại nghiêm trọng như vậy, như thế xem ra, ngươi hẳn thọ nguyên không còn nhiều lắm, hẳn là không cách nào Trúc Cơ được. Bây giờ thật là đáng tiếc.

Coi như không nhìn Huyền Y lão quý, lão phu cũng không nhẫn tâm nhìn một thiên tài như thế rơi xuống đi, cũng được, Cổ gia đúng là có chữa trị kinh mạch đích đan được, hơn nữa còn là ngũ phẩm, bất quá, chỉ có ba mai mà thôi.

Đây là gia chủ những năm trước đây trải thất bại bao nhiêu lần, mới luyện chế thành công đến, cũng không biết lãng phí bao nhiêu linh dược, cho nên, giá cả linh đan này, nếu so với bình thường là cao hơn không ít.

Nói thật, cho dù là người Lâm gia tới mua, lão phu cũng tuyệt đối sẽ không bán ra. Thứ nhất lão phu không đành lòng xem ngươi như vậy chết yểu, thứ hai là nề mặt Huyền Y lão quý.

Lão phu cứ dựa theo giá vốn, bán ra cho ngươi một quả ‘Tục Mạch đan’, viên thuốc này dùng nhiều không có hiệu quả, cho nên một người cũng chỉ nên dùng một viên.” Cổ Phong Sơn trở lại chỗ ngồi của mình, hướng về phía Diệp Phi như thế nói.

Nghe vậy, Diệp Phi tinh thần rung lên, trên mặt hiện ra vẻ cảm kích, chấp tay nói: “Đa tạ tiền bối, trở lại tông môn, vẫn bối nhất định y lời bẩm báo cho sư tôn, Cổ Phong Sơn tiền bối làm người tâm địa thiện lương, đã vì vẫn bối mà ra hết sức.”

“hắc hắc, tốt lắm, ngươi trước tiên ở nơi này chờ một chút, lão phu đi lấy cho ngươi một quả Tục Mạch đan!” nói xong, Cổ Phong Sơn thân hình một mơ hồ liền rời đi đại sảnh, xuất hiện ở bên trong một gian mật thất.

“hừ, tiểu tử thú, nếu không phải là Huyền Y lão quý tự mình đến, có thể nào như vậy tiện nghi bán cho ngươi, ngươi cho rằng cái này Tục Mạch đan, là ai cũng có thể mua được sao? Không lấy của ngươi ít máu, lại không phải với lòng mình. Lão phu sống lâu như thế, còn không lừa được tên tiểu quý ngạo? tránh cho ngươi trở về cùng Huyền Y lão quý cáo trạng!” Cổ Phong Sơn nụ cười thu lại, như thế nói.

.....

Gần nửa ngày sau, Diệp Phi thân hiện ra ở ngoại vi Thạch Thanh trấn, quay đầu lại nhìn một chút, trong lòng có chút kích động, thấp giọng lầm bầm: “Cuối cùng là thu được vào tay, hắc hắc, trước trở về bế quan một phen thử một chút công hiệu.”

Cổ Phong Sơn lời nói nghe thật hay, nhưng Diệp Phi có cảm giác mình vừa bị làm thẹn, một quả Tục Mạch đan, lại thu lấy một ngàn khối linh thạch, cái này cũng không phải là giá vốn có chút quá cao chứ?

Nhưng vô luận Cổ Phong Sơn nói là thật hay giả, Diệp Phi cũng không quá quan tâm những thứ này, hôm nay Tục Mạch đan tới tay, những thứ khác không có cũng không sao, trong tay còn dư lại hơn ba trăm khối linh thạch, cộng thêm lúc trước đem tất cả pháp khí không cần thiết, linh dược bán được gần hai ngàn khối linh thạch, hôm nay trong tay của mình, còn dư lại cũng là hơn hai ngàn khối linh thạch.

“Nếu không phải lần này tiến vào Vạn Tiên động lấy được chỗ tốt, như thế đan dược này, đơn giản ngay cả nhìn cũng không nhìn thấy, hắc hắc.” nói xong, Diệp Phi khẽ mỉm cười, thân hình chợt lóe đích hướng Thiên Nhai tông phương hướng phi đi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Được Thần Cốc

Hơn hai tháng sau, Diệp Phi, Kim Tử, Vạn Phong Sơn cùng với Liễu Kiên thân ảnh bốn người, xuất hiện ở bên trong động phủ của Diệp Phi, tựa hồ đang chuyện trò cái gì.

“Diệp sư huynh, lần này trở lại, phải là thu hoạch không sai đi? chúc mừng.” Liễu Kiên nhìn một chút Diệp Phi, cười hi hi nói.

Diệp Phi khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Ta nên chúc mừng các ngươi mới đúng, không nghĩ tới, các ngươi ba người lại đồng thời tấn cấp liễu, thật sự là thật đáng mừng, hắc hắc.”

Đang ở thời gian Diệp Phi ly khai, ba người cũng là bắt đầu bế quan, Vạn Phong Sơn cùng Liễu Kiên thuận lợi đem tu vi tăng lên tới luyện khí tầng tám, mà còn lại Kim Tử là tấn cấp đến luyện khí tầng chín.

Đối với mấy người mà nói, đây chính là một tin tức tốt, bốn người hoan hi ước chừng giằng co gần nửa ngày lâu, Liễu Kiên mới có quyền luyện không thôi, bị Vạn Phong Sơn lôi trở về.

Mà lúc gần đi, Kim Tử lại đưa cho Diệp Phi một cái bình ngọc, Diệp Phi thấy thế nào cũng cảm thấy mấy người thần sắc có chút không đúng lắm, tựa hồ là có ý cho mình không gian, không quấy rầy mình tu luyện.

“Chẳng lẽ bọn họ cũng biết rồi? ai... hôm nay cũng đã tròn mười bảy tuổi. Không biết viên Tục Mạch đan này, có thể hay không chữa trị kinh mạch bị tổn thương. Hôm nay thời gian không sai biệt lắm chỉ còn lại chừng một năm.” lắc đầu một cái, Diệp Phi thờ dãi nói.

Đem bình ngọc Kim Tử giao cho mình lấy ra, Diệp Phi lộ ra một bộ suy tư.

Trong bình này chính là Thiên Nhai tông một loại đan dược thượng thừa, cũng là đối với kinh mạch tổn thương có chỗ tốt không nhỏ, hơn nữa với viên Tục Mạch đan trong tay, cảm giác nắm chắc lại lớn thêm mấy phần.

Cả một tiếng, Diệp Phi một tay lộn một cái, một cái bình ngọc khác xuất hiện ở trong lòng bàn tay, chính là vừa mua Tục Mạch đan trở về, đem hai cái bình ngọc để ở một bên, Diệp Phi hai mắt nhắm lại, yên lặng bắt đầu tĩnh tọa.

Mình Dương Các chỗ ở của đệ tử ký danh, trong một gian tĩnh thất, Kim Tử, Vạn Phong Sơn cùng với Liễu Kiên ba người, dáng vẻ đang một bộ sầu mi khổ kiếm.

“Kim Tử sư huynh, ngươi không có hỏi thăm không sai chứ? Kinh mạch của Diệp Tuyên sư huynh lại tổn thương nghiêm trọng như vậy?” Vạn Phong Sơn nhíu mày một cái, như thế hỏi.

Nghe vậy, Kim Tử gật đầu một cái, thờ dãi nói: “Ai, theo ta được biết, kinh mạch Diệp sư đệ, chỉ sợ sẽ không dễ dàng chữa trị tốt được, nhưng chúng ta cũng chỉ có thể tận lực.”

Tốt lắm, ta đi về trước một chuyến, vì Diệp sư đệ suy nghĩ một chút biện pháp, bây giờ không được, cũng chỉ có thể van cầu phụ thân.” Kim Tử nói xong, xoay người rồi đi tĩnh thất.

Vạn Phong Sơn cùng Liễu Kiên nhìn nhau một cái, đều là lắc đầu một cái, cũng là không có nói tiếp cái gì.

.....

Mặt khác, Diệp Phi ăn vào Tục Mạch đan, lại đem đan dược Kim Tử đưa tới nuốt xuống, yên lặng luyện hóa hơn một tháng, nhưng cuối cùng, Diệp Phi lại là thất vọng.

Bởi vì kinh mạch bị vốn bị tổn thương chẳng qua là có tiến triển rất nhỏ, nhưng là cũng không hiệu quả rõ ràng gì, cái này không khỏi làm cho Diệp Phi

giống như bị đổ một chậu nước lạnh, trong lòng thất vọng hết sức.

Bất đắc dĩ, lại đem Nguyên Linh đan lấy ra, chuẩn bị đánh sâu vào bình cảnh luyện khí tầng thứ chín.

Một tháng sau, Diệp Phi đang nhắm mắt tĩnh tọa, quanh thân quang hà chợt lóe, một thân hơi thở phiêu hốt không ngừng, ngay sau đó hai mắt mở một cái, trên trán lặn xuống mồ hôi hạt lớn chừng hạt đậu. Sắc mặt cũng là có chút tái nhợt.

Một tay một trái, Diệp Phi đem bình ngọc bên cạnh cầm vào tay, đem nắp bình mở ra, miệng bình đặt ở bên mép, đem đan dược lúc trước chuẩn bị xong một nuốt xuống.

Bá một tiếng, quanh thân Diệp Phi hào quang sáng rõ lên, ngay sau đó hai mắt nhắm lại, yên lặng luyện hóa dược lực.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi chỉ cảm thấy trong cơ thể một thân pháp lực một trận sôi trào, vốn là pháp lực trong cơ thể phân tán ở dạng khí, giờ này hẳn là có chút muốn ngưng tụ ra dáng vẻ chất lỏng.

Cảm thụ pháp lực trong cơ thể thay đổi, Diệp Phi trong lòng mừng rỡ không dứt, lần này kinh mạch không có sửa lại thành công, ngược lại thuận lợi tấn cấp tới luyện khí kỳ tầng thứ chín.

Nhưng là Diệp Phi cũng không có lại dừng lại, là vì muốn nhanh tiến tới thời điểm phục dụng mấy mai Trúc Cơ đan, là tranh thủ cho mình thêm một chút thời gian, là quý thần xui khiến Trúc tiếp tục tích lũy đánh sâu vào bình cảnh Trúc Cơ.

Pháp lực hùng hậu ở trong người lưu chuyển không ngừng, dọc theo từng cái kinh mạch thật nhanh chạy chồm đi, nhưng một khắc trước lúc sắp muốn hội tụ tại đan điền, mấy cái kinh mạch cũng là giống như đóng cửa sập cửa lại, mặc cho Diệp Phi như thế nào khống chế pháp lực hướng đan điền hội tụ, thủy chung không thể như nguyện.

Một lát sau, Diệp Phi thu pháp lực lại, điều chỉnh tâm thần, hào quang quanh thân chợt lóe mà biến mất, chậm rãi mở ra hai mắt, vừa mở miệng, một hớp trọc khí một phun ra, trong cơ thể cũng là truyền ra tiếng dát băng dát băng thanh thúy.

“Quả nhiên, kinh mạch là không có chữa trị đến, thì không cách nào thành công Trúc Cơ đấy. Nhưng cũng may thuận lợi đích tu luyện đến tầng thứ chín.” nói xong, Diệp Phi lắc đầu một cái, nhưng nhưng trong lòng thì cũng không có vì tu vi tăng lên mà vui sướng, bởi vì thời gian còn lại của mình, bây giờ là không nhiều lắm. Phương hướng cũng mờ mịt, mơ hồ. Đến việc mất cả ngàn linh thạch cũng chỉ kiếm đến cái mai Tục Mạch đan vô dụng.

“Đã như vậy, cũng chỉ có thể đi thử vận khí một chút, nhất định phải nghĩ biện pháp, đem ‘Kỳ cốt Thánh Kinh đan’ lấy được một viên.” nói xong, Diệp Phi thu thập một chút rồi chính là rời đi ra động phủ.

Mà cùng với Vạn Phong Sơn đám người từ già sau, Diệp Phi ở lần đi ra ngoài, đi tìm linh đan diệu dược, cũng là thời gian cấp bách, không biết có kịp trở về gặp mặt nữa không. Chẳng qua là lần này lại không có thấy Kim Tử, như Vạn Phong Sơn nói, Kim Tử tựa hồ thật lâu không có xuất hiện, Diệp Phi cũng không có quá nhiều thời gian quản những thứ này nữa, cùng mấy người khách khí một phen, chính là rời đi Khôi Vân Vụ Sơn.

.....

Nam Vực Quốc, U Châu, có một chỗ sơn cốc giống như thế ngoại đào nguyên, lối vào tuy nói không có cường đại cấm chế gì, nhưng vô luận bất kể kẻ nào tới đây, đều là khách khách khí khí, sẽ không tự tiện xông vào nơi này, mà còn là từ xa xa đi bộ mà đến, chỗ thần bí sơn cốc này, chính là được tu sĩ Nam Vực Quốc, U Châu xưng là thánh địa —— Dược Thần Cốc.

Tuy nói nơi đây thực lực không cách nào so được với U Châu Thiên Nhai tông một trong Tứ đại thế lực, nhưng mặc cho là một hay nhiều hơn một thế lực, đều là không dám dễ dàng đắc tội với Dược Thần Cốc, bởi vì, trong đó có một tên yêu nghiệt Nguyên Cấp thất phẩm luyện dược sư. Đây chính là ở tại Dược sư của toàn bộ U Châu cao cao tại thượng tồn tại.

Dược Thần Cốc bốn phía hiểm trở vô cùng, chỉ có một chỗ cửa vào như động khẩu, chung quanh trải rộng trứ kỳ hoa dị thảo, chớp động linh quang, một chỉ chim bay thỉnh thoảng thông thả mà lướt qua, bay quanh trời cao xuyên qua mấy đám mây trắng muốt, nhìn qua đáng vẻ tường hòa, gần gũi mà ẩn ẩn tiên gia chi khí.

Một lão giả Trúc cơ kỳ đứng ở cửa Dược Thần Cốc, mang trên mặt vẻ lo lắng, đi đi lại lại không ngừng, chỉ chốc lát công phu, chỗ cửa Dược Thần Cốc lóe lên ánh sáng, một tên thanh niên lác mình đi ra, thấy vậy, lão giả trên mặt thoáng hiện lên vẻ vui mừng.

“Xin hỏi, hôm nay có thể hay không bán cho lão phu ít đan dược? lão phu nhưng là chờ đan dược tới cứu người, giá cả bao nhiêu cũng có thể.” lão giả nhìn tên thanh niên kia, mặt lo lắng nói.

Nhắc tới cũng kỳ quái, tên này thanh niên bất quá là một tên luyện khí tầng chín, nhưng ở đối diện với tu sĩ Trúc cơ kỳ trước mặt, cũng là lộ ra vẻ không sợ sệt gì, ngược lại, lão giả kia đáng vẻ có chút tức cười, nhìn qua có chút bộ dáng cung kính.

“Hoàng Cốc chủ nói, gần nhất đang luyện chế đan dược đến thời khắc mấu chốt, không cách nào phân thân, nửa năm sau, người lại trở lại thử một chút đi.” thanh niên liếc mắt nhìn lão giả, mặt không biểu tình nói.

Mà tên lão giả kia nghe vậy, lại là có chút ôn giận vẻ, nói: “lão phu ở nơi đây đợi nửa tháng lâu, liền đòi lấy một câu chắc chắn chứ? hừ!”

Nói tới nói lui, nhưng lão giả cũng không dám quá kiêu ngạo, nhìn thanh niên sắc mặt khó coi, chính là lưu lưu rồi đi nơi này.

Đại khái hơn một canh giờ sau, nơi xa xuất hiện lần nữa một đạo thân ảnh màu trắng, tốc độ rất nhanh, mấy nhảy lên dưới, chính là xuất hiện ở cửa Dược Thần Cốc.

Thân ảnh dừng lại, là một tên thiếu niên mặc bạch y, da hơi hắc, xuất hiện ở nơi này, chính là không quản ngày đêm sương gió, lên đường đã gần hai tháng lâu, Diệp Phi. Chẳng qua là giờ phút này nhìn qua mặt mũi có chút tiêu tụy, hiển nhiên gấp gáp lên đường dưới, cũng không có nghỉ ngơi được tốt.

“Người nào?” lúc này, chỗ cửa động, tên thanh niên lúc trước biến mất lại lác lác mình ra, mặt vẻ nghi hoặc quan sát Diệp Phi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Địa linh điện

“Tại hạ Thiên Nhai Tông đệ tử Diệp Phi, tới đây muốn mua đan dược.” Diệp Phi cũng không dài dòng cái gì, trực tiếp nói ra.

Thanh niên áo xám đối diện nhìn một chút, lắc đầu nói: “Cốc chủ đang luyện đan thời khắc mấu chốt, nửa năm sau mới có thể hoàn thành, ngại về trước đi.”

Nghe vậy, Diệp Phi nhướng mày, nửa năm sau? đang đợi nửa năm mình sớm chết, lấy đâu ra nhiều thời gian như vậy, nhưng đây cũng không phải Cổ gia có thể so sánh, báo ra Thiên Nhai Tông danh hiệu, cũng không có làm gì được.

Tâm niệm cấp tốc chuyển động, Diệp Phi vỗ một cái bên hông, quang mang chột lóe, một túi da màu xám tro xuất hiện trong tay Diệp Phi, chính là túi trữ vật.

“Vị sư huynh này, phiền toái huynh thông báo một cái, đây là hơn hai trăm khối linh thạch.” Vừa nói chuyện, Diệp Phi đưa túi trữ vật cho thanh niên áo xám

Cần nhắc túi trữ vật trong tay, thanh niên áo xám mặt vô biểu cảm khoe miệng giương lên, hừ nhẹ nói: “Hắc hắc, coi như hiểu chuyện, muốn mua đan dược gì?” Thu hồi túi trữ vật của Diệp Phi, thanh niên kia hỏi.

“Kì Cốt Thánh Kinh đan, nghe nói đối với kinh mạch tổn thương có hiệu quả, chính là trấn cốt thất phẩm tiên đan một trong.” Diệp Phi nói.

“Nga, nhìn đáng đáp, ngại đến có chuẩn bị a, ngại nên biết, viên thuốc này, nhưng là người bình thường không mua nổi.

Mặc dù, ngại có nhiều linh thạch, ta cũng không nhất định bán cho ngại, nếu là cùng người đối chiến bị thương nặng, kinh mạch bị tổn thương nặng, một khóa Kì Cốt Thánh Kinh đan, chính là có thể hoàn toàn khôi phục kinh mạch bị tổn thương.

Ngươi cần phải chuẩn bị tâm tư, lần này không thể nhất định như ý nguyện.” Nói xong, thanh niên áo xám tro hướng Diệp Phi gật đầu một cái.

“Nga, vị sư huynh này, không biết một khóa Kì Cốt Thánh Kinh đan, đại khái cần bao nhiêu linh thạch?” Minh bây giờ tổng cộng có hơn hai ngàn viên linh thạch, theo như suy nghĩ của hắn, kia Tục Mạch đan một ngàn linh thạch, này một khóa Kì Cốt Thánh Kinh đan, hai ngàn linh thạch hắn là đủ.

“Hắc hắc, cái này khó mà nói, chi cần sư tôn đại nhân cao hứng, nói không chừng có thể bán cho ngại, nếu là mất hứng, chính là ngại có trả nhiều hơn nữa, cũng không nhất định mua được bất kỳ đan dược nào từ Dược Thần Cốc, tốt lắm, bây giờ ngại chờ nơi này.” Nói xong, thanh niên kia không để ý tới Diệp Phi, xoay người đi vào Dược Thần Cốc.

Ước chừng ăn xong bữa cơm thời gian, thanh niên áo xám đi ra khỏi sơn cốc, đi tới trước mặt Diệp Phi, lắc đầu nói: “Nửa năm sau trở lại đi, ta cũng không có biện pháp gì, sư tôn nói bây giờ không có muốn gặp khách nhân.”

“Cái này, sư huynh ngại thật không thể giúp ta một cái sao?” Diệp Phi không khỏi có chút làm khó, nửa năm thời gian, nhưng là mình không thể chờ được.

“Hừ, ta còn có thể lừa ngại sao, đi nhanh đi!” Áo xám tro thanh niên nghiêm sắc mặt, lạnh giọng lãnh khí nói.

Thấy vậy, Diệp Phi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thật vất vả mới nghe thánh đan như thế, lại là một mực chạy tới nơi này, cuối cùng ngay cả cửa cũng không vào được.

Bất quá Diệp Phi cũng không có nói nhảm, trực tiếp thân hình lui đến bên cửa sơn cốc, khoanh chân ngồi lên một khối bình thạch, tự mang ra thức ăn dùng, một bộ chờ đợi vẻ.

Thanh niên áo xám thấy vậy, cũng không để ý tới, nhưng thỉnh thoảng cũng ra xem một chút, xem hắn có gì hay không dị thường, cho đến hơn nửa tháng cũng không thấy có gì dị thường, trong lòng Diệp Phi cũng là có chút vội vã.

Nguyên tưởng rằng Hoàng cốc chủ đi ra ngoài, nếu là gặp, liền trực tiếp nói rõ, cái này giữ cửa thanh niên, đến tốt cùng là có hay không đem lời chuyển tới, Diệp Phi cũng có chút hoài nghi, nhưng chớp mắt, cũng gần một tháng, cũng không thấy người ra vào Dược Thần Cốc.

Lắc đầu một cái, Diệp Phi cười khổ một tiếng, bây giờ không được, cũng chỉ có thể đi về, chờ đợi thêm nữa, cũng chỉ là lãng phí thời gian, nếu thật là không thể chữa được kinh mạch, chỉ hi vọng trước khi chết, trở lại Đào Nguyên trấn, dò xét cha mẹ tin tức.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi đứng lên, tâm tình ngược lại bình tĩnh, quay đầu nhìn thanh niên kia, chính là quay đầu rồi đi.

“Dì?” Mới xoay người lại, Diệp Phi phát hiện nơi xa, một thân hình quen thuộc, hướng nơi này đi tới, cũng là đáng vẻ có chút vội vã.

“Kim sư huynh? Người làm sao đi tới nơi này?” Diệp Phi trong mắt có chút nghi ngờ, nhìn thiếu niên đi tới trước mặt hỏi.

“Cũng may, Diệp sư đệ không có đi, chúng ta từ từ nói, ta trước nghỉ ngơi một hồi.” Kim Từ thở hổn hển, đặt mông ngồi xuống cạnh, nhìn qua có chút chật vật.

Thấy vậy, Diệp Phi có chút dở khóc dở cười, nhìn hắn như vậy, còn nóng lòng hơn so với chính mình.

Nghỉ ngơi một lúc, Kim Từ nói ý tới cho Diệp Phi, mà hắn vừa nghe, trong lòng là cảm động không dứt.

Thì ra là, Kim Từ chính là chung quanh hỏi thăm Kì Cốt Thánh Kinh đan chuyện tình, nhưng sau đó biết là có được viên thuốc này rất khó khăn mua được, liền trở về cầu khẩn phụ thân.

Vậy mà Kim Khiếu bảo Kim Từ bớt can thiệp, một người sẽ chết, tuy là đã cứu tính mạng mình, nhưng sau này cũng chưa chắc có thể có kết quả, nhưng là một phen cầu khẩn, Kim Khiếu là bắt buộc đi giúp Kim Từ một lần.

Đem sự tình đại khái nói cho Diệp Phi, Kim Từ cũng là nghỉ ngơi không sai biệt lắm, đứng lên đi tới chỗ thanh niên áo xám, giao cho thanh niên một cái vòng ngọc bội.

“Phiền người đưa vật này cho Hoàng cốc chủ.” Kim Từ hướng thanh niên kia nói.

Thấy vậy, thanh niên kia có chút nghi ngờ nhìn Kim Từ, cũng không có nói cái gì, hướng trong cốc đi tới, mà Kim Từ ở lại cùng Diệp Phi hàn huyên.

Không bao lâu, thanh niên kia lại xuất hiện, hướng về hai người khẽ mỉm cười, nhưng trong mắt thoáng qua vẻ nghi hoặc, khẽ cười nói: “Hai vị, mời vào bên trong, nơi này có chút cấm chế, nhất định phải đi theo sát ta.”

Nghe vậy, Diệp Phi sắc mặt vui mừng chợt lóe, mà Kim Từ có chút thở phào nhẹ nhõm đáng vẻ, thân hình vừa động đi theo thanh niên kia, tiến vào Dược Thần Cốc bên trong.

Diện tích bên trong Dược Thần Cốc rất lớn, bốn phía tràn ngập sương mù, trải rộng nhiều loại kỳ hoa dị thảo, từng trận mưa thuốc phiêu tán ra.

Diệp Phi quan sát hoàn cảnh xung quanh, âm thầm ghi tạc trong lòng, cẩn thận ghi xuống đi tới lộ tuyến, nhưng là trên mặt cũng không có biểu hiện gì.

Ước chừng một lúc sau, trước mắt ba người xuất hiện một tòa kiến trúc to lớn, bốn phía chớp động quang mang, phối hợp bốn phía thanh sơn lục thủy, thật có bộ dáng thế ngoại đảo nguyên.

“Hai vị xin mời, trước theo ta vào linh điện chờ một lát.” Thanh niên nhìn hai người, hướng phía trước mời. Diệp Phi có tâm tình có chút kích động, thánh đan chờ đợi đã lâu, không biết có thể hay không thuận lợi tới tay.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Thánh đan

Một tòa cổ điện bên trong, bốn đạo thân ảnh xuất hiện trong đó, một tên Bạch phát lão giả ngồi ngay thẳng, trong tay thường thức linh trà, phía sau là một thanh niên áo xám tro.

Ngồi đối diện hai thiếu niên, chính là Diệp Phi Kim Tử hai người.

“Các ngươi là hậu nhân Phượng tiên tử?” Lão giả buông tách trà xuống, cầm vòng ngọc bội quan sát.

Nghe vậy, Kim Tử lắc đầu một cái, nghiêm sắc mặt nói: “Dạ, tiền bối, hai người ta là đệ tử Thiên Nhai Tông, cùng Phượng đi có chút quan hệ!”

Lão giả gật đầu một cái: “Nga, thì ra là như vậy, được rồi, ta cũng không hỏi thăm nhiều, nghe nói các ngươi muốn mua Kì Cốt Thánh Kinh đan?” Nói xong, lão giả có chút nghi ngờ nhìn Diệp Phi.

“Đúng vậy, Phượng đi nói chỉ có nơi này mới có viên thuốc này!” Kim Tử nói.

“không sai, cái này không giả, tiểu Đồng, đem thánh đan ra cho bọn hắn đi.” Lão giả chậm rãi nói.

Vừa dứt lời, thanh niên áo xám cầm ra một bình nhỏ màu xanh đen, đặt ở trước mặt hai người, mà Diệp Phi thấy vậy, trong lòng có chút khẩn cấp, mặc dù cực kỳ không chế biểu cảm trên mặt, nhưng vẫn bị lão giả nhìn thấu một ít.

“Nếu như các ngươi có chút quan hệ cùng Phượng tiên tử, ta cũng không nhiều lời, cóc chủ có lệnh, chỉ cần dựa theo giá vốn bán cho các ngươi là được, ba ngàn linh thạch.” Lão giả tùy ý nói.

Diệp Phi nghe thấy vậy, khuôn mặt có chút giật mình, cái giá này, nhất thời có chút nhúc nhích, mình không có nhiều linh thạch như vậy.

Kim Tử cũng là vẻ mặt khô sở, hiển nhiên là không có nhiều linh thạch như vậy, có chút bất đắc dĩ nhìn Diệp Phi.

Nhìn một chút lão giả, Diệp Phi nhướn mày nói: “Trên người ta chỉ còn dư lại hai ngàn khối linh thạch, như vậy....” Lời còn chưa nói hết, liền bị lão giả cắt đứt.

“không sao, Phượng tiên tử cùng Cốc chủ có quan hệ không cạn, kém một ngàn linh thạch cũng không sao, hai ngàn liền hai ngàn đi.” Vừa nói chuyện, lão giả cầm trong tay ngọc bội ném đi, chính xác rơi vào trong tay của Kim Tử.

Cứ như vậy, cứ tưởng là không đủ linh thạch, nhưng là đã đem Kì Cốt Thánh Kinh đan vào tay, cùng Kim Tử hai người vẻ mặt mờ mịt, bị thanh niên áo xám đưa ra khỏi Dược Thần Cốc, không nghĩ tới lão giả kia nói là liền được, đây chính là một ngàn linh thạch, bất quá đáy lòng Diệp Phi, cũng là có chút kích động, mình số mạng là không thể nào trúc cơ, có lẽ vào giờ khắc này, liền xảy ra biến chuyển, chỉ cần kinh mạch có thể chữa trị tốt, tuổi thọ không phải là vấn đề.

Mà thanh niên sau khi trở lại, cũng là hướng lão giả hỏi thăm.

“Sư tôn đại nhân, thế nào tiện nghi cho tiểu tử kia một ngàn khối linh thạch?” Hắn có chút không hiểu nhìn lão giả.

“Hắc hắc, dựa theo ý tứ của Cốc chủ, ngay cả một khối linh thạch cũng không sao, cũng là nhờ có hắn luyện đan, nếu không, chúng ta làm sao có được chỗ tốt như thế này, hắc hắc, ngươi nhanh đi bảo vệ sơn môn.” Nói xong, lão giả khước miệng giương lên.

.....

Một mảnh liên liên hoang mạch, người thú hiếm thấy, bốn phía núi cao thấp không đồng nhất, trong đó có một ngọn núi có chút không tầm thường, có một tòa động phủ bên trong, một tên bạch y thiếu niên, đầu đầy mồ hôi ngồi nhắm hai mắt.

Người này chính là Diệp Phi.

Đan dược trong khoảnh khắc vào trong cơ thể, biến thành một cỗ chất dịch màu đỏ, hỗn hợp với trong cơ thể pháp lực lưu chuyển khắp cách kinh mạch, làm cho hắn cảm giác sung sướng vô cùng.

Mà để cho hắn cảm giác được, kinh mạch vốn là thật nhỏ, liền tráng kiện gấp đôi có thừa, pháp lực vận chuyển cực kì thông suốt, như thể xem ra, thời gian khôi phục pháp lực cũng sẽ giảm bớt thật lớn.

Lúc này, Diệp Phi tự mình không chế pháp lực, mang chất lỏng màu đỏ trong cơ thể vận chuyển, hướng đan điền hội tụ tới, oanh một tiếng, hướng tới đan điền như một con song thần, cuộn cuộn tiến tới.

Bịch một tiếng!

Đan điền phụ cận mấy cái kinh mạch, giống như vạn cân cự thạch bế tắc một loại, mặc cho dòng hồng lưu kia như thế nào cọ rửa, như cũ vẫn là không cách nào hội tụ ở đan điền.

Nhưng Diệp Phi cũng không có gấp gáp, bởi vì cảm giác được kinh mạch bế tắc, bắt đầu khuếch trương lớn lên, mỗi lần hồng lưu đánh vào, đều mang ra từng tia màu đen tạp chất, cuối cùng bị bao phủ bên trong.

“Không tệ, rốt cục cảm giác được kinh mạch bế tắc, có chút dẫn ra!” Diệp Phi trong lòng mừng như điên nói, lần này nếu như là thành công, vậy mình chỉ có mười tám năm tuổi thọ gia tăng, sẽ hoàn toàn bị đánh vỡ.

Không nói gì thêm, nữa, hấn chuyên tâm không chế pháp lực, khu động hồng lưu kia lần lượt cọ rửa, kia kinh mạch rốt cục là càng ngày càng giãn ra.

.....

“Cái gì, Kim sư huynh, người sao không cùng Diệp Phi ở lại? Hấn bế quan, cũng cần người hộ pháp a.” Vân Vụ Sơn phụ cận, Vạn Phong Sơn có chút nghi ngờ nhìn Kim Tử nói.

Nghe vậy, Kim Tử lắc đầu cười khổ: “Ta đây lên đường hai tháng, các người cũng không nói để cho ta nghỉ ngơi một chút, lo lắng cho hấn như vậy, người cho rằng ta không lo sao?”

Vạn Phong Sơn có chút xin lỗi gãi gãi đầu, Liễu Kiên cũng là vẻ mặt cười khan, cứ như vậy, ba người vừa hướng Vân Vụ sơn chỗ sâu đi tới, Kim Tử vừa nói cho hai người.

Thì ra là Diệp Phi cùng Kim Tử rời khỏi Dược Thần Cốc, Diệp Phi liền để cho Kim Tử về trước, mình muốn đi tìm cái địa phương bế quan, sau đó mới đem đan dược luyện hóa, hảo hảo chữa trị kinh mạch, hôm nay còn không dư đến một năm thọ nguyên, hấn cũng không dám chờ lâu, không chừng lúc nào đó liền tận số.

Tuy nói Kim Tử muốn đi cùng chiếu cố Diệp Phi, nhưng cuối cùng Diệp Phi lại cự tuyệt, bắt đắ dĩ trở về, cũng không biết Diệp Phi ở địa phương nào bế quan, vì sao không muốn mình đi cùng.

Thật ra là Diệp Phi cũng là có tính toán của mình, nếu như là lần này thất bại, đây cũng là ý nghĩa, vận mệnh của mình không cách nào thay đổi, cho nên đem Kim Tử đuổi đi.

Nếu thất bại, mình cũng không tính toán trở lại Thiên Nhai Tông, mà sẽ trở lại Đào Nguyên trấn, đem chuyện của cha mẹ tra rõ, tuy nói bây giờ thực lực có hạn, nhưng dù sao cũng không còn thời gian dư thừa để lại cho mình.

Dĩ nhiên, Kim Tử cũng không biết những thứ này, đem chuyện nói đại khái cho hai người, thân ảnh ba người, cũng dần dần biến mất ở Vân Vụ Sơn bên trong.

Ba người cũng không phát hiện, đang ở cách ba người không xa trong bùn đất, đang có một đôi mắt linh động đang nhìn chăm chăm ba người.

.....

Ngồi trong sơn động, Diệp Phi đang khoan chân ngồi, chẳng qua là vẻ mặt có chút tịch mịch, ánh mắt dờ dẩn, đáng vẻ chán chường.

“Lại thất bại?” Có lẽ, đây chính là số mạng của ta đi!” Nói xong Diệp Phi cười khổ lắc đầu một cái, thờ dãi.

Mấy ngày trước, Diệp Phi ra sức không chế hồng lưu, đánh thẳng vào chỗ kinh mạch bế tắc, nhưng đột nhiên, hồng lưu màu đỏ biến mất không thấy, chỉ còn pháp lực lưu động, hấn biết đây là dược lực biến mất.

Chẳng những kinh mạch lần nữa bế tắc, vốn là kinh mạch đã khuếch trương, lại lần nữa khôi phục ban đầu đáng vẻ, cái này không khỏi làm cho hấn tâm tàn ý lạnh.

Ngay cả thất phẩm đan dược đều không có cách nào chữa trị kinh mạch của mình, hấn cũng không dám tưởng tượng, có thể trong tám tháng, lấy dược đan dược cao cấp hơn, ít nhất, U Châu là không có người có thể luyện chế ra.

Ngồi yên suốt ba ngày ba đêm, trong mắt khôi phục dần dần quang mang, biểu lộ cũng là kiên nghị hiện lên, hai bàn tay nắm thật chặt.

“Nếu là ta số mạng, vậy thì đi làm chuyện nên làm đi, chỉ Huyền Y vọng, cha mẹ không gặp chuyện không may.” Nói xong, Diệp Phi đứng lên, một tay giương lên, vèo vèo vèo, bốn lá cờ nhỏ từ bốn phía bay ra, chớp động xuất hiện trong tay hấn, màn hào quang cảm chế trong động phủ biến mất không thấy, ngay sau đó thân ảnh chợt lóe, thân hình liền biến mất khỏi động phủ.

Hơn một tháng sau, một mảnh rừng rậm rạp phụ cận, Diệp Phi mới vừa ăn lương khô, đang chuẩn bị đứng dậy lên đường, chợt ánh mắt híp một cái, chỉ nghe trên không trung vù một tiếng.

Đưa mắt nhìn lại, là một vật nhìn như món phi hành pháp khí, từ nơi xa bắn nhanh tới, có thể dùng phi hành pháp khí, ít nhất đều là Trúc Cơ kỳ tu sĩ.

Thấy vậy, Diệp Phi thần sắc vừa động, vội vàng né tránh, tránh cho phiền toái không cần thiết, những nhân vật như thế, không phải mình có thể chọc nổi.

Chuyện không như ý, Diệp Phi vừa vọt tới nói xa, mà cái kia phi hành pháp khí quang mang chợt lóe, ở vị trí Diệp Phi lúc trước đứng đột nhiên dừng lại, ngay sau đó hướng phía Diệp Phi bay vọt tới, chậm rãi rơi xuống mặt đất.

“Thúc thúc, ta muốn bắt hấn hả giận! Hừ, Dược Thần Cốc đáng hận!” Ngừng nói, một tên thiếu niên áo đen, từ phi hành pháp khí đi xuống, nhìn kỹ mặt mũi, hấn là cũng Tàn Dật có mấy phần tương tự, ở sau lưng, còn có một thân ảnh già nua, chính là lão giả lúc trước đi Dược Thần Cốc mua đan dược không có kết quả.

Chương 53: Trốn

Nhìn thấy hai người sắc mặt bất thiện, Diệp Phi trong lòng trầm xuống, ánh mắt híp một cái, tính toán giả bộ ngu từ một bên đi vòng qua, mà đang ở Diệp Phi còn chưa có đi ra mấy bước, tên kia thiếu niên áo đen một cái chặn lại đường đi.

Thấy vậy, Diệp Phi trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, mình lên đường thật tốt, thế nào đột nhiên nhảy ra nhân vật như vậy? xem ra, đây là mệnh, tránh cũng không tránh thoát, chính là không biết sẽ là rốt cuộc có bao nhiêu phiền toái, trước mắt nhưng là có một Trúc cơ kỳ tui sĩ, tùy thời cũng có thể lấy cái mạng nhỏ của mình đi đấy, tuyệt đối không thể trêu chọc bọn hắn.

“Vị đạo hữu này, tiền bối, chúng ta dường như không có quen biết qua a? vẫn bối đang vội trở về Thiên Nhai tông phục mệnh. ” Diệp Phi cố ý đem Thiên Nhai tông danh hiệu mang ra, hy vọng có thể chấn nhiếp đối phương một cái.

Còn lão giả cùng thiếu niên nghe vậy, trên mặt tất cả đều là thoáng qua một tia vẻ kinh ngạc.

“Ngươi là đệ tử Thiên Nhai tông? người ở nơi nào? ” nghe vậy, lão giả đánh giá Diệp Phi một chút, như thế hỏi.

Thấy vẻ mặt của lão giả, Diệp Phi trong lòng vui mừng, gật đầu nói: “Vẫn bối chính là Thiên Nhai tông đệ tử, Vô Hoa trấn tán tu. ”

Nghe vậy, lão giả nhướng mày, có chút do dự đáng về.

“Hừ, Thiên Nhai tông thì thế nào? vì để cho đại ca ở Thiên Nhai tông an ổn, phụ thân âm thầm đem hậu nhân của Tiêu gia trừ đi, nếu không phải vì thế, ta như thế nào gặp phải Tiêu gia ám toán?”

Nếu là Dược Thần Cốc không cho giải độc đan, chỉ sợ ta cũng muốn phụng bồi hán xuống địa ngục, Thiên Nhai tông, hắc hắc, đây hết thảy cũng đều là Thiên Nhai tông gây họa, nếu ngươi đã gặp Tàn Xa ta, thì chỉ trách mạng của ngươi không tốt. ” thiếu niên áo đen lạnh giọng nói, trong mắt lóe lên một tia sát cơ, còn tràn ra một ít oán hận.

Mà Diệp Phi trong lòng là cười khổ, mệnh không tốt? mệnh của mình, có lúc nào tốt hơn? Nếu chỉ là một tên luyện khí tăng chín, Diệp Phi còn có chút nắm chặt toàn thân trở lui, nhưng lão giả Trúc Cơ kỳ phía sau, chắc chắn không có bỏ qua cho mình.

Lúc trước thấy thiếu niên trong mắt lóe lên sát cơ, không khỏi làm Diệp Phi trong lòng trầm xuống, trong lúc nhất thời đảo qua vô số biện pháp, nhưng trước mắt bị khóa như vậy không có một cái có thể làm cho mình an toàn chạy trốn đấy.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi không khỏi đề cao đề ý phòng, tuy nói mình ở trước Trúc cơ kỳ không có cơ hội giãy giụa, nhưng Diệp Phi cũng tuyệt đối sẽ không bó tay chờ chết.

“Cho ngươi một cái cơ hội, nếu là có thể đánh bại ta, liền bỏ qua cho ngươi. ” thiếu niên áo đen nói xong, chính là sát khí lóe lên, té xuất ra một cái trường kiếm màu cổ đồng.

Vèo vèo vèo, còn không đợi Diệp Phi ra tay, chính là có hơn mười viên băng nhũ bắn nhanh tới.

Ngay sau đó, thiếu niên áo đen giơ tay lên một chút, trường kiếm giữa không trung hơi chấn động một cái, lóe lên, từng trận thanh âm ông ông, hướng đỉnh đầu Diệp Phi chém đi.

Ánh mắt híp một cái, Diệp Phi đầu tiên là liếc mắt nhìn lão giả đang không nhúc nhích kia, thoáng thờ phào nhẹ nhõm, ít nhất là lão giả cũng chưa có ý tứ ra tay, Diệp Phi giương tay áo bảo lên, một phiến lam sắc thủy mặc uông uông chợt lóe ra, đem băng nhũ đối diện toàn bộ ngăn cản xuống.

Bá một tiếng!

Một tay vỗ bên hông, Diệp Phi thật nhanh tốc xuất một cái bạch cốt nhận, một đạo pháp quyết đánh ra ngay sau, bạch mang lóe sáng, cốt nhận một cái mơ hồ đi hướng trường kiếm giữa không trung ngăn cản đi.

Ừng Ừng!

Một đạo quang mang chói mắt bắn ra, hai món bảo vật giữa không trung giằng co không phân hơn kém, mà đang ở lúc này, thiếu niên áo đen Tàn Xa trong một tay sáng mờ mờ, một đạo hoàng mang hướng Diệp Phi bắn tới.

Tốc độ thật nhanh, chẳng qua chỉ là chớp động mấy lần, chính là xuất hiện ở ngay trước mắt Diệp Phi, nhưng mới vừa muốn đâm vào trong thân thể một sát na, một tiểu thuẫn màu xanh, bỗng nhiên hiện ra, chắn trước người Diệp Phi.

Bành.....

Một thanh chủy thủ màu vàng lớn nhỏ chừng một thước, bị tiểu thuẫn màu xanh chắn văng ra, thấy vậy, thiếu niên áo đen trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc.

“Phản ứng ngược lại không tệ, mà trong tay bảo vật xem ra cũng không ít, hắc hắc, xem ra nếu không dùng một ít thủ đoạn, thật đúng là không thể dễ dàng đánh bại ngươi.” nói xong, Tần Xa nhìn hai môn pháp khí đang giằng co giữa không trung một chút.

Trong tay bấm một đạo pháp quyết, ngay sau đó hướng chủy thủ màu vàng một chút.

Bá một tiếng, chủy thủ ở giữa không trung hơi chấn động một cái, quang mang lại đại phóng, nhưng là xuất hiện hơn mười chủy thủ, hơi động một cái, cả mười cái hướng Diệp Phi một bắn tới.

Diệp Phi thúc giục pháp lực, tiểu thuẫn màu xanh hơi sáng lên, thể tích dường như cũng là phồng lớn hơn, chặn lại quang hình chủy thủ kia.

Mà những quang hình chủy thủ thật giống như là vô hình, nhanh chóng vòng qua tiểu thuẫn, tạo thành từng đạo nhỏ màu vàng, vây quanh Diệp Phi thật nhanh cấp tốc xoay tròn, tựa hồ đang tìm cơ hội công kích. Nhưng mỗi một lần là đều bị tiểu thuẫn màu xanh ngăn cản xuống.

Diệp Phi vừa không chế tiểu thuẫn màu xanh, vừa lo lắng suy nghĩ đối sách, lâu dài đối chiến hiển nhiên đối với mình bất lợi, đến cuối cùng sợ rằng ngay cả khí lực chạy trốn cũng bị mất.

Mà thời điểm Diệp Phi đang suy tính, Diệp Phi chợt thần sắc vừa động, không chế tiểu thuẫn màu xanh vì một cái xuất hiện ở trước người, cơ hồ cũng trong lúc đó, một tiếng vang thanh thúy, một thanh chủy thủ màu vàng chém ở trên đó.

“Đi? Áo Ảnh Chủy lại cũng có thể phân biệt ra được thật giả?” thiếu niên áo đen có chút nghi ngờ nói, cái pháp khí này của mình, không biết thành công đánh bại bao nhiêu đối thủ, bốn phía có mười cái chủy thủ phi loạn, người bình thường rất khó phân biệt ra được thật giả. Thiếu niên nào biết Diệp Phi là dựa vào thần thức lực để nhận biết, bình thường ảo ảnh chỉ là pháp lực mô phỏng, nhìn thì giống nhưng bản chất lại không giống như pháp khí được quán chú pháp lực.

Tuy nói chặn lại chủy thủ, nhưng Diệp Phi cũng là bị đẩy lui ra sau bốn năm bước, càng đánh là càng chật vật, nhìn qua tay chân luống cuống, thân hình không tự chủ được lui về phía sau, một bộ sắp không chống được nữa.

Thấy vậy, thiếu niên áo đen khoe miệng giương lên, nhưng thấy thật lâu không thể bắt lại Diệp Phi, cũng là có chút tức giận, một tay vỗ một cái bên hông, cả một cái, một quả phù lục vàng vàng xám xám, xuất hiện ở trong tay thiếu niên áo đen.

Mà lúc này, Diệp Phi đã bị thiếu niên từng bước ép lui về phía sau, khoảng cách hai người đối chiến, cùng với lão già là càng ngày càng xa, lão già bắt đầu nhũ nhũ chân mày, nhưng nhìn thấy thiếu niên áo đen trong tay có phù lục thần bí, cũng là thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ ngay cả lão già đối với tám phù lục kia cũng là cực kỳ có lòng tin.

Đem phù lục thần bí hướng giữa không trung ném đi, thiếu niên áo đen sắc mặt ngưng trọng, một tay bấm quyết, nhưng còn không có động tác tác kế tiếp, chỉ nghe phương xa một tiếng la vội vã.

“Vô Ảnh Độc Châm?” vừa dứt lời, lão già vốn là đang ngồi đứng yên mặt liền biến sắc, thân hình cấp tốc hướng thiếu niên áo đen vọt tới.

Mà nghe tiếng la của lão già, Tần Xa tựa hồ là phát giác cái gì, thân hình cấp tốc hướng một bên lác mình nhảy đi.

Phốc một tiếng! Một màn quỷ dị xuất hiện.

Một tia máu tươi, không có dấu hiệu nào từ bả vai thiếu niên áo đen phun ra, trong miệng truyền ra tiếng kêu đau, thân hình lão đảo một cái, suýt nữa té ngồi xuống đất. Được lão già vừa chạy tới nơi đỡ lên.

Mà đang ở sát na lão già mới vừa vừa động thân, Diệp Phi chính là sớm có động tác, trên hai chân, chẳng biết lúc nào đích xuất hiện một tờ phù lục, hai chân cũng là bạch mang điên cuồng phóng ra không dứt, thân hình giờ phút này, đã sớm xuất hiện ở hơn mười trượng xa.

“thật là tiểu tử giao hoạt, lại giả vờ kéo tới xa xa, nếu không, ngươi như thế nào có thể chạy xa như vậy?” lão già đỡ lấy người Tần Xa, sát cơ lộ rõ nói. Trong tay cũng là nắm một quả phi châm trong suốt trên mũi còn dính vết máu nhỏ xuống.

Mà thiếu niên áo đen sắc mặt tái xanh nhìn bóng lưng Diệp Phi, toàn thân không khỏi run rẩy một trận, hai quả đấm cầm thật chặt, giọng đầy sát cơ: “Thúc thúc, nhất định không thể bỏ qua hắn!”

“hắc hắc, yên tâm, hắn trốn không thoát đâu.” trong mắt lão già vẻ tàn khốc chợt lóe nói.

Chương 54: Hết thủ đoạn

Trong phạm vi Thiên Nhai tổng, một thân ảnh ánh màu trắng, nhanh chóng đi xuyên qua trong một mảnh rừng rậm, tốc độ nhanh, lại mang bỏ lại liên tiếp chuỗi tàn ảnh, truyền ra hô hô tiếng gió.

Mà đang ở lúc thân ảnh thiếu niên thân ảnh biến mất không lâu sau đó, một già một trẻ, hai đạo thân ảnh, dưới chân đạp phi hành pháp khí, từ nơi xa bắn nhanh tới, chính là Tần Xa cùng với lão giả Trúc cơ kỳ kia.

“Tần Xa, người trúng phải độc của Vô Ảnh Châm, chúng ta hay là trước giải độc đã, sau này có cơ hội tìm tiểu tử kia cũng không muộn.” lão giả về mặt lo âu nhìn thiếu niên, như thế nói.

Lúc này Tần Xa, sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy nhẹ, nắm thật chặt quả đấm, sắc mặt có chút vặn vẹo nói: “không, hiện tại nếu không thể đem người này chém chết, Tần Xa không cách nào an tâm xuống! Tần Xa còn có thể kiên trì, chúng ta mau đuổi theo đi thúc thúc.”

Nghe vậy, lão giả ngẩng đầu nhìn một chút nơi xa, vẻ lo âu về cũng liền giấu xuống không thấy, đổi lại mặt sắc âm trầm, trong mắt về tàn khốc chột lóe, không chế phi hành pháp khí hướng Diệp Phi một đuổi đi.

Mà giờ khắc này chính Diệp Phi, vẻ mặt ngưng trọng nhanh chóng chạy như điên, phía sau dù sao cũng là có Trúc cơ kỳ tu sĩ truy kích, tuy nói bây giờ còn không nhìn thấy, nhưng Diệp Phi cũng không dám dừng lại chút nào.

Diệp Phi biết rõ Trúc cơ kỳ có tốc độ kinh khủng, mình nếu là vừa mới bắt đầu gặp liền chạy trốn, nói không chừng sớm chính là bị lão giả trực tiếp bắt lại, Diệp Phi trái lo phải nghĩ, quyết định hay là trước đánh lên Tần Xa, vô luận là có đắc thủ hay không, cũng là tạo bất ngờ mà xa xa chạy trốn.

Quả bất kỳ nhiên, lão giả kia phát hiện Tần Xa gặp nạn, cũng không có tới truy kích mình, mà là đi cứu trợ Tần Xa.

Trong sát na Diệp Phi đem Vô Ảnh Độc Châm kích thích phóng ra, lại đem phi hành phù lấy được ở trong tay Lục Vân dính vào trên hai chân, hơn nữa kết hợp Lăng Bộ Quyết gia trì, tốc độ đầu chỉ nhanh gấp đôi.

Nhưng cũng vì vậy, pháp lực tiêu hao tốc độ cực nhanh, mà lúc Diệp Phi chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, chợt hơi biến sắc mặt, một tay vỗ một cái bên hông, lấy ra đan dược khôi phục pháp lực nuốt xuống.

Sau một khắc, hai chân vốn là có chút âm đạm, chợt lóe lên bạch mang, hai chân dùng một chút lực, thặng một tiếng, lần nữa tăng nhanh tốc độ cấp tốc lao đi.

Chỉ chớp lát công phu, lão giả không chế phi hành pháp khí ở phía xa hiện ra, lạnh giọng rừ rừ nói: “hừ, người này chạy trốn ngược lại rất nhanh, không được, Tần Xa đang không còn nhiều thời gian lắm.”

Nói xong, lão giả giơ tay lên hướng phi hành pháp khí bên dưới một chút, ông một tiếng, mơ hồ một cái, thân ảnh hai người biến mất không thấy.

Trong rừng rậm, Diệp Phi đang cấp tốc chạy như bay, chợt nghe vù một cái một phi hành pháp khí hình tròn, ở trên đỉnh đầu chợt lóe lên, vừng vàng chắn trước mặt Diệp Phi.

Lão giả ngay cả lời cũng không nói, giơ tay lên hướng về phía Diệp Phi xa xa chỉ một cái, xích một tiếng, một đạo vô hình kiếm khí hóa thành một đạo lam mang, hướng Diệp Phi đỉnh đầu chém tới.

Thấy vậy, Diệp Phi lúc này mặt liền biến sắc, một tay vỗ bên hông, cả một cái, một đạo lưu quang bắn nhanh ra, trong khoảnh khắc biến thành cái luân bàn hướng đạo kia lam mang đánh tới.

Bành, một tiếng bạo vang.

Đạo kia lam kiếm khí nhìn như vô hình kia, là dễ dàng đem món đó cao cấp pháp khí đánh bay đi, linh quang âm đạm rơi vào trên mặt đất, nhìn qua đáng vẻ là mất hết linh tính, mà Diệp Phi còn lại là mặt mày tối sầm, nhưng cũng không chậm chút nào, trong tay ném ra một tờ phù lục màu vàng.

Vèo, theo Diệp Phi điểm chỉ một chút, phù lục bỗng nhiên biến thành một hỏa cầu, cuộn cuộn hướng kiếm khí lam mang ngăn cản đi, một trận kịch liệt bạo vang, tia lửa văng khắp nơi, hai người đều là lùi ra xa.

“Đi?” lão giả chẳng qua là hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó, thủ chương trong tay áo hướng về phía Diệp Phi giương lên, ông một tiếng, một hóp lam nhận uống bắn nhanh ra.

Trong khoảnh khắc, thiên địa biến sắc, Diệp Phi chỉ cảm thấy bốn phía hàn khí như đọng lại, tựa hồ xuất hiện từng mảnh bông tuyết mờ mờ, mà bốn phai lam nhận kia, xông ra trận trận âm lương khí.

“ Cao cấp pháp khí? không tốt! ” Diệp Phi mặt liền biến sắc, hôm nay Bạch Cốt nhận, Vô Ảnh Độc Châm lúc trước cũng không kịp thu lấy, vừa rồi luân bàn, cùng tấm phù lục công kích duy nhất tất cả đều đã sử dụng qua, khó khăn lắm ngăn cản một đạo kiếm khí của người ta, bây giờ, rốt cục lấy ra pháp khí công kích.

Một đạo kiếm khí thì đã có uy lực như thế, hôm nay cái cao cấp pháp khí này, ở trong tay Trúc cơ kỳ tu sĩ, đến tột cùng là uy năng kinh khủng thế nào nữa? Diệp Phi không muốn đi thí nghiệm, rồi lại không thể không đón lấy một kích này.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi vỗ xuống bên hông, vèo, thanh mang chọt lóe, một tiểu thuẫn thoáng hiện ra, hướng lam nhận ngăn cản đi.

Phốc, thanh âm muồn hưởng vang lên!

Dẫn Hồn Thuần cực kỳ kiên cố là thế, ở lúc lam nhận mới vừa chém ở trên đó một cái, xuất hiện một vết lõm xuống thật sâu, ngay sau đó, chỉ nghe dát băng dát băng mấy tiếng thanh thủy vang lên, chính là xuất hiện vết rách chẳng chặt, trải rộng ở toàn bộ tiểu thuẫn màu xanh.

Bịch một tiếng bạo vang!

Giữa không trung lúc này bộc phát ra một trận chói mắt, tiểu thuẫn màu xanh trong khoảnh khắc vỡ tung, biến thành điểm điểm thanh mang phiêu tán ở bốn phía.

Lam nhận không có cái gì ngăn trở nữa, lam mang chọt lóe bắn nhanh ra.

Một màn quỷ dị xuất hiện, ở tại vị trí Diệp Phi vừa đứng, trống rỗng, người đâu? mà lam nhận cũng là bởi vì vậy mà một chém vô ích.

“ Di? thúc thúc, tiểu tử kia chạy kia ” Tần Xa lời còn chưa nói hết, một viên hoàn màu vàng đất chọt lóe ra, bá một tiếng, biến thành từng tầng vòng sáng màu vàng, đem hai người vây lại, ngay sau đó, một quả phù lục thần bí thoáng hiện ra, ngay sau đó lóe sáng lên, phốc một tiếng tung ra, biến thành một cái lồng màu vàng đất, vầng vàng đem hai người nhốt lại.

“ Ân thân phù, Thổ thuộc tính cao cấp Khốn linh phù, Thổ lao trận cao cấp pháp khí, tiểu tử này thân gia ngược lại không sai đi! hừ! ” thấy vậy, lão già sắc mặt cũng không có cái gì biến hóa, chỉ là có chút kinh ngạc nói.

Sau một khắc, liền giơ tay lên một chút, lam nhận nơi xa bộc phát ánh sáng, phát ra một trận thanh âm ông minh, bốn phía mơ hồ hiện ra trận trận hàn khí. Vô luận hoa cỏ cây, đều là động một tầng sương lạnh nhàn nhạt.

Vèo, mơ hồ một cái, lam nhận hướng cái lồng màu vàng đất một chém tới, phốc một tiếng, màn hào quang hơi chấn động một cái, bắt đầu vận vẹo cực độ, lam nhận một lần nữa chém xuống, oanh một tiếng, cái lồng màu vàng đất chính là vỡ tung ra.

Cùng lúc đó, lão già giơ tay lên hướng vòng sáng vàng nơi xa cách không một trảo, chỉ thấy vòng sáng màu vàng kia bộc phát ra ánh sáng chói mắt, một trận run rẩy, sau đó chính là sắc tối sầm lại, yên tĩnh.

Cuối cùng, trực tiếp biến thành một viên hoàn màu vàng, rơi vào trong tay của lão già, khoe miệng giương lên nhìn một chút, ngay sau đó đem ném viên hoàn màu vàng cho Tần Xa.

Nhìn một chút bốn phía trống rỗng, lão già thu hồi pháp khí, bá một cái, hai người thân ảnh mơ hồ biến mất không thấy.

Ở một mảnh rừng rậm, lão già không chế phi hành pháp khí hơi dừng lại một chút, ánh mắt híp một cái, ngay sau đó giơ tay lên đánh ra một đạo lam mang, hướng hư không phía trước bắn nhanh đi.

Đang lúc này, vốn là hư không trống rỗng, chọt lóe ra một tầng sáng màu vàng nhạt hình cái lồng, kiếm khí lam mang vầng vàng chém ở trên đó.

Bịch một tiếng bạo vang lên, màn hào quang liền tan vỡ ra, mà đạo kiếm khí kia cũng là biến thành hư vô, cùng lúc đó, một thân ảnh mặc bạch y bị oanh kích mà bay, trực tiếp bay ra ngoài ba bốn trượng xa, mới bịch một tiếng, nặng nề rơi vào mặt đất.

Phốc, một ngụm máu tươi phun ra, Diệp Phi cảm thấy trong cơ thể một trận sôi trào, hai mắt tối sầm lại suýt nữa ngất đi, toàn thân xương cốt giống như bị búa đánh lên làm vỡ, một loại đau đớn kéo dài không dứt, một thân hơi thở càng là như có như không.

Lau vết máu khoe miệng một cái, Diệp Phi sắc mặt tái nhợt nhưng là thần sắc trấn định lại, đem ân thân phù thu vào, hai mắt híp lại nhìn hai người.

“ Cho tới bây giờ còn trấn định như vậy, không tệ, hắc hắc, xem ra, thân phận ngươi ở Thiên Nhai tông cũng là không thấp, nếu không như thế nào có như vậy nhiều bảo vật hộ thân như vậy? sớm biết, cũng không động thủ đối với ngươi, bất quá nếu đã đến nước này, cũng không có thể đem ngươi đi về nữa.

Hắc hắc, ngươi tiểu tử này phản ứng ngược lại không tệ, lại dùng cấm chế phòng thủ làm hộ thể linh quang, để ngăn cản kiếm khí của lão phu, xem ra, trên người ngươi rốt cục là không còn pháp khí nữa đi?

Như thế, ngươi là chịu chết đi, lão phu còn phải gấp gấp mang theo Tần Xa đi Dục Thần Cốc, hừ! ” vừa dứt lời, lão già giương lên tay, bá một cái, lam nhận một lần nữa bắn nhanh ra, hướng Diệp Phi một chém đi.

Giờ phút này pháp lực Diệp Phi còn dư lại không có mấy, nhìn qua vô cùng chật vật, cho dù là có đỉnh cấp pháp khí trong tay, cũng là căn bản không

cách nào thúc giục mà ngăn cản đi một kích của Trúc cơ kỳ này.

Mà lão giả nắm chắc một kích này như thế, liền là neho mắt nhìn chuyện tình xảy ra, ngay cả Tần Xa cũng là miệng mở to, gương mặt vẻ không thể tin.

Bịch một tiếng bạo vang!

Ở trước người Diệp Phi, chẳng biết lúc nào đích xuất hiện một thanh trường kiếm đen nhánh, cũng không thấy quán chú pháp lực khổng lồ chế như thế nào, chỉ bằng vào bản thân hắc kiếm, liền đem lam nhận bắn ra mà bay. Mà toàn bộ tràng diện đánh nhau, lúc này cũng là trở nên yên tĩnh lại.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Kim Hà Cốc

“Pháp bảo? không giống như là một loại pháp bảo! hắc hắc, xem ra lần này đuổi theo ngươi, thật đúng là thu hoạch không nhỏ.” lão giả nhìn một chút hắc kiếm trôi lơ lửng phía trước Diệp Phi kia, ánh mắt sáng lên nói.

“Thúc thúc, kia, đó là pháp bảo?” Tần Xa cũng là có chút không dám tin tưởng hỏi.

Nghe vậy, lão giả mỉm cười gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Tốt, đem tiểu tử này giết, lại đem bảo vật thu lấy, chúng ta cũng nên đi rồi.”

Hai tay cầm quyền, Diệp Phi sắc mặt một ngưng, miễn cưỡng đánh ra một đạo pháp quyết, ông một tiếng, trường kiếm màu đen ở giữa không trung hơi chấn động một cái, Diệp Phi chỉ cảm thấy trong cơ thể pháp lực trong khoảnh khắc bị hút một cái mà vô ích.

Bá đích một cái, trường kiếm hắc mang lóe lên không dứt, bốn phía hắc khí lượn quanh, truyền ra từng trận tiếng quỷ khóc sói tru. Mơ hồ một cái, trường kiếm màu đen hướng phía hai người lão giả bắn nhanh đi.

“Linh áp thật là mạnh mẽ!” lão giả thần sắc vừa động nói, thần thức tựa hồ truyền ra một trận run rẩy, nhưng cũng không có sợ hãi ý tứ, một đạo pháp quyết đánh vào phi hành pháp khí dưới chân, ông một tiếng, hướng nơi xa bắn nhanh đi.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, trường kiếm màu đen phốc một tiếng, đâm vào đến chỗ lão giả lúc trước đứng.

Ừng Ừng, một tiếng nổ rung chuyển truyền ra! mặt đất xuất hiện một cái hố lớn.

Bùn đất bắn ra xung quanh, bị khí lăng hướng bốn phía cuồng chuyển bắn đi, cách đó không xa thân ảnh của lão giả cùng Tần Xa trong nháy mắt liền bị bao phủ ở trong đó.

Một lát sau, cát đá rơi xuống, bụi đất tiêu tán một ít, một màn hào quang lam nhạt thoáng hiện ra, xuất hiện thân ảnh lão giả cùng Tần Xa hai người ở bên trong màn hào quang, vô luận là cát đá bốn phía, còn là bụi đất mông lung, cũng không chạm đến được trên người của họ, liền bị màn hào quang màu lam nhạt kia cản trở lại.

‘ho khan một cái!’ một ngụm máu tươi phun ra, Diệp Phi vốn là liền bị thương không nhẹ, mới vừa lại bị U Minh Phệ Hồn Kiếm đem pháp lực hấp thu không còn, lại bị mặt đất chấn động làm cho trước mắt Diệp Phi tối sầm.

Miền cường nằm ở trên mặt đất, cặp mắt mông lung nhìn thấy lão giả khoát tay, một đạo kiếm khí lam mang hướng mình bắn nhanh tới, Tần Xa khỏe miệng mang theo một tia tàn nhẫn cười lạnh.

Mà ở trước lúc Diệp Phi hoàn toàn hôn mê một khắc, trong lúc mơ hồ, trong tầm mắt một đạo quang hà xuất hiện, hướng kiếm khí lam mang chợt lóe đi, cùng lúc đó, Diệp Phi trong đầu tựa hồ nhiều một ít gì, đang suy nghĩ cẩn thận cảm ứng đích xem, chính là hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

.....

Thiên Nhai tông Khôn Nghiễm điện, giờ phút này đang có ba bốn mươi tên đệ tử xúm lại ở một tòa lôi đài bốn phía, trên lôi đài, một tên mặt dài thanh niên nằm ở trên lôi đài, khỏe miệng mang theo vết máu, mặt âm trầm nhìn tên thiếu niên đối diện.

Tên thiếu niên kia ngang nhiên đứng thẳng trên lôi đài, hai tay sau lưng, thần thái tự nhiên, mặt không biểu tình nhìn mọi người dưới đài, nhẹ giọng nói: “Người nào còn không phục? sau này, tốt nhất ít tới tìm ta phiền toái, nếu không, lần sau ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình như vậy.”

Vừa dứt lời, bạch y thiếu niên vung tay áo bào, cũng không quay đầu lại người nhẹ nhàng rơi xuống lôi đài, hướng phía ngoài Khôn Nghiễm điện đi tới. Nhìn qua ngược lại có mấy phần buồn chán không để ý.

Người dưới đài thấy vậy, không khỏi xì xào bàn tán!

“Đình Trữ sư huynh quả nhiên lợi hại, lại đệ tử cũ đứng hàng thứ mười cũng đánh bại, ai, chúng ta những thứ này đệ tử cũ thật là xấu hổ a.” một tên trung niên mặt vuông điều đầu hoàng nào nói.

“Còn phải nói, Đình Trữ sư huynh là thần tượng của chúng ta, chúng ta cũng đều là cùng với Đình Trữ sư huynh là một nhóm!” một tên thiếu niên cười ha hả nói, giống như đang tự khen chính.

Bên kia, mấy tên nữ tu tụ tập ở cùng nhau, từng cái một mi phi sắc vũ đích đang nói cái gì!

“Oa, Đình Trữ sư huynh thật là thần vũ a, thật là anh tuấn khí phách!” một tên thiếu nữ tuổi không có bao lớn, sắc mặt ửng đỏ, hai tay ôm đôi má nhìn xa xa Đình Trữ, như thế nói.

“lạc lạc, tiểu Mẫn sư muội lại hoa si liễu, nếu không chúng ta giúp ngươi nhún nhủ một phen.” một tên hoàng y thiếu nữ, che miệng cười nói. Một đôi con ngươi hết sức linh động, tràn phóng về giao hoạt.

“Lê Nhu sư tỷ, ngươi cũng đừng giấu cọt Mẫn nhi đi, sư phó nói gần nhất muốn cho ngươi bế quan đánh vào bình cảnh Trúc cơ kỳ, nói như vậy, một khi tấn cấp thành công, đó chính là Nhất Phi Trùng Thiên, có thể tiến vào ‘Tàng Thư Các’ chọn lựa công pháp thích hợp, nơi đó mới là chứa đựng công pháp thần thông chân chính của Thiên Nhai tông ta a.” bị kêu là tiểu Mẫn đích cô gái khẽ mỉm cười, như thế nói.

“hừ, ban đầu dựa vào Lục Vân sư huynh chiếu cố ngươi, bây giờ lại muốn lôi kéo đình Trữ sư huynh? thật là làm cho người xem thường, đình Trữ sư huynh là nhân vật nào? mặc dù chưa tấn cấp Trúc cơ kỳ tiến vào Tàng Thư Các chọn lựa, nhưng Cam sư thúc cũng sẽ truyền thụ cho một ít cường đại công pháp.” lúc này, một tên thiếu niên mập lùn mặt không cam lòng nhìn Lê Nhu, như thế nói, người này, chính là trước kia đi theo bên cạnh Lục Vân, Chu Nam.

“Ngươi!” tiểu Mẫn thấy vậy, mặt tức giận về, vừa muốn mở miệng nói những gì, nhưng là bị Lê Nhu ngăn lại.

“Ài, Đình Trữ sư huynh, chờ ta một chút!” Chu Nam nhìn thấy Đình Trữ phía xa xa, gương mặt hơn ha hơn hờ, một bộ thân quen lắm chạy theo.

Mới vừa vừa đi tới cửa, chợt, Chu Nam sắc mặt xuất hiện một tia nghi ngờ, nhẹ giọng nói: “Di, thế nào nóng như vậy?” nói xong, Chu Nam vừa đưa tay hướng về phía sau sờ sờ, vừa quay đầu nhìn phía sau.

Mà áo bào trên cái mông Chu Nam, chẳng biết lúc nào phải dăng lên một ngọn lửa, Chu Nam thấy vậy mặt liền biến sắc, má ửng một tiếng vọt ra khỏi Khôn Nghiễm cửa điện, cũng không kịp nghe thấy một trận cười nghiêng ngả phía sau.

Chỉ có trong đám người, Lê Nhu, về mặt đắc ý nhìn cửa, một đôi con ngươi linh động hết sức, chớp động một tia giao hoạt.

.....

Cũng trong phạm vi Thiên Nhai tông, có một chỗ hấp cốc sinh mẫn chương khí, nơi này cao cấp yêu thú cực kỳ hiếm thấy, nhưng cũng bởi vì chương khí khá nhiều, cho nên ít nguyện ý xâm nhập trong cốc, nhưng bên ngoài cốc sẽ thường xuất hiện một ít đệ tử Thiên Nhai tông tới rèn luyện.

Nơi này sơn cốc được đặt tên là —— Kim Hà Cốc!

Sâu trong Kim Hà Cốc, có một ít bụi cây hỗn loạn, đang sinh trưởng tươi tốt, mặt đất thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng cỗ thi thể dã thú, mùi máu tanh phiêu tán ở bốn phía, một ít yêu thú cấp thấp mới vừa vừa đến nơi này, chính là sẽ xa xa đi vòng qua một bên, cho dù là yêu thú có chút linh, cũng từ sẽ không xuất hiện chỗ này.

Bởi vì đang ở trước đây không lâu, nơi đây diễn một cuộc đại chiến, một con yêu thú cao cấp Tụ Hạch Kỳ, Cự Viên, cũng là bá chủ cái mảnh giải đất này, lại bị một con mãng xà màu xanh nuốt xuống, cái này không khỏi làm cho một ít yêu thú trong lòng run sợ, không dám ở nơi này hiện ngang đi lại.

Cũng vì vậy, con mãng xà màu xanh mới trở thành bá chủ mới ở chỗ này! Không có ai dám trêu chọc quyền uy.

Một ngày này, ở bên ngoài uy phong lẫm lẫm bá chủ, hẳn là hóa thân một cái tiểu xà màu xanh chừng ba thước, ghé vào nơi nào đó trong sơn động trên một tảng đá, ánh mắt có chút nước long lanh uông uông, nhìn về phía trước một chỗ trên thạch đài, có một bạch y thiếu niên hai mắt nhắm nghiền.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Quy Nguyên Quyết

Kim Hà Cốc, một chỗ bên trong sơn động, bốn phía ánh sáng có chút mờ tối nhưng vẫn có tia sáng xuyên vào, bụi bay chậm chậm, một con rắn nhỏ màu xanh lấp ló trườn lên bên trên một cái cột đá, phía đối diện nó lại có một tên bạch y thiếu niên hai mắt nhắm nghiền, nằm bẹp một chỗ trên thạch đài không nhúc nhích.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bạch y thiếu niên ngón tay giật giật, một lát sau, hai mắt hé ra một cái rất nhỏ, nhưng ngay sau đó chính là lại nhắm nghiền, phảng phất không quá thích ứng không gian bốn phía.

Hồi lâu, thiếu niên lần nữa chậm rãi mở hai mắt ra, tựa hồ là dần thích ứng, ngay sau đó đánh giá hoàn cảnh chung quanh, phát hiện mình đang ở trong một cái sơn động.

Tên thiếu niên này, chính là tại ba ngày trước, trước mặt Trúc Cơ kỳ tu sĩ bị hôn mê đi, Diệp Phi. Nhưng không biết như thế nào xuất hiện ở nơi này.

Giùng giằng ngồi dậy, Diệp Phi sắc mặt một trận vận vẹo, quanh thân truyền ra một trận đau nhức, vỗ nhẹ nhẹ cái ngực, sắc mặt tái nhợt, trên mặt xuất hiện một vết nghi hoặc.

Bởi vì trong đầu của mình, chợt nhiều hơn một loại ấn ký!

“Tiểu Thanh? là người sao?” nói xong, Diệp Phi thần thức vừa để xuống ra, hướng cột đá nơi xa nhìn nhìn.

“Chủ nhân, là ta, người cũng là hôn mê ba ngày đi, nhưng coi như còn đã tỉnh lại, bắt đầu nhưng là làm ta sợ muốn chết! chủ nhân nếu là đi, tiểu Thanh cũng sẽ không sống một mình, ô ô!” trên cột đá con rắn nhỏ màu xanh, hướng về phía Diệp Phi truyền âm nói, hai con mắt long lanh, hẳn là lóe ra một tầng hơi nước. Nhìn qua đáng vẻ thật là đáng thương.

Vèo một tiếng, màu xanh con rắn nhỏ phi đến bên thân Diệp Phi, đem Diệp Phi quán quanh, đưa đầu nhỏ, ở Diệp Phi trước người thẳng thẳng.

Mà Diệp Phi thấy vậy, lòng có chút vui mừng nhưng ngoài mặt không chút nào cảm động của chủ tớ lâu ngày gặp lại.

“Người hay là thôi đi, chớ có đóng kịch trước mặt ta, ta còn không biết người đang biểu diễn?” Diệp Phi cười nói, một tay gõ một cái lên đầu con rắn nhỏ màu xanh.

Ba, con rắn nhỏ màu xanh trũng chiều liền vận vẹo, tránh né ra bên cạnh Diệp Phi, trong mắt sương mù biến mất không thấy, đổi lại một bộ giáo hoạt vẻ, hướng về phía Diệp Phi truyền âm nói: “chủ nhân, lâu ngày không gặp người không thể phối hợp một cái sao, làm gì cứ đâm xuyên ta, tuy nói tiểu Thanh không nhất định theo chủ nhân đi tìm chết, nhưng ít nhất nửa đầu còn là thật....!”

Lúc này, con rắn nhỏ màu xanh ánh mắt có chút u oán, nhìn Diệp Phi.

“Đúng rồi, tiểu Thanh, trước là chuyện gì xảy ra?” Diệp Phi dò hỏi.

Tiểu Thanh còn lại là chậm rãi ở một bên giảng giải cho Diệp Phi nghe, thì ra là trước lúc Diệp Phi hôn mê một khắc, trong đầu chợt cảm thấy linh thú ấn ký rõ ràng, mà nhìn thấy phải đạo quang hà kia, chính là tiểu Thanh xuất hiện, ngăn cản lão giả Trúc Cơ kỳ kia công kích.

Sau đó hai người Tần gia ngược lại cũng là gặp bị kịch, tự nhiên không biết từ nơi nào lại nhảy ra một con yêu thú, tu vi lại là đạt tới Tụ Hạch kỳ Trung cấp đỉnh phong, đây chính là tương đương với nhân loại Trúc Cơ trung kỳ tu vi, tên lão giả kia bất quá là Trúc Cơ sơ kỳ, như thế nào là đối thủ của tiểu Thanh, cứ như vậy, trải qua một phen thăm đầu sau, cả hai người cũng đều ô hô bị tiểu Thanh nuốt xuống.

Rồi sau đó tiểu Thanh thu hồi tất cả bảo vật, mang theo Diệp Phi, tính toán hướng Đoạn Thiên Nhai, nhưng ở trên đường cảm giác được một chỗ sơn cốc có hơi thở yêu thú, chính là vọt vào sơn cốc, trong lúc cùng một con yêu thú triển khai một cuộc tranh đoạt lãnh địa, cuối cùng tiểu Thanh hơn một bậc. Trở thành bá chủ ở chỗ này.

Ước chừng một bữa cơm công phu, tiểu Thanh đem sự tình trải qua đại khái nói một lần, Diệp Phi biết, mình đã ở nơi này hôn mê những ba ngày.

Hơi suy nghĩ một chút, Diệp Phi nhướn mày, nhẹ giọng nói: “tiểu Thanh, người bây giờ nhưng có nắm chắc địch lại nhân loại Trúc Cơ đại viên?”

“Nghe vậy, tiểu Thanh đầu tiên là nghi ngờ quan sát Diệp Phi một cái, ngay sau đó lên giọng ngang ngang nói: “Chủ nhân, tuy nói ta không thể đem hắn đánh bại, nhưng hắn cũng tuyệt đối không tổn thương được tới tiểu Thanh, hắc hắc, nuốt xong chỉ biến dị Bạch Hổ cùng dung hợp huyết mạch, tiểu Thanh hôm nay chính là bản lãnh lớn đấy, cũng không phải trước kia có thể so sánh.” con rắn nhỏ màu xanh thao thao bất tuyệt.

Mà Diệp Phi nghe vậy, lại là thở dài một tiếng, lấy mình đối với tiểu Thanh đích hiểu rõ, nó nói như vậy phần lớn là nói nhảm, căn bản chính là hắn không có nắm chắc, dù là chưa đến năm thành nắm chắc, tính tình tiểu Thanh chính là sẽ không chút do dự nói có thể.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi thở dài nói: “tiểu Thanh, nói thật cho người biết, ta bây giờ chỉ còn dư lại hơn nửa năm tuổi thọ, hôm nay không cách nào đi báo thù, ngay cả người cũng không phải đối thủ của hắn, người bây giờ, tốt hơn là nên rời đi đi.”

Nghe vậy, tiểu Thanh hẳn là quơ quơ đầu nhỏ, truyền âm nói: “Chủ nhân, người có bệnh sao? vậy người vì sao không chữa bệnh a? không phải nhân loại có được sư, thần y gì đó có thể chữa bệnh cho các người sao?”

Nghe lời ấy, Diệp Phi lắc đầu cười khổ nói: “Được sư? Thần y? ngay cả đan dược thất phẩm cao cấp nhất của U Châu, đều không thể chữa trị được, người nói ta còn có cái gì hy vọng ở đó? bắt quá, hiện tại chưa chết được!”

Nói xong, trong ánh mắt thiếu niên, xuất hiện một tia quật cường kiên nghị. Hai quả đấm nắm thật chặt.

“Chủ nhân, người xem đây là cái gì, xem người có thể dùng được hay không, đây là ta ở sâu trong Đoạn Thiên Nhai lấy được.” nói xong, tiểu Thanh há mồm phun ra, một đạo hào quang màu xanh da trời, bá một cái, một viên tinh cầu lớn nhỏ như nguru nhân, hào quang dập dòn, màu sắc xanh biếc mượt mà, xuất hiện ở trước mặt Diệp Phi.

Nhìn tinh cầu màu xanh lá cây một chút, Diệp Phi đưa tay bắt tới đây. “Đúng rồi, tiểu Thanh, người không phải là ở trong Đoạn Thiên Nhai sao? Như thế nào biết ta ở chỗ này mà đến?”

“hắc hắc, ban đầu chúng ta vừa rời đi Đoạn Thiên Nhai, chúng ta không phải là cứu một tên đệ tử Thiên Nhai tông sao? trước chủ nhân cũng nói qua muốn xếp vào đại tông môn nào đó, cho nên tiểu Thanh tính toán đi Thiên Nhai tông thử một chút vận khí.

Không nghĩ tới ở phụ cận cái núi đầy sương mù chỗ Thiên Nhai tông phục hơn nửa tháng, lại gặp được tiểu tử Kim Tử kia, hắn và hai tiểu tử cô cô, nghe bọn hắn nói Kim Tử mới vừa cùng người tách ra không lâu, mà người phải là Dược Thần Cốc.

Tiểu Thanh lại dùng thủ đoạn hỏi thăm một chút, mai phục phụ cận rồi dọa nạt mấy tên tu sĩ cấp thấp, cuối cùng là biết được đại khái địa điểm Dược Thần Cốc, nếu không sớm đã sớm chạy tới với chủ nhân.” tiểu Thanh giãi giải cho Diệp Phi.

Mà Diệp Phi lại là vừa nghe tiểu Thanh truyền âm vừa nghĩ tên này chưa nói được, để hỏi được đường chắc cũng tốn không ít công phu, bên cạnh lông mày cũng khẽ nhíu mày nhìn nhìn viên tinh cầu một chút.

Thật ra thì màu sắc tinh cầu cũng không đồng nhất, bên ngoài có một đạo sáng sáng, lượn quanh bốn phía trập trập sương mù màu xanh lá cây, những thứ này cũng không ly kỳ, đưa tới Diệp Phi chú ý nhất là, trên đó có từng chữ nhỏ nhỏ kim sắc. Lúc ẩn lúc hiện, thần bí dị thường.

Mà trải qua Diệp Phi nghiên cứu hồi lâu, mới nhìn ra đại khái, Diệp Phi trong mắt không khỏi thoáng qua một vẻ vui mừng, trên mặt mang hiện lên chút hưng phấn.

Trên chữ nhỏ trong tinh cầu ghi lại, là một loại công pháp, tên là ‘ Quy Nguyên Quyết ’, nhưng ai sáng tạo hay thuộc môn phái nào cũng không có ghi lại. Một cái nghĩ đến rồi thôi, không biết ai sáng tạo ra cũng không quan trọng, có lẽ cao nhân không muốn lộ danh, Diệp Phi cũng không có quá mức để ý những thứ này.

Theo công pháp này ghi lại, sơ kỳ, cần phối hợp với viên tinh cầu màu xanh lá cây này tu luyện, tu luyện sau, có thể khuếch trương đan điền, pháp lực nếu so với những người khác hùng hậu hơn không ít, chủ yếu nhất là, tốc độ khôi phục pháp lực nhanh hơn bình thường nhiều.

Có chỗ tốt như thế, cùng cấp đối chiến, đây chính là ưu thế hơn một bậc, hao hết pháp lực của địch nhân, mà người tu luyện công pháp này vẫn sinh long hoạt hổ.

Coi như đối phương muốn khôi phục pháp lực nhanh, cũng là cần dựa vào ngoại vật như linh thạch hay đan dược, mà người tu luyện công pháp này, tăng tốc vận công pháp, chính là có thể nhanh chóng thu nạp thiên địa nguyên khí bốn phía.

Chớ nói đối chiến, coi như là ngồi tĩnh tọa tu luyện, cũng là chiếm hết thiên cơ, không biết nếu so với người khác tiết kiệm bao nhiêu thời gian, tốc độ tu luyện cũng là tăng lên không ít.

Mà để cho Diệp Phi nhất vui mừng chính là, tu luyện ‘ Quy Nguyên Quyết ’ sau, sơ kỳ chính là có thể cải thiện thể chất, gia tăng độ lớn của kinh mạch, cũng như độ dẻo dai, thậm chí có thể đã thông kinh mạch ẩn trong cơ thể, làm cho pháp lực vận chuyển thông suốt, lúc cường chuyển pháp lực cũng sẽ không vì kinh mạch quá yếu mà vỡ nát. Còn tăng tồn trữ pháp lực thì đến hậu kỳ mới có thể. Nhưng sơ kỳ như thế cũng làm Diệp Phi quá mức kinh hi rồi.

Sắp chết đuối lại vớ được cọc, như thế nào không vui sướng, tựa hồ để cho Diệp Phi quên mất đau đớn trên người, mơ hồ cảm thấy, công pháp này nếu có thể tác dụng với kinh mạch vậy nhất định có thể tốt với cái bệnh kinh mạch tổn thương của mình, đã thông mấy chỗ bế tắc kia, như thế, cũng không cần đi đâu tìm kiếm đan dược nữa.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi trên mặt sắc mặt vui mừng hẳn, phân phó tiểu Thanh giúp kỳ hộ pháp, còn mình là cẩn thận tìm hiểu Quy Nguyên Quyết, tu tập thử xem hiệu quả ra sao, mà tiểu Thanh tuy nói không quá tình nguyện, nhưng cũng là nghe lời canh giữ ở cửa động. Chẳng qua là thỉnh thoảng cũng rời đi chơi một hồi.

Qua hơn phân nửa tháng lâu, Diệp Phi trong lúc trừ ăn ra ít đồ, chính là tìm hiểu Quy Nguyên Quyết, cho đến bây giờ tiểu Thanh là có chút nhàm chán, Diệp Phi mới chậm rãi mở ra hai mắt.

“tiểu Thanh, đoạn thời gian này tạm thời đừng ham chơi, ta muốn tu luyện một cái cái thiên công pháp, nếu là thành công, có thể ta sẽ phá vỡ vận mệnh, cũng có thể sẽ đánh vào bình cảnh Trúc Cơ kỳ.” Diệp Phi nhìn tiểu Thanh, sắc mặt trịnh trọng nói.

Thấy Diệp Phi trịnh trọng như thế, tiểu Thanh nghĩ nghĩ rồi gật đầu một cái, cũng không có nói gì, lười biếng cuộn tròn giữ ở cửa động, mà Diệp Phi hai mắt nhắm lại trong đầu diễn luyện mấy lần phương pháp tu luyện Quy Nguyên Quyết.

Cầm thấy không chút sơ hở nữa, Diệp Phi liền đem viên tinh cầu màu xanh lá cây tinh cầu nuốt vào trong miệng, một tay bấm ra một đạo pháp quyết cổ quái, bá một cái, quanh thân quang hà chột lóe.

Quang cầu trong miệng theo Diệp Phi thi triển pháp quyết biến hóa đi, hần là tản mát ra quang mang nhu hòa, từng tia màu xanh lá cây thấm vào vào kinh mạch trong cơ thể, mà pháp lực trong cơ thể, lấy một loại phương thức kỳ quái, đi tới đi lui, mang tia màu xanh lá cây vận chuyển vòng quanh.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Trúc Cơ (Thượng)

Thiên Nhai tông khu vực chủ điện, trong một gian tĩnh thất, Kim Tử sắc mặt nghiêm nghị đứng thẳng, ở đối diện trên một khối bồ đoàn, một lão giả mặc hoàng y, sắc mặt an tường nhìn Kim Tử.

“Từ Nhi, nếu ngươi cũng đã tìm kiếm nửa năm thời gian, bây giờ cũng nên để tâm xuống, Diệp Phi căn bản không cách nào đi quá mười tám tuổi, nếu như hần còn sống, cũng đã sớm trở về Thiên Nhai tông.

Tuy nói hần là ân nhân cứu mạng của ngươi, nhưng ngươi cũng vì hần mà bỏ ra không ít, như thế, cũng tính không thẹn với đoạn tiền duyên này, bây giờ, việc làm cũng đã làm rồi, ngươi cũng có thể an tâm tu luyện.

Ngươi xem những người cùng Diệp Phi cùng nhau tiến vào tông môn, Đinh Trữ, Tân Mạnh, trước sau cũng đã tấn cấp Trúc Cơ kỳ, ngay cả nữ đệ tử Lê Nhu của Ngô sư thúc, cùng với đệ tử Quan Thanh của Thương sư thúc ngươi đều là tấn cấp liễu Trúc Cơ kỳ.

Mà bọn Tần Dật, Phong Ngang, cũng đang đang bế quan trùng kích bình cảnh Trúc Cơ, ngươi thân là sư huynh trong Thiên Nhai tông, bây giờ chẳng qua là đạt tới luyện khí tầng chín, hai năm qua, cơ hồ không có an tâm tu luyện, phụ thân cũng biết lo lắng chạy chuyện bằng hữu.

Lần này, mọi chuyện cũng coi như không thẹn, ngươi nên tu luyện thật tốt, ngươi là nên hiểu ý tứ của phụ thân? ” hơi mang một tia khiển trách, nhưng sắc mặt lão giả thủy chung bình thản, khí độ hiền lành.

Người nói chuyện, chính là phụ thân của Kim Tử.

Kim Tử nghe vậy, gật đầu một cái, trên mặt thoáng qua vẻ bi ai, ở Thiên Nhai tông nhiều năm như vậy, bởi vì thân phận của mình, mà người kết thân không ít, nhưng chân chính tính là bằng hữu, cũng là không có một ai, đến lúc gặp được Diệp Phi như vậy, lại là ân nhân cứu mạng của mình, hôm nay hần là mệnh lại về đất, Kim Tử có thể nào không cảm khái.

“Phụ thân, người yên tâm đi, Từ Nhi sẽ không làm ngài mất thể diện, lần này ta cũng chuẩn bị bế quan, đánh sâu vào bình cảnh Trúc Cơ kỳ, tranh thủ nhất cử phá quan, sẽ không để những người khác bỏ rơi quá xa đấy.” Kim Tử sắc mặt trịnh trọng nói.

Lão giả nghe vậy, mặt ngậm mỉm cười gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Ừ, như thế rất tốt, Trúc Cơ đan đi mẹ ngươi nơi đó cầm đi, phụ thân chờ tin tốt của ngươi.”

Kim Tử nghe vậy, nghiêm sắc mặt gật đầu một cái, xoay người rời đi tĩnh thất.

“Ai, hy vọng lần này tấn cấp thành công đi, hai viên Trúc Cơ đan này, cũng là hao tổn không ít khí lực mới lấy được đến!” lão giả nói xong, chính là hai mắt nhắm lại, tiếp tục tĩnh tọa.

Thiên Nhai tông gần ngàn tên đệ tử, có thể thành công Trúc Cơ, không một ai không phải là nhóm đệ tử đỉnh phong, thiên tư hơn người, mà Thiên Nhai tông nhiều năm như vậy lắng đọng xuống, cũng bắt quá gần hai mươi tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ.

Thứ nhất là tấn cấp thất bại tỷ lệ quá cao, thậm chí trăm chưa đủ một, thứ hai là có vài người tự thân thiên tư tốt nhưng còn chưa đủ, thế nên nếu là lúc đánh vào bình cảnh có đại lượng linh đan diệu dược duy trì xuống, ngược lại cũng không phải là không có cơ hội tấn cấp Trúc Cơ. Nhưng cũng chỉ là cơ hội lớn hơn một chút mà thôi.

Chẳng qua là, đan dược khan hiếm, mà dù có nhiều, cũng sẽ không lãng phí ở trên những tên thiên tư kém, có tấn cấp Trúc Cơ cũng sẽ không đi được bao xa, mà là để cho những người có thiên tư, có tiềm lực phục dụng lúc đột phá, cho nên, ở toàn bộ U Châu mà nói, Trúc Cơ kỳ cũng không phải là đặc biệt nhiều, nhưng tu sĩ Trúc Cơ kỳ mới là chủ lực của toàn bộ tu tiên giới U Châu.

Về phần Ngưng Đan kỳ cao cấp tu sĩ, ở U Châu này càng là tồn tại phượng mao lân giác. Không có chuyện lớn gì, cơ hồ cả ngày bế quan không ra, đều là tu luyện tu luyện.

.....

Chỗ sâu trong Kim Hà Cốc, bên trong sơn động, một đạo thân ảnh màu trắng nhắm mắt ngồi xếp bằng, trong tay nắm một ấn quyết cổ quái, quanh thân tản mát ra hào quang vàng nhạt nhu hòa.

Người này, chính là đang tu luyện Quy Nguyên Quyết đã ba tháng lâu, Diệp Phi, mà còn tiểu Thanh lại là nhắm chán ghé vào cửa động, mắt mơ màng nhìn thiếu niên.

“thế nào mỗi lần gặp chủ nhân, đều là liều mạng tu luyện như vậy, không thú vị!” tiểu Thanh ngoe cái đầu nhỏ, quan sát Diệp Phi.

Đang lúc này, bá một cái, hào quang quanh thân Diệp Phi sáng rõ lên, pháp quyết trong tay biến đổi, trong cơ thể tiếng sấm liên tiếp vang lên.

Diệp Phi chỉ cảm thấy trong cơ thể pháp lực mệnh môn vô cùng, phảng phất như mãnh thú bị phong bế đã lâu, cuộn trào như con sóng thần, mãnh liệt đích ở cọ rửa mỗi một cái kinh mạch. Thuận lợi đích hội tụ đến đan điền!

Một cỗ cảm giác không cách nào hình dung, ở trong người chậm rãi tạo thành! Diệp Phi chỉ cảm thấy cả người sung sướng thoải mái vô cùng!

“Cuối cùng thành công, một cái kinh mạch bế tắc cuối cùng rốt cục cũng đã thông!” Diệp Phi nói xong, hai mắt mở một cái, trong mắt lộ ra một tia vẻ hưng phấn. Mà vốn là tỉnh cầu lúc đầu ở trong miệng cũng là chẳng biết đi đâu.

Mà giờ khắc này trong cơ thể Diệp Phi, nguyên có kinh mạch yếu ớt, hiện tại khuếch trương chừng phân nửa, ngay cả kia vốn là kinh mạch bị bế tắc, cũng đã thông suốt không còn trở ngại, trong lúc mơ hồ, hẳn là so với lúc trước tăng kiện thêm một vòng.

Kinh mạch khuếch trương, đối với tu sĩ đích chỗ tốt cực lớn, vô luận là nén pháp lực, hay tốc độ vận chuyển, cũng sẽ có tăng trưởng, công pháp tầm thường chỉ tác dụng lưu chuyển, cơ hồ không thể nào làm được chuyện này.

Chủ yếu nhất là, Diệp Phi vui mừng phát hiện, trước ngực phụ cận cự khuyết huyết, càng là xuất hiện một cái kinh mạch mới nối thẳng với đan điền, Diệp Phi nhớ rõ ràng, lúc trước tuyệt đối không cái kinh mạch này.

“lại mở ra ra được kinh mạch ần?” Diệp Phi có chút vui mừng nói.

Nhưng Diệp Phi cũng là cũng không có vì vậy dừng tay, mà là tiếp tục khống chế một thân khí thể, cuộn cuộn đích hướng đan điền hội tụ đi.

Mà pháp lực ngưng tụ tại đan điền càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng, hẳn là tràn đầy toàn bộ đan điền, mà pháp lực bốn phía bên trong kinh mạch vô luận lẫn lộn như thế nào, vẫn không cách nào tiếp tục quán chú đến đan điền nữa, phảng phất đã sớm nén đến cực độ.

Lúc này, Diệp Phi một tay vỗ túi trữ vật bên hông, bá, một cái bình ngọc xanh biếc ónh ónh xuất hiện ở trong lòng bàn tay, một tay khẽ búng, ba, nắp bình bắn ra. Mùi đan dược nồng nặc lúc này phiêu tán khắp sơn động.

Vào!

Một viên đan dược hồng đồng đồng mượt mà, xuất hiện ở trước mắt Diệp Phi, đem bình ngọc bỏ qua một bên, một hộp đem đan dược nuốt đi vào, nhìn đáng đáp, Diệp Phi lại là muốn nhân cơ hội đánh vào bình cảnh Trúc Cơ kỳ. Mà viên đan dược kia, dĩ nhiên là Trúc Cơ đan đi.

Viên thuốc này quả nhiên là không phải tầm thường, mới vừa vào miệng, chính là trong khoảnh khắc biến thành chất lỏng, thấm sâu vào trong đan điền cùng trong kinh mạch, cảm giác khoan khoái cùng pháp lực hòa hợp cùng nhau.

Mà bên trong đan điền vốn là pháp lực như khí thể, ở một trận ngo nguẩy, hẳn là giảm bớt gần một nửa, pháp lực bốn phía kinh mạch nữa trào vào đan điền một ít. Tạo thành sương mù cuộn cuộn màu vàng nhạt.

Diệp Phi ngạc nhiên phát hiện, bên trong đan điền pháp lực tuy nói thể tích giảm bớt, nhưng trình độ hùng hậu không có giảm bớt chút nào, hơn nữa màu sắc càng ngày càng đậm, giống như pháp lực bị mạnh mẽ nén lại, cứ như vậy, nhìn qua trong đan điền pháp lực càng ngày càng ít, pháp lực quanh thân trong kinh mạch chậm rãi hướng đan điền hội tụ đi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi cảm thấy quanh thân pháp lực còn dư lại không có mấy, cơ hồ toàn bộ hội tụ đến đan điền, tạo thành một mảnh vụ hải, mà đan điền giờ phút này có cảm giác cuồng bạo.

Mảnh vụ hải màu vàng nhạt, chậm rãi lưu động, theo Diệp Phi một tay nắm quyết, pháp lực lưu chuyển đến, bên trong đan điền chợt xuất hiện một đạo hơi yếu màu vàng.

Chợt lóe rồi biến mất hạ, một viên chất lỏng chừng hạt gạo màu vàng đậm, chợt tạo thành ở giữa đan điền, mà bốn phía vụ hải nồng nặc, chính là hương chỗ chất lỏng đó chậm rãi ngưng tụ đi.

Ước chừng qua một nén nhang thời gian, Diệp Phi sắc mặt có chút tái nhợt đứng lên, trên trán hiện đầy mồ hôi hạt lớn chừng hạt đậu, chợt, hào quang quanh thân thể có vốn đang sáng rực chút ảm đạm đi.

Thần sắc vừa động, Diệp Phi lần nữa lấy ra một viên Trúc Cơ đan, không chút do dự nuốt vào.

Chương 58: Chim sẻ săn mồi

Đoạn Thiên Nhai, phía dưới vách đá cheo leo, thỉnh thoảng lại nhìn thấy mấy đội ngũ săn bắt yêu thú, tu vi đều là luyện khí kỳ, có người phía bên ngoài qua lại dò xét, có mấy tên thiếu niên còn lại là ẩn núp bên cạnh, tựa hồ đang đợi con mồi đích xuất hiện, nhưng là không dám xâm nhập quá sâu.

Vừa nhìn chính là một ít đệ tử tông môn nào đó tới đây làm nhiệm vụ rèn luyện, trước bố trí xong bầy rập, chỉ chờ yêu thú tự chui đầu vào rọ, chẳng qua là Đoạn Thiên Nhai quá lớn, những đội ngũ như thế này cũng chia ra khoảng cách hết sức xa xôi, có thậm chí căn bản chưa từng thấy qua những đội khác.

Trong đó một nhóm trong đội ngũ, vừa mới săn giết được một con yêu thú có vẻ là mới vừa tấn cấp Tụ Hạch kỳ, mọi người còn chưa có đợi từ trong vui sướng phục hồi tinh thần lại, một con Tụ Hạch kỳ Tam chi Cự Viên, không biết như thế nào một tiếng gào thét hướng mọi người vọt tới.

Thấy vậy, mọi người là mới vừa thu hồi trận pháp, ngay lúc này là không ứng phó không kịp đấy, không có trận pháp ngăn cản, bọn họ căn bản không phải là đối thủ của con yêu thú này, nếu là chạy chậm hơn một bước, thì có thể toàn bộ sẽ bị yêu thú nuốt mất. Căn bản ngay cả xuất thủ ngăn cản một cái cũng đều không kịp. Nhanh chuyển cái chân mới là thượng sách.

“A” một tiếng kêu thê lương truyền ra!

Khoảng cách gần Tam chi Cự Viên gần nhất có một tên thanh niên, bị con Cự Viên kia một cái tát đầu cốt phách rách, những người khác càng bị dọa sợ đến bủn rủn tay chân, chung quanh tán loạn.

Tam chi cự viên tựa hồ có cảm giác rất thỏa mãn, hai quả đấm hung hăng đập trên ngực, thùm thụp, miệng khổng lồ một há, lộ ra hai hàng răng to lớn, nước miếng văng tung tóe.

Nhìn phụ cận một tên thiếu niên, Tam chi Cự Viên sai bước một cái, hướng phía trước thoáng qua, mấy người khác thấy vậy, đều là sắc mặt cuồng biến hướng một bên lẩn tránh đi.

Vèo vèo vèo, ba đạo lưu quang từ nơi xa bắn nhanh ra, chớp động mơ hồ một cái, thừa dịp vọt tới trước Tam chi Cự Viên đang say máu, không có đề phòng, phốc một tiếng, chia ra đâm vào trán, cổ, cùng với ngực trái, nơi quả tim.

“Ngao hồng!” một tiếng gào thét thê lương! máu tươi cuồng phun.

Bịch một tiếng.

Mới một khắc trước còn uy phong lẫm lẫm, hung thần ác sát, trong khoảnh khắc chính là hồn về cửu tuyền, một thân khí lực cũng trôi đi mà không kịp sử dụng, theo nhất thanh muện hưởng, thân thể Tam chi Cự Viên, nặng nề té lăn quay trên đất. Toàn thân co quắp không dứt.

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh màu xám tro từ nơi xa đi tới, mơ hồ dần dần hiện ra, chính là xuất hiện ở một bên thi thể Cự Viên, vèo vèo vèo, ba đạo lưu quang từ thi thể Cự Viên chợt lóe ra, cuối cùng bay vào trong tay áo bào của đạo nhân ảnh này.

“Trúc Cơ kỳ tiền bối?” một đạo thanh âm kinh ngạc, ở phía xa, trong miệng một tên thanh niên truyền ra.

Nguyên bốn mọi người định trốn chạy, tất cả đều là dừng lại thân hình, quan sát vị mới vừa xuất hiện này, cứu những người này chính là một lão giả khô gầy.

Từ đầu tới cuối, cũng không có phát hiện lão giả sử dụng loại pháp khí gì.

Lão giả cũng không có để ý tới mọi người, chẳng những đem thi thể Tam chi Cự Viên thu lại, lại đem thi thể yêu thú lúc trước mọi người hợp lực chém chết cũng thu vào luôn.

Thấy vậy, trong đám người một người trung niên nhướng mày, nhẹ giọng nói: “Vị tiền bối này, đa tạ tiền bối lúc trước xuất thủ cứu giúp, thế nhưng con yêu thú nhỏ này, nhưng là do chúng ta lúc trước tấn tấn khỗ khỗ chém chết được đấy!”

“hừ, dám từ trong tay ‘Phong Nguyên Khiếu’ ta đòi đồ, người thật đúng là chán sống!” lão giả nói xong, giờ tay lên hướng trung niên xa xa điểm một cái.

Một màn quý dị xuất hiện, trung niên lúc trước còn sống sờ sờ, cũng không thấy có cái gì thương thế, chột sắc mặt trắng nhợt, phốc một tiếng, cuồn cuộn phun một ngụm máu tươi, ngay sau đó ngã xuống đất không động đậy.

Lão già cũng không có để ý tới mọi người, lộ ra một tia cười lạnh hướng Đoạn Thiên Nhai chỗ sâu lướt đi!

Mọi người thấy vậy, không một người dám mở miệng ngăn trở lão già kia, bởi vì danh tiếng Phong Nguyên Khiếu, hoặc nhiều hoặc ít vẫn là nghe qua một chút, người này là là Trưởng lão Tiêu Dao Cốc, tu vi liền là Trúc Cơ trung kỳ.

Người này tuy nói không phải cùng hung cực ác, nhưng cũng phải loại kiêng kiêng kỳ kỳ, lúc giết người không liền giết người, cũng không nháy mắt lấy một cái, ở toàn bộ U Châu đều là có hung danh không nhỏ, ngược lại không phải là vì y có tu vi cao tuyệt, mà là có một thân độn thuật quý dị! cho dù là Trúc Cơ kỳ đại viên mãn truy sát, đánh bại không khó, nhưng bắt lại lại là chuyện cực kỳ nhức đầu.

Cứ như vậy, một đám tu sĩ luyện khí kỳ, trơ mắt nhìn lão già áo xám rời đi, yên lặng không nói!

.....

Kim Hà Cốc, bên trong sơn động, một con rắn nhỏ màu xanh mở cặp mắt, tò mò quan sát một đạo thân ảnh màu trắng, hơi thở là tràn đầy sức mạnh.

Đạo thân ảnh này không phải ai khác, chính là Diệp Phi, đang đánh vào bình cảnh Trúc Cơ kỳ.

Lúc này, quanh thân Diệp Phi quang hà lóe lên không ngừng, một thân hơi thở phiêu hốt không chừng, hai mắt nhắm nghiền, thân thể có chút run nhẹ. Sắc mặt cũng là có chút tái nhợt.

Hô một tiếng, lấy Diệp Phi làm trung tâm, hướng bốn phía dâng lên từng quang thái màu trắng, bụi mù nổi lên bốn phía, cát đá vấy ra, kỳ trong cơ thể truyền ra tiếng dạt ba dạt ba.

Một ít tạp chất không rõ vật chất đen đen, theo mồ hôi, ở bên ngoài da Diệp Phi thấm ra, một thân áo quần sớm bị mồ hôi ướt nhẹp, một cổ khí tanh hôi truyền ra.

‘ Oanh ’ một tiếng!

Diệp Phi cảm giác trong cơ thể truyền sở hữu một loại lực lượng cường đại, bên trong đan điền pháp lực khí thể biến mất không thấy, thay vào đó là, chậm rãi chảy xuôi chất lỏng màu vàng đậm.

Cùng lúc đó, quanh đầu sương mù màu xanh da trời một trận lẫn lộn không ngừng, ở một trận tiếng ông ông sau, không gian từ bắt đầu đích ba bốn thước, chột khuếch trương trở thành hơn trượng. Mà sương mù màu xanh da trời cũng là theo đó dần dần gia tăng lên.

Một lát sau, Diệp Phi hai mắt mở một cái, ba một cái, quanh thân quang hà thu lại, lộ ra Diệp Phi mặt mày tiêu ty, nhưng trong mắt biểu lộ có chút cổ quái.

Trong mắt chớp động mừng rỡ, xen lẫn một tia phức tạp. Đây là thật sao? Thành công Trúc Cơ sao?

Là cha mẹ cả đời canh cánh, mình từ nhỏ số mệnh đã an bài, chỉ có mười tám năm tuổi thọ, vào giờ khắc này, rốt cục số mệnh bị đánh vỡ sao? sau lần này, rốt cục có thể hướng tương lai nắm thật chặt sao?

Diệp Phi hai quả đấm nắm chắc, toàn thân lại có chút run rẩy, sắc mặt có chút kích động! lần nữa cảm ứng một phen, Diệp Phi chột giờ hai tay lên quát to!

“ AAAAAAAA! ” tiếng hét thông triệt cửu tiêu vang dội sơn cốc!

“ CHA, ME, Phi nhi thành công! ta thành công Trúc Cơ, cũng sẽ không chỉ có mười tám tuổi thọ nữa, cha..... mẹ....., các người nhìn thấy không? ” đến cuối cùng, Diệp Phi thanh âm hẳn là có chút khàn khàn, hai mắt lần nữa chớp động long lanh, hẳn là nước mắt như muốn tuôn ra!

Ngồi yên hồi lâu, tựa hồ phát hiện cái gì, Diệp Phi nhướng mày, nhìn một chút trên thân tạp chất dơ bẩn đen nhánh, tâm thần vừa động, bá một cái, một đạo thủy mạc bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Phi, ngay sau đó đem thân hình bao phủ. Lưu lưu chuyển chuyển cọ rửa thân thể.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thủy mạc chậm lại, Diệp Phi toàn thân ướt nhẹp chậm rãi đi ra, sau lưng thủy mạc ở một trận sáng mờ chớp động rồi biến mất không thấy.

Tay áo bào vung lên, quanh thân Diệp Phi tản mát ra nhiệt quang nhu hòa, một thân áo bào phát phát toát ra đặng đặng nhiệt khí, chỉ chốc lát công phu, toàn thân khô ráo, sạch sẽ.

Gió mát vừa thổi, áo quần theo gió lộng, sợi tóc nhẹ vương, thân thể nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, thấy trong trong cơ thể, chất lỏng màu vàng chậm rãi chảy xuôi trong đan điền, Diệp Phi khoe miệng giương lên.

“ hắc hắc, không nghĩ tới, pháp lực là tinh thuần đến mức độ này, cùng luyện khí kỳ so sánh, căn bản không phải cùng cấp bậc, chỉ có pháp lực tinh thuần bậc này, mới có thể duy trì phi hành pháp khí đi? ” nói xong, thần thức Diệp Phi không có chút nào cất giữ đích hướng bốn phía thả ra.

Toàn bộ sơn động, từng điểm từng điểm, rõ ràng xuất hiện ở trong đầu Diệp Phi, dưới đất chỗ sâu một con kiến to, ngoài động chường khí màu trắng mỏng lung, từng cái là cây nương theo gió lay động, thỉnh thoảng cuốn theo gió bay đi.

Mặt đất một con trùng đất đang truy đuổi cái gì đó, cùng với ở chỗ xa xa, yêu thú qua lại bồi hồi, cũng không dám đến gần sơn động chút nào. Thần thức ở hướng nơi xa hơn quét tới. Chính là có chút mơ hồ mỏng lung.

“hôm nay thần thức lực, cũng chỉ có thể cảm ứng được chừng trăm trượng chừng khoảng cách, ải!” Diệp Phi bất đắc dĩ lắc đầu nói, những lời này nếu là người khác nghe được, không phải là học máu mà ngất đi.

Nếu đổi lại những người khác mới vừa Trúc Cơ thành công, thần thức bình thường cũng chính là dò xét xa chừng năm mươi trượng mà thôi, chỉ có một ít thiên tài, hoặc là thể chất đặc thù, còn có tu luyện công pháp đặc thù rèn luyện thần thức, cũng bất quá có thể phát hiện vật ở khoảng cách sáu mươi bảy mươi trượng, dĩ nhiên, nhân vật bậc này đơn giản là ít lại càng ít, cơ hồ là có thể không có mấy ai.

“Chủ nhân, chúc mừng ngài, rốt cục cũng Trúc Cơ thành công, oa ca ca!” lúc này, một đạo thanh mang từ nơi xa bắn nhanh ra, một chớp động chính là hóa thành một con rắn nhỏ màu xanh, quấn quanh một cái cánh tay của Diệp Phi. Một đôi mắt linh động chớp chớp không ngừng.

Cúi đầu nhìn một chút, Diệp Phi có chút nóng lòng muốn thử chút pháp lực, tiện thể cũng cố thích ứng tu vi trong chiến đấu, liền nhẹ giọng nói: “hắc hắc, tiểu Thanh, nghỉ ngơi điều chỉnh một chút, thu thập sau, chúng ta liền bắt đầu ở Kim Hà Cốc săn giết yêu thú! Hướng đường Đoạn Thiên Nhai, trở về Thiên Nhai tông!”

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Hoàng Tước ở sau

Một mảnh nhàn nhạt chường khí màu trắng bao phủ mặt đất, một con Tụ Hạch kỳ yêu thú thi thể nằm ở trên mặt đất, bốn phía là một mảnh hỗn độn, một mảng xa màu xanh, cùng một tên bạch y thiếu niên đứng đó.

Chính là Diệp Phi một tháng trước xuất quan, cùng Thanh Nguyên Mãng, trong Kim Hà Cốc triển khai săn giết yêu thú hành động. Một tháng thời gian, cũng đánh chết ba con Tụ Hạch kỳ yêu thú.

Xuất quan trước, Diệp Phi cũng là cẩn thận kiểm lại một chút Tàn Xa cùng lão giả túi trữ vật, U Minh Phệ Hồn Kiếm bảo vật bị đoạt ban đầu cũng bị Thanh Nguyên Mãng mang theo trở lại.

Nhưng trải qua kiểm tra một phen sau, Diệp Phi có chút hơi nhỏ thất vọng, vốn cho là vị này Trúc Cơ kỳ trung kỳ tu sĩ, trong tay tối thiểu sẽ có một món cấp thấp đích pháp bảo, hoặc là thần thông gì công pháp lưu lại.

Cho đến cuối cùng, Diệp Phi cũng chỉ phát hiện hai món cao cấp pháp khí, một món trong đó màu xám tro tiểu thuận, chừng hai ngàn khối linh thạch, Diệp Phi cũng là tặc lưỡi không dứt, tài liệu đan dược cũng không có, nhưng hắn cũng không có quá mức để ý.

Ngược lại kia Tàn Xa trong túi trữ vật, phát hiện hai bình không rõ phẩm loại đan dược, một món cao cấp pháp khí, linh thạch hẳn là có hơn bảy tám trăm khối, trừ lão giả kia cao cấp pháp khí, cùng với cái này hơn hai ngàn khối linh thạch, những thứ khác Diệp Phi ngược lại có chút không cần dùng, có cơ hội cũng chuẩn bị bán ra.

Mà trải qua lần này chạy trốn suýt chết, Diệp Phi vốn là có bốn món pháp khí, hai bộ trận pháp, bốn tấm linh phù, cơ hồ cũng là tiêu hao không còn, chỉ còn lại có một tấm ấn thân phù, cùng với Vô Ảnh Châm bị lão giả thu lấy.

Đem yêu thú thi thể thu hồi, Diệp Phi xoay thân nhìn một chút Tiểu Thanh, nhẹ giọng nói: “Trong khoảng thời gian này yêu thú tựa hồ cũng tụ hợp ở chỗ sâu, chúng ta không thể quá mức xâm nhập, để tránh phát sinh yêu thú vây công.

Chúng ta trước chạy tới Đoạn Thiên Nhai, dọc đường hướng Thiên Nhai Tông đi, tận lực tránh ra người khác.” Nói xong, Diệp Phi thân hình chợt lóe, nhảy một cái, xuất hiện ở Thanh Nguyên Mãng trên lưng.

Tiểu Thanh không nói hai lời, quanh thân thanh mang chợt lóe, vèo một tiếng, chở Diệp Phi về phía ngoài Kim Hà Cốc cấp tốc bay đi.

.....

Hơn hai tháng sau, Đoạn Thiên Nhai bên ngoài một chỗ thạch sườn núi thượng, một cái Hắc Ngô Công, đang phun ra từng đạo một chất lỏng màu đen, hướng đối diện một con Nhân Hồ Thiểm bắn nhanh đi, đáng vẻ nhìn qua có chút dư tợn.

Mà con kia Nhâm Hồ Thiềm vừa mới tiếp xúc đến màu đen kia chất lỏng, da chính là một trận bạo tạc, bốc lên đặng đặng hắc khí, một cỗ mùi hôi thối khó ngửi truyền ra.

Chỉ chớp lát công phu, Nhâm Hồ Thiềm chân sau đạp một cái, mất đi sinh mạng hơi thở, thấy vậy, Hắc Ngô Công hai hàng chân đen chẳng chịt ngoạ nguậy, chuẩn bị hưởng thụ con mồi của mình.

Mà đang ở lúc này, một đạo bạch mang từ nơi xa hướng Hắc Ngô Công bắn nhanh tới, như sớm có chuẩn bị, Hắc Ngô Công đứng lên nửa người, chân đen chẳng chịt một bữa huy động.

Vèo vèo, từng đạo một rất nhỏ màu đen hắc tuyến chợt lóe ra, hướng bạch mang nghênh tới.

Tích tích ba ba, một trận âm thanh vang truyền ra, nhẹ nhẹ hắc tuyến trong khoảnh khắc treo đầy một tầng màu trắng sương lạnh, bị đóng băng rơi vào mặt đất.

Cùng lúc đó, một cái màu xanh cự mãng, chở một tên bạch y thiếu niên, xuất hiện ở Nhâm Hồ Thiềm bên cạnh, thiếu niên mặt vô biểu tình nhìn đối diện sắc Hắc Ngô Công.

“Tụ Hạch kỳ trung cấp yêu thú, Hắc Ngô Công độc tính cực mạnh, hẳn là như vậy đơn giản đánh chết một con Tụ Hạch kỳ Nhâm Hồ Thiềm, Tiểu Thanh, chúng ta cẩn thận một chút.” Bạch y thiếu niên phân phó nói, không phải là Diệp Phi còn là người nào.

Hắc Ngô Công trên đầu hai cái xúc giác kinh hoàng, chân đen chẳng chịt chậm rãi ngoạ nguậy, phảng phất đánh hơi được khí tức nguy hiểm, lạng lẽ lui về phía sau, chớp động hồng mang trong hai mắt chăm chú nhìn Diệp Phi cùng Tiểu Thanh, truyền ra tiếng hí, tựa hồ đang cảnh cáo một loại.

“Vèo” một tiếng!

Một đạo lam quang bắn nhanh ra, chính là thanh đoản đao màu xanh lấy được từ lão giả đuổi giết Diệp Phi kia, hôm nay cũng là rơi vào tay Diệp Phi trong, mà Diệp Phi cũng là từ trên lưng Tiểu Thanh nhảy xuống.

Thấy vậy, Hắc Ngô Công đứng lên nửa người, vô số chân đen huy động không dứt, màu đen hắc tuyến bắn nhanh ra, hướng đoản đao màu xanh bắn nhanh đi.

Mà đoản đao kia sắc bén chặt đứt hắc tuyến không dứt, nhưng cuối cùng vẫn còn bị màu đen hắc tuyến trói buộc ở giữa không trung, không cách nào động đậy.

Cùng lúc đó, Tiểu Thanh nhanh chóng đi vòng qua một bên, ngăn chặn Hắc Ngô Công đường lui, trong miệng phun ra từng đạo một bạch mang hướng Hắc Ngô Công công kích, nhưng cuối cùng bạch mang cùng màu đen hắc tuyến, bất phân thắng bại rơi xuống đất.

Tê tê!

Hai đạo hắc mang bắn nhanh ra, đúng là hai đạo độc dịch chia ra đánh về phía Diệp Phi cùng Tiểu Thanh, cùng lúc đó, Hắc Ngô Công tựa hồ biết loại người thân thể nhỏ yếu khuyết điểm, một thân hắc mang chợt lóe, thân thể chợt tăng gấp đôi có, hướng Diệp Phi lao tới.

Thấy vậy, Diệp Phi thần sắc vừa động, một tay vỗ một cái bên hông, một tiểu thuẫn màu xám chợt lóe ra, đón tới, đột nhiên biến thành ba thước lớn, cùng màu đen độc dịch vừa mới tiếp xúc, phát ra xuy xuy tiếng, bốc lên trận trận hắc khí.

Không có thời gian để ý tới những thứ này, bởi vì Hắc Ngô Công đang nhào tới, ở khoảng cách hai ba trượng, Diệp Phi dưới chân bạch mang chợt lóe, thân hình nhanh chóng hướng một bên lao đi.

Bá, một trận màu đen hắc khí hướng Diệp Phi cuốn tới, mặc dù không biết có cái nguy hiểm, nhưng Diệp Phi cũng không dám dính chút nào, thân hình chợt lóe né tránh khỏi.

Mà lúc này, bên trong hắc khí kia, không có dấu hiệu nào bắn nhanh ra vô số màu đen hắc tuyến, hướng Diệp Phi cuộn cuộn lao tới.

Một màn này quá mức đột nhiên, Diệp Phi cũng là hơi biến sắc mặt, nhưng tay cũng là không có nhàn rỗi, một đạo pháp quyết đánh ra sau, bá một tiếng, một mảnh thủy mạc ngưng tụ ra.

Sau một khắc, con người Diệp Phi chợt co rút lại, màu đen hắc tuyến kia nhìn như nhu nhược vô lực, nhưng là xuyên thấu ngưng thật thủy mạc. Hắn liền thả ra mấy viên cầu nhỏ màu đen, nhưng cũng chỉ ngăn cản vài đạo màu đen hắc tuyến.

Mà phần lớn màu đen hắc tuyến, còn lại là không có chút nào ngăn trở hướng Diệp Phi bay tới.

Một đạo bạch mang từ nơi xa bắn nhanh tới, trong khoảnh khắc liền đem màu đen hắc tuyến biến thành tượng đá rơi trên mặt đất, mà Tiểu Thanh chẳng biết lúc nào xuất hiện ở bên cạnh Diệp Phi, đuôi rắn cùng Hắc Ngô Công đánh vào nhau.

bịch một tiếng!

Hai thân thể hơi chấn động một cái, hẳn là bất phân thắng bại giằng co, Hắc Ngô Công thân thể ngắt một cái, há mồm một phun ra, màu đen độc dịch hướng Thanh Nguyên Mãng tấn công, mắt thấy là không tránh thoát.

Bá! Thanh mang chột lóe, Thanh Nguyên Mãng bên ngoài thân chột xuất hiện một tầng thật dày băng giáp, nhưng là không cách nào ngăn cản màu đen độc dịch tính hủ thực, băng giáp lấy mất thường có thể thấy được tốc độ tan rã.

Mắt thấy nắm chắc phần thắng, Hắc Ngô Công vào lúc này cũng là giáo hoạt thân hình lộn một cái, cấp tốc lui về phía sau, một bộ tính toán trốn chạy.

Nhưng sau một khắc, Hắc Ngô Công cũng là thân thể cong lên, ngay sau đó trong miệng truyền ra một tiếng thống khổ, trên mặt đất lặn lộn, trong lúc mơ hồ có thể phát hiện, nơi mi tâm toát ra màu đỏ sậm chất lỏng.

Một đạo hàn khí bạch mang bay ra, đem Hắc Ngô Công đóng băng lại, nằm trên mặt đất ở không cách nào nhúc nhích.

Thấy vậy, Diệp Phi trên mặt sắc mặt vui mừng chột lóe, không nghĩ tới con Ngô Công này khó dây dưa như vậy, không hồ là Tụ Hạch kỳ trung cấp yêu thú, mình đối phó là cố hết sức, đây cũng là trong tay mình pháp khí không quá thuận tay, công pháp thần thông càng là không nhiều, chỉ biết mấy loại pháp thuật.

“Hắc hắc, cuối cùng cũng đem chế phục, nhìn nó đối phó con kia Nhâm Hồ Thiềm, nhất định là không ngờ tới chim sẻ rình mồi, còn có chúng ta là Hoàng Tước đứng phía sau!” Diệp Phi cười ha hả vừa nói, hướng Hắc Ngô Công nhìn lại.

“Không tốt!” Diệp Phi trong miệng một tiếng quát khê, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, dưới chân bạch mang chột lóe, thân hình khẩn cấp một nhảy ra xa.

Cùng lúc đó, chỉ nghe ‘vèo vèo vèo’ ba tiếng phá không, ba đạo lưu quang chém vào chỗ lúc trước Diệp Phi đứng, nơi xa truyền ra một tiếng!

“Hắc hắc, mặc dù phản ứng không tệ, nhưng ngươi cũng chỉ có thể làm chim sẻ, lão phu mới là phía sau ngươi Hoàng Tước.” Tiếng nói vừa dứt, một đạo thân ảnh khô gầy lão già, xuất hiện ở Diệp Phi trong tầm mắt, Tiểu Thanh thấy vậy, cũng là một bộ vẻ đề phòng.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Liên thủ đối địch

Nghe lão già lạnh lùng nói, Diệp Phi không khỏi thần sắc vừa động, cái này tự xưng Hoàng Tước ở phía sau khô gầy lão già, hẳn là một tên Trúc Cơ Kỳ trung kỳ tu sĩ.

Người này một thân áo bào xám, vóc người khô gầy, mặt mũi có chút âm lãnh, nhất tinh quang lóe lên ánh mắt, tựa hồ là một người không có tình cảm.

“Nga, các hạ nói thế ý gì? chẳng lẽ Trúc Cơ trung kỳ cùng sơ kỳ, có lớn như vậy sự khác biệt?” Diệp Phi nhìn một chút lão già, có chút nghi ngờ nói.

Lão già kia cùng mình, cũng bất quá là kém một tiểu cảnh giới mà thôi, nếu nói là không có Tiểu Thanh tại chỗ này, mình nhất định sẽ rất bị động, thế nhưng lão già rõ ràng thấy được Tiểu Thanh, lại vẫn có lớn như thế lòng tin, chẳng lẽ Trúc Cơ trung kỳ tu vi, có thể áp Trúc Cơ sơ kỳ mình và Tiểu Thanh liên thủ?

“Hắc hắc, không cần có cái gì nghi ngờ, ngươi chỉ biết mấy loại pháp thuật da lông mà thôi, xem ngươi tiêu tử phải là tán tu, tình cờ thu được cơ duyên gì lên cấp Trúc Cơ, lấy được vài cái cấp cao pháp khí, lại cùng con yêu thú này kết bạn.

Cho nên ngươi cũng không đối với lão phu tạo thành uy hiếp gì, về phần một con Tụ Hạch trung kỳ yêu thú, lão phu vẫn là có thể đối phó, huống chi, nó còn bị dính độc Ngô Công kịch độc, tuy không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng khi động thủ, cũng sẽ ảnh hưởng thực lực.” Lão già mặt vô biểu tình nói.

Diệp Phi nghe vậy, đầu tiên là liếc mắt nhìn Thanh Nguyên Mãng, ở trên lưng Thanh Nguyên Mãng, đích xác là có vài chỗ da bị hủ thực dấu hiệu, hiển nhiên là lúc trước dính một ít độc của Ngô Công.

“Xem ra các hạ ở chỗ này quan sát đã lâu rồi, cùng ta có gì thù oán sao?” Diệp Phi không khỏi thăm thán lão già tâm tư âm trầm, quan sát cẩn thận, hỏi như thế, cũng bất quá là trì hoãn thời gian, tính toán khôi phục một ít khí lực.

Nghe vậy, lão già khước miệng giương lên, lạnh lùng nói: “Ba con yêu thú thi thể, cộng thêm ngươi một thân bảo vật, đáng giá lão phu động thủ, ngươi cũng không tất ở trước mặt lão phu đùa bốn tiểu thông minh, lão phu cũng sẽ không cho các ngươi khôi phục khí lực cơ hội.”

Lời còn chưa dứt, lão già giơ tay lên giương lên, thu hồi bảo vật hóa thành ba đạo lưu quang, hướng Diệp Phi bắn nhanh ra, tốc độ nhanh, một mơ hồ chính là xuất hiện ở Diệp Phi trước mắt hai ba trượng.

Hắn là tính toán trước đem Diệp Phi chém chết, sau đó chuyển tâm đối phó Thanh Nguyên Mãng.

Vào một tiếng, như sớm có phòng bị, Diệp Phi khổng chế đoản đao màu xanh, chớp động đụng vào ba đạo lưu quang trên, giữa không trung lúc này bộc phát ra một trận ông mình âm thanh.

Lưu quang thu lại, Diệp Phi phát hiện, lão giả bảo vật hắn là giống như chùy thủ một loại đoản kiếm, mỏng như tờ giấy, nhìn qua vô cùng sắc bén, chớp động màu xanh hàn mang.

“Phi kiếm?” Diệp Phi nghe nói qua loại này pháp khí, nhưng là lần đầu nhìn thấy, nghe nói loại này pháp khí lực công kích không phải là rất mạnh, nhưng phương thức công kích đa dạng, thường có kiếm trận phối hợp, chủ yếu nhất là tốc độ cực nhanh, một loại pháp khí khó có thể sử dụng.

“Hắc hắc, ngay cả phi kiếm đều không có ra mắt, quả nhiên là mao đầu tiểu tử!” Vừa dứt lời, lão giả giơ tay lên hướng ba cây phi kiếm lao đảo một chút, ông đích một tiếng, thanh mang chợt lóe.

ba cây phi kiếm chợt về phía sau vừa lui, xếp thành hình tam giác đem Diệp Phi vây vào trong, còn không đợi Diệp Phi phản ứng kịp, ba cây phi kiếm chính là nhanh chóng xoay tròn, đem Diệp Phi mơ hồ vây vào giữa.

Thấy vậy, Diệp Phi liền đem tiểu thuẫn màu xám chắn đến trước người, mặt vẻ ngưng trọng nhìn bốn phía vô ảnh vô hình phi kiếm.

Chợt, Diệp Phi thần sắc vừa động, tiểu thuẫn màu xám một mơ hồ xuất hiện ở sau lưng.

Cùng lúc đó, chỉ nghe ba một tiếng, thanh màu xanh phi kiếm vừa lúc chém lên tấm thuẫn, nhưng ngay sau đó chính là một chớp động lui trở về.

hưu!

Diệp Phi trước mắt hàn mang chợt lóe, đang suy nghĩ triệu hồi tấm thuẫn ngăn cản đã là không kịp, hơi biến sắc mặt thân thể nghiêng một cái.

Phốc, một đạo máu tươi ở Diệp Phi vai trái bắn nhanh ra, phi kiếm hàn mang chợt lóe bay trở về, ba cây phi kiếm lần nữa vây quanh Diệp Phi, tìm kiếm công kích cơ hội.

Bành!

Thanh Nguyên Mãng đuôi rắn vỗ một cái mặt đất, mang theo một trận kinh phong hướng lão giả một bay tới, cùng lúc đó, trong miệng phun ra một đạo hàn khí bạch mang, hướng lão giả cuốn cuộn một tới.

Thấy vậy, lão giả khước miệng giương lên, một tay nắm quyết, ngay sau đó hướng phía trước mặt đất một chút.

Một màn quỷ dị xuất hiện, vốn là bình thường mặt đất không có gì lạ, liền vận vẹo ngoạ nguậy, trong chớp mắt, nhô lên một cao lớn một đồng đất, ở một trận kịch liệt đung đưa, tạo thành một thân bùn đất người. nhìn qua uy mãnh vô cùng.

Ngay sau đó, lão giả trước người xuất hiện một đạo tường thủy, đem hàn mang Thanh Nguyên Mãng phún khạc ra toàn bộ ngăn trở.

bịch một tiếng!

Người đất không lồ một quyền đánh ra, đập vào Thanh Nguyên Mãng trên thân hình, hai người đều là hơi chấn động một cái, lui về phía sau một chút, ngay sau đó lại là dây dưa đầu với cùng nhau.

Mà giờ khắc này Diệp Phi còn lại là nhân cơ hội chạy ra khỏi kiếm trận, hai tay liên tiếp huy động không dứt, chẳng chịt băng nhũ, hỏa cầu bắn nhanh ra, hướng lão giả bay đi, tuy nói uy năng không lớn, nhưng nhiều như vậy cấp thấp pháp thuật Diệp gia, Trúc Cơ kỳ thi triển ra uy lực cũng là không thể xem nhẹ.

Ngay sau đó, Diệp Phi giơ tay lên một, giữa không trung đoản đao màu xanh chợt lóe, hướng lão giả chém đi.

Mắt thấy bốn phía phô thiên cái địa hỏa cầu băng nhũ hướng mình đánh tới, cũng không thấy lão giả có động tác gì, nhưng quanh thân cũng là quang hà chợt lóe, bá một cái, một tầng màu vàng nhạt màn hào quang chợt lóe ra, đem lão giả vây vào trong đó.

bành bành bành!

Bạo vang tiếng liên tiếp phát ra, nhưng vô luận là hỏa cầu, hay là băng nhũ, cũng là không cách nào phá hư đạo kia màn hào quang, điều này không khỏi làm Diệp Phi nhướng mày.

“Hộ thể linh quang?” Diệp Phi có chút nghi ngờ nói, nghe nói chỉ có Trúc Cơ kỳ trở lên mới có thể thi triển, không cần bất kỳ pháp khí bảo vật, chỉ cần thi triển, chính là có thể ngăn cản một ít pháp khí công kích, dĩ nhiên cũng phải xem tu vi người thi triển, cùng đối phương pháp khí cấp bậc, nhưng Diệp Phi thấp như vậy pháp thuật, tự nhiên có thể dễ dàng ngăn cản xuống.

Vèo vèo vèo, ba cây phi kiếm mơ hồ dưới bay vút mà quay về, đem đoản đao màu xanh ngăn cản xuống, ba cây phi kiếm quang mang cực thịnh, đoản đao màu xanh chính là có chút đánh không lại đáng về.

ùng ùng!

Một tiếng đất rung núi chuyển bạo vang phát ra, một mảnh bụi mù khuếch tán ra, Thanh Nguyên Mãng ra sức một kích, rốt cục đem người đất khổng lồ một kích mà tan, biến thành đầy trời đất vàng.

“Phốc” một tiếng!

Lúc này, Thanh Mãng hướng lão giả há miệng phun ra một đạo bạch quang màu trắng cỡ thùng nước.

“Cái gì? Thượng cổ thánh thú Bạch Hồ bốn mạng thần thông?” Lão giả trong miệng thất thanh nói, ngay sau đó về mặt liền biến sắc.

Nhớ lúc trước không thấy Thanh Nguyên Mãng thi triển qua, mà thần thông này kinh khủng uy năng, lão giả cũng là có nghe thấy, nhưng tựa hồ cũng không thể xuất hiện ở trên thân con mãng xà này. Vì vậy cũng không có quá nhiều phòng bị, hôm nay vừa thấy, lại là cách mình gần như thế, có thể nào không để cho lão giả kinh ngạc.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Thanh Nguyên Mãng biến dị

Nhìn thấy Thanh Nguyên Mãng phun khắc ra cột sáng, lão giả tuy nói kinh ngạc vô cùng, nhưng cũng không hề rối loạn, vội vàng tế xuất một tấm thuẫn mặt màu xanh da trời ngăn cản.

Bành, một tiếng nặng nề bạo vang!

Lão giả hai vai rung lên, thân hình quay ngược lại hai bước, sắc mặt trở nên ngưng trọng, hai tay pháp quyết biến đổi không ngừng, ngay sau đó hướng bốn phía huy động.

Ông một tiếng!

Lão giả trước mặt, chợt xuất hiện hồng, lam, vàng ba tiểu hình cầu, ở một trận bạo vang nổ tung mà ra, chia ra ba người khổng lồ.

Một người toàn thân đất màu vàng chiến giáp, tên còn lại quanh thân màu lửa đỏ lửa cháy sôi trào, người cuối cùng quanh thân nhện nhạo nước gợn sóng quang ảnh, nặng nề chân bước tới, cùng Thanh Nguyên Mãng dây dưa đầu với nhau.

Bành bành bành, mấy đạo trăm muện bạo vang phát ra, mấy con con vật khổng lồ đánh nhau tới hôn thiên ám địa, nhật nguyệt vô quang, Thanh Nguyên Mãng tuy nói có chút chật vật, nhưng lại cũng không có gì nguy hiểm quá lớn.

Nhưng Diệp Phi tình huống cũng không tốt hơn, lão giả khống chế ba cây phi kiếm, ép Diệp Phi từng bước lui về phía sau, chật vật không chịu nổi.

Thương lang lang!

Đoàn đao màu xanh quang mang chợt lóe, bị ba cây phi kiếm rung lên mà bay, Diệp Phi không chậm trễ chút nào đem tấm thuẫn màu xám chắn ở trước người, chợt rút vào pháp lực, ngăn cản ba cây phi kiếm.

Một trận quang mang lóe lên, ba cây phi kiếm chém lên tấm thuẫn, nhưng là bị Diệp Phi bình yên ngăn cản, thấy vậy, lão giả không khỏi nhượng mảy.

Theo lý thuyết, đối chiến như thế lâu, Diệp Phi pháp lực hẳn giảm xuống, nhưng bây giờ thoát nhìn như cũ sinh long hoạt hổ, lão giả có chút không hiểu.

Nhưng cũng không có quá mức để ý, trong tay bấm pháp quyết, ngay sau đó hướng ba cây phi kiếm xa xa một chút, vèo vèo vèo, ba cây phi kiếm về phía sau vừa lui, ngay sau đó hội tụ đến một chỗ.

Diệp Phi ánh mắt kinh ngạc, hẳn là vì một thanh trường kiếm ánh sáng chói lóa, thả truyền ra một trận ông ông âm thanh, Diệp Phi thần thức đảo qua, chính là cảm thấy một cỗ nguy hiểm cảm giác, ngay sau đó thân hình cuồn cuộn lui.

Huru!

Hắn mang chợt lóe, trường kiếm bắn nhanh ra, chém lên tấm thuẫn màu xám, Diệp Phi hợp lực khống chế tấm thuẫn ngăn cản, tấm thuẫn cũng là quang mang lóe không dứt.

Ba!

Âm thanh bạo vang, trên tấm thuẫn màu xám, một đạo vết rách rất nhỏ lan tràn ra, ngay sau đó, càng ngày càng nhiều tiếng vỡ ra lan tràn ra, thấy vậy, Diệp Phi mặt liền biến sắc, trong mắt xuất hiện một chút do dự, không chút nghĩ ngợi đem đoản đao màu xanh cho đẩy lùi trở lại.

Phốc một tiếng, tấm thuẫn màu xám rốt cục không nhìn được, từng tiếng bạo liệt mà vỡ, biến thành đầy trời bụi mang phiêu tán giữa không trung, trường kiếm chợt lóe xuyên thấu ra.

Đoản đao màu xanh chợt lóe ra, tạm thời chặn lại trường kiếm công kích, nhưng Diệp Phi cũng không có chút nào buông lỏng, vì do dự trên mặt nặng hơn, tấm thuẫn này không cách nào ngăn cản, đang suy nghĩ có hay không sử dụng U Minh Phệ Hồn Kiếm.

Ừng ừng!

Một trận kinh thiên động địa, bụi mù nổi lên bốn phía, tia lửa văng khắp nơi, quang mang đầy trời, Thanh Nguyên Mãng thân hình chợt tăng vọt bảy tám trượng, đuôi vung lên, đem ba đạo người khổng lồ đánh bạo liệt.

Há mồm phun ra một đạo cột sáng, hướng lão giả một bay tới, nhìn uy lực, cũng không phải là cùng lúc trước có thể so sánh, hiển nhiên Thanh Nguyên Mãng là thật sự nổi giận.

Mà lão giả cũng là mặt liền biến sắc, không kịp công kích Diệp Phi, vội vàng đem tấm thuẫn che ở trước người, nhưng chẳng qua là quang mang nhanh chóng bay tới, nhưng bị uy lực kinh khủng kia đánh vỡ vụn.

Lão giả khuôn mặt run lên, một tay bấm pháp quyết, hộ thể linh quang chợt lóe, hướng phía sau cấp tốc thoái lui.

Lão giả thân ảnh của đạn pháo bay ra, ở giữa không trung vạch một đường vòng cung té xuống đất, mà cột sáng kia uy lực cũng là vì vậy hao hết sạch.

Phốc, một ngụm máu tươi phun ra, lão giả sắc mặt trắng nhợt, một thân hơi thở giảm xuống hơn phân nửa, có chút vẻ sợ hãi nhìn Thanh Nguyên Mãng, lại nhìn một chút Diệp Phi.

Lau khòe miệng vết máu, lão giả thần sắc ngưng trọng, nói: “Quả nhiên là thượng cổ thánh thú Bạch Hổ bốn mạng thần thông, nhưng làm sao sẽ xuất hiện ở người một con rắn? xem ra người là một con biến dị yêu thú.

Nếu hôm nay không cách nào đắc thủ, lão phu lưu lại cũng không có gì ý nghĩa, hừ, chờ ta lần này trở về tiêu dao cốc đánh vào bình cảnh thành công, lại tới tìm người của tính số, vốn là ở nơi này Đoạn Thiên Nhai, cũng bắt quả là lấy chút tài vật, chuẩn bị mua một ít vật phẩm chuẩn bị lên cấp.”

“Nga, các hạ ngược lại hảo tính toán, muốn đánh liền đánh, muốn đi thì đi? Người cho là, chúng ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho người như vậy?” Diệp Phi sắc mặt run lên, có chút cười lạnh nói.

Nghe vậy, lão giả một tiếng khẽ cười, khinh miệt quan sát Diệp Phi, cười nói: “Tiểu oa nhi? Lão phu phải đi, người cho rằng người của còn có thể ngăn được? Hừ, buồn cười, người cũng không hỏi thăm một chút, ta Phong Nguyên Khiếu muốn đi, ai có thể ngăn được?” Lời còn chưa dứt, ba cây phi kiếm vèo một tiếng, chui vào tay áo lão giả.

Ngay sau đó đứng lên hình, như là bên cạnh như không người hướng nơi xa đi tới.

Diệp Phi nhướng mày, có chút vừa tức giận vừa buồn cười đáng vẽ, phân phó Thanh Nguyên Mãng một tiếng, chính là hướng lão giả truy kích đi, Diệp Phi lên chân bạch mang cuồng nhanh chóng, mấy chớp động dưới, chính là xuất hiện ở lão giả trước người, cùng Thanh Nguyên Mãng đem lão giả vây vào giữa.

“Ta cũng muốn xem một chút, người rốt cuộc là như thế nào chạy mất, hừ!” Diệp Phi đối với mình Lăng Bộ Quyết vẫn còn có chút lòng tin, hướng chỉ còn có Tiểu Thanh kia chui tốc càng là không chậm.

“Nga, vậy người liền thử nhìn một chút, độn!” Lời còn chưa dứt, lão giả quanh thân hoàng mang chợt lóe, mặt đất dưới chân chợt vụn vụn một trận, lão giả thân hình chậm rãi trầm xuống.

Chỗ đất kia như là biến thành nước gợn sóng chậm rãi lưu động, lão giả như đá chìm vào nước, trong khoảnh khắc biến mất vô ảnh vô tung.

Thấy vậy, Diệp Phi thân hình liền nhảy tới, chính là đi tới lão giả biến mất địa phương, hai chân dùng sức đập đập mặt đất, phát ra bành bành tiếng, làm sao lúc trước như vậy mềm mại vô hình.

“Cái gì? Thuật độn thổ?” Diệp Phi nhướng mày, ngay sau đó thần thức vừa để xuống ra, rõ ràng địa cảm giác được lão giả thân ảnh dưới đất chỗ sâu, không có chút nào trở lực hướng một cái hướng khác nhanh chóng đi về phía trước.

Diệp Phi cùng Tiểu Thanh thân hình chợt lóe, hướng lão giả phương hướng truy kích đi.

Hơn nửa ngày sau, Diệp Phi sắc mặt khó coi đứng ở một chỗ rừng rậm phụ cận, Tiểu Thanh cũng là biến thành ba thước, quần trên cánh tay Diệp Phi.

“Ai, vẫn bị hấn chạy thoát.” Diệp Phi có chút đáng tiếc nói, không nghĩ tới lão đầu này lại có thần thông như vậy, không trách ở trước mặt mình không

có vẻ sợ hãi chút nào.

Lăng phí lớn như vậy khí lực, cuối cùng vẫn còn để cho người ta trốn thoát, thuật độn thổ không thể so với những khác độn thuật, nếu là người bình thường tu tập, thì triển ra độn tốc còn không bằng trên mặt đất, nhưng nếu là thổ linh căn tu luyện thổ thuộc tính công pháp sau, thì triển ra uy lực gấp bội, mặc dù mình cũng dùng thuật độn thổ, cũng là căn bản không cách nào đuổi được hắn.

Lần này đối chiến, Diệp Phi cảm giác được, một thân pháp thuật công pháp quá mức đơn bạc, đấu pháp với người khác cực kỳ thua thiệt, trở lại Thiên Nhai Tông, nhất định phải nghĩ biện pháp nhiều học tập một ít pháp thuật.

“Đi, chúng ta trước đem thi thể hai con yêu thú kia thu li, sau đó liền trở về Thiên Nhai Tông đi!” Diệp Phi như có chút suy nghĩ nói, bây giờ lên cấp Trúc Cơ Kỳ, nói vậy ở Thiên Nhai Tông, cũng sẽ lấy được một ít chỗ tốt, mà Thịnh Hành Áo Ảnh kia, cũng hẳn là có thể tu luyện một phen, mà Diệp Phi không nghĩ tới chuyện lần này, lần này bị lão già chạy trốn, cũng là chôn xuống mầm họa.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Thiên Cầm Phong

Gió xuân nhẹ phẩy, ánh mặt trời nhẹ nhẹ, một mảnh tường hòa!

Một trong tứ đại thế lực U Châu, Thiên Nhai tông, gần nhất là vui chuyện liên tiếp, trong vòng hai năm này lại có bảy tám tên đệ tử tấn cấp Trúc Cơ, những người này không một ai không phải là siêu quần bạt tụy, tương lai sẽ ra sức vì tông môn thu lại được tư nguyên tu luyện lớn hơn.

Chẳng những mỗi người được phân phối một tòa sơn phong, mở ra động phủ của riêng mình, cũng có thể từ chỗ đệ tử ký danh chọn lựa mấy người sai khiến, xử lý tạp vụ, có Trúc Cơ cao thủ bảo hộ mấy tên đệ tử ký danh vui mừng còn không kịp, còn mình thì an tâm tu luyện.. Trúc Cơ sau còn có quyền hạn tiến vào Tầng Thứ Các đọc Thiên Nhai tông công pháp, điển tịch. Tu luyện càng nhiều hơn thần thông công pháp đỉnh cấp.

Trong đó Đình Trữ tương đối là xuất sắc, hiện tại càng là danh tiếng nổi lên như gió, một ít đệ tử cũ, mới rồi rít truyện dương sùng bái, thi thoảng lại bàn luận Đình Trữ sư huynh uy vũ, Đình Trữ sư huynh phong phạm... Tuy nhiên, thời gian này, đệ tử có danh tiếng lớn hơn, lại là lúc trước yên lặng vô danh, tiểu nhân vật, tên của hắn gọi là —— Diệp Tuyên. Danh tiếng mơ hồ ở Đình Trữ trên, càng là lực áp một ít đệ tử cũ.

Bất quá lời đồn đãi về Diệp Phi nhiều nhất cũng là, nghe nói trước chính là một tên phế nhân, không biết sau một lần đi ra ngoài dính cái gì vận cứt chó, lấy được cơ duyên lớn như vậy, bất quá những người này ở trước mặt Diệp Phi nhưng đều là cung kính kính.

Quý dị nhất chính là, Không Minh trưởng lão biết được Diệp Phi vào cấp Trúc Cơ kỳ sau, chẳng những tự mình tiếp kiến một phen, càng là cho Diệp Phi một ít chỗ tốt không muốn người khác biết. Cũng chia cho một ngọn núi để Diệp Phi mở động phủ. Nghe nói kỳ danh là —— Thiên Cầm Phong!

Thiên Nhai tông chủ điện, bên trong đại sảnh, Không Minh trưởng lão, Huyền Y trưởng lão ngồi ngay ngắn trong đó, bên cạnh còn có một thiếu phụ, hai tên trung niên ngồi ở nơi đó, tất cả đều là nhân vật cấp Thiên Nhai tông trưởng lão.

“Không Minh sư huynh, Diệp Tuyên kia thật là ở Đoạn Thiên Nhai lấy được kỳ ngộ? đem kinh mạch chữa trị tốt rồi?” Huyền Y trưởng lão nghi ngờ hỏi.

“hắc hắc, người không phải là cũng đã nhìn thấy sao? chẳng lẽ còn có hoài nghi? hắn vốn là Ngũ Hành Viên Mãn Chân Linh Thụ, căn cơ tốt, tính tình kiên nghị, hiểu ân nhân, tiềm lực cực lớn, cần bồi dưỡng thật tốt một phen.” Không Minh trưởng lão khẽ mỉm cười nói.

“Nga, kinh mạch ta ngược lại biết hắn chữa trị tốt lắm, nếu không cũng không cách nào Trúc Cơ đấy, ta chính là hoài nghi, ở Đoạn Thiên Nhai lại có được linh dược như thế?”

Hơn nữa theo một ít đi đệ tử đi Đoạn Thiên Nhai đoán luyện nói, ban đầu gặp một con yêu thú Tụ Hạch Kỳ trung cấp, suýt nữa toàn bộ bỏ mạng ở nơi đó, sau đó bị Diệp Tuyên cùng một chỉ mạng xà cứu xuống, theo những đệ tử kia nói, con mãng xà kia chắc cũng là Tụ Hạch Kỳ yêu thú, Diệp Phi kia đến tột cùng là như thế nào thu phục được?” Huyền Y hoài nghi nói.

Nghe vậy, thiếu phụ nghiêm sắc mặt, nhẹ giọng nói: “Huyền Y sư huynh, chuyện này bọn ta cũng không tất quan tâm, Thiên Nhai tông ta có thể lại có một tên đệ tử tấn cấp Trúc Cơ kỳ, vốn là chuyện tốt.

Chúng ta cấp cho đệ tử một ít không gian độc lập, hơn nữa, qua một thời gian ngắn phía trên lại muốn phái tới sứ giả, chúng ta còn là suy nghĩ một chút chuẩn bị cái cống phẩm gì mới phải, để tránh bị những thế lực khác ép xuống.”

“hắc hắc, Ngộ sư muội, đệ tử của người Nguyệt Nhi cùng Lê Nhu đều là tấn cấp Trúc Cơ, ngược lại tâm tình tốt đi, mấy người lão già chúng ta, cũng

không giống người vận khí tốt như vậy, bây giờ tâm tình ở đâu ra nghiên cứu chuyện sử giả. ” lúc này, một tên tráng hán bên cạnh như thế nói.

“Tốt lắm, mọi người đừng nói trước đệ tử chuyện nữa, chuyện tình của Diệp Tuyên đã định, mọi người cũng không cần lại có cái gì dị nghị, lần này tìm mọi người tới đây, chính là thương lượng chuyện sử giả. Mọi người cũng không thể khinh thường, làm không tốt, môn phái chúng ta, ở U Châu liền một bước khó đi. ” Nói xong, Không Minh trưởng lão khẽ cau mày. Mà những người khác sắc mặt cũng là có chút ngưng trọng.

.....

Đây Vân Vụ Sơn, ở một chỗ địa phương linh khí nồng nặc, mấy ngọn núi cao cao thấp thấp không đồng nhất, đều là chỗ động phủ độc lập của đệ tử vừa tấn cấp Trúc Cơ kỳ, trong đó một tòa thuộc loại trung thượng đẳng, bề trên ngọn núi, có một tòa kiến trúc ba tầng, chính là Chỗ ở của Diệp Phi, Thiên Cẩm Phong. Mà hai chữ Thiên Cẩm cũng là Diệp Phi vì nhớ cha mẹ đặt tên đấy.

Thiên Cẩm Phong, đỉnh núi cũng không coi là cao, nhưng linh khí rất là nồng nặc, bốn phía trải rộng kỳ hoa dị thảo, bốn đạo thân ảnh thiếu niên, đang ở trên đỉnh núi, cười cười vui vui nói cái gì đó.

Chính là bốn người Diệp Phi, Kim Tử, Liễu Kiên, Vạn Phong Sơn, trong đó Diệp Phi cùng Kim Tử hai người, đều là tấn cấp tới Trúc Cơ kỳ, mà Liễu Kiên ngay từ lúc nửa năm trước chính là tu luyện tới Luyện Khí kỳ chín tầng, mà Vạn Phong Sơn còn lại là chậm hơn một ít, nhưng cũng ở đây mấy ngày trước tấn cấp tới Luyện Khí chín tầng.

“ha ha, Diệp sư huynh, người trở lại thật là tốt, người không biết, đoạn thời gian này, chúng ta nhưng là khổ sở không ít, nếu không có Kim Tử sư huynh chiếu cố, chúng ta có thể sớm bị một ít đệ tử chánh thức khi dễ chết. ” Vạn Sự Thông Liễu Kiên vẻ mặt tươi cười, như hoa nở.

Vạn Phong Sơn cùng Liễu Kiên cũng bị Diệp Phi lấy danh nghĩa cần người xử lý động phủ, đem Liễu Kiên cùng Vạn Phong Sơn điều đến Thiên Cẩm Phong, lại lo lắng mấy người lấy quan hệ sinh sơ, cho lúc không có người, vẫn là lấy xưng huynh gọi đệ.

“Tiểu tử người, một miệng khinh đảo thế giới, ai có thể khi dễ đến người? Vạn Phong Sơn người càng là..., lừa chết bao nhiêu người rồi? ” Kim Tử cười mỉa nói.

Dừng một chút, Kim Tử nghiêm sắc mặt, nhìn Diệp Phi một cái, nhẹ giọng nói: “Diệp sư đệ, lúc trước tất cả mọi còn người cho là người khó qua khỏi một cửa này, nhưng là để cho chúng ta thật lo lắng một phen a.

Vô luận trước người gặp chuyện gì vướng bận, không có kịp thời chạy về, bất quá nếu bây giờ không có sao, lại tấn cấp tới Trúc Cơ kỳ, cũng là một chuyện đại hi.

Bây giờ có động phủ riêng, sơn phong riêng, chúng ta sau này làm chút gì thì càng thêm dễ dàng, cũng không cần lại đi mượn động phủ nữa, hôm nay, chúng ta nhưng là phải ăn mừng một phen. ”

Cứ như vậy, bốn người nói nói đùa đùa, Kim Tử càng là không biết từ nơi nào mang đến một ít linh tửu, mấy người hăng hái bưng bưng, Kim Tử cũng cùng Diệp Phi giăng giải một chút biến hóa gần đây của Thiên Nhai tông.

Bốn người suốt vui mừng náo loạn suốt ba ngày lâu, Thiên Cẩm Phong mới coi như là yên tĩnh lại, phía khác ngọn núi có hai cái động phủ vì Vạn Phong Sơn cùng Liễu Kiên mà chuẩn bị, nhưng hai người cũng là không có đóng cửa tu luyện, cũng không biết thường xuống núi đi làm cái gì.

Diệp Phi cũng không có quá mức để ý, gần nhất mấy ngày cũng là bận rộn, trước sau nhận lấy từ tông môn một ít tường thuật, đan dược, đỉnh cấp pháp khí, một ngàn khối linh thạch, những thứ đồ này Diệp Phi ngược lại cũng không quá quan tâm, để cho Diệp Phi mừng rỡ chính là, nhận lấy một quả lệnh bài xuất nhập Tầng Thư Các, từ nay, liền có thể vào Tầng Thư Các tìm tòi một ít.

Trải qua mấy ngày bận rộn, Diệp Phi cuối cùng là thanh nhàn, chuẩn bị xong hảo hảo nghỉ ngơi mấy ngày, nhưng không nghĩ tới chính là, một ít sư huynh đệ Trúc Cơ kỳ, cùng với vài người trước không quen biết, đệ tử chưa tấn cấp Trúc Cơ kỳ, lại tới không ít bài phỏng Diệp Phi, ngược lại làm cho Diệp Phi không tiếp không được.

Lại bận rộn hơn mười ngày, người nên tới cuối cùng là cũng tới, phụ cận một ít ngọn núi của Trúc Cơ kỳ đệ tử, Diệp Phi cũng đều quen biết một ít, dĩ nhiên, còn có một chút tự cầm thanh cao, tu vi lớn, lại là không có tới Thiên Cẩm Phong, mà Diệp Phi cũng không có để ý những thứ này.

Một ngày này, Diệp Phi cuối cùng là thờ phào nhẹ nhõm, đang đứng ở đỉnh núi đưa mắt nhìn về nơi xa, tựa như có cái gì tâm sự, chợt bị một đạo thanh âm dễ nghe cắt đứt.

“Diệp sư đệ, lặc lặc, một mình đứng ở nơi đó ngậy ngậy suy nghĩ cái gì đấy? sư tỷ tới, cũng không hoan nghênh một chút sao? ” vừa dứt lời, một thiếu nữ mặc bộ đồ màu trắng tinh, vóc người cao gầy, mặt mũi thanh tú, phiêu phiêu nhiên nhiên đi lên Thiên Cẩm Phong.

Nghe vậy, Diệp Phi chậm rãi quay người lại, vẻ mặt không chút nào ngoài ý muốn nhìn thiếu nữ trước mắt, nhẹ giọng nói: “Nguyệt sư tỷ, sư đệ đang muốn đi làm chút chuyện, sợ rằng hôm nay không có thời gian bồi người. ”

Nói xong, Diệp Phi dánh vẻ có chút áy náy. nhìn dánh đáp thiếu nữ chắc đã qua đây không dưới một hai lần.

“Không sao, hôm nay sư tỷ tới chỉ là muốn nói cho sư đệ một chuyện, sẽ không quấy rầy sư đệ người. ” thiếu nữ bị kêu là ‘Nguyệt sư tỷ’, mặt vẫn tĩnh nhìn Diệp Phi.

Khí chất ưu nhã, sợi tóc theo gió nhẹ vũ, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, nhìn qua thật tự nhiên hài hòa, nhẹ nhàn đi tới, mà phong cảnh ưu nhã nơi đây hẳn là vì thiếu nữ mà sinh ra, làm cho Diệp Phi hơi có chút ngẩn ra.

“Sur đệ? Trên mặt sur tỷ có vết gì sao?” thấy Diệp Phi nhìn mình chăm chăm không nói lời nào, Nguyệt Nhi sắc mặt hơi ửng đỏ, một tay gỡ gỡ trên sợi tóc vương trên trán, mềm mại ngậm thẹn thùng nói.

Ho khan hai tiếng, Diệp Phi có chút lúng túng cười cười, lắc đầu nói: “để cho sur tỷ chê cười, đúng rồi, không biết sur tỷ đến tìm sur đệ, là vì chuyện gì?”

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Kết oán

Giữa trưa.

Ở một gian phòng thủ vệ sâm nghiêm, kiến trúc cổ kính, lộ ra một tia hơi thở tang thương, hai mắt Diệp Phi đang có chút vẻ kích động, nhìn trong đại điện từng kệ từng kệ gỗ, nơi đây, chính là nơi cất giữ Thiên Nhai tông công pháp — — Tàng Thư Các.

Buổi sáng ở trên Thiên Cẩm Phong tiền Nguyệt sư tỷ sau, Diệp Phi chính là vội vã chạy tới nơi này, chuẩn bị chọn một ít công pháp thần thông, trở về nghiên cứu tu tập một phen thật tốt.

Mà Nguyệt Nhi đến tìm Diệp Phi, nghe nói là mấy ngày nữa một ít sư huynh đệ Trúc Cơ kỳ tổ đội, chuẩn bị đi Đoạn Thiên Nhai săn giết yêu thú, Diệp Phi danh tiếng không nhỏ, mọi người cũng đều là cùng một nhóm đệ tử mới tấn cấp, liền tới xem ý tứ Diệp Phi.

Thiên Nhai tông nữ đệ tử không ít, đoạn thời gian này Diệp Phi cũng là làm quen một ít, nhưng duy chỉ Nguyệt Nhi cô gái này, để cho Diệp Phi đáy lòng sinh ra một loại ái mộ.

Vóc người cao gầy, dung mạo văn tĩnh, nụ cười động lòng người, đôi mắt trong như trời thu, để cho Diệp Phi để ý chính là, cảm giác được Nguyệt Nhi tâm địa thiện lương.

Hai người chung đụng cũng rất hợp ý, nhưng Diệp Phi trong lòng rõ ràng, bây giờ cũng không phải là thời điểm nói chuyện tư tình nhi nữ, chỉ đành phải đem những thứ này chôn ở đáy lòng, một lòng đặt ở chuyện tu luyện. Nhưng cái này không không ảnh hưởng hai người tiếp xúc.

Một mặt nhớ lại Nguyệt Nhi kiều dung tiếu mạo, một mặt chọn từng viên thủ trát ghi lại công pháp thần thông, còn có thạch phiến đồng bản.

“Thông Tâm Kiếm Pháp!”

“Vô Tướng Thần Công!”

“Liệt Hỏa Chưởng!”

“Cầm Linh Độn Thuật!”

Nhìn hồi lâu, Diệp Phi phát hiện mỗi một loại công pháp thần thông, đều là mới mẻ độc đáo thú vị, uy năng không nhỏ, đối với Diệp Phi có cực lực hút thật lớn.

Nhưng Diệp Phi thoạt nhìn lại có chút tối tăm khó hiểu, nhưng tâm lý rõ ràng, cũng không phải là những công pháp này yêu cầu gì cao siêu, mà là mình trụ cột quá kém.

“Ai, đáng tiếc, nhiều công pháp thần thông như vậy, xem ra trước hết phải học tập một cái pháp thuật trụ cột, thuần thục vận dụng ngũ hành pháp thuật căn bản, mới có thể tu tập những thứ này thần thông.” Diệp Phi có chút bất đắc dĩ nhìn một chút thủ trát trong lòng bàn tay, lắc đầu thở dài một tiếng.

Vừa nói chuyện, Diệp Phi đi đến nơi cửa, một chỗ trên thạch đài, phía trên bày bừa bãi một ít thủ trát, đều là một ít trụ cột pháp thuật cấp thấp, cứ như vậy đóng ở nơi này, nhưng là cái loại thuật pháp không ai nhìn này. Diệp Phi lại cầm lên.

Liếc nhìn thủ trát trong tay ngay cả Luyện Khí bảy tầng tám cũng sẽ không liếc mắt nhìn loại cấp thấp pháp thuật này, Diệp Phi đắm chìm ở trong đó.

“Đi? lại có người nhìn những thứ pháp thuật rác rưởi này?” một đạo thanh âm thanh thúy, ở bên tai Diệp Phi vang lên, hẳn là một nữ tử, thanh âm để cho Diệp Phi cảm giác có chút quen thuộc.

“ Là người? Hừ, rác rưởi pháp thuật? ngày xưa sư tỷ không có học qua loại pháp thuật rác rưởi này sao? ” Diệp Phi nhìn một chút người vừa tới, trong mắt có chút chán ghét.

Nữ tử mặc hoàng y này, chính là ở lần đầu Diệp Phi ở Đoạn Thiên Nhai săn giết yêu thú gặp qua, Lê Nhu, cô gái này giáo hoạt cổ quái, chẳng những đùa ác với tên mập lùn Chu Nam, lúc ấy còn tỏ khổ mình. Thật là khó dây dưa.

“ Người! ” thiếu nữ tu mi vừa nhú, nhưng ngay sau đó nhoèn miệng cười, nhẹ giọng nói: “ Rác rưởi pháp thuật, sư tỷ của ngươi cũng học qua, nhưng đều là lúc mấy tuổi tiểu hài tử, cho nên gọi là rác rưởi.

Thế nào, chẳng lẽ sư đệ ngươi hôm nay cũng chỉ là tiểu hài tử mấy tuổi? lặc lặc, hay để sư tỷ dạy ngươi đi. ” nói xong, Lê Nhu hai tròng mắt tinh quang chợt lóe, lộ ra vẻ đắc ý.

“ Hừ, ta tới hoài niệm một cái khi còn bé, cũng cùng ngươi có quan hệ sao? ” Diệp Phi có chút chột dạ, ánh mắt tránh né nhìn Lê Nhu. Cũng thật, đường Trúc Cơ kỳ tu sĩ, đứng ở chỗ này học tập trụ cột pháp thuật, quả thật có chút mất mặt.

Lê Nhu nghe vậy vẻ mặt vui vẻ càng tăng lên, ánh mắt híp lại thành một đường may, che miệng cười nói: “ Diệp Tuyên sư đệ thật đúng là sẽ nói giỡn, thật giống như tên sư đệ vậy.

Diệp Tuyên, là rụng thật không hay, ngươi đã hoài niệm khi bé như thế, không bằng Diệp Tuyên đổi lại thành Lư Diệp đi, vậy ngươi tiếp tục nhớ lại tốt đẹp tuổi thơ đi, sư tỷ còn bận bịu, đi trước, lặc lặc. ” nói xong, Lê Nhu xoay người hướng bên trong đi tới.

Mà Diệp Phi nghe vậy, lúc này như rụng mảy, vốn là không ưa cô gái này, hôm nay còn chủ động tìm phiền toái, Diệp Phi không khỏi sinh một tia ác cảm.

“ hừ, còn là sư tỷ tên hay, Lê Cách Nhu, bỏ đi chữ nhu, chỉ để lại điều toa cay cú, thật đúng là người cũng như tên, ngươi không bằng gọi là Lư Cay Cú cũng tốt lắm. ” Diệp Phi cười híp mắt nói, tâm địa cảm giác được một loại thỏa mãn, cuối cùng là cũng đánh trả đã qua.

Lê Nhu kỳ là không có mở miệng trả lại cái gì, thẳng đi tới tận cùng bên trong kệ gỗ, lật xem công pháp, một màn này ngược lại làm cho Diệp Phi có chút ngoài ý muốn, thầm nghĩ có thể là bị mình sắc bén ngôn ngữ làm cho không biết nói gì đi, trong lòng có chút vui sướng lằng lằng tiếp tục lật xem ‘ rác rưởi ’ pháp thuật.

“ Ủ? mùi gì? ” Diệp Phi mặt liền biến sắc, không biết vì sao, từ mình cái mũi bỗng nhiên là dính lấy một đoàn hỏa, Diệp Phi bị dọa sợ vội vàng vàng ném thủ trát trong tay ra, một cái nhảy lên. Một tay một chặn bận bận rộn rộn dập lửa, nhìn qua rất là chật vật.

Mà giờ khắc này, Lê Nhu đang khước miệng khẽ nhếch, trong mắt chớp động vẻ giáo hoạt.

Diệp Phi thân sau chợt dâng lên ngọn nước, đem kia đoàn hỏa một phác mà diệt, nhưng mắt thấy tay áo bào lộ ra mấy cái lỗ lớn, Diệp Phi sắc mặt cổ quái vận vẹo, trợn lên liếc mắt nhìn Lê Nhu.

Quanh thân quang hà chợt lóe, một món bạch y mới tinh khoác ở trên người, Diệp Phi trên mặt tức giận, hướng Lê Nhu đi tới.

“ Lư Cay Cú, ngươi lại dám đốt mũi ta? cho là ta không biết ngươi làm sao? ” vừa nói chuyện, Diệp Phi làm bộ sẽ phải động thủ.

Nghe vậy, Lê Nhu xoay người, một bộ sờ sờ bộ dáng đáng thương, ánh mắt vô tội ngẩn ngẩn uông uông, cứ như vậy nhìn Diệp Phi, cũng không nói gì.

Diệp Phi cũng sẽ không làm bộ thương hoa tiếc ngọc, vẻ mặt này Diệp Phi cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy, tuy nói giả bộ rất giống thật, nhưng Diệp Phi tuyệt đối sẽ không bị lừa dối.

“ Dừng tay! ” một giọng già nua truyền tới, cùng lúc đó, một tên thanh bào lão giả thoáng hiện ra, chính là chấp sự trông chừng Tàng Thư Các.

“ Ngươi muốn làm gì? hừ, không biết đây là địa phương nào sao? lại dám ở chỗ này động thủ! ” lão giả nhìn một chút Diệp Phi đang mặt hung thần ác sát, lại nhìn một chút sờ sờ đáng thương Lê Nhu như thế nói.

Diệp Phi tức giận thật chắc siết quả đấm, hai mắt híp lại đích nhìn Lê Nhu, lộ ra một bộ thù này không báo không phải là quân tử, hung tợn liếc mắt nhìn Lê Nhu.

Cũng không có tiếp tục xem cái gì, đến ‘ rác rưởi ’ pháp thuật nơi đó cầm một ít thủ trát, đến bên ngoài ghi danh sau, chính là mang theo một bụng tức khí rời đi Tàng Thư Các.

Lão giả cũng là mặt nghi hoặc nhìn Diệp Phi lấy đi những thứ cấp thấp pháp thuật kia, nhưng cũng là không có hỏi thăm cái gì, cùng Lê Nhu chào hỏi, liền quay lại làm việc.

Hồi lâu, Tàng Thư Các chỉ còn lại mình Lê Nhu, thả xuống thủ trát, nhìn một chút địa phương Diệp Phi biến mất, khước miệng giương lên cười nói: “ hừ, dám cùng ta đối nghịch, còn dùng ánh mắt uy hiếp ta, không cần phải chờ ngươi tìm đến ta phiền toái, chờ xem, ta rất là rảnh rồi đây. ” nói xong, con ngươi giáo hoạt kỳ chuyển.

.....

“ Thế nào? Diệp sư huynh, xem bộ dáng ngươi giống như rất tức giận. ” Thiên Cầm Phong, Vạn Phong Sơn có chút nghi ngờ nhìn một chút Diệp Phi,

như thế hỏi.

Diệp Phi cau mày, còn là đem trong lòng oán khí nói ra, cũng nói ra ý muốn trả thù.

“Cái gì? người, Diệp sư huynh đắc tội nàng? Cái đó là nỗi danh tiểu yêu nữ, cơ hồ không ai dám chọc vào, bình thường liền hoàn toàn là đi trên cột người, người xong rồi!” Vạn Sự Thông Liễu Kiền nghe Diệp Phi nói ra Lê Nhu hai chữ, lúc này mặt liền biến sắc.

“hừ, Liễu Kiền, đến Thiên Cầm Phong sau, lá gan người càng ngày càng nhỏ đi, người quên chúng ta ban đầu đi săn giết yêu thú sao? chẳng lẽ kia Lê Nhu so yêu thú còn nguy hiểm?”

Tốt lắm, thật xin lỗi người danh hiệu Vạn Sự Thông, người đi hỏi thăm một chút chuyện của nàng, tìm cơ hội chúng ta đi xuất khẩu khí, ta trước học tập một cái này mấy loại pháp, không, là thần thông, các người đi ra ngoài trước đi.” Diệp Phi nói xong, mấy người đơn giản trò chuyện một hồi, chính là chỉ còn lại có Diệp Phi trong động phủ.

Bá, một đạo thanh mang, từ ống tay áo Diệp Phi bắn nhanh ra, biến thành một con rắn nhỏ chừng ba thước. “chủ nhân, nếu không để cho tiểu Thanh đi đi, ta là chưa thử qua tiểu yêu nữ a.”

“không, như vậy liền đem chuyện nháo lớn, chúng ta muốn cái biện pháp, vừa có thể thật tốt dạy dỗ nàng một bữa, lại để cho nàng không tìm được chứng cứ, hắc hắc, tốt lắm, người coi chừng đi, ta xem một chút mấy cái loại pháp thuật.” nói xong, Diệp Phi một tay vỗ một cái túi trữ vật bên hông, một đồng thủ trát trụ cột pháp thuật xuất hiện ở trước mặt Diệp Phi.

“Ngũ hành thuật, Thổ thuộc tính pháp thuật, Thổ giáp, Thổ thuần thuật, Thổ lao thuật.” trong tay đang bùng một quả thủ trát, Diệp Phi tụ tinh hội thần nghiên cứu.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Hãm hại

Bóng cây nghiêng nghiêng, mặt trăng nhô cao!

Một tên thiếu niên, khoác chiến giáp màu vàng đất, dựng thân dưới ánh trăng, đối diện có một hỏa nhân khổng lồ, thân cao hơn trượng, hỏa diễm bùng bùng, một lát sau, thiếu niên một tay bấm quyết, hướng phía trước một chút.

Ông một tiếng, mặt đất một trận vụn vụn ngọc ngậy, nhô lên một đồng đất cao lớn. Ở một trận đùng đùng kịch liệt, tạo thành thổ nhân cùng hỏa nhân không xê xích bao nhiêu.

Thấy vậy, thiếu niên trong tay pháp quyết biến đổi, phốc phốc phốc, vài tiếng muộn hưởng, vô luận là liệt hỏa nhân khổng lồ kia, còn là thổ nhân khổng lồ, ngay cả thổ giáp quanh thân thiếu niên quanh thân, cũng là ở nhất thanh muộn hưởng bạo liệt ra.

Một tên bạch y đích thiếu niên, hiện lộ ra thân hình, chính là đã tu luyện mấy cái trụ cột pháp thuật được hơn một tháng, Diệp Phi.

“hắc hắc, cuối cùng cũng đem trụ cột pháp thuật luyện tập không sai biệt lắm, bây giờ, hẳn có thể học tập một ít thần thông Thiên Nhai tông.” nói xong, Diệp Phi chính là lắc mình trở lại chỗ ở, khoanh chân bắt đầu tĩnh tọa.

Một lát sau, Diệp Phi hai mắt mở một cái, hơi suy nghĩ chốc lát, một tay vỗ một cái bên hông túi trữ vật, bá một cái, một quả thủ trát xuất hiện ở Trong tay Diệp Phi.

“Hôm nay tấn cấp Trúc Cơ, Phi Hành Ảo Ảnh cũng đã có thể tu tập, sẽ không biết cụ thể uy năng như thế nào đây, nhưng nghĩ đến khẳng định là không tầm thường, dù sao cũng là thần thông bảo vệ tính mạng của Bàn Cổ tộc.” nói xong, Diệp Phi ở bốn phía bày ra cấm chế, lần nữa tìm hiểu cái thuật pháp cổ quay này.

Bảy tám ngày sau, hai mắt mở một cái, đưa tay thu hồi cấm chế, phân phó Thanh Nguyên Mãng không nên bỏ đi ra ngoài, giao phó một phen Vạn Phong Sơn hai người không nên tới quấy rầy, chính là chuẩn bị chính thức tu luyện Phi Hành Ảo Ảnh, cái thần thông này cực kỳ thâm ảo, chỉ có trước hai tầng thấp nhất cấp đích có thể tìm hiểu, hơn nữa, lấy thực lực bây giờ, cũng chỉ có thể tu luyện tầng thứ nhất, bất quá Trong mắt Diệp Phi, cũng là thoáng qua một tia có chút hưng phấn chờ đợi.

“Cái thần thông này quả nhiên biến hóa khó lường, dựa theo phía trên ghi lại, độn thuật như thế hoàn toàn có thể đuổi được lão già kia, cái này hẳn là so tu sĩ thân thể Thổ Linh Căn, thi triển độn thổ thuật tốc độ còn phải kinh khủng?” nói xong, Trong đầu Diệp Phi lần lượt diễn luyện lại phương pháp tu luyện.

Một lát sau, trên mặt lộ ra một bộ trình trọng, hai tay bấm quyết, bắt đầu yên lặng tu luyện.

.....

“Cái gì? một mực không có đi ra quá? tiểu tử này ngược lại thật thông minh, hừ, cũng biết bản cô nương rất lợi hại, bắt quá, hẳn cho là núp ở Thiên Cẩm Phong không ra liền không sao sao?”

Thanh Liên, người giúp ta hỏi thăm một chút động tĩnh bên kia, tra một chút tình huống cụ thể trên Thiên Cẩm Phong!” trong một gian tĩnh thất tràn đầy mùi thơm, một hoàng y thiếu nữ cười híp mắt nói.

“Lê Nhu sư tỷ, ta ở Liễu Kiền nơi đó nghe ra một ít tình huống, nghe nói Nguyệt sư tỷ cùng Diệp Tuyên tiểu tử kia quan hệ không tệ đấy. Chúng ta quá mức có lẽ cũng không tốt lắm.” lúc này, cô gái thanh tú bị kêu là Thanh Liên nói.

“hừ, sợ cái gì? ta cùng với Nguyệt Nhi quan hệ không tệ, nói thế nào cũng mạnh hơn Diệp Tuyên, tốt lắm, cứ dựa theo ta nói đi làm đi, ta cũng phải chuẩn bị một chút.” Lê Nhu nói xong, khoe miệng giương lên một nụ cười có chút tà ác. Cũng không biết đang tính toán cái chủ ý gì.

Hai người lại đơn giản trò chuyện mấy câu, Thanh Liên chính là xoay người rời đi, còn dư lại Lê Nhu một thân một mình, trong mắt chớp động một tia khác thường.

.....

Hơn nửa tháng sau, Thiên Cẩm Phong, bên trong một không gian bí ẩn, Diệp Phi quanh thân chớp động vô sắc quang hà, chỉ chớp lát công phu, một tay một bấm kỳ quyết, quanh thân quang hà một thịnh.

Bá một tiếng, hẳn là biến mất ở nơi đây.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, góc tường chỗ mặt đất một trận vận vẹo, Thân hình Diệp Phi từ dưới thoát ra, ngay sau đó, quanh thân hoàng mang chợt lóe, thẳng hướng vách tường đi tới.

Một màn quỷ dị xuất hiện, Thân hình Diệp Phi, hẳn là như hư vô từ kia mặt tường kiên cố xuyên ra ngoài, sau một khắc, vốn là chỗ lúc trước Diệp Phi ngồi ngay ngắn, mặt đất một vận vẹo, xuất hiện lần nữa thân hình Diệp Phi.

“hắc hắc, độn thổ thuật bậc này quả thật là huyền diệu, chỉ tiếc phi độn thuật còn không cách nào tu luyện, mà thân thể hiện tại không cách nào chịu đựng tốc độ phi độn, trong hư không phi độn lực kéo vẫn là phải lớn hơn nhiều lắm.” đầu tiên là khẽ mỉm cười, ngay sau đó Diệp Phi có chút tiếc hận nói.

Phi độn thuật, chính là dấu hiệu tu sĩ Ngưng Đan cao cấp, Trúc Cơ kỳ nếu muốn ở giữa không trung phi độn, nhất định phải mượn phi hành pháp khí mới có thể làm được, mà Ngưng Đan kỳ cao cấp, nhưng là ở bên ngoài cơ thể tạo thành một loại hào quang, ngăn cản ở hư không lực. Bằng vào pháp lực thi triển phi độn thuật, chính là có thể ở giữa không trung trực tiếp phi hành.

Nhưng Phi Hành Ảo Ảnh có ghi lại mấy loại độn thuật, trong đó một loại, cho dù là Trúc Cơ kỳ cũng có thể tu luyện, nhưng đối với người tu luyện yêu cầu cực cao, thân thể phải đạt tới cường độ nhất định, thế nên Diệp Phi nhìn xong chính là có chút thất vọng, bây giờ người bình thường, cường độ thân thể căn bản là không giống với thượng cổ Bàn Cổ tộc mạnh mẽ như vậy.

Có thần thông huyền diệu mà không cách nào tu luyện, tối thiểu trước mắt thì không cách nào tu luyện, trừ phi có thể đem thân thể cường độ tăng lên, bắt quá cũng không gấp gáp, bây giờ hẳn đi Tàng Thư Các, học tập cho thật tốt mấy loại thần thông công pháp.

.....

“Cái gì? Diệp sư huynh, hội này sẽ không có điểm quá đáng đi?” Vạn Sự Thông Liễu Kiền sắc mặt có chút khác thường đích nhìn Diệp Phi một chút, như thể hỏi.

“hừ, Liễu Kiền, người người nhất gan quý, sợ cái gì, cũng không phải là cho người đi, chuyện này ta đi làm xong, đem mấy món đồ của Diệp sư huynh, đặt ở Vạn Hà Phong của tiểu yêu tinh Lê Nhu kia đi, đến lúc đó, hắc hắc.”

Diệp sư huynh nghĩ thế nào xử trí liền xử trí như thế nào, nhìn cái tiểu yêu tinh đó còn dám nổi đóa không, Liễu Kiền, người chỉ phụ trách đem Thanh Liên lừa gạt đi ra là tốt rồi, nhớ, chớ bị nàng phát hiện cái gì dị thường, đem nàng trì hoãn một chút.” Vạn Phong Sơn cười lạnh nói.

“hắc hắc, cái này là tự nhiên, yên tâm đi, ta hỏi thăm rõ ràng, hôm nay buổi sáng Lê Nhu có chuyện đi ra ngoài, chỉ cần ta đem Thanh Liên lừa gạt đi ra, người liền có thể an tâm tiến hành!” Liễu Kiền cười híp mắt nói.

“an tâm cái khi gió, đồ quạ đen người cũng đen lắm!” Vạn Phong Sơn vỗ vỗ Liễu Kiền, cười mắng.

“tốt lắm, hai người các người cũng đừng náo loạn, ta trước đi Tàng Thư Các một chuyến, trở lại nghe tin tức tốt của các người, hắc hắc!” Diệp Phi nói xong, chính là hướng ngọn núi dưới đi tới.

Mới ra khỏi Thiên Cẩm Phong không lâu, Diệp Phi chính là nhìn thấy người quen, chính là Kim Tử.

“Diệp sư đệ, ngươi xuất quan? hắc hắc, vừa đúng lúc tới tìm ngươi.” Kim Tử nhìn Diệp Phi một chút, mặt mỉm cười nói.

“Nga, hôm nay đang định đi Tàng Thư Các một chuyến, có chuyện gì sao Kim Tử sư huynh?” Diệp Phi như thế hỏi, hai người quan hệ so ra không phải là tầm thường, Diệp Phi cũng không có câu nệ lễ tiết.

“Cũng không có gì chuyện, cái đó, ta nghe Tàng Thư Các chấp sự nói, có mấy bộ trụ cột pháp thuật ở chỗ của ngươi, vừa đúng lúc ta muốn dùng đến.” Kim Tử cười ha hả nói.

Nghe vậy, Diệp Phi tuy có chút lúng túng, nhưng cũng không nói nhiều, nếu Kim Tử muốn dùng, chính là liền cho hắn, tiện tay lấy ra một cái túi trữ vật, giao cho Kim Tử.

Hai người trò chuyện mấy câu sau, Diệp Phi chính là một mình chạy tới Tàng Thư Các.

Trên đường gặp không ít đệ tử, có người biết Diệp Phi chào hỏi qua lại vài câu, đi ngang qua chỗ kiến trúc của đệ tử ký danh, Diệp Phi cảm thán liếc mắt nhìn.

Không nghĩ tới ở trên đường gặp người quen, Viên chấp sự, hai người trò chuyện hồi lâu, Viên chấp sự hỏi thăm một chút Diệp Phi gần nhất đích tình huống, hiển nhiên là muốn hỏi thăm Diệp Phi ở nơi nào lấy được cơ duyên, nhưng Diệp Phi cũng chỉ là tùy tiện ứng phó mấy câu, hông có quá mức để ý tới Viên chấp sự sắc mặt âm trầm.

“Diệp sư đệ, ngươi còn chưa có đi Tàng Thư Các a, vừa đúng, có mấy loại pháp này thuật ta không dùng tới, trước trả lại cho ngươi đi.” Kim Tử chẳng biết lúc nào cho ra hiện tại nơi này, đem túi trữ vật trả lại cho Diệp Phi.

“Hào, Viên chấp sự, chúng ta còn có chút chuyện, trước hết cáo từ.” Diệp Phi đối với Viên chấp sự áy náy cười một tiếng, cùng Kim Tử rời đi nơi này.

“Ừ? Vậy ngươi không đi Tàng Thư Các tìm công pháp?” Diệp Phi ở trên đường hỏi Kim Tử.

“Cái đó, ta trước hết không đi, đoán chừng mấy loại pháp thuật ta cần dùng, bị người khác lấy được, ngươi đi trước đi Diệp sư đệ.” Kim Tử nói xong, hai người đơn giản trò chuyện mấy câu, Diệp Phi chính là xoay người rời đi.

Nhìn Diệp Phi bóng lưng, Kim Tử sắc mặt có chút khác thường, có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, thở dài một tiếng.

.....

Tàng Thư Các lầu một, Diệp Phi lấy ra lệnh bài, giao cho Tàng Thư Các chấp sự, chính là lão giả lần trước ngăn cản Diệp Phi ra tay kia.

“Ừ, trước đem trụ cột pháp thuật nộp lên tới, sau đó sẽ chọn những công pháp khác.” lão giả tùy ý nói, dáng vẻ có chút lơ đãng.

“u, nguyên lai là Diệp sư đệ, hôm nay trời sắp mưa a! lác lác!” oan gia ngõ hẹp có thể chính là như thế, chẳng biết lúc nào, Thân ảnh của Lê Nhu, cũng xuất hiện ở Tàng Thư Các, mặt cười cười nhìn Diệp Phi.

“hừ!” hừ lạnh một tiếng, Diệp Phi cũng không có lý tới Lê Nhu, tiện tay lấy ra một cái túi trữ vật, giao cho Tàng Thư Các chấp sự.

Thấy vậy, lão giả lấy ra sổ ghi danh, mở ra túi trữ vật, chuẩn bị so sánh Diệp Phi giao ra mấy loại cấp thấp pháp thuật, xem một chút có hay không thiếu hụt.

“Dì? ngươi đây là ý gì?” đem túi trữ vật ném cho Diệp Phi, trên mặt lão giả trên có chút tức giận nói.

Còn không đợi Diệp Phi phản ứng, trong đầu chính là nổi lên một tràng cười thanh thúy. “lác lác, Diệp sư đệ, thế nào? có phải hay không đem Thiên Nhai tông công pháp quên ở đâu rồi chẳng? đây chính là tội lớn a, ngươi xong rồi.”

Nghe vậy, Diệp Phi có chút buồn cười, trả lời một câu. “Ngươi biết cái gì? những thứ này pháp thuật một mực ở ta” lời còn chưa nói hết, Diệp Phi chính là cảm thấy có cái gì không đúng.

Tâm thần vừa động, hướng túi trữ vật đảo qua đi, cái này vừa nhìn không cần gấp gáp, Diệp Phi thiếu chút nữa gọi ra.

Bên trong túi trữ vật, có mười khối linh thạch, trong đó trên một khối linh thạch, còn khắc vẽ mấy chữ nhỏ. Nội dung đại khái là. ‘Chấp sự, pháp thuật không cần thận lưu lác, cái này mười khối linh thạch đưa cho ngài làm bồi thường.’

Trong lòng thầm nói một tiếng không tốt, Diệp Phi sắc mặt có chút vận vẹo, điều này cũng không khỏi quá bất ngờ, ngươi muốn thật hối lộ cũng được, nhưng ngươi lấy ra mười khối linh thạch hối lộ người khác, đây quả thực là đang khinh thường người. Hơn nữa, mình còn cần bản không biết chuyện này, mình quá vô tội.

“Chấp sự, ta tuyệt đối không có” Diệp Phi vội vàng giải thích, lời còn chưa nói hết, chỉ thấy lão giả nghiêm sắc mặt, trên mặt thoáng qua một đoàn hắc khí.

“hừ, ngươi nghĩ hối lộ lão phu? ngươi nghĩ lão phu là người thế nào? lúc này ta đem chi tiết bẩm báo, nhất định để ngươi nghiêm gia xử phạt.” lão giả

cầu kính nói.

“Đem mười khối linh thạch đi hối lộ người, trên đời thật sự chỉ có người, sự đệ thật là lợi hại! người cho rằng chấp sự là ai? coi như người lấy ra gấp mười gấp trăm lần đích linh thạch, chấp sự cũng sẽ không bao che cho người đấy. ” Lê Nhu trong mắt vẻ giảo hoạt chợt lóe, cười hi hi nhìn Diệp Phi. Nhìn Lê Nhu đang ném đá giữa hồ, Diệp Phi tức giận muốn học máu.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Cùng gài bẫy

“chấp sự, ta tuyệt đối không có biết việc này, đều là do yêu nữ này tác quái! ” Diệp Phi chỉ Lê Nhu, sắc mặt có chút vận vẹo hướng về phía chấp sự nói.

Chuyện này quá ngoài Diệp Phi dự liệu, mình còn không có lấy ra túi trữ vật, Lê Nhu cũng biết đồ đạc của mình mất, hơn nữa còn biết mình bên trong túi trữ vật có mười khối linh thạch, hơn nữa sớm không đến, muộn không đến, thế nào lại gặp đúng lúc này.

Đem chuyện này xâu chuỗi lại, Diệp Phi chính là chắc chắn yêu nữ này tác quái, không biết dùng thủ đoạn gì, làm cho Kim Tử tới đổi túi trữ vật của mình, mà mình với Kim Tử quan hệ như thế, cũng không có kiểm tra lại túi trữ vật.

Điều này hiển nhiên là kế hoạch đã lâu, bây giờ nghĩ lại quả thật là nghi điểm nặng nề, lúc trước Diệp Phi vẫn còn có chút hoài nghi, Kim Tử như thế nào cần loại pháp thuật cấp thấp này, xem ra đây là Lê Nhu cùng Kim Tử thương lượng xong kế sách, chẳng qua là Diệp Phi có chút nghi ngờ, Kim Tử như thế nào giúp người khác tính toán mình.

Đang lúc Diệp Phi xâu chuỗi sự kiện, Lê Nhu phát ra một trận chuông bạc cười duyên: “lạc lạc, Diệp sư đệ thật biết nói đùa, chuyện này như thế nào cùng ta quan hệ đây? miệng người một tiếng hai tiếng đều gọi ta là yêu nữ, có phải hay không thật là quá đáng? ”

Lê Nhu nói vậy nhưng tựa hồ cũng không có tức giận, vẫn là cười híp mắt nhìn mình.

“Lão phu đi bẩm báo trưởng lão, tiểu tử người cứ chờ chế tài đi! ” chấp sự lão giả nhìn Diệp Phi một chút, lạnh giọng nói.

“Chậm, ta biết kia mấy bộ pháp thuật ở nơi nào, chấp sự chờ, nếu là một hồi ta không tìm về được, người ở đây chế tài ta cũng không muộn! ta mạng theo yêu nữ này, nhất định có thể tìm trở về. ” Diệp Phi vội vàng nói. Nếu Kim Tử có thể làm ra chuyện này, nói vậy hẳn là giờ này tìm không ra hẳn, muốn tìm trở về mấy bộ pháp thuật kia, còn phải hỏi thăm cái tên trước mắt đang cười cười híp mắt lại này.

“Hừ, liền cho người nửa ngày thời gian, nếu không tìm trở lại, cũng đừng trách lão phu. ” lão giả sắc mặt chậm chậm, như thế nói, dù sao người ta nói có thể tìm được, lão giả cũng không tiện không cho người ta cơ hội.

Nhìn Lê Nhu một chút, Diệp Phi chợt khước miệng gương lên, đôi môi khẽ nhúc nhích dưới, không có phát ra một chút thanh âm, hẳn là truyền âm liễu đứng lên.

“Yêu nữ, người tốt nhất đem đồ vật giao ra đây, nếu không, hừ, nói thiệt cho người biết, người cũng có thể ở tráo đồ trên tay ta, ta cũng có thể cáo người tội danh ăn trộm.

Thanh Liên hôm nay giống như cũng không ở Vạn Hà Phong đi? hắc hắc, trong nhà của người hẳn là vẫn còn tang vật đi. ” Diệp Phi cười lạnh nói, trong lòng thầm nói nhờ mình cũng có chuẩn bị, để cho Vạn Phong Sơn đi trước gài tang vật hiểm hại, nếu không lần này liền ăn thiệt thòi.

Quả nhiên, nghe Diệp Phi nói, Lê Nhu mặt liền biến sắc, trên mặt hơi gầy giữa chốc lát, truyền âm nói: “Hừ, không trách gần nhất Thiên Cầm Phong Liễu Kiền, cùng Thanh Liên đi lại nhiều như vậy, nguyên lai là sớm có kế hoạch.

Hừ, lần này chúng ta coi như là ngang tay, hảo, đồ sớm bị Kim Tử đưa đến chỗ ở của ta, chúng ta đi qua lấy tới, sau đó ai cũng không được tìm ai phiền toái. ”

“Người xác định đưa đến chỗ ở của người? ” Diệp Phi nghiêm sắc mặt đích truyền âm nói.

Lê Nhu bắt đầu dĩ thử dài, đem đại khái đích kế hoạch cho Diệp Phi truyền âm nói một lần, Kim Tử đắc thủ sau, sẽ đem túi trữ vật đưa cho Lê Nhu, nếu là mình không có ở đây, để lại ở Vạn Hà Phong là tốt rồi.

“ha ha. ” Diệp Phi lên tiếng cười một tiếng, trong mắt tràn đầy nụ cười chiến thắng.

“yêu nữ, hừ hừ, ai bảo ngươi dám hãm hại ta? chuyện này ta như thế nào như vậy dễ dàng bỏ qua cho ngươi?” Diệp Phi truyền âm xong, chính là mặt cười gian về đích nhìn Lê Nhu.

Lê Nhu mặt liền biến sắc, chỉ Diệp Phi tức giận quát lên: “Ngươi? Ngươi dám? Ngươi cái này tiểu nhân, hèn hạ, vô sỉ, hừ! Ngươi coi như là một nam nhân sao?”

Lê Nhu càng tức giận, càng chửi mình, Diệp Phi chính là càng vui vẻ, cảm giác thắng lợi càng lớn, ở đáy lòng dâng lên. Thầm nói dù sao vẫn là hạng nữ lưu. Sao có thể tính toán quá mình.

“Chấp sự, mấy bộ pháp thuật kia, ta đã tra được, đích xác là yêu nữ này gây nên, bây giờ đang ở chỗ ở của nàng, nếu như không tin, hoàn toàn có thể theo ta cùng đi xem một chút.” Diệp Phi trong lòng có chút hưng phấn nói.

Như thế rất tốt, chẳng những có thể giải tang vật yêu nữ này trộm đạo đồ đạc của mình, còn lấy trộm mình mấy bộ pháp thuật hãm hại mình, mặc dù pháp thuật chắc không có ngay động phủ hắc cư ngụ, ở đâu chỗ cũng không quan hệ, cùng lắm thì tìm một chút.

Vô luận như thế nào, cũng không có thể bởi vì không tìm được liền tội thêm một bậc. huống chi còn có Vạn Phong Sơn đặt ở Vạn Hà Phong mấy món pháp khí, chuẩn bị hãm hại Lê Nhu đấy. Vì để cho tội danh tăng thêm, Diệp Phi hưng ác tâm, còn thả hai món cao cấp pháp khí.

Lão giả thấy Diệp Phi như vậy khẳng định, cũng không nói gì, phân phó một tiếng đem người khác coi chừng Tàng Thư Các, cùng Diệp Phi Lê Nhu rời đi nơi đây, rồi đi Tàng Thư Các.

Mới vừa vừa đến Lê Nhu đích chỗ ở, ba người chính là nhìn thấy bên trong đại sảnh một cái bàn gỗ thượng, bày một cái túi trữ vật, Diệp Phi mở ra vừa nhìn, đúng là mình ở Tàng Thư Các này bộ pháp thuật cấp thấp mình mượn ra, lúc này ha ha cười lớn.

Loại thời khắc này, tâm tình Diệp Phi thật tốt, hi hi bật cười, cảm giác bị ở đáy lòng đích một hóp oán khí rốt cục cũng phun đi ra, tâm tình vô cùng thoải mái, thậm chí nói mình vẫn là kỹ cao một hơn một bậc a, đơn giản đối với mình đầu óc có chút tự phụ, Diệp Phi không khỏi tự luyến.

“Đây là ta đồ của ta, mời xem qua đi! hắc hắc không biết thế nào xuất hiện ở nơi này!” Diệp Phi đem túi trữ vật giao cho lão giả, đắc ý hướng Lê Nhu cười một tiếng.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” nhìn một chút mấy mai thủ trát trong túi trữ vật, lão giả hướng Lê Nhu lên giọng dò hỏi.

Nghe vậy, Lê Nhu chợt lộ ra mặt vẻ ủy khuất, nọ nọ nói: “Trương chấp sự, chuyện này ta không chút nào biết đấy, cái này đúng là không phải là ta làm, hy vọng chấp sự minh xét!”

“Nhưng đồ của người ta lại ở trên Vạn Hà Phong của ngươi, ngươi chung quy nên cấp cho một câu trả lời thuyết phục.” lão giả nghiêm sắc mặt, hướng về phía Lê Nhu như thế nói.

“hừ, chớ có nói sáo. Đồ của ta mượn đến, chẳng lẽ có mọc chân chạy tới nơi này sao?” Diệp Phi hừ lạnh một tiếng, không để ý chút nào Lê Nhu đang giả bộ ủy khuất.

“Cũng không phải, vật này chính xác không phải là mọc chân chạy tới đấy, mà là có người đưa tới.” đang lúc này, một thanh âm của thiếu nữ, chợt truyền ra.

Ở ngoài đại sảnh, đi vào một thiếu nữ không phải ai khác, Diệp Phi biết người này, chính là người giúp Lê Nhu xử lý ít tạp vụ, Thanh Liên.

“Nga, về phần người nào đưa tới, cũng không cần để ý tới, dù sao cũng là vật ta bị mất, tang chứng rõ ràng.” Diệp Phi lo lắng Thanh Liên khai ra Kim Tử, tuy nói Kim Tử hãm hại mình, nhưng Diệp Phi cũng không muốn đem hắc danh vào.

Chẳng lẽ Thanh Liên có ý nói như thế, là muốn lấy Kim Tử kiềm chế mình? để cho mình liền như vậy bỏ qua? vọng tưởng, Diệp Phi cười lạnh nghĩ đến.

“Ngươi là đệ tử tạp dịch nơi này? vậy ngươi nói một chút, là ai đưa tới?” chấp sự lão giả nhìn một chút Thanh Liên, như thế hỏi. Diệp Phi âm thầm thờ dài một tiếng, chỉ có thể đem Kim Tử mang vào đi, tuyệt đối không thể bỏ qua Lê Nhu.

“là hắc!” Thanh Liên ngón tay chỉ Diệp Phi, kiên định nói.

Thấy vậy, Diệp Phi đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó trên mặt vẻ giận dữ chợt lóe, cuối cùng hắc là bị khí cười.

“ta căn bản cũng không có tới Vạn Hà Phong, Trương chấp sự có thể minh xét, nha đầu này xem ra là nóng lòng hộ chủ, có chút nổi điên.” Diệp Phi có chút nhìn ngu ngốc một loại nhìn Thanh Liên, chuyện này căn bản không tra được trên người mình tới.

“hừ, ngươi là chưa từng tới Vạn Hà Phong, nhưng là ngươi phải người tới! mang ra giấu đến đây đi!” Thanh Liên nói xong, vỗ tay một cái.

Lúc này, từ đại sảnh nơi cửa, đi ra khỏi bảy tám danh nữ tu, từng cái một ánh mắt như đang xem kịch vui, nhìn đại sảnh mọi người.

Làm cho người ta chú ý nhất chính là, ở trong tay mấy tên nữ tu, đang áp chế hai tên thiếu niên, không phải là ai khác, chính là Vạn Phong Sơn cùng Liễu Kiền, lúc này, mặt bắt đặc dĩ nhìn Diệp Phi.

Thấy vậy, Diệp Phi chợt trong lòng trầm xuống, tâm tình đang tốt trong nháy mắt hồng mất, một loại cảm giác không ổn, ở trong lòng chậm rãi dâng lên.

“Đi, Thanh Liên, đây là chuyện gì xảy ra? mau thả người, người tại sao có thể đem hai bằng hữu Thiên Cẩm Phong Diệp Tuyên sư đệ bắt lại đây?” thấy Thanh Liên cử động như thế, Lê Nhu chợt nghiêm sắc mặt, có chút ôn giận nói. Nhìn qua rất có mấy phần chính khí.

“Trở về phong chủ, Liễu Kiên giả mượn cùng ta nói chuyện phiếm, đem ta lừa đi ra ngoài, Vạn Hà Phong không người, Vạn Phong Sơn nhân cơ hội đem mấy thứ này, lặng lẽ đặt ở trong Vạn Hà Phong chúng ta, chuẩn bị gài tang vật hãm hại.

Trùng hợp Chu sư muội các nàng tới tìm ta, gặp được một màn này, liền đem Vạn Phong Sơn tại chỗ bắt được, lại đi thông báo cho ta, khi biết là kế hoạch của mấy người bọn họ, lại đem Liễu Kiên cũng mang theo trở lại.

Bọn họ căn bản cũng không có loại này can đảm, mà Diệp Tuyên phong chủ luôn luôn đối với phong chủ người có chút ghi hận, cho nên, những chuyện này Thanh Liên hoài nghi là Diệp Tuyên phong chủ sai khiến.” mọi người nghe Thanh Liên cứng cỏi mà nói. Chợt hiểu ra, ai cũng gật gù đầu một cái.

Mà Diệp Phi nghe vậy còn lại là đầu oanh một tiếng, mắt tối sầm, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Xử phạt cùng nhiệm vụ

Thiên Cẩm Phong, Diệp Phi trên mặt bao bọc một tầng hắc khí, ánh mắt âm trầm ngồi trên một cái bồ đoàn, oán hận nhìn ba đạo thân ảnh đối diện.

Đối diện ba người, chính là Kim Tử, Vạn Phong Sơn, Liễu Kiên!

Trầm mặc hồi lâu, ai cũng không nói gì, ánh mắt ba người cũng có chút né tránh cái nhìn của Diệp Phi, một bộ dáng vẻ như chính mình thua thiệt lắm.

Cũng khó trách Diệp Phi như thế tức giận, vốn là kế hoạch thật tốt, chuẩn bị tính toán Lê Nhu, chẳng những không có thành công, ngược lại bị Lê Nhu phản đòn.

Trải qua Diệp Phi dò hỏi biết được, Liễu Kiên là không nhận được mỹ nữ cám dỗ, không cẩn thận tiết lộ phong thanh, Thanh Liên đem tin tức truyền về đi, Lê Nhu một tay an bài lần này kế hoạch.

Kim Tử áp úng nửa ngày, cũng không nói ra nguyên nhân gì trợ giúp Lê Nhu, nhìn dáng dấp như là có điều khó nói, mà Vạn Phong Sơn liền tương đối vô tội, cao cao hứng hứng đi gài tang vật, chưa kịp chạy ra khỏi Vạn Hà Phong, chính là bị một đồng nữ tu mai phục bắt lại.

Diệp Phi trải qua lần này kế hoạch, có thể nói là gà không bắt được lại mất nắm thóc, chẳng những bị cô gái này hung hăng đùa bỡn một phen, trong bụng càng là thêm nhiều cổ oán khí.

Trải qua kiểm chứng Diệp Phi gài tang vật hãm hại Lê Nhu, phía trên trường lão nề tình Diệp Phi đã tấn cấp Trúc Cơ, quyết định xử phạt nhẹ, giao cho Diệp Phi một nhiệm vụ lập công chuộc tội.

Trong ba tháng thời gian, tùy ý chém chết ba ác nhân trong danh sách, không có bất kỳ tương thương, phạt Diệp Phi nửa năm tông môn linh thạch phát ra, vẫn còn ở trong tông môn điển tịch, cái tên Diệp Phi âm mưu hãm hại đồng môn ghi danh lên.

Vốn là những thứ này cũng đã để cho Diệp Phi tức giận, đáng giận hơn là, Vạn Phong Sơn mang đi mấy món bảo vật, liền một đi không trở lại, Lê Nhu cũng không thèm nhắc đến, căn bản là mờ chui miệng mèo mất rồi.

Nhưng Diệp Phi lại giận mà không dám nói gì, cũng không thể cùng trường lão nói, mình hãm hại Lê Nhu, dùng là của mình mấy món cao cấp pháp khí, mà không phải pháp thuật, sau đó xin trường lão yêu cầu Lê Nhu, nhanh lên đem bảo vật giao ra đây, nói ra chẳng lại tự vả vào mồm mình.

Bây giờ Diệp Phi ngược lại không quá để ý trường lão xử phạt, mà là nuốt không trôi cái ngụm ác khí này, nhưng, loại này oán khí, tạm thời Diệp Phi cũng chỉ có thể giấu ở trong bụng.

“Ai, không trách các người, chỉ đồ thừa kia yêu nữ quá mức giáo hoạt, cũng tại Diệp Tuyên ta giao hữu không thận trọng!” Diệp Phi mặt nghiêm chỉnh nói.

Nghe vậy, Kim Tử ba người len lén nhìn Diệp Phi một cái, có chút xin lỗi cười khan mấy tiếng.

“Là, chính là kia yêu nữ quá giáo hoạt, chúng ta cũng là nhất thời khinh thường, Diệp sư huynh, lần sau chúng ta nhất định giúp người tốt nhất dạy dỗ

nàng một phen! ” Liễu Kiền chà xát tay, gãi đầu nói.

“ Lần sau? Còn có lần sau, lại nhờ các người xong thì nhất thời khinh thường, ta chẳng phải là bị các người chơi chết, ta cũng không có các người loại này bằng hữu! ” Diệp Phi trên mặt lộ ra một bộ thần sắc sợ hãi, như thế nói.

“ Đừng nha, Diệp sư đệ đây là nói cái gì vậy! ”

“ Chính là, chúng ta cũng là bị ép, hơn nữa Vạn Phong Sơn ta cũng là vô tội. ”

Mọi người thất chủ bát thiết, cuối cùng Diệp Phi cũng là thần sắc cũng hòa hoãn xuống, cùng mấy người cười mắng lên, dù sao chuyện tranh khẩu khí vật vãnh, Diệp Phi cũng không có thật cùng sinh bọn họ so đo, bắt đầu bắt quá là thiếu niên kiệt ngạo.

Cứ như vậy, mọi người ngời một câu, hần một câu, cuối cùng là thương lượng chuyện Diệp Phi đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ, ba người chủ động xin cùng Diệp Phi đồng hành, nhưng đều là bị Diệp Phi cự tuyệt, bởi vì Diệp Phi muốn mượn cơ hội này, đi Đào Nguyên trấn, thuận tiện hỏi thăm một chút chuyện của cha mẹ.

Dùng năm ngày, Diệp Phi đơn giản học tập một cái thao túng phi hành pháp khí, cùng với phương pháp thi triển hộ thể linh quang, chính là một thân một mình lên đường, tính toán ở trên đường, từ từ tu tập thuần thực sau, dù sao thời gian trên đường cũng dài.

.....

Lần ranh dây Vân Vụ Sơn, một tiếng tiếng xé gió vang lên, ngay sau đó, phi hành pháp khí vòng tròn lớn nhỏ chừng một trượng, oai oai nữ nữ bay ra.

Chẳng những tốc độ thật chậm, hơn nữa phi hành đường thẳng phiêu hốt không chừng, giống như tên tửu quỷ nào đó đang điều khiển vậy, căn bản không có lẽ lồi, uy phong gì, phía trên vòng tròn có một đạo thân ảnh bạch y thiếu niên, sắc mặt ngưng trọng không chế vòng tròn, trong mắt là tràn đầy một vẻ hưng phấn.

Người này, chính là Diệp Phi!

“ hắc hắc, rốt cục cũng có thể ở giữa không trung phi hành, tuy nói còn có chút không quá quen thuộc, bắt quá từ từ thích ứng một cái là tốt. ” nói xong, Diệp Phi chính là bưng bưng thích chí không chế vòng tròn, oai oai nữ nữ hướng Hoàn Sơn trấn gần nhất bay đi.

Bảy tám ngày sau, trên bầu trời một ngọn núi, một căn vòng tròn màu xám tro thẳng tắp vừa bay mà qua, Thân hình Diệp Phi ngồi ngay ngắn trên đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

“ hắc hắc, nhưng coi như là nắm giữ thuần thực, phía dưới, nên tu luyện một cái hộ thể linh quang. ” nói xong, Diệp Phi không khỏi có chút hâm mộ Phong Nguyên Khiếu, lúc đối chiến cùng mình, thi triển ra hộ thể linh quang, một ít pháp thuật của mình căn bản không cách nào phá khai bảo hộ tạo thành tổn thương gì.

Cứ như vậy, vừa tu luyện hộ thể linh quang, vừa khống chế phi hành pháp khí, cho đến hơn mười ngày sau, khoan chân tĩnh tọa Diệp Phi một tay một bắm quyết, bá một cái, quanh thân sáng lên một màn hào quang màu vàng nhàn nhạt.

Mà trải qua gần một tháng phi hành thời gian, Diệp Phi cũng rốt cục đem hộ thể linh quang, cùng khống chế phi hành pháp khí nắm giữ tám chín phần mười, lúc này, cũng đã đi tới Hoàn Sơn trấn.

Thu hồi phi hành pháp khí, thân hình Diệp Phi xuất hiện ở trong trấn nhỏ.

“ tiên đan tiên đan, linh đan diệu dược, các loại đan dược khôi phục pháp lực, tiện nghi bán ra! ”

“ cấp thấp pháp khí, tài liệu Luyện Khí, cái gì cần có đều có! ”

“ dò xét tin tức, tìm người hỏi chuyện! ”

Hai bên đường phố, một ít tiểu thương phiến đất cổ họng tuyên truyền các thứ, Diệp Phi đi đến một tên trước gian hàng của một lão giả, cúi người hỏi: “ dò xét tin tức, muốn hỏi một chút nơi này nhưng có hay không phải là hạng người tà ác? ”

Nghe vậy, lão giả đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó gật đầu khẽ mỉm cười, cũng không có đem Diệp Phi làm thành cái gì hiệp sĩ, mà thật là nhìn ra có chút hiểu rõ nói: “ tiên bối là Thiên Nhai tông đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ đi? ”

Ác đồ tin tức ngược lại có, nhưng căn cứ tu vi cấp bậc, tính tình cẩn thận độ, giá cả đều là không giống nhau đích, không biết tiên bối muốn tìm cái gì người như vậy? ”

Một màn này, ngược lại làm cho Diệp Phi sững sốt, xem ra Thiên Nhai tông không ít cùng lão đầu này giao thiệp với, mà lần đầu nghe nói người khác gọi mình là tiên bối, Diệp Phi trong lòng, có chút nhỏ nhỏ cảm giác thỏa mãn.

“ Trúc Cơ kỳ đích tùy ý nói thử mấy người, xem ra người biết còn không ít. ” Diệp Phi gật đầu cười nói.

Nghe vậy, lão giả gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “ dạ, tiên bối có thể hay không trước đem linh thạch thanh toán? chúng ta lần đầu hợp tác, Trúc Cơ kỳ

liền theo như giá thấp nhất thu lấy, một trăm khối linh thạch. Lão đầu từ ở chỗ này cũng chạy không thoát, sau đó lập tức sẽ nói cho người biết ác nhân chỗ ở. Tuyệt đối là người đứng trong danh sách.”

Lão đầu này thường xuyên cùng với một ít đệ tử Thiên Nhai tông giao thiệp, ngược lại cũng là biết không ít người trong danh sách, chẳng qua là có lúc người ta không ở chỗ này chỗ, lão giả liền đem tên ghi xuống, một khi phát hiện sẽ nhiều hơn lưu ý.

“Một trăm khối? người, cái này cũng không khối có chút đòi hỏi quá nhiều đi? Thôi bỏ! ” nói xong, Diệp Phi lộn thân liền đi.

“Chậm, tiền bồi, có gì từ từ thương lượng, bình thường Trúc Cơ kỳ đều là cái giá tiền này, nếu không tiền bồi cho ta cái giá cả thích hợp, lão đầu từ tuyệt đối không trả giá, như thế nào?” lão giả nghiêm sắc mặt nói.

“năm mươi khối linh thạch.” Diệp Phi dứt khoát nói.

“đồng ý!” lão giả khẽ mỉm cười, quả quyết đồng ý.

Nhìn lão giả cười cười đồng ý ngay, bất giác Diệp Phi lại cảm thấy mình vừa mất mát cái gì đó.

Ở một phen trao đổi, nhưng cuối cùng lão giả giơ tay lên chỉ một cái, tên kia ác nhân đang ở địa thân một chỗ khác, Diệp Phi lúc này có nghĩ muốn ới máu.

So sánh một phen danh sách mang từ Thiên Nhai tông ra, đích xác là phía trên ghi lại một người, Lỗ Khôn, Trúc Cơ sơ kỳ, dùng bảo vật cực phẩm pháp khí cự phủ, am hiểu hòa thuộc tính công pháp, người này thường khi dễ một ít cấp thấp tu sĩ.

Một thân áo bào tro Lỗ Khôn, đang một chỗ, mặt cười lạnh, hừ nhẹ nói: “hãy bớt sàm ngôn đi, nhanh lên giao ra linh thạch, ta đảm bảo người vô sự, nếu không……!”

Lời còn chưa nói hết, Lỗ Khôn hơi biến sắc mặt, thân hình chợt lóe, trong mắt bạo xạ ra một luồng tinh mang, nhìn thấy bạch y thiếu niên cách đó không xa.

Cơ hồ cũng ở trong lúc đó, một quả phi châm trong suốt, ở chỗ Lỗ Khôn lúc trước đứng một đâm mà vô ích, thấy vậy, Diệp Phi cũng là hai mắt híp một cái, thầm nói một tiếng đáng tiếc, lãng phí cơ hội đánh lên.

Bá, còn không đợi Diệp Phi nói chuyện, Lỗ Khôn liền chửi cũng không chửi, quanh thân quang hà chợt lóe, thân hình hướng nơi xa cấp tốc chạy đi, Diệp Phi đầu tiên là sững sờ, thu hồi phi châm sau, hai chân bạch mang chợt lóe, hướng Lỗ Khôn truy kích đi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tà Tu

Ngoài Hoàn Sơn trấn, trên một phiến bình nguyên!

Một tên lão giả mặc áo xám, vẻ mặt đang sợ hãi, không chế một thanh cự phủ màu xanh, cùng một tên bạch y thiếu niên đang chiến đấu với nhau.

“tiểu tử, người vì sao không muốn bỏ qua cho lão phu? lão phu có thể cho người một ít chỗ tốt, hai ta cùng dừng tay, như thế nào?” lão giả áo xám sắc mặt ngưng trọng nói. Nhìn bạch y thiếu niên đối diện một chút.

Người này chính là Diệp Phi, vì truy kích đích Lỗ Khôn mà tới đây!

Nghe vậy, Diệp Phi không chế trường kiếm màu bạc giữa không trung, bức bách cự phủ màu xanh từng bước lui về phía sau, không những không có dừng tay, mà là xuất chiêu càng lăng lệ, hung hiểm hơn, bởi vì Diệp Phi cũng không có tính toán cùng một cái người sẽ phải chết nói nhảm gì đấy.

Thấy vậy, lão giả trong mắt nanh sắc chợt lóe, nếu là lâu dài chiến đấu, khẳng định không phải là Đối thủ của Diệp Phi, bởi vì thiếu niên kia pháp lực quá mức hùng hậu, cùng là Trúc Cơ sơ kỳ, lão giả cảm giác được Diệp Phi mang đến cho mình áp lực không nhỏ, giữa không trung hai món pháp khí đang đối kháng, rõ ràng là thấy cự phủ màu xanh rơi vào hạ phong.

Sau một khắc, Lỗ Khôn một tay vỗ một cái bên hông, vèo, một đạo ô quang chợt lóe ra, hướng Diệp Phi phương hướng bắn nhanh đi, trong lúc mơ hồ, Diệp Phi nhìn thấy một quả hình cầu màu đen lớn chừng quả đu đủ.

Một mặt tiểu thuẫn màu xanh chợt lóe ra, bảo hộ ở trước người Diệp Phi.

Bánh, nhất thanh muộn hưởng!

Viên cầu màu đen kia hẳn là uy năng không cách nào xuyên thấu, nổ tung trên tiểu thuần, còn không đợi Diệp Phi kinh ngạc, một mảnh mây đen cuộn cuộn ra, đem Diệp Phi bao phủ lại.

Thấy vậy, Diệp Phi bên ngoài thân hộ thể linh quang chợt lóe, nhưng vẫn là có chút hắc khí xông vào màn hào quang bên trong, dính đến Diệp Phi thân thể.

Mấy bước lao ra khỏi mây đen, Diệp Phi lo lắng Lỗ Khôn nhân cơ hội chạy trốn, nhưng là Lỗ Khôn lại mặt cười lạnh nhìn mình, không có vẻ kinh hoảng thất thố lúc trước nữa.

“hắc hắc, tiểu oa nhi, cái này có thể trách không phải lão phu lòng dạ ác độc, vì đối phó ngươi, lão phu đem viên Luyện Độc Châu này dùng cũng hơi lãng phí!” nói xong, Lỗ Khôn gương mặt nhếch nhếch, nhìn viên cầu màu đen hóa thành mây đen phía xa.

Mà đang ở lúc này, Diệp Phi cũng cảm thấy một thân pháp lực có chút ngưng đọng, phảng phất như chậm chậm dừng lại, vận chuyển không linh thông, như thể nếu tiếp tục đối địch, sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Lỗ Khôn lời còn chưa dứt, hướng cự phủ màu xanh giữa không trung một chút, quang hà lóe lên, một mơ hồ dưới, chính là hướng Diệp Phi một bỏ đi.

Thấy vậy, Diệp Phi hơi biến sắc mặt, tâm thần vừa động, nơi xa tiểu thuần màu xanh chợt lóe ra, chắn Diệp Phi thân trước, bịch một tiếng, đem cự phủ màu xanh ngăn cản xuống.

“cái gì? ngươi, ngươi thế nào còn có thể điều động pháp lực? cái này không thể nào!” Lỗ Khôn sắc mặt kinh nghi bất định nói.

Hắn nơi nào biết, Diệp Phi năm xưa ăn qua một thân bảo bối Vạn Độc Thiềm, cơ hồ đã sớm bách độc bất xâm, nếu không thời điểm mới vừa vào Thiên Nhai tông, cũng sẽ không tỉnh như sáo sau khi uống thuốc mê của Viên chấp sự đấy, người khác cũng có thể hôn mê ngủ, chỉ có Diệp Phi trừng hai mắt nghe một màn bọn họ giết người diệt khẩu.

“hắc hắc, chẳng qua là thoáng trúng một tia độc tính thôi, lập tức đã khu trừ sạch sẽ, bất quá, bây giờ để cho tiểu Thanh tới chơi với ngươi.” nói xong, Diệp Phi tay áo bào vung, bá một cái.

Thanh mang chợt hiện, một quanh quần đi qua, đột nhiên ở hai người giữa biến ra một con măng xà màu xanh lớn nhỏ chừng một trượng, thụt thụt cái lưỡi đỏ như màu máu.

“Yêu thú Tụ Hạch kỳ trung cấp?” lão giả thấy vậy, rốt cục sắc mặt thay đổi, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi.

Bánh, không nói hai lời, tiểu Thanh đuôi vỗ một cái mặt đất, hướng lão giả bắn ra đi, cùng lúc đó, trong miệng phun khạc ra một mảnh màu trắng sương lạnh, hướng phía trước cuộn phồng ra.

Hộ thể linh quang chợt lóe, ngăn cản hàn khí bạch mang, lão giả thân hình chợt lóe, thân thể nhân loại, bây giờ là không cách nào cùng yêu thú so sánh, vừa lui về phía sau, vừa đánh ra một đạo pháp quyết.

“Không tốt.” một tiếng quát khê, mới vừa tránh thoát tiểu Thanh đích miệng khổng lồ, lão giả thân hình chợt ở giữa không trung lấy một loại góc độ vận vẹo bất khả tư nghị, nhưng bà vai trên còn là lóe ra một vết máu, cùng lúc đó, một quả phi châm trong suốt xuyên qua.

“Để cho ngươi cũng thưởng thức chút tư vị trúng độc, hừ!” Diệp Phi khóe miệng giễu cợt nói.

Thân hình lão giả một cái đích rơi trên mặt đất, mắt thấy đuôi tiểu măng xà đảo qua tới, nhưng pháp lực đang gián đoạn, hẳn là né tránh không xong, bịch một tiếng, bị tiểu Thanh quất một cái bắn ra khỏi hai ba trượng xa.

Thân hình lão giả đích ở giữa không trung vẽ ra một cái vòng cung, cuối cùng nặng nề ngã ở mặt đất, giương giương đứng dậy, lau khóe miệng trào ra một vết máu.

Bá một cái, trường kiếm màu bạc quang hà chợt lóe, hướng lão giả một hướng đi, thấy vậy, lão giả cuống quýt đem tấm thuần che ở trước người, mới vừa ngăn trở lại trường kiếm màu bạc công kích.

Lão giả chỉ cảm thấy quanh thân run lên, bốn phía bạch mang chớp động, mình đã như băng điều bị vây ở mặt đất, thân thể bất động, tay như củ đang bầm quyết, mặt hoảng sợ nhìn Diệp Phi cùng Thanh Nguyên Mãng.

.....

Mặt trời chiều ngã về tây, sắc trời mông lung!

Ở một chỗ trong rừng rậm, Diệp Phi khều khều một đồng lửa, như đang nướng cái gì mỹ vị, làm cho Thanh Nguyên Mãng nước miếng chảy ròng.

“chủ nhân, nhanh lên một chút đi, tiểu Thanh đói bụng!” Thanh Nguyên Mãng tro mắt nhìn mỹ vị, hướng về phía Diệp Phi truyền âm nói.

“hắc hắc, ta xem ngươi bộ đối chết đến nơi, bắt.” Diệp Phi đem con cá vừa nướng chín đích ném cho Thanh Nguyên Mãng, mình còn lại là lần nữa nướng một con cá lớn.

Ba ngày trước, Thanh Nguyên Mãng đem Lỗ Khôn đóng băng sau, Diệp Phi cũng là dễ dàng đem chém chết, thu được Lỗ Khôn trên người một ít tài vật, trừ kia hai món cực phẩm pháp khí, còn là lấy được hơn hai ngàn khối linh thạch, Diệp Phi không nghĩ tới lão đầu này linh thạch lại nhiều như vậy, nhưng nghĩ đến thân phận cường đạo Trúc Cơ kỳ, Diệp Phi liền cảm thấy cũng không sai.

Vừa ăn cá nướng, Diệp Phi vừa suy nghĩ, lần này trở về, nhất định phải bế quan thật tốt một phen, hôm nay tiến cấp tới Trúc Cơ kỳ, cũng không biết U Minh Phệ Hồn Kiếm có thể hay không luyện hóa đem sử dụng, giấy chuyển thân bí kia hay không còn có công hiệu kỳ lạ khác, Thiên Nhai tông mấy loại công pháp, cũng muốn thật tốt tu luyện một phen.

Hôm nay chém giết một ác nhân, còn kém hai cái, bây giờ cách Vô Hoa trấn chỉ còn khoảng mấy ngày lộ trình, đường về Đào Nguyên trấn, đi qua Vô Hoa trấn là gần nhất.

Trải qua mấy phen suy tính, Diệp Phi quyết định nghỉ ngơi một đêm, trước đi Vô Hoa trấn thử vận khí một chút, gặp phải ác nhân trong danh sách chính là thuận tiện làm một cái, còn có thể mau chút hoàn thành nhiệm vụ.

Cứ như vậy, nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Phi không chế phi hành pháp khí, chính là rời đi nơi đây, hướng phương hướng Vô Hoa trấn bắn nhanh đi.

Năm ngày sau, bay qua một mảnh hồ, chính là ban đầu gặp Vạn Phong Sơn làm cường đạo, Diệp Phi không khỏi có chút cảm khái, trên mặt đất có một tên Luyện Khí kỳ đích thiếu niên, đang tu luyện cái gì đó.

“Đi?” Diệp Phi thần sắc vừa động, trong miệng truyền ra một tiếng kinh dị! hai mắt chợt lóe đích hướng chỗ hồ nhìn lại.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, hoa lập lập, nước hồ một phân, một đạo hồng mang bắn nhanh ra, một chớp động đích chắn Diệp Phi trước người.

Hắn là một tên người lão giả mặc hồng bào, chân đạp một đầu khô lâu, bốn phía lượn quanh sương mù đen âm trầm mông mông, mà lão giả sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt vận vận.

“ha ha, thật tốt quá, rốt cục xuất hiện một cái tiểu oa nhi Trúc Cơ kỳ, như vậy lão phu cũng không cần đi đâu tìm đan dược nữa, trực tiếp đem tinh hồn Trúc Cơ kỳ luyện làm thuốc dẫn là tốt.” lão giả hai mắt sáng lên nhìn Diệp Phi, trong mắt xuất hiện một bộ vẻ kích động.

“Tà Tu?” Diệp Phi từ lời nói cử chỉ của lão giả, cùng với trên người tản mát ra khí tức âm trầm, chính là đoán được điểm này, nghe nói thứ người như thể tu công pháp cực kỳ tà ác, thường lấy giết hại các loại sinh linh hoặc nhân loại, rút ra lấy tinh nguyên hồn phách để tu luyện tà thuật tăng lên tu vi, chỗ tốt chính là tốc độ tu luyện mau, pháp thuật quý dị có uy năng không nhỏ, nhưng là thường sẽ phải chịu cản trở, công pháp không được thể nhân công nhận, cho nên người người đều muốn giết, xưng là Tà Tu.

“hừ, Tà Tu thì làm sao? Xem ra tiểu oa nhi ngươi cũng có tỷ hiểu biết đấy.” vừa dứt lời, lão giả giơ tay lên hướng nơi xa chỉ một cái.

Vèo, một đạo hồng mang ở đầu ngón tay bắn nhanh ra, nhưng là không có công kích Diệp Phi, mà là hướng mấy tên Luyện Khí kỳ sau lưng đang chạy thực mạng bắn đi.

Phốc một tiếng!

Một màn quỷ dị xuất hiện, đạo hồng mang kia mới vừa, tiến vào thân thể thiếu niên, thân hình thiếu niên lúc này hơi chấn động một cái, bên ngoài thân rặng mây đỏ chợt lóe, trong khoảnh khắc biến thành một cụ khô lâu màu trắng, nằm ở trên đất.

Thấy một màn này, Diệp Phi không khỏi khòe mắt giật giật, hắn không phải là không muốn xuất thủ ngăn cản, mà là căn bản không có nghĩ lão giả lần đầu ra tay lại không phải bản mình, Diệp Phi trên mặt thoáng qua vẻ kinh ngạc, thầm than thủ đoạn của lão giả sắc bén, giết người giống như chết một con kiến không nhú mảy chút nào.

Thấy Diệp Phi biểu lộ, lão giả lộ ra một bộ vẻ hài lòng, lần này xuất thủ, hẳn là tạo cho đối phương áp lực nhất định, cùng với chấn nhiếp này, lúc chiến đấu, kiêng sợ một hai sẽ giúp hắn chiếm được không ít tiện cơ.

“hừ, tiểu tử kia ta ở chỗ này ngày người ba ngày, vốn là lão phu căn bản không có ý định đối với mấy con kiến hôi xuất thủ, nhưng bởi vì sự xuất hiện của ngươi, hẳn mới là phải rơi xuống, muốn trách, thì trách chính ngươi sao chửi đi.” lão giả sắc mặt một ngưng, ngay sau đó hướng phía trước giơ lên tay.

Bá một cái, một đạo hồng mang quỷ dị chớp động, mang theo trận trận thanh âm hô khiếu, nháy mắt hướng Diệp Phi phóng tới. (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 68: Đoạt Xá

Nhìn thấy hồng mang hướng mình chớp động bay tới, Diệp Phi không khỏi hai mắt một ngưng, hai tay tốc quyết, hơn mười viên hỏa cầu lớn bắn nhanh ra.

‘ phốc phốc phốc ‘, mấy đạo thanh âm vang lên!

Mấy đạo hỏa cầu nhìn như uy năng không nhỏ, lại như giống như giấy dễ dàng bị đạo kia hồng mang kích tán, nhưng mấy đạo hỏa cầu cũng có chút tác dụng làm đạo hồng mang hơi chậm lại, Diệp Phi mới nhìn rõ vật gì.

Hắn là một thanh đoạn nhận, toàn bộ thân nhận đỏ như máu, đem hỏa cầu đánh tan sau, chính là một chớp động đích hướng Diệp Phi một chém đi.

Một tay vỗ bên hông túi trữ vật một cái, bá một tiếng, hai đạo ánh sáng chợt lóe, một thanh trường kiếm màu bạc bắn nhanh ra, hướng kia màu đỏ tàn nhận bắn nhanh đi, một đạo quang hà khác một mờ hồ một cái, lập tức ở trước mặt Diệp Phi biến thành một mặt tiểu thủy màu xanh.

Cùng lúc đó, Diệp Phi đậm chân phi hành pháp khí một chút, ông một tiếng, chậm rãi hướng nơi xa mặt đất phi xuống đi, dù sao khổng chế phi hành pháp khí ở giữa không trung, cũng là cần tiêu hao không ít khí lực.

Phốc một tiếng!

Ngân mang cuồng phóng, bộc phát ra một trận trầm thấp ông minh, cho dù là lấy Diệp Phi pháp lực hùng hậu, trường kiếm màu bạc kia vẫn là có chút không cách nào ngăn cản tàn nhận, khẽ run lên.

“ Cái gì? ” thấy một màn này, Diệp Phi không khỏi trong lòng cả kinh! thu hồi phi hành pháp khí, vững vàng rơi vào mặt đất, đối diện, thân ảnh của lão giả, cũng là xuất hiện ở trên mặt đất.

Hai tay liên đạn, trên mặt đất ngưng tụ ra một cụ thổ nhân khổng lồ, quanh thân hoàng hà lóe lên, hai chân nặng nề một bước, hướng lão giả một hướng đi.

Cũng không thấy lão giả như thế nào bấm quyết làm phép, chẳng qua là hướng về phía người khổng lồ vung tay, hướng thổ nhân thân hình một cái, bịch, đầu thổ nhân một tiếng vỡ tung, ngay sau đó toàn bộ thân hình biến thành một đồng đất vàng.

Hồng bào lão giả sắc mặt chợt xuất hiện một tia nanh sắc, tựa hồ mang theo một loại thống khổ, ngay sau đó một tay bấm quyết, trong miệng lẩm bẩm, quanh thân tàn nát ra một cỗ hơi thở âm âm sâm sâm.

Ông một tiếng!

Một màn quỷ dị xuất hiện, thân hình hồng bào lão giả một trận run rẩy, xông ra trận trận khí đen nhánh điên cuồng chui vào khô lâu màu trắng lúc trước đập lên.

Sau một khắc, cuồng phong nổi lên bốn phía, tiếng quỷ khóc sói tru ở bên trong đầu khô lâu bên truyền ra, thoáng qua đang lúc, một con toàn thân đen nhánh, sắc mặt dữ tợn, toàn thân lượn quanh trận trận hắc khí kinh khủng, tà dị, ở phía trước lão giả hình thành.

Mà đầu khô lâu màu trắng kia cao trường hơn trước, ở bộ vị trước ngực lại là trôi lơ lửng một viên hắc tâm chậm rãi xoay tròn không dứt.

“ Ngao hồng! ”

Ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, quỷ vật hai mắt xuất hiện hai luồng đỏ thắm, đưa ra cái móng nhỏ dài khô gầy, hướng Diệp Phi một trao đi, dưới chân mang ra khỏi từng trận âm phong gào thét.

Thấy vậy, Diệp Phi trong lòng một tia áp bức, đây là lần đầu tiên cùng Tà Tu tiếp xúc, nhìn thần thông quỷ dị như thế, Diệp Phi không khỏi trở nên có chút ngưng trọng, không dám lại có chút nào khinh thường.

Tay áo bào vung, thanh mang chợt hiện, một tiểu mãnh xà màu xanh, một cái xuất hiện ở trước người, ngăn cản quỷ vật dữ tợn kia.

Mãng khu ngắt một cái, đuôi hung hăng vung, bịch một tiếng bạo vang, thân thể khô lâu rung lên, chợt lui về phía sau bốn năm bước xa, trước ngực trở nên hư ảo.

Nhưng sau một khắc, cái đầu khô lâu màu trắng quỷ dị lưu lưu chuyển một cái, hai con mắt đỏ lòm sáng rực lên, ngao một tiếng, hướng Thanh Nguyên Mãng một trao đi.

bành bành bành!

Bạo vang tiếng liên tiếp truyền ra, bốn phía mang theo một trận bụi mù, hai con con vật khổng lồ dây dưa đầu ở cùng nhau, ngược lại tương đối ngang tay, tạm thời cũng nhìn không ra trên dưới.

“ Cao cấp yêu thú đi theo? hừ, không trách lại trấn định như thế, thì ra là có cái dựa vào! ” hồng bào lão giả thấy tiểu Thanh, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Mình bởi vì tu luyện tà thuật thời khắc mấu chốt bị cản trở bị thương, cần một tinh hồn của Trúc Cơ kỳ tu sĩ tu dưỡng khôi phục, nếu không một lúc sau, pháp lực suy giảm không nói, rất có thể bị biến thành phế nhân.

Vốn là ý vào quý vật ngưng tụ ra, còn có chút lòng tin đối phó Trúc cơ trung kỳ tu sĩ, nhưng mình trên người có thương, quý vật bị yêu thú kia cuốn lấy, như vậy tình huống nhưng là có chút không ổn.

Đang thời điểm lão giả suy tính, mặt liền biến sắc, thân hình chợt chợt lóe, cùng lúc đó, một quả phi châm trong suốt ở kỳ trước mắt một đám mà vô ích.

Bá, trước mắt một đạo tàn ảnh, hướng mình một hướng tới, chính là Diệp Phi thi triển Lăng Bộ Quyết, trong tay trong mang theo một đạo hàn mang.

Thấy vậy, lão giả trên mặt vẻ tàn khốc chợt lóe, giơ tay lên đánh ra một đạo pháp quyết, tàn nhận giữa không trung quang hà một thịnh, bịch một tiếng đem trường kiếm màu bạc rung lên mà bay, một chuyển xuống dưới, hướng Diệp Phi một chém đi.

“ Di? ” cảm ứng được như thế tình huống, Diệp Phi khẩu trung truyền ra một tiếng kinh dị, lão giả kia rõ ràng trên người có thương, pháp lực không thông, lại dễ dàng đem đỉnh cấp pháp khí của mình đánh bay, cũng không biết tàn nhận kia đến tột cùng là loại bảo vật gì.

Nhưng trước mắt không kịp nghĩ nhiều, Diệp Phi vội vàng thả ra tiểu thuẫn màu xanh, thân hình hướng một bên cấp tốc thoát đi.

Bịch một tiếng!

Tàn nhận màu đỏ tốc độ cực nhanh, một cái chính là chém ở trên tiểu thuẫn, tinh mang bắn ra, hẳn là chém vào tiểu thuẫn sâu tới nửa tấc, thấy một màn này, Diệp Phi không khỏi khòe khòe mắt giật mình, tự hỏi cái cực phẩm pháp khí của mình, tuyệt đối không có uy lực như thế, xem ra lúc trước lão giả này cũng không có vận dụng toàn lực.

Ừng Ừng!

Nhất thanh muện hưởng, khô lâu dữ tợn một quyền đánh ở trên thân hình Thanh Nguyên Mãng, mà Thanh Nguyên Mãng còn lại là dùng đuôi ngăn lại, thuận thế đem thân thể khô lâu lượn quanh quán lên, mở ra miệng khổng lồ cắn ở trên bả vai khô lâu.

Phốc thông một tiếng, khô lâu lao đảo một cái, chính là cùng Thanh Nguyên Mãng ngã trên mặt đất, lăn lộn cắn xé ở cùng nhau, khô lâu thỉnh thoảng phun ra một trận hắc khí, nhưng đều là bị Thanh Nguyên Mãng khắc ra bạch mang đóng băng lại.

‘ Ngao hồng! ’ một tiếng hồng lớn, ma chưởng của quý vật đuổi một cái, chộp vào bên trong thân thể Thanh Nguyên Mãng, năm đạo vết máu thật sâu, lúc này thoáng hiện ra.

Mãng khu rung lên, quanh thân thanh mang chợt lóe, năm đạo vết máu lúc này khép lại, ngay sau đó, Thanh Nguyên Mãng vừa nghiêng đầu lo, một đôi con ngươi lục lục chuyển một cái, hướng quý vật trước ngực nhìn.

Miệng khổng lồ một há, Thanh Nguyên Mãng hướng quý vật trước ngực tìm tòi một chút, thấy vậy, kia quý vật trong mắt hồng mang chợt lóe, trên mặt ẩn hiện một cổ sợ hãi.

Bên ngoài thân hắc khí chợt lóe, hướng một bên thân thể quý vật nhanh lật, tránh được cái cắn của Thanh Nguyên Mãng, nhưng là bị một đạo hàn mang của Thanh Nguyên Mãng đâm vào đến trong cơ thể, thân thể lúc này hơi chấn động một cái.

Tựa hồ tìm được nhược điểm của đối phương, Thanh Nguyên Mãng cơ hồ mỗi lần đều là hướng trước ngực quý vật công kích đi, làm cho quý vật có chút bối rối đứng lên, cũng nửa không cách nào giữ vững về hung tàn ác sát!

Đang lúc này, Diệp Phi lần nữa hướng lão giả lướt đi, mà thân hình lão giả vừa lui về phía sau, vừa thả ra một món Bạch Cốt Thuần ngăn ở trước người.

Bành, bạch mang bắn ra, cự phủ màu xanh trong tay Diệp Phi nặng nề chém ở trên Cốt Thuần, lão giả trong miệng truyền ra một tiếng kêu đau đớn, sắc mặt trắng nhợt, đặng đặng, lùi lại bốn năm bước xa.

Bá một cái, bốn phía lão giả hoảng mang chợt lóe, mặt đất một trận vận vẹo, chợt dâng lên bốn bề tường đất, đem lão giả vây lại ở bên trong.

Nhưng chỉ mấy hơi thở công phu, bốn bề tường đất chính là bị lão giả một kích mà tán, dù sao pháp thuật này cũng chỉ là tiểu xảo, quá mức thấp kém, cũng không phải là cái gì vô kiên bất tồi.

Nhưng sau một khắc, lão giả sắc mặt sợ hãi đứng lên!

Đang ở bốn phía tường đất bị đánh tan đang rơi xuống một khắc kia, một chuỗi cự phủ lóe ra hàn mang sâm nhiên, vừa đứng phách chém vào trên đầu lâu lão giả, phốc, máu tươi một rống phun ra, thân hình lão giả đích, chậm rãi ngã trên mặt đất.

Thấy vậy, Diệp Phi giơ tay lên một chút, cự phủ màu xanh nơi xa quang hà một thịnh, bá một cái, bay trở về Trong tay Diệp Phi, là bị thu vào túi trữ vật.

Nhìn trường kiếm màu bạc nơi xa một chút, cùng với tiểu thuấn đang trôi lơ lửng ở giữa không trung, cùng nửa đoạn tàn nhận đỏ như máu, Diệp Phi hai mắt híp một cái, tiện tay đánh ra mấy viên tiểu hỏa cầu, phốc một tiếng, thiêu đốt thi thể lão giả Tà Tu này đi.

Mà quý vật dữ tợn kia mất đi không chế của lão giả, cũng là phốc một tiếng hắc khí tán mất, chỉ còn lại viên đầu khô lâu chậm rãi phiêu phù giữa không trung, tàn ra u quang sâm nhiên.

Chợt, dị biến nổi lên, ở chỗ thi thể lão giả còn không có cháy hết, một đạo quang cầu lớn chừng quả đu đủ màu xám tro bắn nhanh ra, ngay lúc Diệp Phi buông lỏng cảnh giác, phốc một tiếng, chui vào bên trong cơ thể.

“Cái gì?” Diệp Phi đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó, ánh mắt có chút xa lạ, hiện lên ở trong đầu — — Đoạt xá!

Nghĩ tới đây, Diệp Phi chân tay lỏng ngóng, trên mặt lộ ra một bộ vẻ kinh hoàng.

“A!” một tiếng hét thảm, Diệp Phi hai tay ôm chặt lấy đầu, sắc mặt có chút vặn vẹo, nhìn qua rất là thống khổ.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Về nhà

Gió nhẹ nhẹ phẩy, mặt trời chói chang đang nồng!

Một đạo bạch y đích thiếu niên, ngồi xếp bằng ở ngoài Vô Hoa trấn, phụ cận một mảnh hồ, sắc mặt tái nhợt, thỉnh thoảng lộ ra một bộ vặn vẹo, thỉnh thoảng lộ ra một bộ gãy gập.

Tên thiếu niên này, chính là gặp được cảm thuật trong truyền thuyết, thần thông ác độc, Đoạt Xá, Diệp Phi!

Trong cơ thể Diệp Phi, một đạo quang đoàn màu xám lớn chừng quả đu đủ, xông ngang đánh thẳng hướng một vị trí cấp tốc lao đi, một lát sau, hướng một đoàn thể tích không sai biệt lắm nhỏ nhỏ màu vàng nhạt quang đoàn một phác đi.

Trong lòng trầm xuống, tuy nói đối với nhiều truyền thuyết xa xưa cũng không biết bao nhiêu, nhưng mắt thấy đạo kia màu xám tro quang đoàn điên cuồng ngọa nguậy, đang cắn nuốt quang đoàn màu vàng nhạt trong cơ thể mình, Diệp Phi cũng biết không phải là cái chuyện gì tốt lành.

Tâm thần nội liễm, Diệp Phi khống chế ánh sáng màu vàng đoàn chống cự lại, tuy nói hai quang đoàn thể tích không sai biệt lắm, nhưng cảm giác được rõ rệt, kia màu xám tro quang đoàn cũng không giống như mình ngưng thật như vậy, ẩn chứa năng lượng cũng không có lớn như mình.

Hai đạo quang đoàn lúc sáng lúc tối, lúc bắt đầu màu xám tro quang đoàn chiếm cứ thượng phong, nhưng chỉ chốc lát công phu, Diệp Phi tựa hồ có chút trấn định lại, không hề hốt hoảng giống như lúc trước nữa, cũng dần quen thuộc phương pháp cắn nuốt chống cự lại, dần dần cắn nuốt nhanh hơn quang đoàn màu xám tro, làm cho đối phương chỉ còn lại khổ sở đồng hồ.

Cứ như vậy, thời gian từ từ trôi qua, gió nhẹ nhẹ phẩy, mang theo một trận mát mẻ, Thanh Nguyên Mãng ở Diệp Phi thân cạnh lảng lảng nhìn Diệp Phi, thỉnh thoảng cảnh giác nhìn bốn phía.

Ước sao hơn nửa ngày sau, Diệp Phi đang ngồi xếp bằng toàn thân rung lên, bên ngoài thân quang hà cuồng bạo, từng cỗ một khí tức mạnh mẽ bùng thả ra, ngay sau đó hai mắt mở một cái, trong mắt tinh mang chợt lóe, trên mặt lộ ra nồng nặc đích vẻ vui mừng.

“Lại tấn cấp tới Trúc Cơ trung kỳ, hắc hắc!” Diệp Phi khoe miệng giương lên, có chút hưng phấn nói.

Lần này lão giả đoạt xá, không những không có thành công, ngược lại đem Diệp Phi tu vi đẩy lên hơn một bước, điều này không khỏi làm Diệp Phi có chút mong đợi, hy vọng lại có mấy người tiếp tục đối với mình đoạt xá, cái này không phải bớt đi bao nhiêu thời gian tu luyện tĩnh tọa sao. Nghĩ đến đây, trong đầu bắt gặp thấy cái ý này cũng tà tà.

Nhưng Diệp Phi không biết là, vô luận là đoạt xá, hoặc là người bị đoạt xá, đối với căn cơ tu luyện đều là sẽ có một ít ảnh hưởng, hưởng chi tu sĩ cả đời chỉ có thể đoạt xá người khác một lần, một loại đều là mình thân thể bị hủy, đoạt xá người có tu vi, thần thức thấp hơn mình, tỷ lệ thành công mới có thể cao một chút.

Mà lão giả tuy nói so Diệp Phi tu vi cao hơn mấy cái tiểu cảnh giới, nhưng mình bởi vì tu luyện tà thuật bị cản trở, một thân thực lực mười chưa đủ tám, hưởng chi thân là bị bức bách đến bước cuối cùng phải đoạt xá, như vậy chính là càng thêm bị động.

Diệp Phi thân vì bị người đoạt xá, thân thể của bản thân tự nhiên có ưu thế nhất định, hơn nữa bản thân không có gì thương thế, lại có tu luyện qua thần thức lực, cho nên lấy được lần này là may mắn thắng lợi, nhưng bị đoạt xá quá nhiều, cũng là sẽ tổn thương căn cơ tu luyện, thậm chí có thể thân chí sẽ thiếu mất một hai.

Cũng có Tà Tu có công pháp tương tự đoạt xá tà ác này, lợi dụng cắn nuốt đại lượng sinh linh tinh hồn, tới nhanh chóng tăng lên tự thân tu vi, nhưng cuối cùng cơ hồ đều là không có cái kết quả gì hay.

Sửa sang lại một cái tâm tư, Diệp Phi đem tất cả pháp khí thu hồi, cuối cùng, ánh mắt rơi vào nửa đoạn Tàn Nhận đỏ như máu kia.

Giơ tay lên một hấp, vèo một tiếng, Tàn Nhận rơi vào Trong tay Diệp Phi, Diệp Phi phản phục tra xét thử.

Cái Tàn Nhận này cũng không biết là làm từ loại tài liệu gì, quanh thân tản mát ra hồng mang màu đỏ máu, giống như muốn rỉ máu, một tươi đẹp quý dị, bản thân càng là cứng rắn dị thường.

Đem Tàn Nhận đặt ở nơi đó, không quán chú bất kỳ pháp lực, dùng cực phẩm pháp khí của mình toàn lực một kích, cũng chỉ là đem kích bay Tàn Nhận, cũng là không để lại dấu vết nào.

“Pháp bảo tàn phiến? xem ra hẳn là như vậy, hắc hắc, không nghĩ tới, lần này thu hoạch ngược lại không tệ ” Diệp Phi có chút yêu thích không buông tay sờ sờ nắn nắn một phen, cuối cùng đem thu vào. Trong mắt lóe lên một tia hưng phấn.

Cuối cùng, Diệp Phi nhìn một chút đầu khô lâu màu trắng kia, vật này rõ ràng cũng là một món cực phẩm pháp khí, nhưng bởi vì chính là Tà Tu sử dụng, phải là có công pháp đối ứng, tuy nói uy năng không nhỏ, nhưng Diệp Phi cũng là không cách nào khu sử.

“Tìm một cơ hội bán ra ngược lại không tệ, ai, đáng tiếc cái này Vô Ảnh Độc Châm, đối với Trúc Cơ kỳ tu sĩ đích tính uy hiếp càng ngày càng nhỏ, thần thức lực dễ dàng có thể phát hiện ra, duy nhất ưu thế, cũng chính là tốc độ nhanh một chút. ” nói xong, Diệp Phi có chút tiếc hận lắc đầu một cái.

Trong tâm âm thầm quyết định, tìm một cơ hội, xem một chút có thể hay không lần nữa đem phi châm luyện chế lại một phen, dù sao chất liệu cũng không phải là loại bình thường, chắc hẳn là có thể lần nữa tăng lên một ít uy năng đấy, bởi vì vật này dùng để đánh lên quả thật không tệ, chức năng cũng tương đối thực dụng.

Nghỉ ngơi gần nửa ngày, Diệp Phi mang theo Thanh Nguyên Mãng, đi vào Vô Hoa trấn, lần nữa ở đến món đó Tụ Duyên khách điểm, bất quá lúc này Diệp Phi, cũng không giống như mấy năm trước đơn thuần non nớt.

Ngày thứ hai, ở Vô Hoa trấn đi vòng vo hơn nửa ngày lâu, cũng ở đây không có nghe được có cái gì ác nhân tung tích, chính là rời đi nơi này, thẳng đến tới, Diệp Phi mới lặng lẽ lên vào Đào Nguyên trấn.

Đào Nguyên trấn, bên trong Diệp gia trạch viện, một đạo thân ảnh như u linh, khoác ánh trắng mỏng lung, lẳng lẳng đứng thẳng, thân ảnh bị ánh trắng rọi kéo nhỏ dài trên mặt đất, nhìn qua có mấy phần tịch mịch.

Người này, chính là ở Diệp gia trạch viện, vòng vo mấy vòng, Diệp Phi!

Hôm nay Diệp gia kiến trúc đã sớm sụp đổ, chung quanh rơi đầy bụi bặm thật dày, bên trong trạch viện càng là vô cùng an tĩnh, thỉnh thoảng nghe mấy tiếng con dế mèn kêu to chi chi.

Nhìn bài trí bên trong đình viện, góc tường còn đóng một con tượng gỗ khắp người đầy vết kiếm, hai bồn cây khô héo, một cái bàn không nhìn còn ra hình dạng, đầy hết thảy, với Diệp Phi quen thuộc, thân thiết.

“Phi nhi, nghỉ ngơi một chút! ”

“Phi nhi, để cho phụ thân xem một chút kiếm pháp của ngươi như thế nào, có thể hay không mỗi lần cũng đâm trúng kia tượng gỗ! ”

“Phi nhi, nên rời giường, mẹ vừa làm món ăn ngươi thích ăn nhất! ”

“hừ! lại đi ra ngoài trộm được liệu, nhìn xem ta giáo huấn ngươi! ”

Một câu lại một câu thanh âm quen thuộc, phảng phất như cũ văng vẳng lượn ở bên tai, Diệp Phi nhắm hai mắt, cảm thụ áp áp đã lâu không thấy, trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngô. Trong lúc mơ hồ, cảm giác mình ý cảnh, hình như giống là thắng hoa gì đó!

“ai, cũng không biết cha mẹ” ngừng nói, Diệp Phi giương đôi mắt, trong mắt có chút ướt át.

Hôm nay Diệp Phi, cũng nữa không phải là hài đồng như trước, mười bốn tuổi rời nhà chạy trốn, hôm nay một mình xông xáo bên ngoài là đến bốn năm nhiều, tâm tính đã sớm xây ra to lớn biến hóa, về non nớt rút đi, thêm mấy phần kiên nghị, trầm ổn.

Cừu gia có Trúc Cơ đại viên mãn trấn giữ, hơn nữa, trong tộc còn có những Trúc Cơ kỳ tu sĩ khác, hôm nay đi báo thù, đơn giản là phải chết không thể nghi ngờ, tuy nói Diệp Phi có chút xung động, nhưng cuối cùng vẫn còn bị lý trí đè ép xuống.

Diệp Phi có lòng kêu lên Thiên Nhai tông tìm một ít sư huynh đệ tới báo thù, nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, thù này, nhất định phải mình tự tay báo lại, tuyệt đối không thể để những người khác tham dự.

Cứ như vậy, yên lặng nhìn Diệp gia trạch viện, cho đến sắc trời mờ sáng, thân hình Diệp Phi, mới biến mất ở nơi này, chỉ còn lại trạch viên hoang tàn thê lương.

Sáng sớm, mặt trời mọc lên ở phương đông, ánh sáng ảm áp bao phủ toàn bộ Đào Nguyên trấn!

Từ lâu, bên trong một gian u tĩnh, thật sớm khách tới, nhìn qua cũng là người có tiền, một chỗ góc trường, trên một bàn nhỏ, bày đầy mấy loại thức ăn, cùng với một hồ lô linh tửu màu xanh nhạt.

Lúc này, một tên trung niên cường tráng, trên mặt tựa hồ treo đầy sương lạnh, trong mắt đều là vẻ u buồn, cầm lên cái chén, lật một cái uống một hơi cạn sạch.

Thấy vậy, đối diện một tên bạch phát lão giả thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Thạch Sơn, không nên suy nghĩ quẩn, bọn họ căn bản không phải là tán tu chúng ta có thể trêu chọc đây.

Bất quá là một món trung cấp pháp khí, bảo vệ được cái mạng nhỏ, mới là vận khí của ngươi, những thứ kia ngoại vật mà thôi, cơ duyên đến, chúng ta lại có cơ hội lấy được cái khác.”

“Hừ, bọn họ không khỏi quá mức ép người quá đáng, chờ ta có thực lực nhất định, nhất định phải diệt trừ cái ung nhọt này khỏi Đào Nguyên trấn, yên tĩnh cái trấn này. Bà hửn chứ.....” trung niên tựa hồ vừa muốn nói ra danh tự cừu gia, vội vàng bị lão giả ngăn lại, lão giả ngay sau đó thận trọng nhìn chung quanh có hay không có người chú ý.

“Thạch sơn, ngươi cũng không nên xung động, không nên nói bậy cái gì, để tránh truyền tới tai người tai, vậy tánh mạng ngươi coi như cũng thật khó giữ được, ài.” lão giả thở dài nói.

Lão giả cúi người một cái, thấp giọng nói: “ngươi cũng đừng quên, kia Diệp gia mấy năm trước cũng coi là gia tộc không nhỏ, về sau, không phải là tất cả đều chết ở trong tay bọn họ?

Diệp Thiên làm người quang minh lỗi lạc, lại trọng nghĩa, cuối cùng là thế nào? chẳng những vợ chồng hai song song rơi xuống, ngay cả hài tử hơn mười tuổi kia, cuối cùng cũng chết ở trong tay bọn họ.

Còn có Hắc Sơn Cốc, ban đầu cùng bọn họ hợp mưu hại chết Diệp Cường, không nghĩ tới, đoạn thời gian trước cũng là bị bọn họ đem toàn bộ diệt trừ, ai, chúng ta bây giờ không đắc tội nổi tồn tại như vậy, người ta nhưng là có bốn tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ đây.”

Mà đang ở cách hai người không xa, có một tên mặc bạch y, da hơi hắc, ánh mắt có chút đần độn, tuy nói lão giả đem thanh âm áp xuống rất thấp, nhưng vẫn là bị tên này thiếu niên, lấy thần thức lực thả ra nghe rõ ràng. Giờ phút này, trong ánh mắt vẫn đục của thiếu niên, chớp động một tia hàn mang kinh người.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Gặp lại cố nhân

Đào Nguyên trấn phụ cận, một đạo lưu quang bắn nhanh ra, hướng Vô Hoa trấn phương hướng chợt lóe đi, trong lúc mơ hồ nhìn thấy một món vòng tròn trạng phi hành pháp khí, một đạo thân ảnh màu trắng ngồi xếp bằng trên đó.

Đạo thân ảnh này, chính là Diệp Phi ở Đào Nguyên trấn mới vừa trở về!

Chẳng qua là giờ phút này Diệp Phi, sắc mặt âm trầm, vẻ mặt tịch mịch, nhãn quang có chút ửng đỏ, quanh thân tản ra một cỗ sát khí, hai mắt vô thần nhìn phía xa.

Mấy ngày trước, Diệp Phi ở Đào Nguyên trấn tập được một ít Diệp gia năm xưa tin tức, kết quả tất cả thuyết pháp cơ hồ một dạng, tương truyền Diệp gia diệt tộc, Diệp Thiên vợ chồng đều chết.

Tuy nói Diệp Phi có chút không quá tin tưởng, lại nghe mấy ngày, nhưng cuối cùng, cũng là không thể không tiếp nhận sự thật này, có lý trí cố dè nén đau thương, phải mau sớm đề cao tu vi, trở về Đào Nguyên trấn báo thù.

“Chỉ còn dư lại người cuối cùng ác nhân, lại đi xem một chút, ài, thời gian không nhiều!” Diệp Phi nói xong, hai mắt lại, khoanh chân bắt đầu tĩnh tọa.

Sau một đoạn thời gian, Diệp Phi vận khí tựa hồ không tốt lắm, một mực không có gặp một trong danh sách ác nhân, nhưng mắt thấy thời gian sắp đến, sẽ không trở về.

Trái lo phải nghĩ, Diệp Phi quyết định trước đem hai người này ác nhân đưa về Thiên Nhai Tông, sau đó xem một chút ý kiến của trưởng lão, có thể hay không nữa kéo dài một đoạn thời gian, nếu không, cũng chỉ có thể đang tiếp thụ xử phạt mới.

“Hừ, tất cả đều là yêu nữ kia gây họa, lần này trở về, nhất định phải đem cái thù này báo!” Diệp Phi quyết định, lần này không cần cái gì kế sách, trực tiếp xuất thủ dạy dỗ nàng, dù sao cũng sẽ bị xử phạt, cũng không bằng trực tiếp dứt khoát.

Cứ như vậy, Diệp Phi nén một bụng oán khí, không chế phi hành pháp khí, phi hành hơn nửa tháng, đi ngang qua Hoàn Sơn trấn, hướng Thiên Nhai Tông.

Ba ngày sau, Diệp Phi trên đường đi qua một mảnh rừng rậm, đang suy nghĩ cùng các vị trưởng lão giải thích như thế nào nhiệm vụ lần này, chợt, thần sắc vừa động, trong miệng truyền ra một tiếng kinh dị.

“Đi? Giống như có người đang đánh nhau!” Nói xong, Diệp Phi thần thức giữ buồng ra, hướng phía trước tra xét.

.....

Trong rừng rậm, đang có ba đạo thân ảnh đang đấu pháp.

Một tên thanh niên trong đó mặc bạch y, da trắng nõn, hai mắt chớp động âm nhu, hai tay ôm vai, sau lưng đeo một thanh trường kiếm, tựa hồ cũng không có xuất thủ đáng về.

Tên còn lại mặc áo bào tro, vóc người khô gầy, chính là một tên lão già, người này đang mặt âm hiểm cười, không chế ba cây phi kiếm, cùng giữa không trung một khối màu đỏ trường lăng giằng co.

Giữa hai người, có một đạo yếu diệu thân ảnh, một thiếu nữ mặc màu vàng quần áo, vẻ mặt sợ hãi nhìn hai người, không chế giữa không trung màu đỏ trường lăng.

Mà cô gái, chính là Thiên Nhai Tông Lê Nhu, không biết tại sao xuất hiện ở nơi này, giờ phút này sắc mặt tái nhợt, một thân hơi thở cũng là giảm xuống không ít, hiển nhiên không phải là đối thủ tên lão già kia.

“Vị này Vạn Kiếm Các sư huynh, ngài đáng đáp như vậy anh tuấn tiêu sái, mặt chánh khí, nhất định là bị cái ác nhân này đầu độc, không bằng ta hai người hợp lực đem chém chết, sau đó chúng ta thật tốt hàn huyên một chút như thế nào?”

Dĩ nhiên, hần bảo vật, ta một món cũng sẽ không muốn, hơn nữa Phong Nguyên Khiếu tiếng xấu vang dội, đem chém chết, ở tông môn tuyệt đối coi là thượng một cái công lớn, cũng sẽ được tông môn trọng thưởng, những công lao này đều là sư huynh người.

Sư huynh, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm, nhìn sư muội bị cái này ác nhân khi dễ sao? Sư muội nguyện ý đưa sư huynh một ít chỗ tốt, Thiên Nhai Tông công pháp, Thông Tâm kiếm pháp, tuyệt đối là Vạn Kiếm Các sư huynh đệ cần thiết.” Nói xong, Lê Nhu mặt ra vẻ bộ dáng đáng thương, trong mắt lệ tràn nhìn tên bạch y thiếu niên.

Nghe vậy, lão già được kêu là Phong Nguyên Khiếu ánh mắt híp một cái, Thông Tâm kiếm pháp, chính là Thiên Nhai Tông một loại công pháp, ở Thiên Nhai Tông không tính là cái gì đại thần thông, nhưng là Vạn Kiếm Các người chủ tu kiếm pháp, mà cái này Thông Tâm kiếm pháp, lại có thể bù lại Vạn Kiếm Các kiếm pháp một ít thiếu sót, tuyệt đối là không nhỏ cái đồ.

Lão già đang chuẩn bị nhanh chóng đem chém chết, không hề cho Lê Nhu bất kỳ cơ hội nói chuyện, tên kia Vạn Kiếm Các thanh niên cũng là khẽ mỉm cười, hướng về phía Phong Nguyên Khiếu khoát tay áo một cái.

“Phong Nguyên Khiếu, hắc hắc, mỹ nữ như thế, ngươi liền như vậy giết bây giờ đáng tiếc.” Dừng một chút, bạch y thanh niên nói.” Ngươi đem Thông Tâm kiếm pháp giao ra đây, ta có thể bảo đảm ngươi an toàn rồi đi.

Ta nhưng là rất thương hương tiếc ngọc, bắt quá, ngươi nếu là đùa bỡn ta, sư huynh ta nhưng là không giúp được ngươi, Phong Nguyên Khiếu danh tiếng ngươi cũng không phải không biết, rơi vào trong tay của hắn, bảo quản ngươi cầu sinh không được, muốn chết không xong.

Như thế nào? Suy nghĩ thật kỹ một phen đi, ta tin tưởng ngươi xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ không làm chuyện ngu xuẩn, hắc hắc!” Nói xong, thanh niên ánh mắt sáng lên qua lại quét mắt Lê Nhu vóc người.

Thấy vậy, Lê Nhu trong mắt không lưu dấu vết thoáng qua một tia vẻ chán ghét, nhưng như cũ mặt mỉm cười, trong mắt phát si nhìn thanh niên, ôn nhu nói.” Sư huynh, không bằng ngươi đem ta đưa về Thiên Nhai Tông, kia Thông Tâm kiếm pháp ở tông môn tàng thư các, ta không có tùy thân mang theo, mà ta cũng không biết cụ thể phương pháp tu luyện, đến lúc đó sư huynh đang ở ta Thiên Nhai Tông ở mấy ngày, chúng ta thật tốt tâm sự.”

Nghe vậy, bạch y thanh niên đầu tiên là nhướng mày, ngay sau đó mặt nụ cười nói.” Hắc hắc, đã như vậy, giữ lại ngươi cũng là không có gì dùng, bắt quá ngươi trước khi chết, ta sẽ cho ngươi cảm thụ một phen nhân gian tuyệt vời, hắc hắc.” nói xong, bạch y thanh niên mặt cười đậm đang nhìn Lê Nhu.

Thấy vậy, Phong Nguyên Khiếu khóe miệng giương lên, nhẹ giọng nói.” hắc hắc, nếu Từ Thắng đạo hữu coi trọng, lão phu kia liền giúp ngươi một lần.”

Nói xong, Phong Nguyên Khiếu hai mắt ngưng lại, giờ tay lên đánh ra một đạo pháp quyết, phốc địa một tiếng roi vào mặt đất.

Cùng lúc đó, Lê Nhu dưới chân mặt đất một trận vụn vẹo biến hình, còn không đợi kỳ phản ứng kịp, một đôi bàn tay đất màu vàng, vũng vàng đem hai chân bắt lại, Lê Nhu vận lực giãy giụa mấy lần, cũng là không có chạy trốn đi ra được.

Ông một tiếng, giữa không trung quang mang xuất hiện, ba cây phi kiếm hàn mang chọt lóe, bịch một tiếng, liền đem kia màu đỏ trường lăng rung lên mà bay, Lê Nhu lúc này sắc mặt trắng nhợt, trong miệng truyền ra kêu đau một tiếng, thân thể mềm mại hơi chấn động một cái, một thân hơi thờ lẩn nữa giảm xuống mấy phần.

“Hắc hắc, Phong đạo hữu lúc trước, hẳn là cất giữ không ít thực lực a, ta nói năng một chút cơ sở kỳ, như thế nào như vậy lâu còn không cách nào thu thập hết.” Được kêu là Từ Thắng thanh niên mỉm cười nói.

“Hắc hắc, Từ Thắng đạo hữu, lão phu đi trước ngoài rừng chờ ngươi, từ từ hưởng thụ đi, cô gái này bây giờ đã bị lão phu vây khốn không cách nào dời.” Nói xong, Phong Nguyên Khiếu thu hồi ba cây phi kiếm, hướng nơi xa đi tới.

Thấy vậy, Lê Nhu trên mặt lộ ra một tia vẻ tuyệt vọng, nhưng hai mắt lưu chuyển, tựa hồ đã nghĩ ra đối sách, chỉ tiếc hai người này lòng dạ độc ác, căn bản không có cho nàng bất kỳ cơ hội.

Từ Thắng mấy đạo quyền ảnh đánh ra, tuy nói Lê Nhu miễn cưỡng ngăn cản được, nhưng cuối cùng, cũng là bị trúng một đạo độc dịch, lúc này thân thể mềm nhũn ngã trên mặt đất, pháp lực cơ hồ không cách nào điều động.

“Hắc hắc, yên tâm, tuyệt đối sẽ làm cho ngươi chết mà không tiếc, cùng ta vui vẻ, cũng coi là phúc phần của ngươi!” Từ Thắng trong miệng vừa nói phóng đằng chi ngữ, chậm rãi hướng Lê Nhu đi tới, ánh mắt thả ra hai đạo lửa nóng ánh sáng, hô hấp cũng là có chút dồn dập.

Giờ phút này, Lê Nhu cảm thấy tử vong hơi thở, bất quá Lê Nhu cũng không sợ, chẳng qua là, bây giờ không cách nào nhịn được bị người vũ nhục, nhưng dưới mắt lại là không thể ra sức.

Trên mặt không che giấu vẻ chán ghét, trong mắt lần đầu lộ ra nòng nặc băng hàn ý, không có như lúc trước vẻ quyền rũ nghịch ngợm, đôi mi thanh tú hơi nhú, tựa hồ có chút bộ dáng quật cường, nhưng thiếu nữ như cũ không cách nào áp chế trong lòng sợ hãi, thân thể mềm mại còn là khẽ run lên, trong hai mắt, mơ hồ dâng lên một tầng hơi nước. tựa hồ là dự liệu được không cách nào đối kháng số mạng.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Xuất thủ

“Tiểu mỹ nhân, ngươi càng gãy dựa, ta lại càng có lực khí, hắc hắc!” Từ Thắng hai mắt sáng lên, đi tới Lê Nhu gần trước mặt, chậm rãi cúi người, nhìn con mồi trước mắt.

Đôi mắt đã có chút hơi nước, có chút tuyệt vọng nhìn Từ Thắng, mặt tươi cười treo một tầng nòng nặc lạnh lẽo, như anh đào cái miệng nhỏ nhắn, quật cường đứng lên, thân thể cũng là có chút run lẩy bẩy.

“Từ Thắng sư huynh, ngươi thật không thể bỏ qua ta sao?” Nói xong, Lê Nhu miễn cưỡng làm ra một bộ đáng thương vẻ.

“Hắc hắc, ngươi cũng không cần nói nhảm, chuẩn bị hưởng thụ đi.” Từ Thắng nói xong, đứng ở Lê Nhu bên người, chậm rãi nâng lên ma chương, hướng Lê Nhu gương mặt của nàng chậm tới.

Thấy vậy, Lê Nhu rốt cục không ngụy trang nữa, ánh mắt run lên, lạnh lùng nói: “Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi định sẽ bị tộc nhân ta truy sát.”

Nói xong, Lê Nhu trên miệng khẽ nhúc nhích, ánh mắt lộ ra một tia tuyệt vọng, hẳn là chuẩn bị cắn lưỡi tự bạo tình hồn, dầu có chết cũng không cách nào chịu được như vậy vũ nhục.

Bá, một đạo quang mang trên đầu ngón tay Từ Thắng lóe ra, phốc một tiếng, tiến vào Lê Nhu trong cơ thể, lúc này thân thể mềm mại rung lên, toàn thân cũng nữa không cách nào sử xuất một chút khí lực, hẳn là bị cầm giữ trong cơ thể pháp lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn trước mặt hai mắt sáng lên thanh niên, khóe mắt, để lại vài giọt trong suốt nước mắt.

Không do dự nữa, trong miệng thờ hào hển, đưa ra ma chương, hướng Lê Nhu gò má vuốt ve đi.

“Người nào?” Từ Thắng mới vừa đưa ra ma chương thời điểm, chột nhướn mày, trong tay động tác dừng lại, tựa hồ phát giác cái gì, đứng dậy quật

khẽ nói.

Cùng lúc đó, nơi xa một đạo thanh mang bắn nhanh tới, quang mang thu lại, một con thanh sắc măng xà, đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, trên lưng, một tên mặc bạch y thiếu niên đang đứng.

Còn không đợi Từ Thắng nói chuyện, Phong Nguyên Khiếu tự nơi xa hóa thành một đạo gió mát, xuất hiện ở mấy người phụ cận.

“Diệp sư đệ? mau cứu” Lê Nhu nhìn thấy Diệp Phi đầu tiên là vui mừng, nhưng nói được một nửa, chính là không nói nữa đứng lên.

Trong lòng Diệp Phi nhất định là thật sâu oán hận mình, huống chi nói, bây giờ Diệp Phi chỉ là một Trúc Cơ sơ kỳ tu vi, có thể đối phó trước mắt hai người, dù sao Từ Thắng cũng là Trúc Cơ hậu kỳ, còn có tiếng xấu lan xa, thực lực không kém Phong Nguyên Khiếu, mặc dù có một con Tụ Hạch kỳ trung cấp yêu thú, cũng căn bản không có thể là hai đối thủ của người.

“Nga, nguyên lai là tiểu tử người, hắc hắc, đây thật là oan gia ngõ hẹp, bất quá lão phu ngược lại không ngờ rằng, người lại là Thiên Nhai Tông đệ tử, ngay cả một cấp thấp pháp thuật cũng tu tập không thành tiểu oa nhi.” Nhìn thấy Diệp Phi xuất hiện, Phong Nguyên Khiếu lúc này hai mắt hí một cái, trên mặt hàn mang lóe lên nói, mà tên này lão giả, chính là Diệp Phi ban đầu ở Đoạn Thiên Nhai săn giết yêu thú, hẳn là kẻ tự xưng là hoàng tước ở phía sau, tuy nói trải qua một phen khổ chiến, nhưng cuối cùng vẫn còn lấy thuật độn thổ trốn.

Nghe nói mấy người nói chuyện, Từ Thắng nhướn mày, nghi ngờ nói: “Phong đạo hữu biết hắn?”

“Không tệ, trước từng có một ít thù oán, nhưng hôm nay, hẳn liền giải quyết, hắc hắc.” Phong Nguyên Khiếu khoe miệng giương lên, lạnh giọng nói.

Diệp Phi nhìn một chút hai người, hai mắt hí một cái, cuối cùng đưa mắt rơi vào Từ Thắng trên người của, một vị Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ, thực lực tuyệt đối trên Phong Nguyên Khiếu, bất quá lần trước cùng Phong Nguyên Khiếu đã giao thủ, biết người này thực lực cũng không thể coi thường.

Vốn là Diệp Phi cũng không có ý định xuất thủ, dù sao yêu nữ này hãm hại mình, ngay cả cái này nhiệm vụ cũng chưa hoàn thành, cũng là trước mắt yêu nữ ban tặng, Diệp Phi vốn định nhìn trăng hào hí.

Bất quá Diệp Phi không nghĩ tới, cái này Từ Thắng lại như thế hạ lưu, làm ra chuyện dơ bẩn xấu xa như thế, nếu như nói hai người hung hăng dạy dỗ Lê Nhu một phen, Diệp Phi cũng không tính toán xuất thủ, nhưng trước mắt, Diệp Phi bây giờ có chút không nhìn nổi, cho dù là một ngoại nhân, Diệp Phi cũng tuyệt đối sẽ không nhìn, huống chi đây là đồng môn.

Dĩ nhiên, hôm nay có pháp bảo mạnh vụn kia, Diệp Phi đối phó trước mắt hai người, vẫn còn có chút nắm chắc, mặc dù không cách nào đánh bại bọn họ, nhưng tự vệ tuyệt đối là không có gì vấn đề, nếu không, Diệp Phi là tuyệt đối sẽ không chạy đến chịu chết.

Mà khi hắn đang suy nghĩ, Lê Nhu một câu nói, cũng là để cho Diệp Phi có chút ngoài ý muốn.

“Diệp sư đệ, người đi nhanh đi, người không phải là đối thủ của bọn họ, nếu không, sợ rằng ngay cả người cũng muốn bỏ mạng ở đây.” Nói xong, Lê Nhu mặt chân thành nhìn Diệp Phi, không có nửa ngày xưa nghịch ngợm về.

“Coi như chúng ta không phải là đồng môn, ta cũng sẽ không thấy chết mà không cứu, người cũng không cần cảm ơn ta.” Diệp Phi trong lòng dâng lên, thầm nói có phải hay không cô gái này lại đang đùa bốn cái gì quỷ kế.

“Ha ha, Từ Thắng đạo hữu, nhìn đáng đáp, tiểu tình địch của người xuất hiện.” Phong Nguyên Khiếu âm lãnh nhìn một chút Diệp Phi, ngay sau đó hướng về phía Từ Thắng nói.

Nghe vậy, Từ Thắng trên mặt vẻ tàn khóc chợt lóe, liếm môi một cái, cười lạnh liếc mắt nhìn Diệp Phi.

“Diệp Tuyên, người tên khốn kiếp này, người cho rằng người coi là cái thứ gì? Chạy tới nơi này đi tìm cái chết, thức thời, còn là nhanh lên rồi đi nơi này, người như vậy ngu xuẩn lỗ mãng, chỉ biết để cho người ta càng thêm xem thường.” Lê Nhu hẳn là chợt sắc mặt lạnh lẽo, lộ ra một bộ chăm chú về nói.

Nghe vậy, Diệp Phi nhướn mày, trên mặt đầu tiên là thoáng qua một tia tức giận, mình hảo tâm xuất thủ, hẳn là lấy được như vậy hề roi, nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, Diệp Phi chính là có chút hiểu Lê Nhu ý tứ, kỳ phải là không muốn mình ở đây chịu chết thôi, chẳng qua là Diệp Phi có chút ngoài ý muốn, bây giờ đoán không ra này yêu nữ lòng của tư, như thế nào chợt trở nên tốt như vậy tâm.

“Hừ, không cần lãng phí tâm tư, hôm nay, các người ai cũng không đi được.” Nói xong, Từ Thắng trên mặt thoáng qua một đoàn hắc khí, chăm chú nhìn Diệp Phi.

“Từ Thắng đạo hữu, cần gì như vậy nhiều nói nhảm, trực tiếp đem chém chết là được, lòng tốt của người, lão phu cũng có chút không nhìn nổi.” Nói xong, Phong Nguyên Khiếu một tay vỗ một cái bên hông, cả một cái, ba cây phi kiếm bắn nhanh ra, một cái xuất hiện ở đỉnh đầu giữa không trung.

Thấy vậy, Diệp Phi tâm thần vừa động, Tiểu Thanh bên ngoài thân quang mang chợt lóe, một cái xuất hiện ở Phong Nguyên Khiếu phụ cận, hai mắt chăm chú nhìn giữa không trung ba cây phi kiếm.

Oanh một tiếng!

Diệp Phi một thân hơi thở buông thả ra, Từ Thắng còn lại là khẽ mỉm cười, lạnh lùng nói: “Trúc Cơ trung kỳ? Hắc hắc, ta sẽ để cho người chết thống khoái.” Nói xong, hai vai xoay một cái, sau lưng trường kiếm hóa thành một đạo bạch mang, một mơ hồ xuất hiện ở giữa không trung, hẳn là một thanh

pháp khí cao cấp.

Cảm nhận được Diệp Phi Trúc Cơ trung kỳ tu vi, Lê Nhu còn lại là có chút vẻ nghi hoặc, nhớ hẳn mới tiến cấp Trúc Cơ không lâu, như thế nào yêu nghiệt như thế, trong mắt không khỏi thoáng qua một tia vẻ kinh dị, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Vèo, giữa không trung ba đạo lưu quang bắn nhanh ra, chớp động hướng Thanh Nguyên Mãng chém tới, ngay sau đó, lão già một tay bấm quyết, trong miệng lầm bầm.

Phốc một tiếng, một đạo cột sáng màu trắng hướng ba cây phi kiếm đánh đi, Thanh Nguyên Mãng bên ngoài thân thanh mang chột lóe, đuôi rần rồ một cái lên mặt đất, mở ra miệng không lồ, hướng Phong Nguyên Khiếu đánh đi.

Một trận ông minh, giữa không trung một thanh màu trắng trường kiếm quang mang chột lóe, hướng Diệp Phi đỉnh đầu chém tới, Từ Thắng chột ánh mắt híp một cái, thân hình vừa động, hướng nơi xa người nhẹ nhàng đi, đi đến Lê Nhu phụ cận.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, Từ Thắng mới vừa chạm mặt đất, chột sinh ra từng cây một bén nhọn địa thứ, nhưng quang mang chột lóe, Diệp Phi thân hình đột nhiên chột lóe ra, hẳn là sử dụng Thịnh Hành Ảo Ảnh đột thuật, tránh thoát Từ Thắng trường kiếm.

Mới vừa xuất hiện ở Lê Nhu bên người, Diệp Phi một tay bắn ra, vèo, một giọt máu tươi bắn nhanh ra, chính xác rơi vào Lê Nhu trong miệng, mà lúc Lê Nhu vừa muốn trách cứ Diệp Phi, chột cảm giác được trong cơ thể độc tính nhanh chóng tiêu thất không nghĩ tới Diệp Phi máu tươi còn có tác dụng giải độc.

Ngay sau đó, Diệp Phi nhanh chóng đánh ra một đạo pháp quyết, phốc một tiếng, rơi vào Lê Nhu trong cơ thể, giải trừ pháp lực giam cầm thuật, cảm giác được trong cơ thể pháp lực chậm rãi khôi phục, Lê Nhu trong mắt sắc mặt vui mừng chột lóe.

“Phối hợp Thanh Nguyên Mãng đối phó Phong Nguyên Khiếu, người này giao cho ta là được.” Nói xong, cũng không đợi Lê Nhu đáp lời, liền xuất ra màu bạc trường kiếm, hướng Từ Thắng một chém tới.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Chém giết

Mặt trời rực rỡ trên cao, nghiêng vẩy vào một mảnh rừng rậm!

Trong rừng thỉnh thoảng thoáng qua từng đạo một bảo vật biến thành quang mang, phát ra trận trận tiếng nổ, trong đó một đạo yếu diệu thân ảnh, phối hợp một cái màu xanh măng xà, đang ra sức đối kháng một tên áo xám tro lão già.

Bên kia, hai đạo mặc bạch y thân ảnh, đang không chế bảo vật ở giữa không trung oanh động không dứt, thỉnh thoảng bộc phát ra chói mắt quang mang, chính là Diệp Phi cùng Từ Thắng hai người.

Bịch một tiếng!

“Hừ, lại dám đơn độc cùng ta động thủ, ta bội phục dũng khí của ngươi, bất quá, đây cũng chỉ là muốn chết một loại!” Vừa dứt lời, Từ Thắng một tay một bấm quyết, bên ngoài thân quang mang chột lóe, hai cánh tay tăng vọt một vòng.

Ngay sau đó, hai tay nắm quyền, phát ra một trận tiếng xuong cọt bạo vang, đánh ra mấy đạo đầu lâu lớn nhỏ quyền ảnh, hướng Diệp Phi đầu chột lóe đi.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt híp một cái, bên ngoài thân hộ thể linh quang chột lóe, phát tay đánh ra vô số băng nhũ, trận trận băng hàn khí, đánh vào đạo quyền ảnh trên.

Phốc!

Băng nhũ tựa hồ như tờ giấy yếu ớt không chịu nổi, bị đạo quyền ảnh kia dễ dàng một kích mà tán, không thể ngăn trở, nặng nề đánh lên Diệp Phi hộ thể linh quang.

Một trận nhỏ nhẹ lay động, hộ thể linh quang hơi biến hình!

Thấy vậy, Diệp Phi không khỏi hơi biến sắc mặt, chỉ là một đạo quyền ảnh liền có như thế uy lực, phía sau kia hơn mười đạo quyền ảnh, mình tuyệt đối không cách nào dễ dàng ngăn cản, cũng không biết đây là thần thông gì.

Bá, màu xanh tiểu thuần chợt lóe ra, vừng vàng chắn trước người.

Bành bành bành, liên tiếp chuỗi bạo vang truyền ra, mỗi một đạo quyền ảnh đánh lên tiểu thuần, đều là làm quang mang tối sầm lại, cuối cùng, màu xanh tiểu thuần bị một kích mà bay, còn dư lại mấy đạo quyền ảnh đập vào Diệp Phi hộ thể linh quang trên.

Bành, đặng đặng đặng!

Hộ thể linh quang chợt lóe vụn vỡ, ngay sau đó, Diệp Phi sắc mặt trắng nhợt, thân hình lui về phía sau bốn năm bước xa, khó khăn lắm mới ổn định thân hình.

“Đi? Lại tiếp nhận Áo Ảnh quyền? đúng là có chút tài mọn, không trách lại kiêu ngạo như vậy.” Từ Thắng có chút vẻ kinh ngạc nói, phải biết cái này Áo Ảnh quyền, cho dù là cùng cấp, cũng không phải có thể dễ dàng đón lấy, mà Diệp Phi pháp lực lại hùng hậu như vậy, chẳng qua là ăn một chút thua thiệt mà thôi.

Không thể cận chiến, Diệp Phi trong lòng âm thầm nghĩ đến, xem ra hần thân tốc độ ưu thế, cũng là không cách nào dễ dàng sử dụng.

Vèo một tiếng, hàn mang lóe lên, một lưỡi búa to chợt lóe ra, mang theo từng trận gào thét tiếng gió, hướng Từ Thắng một chém đi, mà Từ Thắng còn lại là khoe miệng giương lên, chẳng qua là đánh ra khỏi mấy đạo quyền ảnh, liền đem giữa không trung pháp khí ngăn cản lại.

Cứ như vậy, tuy nói hạ phong, nhưng trước mắt cũng là không có gì quá lớn nguy hiểm, hai người liền như vậy tiêu hao, Diệp Phi còn lại là có chút miễn cưỡng chống đỡ đáng vẻ, chiến đoàn cũng là khoảng cách Thanh Nguyên Mãng bên kia càng ngày càng xa.

Bên kia, Phong Nguyên Khiếu không chế cây phi kiếm, mới vừa ngăn cản ở Thanh Nguyên Mãng phún khắc ra cột sáng, Lê Nhu màu đỏ trường lăng chính là một cái đánh tới, thấy vậy, Phong Nguyên Khiếu một tay giương lên.

Cả một tiếng, một thanh hắc khí đoàn cơn chợt lóe ra, đánh lên trường lăng trên, ngay sau đó, Lê Nhu bốn phía chợt dâng lên bốn đạo tường đất, tường đất bên trong, còn lại là xuất hiện một người đất khổng lồ, hướng Lê Nhu một quyền đánh tới.

Tạm thời khốn trụ Lê Nhu, Phong Nguyên Khiếu còn lại là chuyên tâm đối phó Thanh Nguyên Mãng, dù sao cũng biết Thanh Nguyên Mãng chỗ đáng sợ, Phong Nguyên Khiếu lần này tuyệt đối sẽ không giống như lần trước như vậy khinh thường bị Thanh Nguyên Mãng đánh cho bị thương.

Một đạo pháp quyết đánh ra, ông một tiếng, ba cây phi kiếm ngưng tụ, đột nhiên biến thành một thanh quang mang sáng chói trường kiếm, hướng Thanh Nguyên Mãng chém tới.

Phốc phốc, hai đạo cột sáng màu trắng phún ra, ngăn cản trường kiếm, mặt đất chợt sinh ra hai bàn tay đất màu vàng, thật chắc bắt được đuôi rắn, mà trước mặt, một người đất khổng lồ quanh thân lửa cháy xuất hiện, một quyền hướng đầu Thanh Nguyên Mãng đánh đi.

Thanh Nguyên Mãng miệng khổng lồ chợt há, một mảnh hàn khí bạch mang hiện ra, ngay sau đó, gắt gao cắn kia to lớn quả đấm, trong miệng sương lạnh nhất thời hóa thành đặng đặng nhiệt khí, nghiêng đầu hướng bên người kéo một cái, hần là kéo gãy người khổng lồ một cái cánh tay.

Mà Phong Nguyên Khiếu làm phép, đem cánh tay người khổng lồ khôi phục như lúc ban đầu, Thanh Nguyên Mãng truyền ra một tiếng hí, đuôi dùng sức rung lên, bịch một cái thoát ra hai bàn tay đất trời buộc, hướng Phong Nguyên Khiếu quật tới.

Bên này đang đánh nhau quyết liệt, Diệp Phi trạng huống tựa hồ có chút không ổn.

Giờ phút này Diệp Phi sắc mặt trắng bạch, trong miệng thở hổn hển, ánh mắt ngưng trọng nhìn đối diện Từ Thắng, giữa không trung hai cây trường kiếm giăng co một hồi, Diệp Phi không chế màu bạc trường kiếm quang mang chợt lóe, có chút không địch lại.

“Hừ, xem ngươi cũng không có bản lĩnh gì lớn, như thế, ngươi liền an tâm lên đường đi!” Từ Thắng còn lại là đứng chấp tay, trong mắt lóe lên một tia vẻ ngạo nghễ, cười lạnh nhìn một chút Diệp Phi, ngay sau đó giờ tay lên một chút, một trận ông mình đi qua, giữa không trung màu trắng trường kiếm bộc phát ra chói mắt quang mang.

Chợt, một đạo đoàn kiếm hư ảnh chợt lóe ra, chính là Vạn kiếm Các thần thông, Linh Tâm kiếm pháp! Một loại pháp khí căn bản không cách nào ngăn cản, nhưng thuật này cũng là không thể không hạn chế sử dụng.

Diệp Phi cũng không biết những thứ này, nhưng cảm giác được kia hư ảnh kiếm quang tàn mát ra kinh người uy lực, cũng không dám khinh thường chút nào, hai mắt một ngưng lại, một tay vỗ một cái bên hông, vèo một tiếng.

Từ Thắng chỉ cảm thấy trước mắt hồng mang chợt lóe, Linh Tâm kiếm pháp ngưng tụ ra kiếm quang, hần là giống như giấy mỏng bị một kích mà tán, thấy tình cảnh như thế, Từ Thắng không khỏi khoe mặt giật mình.

“Cái gì? Pháp bảo?” Nhìn một chút trăm phá Linh Tâm kiếm quang sau hơi chậm lại hồng mang, hần là một đạo nửa đoạn tàn nhận đỏ như màu máu, Từ Thắng sắc mặt có chút vận vẹo nói.

“Không đúng, là pháp bảo mảnh vụn!” Nói xong, Từ Thắng trong mắt sáng lên một đạo lửa nóng vẻ, đơn giản so lúc trước nhìn Lê Nhu lúc còn phải kích động.

Tuy nói có chút hưng phấn, nhưng Từ Thắng cũng không có tùy tiện xuất thủ, dù sao đó là một món pháp bảo mãnh vận, cũng nhất định phải cẩn thận ứng đối, nếu không thì có thể bị thương thể.

“Không nghĩ tới tiểu tử nguoi tốt như vậy vận khí, lại có pháp bảo tàn” lời còn chưa nói hết, tàn nhận đỏ như màu máu khẽ run lên, mơ hồ hướng bắn nhanh đi, cắt đứt lời của Từ Thắng.

Thấy vậy, Từ Thắng vội vàng thả ra một tiểu thuẫn màu xanh, bề mặt gọn sóng, đem pháp bảo mãnh vận ngăn cản, còn không đợi đối phương kịp phản ứng, Diệp Phi một đạo pháp quyết đánh ra.

Một tiếng ông minh, cuồng phong vũ động.

Tàn nhận chợt toát ra chói mắt tia máu, từng cỗ nồng nặc huyết tinh khí hơi thở chợt lóe ra, lấy hôm nay Diệp Phi cơ hồ thời kỳ toàn thịnh pháp lực thúc giục tàn nhận, cũng không phải là có thể so sánh với lão già kia được.

Ba một tiếng!

Một đạo rất nhỏ vết rách xuất hiện trên tiểu thuẫn, ngay sau đó, trong ánh mắt Từ Thắng toát vẻ sợ hãi, chẳng chịt vết rách xuất hiện ở trên mặt tấm thuẫn.

“Không tốt!” Từ Thắng vừa dứt lời, khuôn mặt run lên, một tay vỗ một cái bên hông, một quả phù lục màu vàng nhạt xuất hiện ở trong tay, pháp bảo mãnh vận kia uy lực, mình cái này một thân bảo vật, tuyệt đối không có vật có thể ngăn cản.

Không do dự nữa, đem màu vàng phù lục dán lên hai chân, một đạo pháp quyết đánh ra sau, mơ hồ xuất hiện ở vài trượng xa.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, chỉ nghe phốc địa một tiếng, tiểu thuẫn chợt bạo tạc, chỗ Từ Thắng đứng lúc trước, tạo thành một đạo hố sâu, bốn phía một mảnh hỗn độn.

Quay đầu lại thấy một màn này, Từ Thắng trên trán không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, thậm chí nói một tiếng nguy hiểm thật, sau đó không có chút do dự, hướng phương xa cấp tốc bay đi, cũng không quản Phong Nguyên Khiếu sống chết, hẳn là tính toán trốn chạy.

Diệp Phi làm sao bỏ qua cho người này, ánh mắt tinh mang chợt lóe, hai chân bạch mang chợt hiện, hướng Từ Thắng truy kích đi.

Chỉ chớp lát công phu, Diệp Phi như rồng mây, mình thi triển Lăng Bộ Quyết, lại không cách nào rút ngắn giữa hai người khoảng cách, hơi suy nghĩ một chút, quanh thân hoàng mang chợt lóe, liền rơi vào trong bùn đất.

“Hừ, lại dám đuổi theo, nguoi cho rằng có thể kịp sao? Nguoi chờ đấy, nhìn lần sau ta không đem nguoi” Lời còn chưa nói hết, Từ Thắng chợt mặt liền biến sắc.

Hắn rõ ràng địa cảm giác được, Diệp Phi hẳn là trốn vào dưới mặt đất, lấy một loại tốc độ bất khả tư nghị, hướng mình cấp tốc đuổi tới, mình đòn thuật so sánh đơn giản là được ốc sên một loại.

Cả một cái, Từ Thắng thân hình chợt dừng lại, sắc mặt cuồng biến lui về phía sau, cùng lúc đó, một đạo tia máu tự dưới đất bắn nhanh ra, đem Từ Thắng một cái chân phá vỡ một đạo sâu hoắm vết thương, máu tươi lúc này chảy ra, chậm một bước nữa, sợ rằng lúc này liền sẽ bị chém thành hai nửa, tuy nói tránh thoát này kích, nhưng trước mắt, tình huống tựa hồ cũng không tốt.

Tàn nhận kia ở giữa không trung tạo ra một đạo ưu mỹ đường vòng cung, tự trên hướng Từ Thắng chém tới, vô luận hướng phương hướng nào né tránh, tàn nhận kia cũng vững vàng đem phong tỏa, làm cho hắn không có chút cơ hội nào né tránh.

Quang mang chợt lóe, một thanh nhìn như bất phàm chủy thủ, chợt được Từ Thắng té xuất ở đỉnh đầu, thân hình vừa động, vẫn không có ngồi chờ chết, hướng nơi xa chạy đi.

Từ Thắng đang chạy như điên khoe mắt giết mình, cánh tay hướng về phía trước nhìn như trống không một vật hư không đánh ra một đạo quyền ảnh, quang mang chợt lóe, một quả trong suốt bay chậm bị một kích mà bay.

Âm Công Từ

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Oan gia nên giải không nên kết

Ngoài Hoàn Sơn trấn, bên trong một mảnh rừng rậm, một món vòng tròn pháp khí bay lên trời, một quanh quần đi qua, hướng Thiên Nhai tông phương

hướng bắn nhanh đi.

Trên phi hành pháp khí, hai đạo thân ảnh ngồi xếp bằng, chính là hai người Diệp Phi cùng Lê Nhu, chỉ bắt quá hai người hai mắt nhìn nơi xa, cũng không có nói chuyện với nhau, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Trước đó Diệp Phi đem Từ Thắng chém chết sau, Phong Nguyên Khiếu chính là cảm giác được động tĩnh, cũng không tiếp tục dây dưa cùng Lê Nhu, vội vàng thi triển quỷ dị đột thuật thoát đi nơi đây, đợi Diệp Phi quay lại truy kích hẳn đã sớm chạy xa.

Nhưng Lê Nhu nhìn thấy Phong Nguyên Khiếu chạy trốn, hơn nữa Diệp Phi đột nhiên xuất hiện, tự nhiên liên tưởng đến kết quả của Từ Thắng, sau nghe được Diệp Phi chính miệng xác nhận, trong lòng có chút khiếp sợ, không biết Diệp Phi có cái gì dựa vào, lại có thể đem Từ Thắng, Trúc Cơ Hậu Kỳ chém chết.

Diệp Phi cấp tốc trở về Thiên Nhai tông phục mệnh, ngược lại cũng là không có quay sang làm khó Lê Nhu, từ khách khí hỏi Lê Nhu có hay không đồng hành, ngoài Diệp Phi dự liệu, yêu nữ này hẳn là gặt đầu cam chịu.

Cứ như vậy, hai người ngồi phi hành pháp khí, mỗi người ôm tâm tư trăm mắc không nói.

Diệp Phi khước mắt liếc trộm Lê Nhu một cái, nhìn thấy Lê Nhu thân thể đơn bạc, trên mặt ẩn hiện sương lạnh, trong mắt nồng nặc oán hận ý, hơn nữa lúc trước lo lắng cho mình chạy tới chịu chết, lấy ngôn ngữ khích tướng mình, chợt có chút cảm thấy không hiểu rõ cô gái này.

Dựa theo hiểu biết của Diệp Phi đối với Lê Nhu, nàng căn bản sẽ không tâm trạng thế này, bây giờ hẳn phải hoạt hoạt nháo nháo mới đúng, hơn nữa, lần này trở về Thiên Nhai tông, dựa theo tính cách cũng căn bản sẽ không cùng mình đồng hành, đây hết thấy chuyện phát sinh, cũng làm cho Diệp Phi sinh ra một tia nghi ngờ, thậm chí cô gái này có lẽ cũng không phải là mặt ngoài nhìn qua sáng sủa hoạt bát như vậy, có lẽ ờ là tạo vỏ bọc, để che đi một ít chuyện không muốn người khác biết.

Hỏi suy nghĩ chốc lát, Diệp Phi lắc đầu một cái, dù sao những thứ này đều là cùng mình không liên quan đấy, bây giờ hẳn mau trở về đóng nhiệm vụ, sau đó nghĩ biện pháp lấy chút đan dược có thể tăng lên tu vi, đem tu vi tăng lên đi lên, sớm trở về Đào Nguyên trấn báo thù.

“có lẽ, mình cũng nên ném thử luyện chế một ít đan dược đi!” Diệp Phi lẩm bẩm xong, chính là hai mắt nhắm lại, không nói nữa.

Chỉ chốc lát công phu, Lê Nhu đang nhắm mắt tĩnh tọa hai mắt mở một cái, quay đầu liếc mắt nhìn Diệp Phi, trên mặt thoáng qua một tia thần sắc khác thường.

Lần này Lê Nhu cũng là không nghĩ tới, Diệp Phi lại liều chết tới cứu giúp mình, hoặc giả là tự tin thực lực, nhưng vẫn là đã cứu mình, dù sao mình trên cột quá Diệp Phi mấy phen, mà thiếu niên ở trước mắt, hẳn là bất kể hiểm khích lúc trước, lấy thân phạm hiểm, mạo hiểm tới cứu mình, Lê Nhu tự hỏi, nếu là mình, cơ hồ là không cách nào làm được chuyện này, trong lòng không khỏi sinh ra một tia áy náy.

Giờ khắc này, thiếu niên vóc người này đơn bạc, lớn lên bình thường, ở Lê Nhu đích trong mắt chợt trở nên cao lớn, có khí chất, tựa hồ ở trên người Diệp Phi, thấy được một loại sức hút trước đây chưa từng thấy.

Lê Nhu ánh mắt của hẳn là có chút xuất thần đứng lên, ngơ ngác nhìn thiếu niên, trong lòng sinh ra một tia vẻ phức tạp.

“trên mặt ta mọc hoa sao?” Diệp Phi chợt nhướn mày, biểu lộ có chút cổ quái, giương đôi mắt nhìn Lê Nhu nói.

Nghe vậy, Lê Nhu ánh mắt thoáng qua một vẻ bối rối, có lòng muốn muốn làm bộ như không có nhìn Diệp Phi, nhưng là có chút đã muộn, ngay sau đó giương mặt lên mang theo một bộ giả vờ trấn định.

“hừ, liền ngươi kia một bộ mặt đen, mọc hoa cũng không phải cái gì tốt hoa.” Lê Nhu cái miệng nhỏ nhắn một phiết nói.

“Nga, không có cái gì tốt hoa, vậy ngươi còn nhìn cái gì lâu vậy? ngươi yêu nữ này đối với ân nhân nói như thế? sớm biết ta cũng không đi cứu ngươi, vốn là xem ngươi không vừa mắt, coi như ta sai lầm.” Diệp Phi khước miệng giương lên nói, ở trước mặt, Diệp Phi nói chuyện không có chút nào cố kỵ, cũng sẽ không che giấu cái gì.

“Xem ta không vừa mắt? ban đầu lần đầu tiên ở Đoạn Thiên Nhai gặp nhau, hảo tâm để cho các ngươi gia nhập Lục Vân sư huynh đích đội ngũ, không phải là xem các ngươi ba tu vi quá yếu, để tránh bỏ mạng ở Đoạn Thiên Nhai.

Hừ, ngươi cũng thật tốt, trực tiếp cự tuyệt ta hảo ý không nói, còn dùng lãnh ngôn lãnh ngữ tố khổ ta, tuy nói Lục Vân làm người chưa ra hình dáng gì, nhưng tối thiểu, ở bên cạnh hẳn an toàn hơn một ít. Ta chăm biếm ngươi, là tránh cho các ngươi tự tìm từ lộ.

Ngươi chẳng lẽ ngay cả cơ bản nhất sinh tồn pháp tắc cũng không hiểu? một thân pháp lực yếu kém xông vào Đoạn Thiên Nhai giả bộ anh hùng sao? đây chẳng qua là ngu xuẩn. Hơn nữa còn năm lần bảy lượt tìm ta phiền toái, không có một lần nể mặt, thử hỏi, cái đầu ngươi ngu ngốc thiên cận như vậy, lại xem ta không vừa mắt cơ đấy?” Lê Nhu hẳn là nghiêm sắc mặt, có chút ôn giận nói.

“hừ, ta nào biết ngươi trong lòng nghĩ thế hay không nghĩ thế đây.” Diệp Phi có chút kinh ngạc Lê Nhu ngôn ngữ, nhưng thoát nhìn lại không giống như là giả vờ, ngay sau đó có chút chợt dạ nói.

Bây giờ nghĩ trở về mấy năm trước một màn ở Đoạn Thiên Nhai, cũng đích xác là mình trẻ tuổi khí thịnh, ban đầu cảm giác bọn họ có chút xem thường mình, mà Lê Nhu nói sinh tồn pháp tắc, nhược giả nên theo phụ cường giả, mặc dù như vậy thật có hơi nhu nhược, nhưng Diệp Phi không phải không

thừa nhận với đa số nhược giả đây là lựa chọn sáng suốt nhất.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi tuy nói trong lòng có chút đón nhận Lê Nhu hảo ý, nhưng ngoài miệng cũng là cậy mạnh đạo: “hừ, hơn nữa, ở Thiên Nhai tông nếu không phải là người yêu nữ này, ta làm sao sẽ ngay cả thời gian tu luyện đều không có, còn phải chạy ra ngoài làm cái gì quỷ quái nhiệm vụ, còn suýt nữa ném đi cái mạng nhỏ.”

“Người.” Lê Nhu giờ tay lên chỉ chỉ Diệp Phi, dáng vẻ có chút hơi giận, một màn này, ngược lại làm cho Diệp Phi sững sờ, không biết lại nơi nào hiểu lầm năng.

“Người cũng lòng dạ hẹp hòi, người thân là nam nhân, vẫn cùng một nữ nhân tranh khẩu khí, người coi như là nam nhân sao? ngày đó không phải chỉ là ta ở Tầng Thứ Các cùng người mấy câu cười giòn.

Nhưng người cũng tốt thật, còn để bụng chuyện Đoạn Thiên Nhai, chẳng những biết lớn mà không biết nghĩ, còn phái người thăm dò chuyện Vạn Hà Phong ta chuẩn bị tính toán nữa chứ, liền người như vậy cân cân so đo nam nhân, không cho người một bài học đây không phải là ta.” Lê Nhu càng nói càng giận, cuối cùng dứt khoát đứng lên, một tay chống nạnh, tay còn lại chỉ Diệp Phi lỗ mũi nói.

Mà Diệp Phi nghe vậy, còn lại là nét mặt già nua tối sầm, cho tới bây giờ không có bị người như vậy chửi tới mất tối mũi quá, không khỏi sờ sờ lỗ mũi, vừa tức giận vừa bối rối nhìn Lê Nhu, tuy nói mình có chút không phục, nhưng cũng không thể không thừa nhận, người ta một cô gái nói cũng không có cái gì sai, chẳng lẽ mình sai lầm rồi? không, cho dù sai lầm rồi cũng không có thể nhận. Diệp Phi một bộ dáng vẻ đánh chết không thừa nhận.

“Người còn không chịu nhận sai? một đại nam nhân, phạm sai lầm cũng không dám thừa nhận.” tựa hồ nhìn thấu Diệp Phi tâm tư, Lê Nhu như thế nói.

Nghe vậy, Diệp Phi trong lòng chột dạ, nhưng vẫn như cũ không có cúi đầu, mặt nghiêm chỉnh đạo: “coi như người nói đúng, nhưng người cũng làm ta bị trường lão xử phạt, chúng ta cũng coi là huê nhau, huống chi, ta nhưng là vừa cứu người, điểm này, người không cách nào không thừa nhận đi, có phải hay không lớn tiếng với ân nhân là chuyện nên làm?”

Nghe vậy, Lê Nhu ngẩn người, trên mặt chậm rãi khôi phục yên tĩnh, ngay sau đó ngồi xuống, không có khí thế vạch mặt người như trước nữa, thấy vậy, Diệp Phi khước miệng gương lên, có chút đắc ý đứng lên.

Mà đang thời điểm Diệp Phi cảm giác mình chiếm cứ thượng phong, Lê Nhu đích một câu nói, thiếu chút nữa để cho Diệp Phi con người lật đi ra.

“Diệp sư đệ, lúc trước có cười giòn quá đáng, thật xin lỗi! hơn nữa, cũng thật cảm ơn người lần này xuất thủ cứu giúp.” nói xong, Lê Nhu mặt chân thành nhìn Diệp Phi, ngược lại làm cho gò má Diệp Phi nóng lên, ánh mắt có chút tránh né, thầm nói mình có thể thật sự có điểm nhỏ nhen, thậm chí còn không bằng yêu nữ trước mắt đích dám làm dám chịu. Ai, cái danh yêu nữ này có lẽ nên xem lại.

Làm một phen đấu tranh trong lòng, Diệp Phi cười khan hai tiếng, đối với Lê Nhu nói: “cái đó, thật ra thì, trước ta cũng có chỗ không đúng, chúng ta lại là đồng môn, ta cũng không có thể thấy chết mà không cứu đây, lần này coi như huê, sau lần này chúng ta ân oán, liền xóa bỏ đi. Á ả, là hiểu lầm, nên xóa bỏ đi”

“Không, Lê Nhu thiếu người một phần nhân tình, sau này nhất định sẽ còn trả lại. Lạc lạc, có thể để cho người con này mạnh miệng chết không chịu mở miệng nhận lầm, thật là không dễ dàng.” Lê Nhu trong mắt lóe lên một tia giao hoạt, một tay che miệng đích nở nụ cười, nghe vậy, Diệp Phi trong lòng trầm xuống, tổng cảm giác mình lại sắp bị thiệt.

Nhìn lần nữa Lê Nhu dáng vẻ khôi phục sáng sủa hoạt bát, hai mắt cười cong cong nguyệt nha, vóc người nhỏ nhắn run lên một cái, trên mặt mang lên tầng tầng rặng mây đỏ, Diệp Phi không phải không thừa nhận, Lê Nhu lớn lên, cũng đúng là xinh đẹp giống như yêu tinh.

“Diệp sư đệ, sư tỷ trên mặt có hoa sao?” Lê Nhu chợt ngưng cười, nghiêm sắc mặt nói.

“hừ, coi như có hoa, yêu tinh trên mặt có hoa, cũng không phải cái gì tốt hoa.” nói xong, Diệp Phi hai mắt nhắm lại đích bắt đầu tĩnh tọa, nhưng trong lòng thì đang không cách nào tập trung.

Mà Lê Nhu thấy vậy, còn lại là phác xích một tiếng bật cười, Diệp Phi còn lại là như rụng mảy, nhưng là không có mở mắt, cứ như vậy, quan sát Diệp Phi một hồi, Lê Nhu chậm rãi thu liễm nụ cười, mặt mang vẻ phức tạp nhìn thiếu niên ở trước mắt, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Tai họa đến

U Châu Nam Bộ, có một chỗ linh khí nồng nặc, trải rộng kỳ hoa dị thảo, thế ngoại đào nguyên, nơi đây đứng thẳng một tòa kiến trúc màu xanh cao lớn, bốn phía là có một ít kiến trúc thấp lùn.

Trời cao thỉnh thoảng bay qua từng đạo thân ảnh chân đạp phi kiếm, nơi này, chính là U Châu một trong tứ đại thế lực, Vạn Kiếm các.

Ở giữa khu lâu các bên trong một cái tinh thất, đang có hai đạo thân ảnh đang nói chuyện gì đó, một tên trong đó Bạch Phát Lão Giả, đang mặt vẻ âm trầm, còn đối mặt là một tên thanh niên, quanh thân như có chút phát run, trên mặt có chút đáng vẻ hoảng sợ.

“hừ, người nghe ai nói đích? Từ Thắng ban đầu chính là đệ tử đặc ý của lão phu, tuy nói tấn cấp Trúc Cơ kỳ sau bình bồi giao nhau, nhưng thủy chung là người của lão phu, dám đem đệ tử của lão phu sát hại, lão phu nhất định phải đem hán rút hồn luyện pháp.” lão giả trên mặt có chút vận vẹo nói, chén trà trong tay ba một tiếng hóa thành bột phấn.

Thanh niên thấy vậy, càng thêm sợ hãi, trước mắt vị Liệt Hỏa trưởng lão này, đích xác là một bộ bức hỏa tính tình, lại là cực kỳ bao che, cơ hồ cùng Thiên Nhai tông Huyền Y trưởng lão không phân cao thấp, chẳng qua là thực lực so Huyền Y trưởng lão cao hơn rất nhiều, cái này Liệt Hỏa trưởng lão chính là thật thật tại tại Trúc Cơ đại viên mãn, chỉ nửa bước bước chân nữa là tiến vào Ngưng Đan cao cấp.

“Liệt Hỏa trưởng lão bớt giận, nghe nói người sát hại Từ Thắng sư huynh, chính là một tên đệ tử Thiên Nhai tông, tên là Diệp Tuyên.” thanh niên khiếp đảm nói xong, chính là cúi đầu.

“Diệp Tuyên, hừ, lão phu nhất định phải để cho người hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này.” nói xong, trên mặt lão giả hắc khí chợt lóe, gió tay lên vỗ một cái, bịch một tiếng, đem cái bàn gỗ trước người cái vỗ một cái mà bể.

Thanh niên thân ảnh run lên, cũng không dám nói tiếp cái gì đứng im ở nơi đó.

.....

Thiên Cầm Phong, một đạo thân ảnh màu trắng ngồi ở đại sảnh, trên một một thanh ghế gỗ, chính là hơn một tháng trước chạy về Thiên Nhai tông, Diệp Phi, mới vừa đuổi đi đám người Vạn Phong Sơn, Diệp Phi nụ cười chậm rãi thu liễm, lộ ra một bộ vẻ trầm ngâm.

Vốn chỉ là chém giết hai ác nhân, Diệp Phi cho là hoàn toàn hoàn thành nhiệm vụ sẽ phải tiếp tục chịu phạt, nhưng Lê Nhu đem chuyện Diệp Phi chém chết Từ Thắng cứu mình, bẩm báo cho trưởng lão, không nghĩ tới trưởng lão chẳng những coi như là Diệp Phi hoàn thành nhiệm vụ, còn phân thưởng một ít linh thạch.

“kể tiếp, nên là thời điểm thật tốt tu luyện một ít thần thông, lần trước gấp gấp đi làm nhiệm vụ, có mấy loại tốt thần thông còn chưa kịp học một ít tập, giống như Từ Thắng kia thần thông cũng không sai.

Chỉ là đánh ra mấy đạo quyền ảnh, đều có lực lượng mạnh mẽ như vậy, sau đó suy nghĩ một chút biện pháp lấy một ít đan dược có ích với Trúc Cơ kỳ, thật tốt bẻ quan một phen. Chỉ có nhanh chóng tăng lên tu vi, mới có thể trở về báo thù.” nói xong, Diệp Phi không khỏi liền nghĩ tới Lê Nhu.

Trở lại động phủ hơn một tháng, Lê Nhu ngược lại là tới hai lần, mà Diệp Phi cũng thường sẽ ở Tầng Thụ Các gấp nạng, chỉ bất quá giờ phút này hai người, cũng nửa không giống lúc trước gấp là trộn lẫn giẫm nhau như vậy, thỉnh thoảng đùa vui cùng một ít chuyện tình tu luyện.

Cửu nhi cửu chi, quan hệ của hai người cũng là dần dần dung hiệp, chung một chỗ nói chuyện trời đất cười cười nói nói, dù sao lần này nhiệm vụ có thể kết thúc mỹ mãn, thậm chí lấy được thưởng thưởng, cũng là nhờ Lê Nhu nói đỡ mấy câu.

Thậm chí ở đáy lòng Diệp Phi, có chút mong mỏi cùng Lê Nhu gặp mặt, yêu nữ này tuy nói có lúc thích trêu cợt người, nhưng đáy lòng cũng không xấu, hơn nữa cùng nạng chung một chỗ, Diệp Phi cũng là sẽ vô hình chung cảm nhận được một loại vui vẻ, đơn giản chỉ là vui vẻ, chỉ cần vừa nhìn thấy Lê Nhu, hai người ta người nói nói chuyện, tựa hồ sẽ đem tất cả phiền não quét một cái sạch.

Bất quá Diệp Phi cũng là không có ý tưởng khác, cũng chỉ bất quá đuổi đi một ít thời gian nhàn chán mà thôi, có lẽ mình kể từ rời nhà, vẫn cô độc một mình, cho nên cần một loại này có thể không chút kiêng kỵ trò chuyện đi.

.....

Thiên Nhai tông, bên trong chủ điện, Không Minh trưởng lão, Huyền Y trưởng lão, hai người ngồi ngay ngắn trong đó, ngồi đối diện mấy tên Trúc Cơ kỳ sửa tu sĩ, từng cái một thân sắc ngưng trọng.

“Không Minh sư huynh, ngày mai kia sứ giả đại nhân sẽ phải tới, chúng ta là không cần phải báo cho Tông Chủ? nếu là nói bẻ quan không ra, nói không chừng sứ giả đại nhân một mắt hứng, chúng ta Thiên Nhai tông sẽ phải gặp phải phiền phức.” Huyền Y trưởng lão khẽ nhíu mày, như thế nói.

“đúng vậy, Không Minh sư huynh, Tông Chủ sau khi tấn cấp Ngưng Đan kỳ cũng cố dĩ nhiên trọng yếu, nhưng chuyện này quan hệ đến nhất phái an nguy, không phải chuyện nhỏ.” một tên mặt dài đại hán trịnh trọng nói.

Nghe vậy, Không Minh trưởng lão nhíu mày một cái, nhẹ giọng nói: “nếu là Tông Chủ cũng có thể tấn cấp sau khi Ngưng Đan kỳ, vậy chúng ta tông môn không thể nghi ngờ sẽ tăng lên một cấp bậc, thậm chí cùng Vạn Kiếm các nổi danh.

Thật ra thì liên quan tới chuyện sứ giả, mọi người cũng không cần lo lắng quá mức, lịch đại sứ giả cơ hồ đều là chỉ nhìn công phẩm, cũng sẽ không quan tâm cái gì Tông Chủ đấy, chỉ cần chúng ta đích công phẩm có thể để cho sứ giả hài lòng, như vậy liền sẽ không có chuyện gì.”

“Nga, Không Minh sư huynh, lão phu nhưng là nghe nói, lần này sứ giả tới trước, tựa hồ cũng không chẳng qua là chỉ lấy công phẩm đơn giản như vậy, theo bên ngoài thăm từ hồi báo, Vạn kiếm các nhận được tin tức, sứ giả đại nhân lần này tới trước, hẳn còn có những khác mục đích.” lúc này, một tên Bạch Phát Lão Giả, gờ gờ râu, như thế nói.

“Ừ, không sai, Không Minh sư đệ, tuy nói sứ giả chỉ nhìn công phẩm, nhưng cũng phải xem người nọ tính khí tính tình thế nào, nếu là tới một cân cân so đo, chúng Thiên Nhai tông ta, làm không tốt, không thể nghi ngờ sẽ trở thành đối tượng công kích.” một tên trung niên Trúc Cơ đại viên mãn, suy nghĩ nói.

“Ai, lời của Hoa Nam sư huynh cũng không phải không có đạo lý, chẳng qua là Tông Chủ đang bế quan đến thời khắc mấu chốt, nếu là ảnh hưởng tấn cấp, bây giờ quả đáng tiếc, cũng được, ngày mai chúng ta tất cả trưởng lão lại họp, liên cùng nhau thương lượng một chút, nếu là phần lớn người đều đồng ý đi gọi Tông Chủ đi ra một chuyến, lão phu kia cũng sẽ tuân theo ý của mọi người.” nói xong, Không Minh trưởng lão bắt đầu đi lắc đầu một cái.

.....

U Châu, lần ranh một chỗ hồ, một đạo màu xám tro phi quang hướng U Châu phương hướng bắn nhanh tới, tốc độ nhanh, chẳng qua là mấy chớp động dưới, chính là xuất hiện ở trên bầu trời giữa hồ.

Phi quang thu lại, một tên mặc áo xám, da trắng nõn, tướng mạo thanh niên anh tuấn thoáng hiện ra, quỳ dõ là, dưới chân không có bất kỳ cái gì phi hành pháp khí, liền như vậy trôi lơ lửng ở giữa không trung, nhìn kỳ tu vi, ít nhất cũng phải là một gã Ngưng Đan cao cấp.

Mà ở trên ông tay áo thanh niên, thêu một tác lớn nhỏ, đậm kim ‘Linh’ chữ, chẳng qua là ánh mắt thanh niên có chút vẻ âm nhu, khóe miệng nhếch lên nhìn U Châu phương hướng.

“hắc hắc, cuối cùng là tranh đoạt được đến nơi này phân kém chuyện, nhớ trước kia sư huynh đệ tới trước, cũng đều là có thể mò được không ít chỗ tốt, bất quá, lần này còn có một chuyện phải làm, phải cần những mấy Tông Chủ phối hợp một phen mới được, hừ, để xem bọn họ ai dám không theo.” nói xong, tên thanh niên này ánh mắt hẹp một cái.

“Ta trước một ngày chạy tới, vẫn là có thể âm thầm dò xét một cái thật tốt, tình huống tứ đại thế lực U Châu, hơn nữa, chỗ kia đại khái ta cũng muốn tự mình đi dò xét một phen mới yên tâm, nếu là mình chính là có thể, cũng liền không cần tìm đến lão gia hỏa này, hắc hắc.” nói xong, thanh niên áo xám quanh thân sáng lên một đạo hơi mông mông quang hà, chính là cấp bậc Ngưng Đan kỳ trở lên mới có thể ngưng tụ ra phi quang.

Ngay sau đó, phi quang chợt lóe, thân ảnh thanh niên chính là hướng một cái hướng khác bắn nhanh đi, giữa không trung để lại một đạo trầm thấp ông mình chi thanh.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp

Thiên Cầm Phong, hai đạo thân ảnh quỷ quỷ túy túy, đang nhỏ giọng thăm thì cái gì.

“Uy, Vạn Phong Sơn, ta xem gần nhất có chút không đúng a, thế nào Diệp sư huynh lại cùng Lê Nhu đi được gần như vậy? không phải là bị nàng mê mẩn đi?” Liễu Kiên ánh mắt lóe lên, hết nhìn đồng tới nhìn tây nói.

Nghe vậy, Vạn Phong Sơn nhướng mày, lắc đầu nói: “ta xem giống như mỗi lần đều là Lê Nhu đến tìm Diệp sư huynh đấy, Diệp sư huynh cũng chỉ là đi qua Vạn Hà Phong một lần, theo ta nghĩ, coi như là mê hoặc, cũng là Diệp sư huynh đem nàng mê mẩn.”

“Người nhưng nghĩ đi, người không biết sao? Lê Nhu nhưng là đại mỹ nữ, tân tân trong hàng nữ đệ tử đứng trước ba, thật ra thì dung mạo nàng ta hoàn toàn có thể xếp hàng thứ nhất đấy.

Ai, nhưng là nàng tính tình cổ quái, thích trêu cợt người khác, nghịch ngợm thành tính, tổng hợp xuống, lúc này mới bị xếp hàng thứ ba, nếu không nói riêng về dung mạo, tuyệt đối là đệ nhất, người suy nghĩ một chút đi, cứ như vậy, một người được xưng là đại mỹ nữ, nàng có thể sẽ coi trọng mặt mũi thân thể Diệp sư huynh của chúng ta?” Liễu Kiên đầu đầu hoang nào nói.

“hừ, người nói đó là ánh mắt người phạm, chúng ta người tu tiên lấy thiên phú cùng tu vi xếp cao thấp, lấy Diệp sư huynh thiên phú còn là tu vi, tuyệt đối sẽ mê đảo rất nhiều người đấy.

Hơn nữa, theo như ta quan sát, Diệp sư huynh tương đối dễ ý, lại là một vị mỹ nữ khác, người ta vô luận dung mạo, lời nói cử chỉ, cùng với phân tố

đường, tuyệt đối là không có thể bắt bẻ đây. ” Vạn Phong Sơn mặt nghiêm chỉnh nói.

“Ngươi nói là, Nguyệt sư tỷ? ” Liễu Kiên có chút chột nói, ngay sau đó mặt lộ vẻ trầm tư.

.....

Thiên Cẩm Phong, trong đại sảnh, Diệp Phi ngồi ngay ngắn ở trên một thanh chiếc ghế gỗ, ở đối diện là một tên mặc màu trắng quần áo, vóc người cao gầy, một khuôn mặt tươi cười, thiếu nữ.

“Diệp sư đệ, sư tỷ mới vừa trở lại, liền nghe nói ngươi bị trưởng lão xử phạt liễu, không có gì chuyện đi? ” Bạch y thiếu nữ nhìn Diệp Phi một chút, có chút quan tâm nói.

Nghe vậy, Diệp Phi khoát tay áo một cái, cười nói: “ đa tạ Nguyệt sư tỷ quan tâm, chuyện ấy đã giải quyết xong, đúng rồi, sư tỷ lần này đi Đoạn Thiên Nhai, phải là thu hoạch cũng không sai đi? ”

Nghe vậy, thiếu nữ trầm tĩnh lộ ra một nụ cười, gật đầu nói: “ ừ, lần này chúng ta đi nhiều người, săn giết rất nhiều Tụ Hạch Kỳ yêu thú, nguyên bản định đề cho sư đệ cùng nhau đồng hành.

Bất quá, thoát nhìn sư đệ hẳn là thu hoạch lớn hơn, lúc này mới thời gian ngắn như vậy, lại tấn cấp tới Trúc Cơ trung kỳ, đây thật là thật đáng mừng, so săn giết nhiều yêu thú một chút cũng là tốt hơn nhiều. ”

Diệp Phi cười khan một tiếng, không nói ra chuyện suýt nữa bị đoạt xá, nhìn một chút ôn văn nhĩ nhĩ, điềm tĩnh như nước, Nguyệt Nhi cô gái này, cùng Lê Nhu so sánh, Nguyệt Nhi toàn thân mà nói không biết mạnh bao nhiêu, Diệp Phi đáy lòng chột sinh ra một loại tình cảm khác thường.

Vô luận là Nguyệt sư tỷ âm dung tiểu mạo, còn là thỉnh thoảng lộ ra thẹn thùng thái độ, Diệp Phi nhìn qua đều là không thể không bị mị lực cuốn hút, tươi đẹp như hoa nở, để cho người ta thưởng tâm duyệt mục, vô luận là nam tử như thế nào, cũng không khỏi sinh ra ái mộ thân cận, dĩ nhiên, đang lúc thiếu niên phùng phùng khí thế, Diệp Phi cũng là không phải ngoại lệ.

Xem xét lại Lê Nhu, tuy nói dáng dấp trở mã tốt, nhưng tính tình điều toa cay cú, thích trêu chọc người, không văn tĩnh không nói, còn có thời điểm điên điên khùng khùng, nói tới nói lui càng là không chút kiêng kỵ, không có kỵ chút nào, mỹ nữ như vậy, một loại cũng chỉ có thể đứng xa nhìn, tuyệt đối không thể tiếp xúc, bằng không đầu không bị nổ chết, cũng là bị đùa bỡn chết cũng không biết.

Nhưng bây giờ Diệp Phi chẳng biết tại sao, đối với hai nữ cảm giác vừa đúng ngược lại, tuy nói trong lòng không quá thừa nhận, nhưng trong tiềm thức sẽ còn là vô tình thể hiện ra.

Cảm giác Nguyệt sư tỷ tuy nói như hoa như ngọc để cho người ta thưởng tâm duyệt mục, tính tình cũng là cực tốt, nhưng nói tới nói lui luôn là có chỗ có kỵ không bỏ được, chăm chú liên tục, loại này cố ý không chế, cảm giác thật không tốt, thậm chí có chút phiền.

Nhưng cùng Lê Nhu chung một chỗ là hoàn toàn bất đồng, vô luận ngươi có chuyện gì, nói cái gì, cũng có thể tựa hồ không kiêng kỵ nói ra, ngôn hành cử chỉ cũng không cần thanh cao phong phạm, mặc dù gọi hẳn một tiếng yêu nữ, năng nhiều nhất cũng chỉ là lỗ mũi phồng lớn, làm mặt quỷ hơn hờ tiếp nhận.

Nếu là kêu Nguyệt sư tỷ một tiếng yêu nữ, sẽ không biết sẽ phát sinh cái gì tình huống!

“Diệp sư đệ? làm cái gì như người mất hồn thế? ” thấy Diệp Phi biểu lộ, Nguyệt Nhi có chút nghi ngờ hỏi.

“Nga, không có gì, đúng rồi, Nguyệt sư tỷ, một hồi ta tính toán đi Tàng Thư Các chọn lựa một ít công pháp, sư tỷ có thể hay không cùng đi? ” Diệp Phi chột như thế hỏi.

Nghe vậy, Nguyệt Nhi hơi suy nghĩ một cái, lắc đầu cười nói: “ không cần, nếu sư đệ như vậy dụng công tu luyện, sư tỷ liền không quấy rầy, lần sau lại đi Đoạn Thiên Nhai săn giết yêu thú, sư đệ nhưng nhất định phải đồng hành đây. ”

Nói xong, Nguyệt Nhi đứng dậy, hai người đơn giản khách khí mấy câu, Diệp Phi liền đi xuống Thiên Cẩm Phong, cùng Vạn Phong Sơn hai người lên tiếng chào, chính là hướng Tàng Thư Các tiến tới.

“Ngươi xem, ta liền nói, Diệp sư huynh sẽ còn đi Tàng Thư Các đi, người khác đi Tàng Thư Các đều là chọn lựa công pháp, chọn xong liễu tới thiếu tu luyện rất lâu mới có thể lần nữa lại đi một lần.

Ngươi xem Diệp sư huynh, hẳn cùng với Lê Nhu cơ hồ cả ngày ngâm mình ở nơi đó, thử hỏi, người nào chọn công pháp thần thông có cần lao giống bọn họ lao lực như vậy, ại, đáng thương Diệp sư huynh a. ” Liễu Kiên điều đầu hoàng nào nói, Vạn Phong Sơn còn lại là im lặng không nói gì.

.....

Tàng Thư Các, Diệp Phi cùng Lê Nhu giống như ước định trước, trước sau xuất hiện ở nơi này, hai người vừa lật xem điển tịch, vừa đang nói cái chuyện gì.

“Yêu nữ, qua một thời gian ngắn đi săn giết yêu thú, ngươi đi không đi? ” Diệp Phi có chút tùy ý hỏi.

“Ừ, nếu là có người có thể đem Trúc Cơ hậu kỳ cũng chém chết, có cường nhân đi theo bảo vệ ta, bốn tiểu thư có thể suy tính một chút.” Lê Nhu che miệng cười một tiếng nói.

“Người cứ như vậy tin tưởng ta? nói không chừng đến lúc đó thật gặp phải nguy hiểm, ta thứ nhất liền tự cái chân nó nhanh chạy đi.” Diệp Phi như thế hỏi.

“Người sẽ không.” Lê Nhu từ tốn nói ba chữ, ngay sau đó, lại nói: “Bởi vì ta sẽ không cho người cơ hội chạy trước ta, lặc lặc.”

“Đi? Huyền Nữ Thiên La Công, yêu nữ, người tới xem một chút, cái này tương đối thích hợp với người.” Trong tay Diệp Phi nắm một quả thủ trát, ném cho Lê Nhu.

Nhận lấy vừa nhìn, Lê Nhu khẽ mỉm cười, thật ra thì mình sớm coi trọng môn công pháp này, chẳng qua là một mực chưa kịp tu luyện, mấy ngày nay cơ hồ cũng ngâm mình ở nơi này, hướng về phía Diệp Phi cười một tiếng, coi như là biểu đạt tạ ý, mà Diệp Phi cũng là đang nhìn Lê Nhu, cứ như vậy, bốn mắt nhìn nhau đứng lên.

“Lê Nhu, người Vạn Hà Phong Thanh Liên tới thông báo người, nghe nói Ngô sư muội tìm người có chuyện.” một giọng già nua, chợt cắt đứt hai người trầm mặc.

“Sư phó?” Lê Nhu có chút nghi ngờ nói xong, cùng Diệp Phi lên tiếng chào, chính là hướng Vạn Hà Phong chạy tới.

Mà Diệp Phi cũng đã sớm chọn lựa một loại công pháp, được đặt tên là ‘Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp’, cái thuật này là đoán thể thuật, tu luyện sau cấp bậc thân thể tăng cường, nghe nói lấy tu vi Trúc Cơ kỳ luyện thành, cường độ thân thể trực tiếp có thể so với Ngưng Đan cao cấp.

Dĩ nhiên, mục đích của Diệp Phi cũng không phải là những thứ này, mà là muốn tu luyện Phi Hành Ảo Ảnh đến tầng thứ hai, tầng thứ nhất thuật độn thổ, Diệp Phi đã sớm tu luyện có thanh tựu, mà tầng thứ hai phi hành thuật, chỉ vì đang ở Trúc Cơ kỳ, cường độ thân thể không đủ, không cách nào chịu đựng tại trong hư không lúc phi hành tốc độ cao chống đỡ hư không lực lôi kéo.

Nhưng nếu là có thể đem cái Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp tu luyện thành, như vậy Phi Hành Ảo Ảnh tầng thứ hai cũng liền có thể tu luyện, ở trong thực chiến có thể chiếm tiên cơ rất lớn, nếu là cùng một tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ, không dựa vào bất kỳ pháp khí ngoại lực, trực tiếp có thể ở giữa không trung phi hành, trôi lơ lửng ở trên bầu trời, kia vô luận là lúc đối địch, còn là chạy trốn, chỗ tốt cũng tuyệt đối có không cách nào tưởng tượng.

Trở lại chỗ động phủ, Diệp Phi cầm thủ trát, ngưng thần tìm hiểu, cũng không biết là, bên ngoài đang có một phiền toái không nhỏ, đang đợi hắn.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Phiền toái

Thiên Nhai Tông chủ điện, bên trong đại sảnh, Không Minh trưởng lão, Huyền Y trưởng lão, hai người ngồi ngay ngắn trong đó, ở đối diện hai người, có một tên Bạch Phát Lão Giả mang trên mặt đằng đằng sát khí, chính là Vạn Kiếm Các, Liệt Hòa trưởng lão, không biết như thế nào xuất hiện ở Thiên Nhai tông.

‘Bành’ một tiếng!

Liệt Hòa trưởng lão vỗ một cái bàn đá trước người, trên mặt vẻ giận dữ chợt lóe, lạnh lùng nói: “Không Minh lão quý, nhanh đem tiểu tử Diệp Tuyên gọi ra, lão phu một chương bỏ hắn!”

Nghe vậy, còn không đợi Không Minh trưởng lão nói chuyện, Huyền Y trưởng lão thẳng một cái đứng lên, chỉ Liệt Hòa hô: “Lão già kia, lại chạy tới Thiên Nhai tông chúng ta giương oai, người cũng không nhìn xem một chút đây là địa phương nào?”

Tuy nói Vạn Kiếm Các Chủ các người tu vi cao, nhưng cũng không đại biểu người có thể ở chúng ta nơi này điều võ dương oai, hừ, chớ nói một tên đệ tử kém cỏi, coi như giết một trưởng lão của các người cũng đáng đời, chỉ có thể trách các người Vạn Kiếm Các không bằng người.”

“Thúi lắm!” Liệt Hòa trưởng lão trong lòng tức giận, miệng không kiềm chế nổi giận nằng, hai người này tính khí nóng nảy đối chọi, người một câu, ta một câu, đại sảnh huyền ảo không dừng.

“Nhất định là tiểu tử Diệp Tuyên kia sử dụng âm mưu quỷ kế gì, nếu không Từ Thắng sao có thể thua ở trên tay của hắn, nghe nói Diệp Tuyên kia tu vi bất quá Trúc Cơ trung kỳ, như thế nào có năng lực như thế, hôm nay Thiên Nhai tông các người, nếu không cho ta một câu trả lời hợp lý ngược lại cũng được.”

Bất quá sau này lão phu bên ngoài đi lại, đặc biệt lưu ý đến đệ tử ưu tú Thiên Nhai tông các ngươi, thấy một giết một, thấy một đôi giết cả hai, ngươi xem lão phu có thể làm được hay không? hừ! ” Liệt Hỏa trưởng lão đứng lên, mặt cười lạnh nói.

“Ngươi cái lão thất phu, nếu là như vậy, ngươi hôm nay cũng không cần rời đi. ” vừa nói chuyện, Huyền Y trưởng lão làm bộ sẽ phải động thủ.

Thấy vậy, Liệt Hỏa trưởng lão cũng hiểu mình đang ở đâu, không nhúc nhích, chẳng qua là mặt khinh miệt nhìn Huyền Y, cười khẩy nói: “Chỉ bằng ngươi, cũng xứng cùng lão phu động thủ? hừ!

Các ngươi đừng quên, sứ giả hôm nay vốn nên tới U Châu rồi đi, nhưng là không có hiện thân, chẳng lẽ các ngươi không biết, hắn đã sớm tới Vạn Kiếm Các chúng ta làm khách?

Chỉ cần lão phu nói lên các ngươi Thiên Nhai tông ngăn cản ta ra ngoài thu thập công phẩm, các ngươi thử động thủ cho lão phu xem, hắc hắc, hậu quả các ngươi nên biết, sứ giả nhưng là sẽ không trơ mắt thấy các ngươi khơi mào mà mặc kệ đấy ”

“Sư đệ, ngồi xuống! ” lúc này, từ đầu một mực không nói gì, Không Minh trưởng lão lên tiếng ngăn trở Huyền Y xuất thủ, khẽ nhíu mày nói: “Liệt Hỏa, ăn oán giữa tiểu bối, ta xem chúng ta còn không nên nhúng tay vào mới tốt.

Mặc dù sứ giả đại nhân thật ở các ngươi Vạn Kiếm Các, vậy thì như thế nào? lão phu cũng không tin, hắn có thể ra mặt thiên vị đấy, ủng hộ một tên đường đường là trưởng lão, tới Thiên Nhai tông ta chém chết một tên đệ tử cấp thấp? Nếu là lời như vậy, chỉ sợ cũng là khó có thể phục chúng. ”

Nghe vậy, Liệt Hỏa trưởng lão thần sắc vừa động, vừa muốn mở miệng, Không Minh trưởng lão tiếp tục nói: “Huống chi, sứ giả đại nhân đang có hay không làm khách ở Vạn Kiếm Các, còn không phải mình ngươi nói là tin được, hắc hắc, cho nên, Liệt Hỏa trưởng lão, có chuyện chúng ta có thể từ từ nói, lỗ năng làm việc, cũng không hay ho gì, ngươi nói thử xem? ”

Liệt Hỏa ánh mắt có chút lóe lên, tức giận chậm rãi thu liễm một ít, thấy vậy, Không Minh trưởng lão khẽ mỉm cười.

“Hừ, Không Minh lão quỷ, lão phu liền cho ngươi cái mặt mũi, bất quá, hôm nay lão phu là vô luận như thế nào cũng sẽ không như vậy mà về, ngươi cũng biết tính lão phu, nhất định phải cho lão phu một câu trả lời thỏa đáng. ” Liệt Hỏa trưởng lão thu lại giận dữ, lạnh giọng nói, chậm rãi ngồi xuống.

.....

Bên ngoài phát sinh hết thảy, Diệp Phi cũng không biết, hắn đang Thiên Cảm Phong tìm hiểu Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hai mắt mở một cái, thả xuống thủ trát, nhướng mày nói: “Công pháp này tu luyện thành cũng không phải khó khăn, chẳng qua là, cái này Thánh Cốt Đan có chút khó khăn. ”

Bên trong thủ trát ghi lại, tu luyện Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp, nhất định phải phối hợp một loại độc môn đan dược — Thánh Cốt Đan, phương thuốc này bên trong thủ trát ngược lại có ghi, nhưng chính là cần một loại tài liệu chính có chút khó có thể lấy được, đó chính là yêu hạch.

Hơn nữa không phải là một loại yêu hạch bình thường, ít nhất phải là yêu hạch đỉnh cấp yêu thú Tụ Hạch Kỳ, đây chính là tương đương với tu vi nhân loại Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, cho dù là một ít Trúc Cơ kỳ đệ tử liên thủ, không có mười năm chắc, sợ xảy một cái là dễ dàng bỏ mạng ở trong miệng yêu thú đấy.

Dù sao đạt tới tầng thứ đại viên mãn, đây chính là chỉ nửa bước bước vào tồn tại cao cấp, cùng với đẳng cấp trung hậu kỳ, chênh lệch cũng không phải một điểm hay nửa điểm.

Nếu là ở tiến một bước, đem yêu hạch hoàn toàn tinh hóa, là có thể dùng yêu hạch tiến hành công kích, xưng là Kim Hạch kỳ. Thực lực có thể so với nhân loại Ngưng Đan kỳ.

Kim Hạch kỳ phía trên, đó chính là trong truyền thuyết đích Hóa Hình kỳ yêu thú, nghe nói có thể biến ảo thành bộ dáng của nhân loại, có thể nói tiếng nhân loại, bề ngoài căn bản không cách nào phân biệt, cùng nhân loại độc nhất vô nhị, cũng chỉ có nhân loại lão quái Hóa Anh kỳ, mới có thể đoán được thân phận là nhân loại hay yêu thú.

Mà luyện chế ra Thánh Cốt Đan cấp bậc cao thấp, chủ yếu liền nhìn cấp bậc chủ tài liệu yêu hạch cao hay thấp, yêu hạch cấp bậc càng cao, Thánh Cốt Đan thành cấp bậc lại là càng cao.

Theo giới thiệu, tu luyện thành công pháp này sau, cường độ thân thể cao thấp, cũng là căn cứ Thánh Cốt Đan cấp bậc cao thấp mà ngưng luyện ra tới, nếu là có thể lấy được một quả yêu hạch của yêu thú Kim Hạch kỳ luyện chế Thánh Cốt Đan, chỉ cần tu luyện thành, kia thân thể cường độ không thể nghi ngờ sẽ cực kỳ mạnh mẽ.

“Kim Hạch kỳ yêu thú, hắc hắc, không cần suy tính, nếu có thể lấy được một quả đỉnh cấp yêu hạch Tụ Hạch kỳ, coi như là không tệ rồi, xem ra, cái này Đoạn Thiên Nhai, không đi là không xong a. ” nói xong, Diệp Phi lăm vào một mảnh trầm tư.

“Diệp sư huynh, Không Minh trưởng lão truyền lời, cho ngươi đi nghỉ sự đại diện đi một chuyến. ” đang lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Vạn Phong Sơn.

Nghe vậy, Diệp Phi nhíu mày một cái, chính là động thân rồi đi.

Bỏ tâm sự xuống, đi tới nghị sự đại điện, mới vừa vào cửa, Diệp Phi chính là cảm giác được một đôi ánh mắt ác độc nhìn mình chăm chăm, chủ nhân ánh mắt, hẳn là một tên Bạch Phát Lão Giả.

“Ra mắt Không Minh trưởng lão, Huyền Y trưởng lão.” Diệp Phi nhú mày một cái, chấp tay nói.

“Ừ, Diệp Tuyên, không cần đa lễ.” Không Minh trưởng lão nói như thế.

“Ngươi chính là Diệp Tuyên? hừ, thật can đảm, chính là ngươi đem ái đồ của lão phu chém chết?” Bạch Phát Lão Giả tức giận nói, chính là Liệt Hỏa trưởng lão.

Nghe vậy, Diệp Phi có chút nghi ngờ ý, nhẹ giọng nói: “Từ Thẳng?”

“Hừ, quả nhiên là ngươi, Không Minh lão quý, hiện tại hẳn cũng đã thừa nhận, ngươi nên cho lão phu một câu trả lời đi, hôm nay không giết hẳn cũng được, nhưng nhất định phải phế bỏ tu vi của hẳn, để cho hẳn biến thành một tên phế nhân.” Liệt Hỏa trưởng lão ngoan thành nói.

“Liệt Hỏa, hẳn vốn là Thiên Nhai tông ta đệ tử ưu tú, có thể nào để ngươi đánh cho thành phế nhân như vậy? cũng chính là vì ở sư giả tới đây, chúng ta không muốn đem chuyện làm lớn, lão phu liền cho ngươi một mặt mũi, đánh rớt hẳn hai cái cảnh giới.

Đây cũng là lão phu đã nhượng bộ hết mức, ngươi cũng không cần lại ra những điều kiện khác.” Không Minh trưởng lão nhướng mày nói.

Nghe vậy, Liệt Hỏa khoe miệng giương lên, lạnh lùng nói: “Không khỏi quá tiện nghi cho hẳn, nếu hôm nay không thể đem hẳn đánh cho thành phế nhân, lão phu ngày sau sẽ tự tính toán.”

“Cần rõ, ngươi là đang uy hiếp chúng ta sao?” Huyền Y trưởng lão trầm giọng nói.

Diệp Phi một mực không có chen miệng, nhưng nghe mấy người nói chuyện, cũng hiểu cái đại khái, lão già kia tới là vì đồ đệ mình báo thù, muốn đem mình đánh cho thành phế nhân, Không Minh trưởng lão lại đã đồng ý cho đánh rớt hai cảnh giới, hai thứ này bất kỳ một loại, Diệp Phi cũng không cách nào tiếp nhận.

Chớ nói đánh cho thành phế nhân không cách nào tu luyện, coi như đánh rớt hai cảnh giới, vậy đối với tự thân căn cơ cũng là ảnh hưởng không nhỏ, rất có thể lưu lại tai họa ngầm sau này không cách nào lần nữa tấn cấp.

Huống chi, mình bây giờ cần nhanh chóng tăng lên thực lực, như thế nào để cho hẳn đánh rớt hai cảnh giới? nói như vậy, chẳng biết lúc nào mới có thể trở về báo thù.

“Ngươi có thể uy hiếp, cũng có thể ra điều kiện, dù sao lão phu đã nói ra ý của mình, hắc hắc, có tiếp nhận hay không, chính các ngươi cân nhắc.” nói xong, Liệt Hỏa trong mắt chớp động hàn mang, chăm chú nhìn Diệp Phi.

.....

Chân núi Vạn Hà Phong, hai thân ảnh yếu diệu đi tới.

“Đi? Lê Nhu sư muội, vừa đúng ta có việc muốn đi tìm ngươi, trải qua chúng ta nghiên cứu một chút, quyết định lại đi Đoạn Thiên Nhai săn giết yêu thú, trở lại đổi lấy một ít đan dược trợ giúp tu luyện Trúc Cơ kỳ, chuẩn bị bế quan một phen.

Yêu nghiệt Đình Trữ, nghe nói Diệp Phi trước hẳn một bước tấn cấp tới Trúc Cơ trung kỳ, bây giờ có chút ngồi không yên, cần gấp mua đan dược đây, lần này đi Đoạn Thiên Nhai, chính là hẳn đứng ra tổ chức, hy vọng lần này ngươi cũng có thể cùng chúng ta cùng đi.” một tên Bạch y thiếu nữ, như thế nói.

Nghe vậy, Lê Nhu trên mặt thoáng qua lau một vẻ lo âu, lắc đầu nói: “Nguyệt sư tỷ, chuyện này sau này hãy nói, sư muội đi tìm sư phó có một số việc, trở lại ta lại đi tìm ngươi.”

Cũng không đợi Nguyệt Nhi trả lời, Lê Nhu chính là vội vã rời đi. “Nha đầu này, chuyện gì vội vã như vậy? có chút không giống tính cách của nàng đây.” nhìn bóng lưng Lê Nhu, Nguyệt Nhi nỉ non nói.

(Vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Lê Nhu nổi đóa

Thiên Nhai Tông sảnh nghị sự, Diệp Phi mặt sắc âm trầm nhìn mọi người, nghe bọn hắn đối thoại, tựa hồ là sứ giả muốn tới, hai phe đều sợ đem chuyện nháo lớn, cho nên cuối cùng quyết định đánh mình rút hai tiểu cảnh giới.

Diệp Phi cũng biết, bức này tông môn đại sự, mình căn bản không cách nào nghịch chuyển, trừ phi mình thối lui ra khỏi Thiên Nhai Tông, thế nhưng như vậy, tựa hồ càng thêm không an toàn, lão đầu này sợ rằng sẽ càng không chút kiêng kỵ tìm mình trả thù.

Thật ra, đây cũng không tính là chuyện gì mới mẻ, năm đó Huyền Y trưởng lão, vì đồ đệ Lục Vân của hắn, đem người sát hại Lục bảo thủ, Huyền Y tính tình nóng nảy cũng là từ này nổi tiếng.

“Chẳng lẽ, sẽ phải như vậy bị đánh rơi cảnh giới sao?” Diệp Phi thở dài một tiếng, trong lòng âm thầm suy nghĩ, trên mặt xuất hiện gầy gù vẻ.

“Nếu tất cả mọi người đồng ý, vậy thì lão phu liền động thủ.” Vừa nói chuyện, Liệt Hỏa thân hình vừa động, làm bộ sẽ xuất thủ, mà Huyền Y trưởng lão tựa hồ sớm có chuẩn bị, bá một cái chắn trước người, thấy vậy, Liệt Hỏa ngược lại cũng không giận, mặt âm hiểm nhìn Không Minh trưởng lão.

“Thôi, coi như động thủ, cũng phải có lão phu tự mình xuất thủ, để tránh người hạ thủ quá nặng, ai.” Không Minh trưởng lão nói xong, đi tới Diệp Phi trước mặt.

Mặt bắt đắc dĩ ý, nhẹ giọng nói:” Diệp Tuyên, đem người đánh rớt cảnh giới, sau này lão phu sẽ cho người một ít đan dược, để cho người mau sớm khôi phục.” Không Minh trưởng lão nói xong, chậm rãi giơ tay lên, trên đó chớp động nhu hòa quang mang.

Thấy vậy, Diệp Phi sắc mặt ngưng trọng, nhìn dáng dấp, cũng chỉ có thể tiếp nhận sự thật này, nhìn ý của Không Minh trưởng lão, nhất định sẽ cho mình một ít chỗ tốt, bất quá đây cũng là hành động bắt đắc dĩ, chậm rãi nhắm mắt lại, Diệp Phi trong lòng dâng lên một cỗ tức giận, âm thầm quyết định, nhất định phải tự tay chém chết cái này Liệt Hỏa, còn có kia mật báo, tên Phong Nguyên Khiếu chạy trốn hai lần trong tay mình kia.

Ông một tiếng!

Chưởng phong hạ xuống, bạch mang chớp động, Không Minh trưởng lão hướng Diệp Phi đỉnh đầu một chưởng bỏ tới!

“Dừng tay!” Một đạo thanh âm thanh thúy truyền ra, ngay sau đó, một thiếu nữ mặc màu vàng quần áo, chợt xuất hiện ở cửa, chính là Lê Nhu.

Nghe vậy, Không Minh trưởng lão không nhúc nhích, cũng không có nói chuyện, sắc mặt ngưng trọng nhìn Lê Nhu.

“Tiểu oa nhi, nơi này không có chỗ cho người nói chuyện, tốt nhất không nên tới.” Mắt thấy liền đem Diệp Phi đã thương, lại bị thiếu nữ trước mắt cắt đứt, Liệt Hỏa trưởng lão trong lòng dâng lên tức giận.

“Ra mắt Không Minh trưởng lão, Huyền Y trưởng lão, sư phó ta sắp đến, ta tới trước một bước, nói một chút chuyện ngày đó, hơn nữa, chúng ta không thể rat ay với Diệp Tuyên sư đệ.” Lê Nhu hướng về phía hai vị trưởng lão khéo léo nói.

Nghe vậy, Không Minh trưởng lão ngược lại không nói gì, ý bảo Lê Nhu nói tiếp, Lê Nhu thấy vậy, khẽ mỉm cười, một màn này để cho Diệp Phi có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới yêu nữ này sẽ chạy tới cầu tha thứ thay mình.

“Ngài lớn tuổi hơn, ta hẳn là nên gọi ngài tiên bối!” Lê Nhu nhìn một chút Liệt Hỏa trưởng lão nói, Liệt Hỏa trưởng lão còn lại là hồ hững gật đầu một cái, sắc mặt hòa hoãn một ít.

“Liệt Hỏa tiên bối, ngày đó là Từ Thắng sư huynh cùng Phong Nguyên Khiếu cùng nhau, đang mật mưu gì đó, trùng hợp bị ta gặp, hai người muốn giết người diệt khẩu, nhưng cuối cùng Từ Thắng cũng là đối với văn bối nổi lên sắc tâm, tính toán trước khi giết văn bối, làm cái chuyện nam nữ kia.” Vừa nói chuyện, Lê Nhu mặt tươi cười ửng đỏ, nếu không phải ép tới bất đắc dĩ, một cô gái, chắc chắn sẽ không đem việc này nói ra được, Diệp Phi trong lòng ngược lại có một ít cảm động.

“Hừ, ngâm máu phun người, Thắng Nhi đạo tâm kiên định, làm sao mê luyến người tên tiểu yêu tinh này! Ta xem người là thi triển mị hoặc thuật, dẫn dụ Thắng Nhi đi?” Liệt Hỏa trưởng lão cười lạnh nói, Lê Nhu nghe vậy, lúc này sắc mặt có chút khó coi, tựa hồ có chút giận mà không dám nói gì đáng vẻ.

“Thúi lắm! Người cái lão bất tử, sư phụ nào chính là đệ tử đó, không có một thứ tốt, đừng quên, năm đó người còn đùa giỡn qua lão nương, ta nói có đúng không?” Đúng lúc này, một thiếu phụ xinh đẹp, chợt tiến vào trong đại sảnh.

Nghe vậy, Không Minh trưởng lão, cùng Huyền Y trưởng lão hai người đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó khuôn mặt một trận co quắp, bây giờ không nghĩ tới Ngô sư muội bình thường miệng lưỡi tao nhã, lại có thể nói ra bức này ngôn ngữ đi ra, hôm nay thật là coi như là mở rộng tầm mắt.

Thiếu phụ này, chính là sư phụ Lê Nhu.

“Là người? Hừ!” Liệt Hỏa trưởng lão nhìn thấy sư phụ Lê Nhu, thần sắc vừa động, tiếp tục nói:” Chuyện xưa không cần nhắc lại, hôm nay ta là tới tìm cừu nhân, các người cũng biết tính cách của ta, Thiên Nhai Tông đệ tử ưu tú sẽ chờ rơi xuống đi.”

“Người cá lão già kia, thì ra Từ Thắng kia một bộ là theo chân người học được, thật là không biết xấu hổ, hẳn trêu đùa ta, sư huynh của ta giúp ta báo thù thế nào? Ai bảo hắn không có bản lĩnh, quân chúng ta chuyện gì? Chỉ có thể trách người một sư phụ, dạy đệ tử không ra gì.” Lê Nhu chợt nói một

câu như vậy, tựa hồ là rất tức giận, mà Ngô trưởng lão kia cũng không có biểu hiện gì, giống như đã thành thói quen một.

Nhưng Không Minh cùng Huyền Y hai người, còn lại là kinh ngạc, thậm chí nói tiểu nha đầu này quả thật điều ngoa, dũng khí cũng không nhỏ, Diệp Phi càng là phốc một tiếng bật cười, bởi vì hắn hiểu rất rõ Lê Nhu tính tình, vừa mới đầu nói không biết nghĩ thế nào giả vờ khéo léo, chợt nổi đóa lên cũng thực dễ cho người ta nhức đầu.

Nhìn Liệt Hòa trưởng lão, mặt cũng xanh biếc, quanh thân sát khí phùng phùng, gân xanh nổi cục, tức giận nói: "Hôm nay, tiểu oa nhi này, cũng không thể sống được, nếu ai ngăn trở lão phu, liền đưa tới tông môn đại chiến, sứ giả lập tức sẽ đến, nhìn hắn có thể hay không vì mấy đệ tử mà trách cứ lão phu, hừ!"

Nghe vậy, Ngô trưởng lão một tiếng cười lạnh nói: "Nếu như vậy, hôm nay ngươi cũng không cần đi rồi, cũng không cần khơi mào cái gì tông môn đại chiến, ta hôm nay là được mang theo Nhu nhi thôi lui khỏi Thiên Nhai Tông, đem ngươi chém chết, cùng Thiên Nhai Tông không có bất kỳ quan hệ gì."

"Chỉ bằng ngươi? Một Trúc Cơ hậu kỳ cũng dám cùng lão phu nói như thế?" Liệt Hòa trưởng lão giận cười nói.

"Còn có ta đây"

"Hắc hắc, còn có lão phu, ba người chúng ta cùng nhau lui tông, cũng không tin còn không giữ được ngươi."

Hai đạo cười lạnh truyền ra, ngay sau đó, hai đạo thân ảnh chợt xuất hiện ở nghị sự đại điện.

"Lý trưởng lão? Kim trưởng lão? Các ngươi sao lại tới?" Thấy vậy, Không Minh trưởng lão hơi sùng sờ, nhìn qua, một người trong đó chính là phụ thân của Kim Tử, một thân hoàng bào, một gã khác được gọi là Lý trưởng lão mặc một bộ áo đen.

Thấy biến hóa như vậy, cũng vượt quá dự liệu của Diệp Phi, bây giờ đã hoàn toàn không phải là mình có thể tham dự chuyện của tông, tựa hồ có thể nhìn một cuộc hảo hỉ, Diệp Phi trong lòng thầm nói, nhưng trên mặt thần sắc bất động.

"Hừ, là các ngươi? Không nghĩ tới tên tiểu tử này mặt mũi của thật đúng là lớn, lại đem hai người các ngươi cũng kinh động đi ra, các ngươi thật đúng là muốn lui tông đối phó lão phu?" Liệt Hòa trưởng lão tuy nói tách khí nóng nảy, nhưng cũng không phải ngu, hướng về phía ba người nói.

Nghe vậy, Lý trưởng lão nhìn một chút Ngô trưởng lão, nói: "Ngô sư muội nếu là lui tông, Lý mỗ định theo cùng." Nói xong, liếc mắt nhìn Kim trưởng lão.

"Ha ha, Diệp Tuyên chính là ân nhân cứu mạng con trai ta, ta đương nhiên là muốn bảo hộ, nếu là có người muốn động tới hắn, lão phu nói không chừng thật muốn lui tông giết địch." Nói xong, Kim trưởng lão hướng về phía Diệp Phi khẽ mỉm cười.

Tình huống trước mắt, Diệp Phi trong lòng cũng coi như là hiểu rõ, Ngô trưởng lão là Lê Nhu tìm tới giúp mình, Lý trưởng lão là nhìn Ngô trưởng lão mặt mũi của, Kim trưởng lão còn lại là bởi vì Kim Tử, xem ra, hôm nay phiền toái này, coi như là có thể hóa giải, chẳng qua là sau này, cũng không quá tốt.

Bọn họ cùng Không Minh trưởng lão ý tưởng không giống nhau, Không Minh trưởng lão là đứng ở đại cục vị trí, mà ba người này, đều có mục của mình cùng điểm xuất phát, cũng sẽ không quá cân nhắc những thứ này.

"Hào hảo hảo, nếu các ngươi nói như thế, lão phu cũng không tất nhiều lời, chỉ hy vọng các ngươi Thiên Nhai Tông các đệ tử tách mạng, cũng có thể sống lâu dài một chút." Liệt Hòa trưởng lão cũng coi là đã nhìn ra, hôm nay là không có cách nào động thủ, tay áo bào vung, ném xuống mấy câu ngoan thoại, hướng đi ra ngoài điện.

"Hừ, lão già kia, Thiên Nhai Tông chỉ cần có một đệ tử chết ở trên tay của ngươi, ba người chúng ta lập tức lui tông đuổi theo giết ngươi, chém chết gấp mười lần Vạn Kiếm Các đệ tử đến mạng, đến lúc đó, hắc hắc, chỉ sợ các ngươi Vạn Kiếm Các chủ cũng sẽ tìm ngươi tính sổ." Lúc này, Lý trưởng lão chợt cười lạnh nói một câu, mà mới vừa đi tới cửa Liệt Hòa, còn lại là thân thể dừng lại, hừ lạnh một tiếng rời khỏi Thiên Nhai Tông.

"Đa tạ Ngô trưởng lão, Kim trưởng lão, Lý trưởng lão." Diệp Phi nhìn một chút ba vị trưởng lão, mặt trịnh trọng nói.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Ngưng luyện Độc Châm

Một cuộc tai họa, cứ như vậy tạm thời qua đi, cảm tạ ba trưởng lão, cũng không bằng đi cảm tạ Lê Nhu cùng Kim Tử đây, lẫn nhau khách khí mấy câu, Không Minh trưởng lão lại nhắc nhở Diệp Phi sau này phải đề phòng một ít, sau chính là rời đi nghị sự đại điện, trở lại chỗ ở của mình.

“Ngươi trở lại? không có sao chứ Diệp sư đệ?” Kim Tử tựa hồ ở trên Thiên Cẩm Phong chờ đã lâu, có chút lo lắng hỏi, Vạn Phong Sơn cùng Liễu Kiền, hai người cũng là một bộ dáng lo lắng.

“Ừ, lần này phải đa tạ Kim Tử sư huynh!” Diệp Phi có chút cảm kích nói.

“Ai, ta cũng là nghe Lê Nhu nói cho ta biết, nếu không ta cũng không biết chuyện này, nàng nói để cho ta vội vàng đi tìm phụ thân, bắt quá phụ thân ta vừa nghe chuyện này, cũng không có hỏi nhiều, trực tiếp liền chạy đi giúp ngươi.” Kim Tử gật đầu nói.

“Lại là Lê Nhu?” Diệp Phi có chút nghi ngờ đáng vẽ.

“Lần này ngươi phải cảm tạ người ta thật tốt đấy, nàng nhưng là vì ngươi mất không ít tâm tư a.” Kim Tử cảm khái nói.

Nghe vậy, Diệp Phi sờ sờ lỗ mũi không nói, càng ngày càng có chút nhìn không thấu yêu nữ này ý tứ ra sao.

“Đúng rồi, Diệp sư huynh, sau lúc ngươi đi không lâu, Nguyệt Nhi tiên tử đã tới, nghe nói là muốn tìm ngươi cùng đi săn giết yêu thú, lần này là Đinh Trữ mang đội.” lúc này, Vạn Phong Sơn chợt nhớ tới cái gì, như thế nói.

“Nga, hắc hắc, ta cũng đang có ý đó đấy, Kim Tử sư huynh có hay không đi cùng một chuyến?” Diệp Phi hỏi Kim Tử, Vạn Phong Sơn hai người bắt quá Luyện Khí kỳ, Diệp Phi không có ý định để cho bọn họ tham dự, để tránh phát sinh nguy hiểm.

“Ta không đi, trong khoảng thời gian này ta đang tu luyện một loại công pháp, rất là hao phí thời gian, sau này có cơ hội chúng ta lại cùng đi đi.” Kim Tử cười nói, nhìn qua có chút đáng vẽ thần bí.

Thấy vậy, Diệp Phi cũng không khuyên nữa, mấy người trò chuyện một hồi, nhờ vả Vạn Phong Sơn, thông báo Nguyệt Nhi một tiếng, làm cho các nàng lúc gần đi thông báo với mình một tiếng là được. Diệp Phi chính là một mình trở lại tĩnh thất khoanh chân ngồi xuống.

“Lần này, ngược lại hẳn nên cảm ơn cái yêu nữ kia.” Diệp Phi nỉ non nói, hồi tưởng lại lúc ở nghị sự đại điện, Lê Nhu không để ý an nguy của mình, tức giận mắng Liệt Hóa trưởng lão, chuyện này nàng hoàn toàn có thể không cần tham dự đấy.

“Thực lực cá nhân không đủ, tông môn có lúc cũng không che chở được đệ tử a, vẫn phải là mình trở nên mạnh hơn, như vậy mới có thể bảo vệ cái mạng nhỏ này.” Diệp Phi nói xong, nhớ lại về mặt Không Minh trưởng lão bắt đắc dĩ.

“Ừ, lúc chờ lên đường, lại đi tìm kia yêu nữ nói tiếng cảm ơn đi, trước tu luyện một cái cái thiên công pháp này.” nói xong, Diệp Phi ở bên trong túi trữ vật lấy ra một quả thủ trát.

Trên đó ghi lại là Nhất Thiên được đặt tên là ‘Tụ Linh Chi’ thần thông, người làm phép thông qua đặc thù pháp môn ngưng tụ một thân pháp lực, quán chú trong ngón tay, lấy tốc độ cực nhanh kích thích ra, đặc điểm là tốc độ nhanh, uy lực cực lớn.

Dĩ nhiên, khuyết điểm chính là không thể sử dụng liên tục, nếu không pháp lực trong cơ thể liền bị tiêu hao hết, dựa theo ghi lại, lấy thể trạng trước mắt của Diệp Phi, cũng bắt quá có thể thi triển một hai lần mà thôi, mà sau hai lần cũng sẽ tiêu hao hơn phân nửa pháp lực.

Cầm thủ trát, hai mắt khép hờ, Diệp Phi chính là bắt đầu ngưng thần tìm hiểu.

.....

Lần ranh dây Vân Vụ Sơn, sau khi Liệt Hóa trưởng lão rời đi ba ngày, một đạo thân ảnh màu xám tro hiện ra ở chỗ này, ánh mắt âm trầm nhìn phương hướng Thiên Nhai tông, khóe miệng nâng lên một nụ cười tà ác.

“Hừ, không nghĩ tới, tiểu tử ngươi thật đúng là mạng lớn, ngay cả Liệt Hóa trưởng lão đều không có làm gì được ngươi, xem ra, ta phải suy nghĩ một chút biện pháp khác đem ngươi trừ đi, nếu không nghịch thiên tư chất như vậy, có ngày sẽ vượt qua lão phu, đến tìm lão phu phiền toái.” nói xong, mặt đất dưới chân thân ảnh màu xám tro một trận vận vẹo, thân hình phốc một tiếng lặn vào bên trong, biến mất không thấy!

.....

Bên trong một phiến rừng rậm u tĩnh, có một tên lão giả ngồi xếp bằng, trên mặt ẩn hàm sát khí, ở đối diện, có một tên bạch y thanh niên.

“Ngô Đào, đi thăm dò người nọ cho lão phu, vừa có bất kỳ động tĩnh gì, lập tức hồi báo, sau khi chuyện này thành công, ta có thưởng lớn.” lão giả phân phó nói.

“Vâng, Liệt Hóa trưởng lão, đệ tử tuyệt đối sẽ không để cho trưởng lão thất vọng, nhưng sau khi chuyện thành công, hy vọng cái Bích Lăng Ân Phù, có thể đưa cho đệ tử.” bạch y thanh niên thờ hỏi đến.

Nghe vậy, trong mắt lão giả tinh quang chợt lóe, ngay sau đó mỉm cười gật đầu một cái, thấy vậy, thanh niên lấy ra một tờ phù lục màu vàng, hướng trên người dán một cái, phốc một tiếng, thân hình biến mất không thấy.

Hồi lâu, lão giả hai mắt hàn mang chợt lóe, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

.....

Hơn một tháng sau, Thiên Cầm Phong, trên một sườn núi đá, Diệp Phi đón gió mà đứng, một tay bóp pháp quyết, cái tay khác ngón trỏ duỗi một cái, trên đó bạch mang chớp động, từng viên màu vàng nhạt thật nhỏ điểm sáng hiện lên.

Trong miệng truyền ra một tiếng quát nhẹ, ngay sau đó, Diệp Phi hướng về phía một khối cự thạch cứng rắn xa xa một chút.

Bá một cái, một đạo cột sáng màu trắng lớn bằng cổ tay, từ đầu ngón tay Diệp Phi bắn nhanh ra, bịch một tiếng, đánh ở trên khối cự thạch kia.

Một đoàn hoa mỹ quang bạo liệt mà ra, tiếng sấm cùng nhau, đá vụn vấy ra, một trận bụi mù nồng đậm ập tới, một lát sau, bụi mù tiêu tán một ít, nhìn lại khối cự thạch kia, đã sớm biến mất hơn phân nửa, còn dư lại một miếng nhỏ, cũng là rậm rạp chẳng chịt vết rách.

Thấy vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “không tệ, không nghĩ tới, chẳng qua là dùng năm thành thực lực, chính là có uy lực lớn như vậy, hắc hắc, nếu là điên cuồng lên, không để ý tự thân pháp lực tiêu hao toàn lực thi triển, không biết sẽ có cái uy năng kinh khủng như thế nào, hơn nữa, hay là tại mình chưa có tu luyện đến đại thành.”

Nói xong, Diệp Phi yên lặng đứng một hồi, chính là xoay người hướng động phủ đi tới.

“Diệp sư huynh, đệ tử của Thiên Nhai tông Luyện Khí đại sư Tuyên Khuê, Minh Hạc tới tìm ngươi.” đang lúc này, Liễu Kiên mang theo một tên nam tử mặc thanh bào xa lạ, xuất hiện ở trên đỉnh Thiên Cầm Phong.

“Hắc hắc, ra mắt Diệp Tuyên sư thúc!” thanh bào nam tử vừa nhìn thấy Diệp Phi, lập tức cung kính lên tiếng nói. Chính là một tên tu vi mới Luyện Khí kỳ, cùng Diệp Phi không quen biết, nhưng là không dám gọi sư huynh đi.

“Ừ, như thế nào, mấy ngày trước đây ta giao vật kia cho sư phụ ngươi, nhưng là đã luyện chế tốt rồi?” Diệp Phi nhìn thanh niên một cái, như thế hỏi.

“Diệp Tuyên sư thúc, sư phụ lão nhân gia người để cho ta nói cho sư thúc, sợ rằng ba năm ngày rất khó tế luyện xong, bởi vì tài liệu phi châm kia có chút đặc thù, cùng với một ít tài liệu căn bản không cách nào dung hợp.”

Mấy ngày nay, sư phó một mực đang thí nghiệm, xem một chút có cái tài liệu gì có thể cùng dung hợp, mới có thể đem tu bổ hoàn toàn, đặc biệt để cho Minh Hạc báo cho sư thúc, trước chờ có gấp gáp.” Minh Hạc nghiêm sắc mặt nói.

Nghe vậy, Diệp Phi hơi có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó gật đầu một cái, cười nói: “Trở về nói cho sư phó ngươi biết, không cần gấp gáp, ta cũng không vội vã sử dụng, bảo đảm chất lượng là tốt rồi.”

“Dạ, vậy Minh Hạc xin cáo lui trước.” Minh Hạc nói xong, hướng về phía Diệp Phi chấp tay, thấy Diệp Phi gật đầu sau, lúc này mới bị Liễu Kiên đưa xuống.

Lặng lẽ trở lại chỗ ở, Diệp Phi ngồi xuống, một tay nâng cầm, một bộ suy tư, mấy ngày trước đây xuất quan, đem mai phi châm trong suốt kia giao cho Thiên Nhai tông Luyện Khí đại sư, chuẩn bị lần nữa tế luyện một phen.

Dù sao bây giờ đối với Trúc Cơ kỳ uy hiếp không còn lớn nữa, để vậy dùng cũng không hiệu quả, nhưng Diệp Phi cảm giác phi châm chất liệu không bình thường, cho nên mới đi tìm Tuyên Khuê đại sư nhìn một chút.

Kết quả Tuyên Khuê đại sư cũng là sửng sờ, không biết đến tốt cùng là loại chất liệu gì, chỉ nói là chất liệu vô cùng lạ, rất có thể cái phi châm này cũng không phải là pháp khí, mà là một món pháp bảo chưa có hoàn toàn luyện chế xong.

Tuyên Khuê đại sư thấy phi châm sau thật là cao hứng, hai mắt sáng lên, nói là lấy chất liệu của phi châm kia, cùng với thuộc tính hiện tại, nếu là hoàn toàn tế luyện xong, chính là có thể đạt tới chân chính thuần đi.

Tâm thần vừa động, liền có thể xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào trong phạm vi thần thức lực có thể cảm ứng rõ, hơn nữa bên trong có kịch độc, luyện chế xong độc tính cơ hồ sẽ không chạy mất, phi châm càng là vô cùng sắc bén, mất thường khó gấp, thần thức khó tìm.

Ngưng Đan kỳ cao cấp trở xuống, cơ hồ khó có thể tránh né phi châm đột nhiên tập kích, mà cái này Tuyên Khuê đại sư lại có một tước hiệu, gọi là Luyện Cuồng, gặp vật yêu thích, chính là không cần trả tiền thù lao, cũng sẽ không chối từ cực khổ luyện chế cho ngươi.

Thái độ đối đãi bảo vật của người, tựa như đối đãi bảo vật của mình, không, thậm chí so với bảo vật của mình còn phải yêu thích hơn, nhưng lại không phải là muốn chiếm làm của riêng, mà là một loại cảm giác thành tựu, truy cầu tạo nghệ đỉnh cấp.

Vốn là phi châm kia chính là có cũng được mà không có cũng không sao, chẳng qua là nghe Tuyên Khuê đại sư vừa nói, Diệp Phi đáy lòng ngược lại dâng lên một cỗ mong đợi.

Hơi suy nghĩ chốc lát, nghiêm sắc mặt lại, giờ tay lên bắn ra bốn cái lá cờ nhỏ, phốc một tiếng cắm vào trên mặt đất, ở bốn phía bày ra một tầng cấm chế, lại đem cấm chế động phủ mở ra, cảm giác được ngoại giới ở không cách nào theo dõi đến chỗ này, Diệp Phi một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, một thanh trường kiếm đen nhánh, bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay.

(vốn chương kết thúc)

Chương 79: Dị biến

Thiên Nhai Tông dưới chân núi, Không Minh trưởng lão mặt tươi cười, đang cùng đối diện một tên thanh niên áo xám trò chuyện, mà tên thanh niên kia còn là một bộ lãnh ngạo.

“Hắc hắc, Sứ Giả đại nhân, tưởng ngài sẽ sớm đến, không nghĩ tới trì hoãn lâu như vậy.” Không Minh trưởng lão mỉm cười nói.

“Nga, người là đang trách bốn Sứ Giả đến chậm?” Nghe vậy, thanh niên áo xám thần sắc trên mặt bất động nói.

“Không dám, lão phu cũng không phải là ý này, chẳng qua là tất cả mọi người đang đợi Sứ Giả đại nhân, trong lòng chẳng qua là chờ đợi ý.” Không Minh trưởng lão giải thích, hai người hướng Thiên Nhai Tông chủ điện đi tới.

“Đi? Đó là ai?” Đúng lúc này, thanh niên áo xám nhìn thấy đám đầu đi tới một thiếu nữ xinh đẹp, hướng Không Minh trưởng lão hỏi.

Nghe vậy, Không Minh trưởng lão nhìn một chút người thiếu nữ kia, hướng về phía thanh niên áo xám giải thích: “Bẩm Sứ Giả đại nhân, đây là chúng ta Thiên Nhai Tông đệ tử Lê Nhu.”

Lúc này, Lê Nhu cũng là đi ngang qua bên cạnh, làm ra một bộ ôn văn nhĩ nhĩ đáng vẻ, điềm tĩnh cười một tiếng, như hòa tan thụy tuyết ánh mặt trời một loại âm áp xinh đẹp.

“Ra mắt Không Minh trưởng lão, tham kiến tiên bối!” Lê Nhu chào hỏi.

“Người có thể nhìn ra tu vi của ta?” Thanh niên áo xám chợt sùng sốt.

“Văn bối chẳng qua là đoán, ngay cả chúng ta Không Minh trưởng lão cũng như vậy lẽ dĩ, nhất định là xuất thân phi phàm.” Lê Nhu nhẹ giọng nói.

“Hắc hắc, đoán? Ngược lại thông tuệ, căn cơ cũng không tồi.” Thanh niên áo xám tán dương.

“Đa tạ tiên bối khích lệ, văn bối cáo lui trước!” Nói xong, Lê Nhu hướng về phía hai người chấp tay, rồi hướng nơi khác đi tiếp.

Thanh niên áo xám nhìn lướt qua Lê Nhu vóc người, trong ánh mắt lóe lên một tia tham luyến, nhìn Lê Nhu bóng lưng rồi đi.

“Sứ Giả đại nhân, chúng ta cũng đi thôi, Thiên Nhai Tông chuẩn bị một ít lễ vật, hy vọng ngài không chê.” Không Minh trưởng lão cười nói.

Đáp một tiếng, Sứ Giả không nói nữa, cùng Không Minh trưởng lão hướng chủ điện đi tới.

.....

Diệp Phi ngồi xếp bằng ở trên một khối bồ đoàn, trước người để một thanh hắc sắc trường kiếm, một cái giấy chuyển màu đen, hai món đồ này, là Diệp Phi trân quý nhất, cũng cảm giác thần bí nhất hai vật, đồng thời cũng là tương đối nhức đầu hai món đồ.

U Minh Phệ Hồn Kiếm, Diệp Phi biết uy lực cực lớn, nhưng bây giờ cũng không dám sử dụng, tuy nói lên cấp Trúc Cơ, nhưng nghĩ tới kia kinh khủng lực cắn nuốt, vừa nghĩ tới để cho hắn không rét mà run.

Về phần giấy chuyển thần bí, Diệp Phi cũng cảm giác đại không đơn giản, thậm chí mơ hồ cảm thấy so với U Minh Phệ Hồn Kiếm còn thần bí hơn, hắn còn có chức năng gì đó chưa biết, chẳng qua là mình nhất thời không cách nào xem thấu.

Hơi suy nghĩ chốc lát, Diệp Phi giờ tay lên cầm lên giấy chuyển màu đen, chăm chú nghiên cứu, suốt hơn nửa ngày công phu đi qua, như cũ không có thu hoạch gì, huyết tế thuật cùng luyện hóa thuật cũng dùng tới, giấy chuyển kia vẫn không có chút nào biến hóa.

“Ai, chẳng lẽ là Trúc Cơ kỳ vẫn không cách nào sử dụng? Cũng không có tìm được được sử dụng pháp môn?” Một tay cầm giấy chuyển, Diệp Phi trầm ngâm.

Hôm nay giấy chuyển này cũng chỉ có ẩn thân chức năng, nhưng Trúc Cơ kỳ dễ dàng là được phát hiện, cơ hồ không có gì cách dùng, Diệp Phi lại cảm thấy đáng tiếc, nhưng nó chức năng lại không có pháp khai phát, Diệp Phi không khỏi có chút mất đi hứng thú.

“Dù sao bây giờ cũng không có gì dùng, liền xem một chút người có phải hay không bảo bối, muốn thật là chí bảo, khẳng định khó có thể hư hại, nếu là dễ dàng làm hư, vậy thì hắn không phải là bảo bối gì, cũng không có gì đáng tiếc.” Vừa nói chuyện, Diệp Phi mang theo một tia lòng hiếu kỳ, đầu tiên là lấy ra một món cấp cao pháp khí, hướng giấy chuyển chém tới.

Thấy không có gì phản ứng, Diệp Phi yên lòng, quán chú pháp lực dưới, màu bạc trường kiếm ông một tiếng, chém lên giấy chuyển màu đen.

Bịch một tiếng.

Màu bạc trường kiếm rung lên mà bay, giấy chuyển màu đen cũng bị đánh bay ở nơi xa, thấy vậy, hắc thu hồi trường kiếm, giơ tay lên một chiều, vèo một cái, giấy chuyển màu đen rơi vào trong tay.

Hoàn hảo không tổn hao gì!

“Có chút ý tứ, hảo, nếu như vậy, ta liền xem một chút cái này cùng U Minh Phệ Hồn Kiếm, có thể hay không đem người trăm phá.” Vừa nói chuyện, Diệp Phi không chế trường kiếm, nặng nề chém ở giấy chuyển màu đen trên, nhưng là sáng suốt không có quán chú pháp lực, chẳng qua là đơn giản thao túng, để tránh bị cản trở bị thương.

‘ bành ’ một tiếng vang thật lớn!

Bốn phía cấm chế màn hào quang khẽ run lên, Diệp Phi hai mắt chăm chú nhìn màu đen kia giấy chuyển, không dám di động chút nào, nhưng một lát sau, Diệp Phi thấy giấy chuyển bảo thạch màu lam, như cũ hoàn hảo không tổn hao gì, hắc kiếm cũng là không có bị chút nào hư hại.

Thấy vậy, Diệp Phi nháy mắt một cái, trong lòng cũng chưa nói tới vui mừng, cũng không có gì quá lớn ngoài ý muốn, bất đắc dĩ lắc đầu nói:” Nhìn đáng đáp, còn rất bền chắc, trước cất đi, sau này lần nữa nghiên cứu đi, xem trước một chút cái này U Minh Phệ Hồn Kiếm có thể hay không luyện hóa.”

‘ ông ’ một tiếng!

Đúng lúc này, màu đen kia mũi kiếm cùng bảo thạch màu lam tiếp xúc địa phương, chợt bộc phát ra một trận ông minh âm thanh, cùng lúc đó, hai món đồ lại khẽ run lên.

‘ bá ’ một cái.

Màu đen kia mũi kiếm, chợt xông ra trận trận hắc khí, cảm giác âm lãnh vô cùng, lạnh lẽo bức người, còn không đợi Diệp Phi phản ứng kịp, màu đen kia sương mù chính là bị giấy chuyển thần bí cắn nuốt không còn.

Ông ông, hắc sắc trường kiếm kịch liệt run rẩy, phảng phất liều mạng chống cự một loại, thấy vậy, Diệp Phi vội vàng rút lui đi pháp lực, chặt đứt U Minh Phệ Hồn Kiếm liên lạc.

Đúng lúc này, hắc sắc trường kiếm phảng phất như có sinh mạng, chợt bộc phát ra một đoàn chói mắt hắc mang, một cổ kinh khủng lực cắn nuốt bùng thả ra.

Ngay sau đó, giấy chuyển thần bí mới vừa cắn nuốt hắc khí, chậm rãi buông ra, bị U Minh Phệ Hồn Kiếm cắn nuốt, để cho Diệp Phi ngạc nhiên là, cuối cùng giấy chuyển thần bí, lại dừng động ra trận trận mông mông sương mù, bị hắc sắc trường kiếm hấp thu.

Hai người người tới ta đi, lẫn nhau cắn nuốt, mà Diệp Phi còn lại là biến thành một người đứng xem, nhìn cái này ngạc nhiên một màn, căn bản không cách nào nhúng tay.

Phốc một cái, bảo thạch màu lam trên giấy chuyển thần bí, chợt toát ra chói mắt lam mang, ngay sau đó, hắc sắc trường kiếm thả ra cuộn cuộn hắc khí, lần nữa bị giấy chuyển thần bí hấp thu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hắc sắc trường kiếm khẽ run lên, phóng thích ra hắc khí cũng đậm bạc liễu một ít, hắc mang cuồng nhanh chóng mấy cái, trường kiếm bị rung lên mà bay, ngay sau đó, màu đen kia giấy chuyển phảng phất cắn nuốt xong, như có một ít lực lượng, bảo thạch màu lam trên đó quang mang cực thịnh, đem Diệp Phi bọc trong cái lồng vào đó.

Bịch, thân hình hắc nặng nề nằm nghiêng ở trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, hơi thở càng là như có như không, phảng phất như là bệnh nặng mới khỏi, nhưng hai mắt cũng là có chút kinh nghi bất định đứng lên, chăm chú nhìn trước mắt hai món bảo vật.

Bá, giấy chuyển thần bí chợt rung lên, toát ra chói mắt lam mang, một cổ mạnh mẽ quỷ dị ba động truyền ra, màu xanh da trời quang mang trong nháy mắt hiện đầy toàn bộ cấm chế màn hào quang, nhưng là không có khoách tán ra đi, màn hào quang bên trong chỉ có thể nhìn thấy lam quang một mảnh.

vốn chương kết thúc)

Âm Công Từ

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 80: Mi Ngao Đảo lại xuất hiện

Trong một không gian thần bí, một tòa nguy nga cao ngất ngọn núi, bốn phía một màn sương mù trắng xóa, một bạch y thiếu niên, đứng dưới ngọn núi.

“Mi Ngao Đảo? Ta không có có ngủ, làm sao lại xuất hiện ở nơi này?” Diệp Phi nhìn trước mắt vừa quen thuộc lại xa lạ cảnh tượng, có chút kinh nghi bất định nói.

Hắn nhướng mày, nhớ lại trước một màn, nhớ tới thần bí giấy chuyễn, cùng kia U Minh Phệ Hồn Kiếm lẫn nhau cắn nuốt năng lượng, cuối cùng tựa hồ thần bí giấy chuyễn hơn một bậc, cắn nuốt một phần hắc kiếm lực lượng, sau đó” Ngừng nói, Diệp Phi suy nghĩ.

Chuyện về sau lại không nhớ rõ, mình liền như vậy chợt xuất hiện ở Mi Ngao Đảo, bây giờ, hắn cũng không phải là ban đầu non nớt thiếu niên, hai mắt nhìn chung quanh, không có kinh cử vọng động.

“Phi nhi!” Một câu quen thuộc thân thiết lại âm áp thanh âm, truyền vào trong tai Diệp Phi, nghe vậy, Diệp Phi lúc này hơi chấn động một cái, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi.

“Mẹ? Là người sao?” Diệp Phi có chút vội vã, mặt vẻ kích động nhìn chung quanh, mới vừa rồi nghe cẩn thận, đạo thanh âm hẳn là của mẫu thân hắn.

“Hải tử, người đã đến rồi, cũng làm mẹ người mong đợi, mau tới đây!” Lại một đạo tang thương có lực thanh âm nam tử truyền ra.

“Cha?” Diệp Phi hô hấp dồn dập, hai mắt ửng đỏ, vội vàng hướng bốn phía hô, thanh âm phiêu hốt không dừng, căn bản không cách nào phán đoán phương hướng, Diệp Phi gấp đến độ thiếu chút nữa khóc lên.

“Cha, mẹ, các người ở nơi nào? Phi nhi rất nhớ người!” Vừa nói chuyện, Diệp Phi ở cũng không cách nào khống chế, chung quanh tán loạn gào thét.

Ông một tiếng!

Đúng lúc này, cạnh ngọn núi phụ cận sương mù, phát ra một trận ông minh thanh âm, ngay sau đó, sương mù màu trắng vụn vụn không ngừng, không gian cũng là có chút vụn vụn, một trận mơ hồ đi qua, hai đạo thân ảnh quen thuộc, xuất hiện ở nơi đó.

“Cha, mẹ, thật sự là các người? Các người có khỏe không? Các người tại sao lại ở chỗ này?” Nhìn trước mặt cha mẹ, hắn cũng nửa không khống chế được tâm tình, nước mắt không ngừng chảy ra.

“Hải tử, trở lại là tốt rồi, ai, để cho người cha cùng người nói đi!” Liễu Cẩm Nhi vừa nói chuyện, hiền lành hướng về phía Diệp Phi cười một tiếng, đưa tay đem kéo vào trong ngực.

Tựa vào trong ngực Liễu Cẩm Nhi, Diệp Phi khóc thút thít, nhìn trước mắt phụ thân, trong lòng vừa cao hứng vừa nghi hoặc, cứ như vậy, Diệp Thiên bắt đầu nói.

“Phi nhi, chúng ta cũng rất tốt, người không cần phải lo lắng, ta và người mẹ cũng không biết chuyện gì xảy ra, liền chợt xuất hiện ở nơi này, bất quá cũng may, có thể ở gặp người, người mấy năm này thế nào hải tử.” Diệp Thiên chậm rãi nói tới, nghe nói đã ở chỗ này sinh sống rất lâu, trí nhớ cũng là có chút bắt đầu mơ hồ.

“Cha, mẹ, Phi nhi cũng may, đúng rồi, ta lên cấp Trúc Cơ kỳ, bây giờ đã là Trúc Cơ trung kỳ.” Diệp Phi có chút kiêu ngạo tự hào nói, nhất đáng giá hưng phấn là, mình phá vỡ vận mạng gia tộc, cũng không phải chỉ có mười tám năm thọ nguyên nữa.

Nghe vậy, Diệp Thiên cùng Liễu Cẩm Nhi khẽ mỉm cười, khích lệ nói: “Phi nhi thật trưởng thành, tu vi cũng bằng phụ thân của người rồi, thật là lợi hại, xem ra, chỉ còn tìm một con dâu tốt nữa, như vậy cha mẹ cũng liền an tâm.”

Diệp Phi khẽ nhủ mày, không khỏi có chút thất vọng nhỏ, cha mẹ hắn cũng không chúc mừng từ nay tánh mạng không còn lo, thế nào chỉ chúc mừng tu vi của mình tăng lên, còn phải cho mình tìm lão bà.

“Cha, mẹ, Phi nhi còn nhỏ, tạm thời không muốn lập gia thất.” Diệp Phi làm bằm một câu, cứ như vậy, một nhà ba người đoàn tụ, chung một chỗ hàn huyên, Diệp Phi đem một ít trải qua cùng cha mẹ đại khái nói một phen.

Ba ngày sau, vốn là cùng sự hòa thuận một nhà ba người, chợt truyền ra không hòa hài không khí.

“cha, mẹ, các người tại sao không đi ra? Ta bây giờ là Thiên Nhai Tông đệ tử, có thể chiếu cố bảo vệ các người, ta có biện pháp mang bọn người rời đi cái Mi Ngao Đảo này.” Diệp Phi có chút nghi ngờ nói.

“Hải tử, ta và người mẫu thân cũng không biết chuyện gì xảy ra, căn bản không cách nào rời đi nơi này, chớ nói đi ra ngoài, cho dù là đến trước mặt ngọn núi phụ cận cũng không được, chúng ta chỉ có thể ở trong sương mù địa phương sinh tồn.

Cho nên, chúng ta không thể đi ra ngoài, chẳng lẽ người muốn cho chúng ta tan thành mây khói?” Diệp Thiên chợt có chút nghiêm nghị, mà Diệp Phi nghe vậy, còn lại là có chút đáng về khổ sở.

Nếu cha mẹ không cách nào đi ra ngoài, vậy cũng không thể cứng rắn mang ra, nếu không đúng như phụ thân nói hồn phi phách tán, Diệp Phi sẽ hối hận

cả đời mình.

“Cha, mẹ, có biện pháp gì có thể để cho các người đi ra ngoài? Thân thể các người có cái gì dị trạng? đúng rồi, ta đây liền đi ra ngoài hỏi một chút Không Minh trưởng lão, hẳn kiến thức rộng rãi, để cho hắn suy nghĩ một chút biện pháp.” Diệp Phi hướng về phía Liễu Cẩm Nhi nói.

“Không cần, chúng ta vốn là cũng không muốn rời đi nơi này, ở chỗ này không có tranh đấu, chỉ có ta và mẹ người, còn người nữa, chúng ta một nhà ba người không phải là tốt hơn sao? Cần gì đi ra bên ngoài?” Diệp Thiên nghiêm sắc mặt nói.

“Vĩnh viễn ở lại chỗ này?” Diệp Phi thử hỏi.

“Phi nhi không muốn lưu lại theo ta sao?” Liễu Cẩm Nhi nhìn Diệp Phi, chợt có chút thất vọng.

Thấy vậy, Diệp Phi chợt lắc đầu một cái, vội vàng nói: “Không, Phi nhi dĩ nhiên nguyện ý phụng bồi cha mẹ, chẳng qua là, ta muốn để cho cha mẹ có thể đi ra ngoài, ở chỗ này ngày ngày, không phải là thành bị vây ở sao?”

“Chúng ta tâm ý đã quyết, tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài, vậy đi, người liền một mình đi thôi.” Diệp Thiên có chút nghiêm túc nói.

“Cái này!” Diệp Phi có chút khó xử, mình mới vừa lên cấp Trúc Cơ kỳ, tương lai con đường còn có rất xa, Thịnh Hành Ảo Ảnh cũng có biện pháp tu luyện, còn có hai món thần bí bảo vật, đây hết thảy, Diệp Phi không muốn buông tha, hắn đã sớm cho mình thiết định mục tiêu, muốn đứng ở thể nhân tột cùng, một mực cố gắng tu luyện, tuyệt đối sẽ không bình thường cả đời.

Dĩ nhiên, còn có kia ôn nhu tú khí Nguyệt sư tỷ, điều ngoa thất thường Lê Nhu tiểu yêu tinh, Diệp Phi cũng có chút nhớ không thôi, thậm chí là Kim Tử, Vạn Phong Sơn đám người, Diệp Phi cũng là bắt đầu hoài niệm.

“Phi nhi, người, thật muốn đi?” Liễu Cẩm Nhi trong mắt rơi không thôi, liền hỏi.

Suy nghĩ chốc lát, Diệp Phi nghiêm sắc mặt, nói: “Cha, mẹ, Phi nhi tuy nói muốn đi ra ngoài, nhưng cha mẹ không đồng ý, Phi nhi nguyện ý lưu lại bồi các người.

Hơn nữa, ta tin tưởng một ngày nào đó, các người sẽ đồng ý Phi nhi đi ra ngoài phát triển, ta cũng nhất định phải nghĩ biện pháp, để cho các người cũng không cần bị hạn chế, có thể tự do xuất nhập, không cần phải bị vây ở chỗ này.”

“Phi nhi, những chuyện này sau này hãy nói, chỉ cần người nguyện ý lưu lại phụng bồi chúng ta, vậy chúng ta một nhà ba người liền đoàn viên.” Vừa nói chuyện, Liễu Cẩm Nhi sờ sờ Diệp Phi đầu.

“Tốt lắm, cha, mẹ, ta đi ra ngoài trước thông báo một chút, ta còn có hai món đồ đặt ở bên ngoài, để tránh bị người phát hiện, ta đi trước thu, ta lại đi cùng mấy vị sư huynh đệ giao phó từ giã một phen, sẽ trở lại bồi cha mẹ.” Vừa nói chuyện, Diệp Phi chuẩn bị rời đi nơi này.

“Đứng lại, hừ, ta xem người là tham luyện hồng trần đi? Ngay cả mình cha mẹ của cũng không nghe, người nếu là rời đi nơi này một bước, sau này đang ở cũng không cần trở lại, coi như trở lại, ta và mẹ người cũng sẽ không gặp người.

Nếu như thành tâm lưu lại theo ta, thế tục ngoại vật lại có gì lưu luyến? Không cần cũng được.” Chợt, Diệp Thiên mang trên mặt tức giận nói, căn bản không có bất kỳ thương lượng nào.

(vốn chương kết thúc)

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Phệ Hồn Đại Pháp

Nhìn thấy Diệp Thiên một bộ quyết liệt, Diệp Phi đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó có chút nghi ngờ nổi lên, tính tình của phụ thân tuy nói nghiêm nghị, nhưng không đến nỗi không thông tình đạt lý, hôm nay như thế nào cũng rất không giống, ngay cả mình đi ra ngoài một hồi từ giã bằng hữu cũng không được.

“Mẹ, người khuyên nhủ cha.” Diệp Phi cầu khẩn nói, hai món thần bí bảo bối của mình, Diệp Phi nhưng là không muốn tiện nghi người khác, huống chi, mình phải đi cùng Lê Nhu nói tiếng cảm ơn, còn phải cùng Nguyệt sư tỷ từ giã.

“Ta cũng khuyên không được, hải từ, nếu là muốn bồi tiếp cha mẹ, tục sự không cần cũng được.” ngoài Diệp Phi dự liệu, mẫu thân luôn luôn thương yêu mình, hôm nay cũng không chút nào hướng mình nói chuyện, lại là cùng phụ thân không giảng lý.

“Ta đi ra ngoài một hồi, xong lại quay về nữa cũng không được sao? tại sao?” Diệp Phi nhướn mày, âm thầm cảm giác có chút không đúng, chẳng lẽ cha mẹ bị người khống chế? hoặc là có cái nỗi khó tâm gi?

“Không được, chỉ cần ngươi rời đi, chúng ta liền không nhận ngươi.” Diệp Thiên nói như chém đinh chặt sắt.

“Mẹ, các ngươi phải hay không là có chuyện gì khó xử?” Diệp Phi nghi ngờ hỏi đến.

“Đưa nhỏ ngốc, chúng ta chính là muốn một nhà đoàn tụ, không có gì khó xử, xem cha ngươi cũng tức giận, đừng trái lời nữa.” Liễu Cẩm Nhi có chút mất hứng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi thần sắc hơi động, chậm rãi gật đầu một cái, nhưng thủy chung trong lòng có chút không yên, mà dù sao cũng là cha mẹ của mình, Diệp Phi không thể phản kháng.

Lại qua mấy ngày, một nhà ba miệng cười cười nói nói, Liễu Cẩm Nhi còn lại là thỉnh thoảng tán thưởng Diệp Phi, mà Diệp Phi trong lòng, lại là tràn đầy mâu thuẫn, cùng với sâu hoắm nghi ngờ.

Qua mấy ngày nay hàn huyên, Diệp Phi cảm giác cha mẹ hai người có chút xa lạ, cùng dĩ vãng làm việc phong cách không giống nhau quá lớn, hơn nữa rất nhiều chuyện khi mình còn bé, cha mẹ thường lảng tránh.

“Mẹ, ngài nói để cho ta thành thân, còn nhớ rõ hai hồ từ nhà hàng xóm sao? ban đầu Phi nhi liền tương đối thích nàng, lớn lên hẳn là đáng đáp xinh đẹp hơn.” Diệp Phi cười híp mắt nói.

“Nga, hai hồ từ sao? dĩ nhiên nhớ, thích nàng cũng rất tốt, nhưng nếu như là thành thân, cha mẹ chỉ có thể ở nơi này cho ngươi chọn, trong này nhưng là không chỉ có ba người chúng ta đây.” Liễu Cẩm Nhi chột như thế nói.

Cái này không khỏi làm cho Diệp Phi cả kinh, vội vàng nói: “Nơi này, còn có những người khác?”

“Dĩ nhiên, qua ngày mai, mẹ dẫn ngươi đi gặp một chút.” Liễu Cẩm Nhi mỉm cười nói.

“Mẹ, ta khi còn bé, có bị ốm nặng qua không?” Diệp Phi lại hỏi một câu.

“Phi nhi, mẹ có chút mệt, chúng ta ngày mai trò chuyện tiếp đi, ta và phụ thân ngươi nghỉ ngơi trước một hồi.” Liễu Cẩm Nhi chột hai mắt nhắm lại, không nói nữa.

Thấy vậy, Diệp Phi ánh mắt híp một cái, nhìn cha mẹ hai người, nhướn mày đích không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Liều Cẩm?” Diệp Phi thử dò xét đích kêu một câu, không ai để ý tới. Thấy vậy Diệp Phi nhướn mày, lạnh lùng nói: “Các ngươi rốt cuộc là người nào? Các ngươi căn bản không phải cha mẹ của ta, lại ở nơi này cùng ta giả thân giả quý?”

Vừa nói chuyện, Diệp Phi thặng một tiếng, không có dấu hiệu nào đứng bật dậy, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu bạc, vẻ mặt cẩn thận nhìn hai người trước mặt.

Nghe vậy, Diệp Thiên khé mắt giật mình, không nói gì, Liễu Cẩm Nhi nghi ngờ nhìn Diệp Phi một chút, nhẹ giọng nói: “Hải từ, ngươi làm sao vậy?”

“Hừ, hãy bớt sàm ngôn đi, nếu các ngươi không thừa nhận, cũng đừng trách ta động thủ.” vừa nói chuyện, trường kiếm trong tay Diệp Phi bắn nhanh ra, hướng Liễu Cẩm Nhi một chém đi.

Thấy vậy, Liễu Cẩm Nhi mặt xám như tro tàn, không có chút nào động thủ ý tứ, liền trở mắt nhìn trường kiếm hướng mình chém tới.

Ông một tiếng, trường kiếm khoảng cách Liễu Cẩm Nhi chừng một thước, bỗng nhiên dừng lại, từ đầu chí cuối, Liễu Cẩm Nhi cũng không có động tới một cái.

“Hừ, mặc dù không đành lòng đối với các ngươi xuất thủ, nhưng là, ta có thể rời đi nơi này.” vừa nói chuyện, Diệp Phi đem trường kiếm vừa thu lại, làm bộ sẽ phải rời đi. Nếu bọn họ không để cho mình đi, nhất định là có mục đích gì, mình tuyệt đối không thể làm tiếp.

“Không được!” lúc này, Diệp Thiên một mực không nói gì bây giờ trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, hướng về phía Diệp Phi ra thanh đạo: “Không cần đi, hải từ, ở lại cùng ta một ngày, ta sẽ để cho ngươi đi.” Liễu Cẩm Nhi cũng là ra vẻ cầu khẩn.

Nghe vậy, Diệp Phi hai mắt híp một cái, suy nghĩ lời của Diệp Thiên, lạnh lùng nói: “Hừ, cũng không phải là cha mẹ của ta, ta vì sao phải bồi các ngươi?”

Vừa nói chuyện, Diệp Phi không để ý tới nữa, tâm thần mình tưởng dưới, chuẩn bị tỉnh lại, rời đi Mi Ngao Đảo, trở lại thực tại, bất quá, Diệp Phi thất vọng, mình như cũ lại vẫn đứng ở chỗ này.

“Đi? làm sao có thể?” Diệp Phi kinh ngạc, nhớ mỗi lần đi vào, chỉ cần mình mình tưởng, tâm thần vừa động, chính là có thể rời đi, hôm nay như thế nào không linh nghiệm?

“Có phải hay không các ngươi giờ trò quỷ? Lòng ta ý đã quyết, ta muốn rời khỏi nơi này!” Diệp Phi nói như chém sắt.

“Ngao hồng!” lúc này, Diệp Thiên chợt ngửa đầu, trong miệng truyền ra một tiếng rống không giống như là tiếng nhân loại, mang theo một cỗ thể lương, cùng với ý không cam lòng.

“Sáu ngày, chỉ kém ngày cuối cùng, là ‘Phệ Hồn Đại Pháp’ viên mãn, đem ngươi cả đời ở lưu lại nơi đây, chúng ta cũng liền đạt được tự do.” Diệp Thiên vừa dứt lời, Diệp Phi chỉ cảm thấy bốn phía truyền ra trận trện thanh âm ông mình.

Sương mù bốn phía lẫn lộn không ngừng, trong Mi Ngao Đảo, tòa cự sơn kia lay động theo, ngay sau đó, Diệp Phi chỉ cảm thấy đầu trầm xuống, cảnh tượng chung quanh như mặt kính vỡ tan thành, rồi rít vụn vụn, cuối cùng là biến mất không thấy.

“Cái gì?” ngẩng đầu nhìn bốn phía, ban đầu Mi Ngao Đảo biến mất không thấy, mình xuất hiện ở một trong mảnh không gian hơi mông mông, ánh sáng mờ mờ, linh khí mỏng manh.

Thấy vậy, Diệp Phi không khỏi mặt biến sắc, cẩn thận lấy ra trường kiếm, thần thức vừa buông ra, chú ý bốn phía động tĩnh. Không biết lúc trước cùng bây giờ, cái nào mới là ảo cảnh.

Mà thân hình cha mẹ Diệp Phi, lại là ở một trận vụn vụn ngoại ngụy, biến ảo thành hai con quỷ vật, hai mắt đỏ thẫm nhìn chăm chăm Diệp Phi.

“Kiệt kiệt, vốn cho là có thể đem ngươi vĩnh viễn lưu vây ở chỗ này, từ từ cắn nuốt thần thức của ngươi, không nghĩ tới vẫn bị ngươi phát hiện, đáng tiếc, ngươi ở đây ở lâu một ngày chúng ta liền tự do.

Nếu ngươi đã xông qua cửa thử nhất tinh thần, tiếp tới, để cho chúng ta xem một chút thực lực của ngươi đi.” nói xong, hai con dữ tợn quỷ vật hóa làm hai đạo cuồng phong, hướng Diệp Phi đầu cấp tốc lực tới.

“Qua cửa?” Diệp Phi nghi ngờ nói thầm một câu, nhưng không kịp ngẫm nghĩ nữa, thân hình vừa động, nhanh chân tránh được công kích của quỷ vật, bạch mang dưới chân chợt lóe, hướng sau lưng nhanh chóng thối lui.

Cả một tiếng, một con quỷ vật khác vóc người thấp lùn trong miệng phún khạc ra một mảnh hắc khí cuộn cuộn, tốc độ thật nhanh hướng Diệp Phi lan tràn đi, thấy vậy, Diệp Phi không chần chừ, hộ thể linh quang sáng lên, theo sau chính là hướng một bên lách mình tránh né.

Cùng lúc đó, trường kiếm trong tay Diệp Phi lóe sáng, vèo một tiếng, hướng con quỷ vật cao lớn bắn nhanh ra, thấy vậy, hồng mang trong mắt quỷ vật cao lớn chợt lóe, thân thể ngất một cái lách tránh khỏi.

Mà đang ở lúc này, trường kiếm màu bạc chợt xoay vòng, hướng quỷ vật thấp lùn chém tới, một màn này quá mức đột nhiên, làm cho quỷ vật còn chưa kịp tránh né, chính là bị trường kiếm màu bạc phốc một tiếng, đầu lâu bị một chém rơi xuống, thi thể quỷ vật là phác thông một tiếng, té xuống đất.

Nhưng còn không đợi Diệp Phi cao hứng, chỗ cổ vừa bị cắt kia, chợt lóe, từng cỗ hắc khí nồng nặc toát ra, ngay sau đó, một cái đầu lâu giống hệt như trước, ở trên thi thể mọc ra.

“Bắt diệt thân thể?” Diệp Phi mặt liền biến sắc nói.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Lê Nhu lo lắng

“Ha ha, tiểu tử, chớ phí sức tức giận, ngươi không cách nào đấu lại chúng ta, ở chỗ này, chúng ta chính là bắt diệt thân thể.” vừa nói chuyện, quỷ vật thấp lùn đứng lên, trong tay cầm một thanh đơn đao màu đen, hướng Diệp Phi một chém đi.

Hưu!

Một đạo hắc mang bắn nhanh ra, mang theo từng trận gió gào thét, Diệp Phi hướng về trường kiếm giữa không trung một chút, bá một cái, đem đạo kia hắc mang dễ dàng trăm phá.

Trường kiếm rung động, lại hướng quỷ vật chém tới, chỉ thấy đơn đao trong tay quỷ vật, nhất cử, bịch một tiếng ngăn cản lại, nhưng theo Diệp Phi thúc giục pháp lực, đơn đao màu đen liền bị chém thành hai đoạn, thân thể quỷ vật, cũng đứt đoạn.

Lúc này, một con quỷ vật khác trong ánh mắt bắn nhanh ra hai đạo cột sáng đỏ như máu, Diệp Phi thần sắc vừa động, một tay vỗ một cái bên hông, một đạo hồng mang bắn nhanh ra, chính là pháp bảo tàn phiến.

Phốc một tiếng.

Không có chút nào ngoài ý muốn, hai đạo cột sáng nhìn như uy năng không nhỏ kia, bị Tàn Nhận chém tung, ngay sau đó, Tàn Nhận thuận thế không có gì ngăn trở, phốc một tiếng, đem quý vật cao lớn chém đoạn ngang hông.

Mà kia giữa hai nửa thi thể của con quý vật thấp lùn kia lần nữa toát ra đặng đặng hắc khí, nhìn như muốn lần nữa khép lại, thấy vậy, Diệp Phi hai tay liên đạn, mấy viên hỏa cầu, băng nhũ, chia ra hướng hai con quý vật vừa bị chém thành hai khúc bắn nhanh đi.

Phốc phốc phốc!

Liên tiếp chuỗi thanh âm muồn hưởng truyền ra, hai đạo thi thể quý vật, lúc này hóa thành một trận đoàn khí màu đen, nhưng lúc Diệp Phi dừng lại công kích, chính là lần nữa chậm rãi ngưng tụ, cuối cùng huyền hóa ra hai con quý vật.

Như thế phản phục mấy phen đi qua, Diệp Phi cũng là có chút cố hết sức, mình một thân pháp lực không ngừng tiêu hao, mà hai con quý vật kia lại là thân thể bất tử, cứ tiếp tục như thế, mình cuối cùng nếu bị hao hết pháp lực, khi đó là mặc cho người làm thịt.

Hai con quý vật mới vừa một khôi phục, chính là lần nữa phát khởi công kích, Diệp Phi vừa cẩn thận ngăn cản, một mặt tâm niệm chuyển liên tục, để cho Diệp Phi có chút nghi ngờ là, cái này hai con quý vật nhìn như lực lượng rất mạnh mẽ, nhưng công kích phát ra, mình lại cảm thấy rất dễ dàng hóa giải.

Dù sao mình không cách nào đánh chết hai con quý vật, Diệp Phi cũng cần toàn lực xuất thủ công kích, cuối cùng chẳng qua là cẩn thận phòng ngự, để tránh lãng phí quá nhiều pháp lực, thậm chí có lúc phòng ngự, có thể sử dụng năm thành pháp lực, Diệp Phi tuyệt đối sẽ không dùng sáu thành.

Mà quý dị chính là, theo Diệp Phi giảm bớt pháp lực, lại phát hiện hai con quý vật công kích cũng là yếu đi xuống, thậm chí Diệp Phi cảm giác, chỉ bằng vào hộ thể linh quang của mình, cũng có thể đem ngăn cản đi.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi âm thầm hạ thấp pháp lực phòng ngự, giữa không trung đơn đao màu đen, hắc mang lóe lên cùng trường kiếm màu bạc giăng co, bên kia, Diệp Phi khổng chế Tàn Nhận màu đỏ cùng kia quý vật cao lớn dây dưa.

“Bọn họ đang giờ trò quý gì? kỳ quái!” Diệp Phi chẳng những không có khinh thường, sắc mặt ngược lại ngưng trọng, đến cuối cùng, Diệp Phi dứt khoát dùng tới một thành pháp lực ngăn cản hai con quý vật, cũng là dư sức có thừa.

“Chẳng lẽ, bọn họ là bởi vì mình mạnh mà trở nên mạnh mẽ? mình yếu mà thay đổi yếu?” nghĩ tới đây, Trong mắt Diệp Phi lộ ra tự định giá về, hơi một do dự, trên mặt phảng phất hạ xuống quyết định gì đó.

Đang lúc này, quý vật cao lớn trong mắt lần nữa bắn nhanh ra một đạo hồng mang thật nhỏ, hướng Tàn Nhận màu đỏ đánh đi, thấy vậy, Diệp Phi lại không có không chế bảo vật ngăn cản, ngược lại để cho Tàn Nhận tránh ra mặc cho đạo hồng mang hướng mình đánh tới đây.

“Không được!” thấy vậy, quý vật cao lớn kia lộ ra vẻ sợ hãi, vội vàng mở miệng hô.

Diệp Phi sững sờ, ngay sau đó quanh thân hộ thể linh quang chợt lóe, phốc một cái, dễ dàng đem kia hồng mang ngăn cản ở, thấy Diệp Phi ngăn cản ở hồng mang, kia hai con quý vật rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm, xem đáng về bọn hắn, sống chết của Diệp Phi bọn hắn còn quan tâm hơn.

Quý dị!

Diệp Phi trong lòng chỉ có hai chữ này, cuối cùng dứt khoát đem bảo vật thu lại mà quay về, trôi lơ lửng ở đỉnh đầu, chỉ bằng vào hộ thể linh quang ngăn cản hai con quý vật công kích, mà kia hai con quý vật, kỳ lạ là không có gia tăng lực lượng, công kích giống như chưa được ăn cơm không đau không nhột gì cả.

“Nhìn đáng về quý vật kia, giống như rất lo lắng cho mình bị thương, kỳ quái.” hơi suy nghĩ chốc lát, Diệp Phi dứt khoát, nhìn đúng một đạo quyền ảnh lực công kích không có bao lớn, trực tiếp rút lui hộ thể linh quang đi, xem một chút nếu mình bị thương, rốt cuộc sẽ có hiệu quả gì, dù sao quyền kia ảnh đích lực lượng không đến nỗi để cho mình thương thế quá nặng đây.

Bá một cái, Diệp Phi hộ thể linh quang chợt lóe, ngay sau đó giải tán mà khai, một đạo quyền ảnh màu đen, thẳng hướng vai trái Diệp Phi đánh đi.

“A, không được!”

“Ngao hồng!”

Hai đạo thanh âm không cam lòng phát ra, quý vật hai mắt đỏ thẫm trở nên một mảnh tro tàn, trên mặt vẻ sợ hãi, khiến cho quý vật nhìn qua càng thêm vận vẹo kinh khủng, cũng không biết là đang lo lắng cái gì.

Diệp Phi chẳng qua là hơi sững sờ, nhưng còn không đợi hiểu là ý gì, chỉ cảm thấy đạo kia quyền ảnh đánh ở vai trái trên, bịch một tiếng, biến thành một mảnh sương mù màu đen, đem Diệp Phi gói lại.

Bốn phía một mảnh đen nhánh, thần thức càng là không cách nào buông thả chút nào, thấy vậy, Diệp Phi không khỏi trong lòng trầm xuống, như thế tình huống bây giờ nguy hiểm vô cùng, vội vàng hướng sau lưng cấp tốc lao đi.

Đang lúc này, chỉ nghe bốn phía trập trập quỷ gào, ngay sau đó, cũng không biết là thứ gì, điên cuồng hướng trong đầu của mình quán chú đi, Diệp Phi vội vàng liều mạng chống cự.

Nhưng càng chống cự, đầu lâu càng muốn hôn mê, tựa hồ muốn nổ tung một loại đau đớn vô cùng. Lão đảo một cái, Diệp Phi té xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

.....

Vạn Hà Phong bên trong, một đạo phi quang màu xám tro bắn nhanh ra, hiển nhiên là tồn tại Ngưng Đan kỳ cao cấp, trong lúc mơ hồ nhìn thấy một tên thanh niên, khỏe miệng khê nhếch đích hướng nơi xa bắn nhanh đi.

Chỉ chớp lát công phu, Lê Nhu chậm rãi từ cửa đi ra, ánh mắt có chút vẻ ngưng trọng, Thanh Liên còn lại là đi theo sau lưng, cười khanh khách nhìn Lê Nhu.

“Lê Nhu sư tỷ, sư giả đại nhân lại tự mình đến nơi đây thăm ngườì, chẳng lẽ là coi trọng sư tỷ đi? Ặc Ặc, nếu thật là như vậy, nói vậy sư tỷ sẽ là Nhất Phi Trùng Thiên.

Đến lúc đó, cũng đừng quên Thanh Liên a, sau này ta cũng nguyện ý đi theo bên cạnh sư tỷ.” nói xong, Thanh Liên gương mặt vẻ hâm mộ, đáng vẻ có chút ước mơ.

Nghe vậy, Lê Nhu đôi mi thanh tú vừa nhú, không có nói gì, qua lại mấy câu, chính là hướng Thiên Cẩm Phong phương hướng chạy tới, trong mắt lóe lên một tia lo âu.

.....

“Đi? ta tại sao lại ở chỗ này?” Diệp Phi chẳng biết lúc nào tỉnh lại, hai mắt mở một cái, chậm rãi nhìn chung quanh, lại là nằm ở bên trong tĩnh thất, một thân quần áo cũng là bị mồ hôi ướt nhẹp.

Bốn phía hào quang cảm chế hoàn hảo không tổn hao gì, giấy chuyển màu đen lẳng lẳng nằm trên đất, cách đó không xa, U Minh Phệ Hồn Kiếm cũng là tại chỗ không động, hết thảy nhìn qua là an tĩnh như vậy, mà mình, tựa hồ mới vừa ở quỷ môn quan đi lượn một vòng.

Nhượng mày, Diệp Phi có chút nghi hoặc, ánh mắt mông lung như đang nhớ lại.

Một màn mới vừa trải qua là chân thật như vậy, chẳng lẽ chẳng qua là mộng cảnh? nhớ đầu tiên là nghiên cứu giấy chuyển màu hắc kiếm, ngay sau đó dĩ biến nổi lên, ngay sau đó, gặp cha mẹ, tiếp nữa chính là cùng hai con quỷ vật đối chiến, sau đó

“Đi?”

Diệp Phi thần sắc vừa động, cảm giác được trong đầu, chợt nhiều đi ra một ít thông tin, hơi cảm ứng một phen, sắc mặt trở nên có chút cổ quái.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tham Thiên Hồn Nguyên Quyết

Cảm thụ trong đầu nhiều hơn đích tin tức, Diệp Phi đầu tiên là nhìn giấy chuyển màu bí kia một chút, lại nhìn một chút trường kiếm màu đen, không khỏi nổi lên nghi ngờ.

Thông qua những tin tức này, Diệp Phi cuối cùng được biết, mình trước bất quá là thông qua hai đạo khảo nghiệm, đạo thứ nhất vì tinh thần, không cần động thủ, chỉ cần không trầm luân với thân tình trong tu hành, trong bảy ngày có ý niệm rời đi, coi như là thành công, nếu không, một khi qua bảy ngày, linh hồn sẽ vĩnh viễn bị lạc ở trong đó.

Đạo khảo nghiệm thứ hai, để cho Diệp Phi có chút im lặng, cũng không phải là khảo nghiệm thực lực, mà khảo nghiệm chính là tâm lý, muốn chém chết người khác, đầu tiên liền muốn chuẩn bị ý niệm bị người khác chém chết, cho nên, đối chiến lúc, không thể để tâm thần ủy ủy kỳ kỳ.

Muốn vượt qua kiểm tra, cũng không phải là như thế nào chém chết người khác, mà là khắc chế mình tâm lý, chịu đựng hai con quỷ vật kia một kích, mà cũng không phải là không ngừng nghĩ chém chết hai con quỷ vật, hướng chỉ, kia hai con quỷ vật thì không cách nào chém chết đấy.

Mà thông qua hai đạo khảo nghiệm, Diệp Phi cảm giác ý cảnh của mình cũng là có chút thăng hoa, loáng thoáng giống như hiểu ra rất nhiều đạo lý, đối

với nhiều chuyện cũng là càng thêm thấu triệt.

Đĩ nhiên, chỗ tốt lớn nhất cũng không phải chỉ là những thứ này, mà là trong đầu nhiều hơn đích một loại công pháp ‘ Tham Thiên Hồn Nguyên Quyết ’.

Dựa theo tin tức trong đầu, xem ra, công pháp này bản thân cũng không có cái gì uy năng, nhưng là tương đối thực dụng, nó có thể đem tất cả pháp thuật thuộc tính lẫn nhau dung hợp, đem uy lực đại tăng lên.

Tỷ như thủy hỏa hai loại thuộc tính bất đồng, một loại thì không cách nào ở cùng một loại công pháp đồng thời vận dụng, cho dù là có, cũng sẽ không xảy ra chuyện dung hợp chung một chỗ, đều là đơn độc thủy hỏa lực.

Nhưng nếu là nắm giữ ‘ Tham Thiên Hồn Nguyên Quyết ’, chính là có thể đem thủy hỏa lực dung hợp chung một chỗ, chẳng những gia tăng bản thân uy năng pháp thuật, càng là uy năng thuộc tính sau khi dung hợp cũng đại tăng.

Công pháp tuy tốt, nhưng bây giờ Diệp Phi cũng là không dùng được, bởi vì mình cũng không có cái pháp thuật gì cần dung hợp, mà tu luyện thuật này tuy nói đơn giản, nhưng là cực kỳ hao phí thời gian, trước mắt Diệp Phi cũng không có tính toán tu luyện.

Cái Tham Thiên Hồn Nguyên Quyết này, tựa như cùng hạt giống một loại, in sâu trong đầu Diệp Phi, không cách nào truyền ra ngoài, một khi mình tu luyện xong tất, những thứ tin tức kia sẽ tự động biến mất, hóa thành một cỗ lực lượng thần bí, phối hợp với người tu luyện đem thuật này cuối cùng hoàn thành.

Bây giờ Diệp Phi nghi ngờ lớn nhất, chính là công pháp này đến tốt cùng là từ nơi nào lấy được, nhớ U Minh Phệ Hồn Kiếm, cùng với giấy chuyển màu đen xảy ra dị tượng, cái này đoán là có chút không tốt, bất quá trong tâm mơ hồ cảm thấy, giấy chuyển thần bí sẽ mang tới cái gì ngoài ý muốn.

Cứ như vậy, Diệp Phi ánh mắt híp lại, âm thầm đánh giá, nhất định phải nghiên cứu thật tốt một chút hai món đồ đó, lần này lấy được công pháp thần bí, cũng bất quá là vô tình, đúng là trùng hợp, đến bây giờ mình cũng không biết, nên vận dụng hai món bảo vật thần bí này như thế nào.

“ Diệp sư huynh, Lê Nhu tới! ” đang lúc Diệp Phi suy suy tính tính, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Liễu Kiên, cắt đứt suy nghĩ của Diệp Phi.

Nghe vậy, Diệp Phi thần sắc vừa động, lên tiếng nói: “ Biết, trước tiên ở đại sảnh chờ một chút. ”

Nói xong, thu thập một cái, Diệp Phi liền đem giấy chuyển thần bí, cùng với trường kiếm màu đen bên cạnh thu vào, ngay sau đó, thu hồi cảm chế, Diệp Phi chính là rời đi nơi đây.

.....

Thiên Cẩm Phong, bên trong đại sảnh, Diệp Phi, Lê Nhu hai người, tựa hồ đang chuyện trò cái gì.

“ Lưu Diệp, ngươi ngược lại an an ổn ổn, cũng không tới xem sư tỷ một chút. ” Lê Nhu đầu tiên là cười một tiếng, như thế nói.

“ Sư tỷ, ngươi có thể gọi ta Diệp Tuyên, mấy ngày nay tu luyện một loại công pháp, hôm nay cũng là mới vừa tu luyện xong, cho nên một mực chưa kịp đi cảm tạ sư tỷ. ” Diệp Phi gật đầu nói. Mang trên mặt chút áy náy, vốn là muốn cảm tạ Lê Nhu, nhưng nghe nặng nề khổ tên của mình. Cũng không có đem câu cảm tạ nói ra khỏi miệng.

“ U, còn không cao hứng, sư tỷ ta nhưng là đã cứu ngươi, Diệp Tuyên mà hử, chỉ để lại cái cây vô ích, bảo ngươi Lưu Diệp có gì không nên sao? được rồi, nếu Diệp sư đệ không thích, sư tỷ cũng không kêu. ”

Chẳng qua là nghe Nguyệt sư tỷ nói, ở chúng ta đi Đoạn Thiên Nhai săn giết yêu thú trước, tới thông báo ngươi một tiếng, thế nào, ngươi cũng tính toán đi sao? ” Lê Nhu có chút nghi ngờ hỏi.

Gật đầu một cái, Diệp Phi vừa đứng muốn kiếm đến một viên yêu hạch cao một chút, tới tu luyện Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp, mà cùng những người này hợp thành đội, lại là một cơ hội rất tốt, nếu không mình căn bản không đối phó được Tự Hạch Kỳ đỉnh cấp yêu thú.

“ Không tệ, ta cũng muốn đi trước rèn luyện một chút, thế nào, ngươi cũng đi? ” Diệp Phi nhìn một chút Lê Nhu, nhướng mày nói.

“ lác lác, có đi hay không cũng không cần ngươi quan tâm, ta chẳng qua là tới thông báo ngươi một tiếng. ” Lê Nhu một tiếng cười duyên, cố làm thần bí nói.

Cứ như vậy, hai người ta nói náo loạn một hồi, Lê Nhu phiến phiến rời đi, để lại Diệp Phi một thân một mình, chỉ chốc lát công phu, đem Vạn Phong Sơn kêu đi vào, thông báo một chút mình muốn đi săn giết yêu thú một chuyến, chính là một mình ngồi tĩnh tọa điều tức.

.....

Ba ngày sau, trong dãy Vân Vụ Sơn, một đạo ánh sáng màu vàng bắn nhanh ra, hẳn là cái hồ lô hơn mười trượng lớn nhỏ, phía trên chở hơn mười đạo thân ảnh, chính là lần này, Đinh Trữ tổ chức đội ngũ săn giết yêu thú.

Hồ lô lóc lên, hơi rung động một cái, chính là hướng Đoạn Thiên Nhai bay đi.

Đinh Trữ một thân bạch y, mặt mang ngạo sắc, ngồi ngay ngắn ở phía trước, hai mắt híp lại dáng vẻ đang suy nghĩ, trong đó Lê Nhu, Nguyệt Nhi, hai

người ngồi chung một chỗ, đang nhỏ giọng trêu đùa, thỉnh thoảng truyền ra một tiếng cười duyên, làm cho mọi người ríu rít quay đầu nhìn lại.

Diệp Phi còn lại là một mình ngồi xếp bằng ở chót, cũng không có cùng những người khác nói chuyện phiếm, mà là âm thầm quan sát mọi người. ở nơi này những người này trong, Diệp Phi gặp được một thân ảnh quen thuộc, chính là Tần Dật.

“Tần Dật sư huynh, tu vi của ngươi thật đúng là mau a, lại cũng đã đạt tới Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong, cùng Đỉnh Trữ sư huynh một dạng, tựa hồ tùy thời có thể đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ đi.” một tên hoàng sam đại hán cười nói.

“hắc hắc, Lâm sư đệ khách khí, ngươi dù sao mới tiến cấp Trúc Cơ không lâu, đều thả tâm nghiên cứu chế trận pháp, nghĩ đến chỉ cần có một ít đan dược phụ trợ, tấn cấp Trúc Cơ trung kỳ cũng là chỉ là ngày một ngày hai.” Tần Dật mỉm cười nói, ngay sau đó ánh mắt híp lại nhìn Đỉnh Trữ phía trước một chút, cuối cùng, đưa ánh mắt rơi vào trên người Diệp Phi.

Trong những người này, ngoại trừ Đỉnh Trữ cùng Tần Dật hai tên Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong, Diệp Phi còn gặp được một vị Trúc Cơ trung kỳ, người này ra mắt Diệp Phi, chính là Thiên Nhai tông một đệ tử cũ, gọi là Tống Tân.

Nghe nói người này thực lực cực mạnh, Thiên Nhai tông đệ tử trẻ tuổi một đời trước mười, thiên tư cùng thực lực tuyệt đối là trên Lục Vân, mà người này có tu luyện luyện thể thuật, thân thể cực mạnh, dưới tình huống cận chiến, cho dù là Trúc Cơ hậu kỳ, bình thường cũng không phải đối thủ, chẳng qua là nếu thật chiến đấu sống chết, người bình thường căn bản sẽ không cho người như thế có cơ hội cận chiến.

Chậm rãi nhìn một hồi, Diệp Phi hai mắt nhắm lại, như lão tăng nhập định không nhúc nhích, chờ đợi săn giết yêu thú, mà những người khác có cười cười nói nói, có nhắm mắt ngồi tĩnh tọa, cứ như vậy, trải qua hơn hai tháng, thân ảnh mọi người, xuất hiện ở Đoạn Thiên Nhai, trên một sườn núi đá.

“Chư vị, lần này săn giết yêu thú, là do ta khởi xướng, cho nên, hy vọng tất cả mọi người phối hợp một cái, để tránh tạo thành thương vong không đáng có.

Đầu tiên, trước hết chúng ta tìm một vị trí, để Lâm sư đệ bố trí tốt trận pháp cấm chế, sau đó gặp yêu thú, ta cùng với Tần Dật sư đệ sẽ phụ trách dẫn dụ yêu thú đi vào.

Tống Tân sư huynh, Diệp Phi sư đệ, phụ trách công kích chủ lực, những người khác toàn lực phối hợp, như có đồng môn bị thương, lập tức rút lui ra khỏi, để tránh tăng thêm thương thế, mọi người thấy như thế nào?” lúc này, Đỉnh Trữ nhìn mọi người một chút, như thế nói.

“Không có ý kiến!”

“Cứ nghe Đỉnh Trữ sư huynh đi!”

“Đỉnh Trữ sư huynh cũng không phải là lần đầu tiên tổ chức, chúng ta cũng tin tưởng ngươi.” từng đạo thanh âm truyền ra, bày tỏ ý tứ tán thành Đỉnh Trữ.

Thấy vậy, Đỉnh Trữ khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Tốt, đã như vậy, vậy ta cũng không nói nhiều nữa, chúng ta hướng Đoạn Thiên Nhai chỗ sâu tiến phát, sau đó, Lâm sư đệ chọn lựa một chỗ bố trí trận pháp cấm chế đi.”

Nói xong, mọi người nhất tề gật đầu, đi theo Đỉnh Trữ hướng Đoạn Thiên Nhai chỗ sâu tiến phát, mà Diệp Phi một mực không nói gì, yên lặng đi theo, nhưng tổng cảm giác có chút lạnh lẽo, tựa hồ như có ánh mắt âm lãnh, đang ngó chừng những người này, hoặc cũng có thể là đang ngó chừng mình.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Bày trận

Đoạn Thiên Nhai, tại một nơi nào đó, bốn phía quái thạch mọc như rừng, nhân nhạ sương mù màu trắng phiêu tán giữa không trung, tràn đầy một loại hơi thở cuồng dã.

Nơi đây, đang có hai tên thiếu niên, cùng một chỉ yêu hầu Tụ Hạch Kỳ chiến đấu, một người trong đó một thân bạch y, tướng mạo lạnh lùng, tên còn lại nhìn qua ánh mắt âm nhu.

“Ngao hồng!”

Một tiếng yêu thú gào thét, chỉ thấy ngực yêu hầu chính là bị một cây trường thương xuyên thấu, sau một khắc, hàn mạng lóe lên, thanh trường kiếm đem đầu lâu yêu hầu chém xuống, nhìn qua hai người chém giết là vô cùng dễ dàng, đối phó một con yêu hầu chỉ sơ cấp Tụ Hạch Kỳ cũng không phí sức.

Sạch sẽ lưu loát thu hồi bảo vật, bạch y thiếu niên đem thi thể yêu hầu thu vào túi trữ vật, nhìn một chút nơi xa, tựa hồ đang tìm con mồi kế tiếp.

Lúc này, thiếu niên có ánh mắt âm nhu như rồng mây, nhẹ giọng nói: “Đình Trữ sư huynh, chỉ yêu hầu là hai người chúng ta tự chém chết, cũng không tất cùng bọn họ chia đều đi?”

Nghe vậy, bạch y thiếu niên bị kêu là Đình Trữ nhìn thiếu niên kia một chút, mặt không biểu tình nói: “Tần Dật sư đệ, nếu chúng ta đã tổ đội đến săn giết yêu thú, cũng không cần so đo những thứ này, tất cả yêu thú đoạn thời gian này bị chúng ta chém chết cũng sẽ lưu đến cuối cùng, sau đó cùng mọi người cùng nhau chia đều, nếu không, chúng ta vì sao lại cần hợp thành đội, người nói thử xem?”

Thiếu niên bị kêu là Tần Dật khóe mắt giật mình, vội vàng cười nói: “hắc hắc, Đình Trữ sư huynh nói đúng, cứ dựa theo như sư huynh nói làm đi.”

“Ừ, tốt lắm, nếu như chúng ta gặp yêu thú cấp thấp, cũng không cần dẫn đã qua, chúng ta liền có thể dễ dàng chém chết, nếu như vô tình gặp yêu thú mạnh mẽ, lại dẫn trở về bên trong trận pháp Lâm sư đệ bố trí là được.” vừa nói chuyện, bạch y thiếu niên thân hình vừa động, hướng Đoạn Thiên Nhai chỗ sâu đi tới, thấy vậy, thiếu niên còn lại hơi do dự, cũng là theo cất bước đi theo sau.

Hai người này, chính là đang tìm yêu thú mạnh mẽ, Đình Trữ cùng Tần Dật, chẳng qua là một mực không có gặp cấp bậc yêu thú quá cao, lúc gặp phải hai con yêu thú sơ cấp Tụ Hạch Kỳ, cũng là bị hai người dễ dàng chém chết, cứ như vậy, hai người tiếp tục tìm kiếm con mồi.

.....

Mặt khác, một con yêu thú trên đầu mọc một cái sừng, thân cao hơn trượng Dã Trư Sơn, đang hai mắt đỏ thẫm quái hồng, thỉnh thoảng đung màn hào quang màu vàng nhạt bốn phía, nhưng mỗi một lần đều là bị bắn mà quay về, không thể xông qua

Ở bốn phía màn hào quang, đang có hơn mười đạo thân ảnh, mặt vẻ vui mừng đích nhìn một màn này, phải biết cái Tụ Hạch Kỳ Dã Trư Sơn này, lực lượng nhưng là tuyệt đối cường đại, nhưng cái màn cấm chế này cũng là bình yên vô sự đem nó giam ở trong đó, có thể thấy được cấm chế là uy năng không nhỏ.

“lạc lạc, Lâm sư huynh, trận pháp này quả thật huyền diệu, chẳng những lúc không kích không phát hiện được, hơn nữa lại chắc chắn như vậy, không cần chúng ta kiềm chế, lại có thể dễ dàng vây khốn con nghiệt súc này.” một thiếu nữ mặc hoàng y, vẻ mặt tươi cười, nhìn thiếu niên một chút nói.

Nghe vậy, thiếu niên bị kêu là Lâm sư huynh trên mặt thoáng qua vẻ đắc ý, khẽ cười nói: “hắc hắc, nếu nói là khởi đầu pháp thực lực, ta sợ rằng ngay cả Lê Nhu sư muội cũng không bằng.

Nhưng đối với trận pháp này cấm chế, là có nghiên cứu nhiều năm, bộ trận pháp này chính là bản thân ta tự mình sửa đổi đây, gọi là ‘Khốn long đại trận’, công hiệu của nó, chỉ có chức năng khốn địch, cho nên nói mới có uy năng lớn như vậy, đừng nói là Tụ Hạch Kỳ yêu thú, cho dù là Kim Hạch kỳ yêu thú, ta vẫn có lòng tin đem vây khốn một hai.

Hơn nữa, trong đại trận này, ta còn bày một bộ sát trận, yêu thú cho dù có phá hư khốn trận thì sao, cũng là hết lực, chưa kể sát trận còn

Nói được một nửa, vị Lâm sư huynh cố làm thần bí cười một tiếng, tiếng nói dừng lại, giờ tay lên tới đánh ra mấy đạo pháp quyết, phốc một tiếng, bay vào bên trong màn hào quang màu vàng nơi nào đó.

Thanh âm ông minh vang dội!

Ở giữa màn hào quang, lúc này sáng lên ba đạo cột sáng màu sắc bất đồng, bốn phía lượn quanh từng đạo lôi quang một to bằng ngón tay, bộc phát ra trận trận tích tích ba ba.

Ngay sau đó, ba đạo cột sáng chợt hướng kia Dã Trư Sơn to lớn đánh đi, tốc độ thật nhanh, Dã Trư Sơn còn chưa kịp tránh né, chính là nghe tiếng đánh ở trên thân thể.

Ừng Ừng!

Một mảnh huyền lệ bạo liệt mà ra, cả vùng đất một trận lay động nhẹ nhàng, chỉ chớp lát công phu, quang hà tan hết, mọi người chính cái miệng mở lớn, con Dã Trư Sơn cường tráng, hẳn là bị mất mạng tại chỗ, nằm ở trung tâm chỗ cấm chế.

“Cửu, Cửu Lôi Tuyệt Tuyến Đại Trận?” chợt, một tên thanh niên mặt dài lấp lắp, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Mọi người nghe vậy, có mặt liền biến sắc, mặt bất khả tư nghị, có người còn lại là mặt mờ mịt, tựa hồ là lần đầu nghe nói qua tới tên trận này.

Lúc này, thiếu niên họ Lâm ha ha cười một tiếng, gật đầu nói: “ha ha, Mã sư đệ quả nhiên hào nhãn lực, bắt quá, đó cũng không phải hoàn toàn Cửu Lôi Tuyệt Tuyến Đại Trận, trận pháp này nhiều nhất bắt quá có thể ngưng tụ ra năm đạo lôi lực.

Cửu Lôi Tuyệt Tuyến Đại Trận uy lực bức nào? nghe nói Ngưng Đan cao cấp cũng không cách nào chịu đựng một kích, tuy nói ta đây trận pháp cũng chưa hoàn chỉnh, nhưng nếu là công kích yêu thú sơ cấp Kim Hạch kỳ, cũng đủ làm nó bị thương nặng đấy. Dĩ nhiên, chúng ta lần này cũng sẽ không đối phó với yêu thú mạnh mẽ như vậy. Để tránh phát sinh ngoài ý muốn.”

Nghe vậy, Diệp Phi không khỏi khóe mắt giật mình, mình đối với trận pháp cũng không hiểu rõ, nhưng vừa thấy một màn, cảm giác thật sâu sắc chỗ kinh

khủng của trận pháp.

Có hai đại trận này phụ trợ, Diệp Phi tin tưởng, cho dù là mình, cũng tuyệt đối không cách nào ngăn cản, nhất định sẽ bỏ mạng ở trong tay của đối phương, xem ra, có cơ hội nên học tập trận pháp chi đạo một phen thật tốt, nếu là có thể nói bố trận trước, đem địch nhân dẫn vào trong đó, nói không chừng có thể vượt cấp giết người đi.

Vừa suy tính, Diệp Phi là cảm thấy trận pháp cấm chế xác thực diệu dụng, âm thầm quyết định, lần này trở về, coi như không thể học được, cũng muốn mua lấy mấy bộ khôn địch cùng sát trận, nói không chừng có lúc cũng sẽ là thủ đoạn cứu mạng.

Đang lúc mọi người theo đuổi tâm tư của mình, xì xào bàn tán, thì thể yếu thú bị thiếu niên họ Lâm thu vào, cấm chế màn hào quang biến mất không thấy, bốn phía khôi phục như lúc ban đầu.

“Cũng năm ngày, Đinh Trữ sư huynh thể nào còn chưa có trở lại, nơi đây Tụ Hạch Kỳ yếu thú, khó tìm như vậy sao? chẳng lẽ là có điều gì xảy ra ngoài ý muốn?” đây là, được kêu là Mã sư đệ, thanh niên mặt dài, có chút nghi ngờ hỏi.

“Người cái miệng quạ đen, Tụ Hạch Kỳ yếu thú, nếu không phải cấp bậc quá cao, Đinh Trữ sư huynh hai người bọn họ hoàn toàn có thể chém chết, căn bản sẽ không dẫn tới đây, trừ phi gặp cao cấp Tụ Hạch Kỳ, hoặc là đỉnh cấp yếu thú, mới có thể dẫn tới đây.” Lê Nhu liếc hần một cái, như thế nói.

Mọi người nghe vậy cũng là cảm thấy có lý, cứ như vậy, mọi người cười cười nói nói, tiếp tục chờ đợi.

“Diệp sư đệ, người thể nào trầm mặc như vậy? có tâm sự gì sao?” lúc này, mặt mỉm cười Nguyệt Nhi nhìn Diệp Phi một chút, như thế hỏi.

“Nga, không có gì, ta đang suy nghĩ mọi người lần này chuẩn bị thật đúng là chu toàn, lại có đại trận uy lực như thế phụ trợ.” Diệp Phi hướng về phía Nguyệt Nhi cười một tiếng.

“lạc lạc, chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên tới đây, đương nhiên là có chút kinh nghiệm, nếu là không chuẩn bị đầy đủ, rất dễ dàng phát sinh ngoài ý muốn, cho nên, người cũng không cần lo lắng, coi như tới Kim Hạch kỳ yếu thú, có nhiều sư huynh đệ tại chỗ này, cộng thêm hai bộ trận pháp, chúng ta cũng sẽ bình yên vô sự đây.” Nguyệt Nhi nhìn thấy Diệp Phi tựa hồ có tâm sự gì, như thế an ủi.

Nghe vậy, Diệp Phi đáp một tiếng, biết Nguyệt Nhi là hiểu lầm mình sợ, bất quá cũng không có giải thích cái gì, bởi vì trong tâm mơ hồ dâng lên một tia bất an, là loại cảm giác chỗ tối, có một đôi mắt đang ngó chừng mọi người, làm người ta trong lòng sợ hãi.

Nhìn thấy Diệp Phi biểu lộ, Lê Nhu tựa hồ đoán được cái gì, đi tới Diệp Phi trước mặt, khẽ cười nói: “Diệp sư đệ, không cần lo lắng, có thể người có chút khẩn trương.

Chúng ta lần đầu tiên tới họp thành đội săn giết yếu thú, cũng có cảm giác giống người, chờ sau này quen là tốt rồi, không cần sợ, có sư tỷ bảo vệ người, lạc lạc.”

Lê Nhu một phen trêu chọc, ngược lại làm Diệp Phi có chút im lặng sờ sờ lỗ mũi, bất quá trải qua nàng vừa nói như thế, không khí cũng là dễ thở hơn không ít, mọi người cũng là cười một tiếng.

“Có lẽ, thật sự có chút khẩn trương đi!” Diệp Phi có chút tự giễu nói.

Đang lúc này, chỉ thấy nơi xa thiếu niên họ Lâm thần sắc vừa động, bàn tay lộn một cái, một khối thạch phù xuất hiện ở trong tay, chớp động quang hà màu xám. Chính là thạch phù truyền tin của Thiên Nhai tông.

“Mọi người mau tránh ra, Đinh Trữ sư huynh bọn họ đang đem yếu thú đưa tới. Không nên để cho yếu thú phát hiện chúng ta.” thiếu niên họ Lâm vừa dứt lời, mọi người chính là rất có quy củ hướng bốn phía tán đi, chỉ chốc lát công phu, nơi đây chính là an tĩnh lại, trở nên trống rỗng.

Ước chừng một nén nhang công phu đi qua, nơi xa truyền ra một tiếng gào thét, cả vùng đất phát ra tiếng bành bành, ngay sau đó, ở một cái phương hướng đang có hai đạo thân ảnh, chân đạp phi kiếm bắn nhanh tới, đi theo phía sau có một thân ảnh không lồ cao hơn mười trượng, một thân chớp động quang hà kim kim xán xán. Nhìn qua sát khí bức người, quanh thân càng là thả ra uy áp kinh khủng.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Cự hạt

Đoạn Thiên Nhai, chỗ lần ranh rừng rậm, Đinh Trữ chân đạp phi kiếm trôi lơ lửng giữa không trung, Tần Dật đứng ở bên cạnh, hai người sắc mặt ngưng

trọng, có chút vẻ khản trương.

Ở đối diện hai người, có một con cự hạt hung tợn, cự hạt thân cao hơn mười trượng lớn nhỏ, toàn thân kim quang xán xán, có một cổ hơi thờ kim loại đầy cộm nặng nề phả ra, bì giáp bên ngoài nhìn qua cực kỳ kiên cố.

Hai cái răng kiếm to lớn, ở phía trước chạm nhau ma sát, bộc phát ra tiếng két két, trên cái đầu lâu to lớn, hai con mắt màu lam đậm linh lợi trực chuyển, cũng không có gấp gáp hướng hai người Đinh Trữ hai phát khởi công kích.

Mà ở sau lưng chỉ cự hạt, có một vết rách sâu hoắm, một cái chân lớn biến mất không thấy, một bên có mấy đạo vết thương sâu hoắm, nhìn qua là có chút thiệt thòi không nhỏ.

“Đinh Trữ sư huynh, người xác định chúng ta có thể dọn dẹp hắn? tuy nói nó mới vừa cùng con Tam Nhân Ma Lang tranh đấu, đã bị một ít thương thế, nhưng đây đường đường là Kim Hạch kỳ yêu thú a, thực lực có thể so với nhân loại Ngưng Đan cao cấp đấy.” lúc này, Tàn Dật hướng về phía Đinh Trữ nhỏ giọng thăm thì một câu.

Nghe vậy, Đinh Trữ mặt lộ một tia khổ sở, thở dài nói: “Đây cũng là chuyện không có biện pháp, con Tụ Hạch Kỳ đỉnh cấp yêu thú quá mức giao hoạt, không có theo chúng ta đi ra.

Trùng hợp cái con Khôi Nguyên Hạt cùng Tam Nhân Ma Lang đang đối chiến bị bọn ta bắt gặp, người cho là nó sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? coi như chúng ta không dẫn, nó cũng sẽ đuổi tới, hy vọng đại trận của Lâm sư đệ có thể tạo được tác dụng đi. Nếu không”

Nói được một nửa, Đinh Trữ chính là dừng lại, không có tiếp tục nói hết, hiển nhiên là hai người đều không có nhiều lòng tin, nhưng dưới mắt cũng là hành động bất đắc dĩ, chỉ có thể dựa vào người đông thế mạnh, cùng với hai tòa đại trận đối phó cự hạt, nếu không, hai người mình cũng trốn không thoát.

“Nó thế nào còn không tiến công? Sẽ không phát hiện cái gì đi?” lúc này, Tàn Dật nhướn mày, hướng về phía Đinh Trữ nói.

Nghe vậy, Đinh Trữ hơi suy nghĩ chốc lát, ngay sau đó trong mắt tinh mang chợt lóe, không chế phi kiếm dưới chân chậm rãi lui về phía sau.

Bành Bành!

Thấy vậy, hai con cự kiếm của Khôi Nguyên Hạt ở trước người mở mở ra, có chút xung động chuẩn bị động thủ, hai con mắt linh động nhìn chung quanh, cái chân to lớn dưới người ma sát ra tiếng ken két.

Phốc một tiếng!

Một đạo chất lỏng, từ trong miệng cự hạt phun ra, hóa thành một phiến mây đen hướng hai người một cái cuộn đi, như sớm đã có phòng bị, Đinh Trữ không chế trường kiếm đột nhiên gia tốc, về phía sau nhanh chóng lui lại.

Thân hình Khôi Nguyên Hạt chợt hướng về phía trước nhún một cái, bắn lên, tốc độ kia hẳn là không thua kém Đinh Trữ chút nào, thậm chí còn mau hơn rất nhiều, mà đang ở lúc Khôi Nguyên Hạt vọt tới chỗ lúc trước Đinh Trữ hai người lúc trước dừng thân, dị biến nổi lên.

Trên đầu cự hạt vang lên một trận thanh âm ông minh, ngay sau đó, bốn phía chợt quang hà chợt lóe, một tầng hào quang màu vàng hiện ra, cự hạt thu thân không kịp, bịch một tiếng, đụng vào trên màn hào quang màu vàng kia.

Ông Ông!

Màn hào quang màu vàng một trận lay động, nhưng ngay sau đó quang hà chợt lóe chính là bình yên vô sự, Khôi Nguyên Hạt thấy vậy, lúc này huy động cự kiếm, hướng màn hào quang màu vàng đánh lên, màn hào quang màu vàng lúc này run rẩy không dứt.

Cùng lúc đó, bốn phía nơi xa chợt phi ra hơn mười đạo thân ảnh, xúm lại xung quanh màn hào quang màu vàng, nhưng lúc mọi người cảm giác được Khôi Nguyên Hạt một thân uy áp kinh khủng, mặt liền biến sắc.

“Cái gì? kim, Kim Hạch kỳ yêu thú?”

“Cái này... Đinh Trữ sư huynh, người có lầm lẫn không? chúng ta những người này có thể giết được nó? không phải là nói chỉ đối phó Tụ Hạch Kỳ yêu thú sao?”

Trong đám người truyền ra một trận xôn xao, chẳng qua là cũng không người nào kêu thêm một câu.

“Sợ cái gì? nếu hiện tại nó đã bị vậy, chúng ta liền chiếm tiên cơ lập tức động thủ, một khi phát sinh ngoài ý muốn, lúc đại trận sắp khó giữ được, chúng ta trực tiếp chạy xa là được.

Chẳng lẽ tro mắt nhìn một con bị thương mà đi, yêu thú Kim Hạch kỳ đang bị thương ở trong đại trận mà không quản sao? đây chính là thật là đáng tiếc, các người nếu ai muốn đi, Đinh Trữ ta không ngăn.” vừa nói chuyện, Đinh Trữ nhìn một chút mọi người.

“Hắc Hắc, nếu Đinh Trữ sư huynh đã nói như thế, vậy ta nhất định phụng bồi đến cùng, huống chi, ta đối với hai bộ đại trận này vẫn còn có chút tin tưởng đấy.” thiếu niên họ Lâm mỉm cười nói, nhưng trong mắt cũng là tràn đầy vẻ cẩn thận.

“Tốt, chúng ta bồi Đinh Trữ sư huynh.”

“Đã cùng đi tới, đi liền cùng đi, lưu liền cùng nhau lưu, hướng chi phát sinh nguy hiểm, chúng ta ai cũng sẽ không miễn cưỡng lưu lại.”

Một câu câu tán thành vang lên, thanh niên mặt dài nhìn yêu thú, hẳn là có chút kích động, dù sao có thể liên thủ chém chết một con cao cấp yêu thú, đây chính là người bình thường ngay cả muốn cũng không gặp được.

“Tốt lắm, chúng ta cứ dựa theo ban đầu phân phối kế hoạch, mọi người mau động thủ! ai cũng đừng cất giữ khí lực.” nói xong, Đinh Trữ cùng Tần Dật rơi xuống mặt đất, người trước không chế trường kiếm, vèo một tiếng, hướng Khôi Nguyên Hạt chém tới.

Thấy vậy, những người khác rồi rít thả ra bảo vật, hóa thành một đạo đạo quang hà, đánh về phía cự hạt.

Bành bành bành, từng đạo nổ vang phát ra, trừ mấy bảo vật nặng nề bị một đôi cự kiếm đánh bay, còn lại bảo vật Khôi Nguyên Hạt thậm chí không có ngăn trở, mặc cho đánh lên trên người.

Chỉ có mấy bảo kiếm sắc bén, chém ra được vết thương sâu hơn thước, nhưng đối với cự hạt khổng lồ như thế mà nói, đơn giản giống như kiến cắn voi, nhất thời không có tác dụng gì.

Một màn này cũng là mọi người rồi rít chặt lưỡi hít hà, cự hạt kia còn lại là tự mình đánh lên đại trận, ánh mắt có chút khinh miệt nhìn mấy người.

Cũng khó trách cự hạt có ánh mắt như thế, cho dù là một tên Ngưng Đan kỳ cao cấp, cũng không dám đơn độc đối chiến một con Kim Hạch kỳ yêu thú, yêu thú cùng nhân loại ngang cấp đối chiến, cơ hồ là yêu thú chiếm thượng phong đấy, bởi vì kỳ bản thân yêu thú thường lực phòng ngự, trừ phi là nhân loại tu sĩ có thủ đoạn đặc thù.

Ừng Ừng!

Quanh thân cự hạt hoàng hà chớp động, vết thương nhỏ nhanh chóng khép lại, một đôi cự kiếm kim xán xán, liều mạng đánh vào màn hào quang cấm chế, làm cho màn hào quang màu vàng một trận lay động kịch liệt.

“Không tốt, Đinh Trữ sư huynh, yêu thú này phòng ngự quá mức biến thái, chúng ta căn bản không cách nào thương tổn được nó, làm sao bây giờ?” thanh niên mặt dài nhìn đại trận lao đảo lắc lư, mặt lo lắng nói.

Nghe vậy, Đinh Trữ nhìn Diệp Phi một chút kia, ngưng trọng nói: “Diệp Phi sư đệ, ngươi cùng Tổng Tân sư huynh toàn lực ra tay đi, chúng ta phối hợp hai người ngươi.”

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, Tổng Tân còn lại là không chế một căn hắc sáp Lang Nha Bồng lớn nhỏ chừng một trượng, hướng đỉnh đầu cự hạt một cái đập đi.

Ngay sau đó, một đạo ngân mang chợt lóe ra, huu một cái, hướng sau lưng cự hạt chém tới, vừa nhìn hai đạo công kích này hẳn là uy năng bất phàm, cự hạt ánh mắt chuyển một cái, cũng không tùy ý để công kích này đụng thân nữa.

Hai con cự kiếm hướng vừa nhấc, bịch một tiếng, đem Lang Nha Bồng uy năng không nhỏ kia rung lên mà bay, mà lúc mọi người cho là trường kiếm màu bạc của Diệp Phi sắp đắc thủ, cái đuôi thật dài của cự hạt chợt hướng trường kiếm một chuyển, bịch một tiếng, trường kiếm màu bạc bị đánh rơi một bên.

“Lâm sư đệ, mau mau khởi động trận pháp!” Đinh Trữ vội vàng phân phó nói.

Nghe vậy, thiếu niên họ Lâm gật đầu một cái, cũng nữa không còn vẻ tự tin như lúc trước nữa, trong mắt cũng là một vẻ ngưng trọng.

Hai tay pháp quyết biến đổi không ngừng, ngay sau đó hướng cấm chế màn hào quang trung tâm một điểm, ông một tiếng, màn hào quang bên trong quất khỏi từng trận màu trắng tiêu phong, phốc phốc, từ mặt đất phun ra ra năm đạo cột sáng lớn bằng thùng nước lớn.

Năm đạo cột sáng màu sắc khác nhau, trên đó lôi hồ lẫn lộn không ngừng, hướng giữa không trung tụ hợp một chút, chính là hướng phía cự hạt đánh đi.

“Động thủ, thành bại ở chỗ này một kích, nếu là thất bại, bọn ta mau rút lui, ngàn vạn không thể ham chiến.” Đinh Trữ vừa không chế bảo vật công kích, vừa quả quyết hô.

Nếu như phối hợp đại trận lực không cách nào chém chết, hoặc là trọng thương chỉ cự hạt này, đây cũng là đại biểu mọi người căn bản không có khả năng chém chết cự hạt, nếu không mau bỏ chạy, lưu lại tiếp tục chiến, nói vậy có thể mảnh xương cũng chẳng còn.

Ừng Ừng!

Một tiếng bạo vang kinh thiên động phát ra, mọi người trong lúc mơ hồ nhìn thấy cự hạt phún khạc ra một đạo cột sáng kim sắc, ngay sau đó toàn bộ đại trận bên trong hóa thành trận trận huyết lệ, làm cho mọi người không thể cảm ứng rõ hư thật, chỉ có thể không chế bảo vật ở bên trong công kích lung tung.

Bịch một tiếng!

Đang lúc này, màn hào quang cảm chế màu vàng ở một trận vận vẹo cực độ biến hình, sau đó chợt âm ảm mà rách ra, thấy vậy, mọi người không khỏi mặt liền biến sắc, thân hình bắt đầu chậm rãi lui về phía sau, nhưng không có thấy rõ cự hạt sống hay chết, vẫn không có chạy trốn.

Cứ như vậy, mọi người từng cái một sắc mặt ngưng trọng, cũng không dám thở mạnh một cái, thận trọng nhìn chăm chăm chỗ trung tâm, chờ đợi kết quả.

Bá một cái, đang lúc này, còn không đợi quang hà chỗ trung tâm tan hết, chợt lần nữa bộc phát ra vạn đạo kim mang, từng cỗ khí tức kinh khủng, làm người ta hít thở không thông ba động tán ra, một thân pháp lực vận chuyển không linh.

Kèm theo kim mang nhanh chóng lan tràn, trong khoảnh khắc liền giống như đem mọi người vây trong một cái lồng, không khỏi làm cho mọi người hai mắt nhắm lại, ngay cả thân thức cũng bị khí tức hỗn loạn kia ba động ảnh hưởng không cách nào tra rõ hư thật.

“A, sư huynh cứu mạng!”

“Cứu ta” từng tiếng thê lương hoảng hốt truyền ra!

“Không tốt, chúng ta mau rút lui.” đang lúc này, trong tai mọi người dồn dập truyền tới tiếng la của Đinh Trữ, mà cũng không cần Đinh Trữ phân phó, những người này cũng là bắt đầu chung quanh loạn cước, thoát đi khỏi chỗ kim hà bao phủ kia, hướng địa phương lúc trước ước định chạy đi.

Giờ phút này chuyện có liên quan đến tánh mạng, đừng nói là đồng môn, cho dù là thân huynh đệ, đều không nhất định quản được đây, cứ như vậy, không để ý tới những người khác gào thét, từng cái một, chân đạp phi hành pháp khí, nhanh chóng phi độn đi.

Diệp Phi đứng ở trên phi hành pháp khí, hướng nhìn chung quanh một chút, không khỏi nhướng mày, vốn là hơn mười người đồng hành, hôm nay trốn ra được đích bất quá đếm được chỉ năm ngón tay, trong lòng không khỏi một tiếng thở dài.

“Di?”

Đang lúc này, Diệp Phi chợt khước mắt giặt mình, lại không nhìn thấy Thân ảnh của Lê Nhu, mà đang Diệp Phi nghi ngờ tìm kiếm, chợt nghe Nguyệt Nhi có chút thương tâm thút thít nói: “Đinh Trữ sư huynh, Lê Nhu sư muội bị trọng thương, nàng không có chết, ta muốn đi cứu”

Lời còn chưa nói hết, Nguyệt Nhi liền bị Đinh Trữ một chưởng đánh ngất xỉu, Đinh Trữ sắc mặt tối sầm lại đích thở dài, ngay sau đó không do dự nữa mang theo Nguyệt Nhi hướng nơi xa bay đi. Mọi người cũng là về mặt bất đắc dĩ.

Diệp Phi sắc mặt đấu tranh một hồi, ngay sau đó nhướng mày, tựa hồ như hạ xuống quyết định gì đó, thân đảo một cái, hẳn là hướng Khôi Nguyên Hạt bay lại.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86: Ngất đi

Một con cự hạt thân cao hơn mười trượng, quanh thân vết thương đầm đìa, nhìn qua chật vật không chịu nổi, đang huy động cái hai cái răng kiếm to lớn, hướng đạo thân ảnh yếu điệu trước người hung hăng đập tới.

Thấy vậy, thân ảnh yếu điệu mặt lúc nào cũng tươi cười đùa cợt mọi người, nay biến sắc, không chế một khối Hồng Lăng ở giữa không trung chật vật ngăn cản, mặt thấy sẽ không chịu được, đây cũng là do cự hạt người bị thương nặng, một thân thực lực giảm xuống hơn phân nửa, nếu không tiêu diệt nhân loại nhỏ yếu trước mắt này, căn bản không phí chút sức lực đây.

Bất quá cho dù là như thế, thực lực cự hạt này, cũng không phải là thiếu nữ này có thể ngăn cản được, huống chi, thiếu nữ này một cái chân đã bị thương, tựa hồ chống đỡ cái thân thể đứng thẳng cũng cực kỳ khó khăn.

Chủ yếu nhất là, cự hạt không có cho thiếu cơ hội thở dốc chút nào, thiếu nữ tâm lý rõ ràng, chỉ cần mình thoáng phân tâm, hoặc là rút lui đi pháp lực ngăn cản, không chế Hồng Lăng chạy trốn, liền sẽ bị đập một cái chí mạng đấy.

Cứ như vậy, thiếu nữ đứng ở dưới đất, ánh mắt sợ hãi nhìn thi thể đồng môn chung quanh, lộ ra ánh mắt không cam lòng, trên mặt tái nhợt, treo đầy vẻ tuyệt vọng.

Phốc, thiếu nữ một ngụm máu tươi phun ra, cũng là kiên trì không nổi nữa, vô lực ngồi trên mặt đất, giữa không trung Hồng Lăng bị rung lên mà bay,

ngay sau đó, liếc mắt nhìn hai cái cự kiếm nhanh chóng rơi xuống, hai mắt nhắm lại, thân hình khẽ run lên, chuẩn bị tiếp nhận cái số phận nhỏ yếu này, thể giới này là như vậy. Không đủ thực lực a. Ngay lúc hai cự kiếm chuẩn bị đoạt lấy sinh mạng nhỏ bé của thiếu nữ. Chợt.

Bành, một tiếng bạo vang!

Thiếu nữ thân thể mềm mại rung lên, nhưng cảm giác mình không có bị vỡ trũng, chợt hai mắt mở một cái, đang nhìn thấy một đạo hồng mang, đem hai cái cự kiếm đẩy lui một chút, còn không đợi thiếu nữ phản ứng kịp, sau lưng chợt truyền ra một ngọn gió thanh.

Ngay sau đó, chính là một đôi bàn tay ấm áp, từ phía sau lưng đem mình ôm lấy, nhắc bổng lên, chỉ thấy người nọ dưới chân bạch mang cuồng nhanh chóng, ôm mình cấp tốc bắn ra.

Đây hết thảy phát sinh quá mức đột ngột, thậm chí thiếu nữ ngay cả cơ hội quay đầu lại đều là không có, cứ như vậy có chút hơi ngẩn ra, chợt thấy kia cự hạt một tiếng rít giận dữ, thân hình về phía trước một hướng.

Vèo một tiếng, thiếu nữ cảm giác thân thể mình, bị hướng phương xa ném ra, nhưng cuối cùng cũng là nhẹ bổng rơi trên mặt đất, hiển nhiên là có pháp lực gia trì ở trên người mình.

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh màu trắng ngăn ở trước người mình, khổng lồ giữa không trung một đạo Tàn Nhận đỏ như máu, hướng một con mắt to lớn của cự hạt bắn nhanh đi.

“Yêu nữ, còn sống thì cũng nhanh chạy, ta cũng không ngăn nó được quá lâu đâu.” thanh âm quen thuộc, truyền vào trong lỗ tai thiếu nữ, nhìn thấy nửa khuôn mặt thiếu niên quen thuộc kia.

Giờ khắc này, thiếu nữ chợt có chút sững sốt, hai mắt si mê nhìn tên thiếu niên, khoe miệng nhẹ mơn, cũng không biết đang suy nghĩ gì, thậm chí quên mất thiếu niên vừa nói gì, nhìn thiếu niên trước mặt phảng phất cao lớn ngày thường rất nhiều.

Thiếu nữ này, chính là bị cự hạt làm trọng thương chưa kịp thoát đi, Lê Nhu, mà tên thiếu niên kia, dĩ nhiên là Diệp Phi, vừa chạy tới kịp.

Bịch một tiếng, cự hạt thu hồi cái răng kiếm, đem Tàn Nhận màu đỏ kia ngăn trở lại, nhưng là để lại một đạo vết thương sâu hoắm, hiển nhiên không ngờ tới tàn nhận đỏ như máu kia lại có uy lực như thế.

Mà lúc này Lê Nhu tựa hồ phục hồi tinh thần lại, vội vàng lấy ra mấy bình đan dược, cũng không biết đan dược gì nuốt cả vào, ngay sau đó, hai mắt nhắm lại, trên mặt hẳn là xuất hiện một tia ửng đỏ không bình thường, hiển nhiên là phục đan dược được tính cao, có lẽ là đan dược tạm thời đề cao pháp lực, nhưng một loại tác dụng phụ cực lớn, đối với thân thể tổn thương cũng là không nhỏ.

Cự hạt há mồm một phún, trong miệng bắn ra một đạo cột sáng hướng Diệp Phi đánh đi, thấy vậy, Diệp Phi khoe mắt giật giật, một tay bấm quyết, dưới mặt đất một trận vận vạo biến hình.

Vèo một tiếng, thân ảnh Diệp Phi biến mất không thấy.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, đạo cột sáng kia đánh trên mặt đất lúc trước Diệp Phi dựng thân, mặt đất nổ tung tạo ra cái hố lớn, mà Diệp Phi thân ảnh, là ở kế bên miệng hố đất trổn ra, nhưng sắc mặt so với lúc trước cũng là tái nhợt hơn, nhìn dáng dấp hẳn là bị chấn động.

Mà trong nháy mắt Diệp Phi mới vừa xuất hiện, một quả gai nhọn màu vàng bắn nhanh ra, hướng đỉnh đầu Diệp Phi đỉnh đầu, Diệp Phi căn bản không có phòng bị, đang suy nghĩ tránh né cũng là không kịp, hộ thể linh quang chợt lóe, tụ lực chuẩn bị xuất ra Tụ Linh Chỉ ngăn cản.

Bá một cái, một khối Hồng Lăng chợt xuất hiện ở trên đỉnh đầu, đem cái gai nhọn ngăn cản lại một chút, cùng lúc đó, Lê Nhu có chút khập khểnh đi tới trước Diệp Phi.

“Cẩn thận cái đuôi nó phát ra gai nhọn, mới vừa rồi chính là vật kia đã thương ta, tuy nói uy lực không lớn, nhưng là tốc độ rất nhanh, làm người ta khó lòng phòng bị.” Lê Nhu mặt cẩn thận về nói.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, nhưng hai mắt cũng là chú ý động thái của cự hạt, không dám buông lỏng chút nào.

“Người lại tới làm gì, người đi trước, ta có biện pháp ngăn trở nó một cái, yên tâm, ta có độn thuật có thể chạy ra được.” Diệp Phi cũng không quay đầu lại nói.

“Không được, phải đi liền cùng đi, người tới cứu ta, ta làm sao có thể đi một mình? người xem ta làm sao làm được?” Lê Nhu nói như đinh chém sắt.

Nghe vậy, Diệp Phi cảm thấy trong lòng ấm áp, nhướng mày nói: “Chúng ta muốn chạy trốn, sử dụng phi hành pháp khí lúc này là không được, ở giữa không trung không có gì che chắn, nó phún ra cột sáng nếu là đem phi hành pháp khí đánh rớt, ngã xuống cũng chết.

Cho nên, chỉ có thể dựa vào độn thuật chạy trốn, người vừa không có đặc thù độn thuật, lưu lại cũng là vô dụng, lại vướng chân ta, yên tâm, thời khắc mấu chốt, ta sẽ nhường tiểu Thanh đi ra giúp một tay.”

Diệp Phi nói xong, thấy Lê Nhu như cũ không động đậy, vừa muốn mở miệng mắng cho to đầu, chỉ thấy cự hạt thân hình vừa động, một con cự kiếm trên mặt đất đảo qua.

Diệp Phi giờ tay lên hướng giữa không trung một chút, tàn nhận màu đỏ chột lóe, một cái xuất hiện ở trên cự kiếm, ngăn cản xuống.

Cùng lúc đó, cự kiếm khác tự trên cao hướng về phía hai người vỡ một cái, Lê Nhu liền không chế Hồng Lăng ngăn cản lại, nhưng là có chút cố hết sức.

Bá một cái!

Cái đuôi cự hạt đuôi một cái, một cái từ giữa không trung hướng hai người lao tới, Diệp Phi thần sắc hơi động, một tay bấm quyết, ngay sau đó hướng cái đuôi cự hạt một chút.

Một trận quỹ địa bạo động truyền ra, bá một cái, một đạo cột sáng màu trắng lớn bằng cổ tay, từ đầu ngón tay Diệp Phi đầu bắn ra, nặng nề đánh ở trên đuôi cự hạt, làm cho thân hình cự hạt rung lên, hí một tiếng sau, đuôi cự hạt lúc này một chấn mà quay về.

“Quả nhiên bị thương không nhẹ!” Diệp Phi thăm thẳm trong miệng liếc một cái, một tay với lấy cánh tay Lê Nhu, định hướng nơi xa chạy trốn.

“Phốc” đích một tiếng!

Một đạo cột sáng kim sắc lúc này từ trong miệng cự hạt một phún ra, hai người như sớm có phòng bị, thân hình cấp tốc hướng hai bên tránh đi, mà thấy kích này không ngăn cản được, cự hạt hai mắt lam mang chột lóe, phảng phất biết Diệp Phi khó dây dưa, chuẩn bị đối phó Diệp Phi trước, thân hình một động, một cái chân trước sắc bén, hướng sau lưng Diệp Phi đâm tới.

Thấy vậy, Diệp Phi một thân, hộ thể linh quang chột lóe, nhưng chẳng qua là đã hơi chậm, chính là cảm thấy hộ thể linh quang bị xuyên thấu, cảm giác cái chân sắc bén hướng lồng ngực mình đâm tới.

Cùng lúc đó, đỉnh đầu ác phong bất thiện, cái đuôi cự hạt bị thương lần nữa phóng tới.

“Cẩn thận!” đang hợp lực chống cự cự kiếm, Lê Nhu dưới tình thế cấp bách quanh thân quang hà chột lóe, nhanh chóng đi tới bên cạnh Diệp Phi, tế xuất một mặt tiểu thuẫn che ở trước người.

Phốc nhất thanh muôn hừng, Diệp Phi chỉ thấy thân hình Lê Nhu, như điều đứt gãy bị đuôi cự hạt vỡ một cái mà bay, lại thay Diệp Phi đỡ một kích kinh khủng này.

“Yêu nữ!”

Một chi điểm ra, bịch một cái, Diệp Phi thì triển Tụ Linh Chỉ đem kia cái chân trước cửa cự hạt ngăn trở lại, ngay sau đó mặt đất một trận vụn vụn dưới, thân hình là biến mất không thấy, tất cả công kích rơi xuống mà vô ích.

Cùng lúc đó, bên người Lê Nhu lần nữa xuất hiện thân hình Diệp Phi, nhìn Lê Nhu khóe môi trào ra vết máu, trong tâm vừa động, nhẹ giọng nói: “Yêu nữ, ngươi, như thế nào?”

“Ngươi, mau chạy đi, cứ kệ ta, cảm ơn, ngươi...” lời còn chưa nói hết, Lê Nhu chính là một trận kịch liệt ho khan, sắc mặt cũng là càng thêm tái nhợt.

Đến giờ phút này, Diệp Phi càng thêm không cách nào bỏ lại Lê Nhu, dù sao lần này bị thương, cũng là vì mình mà đỡ một kích của đuôi cự hạt.

Mà đang lúc Diệp Phi chuẩn bị thả ra tiểu Thanh, để cho nó mang theo Lê Nhu đi trước, chợt cảm giác thứ gì đâm vào sau lưng, quanh thân pháp lực lúc này hơi chậm lại, trước mắt tối sầm, xụi lơ ở trên mặt đất.

Trước lúc hôn mê một khắc, nhìn thấy Lê Nhu đang lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn sau lưng Diệp Phi, ngay sau đó, chính là mất đi tri giác. (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Khốn cảnh

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi từ trong hôn mê cảm giác thân thể một trận tê dại, đầu óc mơ màng trầm trầm, nhưng ngay sau đó, tựa hồ là nghĩ tới điều gì, hai mắt đột nhiên mở ra.

Ánh mặt trời chói mắt làm hai mắt hép lại một cái, thích ứng một lát sau, mới thu tình hướng bốn phía vào trong mắt, nhớ trước khi hôn mê, Lê Nhu là đang ở bên cạnh mình. Chẳng lẽ là mình không có chết?

“Cái gì?” Diệp Phi sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, cả kinh.

Diệp Phi chẳng những không có chết, mà chỉ Khôi Nguyên Hạt lại chết, Thân hình Diệp Phi, như cũ té ở chỗ lúc trước hôn mê đi, dĩ nhiên, đó cũng không phải là nguyên nhân để cho Diệp Phi khiếp sợ.

Đang ở cách Diệp Phi không xa, một tên Bạch Phát Lão Giả ngồi xếp bằng, sắc mặt tái nhợt, trên người có một ít vết máu, hơi thở cũng không ổn định, nhìn qua là bị thương không nhẹ đấy.

Thân thể Lê Nhu, lẳng lặng nằm ở lão giả bên cạnh, không biết sống chết.

Diệp Phi nhìn một chút thi thể yêu thú kia, rồi lại nhìn Lê Nhu, cuối cùng, đưa mắt rơi vào lão giả trên người của, gương mặt lo âu, ngưng trọng, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ.

Tên lão giả này không phải là người ai khác, chính là Vạn Kiếm Các, Liệt Hỏa trưởng lão!

“a a, trúng Mê Nguyên Châm của lão phu, lại tỉnh nhanh như vậy, quả thật không tệ.” Liệt Hỏa trưởng lão hai mắt mở một cái, hướng về phía Diệp Phi cười lạnh nói.

“Là ngươi đã cứu chúng ta? Ngươi định làm gì? Không nên thương tổn nàng!” Diệp Phi hướng về phía Liệt Hỏa trưởng lão nói.

“Ha Ha, cứu các ngươi? đừng nói là nàng, hai người các ngươi lão phu cũng sẽ không bỏ qua ai hết, nhưng lại sẽ không thông khoái để cho các ngươi chết đi, tốt nhất là hảo hảo hành hạ các ngươi một phen.” Liệt Hỏa trưởng lão lạnh lùng nói.

“Là ngươi ở nơi đây giám thị chúng ta?” Diệp Phi chợt nhớ tới lúc trước, một mực có cảm giác bị người nhìn chằm chằm vào.

Nghe vậy, Liệt Hỏa trưởng lão khoe miệng giương lên, gật đầu nói: “Tiểu tử ngươi cũng không đàn, bắt quá, lão phu từ lúc các ngươi rời đi Thiên Nhai tông, chính là một mực đi theo các ngươi.

Nếu không phải là xem các ngươi nhiều người, lão phu sớm liền xuất thủ, nhưng cũng may có con nghiệt súc này xuất hiện, vừa hay lưu lại các ngươi.

Bắt quá, các ngươi đem con Khôi Nguyên Hạt này đánh cho trọng thương, cuối cùng cũng là tiện nghi lão phu, lần này thật đúng là nhất cử lưỡng lợi, chẳng những đem bọn ngươi bắt lại, còn chém giết được một con Kim Hạch kỳ yêu thú, tuy nói là bị thương nhẹ, nhưng hết thảy đều đáng giá!”

Diệp Phi nghe vậy, trong lòng khiếp sợ không thôi, thâm than cái Liệt Hỏa trưởng lão này thực lực cũng thật cao, lại có thể chém chết chỉ cự hạt, hai người mình rơi vào trong tay của hắn, chắc chắn sẽ không có kết quả gì tốt.

Bắt quá tuy nói người này bị thương, nhưng thực lực thực sự là Trúc Cơ đại viên mãn, coi như mình cùng Lê Nhu ở thời kỳ toàn thịnh, cũng không cách nào phản kháng, huống chi Lê Nhu còn không biết ra sao, mình càng là không phải đối thủ của lão giả này.

“Hắc hắc, tiểu tử, không cần nghĩ cách phản kháng, lão phu nghỉ ngơi một hồi, liền mang bọn ngươi trở về Vạn Kiếm Các, chỉ cần ngươi vừa đi, lão phu liền đem cô gái này giết, huống chi, ngươi cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của lão phu đấy.” tựa hồ nhìn thấu ý đồ Diệp Phi, lão giả như thế nói.

“Nghỉ ngơi một chút? xem ra, ngươi cũng là bị thương không nhẹ đi?” Diệp Phi hai mắt hí lại nói, nhưng là không có dám tùy tiện xuất thủ.

Nghe vậy, Liệt Hỏa trưởng lão thần sắc vừa động, ngay sau đó nở nụ cười lạnh, “Ngươi có thể thử một chút, liền biết lão phu đích thương thế như thế nào, nếu không có giết các ngươi, tự nhiên có biện pháp đối phó các ngươi, chẳng lẽ ngươi còn tưởng rằng chỉ bằng ngươi chính là Trúc Cơ trung kỳ tu vi, có thể ngăn cản lão phu?”

‘ho khan một cái!’ một tiếng ho nhẹ, từ trong miệng Lê Nhu truyền ra, đôi mi thanh tú vừa nhú chính là tỉnh lại, mở ra hai mắt có chút mê mang, nhưng khi nhìn thấy Liệt Hỏa trưởng lão bên cạnh, vội vàng giùng giàng đứng lên, như gặp quỷ lùi lùi lại phía sau, bản năng đi tới bên cạnh Diệp Phi, nhưng là cũng không có thấy Diệp Phi giật mình giống vậy, hiển nhiên là sớm biết tình huống như thế.

“Yêu nữ, ngươi thế nào? ta còn tưởng rằng ngươi chết rồi!” Diệp Phi nhìn Lê Nhu một chút, trong lòng như buông xuống một tảng đá thờ phào nhẹ nhõm.

Trên người của Lê Nhu dính từng tia máu, mặt tươi cười trở nên tái nhợt, trong mắt tràn đầy vẻ lo âu, thân hình tựa hồ có chút đáng vẻ vô lực, nhìn qua sờ sờ đáng thương. Nhưng ở Trong mắt Diệp Phi, cũng là có loại xinh đẹp khác thường.

“Không có chết cũng không xé rách gì nhiều, có lão giả này ở, chúng ta còn có thể được không?” Lê Nhu nhìn một chút Liệt Hỏa trưởng lão nơi xa, như thế nói, dung nhan tiêu tụy, lộ ra một tia nụ cười bất đắc dĩ.

“Ngươi không sao chứ? chúng ta kế tiếp làm sao bây giờ?” Lê Nhu hướng Diệp Phi dò hỏi.

Nghe vậy, Diệp Phi nhướng mày, tuyệt đối không thể bỏ tay chờ chết, nhưng trước mắt cho dù là cộng thêm Thanh Nguyên Mãng, Diệp Phi cũng là không có nắm chắc hai người có thể đồng thời chạy ra được.

“Ta không có sao, bắt quá, chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn, muốn chạy trốn rồi cơ hồ không có cơ hội.” Diệp Phi thấp giọng nói.

“Ha ha, không sai, bây giờ các ngươi thật đúng là một tia cơ hội cũng không có.” đang lúc này, Liệt Hỏa trưởng lão chợt một tiếng cười như điên, một

bàn tay duỗi một cái, ở kỳ đầu ngón tay chỗ, chợt thắm vào ra vài giọt chất lỏng màu đen, mặt đất mấy cây cỏ mới vừa một dính, lúc này khô héo đen sì, toát ra đặng đặng hắc khí, nhìn qua kịch độc vô cùng.

Ở Diệp Phi hai người, ánh mắt kinh ngạc nhìn Liệt Hỏa trường lão đứng lên, mặt vui vẻ.

“Tiểu tử, phải nói mới vừa rồi chính ngươi trốn chạy đi, còn có mấy phần hy vọng, nguyên tưởng rằng chém chết con yêu thú này sau, liền dẫn các ngươi trở về, không nghĩ tới yêu thú này trước khi chết làm cho lão phu trúng kịch độc, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là ở chỗ này vận công bức độc, lúc đó xác thực không cách nào phân tâm ngăn cản ngươi trốn chạy.

Bất quá bây giờ sao, các ngươi đang không có bất cứ hy vọng nào nữa, ngươi là ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, hay là để lão phu tự mình động thủ? dĩ nhiên, lão phu một khi động thủ, trước tiên đem cô gái này giết, sau đó sẽ bắt ngươi, trở lại Vạn Kiếm Các thật tốt hành hạ một phen. ha ha!” tựa hồ thấy được kết quả Diệp Phi bị hành hạ đến thảm thiết, Liệt Hỏa trường lão cười to một tiếng.

“Ngươi đi trước đi, lần này không cần lo ta, ta bây giờ cơ hồ không cách nào động thủ, pháp lực cũng còn không có khôi phục được bao nhiêu, ta tận lực kéo hãn một hồi.” Lê Nhu chợt hướng về phía Diệp Phi nói.

Diệp Phi không trả lời, mà là khẽ nhú mày tự suy tính cái gì, tâm niệm nhanh chuyển, tay áo bào run lên, vèo một cái, một con rắn nhỏ màu xanh dài chừng ba thước bắn nhanh ra.

Tuy nói mình cũng là pháp lực không có toàn thịnh, là không có chút phần thắng nào, nhưng vô luận như thế nào, Diệp Phi cũng không có thể cứ liên như vậy bó tay chờ chết đích.

“Ta sẽ không bỏ lại ngươi.” Diệp Phi nhàn nhạt nói một câu, ngay sau đó hai mắt híp một cái, nhìn một chút Liệt Hỏa trường lão phía xa.

Nghe vậy, Lê Nhu trong lòng ám áp, cảm động đích nhìn Diệp Phi một chút, trên mặt hãn là lộ ra một nụ cười ngọt ngào. “Cám ơn!” Lê Nhu nói xong, nghiêm sắc mặt, đôi mắt đẹp chuyển sang Liệt Hỏa trường lão.

“Ha ha, tốt cho một đôi khổ mệnh uyên ương, không trách ngươi ban đầu muốn chém giết đồ nhi ta, thì ra là cùng cô gái này quan hệ không bình thường, nhìn thấy nàng cùng Thắng Nhi ân ái, cho nên mới nổi lên sát tâm.

Hừ, nếu các ngươi không bó tay chờ chết, lão phu liền tự mình xuất thủ, ở trước mặt của ngươi, đem nữ nhân này giết chết, xem ngươi có năng lực gì phản kháng?” Liệt Hỏa trường lão một tiếng cười lạnh, ngay sau đó, oanh một tiếng, một thân khí tức mạnh mẽ bùng thả ra. (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Chiến Liệt Hỏa

Nhìn thấy dáng vẻ Liệt Hỏa trường lão lập tức sẽ động thủ, Diệp Phi cùng Lê Nhu hai người sắc mặt ngưng trọng, tiểu Thanh cũng là biến lớn hơn mười trượng lớn nhỏ, hướng về phía Liệt Hỏa trường lão nhe răng toét miệng, hai mắt thả ra lờ lờ hung quang.

“Chủ nhân, ngươi có nắm chắc đối phó hãn sao?” đang lúc này, tiểu Thanh chợt truyền âm nói.

Nghe vậy, Diệp Phi nhướng mày, hướng về phía tiểu Thanh truyền âm “Không có nắm chắc, nhưng cũng không thể nào bó tay chờ chết đấy, thế nào, ngươi sợ?”

Tiểu Thanh không nói gì, con ngươi cũng là tích lưu lưu trực chuyển, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

“Nga, thì ra là bên người có chỉ Tụ Hạch Kỳ trung cấp yêu thú, không trách dám cùng lão phu động thủ, nhưng ngươi cho là con nghiệt súc này, có năng lực ngăn trở lão phu? hừ!” nói xong, Liệt Hỏa trường lão một tiếng cười lạnh.

“Không cần nói nhảm, muốn bắt chúng ta, liền tự mình động thủ đi.” Diệp Phi mặt cẩn thận nhìn Liệt Hỏa trường lão, một tay đặt ở túi trữ vật bên hông.

“Hảo, lão phu sẽ để cho ngươi hối hận!” Liệt Hỏa trường lão ngừng nói, lúc này hai mắt híp một cái, nhưng còn không đợi động thủ, Thanh Nguyên Mãng chợt ngửa đầu, truyền ra một tiếng hí bén nhọn.

Giống như là rót pháp lực vào, thanh âm lúc này khuếch tán ra, hướng nơi xa truyền đi.

Thấy một màn này, ba người hơi sững sờ, nhưng chỉ qua mấy hơi thở, bốn phía truyền ra từng tiếng thú hống, mặt đất truyền ra từng trận thanh âm đồng đồng, tựa hồ đang có con vật khổng lồ gì, hướng nơi này chạy tới.

“ Đây là? ” Liệt Hỏa trưởng lão trên mặt thoảng qua một vẻ kinh nghi bất định, nghi ngờ nhìn chung quanh.

Diệp Phi tựa hồ là nghe tiểu Thanh nói cái gì, trên mặt chợt nổi lên một nụ cười quỷ dị, ha ha cười một tiếng nói: “ Lão quý, không biết là ngươi đủ sức chơi với mấy con Kim Hạch kỳ cao cấp yêu thú không?.

Hắc hắc, ngươi muốn bắt chúng ta? lần này chính ngươi cũng không chạy được đi. ” nói xong, Diệp Phi lấy ra trường kiếm màu bạc, chuẩn bị ngăn cản Liệt Hỏa trưởng lão chạy trốn.

Mà Lê Nhu nghe vậy, trong mắt cũng là thoảng qua vẻ vui mừng, đưa tay hướng nơi xa một chiêu, không chế trường lăng, trôi lơ lửng ở đỉnh đầu của mình.

“ Cái gì? Con nghiệt súc đáng chết! ” Liệt Hỏa trưởng lão hơi biến sắc mặt nói, chớ nói mấy con, một con Kim Hạch kỳ đích yêu thú mình cũng là không đối phó được đây.

“ đông đông đông! ”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Liệt Hỏa trưởng lão tựa hồ cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ của yêu thú, hơn nữa, còn không chỉ có một con, đều ở đây hướng nơi này chạy tới.

“ Ngươi cho là, các ngươi có thể ngăn được lão phu? hừ, nói không chừng, lão phu còn có thể nhân cơ hội đem tiểu yêu nữ chém chết ở chỗ này. ” vừa dứt lời, lão già lấy ra một thanh loan đao, sóng lưng có một hàng răng cưa, vừa nhìn sát khí nổi lên chắc hẳn chém qua không ít người.

Vèo một tiếng, loan đao rời tay, một chớp động hướng Lê Nhu bắn nhanh đi.

Thấy vậy, Lê Nhu không chế Hồng Lăng trên đỉnh đầu hướng loan đao vừa bay, bịch một cái, hai người chẳng qua là mới vừa tiếp xúc, Hồng Lăng chính là quang hà tối sầm lại, nhưng đang ở lúc chuẩn bị văng ra, một thanh trường kiếm màu bạc quang hà chợt lóe, nặng nề đụng vào trên loan đao.

Lão già Liệt Hỏa trưởng lão này không hổ là Trúc Cơ đại viên mãn đi, cho dù là Diệp Phi cùng Lê Nhu hai người hợp lực, cũng là một bộ miễn cưỡng ngăn cản, hơn nữa nhìn Lê Nhu thân thể mềm mại khế run, tựa hồ tùy thời cũng sẽ kiên trì không nổi.

“ Hừ! ” hừ lạnh một tiếng, lão già một tay bấm quyết, trong miệng nói lầm bầm, một thân áo bào không gió tự động, vù vù vang dội, ngay sau đó, bên người xông ra trận trận bụi khí.

Khí thể màu xám tro nhanh chóng ngưng tụ lại, trong khoảnh khắc, chính là biến thành một con quỷ vật dữ tợn, cầm trong tay một chuỗi cự phù màu xám, hướng Diệp Phi hai người một bổ đi.

Phốc một tiếng!

Một đạo cột sáng lớn màu trắng, ở trong miệng Thanh Nguyên Mãng phun ra, trực tiếp đánh ở trên thân thể quỷ vật, làm thân hình quỷ vật lao đảo một cái lui về phía sau mấy bước, một thân sương mù màu xám tro cũng là tiêu tán không ít.

“ Cái gì? cái này, Thượng Cổ Thánh Thú Bạch Hổ bổn mạng thần thông? làm sao có thể? ” thấy một màn này, Liệt Hỏa trưởng lão trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Mà đang ở lúc Lê Nhu cùng Diệp Phi hai người sắp không kiên trì nổi, lại một đạo cột sáng màu trắng chợt lóe ra, đánh ở phía trên loan đao của lão già, giúp hai người chia sẻ không ít áp lực, đem loan đao đẩy lui một chút.

“ đông đông đông! ”

Nơi xa, một con vật khổng lồ như tòa núi nhỏ, kéo thân thể nặng nề, đang hướng Diệp Phi nơi này tiến tới gần, thấy vậy, Liệt Hỏa trưởng lão mặt liền biến sắc.

Nhìn một chút nhưng lại không biết là yêu thú loại nào mà có thân thể khổng lồ như thế, lại nhìn Diệp Phi một chút, cuối cùng, đưa mắt rơi vào Thanh Nguyên Mãng trên người của.

Liệt Hỏa trưởng lão không ngờ rằng, cái này Thanh Nguyên Mãng lại có bọc này thần thông, tuy nói cũng không thể ngăn cản mình chém giết, nhưng để xử lý nhanh chóng thì không cách nào làm được liễu, dù sao Thanh Nguyên Mãng thần thông cũng rất khó dây dưa.

“ đông đông đông! ” mấy tiếng thanh âm trầm muộn, phảng phất như búa lớn đập vào ngực Liệt Hỏa trưởng lão, chẳng qua là xa xa cảm giác đã áp bức như vậy, xem ra không có cách nào đầu lại đây.

“ Hừ, coi như các ngươi may mắn, tiểu tử, lần sau xem ngươi còn vận khí tốt như vậy không. ” mắt thấy hôm nay coi như là không cách nào chém chết bọn họ, Liệt Hỏa trưởng lão ném xuống mấy câu dọa dẫm, vội vàng đích nhìn một chút thì thể Khôi Nguyên Hạch to lớn kia.

Một tay một chiêu, bá một cái, một mảnh hôi mông mông quang hà cuộn ra, hướng kia cự hạt cuốn lấy đi, nhìn ý tứ lão già này, hẳn là tính toán tiện tay thu hồi thì thể yêu thú rồi thoát đi nơi đây.

“ Tiểu Thanh, mau ngăn hấn lại! ” Diệp Phi vội vàng phân phó một tiếng.

Phốc một tiếng, một đạo cột sáng màu trắng đánh ở yêu thú thi thể trên, làm cho bốn phía màu xám tro quang hà tán đi, cuối cùng, Liệt Hỏa trường lão phóng tay vô ích.

“Ngươi? hừ!” thấy tiểu Thanh ngăn cản mình thu lấy yêu thú thi thể, Liệt Hỏa trường lão nổi trận lôi đình, Diệp Phi hai người, hôm nay có thể không giết, ngày sau còn dài, nhưng thi thể yêu thú này, mình nhất định phải mang đi.

Thân hình vừa động, lão giả hướng Khôi Nguyên Hạt chạy như bay, cùng lúc đó, chỉ nghe vèo một tiếng, Thanh Nguyên Mãng quanh thân thanh hà chọt lóe, hướng thi thể cự hạt kia bắn nhanh đi, vừa đứng chắn trước người Liệt Hỏa trường lão.

“Tốt, nghiệt súc!” Liệt Hỏa trường lão dưới con nóng giận, giờ tay lên hướng giữa không trung một chút, bá, con quỷ vật dữ tợn kia chọt quanh thân vũ khí lẫn lộn, hướng Thanh Nguyên Mãng một phác đi.

Thấy vậy, Thanh Nguyên Mãng thân thể ngất một cái, cái đuôi lớn cong một cái, nặng nề cùng quỷ vật kia đánh vào nhau.

Thừa dịp này, lão giả khước miệng gương lên, giờ tay lên cách không hướng thi thể cự hạt một trào, chọt, khước mắt giạt mình, quanh thân hộ thể linh quang chọt lóe, xoay người chính là đánh ra một đạo quyền ảnh.

Bịch một tiếng!

Một đạo cột sáng màu trắng lớn bằng cổ tay, đụng vào trên quyền ảnh, nổ tung ầm ầm một tiếng, vì vậy mà trì hoãn, thi thể cự hạt nhưng cũng là không có thu đến, Thanh Nguyên Mãng đem kia quỷ vật đánh bay đi sau, hướng lão giả một phác đi.

Mà lúc này, con vật khổng lồ kia cũng là tới đến phụ cận mọi người, ngửa đầu phát ra một tiếng như sấm gầm, chân sau giẫm một cái mặt đất, phát ra tiếng đồng đồng hướng mọi người chạy tới.

Cùng lúc đó, một hướng khác xuất hiện một con song thủ ma lang, đang lờm một đôi đỏ thắm hai mắt chạy trốn tới, hai con yêu thú này, một cái đều là tồn tại Kim Hạch kỳ.

Thấy tình cảnh như thế, Liệt Hỏa trường lão sắc mặt cuồng biến, tràn đầy vẻ không cam lòng nhìn thi thể cự hạt một cái. “Hừ, các ngươi chờ đấy, lần sau lão phu nhất định phải đem bọn ngươi rút hồn luyện pháp, để cho ngươi muốn chết cũng không thể.”

Vừa dứt lời, vội vàng một tay thu loan đao, chuẩn bị thoát đi nơi đây.

“Hừ, ta nói rồi, lần này tuyệt đối sẽ không để cho ngươi chạy mất đấy!” thấy lão giả cử động, Diệp Phi vội vàng phân phó Thanh Nguyên Mãng một tiếng, không chế trường kiếm hướng lão giả một chém đi.

Thấy vậy, Lê Nhu hẳn là không để ý ẩn họa, lần nữa nuốt một viên đan dược, sắc mặt liền trở nên đỏ ửng lên, pháp lực cũng là khôi phục mấy phần, giờ tay lên hướng về Hồng Lăng đang ở giữa không trung một chút, hướng lão giả lướt đi.

Mắt thấy hai con yêu thú đến gần, lại đang bị hai người cuốn lấy, nói không chừng thật muốn bỏ mạng ở nơi này, lão giả trên mặt lộ ra một bộ lấp cạp vội vã, ác độc nhìn Diệp Phi một cái, vội vàng không chế loan đao hướng hai món bảo vật ngăn cản đi.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Đấu trí

Bành, một tiếng bạo vang!

Lão giả đem bảo vật của hai người dễ dàng chặn lại, còn Thanh Nguyên Mãng lại là chắn ở trước thi thể cự hạt, trong mắt lóe lên một tia lấp cạp vội vã, miệng phun một mảnh vụ hải màu xanh da trời, hướng lão giả một cái lồng đi.

Thấy vậy, Liệt Hỏa trường lão không dám chậm trễ, giờ tay lên đánh ra mấy chục viên tiểu hỏa cầu, hướng vụ hải màu xanh da trời phô thiên cái cái địa bắn đi.

Phốc phốc phốc, âm thanh xuyên thấu phát ra, lửa hừng hực cháy, nhưng mới vừa cùng vụ hải tiếp xúc, lại trong nháy mắt ngưng đọng, mấy chục viên tiểu hỏa cầu bay tới đều là bị đóng băng rơi lộp bộp.

Bất quá, lão giả Liệt Hỏa này có vẻ cũng không quan tâm sẽ phá được mảnh vụn hải này, cần lại được một lúc đã hoàn thành mục đích.

Lúc này, dưới chân lão giả chẳng biết lúc nào đích xuất hiện một vật, quang hà lóe lên sau, bá một cái bay lên trên không, nhanh chóng thu hồi loan đao, liếc mắt một cái hai con yêu thú đang nhanh chóng chạy tới kia.

“Còn vọng tưởng ngăn lại lão phu? các ngươi cho chờ đấy, lần sau đừng để rơi vào tay ta. hừ!” nói xong, lão giả nhanh chóng hướng nơi xa phi hành đi.

Bá, nơi xa kia con Song Thủ Ma Lang hai mắt hồng mang chột lóe, hướng phương hướng lão giả đuổi theo.

Thấy vậy, Lê Nhu trên mặt có chút gấp gáp, muốn thi triển cái gì đó đi ngăn trở lão giả, tính toán đây đưa một phen, chờ đợi hai con yêu thú trợ thủ đến.

Nhưng lúc này, là bị Diệp Phi một tay ngăn lại, vội vàng bắt lại cánh tay Lê Nhu, đem hai món bảo vật thu hồi, hướng trên người Thanh Nguyên Mãng nhảy một cái đi, Thanh Nguyên Mãng còn lại là miệng khổng lồ một tờ, trong miệng lam mang một quyển, liền đem kia thi thể cự hạt thu nhỏ lại nuốt vào trong miệng.

“Thặng” một tiếng.

Thanh Nguyên Mãng quanh thân sáng lên, nhanh chóng hướng phía ngược lại bắn nhanh đi.

“Làm gì? chúng ta không đi đuổi theo lão giả kia sao? có hai trợ thủ như vậy, còn không nhân cơ hội lưu hẩn lại?” trên lưng Thanh Nguyên Mãng, Lê Nhu mặt nghi ngờ nói.

“Còn đuổi? không đi, chờ kia hai con yêu thú chạy tới, chúng ta liền mất mạng, tiểu Thanh, nhanh lên một chút, chờ bị bọn họ đuổi theo.” Diệp Phi vội vàng thúc giục.

“Cái gì? ý của ngươi là? cái này hai con yêu thú, căn bản không phải tới giúp chúng ta sao?” Lê Nhu mặt khiếp sợ nói.

“Hắc hắc, dĩ nhiên không phải, tiểu Thanh từ đâu có đồng bạn cao cấp như vậy chứ? kỳ chẳng qua là đưa tới mấy con yêu thú, hù dọa lão này, bất quá cũng chỉ sợ hẩn không đi.” Diệp Phi khoé miệng giương lên nói.

Nghe vậy, Lê Nhu liếc Diệp Phi một cái, lên tiếng nói: “Có thể không đi sao? ngay cả ta cũng bị các ngươi lừa, hơn nữa có coi như biết là giả, ai cũng không dám sẽ tiếp tục lưu lại đây.”

Một khi hai con yêu thú kia chạy tới, cái mạng nhỏ của mấy người chúng ta, sợ rằng đều phải lưu lại ở chỗ này, ngươi ngược lại giáo hoạt, ngày thường thật đúng là không nhìn ra, lặc lặc.”

Nghe Lê Nhu nói, Diệp Phi im lặng sờ sờ lỗ mũi, cười cười: “Có giáo hoạt, cũng chưa bằng ngươi được?” nói xong, Diệp Phi trở về nhớ lại ở Thiên Nhai tông, ăn qua không ít thiệt thòi.

Vù một tiếng, Thanh Nguyên Mãng chui vào rừng cây, mắt thấy khoảng cách hai con yêu thú khổng lồ càng ngày càng xa, cái này cũng may là con yêu thú cực kích tới truy kích, nếu không đổi con Song Thủ Ma Lang kia, sợ rằng đám người Diệp Phi cũng chưa có may mắn như vậy đấy.

“Ngươi? vẫn còn oán hận ta sao?” hơi trầm mặc liễu một hồi, Lê Nhu nhỏ giọng nói. Hai người đối diện ngồi xếp bằng, Lê Nhu hai mắt chăm chú nhìn Diệp Phi.

Nghe vậy, Diệp Phi là chân mày vừa nhú, ngay sau đó nhoen miệng cười, nhẹ giọng nói: “hắc hắc, lúc đó thật là rất oán hận ngươi.”

Lê Nhu nghe Diệp Phi nói, đầu tiên là sắc mặt căng thẳng, nhưng ngay sau đó, Diệp Phi tiếp tục nói: “bất quá đều đi qua rồi đấy, ta cũng không phải người không hiểu lý lẽ, huống chi ở Thiên Nhai tông lúc Liệt Hỏa lão quỷ đến tìm phiền toái, ngươi cũng vì ta mà vất vả nhiều.

Nếu không, có thể thật sự bị Không Minh trưởng lão đánh rớt hai cánh giới, hơn nữa lúc đang đối chiến cự hạt, ngươi cũng không phải là thay ta đỡ được một kích sao, hắc hắc.”

Nghe vậy, Lê Nhu tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười nói: “Ngươi là tới cứu ta đấy, chính là dù có chết, ta cũng sẽ không muốn nhìn thấy ngươi bởi vì ta mà bị thương, thật không có nghĩ đến, ngươi sẽ trở lại cứu ta.”

Hơi suy nghĩ chốc lát, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Dù sao ngươi cũng đã từng trợ giúp ta, cũng vì vậy đắc tội kia Liệt Hỏa lão quỷ đấy, thật ra thì trong khoảng thời gian này tiếp xúc, ta cảm giác ngươi cũng không có giống mặt ngoài đáng ghét như vậy.”

Nghe vậy, cái miệng nhỏ nhắn của Lê Nhu chu lên, liếc Diệp Phi một cái, nói: “Ta mặt ngoài thế nào mà đáng ghét như vậy? Người ta trêu chọc đều không phải là người tốt.”

“a a, ngươi trêu chọc Chu Nam thì sao, bất quá là nhìn có chút xiêm ninh, gương mặt ghét, nhưng ngươi ban đầu đối với ta lãnh ngôn lãnh ngữ, chúng ta tất cả đều là bởi vì thế mà hiểu lầm, xung đột sau này đều là từ đó.

Bình thời thoạt nhìn có chút điêu ngoa cay cú, nói vậy, phải chăng ngươi có ý giả vờ, ta hai lần xuất thủ cứu ngươi, ngươi mỗi lần cũng có thể nghĩ đến an nguy của ta, thậm chí không để ý bản thân thay ta chặn một kích, ta cũng là nhìn ra được, ngươi cũng không phải là làm người độc ác.

Chính là không biết, người vì sao phải làm ra một bộ yêu nữ. ” Diệp Phi cứng cỏi mà nói, nói ra nghi ngờ trong lòng.

Lê Nhu nghe những lời này, cũng là thờ dài, trầm mặc, gió mát vừa thổi, vài sợi tóc nhỏ theo gió bay lên, sắc mặt tái nhợt, như cũ không cách nào che kín dung nhan xinh đẹp.

Hồi lâu, Lê Nhu nhẹ giọng nói: “ Bởi vì, ta xem không quen bị người khác hí lộng, nhưng là không phản kháng được, người khác nhìn ta, đều là mang theo ánh mắt oán hận, ta cơ hồ không có gì bằng hữu.

Cho nên, từ nhỏ ta liền nuôi thành cái thói quen này, nếu đã không ai xem ta vừa mắt, vậy ta cần gì sợ người có vừa mắt ta hay không, nếu đều nói ta hư, vậy ta liền hư cho bọn hắn nhìn, ta cũng không cần người khác hiểu đây.

Ta thường xuyên ngăn người, cũng không nguyện ý thân với ai, trên mặt thủy chung mang theo mặt nạ dối trá, ta chỉ có thể giả bộ hư hơn, để cho tất cả mọi người cách xa ta. ”

Lê Nhu tựa hồ làm bầm lâu bầu tự nói, nói ra một ít tâm sự làm Diệp Phi không nghĩ tới, cô gái trước mắt lại như vậy nhu nhược, trong lòng lại ẩn giấu nhiều chuyện, không trách sẽ có như vậy tính tình.

“ Ai, nếu không cách nào sửa đổi, vậy thì thử tiếp nhận, hoặc là không tham dự trong đó, tự mình thấy tốt là được, dù sao có một số việc chúng ta là không cách nào thay đổi.

Không nghĩ tới, người lại có nhiều tâm sự như vậy. ” Diệp Phi thờ dài một tiếng, trong lòng không khỏi sinh ra một tia thương cảm.

“ Hắc hắc, ta cũng không biết vì sao, lại cùng người nói ra nhiều như vậy, người là người thứ nhất biết điều này, ta có phải hay không có chút cảm râm? ” Lê Nhu cười cười, như thế nói.

Diệp Phi vẻ mặt thành thật suy tính một chút, sau đó nặng nề gật đầu một cái, đổi lấy, cũng là Lê Nhu lờm một thật to xem thường.

Bá địa một tiếng!

Đang lúc này, Thanh Nguyên Mãng chợt chui ra khỏi rừng rậm, dừng ở bên ngoài Đoạn Thiên Nhai xa xa, nơi đây cơ hồ ngay cả dã thú bình thường cũng là rất ít xuất hiện.

“ Chủ nhân, ta phải nghỉ ngơi một chút? ” tiểu Thanh có chút cầu khẩn nói.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, cùng Lê Nhu nhảy xuống đất, trước giờ tay lên hướng về phía phụ cận mặt đất một chút.

Một màn quý dị xuất hiện, vốn là thổ địa bằng phẳng, hẳn là vụn vụn ngoại ngụy mấy cái, chỉ chốc lát công phu, dâng lên bốn đạo tường đất, mà ở trên tường đất, một tầng sáng màu vàng nhàn nhạt bao phủ, thoáng hiện ra.

Cứ như vậy, một tòa động phủ đơn giản, được Diệp Phi dựng tạm lên.

Liếc mắt nhìn Lê Nhu, Diệp Phi mỉm cười nói: “ Ủy khuất người một chút, chúng ta nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó lại lên đường, ta trước tiên ở bên ngoài bố trí một bộ trận pháp, vừa nói chuyện, Diệp Phi lấy ra mấy căn trận kỳ công việc lu bù lên.

Mà Lê Nhu nghĩ đến hai người cô nam quả nữ sống chung một phòng, khuôn mặt không tự chủ được đỏ lên, lại có chút bộ dáng xấu hổ, nhưng hơi một trấn tĩnh lại, còn là chui vào trong động phủ, giờ phút này vì nuốt chừng đại lượng đan dược, lực cản trả cũng là bắt đầu có dấu hiệu phát tác.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Âm áp cùng nguy cơ

“ Người thế nào? ” ở bên trong động phủ, nhìn sắc mặt Lê Nhu tái nhợt, toàn thân run lẩy bẩy, Diệp Phi có chút vội vã nói.

“ Ta không có sao, chẳng qua là lúc trước phục dụng được lực quá mức, trong cơ thể còn sót lại quá nhiều, có chút cản trở cùng tác dụng phụ thôi. ” Lê Nhu cắn chặt, hơi thở không ổn đều nói.

Diệp Phi tuy nói không có đích thân trải qua, nhưng lại cũng là nghe qua, một ít đan dược cực đoan tạm thời kích thích tiềm lực, cơ hồ đều có tác dụng phụ cực kỳ lớn, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, ai cũng sẽ không phục dụng loại ‘Cấm dược’ này đây.

Giống như trong truyền thuyết, bí thuật có thể trong thời gian ngắn tăng lên chiến lực, tăng cường pháp lực, tất cả đều là liệt vào hàng ‘cấm thuật’, một loại đều có tác dụng phụ rất lớn, thời gian cho phép vừa quá, nếu là không cách nào đánh bại địch nhân, cản trở ập tới, tác dụng phụ xuất hiện, sẽ không chiến mà bại, mặc cho người ta xề thịt.

Vô luận là cấm được hoặc là cấm thuật, đều là dùng để liều mạng, cho nên mới nói một khi qua thời gian cho phép, sẽ là cực kỳ thống khổ, thậm chí có người trực tiếp bỏ mạng ở dưới lực cản trở hành hạ.

“ừ hừ!” một tiếng thanh âm trầm thấp, từ trong miệng Lê Nhu phát ra, thân thể nhu nhược mềm mại khẽ run lên, một thân quần áo sớm bị mồ hôi ướt nhẹp, dính thật chặt vào trên người. Sợi tóc vương trên mặt cũng là trở nên ướt nhẹp, phối hợp tái nhợt mặt tươi cười, lại ẩn hiện phù dung xinh đẹp.

Nhìn trước mắt một màn, cộng thêm Lê Nhu thỉnh thoảng truyền ra tiếng khẽ rên, Diệp Phi chợt có chút miệng đắng lưỡi khô, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ kỳ dị, có chút không biết làm sao mới phải.

“Ta là thế nào? loại thời điểm này không nghĩ cứu người, làm sao sẽ……” Diệp Phi lắc đầu, trong lòng thầm mắng một tiếng, chế trụ cái loại ý niệm đó lúc trước trong nháy xuất hiện, tính toán hỗ trợ Lê Nhu điều chỉnh pháp lực trong cơ thể một chút, giúp chống cự được lực lưu lại cản trở.

Cứ như vậy, Diệp Phi đứng lên hình, hướng Lê Nhu đi tới……

“Ngươi, ngươi muốn, làm gì? Ngươi đừng tới đây!” Lê Nhu tựa hồ phát giác cái gì không đúng, có chút cố hết sức đích phun ra mấy câu không rõ lắm ý tứ, ngay cả ánh mắt cũng không mở ra, chẳng qua là thân thể mềm mại mất tự nhiên đích run rẩy một cái.

Nghe vậy, Diệp Phi có chút bất đắc dĩ dừng lại thân hình, chợt cảm giác không khí có chút lúng túng, cười khan nói: “Ngươi đừng hiểu lầm, xem ngươi như vậy chịu khổ, ta là tới giúp ngươi, ngươi yên tâm đi, ài!”

Nói xong, Diệp Phi khẽ thở dài, cũng tại Lê Nhu bên người, mà Lê Nhu cũng là xuất kỳ đang không có lên tiếng, cứ như vậy, ở nơi này loại vừa lúng túng, không khí lại có chút mập mờ, Diệp Phi nắm lên một bàn tay của Lê Nhu, đem pháp lực theo kinh mạch trên tay thâm nhập.

Mà trong sát na Lê Nhu bị Diệp Phi nắm bàn tay, đôi mi thanh tú hơi nhú, thân thể mềm mại như điện giật khẽ run lên, nhưng cảm nhận được nơi bàn tay truyền tới cỗ pháp lực, xua tan một tí được lực còn sót lại trong cơ thể, làm cho Lê Nhu cả người một trận thoải mái, lúc này trong miệng truyền ra một tiếng khẽ rên. “ừ hừ!” cái miệng nhỏ nhắn khẽ run.

Diệp Phi thấy vậy, tâm tình vừa mới vừa đề nén đi xuống, phảng phất lần nữa đốt lên, nuốt từng ngụm nước bọt, dù sao hai người đều là trẻ tuổi khí thịnh, có như thể biến hóa như thể ngược lại cũng là lẽ thường.

Mà đang ở Diệp Phi cố gắng không chế tâm tình, có chút khấn trương, bàn tay dùng một chút lực, Lê Nhu lúc này hé cái miệng nhỏ nhắn, hừ nhẹ nói: “ngươi, làm đau ta!”

Nghe vậy, Diệp Phi không khỏi một trận lúng túng, theo sau chính là tỉnh lại, lần này, hai mắt cũng là trở nên thanh tỉnh lại, trên mặt một bộ tỉnh táo, chậm rãi vận chuyển pháp lực sang người Lê Nhu.

Cứ như vậy, hai người, trong cái loại không khí vi diệu này, nghỉ ngơi ba ngày ba đêm, Lê Nhu mới từ trong thống khổ giảm bớt, một thân một mình nhắm mắt ngồi tĩnh tọa, từ từ khôi phục pháp lực.

Mà Diệp Phi cũng là ở phụ cận nhắm mắt điều tức, hai người sắc mặt cũng là so với trước mạnh hơn mấy phần, lại qua bảy tám ngày sau, Diệp Phi chợt giương đôi mắt.

“Rốt cục khôi phục không sai biệt lắm, xem ra, cũng nên rời khỏi đi.” thấp giọng ni non một câu, Diệp Phi quay đầu nhìn Lê Nhu một chút, không khỏi nường mảy, hồi tưởng lại mấy ngày nay tới tiếp xúc thân mật, cùng trải qua đủ loại nguy cơ.

Không biết từ đâu lúc bắt đầu, Diệp Phi đối với yêu nữ này, lại cảm giác không dậy nổi nữa điểm ghét đáy, thậm chí cảm giác hai người ở chung một chỗ rất ảm áp, đã thành làm một loại thói quen, nếu Lê Nhu gặp nguy hiểm, mình cũng là sẽ lo lắng.

Loại cảm giác này không biết từ đâu bắt đầu, hơn nữa Diệp Phi có cảm giác, tuyệt đối không thể để cho người khác tổn thương nàng, nếu không mình nói không chừng sẽ cùng liều mạng, bất quá, Diệp Phi cũng không phải là rất rõ ràng, loại cảm giác này là như thế nào sinh ra, có lẽ, là tình hữu nghị?

Cứ như vậy, vừa suy nghĩ miên man, vừa yên lặng chờ đợi Lê Nhu khôi phục!

……

“Phong Nguyên Khiếu, chúng ta xuất động bảy tám người, liền vì đối phó hai người? ngươi còn chuẩn bị nhiều hậu thủ, đây là không phải là có chút hơi cẩn thận quá? cho dù là Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, nói vậy chúng ta cũng là có thể chém chết đấy.” ở trên một mảnh đồng hoang vu, một tên nam tử mặt đen có chút khinh thường nói.

Ở bên cạnh nam tử, có chừng bảy tám đạo thân ảnh, không một cái không phải là Trúc Cơ kỳ tu vi, thậm chí còn có một lão giả Trúc Cơ hậu kỳ, mà một tên lão giả mặc áo ám ở trong đó, chính là Tiêu Dao Cốc Phong Nguyên Khiếu.

“Hừ, tiểu tử này mạng lớn, bên người còn có con yêu thú, chúng ta chỉ có thể ở nơi này mai phục, theo như Liệt Hỏa lão quỷ nói, yêu thú kia ở Đoạn

Thiên Nhai còn có thể gọi ra một ít đồng bạn, cho nên, chúng ta chỉ có thể ở bên ngoài Đoạn Thiên Nhai chờ. ” Phong Nguyên Khiếu như thế nói.

“ Lão phu không thêm đề ý những thứ này, chỉ cần chuyện thành, việc đã đáp ứng lão phu, ngươi đừng quên là được, bắt quá, chúng ta ở chỗ này, thật có thể đợi đến hần? ” lúc này, lão giả Trúc Cơ hậu kỳ, nhướng mày nói.

Nghe vậy, Phong Nguyên Khiếu thần bí cười một tiếng, nói: “ hắc hắc, chỗ tốt đều là Liệt Hỏa lão quý ra đây, ta tự nhiên sẽ không quýt các ngươi, ta cũng không có nghĩ đến, hần đối với kia người này lại để ý như vậy.

Hơn nữa nếu trở về Thiên Nhai tông tổng cộng liền có hai con đường phải qua, tiểu tử kia từ nơi này đi, sẽ gặp chúng ta, nếu là từ cửa chính thẳng vào, sẽ gặp Liệt Hỏa lão quý, ngươi nói, hần sẽ còn có đường sống sao? ”

“ Liệt Hỏa lão quý, đối với hần lại yêu thích như vậy? hao phí nhiều như vậy, cần tới chúng ta xuất thủ? chẳng lẽ là trên người tiểu tử kia, có bảo vật gì? còn có, hần vì sao không tìm môn đồ của mình trợ giúp? ” lão giả như thế hỏi một câu.

Khóe miệng giương lên, Phong Nguyên Khiếu ánh mắt híp lại đứng lên, nhẹ giọng nói: “ Điểm này, chúng ta cũng không tất quan tâm làm gì, đem người chém chết, sau đó vô luận có cái gì, chúng ta cũng không có thể động đây.

Cuối cùng đem người giao cho hần, thù lao tự nhiên sẽ cho chúng ta, về phần không tìm môn đồ mình, có thể là lo lắng Vạn Kiếm Các Các Chủ phản đối chuyện này đi. ”

Phong Nguyên Khiếu nói xong, mọi người gật đầu một cái, chỉ có Phong Nguyên Khiếu, trong mắt tinh quang lóe lên, có chút cười lạnh nhìn mọi người, trong lòng không khỏi âm thầm mắng.

“ Liệt Hỏa lão quý, là muốn mượn đao giết người, chúng ta đem tiểu tử kia giết sau, hần nhất định sẽ chuyển tay đem chúng ta toàn bộ đánh gục, lấy được tất cả chỗ tốt, lại không cần lấy ra nửa điểm thù lao cùng chúng ta giao dịch.

Hơn nữa, còn có thể tránh được Thiên Nhai tông truy cứu, ngươi, cái lão quý này ngược lại tính toán thật hay, nếu không, ngươi sao lại không tìm người của mình đi? bắt quá, ngươi có chút quá khinh thường Phong Nguyên Khiếu ta, hắc hắc. ” trong lòng cười lạnh nghĩ đến, ngay sau đó, Phong Nguyên Khiếu nhìn một chút nơi xa, khẽ nhíu mày, tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì đó.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Vận cút chó

Ánh sáng mặt trời rạng rỡ, gió nhẹ khẽ lay!

Bầu trời, trên một mảnh rừng trúc, trắng nhợt, hai đạo thân ảnh, ngồi xếp bằng ở trên một món phi hành pháp khí tròn tròn, hướng phương hướng Vô Hoa trấn bay đi.

Thân ảnh màu trắng chính là một tên thiếu niên, da hơi đen, ánh mắt dần dần, hai mắt nhìn về phía trước, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Tên còn lại, là một hoàng y thiếu nữ, da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, một đôi con ngươi linh động tinh quang lóe lóe, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ mằn, nhìn qua có chút nghịch ngợm khả ái.

Chính là nghi ngại hơn một tháng lâu, Diệp Phi, cùng Lê Nhu hai người trở về.

Giờ phút này hai người, một thân hơi thở đã sớm khôi phục bình thường, nhìn Diệp Phi một chút, Lê Nhu hai mắt một cong, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ở trên mặt ít đi mấy phần điều ngoa, nhiều hơn mấy phần điềm tĩnh.

“ Diệp Tuyên, chúng ta không trở về tông môn sao? ” Lê Nhu nhẹ giọng hỏi liểu một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi lắc đầu cười nói: “ Bây giờ đi về, sợ rằng sẽ tự chui đầu vào lưới, chúng ta trước chờ thêm một đoạn thời gian, nếu như Liệt Hỏa lão quý thật có nhẫn nại như thế, vậy ta liền không có biện pháp. ”

“ Hắc hắc, ngươi ngược lại cẩn thận, làm sao ngươi biết, hần nhất định sẽ mai phục chúng ta? ” Lê Nhu lộ ra một bộ vẻ kinh ngạc, thở khí như lan nói.

“ Ta cũng chỉ là đoán đây, lão quý kia có thể từ Thiên Nhai tông một mực đi theo chúng ta, cho đến lúc chúng ta săn giết yêu thú tới hậu quan đầu, hần mới xuất hiện, có thể thấy được tâm cơ sâu sắc, chúng ta không thể không cẩn thận một hai. ” Diệp Phi hơi đánh giá, trả lời một câu.

“Ừ, đây cũng là không tệ, bất quá lúc trước cũng nhiều thua thiệt hẳn trúng phải kịch độc của Khôi Nguyên Hạo, ta với ngươi mới may mắn một chút. Dĩ nhiên, còn may mà ngươi cùng tiểu Thanh thông minh đem lão giả hù chạy.” Lê Nhu cười khanh khách nhìn Diệp Phi một chút, có chút tán dương nói.

Hai người ta nói nói đùa cười, đi tới Vô Hoa trấn. Diệp Phi quen đường đi tới Tự Duyên Khách điểm, mượn hai gian phòng, ngay sau đó hai người hướng trong trấn chuyển đi, Diệp Phi xem một chút có thể hay không hỏi thăm phong thanh gì.

Để cho Diệp Phi thất vọng là, mặc dù mọi người bị yêu thú tập kích tứ tán, nơi này cũng không có nghe được một chút phong thanh. Bất đắc dĩ, Diệp Phi thay đổi bán một ít pháp khí vô dụng, mua một ít đan dược có ích với Trúc Cơ kỳ tu luyện, chính là cùng Lê Nhu trở lại chỗ ở.

Bên trong gian phòng, Diệp Phi ở trong phòng, ngồi xếp bằng ở mép giường, hai mắt xuất thần nhìn nơi xa, trong đầu thỉnh thoảng hiện ra một đạo thân ảnh yếu ớt. Khóe miệng nâng lên nụ cười thần nhiên.

Một lát sau, kỳ hai mắt một ngưng, thần sắc chợt có chút nghiêm nghị đứng lên, lầm bầm: “cũng không thể vĩnh viễn không trở về tông môn, đã như vậy, liền phí chút thời gian lượn quanh trở về đi thôi. Để tránh đụng phải Liệt Hỏa lão quỷ.”

Hơi tự suy tính, khẽ lắc đầu một cái, có chút tiếc hận nói: “Ai, đáng tiếc kiện pháp bảo Tàn Nhận kia, nhất định là lúc ta hôn mê. Bị kia Liệt Hỏa lão quỷ lượn đi.

Bất quá, hôm nay đem cái Khôi Nguyên Hạo thu vào tay, cũng không coi là bị thua thiệt, vừa đúng lúc muốn dùng đến yêu hạch cao cấp, hơn nữa, còn là Kim Hạch kỳ yêu hạch, lấy cái này luyện chế đan dược, nhất định sẽ tăng cường uy lực Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp không ít, đến lúc đó, tu luyện Phi Hành Áo Ảnh phi độn thuật, cũng càng thêm dễ dàng một chút đi.”

Vừa nói chuyện, Diệp Phi chợt cười một tiếng, Liệt Hỏa lão quỷ ngược lại giúp mình một hồi, chẳng những thật cứu hai người mình một mạng, còn giúp giúp mình lấy được Kim Hạch kỳ yêu hạch, đoán chừng Liệt Hỏa lão quỷ đầu đang bốc khói đây.

Hơi suy nghĩ chốc lát, Diệp Phi đi lấy ra một quả thủ trát, chính là bắt đầu nghiên cứu. Mà trải qua lần sinh tử ma luyện này, Diệp Phi cảm giác bình cảnh Trúc Cơ hậu kỳ, tựa hồ cũng là có buông lỏng ra một ít.

.....

Tự Duyên Khách điểm, bên trong tĩnh thất, Lê Nhu hai tay nâng hương tai, hai mắt xuất thần, thỉnh thoảng lộ ra mỉm cười ngọt ngào, thỉnh thoảng như mộng, chu cái miệng nhỏ nhắn, trong đầu, thỉnh thoảng hiện ra một thân ảnh bạch y, luôn có thể giải cứu mình trong lúc nguy nan.

Tuy nói nhìn qua cũng không đẹp trai, nhưng khí chất độc hữu, cùng với thiên phú tu luyện kinh người, thậm chí nhìn qua có chút ngốc bản thân ảnh thiếu niên, chiếm cứ trong đầu Lê Nhu.

Chỉ chốc lát công phu, Lê Nhu tựa hồ nghĩ tới điều gì, chợt sắc mặt tối sầm lại, thần sắc có chút ngưng trọng.

“Cũng không biết, kia tên sứ giả kia đã đi hay là không đi a, ai!” ngừng nói, Lê Nhu có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

.....

Hơn một tháng sau, Diệp Phi không chế phi hành pháp khí, cùng Lê Nhu hai người rời đi Vô Hoa trấn, hướng Thiên Nhai tông phương hướng lên đường.

“Thế nào, bây giờ không sợ bị người chặn đường nữa?” Lê Nhu khẽ mỉm cười nói.

“Hắc hắc, cũng không có biện pháp, chúng ta cũng không thể cứ đợi nơi này cả đời được.” Diệp Phi nói xong, có chút thần bí cười một tiếng.

Nhưng hai người phi hành hơn một tháng sau, Lê Nhu không khỏi có chút nghi ngờ, nhẹ giọng nói: “cái phương hướng này, giống như không phải là Thiên Nhai tông sơn môn đi?”

“Không sai, đây là một cái đường lui, có thể đi vòng qua, chính là tốn nhiều một ít ngày giờ, xuyên qua dãy Vân Vụ Sơn, trực tiếp đi vòng qua trước sơn môn.” Diệp Phi trả lời.

“Nga, ta thế nào chưa nghe nói qua? ngươi là thế nào biết này con đường này đây?” Lê Nhu có chút ngoài ý muốn hỏi lại.

“Ai, ta với ngươi nhưng là bất đồng, chúng ta vốn là đệ tử ký danh, cũng phải thay phiên đã làm nhiệm vụ tuần tra, lúc ấy nhằm chán, sớm đem phụ cận dãy Vân Vụ Sơn chuyển một lần, giống như ngươi, đệ tử cao quý, căn bản không cần làm bực này nhiệm vụ.” Diệp Phi lắc đầu nói.

Nghe vậy, Lê Nhu che miệng cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “lạc lạc, nói như vậy ủy khuất, ngươi bây giờ cũng không phải là đệ tử chánh thức sao, còn là đệ tử nòng cốt, ngay cả ta sư phụ cũng thường tán thưởng ngươi.”

Lúc này, hai người đi tới ngoại vi dãy Vân Vụ Sơn của Thiên Nhai tông sơn môn sau, đôi mắt nhìn lại ngọn núi trùng điệp, phiêu tán trận trận chướng khí, mà này chướng khí cũng không phải là sơn môn trước cấm chế biến thành. Thiên Nhai tông đệ tử, bình thời là tuyệt đối sẽ không từ nơi này trải qua, thứ nhất là hao phí thời gian, thứ hai còn phải hao phí pháp lực xua tan chướng khí bốn phía.

“Đệ tử nòng cốt? ừ, gặp phải phiền toái, còn là muốn đem ngươi đẩy ra ngoài đây.” Diệp Phi nhớ lại trước, Không Minh trưởng lão muốn đánh rơi

mình hai cái cánh giới, vừa nói chuyện, Diệp Phi không chế pháp khí, đắm vào trong dây Vân Vụ Sơn.

“Không nhìn ra, ngươi còn rất thù dai.” Lê Nhu thân nhiên cười một tiếng nói.

Diệp Phi có chút không nói nên lời, vừa muốn mở miệng nói chuyện, chợt, sắc mặt biến đổi, vội vàng không chế phi hành pháp khí hướng một bên bắn nhanh đi.

Bịch một tiếng.

Một tầng hào quang màu vàng to lớn, bỗng nhiên xuất hiện ở bốn phía, thu thân không kịp, phi hành pháp khí một cái đụng vào trên đó, làm cho hai người lao đảo một cái đích suýt nữa ngã xuống.

“Ha ha, tiểu tử, ngươi quả nhiên từ nơi này vòng qua, cũng không uống công lão phu chờ ngươi đã lâu.” vừa dứt lời, màn hào quang màu vàng một trận vận vẹo biến hình, ngay sau đó, bảy tám đạo thân ảnh thoáng hiện ra. Trên người đều là dán một quả phù lục phát sáng màu vàng mờ mờ.

Người nói chuyện là một gã lão già, Lê Nhu thấy người này, lúc này sắc mặt căng thẳng. “Là ngươi? Phong Nguyên Khiếu?” giờ phút này đối mặt bảy tám tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ, thậm chí trong đó còn có một tên Trúc Cơ hậu kỳ, hơn nữa đứng phải cầm chế bốn phía, coi như là muốn chạy, cũng căn bản chạy không ra được, nhưng nếu là động thủ, Diệp Phi trong lòng rõ ràng, nhất định cũng là không có chút phần thắng nào, nghĩ tới đây, Diệp Phi không khỏi sắc mặt ngưng trọng.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Quỷ dị

“Tiểu Thanh, xem một chút ngươi có thể hay không phá vỡ đại trận cấm chế này.” Diệp Phi chẳng biết lúc nào cùng Lê Nhu rơi xuống đất, tiếng nói vừa dứt, bên trong tay áo bào bay vụt ra một đạo thanh mang, một quanh quần đi qua, biến thành một con măng xà màu xanh lớn hơn mười trượng.

“Phốc” một tiếng!

Một đạo sáng màu trắng bắn nhanh ra, bịch một tiếng đánh ở trên màn hào quang phía trước, toàn bộ đại trận hơi run một cái, kim quang sáng nhẹ lên, chính là khôi phục như lúc ban đầu.

“Cái này!” Diệp Phi hai mắt hí một cái, nếu tiểu Thanh cũng không thể phá vỡ, xem ra mình cùng Lê Nhu càng thêm không cách nào phá mở ra, nhưng nếu là như vậy, đối phó bảy tám Trúc Cơ kỳ tu sĩ, đó là căn bản không thể làm được.

“Ha ha, tiểu tử, ngươi không cần uống phí khí lực đi, cho dù là chúng ta không ra tay, các ngươi ba người hợp lực, không có hơn nửa ngày công phu, cũng căn bản không cách nào phá khai tòa trận pháp này đây.

Đây chính là Liệt Hỏa lão quỷ, ở trong Vạn Kiếm Các mượn ra ngoài, cho dù là Trúc Cơ kỳ đại viên mãn, cũng không có thể nào dễ dàng chạy trốn, dĩ nhiên, ngươi hoàn toàn có thể thử một phen, lão phu liền cho ngươi cái cơ hội, hắc hắc.” Phong Nguyên Khiếu khinh miệt nhìn Diệp Phi một cái, như thế nói.

Nghe vậy, Diệp Phi nhướng mày, tâm niệm vội chuyển, khẽ gật đầu, hôm nay xem ra, cũng chỉ có vận dụng U Minh Phệ Hồn Kiếm ném thử một phen, nhưng nắm chắc cũng không phải là rất lớn.

Huống chi nói, cho dù là thành công, mình cũng sẽ lập tức biến thành phế nhân, cơ hồ không còn cơ hội chạy trốn đi, hơi tính toán, Diệp Phi nhìn Lê Nhu một chút.

“Yêu nữ, một hồi ta muốn biện pháp phá vỡ đại trận, ngươi nhanh xông ra, không cần phải để ý đến ta. Ta tự có biện pháp chạy trốn đi.” Diệp Phi nghiêm sắc mặt nói.

“Không, ta sẽ không một mình chạy trốn đây, hy vọng lời như vậy. Sau này không nên nói nữa, có cái gì khó khăn, ta sẽ cùng ngươi cùng nhau đối mặt, đây là quyền lựa chọn của ta.” Lê Nhu một bộ khẩu khí kiên quyết ngẩng đầu nói.

Biết tính tình Lê Nhu, Diệp Phi trái lo phải nghĩ, cho dù là tính toán suy nghĩ, cũng không có nghĩ ra một cái biện pháp có thể chạy đi. Cho dù là tạo một cái cơ hội, cũng là nhất thời không nghĩ ra.

.....

“Huyền Y sư đệ, Diệp Tuyên lâu như vậy còn chưa trở lại. Ta muốn để cho ngươi mang theo mấy người, đi Đoạn Thiên Nhai xem một chút, Liệt Hỏa lão quỷ cực kỳ thủ dai, để tránh ngoài ý muốn. Dù sao Diệp Tuyên cũng là tiềm lực không nhỏ. Nếu có thể an ổn, tận lực bồi dưỡng một phen.” Thiên Nhai Tông, bên trong Chủ điện, Không Minh trưởng lão chậm chậm nói.

Nghe vậy, Huyền Y trưởng lão như có mây, gật đầu nói: “Cũng tốt, vậy ta liền mang mấy người đi qua nhìn một chút, đúng rồi, Không Minh sư huynh. Lần này sứ giả, tại sao lại đợi lâu như vậy? trước kia không phải đều là cầm công phẩm đến liền quay trở lại sao?”

“Hắc hắc. Cái này khó mà nói, bọn ta không muốn tham dự mới tốt, nghe nói hán đang liên lạc chừng môn các phái, cũng không biết ở U Châu mưu đồ cái gì đó.” nói xong, Không Minh trưởng lão hai mắt hí một cái, một bộ suy nghĩ.

Huyền Y trưởng lão nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, cứ như vậy, hai người có chút trầm mặc.

.....

Dãy Vân Vụ Sơn, phía sau Thiên Nhai tông, bên trong một màn hào quang màu vàng to lớn.

Diệp Phi cùng Lê Nhu, hai người sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên là bị một ít thương thế, sắc mặt ngưng trọng đứng chung một chỗ, trên đầu lơ lửng bảo vật, trong mắt Lê Nhu lại là lộ ra một tia tuyệt vọng.

Bốn phía bảy tám tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ, mỗi người không chế bảo vật, cười lạnh nhìn hai người bên trong kia, tên lão giả Trúc Cơ hậu kỳ kia, còn là một mực không có xuất thủ.

Nhìn bốn phía từng đạo ánh mắt khinh miệt, một loại ánh mắt như nhìn người phải chết, nồng nặc từ vong hơi thở, dâng lên trong nội tâm hai người Diệp Phi, cho dù là mình, bây giờ cũng không tin có kỳ tích phát sinh, Diệp Phi hai mắt hí một cái, cho dù là không có cơ hội, cũng là muốn tận lực một cái, ngay sau đó một tay vỗ một cái bên hông, chuẩn bị lấy ra U Minh Phệ Hồn Kiếm.

Đang lúc này, Lê Nhu chợt bắt được một bàn tay của Diệp Phi, làm cho Diệp Phi sững sốt.

“Nói không chừng, hôm nay thật phải chết ở chỗ này đi, bất quá, ta muốn lưu lại phụng bồi ngươi.” phảng phất thấy được từ vong, Lê Nhu đích là gan chợt lớn lên, mỉm cười nói xong, mang trên mặt một loại thê mỹ.

Nghe vậy, đáy lòng Diệp Phi sinh ra một cỗ đau thương, phảng phất sau một khắc, hai người sắp phải chia xa, trong lòng đau đớn không dứt, nếu là bình thời, có thể sẽ không có cảm thụ bức này, nhưng ở từ vong trước mặt, trong lòng của hai người, tựa hồ là cùng cảm thụ, một ít lời chưa nói, cũng bị thôi thúc gấp gáp đi ra.

“Ngươi, không hối hận sao?” Diệp Phi hỏi một câu như thế, nhưng Lê Nhu cũng là không trả lời, chẳng qua là ngọt ngào cười một tiếng, hướng về phía Diệp Phi gật đầu một cái.

Sau một khắc, trong lòng Diệp Phi, tựa hồ tràn đầy hào tình vạn trượng, cho dù là mình lưu lại, cũng muốn giữ được tánh mạng của nàng, nghĩ tới đây, Diệp Phi hướng về phía Tiểu Thanh truyền âm nói: “Tiểu Thanh, một hồi ta nếu là phá vỡ đại trận, ngươi lập tức hộ tống nàng chạy đi, biết không?”

Tiểu Thanh trầm mặc hồi lâu, có chút không quá tình nguyện đáp lại một tiếng.

“Người này quả nhiên pháp lực hùng hậu, các ngươi sáu người hợp lực một kích, mà cũng bị bọn họ miễn cưỡng cản lại. Hắc hắc, lão phu tự mình xuất thủ xem một chút, hán rốt cuộc còn có thủ đoạn gì nữa.” lúc này, lão giả Trúc Cơ hậu kỳ kia tiến lên một bước, một thân khí tức mạnh mẽ đột nhiên bùng nổ ra.

Sau một khắc, một tay vừa nhấc, vèo một tiếng, một đạo lưu quang bắn nhanh ra, một quanh quần đi qua, đột nhiên ở giữa không trung biến thành một cái lá cờ nhỏ màu đen.

“Âm sát kỳ?” mọi người sắc mặt biến đổi, tựa hồ cái pháp khí này thanh danh không phải nhỏ. Ngay sau đó đều đem pháp khí thu hồi, tựa hồ đối với lão giả này có thể chém chết Diệp Phi, có lòng tin rất lớn.

Kế tiếp, Diệp Phi cùng Lê Nhu ánh mắt cũng thoáng một tia kinh ngạc, lão giả đánh ra một đạo pháp quyết, lá cờ nhỏ màu đen kia ánh sáng lóe lên, thể tích một cái tăng vọt tới hơn mười trượng, bốn phía trận trận hắc khí lượn quanh, làm người ta nhìn qua chỉ thấy một đoàn đen nhanh, thậm chí không nhìn thấy đại kỳ màu đen diện mạo như trước.

Một trận ông mình đi qua!

Mọi người chỉ cảm thấy bốn phía âm phong gào thét, đại kỳ màu đen toát ra đằng đằng hắc khí, một trận quỷ khóc sói tru truyền ra, trong khoảnh khắc, toàn bộ màn hào quang cầm chế bên trong, đều là biến thành một đoàn đen nhánh đưa tay không thấy được năm ngón, truyền ra hô hô tiếng gió.

Diệp Phi cùng Lê Nhu hai tay đan chặt nhau, lúc này tựa hồ là cảm giác khăn trương cũng biến mất đi một ít.

Đang lúc này, chỉ nghe giữa không trung chợt truyền ra từng trận bạo mình, từng đạo quỷ hào phát ra, phảng phất như đang thừa nhận thống khổ rất lớn, để cho người ta nghe rợn cả tóc gáy.

Ngay sau đó, Diệp Phi trong lúc mơ hồ nhìn thấy từng đạo lôi hồ, ở phiến không gian đen nhánh này thoáng hiện ra, kèm theo tiếng tích tích ba ba, một cỗ uy áp mạnh mẽ không cách nào hình dung khuếch tán ra, Diệp Phi cảm giác pháp lực đình trệ, không cách nào vận chuyển thông suốt, mặc dù ngay cả thần thức, cũng là không thể thả ra ngoài. Hoàn toàn mất đi năng lực cảm ứng. Trước mắt một mảnh đen nhánh.

Cảm nhận được loại cảnh tượng kinh khủng này, Diệp Phi không khỏi mất đi một ít dũng khí, lại cảm nhận được rõ ràng, thân thể mềm mại của Lê Nhu, cũng là khẽ run rẩy, hơi suy nghĩ, Diệp Phi nắm tay của Lê Nhu, bất giác lại nắm chặt thêm mấy phần, cứ như vậy, hai người trầm mặc không nói, tựa hồ là đang đợi khoảnh khắc cuối cùng đến.

Ừng Ừng!

Một tiếng vang thật lớn, quang hà đủ mọi màu sắc bạo liệt mà khai, Diệp Phi chỉ cảm thấy mặt đất hơi chấn động một cái, màng nhĩ bị chấn đến mơ hồ đau u uuu, một đạo lốc âm âm mà qua, hai người Diệp Phi, ngay cả pháp lực thi triển hộ thể linh quang cũng là không có.

Lảo đảo một cái, Lê Nhu suýt nữa ngã xuống, cuối cùng là tựa vào trong ngực Diệp Phi, hai người cố hết sức ngăn cản tiêu phong mãnh liệt bốn phía. Diệp Phi còn lại là ôm thật chặt Lê Nhu. Cảm giác yếu ớt giống như hai người phạm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, quang hà tan hết, Diệp Phi chẳng những không có bị một chút công kích, cảm giác một thân pháp lực cùng thần thức cũng là khôi phục như lúc ban đầu, cảnh tượng chung quanh cũng là dần dần rõ ràng.

Nhưng là khi Diệp Phi nhìn thấy tình huống bốn phía, lúc này cả kinh khòe miệng giật giật, trên mặt lộ ra một bộ biểu lộ mất tự nhiên, tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Quý dị, không khí an tĩnh quý dị!

Giờ phút này, căn đại kỳ màu đen nhìn như uy năng không nhỏ kia, đã sớm cán gãy rơi xuống trên mặt đất, Phong Nguyên Khiếu mang tới bảy tám tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ, đều là không biết sống chết nằm ở xa xa. Bốn phía đại trận cũng là biến mất không thấy.

Duy chỉ có Phong Nguyên Khiếu một người, nhìn như hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở nơi đó, lẳng lẳng phát ra lấp lấp, trên mặt mang một bộ không thể tin, hồi lâu, nuốt nước miếng một cái, ánh mắt sợ hãi nhìn Diệp Phi, kinh thanh hỏi: “Ngươi, ngươi là thể nào làm được?”

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93: Thủ đoạn làm rồi

Nghe câu hỏi của Phong Nguyên Khiếu, Diệp Phi không khỏi hơi sững sờ, giờ phút này Diệp Phi cũng là có chút mờ mịt, vốn là mấy người muốn chém giết mình đây, như thế nào chỉ trong khoảnh khắc, hi lý hồ đồ tang mệnh ở nơi này?

Nhìn thấy ánh mắt của Diệp Phi có một chút kinh nghi bất định, Phong Nguyên Khiếu ánh mắt đỏ lên, tức giận nói: “Ngươi phá hủy Hiên Viên đại trận của Vạn Kiếm Các, chém chết nhiều người Tiêu Dao Cốc ta như vậy, cho dù là Thiên Nhai tông, cũng không giữ được ngươi.

Ngươi đừng bảo là không phải là ngươi làm, tiểu tử, nói cho ngươi biết, trận này lão phu một khi mở, cho dù là Tiêu Dao Cốc Cốc chủ xông vào, cho dù là không ngăn được, lão phu cũng không thể không có chút nào phát hiện.

Trận này chính là ở bên trong bị phá vỡ, không phải là ngươi sử dụng thủ đoạn phá trận, chẳng lẽ là lão phu cùng nữ oa kia làm? Cái con nghiệt súc càn không có bản lĩnh này.”

Nói xong, Phong Nguyên Khiếu nhìn Thanh Nguyên Mãng một chút, rồi lại nhìn bốn phía trống rỗng kia, cuối cùng đưa mắt rơi vào trên người Diệp Phi, trong mắt cũng là thoáng qua một tia nghi ngờ, tuy nói mình cũng là không tin Diệp Phi có cái năng lực này, nhưng sự thật ở chỗ này bày ra, cũng không thể không tin.

“Nga, ngươi nếu là nói như vậy, xem ra ta cũng có thể hoài nghi ngươi, bất quá cái này đều không có quan hệ, bất kể đây là ngươi hay đồng bạn thi triển thuật pháp xảy ra chuyện không may, còn là thiên tai, hôm nay, ngươi là khẳng định không chạy được đây.” Diệp Phi nói xong, buông Lê Nhu ra, hướng trường kiếm màu bạc đang nằm trên mặt đất một chút, trường kiếm khẽ run, vèo một tiếng, hướng Phong Nguyên Khiếu một chém đi.

Thấy vậy, Phong Nguyên Khiếu sắc mặt đầu tiên là biến đổi, ngay sau đó lộ ra một tia cười gằn, ngoan thanh đạo: “Muốn lưu lão phu lại? hừ, chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh này.”

Vừa dứt lời, mặt đất dưới chân Phong Nguyên Khiếu một trận vận vẹo ngoạ nguẩy. “Độn”, tiếng nói vừa dứt, thân hình Phong Nguyên Khiếu lập tức

tiềm nhập vào mặt đất, hẳn là tính toán đòn thổ chạy trốn, hẳn bản lĩnh giết người không có gì đặc sắc, bất quá đối với đòn thuật, vẫn rất có lòng tin đấy.

“Mau thu chiến lợi phẩm, ta đi bắt hần.” Diệp Phi cũng không nguyên ý đem nhiều bảo bối như vậy bỏ lại, không đợi Diệp Phi nói xong, tiểu Thanh là hóa thành ba thước dài, vèo một tiếng, chui vào bên trong tay áo bảo Diệp Phi.

Ngay sau đó, Diệp Phi thu hồi trường kiếm, một tay bấm quyết, mặt đất dưới chân một trận vận vẹo sau, phốc một tiếng, thân hình Diệp Phi cũng là chui vào bên trong lòng đất.

Thẳng đến lúc này, Lê Nhu tựa hồ vẫn là có chút không có lấy lại tinh thần, cũng không biết là đang mơ màng cảm giác lúc trước bị Diệp Phi ôm vào trong ngực, hay vẫn là đang khiếp sợ một màn lúc trước.

.....

Bên kia, Phong Nguyên Khiếu đang tự tin tràn đầy hướng một cái hướng khác thoát đi, sâu trong lòng đất, hẳn như cá gặp nước, dễ dàng phóng đi, tốc độ nhanh vô cùng.

“Hừ, tiểu tử này nhất định là có ‘Bạo Lôi Châu’, bất quá, cái này uy năng nhưng là so với Bạo Lôi Châu kinh khủng hơn nhiều lắm, lại có thể đem Hiên Viên đại trận phá hủy.”

Bất quá ngược lại cũng kỳ quái, vì sao lão phu không có bị thương tổn? hơn nữa uy năng lớn như vậy một lần tính tiêu hao phẩm, là không có cách nào không chế liên lụy phạm vi đi, coi như là chính hần, cũng phải là bị thương không nhẹ đấy, dù sao ngay cả Hiên Viên đại trận cũng phá hủy.” Phong Nguyên Khiếu vừa nhanh chóng bỏ chạy, vừa có chút nghi ngờ nghĩ.

“Thật là có chút quý dị, muốn trở lại đem việc này nói cho.....” lời còn chưa nói hết, Phong Nguyên Khiếu mặt chợt biến sắc, kinh thanh đạo: “Cái gì? Tiểu tử như thế nào lại có đòn thuật nhanh như vậy? Lại so với đòn thuật Thổ Linh Căn của lão phu thì triển mau hơn?”

Phong Nguyên Khiếu tuy nói không quay đầu lại, nhưng là cảm giác được rõ rệt, thân ảnh Diệp Phi, đang không xa sau lưng, lấy một loại tốc độ bất khả tư nghị, hướng nơi này nhanh kéo gần khoảng cách.

“Cái này, không được, sớm muộn sẽ bị đuổi theo.” Phong Nguyên Khiếu nói xong, nhanh chóng hướng trên mặt đất chui tới, mới vừa vừa ra mặt đất, chính là một tay vỗ một cái bên hông, thả ra một món pháp khí hình tam giác, thân hình nhảy một cái đứng ở trên đó.

Ông một tiếng.

Một đạo pháp quyết đánh ra, pháp khí hình tam giác run lên, sau đó nhanh chóng bay lên trời, mang theo một trận thanh âm ừ ừ hướng nơi xa bay đi.

Đòn thuật quý dị của lão đã không cách nào bỏ rơi Diệp Phi, Phong Nguyên Khiếu liền quả quyết sử dụng phi hành pháp khí, bức này phi hành pháp khí tốc độ đều là xê xích không nhiều, duy nhất so đấu đích cũng chỉ có pháp lực, chỉ chờ đợi Diệp Phi mau sớm cạn kiệt pháp lực, đem bỏ rơi hần.

Mà cơ hồ cùng lúc Phong Nguyên Khiếu lao lên bầu trời, Diệp Phi cũng là thả ra phi hành pháp khí đuổi theo tới, hai người một trước một sau, cách nhau cũng bất quá mấy chục trượng xa.

Hai người đều là liều mạng thúc giục phi hành pháp khí, chẳng qua là hơn hai canh giờ, Phong Nguyên Khiếu chính là sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng lấy ra một cái bình ngọc, cũng không biết ăn vào đan dược gì, ngay sau đó một thân hơi thở khôi phục mấy phần, tiếp tục liều mạng thúc giục pháp khí.

Lúc này Diệp Phi cũng là hết toàn lực, nhưng như cũ không cách nào kéo ngắn khoảng cách giữa hai người, một lúc sau, một thân pháp lực cũng là tiêu hao không nhỏ, nhưng ngay sau đó Quy Nguyên Quyết lặng lẽ vận chuyển, bốn phía linh lực nhanh chóng bị hấp thu, bổ sung pháp lực tiêu hao. Bất quá tốc độ hấp thu cũng xa mới bằng tốc độ tiêu hao, chẳng qua, như thế đã là rất tốt rồi đấy.

Cứ như vậy, hai người có đuổi nhau đến hơn nửa ngày công phu, tốc độ đều là dần chậm lại, không có tốc độ cực đoan như trước nữa, tuy nói Diệp Phi sử dụng Quy Nguyên Quyết có thể khôi phục nhanh chóng pháp lực, nhưng như cũ không chịu nổi kỳ liều mạng tiêu hao.

Bất quá lúc này Phong Nguyên Khiếu càng là âm thầm kêu khổ không dứt, lúc trước phục dụng cảm dược, tuy nói tạm thời khôi phục một ít pháp lực, nhưng dược lực vừa qua, lực cản trở cũng là làm hần thống khổ không chịu nổi.

Trời chiều dần buông xuống, sắc trời mông lung!

Ở một chỗ cánh đồng hoang vu, trên bầu trời, Phong Nguyên Khiếu rốt cục kiên trì không nổi, có chút dập dềnh không chế phi hành pháp khí rơi vào mặt đất, thả ra ba cây phi kiếm, chuẩn bị liều chết đánh một trận.

Cũng không lâu lắm, Diệp Phi cũng là sắc mặt tái nhợt xuất hiện ở trước mặt, thu hồi phi hành pháp khí, lần nữa té xuất trường kiếm màu bạc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Phong Nguyên Khiếu.

“Người không nên truy kích lão phu, vậy cũng chỉ có thể cùng người liều chết đánh một trận.” Phong Nguyên Khiếu như thế nói, ngay sau đó, hướng về phía ba cây phi kiếm trên đỉnh đầu một chút.

Vèo vèo vèo, ba đạo quang hà chợt lóe, hướng Diệp Phi bắn nhanh đi.

Thấy vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, đầu tiên là tay áo bảo vung đích thả ra tiểu Thanh, thuận tay không chế trường kiếm màu bạc cán lại ba cây phi kiếm.

Giờ phút này, Diệp Phi cũng phải là như lần gặp mặt hơn một năm trước kia, lần đầu cùng Phong Nguyên Khiếu gặp nhau, khi đó bất quá Trúc Cơ sơ kỳ, đối phó Phong Nguyên Khiếu còn có chút cố hết sức, bây giờ hai người đều là Trúc Cơ trung kỳ đích tồn tại, huống chi Phong Nguyên Khiếu trong cơ thể còn có được tính cần trả, một thân thực lực không phát huy được bao nhiêu, hẳn là cùng Diệp Phi một mồi như vậy.

Nhưng tiểu Thanh lại là sinh long hoạt hổ, hóa thân hơn mười trượng lớn nhỏ, hướng Phong Nguyên Khiếu một phác đi, miệng không lồ một há, phún khắc ra một đạo cột sáng màu trắng.

Thấy vậy, Phong Nguyên Khiếu thần sắc vừa động, giờ phút này căn bản là không cách nào ngăn cản thân thông bức này, mắt thấy né tránh không được, vội vàng thả ra một tiểu thuẫn che ở trước người.

Bịch một tiếng!

Cột sáng màu trắng nặng nề đánh ở trên tấm thuẫn, thân hình Phong Nguyên Khiếu là giống như điều đứt giấy bắn ra, giữa không trung ba cây phi kiếm không người không chế, lúc này tới sầm lại, bị trường kiếm của Diệp Phi đánh bay.

Trường kiếm màu bạc không còn gì ngăn cản, run lên một cái, quanh thân ánh sáng cũng rực rỡ hơn, một trận thanh âm ông minh, hướng Phong Nguyên Khiếu một chém đi, mà Phong Nguyên Khiếu vội vàng triệu hồi tấm thuẫn che ở trước người.

Bịch một tiếng!

Trường kiếm chém ở trên tấm thuẫn, Phong Nguyên Khiếu còn lại là liều mạng ngăn cản, tiểu Thanh bên cạnh cũng là nhân cơ hội vòng ra sau lưng Phong Nguyên Khiếu, một đôi ánh mắt linh động chuyển động không ngừng, hướng về phía Phong Nguyên Khiếu lần nữa phun ra một đạo cột sáng, ngay sau đó, thân hình hướng Phong Nguyên Khiếu một phác đi.

Trước có trường kiếm sau lại có măng xà, Phong Nguyên Khiếu bất đắc dĩ, một tay một bấm pháp quyết, hướng về phía tiểu Thanh xuất ra mấy đạo quyền ảnh, ngay sau đó giờ tay lên hướng về phía mặt đất một chút.

Cả một tiếng, một tường đất thật dày, từ mặt đất nhểnh nhểnh dâng lên, ở hai bên tường đất, một mặt là như màn nước rào rào không dứt, một nửa kia còn lại là giống như lửa cháy đặng đặng thiêu đốt, nhìn dáng dấp hẳn là đồng thời thi triển ra ba loại thuộc tính pháp thuật.

Ừng Ừng!

Một tiếng kịch liệt bạo vang truyền ra, một đoàn quang hà đẹp mắt bắn ra, ba đạo phòng thủ nặng nề bị phá vỡ, Phong Nguyên Khiếu vội vàng thúc giục hộ thể linh quang.

Phốc, hộ thể linh quang chẳng qua là vừa sáng một khắc, chính là bị cột sáng màu trắng phá khai, cuối cùng, nặng nề đánh ở trên thân thể Phong Nguyên Khiếu.

Bành, thân thể lúc này bị oanh kích chia năm xẻ bảy, nhưng ngay sau đó, một quang đoàn màu xám tro chút hư ảo, hướng hồng trạch nơi xa bắn nhanh đi.

Giống như là sớm có phòng bị, Diệp Phi khước miệng gương lên, ngón tay hướng đạo quang đoàn kia một chút. Vèo một cái, một cột sáng trắng lớn bằng cổ tay bắn nhanh ra, chuẩn xác đánh ở trên quang đoàn kia, tán, Phong Nguyên Khiếu hồn phi phách tán.

“Hắc Hắc, thủ đoạn lắm rồi, lần trước sơ sẩy tý nữa bị Tà Tu đoạt xá, lần này như thế nào lại để người đắc thủ.” nói xong, Diệp Phi quét dọn một phen chiến trường, chính là mang theo tiểu Thanh đường cũ trở về.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Trúc Cơ Hậu kỳ

Bên trong một tĩnh thất trên Thiên Cẩm Phong, một thân ảnh màu trắng đang ngồi xếp bằng, một tay nâng cằm, tựa hồ là đang suy nghĩ.

Người này, chính là Diệp Phi ba ngày trước trở lại Thiên Nhai Tông!

Chém chết Phong Nguyên Khiếu sau, hắn trở về đi tìm Lê Nhu, ở nửa đường gặp nhau, hai người quay trở về tông môn, mà Diệp Phi cùng Kim Từ, Vạn

Phong Sơn đám người gặp nhau một phen, lúc đó Nguyệt Nhi cũng tới thăm Diệp Phi.

Để cho Diệp Phi không nghĩ tới chính là, ngay cả Không Minh trưởng lão, cũng là tự mình sang đây xem hắn, hỏi thăm một ít chuyện, hẳn chuyện kể đại khái cho Không Minh trưởng lão một phen, nhưng cụ thể chi tiết cũng không có nói.

“Lần này thật quý dị, đúng lúc hắn sắp phải chết, cuối cùng là người nọ thì triển bảo vật bị lỗi, hay là có người âm thầm xuất thủ? Nhưng nghĩ đến có người âm thầm xuất thủ tỷ lệ cũng không lớn.

Thứ nhất là cũng không có phát hiện bất luận kẻ nào, thứ hai, cũng căn bản không có thể có người sẽ đến cứu mình, trừ phi là, tới cứu Lê Nhu? Thế nhưng Phong Nguyên Khiếu nói mặc dù Ngưng Đan cấp xong trận cũng có thể phát hiện, cái này không dễ đoán.” Lắc đầu một cái, nếu không nghĩ ra, hẳn cũng không để ý nữa.

“Những đan dược này, hẳn đủ tấn thăng Trúc Cơ đại viên mãn, hy vọng có thể nhất cử thành công đi!” Diệp Phi lấy ra một con bình ngọc, chính là ở Vô Hoa trấn mua đan dược, cộng thêm Quy Nguyên Quyết có thể nhanh chóng thu nạp bốn phía thiên địa nguyên khí, có thể nắm chặt thành công.

“Lần này xuất quan, hẳn phải trở về báo thù.” Nói xong, Diệp Phi hai mắt nhắm lại, Quy Nguyên Quyết lặng lẽ vận chuyển, bốn phía thiên địa nguyên khí nhanh chóng bị hấp thu vào cơ thể bên trong

.....

“Lê Nhu sư tỷ, Diệp sư huynh còn không có xuất quan, bây giờ chúng ta không có biện pháp gọi hắn.” Thiên Cẩm Phong sơn, Liễu Kiền mặt bất đắc dĩ nhìn Lê Nhu nói.

“Cũng nửa năm rồi, còn không có xuất quan sao?” Lê Nhu đôi mi thanh tú nhíu lại.

Nghe vậy, Vạn Phong Sơn gật đầu một cái, tiếp lời nói: “Đúng vậy, chúng ta cũng không có biện pháp, nếu như Diệp sư huynh xuất quan, chúng ta lập tức để cho hắn đi tìm người.”

Suy nghĩ chốc lát, Lê Nhu gật đầu một cái, xoay người rời đi, cũng là muốn chuẩn bị bế quan một phen.

Hồi lâu, Vạn Phong Sơn thở phào nhẹ nhõm “Ái, may mà đuổi đi được, ta còn sợ nàng làm khó chúng ta.”

“Người thử nghĩ xem? Quan hệ của bọn họ? Người phải không biết, bây giờ ngoại giới cũng có lời đồn đại, Diệp sư huynh chính là Thiên Nhai Tông đệ tử trẻ tuổi thiên tài cùng yêu nữ Lê Nhu sư tỷ là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, ai không hâm mộ? Tất cả mọi người lời đồn đại bọn họ bây giờ sắp thành thật, cuối cùng có thể sẽ” Lời còn chưa nói hết, Vạn Phong Sơn liếc hắn một cái, xoay người rời đi.

“Uy, ta còn chưa nói xong đây,” Vừa nói chuyện, Liễu Kiền đuổi theo.

.....

Bên trong tĩnh thất, Diệp Phi quanh thân chớp động màu vàng nhạt vàng sáng, một thân hơi thở chợt mạnh chợt yếu, trên trán lăn xuống mồ hôi hạt lớn chùng hạt đậu, phảng phất có chút cổ hết sức đáng vẻ.

Chỉ chốc lát công phu, nắm lên bên cạnh bình ngọc, ngửa đầu đem trong bình đan dược nuốt vào, một tay bấm quyết, thân hình không nhúc nhích.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trong tay pháp quyết biến đổi, bá một cái, quanh thân quang mang thu lại, nhân nhạt mở ra hai mắt, trên mặt có chút thất vọng đáng vẻ.

“Xem ra, hẳn không phải là vấn đề đan dược số lượng không đủ.” Diệp Phi nhẹ giọng rù rì nói.

Thì ra là ngay từ lúc hai tháng trước, hắn thuận lợi lên cấp đến Trúc Cơ hậu kỳ, kỳ vốn định bằng vào trong tay đan dược, nhất cử đột phá tới Trúc Cơ đại viên mãn, nhưng thử một phen sau, Diệp Phi phát hiện căn bản không được.

Bởi vì mình lên cấp Trúc Cơ hậu kỳ sau, trong tay đan dược, đối với mình trợ giúp đơn giản gần như không có tác dụng, ban đầu còn tưởng rằng đan dược số lượng không đủ, cho đến khi đem tất cả còn thừa lại đan dược dùng thất bại, Diệp Phi mới hiểu.

Mà đoạn thời gian này, Tiểu Thanh còn lại là không tốn sức chút nào tiến cấp tới Tụ Hạch hậu kỳ.

“Xem ra, chỉ có thể đi Cổ gia một chuyến, chỉ có nơi đó, có thể có một ít phẩm cấp cao chút đan dược, vừa đúng học tập luyện đan thuật, trở lại đem Thánh Cốt luyện chế thành công, mới có thể tu luyện Thánh Cốt Thối Thân đại pháp, chỉ có như vậy, mới có thể đem Thịnh Hành Áo Ảnh tu luyện thành công.” Diệp Phi hơi suy nghĩ.

Hai ngày sau, Thiên Nhai Tông bên trong Luyện Khí Các, Diệp Phi thân ảnh xuất hiện trong đó, đối diện có một tên áo xanh lão giả, chính là Tuyên Khuê đại sư.

“Hắc hắc, cái này năm độc châm, không có đạt tới như dự đoán, ai, nếu không, Ngưng Đan hậu kỳ trở xuống gặp cái này năm độc châm, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.” Tuyên Khuê đại sư cảm khái nói.

Nghe vậy, Diệp Phi hơi có chút thất vọng, nhưng thần sắc trên mặt bất động, nhẹ giọng nói: “Vậy không biết, đến tốt cùng đạt tới cái gì hiệu quả?”

Tuyên Khuê đại sư lật tay, đem năm độc châm lấy ra, gật đầu nói: “Đây là một món pháp bảo sơ hình, chưa có luyện chế xong, chỉ tiếc lão phu thủ pháp có hạn, đợi có cao nhân lúc, người có thể lần nữa luyện chế lại một lần.

Bây giờ tuy nói không thể giết người với vô hình, nhưng Trúc Cơ hậu kỳ tu vi nắm trong tay, có thể đánh lên tu sĩ dưới Ngưng Đan hậu kỳ đắc thủ.”

“Nga? Hắc hắc, vậy thì đa tạ Tuyên Khuê đại sư.” Vừa nói chuyện, Diệp Phi nhận lấy phi châm, yêu thích không buông tay.

.....

Ba ngày sau, Diệp Phi cáo biệt Lê Nhu, Kim Tử đám người, một mình một thân đi Thanh Thạch trấn, một đường bình an vô sự, cho đến hơn nửa tháng sau, mới chạy tới Cổ gia.

Cổ gia bên trong đại sảnh, một tên Lục bào lão giả ngồi ngay ngắn một thanh chiếc ghế gỗ trên, ở đối diện, Diệp Phi thân ảnh xuất hiện.

“Cổ Phong Sơn đạo hữu, nhiều năm không thấy, biệt lai vô dạng, a a.” Diệp Phi chấp tay nói.

Tên kia Lục bào lão giả Diệp Phi biết, chính là lần đầu tới mua trị liệu kinh mạch đan dược, bất quá khi đó, Diệp Phi bất quá là một tên Luyện Khí kỳ cấp thấp tiểu tu sĩ.

Nghe vậy, Cổ Phong Sơn đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó ha ha cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Diệp Tuyên đạo hữu trẻ tuổi như vậy, tốc độ tu luyện quả nhiên không giống bình thường, bình thường Chân Linh Thụ tồn tại, căn bản không có cách nào cùng người so sánh.

Nghĩ đến, cũng chỉ có bậc đó linh căn, cùng Địa Linh Thụ tồn tại, có thể cùng người so, hắc hắc, không biết đạo hữu lần này tới, lão phu có cái gì có thể trợ giúp người?”

Thấy Diệp Phi chính là một Trúc Cơ hậu kỳ sĩ, Cổ Phong Sơn cũng trở nên khách khí, dù sao mình cũng bất quá là Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh.

“Nga, Diệp mỗ muốn học tập luyện đan thuật, không biết Cổ đạo hữu có thể hay không trợ giúp một hai?” Diệp Phi tính toán Thánh Cốt đan mình luyện chế, dù sao thuốc dẫn chính là Kim Hạch kỳ yêu hạch, rất dễ dàng để cho người ta đồ mất, hoài bích không tội đạo lý, từ nhỏ liền biết, nếu không trong nhà cũng sẽ không có thảm cảnh phát sinh.

“Nhưng là luyện đan thuật, cũng không phải là một sớm một chiều là có thể học được, hơn nữa, điều này cần còn có thiên phú, phải biết, có vài người cho dù là tu vi cao hơn nữa, nhưng ở luyện đan đạo, cũng là không cách nào tiến thêm.

Dĩ nhiên, nếu là Diệp đạo hữu muốn học, Cổ mỗ ngược lại có thể làm chủ, có thể cùng người trao đổi một ít phương diện luyện đan kinh nghiệm, thậm chí một ít đan phương hiếm gặp, lão phu cũng có thể cho người mấy bộ.” Cổ Phong Sơn nói.

“Vậy liền đa tạ Cổ đạo hữu, đúng rồi, Cổ đạo hữu nơi này, có hay không linh đan gia tăng tỷ lệ đột phá Ngưng Đan kỳ? Hoặc là đan phương cũng được.” Diệp Phi nói xong, Cổ Phong Sơn thần sắc có chút khác thường, nhướng mày nhìn một chút Diệp Phi.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Nguyên cấp tam phẩm Luyện Dược sư

“Xem ra Diệp đạo hữu đối với đan đạo quả nhiên không quá hiểu rõ, U Châu bức này có thể gia tăng lên tỷ lệ ngưng đan “Kim Nguyên Đan”, cơ hồ được xưng là thánh vật, chỉ sợ là ngay cả Dược Thần Cốc đều không thể luyện chế ra được.

Huống chi, Kim Nguyên Đan cần linh dược càng là khó tìm, chúng ta U Châu cơ hồ không có, người nói, chúng ta nhỏ nhỏ này Cổ gia, như thế nào có Kim Nguyên Đan?

Còn có, vô luận là loại nào đan dược, phương thuốc cũng xa so đan dược trân quý nhiều lắm, ngay cả Kim Nguyên Đan đều là không dễ tìm, cái này Kim Nguyên Đan phương thuốc, sợ rằng Diệp đạo hữu thì không cách nào tìm được.” Cổ Phong Sơn nói.

“Nga, không trách U Châu Ngưng Đan kỳ như vậy thừa thối, thì ra là như vậy.” Tuy nói có chút ngoài ý muốn, nhưng Diệp Phi cũng không có quá mức để ý, dù sao khoảng cách lên cấp Ngưng Đan, còn là phải cần một khoảng thời gian.

“Cổ đạo hữu, có giúp ta tu luyện tới Trúc Cơ đại viên mãn đan dược, các người nơi này hẳn có đi?” Diệp Phi hỏi một câu.

“Hắc hắc, đây là tự nhiên, gia chủ Cổ Kiều là được luyện chế “Hư Nguyên đan”, lên cấp Trúc Cơ đại viên mãn, cần đem đan điền pháp lực hư hóa, hoàn toàn thu phóng tựa như, giống như vô ảnh vô hình tồn tại.

Đội lên cấp Ngưng Đan lúc, đem tất cả pháp lực áp súc động lại thành đan trạng, phối hợp Kim Nguyên Đan, mới có thể lên cấp, hảo, Diệp đạo hữu đi theo ta, lão phu trước cùng ngươi trao đổi một ít luyện đan trụ cột kiến thức.” Cổ Phong Sơn nói xong, chính là mang theo Diệp Phi về phía trong đại sảnh đi tới.

Hơn bốn tháng sau, Cổ gia đang lúc luyện đan thất bên trong, một đạo thân ảnh màu trắng thần sắc ngưng trọng, đang khống chế một tôn ba thước tới cao đồng xanh đỉnh trôi lơ lửng giữa không trung.

Phía dưới đỉnh, đang có một cái vòng tròn hình thạch đài, chính giữa có một lỗ, từng cỗ nóng bức lửa cháy, đang từ bên trong lỗ phun phát ra, đem đồng xanh tiểu đỉnh biến thành lửa đỏ.

Chỉ chớp lát công phu, thân ảnh màu trắng thần sắc vừa động, giơ tay lên hướng về phía nơi xa một chút, bịch một cái, nắp đỉnh rung lên mà bay, ở trong tiểu đỉnh màu xanh, hơn mười viên màu vàng nhạt mượt mà đan được bắn nhanh ra, một chớp động trôi lơ lửng ở thân ảnh màu trắng trước mặt.

Một cỗ nhàn nhạt mùi thuốc, phiêu tán trong được thất, thân ảnh màu trắng nhìn trước mắt đan được, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Ba ba ba!”

Liên tiếp chuỗi vỗ tay truyền ra, một tên Lục bào lão giả đi tới, đầu tiên là ngửi một cái, ngay sau đó vừa cẩn thận kiểm tra một phen đan được sắc trắng, cùng với mượt mà trình độ.

Cuối cùng, lão giả ha ha cười một tiếng, có chút ánh mắt nhìn quái vật nhìn thân ảnh màu trắng, ánh mắt kinh dị nói: “Diệp đạo hữu, ngươi đây không phải là thiên tài, chính là nghịch thiên a, luyện đan thiên phú lại cao như vậy?

Nếu nói là lúc trước một lò Huyền Linh đan thành công, còn có thể nói là bình thường, nhưng cái này lò Huyền Linh đan chẳng những lần nữa luyện chế thành công, hơn nữa đan được sắc trắng, được lực cất giữ trình độ, chút nào không thể so với lão phu kém.

Nếu không phải bắt đầu gặp ngươi động thủ động cước, bây giờ nhất định sẽ cho là ngươi tới trêu lão phu, đây quả thực là kỳ tích, ha ha.”

Người nói chuyện chính là Cổ Phong Sơn, mà một đạo khác thân ảnh, còn lại là ở Cổ gia học tập luyện đan hơn bốn tháng Diệp Phi, tiểu đỉnh màu xanh chính là Cổ Phong Sơn mượn cho Diệp Phi sử dụng.

Về phần ngọn lửa dưới đỉnh, còn là được Cổ gia tiền bối, dùng Viêm Tinh Hỏa, chuyên để luyện đan sử dụng, dĩ nhiên, tất cả luyện đan sử dụng tài liệu, Diệp Phi cũng phải là tiêu tiền mua.

Có thể ở chỗ này học tập, đã cho đủ Thiên Nhai Tông mặt mũi, ở nơi này các loại tài liệu phương diện, Cổ gia phải không có thể lỗ vốn, để tránh bị người khác thất bại tỷ lệ không ngừng nghỉ cảnh lãng phí hết.

“A a, Cổ đạo hữu khen nhầm rồi, lúc trước nhưng là thất bại mấy chục lần, chỉ bắt quá thành công hai lần thôi.” Diệp Phi thở dài một tiếng.

“Ai, ngươi vào đan đạo thời gian ngắn ngủi, không biết trong đó gian truân, hơn bốn tháng thời gian, lấy ngươi bây giờ luyện chế ra đan được phẩm chất, tuyệt đối xứng là là Nguyên cấp nhị phẩm cao cấp, thậm chí tam phẩm cũng có thể luyện chế ra tới.

Dĩ nhiên, cái này còn không gọi được tam phẩm Dược sư, dù sao thất bại tỷ số sẽ rất cao, nhưng cũng không nhất định, dù sao ngươi không có luyện chế quá tam phẩm đan được.” Lão giả cứng cỏi mà nói.

“Nga, vậy sau này ở đan đạo phương diện, còn nhiều khó khăn mong Cổ đạo hữu chỉ điểm một hai.” Diệp Phi khách khí nói.

“Ha ha, chỉ điểm chưa nói tới, trao đổi một cái ngược lại có thể, nói không chừng sau này, ngươi đem trở thành cái này U Châu, số một số hai Dược sư, thậm chí vượt qua Dược Thần Cốc cũng không nhất định.”

Dừng một chút, lão giả tiếp tục nói: “Đã có kinh nghiệm hai lần thành công, sau này cũng chính là quá trình thuần thực, trọng yếu nhất tuy nói là thiên phú, nhưng kinh nghiệm cũng là vô cùng trọng yếu.

Ta chỗ này có một bộ minh ghi chép nhiều năm luyện đan tâm đắc, nếu là Diệp đạo hữu không ngại, lão phu liền tặng cho ngươi.”

“Cái này!” Diệp Phi thần sắc vừa động, nếu nói vô công không nhận lộc, bức này luyện đan tâm đắc, vậy cũng cơ hồ là cả đời kinh nghiệm tâm huyết rót vào trong đó, nếu so với tự mình tìm tòi ra được giảm đi không ít đường quanh co.

Bức này đồ cực kỳ quý trọng, thậm chí nếu so với mấy đan phương trân quý hơn rất nhiều, tuy nói Diệp Phi cực kỳ cần, nhưng là không có trực tiếp tiếp nhận, vạn nhất lão này sau này yêu cầu mình làm chút gì, rất có thể sẽ có chút phiền toái.

Tựa hồ nhìn thấu Diệp Phi ý tưởng, Cổ Phong Sơn khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Yên tâm, lão phu cũng sẽ không làm khó ngươi, nói thật, lão phu đem những thứ này giao cho ngươi, đúng là có chút mục đích.”

Nghe vậy, Diệp Phi một bộ không ngoài sở liệu đáng vẽ, nhưng còn không chờ lão hỏi, lão già tiếp tục nói: “Lão phu chỉ có hai chuyện, thứ nhất, luyện chế đan dược tài liệu phí dụng, Diệp đạo hữu liền không cần nộp, nhưng luyện chế ra đan dược, hy vọng có thể lưu lại.

Thứ hai, sau này Diệp đạo hữu ở đan đạo một đường, nhất định là tiền đồ vô lượng, lão phu hy vọng ở Cổ gia sau này có cần trợ giúp, đạo hữu có thể giúp một tay.

Dĩ nhiên, cũng không phải là cùng người đầu pháp, mà là giúp Cổ gia luyện chế đan dược, nhưng tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người, như thế nào?”

Hoi suy nghĩ chốc lát, Diệp Phi cười một tiếng, người này bất quá là nhìn mình luyện đan một đường phát triển, muốn trước kết giao một phen thôi.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi mở miệng nói: “Vậy liền đa tạ Cổ đạo hữu rồi, sau này Diệp mỗ nếu là có năng lực, nếu Cổ gia có cần, Diệp mỗ định sẽ tận lực giúp giúp một hai.”

“Hắc hắc, hảo hảo hảo, chỉ cần có đạo hữu một cam kết, lão phu chính là an tâm.” Vừa nói chuyện, Cổ Phong Sơn lấy ra một quả thủ trát, giao cho Diệp Phi, lại giao cho Diệp Phi mấy loại không tính là quá quý trọng đan phương.

Cứ như vậy, Diệp Phi ở chỗ này lại đợi hơn ba tháng, mới hài lòng rời đi, đi hướng một ít cửa hàng, tính toán mua một ít tài liệu luyện chế trận pháp, cùng với phù lục.

Đem Diệp Phi đưa đi, Cổ Phong Sơn nụ cười chậm rãi vừa thu lại, có chút xuất thần đáng vẽ: “Không nghĩ tới, một người trẻ tuổi như vậy, ngăn ngui nửa năm, lại đạt tới trình độ Nguyên cấp tam phẩm luyện dược sư.

Xem ra người này sau này, ở Đan đạo thành tựu không nhỏ, không được, nhanh thông báo gia chủ, nhất định phải lôi kéo một phen. ”

Tâm tư của lão già, Diệp Phi cũng không biết, đang ở trong một cửa hàng ở Thanh Thạch trấn, cầm một quả thủ trát, nghe lão già trước mặt giảng giải trận pháp nào đó.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Thánh Cốt Đan

“Đa tạ, hai bộ trận pháp, cái này ta cũng muốn. ” Diệp Phi chỉ một quả thủ trát, hướng về phai lão già bên trong cửa hàng nói.

“Thật tốt, tiền bối chờ, văn bối tới lấy cho tiền bối. ” lão già mặt cười tươi nói, ngay sau đó đưa cho Diệp Phi mấy căn trận kỳ cùng trận tâm. Lại đem mai thủ trát ghi lại nào phương pháp luyện chế, vận hành trận pháp đưa cho Diệp Phi.

Thu hồi tất cả đồ, trả linh thạch, Diệp Phi chính là xoay người rời đi, tài sản bây giờ của Diệp Phi, chỉ sợ dưới Ngưng Đan ít người bằng, chém chết Tiêu Dao Cốc kia bảy tám tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ, một túi trữ vật chiến lợi phẩm, Lê Nhu một cái cũng không muốn, liền giao cho Diệp Phi.

Không bao lâu, thân ảnh của Diệp Phi, lại xuất hiện ở một cửa hàng linh dược, mua mấy loại linh dược, lại hỏi thăm một chút tung tích mấy loại linh dược, cuối cùng là xoay người rời đi.

Năm ngày sau, Diệp Phi ở một gian cửa hàng, trên lầu hai, cùng một tên lão già đang chuyện trò cái gì.

“Vị tiền bối này, ngài nhìn trúng chế phù bút, lá bùa, linh mực, còn có phương pháp luyện chế mấy loại phù lục, đều đã ở trong đây, đây là mười cuốn sơ cấp, trung cấp, cùng cao cấp phù lục. ” lão già vừa nói chuyện, đưa cho Diệp Phi một con túi trữ vật.

Nửa tháng sau, Diệp Phi thân ảnh xuất hiện ở bên ngoài Thạch Thanh trấn, quay đầu lại nhìn một chút, khoe miệng giương lên, lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Lần này Diệp Phi có thể nói là thuận lợi mà về, cơ hồ không cần vì không có linh thạch mà phiền não, vật coi trọng tất cả đều mua xuống, chuẩn bị đi trở về nghiên cứu một phen đan đạo, phù đạo, trận pháp chi đạo.

Tuy nói cũng không tính quá mức hiểu, nhưng mấy năm này theo những gì Diệp Phi trải qua, càng thêm cảm giác được trận pháp có chỗ đáng sợ, còn có chính là ẩn thân phù của mấy tên Tiêu Dao Cốc trước, thậm chí ngay cả thần thức của mình đều không có phát hiện, phù lục đáng sợ có thể thấy được một hai.

Cho nên, tốt hơn là học tập một ít. Ít nhất là không có chỗ xấu, hơn nữa Diệp Phi lại mua một ít U Châu điển tịch, đều là ghi lại những chuyện lớn nhỏ vài năm gần đây, cùng với một ít phương pháp phân biệt trận pháp thường gặp, linh dược, phù lục.

Đĩ nhiên, lần này thu hoạch lớn nhất. Liền đem tất cả tài liệu phụ trợ luyện Thánh Cốt Đan mua vào tay, mà về phần lò luyện đan, Cổ Phong Sơn còn lại là đưa cho Diệp Phi một đỉnh.

Cứ như vậy. Vừa suy tính, vừa lên đường, hơn nửa tháng sau, Diệp Phi trở về đến Thiên Nhai tông. Ngồi xếp bằng ở trên một khối bô đoàn. Phảng phất như suy nghĩ cái gì.

“Tuy nói đan phương ghi lại Thánh Cốt Đan dễ dàng luyện chế, nhưng đề ngừa vạn nhất, hay là trước thí nghiệm một cái thì tốt hơn, dù sao Kim Hạch kỳ yêu hạch liền chỉ có một quả.” Diệp Phi có chút cẩn thận nói.

Ở chỗ ở hơi sửa sang lại một phen, Diệp Phi tới đến Thiên Nhai tông luyện đan các, nộp một ít linh thạch, đơn độc mượn dùng một đan phòng, bên trong là một chỗ thạch đài hình tròn. Trung gian phun phát ra trận trận lửa cháy, chính là địa hỏa.

Căn cứ theo như lời Cổ Phong Sơn. Luyện chế đan dược cũng phải cần tới địa hỏa, hơn nữa lớn nhỏ cũng là có thể khống chế, chỉ có Hóa Anh kỳ lão tổ trong truyền thuyết, mới có năng lực lấy tự thân nguyên anh chi hỏa luyện đan luyện khí, hơn nữa nghe nói Anh hòa luyện đan tỷ lệ thành công cực cao, nhưng cũng chỉ là tin đồn thôi, dù sao U Châu không có tồn tại nghịch thiên như vậy.

Cửa đá một cửa ải, bốn phía cấm chế mở ra, Diệp Phi giờ tay lên thả ra một cái tiểu đỉnh màu đồng xanh, vỗ một cái túi trữ vật, tạp thất tạp bát linh dược chỉnh tề xếp trên mặt đất.

Hồi nhớ lại một phen phương pháp luyện chế Thánh Cốt Đan, ngay sau đó giờ tay lên hướng tiểu đỉnh giữa không trung một chút, ồng một tiếng, thanh quang đại phóng, tiểu đỉnh một cái trôi lơ lửng ở miệng trên địa hỏa, bùng một cái biến ra tới ba thước cao.

Ngay sau đó, lấy ra một quả yêu hạch bình thường ném vào trong đỉnh, trên mặt đất chọn lựa mấy loại dược liệu, theo thứ tự đích bỏ vào bên trong đỉnh, Diệp Phi cảm trong tay một quả ngọc phù màu xanh, hướng miệng địa hỏa thoáng một cái.

Đang một cái, lửa cháy lúc này phun ra hơn ba thước cao, cuộn cuộn hướng đại đỉnh màu đồng xanh bao phủ đi, chỉ chớp lát công phu, đại đỉnh màu đồng xanh biến thành ứng đỏ, bên trong một ít linh dược cũng là dần có chút đáng về muốn hòa tan.

Mà Diệp Phi lại là thần sắc ngưng trọng, chăm chú nhìn thanh đỉnh, từ từ khống chế hỏa hầu lớn nhỏ, thỉnh thoảng ném vào trong đỉnh một loại linh dược, bắt đầu từ từ luyện chế.

Nếu nói là đối với luyện đan một đạo, Diệp Phi thực không có cảm giác được có gì khó quá, trừ phi luyện chế một loại đan dược mới, hoặc là không quá quen thuộc khống chế địa hỏa, có thể tỷ lệ thất bại sẽ cao một chút.

Nhưng trải qua hai lần thất bại, còn là luyện chế ra hơn mười viên Thánh Cốt Đan, đều là viên mãn thành công, điều này không khỏi làm Diệp Phi hoài nghi những người khác luyện đan, có phải hay không căn bản không dụng tâm, thậm chí lúc sau dưới tình huống mình không quá chuyên tâm, như cũ an toàn đem đan dược luyện chế đi ra.

Hơn nửa tháng sau, Diệp Phi cảm giác thủ pháp đã thuần thực, thận trọng lấy mai yêu hạch của Khôi Nguyên Hạp, hơi do dự một chút, chính là ném vào trong đỉnh, lần nữa đem mấy loại dược liệu bên cạnh đều bỏ vào bên trong đỉnh.

Hai mắt Diệp Phi hí một cái, thần sắc có chút ngưng trọng, một bộ thận trọng, tuy nói mấy lần trước thành công, để cho Diệp Phi có lòng tin cực lớn, nhưng đây chính là kim hạch thứ thiệt, tuyệt đối không thể lãng phí.

Cứ như vậy, vừa khống chế hỏa hầu, vừa nhìn chăm chăm đại đỉnh màu đồng xanh, đầu óc căng lên, ngay cả mắt cũng không dám chớp động một cái.

.....

Hơn một tháng sau, Luyện Đan Các, chủ điện, một lão giả cùng một tên thanh niên gầy yếu, tựa hồ đang chuyện trò cái gì.

“Cái này... Diệp sư thúc cũng đã đi vào đã hơn hai tháng, luyện chế đan dược gì mà lao lực như vậy? huống chi nói, Diệp sư thúc giống như sẽ không phải luyện dược sư đi?” thanh niên gầy yếu có chút nghi ngờ nói.

Nghe vậy, lão giả khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Không có đi luyện tập luyện đan, chớ nghị luận chuyện tình tiền bối trong môn, cùng nhóm đích Đỉnh Trữ sư thúc cố gắng như vậy, mới vừa đuổi theo Diệp sư thúc đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, ai ngờ đến Diệp sư thúc vừa xuất quan, lại trở thành tồn tại Trúc Cơ hậu kỳ, trong môn một ít trưởng lão đều là tự thẹn không bằng a.

Người xem những lời đồn đãi, chẳng những Diệp sư thúc ở chúng Thiên Nhai tông ta danh tiếng lớn, ở bên ngoài cũng là danh tiếng hiển hách, một người một mạng, chém giết mấy tên ác nhân, thật là vì chúng sinh bách tính a.”

Nói xong, lão giả khẽ mỉm cười, cảm giác giống như là mình vậy.

“Đúng rồi, ta nhưng là nghe nói, Diệp sư thúc một người, tiêu diệt Phong Nguyên Khiếu cùng bảy tám Trúc Cơ kỳ tu sĩ, đó mới gọi uy phong, hừ.” thanh niên điều đầu hoàng nào nói.

“Cái gì? điều này sao có thể? người là nghe ai nói?” lão giả trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Cái này có cái gì không thể nào? Ta không phải chỉ biết những thứ này, ta còn biết Lê Nhu sư thúc, sẽ cùng Diệp sư thúc trở thành song tu bạn lữ, hắc hắc, đây chính là Thiên Nhai tông ta lưu truyền rộng rãi.

Ai, Lê Nhu sư thúc thật là đẹp a, tuy nói thường trên cột mọi người, nhưng nếu là có thể cùng nàng nói chuyện, coi như đánh ta một bữa ta cũng nguyện ý, hắc hắc.” nói xong, đáng vẻ thanh niên có chút say mê.

“Ba” một tiếng.

Lão giả vỗ một cái lên đầu thanh niên, hết nhìn đông tới nhìn tây nói: “Lời như thế cũng không nên nói lung tung, cẩn thận đầu người.”

“Sợ cái gì? Diệp sư thúc không phải là người dễ giận như vậy, lại nói ta cũng không nói gì quá phận đi.” thanh niên có chút vô tội nói.

“Hừ, người biết cái gì, bây giờ cũng không chỉ là chuyện tình của Diệp sư thúc, ngay cả sư giả.....” lão giả lời của vẫn chưa nói hết, chỉ nghe rầm một tiếng muồn hưởng, cửa đá đan phòng ầm ầm vỡ ra.

Một cỗ mùi thuốc nồng nặc, lúc này khuếch tán đi ra, hai người vừa hít phải, chính là cảm giác tâm thần sáng khoái, chỉ chớp lát công phu, một đạo thân ảnh màu trắng đi ra, mang trên mặt vẻ hài lòng, đem một quả ngọc phù màu xanh lá cây giao cho hai người.

“Diệp sư thúc, nhưng là đã luyện đan xong? Vậy chúng ta liền đi đóng đan phòng.” lão giả nghiêm sắc mặt, như thế nói.

Người này, chính là Diệp Phi, nhìn nụ cười rạng rỡ, chính là biết lần này luyện đan, nhất định có điều thu hoạch đi.

“Ừ, không tệ, ta đi trước, đồ vật bên trong, các người giúp ta dọn dẹp một chút đi.” nói xong, Diệp Phi chính là hướng ngoài cửa đi tới.

Trở lại chỗ ở, Diệp Phi đầu tiên là cùng Kim Tử, Vạn Phong Sơn đám người tiểu tụ mấy ngày, mà Diệp Phi thấy tu vi Liễu Kiên đạt tới Luyện Khí kỳ chín tầng đỉnh phong. Liền đem một viên Trúc Cơ đan mình còn dư lại giao cho hắn, để cho hắn bế quan ném thử một phen.

Còn nói cho Vạn Phong Sơn không cần phải gấp, chỉ cần kỳ tu vi đạt tới, hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp lấy cho một viên, cứ như vậy, mấy người vui mừng náo loạn mấy ngày, Diệp Phi chính là nói cho ba người, mình chuẩn bị bế quan một đoạn thời gian rất dài, đoạn thời gian không muốn bắt luận kẻ nào quấy rầy.

Giao phó xong sau, Diệp Phi tính đi đi thăm Lê Nhu một chuyến, nghe bọn Liễu Kiên nói Lê Nhu tới tìm mình nhiều lần, cũng không biết là có chuyện gì.

Bất quá, cho dù là Liễu Kiên không có nói những thứ này, Diệp Phi cũng là chuẩn bị đi một chuyến, bởi vì trong tâm, cũng là có một loại chờ đợi, cùng với thường xuyên nhớ nhung.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thánh Cốt Kim Thân

Vạn Hà Phong bên trong đại sảnh, Lê Nhu, Diệp Phi, hai người nói nói đùa đùa, tựa hồ đang chuyện trò cái gì vui vẻ.

“Chúc mừng người, không nghĩ tới trong nửa năm này, người cũng tiến cấp tới Trúc Cơ trung kỳ!” Diệp Phi cười một tiếng nói, sau đó nhìn một chút Lê Nhu.

“Lạc lạc, nửa như thế còn không đuổi kịp người, người mới coi như yêu nghiệt, nghe nói Đinh Trữ sư huynh bọn họ, nhận một ít nhiệm vụ lớn, chuẩn bị mua một ít linh dược, lần nữa chuẩn bị bế quan đuổi theo người.” Lê Nhu thở khí như lan, thân nhiên cười một tiếng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Ta bất quá là lần đó ngoài ý muốn, suýt nữa mất mạng, mới so các người tu luyện nhanh một bước mà thôi, nếu không ta ở đâu ra bực này thiên phú.”

Dĩ nhiên, còn có Quy Nguyên Quyết có thể nhanh chóng thu nạp thiên địa nguyên khí, tiết kiệm rất nhiều thời gian tu luyện, nhưng những thứ này Diệp Phi cũng không có nói.

“Ừ, điều này cũng đúng, đúng rồi, lúc trước nghe nói người lại muốn bế quan? Người lần trước mới bế quan chừng một năm đi?” Lê Nhu có chút hoài nghi nói.

“Ừ, lần này bế quan sẽ thời gian rất dài, cụ thể ta cũng nói không biết khi nào xuất quan, cho nên ghé thăm người một chút.” Diệp Phi nghiêm sắc mặt

nói.

“Nga!“Nhàn nhạp đáp một tiếng, Lê Nhu trầm mặc lại.

“Thế nào? Có tâm sự gì?“Thấy Lê Nhu thần sắc, Diệp Phi nghi ngờ hỏi một câu.

“Không có, vốn tưởng rằng ngươi lên cấp sau, sẽ đi làm chút nhiệm vụ, vừa đứng ta ở Thiên Nhai Tông có chút phiền muộn, chuẩn bị cùng ngươi đi ra ngoài giải sầu.“Lê Nhu yên lặng nhìn Diệp Phi, một tay vén trên trán một luồng thanh ti.

Nghe vậy, Diệp Phi trong lòng vừa động, nhìn một chút người trước mắt, không khỏi trong lòng có chút cảm khái. Minh làm sao không muốn mang theo Lê Nhu đi ra ngoài, nhưng bây giờ, còn không phải là thời điểm, dù sao mình thù còn chưa có báo.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Ta lần này bế quan đi ra, liền đi xử lý một chút chuyện riêng, sau khi chuyện thành công, sẽ cùng ngươi đi ra ngoài.”

“Nga? Chuyện riêng? Chuyện gì vậy?“Lê Nhu có chút nghi ngờ.

“Không có gì, một chút chuyện nhỏ, tốt lắm, ta đi về trước, này đoạn thời gian nếu là đi ra ngoài, nhất định phải cẩn thận.“Diệp Phi quan tâm nói.

Thấy Diệp Phi chưa nói, Lê Nhu cũng là không hỏi nữa, ứng Diệp Phi một tiếng, hai người vừa rồi rảnh trò chuyện hơn nửa ngày sau, Diệp Phi cáo từ rồi đi.

Hồi lâu, Lê Nhu hai mắt xuất thần nhìn nơi xa, mặt lộ một tia vẻ phức tạp, nhẹ giọng thở dài.

.....

Diệp Phi trở về đến nhà, tiến vào tĩnh thất, cửa sổ đóng chặt, cảm chế mở ra, đem Tiểu Thanh thả lại trong nhà, phòng ngừa có người chột xông vào.

Cuối cùng, hai mắt nhắm lại ngồi xếp bằng ở một khối bồ đoàn, trong đầu từng lần một diễn luyện Thánh Cốt Thối Thể đại pháp. Cho đến ngày thứ ba, cảm giác không có gì bỏ sót địa phương, hai mắt mở một cái, chuẩn bị tu luyện.

Hơi suy nghĩ, một tay bấm quyết, cả một tiếng, quanh thân sáng lên một tầng màu vàng nhạt vàng sáng, bên ngoài thân gân xanh nổi lên, trong cơ thể xương cốt phát ra dát ba dát ba bạo vang, bắp thịt căng cứng.

Cái này Thánh Cốt Thối Thể đại pháp lúc tu luyện, nhìn qua chịu đựng không nhỏ thống khổ, nếu là thường nhân thật có chút chịu đựng không nổi.

Chỉ chớp lát công phu, Diệp Phi trên mặt, xuất hiện mồ hôi hạt lớn chừng hạt đậu, cắn chặt hai môi, trên mặt tái nhợt, đầy một bộ kiên nghị vẻ.

.....

“Cái gì? Tin tức có thể tin?“Bên trong một tĩnh thất, một tên Bạch Phát Lão Giả, nhìn thanh niên trước mắt, có chút kinh nghi bất định.

Nghe vậy, thanh niên mặt cung kính hồi đáp: “Liệt Hỏa trưởng lão, cụ thể thiệt giả chúng ta không cách nào biết được, nhưng cái này tin đồn rất nhiều người cũng biết.

Hơn nữa, nghe nói Tiêu Dao Cốc Hồng Thương Tử, trong cốc bảy tám tên Trúc Cơ kỳ rơi xuống, lúc này nổi trận lôi đình, đang đợi cốc chủ trở về, dẫn người đi Thiên Nhai Tông hưng sư vấn tội.”

“Ha ha, hảo!“Liệt Hỏa trưởng lão lão giả lên tiếng cười một tiếng nói.

Dừng một chút, chột nhướng mày, kinh nghi nói: “Kia Diệp Tuyên làm sao có năng lực như vậy? Ngay cả ta Vạn Kiếm Các Hiên Viên đại trận cũng phá được? Xem ra, trong tay phải là có cái gì đại uy năng một lần tiêu hao bảo vật.

Lần này ngay cả chúng ta Hiên Viên đại trận cũng thất bại, nhưng là có chút không tốt khai báo, hơn nữa kia Tiêu Dao Cốc nếu là hưng sư động chúng, lão phu cũng không tiện tự tay bắt hấn.

vạn nhất trong tay yêu hạch, bị người khác lấy được thì không được, bây giờ các tông môn chương môn đều không ở, cũng không có ai dám tự tiện làm chủ, nhưng nghĩ đến Tiêu Dao Cốc chủ trở lại, cũng sẽ không đi tìm Thiên Nhai Tông.”

“Nga, đệ tử không hiểu, lớn như vậy thù oán, còn không đi đòi?“Thanh niên nghi ngờ hỏi một câu.

Nghe vậy, Liệt Hỏa trưởng lão khẽ mỉm cười, trong mắt tinh quang chột lóe nói: “Hắc hắc, bảy tám tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ, coi như không phải là hấn Tiêu Dao Cốc một nửa lực lượng, cũng chừng một phần ba.

Bọn hấn bây giờ lực lượng yếu kém, nếu là trực tiếp đi tìm Thiên Nhai Tông, đó không phải là tự tìm khổ? nhưng là rất có thể đơn độc động thủ, xem ra, lão phu phải hành động trước, để tránh tiểu tử kia rơi vào trong tay người khác, tiếp tục giám thị, một khi hấn đi ra ngoài, lập tức cho ta biết.”

“Vâng, Liệt Hỏa trưởng lão!“Thanh niên nói xong, xoay người rồi đi.

.....

Bên ngoài phát sinh hết thầy, Diệp Phi cũng không biết, giờ phút này hắn đang thừa nhận thống khổ, hơn nữa, vẫn kiên trì hơn một tháng.

Lúc này Diệp Phi quanh thân mồ hôi ướt nhẹp, nhưng da hiện ra nhàn nhạt màu vàng, chớp động nhu hòa vàng sáng, sắc mặt có chút trắng bệch, thân hình khẽ run.

Một lát sau, hắn vội vàng lấy ra một bình ngọc, đem Thánh Cốt đan đưa vào trong miệng, ném bình ngọc sang cạnh, lại một tay bấm ra một đạo pháp quyết.

Ông một tiếng.

Quanh thân quang mang cực thịnh, vốn là màu vàng nhạt da, lại biến thành màu kim, nhìn như kim loại.

Cứ như vậy, quanh thân kim mang lóe lên, Diệp Phi trong tay còn lại là thỉnh thoảng biến đổi pháp quyết, cũng không biết trải qua bao lâu, chói mắt kim mang chợt lóe, ngay sau đó quang mang thu lại.

Trong tay pháp quyết dừng lại, từ từ, sắc kim dịu dần, màu da Diệp Phi trở lại như cũ, hai mắt hắn mở ra, xoa xoa mồ hôi trán, thở ra một hơi, trên mặt có chút mệt mỏi, lộ ra một tia hài lòng nụ cười.

Cảm thụ một thân thân thể lực lượng mạnh mẽ, Diệp Phi hai quả đấm nắm chặt, tuôn ra dát ba thanh âm.

“Ai, không nghĩ tới cái này Thánh Cốt Thối Thể đại pháp, lại như thế hành hạ thân thể, nhưng cũng may tu luyện thành công, nghỉ ngơi một chút, cũng rốt cục có thể tu luyện Phi Hành Áo Ảnh.” Vừa nghĩ tới không sử dụng bất kỳ pháp khí, bằng vào mượn thân thể lực ở giữa không trung phi hành, Diệp Phi không khỏi lộ ra vẻ mong đợi, hai mắt tinh quang lóe lên.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Phi độn thuật

Bên trong tinh thất, Diệp Phi cầm phù bút trong tay, chấm chấm hai cái vào linh mực màu bạc, dưới pháp lực gia trì, ở trên một lá bùa vàng mông mông, vẽ lên từng đạo văn lộ thần bí, nhìn qua vô cùng hỗn loạn, rồi lại điểm điểm không ngừng.

Trên mặt đất, lại là chỗ này một tờ, chỗ kia một tờ, rải rác khắp nơi, nhìn qua đều là phù lục cấp thấp, bất quá, những thứ này đều là cái này là trong bốn tháng qua, Diệp Phi luyện chế thất bại lưu lại.

Linh phù vẽ xong, Diệp Phi vội vàng để phù bút xuống, đầu ngón tay chớp động hào quang, cuối cùng điểm điểm vào trên linh phù, đem pháp lực phong ấn bên trong đó.

Một lát sau, đem linh phù cầm lên, hai mắt hít một cái, nhẹ giọng nói: “hy vọng, lần này có thể thành công đi.”

Vừa dứt lời, linh phù trong tay hướng giữa không trung ném đi, ngay sau đó một đạo pháp quyết đánh ra, phốc một tiếng, bay vào bên trong linh phù.

Cái mai linh phù này chính là tiểu hỏa cầu thuật, nếu là thành công, là sẽ ở giữa không trung hóa thành một tiểu hỏa cầu, thất bại, sẽ không phản ứng chút nào, giống như trước rơi xuống, cùng những tờ rải rác trên mặt đất kia.

Diệp Phi ngừng thở, mắt cũng không chớp đích nhìn chăm chăm vào tờ phù lục.

“Phốc” địa một tiếng.

Một đoàn hỏa cầu lớn chừng quả đấm, ở giữa không trung thoáng hiện ra, vốn là phù lục cũng đã biến mất không thấy.

“Thành công? hắc hắc.” Diệp Phi khòe miệng giương lên, trong lòng có chút kích động nói, lấy mai thủ trát ghi lại kinh nghiệm, mình dùng hơn bốn tháng, mới luyện chế ra một quả phù lục cấp thấp, cũng chỉ có thể gọi là trung đẳng.

“Ai, nhìn dáng dấp, ở trên phù đạo, cũng không phải là giống như đan đạo thiên phú.” khẽ thở dài một cái nói, nhưng là cũng không ảnh hưởng đến

hang hái nghiên cứu phù lục.

Trải qua lần này thành công, Diệp Phi tựa hồ lần được một đường. Kế tiếp, trong thời gian mấy tháng, trước sau luyện chế một ít phù lục thuộc dạng sơ cấp trung, thượng, về phần sơ cấp cấp đỉnh phong, Diệp Phi không có luyện chế phương pháp, cho dù là có, lúc này cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian ở chỗ này nữa.

Diệp Phi ngược lại có chút chờ đợi, có cơ hội đem phù lục sơ cấp đỉnh phong luyện chế thành công, sau đó nghiên cứu một phen trung cấp phù lục, xem một chút đến tột cùng có uy lực bậc nào.

“Nên tu luyện một cái Phi Hành Áo Ảnh!” nói xong, Bàn tay Diệp Phi vung lên, tất cả phù lục hồng trên mặt đất hóa thành một đoàn lửa, chỉ mấy công phu, chính là biến mất không thấy.

Khoanh chân ngồi ở trên một khối bồ đoàn, tầng thứ hai phi độn thuật, Diệp Phi đã sớm nghiên cứu thấu triệt, chẳng qua là một mực không cách nào tu luyện. Giờ phút này chẳng qua là ở trong đầu diễn luyện mấy lần, sau chính là bắt đầu tu luyện.

.....

Đoạn Thiên Nhai, chỗ sâu, ở một mảnh sương mù trắng mênh mông bao phủ trên một vách đá, có một cửa động lớn nhỏ chừng một trượng, bên trong đen thui lù một mảnh, truyền ra hô hô đích tiếng gió.

Nơi này chớ nói một ít Trúc Cơ kỳ tu sĩ không có tới. Cho dù là Kim Hạch kỳ yêu thú sinh trưởng phụ cận, cũng là không có ở lâu chỗ này, phảng phất có cái chỗ gì đó đáng sợ.

Nhưng giờ phút này, ở bên trong cửa động cũng là có năm đạo thân ảnh, ở trong bóng tối. Thận trọng hướng về phía trước lục lọi, sau lưng mọi người có một cửa đá vỡ nhام nhỏ. Nhìn đáng dấp hấn là cường ngạch phá vỡ ra đấy.

Không khí an tĩnh có chút quỷ dị, chỉ chốc lát công phu, mọi người đi tới một chỗ quẹo, có một màn cấm chế ngăn chặn, mấy người hợp lực hao tổn hơn nửa ngày công phu, mới tiến phá giải được màn cấm chế này.

Ánh sáng mờ mờ, một cái hành lang đá thật dài, xuất hiện ở trước mắt mọi người, mặt đất có từng tầng từng tầng thêm đá, ở hai bên vách đá, điêu khắc từng cái mặt quỷ dữ tợn kinh khủng, nhìn qua quỷ khí sâm sâm.

Không để ý đến những thứ này, năm đạo thân ảnh thận trọng đi về phía trước, thoáng chốc, biến mất ở nơi này.

Mà lúc năm đạo thân ảnh vừa rời đi không lâu, ai cũng không có chú ý tới, hai bên thạch bích điêu khắc mặt quỷ, hấn là giống như vật còn sống ngoa ngoạ đứng lên, đưa ra đầu lưỡi thật dài đỏ như màu máu, bốn phía lượn quanh trợn trợn hắc sát khí.

.....

Thiên Nhai tông, Thiên Cầm Phong, bên trong tĩnh thất, Diệp Phi quanh thân tản mát ra hào quang nhu hòa, một thân áo bào không gió tự động, nhìn qua có chút quỷ dị.

Chỉ chốc lát công phu, hai mắt mở một cái, pháp quyết trong tay biến đổi, trong miệng một tiếng quát khê. “Khởi!”

Một màn thần kỳ xuất hiện, vốn là ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, Diệp Phi phảng phất trong gió đung đưa dâng lên, không đến mấy hơi thở, lại lao đảo lác lư lên tới giữa không trung.

“Thành công?” Diệp Phi trên mặt sắc mặt vui mừng chợt lóe, trong mắt lộ ra một cỗ vẻ hưng phấn, hưng phấn nhất thời, không tập trung vận chuyển chân khí, vèo một tiếng, té rớt trên mặt đất.

“A!”

Một tiếng hét thảm, bất ngờ mà đau đến nhe răng toét miệng, cũng may tu luyện Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp, thân thể so trước kia bền chắc hơn không ít, nếu không lần này té bất ngờ cũng phải có chút thương tích, lại nói nếu té ra cái thương tích, mặt mũi nào mà đi ra ngoài đây.

Tuy nói toàn thân đau nhức, Diệp Phi sắc mặt có chút vặn vẹo, nhưng trong mắt vẫn là mang theo vẻ hưng phấn nồng nặc, tựa hồ ở nhớ lại ở cảm giác tuyệt vời tự thân lơ lửng ở giữa không trung phi hành.

Nghỉ ngơi một hồi, không để ý toàn thân đau đớn, Diệp Phi lần nữa tay bấm pháp quyết, chậm rãi lên tới giữa không trung, tâm thần vừa động, ở bên trong màn hào quang cấm chế di động qua lại, nhưng lần này cũng là ngưng thần chú ý, không dám có chút nào khinh thường, để tránh phát sinh bi kịch.

Nửa tháng sau, Diệp Phi dựng thân trôi lơ lửng giữa không trung, trê mặt mang vẻ vui mừng nồng nặc, một bước bước ra, vèo một cái, chính là xuất hiện một chỗ khác, qua lại ở bên trong màn hào quang phi hành gần nửa ngày, cảm giác pháp lực có chút không đủ, chính là ngừng lại, rơi vào mặt đất, ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn.

“Hắc hắc, cuối cùng thành công, chẳng qua là không gian quá nhỏ, không biết ở bên ngoài tự do phi độn, sẽ là tuyệt vời bậc nào?” Diệp Phi hai mắt híp một cái, như thế nói.

Sau này đối địch, sẽ cho địch nhân đã kích thật lớn, mình phi thân giữa không trung, tùy ý né tránh, sẽ chiếm quyền chủ động rất lớn, coi như muốn chạy trốn, cũng không cần lo lắng phi hành pháp khí bị đánh rơi. Ung dung phi độ mà đi.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi không khỏi có chút kích động, đè ép tâm tình trong lòng, nghiêm sắc mặt lại.

“Bây giờ, chỉ còn dư lại trận pháp một đạo là không có học tập, bắt quá còn cần đi luyện Khí các, trước điều chỉnh một chút trạng thái, đem tu vi tăng lên một phen rồi lại nói, sau khi rời khỏi đây luyện chế một bộ trận pháp, lúc đó ta sẽ trở về Đào Nguyên trấn!” Diệp Phi nói xong, trong mắt hàn mang chợt lóe, mơ hồ lộ ra một tia sát khí.

Một lát sau, trạng thái khôi phục như lúc ban đầu, ổn ổn tâm thần, lấy ra một cái bình ngọc, chính là đan dược trợ giúp Trúc Cơ hậu kỳ tu luyện — Hư Nguyên Đan!

Đề bình ngọc ở một bên, hai mắt nhắm lại, một tay bấm quyết, cả một tiếng, quanh thân sáng lên một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, thiên địa nguyên khí bốn phía, nhanh chóng bị Diệp Phi cuốn về, hẳn là thi triển Quy Nguyên Quyết.

Bảy tám tháng sau, Diệp Phi như cũ không động, nhưng một thân hơi thở cũng là mệnh môn, hiển nhiên so với trước mạnh mẽ không ít, mà quanh thân hào quang cũng là càng ngày càng mạnh.

Bá một cái, pháp quyết trong tay biến đổi, thiên địa nguyên khí bốn phía tựa hồ găm hết lên, giống như tìm được chủ nhân hô hoán, hướng trong cơ thể Diệp Phi quán chú đi.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Nửa bước Ngưng Đan

Thiên Nhai tông, Kiều Dương Phong!

Một đạo thân ảnh màu trắng, có chút cao ngạo đứng ở đỉnh núi, đón gió nhẹ, nhìn qua sắc mặt có chút lạnh lùng, người này, từng là thiên kiều trong tân tân đệ tử — Đỉnh Trữ!

“Ba năm, rốt cục tiến cấp tới Trúc Cơ hậu kỳ, hẳn bề quan như thế lâu, không biết lúc này có tấn cấp lần nữa hay không?” Đỉnh Trữ có chút xuất thần nói.

Trong cùng hàng tân tân đệ tử, Đỉnh Trữ có lòng tin không phải thứ hai thì cũng là thứ ba đấy, dù là một ít đệ tử cũ, đều là bị Đỉnh Trữ nhanh chóng vượt qua, nhưng hẳn luôn không bằng lòng, Diệp Phi cơ hồ vốn là phế nhân, lại có thể đuổi theo mình, vẫn còn là sau khi đi ra ngoài thi hành một lần nhiệm vụ, chính là vượt qua mình.

Điều này làm cho Đỉnh Trữ có áp lực rất lớn, bắt đầu điên cuồng tiếp nhận nhiệm vụ đổi lấy linh thạch mua đan dược phụ trợ, khắc khổ tu luyện, rốt cục đuổi kịp Diệp Phi, không có tiếp tục bị rơi xuống.

“Đỉnh Trữ sư huynh, tất cả mọi người tới vì ngươi chúc mừng, ngươi như thế nào lại chạy ra ngoài?” một đạo thanh âm ưu mỹ truyền tới, chính là cô gái này, Nguyệt Nhi.

Chẳng qua là giây phút này hai người, tựa hồ là bỏ đi một chút non nớt, thời gian vô tình đi qua, cũng đã là hai mươi tuổi rồi!

“Không có gì, đi ra hóng mát một chút, đi thôi, chúng ta trở về!” vừa nói chuyện, Đỉnh Trữ cùng Nguyệt Nhi, hai người, hướng chỗ ở của Đỉnh Trữ đi tới.

.....

Thiên Cầm Phong, Vạn Phong Sơn mới vừa đuổi đi Lê Nhu, sắc mặt có chút cảm khái, lần này Diệp Phi bề quan, đảo mắt đã mấy năm trôi qua, ngay cả sau khi Liễu Kiên xuất quan, đều đã là Trúc Cơ kỳ tu sĩ, mình hôm nay, nhưng vẫn là đang ở Luyện Khí cảnh bồi hồi.

“Vạn Phong Sơn, hắc hắc, làm gì mà sầu mi khổ kiếm?” đang lúc này, Liễu Kiên không biết lúc nào xuất hiện ở bên người, Vạn Phong Sơn đầu tiên là sùng sốt. Ngay sau đó có chút vẻ khổ sở.

“Ngay cả ngươi chừng nào thì tới, ta cũng không có phát hiện, Trúc Cơ kỳ. Hắc hắc, quả thật là không giống nhau.” Vạn Phong Sơn cười nói.

“Nhìn ngươi nói, ta có thể tấn cấp Trúc Cơ kỳ, làm phiền Kim Tử sư huynh đấy, nếu không phải hấn lại cho ta lấy một viên Trúc Cơ đan, lần này ta còn thật cũng chưa có cơ hội, ngay cả lần này Trúc Cơ cũng là suýt nữa thất bại.

Ai. Bất quá ta trong lòng rõ ràng, lấy tư chất của ta, tấn cấp Trúc Cơ đã là cực hạn. Bây giờ rất hài lòng, đúng rồi, Diệp sư huynh còn không có xuất quan sao?” Liễu Kiên như thế hỏi.

“Hừ, tấn cấp Trúc Cơ sau. Trưởng lão phân phối cho ngươi một quả núi. Ngươi cũng vì sao trở lại.” Vạn Phong Sơn có chút mất hứng nói.

Nghe vậy, Liễu Kiên mặt lộ vẻ lúng túng, hết nhìn đông tới nhìn tây liếc một phen đi qua, nằm ở Vạn Phong Sơn bên tai, nói câu lặng lẽ thoát.

“Cái gì? ngươi cùng Thanh Liên……” Vạn Phong Sơn trừng hai mắt, lời còn chưa nói hết, liền bị Liễu Kiên bịt miệng, một bộ cười gian.

“Ha ha. Ta đã nói rồi, tiểu tử ngươi thế nào cũng không trở lại. Thì ra là có chuyện như vậy, được rồi, không trách ngươi đấy!” Vạn Phong Sơn chột ha ha cười một tiếng nói, ngay sau đó có chút không có hảo ý nhìn Liễu Kiên một cái.

“Không cho phép cùng người khác nói, hắc hắc, nếu không phải là sợ dả thương tình cảm giữa chúng ta, ta sẽ không nói cho ngươi biết!” nói xong, Liễu Kiên mặt đắc ý nói, hơi có dáng vẻ tiểu nhân đắc chí.

Mà đang lúc hai người chơi đùa, chợt truyền ra tiếng cười sang sảng.

“A A, hai người các ngươi, lại đang giờ trò quý gì? có phải là có chuyện gì giấu ta hay không?” tiếng nói vừa dứt, một đạo mặc bạch y, da hơi hắc, ánh mắt có chút đần độn, chợt xuất hiện ở cạnh thân hai người.

Người này không phải là ai khác, chính là Diệp Phi mới vừa xuất quan!

Bất quá giờ phút này Diệp Phi, vóc người rõ ràng cao lớn cường tráng hơn rất nhiều, cùng người trưởng thành cơ hồ không có gì khác nhau, cũng không còn nhìn ra dáng vẻ thiếu niên, nhìn qua rất có một phen khí thế, trên mặt cũng mang theo một cỗ kiên nghị, chẳng qua là một thân quần áo, thật sự là nhỏ đến đáng thương.

Liễu Kiên nhìn thanh niên trước mắt, chợt cười một tiếng, nói: “Diệp sư huynh, cái này nếu là ở bên ngoài gặp, ta sợ rằng cũng không dám nhận, ha ha.”

“Nga, thế nào, tiểu tử ngươi tấn cấp Trúc Cơ rồi, đến ngay cả ta cũng đều không nhận?” Diệp Phi chột nghiêm sắc mặt nói.

Nghe vậy, Liễu Kiên vội vàng nói tiếp: “Không không không, ta nói là, Diệp sư huynh bề ngoài biến hóa quá lớn, bất kể ta đạt tới cái trình độ gì, cũng sẽ không quên mấy người chúng ta đấy.”

Nghe vậy, Diệp Phi chợt cười một tiếng, gật đầu nói: “a a, nói giỡn đây, chúc mừng ngươi, rốt cục tấn cấp Trúc Cơ kỳ rồi.”

“Nhờ có Diệp sư huynh đấy, nếu không Liễu Kiên ta ở đâu ra hôm nay? nói đến chúc mừng, chúng ta ngược lại hấn chúc mừng Diệp sư huynh, lại lần nữa đột phá, biến thành thật thật tại tại Trúc Cơ đại viên mãn, ha ha, Đỉnh Trữ nếu là biết, đoán chừng phải tức chết.” Liễu Kiên điều đầu hoảng hốt vừa nói.

Diệp Phi chẳng qua là cười cười, ngay sau đó nhìn một chút Vạn Phong Sơn, nhướn mày nói: “Những năm gần đây, ngươi không có tu luyện qua? thế nào còn không có đạt tới Luyện Khí kỳ đỉnh phong? theo lý thuyết tư chất của ngươi, hấn so Liễu Kiên ngươi cũng hơn một chút, tại sao lại bị cản Trúc Cơ kỳ bình cảnh?”

Nghe vậy, Vạn Phong Sơn thần sắc tối sầm lại, lắc đầu nói: “Ta cũng ném thử qua nhiều lần, đan được ngươi để lại cho ta, ta cũng ăn quá, nhưng chỉ là vô dụng, có thể, ta đây đời này vô duyên Trúc Cơ đi, a!”

Nhìn Vạn Phong Sơn vẻ mặt tịch mịch, Liễu Kiên vỗ vỗ bờ vai của hấn, Diệp Phi còn lại là khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Không vội, chúng ta còn có thời gian, qua một thời gian ngắn, ta nghĩ biện pháp chuẩn bị cho ngươi chút đan dược.”

“Đa tạ Diệp sư huynh!” Vạn Phong Sơn mang trên mặt vẻ cảm kích, chân thành nói.

“Nói chuyện như vậy, nhưng là có chút xa cách, hắc hắc, đi, chúng ta đi vào trò chuyện!” vừa nói chuyện, ba người xoay người tiến vào bên trong đại sảnh, Liễu Kiên cũng không biết từ đâu lấy được linh tửu, ba người ta nói nói đùa đùa, vừa thưởng thức linh tửu, không khí náo nhiệt.

Sắc trời buông xuống, ba người đều có một ít men say, cũng đều không có sử dụng pháp lực khiến cho mình thanh tỉnh, cuối cùng, tựa như cùng người phạm say rượu, gục ngủ ở trên bàn.

Sáng sớm ngày thứ hai, Liễu Kiên chẳng biết lúc nào đã rời đi nơi này, còn không đợi Diệp Phi hai người suy đoán, Liễu Kiên chính là vội vã chạy trở lại, xách theo một con túi trữ vật ném cho Diệp Phi.

“Lần này, đủ ngươi dùng cả đời, ha ha.” Liễu Kiên cười ha hả nói đến, thì ra là hấn là đi ra ngoài, không biết từ nơi nào cho Diệp Phi lấy được một đồng quần áo đầy túi trữ vật, đều là dựa theo bộ dáng quần áo Diệp Phi hiện lúc trước mà làm.

Đổi xong quần áo, Diệp Phi cảm giác rất vừa người, cũng là tương đối hài lòng, mấy người cười cười nói nói, lại trò chuyện một chút thời gian, Diệp Phi hỏi thăm một ít chuyện gần đây, hoặc là Thiên Nhai tông có thay đổi gì, chính là rời đi Thiên Cầm Phong.

Bên trong Luyện Khí Các, Tuyên Khuê đại sư, đang lấy một loại ánh mắt bất khả tư nghị, nhìn trước mắt đích một tên bạch y thanh niên, mang trên mặt một ít vẻ nghi hoặc.

“Ngươi, thật sự là Diệp Tuyên? quả thật là yêu nghiệt, liên tù tì tấn cấp liễu Trúc Cơ đại viên mãn, nửa bước Ngưng Đan cảnh, lại đem Đỉnh Trừ tiểu tử kia bỏ rơi xuống, lão phu thật là không đất dung thân a, chúc mừng ngươi, a a.” Tuyên Khuê đại sư nhìn Diệp Phi một chút, như thể nói.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Bất quá là may mắn thôi, hắc hắc, đúng rồi, Tuyên Khuê đại sư, lần này tới đây, là có một ít chuyện, cần ngài trợ giúp một hai đấy.”

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Lê Nhu tới chơi

Luyện Khí Các ở bên trong một gian phòng độc lập, một tên bạch y thanh niên, dựng thân với một cái đại đỉnh hồng đồng đồng ở phụ cận, đang không địa hòa phía dưới đại đỉnh phún phát, nhìn bên trong, hẳn là cùng luyện đan thất có mấy phần tương tự.

Người này, chính là ở chỗ này tu tập Luyện Khí đạo, Diệp Phi, nhưng tựa hồ là đang luyện chế cái tài liệu trận pháp nào đó.

Phía trước, bên trong miệng cái đỉnh, loáng thoáng có thể thấy được đến đang có mấy loại tài liệu từ từ hòa tan, mà Diệp Phi còn lại là thỉnh thoảng ném vào trong đỉnh một ít tài liệu, tựa hồ là loại quặng thạch kim loại gì đó.

Đội tất cả tài liệu trong đỉnh hòa làm một thể, biến thành một đoàn chất lỏng, Diệp Phi một tay lộn một cái, chín cái là cờ nhỏ màu xanh lúc trước chuẩn bị xuất hiện trong tay, tựa hồ chỉ là một loại phẩm vật.

Sau một khắc, một tay giương lên, vèo một tiếng, chín lá cờ nhỏ thanh mang chọt lóe, một cái rơi vào bên trong đỉnh, bay vào trong đoàn chất lỏng kia.

Cô lỗ cô lỗ!

Từng đạo từng đạo khí thoát ra, theo Diệp Phi về phía đỉnh điểm điểm một chút, đằng một tiếng, địa hòa phía dưới nhất thời hùng hực dấy lên, so với lúc trước càng thêm nóng bỏng hơn rất nhiều.

Bên trong đỉnh khí phao liên tiếp xuất hiện, cuối cùng giống như là nước sôi phun trào, cũng không biết trải qua bao lâu, chất lỏng bên trong đỉnh cơ hồ còn dư lại không có mấy, Diệp Phi mới giờ tay lên một chiêu.

Vèo một tiếng, chín lá cờ nhỏ từ bên trong đỉnh bắn nhanh ra, lượn nửa vòng, rồi xuất hiện ở trước mặt Diệp Phi, chẳng qua là lúc này màu sắc, cũng là biến thành toàn thân đen nhánh.

Nhìn mấy lá cờ nhỏ trôi lơ lửng trước mắt, Diệp Phi chẳng những không có buông lỏng, ngược lại như ngưng mỳ, có chút ngưng trọng.

Chất lỏng trên lá cờ nhỏ tựa hồ cũng không vì vậy động lại, theo Diệp Phi đánh ra mấy đạo pháp quyết. Bên ngoài thân mấy lá cờ nhỏ hắc mang chọt lóe, chọt xếp thành một hàng.

Ngay sau đó, đưa ra một ngón tay. Tâm thần vừa động dưới, đầu ngón tay chỗ xuất hiện một đạo sáng thật nhỏ, hẳn là giống như có hình dáng, ở phía trên mấy con lá cờ nhỏ khắc vẽ cái gì.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi động tác dừng lại, chín lá cờ nhỏ chia ra xuất hiện đồ án bất đồng, nhìn qua có chút quỷ dị. Nhưng lại tựa hồ hàm chứa quy luật nào đó, có chút hồ hồ đích đáng về.

làm xong những thứ này, Trong tay Diệp Phi động tác không ngừng, từng đạo một pháp quyết đánh ra, chia ra không có vào mỗi chỉ lá cờ nhỏ bên trong, ông một tiếng, chín chỉ lá cờ nhỏ ở giữa không trung khẽ run lên. toát ra chói mắt hắc mang.

c cuối cùng. Diệp Phi giờ tay lên một chút, lá cờ nhỏ bên ngoài chọt xuất hiện một tầng nhàn nhạt nguyên lực màn hào quang, theo Diệp Phi làm phép, kia nguyên lực màn hào quang dần dần thu nhỏ lại, nhưng đang lúc ở sắp bay vào bên trong lá cờ nhỏ, cũng là có chút chậm chạp, tựa hồ có chút khó khăn.

Thấy vậy, Diệp Phi một thân hơi thở đột nhiên chọt tăng. Tâm thần vừa động, chín lá cờ nhỏ kịch liệt run lên. Phốc một tiếng, tất cả nguyên lực hào quang, đều là bay vào bên trong lá cờ nhỏ.

Lúc này, mỗi một lá cờ màu đen đều là chớp động ra khỏi hắc quang, vừa nhìn liền biết không phải là phạm vật, đem tất cả lá cờ thu hồi, Diệp Phi có chút mệt mỏi trên mặt, nở một nụ cười.

“Lại hao tổn nửa năm, nhưng cũng may tu bổ tốt lắm, nghỉ ngơi mấy ngày, nên đi về kết một ít ân oán đi!” nói xong, Diệp Phi hai mắt hí một cái, xoay người rời đi chỗ này.

Cái này, Luyện Khí một đạo, cùng trận pháp hoàn toàn bất đồng, nhưng trận pháp một đạo nhất định phải có để dùng Luyện Khí, mới có thể luyện chế ra các loại khí tài trận pháp, bất quá, cái này tùy ý một loại, cơ hồ cũng sẽ không giống luyện đan một loại xuất hiện thất bại liền hủy đan, nhiều nhất là bảo vật có chút tỷ vết, uy năng giảm nhỏ thôi.

Luyện Khí cần là thủ pháp thuần thực, đối với các loại tài liệu hiểu rõ, biết như thế nào phối hợp sử dụng, sẽ cho bảo vật gia tăng loại uy lực cùng với thuộc tính nào.

Mà trận pháp một đạo, càng cần nhiều hơn kinh nghiệm cùng kiến thức, bởi vì bất kỳ một tên trận pháp đại sư, chẳng những là tự thân luyện chế ra trận pháp xuất sắc, càng thêm phải hiểu được nguyên lý trận pháp, nhưng dễ dàng phá hỏng người bố trí trận pháp cấm chế.

Hiểu rõ những thứ này, Diệp Phi lần này cũng không có quá mức nghiên cứu, dù sao mình bây giờ kiến thức xa xa không đủ, chỉ cần nắm giữ một ít trụ cột kiến thức, cùng với thủ đoạn luyện Khí đơn giản, tin tưởng ở thời gian sau này, sẽ có càng nhiều hơn cơ hội học tập.

Trở lại chỗ ở, cùng Vạn Phong Sơn lên tiếng chào, chính là nghỉ ngơi điều tức, cho đến năm ngày sau, Diệp Phi cảm giác khôi phục bình thường, mới đứng dậy rời đi Thiên Cẩm Phong.

.....

“Ngươi thế nào gần nhất lại chạy đi ra ngoài, cũng không ở Vạn Hà Phong đợi, sẽ không ra đi tìm nam nhân đi? Ặc Ặc!” Vạn Hà Phong, bên trong đại sảnh, Lê Nhu che miệng cười nói.

Nghe vậy, Thanh Liên khuôn mặt đỏ lên, dịu dàng nói: “Nào có? ta phải đi tìm các sư tỷ muội khác có một số việc, đừng có đoán bừa đi.”

“Nga? phải không? chớ để cho ta bắt được, hừ, bằng không, vô luận là ngươi, vẫn là nam nhân của ngươi, ta một cũng không tha cho.” nói xong, Lê Nhu cố ý làm ra một bộ hung ác đích đáng vẻ.

“Yêu nữ?” đang lúc này, đại sảnh ở ngoài, truyền đến một đạo nam tử thanh âm.

Nghe vậy, Thanh Liên đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó trên mặt vui mừng, khẽ cười nói: “Lần này tốt lắm, nam nhân của ngươi tới, ta không quấy rầy các ngươi, vừa đúng ta tìm sư tỷ muội khác còn có chút chuyện.”

Vừa nói chuyện, Thanh Liên xoay người đi ra ngoài, Lê Nhu nghe được Thanh Liên cùng người nọ đánh một tiếng kêu, ngay sau đó, một tên thanh niên nam tử mặc bạch y, đi vào bên trong đại sảnh.

“Diệp Tuyên?” nhìn trước mắt khí chất đặc biệt của Diệp Phi, Lê Nhu có chút thất thần nói một câu, tuy nói nghe được là thanh âm của hắn, nhưng thấy đến dung mạo Diệp Phi, cũng là hí hửng một tiếng.

Một bộ áo bào trắng, vóc người khỏe mạnh, tuy nói da hơi hắc, ánh mắt cũng có chút dần dần, nhưng như cũ không cách nào che giấu cái loại độc hữu khí chất đó, ở giữa mi vũ, mơ hồ để lộ ra một cỗ kiên nghị.

Mà đang lúc Lê Nhu có chút hơi ngẩn ra, Diệp Phi cũng là sửng sốt một chút, hôm nay Lê Nhu, cũng không còn là năm đó hoàng mao nha đầu, vóc người trở nên càng thêm thon dài, rút đi mấy phần thiếu nữ non nớt, nhìn qua càng thêm hoàn mỹ.

Da trắng như tuyết, đôi môi nhỏ nhắn, lông mi thật dài hơi chớp động, hai tròng mắt nhìn qua như suối nước trong suốt trong suốt, như một bức nhân gian tiên cảnh để cho người ta thường tâm duyệt mục.

“Yêu nữ.” Diệp Phi từ tốn nói một câu, hai người nhìn lẫn nhau, không cần quá nhiều ngôn ngữ, cũng là lẫn nhau cũng có thể dẫn hơi đến đối phương tư niệm, cùng với tình cảm sâu đậm.

“Ngươi rốt cục xuất quan, ta còn tưởng rằng ngươi không đi ra!” Lê Nhu có chút ôn giận nói.

Diệp Phi khẽ mỉm cười, Diệp Phi thản nhiên nói: “Lần này bẽ quan. Thời gian là dài chut, hắc hắc, bất quá cũng không có biện pháp. Có lúc chuyện, không thể không đi làm, trước không có năng lực, nhưng bây giờ, cũng là có một ít nắm chắc.”

Hai người mỗi người ngồi xuống, Lê Nhu đôi mi thanh tú vừa nhú, nhẹ giọng nói: “Xem ra. Ngươi lại muốn đi ra ngoài? ta cùng ngươi đi!”

“Không được, chuyện lần này, phải là tự ta đi. Ai cũng không thể tham dự.” Diệp Phi nói như đinh chém sắt.

“Xem ra trước ngươi nói tâm sự, chính là lần này muốn đi chấm dứt chuyện tình đi? tuy nói ngươi tu vi có điều tăng lên, nhưng là, ta còn là không yên lòng để ngươi đi một mình.” Lê Nhu cũng là nghiêm sắc mặt nói.

“Hắc hắc. Yên tâm. Nếu là không có một ít nắm chắc, ta chắc là sẽ không chạy đi chịu chết đấy. Bây giờ trừ Ngưng Đan cao cấp, bình thường Trúc Cơ

đại viên mãn, ta cho dù là không địch lại, tự vệ còn là không thành vấn đề. ” Diệp Phi khẽ mỉm cười, an ủi.

Hơi suy nghĩ chốc lát, Lê Nhu hai mắt nhìn chăm chăm Diệp Phi, nói: “ Trước hỏi ngươi. Ngươi vẫn không có nói cho ta biết, chẳng lẽ. bây giờ ngươi cũng không chịu nói sao? coi như không cần ta đi, tôi thiếu để cho ta biết, ngươi đi làm những thứ gì? được không? ”

Nhìn thấy Lê Nhu mặt khẩn trương, ngôn ngữ tràn đầy ân cần, Diệp Phi không khỏi trong lòng ấm áp, muốn đem người trước mắt mà ôm vào trong ngực, nhưng bây giờ, cũng là không được, tôi thiếu, cũng muốn chờ mình đem chuyện giải quyết xong, mới có thể bận tâm tư tình nhi nữ.

Hơi suy nghĩ một hồi, Diệp Phi quyết định đem chuyện nói cho Lê Nhu, dù sao hai người quan hệ, cũng không sợ nàng sẽ truyền đi, cứ như vậy, Diệp Phi đem thân thể của mình, cùng với một thân huyết hải thâm cừu, giảng thuật đại khái cho Lê Nhu.

Ước sao ăn xong bữa cơm, Diệp Phi mới nói xong, hai mắt lộ ra một cái hàn mang.

Thấy Lê Nhu sắc mặt có chút khác thường, có chút bận tâm, lại có chút bộ dáng khẩn trương, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “ Yên tâm, nếu ta dám trở về, nhất định có nắm chắc, ngươi liền an tâm ở Thiên Nhai tông đợi ta trở lại đi. ”

Lê Nhu thần sắc vừa động, có chút nỉ non nói: “ Chờ ngươi trở lại? nhưng là ”

Nhìn thấy Lê Nhu đích biến hóa, Diệp Phi không khỏi nhướng mày, trong lòng thầm nói, chẳng lẽ trước ở trên đường nghe đích lời đồn đãi, đều là lời nói thật? bây giờ một lần muốn, giống như Vạn Phong Sơn hai người, cũng âm thầm cảnh cáo mình một hai, đó chính là, Lê Nhu tựa hồ cùng cái gì sứ giả đại nhân đi lại rất gần.

“ Thế nào? yêu nữ, chẳng lẽ phía ngoài lời đồn đãi, đều là thật? xem ra ta bề quan những năm này, xảy ra rất nhiều chuyện a. ” Diệp Phi chợt như thế hỏi.

Nghe vậy, Lê Nhu hơi biến sắc mặt, vội vàng hỏi: “ Ngươi nghe cái gì đồn đãi? ”

Trầm mặc chốc lát, Diệp Phi nghiêm sắc mặt nói: “ Nghe nói, ngươi cùng sứ giả đại nhân đi được rất gần, nhưng có chuyện này? ”

“ Cái này! ” Lê Nhu có chút ấp a ập úng, ánh mắt xuất hiện một vẻ bối rối về.

Thấy vậy, Diệp Phi trong lòng lộn một cái, không xác định hỏi: “ Chẳng lẽ, ngươi thật sự là coi trọng sứ giả? ”

Lê Nhu trên mặt lộ ra một bộ nghiêm túc, một lát sau, sắc mặt chợt trấn định lại, hướng về phía Diệp Phi hỏi: “ Ngươi, có nắm chắc tấn cấp Ngưng Đan sao? ”

Diệp Phi đầu tiên là sững sốt, hơi một tự định giá, chính là có chút hiểu, ngay sau đó trên mặt có chút hơi giận nói: “ Thế nào? Nếu ta nói không có nắm chắc tấn cấp, ngươi sẽ phải lựa chọn hần, vì tương lai của mình cân nhắc sao? ”

Cũng tốt, nói thật, ta không có nắm chắc, dù sao cái này U Châu cơ hồ không có Kim Nguyên Đan đấy, như thế nào làm cân nhắc, chính ngươi suy nghĩ một chút đi, hừ! ”

Nói xong, Diệp Phi trong lòng mang theo một con tức giận, phát tay áo mà đi, mà Lê Nhu thất thần cũng không có nói được gì, mặc cho Diệp Phi rời đi.

Trở lại chỗ ở, Diệp Phi tức giận tựa hồ tiêu mất một ít, càng nhiều hơn, là một loại đau, trong lòng không khỏi đau, cùng với một cỗ phiền não cảm giác bất an.

Cứ như vậy, ước chừng ở đầu giường tĩnh tọa liễu ba ngày lâu, mới coi như là ổn định liễu tâm thần.

“ Ta giống như có chút xung động! Ai. bằng ta đối với nàng đích hiểu rõ, nàng hẳn không phải là người như vậy, ta có chút ” lời còn chưa nói hết, một món ý không nghĩ tới chuyện xuất hiện.

Vạn Phong Sơn bầm báo một tiếng, nói Lê Nhu tìm đến mình, hơi một tự định giá, nói cho Vạn Phong Sơn để cho Lê Nhu đi vào.

Bên trong tĩnh thất, Lê Nhu mới vừa vào phòng, liền đem cửa phòng vừa đóng, ngồi ở trên một thanh ghế gỗ cạnh mép giường, nhưng hai người ai cũng không nói gì, trầm mặc hồi lâu

“ Ngươi, khi nào thì đi? ” Lê Nhu trước hết phá vỡ trầm mặc, nhàn nhạt hỏi một câu.

Liếc mắt nhìn Lê Nhu, Diệp Phi có chút áy náy ý nói: “ Ngày mai đi! ”

“ Vội vã như vậy? ” Lê Nhu có chút hết ý đáng về.

“ Ừ, vội vàng đem chuyện giải quyết, cũng kết lại đoạn này ân oán, sau đó ” nói được một nửa, Diệp Phi không có nói tiếp.

Bên trong gian phòng đích không khí có chút đè nén.

“ Thật xin lỗi, ngày đó, ta có chút xung động! ” Diệp Phi không có nhìn Lê Nhu, cúi đầu nói một câu.

Nghe vậy, Lê Nhu thân thể mềm mại rung lên, trên mặt thần sắc biến hóa không ngừng, tựa hồ có chút do dự, lại có chút khiếp đảm đích đáng về, một lát sau, kỳ thờ dài, chợt đứng lên.

Đi tới trước giường, lại chậm rãi ngồi ở mép giường, rúc vào trong ngực Diệp Phi, một màn này, ngược lại làm cho Diệp Phi có chút tay chân luống cuống, nhưng cũng không có ngăn cản, cũng không có tránh né, mặc cho Lê Nhu gác đầu ở trong ngực.

“Diệp Tuyên, tối nay, ta không muốn trở về Vạn Hà Phong.” Lê Nhu dùng thanh âm cơ hồ thấp không thể nghe nổi, nỉ non một câu.

Mà Diệp Phi nghe vậy, đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó có chút do dự, xem ra, Lê Nhu có chuyện gì khó xử, có phải là lo lắng sự giả kia đối phó mình.

Hơi suy nghĩ chốc lát, cảm thụ thân thể mềm mại như không có xương ở trong ngực mình, nghe trên người tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt, Diệp Phi có chút thất thần, xòe bàn tay ra, sờ sờ cái trán Lê Nhu.

“Ngày đó đều là ta không tốt, nhưng bây giờ, chúng ta vẫn không thể, chờ ta đem chuyện làm xong, sau khi trở lại, có chuyện gì, chúng ta cùng nhau đối mặt.” mặc dù trong lòng có chút xao động, nhưng cuối cùng Diệp Phi hay là dùng lý trí đè nén xuống.

Nghe vậy, thân thể mềm mại của Lê Nhu rung lên, nhẹ giọng nói: “Ngươi, là coi thường ta sao?”

“Không, ngươi đừng suy nghĩ lung tung, nếu là trong lòng không có ngươi, ngày đó ta cũng sẽ không tức giận. Chẳng qua là bây giờ còn không phải lúc, tin tưởng ta, vô luận cái gì khó khăn, ta cũng sẽ cùng ngươi cùng nhau đối mặt đấy.” Diệp Phi khẽ mỉm cười nói.

Cứ như vậy, Lê Nhu chủ động đầu hoàn tống bảo, nhưng cuối cùng vẫn còn bị Diệp Phi uyển ngôn cự tuyệt, kỳ bây giờ một lòng nghĩ báo thù, vạn nhất mình phát sinh cái gì ngoài ý muốn, rất có thể sẽ thương hại tới Lê Nhu, huống chi, cũng không tốn đến mấy tháng thời gian.

Một mực hàn huyên tới đêm khuya, Diệp Phi mới đưa Lê Nhu rời đi, trước khi được lúc, Lê Nhu ánh mắt của có chút tịch tịch đáng về, Diệp Phi còn lại là an ủi nâng mấy câu.

Trở lại chỗ ở, sửa sang lại suy nghĩ, Diệp Phi hai mắt hép lại, trong mắt lóe lên một tia hàn mang, nhiều năm qua đáy lòng chất chứa đích thù oán, rốt cục đến lúc đó giải quyết, tuy nói mình chỉ có một người, nhưng Diệp Phi cũng là có nắm chắc, hoàn toàn kết cái trang ân oán này.

Đợi đến thời điểm trở lại, hảo hảo bồi tiếp Lê Nhu, vô luận có chuyện gì, Diệp Phi tin tưởng, cũng có biện pháp giải quyết. Cứ như vậy, vừa tự đánh giá, Diệp Phi chậm rãi nhắm lại hai mắt.

(vốn chương kết thúc)

Một trăm chương. Cũng không tính là nhanh. Cảm ơn các vị đã ủng hộ. Ta sẽ cố gắng hơn nữa.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 101: Giết chết

Vân Vụ Sơn, một phi hành pháp khí dạng vòng tròn bắn nhanh ra, quanh quẩn một lúc, đột nhiên hướng hướng một cái hướng khác bay đi.

Trên vòng tròn, có một đạo thân ảnh màu trắng, người này, chính là Diệp Phi.

Vừa khống chế phi hành pháp khí, Diệp Phi vừa suy nghĩ chuyện đã xảy ra hôm trước, hồi tưởng lại Lê Nhu hương khu, mềm mại nằm ở trong ngực của mình, cảm giác thật vậy ấm áp.

Cuối cùng, hẳn thậm chí có chút hối hận, không nên đem Lê Nhu đưa đi, nhưng hơi một suy nghĩ, cũng là khẽ mỉm cười.

“Chờ xem, yêu nữ, lần này chuyện làm xong, ta cũng không có cái gì bận tâm, nhất định có thể thật tốt bồi bồi ngươi, hắc hắc.” Diệp Phi mang trên mặt vui vẻ.

Nhưng một lát sau, hẳn chợt nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia vẻ nghi hoặc, hơi suy nghĩ chốc lát, khóe miệng giương lên, như không có chuyện gì xảy ra.

Hơn nửa ngày sau, Diệp Phi khống chế pháp khí chợt chậm lại, tựa hồ là đang tìm điểm dừng chân nghỉ ngơi, cuối cùng, kỳ khống chế phi hành pháp khí, chậm rãi rơi vào một chỗ bình nguyên trên mặt đất.

Diệp Phi cũng chấp hai tay sau lưng, tựa hồ ở suy nghĩ cái gì tâm sự, nhưng sau lưng một con tay áo bảo bên trong, cũng là trong lúc mơ hồ chớp động một cái nháy như không thấy hào quang.

Một lát sau, Diệp Phi chậm rãi nâng lên một tay, chợt, hai mắt hí một cái, không có dấu hiệu nào hướng nơi nào đó hư không, bá một cái, một đạo cột sáng màu trắng bắn nhanh ra, đánh vào hư không.

Ừm ừm.

Một tiếng bạo vang, một đoàn sáng lạng quang mang bạo liệt, ngay sau đó, vốn là trống rỗng hư không, lại xuất hiện một đạo thân ảnh màu trắng, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, trước ngực hấn dấn một quả ánh sáng âm đậm phù lục.

Người này sau lưng đeo một thanh trường kiếm, nhìn hấn trang phục, hẳn là Vạn Kiếm Các đệ tử, mang vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn Diệp Phi.

Người này, chính là Vạn Kiếm Các am hiểu độn thuật theo dõi, Ngô Đào.

“Làm sao có thể? ngươi làm sao sẽ phát hiện được ta?” Ngô Đào nhìn một chút Diệp Phi, kinh nghi bất định nói.

Nhìn một chút kỳ trước người phù lục, Diệp Phi cười nhạt, nhẹ giọng nói: “Ẩn thân phù sao? hắc hắc, đáng tiếc, đối với bây giờ ta đã không dậy nổi tác dụng gì, nếu là đoán không lầm, ngươi hẳn là Liệt Hòa lão quý phái tới theo dõi ta đi?”

bất quá ngươi không có cơ hội này.” nói xong, Diệp Phi trên mặt hấn mang chợt lóe, làm bộ động thủ.

Thấy vậy, Ngô Đào mặt liền biến sắc, vội vàng đồ lên đi.

“A!” một tiếng hét thảm!

Còn chưa kịp xuất thủ, Ngô Đào nơi mi tâm bắn ra một tia máu, toàn thân run lên, trên mặt trong nháy mắt xuất hiện một đoàn hắc khí, đôi môi cũng là trở nên đen vô cùng, hiển nhiên là trúng kịch độc.

Sau một khắc, Diệp Phi một tay bắn ra, vèo một tiếng, một viên tiểu hỏa cầu bắn nhanh ra, phốc một tiếng, đem Ngô Đào thân hình biến thành tro bụi.

Hấn vung tay, vèo một tiếng, một màu xám tro túi trữ vật rơi vào trong tay, tay bên kia đưa ra, đầu ngón tay đang kẹp một phi châm, ngay sau đó hấn quang chợt lóe, liền thu vào bên trong tay áo.

Lấy lúc này Diệp Phi thần thức cường độ, tuy nói bắt đầu cũng không có xác nhận sự tồn tại của đối phương, nhưng quan sát sau một thời gian ngắn, còn là phát hiện đối phương, sợ rằng lúc này thần thức cường độ, cơ hồ cùng Ngưng Đan kỳ không xê xích bao nhiêu, điều này cũng nhờ công lao có vô danh công pháp kia.

Cầm túi trữ vật, không chế phi hành pháp khí bay đi, mà hấn không biết là, cũng bởi vì đem người này dễ dàng chém chết, cũng là tránh thoát một phiền toái.

Hơn một tháng sau, Diệp Phi thân ảnh, xuất hiện ở Vô Hoa trấn Tự Duyên khách sạn, bên trong tĩnh thất, hấn ngồi xếp bằng, hai mắt hí lại như đang suy nghĩ cái gì.

“Cái này Ngũ Độc Châm sau khi lần nữa ngưng luyện, hiệu quả thật không tệ, dưới tình huống xuất kỳ bất ý, lại để cho hấn ngay cả cơ hội xuất thủ đều không có, hắc hắc.” Diệp Phi thần nhiên nói.

Dĩ nhiên, đây cũng là Diệp Phi so kỳ cao hơn hai tiểu cảnh giới, nếu không, đoán chừng cũng sẽ không như vậy dễ dàng đắc thủ.

Diệp Phi chuẩn bị ở chỗ này nghỉ ngơi và hồi phục một ngày, sáng sớm ngày thứ hai ở phía trước hướng Đào Nguyên trấn, lần này mình không cần sợ hãi cái gì, cũng không cần đợi thêm đến đêm tối lên vào.

Lúc này, Diệp Phi trong đầu, không khỏi hiện ra một bức tranh.

Một trung niên tướng mạo cương nghị, một tên xinh đẹp thiếu phụ, đem một mặt nạ màu bạc đeo lên người thiếu niên trên mặt, thiếu niên cầm trong tay một quả ngọc phù, quanh thân bị quang mang bao phủ, dần dần mơ hồ không rõ, một bộ sắp bị truyền tống mà đi đáng vẻ.

Một đại hấn áo đen tướng mạo hung ác, cực kỳ không hòa hài xuất hiện, sau một khắc, hình ảnh vụn vẹo, biến mất không thấy, cái này, chính là Diệp Phi bị truyền tống đi nhìn thấy cuối cùng một màn, nhưng hấn cũng đem cửu nhân tướng mạo, ghi tạc vào trong lòng.

Sáng sớm ngày thứ hai, tắm rửa ánh nắng mặt trời, chân đạp phi hành pháp khí, Diệp Phi về phía Đào Nguyên trấn bay đi.

Ban đầu ở nhà chạy trốn, mình bất quá mười bốn tuổi, hôm nay suốt chín năm đi qua, chỉ chớp mắt, mình cũng từ ban đầu thiếu niên, biến thành bây giờ hai mươi ba tuổi thanh niên.

Cũng trải qua đủ loại hiểm nguy, nguy cơ tứ phía, nhưng bên người một mực không thiếu huyệt bả hũ, Đoạn Thiên Nhai hiểm cảnh, cũng là bởi vì cùng Tiểu Thanh làm quen, cuối cùng bình yên chạy ra khỏi.

Ban đầu thiện niệm vừa động, cứu Kim Tử, không nghĩ tới sau đó giúp mình đại ân, cũng trở thành một người bạn tốt, cùng với Liễu Kiền, Lê Nhu, Nguyệt Nhi, còn có kia suýt nữa trở thành cừu nhân, Vạn Phong Sơn, Diệp Phi thật sâu cảm giác được thế sự vô thường, biến hóa khó liệu.

Dĩ nhiên, cừu nhân cũng phải không ít, Phong Nguyên Khiếu bị mình chém chết, hôm nay còn có lão già Liệt Hỏa, nguy hiểm càng là thêm mấy phần, Hồ Song đối với mình đuổi giết, ở trên đường đi Thiên Nhai Tông, suýt nữa bị Viên chấp sự diệt khẩu, tham gia Vạn Tiên Động thí luyện càng là nguy cơ trùng trùng.

Thậm chí còn có lúc đi Dược Thần Cốc trên đường, vô duyên vô cớ bị đuổi giết, suýt nữa mệnh táng nơi này, quý dị nhất một lần, chính là mấy năm trước, bị Phong Nguyên Khiếu vây khốn, Diệp Phi đến nay cũng là cảm thấy mơ mơ hồ hồ.

Chẳng biết tại sao, Diệp Phi chợt nghĩ tới như vậy nhiều chuyện cũ, sâu trong đáy lòng, mơ hồ truyền tới một cỗ cảm giác phiền não, bất an.

“Ai, có thể là nghĩ tới cha mẹ, sắp đem đại thù báo xong, lòng có cảm xúc đi.” Diệp Phi có chút tự ta an ủi nói.

Vừa suy nghĩ, vừa không chế phi hành pháp khí, trong lúc vô tình, chính là thấy được Đào Nguyên trấn loáng thoáng phía trước.

Diệp Phi đã sớm có kế hoạch, cũng sẽ không trực tiếp tìm tới cừu gia, mà là sẽ hành động theo kế hoạch, tuy nói đối với mình thực lực có lòng tin, nhưng có thể bớt tổn thất bao nhiêu thì bớt.

.....

Đào Nguyên trấn phụ cận, một tên thanh niên quần áo chật vật, quỳ rạp dưới đất mặt, quanh thân run rẩy không dứt, nhìn sau lưng một lớp bụi trần, hiển nhiên là rất lâu không nhúc nhích quá.

Ở đối diện, ngồi xếp bằng một tên tướng mạo hung ác trung niên, một bộ áo đen, biểu lộ dữ tợn, thỉnh thoảng cầm một cây đoản côn màu đen, đánh vào trên người thanh niên, làm hắn phát ra tiếng kêu gào thống khổ.

“Hừ, nếu là nói ra lời nói thật, đem bảo vật của nhà ngươi giao ra đây, lão phu liền bỏ qua cho ngươi, nếu không, liền đem ngươi hành hạ tới chết.” trung niên áo đen âm ngoan nói.

Nghe vậy, thanh niên mang theo nước nỡ nói: “Thật không có bảo vật, mấy món pháp khí, đều sớm bị người đoạt đi rồi, van cầu ngài, bỏ qua cho ta đi.”

Đúng lúc này, nơi xa chợt truyền tới một tiếng, một tên thanh niên mặc bạch y, chân đạp một món phi hành pháp khí vòng tròn, từ trên bầu trời đi ngang qua.

Trung niên áo đen thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia vẻ kinh dị, nhưng là không để ý đến cái gì, ngay sau đó, kỳ chợt đứng lên, cầm trong tay đoản côn hung hăng đánh vào thanh niên trên người.

“Hừ, không giao ra bảo vật, lão phu liền đánh chết ngươi!” Trung niên áo đen cau mày nói.

Vèo một tiếng, vốn là đạo thân ảnh kia bay về phía Đào Nguyên trấn, chợt không chế phi hành pháp khí bay trở lại, pháp khí vừa thu lại, bạch y thanh niên rơi xuống phụ cận hai người.

Người này, chính là Diệp Phi!

Hoi quan sát trung niên áo đen một cái, trên mặt Diệp Phi chợt sát khí chợt lóe, trong hai mắt nổ bắn ra một luồng hàn mang, lộ ra một nụ cười lạnh như băng.

“Thật rất đúng dịp, lại có thể gặp ngươi ở đây, cũng tốt, tránh cho ta đang lãng phí thời gian đi tìm ngươi, hừ!” Diệp Phi nhìn trung niên, mang trên mặt hận ý nói, người này tuy nói gương mặt tang thương một ít, nhưng cũng hay là một cái nhận ra được, chính là dẫn người đến náo loạn Diệp gia lần kia kia, đại hán áo đen.

Nghe vậy, trung niên áo đen trên mặt mang lên một trận vẻ nghi hoặc: “Vị đạo hữu này, nhưng là biết tại hạ? không biết các hạ có ý gì?”

“Hừ, quả nhiên ác tính khó sửa, khi dễ một tên tu sĩ luyện khí kỳ, ta hỏi ngươi, ngươi còn nhớ Đào Nguyên trấn Diệp Thiên?” Diệp Phi nặng nề nói ra phụ thân tên.

Áo đen trung niên thân sắc vừa động, lộ ra một tia phòng bị, một tay đặt ở bên hông, lạnh lùng nói: “Các hạ người nào, vì sao hỏi lão phu chuyện này? Có lời nói mau, nếu không, lão phu còn có chuyện phải làm.”

“Hào, ta hôm nay, sẽ để cho ngươi hiểu! Ngươi còn nhớ chín năm trước, ngươi dẫn người tới Diệp gia đòi bảo vật? Kết quả huyết tẩy Diệp gia? Nhưng cuối cùng, có một cá lọt lưới?” Diệp Phi cắn răng nghiêng lợi nói.

“Cái gì? ngươi, làm sao ngươi biết chuyện này? chẳng lẽ ngươi là” áo đen trung niên lời còn chưa nói hết, liền bị Diệp Phi cắt đứt.

“Không tệ, Diệp Thiên chính là phụ thân của ta, hôm nay, ta chính là thay cha mẹ, tới lấy cái mạng chó của ngươi, bất quá, ta sẽ không để cho ngươi thống khoái chết đi như vậy, hắc hắc!” Vừa nói chuyện, Diệp Phi sắc mặt có chút vặn vẹo, hai mắt mơ hồ chớp động ra nước mắt trong suốt.

“Hừ, không trách xem ngươi cùng Diệp Thiên lão quý kia, có mấy phần tương tự, nguyên lai là ngươi, bắt quá, ngươi ở Đào Nguyên trấn động thủ, cũng không phải là cái cừ chi sáng suốt gì.” Áo đen lão giả ánh mắt lóe lên nói.

“Ngà? Ngươi cho là bằng ngươi Trúc Cơ trung kỳ tu vi, còn có chạy mất cơ hội sao?” Vừa dứt lời, Diệp Phi chính là một tay vừa nhấc, hướng lão giả xa xa một chút.

“phốc” một tiếng!

Một đạo cột sáng màu trắng bắn nhanh ra, hướng áo đen trung niên đánh đi, vừa ra tay, Diệp Phi chính là thi triển Tụ Linh Chỉ!

Thấy vậy, áo đen trung niên mặt liền biến sắc, đã sớm đặt ở bên hông bàn tay thoáng một cái, một mặt tiểu thuẫn màu vàng nhạt chọt lóe ra, hóa thành ba thước chắn ở trước người.

Mà phụ cận tên kia chặt vật thanh niên, vừa thấy được hai người động thủ, đầu tiên là liếc mắt nhìn áo đen trung niên, liền đứng lên, hướng Đào Nguyên trấn chạy đi, nhưng bị Diệp Phi một đạo quyền ảnh đánh ở sau lưng, ở phía xa hôn mê đi.

Bịch một tiếng vang thật lớn, tấm thuẫn màu vàng phía trước toát ra một đoàn bạch mang, áo đen trung niên lão đảo quay ngược lại mấy bước, sắc mặt trắng nhợt, ngay sau đó, hướng Đào Nguyên trấn phương hướng trốn đi.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Túc oán

“Muốn chạy?” Diệp Phi nhìn thấy trung niên áo đen chạy thực mạng, lộ ra một tia cười lạnh, dưới chân bạch mang lóe lên, vèo một cái biến mất không thấy.

Đang chạy như điên trung niên áo đen, chỉ cảm thấy người trước mắt ánh thoáng một cái, ngay sau đó một quyền hướng mình đập tới, hắn liền giơ tay lên đánh ra một quyền nghênh đón.

‘bành’ một tiếng bạo vang!

Trung niên áo đen thân hình, giống như điều đứt gãy bắn ra, cuối cùng nặng nề té xuống đất, mà Diệp Phi còn lại là hai vai xoay một cái, bình yên vô sự.

Hắn tự thân cũng là có chút kinh ngạc, không nghĩ tới tu luyện Thánh Cốt Thối Thể, thân thể lại mạnh mẽ như vậy.

Trung niên áo đen mặt tái nhợt, khỏe miệng mang theo một tia vết máu, có chút khiếp sợ nhìn Diệp Phi, không nghĩ tới hắn thực lực như vậy mạnh mẽ, lại dễ cho mình bị một ít thương thế, nếu không tuyệt đối sẽ không thể đón đỡ.

Một tay hướng về phía mặt đất một chút, vèo một tiếng, hắc sắc đoàn côn quang mang chọt lóe, vèo một tiếng, hướng Diệp Phi đánh đi, Diệp Phi liền thả ra ngân sắc trường kiếm, dễ dàng ngăn cản xuống.

Cũng không tính toán trực tiếp dùng kiếm chém chết, Diệp Phi tốt hơn tốt hành hạ hắn một phen.

Dưới chân bạch quang chớp động, Diệp Phi thân hình, hóa thành một chuỗi tàn ảnh, hướng trung niên áo đen đánh tới.

Thấy vậy, trung niên áo đen sắc mặt khê biến, một tay bấm quyết, trong miệng một tiếng quát khê, cả người hơi thờ chọt chọt tăng, gần như đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ.

Hai người lần nữa đối mặt quyền.

Bịch một tiếng, một đạo hắc ảnh văng ra, trong lúc, Diệp Phi nghe được một trận xương cốt vỡ vụn thanh âm.

Trung niên áo đen ngã xuống đất, mặt tái nhợt, còn không đợi hắn phản ứng kịp, Diệp Phi còn lại là hóa thành một đạo tàn ảnh xuất hiện bên cạnh, một cước đá ra.

Phịch một tiếng, trung niên áo đen lần nữa bay ra, còn không đợi rơi vào mặt đất, Diệp Phi thân hình cũng là thật sớm xuất hiện, tựa hồ đang chờ hắn tới.

Mà trung niên kia sắp rơi trên mặt đất thời điểm, Diệp Phi lần nữa đánh ra một quyền, đem thân hình đánh bay tới nơi xa, mà Diệp Phi còn lại là lần nữa

hướng thân ảnh đuổi theo.

Toàn bộ tràng diện, đơn giản chính là hoàn toàn ngược đãi, trung niên áo đen tựa hồ ngay cả hoàn thủ cơ hội đều không có, mà Diệp Phi còn lại là hai mắt ửng đỏ, mỗi đánh ra một quyền, tựa hồ cũng đang phát tiết oán hận trong lòng.

“Một quyền này, là thay mẫu thân ta đánh.” Nói xong, Diệp Phi một quyền nặng nề đánh ở bóng đen trên người, lần nữa đem đánh bay.

Chỉ chớp lát công phu, trung niên áo đen cơ hồ biến thành bao cát, không còn sức đánh trả chút nào, sắc mặt tái nhợt vô cùng, miệng to phun ra mấy đạo cột máu, nhìn qua thương thế rất nặng, chặt vật không chịu nổi.

“Cuối cùng một cước, là của ta!” Diệp Phi nói xong, cả người hơi thờ tăng lên, sử xuất toàn thân khí lực, một cước đá ra.

Dắt ba dắt ba, từng trận xương cốt vỡ vụn thanh âm phát ra, ngay sau đó, trung niên áo đen bị đá bay bảy tám trượng xa, mới nặng nề té rớt trên đất.

Nhìn trên đất cừu nhân, Diệp Phi ngửa mặt lên trời một tiếng gầm điên cuồng, tựa như bị phẫn, tựa như cuồng nộ, tựa như thê lương!

Ngay sau đó hướng giữa không trung ngân sắc phi ra một kiếm, quang mang chợt lóe, ngay sau đó, phốc địa một tiếng, đâm vào sau lưng trung niên.

Hắn một thân thần hồn, sớm bị mình đánh thương nặng, hơn nữa một kiếm này, càng thêm làm thần hồn không cách nào chạy ra khỏi, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

“Kết thúc!” Diệp Phi hai mắt đóng lại, khước mắt chỗ, để lại nhiều năm qua chôn ở đáy lòng nước mắt, cha, mẹ, Phi nhi, tự tay báo thù, các người nhìn thấy không?

Nhớ lại chuyện cũ trong đầu, phảng phất nhìn thấy cha mẹ, đang mỉm cười hướng về phía mình gật đầu, phảng phất mẫu thân bàn tay ấm áp, đang sờ gò má của mình, phảng phất như phụ thân đang ôm mình

“Hự!” Một đạo cực kỳ nhỏ nhẹ thanh âm, ở trung niên áo đen phương hướng truyền ra, tựa hồ là đang cố gắng không chế một loại, nhưng vẫn là không có chịu được, một kiếm kia xuyên thân mang tới thống khổ cực lớn.

Mà Diệp Phi đang nhắm mắt nhớ lại chuyện cũ, nghe đạo này thanh âm, chợt hai mắt mở một cái, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, trong mắt mang theo nồng nặc khiếp sợ, nghi hoặc, càng nhiều hơn, là một loại sợ hãi!

Diệp Phi trong đầu, trong khoảnh khắc xuất hiện một hình ảnh, một thiếu nữ mặc y phục màu vàng, vì thay mình chặn một kích, bị Khôi Nguyên Hạo một kích, suýt nữa bỏ mạng, lúc ấy hắn phát ra thanh âm, cùng giờ phút này độc nhất vô nhị.

Đôi môi khẽ run, Diệp Phi có chút khiếp đảm hô lên hai chữ: “Yêu nữ?”

Nghe vậy, trung niên áo đen toàn thân khẽ run lên, thấy vậy, Diệp Phi tới đến trung niên áo đen bên người, đem sau lưng trường kiếm rút ra, trung niên áo đen thân hình run lên, cũng là không có phát ra âm thanh.

Lúc này, Diệp Phi hít sâu một cái, đem trung niên áo đen thân thể, chậm rãi lật lên.

Khuôn mặt màu sắc trắng bệch như tờ giấy, rồi lại cực kỳ quen thuộc mặt tươi cười, miễn cưỡng nặn ra vẻ mỉm cười, đang cố gắng giương đôi mắt, mắt về chỗ nhìn Diệp Phi.

Thấy này vẻ mặt tươi cười, Diệp Phi đầu trong nháy mắt oanh một tiếng, cảm giác trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã đi.

Đây không phải là ai khác, chính là Lê Nhu!

“Yêu nữ! Thế nào lại là ngươi? Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Diệp Phi ôm thật chặt Lê Nhu, thanh âm có chút run rẩy hỏi.

“Ho khan một cái, lá, Diệp Tuyên, ta muốn, muốn cầu ngươi, một chuyện, ngươi có thể, có thể đáp ứng ta sao?” Lê Nhu dùng thanh âm yếu ớt, đứt quãng nói.

“Yêu nữ, chỉ cần ngươi không chết, ta cái gì cũng đáp ứng ngươi, ngươi không thể chết được.” Diệp Phi dù muốn hay không đáp ứng, ngay sau đó, đem tự thân nguyên lực chậm rãi truyền cho Lê Nhu, ánh mắt cũng là trở nên hoảng loạn.

Được pháp lực bổ sung, Lê Nhu khí sắc, tựa hồ tốt lắm một chút, giọng nói, cũng lớn hơn một ít.

“Diệp Tuyên, không cần lãng phí sức, ta chỉ cầu ngươi, không nên giết hại ta phụ thân của!” Lê Nhu cầu khẩn nói.

“Cái gì? ngươi nói là” Diệp Phi có chút khiếp sợ.

“Diệp Tuyên, ngày ngươi nói với ta thân thể của ngươi, ta chính là biết được, ta và ngươi, vốn là số mệnh” Cứ như vậy, Lê Nhu chậm rãi nói ra.

Lần kia nghe Diệp Phi nói xong thân thể cừu nhân, lại là cha của mình, Lê Nhu lúc này liền là có chút khó có thể tiếp nhận, vừa là của mình thân nhân, vừa là người mình thích, cái nào, Lê Nhu cũng không cách nào tồn thương.

Nhưng cuối cùng, Lê Nhu lựa chọn dùng cái chết của mình, để đổi lấy người bên cạnh hòa bình, nàng bây giờ không muốn thấy, cũng không cách nào tiếp nhận cha của mình cùng Diệp Phi giết hại lẫn nhau.

Cứ như vậy, Lê Nhu biết được Diệp Phi lên đường, muốn đi báo thù, biết mình tử kỳ đã đến, cho nên, quyết định ở lại Thiên Cẩm Phong qua đêm, vốn định trước khi chết, có thể trở thành Diệp Phi nữ nhân, nhưng cuối cùng

Lê Nhu rời đi Thiên Cẩm Phong, cũng không trở về Vạn Hà Phong, mà là đi tìm sư phụ, xin một món dị bảo, có thể dịch dung đổi mặt, che dấu hơi thở, chỉ có như vậy, mới có thể lừa gạt Diệp Phi.

Rồi không ngừng chạy về Đào Nguyên Trấn, về nhà trước, cùng phụ thân từ già, ở trấn tìm một tên thanh niên, cho năm ngàn linh thạch, để cho hắn cùng mình ở nơi này Đào Nguyên Trấn diễn khổ nhục kế, chờ đợi Diệp Phi đến.

Quả nhiên, Diệp Phi một cái chính là nhận ra mình, đem mình trở thành cừu nhân giết cha!

Kế tiếp, một cuộc bi kịch, liền diễn ra!

Đau, khó tả đau, như oan tâm một loại đau nhức! Diệp Phi trong lòng nảy sinh!

Giờ phút này Diệp Phi trong đầu một mảnh hỗn loạn, thật chặt đem Lê Nhu ôm vào trong ngực, khóe mắt nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Tựa hồ đang ở lúc trước, nàng cũng là ở trong ngực của mình: “Diệp Tuyên, ta tối nay không muốn trở về Vạn Hà Phong!” Mà giờ khắc này, cũng là biến thành một cuộc bi kịch.

Một câu câu thanh âm quen thuộc, hiện lên trong đầu.

Đối phó Khôi Nguyên hạt: “Ta chết cũng sẽ thay ngươi chặn một kích!”

Tàng Thư các tranh chấp: “lạc lạc, ngươi tên rách rưới kia, bảo ngươi đứng đầu gối.”

Diệp Phi xuất quan: “Nhưng coi là chịu đi ra, ta còn tính toán cùng đi ra ngoài giải sầu.”

Bị Phong Nguyên Khiếu vây ở đại trận: “Không, ta không thể trốn một mình, ta sẽ một mực lưu lại cùng ngươi!”

Nhìn Lê Nhu hơi thở càng ngày càng yếu, mà mình cũng là không thể ra sức, mà đây hết thấy, cũng là mình tự tay làm, mình, lại giết Lê Nhu, điều này làm cho Diệp Phi có chút khó có thể tiếp nhận.

“A!” Diệp Phi ngửa đầu, một tiếng thê lương, tựa hồ rót vào pháp lực, truyền khắp vạn dặm, phụ cận thực vật cây hoa cỏ, lúc này bị chấn cho khô vàng héo rũ.

“Diệp... Diệp Tuyên, ngươi... có thể gọi ta, một tiếng Nhu nhi không?” Lê Nhu thanh âm, cơ hồ thấp không thể nghe nổi.

“Nhu nhi! ngươi không thể chết, ta sẽ không để cho ngươi chết.” Diệp Phi biểu lộ kiên định nói.

“Diệp... Diệp ca... Nhu nhi, không thể bởi ngươi, bắt quá, ngươi yên tâm, Nhu nhi trong lòng, vĩnh viễn cũng thuộc về ngươi, chẳng qua là không thể cùng ngươi.....” Lời còn chưa nói hết, Lê Nhu hai mắt vô lực khép lại, khóe mắt mang theo một giọt lệ nước, nhưng trên mặt, cũng là treo một nụ cười hạnh phúc.

Nhìn thấy một màn này, Diệp Phi trong lòng đau đớn càng đậm: “Nhu nhi, Nhu nhi!” Diệp Phi liều mạng hô, không ngừng đưa Lê Nhu thân thể, tuy nói còn không có hoàn toàn chết đi, nhưng là, cũng chỉ còn lại một tia hơi yếu hơi thở, tử vong, cũng chỉ là một vấn đề thời gian.

Gầm một tiếng, Diệp Phi ngửa mặt lên trời gầm thét, không biết nên như thế nào phát tiết nỗi đau trong lòng, một thân áo bào bạo liệt vang dội, trên đầu tóc bung ra tung bay theo gió.

Xõa tóc dài, hần nhìn Lê Nhu, chợt tay áo vung, một con rắn nhỏ dài ba thước đáng dấp bắn ra, Diệp Phi một tiếng phân phó, nó há mồm phun ra.

Một mảnh lam sắc quang mang bay ra, trong nháy mắt đem Lê Nhu thân thể đóng băng lại.

Diệp Phi chậm rãi sờ trước mắt tượng đá, có chút thất hồn lạc phách, nước mắt chảy ra: “Nhu nhi, ngươi cứ như vậy không để ý tới ta sao? Không, ta sẽ không để cho ngươi rời bỏ ta.

Là ta động thủ hại ngươi bị thương thế như vậy, ngươi sẽ oán hận ta sao? chúng ta cùng đi ra ngoài xông pha, đừng không để ý tới ta, ta khẳng định sẽ bồi ngươi, Nhu nhi, ngươi tại sao không nói chuyện!”

Diệp Phi nổi điên đưa tượng đá, một thân hơi thở đột nhiên chợt tăng, áo bào vu vu vang dội, tóc đen tung bay, phụ cận cát bay đá chạy, truyền ra từng tiếng âm thanh.

Oanh một tiếng,

Diệp Phi trong cơ thể truyền ra một tiếng oanh minh âm thanh, phốc, một ngụm máu tươi lúc này phun ra, mà giờ phút này, Diệp Phi vốn là tóc đen thui, cũng là biến thành màu tuyết trắng, xõa ra.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Ma đầu tóc trắng

Đào Nguyên Trấn, những năm trước đây cơ hồ là lấy Lê Gia, Hắc Sơn Cốc, cùng với Diệp gia ba thế lực lớn cầm đầu, nhưng kể từ chín năm trước một cuộc biến cố, Diệp gia vì vậy cửa nát nhà tan.

Mọi người ở đây cho là, Lê Gia cùng Hắc Sơn Cốc chia đều thu hoạch thời điểm, bốn năm trước, Lê Gia một cuộc âm mưu, lại đem Hắc Sơn Cốc thầu tóm, lúc này, Đào Nguyên Trấn chính là Lê Gia một nhà độc quyền.

Bình thường chớ nói treu chọc, cho dù là một số người đi bộ, đều là vòng quanh Lê Gia phủ mà qua, Lê Gia có thể nói là tuyệt đối bá chủ cấp bậc.

Nhưng cái này một ngày, Lê Gia tựa hồ tới khách không mời mà đến, xảy ra một cuộc biến đổi lớn!

Lê Gia phủ đệ, mười mấy tên Luyện Khí Kỳ tiểu tu sĩ người, từng cái một nằm trên đất nhẹ răng toét miệng, sung mặt sung mũi, nhưng hiển nhiên, có vài người căn bản không có bị thương, chẳng qua là nằm trên đất lấm dăng một chút, nhưng có vài người cũng là không biết sống chết.

Lê Gia bên trong đại sảnh, gia chủ Lê Tấn Nam, cùng với hần đệ Lê Tấn Thiên, hai sắc mặt người tái nhợt, khóe miệng rỉ máu, một thân hơi thở phập phồng không chừng, nhìn qua chật vật không chịu nổi, hiển nhiên là bị thương nặng.

Ở hai người đối diện, là một gã tầm hai mươi tuổi thanh niên.

Thanh niên này mặc một bộ bạch y, ánh mắt đần độn, da hơi ngăm, trên mặt không chút biểu tình, nhìn qua giống như cái xác biết đi.

Nổi bật nhất chính là, rõ ràng hơn hai mươi tuổi mặt mũi, hần một đầu tóc trắng, xõa ở hai vai trên, ở thanh niên bên cạnh, có một con tiểu mãng xà màu xanh, lộ ra hung quang nhìn Lê Tấn Nam hai huynh đệ.

“Người rút cuộc là người nào? Ta Lê Gia nơi nào đắc tội các hạ?” Lê Tấn Nam lau khóe miệng một cái vết máu, mặt vẻ sợ hãi nói.

Nghe vậy, thanh niên tóc trắng hai mắt hí một cái, trên mặt không có chút nào sợ động, cười một cái lạnh lẽo, làm cho hai huynh đệ không khỏi cả người run lên.

Thanh niên tóc trắng nhìn một chút Lê Tấn Thiên, lạnh lùng nói: “Người có nhớ Diệp Thiên?”

“Cái gì? Diệp Thiên? Các hạ cùng hắn có gì quan hệ?” Nghe vậy, Lê Tấn Thiên khuôn mặt run lên, mặt vẻ nghi hoặc nhìn thanh niên tóc trắng.

“Chín năm trước, người đến Diệp gia hành hung, còn nhớ thiếu một tên hài đồng?” Thanh niên tóc trắng vẻ mặt lạnh lẽo càng tăng lên.

“Cái gì, cái này, người làm sao có thể biết?” Lê Tấn Thiên mặt liền biến sắc.

Nghe vậy, Lê Tấn Nam cũng là trên mặt thoáng qua nghi ngờ, dò hỏi: “Tấn Thiên, ban đầu hỏi người, người không phải nói một nhà ba người tất cả đều tiêu diệt sao? chuyện gì xảy ra?”

“Cái này.” Lê Tấn Thiên tựa hồ rất sợ hãi người ca ca này, hơi do dự một phen, nhẹ giọng nói: “Diệp gia đứa bé kia, kinh mạch bị tổn thương, căn bản không cách nào Trúc Cơ sống quá mười tám tuổi, chạy cũng sẽ không có đại sự gì, nhưng ban đầu sợ gia chủ trách tội, Tấn Thiên đã nói nói dối.”

Lê Tấn Nam trên mặt sát khí chợt lóe, nhưng nhìn một chút thanh niên tóc trắng, cũng là không nói gì nữa.

“Hừ, sẽ để cho các người biết, Diệp Thiên, chính là phụ thân ta, còn ta, chính là ban đầu chạy mất hài tử kia —— Diệp Phi!” Thanh niên tóc trắng nói xong, một thân hơi thở chợt một thịnh, mang trên mặt một cỗ điên cuồng về.

“Cái gì? Điều này sao có thể? Diệp gia công tử căn bản không thể sống hơn mười tám tuổi, huống chi, người cùng Diệp Thiên vợ chồng hai người tương mạo, căn bản không có một chút tương tự, chẳng lẽ là người bị người khác lừa gạt? Tới ta Lê Gia tìm phiền toái?” Lê Tấn Thiên mặt vẻ nghi hoặc, như thế nói.

Nghe vậy, Diệp Phi trong lòng rung lên, hai mắt chậm rãi nhắm lại, nhớ lại Lê Nhu giả trang phụ thân nàng, tự nhớ lại câu nói kia: “ hừ, không trách người cùng kia Diệp Thiên lão quý, có mấy phần tương tự. ”

Mình một mực mang mặt nạ, sao có thể sẽ cùng phụ thân có tương tự? Lê Nhu căn bản không có ra mặt cha của mình Diệp Thiên, cũng không biết mình vốn là tướng mạo, nói ra câu nói kia, không phải là chứng minh nàng chính là Lê Tấn Thiên giả, để cho mình tin tưởng nàng, nói câu nói kia, bại lộ nàng căn bản không phải Lê Tấn Thiên,

lại như vậy trùng hợp ở phụ cận trấn gặp mình? Bây giờ suy nghĩ một chút, mình ban đầu quả thật là báo thù tâm thiết, như vậy nhiều nghi ngờ, mình cũng là

Diệp Phi liễu mạng tìm kiếm mình quá thất, trong lòng oán hận mình, tựa hồ chỉ có không ngừng đem sai lầm thêm ở trên đầu của mình, trong lòng mới sẽ còn dễ chịu hơn một ít, luôn là suy nghĩ tự trách mình, không có phát hiện đó là Lê Nhu.

Vậy mà, còn đây là thế sự vô thường, lại há có thể đem sai lầm, mạnh thêm đến tên này thanh niên trên người?

Diệp Phi trong lòng càng điên cuồng, tức giận càng lớn, cha mẹ chi thù, Lê Nhu chết, nhiều cảm xúc lẫn lộn, tựa hồ quên mất việc Lê Nhu giao phó, cuối cùng, quanh thân màu vàng nhạt quang mang chột lóe, trên mặt lộ ra vẻ điên cuồng, chậm rãi hướng Lê Tấn Thiên đi tới.

Thấy vậy, hai người sắc mặt biến đổi, ban đầu thanh niên này, chính là lấy bực này mạnh mẽ thực lực, đem hai người đánh trọng thương, bọn họ hoàn toàn tin tưởng, Diệp Phi có thể băng vào thực lực đem hai người đánh chết.

Lạnh lẽo, một cổ băng lạnh thấu xương, ở toàn bộ đại sảnh tràn ngập ra, Lê Tấn Thiên tựa hồ cảm nhận được tử vong tới, Lê Tấn Nam càng là lộ ra vẻ tuyệt vọng

Đan quyền nắm chặt, Diệp Phi xuất toàn lực, hướng Lê Tấn Thiên đánh đi, một quyền này đi xuống, mặc dù không chết, cũng tuyệt đối có thể để cho hán thân thể bạo liệt.

“ Khoan! ” Lê Tấn Thiên vội vàng lấy ra một vật, giơ ở trên đầu của mình, hẳn là một món hồng lăng pháp khí.

“ Cái gì? ” nhìn thấy món đó hồng lăng, Diệp Phi động tác dừng lại, chậm rãi đem hồng lăng cầm ở trong tay, trên mặt còn lại là một cỗ bi thống, vật này, chính là Lê Nhu pháp khí, Diệp Phi rất quen thuộc.

Lê Nhu ban đầu về đến nhà, ra mặt phụ thân, chính là đem vật này giao cho Lê Tấn Thiên, nàng đã sớm ngờ tới, mình vừa chết, Diệp Phi nói không chừng giống như điên cuồng mất đi lý trí, sẽ đối với cha của mình hạ sát thủ, chính là giao phó phụ thân, nếu là sau gặp phải nguy cơ không cách nào kháng cự, liền đem vật này lấy ra, hết thảy, cũng sẽ hóa giải.

Quả nhiên, Diệp Phi cầm hồng lăng, tức giận tựa hồ biến mất một ít, hẳn dĩ nhiên hiểu Lê Nhu dụng tâm lương khổ, dù sao, mình đã đáp ứng Lê Nhu, nói được, nhất định phải làm được, nhưng liền như vậy thả bọn họ, Diệp Phi lại là có chút không cam lòng.

“ Nhìn ở mặt mũi Nhu nhi, ta không giết các người, nhưng là, sau này các người liền làm một người bình thường đi, để tránh khắp nơi hại người. ” Vừa nói chuyện, Diệp Phi một chương vỗ lên đầu Lê Tấn Thiên.

Mà Lê Tấn Thiên chẳng qua là khuôn mặt run lên, cũng là không có tránh né, hẳn tâm lý rõ ràng, lưu được tính mệnh, đã là vạn hạnh, tên thực lực mạnh mẽ thanh niên trước mặt, giãy giụa, cũng là phí công.

Khách sát

Một trận xương cốt vỡ vụn tiếng truyền ra, ngay sau đó, Lê Tấn Thiên chậm rãi xụi lơ ở trên mặt đất, kinh mạch toàn thân đánh gãy, cũng không cách nào vận dụng pháp lực nữa, thậm chí so Liễu Cẩm Nhi thương thế, càng thêm nặng.

Quay đầu lại là một chương đánh ra, đem Lê Tấn Nam kinh mạch phá hủy, hẳn tuy nói có lòng né tránh, nhưng cuối cùng cũng không có dám di động chút nào, ở trong mắt bọn hắn, bây giờ phải Diệp Phi, giống như một ma quỷ đáng sợ, tuyệt đối làm người ta sợ hãi ——Ma đầu tóc trắng.

Nhìn hai người biến thành phế nhân, Diệp Phi hướng về phía Lê Tấn Thiên nói: “ Nhu nhi ở bên cạnh ta, sau này người không cần tìm kiếm, còn có, năm đó người sát hại đại bá ta, còn có ai? ”

Nói xong, Diệp Phi trong mắt hàn mang chột lóe, hai người kia có thể không giết, nhưng người khác, Diệp Phi sẽ không mềm lòng như thế.

“Người của Hắc Sơn Cốc, đã sớm bị chúng ta giết, người, đang không có cừu nhân!” Lúc này, cũng là Lê Tấn Nam thở dài nói.

Nghe vậy, Diệp Phi ngửa đầu thở dài một tiếng, hơi suy nghĩ chốc lát, chính là chuẩn bị xoay người rời đi.

“Này.....!” Đứng lúc này, Lê Tấn Thiên chợt gọi lại Diệp Phi, có chút muốn nói lại thôi đáng vẻ.

Thân hình dừng lại, quay người lại tới, Diệp Phi nghi ngờ nhìn một chút Lê Tấn Thiên một cái, chẳng lẽ là muốn từ trên tay của mình, đem Nhu nhi cướp đi? tuyệt đối không được.

Mà Diệp Phi đang suy nghĩ, Lê Tấn Thiên đầu tiên là nhìn một chút Lê Tấn Nam, trên mặt thần sắc một trận biến đổi, cuối cùng, hung hăng nắm chặt

quyền, tựa hồ xuống một quyết định một loại, ngược lại làm Diệp Phi sững sốt.

“Diệp Phi, nếu huynh đệ chúng ta cũng biến thành phế nhân, nói vậy đại ca sau này cũng sẽ không như vậy tàn nhẫn đối đãi cùng ta, ta liền đem chuyện kia, nói cho người biết.” Lê Tấn Thiên thần sắc ngưng trọng nói.

“Nga? Ta còn có cái gì cừu nhân?” Diệp Phi nghi ngờ nói.

Mà Lê Tấn Thiên chẳng qua là hơi một suy nghĩ, chính là nói ra để cho tại chỗ hai người, đều là khiếp sợ một chuyện.

“Không, cũng không phải là người còn có cái gì cừu nhân, mà là, ta hoài nghi, cha mẹ của người cũng chưa chết!” Lê Tấn Thiên thần sắc ngưng trọng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi lúc này thân hình rung lên, hai mắt lộ ra vẻ vui mừng, nhưng trên mặt cũng là mang theo một tia nghi ngờ, vội vàng hỏi: “Người nói cái gì? Ta, cha mẹ của ta không có chết? Người nói nhưng là thật? Bọn họ ở nơi nào?”

Diệp Phi liền tiếp chuỗi câu hỏi, thanh âm cũng là có chút vội vã.

“Diệp Phi, người đừng vội, ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi, trước hết nghe lão phu nói hết lời! nhớ kia một ngày……” Cứ như vậy, Lê Tấn Thiên từ từ nói ra.

Theo Lê Tấn Thiên miêu tả, kia một ngày mọi người giao chiến, bởi vì Diệp Thiên thấy Liễu Cẩm Nhi bị thương nặng, liều mạng thúc giục pháp khí, Lê Tấn Thiên cùng mấy tên Luyện Khí Kỳ cùng nhau ngăn cản, lúc này đem Diệp gia đại trạch phá hủy phát nổ, mọi người cũng là bị đánh hôn mê.

Khi Lê Tấn Thiên khi tỉnh lại, còn tưởng rằng là bảo vật kích thích uy năng quá lớn, đem mọi người chấn ngã đi, nhưng sau đó vừa nghĩ, hai món bảo vật đúng là không có lớn như vậy uy năng.

Hơn nữa, cuối cùng không có nhìn thấy Diệp Thiên vợ chồng, cũng là chỉ thấy được hai cổ máu thịt mơ hồ, không cách nào phân biệt tướng mạo thi thể.

Nếu nói là Diệp Thiên vợ chồng bị thương thành cái bộ dáng này, theo lý thuyết mình những người này cũng hẳn bị thương nặng, nhưng kiểm tra một phen đi qua, thủ hạ bình yên vô sự, trên người không có chút nào thương thế.

Cái này không khỏi làm cho Lê Tấn Thiên nghi ngờ không hiểu, vốn là ngược lại hẳn đem việc này nói ra, cùng gia chủ thương nghị nghiên cứu một phen, nhưng sao ngại gia chủ tánh khí nóng nảy, tính cách tàn nhẫn độc đoán, cho dù là thân nhân, làm việc bị lỗi cũng sẽ không buông tha cho, bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đem nghi ngờ sâu hoắm chôn ở đáy lòng, đối với bất kỳ người nào, cũng là không nói ra.

Ước chừng một bữa cơm công phu, Lê Tấn Thiên vừa nhớ lại, vừa suy nghĩ nói.

Mà Diệp Phi nghe vậy, còn lại là biểu hiện trên mặt biến đổi không ngừng, nhưng trong hai mắt, cũng là có chút mờ mịt đáng vẻ.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Biến hóa

Đào Nguyên trấn, trên một con phố..

“Người, cái tên nam nhân bội bạc, ta muốn giết người.” một đạo thanh âm thương tâm muốn chết truyền ra, nói chuyện, là một cô gái hơn hai mươi tuổi, chính là một tu sĩ Luyện Khí kỳ. Một bộ người chết ta mất mạng.

Ở đối diện, đứng một tên nam tử áo xanh, nhìn dáng dấp hơn hai mươi tuổi, tướng mạo thanh tú, vẻ mặt vô tội, mở miệng nói: “Uỷe nhi, người hiểu lầm ta, ta cùng nàng không có gì, chúng ta……”

Lời còn chưa nói hết, một tên trung niên mặc áo đen, chợt xuất hiện ở nơi này, hẳn là một tên Luyện Khí liền là tồn tại ở chín tầng đỉnh phong. Người này hai mắt ngân quang lóe lên, chăm chú nhìn cô gái, liếm liếm đôi môi khô nẻ.

“Hắc hắc, tiểu mỹ nhân, ta giúp người giết hắn, sau đó người đi theo ta, như thế nào?” trung niên áo đen nhìn cô gái một chút, ngay sau đó lắc người một cái hướng cô gái phóng tới.

Thấy vậy, cô gái tựa hồ nhận ra người vừa tới, trên mặt một bộ vẻ sợ hãi, vội vàng lui về phía sau.

Đang lúc này, chỉ thấy trung niên áo đen ở nơi trán, chợt tràn ra một tia máu, ngay sau đó, sắc mặt tối sầm, đôi môi phát thanh, phốc một tiếng, xụi lơ ở trên mặt đất, không biết sống chết.

Mà đang lúc cô gái ngẩn ra, một tên thanh niên mặc bạch y, đầu đầy tóc trắng, chợt xuất hiện ở nơi này, mặt không biểu tình nhìn cô gái này.

“Nếu hần phụ lòng, ta liền thuận tay giúp ngươi giết hần.” vừa nói chuyện, thanh niên tóc trắng nhất làm bộ sẽ động thủ, đem tên nam tử áo xanh kia đánh chết.

Không cần giải thích, thanh niên tóc trắng một chỉ điểm ra, chỉ thấy nơi xa nam tử áo xanh thân hình run lên, phác thông một tiếng, té lăn quay trên đất.

Thấy vậy, cô gái đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó trên mặt vẻ giận dữ chợt lóe, trong mắt lóe lên vẻ tuyệt vọng bi thống.

“Ngươi, ngươi lại giết hần? ta với ngươi liều mạng!” cô gái vừa dứt lời, cũng không quản tu vi chênh lệch bao nhiêu, liền xuất thủ.

Nam tử tóc trắng chẳng qua là vung tay áo bảo lên, bá một cái, đem cô gái đẩy bay xa xa ra ngoài, té rớt ở bên cạnh nam tử áo xanh, vừa muốn lần nữa đứng dậy liều mạng.

Nam tử áo xanh chợt ho khan hai tiếng tỉnh lại, đem cô gái kéo, sắc mặt sợ hãi nói: “Đừng qua đó.....”

Cô gái sững sốt, ngay sau đó sắc mặt vui mừng khóc ồ lên.

“Khi người quan tâm vẫn còn ở bên cạnh, nên quý trọng nhiều hơn đi, chớ có học ta, hôm nay ngay cả cơ hội, cũng là không có!” nói xong, thanh niên tóc trắng xoay người, bóng lưng có chút tịch mịch rồi đi.

Hồi lâu, nam tử áo xanh mặt vẻ nghi hoặc, ngưng trọng nói: “Hần chính là Bạch Phát Ma Đầu? đồn đại là giết người không nháy mắt, ở Đào Nguyên trán đã giết không ít người, ngươi làm sao dám cùng hần động thủ?”

Ta nghe nói, Lê gia Lê Nhu tiểu thư cũng chết ở trên tay của hần, mà Lê Tấn Thiên cũng bị đánh cho thành phế nhân, quả thật là đáng sợ.”

“Nói lung tung, hần đều không có giết ngươi, thế nào lại là ma đầu?” cô gái nỉ non một câu, ngay sau đó nhìn nam tử một chút, bắt lại cánh tay của mình, liếc nam tử một cái.....

.....

Bên ngoài Đào Nguyên trán, tên thanh niên bị kêu là Bạch Phát Ma Đầu, đang ngồi xếp bằng ở một chỗ mặt đất bằng phẳng, chuyển con mắt nhìn chung quanh, tựa hồ tìm kiếm cái gì.

Người này, chính là Diệp Phi!

“Nhu nhi, chính là ở chỗ này, phát sinh đây hết thấy, ngươi có thể cảm nhận được sao?” vừa nói chuyện, Diệp Phi nhắm hai mắt, cố gắng nhớ lại lúc cùng Lê Nhu chung một chỗ điểm một cái giọt giọt, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra một nụ cười, thỉnh thoảng lộ ra một bộ bi thương.

Cứ như vậy, hơn một tháng sau, Diệp Phi hai mắt mở một cái, trên mặt không còn vẻ chán chường như trước, thay vào đó là, một cỗ khí chất đặc biệt kiên nghị.

Nếu chuyện đã thành định cục, quá mức đắm chìm trong bi thương, sẽ tu luyện lầm đường, nếu muốn đem Lê Nhu cứu sống, nhất định phải đề cao tu vi, mới có thể làm được chuyện này, ít nhất bây giờ còn không có cái năng lực này.

Mà còn có một chút, cũng thật sâu đưa tới Diệp Phi hoài nghi, lời của Lê Tấn Thiên nói kia, để cho Diệp Phi cũng là hoài nghi cha mẹ có hay không không có chết, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng là cảm thấy không có thể.

Diệp Phi ở Đào Nguyên trán ngày người ước chừng nửa năm lâu, người trong trán phong thanh Diệp gia công tử trở về, diệt Lê gia, lại đem Diệp gia trách viên xây xong, nếu là cha mẹ sống, nghe nói mình trở lại, nhất định sẽ xuất hiện.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra cái khả năng nào, mà chuyện này lại là không có chút đầu mối, muốn điều tra một cái cũng là không có đầu mối, hơi sửa sang lại một cái ý nghĩ, Diệp Phi quyết định trở lại tông môn, suy nghĩ một chút biện pháp, trước tiên phải tìm một viên Kim Nguyên Đan, đem tu vi đề cao đến Ngưng Đan kỳ lại nói, hôm nay tu vi, cơ hồ còn không có năng lực tìm hiểu những chuyện này.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi thả ra phi hành pháp khí, tung người nhảy một cái, vèo một tiếng, hướng nơi xa bắn nhanh đi.

Mà trải qua sự kiện lần này, tính cách Diệp Phi cũng là lần nữa biến chuyển, trở nên không giống trước kia, nhiệt tình như vậy, trở nên cẩn thận, trở nên đối với bất cứ chuyện gì cũng có chút lãnh đạm, cũng mang có một tia nhạy cảm, cùng với tia cẩn thận sâu hoắm.

.....

Vô Hoa trán, trên một cái đường phố, bán hàng rong lẫn nhau tiếng rao hàng, hai đạo thân ảnh thanh niên tụ ở một chỗ, tựa hồ đang nghị luận cái gì.

“Kim Tử sư huynh, chúng ta ở chỗ này tìm hơn nửa tháng rồi, cũng không có thấy Diệp Tuyên, đoán chừng hần còn không có rời Đào Nguyên trán đi?”

một tên thanh niên áo xám, nhướn mày nói.

“Nga, cái này khó mà nói, thế nào, Trương sư đệ có ý kiến gì?” thanh niên bị kêu là Kim Tử hỏi một câu.

“Hắc hắc, ta có thể có ý kiến gì, nghe Lưu trưởng lão nói, hôm nay tìm không được Diệp Tuyên, ngày mai tính toán dẫn người đi Đào Nguyên trấn xem một chút.” Trương sư đệ thờ dài nói.

Nghe vậy, Kim Tử vừa muốn nói chuyện, chợt, hơi biến sắc mặt, theo sau chính là khôi phục như lúc ban đầu, một tay kéo qua Trương sư đệ, thân cận lồi lồi cánh tay.

“Hắc hắc, Trương sư đệ, đi, trở về ta cho người biết một bí mật.” Kim Tử không giải thích, cũng không biết đem thanh niên đuổi đi nơi nào.

Cũng không lâu lắm, Kim Tử mặt vẻ khẩn trương lại xuất hiện lần nữa, nhìn chung quanh, chợt, ánh mắt híp một cái, thấy được một tên thanh niên tóc trắng, Kim Tử vội vàng chạy tới.

“Diệp sư đệ! tóc của người?” đáng vẻ Kim Tử có chút kinh ngạc.

Còn không đợi Diệp Phi nói chuyện, Kim Tử vội vàng níu lại Diệp Phi, gấp giọng nói: “Đừng nói, trước đi theo ta.”

Ước sao một nén nhang công phu đi qua, ở một góc không người trong Vô Hoa trấn, thân ảnh Kim Tử, Diệp Phi, xuất hiện ở nơi này.

“Ai nha, Diệp sư đệ, người còn dám ở chỗ này xuất hiện, thật là nguy hiểm, may nhờ mới vừa rồi ta đem Trương sư đệ đuổi đi, không có để cho hắn nhìn thấy người.” Kim Tử có chút bận tâm nói.

Nghe vậy, Diệp Phi trên mặt có chút vẻ nghi hoặc, nhẹ giọng nói: “Kim Tử sư huynh, chẳng lẽ Liệt Hòa lão quỷ xuất hiện? không sao, lấy thực lực của ta hiện giờ, cho dù là không địch lại, tự vệ còn chưa phải thành vấn đề.”

Kim Tử lắc đầu một cái, thở dài một tiếng, sắc mặt một tia bất đắc dĩ.

“Diệp sư đệ, mấy tháng trước tông môn nhận được tin tức, nghe nói người trở lại Đào Nguyên trấn tìm Lê gia kết ân oán, lại tự tay đem Lê Nhu sư muội chém chết, chuyện này tông môn huyền nào không nhỏ.

Chuyện này chẳng những Thiên Nhai tông ta nhận được tin tức, ngay cả những tông môn khác cũng biết tin tức này, bên trong tông một ít đệ tử đều nói đợi ở Thiên Nhai tông nguy hiểm, nói không chừng người liền bị người,

Đưa đến một ít đệ tử rồi rít lui tông, thậm chí nói người là một lòng dạ độc ác, thí giết đồng môn, mà đầu giết người không nháy mắt, không trách lời đồn đãi cũng gọi người Bạch Phát Ma Đầu, thì ra là người quả thật biến thành tóc trắng.

Người có biết, lần này đã xuất động năm tên trưởng lão, tới bắt người hỏi tội, một khi giải đến tông môn, sinh tử không biết. Diệp sư đệ, ta tin tưởng người không phải loại người như vậy, nhưng là, ta hy vọng người có thể cùng ta nói lời nói thật, đây tội cùng là chuyện gì xảy ra?”

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 105: Chia ra

“Cái gì? thì ra là như vậy! đây là thế sự vô thường, Diệp sư đệ, ta biết người cùng Lê Nhu sư muội quan hệ, ai, tốt lắm, cũng không cần quá thương tâm.” Kim Tử cảm khái một câu.

Diệp Phi cũng không có gạt Kim Tử cái gì, đem chuyện xảy ra chi tiết cũng nói cho Kim Tử.

“Đúng rồi, Diệp sư đệ, người trong khoảng thời gian này, ngàn vạn chớ trở về Thiên Nhai tông, nếu không có thể, bắt quá người yên tâm, ta sau khi trở về đem sự tình cùng phụ thân ta nói một tiếng.

Tận lực giúp người đem chuyện này xử lý tốt, người tốt nhất là ở chỗ nào đợi một thời gian ngắn, chớ bị người Thiên Nhai tông phát hiện, đến lúc đó có cái gì thay đổi, ta tự nhiên sẽ thông báo người.” Kim Tử thần sắc ngưng trọng nói.

Diệp Phi không nghĩ tới, chuyện lại phát triển đến bước này, nhưng theo như lời của Kim Tử, mình thật đúng là phải tìm một chỗ đợi một thời gian ngắn, nếu không cũng không tiện cùng chư vị trưởng lão Thiên Nhai tông động thủ.

“Hào, ta trước tìm một chỗ tránh một chút, có thay đổi gì, Kim Tử sư huynh dùng truyền tin phù cho ta biết là tốt rồi, làm phiền ngươi.” Diệp Phi trả lời một câu như thế.

“Ai, cùng ta cũng không nên khách khí, Vô Hoa trấn, Hoàn Sơn trấn, cùng với Đào Nguyên trấn, ngươi cũng không nên ở, ngươi bây giờ liền rời đi đi, ta cũng phải lập tức trở lại, nếu không thời gian lâu một chút, khó tránh khỏi sẽ bị người khác nói.” Kim Tử thúc giục nói.

Hơi do dự một chút, Diệp Phi gật đầu một cái, hai người lẫn nhau nói tiếng bảo trọng, chính là tách ra.

.....

Trong lúc nhất thời Diệp Phi cũng không phải biết đi nơi nào hảo, nghĩ qua nghĩ lại, quyết định đi Dược Thần Cốc một chuyến, xem một chút có thể tìm được Kim Nguyên Đan không, dù sao sau này lên cấp cũng cần dùng đến.

Cứ như vậy, ba bốn tháng lộ trình, vì một đường tránh né gặp người Thiên Nhai tông, Diệp Phi ước chừng hao tổn nửa năm, mới chạy tới Dược Thần Cốc.

“Người nào? đi? ngươi là, người lần trước tới mua Kỳ Cốt Thánh Kinh? lại tiến cấp tới Trúc Cơ Đại Viên Mãn?” lúc này, lối vào Dược Thần Cốc, một tên thanh niên áo xám tro, nhìn Diệp Phi trước mắt một chút, có chút kinh nghi bất định nói.

“Không sai, tại hạ lần này đến tìm Hoàng Cốc Chủ có một số việc, không biết Hoàng Cốc Chủ có ở?” Diệp Phi nhìn thanh niên một chút trước mắt, như thế nói.

“Cái này, ngươi chờ một cái!” thái độ của thanh niên, rõ ràng so lần đầu gặp nhau khách khí hơn rất nhiều, nói xong, xoay người biến mất ở lối vào.

Diệp Phi cũng không gấp gáp, ở nơi này chờ đợi một chút cũng không tính toán là gì, ước sao một bữa cơm công phu, thanh niên áo xám tro xuất hiện lần nữa, hướng Diệp Phi làm một cái thủ hiệu mời.

Thấy vậy, Diệp Phi đi theo thanh niên tiến vào trong cốc.

Trong Dược Thần Cốc sương mù trắng trắng từng đoàn từng đoàn thấp thấp dưới chân chậm rãi lưu động, Diệp Phi cùng thanh niên chậm rãi mà đi, hoàn cảnh hai bên, Diệp Phi cũng là có chút quen thuộc, cùng lần trước không có gì khác nhau.

Lúc đi qua mấy cây cột đá to lớn, Diệp Phi cũng là thần sắc vừa động, thời điểm tới đây lần trước, chẳng qua là nhìn thấy những cột đá này bên trên điêu khắc một ít dị thú, còn tưởng rằng là vật trang trí, cũng không có phát hiện cái gì dị thường.

Nhưng giờ phút này Diệp Phi, vô luận là kiến thức, còn là thần thức lực, cũng không phải như lúc trước so sánh, cột đá nhìn như hỗn loạn vô chương, nhưng thật ra là dựa theo quy luật nào đó bố trí thành trận pháp, Diệp Phi lần này cũng cảm giác được rõ rệt từng cỗ ba động của cấm chế.

Một cỗ uy áp nhàn nhạt tạo thành ở trong lòng Diệp Phi, Trúc Cơ Đại Viên Mãn, còn chưa bao giờ có loại cảm giác này, cho dù là lúc trước ở trước mặt Không Minh trưởng lão, cũng không có cảm giác được bất kỳ áp bách, có thể thấy được trận pháp này chỗ cường đại.

Vừa tự đánh giá, Diệp Phi vừa âm thầm cảnh giác, cùng thanh niên đi tới Địa Linh Điện, từ thanh niên dẫn đường, thân ảnh hai người, tiến vào trong đại điện.

“Diệp đạo hữu, hắc hắc, không nghĩ tới mới bảy tám năm, lại tiến cấp tới cảnh giới Trúc Cơ Đại Viên Mãn, thật là thật đáng mừng!” một tên Bạch Phát Lão Giả, hướng về phía Diệp Phi đang ngồi ngay ngắn ở trên chiếc ghế gỗ như thế nói.

“Minh đạo hữu, các hạ cũng không phải là tiến cấp tới cảnh giới Đại Viên Mãn sao, cùng vui.” Diệp Phi khách khí một câu.

“Ha ha, dù sao lão phu tuổi lớn hơn ngươi, đúng rồi, không biết lần này tới, là chuẩn bị mua một ít đan dược gì?” lão giả hỏi một câu.

“Cái này, tại hạ cần gặp Hoàng Cốc Chủ một chút, bởi vì đan dược lần này có chút đặc thù.” Diệp Phi áy náy cười một tiếng.

Nghe vậy, Bạch Phát Lão Giả không lưu dấu vết nhíu mày một cái, ngay sau đó cười nói: “A a, Diệp đạo hữu, thật ra thì một ít đan dược, lão phu chính là có thể làm chủ, không cần kinh động Cốc Chủ đâu.”

“Chẳng lẽ Hoàng Cốc Chủ không có ở đây?” Diệp Phi nghi ngờ nói.

Nghe Diệp Phi nói, lão giả khòe mắt giật mình, lắc đầu nói: “Tốt, nếu Diệp đạo hữu đã muốn gặp Cốc Chủ, vậy hãy để cho Tiểu Trần đi thông báo một tiếng, chẳng qua là Cốc Chủ gần nhất thân thể không tốt lắm.”

Lão giả phân phó một tiếng, Tiểu Trần gật đầu một cái, hướng phía ngoài đại điện đi tới.

“Hắc hắc, nhìn Diệp đạo hữu cẩn thận như, nghĩ đến mua đan dược, nhất định là không giống bình thường, như thế, nói về giá cả, chắc chắn sẽ không tiện nghi, không biết Diệp đạo hữu lần này có hay không chuẩn bị đầy đủ?” lão giả tựa hồ có chút tùy ý hỏi một câu.

Diệp Phi hơi suy tính chốc lát, nếu nói là mình không chuẩn bị gì, cái này lão đầu tham tiền này, nói không chừng sẽ đem mình đuổi ra ngoài, nhưng nếu

nói quá nhiều, sợ rằng hoài bích kỳ tội.

“a a, bao nhiêu vẫn còn có chút chuẩn bị, nhưng không nhất định đủ, không sao, dù sao Thần Cốc có hay không thứ tại hạ cần vẫn không nhất định, nếu thật là không đủ, ta sẽ truyền tin tức để cho người đưa tới đây. ” Diệp Phi nói.

“Ha ha, tốt. ” lão giả cười nói, ngay sau đó là đang nghĩ nói những gì, chỗ cửa đại điện bóng người thoáng một cái, thân ảnh Tiểu Trần trực tiếp đi đi vào, đứng ở bên người lão giả.

Ngay sau đó, một tên trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc hoàng bào, vẻ mặt bệnh hoạn, nhưng tướng mạo coi như tuấn lãng, lắc lư thân thể, xuất hiện ở cửa đại điện.

Ở bên người, có một đạo thân ảnh đỉnh đỉnh ngọc lập, hẳn là một cô gái mặc y phục màu xanh biếc, xem tướng mạo đáng vẻ là khoảng hai mươi.

Cô gái này da thịt như trắng mịn như da em bé, mơ hồ mang theo một tầng hào quang rất nhỏ, một khuôn mặt tươi cười ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, một đôi đôi mi thanh tú như trăng khuyết, một đôi con ngươi trong suốt thuần khiết, miệng xinh xắn thỏ khí như lan.

Diệp Phi bảo đảm, cô gái này tuyệt đối xinh đẹp nhất trong tất cả những cô gái mình đã từng thấy, hơn nữa, một thân khí chất cực kỳ đặc biệt, tuy nói không có như Lê Nhu nghịch ngợm khả ái, cũng không giống Nguyệt Nhi cứng chặc tú khí.

Nhưng cô gái này cũng là một bộ móng manh mềm mại, để cho người ta nhìn một chút, sẽ dâng lên cảm giác muốn bảo vệ nàng, cho dù là Diệp Phi, ở mỗi một khắc cũng là tâm thần rung động, nhưng theo sau chính là khôi phục bình thường.

Tuyệt đối không phải là mị thuật, Diệp Phi trong lòng nghĩ như thế, không nghĩ tới trong thiên hạ lại có cô gái kỳ lạ như thế, hơn nữa mới vừa rồi ở đại điện xuất hiện, Diệp Phi chính là nghe thấy mùi hương, làm cho tâm thần rung lên, không tự chủ say mê trong đó.

Chỉ bất quá, giờ phút này trên mặt cô gái, cũng là đôi mi thanh tú hơi nhú, có chút đáng vẻ u buồn, thậm trọng đỡ tên hoàng bào lão giả, hai người đi vào trong đại điện. (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Ở lại

“Lão phu tới giới thiệu một cái, vị này chính là cốc chủ của Dược Thần Cốc chúng ta, Hoàng Cốc Chủ, bên cạnh vị này, là nữ nhi của Cốc Chủ, Hoàng Thiên ” Bạch Phát Lão Giả chỉ chỉ hoàng sam lão giả cùng cô gái trong đại điện, hướng về phía Diệp Phi nói.

“Ra mắt Hoàng Cốc Chủ! ” Diệp Phi nhìn một chút có lão giả ốm yếu, nhướng mày nói.

Hoàng Cốc Chủ nhờ Hoàng Thiên diu mình ngồi ở chủ vị trên đại điện, Hoàng Thiên còn lại là hướng về phía Diệp Phi khẽ gật đầu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, trong mắt lóe lên một cái vẻ kinh dị.

“Nghe nói, ngươi tới Dược Thần Cốc ta có chuyện thương lượng? không biết là chuyện gì? ” Hoàng Cốc Chủ phung vừa ngồi vào, chính là hỏi một câu.

Diệp Phi đầu tiên là nhìn một chút Bạch Phát Lão Giả, ngay sau đó đôi môi khẽ nhúc nhích, hẳn là truyền âm.

Chỉ chốc lát công phu, Hoàng Cốc Chủ liếc mắt Bạch Phát Lão Giả một cái, ngay sau đó hướng về phía Diệp Phi nói: “Minh Hiền chính là người mình, cứ nói đừng ngại. ”

Đây cũng là làm Diệp Phi sững sốt, vốn định đơn độc nói chuyện một chút, không nghĩ tới bị trực tiếp cự tuyệt.

Đây không phải là vấn đề có cho mặt mũi hay không, thứ nhất là không tôn trọng mình, thứ hai có một số việc coi như là tin tưởng, cũng không muốn để cho quá nhiều người biết.

Ở dưới thân thức Diệp Phi dò xét, vị Hoàng Cốc Chủ này, tuy nói có cái bảo vật gì che giấu tu vi hơi thở, nhưng lấy thần thức hôm nay của Diệp, còn là nhận ra được Hoàng Cốc Chủ tu vi thật sự, bất quá là Trúc Cơ Trung kỳ.

Dĩ nhiên, cũng có có thể là quá chú ý nghiên cứu đan dược, hoặc là bị thương, đưa đến cảnh giới rơi xuống, vốn là lão giả này nhìn qua cũng là có chút đáng về thương thế.

“Tốt, nếu Hoàng Cốc Chủ nói như thế, vậy tại hạ cũng không vòng vo, lần này tới Dược Thần Cốc, thứ nhất là mua mấy viên Trúc Cơ Đan, thứ hai, là

tính toán xem một chút có hay không có Kim Nguyên Đan, hoặc là đan phương cũng có thể.

Về phần điểm thứ ba, là muốn cho Hoàng Cốc Chủ giúp ta cứu một người, kinh mạch toàn thân đứt đoạn, xương cốt vỡ vụn, thần hồn yếu ớt, đã bị ta đóng băng lại. ” Diệp Phi như thế nói.

“ Cái gì? a a, ngại cho lão phu là thần thanh hạ phạm? Người như vậy cùng người chết có gì khác biệt? toàn bộ U Châu có hay không biện pháp chữa trị, lão phu không dám chắc chắn, nhưng lão phu xác thực là không thể ra sức.

Về phần ngại nói Kim Nguyên Đan, đừng nói là Dược Thần Cốc, coi như là tử đại thế lực trong tay Ngưng Đan cao cấp, cũng sẽ không có đây, đan phương càng là không có chỗ có thể tìm ra.

Về phần Trúc Cơ Đan, Dược Thần Cốc ta ngược lại có thể luyện chế, chẳng qua là phương diện giá tiền, bây giờ sẽ có tăng lên, bởi vì bây giờ linh dược luyện chế Trúc Cơ Đan có chút khó kiếm, hy vọng đạo hữu có thể hiểu. ” Hoàng Cốc Chủ đầu tiên là nhìn một chút Minh Hiền, ngay sau đó hướng về phía Diệp Phi nói.

Nghe vậy, Diệp Phi có chút về thất vọng, xem ra ở bên trong U Châu, muốn cứu sống lại Lê Nhu cơ hồ là không có khả năng. Kim Nguyên Đan cũng cần hỏi nữa, dù sao người ta cũng đã nói như vậy.

Về phần Trúc Cơ Đan, giá cả chỉ cần không phải quá mức phân, Diệp Phi vẫn có thể tiếp nhận, mình ở Thiên Nhai tông đã đáp ứng Vạn Phong Sơn, cho nên, lần này tính toán vì Vạn Phong Sơn chuẩn bị hai viên Trúc Cơ Đan.

“ Giá cả chỉ cần không phải quá cao, tại hạ ngược lại có thể tiếp nhận, lần này tính toán mua hai viên, không biết có thể luyện chế tốt? giá cả như thế nào? ” Diệp Phi hỏi một câu như thế.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ cùng Minh Hiền lão giả nhìn nhau một cái, ngay sau đó Hoàng Cốc Chủ gật đầu một cái, hướng về phía Diệp Phi nói: “ Trúc Cơ Đan bây giờ bình thường là ba ngàn linh thạch một viên đấy.

Nếu mua hai viên, nghe Minh Hiền nói, trước ngại ở chỗ này đã từng mua đan dược, liền cho ngại tiện nghi chút, hai viên Trúc Cơ Đan, năm ngàn linh thạch. ”

“ Cái gì? ” Diệp Phi không khỏi khò khò mắt giặt mình, có lòng nhắc tới ngọc bội Kim Tử đưa cho, nhưng mình lại không quen biết cái gì Phurong Di, nhưng là vì Vạn Phong Sơn, cũng chỉ có thể đem viên thuốc này mua đến.

Còn không đợi Diệp Phi nói chuyện, Hoàng Cốc Chủ tiếp tục nói: “ Bất quá, bây giờ chỉ còn lại có một viên Trúc Cơ Đan, đạo hữu nếu không phải gấp gáp, có thể ở Dược Thần Cốc ta chờ thêm một ít thời gian. ”

Nghe vậy, Diệp Phi hơi suy nghĩ chốc lát, hỏi: “ Tại hạ muốn học tập một cái luyện đan thuật của quý cốc, có thể trả một ít thù lao, chẳng biết có được không? ”

Tuy nói Diệp Phi cảm thấy không có gì hy vọng, nhưng ở nơi này trong lúc rảnh rỗi, học tập thêm một cái luyện đan thuật cũng phải vô ích, mặc dù không đồng ý, cũng sẽ không tổn thất cái gì.

Nhưng ngoài Diệp Phi dự liệu, Hoàng Cốc Chủ lại sáng khoái đáp ứng.

“ A a, những chuyện này, ngại cùng Minh Hiền thương lượng cho tốt, lão phu đoạn thời gian trước tu luyện, xảy ra chút sự cố, bây giờ cần nghỉ ngơi thật tốt một cái, chuyện còn lại, các ngại cứ nói tiếp đi! ” lão giả nói xong, chính là đứng lên, từ Hoàng Thiên đồ xuống, hướng đại điện bên ngoài đi tới.

Mà Diệp Phi còn lại là cảm giác được có cái gì không đúng, nhưng cụ thể không đúng chỗ nào, lại không nói ra được, nhìn hai người Hoàng Cốc Chủ rời đi, Diệp Phi nhìn một chút Minh Hiền.

“ Minh đạo hữu, Trúc Cơ Đan cần bao lâu có thể luyện chế ra tới? ” Diệp Phi như thế hỏi một câu.

“ Cái này! đạo hữu rất gấp sao? ” Bạch Phát Lão Giả nhướng mày nói.

Diệp Phi lắc đầu một cái, khẽ cười nói: “ Đây cũng không phải, chỉ là muốn biết thời gian đại khái. ”

“ Nga, nhanh thì, không đến một ngày, nếu như chậm, mà có thể sẽ có thất bại, thời gian hao phí sẽ phải nhiều hơn chút. Như vậy đi, ngày mai ta cho ngại một câu trả lời chắc chắn, về phần ngại nghĩ học tập luyện đan thuật, chúng ta đi sắp xếp. ” Minh Hiền lão giả hồi đáp.

“ Cũng tốt, phiền toái Minh đạo hữu! ” Diệp Phi chấp tay nói.

Kế tiếp, thanh niên áo xám an bài chỗ ở cho Diệp Phi, Diệp Phi còn lại là đơn độc ngồi ở trong phòng, trên mặt mang lên một bộ vẻ nghi hoặc.

Lần này tới Dược Thần Cốc, có chút cảm giác quý dị, mỗi lần hỏi Hoàng Cốc Chủ một ít chuyện, Hoàng Cốc Chủ tựa hồ cũng sẽ như vô tình liếc mắt nhìn Minh Hiền.

Mà Hoàng Cốc Chủ cho dù là cảnh giới rơi xuống, nhưng ở trong cốc của mình, hẳn cũng không cần thiết dùng bảo vật che dấu hơi thở đi, nhưng nghĩ đến một loại Trúc cơ kỳ tu sĩ, phải là không nhìn ra.

Mình vừa rõ ràng nói muốn đơn độc nói chuyện một chút, Hoàng Cốc Chủ không những không có đồng ý, cuối cùng càng làm cho mình cùng Minh Hiền thương lượng, chẳng lẽ là thương thế quá nặng, tính toán trở về điều tức một cái?

Diệp Phi lắc đầu, dù sao không phải chuyện của mình, đem Trúc Cơ Đan thu vào tay, có thể học tập một cái luyện đan thuật tốt hơn, cứ như vậy, Diệp Phi chính là hai mắt một nhắm, ngồi tĩnh tọa điều tức.

Kỳ quái là, ngày thứ hai, chẳng qua là Tiểu Trần tới chuyển cáo một tiếng, nói kỳ sư tôn có một số việc bận rộn một cái, lúc rảnh sẽ trở lại tìm mình, cứ như vậy, bất đắc dĩ, Diệp Phi ở trước cửa vòng vo mấy vòng, nhưng cũng không dám đi loạn, trong lúc vô tình gặp được Hoàng Thiên, hai người đánh một tiếng kêu, Diệp Phi chính là trở lại trong phòng bắt đầu tĩnh tọa.

Đêm khuya, Diệp Phi một tay nâng cằm, hai mắt xuất thần nhìn nơi xa. “ aiiii, cũng không biết Thiên Nhai tông sẽ xử lý chuyện này như thế nào. ”

Vừa dứt lời, Diệp Phi chợt nhướng mày, hai mắt hí lại nhìn cửa một chút, ngay sau đó, cửa phòng nhanh chóng mở, Hoàng Thiên có chút cẩn trọng đi vào trong phòng, thận trọng đem cửa đóng lại.

“ Tiên tử nhưng là có chuyện? ” Diệp Phi có chút nổi lên nghi ngờ.

Nghe vậy, Hoàng Thiên trên mặt thần sắc biến hóa mấy phen, chậm rãi đi tới bên người Diệp Phi, Diệp Phi lúc này cảm giác được một cỗ mùi thơm, còn không đợi Diệp Phi đặt câu hỏi, Hoàng Thiên một cái chính là nhào vào trong ngực Diệp Phi.

“ Tiên bối, cầu xin ngài, giúp ta đi! ” dùng thanh âm thấp không thể nghe nổi, Hoàng Thiên khiếp sinh nói, trong mắt, trong lúc mơ hồ trào ra bọt nước trong suốt. (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Hoàng Cốc Chủ

Diệp Phi cảm thụ thân thể mềm mại không xương đang nằm ở trong ngực mình, cùng với mùi thơm tản mát nhẹ nhàng ra từ thân thể thiếu nữ, nhìn gò má hồng nhuận để cho người ta triu mến, Hoàng Thiên nhẹ nhàng ním đôi môi kiều diễm ướt át đỏ mọng, thật là mê người.

Bàn tay Diệp Phi không tự chủ được chậm rãi nâng lên, hướng cái trán cô gái lên đi.

Nhưng sau một khắc, thân thể run lên bần bật, trong đầu chợt xuất hiện thân ảnh của Lê Nhu, cũng là nằm ở trong ngực của mình như vậy. “ Diệp Tuyên, tối nay, ta không muốn trở về Vạn Hà Phong. ”

Hai mắt đột nhiên mở một cái, Diệp Phi trong nháy mắt khôi phục thanh tỉnh, đem Hoàng Thiên đẩy ra.

“ Tiên tử đây là ý gì? ” Diệp Phi có chút cảnh giác nhìn cô gái này, càng là hoài nghi, nếu không có mị thuật tác động, mình sẽ không có cử động khác thường như thế, xem ra cô gái trước mắt này, không đơn giản.

Thấy Diệp Phi cử động như thế, Hoàng Thiên đầu tiên là sững sờ, trong Dược Thần Cốc này, không biết có bao nhiêu người mê luyện mình, thanh niên trước mắt lại tỉnh táo như thế?

“ Tiên bối, Thiên nhi, tối nay có thể ở lại chỗ này qua đêm sao? ” nói xong, sắc mặt Hoàng Thiên trong nháy mắt đỏ lên, cúi đầu, cắn chặt đôi môi.

Ánh mắt ngưng trọng nhìn Hoàng Thiên một chút, Trên mặt Diệp Phi thoáng qua một tia nghi hoặc, nhưng là càng đề cao cảnh giác, không thể không tỉnh táo.

“ Tiên tử có lời, ngày mai lại nói đi, ta mệt mỏi, bây giờ muốn nghỉ ngơi. ” Diệp Phi thần nhiên nói.

Nghe vậy, thân thể mềm mại của Hoàng Thiên khẽ run lên, có chút vẻ không cam lòng nhìn Diệp Phi một chút, miệng nhỏ nhắn khẽ mở, giống như muốn nói cái gì, nhưng chợt nhìn thấy Diệp Phi nghiêm sắc mặt, trong mắt lóe lên một cái lạnh lẽo, phối hợp với tóc trắng xõa vai, nhìn qua thật có mấy phần kinh khủng.

Thấy vậy, Hoàng Thiên hơi trầm mặc chốc lát. Rốt cục tịch mịch xoay người rời đi.

Hồi lâu, vẻ nghi hoặc trên mặt Diệp Phi càng đậm, cảm giác Dược Thần Cốc này lộ ra một tia quỷ dị. Xem ra Trúc Cơ Đan vừa đến tay, lập tức nên rời đi nơi này.

“Ngày mai Minh Hiền đạo hữu không xuất hiện nữa, chỉ có thể tự mình đi tìm hấn.” Diệp Phi thần nhiên nói.

.....

Được Thần Cốc, chủ điện, trong một gian tĩnh thất, Hoàng Cốc Chủ ngồi xếp bằng ở trên một khối bồ đoàn, toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt. Tựa hồ có chút vận vẹo, nhìn qua có vẻ rất thống khổ.

Chỉ chớp lát công phu, thân ảnh của Minh Hiền xuất hiện ở bên trong tĩnh thất, nhìn một chút chung quanh không có người, sau đó cũng không có hành lễ, nghênh ngang ngồi xuống.

Phát hiện Minh Hiền vào phòng. Hoàng Cốc Chủ hai mắt mờ một cái. Sau một khắc, hấn là phác thông một tiếng, nửa quỳ ở trên mặt đất, thân hình run rẩy nói: “Minh, Minh Hiền trưởng lão, cầu xin, cầu xin người cho ta thêm một viên giải độc, ta bây giờ không chịu nổi.”

Nghe vậy. Minh Hiền lão giả khước miệng giương lên, lạnh lùng nói: “Hồ trưởng lão. Giải độc cho người, không có vấn đề, trước đáp ứng chuyện của ta, suy tính thế nào?”

Minh Hiền lão giả, hấn là gọi vị Hoàng Cốc Chủ trước mắt là Hồ trưởng lão, mà cái này, Hoàng Cốc Chủ nghe vậy, trong mắt cho thấy hiện một tia giãy giụa, đáng vẻ có chút do dự không chừng.

“Hừ, người sợ cái gì, bây giờ trong cốc sự vụ lớn nhỏ, lão phu nói được, Cốc Chủ đã bị ta khống chế lại, chỉ cần người để cho Hoàng Thiên cùng Tiểu Trần thành hôn, lão phu tự nhiên sẽ cho người giải độc.” Minh Hiền như thế nói.

“Người cái này,... tang tâm bệnh cuồng, sư huynh người đối với người tốt như vậy, người lại đối đãi như vậy hấn, bây giờ, ngay cả nữ nhi của hấn cũng không chịu bỏ qua cho, người.....” Hoàng Cốc Chủ chỉ Minh Hiền mắng, nhưng lời còn chưa nói hết, chính là kêu đau một tiếng, trên da từng đạo gân xanh nổi lên, trong cơ thể truyền ra từng tiếng hí.

“A” một tiếng hét thảm.

Hoàng Cốc Chủ lúc này ở trên mặt đất co quắp, nhìn qua thần sắc dữ tợn, sắc mặt có chút điên cuồng, trong miệng thỉnh thoảng phun ra một cỗ hắc thủy.

Chỉ chớp lát công phu, dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn, cầu khẩn nói: “Minh, Minh Hiền trưởng lão, ta, ta đáp ứng người, cho, giải độc, cho ta!”

“Hừ, sớm đáp ứng, cần gì chịu khổ như thế, nhớ, không nên để cho Hoàng Thiên nha đầu kia phát hiện được đầu mối gì, tận lực ít cùng nàng tiếp xúc, người liền nói trên người có thương, cần tĩnh dưỡng điều tức là được.” Minh Hiền vừa nói chuyện, cầm trong tay một bình ngọc màu xanh da trời ném cho Hoàng Cốc Chủ, ngay sau đó xoay người rời đi.

Hoàng Cốc Chủ nhìn thấy bình ngọc trên đất bình, sắc mặt vui mừng, giãy giụa đứng dậy, hai mắt sáng lên hướng bình ngọc cầm lấy.....

.....

Được Thần Cốc chỗ sâu, có một sơn động phòng ngự thâm nghiêm, bốn tên tu sĩ đứng ở chỗ này, cửa động chỗ bố trí hai ba đạo trận pháp cấm chế, tản mát ra trận trận ba động quỷ dị.

Thân ảnh của lão giả Minh Hiền, chẳng biết lúc nào xuất hiện ở nơi này, bốn tên thủ vệ vẫn không nhúc nhích, cũng không có hỏi tới cái gì, mà Minh Hiền còn lại là cầm trong tay một quả ngọc phù, mở ra cấm chế dày đặc.

“Không nên để cho bất luận kẻ nào đi vào.” phân phó một tiếng, Minh Hiền chính là hướng cửa động bên trong đi tới, mà sau lưng, cấm chế quang hà chột lóe, lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

Bên trong sơn động, một cái lối đi quanh co xuất hiện trước mắt, bốn phía vách tường vây quanh khảm mấy viên dạ minh châu, tản mát ra ánh sáng nhu hòa.

Trải qua mấy góc quẹo, Minh Hiền đi tới trước một cái cửa đá, giơ tay lên đánh ra một đạo pháp quyết, ông một tiếng, cửa đá khê rung làm bụi từ trên rơi xuống, từ từ mở ra.

Thạch thất diện tích không lớn, đáng vẻ có chừng bốn năm trượng, ở giữa là một tòa thạch đài, trung tâm động lỗ chỗ, dấy lên từng đạo lửa mang, hấn là địa hỏa sử dụng để luyện đan.

Ở một bên thạch đài, có một đại đỉnh màu vàng chừng ba thước, toát ra ánh sáng hơi yếu.

Chỗ góc tường, có bốn đạo ống khóa màu đen sì lớn bằng cổ tay, phản chiếu ra đen nhánh sáng bóng, cũng không biết là làm từ loại chất liệu gì, nhìn qua trầm trầm điện điện, pháp khí khó hủy, cứng rắn dị thường.

Ống khóa một đầu đâm vào bên trong hai bên vách đá, một đầu khác, lại là nối trên một tên Hoàng bào trung niên, nhìn tướng mạo, hấn là cùng vị Hoàng Cốc Chủ kia giống nhau như đúc.

Kỳ quái là, tên Hoàn Cốc Chủ trước mắt này, gương mặt bình tĩnh, trên người cũng là không nhìn ra có bất kỳ thương thế nào, nhưng trên mặt lại có vẻ

có chút bộ dáng tiêu tụy, giữa hai lông mày tản mát ra một cỗ ngạo khí, đang ngồi xếp bằng ở trên một khối bồ đoàn, tuy nói cảm thấy có người đi vào, nhưng ngay cả ánh mắt cũng không có mở ra một cái.

Minh Hiền thấy vậy, cũng không chút nào ngoài ý muốn, đi vào thạch thất sau, cũng là khoanh chân ngồi xuống, mỉm cười nhìn Hoàng Cốc Chủ.

“ Sư huynh, Minh Hiền đến thăm ngươi! Ngươi cũng không nhìn ta một cái sao? ” nói xong, Minh Hiền khoe miệng nâng lên một vẻ tà ác.

Thấy Hoàng Cốc Chủ không nói gì, Minh Hiền cũng không tức giận, quay đầu nhìn đại đỉnh màu vàng một chút, bên cạnh còn một ít tài liệu, linh dược, Minh Hiền lắc đầu một cái, bất đắc dĩ thở dài.

“ Sư huynh, ngươi nên đem Trúc Cơ Đan luyện chế ra đến đây đi. ” Minh Hiền khẽ mỉm cười nói.

Hồi lâu, thấy Hoàng Cốc Chủ vẫn không có phản ứng, Minh Hiền thu hồi nụ cười, trên mặt thoáng qua một tia lạnh lẽo.

“ Hừ, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, ngươi ở nơi này có thể bình yên vô sự, chẳng lẽ, ngươi cứ yên tâm để con gái của ngươi ở bên ngoài chịu khổ? ” Minh Hiền cười lạnh nói.

Nghe vậy, một mực không có động tĩnh, Hoàng Cốc Chủ lúc này khẽ mất giạt mình, hơi trầm mặc chốc lát, chậm rãi mở ra hai mắt, lúc này nở bắn ra một đạo tinh mang, nhìn chăm chăm Minh Hiền.

“ Ngươi đem Thiên nhi thế nào? Ngươi tên súc sinh này, ngay cả Thiên nhi cũng không bỏ qua cho sao? ngươi quên mẹ nàng như thế nào mà chết sao? ” Hoàng Cốc Chủ trên mặt thoáng qua một tia sát khí, tức giận nói.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Sinh tử môn

Vừa nghe thấy Hoàng Cốc Chủ nhắc tới mẫu thân của Hoàng Thiên, Minh Hiền đầu tiên là chột dạ, ngay sau đó lại trở nên có chút dữ tợn, một bộ ác độc nhìn Hoàng Cốc Chủ.

“ Hừ, không nên nhắc tới đến tiểu sư muội ở đây, vốn là tiểu sư muội cùng ta đi tới cùng nhau, sư phó lại là lão hồ đồ, đem tiểu sư muội gả cho ngươi, nếu không phải là có tiểu sư muội, vị trí Cốc Chủ, nơi nào sẽ đến phiên ngươi? ”

Ngươi chẳng những cướp đi nữ nhân mà ta yêu mến, còn cướp đi vị trí của ta, ta ảm nhẫn nhiều năm như vậy, rốt cục có thể báo thù, ha ha. ” nói xong, Minh Hiền lại cất tiếng cười to đứng lên, trong mắt mang theo cừu hận nồng nặc.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ khẽ lắc đầu một cái, thở dài nói: “ Ngươi sai lầm rồi, sư phụ lão nhân gia đem vị trí Cốc Chủ truyền cho ta, cũng không phải là bởi vì chuyện tình của tiểu sư muội.

Mà là nhìn thấu ngươi tâm thuật bất chánh, chẳng những không nghiên cứu luyện chế đan dược đứng đắn, lại là nghiên cứu độc thuật hại người, ở bên ngoài tiếng xấu truyền lưu, thử hỏi, sư phó như thế nào yên tâm để cho sư muội đi theo ngươi? Như thế nào sẽ đem vị trí Cốc Chủ truyền cho ngươi? ”

“ Hừ, nói vậy, nghiên cứu độc thuật thì như thế nào? Cái này không phải là một loại thủ đoạn bảo vệ tánh mạng hay sao? Cả ngày luyện đan luyện đan, tăng lên thực lực? như nhau cũng sẽ giết người nhiều hơn mà thôi. Sư phó bất quá là suy nghĩ cổ hủ.

Có một lần sư muội ba người chúng ta đi Đoạn Thiên Nhai hái thuốc, thời điểm gặp phải nguy hiểm, nếu không phải dùng đến độc thuật của ta, giờ đây ngươi còn có thể ngồi đây mà phán xét ta? Mà ngươi mới vừa tiếp nhận Cốc Chủ vị trí không lâu, lại muốn ăn đền oán trả, phế bỏ tu vi của ta? Chuyện này là ta nói dối sao? ” Minh Hiền tức giận nói.

“ Hừ, ta vì sao phải phế bỏ tu vi của ngươi? Nếu không phải ngươi cấu kết ngoại nhân chuẩn bị tạo phản, ta như thế nào cần đối phó ngươi? ” Hoàng Cốc Chủ cũng là có chút kích động.

“ Nói thật nghe thật hay, ta tạo phản? tạo phản hay là đòi lại vị trí vốn chính là của ta, Dược Thần Cốc này, hết thảy cũng đều là của ta, bao gồm cả tiểu sư muội, còn có. Thiên nhi còn không biết, là ngươi, là ngươi tự tay giết mẹ của nó.

Nếu là chuyện này bị nàng biết, không biết Thiên nhi sẽ còn nhận ngươi cái này là cha. ” nói xong, Minh Hiền trên mặt hận ý càng đậm.

“ Nơi nào là của ngươi vị trí? Ngươi tên súc sinh này. Nếu không phải ngươi tạo phản trước, ta như thế nào xuất thủ đối với ngươi? Mà sư muội nàng

nếu không phải vì lấy thân che chở người, lại như thế có sự cố như vậy?

Nếu không phải là sư muội trước khi chết còn bắt ta nhất định phải bỏ qua cho người, thì ta sớm đã đem tu vi người phế bỏ, bây giờ suy nghĩ một chút, thật là hối hận, hừ, sư muội nàng là vì người mà chết đi, người lại còn đối phó ta. Ta không có lời để nói.

Nhưng người nếu là đối phó Thiên nhi. Vậy người đối mặt với mẹ nàng như thế nào? Người đơn giản ngay cả sức sinh cũng không bằng. ” Hoàng Cốc Chủ đứng đưa ống khóa dạt dạt vang dội. Kích động nói.

Nghe vậy, Minh Hiền thần sắc có chút biến đổi, nhưng ngay sau đó lộ ra một nụ cười, nhẹ giọng nói: “ Hắc hắc, yên tâm, nề mặt đoạn tình cảm của tiểu sư muội với ta, ta dĩ nhiên không đành lòng đối với Thiên nhi động thủ.

Bất quá. Mặc dù ta và tiểu sư muội không đến được với nhau, ta sẽ nhường con trai của ta, lấy được con gái của nàng, ha ha! Ta sẽ nhường bọn họ hạnh phúc. ”

“ Cái gì? người nói phế vật Tiểu Trần? hần, hần không phải là cô nhi người từ bên ngoài nhặt được? ” Hoàng Cốc Chủ có chút khiếp sợ nói.

“ Hừ, hần là con ruột của lão phu, tốt lắm, ta cũng không cùng người nói nhảm, nếu là muốn cho Thiên nhi tốt hơn, người tốt nhất đem đan dược ta cần luyện chế ra tới, nếu không, Thiên nhi ở ngoài chịu khổ cũng đừng đổ tội cho ta. ” vừa nói chuyện, Minh Hiền vung tay áo bào, lách mình đi ra khỏi thạch thất.

Bịch một tiếng, cửa đá nặng nề rơi xuống.

Thấy vậy, Hoàng Cốc Chủ trầm mặc hồi lâu, ngửa đầu thở dài một tiếng. “ Ai, nghiệt duyên! ”

Hơi suy nghĩ mông lung, rốt cuộc chậm rãi đứng lên, đi tới phụ cận địa hỏa thạch đài, một tay hướng về phía đại đình màu vàng một chút, vèo một tiếng, vừng vàng trôi lơ lửng ở bên trên địa hỏa.

Ngay sau đó, tay áo bào vung lên, trên mặt đất từng viên nguyên liệu, linh dược cả một tiếng, rơi vào trong đại đình

Hành lang bên ngoài thạch thất, một mặt màn sáng rất nhỏ ghé vào trên vách đá, đem nhất cử nhất động của Hoàng Cốc Chủ thu lại rõ ràng, Minh Hiền thấy vậy, khước miệng gương lên, xoay người hướng ngoài sơn động đi tới.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Phi ở phòng ở ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, híp hai mắt, cũng không biết ở đang suy nghĩ cái gì.

Một mực chờ đến buổi trưa, cũng không có thấy Minh Hiền lão giả, hơi suy nghĩ một hồi, chuẩn bị đi tìm một cái, ngu ngốc chờ ở chỗ này, Diệp Phi luôn cảm thấy không quá thoải mái.

Mà đang lúc Diệp Phi vừa muốn hành động, Tiểu Trần cũng là đi tới chỗ ở của Diệp Phi, nói cho Diệp Phi, Trúc Cơ Đan trong vòng mười ngày là được luyện chế thành, không cần gấp gáp.

Nếu là muốn ở chỗ này học tập đan thuật, sáng mai, Tiểu Trần sẽ tới tìm hần, dĩ nhiên, phí dụng nên nộp vẫn cứ là nên nộp đấy, cứ như vậy, Diệp Phi gật đầu đồng ý, hai người ước định tốt sau, Tiểu Trần chính là xoay người rời đi nơi đây.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm Tiểu Trần thủ ước đi tới, đem Diệp Phi dẫn tới một chỗ đan phòng cấp thấp, bên trong đang có bốn năm tên luyện đan đệ tử, đang luyện chế đan dược gì đó.

“ Diệp tiên bối, buổi tối ta sẽ tới đón người, người trước tiên ở nơi này nhìn hai ngày đi! ” bỏ lại một câu nói, Tiểu Trần mắt ngậm vẻ hung phấn, có chút nóng nảy rời đi nơi này.

Diệp Phi tự nhiên không có hỏi nhiều, cùng mấy tên đệ tử bắt đầu làm quen hàn huyên mấy câu, lẫn nhau có chút quen thuộc sau, Diệp Phi lại cho bọn hần một ít chỗ tốt, chính là tự mình ném thử luyện chế.

Dù sao đan dược phẩm cấp không phải là quá cao, thất bại, Diệp Phi cũng bồi thường nổi, nói trước giao phó linh thạch, nếu không những đệ tử này, vụn vụn không dám để cho Diệp Phi tới luyện chế những đan dược này đây.

Cứ như vậy, Diệp Phi vừa không chế địa hỏa lớn nhỏ, một mặt ngó về phía trong đình ném vào một bụi bụi cây dược liệu, mà mấy tên đệ tử luyện đan bên cạnh bởi vì tay đã cầm chỗ tốt, càng là không ngừng chỉ điểm Diệp Phi.

.....

Đoạn Thiên Nhai chỗ sâu, trong bụng một cái cửa động đen nhánh, có một cái thông đạo bằng đá quanh co, cuối thông đạo, một cái cửa đá bẻ rơi đầy đất, bên trong cửa đá không gian đen nhánh một mảnh.

Chỉ chớp lát công phu, một viên dạ minh châu, chợt xuất hiện giữa không trung thạch thất, trong lúc mơ hồ thấy năm đạo thân ảnh mông lung, từng cái một sắc mặt tái nhợt, hơi thở không yên, thả ánh mắt sợ hãi.

“Địa phương này quá là tà mọn, thần thức lực cơ hồ chỉ có thể dò xét khoảng hơn trượng, nếu không phải lúc trước lấy được một món bảo bối tốt, ta cũng hoài nghi nơi này có thể hay không có bảo vật gì đấy.” trong không gian đen nhánh, một đạo thanh âm khàn khàn truyền ra.

“Hừ, lúc trước, là các ngươi người nào đã thương lão phu?” lại một đạo thanh âm tức giận.

“Tốt lắm, mọi người không nên vọng động, an tâm một chút chờ nóng, dù sao mới vừa rồi là ảo cảnh ảnh hưởng, cũng may cuối cùng sứ giả đại nhân đem trận pháp phá hỏng, nếu không bọn ta nhất định phải tự giết lẫn nhau đi, ai.” thanh âm của một lão giả thờ dài nói.

“Hắc hắc, một chút tài mọn mà thôi, nếu không phải trước khi được vội vàng, không có mang nhiều thêm mấy món, như thế nào hao tổn thời gian dài để phá trận như vậy.

Bọn ta nghỉ ngơi trước một hai, sau đó chuẩn bị làm ra lựa chọn đi, mọi người cũng xem một chút, có hay không có đề nghị gì tốt, rồi cuộc đi con đường nào.” một đạo thanh âm trầm thấp truyền ra.

Bốn phía thạch thất, trong đó một vách đá, có hai cái cửa, hào quang tam sắc lượn lờ, hiển nhiên là là cấm chế phong bế ở cái chỗ nhập khẩu, từng cỗ ba động quỹ dị truyền ra.

Mà trên mặt hai màn sáng, chia ra chớp động hai chữ to, một chữ trong đó tản mát ra ánh sáng nhu hòa màu, nhìn qua có chút linh khí, hẳn là một chữ ‘Sinh’.

Mà một đạo màn sáng khác, còn lại là chớp động một chữ đỏ như máu ‘Tử’, nhìn qua thần bí dị thường, rồi lại tản mát ra từng cỗ máu tanh nồng nặc.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Tứ phẩm luyện được sư

“Cái gì? Tứ, tứ phẩm luyện được sư? Diệp đạo hữu trước kia nhưng là tu tập qua luyện đan thuật?” Bên trong một đan phòng, Minh Hiền lão giả nhìn một chút Diệp Phi, kinh ngạc nói.

“Không tệ, lúc trước Thanh Thạch trấn Cổ gia, học qua một ít luyện đan thuật.” Diệp Phi mỉm cười hồi đáp.

“Nga, ta nói sao, làm sao có thể có như vậy tiến bộ, đã như vậy, muốn học tập luyện chế ngũ phẩm trở lên đan dược, liền cần đi một phòng luyện đan trường lão, về phần phí dụng!” Minh Hiền có chút đáng vẻ khổ sở.

“Không sao, nếu muốn học, cũng sẽ không thiếu cho ngươi một khối linh thạch, cứ dựa theo ước định khi trước giá cả đi.” Diệp Phi nhàn nhạt nói một câu.

“Hào, ha ha, Diệp đạo hữu quả nhiên sáng khoái, như vậy, ngày mai lão phu tự mình dẫn ngươi đi, đúng rồi, ngày mai là tiểu Trần cùng Thiên nhi thành hôn ngày, đến lúc đó mời đến cùng uống mấy chén.” Minh Hiền mặt nộ cười nói.

Nghe vậy, Diệp Phi đầu tiên là sững sờ, kia tiểu Trần rõ ràng tư chất bình thường, không biết Hoàng Cốc chủ làm sao đem nữ nhi giao cho hắn, quả thật là có chút đáng tiếc.

Nhưng Diệp Phi, trên mặt lộ ra một nụ cười, chấp tay nói: “Chúc mừng, đến lúc đó, tại hạ nhất định đến, không có gì đặc thù lễ vật, đến lúc đó, sẽ đưa mấy món pháp khí đi.”

“Ha ha, Diệp đạo hữu khách khí, hảo, vậy chúng ta trở về đi thôi.” Minh Hiền lão giả nói xong, mang theo Diệp Phi rời khỏi đan phòng.

.....

Vân Vụ Sơn, Thiên Nhai Tông!

Trong đại điện, Không Minh trưởng lão, Huyền Y, Ngô trưởng lão, còn có một tên trung niên nam tử, bốn người tụ họp một chỗ, cũng không biết đang nói cái gì, chẳng qua là người người thần sắc ngưng trọng.

“Hừ, vô luận như thế nào, Nhu nhi là đệ tử của ta, Diệp Phi giết hại đồng môn, theo như môn quy phải xử tử, coi như các ngươi không làm, ta cũng sẽ tự mình động thủ.” Lúc này, Ngô trưởng lão trên mặt vẻ tàn khốc chợt lóe nói.

Nghe vậy, Không Minh trưởng lão sắc mặt bất động!

“Ngô sư muội, lời cũng không thể nói như vậy, Diệp Phi đã từng lấy đệ tử ký danh thân phận, liền cho chúng ta Thiên Nhai Tông lập được nhiều công lao. Lại nói, như thế một vị tu luyện thiên tài, liền như vậy bị chúng ta đuổi ra ngoài? Lão phu không đồng ý.” Huyền Y trưởng lão chấn thanh nói.

Hơi do dự một chút, nam tử xa lạ ngẩng đầu nhìn Ngô trưởng lão, nhẹ giọng nói: “Ngô sư muội, ta nghe nói Diệp Phi cùng Lê Nhu hai người quan hệ không cạn, theo lý mà nói, Diệp Phi cũng sẽ không làm như vậy.

Huống chi Diệp Phi đã từng liều chết, ở dưới miệng Khôi Nguyên Hạo, đem Lê Nhu cứu ra, cho nên, lão phu cảm giác trong này có cái gì hiểu lầm.”

“Hừ, hiểu lầm cũng tốt, giết lầm cũng được, hắn đem đồ nhĩ ta đánh chết, đây là sự thật, theo tra xét, Diệp Phi ở Đào Nguyên trấn được gọi là ma đầu tóc trắng, tàn sát rất nhiều người.

Giận dữ báo thù, đem cừu nhân nữ nhĩ giết, đây chính là sự thật.” Ngô trưởng lão có chút tức giận nói.

“Ai” một mực không nói gì Không Minh trưởng lão, khẽ thờ dài.

“Theo lý mà nói, Diệp Phi xúc phạm môn quy, ai cũng không thể bảo vệ hắn, bất quá, nghe nói Lê Nhu là bị Diệp Phi lỡ tay giết chết, điểm này, Ngô sư muội có thể tự mình đi Đào Nguyên trấn hỏi một chút Lê Gia.

Hơn nữa, cái này điểm trọng yếu nhất, lấy Diệp Phi tu luyện thiên phú, nếu là có Kim Nguyên Đan trợ giúp, có rất lớn nắm chặt lên cấp Ngưng Đan kỳ, lần này sử giả tới, các tông đưa lên công phẩm sau, theo lệ sử giả sẽ cho mỗi tông môn một viên Kim Nguyên Đan.

Mọi người suy nghĩ một chút, Diệp Phi bức này tư chất, đó là bất kỳ một cái nào tông môn cũng sẽ hết sức bồi dưỡng, chúng ta có thể nào bởi vì một người đã chết, mà không suy nghĩ đại cục?

Phải biết, trong môn nhiều Ngưng Đan hậu kỳ, vậy Thiên Nhai Tông thực lực, không thể nghi ngờ sẽ tăng cao, xếp hạng U Châu tứ đại thế lực đứng đầu.” Không Minh trưởng lão thần sắc ngưng trọng nói.

“Còn là Không Minh trưởng lão cân nhắc chu đáo.” Trung niên nam tử nói.

Cái này Không Minh trưởng lão không hồ là quản sự Đại trưởng lão, cân nhắc chuyện chu đáo tỉ mỉ, đều là lấy đại cục, giống như Diệp Phi bức này thiên tài, thật đúng là không động thủ được.

Không Minh trưởng lão tiếp tục nói: “Vi đại cục, vì tương lai tông môn phát triển, cho nên nói, lão phu cho là không thể chém chết Diệp Phi, dĩ nhiên, thích ứng trừng phạt, vẫn phải có.

Bất quá, chuyện này chờ chương môn trở lại định đoạt đi, Diệp Phi bây giờ thân là Trúc Cơ đại viên mãn, chúng ta sẽ không tùy ý xử lý, trước đem bắt nhốt lại rồi nói.”

“Chương môn bọn họ vừa đi chính là mấy năm, cũng không biết bây giờ như thế nào, ai.” Trung niên nam tử ngừng nói, trên mặt lộ ra một tia lo âu vẻ, những người còn lại nghe vậy, cũng là trầm mặc.

.....

Dược Thần Cốc, bên trong một đan phòng!

Diệp Phi đang cười khỏ nhìn mấy viên đen nhánh trong đỉnh, có một tia mùi khét lẹt, trải qua ba ngày thí nghiệm, Diệp Phi luyện chế chín lần, chỉ luyện chế thành công qua một lần ngũ phẩm đan dược, cuối cùng lần này lại thất bại.

“Ai, ngũ phẩm đan dược quả nhiên là không dễ luyện chế, cùng tứ phẩm không giống nhau.” Lắc đầu một cái, đem lò luyện đan thu thập xong, hắn rời khỏi đan phòng.

Mới vừa về tới chỗ ở, Diệp Phi một tay nâng cằm, như đang suy nghĩ cái gì.

Hôm nay, tới Dược Thần Cốc đã được mười ngày, ngày mai tham gia hôn sự của tiểu Trần cùng Thiên nhĩ, hôm sau nữa Trúc Cơ đan liền có thể luyện chế thành công, mình cũng sẽ phải rời đi nơi này.

Chẳng qua là không biết, bước kế tiếp nên đi nơi nào? Thiên Nhai Tông không thể trở về, phụ cận mấy trấn cũng không có thể đi, về phần Vạn Kiếm Các cùng Tiêu Dao Cốc phạm vi thế lực cũng đều có cừu oán người.

Duy chỉ có Phiêu Miểu tông tương đối an toàn một ít, bây giờ không được, chỉ có thể đi trước Huyền Ảo tông trong phạm vi tránh một chút.

Mà đang lúc Diệp Phi suy nghĩ, hắn chợt nhượng mảy nhìn một chút cửa phòng, chỉ chốc lát công phu, cửa phòng dột một tiếng bị mở ra, một đạo thân ảnh xinh đẹp đi vào, thận trọng đem cửa phòng đóng lại.

Một trận mùi thơm quen thuộc, lúc này phát ra ở cả trong tinh thất, nhìn người tới, Diệp Phi lúc này mặt lộ vẻ cảnh giác, ánh mắt ngưng trọng nhìn người vừa tới, cô gái này chính là Hoàng Thiên.

“Tiên tử đêm khuya như vậy tới chơi, không biết có việc gì? Ngày mai chính là ngày thành thân của tiên tử, kính xin tiên tử trở về nghỉ ngơi thật tốt, nếu không, ta cần phải thông báo Minh Hiền đạo hữu.” Diệp Phi nghiêm sắc mặt nói.

Lần đầu cô gái này tới mê hoặc mình không thành công, ngày mai đám cưới sắp tới, giờ lại tới tìm mình, mặt ngoài đáng vẻ một bộ yếu nhược mềm mại, không nghĩ tới cô gái này là thứ người như vậy, Diệp Phi không khỏi suy nghĩ.

‘ phịch ’ một tiếng!

Đang lúc Diệp Phi suy nghĩ, cô gái lại quỳ xuống, vẫn không nói gì, nước mắt treo đầy khuôn mặt, nhìn qua thật làm cho lòng người sinh trĩu mến.

“Ngươi, đây là ý gì?” Diệp Phi không khỏi nổi lên nghi ngờ, thâm nghĩ coi như là nữ nhân phong lưu, cũng không phải quỳ xuống đi? Chẳng lẽ, trong này có cái gì hiểu lầm?

“Tiên bối, cầu xin ngài, van cầu ngài cứu Thiên nhi, cứu phụ thân ta!” Hoàng Thiên nước mắt như trân châu rơi xuống không ngừng, trong mắt vẻ bất đắc dĩ nói.

“Có chuyện gì đứng lên lại nói!” Diệp Phi nói xong, tay áo bào phát một cái, một cổ kính phong thổi qua, đem Hoàng Thiên thân hình đỡ lên.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Đám cưới

“Tiên bối, hôm đó Thiên nhi có chút mạo muội, mong rằng tiên bối không nên tức giận, nhưng Thiên nhi thật sự là không có cách nào, muốn cầu tiên bối giúp một tay, đêm đó mới.... mới.....” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng Hoàng Thiên không hề nói tiếp nữa.

“Nga, nói nghe một chút, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Diệp Phi có chút nghi ngờ hỏi, tuy nói cảm giác cô gái này không giống giả vờ thương tâm, nhưng Diệp Phi cũng không dễ dàng tin tưởng, muốn hỏi cho rõ ràng.

“Tiên bối, Minh Hiền trưởng lão ép cưới, ngày mai Thiên nhi có thể sẽ phải gả cho tiểu Trần sư huynh, Thiên nhi bây giờ không muốn, hơn nữa, ta còn muốn cứu phụ thân của ta!” Hoàng Thiên khóc thút thút nói.

Diệp Phi nghe lại là có chút nghi ngờ, nhướn mày nói: “Bị buộc? Theo như lời Minh đạo hữu, là phụ thân ngươi Hoàng Cốc chủ vì ngươi an bài hôn sự đi? Mà ngươi lúc ấy cũng là không có phản đối.”

Lại nói muốn cứu ngươi phụ thân, cũng không cần ta xuất thủ, tuy nói hẳn là luyện công xảy ra chút chuyện, nhưng điều dưỡng mấy tháng sẽ tốt.”

“Không, đó căn bản không phải phụ thân của ta.” Hoàng Thiên chợt dừng lại nước mắt, thần sắc ngưng trọng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi còn lại là trong lòng rung lên, trong lúc mơ hồ đoán được cái gì, không khỏi liên tưởng đến mới tới Dược Thần Cốc ngày đó, mình hỏi thăm Hoàng Cốc chủ chuyện gì, tựa hồ hẳn đều phải xem một chút Minh Hiền lão giả ánh mắt.

“Ngươi làm thế nào biết đó không phải là phụ thân của ngươi?” Diệp Phi hỏi một câu.

“Tiên bối, ngươi bây giờ không phải là hình dáng này đi? Ngài phải là có bảo vật gì, hoặc là thần thông thay đổi tướng mạo, Thiên nhi nói có đúng không?” Hoàng Thiên không trả lời Diệp Phi, mà là hỏi ngược một câu.

“Cái gì? Ngươi?” Diệp Phi trong lòng cả kinh, cho dù là Trúc Cơ đại viên mãn tồn tại, đều không thể nhận ra được mình hình dáng, trước mắt Hoàng Thiên bất quá Luyện Khí Kỳ tăng chín đỉnh phong, sao có thể nhận ra được mình không phải là hình dáng này?

“Tiên bối không cần kinh ngạc, vẫn bối thuở nhỏ chính là thể chất đặc thù, có năng lực này. Chuyện này, cũng chỉ có cha mẹ của ta biết, ngoại nhân một mực không biết.

Hôm đó ngài thấy Hoàng Cốc chủ, là chúng ta Dược Thần Cốc Hồ trưởng lão giả trang, trải qua Thiên nhi trong khoảng thời gian này quan sát, hẳn là bị Minh Hiền trưởng lão khống chế.

Thiên nhi không dám dă thảo kinh xà, một mực không dám nói ra, cho đến tiên bối xuất hiện, Thiên nhi hôm đó mới muốn tìm tiên bối giúp một tay, nhưng tiên bối cự tuyệt, Thiên nhi nguyên bản định ngày sau đang tìm cơ hội.

Không nghĩ tới, mấy ngày trước đây Hồ trưởng lão lấy phụ thân ta danh nghĩa, để cho ta cùng với tiểu Trần sư huynh thành hôn, Thiên nhi sợ bọn họ trong lòng nổi lên nghi ngờ, cho nên lúc đó liền đáp ứng, ngày mai sẽ phải thành thân. Thiên nhi bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lần nữa tới xin tiền bối giúp một tay. ”

Ước chừng một bữa cơm công phu, Hoàng Thiên mới đưa chuyện đại khái nói cho Diệp Phi một lần, mà Diệp Phi còn là trong lòng khiếp sợ không thôi, khẽ nhủ mảy suy nghĩ.

“ Tiền bối, cầu xin ngài nhất định phải giúp một tay Thiên nhi, Thiên nhi cái gì cũng có thể đáp ứng ngài, chỉ hy vọng có thể cứu ra phụ thân. ” Hoàng Thiên thân thể có chút phát run nói.

Diệp Phi nhìn cô gái trước mắt yếu nhược như vậy, lại có thể ần ần như thế, không thể không bội phục cơ trí của nàng, nhưng là, cái này dù sao cũng không phải chuyện của mình, hôm nay mình cũng là tự thân khó bảo toàn, nào có tâm tư tham dự vũng nước đục này.

Một khi không cẩn thận, liền có thể vạn kiếp bất phục, mình còn có chuyện chưa hoàn thành, tuyệt đối không thể nhất thời xung động, đem mạng nhỏ táng nơi này.

Diệp Phi trầm mặc hồi lâu, ngay sau đó thở dài, nhẹ giọng nói: “ Không phải là ta không muốn giúp ngươi, cái này dù sao cũng là ở các ngươi Dược Thần Cốc, người đông thể mạnh, hoàn cảnh ta lại chưa quen thuộc, nếu là đơn độc đối chiến một Trúc Cơ đại viên mãn, ta còn có thể xuất thủ thử một chút.

Cho nên, ta không thể bảo đảm cho ngươi cái gì, đợi ngày mai lúc cùng Minh Hiền trưởng lão gặp mặt, ta xem một chút có hay không có cơ hội xuất thủ lại nói, bất quá, ta chỉ có thể cố hết sức, cũng không nhất định sẽ xuất thủ. ”

Nghe vậy, Hoàng Thiên sắc mặt đầu tiên là tối sầm lại, nhưng ngay sau đó cũng là kích động: “ Đa tạ tiền bối, tiền bối đại ân, văn bối suốt đời khó quên, văn bối ” Vừa nói chuyện, Hoàng Thiên chính là chuẩn bị quý, nhưng Diệp Phi pháp lực phát một cái đứng lên.

“ Tốt lắm, thời gian không còn sớm, ta cũng phải nghỉ ngơi, ngươi đi về trước đi, tránh cho bị người phát hiện cái gì! ” Diệp Phi như thế nói một câu.

Hoàng Thiên khéo léo đáp một tiếng, xoay người rời đi tinh thất, Diệp Phi còn lại là một tay nâng cằm, sắc mặt ngưng trọng suy nghĩ, mặc dù động thủ, cũng muốn suy tính chu toàn một ít.

.....

Buổi sáng ngày hôm sau, Địa Linh trong điện hi khí dương dương, từng tên một nữ tử đi lại ở trong đại điện, trong tay đang bưng linh trà linh tửu, các loại linh quả, từng đội ưu mỹ vũ điệu, từng nhịp điệu huyền diệu bắt đầu, vòng quanh ở toàn bộ trong đại điện.

Trên chỗ ngồi hai bên đại điện, có chừng hơn mười người, trong đó Trúc Cơ kỳ tồn tại, cũng không dưới bốn người, Hoàng Cốc chủ thân ngự chủ tọa, sắc mặt có chút âm trầm, nhìn tay trái cạnh thủ tọa Minh Hiền trưởng lão.

Diệp Phi còn lại là được an bài vào Minh Hiền đối diện, mọi người cười cười nói nói, đưa chén chúc nhau, không khí vô cùng náo nhiệt.

Quan sát đại điện hoàn cảnh, Diệp Phi lại nhìn một chút mọi người đang ngồi, năm tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ, hơn nữa Minh Hiền Trúc Cơ đại viên mãn, Diệp Phi thầm nói một tiếng, tuyệt đối không thể lỗ mãng, động thủ thì ngay cả mình cũng bồi đi vào.

Cho dù là muốn xuất kỳ bất ý bất Minh Hiền trước, nhưng khoảng cách xa như vậy, cũng không tiện, mình vừa động, Diệp Phi tin tưởng, trong nháy mắt cũng sẽ bị bao vây lại.

Chỉ chớp lát công phu, một tên áo xanh lão giả đứng lên, khoát tay áo một cái, bốn phía nữ tử lui ra ngoài, chỉ để lại hai nữ tử phụ trách châm trà rót rượu, ngay sau đó, áo xanh lão giả trong mắt lóe lên một tia âm hiểm, phẫn phó một tiếng.

Bên cửa đại điện, tiểu Trần, cùng Hoàng Thiên hai người, được hai người đỡ đi vào, tiểu Trần trên mặt hi khí dương dương, mà Hoàng Thiên còn lại là miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, cùng chư vị đang ngồi chào hỏi.

“ Hào, bọn ta người tu tiên, cũng không cần quá nhiều lễ tiết người phàm, các ngươi chia ra kính Hoàng Cốc chủ cùng với Minh Hiền trưởng lão một chén rượu, hôm nay cũng liền coi là chính thức thành thân. ” Áo xanh lão giả nhìn một chút hai người tuổi trẻ, nói một câu.

Lúc này, hai nữ tử rót đầy một chén linh tửu, đưa đến tiểu Trần trong tay.

Nhận lấy linh tửu, tiểu Trần chậm rãi đi tới Hoàng Cốc chủ bên cạnh, khom người đưa tới, hưng phấn nói: “ nhạc phụ, Thiên nhi giao cho ta, ngài cứ yên tâm đem, ta nhất định sẽ đối tốt với Thiên nhi, sau này ta ”

Lời còn chưa nói hết, Hoàng Cốc chủ khoát tay chặn lại, nhẹ giọng nói: “ DDi xuống đi. ” Nói xong, đem trong chén linh tửu uống một hơi cạn sạch, một màn này không khỏi làm mọi người tại đây hơi sững sờ, nhưng cũng không có quá mức so đo cái gì.

Kế tiếp, tiểu Trần cùng Hoàng Thiên kính Minh Hiền lão giả một chén linh tửu, Minh Hiền còn lại là nói một ít lời chúc phúc. Cuối cùng, hướng về phía đại điện nói lớn: “ hào, hôm nay các ngươi coi như chính thức thành hôn, tiểu Trần, sau này nhất định phải đối tốt với Thiên nhi, nếu không ta không tha cho tiểu tử ngươi ”

Nghe vậy, tiểu Trần vội vàng gật đầu một cái.

“A a, tốt lắm, làm văn bói, kính cho chư vị tiền bối đang ngồi các mỗi người châm một chén linh tửu, để cho mọi người cùng vui, ha ha.” Minh Hiền tựa hồ cực kỳ cao hứng, phản phó một câu.

Thị nữ vội vàng đem trang bị đầy đủ linh tửu đậm màu xanh lá cây hồ lô, đưa đến tiểu Trần tay, Hoàng Thiển còn là trong tay bưng chén, tiểu Trần rót đầy sau, vì đang ngồi Trúc Cơ kỳ trở lên tu sĩ mời rượu.

Chư vị đang ngồi mặt vui vẻ, uống qua rượu mừng, lấy ra một ít quà tặng, không phải là một ít pháp khí đan dược loại đồ, đưa cho hai người mới.

Khi Hoàng Thiển bưng chén rượu, đi tới Diệp Phi trước mặt thời điểm, Diệp Phi còn lại là khẽ mỉm cười, đứng lên nói: “Hôm nay Diệp mỗ một ngoại nhân, may mắn tham dự Dược Thần Cốc một chuyện vui, vinh hạnh được mời tới.

Bởi vì không có gì chuẩn bị, sẽ tặng hai người người hai món cao cấp pháp khí, lấy dùng để phòng thân” Vừa nói chuyện, Diệp Phi lấy ra hai cây trường kiếm, đưa cho hai người.

Mọi người thấy vậy, liền khen ngợi Diệp Phi ra tay hào phóng.

Diệp Phi cầm trong tay linh tửu uống một hơi cạn sạch, nhưng lúc Diệp Phi đưa tay nhận lấy chén trong tay Hoàng Thiển, ai cũng không có chú ý tới, có một cái cơ hồ không cách nào phát giác hào quang, chớp động từ bên trong Diệp Phi tay áo, chui vào trong ống tay áo Hoàng Thiển.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Động thủ

Một vòng xuống, Tiểu Trần hai người đem tiền bối bốn phía đều mời một ly, chính là cung kính đứng ở bên cạnh Minh Hiền, Minh Hiền còn lại là mặt vui vẻ, hồng quang đầy mặt, phảng phất như là mình thành thân, mang theo một tia hưng phấn không dễ dàng phát giác.

“Các vị, vị Diệp đạo hữu này nhưng là kỳ tài luyện đan, mới vừa tấn thăng Tứ phẩm Luyện Dược Sư không lâu, ngắn ngủi mấy ngày thời gian, là thành công luyện chế được Ngũ phẩm đan dược, a a, đa tạ ban cho bọn văn bói một ít lễ vật, lão phu kính Diệp đạo hữu một chén.” Minh Hiền vừa nói chuyện, đem chén linh tửu trong tay uống một hơi cạn sạch.

Thấy vậy, Diệp Phi bưng lên chén rượu, cùng Minh Hiền đối ẩm một chén.

Bốn phía mọi người nghe vậy, rồi rít ghé mắt không dứt, trẻ tuổi như vậy tấn thăng Tứ phẩm Luyện Dược Sư không nói, lại có thể trong mấy ngày thời gian luyện chế ra Ngũ phẩm đan dược, quả thật là kỳ tài.

“Diệp đạo hữu, lão phu mời người một chén.” lúc này, một lão giả ở bên cạnh Diệp Phi, như thế nói, hai người cộng ẩm một chén.

Mọi người đầy chén cùng cùng, cười cười nói nói, bất giác đang lúc, chính là màn đêm buông xuống, mà trong mắt Hoàng Thiển, còn lại là thoáng qua vẻ lo lắng, một màn này, không có tránh được Diệp Phi quan sát.

Mà đang lúc Diệp Phi suy tính, chợt, cảm giác linh lực trong cơ thể có chút dị thường, phảng phất như là trúng độc, nhưng trước uống rượu đã kiểm tra mấy lần, cũng nhìn thấy người khác uống xong không khác, mình như thế nào trúng độc đây? chẳng lẽ là?

Nghĩ tới đây, Diệp Phi không khỏi sắc mặt biến đổi, vừa muốn mở miệng nói chuyện, chỉ nghe một tiếng kêu đau!

‘ Phốc ’ một tiếng!

Lão giả ngay bên cạnh Diệp Phi, lúc này phun ra một hớp máu đen, sắc mặt trắng bệch, còn không đợi Diệp Phi phản ứng kịp, trong năm tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ, liền tiếp bốn người xuất hiện dấu hiệu trúng độc.

Sau một khắc, Diệp Phi sắc mặt trắng nhợt, ‘ Phốc ’ một tiếng, miệng phun một hớp máu đen.

Thấy vậy, trước hết lão giả áo xanh chủ trì đám cưới, chẳng những không tổn hao gì. Còn thẳng một cái đứng lên, cười lạnh nói: “Ha ha, các người, mấy lão già kia. Lại không ủng hộ Minh Hiền trưởng lão làm Cốc Chủ.

Hoàng Cốc Chủ trọng thương trong người, nói qua mấy lần nhường vị. Các người cũng là hết sức phản đối, hôm nay, Luru Toàn ta liền đem các người tất cả đều đánh gục, xem các người còn phản đối như thế nào?”

“Ngươi, Lưu Toàn, nhất định là ngươi cùng Minh Hiền thông đồng, ngươi ‘ho khan một cái!’” lời còn chưa nói hết. Một người trung niên nam tử chính là kịch liệt ho khan.

Lúc này, một mực mỉm cười không nói Minh Hiền trường lão đứng lên, sắc mặt chợt nghiêm, nhẹ giọng nói: “Hừ. Vốn là ta cũng không muốn tổn thương chư vị, nhưng Cốc Chủ nói qua mấy lần nhường vị, các ngươi đều là hết sức phản đối.

Lão phu cũng không còn cách nào khác, bây giờ, lão phu liền cho các ngươi một cái cơ hội. Nếu như thần phục với ta, sẽ cho các ngươi giải được, nếu không, hắc hắc!”

“Minh đạo hữu, tại hạ không tham dự bọn ngươi bên tranh đấu. Mong rằng đem giải được lấy ra! Diệp mỗ rất kỳ quái, chúng ta là khi nào trúng độc? linh tửu kia dường như là không có vấn đề gì.” lúc này, đem nghi ngờ trong lòng mọi người hỏi ra.

Nghe vậy, Minh Hiền khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “Không sai, mỗi một bầu linh tửu, bản thân cũng không vấn đề gì, nhưng là cộng thêm Tiểu Trần hai người kính các ngươi linh tửu, hai loại linh vật tương khắc, mới có thể sinh ra độc tố.

Chỉ bằng bọn ngươi kiến thức, căn bản là không cách nào hiểu rõ độc thuật của lão phu, về phần ngươi nói giải được, lão phu có thể nói thật cho ngươi biết, cho dù là ta có thể cho bọn họ, cũng tuyệt đối sẽ không cho một ngoại nhân như ngươi, tránh làm hỏng danh tiếng Được Thần Cốc chúng ta.”

Nghe vậy, Diệp Phi hơi biến sắc mặt, cau mày nói: “Nhìn Minh đạo hữu ý tứ, chỉ cần phản đối ngươi lên làm Cốc Chủ, giống như đều phải bị các hạ đánh chết ở chỗ này đi?”

Minh Hiền nghe vậy mặt liền biến sắc, ngay sau đó nhìn chung quanh trên mặt mọi người có chút ý sợ hãi, ha ha cười một tiếng nói: “Ta tin tưởng mọi người cũng sẽ thức thời, lại nói, lão phu cũng không phải là oán vị, mà là Cốc Chủ truyền lại cho ta.”

“Ủng hộ Minh Hiền trường lão!”

“Ta cũng ủng hộ!”

Từng cái Luyện Khí kỳ đệ tử, trong miệng cao giọng hô.

“Hừ, chỉ cần không phá hư Được Thần Cốc, hơn nữa còn là Cốc Chủ truyền vị, lão phu cũng nhận.” lúc này, bên thân Diệp Phi một lão giả Trúc cơ kỳ, như thế nói.

Thấy vậy, Minh Hiền ha ha cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Tốt, đã như vậy, lão phu cũng không nói nhiều, trước đem cái ngoại nhân này diệt trừ lại nói, còn có các ngươi ba lão giả ngoan cố, cũng không có thể giữ lại.”

Vừa nói chuyện, Minh Hiền cười lạnh nhìn một chút ba tên Trúc cơ kỳ tu sĩ kia, cuối cùng, đưa mắt rơi vào trên người Diệp Phi.

“Hừ, Cốc Chủ nhất định là bị ép buộc, lão phu không tin hẳn sẽ truyền vị cho ngươi, lão phu ho khan một cái.” lúc này, một người trung niên nam tử tức giận nói, còn chưa nói hết chính là lại kịch liệt ho khan.

Mọi người mắt thấy nguy cơ gần tới, nhưng thân trúng kịch độc, cũng là không còn sức đánh trả chút nào, Diệp Phi cũng là thần sắc ngưng trọng nhìn Minh Hiền lão giả.

Bá một cái, Minh Hiền lão giả một tay vỗ một cái bên hông, một mũi kiếm ba canh xuất hiện giữa không trung, theo Minh Hiền ngón tay ngoắc lên một chút, vèo một cái, chính là hướng Diệp Phi thân đang trúng kịch độc kia một chém đi.

Thấy vậy, mọi người một tiếng hí hự, cái này Diệp Phi thật sự là chết oan uổng, tự dung lại gặp phải xui xẻo như vậy, mà Hoàng Thiên còn lại là mặt lộ vẻ lo lắng, trong mắt có chút thấp thỏm bất an.

Mà thời điểm tất cả mọi người cho là, Diệp Phi hẳn phải chết không thể nghi ngờ, một màn để cho người ta bất khả tư nghị xuất hiện.

Vốn là suy yếu vô lực, sắc mặt tái nhợt, quanh thân Diệp Phi chợt bộc phát ra khí thế khó có thể hình dung, một lọn tóc trắng rối bù phiêu động, chẳng qua là hai vai thoáng động một cái, trước người chính là xuất hiện một thanh trường kiếm màu bạc, bạch một tiếng, đem pháp khí cổ quái của Minh Hiền ngăn cản xuống.

“Cái gì? cái này, cái này không thể nào, ngươi sao có thể không bị trúng độc? lão phu rõ ràng nhìn thấy các ngươi cũng uống hai loại linh tửu.” Minh Hiền lúc này mặt liền biến sắc nói.

Đang lúc này, lão giả Trúc cơ kỳ áo xanh lúc trước nói chuyện bóng người thoáng một cái, hướng Diệp Phi đánh tới, phía sau đi theo một ít Luyện Khí kỳ tu sĩ.

Nhưng chỉ thấy Diệp Phi bên trong tay áo bào bắn nhanh ra một đạo thanh mang, đón gió tăng vọt một cái, bỗng nhiên ở trong điện biến thành một cái cự mảng màu xanh thân dài chừng mười trượng, mở ra cái miệng dữ tợn, phì phì, phun ra một mảnh quang hà màu xanh da trời, hướng bóng lão giả áo xanh cuộn đi.

Lần này nhưng là thật dễ cho người ta khiếp sợ không thôi, Minh Hiền lão giả càng là mặt mày biến sắc, cái miệng cũng nhất thời mở ra một bộ không thể tin.

Mà thời điểm mọi người đang ngẩn ra, ai cũng không có chú ý tới, trong mắt đang tràn đầy vẻ vui mừng, bên trong tay áo bào của Hoàng Thiển, chợt chớp động một tia hào quang không dễ phát giác.

“Không tốt.” đang ở trước người Hoàng Thiển, Minh Hiên mặt liền biến sắc, tựa hồ cảm giác được cái gì nguy hiểm, vội vàng động thân hình.

(

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Chuẩn bị đằng sau

Minh Hiên lão giả trúng Ngũ Độc Châm kịch độc, nuốt mấy viên đan dược, liền có thể miễn cưỡng vận dụng một ít pháp lực, không khỏi làm Diệp Phi có chút ngoài ý muốn, xem ra kẻ này đối với độc thuật đạo nghiên cứu quả thực bất phàm.

Trong tay bình ngọc ném đi, Minh Hiên trên mặt hắc khí rõ ràng giảm bớt một ít, nhìn Diệp Phi cấp tốc đánh úp lại, trên mặt có chút khản trương, thân hình hướng về một bên né tránh.

“Phanh “ một tiếng.

Trước người bóng người nhoáng lên, Minh Hiên trúng độc rõ ràng động tác chậm một bước, bị Diệp Phi một quyền oanh kích mà bay, còn không đợi hất rơi xuống, phía dưới lại lần nữa xuất hiện Diệp Phi thân hình, một chân đem Minh Hiên đá trở về tại chỗ.

“bùm “ một tiếng!

Minh Hiên thân hình, ngã thật mạnh ở trên mặt đất, khoe môi treo lên tơ máu, sắc mặt tái nhợt, trong mắt mang theo kinh sợ nhìn Diệp Phi.

“Thân thể lực thể nhưng như vậy mạnh mẽ? Sao có thể?” Minh Hiên lão giả nghi hoặc nói, mà Diệp Phi còn lại là chậm rãi hướng về Minh Hiên đi tới.

“Mờ ra đại trận!” Minh Hiên rút cuộc phản ứng, kinh giận một tiếng hô.

Xoát một tiếng, trong vòng toàn bộ đại điện, sáng lên một tầng đậm kim sắc màn hào quang, đem tất cả mọi người bao phủ lên, màn hào quang ở ngoài, đang có tám người ở không chế được đại trận, trong đó một người Trúc Cơ Kỳ lão giả, còn lại bảy người đều là Luyện Khí Kỳ tăng chín đỉnh.

“Cái gì? Diệt Thiên trận? Đồng trưởng lão, người như thế nào có thể giúp đỡ Minh Hiên đối phó chúng ta? Người.” Một người thân trung kịch độc lão giả, sắc mặt kinh sợ hô.

Nguyên bản thấy Diệp Phi đại triển thần uy, phảng phất thấy được một tia cầu sinh hy vọng, nhưng hiện giờ thấy tòa đại trận này, lập tức có chút nản lòng thoái chí, phảng phất so với thấy Minh Hiên còn muốn đáng sợ hơn.

Mặc dù là Diệp Phi, cũng là cảm giác được từng luồng nguy hiểm cảm chế dao động, bằng vào cậy mạnh, hẳn là rất khó phá vỡ, cho rằng có thể mau chóng không chế được Minh Hiên, không nghĩ đến này chẳng những đem mọi người hạ độc, còn chuẩn bị như vậy đại trận.

Bất quá, sử dụng U Minh Phệ Hồn Kiếm, vẫn là có chút nắm chắc phá đại trận này, Tiểu Thanh có thể mang theo chính mình an toàn đào tẩu, không ai có thể ngăn được, chỉ là, không có cách nào trợ giúp cha con Hoàng Thiển.

Mà đang ở Diệp Phi cân nhắc thời điểm, đại trận ở ngoài, Đồng trưởng lão lão giả mày nhăn lại, bắt đầu dĩ nói: “Ta chỉ là nghe lệnh Cốc chủ, dựa theo Cốc chủ ý tứ, ở chỗ này phối hợp Minh Hiên trưởng lão, tiêu diệt phản đồ.”

“Ha ha, nghe thấy không? Các người đều xem như phản đồ, nguyên bản cho rằng không cần dùng cái này chuẩn bị, không nghĩ tới người này thế nhưng sớm có dị tâm, đem ám khí giấu ở trên người Thiển Nhi.

Nếu không phải lão phu phản ứng mau một chút, hơn nữa hiểu được một ít độc thuật, không thể nói lần này thật đã bị này phá hủy kế hoạch, thấy Diệt Thiên trận, nói vậy, các người hẳn là bị chết an tâm một ít.” Minh Hiên tái nhợt sắc mặt, xoa xoa khoe miệng vết máu, lạnh giọng cười nói.

Nghe vậy, trúng độc lão giả xoa xoa khoe miệng vết máu, tức giận nói: “Cốc chủ, lão phu năm đó cũng coi như là một cái đệ tử ký danh, người và ta cũng coi như là đồng môn sư huynh đệ.

Ta đối Dược Thần Cốc, cùng với Hoàng Cốc chủ người luôn luôn trung tâm như một, chẳng lẽ, này cũng thành phản đồ bị chém giết lý do? Hiện giờ Hồ trưởng lão rơi xuống không rõ, lão phu còn nghĩ đi ra ngoài tìm xem, một khi đã như vậy, lão phu chỉ có thể đi trước một bước.”

“Hoàng Cốc chủ một hai phải đem chúng ta thành phần đồ, lão phu cũng nhận, thật không nghĩ đến, Cốc chủ thế nhưng mệnh lệnh Đồng trưởng lão đối phó chúng ta.” Lại một đạo nân lòng thoải chí thanh âm truyền ra.

“Này!” Hoàng Cốc chủ trên mặt thần sắc biến ảo không chừng, nhưng cuối cùng, cũng không có nói cái gì, chỉ có thể là bất đắc dĩ nhìn mọi người.

“Động thủ đi Đồng trưởng lão, đem tất cả bọn hấn trừ bỏ.” Minh Hiên phát phát tay, nói một câu.

Thấy thế, Đồng trưởng lão đầu tiên là nhìn thoáng qua chủ tọa phía trên Hoàng Cốc chủ, thấy không có chút đáng nghi, vẫn là dẫn dắt mọi người không chế đại trận, khởi xướng công kích.

Ong một tiếng, chỉ thấy đại trận phía trên Bạch mang chớp động, ầm ầm không gian xuất hiện vài đạo thô to lôi trụ, tản mát ra kinh người uy áp, một ít Luyện Khí Kỳ tu sĩ liền nhúc nhích một chút đều là vô cùng cố hết sức.

Mà mọi người ở đây cho rằng hấn phải chết không thể nghi ngờ, Diệp Phi cũng là vừa muốn xuất ra U Minh Phệ Hồn Kiếm thời điểm, bỗng nhiên Hoàng Thiên nhanh chóng hướng về Diệp Phi chạy tới.

“Đồng trưởng lão dừng tay!” Mới vừa vừa đứng ở Diệp Phi bên người, Hoàng Thiên đó là nôn nóng hô một câu, mắt thấy Diệp Phi sắp thành công, Hoàng Thiên thật sự không nghĩ nhìn đến bị Đồng trưởng lão phá hư.

“Thiên Nhi, mau trở lại, nơi đó nguy hiểm!” Tiểu Trần sắc mặt biến đổi, vừa muốn chạy tới túm Hoàng Thiên, lại là bị Minh Hiên giữ chặt.

“Thiên Nhi, ngươi làm gì vậy?” Minh Hiên ánh mắt lộ ra một bộ lo lắng hỏi.

Mà bởi vì Hoàng Thiên chạy tới đại trận bên trong, Đồng trưởng lão liền nhanh hạ lệnh dừng tay, nghi hoặc nhìn Hoàng Thiên.

“Đồng trưởng lão, ngươi không thể thương tổn sư thúc bọn họ, bọn họ đều là người tốt.” Hoàng Thiên chỉ vào vài tên trùng độc Trúc Cơ Kỳ tu sĩ nói một câu.

Nghe vậy, Minh Hiên thần sắc vừa động, vừa muốn mở miệng nói chuyện, kia Đồng trưởng lão lại là sắc mặt bất biến, xua tay nói: “Trở về đi, chúng ta chỉ nghe lệnh với Hoàng Cốc chủ.”

Mọi người còn tưởng rằng Hoàng Thiên cầu tình, có thể khởi điểm tác dụng, nhìn Đồng trưởng lão một bộ cứng nhắc trên mặt, tràn ngập đậm mạc chi sắc.

Lúc này, Hoàng Thiên nhìn nhìn Hoàng Cốc chủ, cắn môi, ngay sau đó đối với Đồng trưởng lão nói: “Đồng trưởng lão, người kia không phải ta phụ thân? Ngươi còn nghe hấn sao?”

“Cái gì?”

“Này, sao có thể?”

“Thì ra là thế, ta nói Hoàng Cốc chủ gần đây có chút khác thường.”

“Ngươi nói không phải, ngươi lấy gì ra làm chứng!”

Từng câu kinh nghi bất định thanh âm, truyền ra tới, tất cả đều là đầy mặt nghi hoặc nhìn Hoàng Thiên.

“Thiên Nhi, ngươi là hồ đồ đi, mau trở lại.” Minh Hiên khước mắt nhảy dựng, có ti dự cảm bất hảo.

“Không, chính là ngươi không chế cái này giả Hoàng Cốc chủ, ngươi muốn soán vị, ngươi đem ta phụ thân đi đâu rồi?” Hoàng Thiên tránh ở Diệp Phi bên người nói.

“Cái gì?”

“Minh Hiên trưởng lão hấn.....”

Từng ngụm hít hà một hơi thanh âm, truyền ra tới, cuối cùng, lại đem ánh mắt từ Hoàng Thiên trên người dời đi, chuyển hướng về phía Minh Hiên lão giả.

Thấy thế, Minh Hiên trên mặt vẻ mặt phần nộ chợt lóe, âm thanh lạnh lùng nói “Hừ, nói năng bậy bạ, ngươi nhất định là coi trọng tiểu tử này, muốn hỏi hôn, ngươi nói đó không phải Hoàng Cốc chủ, có gì chứng cứ? Nếu là nói không nên lời, vậy chỉ có thể liên ngươi cùng nhau thu thập, ai kêu ngươi vì nam nhân, liền chính mình phụ thân đều không nhận.”

Nghe vậy, Hoàng Thiên mặt đẹp ứng đồ, mặt nén giận ý nhìn Minh Hiên, nhẹ giọng nói: “Hấn không phải ta phụ thân, hấn là Hồ trưởng lão.”

Còn không mang theo mọi người kinh ngạc, Hoàng Thiên mắt rung rung, hướng về phía chủ tọa phía trên Hoàng Cốc chủ nức nở nói: “Hồ trưởng lão, từ ngày đầu tiên ngươi giả trang ta phụ thân, ta là nhìn ra được.”

Nhưng vì lo lắng cho phụ thân, ta lại không có năng lực làm cái gì, đành phải làm bộ không biết, nếu chúng ta còn có thể luyện chế ra Trúc Cơ đan, chứng minh ta phụ thân còn không có việc gì.

Hồ trưởng lão, Thiên Nhi cầu ngài, cầu xin ngài, giúp ta, cứu ra phụ thân ta, cầu ngài nói ra sự thực đi Hồ trưởng lão.” Nói chuyện, Hoàng Thiên bùm một tiếng, quỳ gối trên mặt đất, vẻ mặt cầu xin chỉ sắc nhìn Hoàng Cốc chủ.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Thực Hồn Độc Châu

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Hoàng Thiên, nghe lời cầu khẩn lời của nàng, Hoàng Cốc chủ trên mặt lộ ra một bộ do dự, liền tiếp biến đổi mấy phen đi qua, đưa mắt rơi vào Diệp Phi trên người.

Ngay sau đó, hần cắn răng, phảng phất như làm ra quyết định gì.

“Thiên nhi, ta thật xin lỗi ngươi, thật xin lỗi Hoàng Cốc chủ, Đồng trưởng lão, không được động thủ đối với bọn họ, chuyện này đều là Minh Hiền lão quỷ gạt ép ta, ta mới giả trang thành Hoàng Cốc chủ, mọi người nhanh lên đem hần bắt lại.

Ngần vạn không thể để hần chạy thoát, lão phu thân trúng kịch độc, nếu hần chết ta nhất định không có giải dược, hần phải chết không thể nghi ngờ, nhưng là ta vì Dược Thần Cốc an nguy, vì Hoàng Cốc chủ cùng với chư vị tánh mạng, lão phu tình nguyện lấy cái chết chuộc tội, chỉ hy vọng Diệp đạo hữu có thể bắt hần, cứu ra Hoàng Cốc chủ.” Trên chủ tọa Hoàng Cốc chủ cắn răng nghiêng lợi nói.

Mọi người nghe vậy, lúc này trong lòng rung lên, trên mặt lộ một bộ không thể tin.

Mà giờ khắc này Minh Hiền còn lại là sắc mặt kịch biến, vạn lần không nghĩ tới bởi vì cái này Diệp Phi, lại quấy rối loạn mình toàn tâm kế hoạch.

Bá một cái, Đồng trưởng lão cùng đạo pháp quyết đánh ra, cấm chế màn hào quang một trận vạn vẹo, liền đem Minh Hiền vây vào bên trong.

Vào một cái, Diệp Phi dưới chân bạch quang chợt lóe, cấp tốc hướng Minh Hiền phương hướng bắn tới.

Đã biết Diệp Phi thân thể lực, Minh Hiền không dám đón đỡ, vội vàng thả ra một tấm thuẫn che ở trước người.

Bịch một tiếng, Diệp Phi một quyền nặng nề đánh ở trên đó, một đoàn bạch quang lóe lên, tấm thuẫn chẳng qua là quang mang chợt lóe, đập lên thân ảnh của Hiền, hướng nơi xa bay đi.

Phốc một tiếng, Minh Hiền một ngụm máu tươi phun ra, nặng nề té rớt trên đất, sắc mặt tái nhợt vô cùng, một thân hơi thở cũng giảm đi không ít.

Đang lúc Diệp Phi vừa muốn tiến lên đem bắt, Minh Hiền chợt tay áo bào giương lên, vù một tiếng, một mảnh sương mù bay ra, hướng Diệp Phi trùm tới.

Thấy vậy, Diệp Phi vội vàng né tránh, thân hình cấp tốc hướng một bên tránh né đi, cùng lúc đó, hộ thể linh quang chợt lóe sáng lên.

“A” một tiếng hét thảm.

Phụ cận một tên Luyện Khí Kỳ tu sĩ chưa kịp tránh né, bị đoàn sương mù chụp lấy thân, toàn bộ da bắt đầu bị loang lổ, trong khoảnh khắc biến thành một vùng máu.

Mà Diệp Phi hộ thể linh quang vừa mới tiếp xúc sương mù, chẳng qua là ngăn cản chốc lát, ánh sáng liền âm đạm, có vẻ tùy thời cũng có thể có thể vỡ vụn.

Vào một tiếng, thừa dịp thời gian này, Diệp Phi lao ra sương mù bao phủ phạm vi, nhanh chóng đi tới Minh Hiền bên cạnh, nhấc chân xuất một cước.

Còn chưa chờ Minh Hiền đứng dậy, mắt thấy không cách nào tránh né, Minh Hiền giờ tay lên đỡ.

‘ Rắc rắc ’ một thanh âm thanh thúy!

Minh Hiền cánh tay bạo liệt vỡ vụn, lộ ra bạch cốt, hần chẳng qua là kêu đau một tiếng, liền cắn răng kiên trì được, cuối cùng, hần liếc mắt nhìn mọi người trong đại điện, trong mắt chợt lóe.

“Nếu không chịu bỏ qua cho lão phu, các người cũng không cần đi rồi, cùng lão phu đồng quy vu tận đi, ha ha. ” Vừa dứt lời, Minh Hiên lão già trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, một viên cầu đen nhánh bắn nhanh ra, phụ cận lúc này truyền ra một cỗ mùi tanh hôi gay mũi, nhìn đáng sợ như là kịch độc đồ.

“ Cái gì, Thực.... Thực Hồn Độc Châu? ” Một tên lão già thanh âm hoảng sợ nói.

Mà những người khác nghe vậy, còn lại là trên mặt như một mảnh tro tàn, ngay cả một tia ý niệm trốn chạy đều không có.

“ Bạo! ” Minh Hiên nhìn Diệp Phi hướng mình đánh thẳng tới, trên mặt lộ ra một tia dữ tợn điên cuồng, theo trong miệng tiếng nói vừa dứt.

Chỉ nghe bùm một tiếng, hắc sắc viên cầu lúc này bạo liệt, biến thành một đoàn đen nhánh sương mù dày đặc, hướng bốn phía nhanh chóng khuếch tán ra.

Vô luận là trong đại điện cột đá, ghế ngồi phụ cận, vừa mới tiếp xúc sương mù, trong khoảnh khắc bị hủ thực ăn mòn, thả toát ra đặng đặng hắc khí, phụ cận một ít cấp thấp tu sĩ càng là kêu thảm thiết liên tiếp.

Đang lúc đoàn sương mù khuếch tán khai trương rất lớn phạm vi, một mảnh quang mang bay ra, trong khoảnh khắc liền đem hắc sắc sương mù gói lại.

Bịch một tiếng, nặng nề té xuống đất, lại là bị đóng băng, nhưng người sáng suốt một cái nhìn ra, bên trong tượng đá, đang bị hắc sắc độc khí nhanh chóng tan rã.

Đúng lúc này, một mảnh lam sắc quang mang cuốn tới, đem kia tượng đá sắp hòa tan đóng băng lại, ngay sau đó, một cái thân hình măng xà to lớn, miệng không lồ mở ra, liền đem tượng đá một ngụm nuốt xuống.

Còn không đợi mọi người phản ứng kịp, thanh sắc măng xà bên ngoài thân thanh mang chợt lóe, vèo một tiếng, hướng đại điện bên ngoài bắn nhanh đi.

“ Cái gì? ” Lúc này, Minh Hiên khuôn mặt run lên, lúc này có khăn trương.

Cùng lúc đó, Diệp Phi cũng rút cục đi tới Minh Hiên bên cạnh, một tay vỗ vào trên đầu hấn, ngay sau đó một quyền đem Minh Hiên đánh tới trong đại điện.

“ Pháp lực của hắn đã bị ta giam cầm, xử trí thế nào, tùy các ngươi, tại hạ về trước, chờ viên Trúc Cơ đan kia. ” Làm xong những việc này, Diệp Phi nhàn nhạt nói một câu, ngay sau đó nhìn một chút Hoàng Thiên, lại nhìn một chút Đồng trưởng lão, thân hình chợt lóe rồi đi, cũng không có một người ngăn cản.

“ Ngươi rút cuộc đem Hoàng Cốc chủ nhốt ở địa phương nào? ” Đồng trưởng lão liếc mắt nhìn nằm trên đất, không nhúc nhích Minh Hiên hỏi.

.....

Sâu bên trong Đoạn Thiên Nhai, bên trong một huyết động đen nhánh, phụ cận sương mù bao phủ, mơ hồ, bên trong cửa động thỉnh thoảng truyền ra vũ vũ tiếng gió, trong lúc mơ hồ, xen lẫn từng đạo âm thanh quỷ khóc sói tru.

Chỉ chớp lát công phu, từng tiếng kịch liệt bạo phá tiếng truyền ra, toàn bộ huyết động cũng phảng phất khẽ run lên, từng cỗ ba động một mạnh mẽ truyền ra.

Đang lúc này, năm đạo thân ảnh trang phục khác nhau, từ bên trong huyết động bắn nhanh ra, nhìn qua sắc mặt tái nhợt, một thân hơi thở cũng là lúc mạnh lúc yếu, quanh thân quần áo xóc xệch không chịu nổi, nhìn qua dị thường chật vật, phảng phất mới vừa trải qua sinh tử đại chiến, đáng vẻ bị thương thể không nhẹ.

Mà trong đó có một tên mặc hắc y lão già, khóe miệng còn một chút nhàn nhạt vết máu, một thân hơi thở so với những người khác yếu hơn không ít, hiển nhiên là thương thể nghiêm trọng, sắc mặt cũng là cực độ tái nhợt.

“ Thiên Kiếm lão quý, không có sao chứ? ” Lúc này, một người trung niên nam tử hỏi thăm một tiếng.

“ Sau lại nói, ta xem, chúng ta còn là mau rời khỏi nơi này, nơi đây quá mức kinh khủng, tránh cho xuất hiện ngoài ý muốn, đi. ” Lúc này, một tên áo xám tro thanh niên nói một câu, ngay sau đó mang theo bốn người hướng Đoạn Thiên Nhai bên ngoài bắn nhanh đi.

Mọi người lại cũng không sử dụng phi hành pháp khí, chỉ bằng vào một đạo độn quang, chính là ở giữa không trung phi độn tự nhiên, hiển nhiên không phải là bình thường hạng người, mà nhìn lại khí thế của năm người này, cũng là so Trúc Cơ kỳ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cái này người bên cạnh năm đạo thân ảnh, chính là Sứ Giả đại nhân, cùng với tứ đại thế lực mấy tên cường môn, là Ngưng Đan Kỳ tồn tại, cũng không biết tới nơi này là vì cái gì, nhưng rõ ràng, lần này không những không có đắc thủ, đáng vẻ còn đều là bị trọng thương.

Chương 114: Cốc chủ tới chơi

Được Thần Cốc, bên trong một tỉnh thất!

Diệp Phi ngồi xếp bằng ở một khối bồ đoàn trên, hai mắt híp lại, một tay nâng cằm, mặt vẻ trầm ngâm.

Hôm qua đêm Minh Hiền chế phục xong, Diệp Phi chính là trở lại chỗ ở, Tiểu Thanh đem Thực Hồn Độc Châu đóng băng, trực tiếp nhét vào bên ngoài Dược Thần Cốc, nhưng tự thân cũng là lấy dính một tia độc tính.

Cũng may yêu thú thân thể ương ngạnh, hưởng chi cùng Diệp Phi lúc ban đầu ở Đoạn Thiên Nhai, cùng ăn thịt Vạn Độc Thiềm, bây giờ một ít độc tính đối với Diệp Phi cùng Tiểu Thanh, đơn giản là không có tác dụng.

Tựa như Minh Hiền chuẩn bị hai loại linh rượu, Diệp Phi nếu không phải là ăn thịt Vạn Độc Thiềm, nói vậy lúc ấy cũng sẽ trúng độc, bất quá vừa thấy được có cơ hội động thủ, Diệp Phi cũng liền giả bộ một chút đáng về trúng độc thôi.

Nhưng Diệp Phi trở về không lâu, Hoàng Thiên còn là thân đến một chuyến, một là vì nói cảm ơn, hai là đưa cho Diệp Phi cùng Tiểu Thanh hai viên giải độc thánh đan, lo lắng Diệp Phi trong cơ thể có lưu lại độc tính.

Bất quá lần này Hoàng Thiên không có dây dưa cái gì, khách khí mấy câu xong, chính là xoay người rời đi tỉnh thất, còn dư lại Diệp Phi một thân một mình.

Theo lý mà nói, ngày hôm nay phải là giao phó Trúc Cơ đan, mình cũng sẽ phải rời đi nơi này, kế hoạch đã sớm định, Diệp Phi chuẩn bị cầm đan dược, đi trong phạm vi Huyền Áo tông đợi một thời gian ngắn.

Cứ như vậy, Diệp Phi chờ cho tới trưa, cũng là không có gì tin tức, nhưng Diệp Phi nhưng cũng không có gấp, kiên nhẫn chờ.

Cho đến buổi chiều, nhắm mắt ngồi tĩnh tọa trung Diệp Phi mới hai mắt mở một cái, ngay sau đó, ngoài cửa truyền đến một câu sang sảng thanh âm “Diệp đạo hữu, Hoàng mỗ tới thăm?”

Nghe vậy, Diệp Phi đáp một tiếng, cửa phòng mở ra, một người trung niên tuổi chừng bốn mươi, tướng mạo tuấn lãng, mặc một thân màu vàng bào phục trung niên nam tử, chậm rãi đi vào.

Người này tuy nói lần đầu tiên ra mắt, nhưng Diệp Phi còn là một cái nhận ra được, hắn cùng Hoàng Cốc chủ giả trang tướng giống nhau, chẳng qua là nhìn qua có chút tiêu tụy, cũng không có cái gì thương thế, nhưng một thân tu vi, cũng là tại Trúc Cơ kỳ đại viên mãn tồn tại.

“Ra mắt Hoàng Cốc chủ.” Diệp Phi đứng lên, chấp tay nói.

Thấy vậy, Hoàng Cốc chủ vội vàng khoát tay áo một cái, cười nói: “Diệp đạo hữu không cần khách khí, nghe Thiên nhi nàng nói qua, lần này Hoàng mỗ có thể an toàn đi ra, nhờ có Diệp đạo hữu kịp thời xuất thủ cứu giúp.

Nếu không, chẳng những Hoàng mỗ bị vây, ngay cả tiểu nữ cũng muốn bị dính lứu, bực này ân tình, Hoàng mỗ nhất định khắc trong tâm khảm, ha ha.”

“Hoàng Cốc chủ quá khách khí, tại hạ cũng chỉ là một cái nhấc tay, hơn nữa cuối cùng nếu không phải là Hoàng tiên tử ngăn trở Đồng trưởng lão kích thích đại trận, sợ rằng một cuộc bi kịch cũng thì không cách nào tránh khỏi.” Diệp Phi mỉm cười hồi đáp.

Vừa nói chuyện, hai người lần lượt mà ngồi.

“Đúng rồi, nghe nói Diệp đạo hữu là tới mua mua Trúc Cơ đan, nhưng có chuyện này?” Hoàng Cốc chủ như thế hỏi một câu.

“Đúng vậy, chẳng qua là lúc không có thành phẩm, tại hạ chính là chờ mấy ngày.” Diệp Phi đáp lại.

“Ha ha, lúc trước Diệp đạo hữu tới đây, Trúc Cơ đan đã luyện chế thành công, bất quá cũng không sẽ bán cho Diệp đạo hữu.” Hoàng Cốc chủ như vậy nói, trong tay xuất hiện một con bình ngọc.

Còn không đợi Diệp Phi kinh ngạc, Hoàng Cốc chủ tiếp tục nói: “Diệp đạo hữu đã cứu chúng ta phụ tử, cái này bốn viên Trúc Cơ đan, ta tặng cho Diệp đạo hữu, coi như tạ ơn, hy vọng Diệp đạo hữu không muốn từ chối, nếu không, đích xác là để cho Hoàng mỗ có chút khó chịu.”

Vừa muốn nói nhưng Diệp Phi nghe nói thế, ngược lại cũng không có từ chối, nói cảm ơn một phen, liền đem Hoàng Cốc chủ ngọc trong tay bình nhận lấy, cũng không có tra xét cái gì, chính là trực tiếp thu vào.

“Nghe nói Diệp đạo hữu chính là luyện đan kỳ tài, mới tiến cấp Tử phẩm Dược Sư mấy ngày thời gian, chính là luyện chế thành công ra ngũ phẩm đan dược, không biết là giả, hay là thật có chuyện này?” Hoàng Cốc chủ nghiêm sắc mặt nói.

“Cái này, đúng là cơ duyên xảo hợp, cũng là luyện chế ra qua ngũ phẩm đan dược.” Diệp Phi cũng không có giấu giếm cái gì, trả lời một câu.

“Ha ha, quả thật là kỳ nhân, không biết Diệp đạo hữu đối với đan đạo có hứng thú gì không?” Hoàng Cốc chủ hỏi một câu để cho Diệp Phi sững sốt.

Hơi suy nghĩ chốc lát, Diệp Phi gật đầu nói: “Nếu không ảnh hưởng tu luyện, học tập một cái đan đạo cũng không phải là không thể.”

“Nga, kia Diệp đạo hữu nếu là gần đây vô sự, vậy ở Dược Thần Cốc nghỉ ngơi một đoạn thời gian, Hoàng mẫu cũng muốn biết một chút, Diệp đạo hữu ở trên đan đạo thiên phú đến tột cùng mạnh bao nhiêu.” Hoàng Cốc chủ nói một câu.

“Cốc chủ ý tứ là, tại hạ có thể ở chỗ này học tập luyện đan thuật?” Diệp Phi nghi ngờ hỏi đến.

“Dĩ nhiên, Hoàng mẫu sẽ đích thân chỉ điểm, ta chính là muốn nhìn một chút, Diệp đạo hữu rốt cuộc sẽ đạt tới một cái dạng gì trình độ, ha ha.” Hoàng Cốc chủ cười cười.

Nghe vậy, Diệp Phi hơi suy nghĩ chốc lát, đột nhiên hỏi: “Hoàng Cốc chủ, ta tới nơi này, thật ra thì còn có hai chuyện, muốn nhờ Hoàng Cốc chủ một chút.”

“Mời nói, chỉ cần Hoàng mẫu có thể giúp được, định sẽ đem hết toàn lực tương trợ.” Hoàng Cốc chủ trịnh trọng nói.

“Tại hạ có một vị bằng hữu, toàn thân xương cốt vỡ vụn, kinh mạch đứt đoạn, thần hồn tán loạn chỉ còn dư lại một tia hơi thở, không biết Hoàng Cốc chủ, liệu có biện pháp chữa trị không?” Diệp Phi thận trọng hỏi.

Nghe vậy, Hoàng Cốc chủ đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó nhướng mày nói: “Nói như thế, Diệp đạo hữu là lưu lại một người sẽ chết, cũng chỉ là vấn đề thời gian, Hoàng mẫu tuy nói có một ít trị liệu thương thế thánh đan, nhưng lại cũng không thể cải tử hồi sinh lực.”

Nghe Hoàng Cốc chủ nói như thế, Diệp Phi không khỏi trong lòng trầm xuống, rất rõ ràng, Hoàng Cốc chủ đã phán định cái này đã coi như là một người chết, nếu không phải là mình kịp thời đóng băng lại Lê Nhu, sợ rằng một nén nhang công phu cũng sẽ hoàn toàn chết đi.

Gật đầu một cái, Diệp Phi không có quá mức để ý, tiếp tục hỏi: “Hoàng Cốc chủ, nơi này có Kim Nguyên Đan hay không? hoặc là Kim Nguyên Đan đan phương?”

“Cái này, Diệp đạo hữu, Kim Nguyên Đan loại đồ vật này, chớ nói Hoàng mẫu không cách nào luyện chế, cho dù là có thể luyện chế ra được, chúng ta toàn bộ U Châu cũng không có tài liệu.

Kim Nguyên Đan, cũng chỉ có Huyền Châu U Châu chúng ta phụ thuộc vậy đại châu, mới có thể sinh ra linh dược luyện chế Kim Nguyên Đan, U Châu bực này địa phương nhỏ, không có Kim Nguyên Đan.

Về phần đan phương, có cũng là giống như vậy, huống chi cũng chưa nghe nói qua người nào có Kim Nguyên Đan đan phương, điểm này, lão phu cũng không giúp được cái gì.” Hoàng Cốc chủ có chút bất đắc dĩ nói.

Diệp Phi liên tiếp nhắc tới hai chuyện, mình một món cũng không giúp được, ngược lại không phải là mình không muốn xuất thủ, mà là thật đúng là hữu tâm vô lực, điều này không khỏi làm Hoàng Cốc chủ có chút cảm giác thật xin lỗi.

Mà Diệp Phi tuy nói sớm có chuẩn bị tâm tư, nhưng nghe Hoàng Cốc chủ vừa nói như thế, cũng có chút đáng về thất vọng, nhưng một lát sau chính là khôi phục bình thường.

“Chúng ta U Châu phụ thuộc dưới Huyền Châu, vậy thì không có một chút chỗ tốt?” Diệp Phi hỏi một câu.

“Không phai vậy, chỗ tốt cũng có, nhưng chỗ xấu cũng không thiếu, hàng năm đều phải dâng lên cống phẩm không nói, còn phải tự mình cho Sứ Giả đại nhân một ít chỗ tốt, lấy bảo đảm U Châu cùng với tự thân thực lực an toàn, cứ như thế, cách mấy năm, Huyền Châu cũng sẽ cho chúng ta U Châu phân phát mấy viên Kim Nguyên Đan.” Hoàng Cốc chủ nói một ít chuyện hai châu lui tới.

Hai người vừa rảnh rồi trò chuyện một hồi, Hoàng Cốc chủ phảng phất có đáng về chút không kịp chờ đợi, lôi kéo Diệp Phi đi đan phòng, xem một chút Diệp Phi luyện đan thiên phú, nhưng Hoàng Cốc chủ trong mắt, cũng là thoáng qua một tia có chút lửa nóng về chờ mong.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Ngũ phẩm Dược Sư

Thiên Nhai tông, trong đại điện, Không Minh trưởng lão, Huyền Y trưởng lão, nữ tu Ngô trưởng lão, ba người ngồi ngay ngắn trong đó, nhưng trên mặt tất cả đều là một bộ vẻ cung kính, nhìn chủ tọa thượng đích một tên ma y lão giả.

Lão giả này, chính là mới từ Đoạn Thiên Nhai trở về, Thiên Nhai tông Tông chủ — Thiên Kiếm.

Chẳng qua là giờ phút này sắc mặt tái nhợt, nhìn qua không có chút huyết sắc nào, một thân hơi thở cũng là có chút không yên, hiển nhiên ở Đoạn Thiên Nhai bị thương không nhẹ, cũng chưa hoàn toàn khôi phục.

Mọi người hơi trầm mặc chốc lát, Không Minh trưởng lão mở miệng nói: “Tông chủ, chuyện mấy năm qua chính là như vậy, mà chuyện Diệp Tuyên, ta cũng chỉ biết đại khái như vậy mà thôi.

Người này cơ hồ hoàn toàn dựa vào tự thân thực lực đột nhiên tăng mạnh, thiên tài như thế, Không Minh bây giờ không đành lòng hạ thủ, đây cũng là vì tương lai Thiên Nhai tông ta cân nhắc.”

Nghe vậy, đôi mi thanh tú của Ngô trưởng lão vừa nhú, lạnh lùng nói: “Tương lai? Chẳng lẽ giữ lại hạng người tàn sát đồng môn, chính là vì tương lai Thiên Nhai tông cân nhắc? Đơn giản là buồn cười.”

Mà luôn luôn tính khí nóng nảy, tính tình bộc trực, Huyền Y trưởng lão lần này lại kỳ lạ không nói gì.

Thiên Kiếm chậm rãi quét mắt nhìn mọi người một lượt, dáng vẻ không giận tự uy, một lát sau, gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Một tên đệ tử xuất sắc như thế, Thiên Nhai tông ta nên đem hết sức giữ lại, trừ phi là chính hấn phản bội tông môn.

Nhưng vì trấn an Thiên Nhai tông đệ tử, cũng muốn để hấn chịu một ít trừng phạt, chuyện trừng phạt ra sao, thì Không Minh trưởng lão xử lý đi, còn có, một khi người này trở về tông, lập tức báo ta.

Lão phu muốn tận mắt thấy một tên thiên tài như vậy, nếu là có thể, lão phu sẽ tự mình bồi dưỡng, cho nên, mọi người bất luận kẻ nào, không nên đối với hấn có bất kỳ thành kiến.”

“Vâng, cần tuân Tông chủ chi mệnh” tựa hồ là thở phào nhẹ nhõm, Không Minh trưởng lão như thế nói, ngay sau đó. Quay đầu nhìn một chút Ngô trưởng lão đang sắc mặt tái xanh.

.....

Dược Thần Cốc, bên trong đan phòng!

“Ha ha, Diệp đạo hữu. Quả nhiên là luyện đan kỳ tài, không tới một tháng đích thời gian. Lại đạt tới cảnh giới Ngũ phẩm Dược Sư, nếu không phải lão phu thấy ngươi thủ pháp cũng không thuần thực, thật đúng là không dám tin tưởng ngươi mới vừa nhập ngũ phẩm.” Hoàng Cốc Chủ nhìn Diệp Phi, mang trên mặt vẻ vui mừng nói.

“A a, Hoàng Cốc Chủ khách khí, tại hạ cũng là may mắn thôi, hơn nữa. Cũng chỉ là đối với đan đạo có chút ngộ tính, những phương diện khác còn lại là rất ngu độn.” Diệp Phi khiêm tốn cười một tiếng nói.

“Diệp đạo hữu quá khiêm nhường, đúng rồi, chúng ta là đi về nghỉ hay còn là tiếp tục ném thử luyện chế Lục phẩm đan dược?” nói xong, Hoàng Cốc Chủ cao hứng nhìn Diệp Phi.

“Cái này, đã tạo thành quá nhiều lãng phí cho Hoàng Cốc Chủ, tại hạ bây giờ cũng là rất áy náy.” Diệp Phi trong lòng có chút thấp thòm, cảm giác cái tên Hoàng Cốc Chủ này. Đang liều mạng tăng lên luyện đan thuật của mình.

Chẳng lẽ là muốn đem mình lưu lại, trợ giúp Dược Thần Cốc luyện chế đan dược? Nhưng hấn biết mình là người Thiên Nhai tông, cũng sẽ không làm như thế, mà đang lúc Diệp Phi suy nghĩ, Hoàng Cốc Chủ lên tiếng.

“Diệp đạo hữu. Ngươi đã cứu tính mạng phụ tử chúng ta đấy, Hoàng nỗ như thế nào quan tâm điểm tài liệu lãng phí này, lại nói, cuối cùng vẫn là luyện chế thành công ra khỏi điều này, không bằng, còn là tiếp tục ném thử luyện chế Lục phẩm đan dược đi.” Hoàng Cốc Chủ có chút xin lỗi cười cười.

Nghe vậy, Diệp Phi cũng là mừng rỡ nguyện ý, dù sao tài liệu không phải là của mình, có cơ hội rèn luyện tốt như vậy, sau này tuyệt đối là khó có thể tìm đến.

“Tốt, nếu Hoàng Cốc Chủ nói như thế, vậy tại hạ cứ tiếp tục ném thử đi.” Diệp Phi nói xong, tay áo bào một quyền, đem mặt đất một bụi bụi cây linh dược ném vào trong một cái đại đỉnh.

Mà Hoàng Cốc Chủ ở một bên còn lại là mắt ngậm vẻ hưng phấn, thỉnh thoảng chỉ điểm Diệp Phi, cụ thể chi tiết, hoàn toàn đem kinh nghiệm của mình, không có chút nào cất giữ truyền thụ lại.

Hoàng Cốc Chủ nhìn thấy Diệp Phi thành công, phảng phất so với mình luyện chế ra một lò đan dược, dáng vẻ còn vui mừng hơn, cứ như vậy, hai người ở chỗ này bên trong đan phòng, không quản ngày đêm đi luyện chế đan dược.

.....

U Châu, ở một nơi nào đó, trên mảnh bình nguyên, mặt đất hoa cỏ xanh biếc, trời cao thùy thái ngàn con, một tòa kiến trúc năm tầng cao lớn, tọa lạc tại ở nơi đây, bốn phía nơi xa, còn lại là từng ngọn từng ngọn kiến trúc nhấp nhô.

Ở giữa không trung, thỉnh thoảng có từng đạo thân ảnh bạch y một chân đạp phi kiếm, mặc bạch y. Trên mặt đất còn lại là có một đội ngũ tuần tra dò xét qua lại.

Chính giữa trên kiến trúc màu xanh, treo một khối bảng hiệu to tướng, trên có ba chữ — Vạn Kiếm Các!

Vạn Kiếm Các, bên trong tĩnh thất, hai đạo thân ảnh ngồi đối diện nhau, tựa hồ đang nói chuyện gì đó.

Một tên trung niên trong đó mặc bạch y, tướng mạo đại khái hơn bốn mươi tuổi, mặt chữ quốc, thân hình hung hãn, người này chính là Vạn Kiếm Các chủ — Lôi Húc!

Một người khác, lại là một tên thanh niên áo xám, da trắng nõn, tướng mạo lạnh lùng, trong ánh mắt mang theo một tia âm nhu, người này, chính là Huyền Châu phái tới làm Sứ Giả.

“Sứ Giả đại nhân, Thiên Kiếm lão quý bị thương, nghe nói, Thiên Nhai tông nhiều năm lắng đọng xuống, nhưng là có không ít bảo vật a, hắc hắc!” Vạn Kiếm Các Chủ Lôi Húc khẽ mỉm cười nói.

Nghe vậy, Sứ Giả thân sắc bất động, hai mắt hí một cái, thoáng qua nhất đạo tinh mang, ngay sau đó mở miệng nói: “Hắc hắc, nếu là Thiên Kiếm Tông chủ nói với ta lời giống vậy, người nói ta nên lựa chọn thế nào?”

Đến tận cùng là Thiên Nhai tông bảo bối nhiều, vậy thì Vạn Kiếm Các người của cái càng thêm thâm hậu một ít đây?” nói xong, Sứ Giả khẽ mỉm cười, trong đầu hiện ra một đạo thân ảnh thiếu nữ khả ái, tình nghịch hay mặc hoàng y.

Mà Lôi Húc nghe Sứ Giả nói vậy, không khỏi hơi biến sắc mặt, vội vàng mở miệng nói: “Hắc hắc, Sứ Giả đại nhân, Lôi mỗ chẳng qua là chỉ đùa một chút thôi, Lôi mỗ chắc là sẽ không chủ động khơi mào bất kỳ tranh đoạt đấy.”

“Như vậy cũng tốt, Thiên Nhai tông sao, chỉ cần có ta ở, người khác không có thể đụng chạm đấy, nếu không, hắc hắc” lời còn chưa dứt, Sứ Giả chợt nở nụ cười.

“Đó là, chúng ta cũng không thể làm loạn, Sứ Giả đại nhân yên tâm, đứng rồi, không biết Lôi mỗ đưa cho Sứ Giả đại nhân vật kia, còn hài lòng?” Lôi Húc cười nói.

“Nga, nếu như ta nói không hài lòng, ý của ngươi là còn có đồ tốt hơn?” Sứ Giả mang theo một tia vẻ hài hước nhìn Lôi Húc một chút, nói một câu như thế.

Nghe vậy, Lôi Húc khóe mắt vừa kéo, vội vàng mở miệng nói: “Sứ Giả đại nhân chê cười, ta đây ở U Châu địa phương nhỏ, từ đâu tới nhiều bảo vật quý hiếm.”

“A a, lời này cũng không phải giả, nơi đây thật đúng là cũng không đặc biệt có thứ tốt, nguyên tưởng rằng ở hiểm địa đó có thể lấy được mấy món bảo bối, không nghĩ tới chẳng qua là mấy món pháp bảo bình thường mà thôi.

Thứ tốt không có đến, còn suýt nữa đem mạng nhỏ đáp đi vào, xem ra muốn đi nơi đó, ít nhất cũng phải cảnh giới Ngưng Đan Đại Viên Mãn, mới có thể thăm thật tốt một phen.” Sứ Giả lòng vẫn còn sợ hãi nói một câu.

Mà Lôi Húc vừa nghe đến Đoạn Thiên Nhai hiểm địa, lại là khóe mắt giật mình, gương mặt sợ hãi, lắc đầu thờ dài, không có nói gì tiếp.

“Bảo, Liệt Hòa trưởng lão cầu kiến!” một đạo thanh âm từ bên ngoài tĩnh thất truyền vào, nghe vậy, Lôi Húc nhướng mày.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Hóa Nguyên Đan

Dược Thần Cốc, trong một gian tĩnh thất!

Diệp Phi ngồi xếp bằng ở trên một khối bồ đoàn, một tay nâng cằm, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Cái này luyện đan thuật đối với ta mà nói, tựa hồ căn bản không có bình cảnh đáng nói, Lục phẩm Dược Sư cũng dễ dàng đạt tới như vậy, bắt đầu cũng chính là nắm giữ một trình độ quen thuộc, không biết người khác đều là khó khăn ở địa phương nào?” Diệp Phi như thế nói một câu.

Đang ở ba ngày trước, Diệp Phi đạt tới Lục phẩm Dược Sư, nhưng là nghỉ ngơi mấy ngày, Hoàng Cốc Chủ lấy ra một đan phương Thất phẩm đan dược cho mình nghiên cứu, dựa theo ước định, hôm nay Hoàng Cốc Chủ sẽ tìm đến mình, tiếp tục ném thử học tập luyện chế Thất phẩm đan dược.

Mà đang tự suy nghĩ, một tiếng cười sang sảng truyền vào, Hoàng Cốc Chủ mặt đầy vẻ cao hứng, vào phòng sau cũng không có ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi, trực tiếp đem Diệp Phi kéo đến bên trong đan phòng.

“Diệp đạo hữu, chúng ta bắt đầu luyện chế Thất phẩm đan dược đi, lão phu xem một chút ngươi.. cái tư chất nghịch thiên này, đến tốt cùng có thể đạt tới bậc nào.” Hoàng Cốc Chủ cười hắc hắc, ngay sau đó tay áo bảo vung, một mảnh hoàng hà cuốn qua, trên mặt đất bày đầy các loại linh dược linh búi cây.

“Hoàng Cốc Chủ, cái này Thất phẩm đan dược luyện chế sau, ngươi nhưng còn có đan phương cao cấp hơn?” Diệp Phi tựa hồ cũng hứng thú, cũng muốn biết mình có thể đạt tới độ cao như thế nào.

“Cái này, toàn bộ U Châu chúng ta, cao nhất cũng chính là Nguyên Cấp đan dược, vượt qua thất phẩm, vậy coi như là Huyền cấp đan dược, cho dù là có đan phương, nói vậy cũng là không có tài liệu.” hơi suy nghĩ một hồi, Hoàng Cốc Chủ như thế nói.

“Nga, được rồi, đã như vậy, ta còn là trước ném thử luyện chế một chút Nguyên Cấp Thất Phẩm đan dược đi.” đan phương Diệp Phi đã sớm quen thuộc, phương pháp luyện chế cũng quá trình cũng là ở trong đầu diễn luyện mấy lần, Diệp Phi mới bắt đầu động thủ.

Viên thuốc này được đặt tên là Tục Nguyên Đan, chính là sử dụng để gia tăng thọ nguyên, giống như Diệp Phi bức này Trúc Cơ Kỳ Đại Viên Mãn, cũng bất quá là hơn ba trăm năm tuổi thọ, ăn một viên Tục Nguyên Đan. Ít nhất có thể gia tăng ba tới năm năm thọ nguyên.

Đây đối với một ít tu sĩ sắp tấn cấp, nhưng thọ nguyên không còn có mấy năm mà nói, là vật cực kỳ quý trọng. Không biết có bao nhiêu người, mất thấy trong vòng hai năm có thể tấn cấp. Nhưng cuối cùng thọ nguyên hao hết, hóa thành bụi đất đầy.

Ba năm rưỡi đối với tu sĩ bình thường tuy nói không nhiều lắm, nhưng là một loại bảo đảm, bất quá, cái khóa Tục Nguyên Đan này một một đời người chỉ có thể ăn một viên, thêm nữa cũng chỉ vô ích.

Cứ như vậy, Diệp Phi hơi nhớ lại một cái. Chính là bắt đầu khởi động tay chân, mà Hoàng Cốc Chủ ở một bên, mặt vẻ chờ mong, lặng lẽ nhìn Diệp Phi.

.....

Thiên Nhai tông. Trong một gian tĩnh thất!

“Cái gì? Ngươi nói Lê Nhu lại bỏ mình? Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra?” một thân áo xám chính là Sứ Giả, trên mặt bao bọc một tầng hắc khí, như thế nói.

Thấy vậy, Thiên Kiềm Tông chủ cũng là sùng sờ, bắt đầu nghe Sứ Giả hỏi thăm Lê Nhu. Cũng không nhiều muốn cái gì, không nghĩ tới phản ứng lại lớn như vậy.

“Lê Nhu vì thay cha mình trả nợ, bị một đệ tử bốn môn ứng phó giết lầm! ai!” Thiên Kiềm Tông chủ lắc đầu thở dài nói.

“Giết lầm? Đệ tử nào? Không biết Thiên Kiềm Tông chủ, tính toán xử lý chuyện này như thế nào?” Sứ Giả hỏi một câu.

Nghe vậy, Thiên Kiềm Tông chủ tiếp lời nói: “Chuyện này đã giao cho bốn môn quản sự trưởng lão xử lý. Kia Diệp Tuyên thiên tư chất không tệ, cũng không quá mức truy cứu, lão phu tính toán tự mình bồi dưỡng hẳn.”

Nghe Thiên Kiềm Tông chủ lời của, Sứ Giả hai mắt hí một cái, trên mặt thoáng qua một tia hàn mang, lạnh lùng nói: “Hạng người tàn sát đồng môn, Thiên Kiềm Tông chủ cũng tính toán bao che? Như thế, sẽ để cho bốn Sứ Giả thay mặt xử lý đi, hừ.”

“Cái gì? ý của Sứ Giả đại nhân là?” Thiên Kiềm Tông chủ nhượng mày, có chút nghi ngờ hỏi.

“Nói thật cho ngươi biết, Lê Nhu vốn bốn Sứ Giả sớm coi trọng, tính toán từ Đoạn Thiên Nhai trở lại tìm nàng, đem nàng mang về Huyền Châu làm thị thiếp đây, liên nhiên có người đem nàng đánh chết.

Bốn Sứ Giả không quan tâm người là giết lầm hay vẫn là cố ý, người này, ta là nhất định sẽ không bỏ qua, ngươi nhưng hiểu ý của ta?” Sứ Giả sắc mặt trịnh trọng nói một câu.

“Sứ Giả đại nhân, ngài hiểu lầm, quan hệ bọn hắn từ trước đến giờ không tệ, tuyệt đối là giết lầm, hôm đó” Thiên Kiềm Tông chủ lời còn chưa nói hết, liền bị Sứ Giả cắt đứt.

“Hắc hắc, cùng nữ nhân bốn Sứ Giả coi trọng quan hệ không tệ, chỉ bằng điều này, hẳn càng không sống nổi, như vậy đi, cho ngươi một cái cơ hội, đem

cái đó gọi là Diệp Tuyên bắt trở lại, bốn Sứ Giả tự mình xử lý.” Sứ Giả như thế nói.

“Cái này!” Thiên Kiếm Tông chủ trên mặt thần sắc biến ảo không chừng, có chút do dự.

Thấy vậy, Sứ Giả hai mắt hàn mang chột lóe, lạnh lùng nói: “Vạn Kiếm Các Lôi Húc nói ngươi người bị thương nặng, lại nói cho bốn Sứ Giả, nói các ngươi Thiên Nhai tông nhiều năm qua tích lũy không ít thứ tốt, không biết có phải hay không là thật, hắc hắc.”

“Cái gì? Lôi Húc lão quỷ.” Thiên Kiếm Tông chủ cắn răng nghiền lợi nói một câu, mang trên mặt nồng nặc hận ý.

“Sứ Giả đại nhân, lão phu thay mặt đệ tử kia, cầu Sứ Giả đại nhân một lần, cái này dù sao cũng là đệ tử Thiên Nhai tông ta tính toán trọng điểm bồi dưỡng, thậm chí Kim Nguyên Đan, cũng có thể có thể sẽ giữ lại cho hắn.” Thiên Kiếm Tông chủ ngưng trọng nói.

“Hừ, buồn cười, nói như thế, Kim Nguyên Đan có cho hay không các ngươi, bốn Sứ Giả cũng muốn hảo hảo cân nhắc một phen.” Sứ Giả cười lạnh nói một câu.

Trầm mặc chốc lát, Thiên Kiếm Tông chủ làm cuối cùng cố gắng, thử hỏi đạo: “Sứ Giả đại nhân, ở Đoạn Thiên Nhai lấy được pháp bảo, tất cả đều đưa cho Sứ Giả đại nhân, chỉ cầu đại nhân bỏ qua cho Diệp Tuyên, như thế nào?”

“Hừ, ngươi đang bốn Sứ Giả ở đây nói giỡn với ngươi? Đừng vội cùng ta ra giá, tốt, nếu ngươi không muốn động thủ bắt hắn, ta đây đi ngay tìm Lôi Húc, xem hắn ngày đó nói, đến tốt cùng có ý gì.” vừa nói chuyện, Sứ Giả làm bộ muốn đi.

Thấy vậy, Thiên Kiếm Tông chủ lúc ấy liền nóng nảy, mở miệng nói: “Chậm...”, Sứ Giả đại nhân, lão phu, lão phu ‘hoi suy nghĩ một hồi’, cắn răng, tiếp tục nói: “Lão phu, biết nên làm gì bây giờ, xin Sứ Giả đại nhân yên tâm.

Diệp Tuyên kia, tất nhiên sẽ bắt được tới trước mặt Sứ Giả đại nhân, hy vọng Sứ Giả đại nhân, để tâm Thiên Nhai tông ta an nguy.” nói xong, Thiên Kiếm Tông chủ thở dài, có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

.....

Bên ngoài phát sinh hết thảy, Diệp Phi cũng không biết, hắn đang Dược Thần Cốc bên trong đan phòng, luyện chế cái đan dược nào đó, vừa đứng đến thời khắc mấu chốt.

Một tay khống chế địa hỏa, cái tay khác hướng đại đỉnh màu vàng phía trước bắn ra, bịch một tiếng, nắp đỉnh một chục mà khai, một cỗ mùi thuốc nồng nặc, khuếch tán ở toàn bộ không gian đan phòng.

Vèo một tiếng, bảy tám viên đan dược màu lam yêu kiều lớn nhỏ như hạt đào bắn nhanh ra, một chớp động, chính là xuất hiện ở trước mặt của Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ, chậm rãi chuyển động.

“Cuối cùng thành công sao, lần này lại hao tổn hơn bốn tháng!” Diệp Phi có chút hết ý nói.

Mà Hoàng Cốc Chủ trên mặt lại là vẻ ngạc nhiên, có chút không dám tin tưởng nói: “Cái này, điều này cũng không khỏi quá nhanh chút, chẳng lẽ ngươi là đã từng mất trí nhớ? Cho nên mới phải học tập nhanh như vậy?”

Thấy Hoàng Cốc Chủ biểu lộ, Diệp Phi còn lại là khẽ mỉm cười, lão đầu này mỗi lần đều là như thế, mình cũng thấy nhiều rồi không sai biệt lắm, hai người cảm khái một phen đi qua, Hoàng Cốc Chủ đem đan dược thu vào.

“Diệp đạo hữu, không bằng nhân lúc còn đang nóng, nhanh luyện chế thêm mấy lần, tranh thủ tỷ lệ thành công đạt tới bảy mươi phần trăm trở lên, cũng tốt mau sớm tấn thăng Nguyên Cấp Thất Phẩm cũng tốt.” Hoàng Cốc Chủ khuyên.

Diệp Phi nghe vậy, cũng không có do dự cái gì, chẳng qua là khẽ gật đầu, chính là lần nữa luyện chế Tục Nguyên Đan.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, kể từ sau khi thành công, Diệp Phi ở trong ngân ngân mấy tháng thời gian, chính là thành công đạt tới tám mươi phần trăm trở lên tỷ lệ thành công, không khỏi làm đích Hoàng Cốc Chủ có chút không nói.

Hoàng Cốc Chủ nhớ, ban đầu mình ở trước mặt sư phụ, tuyệt đối coi là thiên tư trác tuyệt, nhưng để đạt tới Nguyên Cấp Thất Phẩm, cũng là suốt dùng bảy năm, không nghĩ tới Diệp Phi ở ngân ngân hơn một năm thời gian, lại đạt tới độ cao như thế.

“Chúc mừng Diệp đạo hữu, bây giờ toàn bộ U Châu, ngươi tuyệt đối là cấp bậc Dược sư cao nhất đấy.” Hoàng Cốc Chủ có chút kích động nói.

“Hắc hắc, Hoàng Cốc Chủ khách khí, cùng ngài so với, ta còn coi như là vãn bối, dù sao kinh nghiệm vẫn chưa đủ. Huống chi thiên ngoại hữu thiên, nói không chừng những đại châu khác, người so với tại hạ mạnh hơn chắc là không đếm nổi đấy.” Diệp Phi khách khí một câu như thế.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ chẳng qua là khoát tay áo một cái, cười khổ nói: “Lão phu cũng là khó khăn lắm đạt tới thất phẩm, tỷ lệ thành công không cách nào vượt qua bảy mươi phần trăm.”

Nói xong, trên mặt một bộ do dự, phảng phất như đang suy nghĩ cái gì.

Một lát sau, tựa hồ là hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên, mặt trắng trợt nhìn Diệp Phi, ngưng trọng nói: “Diệp đạo hữu, nếu ngươi đã đạt tới thất phẩm, lão

phu muốn mời người giúp một chuyện.

Hy vọng người có thể ở thuận thực luyện tập một đoạn thời gian, đạt tới Nguyên Cấp Dược Sư Đại Viên Mãn, tỷ lệ thành công chín mươi phần trăm trở lên, sau đó, trợ giúp lão phu luyện chế một loại đan dược, tuy nói không phải là Kim Nguyên Đan, nhưng cái này ‘ Hóa Nguyên Đan ’ đối với tấn cấp Ngưng Đan kỳ, cũng có chỗ tốt lớn lao! ” nghe vậy, Diệp Phi cũng là nường mảy mớ to mắt.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Bắt Ma

U Châu, Thiên Nhai tông!

Vạn Liễu Phong, chính là Liễu Kiên lúc mới tiến cấp Trúc Cơ, tông môn ban cho một tòa phong sơn độc lập, giờ phút này, ở đỉnh núi khu kiến trúc, bên trong đại sảnh, có ba thân ảnh thanh niên, chau mày, một bộ ưu tâm nặng nề.

Ba người này, chính là Kim Tử, Liễu Kiên, Vạn Phong Sơn, hôm nay ba người, đã sớm không phải là bộ dáng thiếu niên năm đó, mỗi một người đều biến thành thanh niên hơn hai mươi tuổi. Bớt đi chút non nớt, thêm vài phần phong trần.

Chẳng qua là Kim Tử đã sớm đạt tới Trúc Cơ Trung kỳ đỉnh phong, Liễu Kiên là dừng lại ở Trúc Cơ sơ kỳ, mấy năm này không có chút nào tiến triển, nhất là Vạn Phong Sơn, ngay cả Luyện Khí kỳ tầng chính đỉnh phong cũng đều không có đạt tới.

“ Kim Tử sư huynh, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? hôm nay chuyện giống như trở nên nghiêm trọng, nhớ trước còn nói chỉ cần đem Diệp sư huynh mang về là được, hôm nay thế nào biến thành ‘ cách sát vật luận ’ (giết không cần hỏi)? ” Liễu Kiên mặt vẻ ngưng trọng, như thế nói.

“ Ai, còn không phải là bởi vì một câu nói của Sứ Giả đại nhân, Tông chủ vì bảo toàn tông môn, đây cũng là hành động bất đắc dĩ, quả thật không có cách nào. ” Kim Tử thở dài nói.

Hôm nay lấy tu vi của Kim Tử, một ít chuyện lớn nhỏ trong tông môn, cho dù là không cần hướng mình phụ thân hỏi thăm, mình cũng là có thể tham dự đấy, cho nên biết một ít tình huống.

“ Hừ, cái này, Sứ Giả cũng không tránh khỏi quá nhiều xen vào chuyện của người khác, vốn là Diệp sư huynh liên bị lời đồn đãi Bạch Phát Ma Đầu, một người một mạng giết hại Đào Nguyên trấn, bây giờ lại tăng thêm một cái tội danh giết hại đồng môn, lại tới cái ‘ Bắt ma ’ hành động.

Đây quả thực cũng có thể lên tới danh sách ác nhân Thiên Nhai tông chúng ta, Kim Tử sư huynh, chẳng lẽ người không có biện pháp gì sao? ” Vạn Phong Sơn có chút tức giận nói.

“ Ta từ đầu tới biện pháp, ngay cả Tông chủ cũng không có chút biện pháp nào, chớ nói ta, cũng không biết Diệp sư đệ bây giờ nơi nào. Nhờ có trước không có thông báo hấn trở lại, nếu không coi như nguy hiểm. ” Kim Tử nói một câu.

“ Bây giờ Thiên Nhai tông toàn lực lùng bắt Diệp sư huynh, chúng ta mặc dù không thể thay đổi gì, nhưng cũng có thể đi ra ngoài chuyển chuyển, vạn nhất gặp hấn, còn có thể nhanh lên thông báo hấn một tiếng. ” Liễu Kiên nói.

“ Chuyện huyền ảo lớn như vậy, nói vậy Diệp sư huynh sớm nghe nói, hơn nữa lâu như vậy cũng không có tìm được hấn. Đoán chừng là cố ý trốn đi, bắt quả chúng ta đi ra ngoài tìm một chút cũng tốt. ” Vạn Phong Sơn suy nghĩ lát, như thế nói.

“ Tốt, nếu hai vị sư đệ có suy nghĩ như vậy, ba ngày sau, chúng ta cùng nhau động thân! ” Kim Tử thần sắc ngưng trọng, gật đầu nói.

Cứ như vậy. Ba người lại thương lượng một chút cụ thể hành động, chính là mỗi người công việc lu bù lên.

.....

Dược Thần Cốc, một lúc bên trong đan phòng!

‘ Ba Ba Ba! ’ vỗ tay tiếng vang lên.

“ Ha Ha, tốt, Diệp đạo hữu đem mấy viên bắt chước chế Hóa Nguyên Đan luyện chế không tệ, tỷ lệ thành công cũng đạt tới, bây giờ thật là danh phù kỳ thực, tại U Châu xứng danh Đệ Nhất Dược Sư. Nguyên cấp Đại Viên Mãn, ngay cả Hoàng nỗ cũng là không có đạt tới. ” Hoàng Cốc Chủ hưng phấn nói, phảng phất so với mình đạt tới Đại Viên Mãn còn cao hứng hơn.

“Hoàng Cốc Chủ khách khí, nếu không phải là như người một ngày một đêm hết lòng chỉ điểm, ta lấy ở đâu ra tốc độ nhanh như vậy, sợ rằng người bình thường đối đãi đệ tử, cũng không có thể đạt tới trình độ bậc này.” Diệp Phi khẽ mỉm cười nói.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ có chút đáng về xin lỗi, Diệp Phi rồi rằng có chút tổ khổ mình, một ngày một đêm ở chỗ này luyện đan. Đích xác là không có để cho Diệp Phi nghỉ ngơi.

Bất quá lúc này hai người, hiển nhiên đều không khách khí, trải qua một năm này tiếp xúc, quan hệ hai người cũng là đến dạng mật thiết.

“Ha Ha, Hoàng mỗ đích xác là có chút ích kỷ, nhưng không dễ dàng gặp được người bậc này kỳ tài, Hoàng mỗ bây giờ không đành lòng bỏ qua cho, như vậy đi. Chúng ta nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó chính thức luyện chế Hóa Nguyên Đan, như thế nào?” Hoàng Cốc Chủ nói một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi hơi suy nghĩ một hồi. Chợt lắc đầu nói: “Lần này cũng không tắt nghỉ ngơi, mau sớm đem chuyện này làm xong, ta cũng nên đi ra xem một chút, lần này, ta đã ra ngoài thời gian quá lâu.”

“Nếu Diệp đạo hữu nói như thế, tốt lắm, vậy chúng ta liền bắt đầu chính thức luyện chế Hóa Nguyên Đan!” vừa nói chuyện, Hoàng Cốc Chủ nghiêm sắc mặt, tay áo bào vung lên, mấy chục loại linh dược linh buội cây chính tề xếp hàng ở trên mặt đất.

“Di, Tụ Linh Tổ chỉ có một buội?” Diệp Phi nhìn thấy những tài liệu khác đầy đủ, Tụ Linh Tổ cũng là chỉ có một buội, không khỏi hơi sùng sờ.

Hoàng Cốc Chủ cười khan một tiếng, bắt đầu nói: “Vật này đơn giản có thể gặp mà không thể cầu, bất quá vốn là có hai buội cây đây, mỗi một buội đại khái có thể luyện chế ra bốn viên Hóa Nguyên Đan.

Chẳng qua là Hoàng mỗ tự mình ném thử luyện chế mấy lần, cuối cùng toàn bộ thất bại, lãng phí một buội Tụ Linh Tổ, hôm nay chỉ còn dư lại một buội này, Hoàng mỗ bây giờ không dám dễ dàng ném thử.

Cho đến lúc gặp người, bậc này kỳ tài sau, mới nảy ra ý niệm để cho người thay mặt luyện chế một cái, nếu là người có thể đạt tới nguyên cấp Đại Viên Mãn, Hoàng mỗ mới có thể nói ra chuyện này, để cho người giúp một tay.”

“Chỉ có thể luyện chế ra bốn viên? Cái này! Vạn nhất toàn bộ thất thủ……” Diệp Phi cũng là có chút khẩn trương, dù sao không phải là của mình đồ.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ ha ha cười một tiếng, lắc đầu nói: “Không sao, cho dù là toàn bộ thất bại, đó là số đã định như vậy, Hoàng mỗ cũng chỉ có thể chấp nhận, tuyệt đối sẽ không trách Diệp đạo hữu.

Hơn nữa, nếu là có thể luyện chế thành công ra hai viên trở lên, Hoàng mỗ sẽ đưa cho đạo hữu một viên, nếu chỉ luyện chế ra một viên, Hoàng mỗ sẽ phải lưu vì bản thân, nhưng một dạng sẽ cho đạo hữu một ít thù lao.”

“Nga, tại hạ ngược lại không phải là ý này, chẳng qua là lo lãng phí một buội Tụ Linh Tổ cuối cùng này, nếu là Hoàng Cốc Chủ nói như vậy, vậy ta liền bắt đầu luyện chế.” vừa nói chuyện, Diệp Phi hai mắt một nhắm, trong đầu nhớ lại quá trình luyện chế, cũng sắp xếp lại tâm lý một hai.

Bởi vì trước luyện chế được mấy viên chế phẩm bất chước, tuy nói công hiệu không cách nào so sánh, nhưng quá trình luyện chế hoàn toàn giống nhau, hơi trầm mặc chốc lát, Diệp Phi hai mắt mở một cái, trên mặt lộ ra một bộ vẻ ngưng trọng.

Nhìn một chút đại đỉnh màu vàng đang chậm rãi chuyển động phía trên địa hỏa, Diệp Phi giơ tay lên một hoa, trên mặt đất Tụ Linh Tổ chợt quang hà chợt lóe, bị phân chia thành bốn đoạn.

Dù sao chỉ còn lại cái này một buội Tụ Linh Tổ, Diệp Phi nhưng là không dám một lò đem bốn viên cùng nhau luyện chế, vạn nhất thất bại, đó là mất tất cả, cho nên, kỳ quyết định chia làm bốn lần luyện chế.

Tuy nói phiền toái một chút, nhưng coi như ổn thỏa, cứ như vậy, ngón tay Diệp Phi liên tiếp điểm ra, trên mặt đất một buội buội cây linh dược bay vào bên trong đại đỉnh màu vàng.

Mà bên cạnh Hoàng Cốc Chủ, cũng là gương mặt vẻ khẩn trương, hai bàn tay cầm chung một chỗ, trong mắt chớp động vẻ hồi hộp, giống như ngay cả thở mạnh một tiếng cũng không dám, chỉ sợ quấy rầy Diệp Phi.

Diệp Phi hướng cái tay trước người thoáng một cái, đại đỉnh màu vàng phía dưới, ngọn lửa phụt một cái vọt lên, thỉnh thoảng có một buội buội cây linh dược được ném vào trong đỉnh, cứ như vậy, Diệp Phi bắt đầu từ từ luyện chế.

.....

Thanh Thạch trấn, ở trên một con phố!

“Liệt Hỏa trưởng lão, chuyện Thiên Nhai tông chúng ta, khi nào đến phiên người tới tham dự, chuyện Diệp Tuyên sẽ có Thiên Nhai tông chúng ta tự mình xử lý, người mang người tìm kiếm hẩn khắp nơi, đây là ý gì?” Huyền Y trưởng lão mang theo đám người Kim Tử, hướng về phía Liệt Hỏa trưởng lão nói.

Nghe vậy, Liệt Hỏa trưởng lão cười hắc hắc, nhẹ giọng nói: “hắc hắc, Huyền Y, nói thật cho người biết, là Sứ Giả đại nhân ra lệnh, để cho chúng ta Vạn Kiếm Các phối hợp các người truy nã Diệp Phi.

Trên đường nếu như vô tình gặp hấn phản kháng, giết không cần hỏi, thế nào, Sứ Giả đại nhân không có cùng các người nói sao? Người nếu như không tin, tự nhiên có thể tự mình đi hỏi hỏi, hừ. ”

“ Cái gì? Sứ Giả đại nhân, lại, lại để cho các người Vạn Kiếm Các tham dự chuyện này? ” Huyền Y có chút kinh nghi bất định nói.

“ Hừ, người cho rằng lão phu nguyện ý tham dự? Nếu không phải các người làm việc vô năng, đã mấy tháng thời gian tìm khắp không thấy tiểu tử kia, Sứ Giả đại nhân sốt ruột nên để cho chúng ta tham dự hành động ‘ Bắt Ma ’.

Có cái thời gian rồi rãnh, lão phu còn muốn bề quan tu luyện đây, cho nên nói, lão phu cũng là bị bắt đắc dĩ, hắc hắc. ” Liệt Hỏa trưởng lão mỉm cười nói.

“ Hừ, ta xem người là mượn cơ hội này, việc công báo thù riêng đi? Vốn là người muốn tìm Diệp Tuyên phiên toái, ta không có nói sai đâu? ” Huyền Y nghe là Sứ Giả ra lệnh, cũng phải không dám hỏi nhiều.

Mà Liệt Hỏa trưởng lão còn lại là về phía trước hơi nghiêng cái đầu, nhẹ giọng nói: “ Huyền Y lão quý, ta sẽ nói cho người biết ta là công báo thù riêng, người có thể như thế nào, không bằng người đi tìm Sứ Giả đại nhân, để cho hấn triệt tiêu mệnh lệnh chúng ta tham gia lần hành động này?

Ha Ha, nếu như không có gan này, người nên làm gì đi thì đi làm đi, đừng ở đây trở ngại chúng ta làm việc, đi. ” Liệt Hỏa trưởng lão nói xong, chính là mang theo thủ hạ rời đi nơi đây.

Trầm mặc hồi lâu, Huyền Y trưởng lão sắc mặt tái xanh, nắm đấm không biết lúc nào đã chặt hơn, nhưng ngay sau đó, chính là buông lỏng tay ra, bắt đắc dĩ thở dài một tiếng.

“ Huyền Y trưởng lão, chúng ta làm sao bây giờ? Sứ Giả đại nhân, tựa hồ phát hiện chúng ta Thiên Nhai tông không có hết sức tìm người, cho nên mới để cho Vạn Kiếm Các tham dự vào, như thế, kia Liệt Hỏa lão quý cũng sẽ không giống chúng ta như vậy, tùy tiện tra một chút coi như xong chuyện đây. ” Kim Tử nhìn một chút Huyền Y trưởng lão, có chút bận tâm nói.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Linh Phủ

Dược Thần Cốc, ở bên trong đan phòng!

Diệp Phi thận trọng không chế địa hỏa, cái tay khác thỉnh thoảng đánh ra một đạo pháp quyết, phốc một tiếng, bay vào trong đại đỉnh màu vàng.

Chỉ chớp lát công phu, đại đỉnh màu vàng hào quang chọi lóe, Diệp Phi hơi kéo dài một cái, ngay sau đó trong tay pháp quyết vừa thu lại, hướng đại đỉnh một chút.

Bịch một tiếng.

Nắp đỉnh một chục mà khai, một cỗ mùi thuốc nồng nặc hết sức, lập tức lấp đầy cả đan phòng, để cho người ta ngậm một cái, đều là cảm giác tinh thần phấn chấn, mọi mệt nhọc nhất thời biến mất không thấy.

Diệp Phi thậm chí có loại cảm giác, pháp lực mình đã lâu không có tăng trưởng chút nào, giờ đây tựa hồ cũng là bổ sung thêm một tia.

Vèo một tiếng, một quả đan dược hồng đồng đồng, ngư nhân lớn nhỏ, phía trên ầm ầm hiện hiện từng vòng văn lộ mượt mà, ở trong đại đỉnh bắn ra, chậm rãi trôi lơ lửng ở trước mắt Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ.

Thấy vậy, Diệp Phi lộ ra vẻ vui mừng, mà Hoàng Cốc Chủ đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn nồng nặc, hai mắt tinh quang chớp động nhìn chằm chằm này viên thuốc.

“ Diệp đạo hữu, người lại lần đầu tiên luyện chế liền thành công, cái này, đây cũng quá kỳ tích, ha ha, xem ra ba viên phía sau, hấn cũng đều không có gì vấn đề. ” Hoàng Cốc Chủ có chút kích động nói.

“ A A, nếu không phải Hoàng Cốc Chủ truyền thụ kinh nghiệm nhiều như vậy, nghĩ đến cũng sẽ không thuận lợi như thế đấy, bất quá cũng may, cuối cùng không có phụ lòng, tốt lắm, Hoàng Cốc Chủ trước đem nó thu đi, ta sẵn sàng rèn sắt lúc lửa nóng. ” Diệp Phi nhìn Hoàng Cốc Chủ thần sắc kích động, khẽ mỉm cười nói.

“Thật tốt, ta đây trước thu, a a.” vừa nói chuyện, Hoàng Cốc Chủ đem đan dược thu vào bình ngọc trước đã chuẩn bị kỹ càng, mang trên mặt vẻ hưng phấn, nhìn Diệp Phi bận rộn. Tựa hồ bắt đầu luyện chế viên Hóa Nguyên Đan thứ hai.

Có lần đầu tiên thành công kinh nghiệm, viên thứ hai Hóa Nguyên Đan, Diệp Phi cũng là ở chừng nửa tháng luyện chế đi ra, rốt cục, mình cũng thờ ra ngum khẩu khí, dù sao chỉ cần luyện chế hai viên, mới cũng đã có phần.

Bất quá luyện chế hai viên Hóa Nguyên Đan, đối với Diệp Phi mà nói. Cảm giác cũng không có cái chỗ nào quá khó khăn đi, chỉ là có chút khẩn trương thôi, nhưng kinh nghiệm hai lần thành công, Diệp Phi cũng sẽ không giống như trước khẩn trương như vậy, tiếp tục luyện chế viên thứ ba.

Mà để cho Diệp Phi buồn bực là, trước hai viên luyện chế vô cùng dễ dàng, viên thứ ba cũng là dùng thủ pháp luyện chế giống nhau. Đến thời điểm dịch thể sắp ngưng tụ thành đan hoàn liền nổ lò, điều này không khỏi làm Diệp Phi có chút ngoài ý muốn.

Nhưng Hoàng Cốc Chủ tuy nói thần sắc có chút tiếc hận, nhưng lại cũng không có cái gì ngoài ý muốn, khuyên giải Diệp Phi mấy câu, Diệp Phi chính là bắt đầu luyện chế viên thứ tư.

Có thể là viên thứ ba thất bại, Diệp Phi lần này cũng là càng thêm cẩn thận, cuối cùng ở hơn nửa tháng sau. Thành công đem viên thứ tư Hóa Nguyên Đan luyện chế đi ra.

Cứ như vậy, Hoàng Cốc Chủ rất là cao hứng, hai người ngày đó chính là uống quá chén một phen, cho đến đêm khuya, Diệp Phi mới coi như là trở lại chỗ mình ở.

Bên trong tĩnh thất, Diệp Phi trong tay đem một con bình ngọc, trong mắt có chút vẻ kích động, trong bình đang chứa đầy, chính là Hóa Nguyên Đan.

Dựa theo như lời Hoàng Cốc Chủ nói, Hóa Nguyên Đan đan phương. Chính là là sự phó lưu lại, biết chức năng, cũng là nhìn đan phương phía trên ghi lại, nghe nói Hóa Nguyên Đan này, chẳng những có thể đủ gia tăng tỷ lệ đột phá bình cảnh Ngưng Đan kỳ, còn có một đặc điểm, có thể vĩnh trú thanh xuân. Vô luận trăm năm ngàn năm sau, nhưng làm dung nhan không thay đổi.

Diệp Phi đối với dung nhan của mình, không phải là rất quan tâm, trọng yếu là có thể gia tăng tỷ lệ tấn cấp. Đây mới là mấu chốt nhất đấy, cầm bình ngọc trong tay, vừa thu lại, Diệp Phi hai mắt híp lại như suy nghĩ đến chuyện gì đó.

Hôm nay có Hóa Nguyên Đan nơi tay, ngược lại hẳn nếm thử đánh vào bình cảnh Ngưng Đan một cái, nếu như thành công, cũng sẽ không quá lo lắng chuyện Thiên Nhai tông.

Mặc dù thất bại, đó cũng là chuyện không có biện pháp, phải biết có bao nhiêu người, dừng lại ở cảnh giới Trúc Cơ Đại Viên Mãn cả đời, cũng là không có cơ hội Ngưng Đan đấy.

Bất quá, hôm nay đi ra ngoài sợ rằng không quá tiện, như thế, chỉ có thể ở Dược Thần Cốc bế quan, chuyện này trước muốn cùng Hoàng Cốc Chủ nói một tiếng, trong tay cũng có Hóa Nguyên Đan, nói không chừng cũng sẽ bế quan một đoạn thời gian.

Cứ như vậy nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Phi vừa muốn động thân đi tìm Hoàng Cốc Chủ, kết quả, Hoàng Cốc Chủ cũng là nói trước một bước đi tới Diệp Phi chỗ ở.

“Diệp đạo hữu, nếu Hóa Nguyên Đan đã luyện chế thành công, Hoàng mỗ tính toán bế quan một đoạn thời gian, nghĩ đến, Diệp đạo hữu, hẳn cũng muốn bế quan một phen đi?”

Ta Dược Thần Cốc tuy nói không bằng những thế lực lớn khác thù vạ thâm nghiêm như vậy, nhưng người bình thường, tuyệt đối không dám xông vào, nếu như không chê, Diệp đạo hữu liền cùng Hoàng mỗ cùng nhau bế quan, như thế nào?” mới vừa vào phòng, Hoàng Cốc Chủ chính là ngồi xuống, hướng về phía Diệp Phi nói.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, không nghĩ tới cái này Hoàng Cốc Chủ so với mình còn phải nóng lòng, gật đầu nói: “Tại hạ cũng đang có ý đó, đang lo tìm cái hoàn cảnh an tĩnh bế quan, ngoại giới cũng là rất khó tìm đến, hắc hắc.”

“Ha Ha, tốt, như thế, chúng ta đi ngay Linh Phủ đi, trong cốc hết thấy sự vụ, sáng nay ta đã an bài xong xuôi, lần này nếu không có thể thành công, nói vậy sau này cũng không có gì hy vọng, ai.” Hoàng Cốc Chủ có chút bận tâm nói.

“Hoàng Cốc Chủ cần gì bi quan như vậy, bọn ta tuổi thọ còn dài, hai ba trăm năm, mặc dù thất bại, cũng sẽ còn những biện pháp khác đấy.” Diệp Phi vừa nói chuyện, vừa cùng Hoàng Cốc Chủ cùng nhau rời đi tĩnh thất.

Hơn một canh giờ đi qua, thân ảnh của Hoàng Cốc Chủ với Diệp Phi xuất hiện ở Dược Thần Cốc chỗ sâu, chung quanh có mấy tên thủ vệ, trước mắt Diệp Phi có một chỗ sơn động.

Chính là địa phương ban đầu Hoàng Cốc Chủ bị giam áp.

“Không cho bất luận kẻ nào quấy rầy.” bỏ lại một câu nói, Hoàng Cốc Chủ mở ra cấm chế, chính là mang theo Diệp Phi đi vào trong sơn động, ngay sau đó chung quanh cấm chế khôi phục như lúc ban đầu.

Diệp Phi đi theo sau lưng Hoàng Cốc Chủ, tiến vào một cái thạch lang quanh co, trải qua mấy lần quẹo, cuối cùng, hai người xuất hiện ở bên trong một

gian thạch thất bình thường.

Nhìn diện tích thạch thất, cùng với thân hình Hoàng Cốc Chủ đứng lại, Diệp Phi không khỏi hơi sửng sốt, diện tích nhỏ như thế, chớ nói hai người, coi như một người, chỉ sợ cũng là có chút không tiện.

Mà đang ở thời điểm Diệp Phi nghỉ ngơi, chỉ thấy Hoàng Cốc Chủ lấy ra một quả ngọc phù màu xanh da trời, một đạo pháp quyết đánh ra, ngọc phù trong tay toát ra một mảnh quang hà màu xanh da trời.

Cánh tay thoảng một cái, quang hà màu xanh da trời chiếu vào một mặt trên vách đá, một màn quý dị xuất hiện, vách đá nhìn như cứng rắn vô cùng, lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến mất, cuối cùng tạo thành một đạo môn.

“Đi thôi, Diệp đạo hữu.” vừa nói chuyện, Hoàng Cốc Chủ đợi Diệp Phi, rồi đi chỗ thạch thất này, chỉ chốc lát công phu, đạo môn kia biến mất, lần nữa khôi phục thành một mặt vách đá.

Mới vừa vừa rời đi thạch thất, Diệp Phi chính là có chút kinh ngạc, nơi đây cùng những địa phương khác của Dược Thần Cốc so sánh, đơn giản chính là khác một phen cảnh tượng thế ngoại đào nguyên.

Diệp Phi chỉ thấy trước mắt núi xanh xanh, chim muông thành đoàn, cách đó không xa có một mảnh hồ yên lặng, từng cổ mùi hương nhàn nhạt đập vào mặt, nơi đây linh khí nồng nặc dị thường, mang lại một loại cảm giác cực kỳ an dật.

“Hắc hắc, Diệp đạo hữu yên tâm, nơi này, chỉ có lịch đại Cốc Chủ mới có thể đi vào, cho dù là Minh Hiên, ban đầu cũng không biết đến Linh Phủ này đấy, hẳn cũng là chỉ biết là động phủ phía sau mà thôi.” Hoàng Cốc Chủ thấy Diệp Phi dáng vẻ kinh ngạc, khẽ mỉm cười nói.

“Không nghĩ tới Dược Thần Cốc còn có địa phương bậc này, tại hạ may mắn đi tới Linh Phủ, còn phải đa tạ Hoàng Cốc Chủ đấy.” Diệp Phi mỉm cười nói, nơi này tuyệt đối là một địa phương bề quan tốt.

“Hắc hắc, ta hai người cũng không cần khách khí, đi thôi, chúng ta mỗi người chọn lựa một chỗ ngồi, chuẩn bị bế quan là tốt rồi, nếu như người nào xuất quan trước, ở nơi này chờ đối phương.”

Nơi đây cũng không bắt kỳ cấm chế gì, Diệp đạo hữu có thể tùy ý, cuối cùng, hy vọng Diệp đạo hữu thuận lợi tấn cấp Ngưng Đan cao cấp, hắc hắc!” Hoàng Cốc Chủ như thế nói một câu, mỉm cười hướng về phía Diệp Phi gật đầu một cái.

“Hoàng Cốc Chủ khách khí, giống nhau chúc Hoàng Cốc Chủ thuận lợi tấn cấp, tốt lắm, cũng không trì hoãn thời gian, ta liền lựa chọn cái hướng kia đi.” Diệp Phi nói xong, giơ tay lên chỉ chỉ phương hướng hồ.

Thấy vậy, Hoàng Cốc Chủ khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “Kia Hoàng mỗ trước hết đi một bước.” nói xong, Hoàng Cốc Chủ thân hình vừa động, hướng hướng ngược lại đi tới.

Không nghĩ tới Hoàng Cốc Chủ tín nhiệm mình như vậy, địa phương bậc này chỉ có Cốc Chủ có thể biết, lại cũng có thể mang mình đi vào, nhưng phòng người lòng không thể không, Diệp Phi tới đến mặt khác của cái hồ, trước tìm một vị trí thích hợp, ngay sau đó đem tiểu Thanh thả đi ra, lại bố trí mấy tòa trận pháp cấm chế, lúc này mới an hạ tâm tới, nếu như có phát sinh cái gì ngoài ý muốn, mình cũng kịp phản ứng.

Nhìn hào quang cấm chế xung quanh, Diệp Phi khẽ mỉm cười, đặt ở mặt đất một khối bồ đoàn, ngay sau đó khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép hờ, từ từ đem một thân hơi thở điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Uy hiếp

Thiên Nhai tông chủ điện, bên trong đại sảnh!

Sứ Giả đại nhân cùng Thiên Kiếm Tông chủ, hai người tựa hồ đang nói chuyện gì đó, chẳng qua là nhìn Thiên Kiếm Tông chủ sắc mặt của cũng không tốt lắm.

“Thiên Kiếm Tông chủ, năng lực Thiên Nhai tông các người sẽ không yếu kém như vậy đi? Tìm một người lại mất như vậy lâu cũng không tìm được? Hừ, đừng trách ta không cho người cơ hội, ba tháng thời gian, tìm thêm không tới ma đầu Diệp Tuyên, giữa mấy tông môn các người động loạn, bản Sứ Giả tất nhiên sẽ không nhúng tay chút nào.” Sứ Giả đại nhân ngữ khí nói ra khỏi có chút uy hiếp.

Nghe vậy, Thiên Kiếm Tông chủ hơi biến sắc mặt, trở lại thời gian lâu như vậy, tuy nói thương thế khôi phục một ít, nhưng cũng là không có khôi hẳn, nếu là Vạn Kiếm Các Lôi Húc lão quý đến tìm phiền toái, xác thực là khó có thể đối phó.

Nghĩ tới đây, Thiên Kiếm Tông chủ sắc mặt trầm xuống, gật đầu nói: “Sứ Giả đại nhân yên tâm, lần này lão phu nhất định tăng thêm nhân thủ, toàn lực sưu tầm, định sẽ để cho Sứ Giả đại nhân hài lòng.”

“Hắc hắc, cái này còn kém không nhiều lắm, vậy ta sẽ chờ tin tức tốt của Thiên Kiếm Tông chủ.” Sứ Giả khẽ mỉm cười nói.

“Tốt, chỉ cần vừa có tin tức, lập tức thông báo Sứ Giả đại nhân, không biết đại nhân có hay không ở Thiên Nhai tông ta chờ?” Thiên Kiếm Tông chủ hỏi một câu.

“Không cần, ta còn có một số việc, đi trước Vạn Kiếm Các một chuyến, người mạnh khỏe tự làm tốt đi a.” nói xong, Sứ Giả đứng lên hình, độn quang cùng nhau, về một tiếng rồi đi Thiên Nhai tông.

Mới vừa ra khỏi dãy Vân Vụ Sơn, Sứ Giả chợt độn quang dừng lại, nhướng mày dưới, một tay lộn một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một quả ngọc phù màu xanh lá cây, quang hà chợt lóe, xuất hiện rậm rạp chằng chịt chữ nhỏ, chỉ chớp lát công phu, chính là biến mất không thấy.

“Nguy rồi, tông môn thúc giục ta trở về, không được, nói gì cũng muốn kéo thượng ba tháng.” nói xong, kỳ thần thức vừa động, ngón tay liên đập mấy cái, ngọc phù lần nữa nổi lên một hàng đứng hàng chữ nhỏ, xem bộ dáng là ở cho tông môn truyền về liễu tin tức gì.

“Hắc hắc, như thế, cũng có cái cơ ở lại chỗ này. hừ!” Sứ Giả cười lạnh nói. Truyền về tông môn đích tin tức rất đơn giản.

Nói là U Châu xuất hiện một tên Bạch Phát Ma Đầu, một người một mạng, Thiên Nhai tông nhân sĩ, tàn sát đồng môn, không chuyện ác nào không làm, người bình thường không phải là kỳ đối thủ, cô này lưu lại một đoạn thời gian, trợ giúp U Châu diệt trừ cái mầm họa.

Hơi suy nghĩ một hồi, khoe miệng giương lên, ngay sau đó độn quang chợt lóe. Hóa thành một đạo kinh hồng phá không đi, nhìn kỳ phương hướng. Chính là Vạn Kiếm Các.

Cùng lúc đó, Thiên Kiếm Tông chủ sắc mặt ngưng trọng, Không Minh trường lão chẳng biết lúc nào đích xuất hiện ở phía đối diện.

“Hạ lệnh, toàn lực tập nã Diệp Tuyên, như có tư ý, hoặc là không tận lực tìm kiếm, theo môn quy xử trí.” Thiên Kiếm Tông chủ lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Không Minh trường lão xuất kỳ không có phản bác. Chẳng qua là trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, xoay người rồi đi nơi này.

Hồi lâu, Thiên Kiếm Tông chủ bất đắc dĩ thở dài, nhưng trong hai mắt, cũng là chớp động một tia hàn mang kinh người, để cho người ta nhìn qua có chút không rét mà run.

.....

Dược Thần Cốc, bên trong Linh Phủ!

Ở phụ cận một mảnh hồ trong suốt, giữa không trung, có một đạo thiên địa nguyên khí xoáy nước, giống như một cái phễu cũng treo ở giữa không trung. Chạm rãi quán chú vào trong cơ thể một đạo thân ảnh màu trắng ở bên dưới.

Mà đạo này thân ảnh màu trắng, chính là đang đánh vào Ngưng Đan cảnh, Diệp Phi!

Giờ phút này Diệp Phi hai mắt nhắm nghiền, chân mày thỉnh thoảng nhú lại, một bộ ngưng trọng, mới vừa phục dụng Hóa Nguyên Đan, bên trong đan điền mệnh môn nguyên lực cấp tốc hội tụ, tạo thành một xoáy nước xoay tròn tốc độ cao.

Giữa không trung nguyên lực chạm rãi rót vào, mà bên trong đan điền xoay nước phảng phất như động không đáy, tham lam cắn nuốt nguyên khí quán chú mà đến, đạo xoáy nước kia cũng là càng ngày càng thực chất.

Cũng không biết qua bao lâu, bên trong đan điền nguyên lực nước xoáy không ngừng không có tăng trưởng, ngược lại càng ngày càng nhỏ, chuyển động càng lúc càng nhanh, tốc độ cắn nuốt nguyên lực cũng kinh khủng hơn trước, giữa không trung nguyên khí, giống như thác nước đổ ào ào về trên thân thể Diệp Phi.

‘Ngưng’ đang lúc này, Diệp Phi một tay bóp một đạo pháp quyết, trong miệng một tiếng quát khê.

Bên trong đan điền nguyên lực xoáy nước chợt cấp tốc thu hẹp lại, hướng cùng nhau ngưng tụ đi, chạm rãi tạo thành một viên cầu không quá quy chỉnh.

Nhưng theo viên cầu đích xoay tròn, cùng với nguyên lực cuộn cuộn không ngừng hỗ trợ, viên cầu này càng ngày càng nhỏ, nhìn qua cũng là càng ngày càng bóng loáng, cuối cùng đạt tới dạng lớn nhỏ như viên đan dược, tựa hồ là muốn ngưng tụ thành cố thể.

Đây chính là kim đan trong cơ thể Ngưng Đan kỳ tu sĩ, đem nguyên lực hoàn toàn hóa thành cố thể tồn tại, kim đan cũng có thể tế xuất đối địch, diệu dụng vô cùng, uy lực cực lớn, trong cơ thể pháp lực tinh thuần cũng sẽ được thăng hoa, không biết so Trúc Cơ Kỳ muốn hùng hậu gấp bao nhiêu lần.

Dĩ nhiên, Diệp Phi giờ phút này cũng không hoàn toàn thành công, vừa tới cuối cùng Ngưng Đan bước cuối cùng này, chỉ cần đem nguyên lực hoàn toàn cố hóa ngưng kết thành kim đan, đó chính là chân chân chính chính Ngưng Đan cao cấp rồi.

Giờ phút này Diệp Phi sắc mặt có chút tái nhợt, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu từng cái trên trán lăn xuống dưới, cắn chặt hàm răng, phảng phất có chút cố hết sức.

Bên trong đan điền nguyên khí xoay nước đã sớm biến mất không thấy, thay vào đó là, một viên đang chậm rãi động lại hình dáng kim đan, Diệp Phi còn lại là mặt ngưng trọng không chế nguyên lực rót vào, để cho kim đan càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng ngưng thật.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chỉ nghe oanh nhất thanh muộn hưởng, kim đan kia đã có chút nửa động lại, chợt nổ tung mà khai, lần nữa biến thành nguyên lực có chút vàng nhạt, hướng kinh mạch bên ngoài đan điền du tẩu đi.

“Hừ” một tiếng kêu đau, Diệp Phi sắc mặt trắng nhợt, phốc địa một cái, há mồm phun ra một đoàn máu đỏ tươi, một bộ bị thương không nhẹ.

Trên mặt đầu tiên là sừng sốt, ngay sau đó có chút vẻ khổ sở, tay quyết qua khoe miệng vết máu sau, hai mắt một nhắm địch thờ dài một tiếng.

Không nghĩ tới ở nơi này tấn cấp tới hậu quan đầu, vẫn bị thất bại, tuy nói Diệp Phi có chuẩn bị tâm tư, nhưng nhất thời cũng là có điểm không tiếp thụ nổi, trong lòng có chút buồn bực.

“Xem ra, ở Hóa Nguyên Đan còn là dược lực không đủ, chỉ có thể là sau này lấy được Kim Nguyên Đan ở nếm thử một phen, ai, cũng không biết Hoàng Cốc Chủ có thành công hay không.” Diệp Phi lắc đầu thờ dài nói.

Nếu tấn cấp thất bại, Diệp Phi tuy nói có chút buồn bực, nhưng không đến nỗi quá mức như đưa đám, cứ như vậy, điều tức hơn ba tháng lâu, mới đưa một thân thương thể khôi phục như lúc ban đầu.

Hôm nay tuy nói còn dừng lại ở Trúc Cơ Đại Viên Mãn, nhưng Diệp Phi cảm thấy, một thân pháp lực so với trước lại ngưng thật hùng hậu một ít, cũng không phải là không có chỗ tốt.

Hơi suy nghĩ một hồi, Diệp Phi sửa sang lại một phen tâm tư, rút lui đi bốn phía cấm chế, đem tiểu Thanh thu vào tay áo bào, chính là đứng lên hình, rồi đi nơi đây.

Mà chờ Diệp Phi tới đến Linh Phủ nhập khẩu lúc, chờ đợi nửa tháng lâu, cũng không thấy thân ảnh của Hoàng Cốc Chủ, định dưới, Diệp Phi chính là khoanh chân bắt đầu tĩnh tọa, dù sao người ta có thể đang khẩn yếu quan đầu, mình vạn vạn không thể quấy nhiễu đấy.

Nhưng ba ngày sau, để cho Diệp Phi sừng sốt chuyện của tình xảy ra.

Thân hình Hoàng Cốc Chủ, hẳn là đi vào từ cửa Linh Phủ, nhìn dáng đáp trước đã rồi đi Linh Phủ hồi lâu, nhưng một thân tu vi, cùng mình một dạng, vẫn dừng lại ở Trúc Cơ Cảnh giới Đại Viên Mãn.

Còn không đợi Diệp Phi mở miệng hỏi thăm cái gì, Hoàng Cốc Chủ sắc mặt mang theo nghi hoặc nhìn Diệp Phi, hỏi: “Diệp đạo hữu, lão phu tin tưởng ngươi làm người, nhưng lời đồn đãi Bạch Phát Ma Đầu, tàn sát đồng môn, không biết là như thế nào?”

“Cái gì?” Diệp Phi hơi sững sờ.

“Trước có người, đến Dược Thần Cốc ta truy xét một chuyện Bạch Phát Ma Đầu, hơn nữa còn là Sứ Giả đại nhân ra lệnh, Hoàng mỗ bắt đắc dĩ, Dược Thần Cốc cũng bị bọn họ lục soát một lần.

Thật may là ban đầu ngươi ở trong Linh Phủ bế quan, nếu không, chỉ sợ cũng muốn nguy hiểm, lão phu đem bọn họ đuổi đi sau, vội vàng đến tìm ngươi.” Hoàng Cốc Chủ như vậy nói.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, nghiêm sắc mặt nói: “Vô luận như thế nào, lần này đa tạ Hoàng Cốc Chủ tin tưởng tại hạ, không có nói cho những người đó chỗ ở của Diệp mỗ, về phần tàn sát đồng môn một chuyện, là như vậy……”

Cứ như vậy, Diệp Phi đem sự tình đại khái giảng thuật một lần, mà Hoàng Cốc Chủ còn lại là hai mắt chăm chú nhìn Diệp Phi, cuối cùng, chậm rãi gật đầu một cái.

“Thì ra là như vậy, ta liền nói Diệp đạo hữu sẽ không vô cớ làm ra chuyện như thế, người ngươi định nhờ cho ta cứu trị, chính là cô gái kia đi?” Hoàng Cốc Chủ đổi giọng hỏi.

“Không sai, Hoàng Cốc Chủ, tại hạ cái này rồi đi Dược Thần Cốc, để tránh cho các ngươi mang đến phiền toái.” Trên mặt Diệp Phi lộ ra một tia lo âu, cảm giác chuyện giống như trở nên có chút nghiêm trọng.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ khoát tay áo một cái, lắc đầu nói: “Diệp đạo hữu khách khí, Hoàng mỗ không phải là người vong ân phụ nghĩa, huống chi, ngươi bây giờ rồi đi còn rất nguy hiểm.

Ngươi trước tiên ở ta chỗ này tránh né một thời gian, nơi này trước mắt coi như an toàn, chờ bọn hắn đem phụ cận cũng tìm tòi đi qua, nên rồi đi khu vực này, khi đó ngươi lại đi cũng sẽ an toàn một ít.”

“Cái này, cũng tốt, vậy thì đa tạ Hoàng Cốc Chủ, đúng rồi, Hoàng Cốc Chủ, ta muốn thừa dịp lúc này ky, luyện chế một ít đan dược, hy vọng Hoàng Cốc Chủ giúp một tay lấy chút tài liệu.” Diệp Phi nghiêm sắc mặt nói.

Chương 120: Thanh Thạch trấn chiến đấu

Thanh Thạch trấn, bên trong một tửu quán!

Hai tên thanh niên thường thức linh tửu, tâm tâm vui vẻ nói nói cái gì.

“Uy, cái này Bạch Phát Ma Đầu thật là mặt mũi lớn, bây giờ tựa hồ chỉ có Huyền Ảo Tông không có tham dự, còn lại tam đại thế lực, cũng tham gia ‘Bất Ma’ hành động.” một tên thanh niên vóc người khô gầy hóp một ngụm rượu nói.

“Đó là, nghe nói ma đầu kia thích giết chóc thành tánh, giết hại đồng môn, chẳng những tam đại thế lực tham dự, ngay cả chúng ta những tán tu này, chỉ cần có thể phát hiện chỗ hấn ẩn thân, hoặc là có một ít đầu mối ma đầu kia, chỉ cần chúng ta tố cáo cho một ít thế lực, cũng sẽ lấy được một ít tương thưởng đấy.” mặt dài thanh niên gât đầu nói.

“Ai, nếu là chúng ta biết ma đầu kia ở nơi nào là tốt, tin tức này, nhất định có thể đổi mấy món pháp khí tốt một chút cùng một số lớn linh thạch đi.” thanh niên gầy ốm thờ dài nói.

Nghe vậy, mặt dài thanh niên chăm chọc nói: “Người cứ mơ đi, không muốn sống nữa? Gặp ma đầu kia, người ta còn có thể bỏ qua cho người? Còn là cầu cơ duyên không tới đi.”

“Hắc hắc, vậy cũng được, ta cũng không muốn gặp ma đầu kia đấy.” thanh niên gầy ốm cười khan nói.

Mà đang ở thời điểm hai người trò chuyện phải tâm tâm có vị, cách đó không xa một cái bàn gỗ, ngồi một tên trên người khoác áo trùm đầu của, đem hai người nói chuyện thu hết vào trong tai.

Người này chỉ lộ ra gương mặt, nhìn qua bình thường hết sức, da hơi hắc, ánh mắt có chút đàn động, đang khẽ nhíu mày đang suy nghĩ cái gì.

Đạo thân ảnh này không phải là người nào khác, chính là Diệp Phi!

Ngay từ lúc ba tháng trước rời đi Dược Thần Cốc, trong lúc luyện chế một ít đan dược dùng bảo vệ tánh mạng, sau đó đi ra chuẩn bị dò xét một cái tin tức, bất quá nhìn đáng đáp, tình huống tựa hồ không ổn.

“Tôi một bầu linh tửu khá hơn chút!” đang lúc này, hai đạo thân ảnh chợt đi vào, tùy tiện tìm một cái bàn ngồi xuống, một người là một lão giả áo đen, tên còn lại là một gã trung niên nam tử.

“Vưu đạo hữu, người nói ma đầu kia, có thể trốn địa phương nào? chẳng lẽ là rời đi U Châu? cái này U Châu cơ hồ cũng lật một lần, cũng là không có một chút tin tức của hắn.” trung niên nam tử có chút buồn bực nói.

“A A, nếu như ai cũng có thể dễ dàng phát hiện, cũng sẽ không có treo thưởng cao như vậy. Có thể hay không gặp phải này ma đầu. Còn phải dựa vào vận khí của chúng ta đi, dù sao chúng ta tán tu không có loại đội ngũ như tông môn bọn họ.” lão giả áo đen khẽ mỉm cười nói.

Hai người này, lão giả chính là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, trung niên nam tử cũng là có Trúc Cơ Trung kỳ đỉnh phong.

“Đi, Vưu đạo hữu, người xem?” trung niên nam tử thả tay xuống chén rượu, ánh mắt nghi hoặc nhìn Diệp Phi.

Mà lão giả áo đen kia, còn lại là quay đầu nhìn về phương hướng chỗ Diệp Phi, hơi suy nghĩ một hồi, ở tay áo bào bên trong lấy ra một quyển họa trục. Mở ra sau, trên đó có vẽ một người. Hắn là cùng Diệp Phi giống nhau như đúc.

“Ha Ha, thật sự là hắn, nhờ có lão phu muốn một quyển bức họa, còn đem tóc trắng che giấu lại, huynh đệ ta hai thật là có vận khí, lại thật dễ cho chúng ta gặp.” lão giả áo đen thu hồi bức họa, trong mắt mang theo vẻ hưng phấn nói.

Nghe vậy, Diệp Phi thần sắc vừa động, ánh mắt híp lại nhìn hai người, nhẹ giọng nói: “Nhìn ý tứ hai vị, là tính toán động thủ?”

“Hừ, người, ma đầu kia, người người phải mà giết chỉ, huynh đệ chúng ta cũng coi là thay trời hành đạo.” trung niên nam tử nói một câu.

“Ta xem các người là chạy theo giải thưởng đi? Người cho là, hai người các người có thể đem ta lưu lại?” Diệp Phi cũng không có phủ nhận thân phận

của mình, như thế hỏi đáp.

“Hắc Hắc. Tiểu tử, tuy nói ngươi tu vi cao, nhưng chúng ta dù sao cũng là hai người, huống chi nói, một khi động khởi tay tới, cái này Thanh Thạch trần không biết có bao nhiêu người sẽ đến vây công ngươi, lão phu cũng không tin, ngươi còn có khả năng trốn chạy.” lão giả áo đen âm hiểm nói một câu.

“Nếu các ngươi có lòng tin như vậy, cũng tốt, vậy chúng ta đi ra ngoài trước đi, dù sao ở nơi này tửu quán cũng không thuận tiện lắm.” vừa nói chuyện, Diệp Phi chính là hướng ngoài cửa đi tới.

Thấy vậy, hai người thân sắc một ngưng, chắc hẳn rộn đi theo, cũng không có nóng lòng ở tửu quán động thủ.

Mới vừa vừa đi ra khỏi tửu quán, Diệp Phi dưới chân bạch mang chợt lóe, vội vàng hướng nơi xa vội vã đi, thấy vậy, lão giả áo đen hai người khòe miệng giương lên, hóa thành hai đạo tàn ảnh đích truy kích đi.

Mới vừa chạy đến Thanh Thạch trần lần ranh, trung niên nam tử thân hình chợt biến thành một đạo khói xanh, một chớp động đích xuất hiện ở Diệp Phi trước người, ngăn cản đường đi.

“Muốn chạy sao tiểu tử?” trung niên nam tử cười lạnh nói.

“Động thủ!” lão giả áo đen lo lắng có biến, vội vàng kêu một tiếng, ngay sau đó, kỳ một tay vỗ một cái bên hông, vèo một tiếng, một đạo lưu quang bắn nhanh ra, một quanh quần đi qua, bỗng nhiên biến thành một thanh Tam Xoa Kích màu đen, mơ hồ một cái hướng Diệp Phi đỉnh đầu đâm tới.

Thấy vậy, Diệp Phi một tay đặt tại túi trữ vật, bá một cái, một đạo ngân mang bắn nhanh ra, hẳn là một thanh trường kiếm màu bạc, hướng màu đen Tam Xoa Kích đánh đi.

Ngay sau đó, tay áo bào vung, một đạo thanh mang chợt lóe ra, đón gió tăng vọt dưới, biến thành một mảng xà màu xanh dài chừng một trượng, miệng không lồ khả một cái, chính là hướng trung niên nam tử một phách đi.

“Cái gì? Tụ Hạch kỳ cao cấp yêu thú?” trung niên nam tử mặt liền biến sắc, nhưng trong tay động tác không chậm trễ chút nào, thả ra một món bảo vật, hướng tiểu Thanh ngăn cản đi.

Vèo một cái, thân hình Diệp Phi hóa thành một chuỗi tàn ảnh, hai quả đấm nắm chặt, hướng lão giả áo đen đánh tới.

Thấy vậy, lão giả ngược lại cũng không hãi sợ, trong tay cũng nắm thành quyền, cùng quyền đầu của Diệp Phi cứng đối cứng.

‘Bành’ địa một tiếng.

Thân ảnh của lão giả, như bao cát một loại bị oanh kích mà bay, trong miệng truyền ra một tiếng kêu đau, cuối cùng, nặng nề té xuống đất, khòe miệng cũng là trào ra một vết máu.

Đứng lên thân hình, lão giả áo đen sắc mặt tái nhợt, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ nồng nặc, vụn vụn không nghĩ tới, Diệp Phi thân thể lại mạnh mẽ như thế, nếu không vô luận như thế nào cũng sẽ không dễ đối phụng áp sát đây.

Đang lúc này, Diệp Phi hóa thành một đạo tiêu phong, lần nữa hướng lão giả phóng tới.

Thấy vậy, lão giả còn không đợi tránh né, chợt nghe một tiếng hét thảm, trung niên nam tử kia, nhưng là bị Thanh Nguyên Mãng một đuôi đánh bay, cũng là bị một ít thương thế.

“Vưu đạo hữu chạy mau, chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn.” trung niên nam tử nói xong, thu hồi bảo vật chính là hướng trong trần chạy thực mạng, mà lão giả áo đen nghe vậy, cũng là không chút do dự hướng chạy thực mạng theo sau.

Thấy vậy, Diệp Phi cũng không truy kích, đem bảo vật thu hồi, chính là mang theo tiểu Thanh hướng nơi xa đi tới.

“Ma đầu đừng mơ tưởng chạy trốn!” đang lúc này, một tiếng hét phản nộ truyền tới, ngay sau đó, vèo một cái, một thân ảnh màu trắng chân đạp phi kiếm, chợt hướng Diệp Phi bay tới.

Nghe vậy, Diệp Phi khòe miệng giương lên, tựa hồ đã sớm cảm thấy người này, chậm rãi quay người lại, hai tay khoanh một cái, nghiêng đầu nhìn người mới tới.

Người tới chính là một trung niên, nhìn kỳ phục sức hẳn là người của Vạn Kiếm Các, còn không đợi hai người ta nói chuyện, từ trong trần lại lục tục xuất hiện ba đạo thân ảnh, trong đó bao gồm hai người chạy trốn lúc trước.

“Trúc Cơ Đại Viên Mãn, lại mang theo một con yêu thú Tụ Hạch cao cấp, không trách người bình thường bắt không được ngươi, bắt quá ngươi gặp Lục mỗ, chỉ trách là ngươi bất hạnh.” bạch y trung niên rơi trên mặt đất, hướng về phía Diệp Phi khẽ mỉm cười nói.

“Nga, nếu có lòng tin như vậy, vậy chúng ta lúc trước động thủ qua, không biết các hạ vì sao còn phải ẩn núp lâu như vậy mới hiện thân? xem ra, ngươi cũng là đang đợi cứu binh phía sau đi?” Diệp Phi như thế nói một câu.

“Hắc hắc, quả nhiên là đã sớm phát hiện ta, không tệ, ta ngươi đều là Trúc Cơ Đại Viên Mãn, đơn độc đối chiến ngươi, Lục mỗ cũng không sợ ngươi,

chẳng qua là lo lắng con kia nghiệt súc cản trở.

Bây giờ ba vị đạo hữu tề tụ, chơi với con yêu thú kia, ngươi cho là, có nắm chắc ở trong tay Lục mỗ chạy trốn sao?” bạch y trung niên tự tin nói một câu như vậy.

Mà Diệp Phi còn lại là cười cười, cũng không thấy nói tiếp cái gì, trực tiếp thả ra trường kiếm màu bạc, hẳn là đáng về tính toán động thủ, mà tiểu Thanh còn lại là âm lãnh nhìn ba tên kia.

“Ha ha, thật can đảm, Liệt Hỏa lão quỷ đối với ngươi hận thấu xương, đem ngươi bắt được, còn có thể cùng hắn đổi chỗ tốt hơn, ngươi cũng không tính toán chạy trốn, vậy thì chuẩn bị ở lại đây đi.” vừa nói chuyện, bạch y trung niên tế xuất một thanh loan đao kim xán xán.

Giờ tay lên một chút, trên loan đao bộc phát ra một đạo kim mang chói mắt, một mớ hồ dưới, chính là hướng Diệp Phi bắn nhanh đi.

Cùng lúc đó, ba người khác mỗi người thả ra bảo vật, cùng Thanh Nguyên Mãng chiến cùng nhau, mà tiểu Thanh tuy nói roi chút hạ phong, nhưng nhìn đáng đáp trước mắt cũng không có gì nguy hiểm.

Bá một cái, trường kiếm màu bạc giữa không trung hơi chấn động một cái, hướng loan đao màu vàng một chém đi, ngay sau đó, dưới chân Diệp Phi bạch mang chọt lóe, thân hình nổ bắn ra ra.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Rút lui

Hắn nhanh chóng đến gần bạch y trung niên, nhưng sau khi thấy thân thể mạnh mẽ của Diệp Phi, cũng không có tính toán tránh né ý tứ, chẳng qua là một tay nắm quyền, tự thân hóa thành một đạo tàn ảnh hướng Diệp Phi phóng tới, nhìn tốc độ kia, hẳn là cũng không so bay Lãng Bộ Quyết chậm hơn chút nào..

‘ bành ’ một tiếng.

Hai quả đấm chạm vào nhau, Diệp Phi cảm giác hai vai rung lên, quay ngược lại một bước nhỏ, mà kia bạch y trung niên, còn lại là quay ngược lại hai ba bước nhiều.

“ đi? ” hai đạo kinh dị tiếng, cùng nhau truyền miệng ra.

Phải biết, Diệp Phi sau khi luyện Thánh Cốt Thối Thể, lực lượng thân thể cực kì mạnh mẽ, cho tới bây giờ không có gặp qua đối thủ, mới vừa rồi tuy nói cũng không có vận dụng toàn lực, nhưng cũng tuyệt đối không phải là người bình thường có thể dễ dàng ngăn cản.

Giống như kia áo đen lão giả trước, chính là bị một quyền đánh bay, mà trước mắt bạch y trung niên, chẳng qua là quay ngược lại hai ba bước mà thôi, điều này không thể không để cho hắn kinh ngạc.

Mà bạch y trung niên càng là khiếp sợ, tuy nói nhìn ra Diệp Phi thân thể cường hãn, nhưng không nghĩ tới như vậy mạnh mẽ, tự hỏi toàn bộ U Châu, Ngưng Đan dưới có thể cùng mình so đấu thân thể, cũng tuyệt đối không vượt qua ba người.

Bạch y trung niên đối với mình thân thể lực rất có lòng tin, vốn cho là có thể để cho Diệp Phi ăn một chút thua thiệt, không nghĩ mình lại rơi vào hạ phong, không khỏi có chút về kinh ngạc.

“Không trách dám cùng ta so đấu thân thể lực, quả nhiên là có chút bản lĩnh, hắc hắc, đã như vậy, vậy cũng chỉ có thể xem một chút thần thông của ngươi như thế nào.” Vừa nói chuyện, bạch y trung niên thân hình cấp tốc lui về phía sau, tay bóp một đạo pháp quyết.

Cuối cùng, bàn tay hắn chọt biến thành vàng kim vẻ, hướng Diệp Phi vỗ một cái.

Ông một tiếng, giữa không trung ba động cùng nhau, đột nhiên xuất hiện một đạo to lớn nước xoáy, trong khoảnh khắc, một bàn tay rất lớn màu vàng thoáng hiện ra.

Một trận kim mang chói mắt, bàn tay cực lớn hơi chấn động một cái, tán mát ra kinh người uy áp, hướng Diệp Phi đỉnh đầu vỗ một cái đi, nhìn qua kinh khủng vô cùng.

Thấy vậy, Diệp Phi thân sắc vừa động, vội vàng bấm ra một đạo pháp quyết, ngay sau đó ngón tay duỗi một cái, quang mang chọt lóe, hướng tới bàn tay

không lồ kia.

Ông một tiếng, một đạo cột sáng màu trắng bắn nhanh ra, mơ hồ chính là hướng màu vàng cự chưởng đánh đi, hẳn là thi triển Tụ Linh Chi.

‘ ùng ùng ’ một tiếng vang thật lớn.

Giữa không trung lúc này bộc phát ra một đoàn hoa mỹ quang mang, kinh khủng sóng trùng kích hướng bốn phía khuếch tán, nhìn qua uy năng cực lớn.

Nhưng sau một khắc, cột sáng màu trắng bạo liệt, màu vàng cự chưởng chẳng qua là quang mang tối sầm lại, rút nhỏ một vòng sau, chính là lần nữa hướng Diệp Phi vỗ tới.

Thấy vậy, hẳn không dám chần chờ, giờ tay lên, lại là một đạo cột sáng màu trắng bắn nhanh ra, cuối cùng đánh ở màu vàng cự chưởng trên.

Bịch một tiếng bạo vang, một đoàn chói mắt bạo liệt, hai loại thần thông đụng sau, ầm ầm một tiếng biến thành từng đạo một màu trắng tiêu tán.

Bạch y trung niên thần sắc vừa động, không nghĩ tới Diệp Phi vô luận là thân thể lực, cùng với thần thông, đều là không kém gì mình cái gì, không khỏi hai mắt hí một cái.

Mà đang ở giờ phút này, Diệp Phi chợt nhướng mày, nhìn một chút Thanh Thạch trấn phương hướng, chợt thu hồi giữa không trung màu bạc phi kiếm, kêu một tiếng, Tiểu Thanh bên ngoài thân quang mang chợt lóe, vèo một tiếng, biến thành ba thước tối nhỏ, chui vào tay áo bảo bên trong.

thấy vậy, bạch y trung niên đầu tiên là sùng sốt, mình bốn người này, trong thời gian ngắn là không cách nào bắt được Diệp Phi, thậm chí không cách nào phân ra thắng thua cũng không nhất định, nhưng không biết hẳn như thế nào chợt thu tay lại, nhìn dạng không tính toán đầu nữa ý tứ.

Bá một cái, dưới chân bạch quang chợt lóe, thân hình bắn nhanh ra, hướng Thanh Thạch ngoài trấn bắn nhanh đi.

“ Muốn chạy? Hừ! Nằm mơ ” Lúc trước đã biết Lăng Bộ Quyết tốc độ, bạch y trung niên không khỏi một tiếng cười lạnh, nhưng không biết người này như thế nào như vậy dễ dàng dừng tay, mình cơ hồ không có gì nắm chặt lưu lại cái này một người một mạng.

Nhưng nếu nói so đầu tốc độ, bạch y trung niên có tuyệt đối nắm chắc, sẽ không so Lăng Bộ Quyết chậm hơn chút nào.

Nghĩ tới đây, hẳn một tay nắm quyết, bảo vật vừa thu lại sau, thân hình hóa thành một chuỗi tàn ảnh, hẳn là tốc độ còn nhanh hơn mấy phần, mắt thấy sẽ phải đuổi theo dạng.

Phía sau ba người thấy vậy, rồi rít thu hồi bảo vật, mỗi người thi triển pháp thuật, hướng hai người truy kích đi.

Mà đang lúc bạch y trung niên sắp đuổi theo, muốn thi triển nào đó pháp thuật tiến hành công kích thời điểm, mặt đất dưới chân Diệp Phi chợt một trận vận vẹo, như nước ba động không dứt, ngay sau đó, thân hình hẳn vèo một tiếng, chui vào mặt đất bên trong.

“ Cái gì? Thuật độn thổ nhanh như vậy? ” Bạch y trung niên cảm giác được Diệp Phi mới vừa chui xuống đất, tốc độ lần nữa tăng nhanh rất nhiều, mình căn bản không cách nào đuổi theo.

Khoảng cách càng ngày càng xa, cuối cùng, thân ảnh của hắn dừng lại, cắn răng thở dài, trên mặt có chút không cam lòng dạng.

Chỉ chốc lát công phu, ba người lúc trước đối phó Thanh Nguyên Mãng là đuổi theo, nhưng từng cái một sắc mặt cũng không quá quan tâm đẹp mắt.

Bạch y trung niên vừa muốn mở miệng nói chuyện, chỉ nghe mấy đạo tiếng xé gió, Thanh Thạch trấn phương hướng, bay đến chân đạp phi kiếm thân ảnh bắn nhanh ra, cuối cùng rơi vào bốn người phụ cận.

“ Lục sư huynh, lúc trước các ngươi đối chiến, chính là Bạch Phát Ma Đầu? ” Ba người dừng lại thân hình, tên lão giả hỏi một câu.

“ Đúng vậy, nhưng người này quá mức cẩn thận giao hoạt, mắt thấy bị thua, liền chạy mất, nếu không, ta đã sớm đem hắn bắt được. ” Bạch y trung niên hừ lạnh một tiếng, nói một câu.

“ Hắc hắc, Lục sư huynh thực lực, chúng ta đương nhiên hiểu, lần này xem ra phải là người nào đó lợi hại độn thuật, nếu đã chạy mất, chúng ta hẳn trở về bẩm báo một tiếng. ” lão giả nói một câu.

Nghe vậy, bạch y trung niên gật đầu một cái, mang người, hướng Thanh Thạch trấn phương hướng phi hành đi.

.....

Bên trong một phiến rừng rậm, mặt đất một trận vận vẹo, một tên mặc bạch y thân ảnh, đột nhiên hiện thân ra, chính là mới vừa trốn ra được Diệp Phi.

Hắn thần sắc ngưng trọng quay đầu lại liếc mắt nhìn, mở miệng đến: “ May mà thần thức lực so với bọn hắn mạnh hơn một ít, nếu không, đoán chừng lần này sớm bị bọn họ bao vây. ”

Không nghĩ tới, cái này Thanh Thạch trấn lại có nhiều như vậy Trúc Cơ kỳ tu sĩ, xem ra, cũng đều là bởi vì chuyện tình của ta, bị những môn phái khác phái ra người tới truy bắt. ”

Lúc hắn cùng bạch y trung niên đối chiến, bằng thần thức cường đại lực, đã sớm phát hiện có mấy tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ, hướng mình bắn nhanh tới, cho nên bay mới quả quyết địa tính toán bỏ chạy.

“Xem ra Thiên Nhai Tông trong phạm vi, thật là không tốt lắm lộ diện, như thế, hay là trước đi Huyền Áo Tông tránh né một đoạn thời gian rồi hãy nói.” Hắn tự lẩm bẫm một câu, chính là thả ra phi hành bảo vật, hướng nơi xa bắn nhanh đi.

.....

Hơn ba tháng sau, Huyền Áo Tông trong phạm vi, Cư Tiên trấn trên đường một con phố, từng cái một chủ sạp, đều là ra sức rao bán vật phẩm

“Thượng phẩm pháp khí.”

“Khôi phục thương thể linh đan.”

“Tìm người hỏi chuyện, dò xét tin tức!”

Hai bên đường phố, từng đạo một thanh âm truyền ra.

Lúc này, một đạo thân ảnh mặc áo màu xám tro, xuất hiện ở trên đường phố, quanh thân đều là được quần áo che giấu, chỉ có thể nhìn thấy như một người bình thường.

Người này, chính là Diệp Phi!

Quan sát mấy lần hai bên vật phẩm, hắn phát hiện cũng không có cái gì đặc thù vật, chính là định tìm một gian khách sạn nghỉ ngơi một chút.

Mà đang ở lúc này, một cô gái ăn mặc đẹp đẽ, phong tình vạn chủng, đi ngang qua bên cạnh hắn.

Còn không đợi hắn đi xa, sau lưng thân hình cô gái kia chợt dừng lại, quay đầu, đôi mi thanh tú vừa nhú nhìn một chút bóng lưng của hắn, ngay sau đó, quay lại bước mấy bước liền đuổi kịp.

“Đạo hữu xin dừng bước, thiếp có mấy câu nói muốn hỏi.” Cô gái đi đến bên cạnh, thoắt khí như lan nói.

Mà hắn cảm giác được cô gái này vừa tới phụ cận, chính là truyền tới một cỗ mùi hương, đầu tiên là như sương mây, ngay sau đó nhẹ giọng nói: “Không biết vị này tiên tử tại hạ gọi lại, nhưng là có chuyện gì?”

Nghe vậy, cô gái che miệng cười một tiếng, hi hi nói: “Vị đạo hữu này, chẳng lẽ không có chuyện gì, thì không thể cùng ngươi hàn huyên một chút sao?”

“Hắc hắc, tiên tử sợ rằng tìm nhầm người rồi, tại hạ còn có chút chuyện, thứ cho không thể phụng bồi.” vừa nói chuyện, Diệp Phi xoay thân hướng nơi xa đi tới.

Thấy vậy, cô gái kia hé miệng, cũng không có không có thanh âm truyền ra, nhưng trong đầu Diệp Phi, hắn là xuất hiện cô gái này truyền âm ngôn ngữ. “Bạch Phát Ma Đầu, lặc lặc, lại chạy tới phạm vi ta Huyền Áo Tông, chẳng lẽ, ngươi sẽ không sợ ta la lên thân phận của ngươi trên đường phố?”

Mới vừa đi không xa Diệp Phi nghe nói nói thế, chợt thân hình chợt dừng lại, sắc mặt thoáng qua một tia biến hóa.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Đoán được

“Cái gì?” Diệp Phi hơi biến sắc, không nghĩ tới mình che giấu như thế, lại bị người khác nhận ra, nhìn đáng vẽ, chuyện so với mình dự đoán nghiêm trọng hơn nhiều, sợ rằng mặt của mình, toàn bộ U Châu một ít thế lực lớn cũng đều biết cả rồi.

Nhìn một chút cô gái xinh đẹp nhận ra mình, Diệp Phi cũng không có phủ nhận, chỉ cần không có Ngưng Đan Kỳ tu sĩ, bây giờ hắn vẫn có lòng tin ở dưới tình huống bị Trúc Cơ kỳ vây công bình yên chạy trốn.

“Nga, tiên tử nếu nhận ra tại hạ, còn dám cùng ta tán gẫu? sẽ không sợ liên lụy đến ngươi?” Diệp Phi khẽ mỉm cười truyền âm nói.

Nghe vậy, cô gái xinh đẹp khẽ lắc đầu một cái, truyền âm nói: “Nếu ta không có hô lên, liền chứng minh ta cũng không có ý hại ngươi, ta là muốn cùng

đạo hữu hàn huyền một chút, không biết đạo hữu có bằng lòng hay không? ”

Nói xong, cô gái xinh đẹp lộ ra một bộ vẻ chờ mong, ngay sau đó lại nhìn một chút đám người chung quanh, tựa hồ chỉ cần là Diệp Phi không đồng ý, nàng sẽ vạch trần Diệp Phi.

Hơi suy nghĩ chốc lát, Diệp Phi khước miệng giương lên, gật đầu nói: “ Nếu tiên tử mời tại hạ như thế, nếu không đi, cũng là quá phụ lòng, tiên tử xin mời! ”

“ Lạc lạc, không hề danh tiếng lớn như vậy, quả nhiên là đám thức hơn người. ” Cô gái xinh đẹp vừa nói chuyện, hướng về phía Diệp Phi nhị quyền rũ cười một tiếng, ngay sau đó, chính là hướng ngoài trần đi.

Diệp Phi không nhanh không chậm đi theo sau, cô gái xinh đẹp trong tay một tiểu động tác cực kỳ bí mật, cũng không có tránh được Diệp Phi thần thức dò xét, nhưng Diệp Phi cũng chỉ là khước miệng giương lên, cũng không có nói chút gì.

Mới vừa đi ra khỏi trần, cô gái xinh đẹp liền thả chậm bước chân, cùng Diệp Phi sóng vai mà đi, cố ý kéo vào khoảng cách của hai người, Diệp Phi lúc này người thấy được một cổ mùi hương.

“ Tiên tử có việc gì, không biết là hay không có thể nói một chút? ” Diệp Phi cười híp mắt nhìn cô gái xinh đẹp, hỏi một câu.

“ Thế nào? đường đường Bạch Phát Ma Đầu, toàn bộ U Châu đều là danh tiếng đại chấn tồn tại, lại lo lắng ta một cô gái yếu đuối hại người bất thành? ” Cô gái xinh đẹp che miệng cười một tiếng.

“ Hắc hắc, không nghĩ tới Diệp mỗ bất quá hơn một năm không có đi ra ngoài, lại không biết khi nào có lớn như vậy danh tiếng, nhưng người cũng không phải là cô gái bình thường, một Trúc Cơ hậu kỳ tồn tại, có ai dám xem thường người? ” Diệp Phi cười nói.

Hai người vừa nói, cô gái này đợi Diệp Phi, vừa hướng nơi xa đi tới.

Nghe vậy, cô gái xinh đẹp đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó phát ra một trận cười duyên, nhẹ giọng nói: “Không nghĩ tới Diệp đạo hữu hài hước như vậy, lạc lạc, ta mới vừa nghe nói người uy danh, chính là bị người hấp dẫn a.

Hôm nay vô tình trùng hợp ở nơi này Cư Tiên trấn gặp gỡ, thật đúng là một loại duyên phận, không biết đạo hữu đã có bạn lữ hay chưa? ” Nói xong, cô gái xinh đẹp phong tình vạn chủng nhìn một chút Diệp Phi, không chút nào che giấu bày ra một loại dẫn dụ tư thái.

Huyền Ảo Tông thịnh hành mị hoặc thuật, lại có thu dương hóa khí công, Diệp Phi sớm có nghe nói, hôm nay cô gái này bày ra như thế tư thái, hẳn như thế nào không hiểu năng dụng ý.

“ Hắc hắc, tiên tử quá khen ngợi tại hạ, hôm nay chúng ta cũng rời đi Cư Tiên trấn, có lời gì nói, kính xin tiên tử nói rõ, nếu là vô sự, Diệp mỗ liền chuẩn bị rời đi. ” Vừa nói chuyện, Diệp Phi nghiêm sắc mặt dừng lại trên thân hình nàng ta.

Nghe vậy, cô gái xinh đẹp đôi mi thanh tú nhíu lại, chậm rãi hướng Diệp Phi đi tới, một tay vuốt trên trán một luồng thanh ti, hai mắt ngưng tinh nhìn Diệp Phi.

“ Đạo hữu, thiếp là bị người phong tư hấp dẫn, muốn làm bạn ở bên cạnh người, chẳng biết có được không thành toàn, dù là một lần, thiếp chết cũng không tiếc. ” Vừa nói chuyện, cô gái xinh đẹp chính là hướng Diệp Phi trong ngực nhào tới.

Thấy vậy, Diệp Phi nhướng mày, ngay sau đó hai mắt híp lại nhìn một chút nơi xa, tránh cô gái xinh đẹp, giữ vững khoảng cách nhất định, sau lưng một bàn tay, chớp động ra một tia hơi yếu hào quang.

“ Tiên tử nếu là không có chuyện gì, tại hạ liền rời đi, Diệp mỗ cũng không có thời gian, xin lỗi! ” Vừa nói chuyện, Diệp Phi xoay thân liền đi.

“ Chẳng thật không chịu thành toàn thiếp sao? Ta có chỗ nào không tốt, dù là một lần, sau này không cần dây dưa với chàng cũng được a. ” Vừa nói chuyện, cô gái xinh đẹp thân hình vừa động, ngăn ở trước thân Diệp Phi.

Ngay sau đó, trong mắt tinh mang chợt lóe, nhìn chăm chăm Diệp Phi.

Ông một tiếng, Diệp Phi chỉ cảm thấy tâm thần rối loạn, nhưng dưới tác dụng thần thức cường đại lực, trong khoảnh khắc chính là khôi phục bình thường.

“ Mị hoặc thuật? ” Diệp Phi hai mắt híp lại nói một câu.

Cô gái xinh đẹp thấy vậy sững sờ, không nghĩ tới Diệp Phi lại nhanh như vậy khôi phục như lúc ban đầu, một loại cho dù là bình thường Trúc Cơ đại viên mãn, ở dưới mị hoặc của mình, cũng tuyệt đối sẽ đỡ đỡ chốc lát.

“ Diệp đạo hữu, ta ” Cô gái xinh đẹp một bộ ủy khuất, nhưng lời còn chưa nói hết, Diệp Phi chính là khước miệng giương lên, cắt đứt cô gái này ngôn ngữ.

“ Nếu trợ thủ của tiên tử cũng đến, vì sao còn không hiện thân? ” Diệp Phi nhìn một chút cô gái xinh đẹp, nói một câu không đầu không đuôi.

Nghe vậy, cô gái xinh đẹp thần sắc vừa động, ngay sau đó cười khúc khích nói: “Diệp đạo hữu đây là nói cái gì? Thiếp nhưng là nghe không hiểu.”

“Hắc hắc, ngay từ lúc trên đường, tiên tử chính là cho đồng bạn truyền tin tức, lại đem tại hạ đưa tới nơi này, chẳng lẽ ngươi cho rằng tại hạ không có cảm giác được sao?” Diệp Phi một tiếng cười lạnh nói.

“Cái gì? Ngươi, ngươi làm sao biết được?” Cô gái xinh đẹp có chút nghi ngờ nói, trên mặt lộ ra một vẻ bối rối.

“Hừ, nếu là bình thường Trúc Cơ đại viên mãn, còn có thể có thể bị ngươi lừa, nhưng ngươi điểm này tiểu động tác, cùng với ngươi bốn tên sử dụng ẩn thân phù đồng bạn, cũng là không có thể giấu giếm được tại hạ.” Diệp Phi cười cười nói một câu.

Nghe vậy, cô gái xinh đẹp đôi mi thanh tú nhú lại, ngay sau đó một tiếng cười duyên nói: “Lạc lạc, không hổ uy danh có lớn như vậy, thiếp biết nhiều người như vậy, ngươi là người thứ nhất có bức này bản lãnh, xem ra đạo hữu thần thức lực, tuyệt đối là khác hẳn với thường nhân, ngươi……”

Lời còn chưa nói hết, cô gái mặt liền biến sắc, hân mới vừa thân hình chợt lóe, phốc địa một tiếng, vai tràn ra một đạo tia máu, ngay sau đó, sắc mặt xuất hiện một đoàn hắc khí, kiều diễm ướt át môi đỏ mọng, cũng là biến thành vẻ xanh đen.

“Ngươi, ngươi lại dụng độc, đánh lén, đánh lén ta.” Cô gái xinh đẹp quanh thân run rẩy, có chút cố hết sức nói ra mấy chữ.

Cùng lúc đó, ở hai người bốn phía, bốn thân ảnh nữ tử, một mơ hồ thoáng hiện ra, ở trước ngực nhô lên chỗ, dán một quả phù lục màu vàng nhạt, nhưng sau đó liền chạy tới chỗ cô gái kia.

“Mị Cơ, ngươi như thế nào rồi?” Lúc này, một người trong đó đi tới bên người cô gái xinh đẹp, giờ tay lên nhét một viên đan dược vào miệng cô gái.

Trong bốn nữ tử, một người tu vi cao nhất Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong trung niên mỹ phụ, gật đầu cười một tiếng nhìn một chút Diệp Phi, nhẹ giọng nói: “Thật là không có có nghĩ đến, Bạch Phát Ma Đầu chẳng những vì để cho mình thật cẩn thận, sẽ còn làm ra việc xuất thủ đánh lén người.”

Lúc này, cô gái xinh đẹp được kêu là Mị Cơ, xếp bằng ngồi dưới đất, một thân hơi thở lúc mạnh lúc yếu, tuy ăn rồi một viên đan dược, nhưng tựa hồ cũng không có đưa đến quá lớn tác dụng, ngược lại là độc tính càng ngày càng nghiêm trọng.

“Nếu như tại hạ không ra tay, chẳng lẽ chờ các ngươi năm người liên thủ vây công tại hạ?” Diệp Phi cười lạnh hỏi ngược một câu.

“Nga, đạo hữu nói không sai, Hồng Hương, không cần để ý tới nàng, nhìn dáng dấp phải là trúng phải Ngũ Độc Châm, trừ Dược Thần Cốc ra, sẽ không có chỗ nào có thể giải trừ.”

Cho dù là bây giờ chạy tới Dược Thần Cốc chữa trị, cũng là không có cơ hội sống sót, chúng ta còn là chuyên tâm đối phó Bạch Phát Ma Đầu thật tốt.” Vừa nói chuyện, trung niên mỹ phụ nghiêm sắc mặt nhìn một chút Diệp Phi.

“Hồng sư tỷ, người này là ta giúp các ngươi dẫn tới, chẳng lẽ các ngươi cứ như vậy nhìn ta chết?” Mị Cơ mang trên mặt nồng nặc không cam lòng, quanh thân da thịt cũng là bắt đầu loang lổ.

Nghe vậy, trung niên mỹ phụ cũng không trả lời cái gì, chẳng qua là một tiếng cười lạnh, ngay sau đó hướng về phía khác ba tên Trúc Cơ kỳ nữ tu lên tiếng nói: “Mọi người thần thức lực không sơ hở, phòng bị Ngũ Độc Châm.”

Nghe vậy, tên kia chiếu cố Mị Cơ nữ tu, thân hình vừa động rồi đi Mị Cơ bên người, đi tới trung niên mỹ phụ sau lưng, ba sắc mặt người ngưng trọng nhìn Diệp Phi.

“Xem dáng vẻ các ngươi, phải là sớm có chuẩn bị, nói vậy cũng là Sứ Giả đại nhân ra lệnh đi?” Diệp Phi hỏi một câu.

“Hừ, đem ngươi bắt đưa cho Sứ Giả đại nhân sau, ngươi tự mình hỏi một chút thì sẽ biết.” Vừa nói chuyện, trung niên mỹ phụ một tay vỗ một cái bên hông.

Bá một cái, hơn mười cây đũa như màu máu phi châm xuất hiện giữa không trung, tia máu chợt lóe dưới, chính là hướng Diệp Phi bắn nhanh đi, tuy nói nhìn phi châm kia uy năng cũng không có bao nhiêu, nhưng như vậy nhiều phi châm, Diệp Phi cũng phải không dám xem nhẹ, nhất là tốc độ kinh khủng kia, càng làm Diệp Phi khóe mắt giật mình.

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 123: Chém chết

Diệp Phi một tay vỗ một cái bên hông, hai đạo quang hà bắn nhanh ra, một chớp động sau, bỗng nhiên biến thành một mặt tiểu thuẫn màu xanh che ở trước người, một đạo linh quang còn lại là biến thành một thanh trường kiếm màu bạc, một mơ hồ chính là hướng trung niên mỹ phụ một chém đi.

Tích tích ba ba, liên tiếp chuỗi tiếng bạo vang phát ra, hơn mười cây phi châm đỏ như màu máu trước sau bắn nhanh ra, ở trên tiểu thuẫn lưu tuyến từng cái lỗ thật nhỏ đỏ như màu máu.

Vèo một tiếng, Diệp Phi tay áo bào bên trong bay vụt ra một đạo thanh mang, đón gió tăng vọt dưới, biến thành một cái thân dài trượng cho phép đích màu xanh măng xà, miệng không lồ há lớn, chính là hướng khác ba danh nữ tu một phác đi.

“Cái gì? Tụ Hạch kỳ cao cấp yêu thú? không tốt, tình báo có thiếu sót! Sứ Giả truyền tới tin tức cũng không có nói những thứ này.” trung niên mỹ phụ mặt liền biến sắc nói, hiển nhiên là có chút ngoài dự liệu.

Mà đang lúc mỹ phụ này thoáng ngẩn ra, Dưới chân Diệp Phi bạch mang cuồng phóng, thân hình liên tiếp xuất hiện chuỗi tàn ảnh, hướng trung niên mỹ phụ nhanh chóng chạy đi.

Thấy vậy, trung niên mỹ phụ vội vàng té xuất một mảnh cốt bản che ở trước người, bịch một tiếng, chặn lại công kích của trường kiếm màu bạc.

Nhưng sau một khắc, chợt biến sắc, Thân hình của Diệp Phi, hẳn là giống như quỷ mỵ xuất hiện ở sau lưng trung niên mỹ phụ, ngay sau đó một chương hướng đỉnh đầu bổ ra.

‘A’ một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra.

Trung niên mỹ phụ đầu lâu vỡ vụn mà ngã xuống, mà Trên lòng bàn tay Diệp Phi, còn lại là thặng một tiếng thoát ra lửa cháy hùng hực, trong khoảnh khắc đem thân thể mỹ phụ biến thành hư vô, cho nên ngay cả thân hồn đều không có chạy ra được.

Mặt khác, ba người đang cùng Thanh Nguyên Mãng đối chiến thấy vậy, đều là sắc mặt trắng nhợt, không còn lòng ham chiến chút nào nữa? vội vàng thu hồi bảo vật, hướng nơi xa chạy thực mạng.

‘Hừ’ một tiếng kêu đau, một danh nữ tu nơi trán toát ra một tia máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt dâng lên một đoàn hắc khí, đôi môi cũng tím tái cứng lại.

Mà hai nữ tu đang cố gắng trốn chạy kia, còn không có trốn ra được bao xa, chính là bị tiểu Thanh cùng Diệp Phi đuổi theo. Mỗi người đối phó một người. Từng đạo bảo vật va chạm tóe lửa, tiếng sấm không ngừng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi cảm trường kiếm màu bạc, vừng vàng đâm xuyên qua ngực một danh nữ tu, còn nữ tu kia quanh thân cũng là dấy lên một trận lửa cháy.

Mà Thanh Nguyên Mãng đối phó tên nữ tu kia, còn lại là biến mất không thấy, nhưng trên khóe miệng không lồ dữ tợn của Thanh Nguyên Mãng, còn lại là lưu lại vết máu đỏ tươi, giống như là mới vừa nuốt cái gì đó.

Vèo một tiếng, Diệp Phi một tay bắn ra. Một đạo hỏa cầu bắn nhanh ra, phốc một tiếng bay vào thân thể nữ tu bị trúng độc kia. Đem túi trữ vật vừa thu lại, Diệp Phi liền nhìn cũng không nhìn.

Bốn tên nữ tu Trúc Cơ Kỳ, trong nháy mắt bị mất mạng ở nơi này, nữ tu xinh đẹp nằm trên đất, không nhúc nhích nhìn tóc trắng bay múa của Diệp Phi, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ nồng nặc, càng nhiều hơn. Cũng là một loại sợ hãi.

Ác ma, đây tuyệt đối là một tên ác ma giết người không nháy mắt, nữ tu xinh đẹp trong lòng nghĩ như thế.

Diệp Phi lần này lại không hạ thủ lưu tình chút nào, đem bốn người toàn bộ đánh gục, trên mặt cũng không một tia thương hại, ánh mắt băng hàn thấu xương đích nhìn nữ tu xinh đẹp một chút.

“Thiên Nhai tông ngay cả một đệ tử cũng không giữ được, còn lại nhiều lần vì người khác tới đối phó ta, lần này làm càng là tuyệt tình, lần này dù có vô sự trở về. Sau này nói không chừng lại lần nữa đem ta bán.

Nếu tất cả mọi người gọi ta là ma, vậy ta liền làm ma đầu một lần, sau lần này phạm là người gây bất lợi cho ta, Diệp mỗ hạ thủ tuyệt sẽ không nương tay, thậm chí không chừa thủ đoạn nào trả thù, ngươi cũng nhìn thấy kết quả của các nàng.

Nếu là muốn cho tông môn các ngươi cất giữ lại điểm thực lực Trúc Cơ Kỳ làm căn cơ, sau này tốt nhất đừng tới tìm ta phiền toái, nếu không, ta sẽ đặc biệt chiếu cố tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tông môn ngươi, từ từ đều biến mất ở trên đời này.

Nói vậy đến khi đó, Huyền Áo Tông các ngươi, cũng không cách nào ở U Châu nơi này đặt chân, nếu không tin Diệp mỗ có bản lãnh này, các ngươi đánh có thể thử một chút.” Diệp Phi thanh âm lạnh như băng nói.

Nữ tu xinh đẹp nghe vậy, trong lòng đánh trống một cái, run lạnh, nhìn ra được, Diệp Phi tuyệt đối không phải là đang nói đùa, nếu nói là trước kia không tin Diệp Phi có bản lãnh này, nhưng bây giờ thấy Diệp Phi ra tay, nữ tu xinh đẹp không thể không sợ hãi.

Diệp Phi không để ý đến nữ tu sống chết, vốn là tính toán để cho nàng truyền lời một cái, nhưng nếu là không có Dược Thần Cốc đích cứu trị, nói vậy cũng là hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Cứ như vậy, Diệp Phi quét dọn một phen chiến trường, đem tất cả túi trữ vật cùng với pháp khí thu hồi, một thân bảo vật của nữ tu xinh đẹp cũng không ngoại lệ, cuối cùng, Diệp Phi mang theo tiểu Thanh nghênh ngang mà đi.

Lần này nghe được tin tức, Diệp Phi cảm giác rất là khiếp sợ, không nghĩ tới Thiên Nhai tông không những không có bảo hộ mình, lại cũng phái ra đại lượng nhân thủ tập nã mình, không khỏi làm Diệp Phi có chút lạnh lòng.

Như thế, sau này Diệp Phi cũng không có ý định đi về, một thân một mình cũng không cần nhận nhiều ước thúc như vậy, người đắc tội mình, giết cũng liền giết, cũng không tất lo lắng bị người tìm tới tông môn chế tài mình.

Bây giờ Diệp Phi có mười phần nắm chắc, dưới Ngưng Đan, cơ hồ không có đối thủ, cho dù là không địch lại, tự mình muốn đi, người khác cũng căn bản không giữ được mình.

Cho nên, sau lần này cũng không cần quá mức khiêm tốn ẩn nhẫn, cho dù là ở ẩn núp những người này, cũng thì không cách nào tránh khỏi tứ đại tông môn liên thủ truy nã, tiếp tục tránh né cũng không phải biện pháp, như thế xem ra, cũng không bằng mình giết bớt một chút, để cho bọn họ bận tâm tới căn cơ tông môn, giảm bớt tìm phiền toái cho mình.

Cứ như vậy, vừa suy nghĩ, Diệp Phi vừa không chế phi hành pháp khí, hướng Vô Hoa trấn phương hướng bay đi, tính toán xem một chút có thể hay không gặp đám người Kim Tử, lần này tìm kiếm mình, bọn họ hẳn cũng ở bên ngoài.

.....

Hơn nửa tháng sau, Diệp Phi mặt không biểu tình đứng ở một chỗ rừng rậm lẫn ranh, ở đối diện, có ba đạo thân ảnh, hai tên mặc bạch y, sau lưng đeo kiếm thực lực hẳn là Trúc Cơ Kỳ.

Một người khác là một gã lão già, Diệp Phi rất là quen thuộc, chính là Liệt Hỏa trưởng lão.

“Ha ha, thật là không nghĩ tới, ở chỗ này gặp ngươi, quả thật là oan gia hẹp lộ, tiểu tử, không nghĩ tới ngươi quả nhiên trong thời gian thật ngắn tiến cấp tới Trúc Cơ Cảnh giới Đại Viên Mãn.

Như thế xem ra, lão phu hạ thủ vẫn còn có chút muộn, nhưng cũng không sao, thừa dịp bây giờ, vẫn có cơ hội đem ngươi đánh gục đi, sẽ không biết kia vốn là đồ của lão phu, có hay không còn ở trên người của ngươi.” Liệt Hỏa trưởng lão mặt mang cười lạnh vẻ, hướng về phía Diệp Phi nói.

Nghe vậy, Diệp Phi cũng là cười một tiếng, gật đầu nói: “Diệp mỗ cũng không có nghĩ đến quá, sẽ ở nơi đây gặp gỡ ngươi, như thế, ngược lại tránh cho ta phải đi chung quanh tìm kiếm.”

Liệt Hỏa trưởng lão đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó ha ha cười to nói: “Tìm ta? ha ha, tốt tốt tốt, mới tiến cấp cảnh giới Đại Viên Mãn, ta xem ngươi là có chút không biết trời cao đất rộng.

Hôm nay lão phu sẽ để cho ngươi xem một chút, ngươi có bao nhiêu ngu xuẩn.” Dừng một chút. Liệt Hỏa quay đầu hướng về phía hai người ta nói: “Người này có một cái yêu thú. Các ngươi đối phó kia nghiệt súc là tốt rồi, lão phu tự mình động thủ bắt hắn, hừ.”

Nghe vậy, hai tên bạch y nhất tề đáp ứng một tiếng, mỗi người thả ra trường kiếm sau lưng, ánh mắt khinh miệt nhìn Diệp Phi, giống như nhìn người chết một loại.

Thấy vậy, Diệp Phi tay áo bào vung, vèo, một đạo thanh mang bắn nhanh ra. Một chớp động dưới, bỗng nhiên ở ở Diệp Phi thân cạnh biến thành một tiểu mãng xà màu xanh lớn chừng một trượng. Miệng không lồ khả khả, dữ tợn nhìn hai tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ kia.

Vèo vèo, hai cây trường kiếm ở giữa không trung hơi lóe, cả một tiếng, hướng Thanh Nguyên Mãng một chém đi, Thanh Nguyên Mãng còn lại là phun ra hai đạo cột sáng màu trắng đem trường kiếm đánh rụng, cái đuôi vỗ một cái mặt đất. Bạch một tiếng, hướng hai người một cắn đi.

“Tiểu tử, ân oán giữa chúng ta, cũng nên tính đi, lần đó các ngươi lại dám lừa lão phu, ngươi cho rằng lão phu không biết, mấy con yêu thú kia, căn bản cũng không phải là đồng bạn của con nghiệt súc này gọi tới.

Lão phu bắt quá là không muốn cùng ngươi dây dưa, hừ. Ngày đó yêu hạch bị các ngươi cướp đi, hôm nay, lão phu nhất định phải đem ngươi bắt lại, rút hồn luyện pháp!” vừa nói chuyện, Liệt Hỏa trưởng lão một tay vỗ một cái bên hông.

Bá một cái, một thanh loan đao sau lưng mang theo răng cưa, bay ra trời lơ lửng ở trên đỉnh đầu, theo Liệt Hỏa trưởng lão đánh ra một đạo pháp quyết, loan đao quang hà chợt lóe, mang theo cuồng phong, chém về phía Diệp Phi.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt hí một cái, lấy ra trường kiếm màu bạc, dễ dàng đem loan đao giữa không trung ngăn cản xuống, lần này không giống ngày xưa, dù sao ban đầu cảnh giới quá thấp, căn bản không cách nào ngăn cản Liệt Hỏa công kích, nhưng bây giờ xem ra, ở pháp lực trên, Diệp Phi xem chừng là chiếm một tia thượng phong, loan đao hẳn là có chút không địch lại trường kiếm màu bạc.

“Cái gì? ngươi pháp lực lại hùng hậu như thế, tốt, đã như vậy, lão phu hôm nay chỉ có vận dụng món bảo vật đó, hắc hắc.” Liệt Hỏa trưởng lão nói xong, một cái tay đặt tại túi trữ vật.

Vèo một tiếng, một đạo quang hà đỏ như màu máu chợt lóe ra, một quang quần đi qua, đột nhiên ở giữa không trung biến thành một thanh tàn nhận đỏ

như màu máu, chính là ban đầu Diệp Phi từ một tên tà tu lấy được mảnh pháp bảo tàn phiến, nhưng lần trước đối phó Khôi Nguyên Hạo lại bị Liệt Hỏa đánh lên, vì vậy rơi vào trong tay Liệt Hỏa trưởng lão.

“Tiểu tử, vật này ngày đó ở trong tay của ngươi căn bản không cách nào phát huy trong uy năng, hôm nay lão phu sẽ để cho ngươi xem một chút, nó uy năng đến tột cùng là bao lớn, hừ.” vừa nói chuyện, Liệt Hỏa trưởng lão giơ tay lên một chút.

Cả một tiếng, một đạo màu máu ở giữa không trung xẹt qua, vừa lúc đụng vào trường kiếm màu bạc trên, làm trường kiếm màu bạc tối sầm lại, một tiếng ai minh chính là bị tàn nhận một kích mà bay, hẳn là không thể ngăn cản chút nào.

Thấy vậy, Diệp Phi sắc mặt ngưng trọng, nhưng cũng không có vẻ quá ngoài ý muốn, dù sao mình trước kia sử dụng qua mấy lần, biết nó uy năng không nhỏ, cùng cấp đối chiến, chỉ cần cầm trong tay bảo vật này, cơ hồ chính là lập tức bắt bại, ban đầu mình vượt cấp chém chết Từ Thắng, chính là nhờ bảo vật này làm được.

Mà đang lúc Diệp Phi hồi tưởng lại, tàn nhận kia bộc phát ra một mảnh huyết vụ, thanh âm ông minh cùng nhau, vèo một tiếng, hướng Diệp Phi đỉnh đầu bắn tới.

Một tay vỗ một cái bên hông, một mặt tiểu thuẫn màu xanh bỗng nhiên hiện ở trước người Diệp Phi, mà tàn nhận cắm ở trên đó, lúc này bạo liệt ra một đạo đỏ như màu máu kiêu dương.

Dắt băng, trong khoảnh khắc, một vết rách thật xuất hiện ở mặt tiểu thuẫn màu xanh, ngay sau đó, càng ngày càng nhiều vết nứt vỡ ra hiện ra, cuối cùng, mặt tiểu thuẫn màu xanh phát ra nhất thanh muện hưởng sau, chính là ở trong ánh mắt khiếp sợ của hai tên tu sĩ bên kia mà vỡ tung ra.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Sát Liệt Hỏa

Tiểu thuẫn màu xanh vỡ tung tạo thành một đoàn sáng đẹp mắt, đem Diệp Phi bao phủ trong đó, trường kiếm màu bạc của Diệp Phi lại là không đỡ được tàn nhận, không còn cản trở, tàn nhận chợt lóe, chính là hướng ngực Diệp Phi bắn nhanh đi.

Mà Liệt Hỏa trưởng lão tựa hồ thấy được kết cục của Diệp Phi, khóe miệng giương lên, một bộ dữ tợn cười cười, trong lòng cực kỳ hài lòng món bảo vật này.

‘ Bành ’ địa một tiếng!

Ở đó đoàn sáng còn không có tan hết, một đạo màu máu bắn ra, tàn nhận kia không những không có đâm thủng thân thể Diệp Phi, ngược lại bị bắn ra mà quay về, cái này không khỏi làm cho Liệt Hỏa trưởng lão hơi sững sờ.

Uy năng mảnh pháp bảo tàn phiến, Liệt Hỏa trưởng lão rất rõ ràng, tự hỏi một thân bảo vật, cũng không có một món có thể ngăn cản, Diệp Phi đến tột cùng còn có cái gì để dựa vào?

Mà đang lúc Liệt Hỏa nghi ngờ không hiểu, ánh sáng thu lại, thân hình của Diệp Phi hiện lộ ra, ở trước người, chẳng biết lúc nào hơn ra một chuỗi cự kiếm đen nhanh.

Thấy vậy, Liệt Hỏa trưởng lão không khỏi khóe mắt giật mình, thậm chí nói cái này cái này Diệp Phi lại đang nơi nào kiếm được bảo vật? Người này rốt cuộc còn có bao nhiêu hậu thủ? Nhìn hắc kiếm đáng vẻ bình thường, cũng không có bất kỳ hơi thở bảo vật nào, cái này không khỏi làm cho Liệt Hỏa trưởng lão càng thêm nổi lên nghi ngờ.

“Chẳng lẽ, lại là một món không pháp bảo không luyện chế thành công? hắc hắc, nếu là lời như vậy, nhưng khi thật là tiện nghi lão phu, người này đoạt ta một quả yêu thú kim hạch, cũng là đưa ra hai kiện pháp bảo, ha ha!” Liệt Hỏa trưởng lão trong mắt mang theo một tia vẻ hưng phấn nói.

‘ Ùng ùng ’ một tiếng vang thật lớn.

Một đạo thổ nhân khổng lồ thân cao quá trượng, bị đuôi Thanh Nguyên Mãng đánh một cái mà tán, mãng thân lại thêm ra có một vết thương. Nhưng tựa hồ cũng không ảnh hưởng chiến lực, trong mắt càng thêm một đạo điên cuồng, hướng hai tên tu sĩ Vạn Kiếm Các phóng tới.

Thấy vậy. Hai người sắc mặt tái nhợt thân sắc vừa động, một người dưới chân mặt đất một trận vụn vụn, bóng người sau đó biến mất ở tại chỗ, tên còn lại một tay đánh ra một đạo pháp quyết, trường kiếm giữa không trung quang hà chợt lóe, một hư ảnh kiếm quang, từ trường kiếm giữa không trung bắn nhanh ra. Chớp động mơ hồ hướng Thanh Nguyên Mãng bắn nhanh đi.

Thấy vậy, Thanh Nguyên Mãng trong mắt lộ ra một cỗ ngưng trọng vẻ, liếc mắt đạo vết thương trên người một cái. Ngay sau đó miệng không lồ há lớn, phun ra một đạo cột sáng màu trắng, nhất thanh muện hường đi qua, mà cái này ầm ầm một tiếng bạo liệt mà khai.

Cơ hồ đang ở cũng trong lúc đó. Mặt đất sau lưng Thanh Nguyên Mãng một trận vận vẹo. Một tên tu sĩ Vạn Kiếm Các vừa vọt ra, trong tay cầm một thanh trường kiếm, hướng Thanh Nguyên Mãng sau lưng ném đi ra.

Diệp Phi thấy Thanh Nguyên Mãng tạm thời cũng không có nguy hiểm gì, chính là yên lòng. Quay đầu dưới, hai mắt híp lại nhìn Liệt Hỏa trưởng lão.

Vèo, hồng mang chọt lóe, lần nữa bắn nhanh hướng Diệp Phi, nhưng Diệp Phi liên động cũng không động dù một cái. Tàn nhận chém ở bên trên cự kiếm, lại một lần nữa bị bắn ra mà bay. Ngay cả một tia vết kiếm cũng không trên thân hắc kiếm lưu lại.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, Dưới chân Diệp Phi bạch mang cuồng phóng, thân hình biến thành chuỗi tàn ảnh liên tiếp, hướng Liệt Hỏa trưởng lão đánh vào đi.

Thấy vậy, Liệt Hỏa trưởng lão một tay nắm quyết, một cái cánh tay chọt phát ra dát ba dát ba, bạo vang tiếng, đáng vẻ lại tráng kiện thêm một vòng, nắm quyền, hướng thẳng tới Diệp Phi một quyền đánh ra.

Cùng lúc đó, Liệt Hỏa trưởng lão trong miệng lạnh lùng nói: “ Hừ, muốn chết, ngươi a! ” lời còn chưa nói hết, chỉ nghe bịch một tiếng vang thật lớn, thân hình Liệt Hỏa trưởng lão, như điều đứt gãy đến bắn ra, trong miệng truyền ra một tiếng kêu đau.

Mà lúc trước đưa ra cánh tay kia, hẳn là ở chính giữa bẻ gãy ra, lộ ra sẫm sẫm bạch cốt, mà khoe miệng Liệt Hỏa trưởng lão, cũng là treo thêm một vết máu.

“ Cái gì? Thánh Cốt Thối Thê? xem ra ngươi đã đem yêu hạch Khôi Nguyên Hạt dùng hết, không trách so với thân thể tu luyện qua luyện thể thuật còn mạnh mẽ nhiều hơn vậy. ” Liệt Hỏa trưởng lão đứng lên thân hình, lau khoe miệng một cái, sắc mặt ngưng trọng nói.

Nhưng Diệp Phi tựa hồ cũng không có tính toán cho lão quỷ cơ hội thở dốc, lần nữa hóa thành một đạo tàn ảnh, hướng Liệt Hỏa trưởng lão chạy như điên.

Thấy vậy Liệt Hỏa trưởng lão mặt liền biến sắc, thân hình hóa thành một đạo gió mát một phiêu ra, xuất hiện ở nơi xa, mà trong sát na mới vừa dừng lại ở thân hình, khoe mắt chọt gạt mình, thân hình một vận vẹo dưới, hướng một bên xẹt qua hơn trượng.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, đang ở Liệt Hỏa trưởng lão lúc trước dựng thân chỗ, một quả mắt thường cơ hồ không cách nào phát hiện trong suốt phi châm chọt lóe lên, thấy vậy, Liệt Hỏa trưởng lão thờ dài.

“ A ” một tiếng hét thảm!

Một tên bạch y trung niên đang tập trung tinh thần cùng Thanh Nguyên Mãng đối chiến, sau lưng tràn ra một tia máu, trong miệng phát ra một tiếng hét thảm sau, chẳng qua là thân hình run rẩy mấy cái, chính là mềm nhũn ngã trên mặt đất.

“ Không tốt, rút lui, thì ra là căn bản không phải muốn công kích ta. ” Liệt Hỏa trưởng lão trong mắt lộ ra một tia tức giận, lúc trước thấy bản lãnh Diệp Phi, chính là phát hiện mình đã không cách nào dễ dàng chiến thắng đối phương.

Hôm nay trợ thủ của mình chỉ còn dư lại một người, căn bản không phải đối thủ con yêu thú kia, bị thua đã là vấn đề sớm hay muộn thôi, một khi Thanh Nguyên Mãng rút người ra, cùng Diệp Phi cùng đi đối chiến mình, chớ nói lưu lại Diệp Phi, ngay cả mình chạy trốn sợ rằng cũng sẽ có chút phiền toái.

Nghĩ tới đây, Liệt Hỏa trưởng lão thần sắc vừa động, vội vàng thu hồi bảo vật, lấy ra một phù lục, hướng trên đùi một dán sau, chính là hướng nơi xa chạy như điên, nhìn tốc độ kia, hẳn là so với Lăng Bộ Quyết còn mau hơn mấy phần.

Người này ngược lại cũng quả quyết, thấy chuyện không ổn, lập tức chạy trốn, nhưng là, Diệp Phi cũng là sẽ không cho hắn cơ hội này.

Một đạo pháp quyết đánh ra, Dưới chân Diệp Phi mặt đất một trận vận vẹo, thu hồi bảo vật, thân hình trầm xuống dưới, chính là chui vào trong mặt đất.

Mà Liệt Hỏa trưởng lão đang chạy như điên, chọt như rồng mày, ngay sau đó mặt liền biến sắc, rõ ràng địa cảm giác được Diệp Phi ở chỗ sâu dưới đất, đang lấy một loại tốc độ bất khả tư nghị hướng mình truy kích tới.

Thấy vậy, Liệt Hỏa trưởng lão cũng không kể nguy hiểm phi hành pháp khí bị đánh rơi, vội vàng thả ra một chuỗi trường kiếm màu trắng, đón gió tăng vọt hóa thành hơn trượng lớn nhỏ sau, thân hình nhảy một cái, chính là hướng nơi xa chạy thực mạng.

Nếu không phải đem khoảng cách kéo xa, người bình thường chạy trốn lúc căn bản không dám dùng phi hành pháp khí, bởi vì pháp khí một khi bị đánh rớt, đang ở trời cao Trúc Cơ Kỳ cũng sẽ không tự phi động được, rơi xuống trên mặt đất không thể nghi ngờ sẽ té thành trọng thương. Tuy nói cùng Diệp Phi khoảng cách không xa, nhưng bất đắc dĩ, Liệt Hỏa trưởng lão cũng chỉ cần rằng sử dụng phi hành pháp khí bỏ chạy, tổng so với bị người đuổi theo tốt hơn.

Thặng một cái, thân hình của Diệp Phi, ở phía trước mặt đất Liệt Hỏa trưởng lão hiện ra, hướng về phía Liệt Hỏa khẽ mỉm cười, ý vị thâm trường nhìn Liệt Hỏa trưởng lão.

Lúc Liệt Hỏa đã làm xong đề phòng. Một màn bất khả tư nghị xuất hiện.

Thân hình của Diệp Phi, hẳn là chậm rãi rời đi mặt đất, bá một cái lên tới giữa không trung, ngăn cản đường đi của Liệt Hỏa trường lão, một màn này thật đem Liệt Hỏa bị dọa sợ đến không nhẹ, khuôn mặt run lên, mặt không thể tin về. Anh mắt cũng là có chút kinh ngạc đến ngây người đứng lên.

Liệt Hỏa giơ tay lên chỉ Diệp Phi, lắp ba lắp bắp nói: “ Không, không thể nào. Ngươi, ngươi thế nào, có thể sẽ, phi độn thuật? Chẳng lẽ ngươi. Ngươi là Ngưng Đan cao cấp. Che dấu tu vi? ” nói tới chỗ này, Liệt Hỏa trường lão không khỏi trong lòng trầm xuống, một cổ cực kỳ cảm giác không ổn, ở đây lòng thẳng đứng lên.

Diệp Phi không để ý đến Liệt Hỏa phản ứng, ở giữa không trung chậm rãi hướng Liệt Hỏa trường lão đi tới, trong tay nắm U Minh Phệ Hồn Kiếm, nhìn qua sát khí凛凛.

Đến lúc Diệp Phi khoảng cách Liệt Hỏa trường lão chỉ còn chừng khoảng một trượng, Liệt Hỏa mới tựa hồ mới phục hồi tinh thần lại. Sắc mặt chợt biến đổi, không chế phi hành pháp khí. Phương hướng chuyển một cái bắn nhanh ra.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt hí một cái, hít một hơi thật sâu, trong tay bấm ra một đạo pháp quyết, quanh thân tản mát ra nhàn nhạt kim mang, thẳng một tiếng, trong hư không truyền ra một tiếng ông minh, thân ảnh Diệp Phi biến mất không thấy.

Đang trốn chạy phía trước, Liệt Hỏa trường lão chợt lộ ra một vẻ kinh sợ, tốc độ phi độn của Diệp Phi ở giữa không trung, hẳn là so với mình sử dụng phi hành pháp khí mau hơn rất nhiều, mắt thấy sẽ lập tức bị đuổi kịp.

Tay áo bào vung, vèo một tiếng, Liệt Hỏa trường lão thả ra một màu đỏ máu, hướng Diệp Phi sau lưng bắn nhanh ra, mà tốc độ cao phi độn đích Diệp Phi chợt đem hắc kiếm ngăn ở trước người, ba, tiếng vang thanh thúy, tàn nhận đỏ máu kia bị bắn ra ngoài, thân ảnh Diệp Phi chẳng qua là thoáng hơi chậm lại, chính là lần nữa đuổi theo, nhìn tốc độ kia, hẳn là so lúc trước nhanh hơn mấy phần.

Cả một tiếng, Diệp Phi ở giữa không trung hóa thành một đạo tàn ảnh, một cái chính là xuất hiện ở trên đỉnh đầu Liệt Hỏa trường lão, cầm trong tay U Minh Phệ Hồn Kiếm, cũng không có rút vào chút pháp lực nào, chẳng qua là bằng vào thân thể lực mạnh mẽ, một cái hướng Liệt Hỏa phách chém đi.

Thấy vậy, Liệt Hỏa trường lão sắc mặt cuồng biến, hộ thể linh quang cùng nhau, ngay sau đó, lại thả ra một mặt tiểu thuẫn màu lam hộ ở đỉnh đầu, điên cuồng quán chú pháp lực, chuẩn bị ngăn cản cái hắc kiếm không biết là loại bảo vật gì này.

NM giờ khắc này, tên tu sĩ duy nhất cùng Thanh Nguyên Mãng đối chiến, nửa đoạn thân thể dưới đã bị Thanh Nguyên Mãng nuốt vào trong miệng, nửa người trên phảng phất như kinh sợ quá mức mà quên mất đau đớn vẫn còn nhìn Diệp Phi đang trôi lơ lửng giữa không trung.

‘ Ùng ùng ’ một tiếng vang thật lớn.

Tên tu sĩ chỉ nhìn thấy Diệp Phi cùng Liệt Hỏa trường lão, giữa hai người chợt bộc phát ra một đoàn sáng xanh chói mắt choán hết không gian, dư âm kinh khủng hướng bốn phía cuốn đi, biến thành từng đạo phong nhận màu xanh da trời.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ánh sáng xanh thoáng tiêu tán, mơ hồ hiện ra hai đạo thân ảnh, đứng ở giữa không trung, bên trên thanh trường kiếm.

Một đạo thân ảnh mơ hồ trong tay xách theo một thanh cự kiếm, một đạo khác thân ảnh, trong tay đang bóp một đạo pháp quyết, quý dị là, hai người không nhúc nhích.

‘ A ’ một tiếng hét thảm.

Lúc này, tên tu sĩ chính là bị Thanh Nguyên Mãng một hớp nuốt vào trong bụng, một màn trước mắt, biến thành cảnh tượng cuối cùng ở nơi thế gian này hẳn nhìn thấy.

Phác thông một tiếng.

Một màn bất khả tư nghị xuất hiện, đạo thân ảnh đang bấm pháp quyết kia, không nhúc nhích thân ảnh của, bỗng nhiên phân thành hai nửa, ngã xuống giữa không trung.

Cầm trong tay hắc kiếm, Diệp Phi không chế phi hành pháp khí rơi trên mặt đất, nhìn một chút Liệt Hỏa trường lão vừa bị mình chém chết đích, khoe miệng giương lên, ngón tay duỗi một cái dưới, chuẩn bị hoàn toàn tiêu diệt Liệt Hỏa thần hồn, tránh cho bị kỳ đoạt nhà người khác lần nữa sống lại.

Mà đang ở lúc này, hắc kiếm Diệp Phi trong tay chợt rung lên, tàn mát ra trận trận sương mù màu đen, trong lòng dưới sự kinh hãi, lo lắng bị cắn nuốt pháp lực, Diệp Phi vội vàng đem hắc kiếm nhét vào trên đất.

Sau một khắc, làm cho Diệp Phi sững sờ chuyện của tình xảy ra, thần hồn của Liệt Hỏa trường lão, hẳn là ở trong cơ thể không tự chủ được bay ra, bị sương mù bốn phía hắc kiếm bốn lôi kéo, phốc một tiếng, chui vào bên trong hắc kiếm.

(vốn chương kết thúc)

Chương 125: Uy danh nổi lên bốn phía

Thần hồn của Diệp Hóa trưởng lão, Diệp Phi còn chưa kịp hoàn toàn giết chết, chính là bị màu đen cực kỳ hấp dẫn, nhìn một màn quỷ dị trước mắt, Diệp Phi không khỏi có chút nổi lên nghi ngờ, ánh mắt ngưng trọng lần nữa đánh giá chuỗi hắc kiếm này.

Giờ phút này hắc kiếm, bốn phía sương mù màu đen đã sớm biến mất không thấy, khôi phục dáng vẻ bình thường lúc trước, nhưng Diệp Phi mơ hồ cảm thấy, kỳ lạ hồ có một tia linh lực bảo vật ba động.

Nhưng thần thức cẩn thận dò xét một phen, cũng là không có phát hiện bất cứ dị thường nào, loại cảm giác đó tựa hồ biến mất không thấy, làm cho Diệp Phi nghi ngờ có phải mình gần nhất quá nhạy cảm.

Lại phản phục kiểm tra mấy lần, cũng không có cái gì kết quả, hơi suy nghĩ một hồi, Diệp Phi thử dùng đầu ngón tay chạm tới hắc kiếm một cái, thấy không có gì phản ứng sau, mới đem hắc kiếm thu vào.

Đem túi trữ vật của Liệt Hỏa trưởng lão cùng với bảo vật vừa thu lại, cũng không có tính toán hủy thi diệt tích, dưới chân bạch mang chợt lóe, hướng nơi xa phương hướng Thanh Nguyên Mãng vội vã đi.

Tiểu Thanh đã sớm hóa thành ba thước dài, một con túi trữ vật đặt ở phụ cận tiểu Thanh, thấy Diệp Phi sau, vèo một tiếng, chính là chui vào bên trong tay áo bảo.

Thấy vậy, Diệp Phi lần nữa quét dọn một phen chiến trường, cuối cùng, nhìn một chút tên tu sĩ thân trúng Ngũ Độc Châm kịch độc kia, lạnh lùng nói: “Nếu như tiếp tục phái người tìm ta phiền toái, ta không ngại đem tất cả Trúc Cơ tu sĩ Vạn Kiếm Các toàn bộ chém chết. Vốn định giữ người truyền cái tin tức, đáng tiếc, người đã thấy ta thi triển phi độn thuật, ta còn là tạm thời không muốn bị người khác biết.”

Nghe vậy, tên bạch y trung niên kia, trên mặt lộ ra một bộ vẻ kinh sợ, một loại thấy Diệp Phi lại như cùng thấy ma quỷ, thậm chí quên mất kịch độc trên người, thân hình khẽ run lên.

Chậm rãi giơ tay lên, hướng bạch y trung niên một chút, vèo một tiếng, một đạo sáng trắng bắn nhanh ra, nặng nề đánh ở trên người trung niên không còn lực phản kháng chút nào kia.

Ở một đoàn bạch mang đẹp mắt ầm ầm nổ tung sau, thân hình trung niên bị oanh kích chia năm xẻ bảy, thần hồn câu diệt, mà giờ khắc này đích Diệp Phi, đã sớm ngồi phi hành pháp khí. Hướng Vô Hoa trấn phương hướng bay đi.

Hơn một tháng sau. Một tin tức chấn động toàn bộ U Châu truyền ra, nghe nói Bạch Phát Ma Đầu từng ở Huyền Áo Tông trong phạm vi, chém giết một tên trưởng lão, ba tên đệ tử, còn dư lại một tên đệ tử thân trúng kịch độc, không trị mà chết.

Cách nhau không lâu, nghe nói Vạn Kiếm Các Liệt Hỏa trưởng lão, cùng với hai tên đệ tử cực kỳ xuất sắc của Vạn Kiếm Các, cũng bỏ mạng ở phạm vi phụ cận Huyền Áo Tông, mọi người rối rít đồn đãi. Đây cũng là Bạch Phát Ma Đầu làm đấy.

Vậy mà, chuyện còn không đợi được mấy chốc. Tin đồn Tiêu Dao Cốc bốn tên Trúc Cơ Kỳ bỏ mạng ở phụ cận Thanh Thạch trấn, một người trong đó trúng kịch độc, theo như hản nói là bị Bạch Phát Ma Đầu gây thương tích, thật may là kịp thời đưa đi Dược Thần Cốc.

Sao ngờ tới, Dược Thần Cốc Chủ vừa thấy được như thế kịch độc, tựa hồ biết chủ nhân dụng độc. Chỉ nói một câu ‘đáng chết’, liền đem Tiêu Dao Cốc người của dụ đuổi đi ra.

Ngắn ngủi nửa năm, toàn bộ U Châu phong ba nổi lên bốn phía, thậm chí đến cuối cùng, mọi người đồn đại Bạch Phát Ma Đầu, ngay cả đã từng tông môn của mình, cũng đem trưởng lão cũng cho đánh cho thành trọng thương, đơn giản không chút nào nhân tính.

Cũng có người nói, Bạch Phát Ma Đầu là còn nhớ tông môn, nếu không, xem một chút người của tam đại thế lực khác, đặc biệt hản không có một cái có thể còn sống đấy, là được biết, Bạch Phát Ma Đầu đã đối với Thiên Nhai tông hạ thủ lưu tình.

Trong lúc nhất thời, chúng nhân phân vân, vừa nhắc tới bốn chữ Bạch Phát Ma Đầu, chính là biến sắc, nhất là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ trở lên của tứ đại thế lực, trừ Thiên Nhai tông ở ngoài, còn lại thế lực tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, cơ hồ rất ít đơn độc ra cửa, ít nhất cũng phải có năm sáu người trở lên, mới dám kết bạn đồng hành.

Rốt cục, Bạch Phát Ma Đầu một chuyện, kinh động U Châu chân chính cao cấp, các tông môn đứng đầu cũng là có chút không ngồi yên, như thế đi xuống, mình tông môn đơn giản không cách nào phát triển, làm cho tông môn lòng người bàng hoàng.

Tới giờ phút này, cũng rất ít lại có người đi tìm Bạch Phát Ma Đầu kiểm phiên toái, tựa hồ các chương môn cũng chấp nhận Bạch Phát Ma Đầu tồn tại, vì tông môn cơ nghiệp, cất giữ lại một điểm tu sĩ Trúc Cơ Kỳ để đảm bảo tồn tại, tránh bạch bạch rơi xuống mà tổn thất tông môn thực lực.

Cứ như vậy, Bạch Phát Ma Đầu kia cùng bốn tên cường môn tuy nói chưa từng gặp mặt, nhưng mỗi một lần bị kịch lại diễn, các Tông chủ đều là nổi trận lôi đình, rồi lại không thể làm gì, không dám nữa dễ dàng đắc tội người này.

Vì vậy, tựa hồ là ma đầu cùng các Tông chủ đạt thành một ước định ăn ý, các tông không có ở đây phái người tìm kiếm ma đầu phiền toái, mà ma đầu kia, cũng rất cục ngưng chém giết.

Nhưng là, loại này bình tĩnh chẳng qua là duy trì hơn một tháng mà thôi, cũng không biết là nguyên nhân gì, Vạn Kiếm Các cùng Tiêu Dao Cốc cũng là lần nữa hành động, mỗi lần đều là phái ra bảy tám tên Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, kết bạn đi tìm tung tích ma đầu kia, thậm chí Thiên Nhai tông cùng Huyền Áo Tông, cũng tham dự ở trong đó.

Dĩ nhiên, nhiều người cũng không phải là trông cậy vào bọn họ có thể bắt ma đầu kia, dù sao bao nhiêu lần huyết lệ dạy dỗ, Bạch Phát Ma Đầu đã sớm thành người thú nhất chỉ dưới U Châu tứ đại cường môn, cũng không phải là nhiều người là có thể bắt đấy.

Mọi người kết bạn, cũng bất quá là vì tự vệ mà thôi. Kia Bạch Phát Ma Đầu một người một mạng, vũ khí chính là một chuỗi tàn nhận, dưới Ngưng Đan không người có thể địch, chuyện này đã sớm truyền khắp toàn bộ U Châu.

.....

Hơn một tháng sau, phụ cận Dược Thần Cốc, năm tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ của Tiêu Dao Cốc, từng cái một sắc mặt tái nhợt, thân hình chật vật, đang mặt về kinh sợ tụ chung một chỗ.

Ở bên cạnh năm người, có cái hai đạo thân ảnh rơi xuống đã, an tĩnh nằm ở liễu trên đất.

Không lâu lắm, nơi chân trời xa vang lên một tiếng phá không, đưa mắt nhìn lại, hẳn là một đạo độn quang màu đen, mấy chớp động dưới, chính là dừng lại thân hình ở trên đỉnh đầu năm người.

Độn quang thu lại, một lão giả mặc áo đen, trong mắt tinh quang lóe lên, xuất hiện ở trong mắt mọi người, người này, chính là Tiêu Dao Cốc Cốc Chủ — Hoắc Giang Nam!

“Ra mắt Cốc Chủ!” năm người nhất tề cung kính một tiếng.

Nghe vậy, lão giả áo đen khoát tay áo một cái, sắc mặt trầm xuống nói: “Bạch Phát Ma Đầu kia bây giờ nơi nào? Ta tại sao không có phát hiện tung tích của hắn?”

“Khởi bẩm Cốc Chủ, thuộc hạ kích thích truyền tin phù sau, ma đầu kia chính là rút lui nơi này, bọn ta cũng không có tùy ý truy kích, sợ Cốc Chủ không tìm được chúng ta. Hơn nữa thuộc hạ cũng theo không kịp tốc độ của hắn.” lúc này, một tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ nói một câu.

“Hừ, thật là tiểu tử giáo hoạt, nếu là bị lão phu bắt được, định sẽ hành hạ ngươi một phen mới cho Sứ Giả đại nhân đưa đi.” nói xong, áo đen trên mặt lão giả, lộ ra một bộ vẻ dữ tợn, phía dưới người thấy vậy, ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám.

.....

Hơn nửa tháng sau, Thanh Thạch trấn phụ cận, sáu tên Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, không chế sáu thanh trường kiếm giữa không trung, đang vây công gì đó ở giữa.

Ở cách sáu người đó không xa, có hai đạo thân ảnh nằm ở trên đất, một tên thanh niên thân thủ kỳ dị, một gã khác bạch y lão giả, sắc mặt bao bọc một đoàn hắc khí, khóe miệng tàn sát ra hắc sắc, hiển nhiên là đáng về trừng phạt kịch độc.

Mà thân ảnh bị vây công ở giữa kia, là một gã thanh niên hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, da hơi hắc, hai mắt vẫn đục, nổi bật nhất chính là, một mái tóc dài trắng như tuyết, liền như vậy tùy ý xỏa ở trên hai vai.

Ở cách thanh niên đó không xa, một cái tiểu mễ xà màu xanh, thỉnh thoảng phún khạc ra từng đạo một cột sáng trắng, ngăn cản sáu thanh trường kiếm đang công kích, nhưng hiển nhiên bộ dáng có chút miễn cưỡng.

Đang lúc này, một tên mặc bạch y trung niên nam tử, thừa dịp hỗn loạn, rút người ra lui sang một bên, một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, một quả ngọc phù màu xanh lá cây, bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay.

Ngay sau đó, đánh ra một đạo pháp quyết, ngọc phù màu xanh lá cây quang hà chợt lóe, theo ngón tay trung niên diễm động mấy cái, trên ngọc phù kia, xuất hiện một hàng đứng rậm rạp chẳng chừa chữ nhỏ, chính là vị trí cụ thể nơi đây.

Theo trung niên pháp quyết vừa thu lại, ngọc phù màu xanh lá cây chính là khôi phục bình thường, bị trung niên nam tử thu vào, chợt, kỳ sắc mặt biến đổi, thân hình cấp tốc hướng nơi xa chợt lóe đi.

Ba một tiếng.

Mắt thấy trên người trung niên thứ gì đó rơi trên mặt đất, mọi người vừa nhìn, trung niên nam tử hẳn là thiếu hụt mất một cái cánh tay, còn không đợi trung niên nam tử lấy lại tinh thần, mới vừa chém rụng cánh tay, một màu máu, ở phía xa lần nữa đến bắn mà quay về, hướng cánh tay khác chém tới.

Thấy vậy, trung niên nam tử sắc mặt cuồng biến, cũng không cố ngăn cản máu chảy chỗ cụt tay kia, một tay vỗ một cái bên hông, vèo một tiếng, một mặt thuần sáng loáng, chột chần trước người.

‘ Bành ’ một tiếng.

Đạo đỏ máu kia rơi vào trên tấm thuần, lúc này làm cho trung niên sắc mặt trắng nhợt, ngay sau đó, một đạo lõm xuống sâu hoắm, xuất hiện ở trên mặt thuần, chỗ lõm xuống, đang cắm một chuôi tàn nhận đỏ máu.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Nhanh chóng thối lui

“ Chủ nhân, tiểu Thanh kiên trì không được! ” tiểu Thanh mới vừa truyền âm xong, chỉ thấy giữa không trung mấy thanh trường kiếm công kích tới, tiểu Thanh phún khạc ra cột sáng trắng đã sớm ảm đạm, tựa hồ tùy thời cũng sẽ bị oanh kích mà tán.

Vạn nhất mọi trường kiếm mọi người trường rơi xuống, thật đúng là có chút không cách nào ngăn cản, Diệp Phi tuy nói thực lực đơn đã độc đấu cơ hồ không người có thể địch, nhưng là không cách nào địch nổi mọi người liên thủ.

Mà nguyên nhân cũng không sợ hãi bọn họ, cũng là bởi vì tự mình nghi muốn đi, bọn họ không ai có thể ngăn lại mà thôi, cho nên Diệp Phi mới có hành động như vậy, có thể giết là giết, có thể đánh liền đánh, chuyện không ổn lập tức rút đi.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi một tay bấm quyết, hướng phía trước một chút, toàn thân pháp lực quán chú ở trong tàn nhận, huyết quang đại phóng, từng cổ mùi máu tanh bùng thả ra.

Mà phía trước tấm thuần vậy có chút lõm xuống, ầm ầm một tiếng ầm ầm nổ tung, tàn nhận cả một tiếng, xuyên thấu bóng người cụt tay sau tấm thuần, đợt tàn nhận hướng vòng trở về, thuận thế chém xuống huyết lộ.

Ngay sau đó, Diệp Phi giờ tay lên một chiêu, vèo một tiếng, tàn nhận bay vào bên trong tay áo bào, tiểu Thanh còn lại là hóa thành ba thước nhỏ, vèo một tiếng cũng chui vào Diệp Phi tay áo bào trong.

ùng ùng

Một tiếng bạo vang, dưới uy năng trường kiếm, cột sáng màu trắng rốt cục ầm ầm nổ tung, hướng phía dưới Diệp Phi một chém đi, mà Diệp Phi khoe miệng gương lên, giờ tay lên đánh ra một đạo pháp quyết.

Dưới mặt đất ở một trận vận vẹo biến hình sau, chột biến thành nước rào rục không dứt, Diệp Phi còn lại là cả một tiếng trầm xuống.

Bành Bành Bành.

Mấy tiếng bạo vang, mặt đất thoáng nhìn như mềm mại kia, bị trường kiếm chém ở trên đó, cũng là lại khôi phục cứng rắn lúc trước, nhưng cũng là bị đánh ra cái hố lớn.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, nơi xa vòng vây, một đạo thân ảnh màu trắng từ mặt đất một hướng ra. Lấy ra một món phi hành pháp khí hình tam giác sau, ngồi trên xa bay đi.

“ Mau đuổi theo! ” đang lúc này, Vạn Kiếm Các một tên tóc trắng trong đó kêu một câu.

“ Đừng vội đuổi theo, bọn ta đi, chỉ biết tạo thành thương vong càng nhiều hơn, Vạn Kiếm Các Trúc Cơ Kỳ tu sĩ. Đã bị hấn chém chết hơn phân nửa, bây giờ thực lực Vạn Kiếm Các chúng ta đã sớm giảm xuống, cần phải lấy bảo tồn thực lực làm trọng. ” một tên trung niên mặt dài ngưng trọng nói.

Lúc này, một tên trung niên tuổi già, nhẹ giọng nói: “ Đầu chỉ thực lực chúng ta giảm xuống? Trừ Thiên Nhai tông không có tổn thất người nào, còn lại tam đại thế lực cũng tổn thất không ít Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đấy.

Nếu là lúc trước Lưu sư đệ đã báo cho Các chủ. Chúng ta liền ở nơi này chờ xem, để tránh Các chủ không tìm được vị trí bọn ta. ” nói xong, kỳ chính là hai mắt một nhắm, ngồi xếp bằng tĩnh tọa.

Mọi người nghe vậy, cũng là mặt bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Thờ dài một tiếng ngồi xuống.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nơi xa một đạo độn quang phá không mà đến, một trung niên bạch y, độn quang thu lại xuất hiện ở bầu trời phụ cận mọi người, chính là Vạn Kiếm Các Các Chủ — Lôi Húc.

“ Chẳng lẽ lại để cho hắn chạy? Các ngươi như vậy nhiều người, mặc dù không thể đương trường giết hắn, ngay cả lôi kéo một hồi cũng làm không tới sao? ” Lôi Húc trên mặt vẻ giận dữ chột lóe, lạnh giọng nói.

“ Khởi bẩm Các chủ, ma đầu kia độn thuật cực kỳ cao minh, bọn ta bây giờ không thể ra sức. Không giữ được hắn. ” lúc này, mới bắt đầu nói chuyện tên tóc trắng hồi đáp.

“ Hừ, lần này lại tổn thất ba người, xem ra, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, Trúc Cơ Kỳ tu sĩ Vạn Kiếm Các ta sớm muộn cũng bị giết sạch.

Tiểu tử này bây giờ quá cảnh giác, mỗi lần chỉ cần có người kích thích truyền tin phù, cũng sẽ lập tức chạy trốn, xem ra, tốt hơn thật là nghĩ cái biện pháp. Nhất định phải đem người này trừ đi. ” Lôi Húc thấp giọng ni non một câu.

Nghe vậy, phía dưới mọi người đều là im lặng không lên tiếng.

.....

Hơn hai tháng sau, Vô Hoa trấn, bên trong Tự Duyên khách điểm, thân ảnh Diệp Phi xuất hiện ở trong một gian tĩnh thất, ngồi xếp bằng ở trên đầu giường, hai mắt nhắm lại đang suy nghĩ cái gì.

Kể từ mình rời đi Dược Thần Cốc một năm qua này, đánh chết Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đã có mấy chục người, bây giờ ngay cả Diệp Phi, cũng cảm thấy thay đổi của mình, thật đúng là xứng với cái danh hiệu ma đầu này.

Nhưng Diệp Phi cũng không có để ý những thứ này, làm nhiều việc động trời như thế, nếu là cha mẹ còn tại, hẳn sớm nghe nói tin tức này đi, nhưng mình trước sau mấy lần đi hướng Đào Nguyên trấn, cũng không có dò xét ra kết quả gì.

Ở mấy ngày trước, Diệp Phi ở Vô Hoa trấn gặp Kim Tử, Vạn Phong Sơn, Liễu Kiên ba người, bọn họ cũng không có cùng Diệp Phi ở tại một cái khách sạn, bởi vì cùng nhau đồng hành còn có mấy tên trưởng lão Thiên Nhai tông đang lùng bắt Diệp Phi.

Vì không đưa tới sự chú ý của người khác, bình thường chỉ có đêm khuya, bọn họ mới có thể tới nơi này thăm Diệp Phi.

Suy nghĩ chốc lát, Diệp Phi nhớ lại lúc kia đem U Minh Phệ Hồn Kiếm chém giết, kể từ lần đó trong lúc vô tình hấp thu thần hồn Liệt Hỏa trưởng lão, Diệp Phi chính là có điều phỏng đoán, nếu kiếm này tên có hai chữ ‘Phệ Hồn’, nói vậy phải là có năng lực cắn nuốt thần hồn đi.

Dù sao bây giờ lấy kiến thức Diệp Phi nghe nói, sớm không phải là năm đó có thể so với, đối với chuyện năng lực ly kỳ, cũng có hiểu biết nhất định.

Cho nên, Diệp Phi mỗi lần chém chết người khác nếu thuận tiện, cũng sẽ đem hắc kiếm lấy ra, thử xem một chút hay không còn xuất hiện cái loại biến hóa đó.

Nhưng mỗi một lần đều là lấy thất bại chấm dứt, U Minh Phệ Hồn Kiếm không có cắn nuốt quá bất kỳ thần hồn nào, mới đầu Diệp Phi cho là thần hồn nữ tu không thể thực hiện được, sau đó Diệp Phi thử các loại phương pháp.

Trước sau thử qua nam tu, cùng với tu vi trên dưới chênh lệch, cố ý thí nghiệm qua một tên Trúc Cơ Đại Viên Mãn bị mình chém chết, cùng Liệt Hỏa trưởng lão một cấp bậc, nhưng cũng là không có đem thần hồn hấp thu.

Diệp Phi mơ hồ cảm thấy, thanh kiếm này nếu là hấp thu đủ nhất định thần hồn lực lượng, sẽ có loại biến hóa nào đó, bất đắc dĩ là cái thanh này hắc kiếm phẳng phát có chút đổi nghịch, hết lần này tới lần khác không có giống như Diệp Phi phỏng đoán.

Hơi suy nghĩ một hồi, một tay hướng trước ngực sờ sờ, một cái giấy chuyễn đen nhanh, bị nắm ở trong tay, Diệp Phi cảm đến nghiên cứu một chút.

Nếu nói là trước kia mình không hiểu chẳng qua là suy đoán, nhưng bây giờ, Diệp Phi có thể kết luận, sợi dây chuyễn này nhất định là một món bảo vật, nếu không chất liệu sẽ không như vậy đặc thù cứng rắn, chẳng qua là mình một mực không vận dụng được.

Hôm nay lợi dụng ẩn thân, tựa hồ cũng là một loại gần gà, ngược lại không phải là sợ Trúc Cơ Kỳ tu sĩ phát hiện, mà là ở trước mặt Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, Diệp Phi đã không cần che giấu thân hình, sớm đã có sức tự vệ.

Tuy nói bây giờ pháp lực thần thức gia tăng, nhưng cụ thể ẩn thân sau, có thể hay không tránh được thần thức Ngưng Đan cao cấp dò xét, Diệp Phi còn không dám khẳng định, cũng không dám đi nằm thử.

Hôm nay mình cảnh giới Trúc Cơ Đại Viên Mãn, vẫn là không cách nào nhìn ra hai món bảo vật có gì ảo diệu, xem ra, không tới Ngưng Đan cảnh giới, là không có biện pháp tìm được cái kết quả gì.

Không cam lòng nghiên cứu một hồi, cuối cùng, Diệp Phi đem giấy chuyễn màu đen mang theo đứng lên.

“ Ngưng Đan, nghe nói các tông môn đều được Sứ Giả ban thưởng đích một viên Kim Nguyên Đan, nói vậy toàn bộ U Châu, trừ tứ đại thế lực, cũng chỉ có Sứ Giả trên người có viên thuốc này liễu, nhưng vô luận cái nào, cũng không phải bây giờ mình trên chọc nổi. ” Diệp Phi có chút bất đắc dĩ nói một câu.

Nếu Thiên Nhai tông đối với mình bất nhân, vậy cũng không trách mình bất nghĩa, nếu là bây giờ không có cách nào, Diệp Phi tính toán đi trước Thiên Nhai tông, lấy trộm Kim Nguyên Đan.

Dù sao Thiên Nhai tông mình coi như quen thuộc, lấy thực lực bây giờ, chỉ cần chương môn không có ở đây trong tông trấn giữ, mình hoàn toàn có thể tới như tựa như.

muốn đem chương môn đưa tới tới, Diệp Phi ngược lại cũng là có kế hoạch, mấy tháng này Diệp Phi đã sớm nhìn ra, bây giờ đối phó mình, tựa hồ không riêng gì Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, ngay cả các tông chương môn cũng là xuất động.

Chỉ cần mình cùng một ít trưởng lão Thiên Nhai tông chạm mặt, bọn họ vậy công minh không được, định sẽ truyền tin cho Thiên Nhai Tông chủ đến, mà Tông chủ định sẽ hòa tốc tới trước tập nã mình.

Mình liền lợi dụng thuật độn phá ra vòng vây, không người theo kịp, sẽ phi triển phi độn thuật, nhanh chóng chạy tới Thiên Nhai tông, tìm kiếm Kim Nguyên Đan, dĩ nhiên, nếu là đan được bị Tông chủ tùy thân mang theo, vậy thì không có cách nào.

Bất quá đây cũng chỉ là một cái ý tưởng đại khái của Diệp Phi, nếu là thật muốn thi hành, còn cần cẩn thận mưu đồ một phen, tuyệt đối không thể làm việc lỗ mãng.

Cứ như vậy, vừa tự suy tính, thời gian cũng là đến đêm khuya, Diệp Phi giống như hồn nhiên không biết.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi đang nhắm mắt tĩnh tọa hai mắt mở một cái, nhìn một chút cửa tĩnh thất.

‘ Ba ba ba. ’ ba tiếng gõ cửa nhỏ nhẹ, rõ ràng truyền vào trong lỗ tai Diệp Phi, khóe miệng giương lên, lộ ra một nụ cười.

“ Xem các người quý quý túy túy, vào đi. ” nói xong, Diệp Phi thở dài, nhìn cửa tĩnh thất miệng cười mà không nói đứng lên.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Kế hoạch ngoài ý muốn

Theo Tiếng nói Diệp Phi vừa dứt, cửa phòng mở ra, ba đạo thân ảnh thanh niên xuất hiện ở bên trong tĩnh thất, đóng cửa lại sau, ba người cũng không khách khí mỗi người ngồi xuống.

“ Diệp sư huynh, người gần nhất danh tiếng nhưng là thật lớn a, uy danh ngay kể dưới tứ đại Tông chủ đi. ” một tên thanh niên nhìn Diệp Phi một chút, như thế nói một câu.

Ba người này, chính là Kim Tử, Vạn Phong Sơn, Liễu Kiên, mà người vừa nói còn lại là Vạn Phong Sơn.

“ Hắc hắc, các người cũng không cần nói vậy, ta một ngày cẩn thận, một không tốt, liền có thể có thể bị cái nào Tông chủ bắt, khó giữ được cái mạng nhỏ này đích, các người gần nhất như thế nào? ” Diệp Phi nhìn một chút ba người, như thế nói một câu.

Nghe vậy, Liễu Kiên khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “ Chúng ta vẫn là như cũ, bây giờ chính là lo lắng người, nhưng một năm qua này luôn là nghe nói chuyện của người.

Lần trước Kim Tử sư huynh nói nhìn thấy người, chúng ta còn không có tin tưởng, không nghĩ tới người thật ở chỗ này, đúng rồi, sư huynh tóc thế nào biến thành màu trắng? ”

“ Không có gì, một cuộc ngoài ý muốn thôi. ” Diệp Phi như thế nói một câu, hơi suy nghĩ một hồi, lấy ra một cái bình ngọc, giao cho Vạn Phong Sơn.

“ Trong này là Trúc Cơ Đan, ban đầu đáp ứng người, có thể hay không tấn cấp, liền xem người thực lực của mình. ” Diệp Phi trình trọng nói.

“ Cái này, không nghĩ tới sư huynh ở trong hoàn cảnh này, còn có thể nghĩ đến Vạn Phong Sơn ta, đa tạ sư huynh. ” Vạn Phong Sơn nghiêm sắc mặt nói.

“ Chúng ta mấy người không cần khách khí cái gì, đúng rồi, Thiên Nhai tông đoạn thời gian trước đã buông tha cho truy tung ta, bây giờ như thế nào lại có hành động? ” Diệp Phi nhướn mày nói.

Nghe vậy, Kim Tử nhướn mày, thở dài nói: “ Ai, đầu chi Thiên Nhai tông, tứ đại thế lực cũng bị thủ đoạn của người làm sợ, căn bản không dám để cho

Trúc Cơ Kỳ đệ tử lần nữa đi ra ngoài.

Cho nên, không thể không buông tha cho đối với người đuổi bắt, nhưng thời gian không lâu, cũng không biết Sứ Giả đại nhân dùng thủ đoạn gì, lại làm cho tứ đại thế lực, lần nữa lung lay người.

Bất đắc dĩ, tứ đại thế lực chỉ có nhắm mắt, thậm chí ngay cả các Tông chủ cũng tham dự trong đó, chỉ sợ môn hạ Trúc Cơ Kỳ đệ tử bị người giết hết. ”

“Nhớ có một lần ta chém chết một tên trưởng lão Vạn Kiếm Các, nàng nói Sứ Giả không phải là muốn đi sao? như thế nào lại ra lệnh đích? ” Diệp Phi nghi ngờ nói một câu.

Hôm nay Kim Tử cũng là đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ, một ít tông môn nội bộ chuyện, tất cả đều là tương đối rõ ràng, Liễu Kiên cũng biết một ít, chỉ có Vạn Phong Sơn cái này vẫn dừng lại cảnh giới Luyện Khí kỳ, không có tư cách tham dự tông môn sự vụ.

“Nửa năm trước Sứ Giả đại nhân vốn là nên đi đấy, sau đó nghe nói là truyền tin cho tông môn, nói là Bạch Phát Ma Đầu lạm sát kẻ vô tội, U Châu tứ đại thế lực như cũ không cách nào đối kháng, chờ lệnh lưu lại, khi nào dọn dẹp ma đầu, lại quay trở lại.

Hơn nữa, ta nghe Không Minh trưởng lão nói một tin tức càng thêm không ổn, ai, cũng không biết là thật hay giả. ” Kim Tử có chút bận tâm nói.

“Nga, còn có cái gì so tứ đại tông môn liên thủ đối phó ta chuyện nghiêm trọng hơn sao? ” Diệp Phi nhướn mày hỏi.

Nghe vậy, Kim Tử mặt ngưng trọng nói: “Nghe nói, Sứ Giả cái này mấy nữa chuẩn bị đi trở về một chuyến, muốn đi tông môn hẳn, mang tới một ít huynh đệ, vậy cũng đều là Ngưng Đan kỳ cao cấp.

Tình huống này, nhưng là so U Châu đích tứ đại thế lực còn đáng sợ hơn nhiều lắm, chẳng qua là không biết thiệt giả. ” nói xong, Kim Tử ưu tâm xung xung nhìn Diệp Phi.

“Cái gì? Trở về tông môn mang cứu binh? cái này” Diệp Phi thần sắc vừa động, như thế nói một câu.

Hôm nay tứ đại tông môn liền làm cho Diệp Phi có chút không thoải mái, nếu là Sứ Giả lại mang tới viện binh, vậy mình tuyệt đối nguy hiểm hết sức, sợ rằng không dùng được mấy ngày sẽ bị người ta đánh chết, hoặc là bắt sống.

“Hơn nữa Sứ Giả đại nhân lên tiếng, khi hẳn trở lại trước, nếu người nào có thể đem người bắt hoặc là đánh gục, nhất định có thưởng lớn, Ngưng Đan trước kia các loại đan dược, pháp khí, linh thạch, cũng sẽ làm tương thưởng.

Thậm chí có tương thưởng cao hơn, mà trong lúc ở chỗ này, nếu là cái nào tông môn không hoàn toàn lực tập nã người, sau khi Sứ Giả trở về, định sẽ nghiêm gia xử lý. ” Kim Tử như thế nói.

“Nga, không trách mấy phương thế lực bình tĩnh nhất thời, như thế nào lần nữa xúc động động binh đao, thì ra là đều là Sứ Giả đang giờ trò quý. ” Diệp Phi như có điều suy nghĩ nói một câu.

“Diệp sư huynh, kế tiếp có tính toán gì? ” Liễu Kiên hỏi một câu.

Chỉ hơi trầm ngâm, Diệp Phi nói: “Muốn đánh vỡ loại cục diện này, sẽ phải trước vào cấp đến Ngưng Đan cảnh, bất quá tạm thời còn không có cơ hội, cái này mấy ngày ta xem một chút tình huống lại nói.

Đúng rồi, Kim Tử sư huynh, nếu như ta bị Thiên Nhai tông trưởng lão bao vây, Tông chủ có hay không sẽ tới trước tập nã ta? ” nói xong, Diệp Phi nhìn một chút Kim Tử.

Nghe vậy, ba người sắc mặt nhất tề biến đổi, Kim Tử mở miệng nói: “Diệp sư đệ, sư huynh chỉ sợ gặp tình huống như vậy, ta ba người bây giờ khổ sở, cho nên, ngàn vạn không muốn dễ dàng bị kia mấy trưởng lão phát hiện.

Về phần Tông chủ, theo như suy đoán của ta, chỉ cần nhận được trưởng lão truyền tin, tám chín phần mười, sẽ đích thân chạy tới một chuyến tập nã người, dù sao Sứ Giả gây áp lực quá lớn, quan hệ đến toàn bộ tông môn an nguy. ”

Nghe Kim Tử lời của, Diệp Phi như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Thật ra thì các người cũng không cần khổ sở, nếu quả thật là gặp trưởng lão đám người vây công ta, các người ngàn vạn không muốn giúp ta, nếu không sẽ ảnh hưởng các người.

Mà các người tất cả mọi người toàn lực xuất thủ, cho dù là ta không cách nào chiến thắng, nhưng nếu ta muốn đi, còn là không ai có thể lưu lại ta, các người đại khái yên tâm. ”

Nghe Diệp Phi nói ngôn ngữ tràn đầy tự tin, ba người nửa tin nửa ngờ, cứ như vậy, bốn người đang này lại trò chuyện hơn một canh giờ, cuối cùng Kim Tử lo lắng bị trưởng lão phát hiện, mới mang theo hai người lặng lẽ đích rồi đi nơi đây.

Bên trong tĩnh thất, Diệp Phi một tay nâng cằm, trên mặt một bộ tự định giá vẻ.

.....

U Châu lần ranh, một chỗ dãy núi bầu trời, một đạo độn quang màu xám tro bắn nhanh ra, tốc độ nhanh, mấy mờ hồ mấy cái, chính là tự trời cao xé gió

mà qua.

Đạo thân ảnh này, chính là Huyền Châu phái tới Sứ Giả, xem bộ dáng là muốn rời khỏi U Châu.

Chẳng qua là giờ phút này Sứ Giả sắc mặt có chút âm trầm, vừa phi động, vừa rù rì nói: “Người này ngược lại giảo hoạt, chúng ta chỉ cần phát hiện hành tung, hẳn liền lập tức chạy mất.

Hừ, bất quá, nguyên nhân chủ yếu nhất, còn là kia mấy lão gia không có đem hết toàn lực, nếu là bọn họ mình tự mình ở bên ngoài lùng bắt, cũng không tin không bắt được Diệp Tuyên tiểu tử kia. ”

Dừng một chút, Sứ Giả trong mắt lóe lên một tia âm nhu vẻ, lạnh lùng nói: “ Lần này trở về nhân cơ hội tìm mấy tên sư đệ tin được đồng hành, liền cùng trưởng lão nói tới đây đánh chết ma đầu.

Hơn nữa, thuận tiện đi Đoạn Thiên Nhai chỗ huyết động kia xem một chút, hắc hắc, lần này nhiều người hơn, nói vậy mới có thể xông vào, chính là không biết, bên trong đến tột cùng có cái bảo bối gì. ”

Vừa nói chuyện, Sứ Giả khẽ mỉm cười, trong lòng đang tính toán, hơn bốn tháng sau, chính là đi tới Huyền Châu biên cảnh, lập tức tiến vào Huyền Châu địa vực.

Ba ngày sau, Huyền Châu cảnh nội, ở một chỗ rừng rậm bầu trời, đang cấp tốc phi động, chợt thân hình dừng lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn phía trước nơi xa hai đạo độn quang.

Chỉ chớp lát công phu, hai đạo thanh niên thân ảnh, đã xuất hiện ở đối diện, thấy Sứ Giả sau, đầu tiên là hơi sững sờ, ngay sau đó khóe miệng cười đầy tà khí, lộ ra một tia vui vẻ.

Mà Sứ Giả thấy hai người, cũng là hơi biến sắc mặt, thần sắc ngưng trọng nhìn hai người.

“Nguyên lai là người? Thật đúng là oan gia hẹp lộ, ha ha, thế nào, lần này không có ai bảo vệ ngươi sao? Những sư huynh đệ kia của ngươi ở đâu đây? ” áo đỏ đại hán nhìn một chút Sứ Giả, như thế nói một câu.

Nghe vậy, Sứ Giả khóe mắt giật mình, nghiêm sắc mặt nói: “ Bọn họ tự nhiên ở phía sau, ta bất quá là đi trước bọn họ một bước thôi, Ma Cốt Môn hai tên bại hoại.

Hồng Liệt, Sát Nham, chỉ cần ta kéo các ngươi một hồi, sư huynh đệ ta phía sau vừa đến, các ngươi liền đừng mơ tưởng nữa trốn thoát, hừ. ”

Vừa nói chuyện, Sứ Giả sắc mặt run lên, tay áo bào run lên, vèo một tiếng, ba miệng phi kiếm màu xanh bắn nhanh ra, một quanh quần đi qua, đột nhiên dừng lại ở Sứ Giả trên đỉnh đầu.

“ Cái gì? ” nghe Sứ Giả đích ngôn ngữ, hơn nữa Sứ Giả một bộ động thủ kéo hai người đáng vẻ, kia trung niên áo đen hơi biến sắc mặt, hướng về phía áo đỏ đại hán nói: “ Hồng Liệt, không bằng chúng ta trước bỏ qua cho hắn đi, đổi ngày khác dọn dẹp hắn cũng không muộn, chánh sự quan trọng hơn. ”

Nghe vậy, Sứ Giả trên mặt tựa hồ thờ phào nhẹ nhõm.

Mà một màn này, cũng không có tránh được áo đỏ đại hán đích cặp mắt, kỳ khóe miệng giương lên, nhìn một chút Sứ Giả, nhẹ giọng nói: “ Sát Nham, ngươi hôm nay lá gan như thế nào như thế nhỏ? Còn không có nhìn thấy người tới, liền đem ngươi hù dọa thành bộ dáng này.

Yên tâm, nói không chừng hắn cứu binh không tới, chúng ta liền đem hắn đánh chết, huống chi nói, chờ chúng ta nhìn thấy nơi xa có người tới, lại đi cũng không phải không kịp, hắc hắc. ”

Áo đỏ đại hán nói xong, một tay giương lên, vèo một tiếng, một mảnh hồng sắc huyết khí điên cuồng trào ra, ngay sau đó, chính là hướng chính là hướng Sứ Giả một cái lòng đi, thấy vậy, Sứ Giả hơi biến sắc mặt.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128: Tông Chủ Lệnh

Diệp Phi ngồi ở bên trong tinh thất, đang nhắm mắt điều tức, chợt, kỳ hai mắt mở một cái, hai đạo tinh mang bắn nhanh ra, nhướng mày nhìn một chút chỗ cửa tinh thất.

“ Bành ” một tiếng.

Cửa phòng bị một cước đá văng ra, ngay sau đó, bốn năm đạo thân ảnh chui vào trong tĩnh thất, dẫn đầu một tên áo xanh lão già, Diệp Phi rất quen thuộc, chính là Thiên Nhai tông Tổ trưởng lão.

Thấy vậy, Diệp Phi thần sắc vừa động, nhưng là cũng không có khẩn trương chút nào, chỉ là có chút nghi ngờ, bọn họ như thế nào tìm tới nơi này.

“ Ha ha, người nằm mơ cũng không nghĩ ra đi, bất quá cũng nhiều thua thiệt ba tên kia, nếu không, chúng ta thật đúng là không dám tin tưởng, đường đường Bạch Phát Ma Đầu, sẽ ở tại cái địa phương này. ” Tổ trưởng lão khẽ mỉm cười nói.

Nghe vậy, Diệp Phi khóe mắt giật mình, chẳng lẽ là Kim Tử ba người bán đứng mình? theo lý thuyết ba người kia cũng sẽ không làm ra chuyện như thế.

Tựa hồ nhìn thấu Diệp Phi tâm tư, Tổ Trưởng lão lắc đầu nói: “ Người cũng không cần hiểu làm cái gì, cũng không phải là bọn họ nói, mà là lão phu tự mình theo dõi quá bọn họ, hơn nửa đêm bọn họ còn lén lút đi ra, nhất định là có cái gì bí mật.

Ban đầu không dám coi thường vọng động, sau đó triệu tập một ít trợ thủ, lúc này mới đi tới nơi này bắt người, hắc hắc. ” nói xong, Tổ Trưởng lão nhìn một chút hoàn cảnh bên trong tĩnh thất.

“ Nga, chỉ bằng bốn người các người, cũng muốn bắt ta? Diệp mỗ một mực nể tình tông môn quan hệ, không có hạ thủ đối với các người, nhưng ta nếu là muốn đi, chỉ sợ các người còn không giữ được lại đây. ” Diệp Phi khóe miệng giương lên nói, chớ nói trước mắt chỉ có bốn người, cho dù là mười người, cũng không có gì tác dụng.

“ Ha ha, sớm biết người có một loại quỷ dị độn thuật. Cho nên chúng ta căn bản là không có muốn trực tiếp bắt người, lần này tới trước, chỉ muốn thông báo người một cái tin. ” Tổ Trưởng lão ha ha cười một tiếng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi thần sắc vừa động, thấp giọng nói: “ Không biết Tổ Trưởng lão có gì tin tức nói cho Diệp mỗ? ”

“ Hắc hắc, người nếu là muốn chạy, chúng ta không ai bằng, nhưng người ba người kia sư huynh đệ, nhưng là phải chịu khổ, muốn cứu bọn họ lời của. Đi ngay ‘ Vạn Tiên Cư ’ khách sạn, lời đã mang tới, cáo từ. ” vừa nói chuyện. Tổ Trưởng lão cũng thật không có động thủ. Trực tiếp đem người rời đi chỗ này tĩnh thất.

Diệp Phi nhìn bóng lưng của mọi người, nhướng mày suy tính, Diệp Phi từ rời nhà sau, đến bây giờ cũng chỉ có mấy cái này bằng hữu. Tuy nói biết rõ nguy hiểm. Nhưng vô luận như thế nào, cũng là muốn đi qua nhìn chút.

Có thể cứu nhất định cứu, bây giờ không được, Diệp Phi cũng sẽ không ngu xuẩn đến bó tay chờ chết, nói như vậy càng là không cách nào cứu người, còn phải liên lụy tánh mạng của mình.

Bất quá, ngày mai hành động, cũng là tốt hơn suy nghĩ kế hoạch một phen. Thiên Nhai tông phái người tới, cũng không vượt qua bảy tám người.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai. Trước cửa Vạn Tiên Cư khách sạn, tụ tập một ít tu sĩ chờ xem náo nhiệt, thấp nhất bất quá Luyện Khí kỳ tu vi, cao còn lại là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

Ở chính giữa một mảnh đất trống trên, có ba tên thanh niên bị trói trói tay chân, trên người dán cảm linh phù lục, từng cái một vẻ mặt ngưng trọng, nhìn chung quanh, chính là Kim Tử, Vạn Phong Sơn, Liễu Kiên ba người.

“ Kim Tử sư huynh, ta xem chuyện giống như không đúng lắm a, Vạn Kiếm Các làm sao sẽ tổ hợp đi vào? Kia Vạn Kiếm Các chính là Lục trưởng lão, lại cảm chúng ta Thiên Nhai tông Tông Chủ Lệnh, cái này đến tột cùng chuyện gì xảy ra? ” Vạn Phong Sơn thần sắc ngưng trọng nói.

Nghe vậy, Kim Tử nhướng mày, nhẹ giọng nói: “ Cái này cũng không biết nói sao, Tông Chủ Lệnh ở chỗ này, như thấy chương môn đích thân tới, chúng ta Thiên Nhai tông trưởng lão cũng là không dám kháng cự đây.

Chẳng lẽ Thiên Nhai tông xảy ra biến hóa gì? Nếu không lệnh bài kia như thế nào ở trên tay hắn? Lục trưởng lão nếu nói lần này nhất định phải bắt Diệp sư đệ, sợ rằng đã mưu đồ hồi lâu.

Thiên Nhai tông ta có bốn tên Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, bọn họ Vạn Kiếm Các cũng có bảy người tới, Diệp sư đệ không đến thì thôi, nếu là thật sự tới, sợ rằng sẽ dữ nhiều lành ít a. ”

Liễu Kiên ánh mắt có chút lo âu vẻ, thấp giọng nói: “ Lục trưởng lão nói, nếu là Diệp sư huynh không thúc thủ chịu trói, sẽ cảm chúng ta khai đao, ta xem không giống như là nói láo.

Người này tâm cơ âm hiểm, thủ đoạn sắc bén, lại có Tông Chủ Lệnh nơi tay, nếu là Diệp sư đệ không đến, sợ là chúng ta ” nói tới đây, Liễu Kiên chính là sắc mặt tối sầm lại, không có tiếp tục nói nữa.

Mà Vạn Phong Sơn hai người nghe vậy, còn lại là yên lặng thở dài một tiếng, trong lúc nhất thời, ba người chính là trầm mặc xuống.

Ở chung quanh ba người, rõ ràng cho thấy hai cỗ thể lực, theo thứ tự là Tổ Trưởng lão dẫn đội Thiên Nhai tông bốn người, cùng với trung niên bạch y, Lục trưởng lão lãnh đạo Vạn Kiếm Các bảy người.

“Lục trưởng lão, nếu chúng ta Thiên Nhai Tông Tông Chủ có lệnh, lão phu kia cũng không nói nhiều, lần này tất cả sự nghi, cũng dựa theo Lục trưởng lão an bài mà làm, hy vọng có thể thuận lợi bắt ma đầu.” Tổ Trưởng lão nói một câu như thế.

“Hắc hắc, Tổ Trưởng lão khách khí, tại hạ cũng bất quá là lĩnh mệnh mà thôi, điều này cũng đều là dựa theo ý tứ Thiên Nhai Tông Tông Chủ các người làm việc, chờ sau khi trở về, các người cũng tự nhiên coi như là có một cái công lớn đấy.

Các Chủ Vạn Kiếm Các ta, cùng Thiên Nhai Tông Tông Chủ các người, bây giờ đang hưởng nơi này chạy tới, các người không cần phải gấp, đến lúc đó nhìn thấy Tông chủ các người, dĩ nhiên là hiểu.

Đúng rồi, còn có ta hôm qua cùng Tổ Trưởng lão nói kế hoạch, hy vọng vào trưởng lão không muốn ngăn trở, dù sao, cái này chính là ý tứ của Tông Chủ các người.” Lục trưởng lão như thế nói một câu.

Nghe vậy, Tổ Trưởng lão chợt nhìn một chút ba người Kim Tử, lộ ra một tia bất đắc dĩ, một tia tiếc hận, cuối cùng, cũng chỉ là yên lặng gật đầu một cái.

Thấy vậy, Lục trưởng lão khước mắt một cong, lộ ra vẻ hài lòng.

Cũng không biết lúc nào, trong đám người xem nào nhiệt ở bên ngoài, nhiều hơn một tên người mặc áo trùm dài màu xám tro, đem toàn thân cùng với mặt bộ tất cả đều che giấu đi, chỉ lộ ra liểu một đôi mắt có chút dần dần.

Người này, chính là Diệp Phi, đang quan sát hoàn cảnh chung quanh, cùng với bố trí vị trí tu sĩ Thiên Nhai tông, khi nhìn thấy bạch y trung niên, đầu tiên là hơi sững sờ, ngay sau đó trên mặt lộ ra một bộ như có điều suy nghĩ thần sắc.

Tên kia bạch y trung niên Lục trưởng lão, Diệp Phi cũng là đã từng quen biết, chính là vừa rồi đi Dược Thần Cốc thời điểm, ở Thanh Thạch trấn gặp được tên kia, một thân mang luyện thể thuật, thực lực cơ hồ không kém gì Diệp Phi mấy phần.

“Kỳ quái, bọn họ như thế nào tổ hợp đi vào? Hai tên Trúc Cơ Đại Viên Mãn, tổng cộng mười một tên Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, như thế, nhưng là có chút khó khăn.” Diệp Phi thấp giọng thì non một câu.

Nếu là chỉ có bốn tên Trúc Cơ Kỳ tu sĩ Thiên Nhai tông, mình gọi ra tiểu Thanh, cũng có sức đánh một trận, cơ hồ có thể thuận lợi cứu ra ba người Kim Tử, nhưng hôm nay nhiều hơn bảy người của Vạn Kiếm Các, tình huống nhưng là ngoài Diệp Phi dự liệu, mình cũng căn bản không cách nào đối kháng nhiều người như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Phi cũng không có cái biện pháp gì tốt, thực lực ở chỗ này bây, nhiều quý kẻ hơn nữa, cũng không cách nào chiến thắng mười một tên Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đấy.

Cứ như vậy, Diệp Phi vừa tự tính toán, vừa quan sát biến hóa ngoài cửa Vạn Tiên Cư.

Một mực chờ đến buổi trưa, toàn bộ tràng diện cũng là an tĩnh dị thường, không có phát sinh bất kỳ đột phát tình huống, ba người Kim Tử mặt ưu tâm xung xung, cùng trưởng lão đám người thần sắc ngưng trọng nhìn bốn phía.

Mà Vạn Kiếm Các Lục trưởng lão quét một vòng đám người, chợt khước miệng giương lên, chậm rãi đi tới bên ba người Kim Tử vị vậy ở trên, trên mặt lộ ra ý tứ bức tức.

“Ma đầu, Lục mỡ biết, người bây giờ đang ở trong đám người, nhưng chúng ta không có hứng thú cùng người chơi trò trốn tìm, người còn là chủ động hiện thân, ngoan ngoãn bỏ tay chờ chết tốt.” nói xong, Lục trưởng lão ánh mắt âm trầm, chậm rãi quét mắt một vòng đám người.

Hồi lâu, thấy không một người nói chuyện, Lục trưởng lão nhướng mày, lạnh lùng nói: “Ma đầu, ba người này người hẳn biết, người cũng nên biết Lục mỡ tính tình, người nếu là không xuất hiện nữa, ba người này, sẽ phải bởi vì người mà chết.”

Nói xong, Lục trưởng lão sắc mặt run lên, trong mắt lóe lên nhất đạo tinh mang.

Mà nơi xa Diệp Phi tâm niệm cấp chuyển, đang do dự cái gì, bây giờ đi ra ngoài, cơ hồ cũng là vu sự vô bổ, căn bản không cách nào cứu ra ba người, mình sẽ còn bại lộ, tuy nói mình có thể chạy mất, nhưng tình huống ba người Kim Tử, coi như không ổn, nhưng nghĩ đến sẽ không có nguy hiểm tánh mạng.

Mà đang Diệp Phi tâm niệm vội chuyển, Lục trưởng lão chợt một tiếng quát lên: “Ma đầu, nếu người muốn cho bọn họ vì người đi tìm chết, tốt lắm, Lục mỡ thành toàn cho người, ta sẽ để cho người trở mặt nhìn, bằng hữu tốt của người ở trước mặt người rơi xuống.”

Vừa dứt lời, Lục trưởng lão giơ bàn tay lên, trên đó truyền ra từng cỗ một kinh khủng ba động, một tầng nhàn nhạt màu vàng quang hạ vòng quanh bàn tay, nhìn qua ý tứ thật muốn động thủ.

Thấy không có người phản ứng, Lục trưởng lão trong mắt ngoan sắc chợt lóe, bàn tay vừa rơi xuống, bịch một tiếng, nặng nề vỗ vào Liễu Kiên đích đầu lâu trên.

‘ Phốc ’ một tiếng.

Máu tươi văng khắp nơi, đầu lâu Liễu Kiền lúc này ầm ầm nổ tung, thần hồn mới vừa vừa chạy ra, chính là bị Lục trưởng lão bắn theo một hỏa cầu, đánh cho hồn phi phách tán.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Đột biến

Thấy Lục trưởng lão thật đem Liễu Kiền đánh gục, chớ nói Vạn Kiếm Các, bốn phía đám người xem náo nhiệt cũng khiếp sợ vô cùng, cho dù là Thiên Nhai tông mấy tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, cũng đầu tiên là sững sốt, theo sau chính là trên mặt hàn khí chợt lóe.

Từng cái một mặt mũi giận dữ trừng nhìn Lục trưởng lão, ý tứ lập tức sẽ phải xuất thủ, bây giờ không nghĩ tới Lục trưởng lão lớn lối như thế, lại đang trước mặt mấy tên Thiên Nhai tông trưởng lão, đem một tên đệ tử Trúc Cơ Kỳ tông môn mình tại chỗ chém chết.

Nhưng Thiên Nhai tông Tổ Trưởng lão chẳng qua là thở dài một tiếng, hướng về phía sau lưng mấy người lắc đầu một cái, chẳng qua là nhân nhạ nói ra ‘Tông Chủ Lệnh’ ba chữ, chính là làm cho mấy tên trưởng lão còn lại không dám coi thường vọng động.

Mà nơi xa Diệp Phi càng là một vẻ không dám tin, có chút không phản ứng kịp đích rừ rì nói: “Cái gì? Cái này, lại dám ngay trước mặt Thiên Nhai tông ta, chém giết Liễu Kiền?” Diệp Phi lúc này trong lòng kinh sợ hết sức, bây giờ không nghĩ tới, Vạn Kiếm Các Lục trưởng lão, lại thật dám động thủ.

Cùng nhau đi tới, chuyện cũ từng chuyện từng chuyện, không khỏi hồi tưởng lại ở trong đầu.

Tại Vô Hoa trấn gặp mặt “Nga, không trách Diệp đạo hữu như vậy xa lạ, hắc hắc, ta nói sao, ta Vạn Sự Thông Liễu Kiền còn có không quen biết đấy.”

Thời điểm đi Đoạn Thiên Nhai làm nhiệm vụ, khó khăn vì thân phận không rõ. Liền là Liễu Kiền giải vây. “Lục Vân, mười bốn tuổi nhập môn Thiên Nhai tông, vạn bảo trấn nhân sĩ, hắc hắc, Lục sư huynh, chúng ta là đồng môn.”

Hăm hại Lê Nhu. “Yên tâm, Diệp sư huynh, có ta Vạn Sự Thông ở đây, khẳng định đem tin tức tra hiểu. hắc hắc!”

Mình mua đan dược linh thạch không đủ, Liễu Kiền chủ trương đem linh thạch chính mình cũng lấy ra, đi qua điểm một cái giọt giọt, tựa như một thanh chùy từng cái từng cái đập trong tim Diệp Phi, làm có chút khó có thể thở dốc.

Nghĩ tới đây, trên mặt Diệp Phi mang lên một trận sương lạnh, trong lòng không khỏi oán giận mình, hôm nay Liễu Kiền có thể nói là bởi vì mình mới bỏ mạng ở nơi này, cái này, là Diệp Phi không có biện pháp tiếp nhận.

“Ma đầu, còn không xuất hiện sao? Hắc hắc, tốt, đã như vậy, người kế tiếp chính là tiểu tử Luyện Khí này, cũng sẽ bởi vì ngươi mà rơi xuống.” Vạn Kiếm Các Lục trưởng lão lộ ra một vẻ tàn nhẫn.

Ngay sau đó, bàn tay vừa nhấc, không chút do dự hướng Vạn Phong Sơn vỗ một cái đi.

“Dừng tay.” đang lúc này, trong đám người truyền ra thanh âm quát to. Bá một cái, một tên người khoác áo trùm, nhay ra từ đám người.

Đem mũ trùm trên đầu hạ xuống, lộ ra thân ảnh của Diệp Phi. Một căn tóc trắng phiêu dật, không gió tự động về phía sau phiêu động, một thân hơi thở buông thả ra.

“Bạch Phát Ma Đầu, ngươi cuối cùng là xuất hiện a, hắc hắc.” nhìn thấy Diệp Phi xuất hiện, Lục trưởng lão trong tay động tác cũng dừng lại. Cười lạnh nói.

“Vô luận là ngươi là ai. Giết Liễu Kiền, ngươi tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt, bởi vì, ta sẽ không bỏ qua ngươi.” Diệp Phi sắc mặt ngưng trọng nói.

“Ha ha, thật là nói giỡn. Ngươi không buông tha ta, ngươi có biết, hôm nay chúng ta chính là tới bắt ngươi.” Lục trưởng lão lộ ra một bộ khinh miệt.

“Hừ, chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh kia, mình lại muốn uống phí tánh mạng.” Diệp Phi cắn răng nghiền lợi nói một câu.

“Nga, ta biết ngươi có độn thuật quỷ dị, chúng ta rất khó bắt lại ngươi, bắt quá, ngươi nếu là dám chạy trốn, cái này hai vị, cũng sẽ cùng rơi xuống đấy, chính ngươi nghĩ xong, là thúc thủ chịu trời, hãy để cho bọn họ thay ngươi chết đi.” Lục trưởng lão cười lạnh một tiếng, nga một câu.

“Diệp sư đệ, không thể nghe hắn.”

“Diệp sư huynh, không cần lo chúng ta, người đi mau.”

Kim Tử cùng Vạn Phong Sơn trên mặt lộ ra vẻ quyết nhiên, hướng về phía Diệp Phi điên cuồng gào thét.

Nghe vậy, Diệp Phi trong lòng đau xót, trong lòng mình rõ ràng, những người này bất quá là vì bất minh, nhưng cho dù là có thúc thủ chịu trói, cũng không nhất định cứu được hai người ra, nhưng nếu là chạy trốn

Thấy vậy, Lục trưởng lão tay áo bào tung, một tờ hoàng phù lục bắn nhanh ra, một chớp động đích xuất hiện ở trước mặt Diệp Phi, chính là phù lục giam cầm pháp lực — Cẩm Linh Phù.

“Ma đầu, đem nó tự dính vào trên người, chỉ cần người thúc thủ chịu trói, hai người bọn hắn là được miễn đi tánh mạng. Lục mẫu kiên nhẫn có hạn, giết bọn họ, ta cũng không nháy mắt một cái đấy.” Lục trưởng lão nói.

Nghe vậy, trên mặt Diệp Phi thần sắc biến ảo không ngừng, tâm niệm cấp chuyển.

Mà đang ở lúc này, Diệp Phi chợt khước mắt gạt mình, đáy lòng không có dấu hiệu nào đích dâng lên một cỗ cực đoan cảm giác nguy hiểm, xa xôi chỗ chân trời, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một đoàn quang hà, hướng nơi này nhanh chóng đến gần. Bởi vì khoảng cách quá mức xa xôi, ngay cả thần thức đều không có phát hiện.

Nhìn kỹ, chính là Ngưng Đan cao cấp ngưng tụ ra độn quang.

“Không tốt.” miệng phun hai chữ, Diệp Phi dù muốn hay không đích đánh ra một đạo pháp quyết, tức hạ mặt đất một trận vận vẹo biến hình sau, thân hình một mơ hồ đích không có vào mặt đất.

Cuối cùng, chỉ truyền ra Diệp Phi lạnh lùng một câu thanh âm “Nếu là sát hại hai người bọn họ, ta sẽ để người chết phải thảm hại hơn.”

Thấy vậy, Lục Vân sừng sốt, ngay sau đó trên mặt vẻ giận dữ chợt lóe, hướng về phía Tổ Trưởng lão hô: “Còn nhìn cái gì, mau đuổi theo, chúng ta hai vị chương môn đang chạy tới, có thể lập tức tới ngay.”

Nghe vậy, Tổ Trưởng lão thần sắc vừa động, mang theo người Thiên Nhai tông đuổi theo, cuối cùng, Lục trưởng lão lưu lại ba người trông chừng Kim Tử hai người, hướng về phía một tên bạch y thanh niên nói: “Đem tiêu tử luyện khí này giết đi, tên kia phế bỏ tu vi là tốt rồi, nghe nói hắn là con của một gã trưởng lão, liền lưu hắn một cái mạng.”

Vừa nói chuyện, Lục trưởng lão mang theo mấy người đuổi theo, nhưng chỉ chốc lát công phu, cũng là thân hình chợt ngừng lại, đột nhiên quay đầu nhìn một chút nơi nào đó.

Tiếng xé gió cùng nhau, một đạo màu trắng độn quang bắn nhanh ra, mấy chớp động dưới, xuất hiện lơ lửng ở trên đỉnh đầu Lục trưởng lão, độn quang thu lại, lộ ra một tên bạch y trung niên, chính là Vạn Kiếm Các Các Chủ — Lôi Húc.

“Ra mắt Các chủ.” đám người Lục trưởng lão, mặt cung kính nói.

Nghe vậy, Lôi Húc Các chủ nhướng mày, khoát tay nói: “Người còn chưa tới sao?”

“Khởi bẩm Các Chủ, hắn vừa mới chạy.” Lục trưởng lão đáp lại một tiếng.

“Cái gì? Đi bao lâu rồi, hướng nào?” Lôi Húc thần sắc vừa động, có chút vội vã hỏi.

“Các chủ, hắn là hướng Đào Nguyên trấn phương hướng bỏ chạy, nhưng sử dụng độn thổ thuật cực kỳ quỷ dị, chỉ chốc lát công phu, chúng ta liền mất đi hơi thở của hắn, nhưng nghĩ đến chạy không xa lắm đích, Thiên Nhai tông Tổ Trưởng lão đám người đã đi trước truy kích. Chúng ta cũng” Lục trưởng lão lời còn chưa nói hết.

Chỉ thấy Lôi Húc độn quang lóe sáng, hóa thành một đạo kinh hồng, hướng Đào Nguyên trấn phương hướng bắn nhanh đi, tốc độ nhanh, chỉ mấy hơi thở công phu, liền đem Lục trưởng lão đám người, xa xa bỏ rơi ở sau lưng.

“Đi. Chúng ta cũng mau đuổi theo, lần này tuyệt đối không thể để cho hắn chạy nữa rồi.” Lục trưởng lão như thế nói một câu, vừa dứt lời, mấy người chính là tăng nhanh động tác, hướng Đào Nguyên trấn phương hướng đuổi theo.

.....

Hoàn Sơn trấn lần ranh, ở một chỗ bình nguyên không người, chợt thoát ra một đạo thân ảnh màu trắng. Cũng không thấy trên người sáng lên độn quang. Liền như vậy trực tiếp lên tới giữa không trung, nhanh chóng hướng dãy Vân Vụ Sơn bay đi.

Đạo thân ảnh này?, Chính là sử dụng kế diệu hồ ly sơn, Diệp Phi.

“Thật may là ở phía trước phương nhìn thấy người vừa tới, nếu không chờ thần thức phát hiện. Có thể sẽ phải nguy hiểm.” Diệp Phi vừa nhanh chóng lên đường, vừa có chút lo lắng nói.

Diệp Phi tuy nói có tự tin, nhục thể của mình, độn thuật, thần thức, ở Trúc Cơ Đại Viên Mãn trong cơ hồ không ai bằng, nhưng đến tột cùng cùng Ngưng

Đan cao cấp chênh lệch bao lớn, còn không dám xác định.

Mới vừa vào cấp Trúc Cơ lúc, Diệp Phi thần thức đã sớm đạt tới chừng trăm trọng. Mỗi một lần tăng lên tiểu cảnh giới. Thần thức lực, cũng sẽ dựa theo Trúc Cơ sơ kỳ trăm trọng điệp gia một lần.

Trung kỳ hai trăm trọng dò xét khoảng cách, hậu kỳ vì ba trăm trọng, cảnh giới Đại Viên Mãn, khoảng cách thần thức dò xét là có hơn bốn trăm trọng. So với cùng cấp là gấp tới hai.

Bình thường Trúc Cơ bất quá năm mươi trọng thần thức dò xét khoảng cách, Đại Viên Mãn cũng chỉ có hơn hai trăm trọng, đến Ngưng Đan sơ kỳ, mới có một chất đích bay vọt, thần thức dò xét khoảng cách đạt tới hơn năm trăm trọng. Diệp Phi đã sớm vô hạn đến gần.

Thần thức lực tuy nói diện tích bao phủ lớn, vô luận trên trời dưới đất, hoặc là ánh mắt không kịp chỗ cũng có thể thật sớm phát hiện dị thường, diệu dụng vô cùng, nhưng dù sao vẫn là có khoảng cách hạn chế.

Tựa như ở Vô Hoa trấn phát hiện đạo kia độn quang kia, tuyệt đối là vượt qua ngàn trọng trở lên khoảng cách, lấy người tu tiên thị lực siêu nhiên mới miễn cưỡng phát hiện, thần thức căn bản không cách nào phát hiện, cũng còn may là Diệp Phi đứng đối diện đạo độn quang kia.

Dựa theo Diệp Phi phỏng đoán, Thiên Nhai Tông Tông Chủ cũng sẽ không nhanh như vậy chạy tới, nhìn dáng dấp, hẳn chính là trước nhận được thông báo đi, như thế, đúng là mình đi trước Thiên Nhai tông lấy trộm Kim Nguyên Đan cơ hội thật tốt.

Cho nên, ban đầu Diệp Phi có ý hướng Đào Nguyên trấn chạy thực mạng, nhưng đem mọi người bỏ rơi sau, lập tức điều chuyển phương hướng, lượn quanh đường đi tới Vô Hoa trấn, hướng Thiên Nhai tông phương hướng bay đi.

Sợ rằng mọi người nằm mộng cũng không nghĩ tới, Diệp Phi sẽ có cam đảm như thế, dám thừa dịp như thế, mạnh xông vào Thiên Nhai tông, chẳng qua là Diệp Phi không ngờ tới là, đạo kia độn quang cũng không phải là Thiên Nhai Tông Tông Chủ Thiên Kiếm, mà là Vạn Kiếm Các Các Chủ Lôi Húc, dù sao ban đầu chẳng qua là phát hiện đạo độn quang mơ hồ, cũng không có rõ ràng nhìn thấy là ai.

Cứ như vậy, vừa suy nghĩ, Diệp Phi vừa âm thầm nghiên cứu kế hoạch, lần này tuy nói không có Tông chủ trấn giữ, nhưng dù sao cũng là xông vào tông môn, trong đó nguy hiểm cũng không nhỏ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi một thân chớp động kim quang, xa xa thấy được Thiên Nhai tông sơn môn, phía trước đã là lần ranh dãy Vân Vụ Sơn.

“Thiên Nhai tông, đã rất lâu chưa có trở về qua, không nghĩ tới lần này trở lại, lại là muốn xông vào, ai, điều này cũng không oán ta được, ngươi Thiên Nhai Tông Tông Chủ bất nhân, cũng không cần trách ta bất nghĩa, thù giết Liễu Kiên, đợi lúc ta tấn cấp Ngưng Đan, nhất định phải huyết tẩy U Châu.

Nếu là Vạn Phong Sơn cùng Kim Tử cũng xảy ra ngoài ý muốn, ta sẽ để cho các ngươi gào khóc không lưu! Nếu làm ma đầu, cũng không sợ nhiều thêm một ít tội danh.” nói xong, trên mặt Diệp Phi hiện ra nồng nặc sát khí, nhìn qua có chút đáng sợ dữ tợn.

Hơi lấy lại bình tĩnh, Diệp Phi thở phào nhẹ nhõm, thân hình vừa động, chính là rơi vào mặt đất, chậm rãi hướng Thiên Nhai tông sơn môn đi tới.

Cả một tiếng, chỉ thấy dãy Vân Vụ Sơn hai bên sương mù một phần, một tiếng phá không vang lên, ngay sau đó, một đạo độn quang bắn nhanh ra, nhìn dáng dấp có chút vội vàng.

Thấy Diệp Phi đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó độn quang thu lại, một tên lão giả mặc ma y, sắc mặt tái nhợt, chột lệ ra thân hình, chính là Thiên Nhai Tông Tông Chủ — Thiên Kiếm!

“Tại sao là ngươi? Đúng lúc lão phu muốn đi Vô Hoa trấn tập nã ngươi, không nghĩ tới, ngươi lại chủ động đưa lên cửa, hắc hắc.” Thiên Kiếm Tông chủ nói xong, lộ ra một nụ cười lạnh lùng, mà Diệp Phi thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia ngoài ý muốn, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130: Khổ trốn

“Không nghĩ tới, ta như vậy một vô danh tiểu bối, Tông chủ cũng có thể biết.” Diệp Phi tâm niệm cấp chuyển nói, nhìn Thiên Kiếm Tông Chủ sắc mặt tái nhợt, hơi thở có chút không yên, rõ ràng bị một ít thương thế.

Nguyên tưởng rằng ở Vô Hoa trấn nhìn thấy đạo độn quang kia là Thiên Kiếm Tông Chủ, hôm nay xem ra, hẳn là người khác, khả năng lớn nhất, phải là

Vạn Kiếm Các Các Chủ.

“ Vô danh tiểu bối? ừ, ngươi bây giờ hung danh, cho dù là toàn bộ U Châu, sợ rằng đã không kém gì tứ đại cường môn, lão phu rất là tò mò, ngươi tới nơi đây làm cái gì? Hẳn không phải là đến tự thú đi? ” Thiên Kiếm Tông Chủ nói ra nghi ngờ trong lòng.

Nghe vậy, Diệp Phi thấy vẫn không có cơ hội hạ thủ, cũng không có giấu giếm cái gì, nhẹ giọng nói: “ Đương nhiên là vì Kim Nguyên Đan, Thiên Nhai tông ngay cả mấy tên đệ tử cũng không gánh nổi.

Cho nên, ta chỉ có thể nghĩ biện pháp đem ngươi đưa tới đi, tới nơi này nữa cướp lấy Kim Nguyên Đan, bất quá bây giờ xem ra, là không có cơ hội rồi. ”

“ Cái gì? Ngươi, ngươi mạnh khỏe lớn lá gan, ừ, ở chỗ này gặp lão phu, ngươi cũng liền coi như là đi vào một cái tử lộ, cho ngươi một lần cơ hội thúc thủ chịu trời hay là cùng lão phu xuất thủ. ” Nghe Diệp Phi nói Thiên Nhai tông không gánh nổi đệ tử của mình, Thiên Kiếm Tông Chủ chính là khoe mặt giết mình.

Hôm nay Diệp Phi nói đến cướp lấy Kim Nguyên Đan, không khỏi làm Thiên Kiếm Tông Chủ trong mắt lóe lên một tia vẻ kinh dị, thầm nói người này quả nhiên có chút đảm thức, bất quá, chẳng qua là đắc tội người không nên đắc tội, nên mệnh chết yểu.

“ Nếu bước lên cái tiên lộ mờ ảo này, đương nhiên là sẽ không dễ dàng nhận thua, dù là chỉ có một tia cầu sinh cơ hội, cũng tuyệt đối sẽ không buông tha cho, nếu không, ban đầu cũng không có cần thiết tu tiên. ” nói xong, Dưới chân Diệp Phi mặt đất một trận vận vẹo. Thân hình trầm xuống, phốc một tiếng, trầm vào trong mặt đất.

Thấy vậy, Thiên Kiếm Tông Chủ nhướng mày, lắc đầu nói: “ Cầu sinh đúng, chẳng qua là, ngươi không có cơ hội. ” Nói xong, thân hình hướng mặt đất một phác, chính là biến mất ở trên mặt đất.

Diệp Phi dưới đất chỗ sâu nhanh chóng đi về phía trước, nhưng chỉ mấy hơi thở công phu. Chính là cảm thấy sau lưng, Thiên Kiếm Tông Chủ đang lấy một loại tốc độ bất khả tư nghị kinh khủng, hướng mình nhanh chóng đến gần.

“ Ây. Người này đột thuật quả nhiên có chút quý dị, không trách người khác không cách nào bắt hắn lại, như thế xem ra, đã mau đến gần Ngưng Đan kỳ tùy ý thuật đột thổ. Bất quá. Nếu là toàn lực thi triển, ngươi cũng không có đường sống. ” tiếng nói vừa dứt, Thiên Kiếm Tông Chủ chợt đột thuật lắc tới, quanh thân hoàng mang lóe lên, cũng bối hai tay, dưới đất bùn đất cát đá nhanh chóng xuyên qua.

Thời điểm mắt thấy khoảng cách Diệp Phi có hơn trăm trượng khoảng cách, Thiên Kiếm Tông Chủ chợt nhướng mày, nghi ngờ nói: “ Di. Người này thế nào sắp đi ra ngoài? Nếu là sử dụng thuật đột thổ, còn có thể sống lâu một đoạn thời gian. Chạy đi ra ngoài sử dụng phi hành pháp khí, hắc hắc, lão phu dễ dàng là được đuổi theo ngươi, thật là ngu xuẩn. ”

Thiên Kiếm Tông Chủ rõ ràng cảm ứng được, phía trước Diệp Phi đang hướng trên mặt đất phóng tới, mà Thiên Kiếm Tông Chủ phản ứng cũng không chậm vọt theo lên mặt đất.

Sau một khắc, còn không đợi Thiên Kiếm Tông Chủ cao hứng, khoe mặt giết mình, thần sắc sùng sốt chuyện của tình xảy ra, kia Diệp Phi cũng không có thi triển bất kỳ phi hành pháp khí, cũng không thấy ngưng tụ ra đột quang, liền như vậy trực tiếp bay lên tới giữa không trung, bá một cái, hướng nơi xa bắn nhanh đi.

“ Cái gì? Cái này, điều này sao có thể? Người này hơi thở, tuyệt đối không có đạt tới Ngưng Đan. ” Thiên Kiếm Tông Chủ sùng sờ ở tại chỗ, mặt không thể tin nói, sống đến một xấp đầy tuổi, Trúc Cơ Kỳ có thể ở giữa không trung phi độ, chứ nói nhìn thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe quá, điều này có thể không để cho lão già khiếp sợ.

Mà ở thời điểm Thiên Kiếm Tông Chủ hơi ngẩn ra như vậy, Diệp Phi đã sớm bay đến nơi chân trời xa, thấy vậy, Thiên Kiếm Tông Chủ ánh mắt một ngưng, đột quang cùng nhau, vèo một tiếng, hướng Diệp Phi truy kích đi.

Hơn nửa ngày sau, tại một chỗ bầu trời trên khu rừng rậm, một đạo thân ảnh màu trắng, quanh thân chớp động nhàn nhạt kim quang, hướng nơi xa cấp tốc bay vọt đi, cũng không lâu lắm, một đạo đột quang màu xám tro tự bầu trời chợt lóe lên, chính là Thiên Kiếm Tông Chủ đang truy kích Diệp Phi.

Chẳng qua là giờ phút này, trong lòng Thiên Kiếm càng khiếp sợ, bây giờ không nghĩ tới, bức này phi đột thuật, đã vô hạn đến gần đột thuật thần thông của Ngưng Đan cao cấp.

Tuy nói cùng bình thường Ngưng Đan kỳ còn kém thượng một ít, mấy ngày thời gian là được đuổi theo, nhưng hôm nay, tình huống của mình cũng là không quá một dạng, trước đi Đoạn Thiên Nhai bị thương không có khôi phục, sau lại xảy ra ngoài ý muốn, hôm nay thực lực đã sớm không bằng thời kỳ toàn thịnh.

Cái này hơn nửa ngày công phu, không những không có kéo đến khoảng cách gần, ngược lại mấy lần suýt nữa để cho Diệp Phi chạy ra khỏi thần thức của mình phong tỏa.

Nghĩ tới đây, Thiên Kiếm Tông Chủ trên mặt nanh sắc chợt lóe, trong lòng thầm mắng một tiếng, lạnh như băng đạo: “ Lôi Húc lão quỷ, nếu là có cơ hội, nhất định phải để cho ngươi tông hủy người mất. ”

Nói xong, Thiên Kiếm Tông Chủ tựa hồ là tức giận kích thích tiềm lực, đột quang chợt lóe, tốc độ so lúc trước tăng nhanh mấy phần, cấp tốc hướng Diệp Phi truy kích đi.

Mà giờ khắc này, tình huống Diệp Phi cũng không phải là rất tốt, bởi vì phi độ tốc độ quá nhanh, chung quanh gió mãnh liệt, như một thanh đao sắc bén, ở trên người nạo tới nạo lui.

Quanh thân đưa đến thân thể đau đớn không chịu nổi, mở ra hộ thể linh quang lại sẽ đem tốc độ giảm bớt, bắt đắc dĩ, Diệp Phi chỉ có cắn răng kiên trì, sắc mặt cũng là có chút trắng bệch.

Tuy nói chậm lại tốc độ, có thể giảm bớt một ít đau đớn hành hạ, sau lưng một tên Ngưng Đan cao cấp truy kích, Diệp Phi nhưng cũng không dám chậm trễ chút nào, đem hết toàn lực nhanh chóng phi độ.

Hơn mười ngày sau, Thiên Kiếm Tông Chủ sắc mặt càng thêm tái nhợt, trong lòng thăm giắt mình, cái này Diệp Phi chẳng những độn thuật kinh người, pháp lực lại cũng là như vậy hùng hậu, lại bị mình truy kích lâu như vậy, cũng không có giảm hạ tốc độ.

Nhưng hơi suy đoán một chút, Thiên Kiếm Tông Chủ cũng liền yên lòng, tu vi Diệp Phi dù sao cũng là Trúc Cơ Đại Viên Mãn, pháp lực hùng hậu trình độ, căn bản không cách nào cùng mình so sánh, có lẽ là có đan dược gì phụ trợ.

Bất quá, bức này đan dược thứ nhất là có chút tác dụng phụ, thứ hai, thật sự có thì cái này Diệp Phi cũng sẽ không có quá nhiều, mình cũng rắn hao tổn nữa, cũng có thể hao tổn chết hẵn, bây giờ so đấu, chính là pháp lực hùng hậu cùng kiên trì, kiên trì lâu nhất đi, mới là phe thắng lợi.

Hơn một tháng sau, để cho Thiên Kiếm Tông Chủ ý không nghĩ tới chuyện xảy ra, Diệp Phi tuy nói tốc độ giảm nhiều, nhưng chính mình lại cũng là không có tốc độ như lúc trước, mà không biết bất giác, hai người đã lại truy kích đến phạm vi Huyền Áo Tông, Diệp Phi còn lại là mang theo Thiên Kiếm Tông Chủ chung quanh chạy bừa, không mục đích đến nơi nào.

Vừa phi độ, Diệp Phi vừa âm thầm cau mày, mình đã đem tốc độ tăng lên tới cực hạn, bắt đầu dựa vào Quy Nguyên Quyết, khôi phục pháp lực mau lên một ít, nhưng sau đó bây giờ so ra kém mình tiêu hao tốc độ, Diệp Phi không thể không nuốt mấy viên đan dược.

Diệp Phi cho là thời gian một lúc lâu, kia Thiên Kiếm Tông Chủ vốn nên buông tha cho, không nghĩ tới kỳ lại không chấp nhận buông tha, một bộ không đuổi kịp Diệp Phi tuyệt không quay đầu lại.

Thời gian một lúc lâu, Diệp Phi không thể không liên tiếp dùng đan dược, điều này cũng nhờ có ở Dược Thần Cốc trước khi rời đi, luyện chế được một ít Thất phẩm đan dược, chẳng những có thể nhanh chóng khôi phục pháp lực, hơn nữa số lượng cũng là không ít. Diệp Phi thầm nói mình ban đầu quả nhiên là lựa chọn sáng suốt.

Mà đang ở Diệp Phi đông một cái tây một cái, mang theo Thiên Kiếm Tông Chủ lại vòng vo hơn nửa tháng sau, Thiên Kiếm Tông Chủ ánh mắt tinh mang chợt lóe, trên mặt thần sắc biến ảo không ngừng, một lát sau, kỳ liếc mắt nhìn đang cấp tốc phi độ đích Diệp Phi.

“Hắc hắc, tiểu tử, ngươi cho rằng có thể chạy thoát được tay của lão phu lòng bàn tay? nói thật cho ngươi biết, bây giờ U Châu tứ đại thế lực chưởng môn nhất tề xuất động, ở nơi này U Châu ngươi đã là hãn phái chết không thể nghi ngờ, cũng không cần suy nghĩ trốn thoát, không bằng tiện nghi cho lão phu, còn có thể từ Sư Giả đại nhân kiếm một ít chỗ tốt.” nói xong, Thiên Kiếm Tông Chủ trên mặt nanh sắc chợt lóe, lộ ra một bộ lạnh như băng.

Nghe vậy, Diệp Phi không thêm để ý tới, dĩ nhiên sẽ không ngu xuẩn đến độ thúc thủ chịu trói, hơi suy nghĩ một lát, trong mắt tinh quang chợt lóe, chợt điều chuyển phương hướng, hướng U Châu lần ranh bay đi, nhìn dáng dấp, tựa hồ là Huyền Châu phương hướng.

Thấy vậy, Thiên Kiếm Tông Chủ trên mặt của lộ ra cấp vội và vẻ, gấp giọng nói: “Tiểu tử, ngươi cho rằng chạy ra khỏi U Châu liền có thể bảo trụ mạng sống sao, hừ, lão phu tuyệt đối sẽ không cho ngươi cơ hội này.” nói xong, Thiên Kiếm Tông Chủ giơ tay lên nuốt một viên đan dược, trên mặt lộ ra một tia ửng đỏ không bình, độn quang lúc này chợt lóe, tốc độ một cái tăng lên gần hơn nửa.

Phía trước Diệp Phi cũng cảm giác được tình huống như thế, không khỏi mặt liền biến sắc, cảm giác phía sau lão giả cách mình càng ngày càng gần, Diệp Phi cắn răng một cái, rốt cục cũng nuốt một viên Cẩm Dược tạm thời tăng lên pháp lực.

Bá một cái, Diệp Phi quanh thân kim mang một thịnh, hoàn toàn không để ý tới cảm giác quanh thân đau rất nữa, tăng nhanh mấy phần tốc độ, hướng lần ranh U Châu gần ngay trước mắt bay đi, phương diện độn thuật Diệp Phi còn có chút vốn liếng, nếu là động tay động chân tới, Diệp Phi tin tưởng, sợ rằng ngay cả một chiêu cũng không tiếp nổi, cái này làm cho Diệp Phi không thể không liều mạng chạy thực mạng.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 131: Kim Nguyên Đan

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi bay cắt qua một tòa sự sơn, rốt cục bay khỏi U Châu, đi tới Huyền Châu cảnh nội, bất quá, nguy cơ cũng

không có vì vậy biến mất, sau lưng Thiên Kiếm Tông Chủ vẫn là càng ngày càng gần.

Lại phi hành nửa tháng lâu, Diệp Phi sắc mặt tái nhợt, một thân hơi thở cũng là không lớn bằng lúc trước, tốc độ phi động, đơn giản bình thường giống như Trúc Cơ Kỳ giả ngự phi hành pháp khí vô cùng chậm rãi.

Nhưng giờ phút này, Thiên Kiếm Tông Chủ tốc độ cũng là chậm lại, bất quá so sánh Diệp Phi mà nói, vẫn còn là mau hơn mấy phần.

Năm ngày sau, Diệp Phi cảm giác được nhanh chóng tiếp cận Thiên Kiếm Tông Chủ, hơi suy nghĩ một phen, chợt thân hình cũng ngừng lại, tiếp tục phi động đi nữa, có thể cuối cùng ngay cả khí lực hoàn thủ đều là không có.

Chỉ mấy hơi thở công phu, Thiên Kiếm Tông Chủ chính là truy kích đến phụ cận Diệp Phi, động quang thu lại, trong mắt mang theo vẻ kinh dị liếc mắt nhìn Diệp Phi.

Vì tiết kiệm một ít pháp lực, Diệp Phi rơi vào mặt đất, ngay sau đó đem tiểu Thanh thả ra, biến lớn hơn mười trượng, ánh mắt ngưng trọng nhìn Thiên Kiếm Tông Chủ.

Ngay sau đó, Diệp Phi tay áo bào vung, một đạo tia máu bắn nhanh ra, một quanh quần đi qua, đột nhiên ở giữa không trung biến thành một chuỗi tàn nhận.

Làm xong những thứ này sau, chỗ đầu ngón tay Diệp Phi, một đạo hào quang nhạt như không thấy hơi chột lóe, hẳn là lặng lẽ đem Ngũ Độc Châm tế xuất, che giấu ở phụ cận hư không, chuẩn bị chờ cơ hội đánh lên.

Làm xong những thứ này, Diệp Phi tụ linh chỉ lặng lẽ vận chuyển, chuẩn bị tùy thời xuất thủ, lần này đối thủ dù sao cũng là một tên Ngưng Đan cao cấp, Diệp Phi không dám có chút khinh thường.

Nhìn làm nhiều loại hậu thủ, thần sắc ngưng trọng, vẻ mặt phòng bị của Diệp Phi, Thiên Kiếm Tông Chủ chậm rãi rơi trên mặt đất, đầu tiên là nhướng mày, ngay sau đó, nhàn nhạt lên tiếng.

“Thế nào không chạy? Chuẩn bị nhận mệnh sao? Hắc hắc, không nghĩ tới. Dưới tay lão phu chạy đi mấy tháng thời gian, tuy nói trước ta bị một ít thương thế, nhưng dưới Ngưng Đan, tuyệt đối là không có ai có thể làm được.” Thiên Kiếm Tông Chủ nói một câu như thế.

Nghe vậy, Diệp Phi khòe miệng giương lên, lắc đầu nói: “Nếu như ngươi không thể một chiêu đem ta đánh ngã, nói vậy ta còn là có cơ hội lần nữa chạy trốn đây. Biết ngươi đại khái tốc độ rồi. Ta cũng rất muốn hiểu rõ một cái, Ngưng Đan cao cấp cụ thể chiến lực đến tốt cùng là như thế nào.”

“Nga, lòng tin cũng không nhỏ, ngươi cảm giác có thể ngăn cản lão phu một kích lực sao? Ta ngược lại cũng rất muốn biết. Ngoài thần thức, thân thể, động thuật của ngươi so những khác cùng cấp mạnh hơn một ít, chân chính chiến lực, đến tốt cùng có thể đạt tới cái trình độ gì.” Thiên Kiếm Tông Chủ cười nói.

“Ngươi thử một chút thì biết, tin tưởng sẽ không để cho Thiên Kiếm Tông Chủ thất vọng.” Diệp Phi tràn đầy tự tin nói, nhưng trong hai mắt, cũng là một vẻ cẩn thận.

Nghe vậy, Thiên Kiếm Tông Chủ khòe miệng giương lên. Ngay sau đó một tay phát lên. Cầm một tiếng, một thanh đại chùy màu đen xuất hiện giữa không trung, thanh âm bốn phía ông mình không ngừng, nhìn uy áp tàn sát ra, tuyệt đối không phải là pháp khí có thể so sánh được.

“Pháp bảo?” Diệp Phi khòe mắt giật mình nói.

“Hắc hắc. Coi như ngươi thức, đi.” vừa dứt lời, Thiên Kiếm Tông Chủ không chế đại chùy màu đen quang hà chột lóe, tiếng xé gió chói tai, mơ hồ một cái hướng Diệp Phi đập đi.

Thấy vậy, Diệp Phi tốc quyết, giữa không trung tàn nhận bộc phát ra trận trận huyết vụ, một cổ máu tanh cực kỳ nồng nặc tanh bùng thả ra, hào quang đại thịnh, chính là hướng đại chùy màu đen một chém đi.

Ngay sau đó, Diệp Phi một tay vỗ một cái bên hông, một mặt tiểu thuẫn màu xanh xuất hiện trước người, đem thân thể hộ ở sau đó.

Bị một tiếng, tàn nhận không cách nào cản được, chẳng qua là thoáng ngăn trở đại chùy màu đen chốc lát, chính là bị một kích mà bay, một mơ hồ sau, đại chùy nặng nề đập rơi xuống tiểu thuẫn màu xanh.

Ừng Ừng.

Một mảnh quang hà chói mắt bạo khai, tiểu thuẫn màu xanh ở trong khoảnh khắc chính là ầm ầm tan vỡ, mà uy lực đại chùy màu đen kia, cũng theo đó giảm bớt mấy phần.

Phốc một tiếng, một đạo cột sáng màu trắng, từ trong miệng Thanh Nguyên Mãng xì ra, một cái đánh ở trên đại chùy, làm cho tốc độ thoáng chậm lại, nhưng chỉ giằng co chốc lát, cột sáng màu trắng cuối cùng không địch lại, ầm ầm một tiếng nổ tung.

Đại chùy màu đen kia nhìn như uy năng giảm nhỏ đi hơn phân nửa, đáng về uy lực còn lại không có bao lớn nữa, nhưng Diệp Phi trong lòng rõ ràng, cái này dù sao cũng là pháp bảo, còn là Ngưng Đan cao cấp thi triển, uy lực tất nhiên không thể khinh thường.

Mà đang lúc đại chùy không có trở ngại ngăn cản nữa, bay đến trước Diệp Phi khoảng chừng trượng, Diệp Phi giơ tay lên một chút, một đạo cột sáng màu trắng bắn nhanh ra, một cái đánh ở hắc chùy trên, làm hơi rung một cái, nhìn qua uy năng lại vừa nhỏ đi mấy phần.

Thời điểm đại chùy màu đen vừa muốn đánh rơi ở đỉnh đầu Diệp Phi, hộ thể linh quang chợt lóe, ngay sau đó, giơ tay lên hướng về phía nơi nào đó hư không một chút.

Cuối cùng, một tay nắm quyết, quanh thân bộc phát ra kim mang chói mắt, cắn răng một cái, một tay nắm quyền, hướng đại chùy màu đen một quyền đánh ra.

Bịch một tiếng, Diệp Phi thân thượng hộ thể linh quang chẳng qua là mấy cái chớp mắt, chính là âm âm một tiếng nổ tung, ở chỗ quả đấm Diệp Phi cùng đại chùy màu đen giao hội chỗ, bộc phát ra một đoàn kiêu dương chói mắt.

Ngay sau đó, cả một tiếng, thân hình của Diệp Phi, giống như điều đứt gãy bắn ra, cuối cùng té rớt trên đất, trong miệng truyền ra một tiếng kêu đau, nơi khóe miệng, có một đạo vết máu nhàn nhạt, sắc mặt cũng là cực kỳ tái nhợt, hiển nhiên là bị thương thể không nhẹ.

Thấy một kích không có đem Diệp Phi đánh gục, Thiên Kiếm Tông Chủ trong miệng truyền ra một tiếng nhẹ đi, ánh mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc vẻ, nhẹ giọng nói: “Thánh cốt thối thân đại pháp? Thánh cốt đan hử là yêu hạch kim hạch kỳ yêu thú? Không trách thân thể lực lớn như vậy……”

Lời còn chưa nói hết, chợt khóe mắt giật mình, ngay sau đó ánh mắt híp một cái, tay áo bào trung một bàn tay tìm tòi ra, phía trên phảng phất mang theo một con màu bạc cái bao tay.

Thân hình vẫn ty không động, bao tay màu bạc ở trên đầu nhẹ nhàng thoáng một cái, sau một khắc, trong tay bỗng nhiên nhiều hơn một phi châm trong suốt, bị Thiên Kiếm Tông Chủ mới vừa một trào ở sau, chính là quang hà lóe lên, nhảy lên không dứt, đáng vẻ dường như muốn tránh thoát đi ra ngoài.

Thấy vậy, Diệp Phi không khỏi hơi biến sắc mặt, Ngưng Đan cao cấp quả nhiên thực lực phi phàm, chẳng qua là một kích lực, mình tất cả thủ đoạn toàn dùng tới, cũng là không cách nào ngăn cản.

Như thế xem ra, đối chiến đi xuống tuyệt đối dữ nhiều lành ít, nhưng nếu là lần nữa phi độn chạy trốn, nắm chắc tựa hồ cũng không phải lớn, bây giờ không được, cũng chỉ có thể vận dụng hắc kiếm, nếu như không thể đem đối phương trọng thương, vậy mình sẽ phải mặc cho người làm thịt.

Mà đang Diệp Phi khổ tư đối sách lúc, Thiên Kiếm Tông Chủ, cũng là nhàn nhạt lên tiếng.

“Hắc hắc, thủ đoạn cũng không ít. Không tệ, chiến lực ở trong Trúc Cơ Kỳ, cơ hồ rất khó gặp phải đối thủ, lời như vậy, cho dù là đến Huyền Châu, cần thận một chút mà nói, vẫn có thể sống tốt.” Thiên Kiếm Tông Chủ chợt nói ra một câu không đầu không đuôi, trong mắt lộ ra tán thưởng vẻ.

“Có thể hay không sống tốt, cùng Thiên Kiếm Tông Chủ có gì quan hệ sao? Ngươi cũng không cần tán thưởng ta, tuy nói không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ta cũng sẽ đem hết toàn lực đấy.” nói xong, Diệp Phi đứng lên hình, sắc mặt ngưng trọng nhìn Thiên Kiếm Tông Chủ, trong mắt mang theo một tia nghi hoặc.

Mà Thiên Kiếm Tông Chủ nghe vậy, còn lại là sắc mặt tối sầm lại, đầu tiên là ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt, thờ dài một tiếng, ngay sau đó tay áo bào run lên, một đạo lưu quang hướng Diệp Phi bắn nhanh ra.

Thấy vậy, Diệp Phi hơi biến sắc mặt, vội vàng triệu hồi tàn nhận ngăn cản, nhưng sau một khắc, Diệp Phi cũng là hơi sùng sờ.

Đạo kia lưu quang cách Diệp Phi còn khoảng trượng cho phép xa thời điểm bỗng nhiên dừng lại, một con bình ngọc lục oánh oánh, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt, cũng không biết đến tột cùng là thứ gì.

Thiên Kiếm Tông Chủ mặt tịnh trọng nhìn Diệp Phi một chút, ngưng trọng nói: “Trong này là Kim Nguyên Đan, mang theo nó rời đi U Châu đi, nếu như có thể nói, tốt nhất ăn hai viên trở lên mới chọn ngành đánh vào Ngưng Đan Cảnh, lão phu còn không có nghe nói qua ai có thể dùng một viên Kim Nguyên Đan thuận lợi tấn cấp đấy.”

“Cái gì?” Diệp Phi có chút ngạc nhiên, không biết lão đầu mới vừa rồi hung thần ác sát bản, truy kích mình mấy tháng lâu, như thế nào chợt thay đổi tính tình, chẳng lẽ trong đó có ẩn?

Hỏi một tự định giá, Diệp Phi cũng không có đi nhận bình ngọc, trên mặt cẩn thận vẻ càng đậm, thận trọng hỏi: “Thiên Kiếm Tông Chủ, ngươi đây là ý gì? Có lời gì, không bằng nói thẳng ra, tại hạ có chút không biết rõ.”

Diệp Phi còn nhớ rõ ràng, lúc trước Thiên Kiếm Tông Chủ trong mắt mang theo sát ý nồng nặc, truy kích mình lúc kia vẻ âm ngoan, tuyệt không phải làm bộ ra ngoài, bây giờ nói ra nói thể, không thể không để cho Diệp Phi có chút không sờ được đầu óc.

Thấy vậy, Thiên Kiếm Tông Chủ trong mắt lóe lên một tia vẻ kinh dị, hơi cười cười, nhẹ giọng nói: “Nếu ngươi nghĩ biết, nói cho ngươi biết cũng không sao, đối với ngươi sát ý, lão phu đúng là không phải là nguy trang.” Diệp Phi nghe vậy, không khỏi sắc mặt trầm xuống.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Chương 132: Tấn cấp

‘ Ai ’, một tiếng thờ dài, Thiên Kiếm Tông Chủ lắc đầu nói: “ Tiểu tử ngươi còn dám đem hết toàn lực, nhưng lão phu, cũng là không có cái dừng khí này, tông môn trên dưới mấy trăm cái nhân mạng, mấy chục đời người lòng của máu chế tạo, lão phu không muốn hủy ở trong tay của ta.

Ngươi trời xui đất khiến đắc tội Sứ Giả, khai ra họa sát thân, đưa đến ta không cách nào thu ngươi làm đồ đệ, nếu không, cái Thiên Nhai tông to lớn này, sau này rất có thể sẽ giao cho trên tay của ngươi.

Vốn là cho là Sứ Giả đi rồi, hồi lâu không có truyền tới tin tức, lão phu liền tính toán âm thầm bảo ngươi một đoạn thời gian, không ngờ, Vạn Kiếm Các Lôi Húc lão quỷ lấy so tài làm lý do, đem ta trọng thương, bức bách ta giao ra Tông Chủ Lệnh, nếu không sẽ phải liên hiệp Tiêu Dao Cốc tấn công Thiên Nhai tông ta.

Bất đắc dĩ, lão phu không thể làm gì khác hơn là bỏ qua ngươi một người, bảo toàn đại cục, ngươi đây cũng không cần oán hận lão phu, đổi là ngươi, nói vậy cũng không có thể bởi vì một người, mà buông tha cho toàn bộ tông môn mấy trăm cái nhân mạng đấy. ai. ” nói xong, Thiên Kiếm Tông Chủ nặng nề thờ dài một tiếng.

Nhìn Thiên Kiếm Tông Chủ đáng vẻ không giống như là nói láo, nhưng Diệp Phi cũng chỉ là nửa tin nửa ngờ, vẫn không có đi nhận bình ngọc, mà là tiếp tục hỏi: “ Nhưng ta lúc trước gặp ngươi trong mắt, đích xác là mang theo sát ý nồng nặc đi, chẳng lẽ, đây là đang lừa gạt ta vào tròng? ”

Nghe vậy, Thiên Kiếm Tông Chủ lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “ Thiên Nhai tông rơi vào kết quả hôm nay, hoặc nhiều hoặc ít, cùng ngươi đều có một ít trách nhiệm, lúc trước lão phu đối với ngươi có sát ý, đích xác là thật.

Nhưng sau đó phát hiện ngươi quả nhiên có chút tiềm lực, ở dưới tay lão phu chạy mấy tháng lâu, liền tính toán thí nghiệm ngươi một phen, nếu như thông qua khảo nghiệm, lần này liền len lén thả ngươi. ”

“ Chẳng lẽ Thiên Kiếm Tông Chủ, sẽ không sợ trở về không có biện pháp giao phó? Về phần đối với tại hạ khảo nghiệm, chẳng lẽ chính là mới vừa một lần công kích? ” Diệp Phi hỏi trong lòng nghi vấn.

“ Như thế nào giao phó, lão phu tự có biện pháp, về phần đạo công kích kia, cũng coi là một đạo khảo nghiệm, trên đường một câu nói. Mới là chỗ mấu chốt, ta ám hiệu ngươi U Châu đã mất đất đặt chân, xem ngươi có hay không sẽ vẫn còn ở U Châu không đi.

Ngươi một mực ở lại U Châu chạy thực mạng lời của, lão phu cũng không phương tiện bỏ qua cho ngươi, mặc dù đem ngươi chém chết, vậy cũng chỉ có thể trách ngươi ngu xuẩn, cũng may. Cuối cùng ngươi lựa chọn trốn hướng Huyền Châu.

Nơi này dù sao không người. Lão phu tuần tư một cái, cũng không ai phát hiện, tốt lắm, không nói nhiều nói. Lão phu gặp ngươi tiềm lực thật tốt, căn cơ không tệ, lại là hạng người trầm ổn cơ trí, nói thế nào cũng là ta Thiên Nhai tông đệ tử, lão phu bây giờ không đành lòng hạ thủ.

Chẳng qua là hy vọng, tương lai ngươi có năng lực lúc, trở lại U Châu một chuyến, giúp chúng ta Thiên Nhai tông vững chắc một cái địa vị, dĩ nhiên. Điều kiện tiên quyết là Thiên Nhai tông vẫn tồn tại. ”

“ Cái gì? chẳng lẽ. Thiên Nhai tông muốn phát sinh biến cố gì? ” Diệp Phi tựa hồ có chút hiểu Thiên Kiếm Tông Chủ lòng của tư, như thế hỏi một câu.

“ Lão phu cũng không dám khẳng định, chỉ là thấy Lôi Húc lão quỷ xuẩn xuẩn dục động, bây giờ Thiên Nhai tông đã rung chuyển không chịu nổi, danh tồn thật vong. Tông Chủ Lệnh bị kỳ cướp đi, ba sư huynh đệ tốt của ngươi, chỉ sợ cũng chỉ có hậu nhân Kim trưởng lão, có thể giữ được một cái mạng, phế đi tu vi là ở khó tránh khỏi. Nhưng coi như may mắn. ” Thiên Kiếm Tông Chủ sắc mặt tối sầm lại nói.

Nghe vậy, Diệp Phi hai mắt hí một cái, hai bàn tay nắm thật chặt quyền, nhìn một chút Thiên Kiếm Tông Chủ, mặt trịnh trọng đạo: “ Thiên Kiếm Tông Chủ yên tâm, nếu là tương lai tại hạ có năng lực lúc, định sẽ trở lại đập bằng Vạn Kiếm Các, huyết tẩy Tiêu Dao Cốc.

Nếu là Huyền Áo Tông cũng từng tham dự chuyện này, ta không ngại đem các nàng cùng diệt trừ, nếu đều gọi ta là ma, định, ta liền làm một lần chân chính ma đầu, cho bọn hán xem một chút. ”

Nghĩ đến Vạn Phong Sơn cùng Liễu Kiền hai người rơi xuống, Diệp Phi không khỏi cắn răng nói, mang trên mặt kiên định.

Thấy vậy, Thiên Kiếm Tông Chủ gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “ Đi nhanh đi, rồi đi nơi này, cũng đừng dùng tên Diệp Tuyên, ngươi hung danh, không phải chỉ ở U Châu truyền lưu. ”

“ Đa tạ Thiên Kiếm Tông Chủ dạy bảo. ” Diệp Phi nghiêm sắc mặt nói.

“ Ngươi cũng không cần cảm ơn ta, ta không hoàn toàn là vì ngươi, cũng coi là vì mình, cũng là vì Thiên Nhai tông, giữ lại một hậu thủ mà thôi, chỉ chờ đợi, ngươi không để cho ta thất vọng mới phải.

Đến Huyền Châu làm việc muốn vạn phần cẩn thận, nơi đó long xà hỗn tạp, tư nguyên phong phú, càng là thiên tài xuất chúng, người ở đây địa phương U Châu chúng ta coi như là thiên tài, đến nơi đó, chỉ sợ cũng chỉ có thể coi như là trung thượng đẳng, hết thấy, còn phải dựa vào tự thân cố gắng mới phải.

Vừa nói chuyện, Thiên Kiếm Tông Chủ đem bảo vật vừa thu lại, cũng nữa không nói tiếng nào cái gì, độn quang lóe lên, chính là hướng U Châu phương hướng bắn nhanh đi.

Lặng lẽ nhìn bóng lưng Thiên Kiếm Tông Chủ, Diệp Phi tựa hồ tự thấp giọng nói: “Ta tuyệt đối sẽ không để cho người thất vọng, U Châu, ta nhất định sẽ ở trở về, Vạn Kiếm Các!” nói xong, Trên mặt Diệp Phi nanh sắc chột lóe.

Đem tất cả bảo vật thu hồi, tiểu Thanh còn lại là bay vào bên trong tay áo Diệp Phi, lấy ra phi hành pháp khí, đem cái bọc kia có bình ngọc Kim Nguyên Đan nắm trong tay, về một cái, hướng Huyền Châu phương hướng bay đi.

.....

Hơn ba tháng sau, Huyền Châu cảnh nội lần ranh, ở một chỗ thấp lùn sơn phúc bên trong, có một tòa động phủ tạm thời, bốn phía bày ra nặng lượng cấm chế, một cái măng xà màu xanh chiếm cứ ở mặt đất.

Cách đó không xa, một tên thanh niên mặc bạch y, đầu đầy tóc bạch kim, da hơi hắc, đang ánh mắt có chút dần dần về nhìn về phía trước, tựa hồ ở đang suy nghĩ cái gì.

Người này, chính là Diệp Phi!

Ngày đó cùng Thiên Kiếm Tông Chủ chia ra sau, Diệp Phi chính là vội vàng tìm một chỗ địa vực bắt đầu tĩnh tọa, vốn là tiêu hao cực lớn, hơn nữa ban đầu dùng đan dược quá liều, cản trở lực càng là làm cho Diệp Phi khổ không thể tả.

Cũng may nơi đây không người quấy rầy, ba tháng, Diệp Phi cũng là khôi phục lại, hôm nay một thân pháp lực sung doanh, hơi thờ du trường.

Vốn định bằng vào Kim Nguyên Đan nếm thử một cái đánh vào Ngưng Đan kỳ bình cảnh đích, không ngờ Thiên Kiếm Tông Chủ lại nói, một viên Kim Nguyên Đan hiệu suất không đủ, ổn thỏa lý do, Diệp Phi quyết định kiếm thêm một viên Kim Nguyên Đan, dù sao ở nơi này Huyền Châu mà nói, phải là không khó lấy được đấy.

Lại nghỉ ngơi mấy ngày đi qua, Diệp Phi chuẩn bị lên đường, nhưng tiểu Thanh thấy Diệp Phi khôi phục tốt thương thế sau, cũng là đối với Diệp Phi nói muốn muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian, trải qua hỏi thăm, Diệp Phi mới biết được, tiểu Thanh muốn đánh vào một cái Tụ Hạch kỳ đỉnh phong.

Đây đối với Diệp Phi tới nói, không thể nghỉ ngơi cũng là một chuyện cao hứng, dù sao mình một thân thương thế đã sớm khôi phục, cứ như vậy, đến phiên Diệp Phi thủ quan, thu hồi cấm chế, để cho tiểu Thanh tu luyện.

Liên tiếp đợi bảy tám ngày lâu, thấy tiểu Thanh cũng là không có gì động tĩnh, tựa hồ vẫn còn ở nổi lên trong, bất đắc dĩ, Diệp Phi đi xuất động phủ, đi tới ngọn núi ở ngoài.

Đứng ở dưới chân núi, Diệp Phi ngấm Huyền Châu phương hướng, một bộ suy tư.

“Kế tiếp, trọng yếu nhất chính là trước lấy được một viên Kim Nguyên Đan, nhanh chóng tấn cấp Ngưng Đan kỳ, chỉ có như vậy, trở lại U Châu mới có sức tự vệ, xem ra ở nơi Huyền Châu này, lại muốn sửa đổi một chút, nếu bị người nhận ra. Chỉ sợ cũng là một món phiền toái.” vừa nói chuyện, Diệp Phi chính là nhớ lại U Châu một ít chuyện cũ, cùng với vài bằng hữu, địch nhân.

Hơn một tháng sau, ngọn núi trung chợt truyền ra một tiếng bạo vang, từng cổ hơi thở mạnh mẽ cuồng dã buông thả ra, ngay sau đó, một đạo vui sướng tiếng hí truyền ra, vang vọng phương viên mấy dặm.

Thiên địa nguyên khí bốn phai ngọn núi, cũng là theo chân hỗn loạn lên, kèm theo trận trận ông minh chi thanh, loại dị tượng này ước chừng duy trì nửa tháng lâu, mới cuối cùng an tĩnh lại.

Thấy tình cảnh như thế, Diệp Phi cũng là có chút khẩn trương, lo lắng tiểu Thanh phát sinh cái gì ngoài ý muốn, hoặc là tấn cấp thất bại, chờ đợi ba ngày nữa, cũng là không có gì động tĩnh.

Lại qua hai ngày, trong sơn động như cũ bình tĩnh, Diệp Phi do dự một hồi, quyết định vào xem tình hình.

Mà đang lúc này, cả tòa núi chợt bắt đầu lay động, xuất hiện từng đạo vết rách, tựa hồ đang có con vật khổng lồ gì, sắp xuất thế một loại.

Thấy vậy, Diệp Phi vội vàng lui về phía sau thân hình, đứng ở đằng xa, thật chắc nhìn chăm chăm ngọn núi lao đảo chỉ muốn ngã kia.

Không lâu lắm, chỉ nghe ừng ừng một tiếng vang thật lớn, cả vùng đất mãnh liệt run lên, ngọn núi vỡ vụn sụp đổ, hòn đá to lớn lúc này bạo liệt bay múa đầy trời.

Cả một tiếng, một đạo thân dài có chừng có hơn năm mươi trượng chừng màu xanh cự mãnh, phả phả ra một cổ hơi thở kinh người, ở tron sơn động một hướng ra, thấy vậy, Diệp Phi khóe miệng giương lên, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

.....

Hơn ba tháng sau, phụ cận một sơn cốc tràn ngập sương mù trắng toát, một món phi hành pháp khí hình tam giác từ nơi xa bắn nhanh tới.

Phía trên ngồi một đạo thân ảnh thanh niên, mặc bạch y, da trắng nõn, một căn tóc đen lưu loát ghim ở sau ót, ngũ quan tuấn tú, một đôi con ngươi linh động tinh quang lờ lờ, tựa hồ tiết lộ ra một cổ tang thương ý.

Nhưng đang ở lúc vừa mới tiếp xúc phụ cận sơn cốc, chợt, từ trong sơn cốc sương mù, lao ra hai đạo thân ảnh, hai người một trước một sau, bỗng nhiên cản lại đường đi của bạch y thanh niên.

“Hắc hắc, Hồng Liệt, không nghĩ tới địa phương vắng vẻ bực này, có thể có một Trúc Cơ Kỳ đích tiêu tu sĩ đưa tới cửa, cái này nhưng nhất định không thể bỏ qua đây.” nói xong, trung niên áo đen một tiếng cười lạnh, nhìn đại hán mặc áo đỏ một chút.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Linh mỗ

“Hai vị tiền bối ngăn lại vân bối, không biết là có chuyện gì, như vân bối trong lúc vô tình có điều mạo phạm, mong rằng thứ lỗi, vân bối lập tức rời đi nơi này chính là.” bạch y thanh niên nhìn một chút sương mù mông lung trong sơn cốc, hướng về phía hai đạo thân ảnh vừa bắt chợt xuất hiện nói.

Áo đỏ đại hán ha ha cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Tiểu tử, ngươi là từ địa phương nào tới, tới đây làm gì? Đừng nói láo, nếu không, đừng trách ta một chương chấm dứt ngươi.”

Nghe vậy, bạch y thanh niên con ngươi co rút lại, mình bắt quả là Trúc Cơ Kỳ, mà trước mặt hai vị đều là Ngưng Đan kỳ cao cấp trở lên, một vị đều là không đời nào phó được, huống chi còn có hai vị.

Hơi đánh giá một chút, bạch y thanh niên trở lại nói: “Tại hạ U Châu một tên tán tu, chỉ là muốn đi Huyền Châu lịch lãm một chút lại về, đi ngang qua nơi đây đúng là vô tình làm, mong rằng hai vị tiền bối không lấy làm phiền.”

Nghe bạch y thanh niên nói, trung niên áo đen khước miệng gương lên, gật đầu nói: “Ừ, không tệ, nếu là người từ cái loại đó địa phương nhỏ đó đi ra ngoài, tới Huyền Châu chúng ta lịch lãm một chút về cũng tốt, các ngươi nơi đó sợ rằng thấy pháp bảo cũng rất khó.

Như vậy đi, ngươi xông vào cấm địa chúng ta, theo lý thuyết vốn nên xử tử, nhưng nể tình ngươi tuổi còn trẻ, tu luyện không dễ, liền cho ngươi một cái cơ hội, làm một ít nhiệm vụ bồi tội cho chúng ta, chuyện này cứ tính như thế.

Nếu là làm tốt, nói không chừng chuyện xong cho ngươi một món pháp bảo làm tương thưởng.” nói xong, trung niên áo đen trong mắt không chút nào che giấu mang theo một tia khinh miệt, nhìn thanh niên một chút một cái.

Nghe vậy, bạch y thanh niên nhướng mày, nghi vấn đạo: “Vân bối tu vi thấp, không biết có cái gì địa phương nào có thể vì hai vị tiền bối ra sức? Nếu là có thể làm, vân bối tất nhiên sẽ không từ chối.”

“Ha ha, tiểu tử ngươi ngược lại biết điều, lát sẽ nói, đi theo ta đi.” áo đỏ đại hán vừa nói chuyện, hướng về phía trung niên áo đen gật đầu một cái, ý bảo ở lại nơi này trông chừng một hai.

Ngay sau đó. Trong tay xuất hiện một quả ngọc phù, hướng về phía bạch bạch sương mù trong sơn cốc một chút, ông một tiếng, sương trắng nồng đậm lúc này một trận lẫn lộn, trong khoảnh khắc, một cái lối đi cao chừng một trượng, xuất hiện ở trước mắt.

Bạch y thanh niên có lòng không đi. Nhưng đối mặt hai tên cao cấp. Chỉ đành phải nhắm mắt đi theo, nhưng một bàn tay, cũng là không lưu dấu vết đặt ở trên túi trữ vật.

Bên trong lối đi, tầm mắt mờ hồ. Thần thức lực cũng không cách nào dò xét quá xa, nhìn dáng dấp tòa đại trận này, là vì phòng bị Ngưng Đan cao cấp đi, cho nên Trúc Cơ Kỳ căn bản không cách nào phát hiện cái gì.

Hai người đi rồi đại khái một bữa cơm đích công phu, phía trước xuất hiện một đạo ba sắc màn sáng, theo áo đỏ đại hán giơ tay lên một chút, màn sáng trên lập tức vận vận.

“Vào đi thôi.” áo đỏ đại hán nói một câu.

Nghe vậy, bạch y thanh niên ánh mắt hít một cái, ở tình huống không có chút nào lựa chọn này. Một bước hướng màn sáng đi tới. Phốc một tiếng, tiến vào bên trong biển mắt không thấy, thấy vậy, áo đồ đại hán một bước đi theo.

Bạch y thanh niên chỉ cảm thấy đầu trầm xuống, nhưng ngay sau đó khôi phục như cũ. thấy trước mắt cảnh tượng sau, không khỏi hơi sững sờ, khỏe miệng hơi giật, hơi có chút vẻ khiếp sợ.

Trước mắt cũng không gặp lại sương mù bao phủ, nhưng rõ ràng nhìn thấy tình huống bên trong sơn cốc, trong cốc có là mọi chỗ huyết động, qua lại có một ít Trúc Cơ Kỳ hoặc là Luyện Khí kỳ đích tu sĩ, trong tay xách theo một chỉ nhìn tựa như cái giỏ bình thường, bên trong cũng không chỉ chứa cái gì đồ, từ bên trong huyết động đi ra, đi tới một thạch đài trong sơn cốc.

Bên trên thạch đài còn lại là có hơn mười tên tu sĩ phục sức khác nha, trong đó bốn người là Ngưng Đan kỳ cao cấp, mấy người còn lại đem mấy cái giỏ nhận lấy, đem đồ vật bên trong, bỏ vào trong túi trữ vật, ngay sau đó đem giỏ từ ở ném cho những người đó, như thể tuần hoàn.

Mà ở một ít chỗ thấp lùn trong sơn cốc, còn lại là không có huyết động, một ít Trúc Cơ Kỳ tu sĩ không chế bảo vật, một cái đào xới mặt đất, cũng không biết lấy chút gì, thỉnh thoảng xuất hiện một khối đá không quy chỉnh, bị Luyện Khí kỳ tu sĩ sau lưng nhặt lên, rót vào trong tay giỏ từ.

Cuối cùng giỏ từ trang bị đầy đủ, cũng là tới đến trong sơn cốc thạch đài kia, đem đồ nộp ra, cuối cùng xách theo giỏ từ lần nữa trở về.

“Cái này?” Thấy cái cảnh tượng này, bạch y thanh niên liên tưởng đến người phạm đang lao động khổ lực, trước mắt một màn này trừ có chút pháp lực gia trì trong đó, cùng người phạm lao động chân tay có gì khác biệt?

Những người này rốt cuộc đang làm gì? Ở nơi nào tìm tới nhiều Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, bình như vậy, những người này từng cái một tự nhận thanh cao, căn bản khinh thường làm những chuyện này, có lúc đang lúc tu luyện cũng tốt, ở đâu ra lòng rồi rãnh làm những thứ đồ này? Chẳng lẽ, liên vì một món pháp bảo trong miệng áo đồ đại hán, bắt quả một món pháp bảo hoàn chỉnh, sức dụ dỗ đích xác là không nhỏ.

“Không cần nhìn, đi chỗ thạch đài chỗ tìm Vương trưởng lão, hẳn sẽ cho ngươi an bài cụ thể nhiệm vụ.” áo đồ đại hán không để ý đến thanh niên khiếp sợ, như thể nói một câu.

Nghe vậy, bạch y thanh niên nhướng mày, nhưng vẫn là hướng thạch đài trong sơn cốc đi qua, áo đồ đại hán thấy vậy, còn lại là khỏe miệng giương lên, xoay người rồi đi nơi này.

Thấy bạch y thanh niên đi tới chỗ thạch đài, còn không đợi mở miệng nói chuyện, một tên hôi bảo lão giả trực tiếp khoát tay áo một cái. “Nếu là Trúc Cơ Đại Viên Mãn, cũng không cần vận chuyển đồ.

Tiểu Vũ mang theo hắn đi mở huyết số ba, tu vi cao khai thác linh mỏ, để cho một ít Luyện Khí kỳ phụ trách vận chuyển.” nói xong, lão giả chính là hai mắt nhắm lại, không nói nữa.

“Vâng, Vương trưởng lão.” một tên mặt dài thanh niên hướng về phía lão giả đáp ứng một tiếng, ngay sau đó mang theo bạch y thanh niên, hướng một chỗ huyết động đi tới.

Đến nhập khẩu huyết động, mặt dài thanh niên kia nhíu mày một cái, có chút không tình nguyện đi vào, bên cạnh bạch y thanh niên không dám chậm trễ, đi theo thứ bảy tám góc lượn quanh, rốt cục gặp được hai tên Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Đang không chế bảo vật, khai thác cái gì đó.

“Tốt lắm, ngươi liền cùng hai người bọn họ, ở nơi này số ba huyết động khai thác linh mỏ, nhớ, không được lười biếng, không cho cát giấu, cũng không cần suy nghĩ chạy trốn, nếu như tổ cáo người khác, cũng có thể lấy được thưởng.”

Chờ chúng ta làm xong sau, ngươi làm tốt, cũng có thể lấy được một món pháp bảo tương thưởng, nhớ, cũng không thể tùy ý động thủ.” nói xong, mặt dài thanh niên có chút không nhìn được nhíu mày một cái, xoay người rồi đi huyết động chỗ sâu.

Bốn phía ánh sáng mờ tối, giữa không trung nổi lơ lửng mấy viên dạ minh châu, bên trong huyết động không gian không lớn, trong lúc mơ hồ, bạch y thanh niên nhìn thấy hai người theo thứ tự là một vị Bạch Phát Lão Giả, có Trúc Cơ hậu kỳ tu vi.

Tên còn lại là một gã hoàng sam thanh niên, còn lại là Trúc Cơ Trung kỳ tu vi, hai người nhìn thấy bạch y thanh niên sau, cũng không có nói cái gì, theo sau chính là mỗi người công việc lu bù lên.

Tên thanh niên kia ngược lại mặt không biểu tình, không chế một thanh bảo kiếm màu xanh, một cái hạ xuống khai thác ra từng cục quặng thạch, mà tên lão giả kia, còn lại là trong mắt tinh quang lóe lóe, thỉnh thoảng liếc trộm một cái bạch y thanh niên.

Quan sát một hồi sau, bạch y thanh niên tuy nói không tính là hiểu rất rõ loại tình huống này, nhưng cũng nhìn ra cái đại khái, tối thiểu mình nên làm những thứ gì, vẫn là biết.

Hơi một do dự, một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, một thanh tàn nhận, chợt xuất hiện ở trong tay, đầu ngón tay bắn ra, vèo một tiếng, chính là cắm vào mặt đất trước mắt.

Theo bạch y thanh niên không chế, tàn nhận trên dưới tung bay, đem một mặt vách tường bên trong huyết động càng khuếch trương càng lớn, thỉnh thoảng rơi xuống ra từng cục quặng thạch không quy chỉnh, theo sau chính là bị ném đến sau lưng, đợi một hồi có Luyện Khí kỳ tu sĩ nhặt lên.

Bạch y thanh niên nhướng mày, nhặt lên một khối quáng thạch, cẩn thận quan sát mấy lần, cảm giác có chút quen thuộc, tựa hồ bên trong tràn đầy linh khí nồng nặc.

Thấy vậy, tên kia Bạch Phát Lão Giả vừa lái thái quáng thạch, vừa tiến tới thanh niên bên người, hết nhìn đông tới nhìn tây một phen sau, hạ thấp giọng, hướng về phía bạch y thanh niên nói: “Vị đạo hữu này, cũng là bị Chop tới đi?” nói xong, lão giả cảnh giác nhìn chung quanh.

Nghe vậy, bạch y thanh niên nhướng mày, khẽ gật đầu, hơi suy nghĩ, cau mày nói: “Nhiều người như vậy, chẳng lẽ đều là Chop tới? Bọn họ thế nào có thực lực lớn như thế?”

Nghe thanh niên nói, lão giả hơi sững sờ, mặt nghi hoặc nhìn bạch y thanh niên, thấp giọng nói: “Đạo hữu không phải là Huyền Châu nhân sĩ?”

“Không sai, tại hạ đến từ U Châu, đi ngang qua nơi này, trùng hợp bị người dẫn vào.” bạch y thanh niên như thế nói một câu.

“Nga, không trách ngươi không biết.” lão giả dừng một chút, ánh mắt lóe lên nhìn một chút huyết động lóe vào không người sau, nhẹ giọng nói: “Những người này đều là Ma Cốt Môn một ít Ngưng Đan cao cấp, mà chúng ta bị bắt tới đích, phần lớn là tán tu, một phần nhỏ là người tiểu thể lực, bình thường cũng không dám đắc tội Ma Cốt Môn.

Dĩ nhiên, giống như một ít tu sĩ thể lực lớn lạc đàn, cũng có thể bị bắt đi vào, đứng rồi, tại hạ Huyền Châu tán tu Khải Lợi, không biết đạo hữu xưng hô như thế nào?” nói xong, nhìn thanh niên trước mắt da trắng nõn, ngũ quan tuấn tú.

“Tại hạ U Châu một giới tán tu, Lư Diệp! ra mắt Khải Lợi đạo hữu.” nói xong, bạch y thanh niên hai mắt hí một cái, tựa hồ ở đang suy nghĩ cái gì. Mà tên này thanh niên, chính là vừa khôi phục hình dáng cũ, Diệp Phi.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Đối sách

“Nga, Lư Diệp đạo hữu, ai, xem ra ngươi cũng không bối cảnh gì, chúng ta sợ rằng cũng không có kết quả gì tốt đẹp.” lão giả nói xong, thở dài một tiếng.

Mà lúc này, tên hoàng sam thanh niên kia đang cúi đầu không nói, lặng lẽ khai thác linh mỏ, chợt trong tay động tác ngừng lại, cau mày nói: “Khải Lợi đạo hữu, tại hạ là Thiên Huyền Môn đệ tử, chẳng lẽ, bọn họ dám đụng đến ta?”

Nghe vậy, lão giả khẽ cười một tiếng, ánh mắt lộn một cái nói: “Thiên Huyền Môn, chúng ta tán tu là không dám đắc tội, nhưng ngươi có thể so sánh được với cùng Ma Cốt Môn nổi danh cùng Linh Sơn Tông? có thể so sánh được với Vạn Cổ Tự?”

Ba phương thể lực này, cái nào không phải chân chính bá chủ ở Huyền Châu chúng ta? Nhưng vậy thì như thế nào? Không phải là cũng có người Linh Sơn Tông cùng Vạn Cổ Tự cũng bị bắt tới sao?

Nếu thật như lời ngươi nói không dám động tới ngươi, ngươi hôm nay như thế nào ở chỗ này nói chuyện? hắc hắc, chớ có bị người lừa gạt, các ngươi dù sao còn trẻ.”

Nghe hai người đối thoại, Diệp Phi nhướng mày, nhưng không có tiếp lời cái gì, mà là lựa chọn lắng nghe.

“Khải Lợi đạo hữu, thời điểm bọn họ đem ta Chop tới có nói qua, chuyện làm xong, sẽ bỏ qua cho bọn ta, hơn nữa hẳn ngay cả ta một thân bảo vật cũng không có cướp đoạt một món.

Nghe nói cuối cùng làm tốt, sẽ còn có điều tưởng thưởng, nếu quả thật như lời ngươi nói là lừa gạt bọn ta, kia vừa mới bắt đầu nên đem bảo vật của chúng ta cướp đoạt quá chứ, để cho chúng ta ngay cả hoàn thủ đích cơ hội đều không có.” hoàng sam thanh niên tự tin nói.

Nghe vậy, Bạch Phát Lão Giả trong mắt tinh mang chợt lóe, lắc đầu thở dài nói: “Hắc hắc, nếu quả như thật làm như vậy, không biết ngươi bây giờ sẽ còn sẽ ra sức như vậy? Nếu mọi người đều biết hẳn phải chết không thể nghi ngờ, tất cả đều ra sức phản kháng đình công. Điều này linh mỏ, ngươi cho rằng bọn họ mấy người khai thác đã tới sao?”

“Ý của ngươi là, hẳn muốn trước ổn định chúng ta. Làm xong sau, bắc môn cũng sẽ bị” nói tới chỗ này, hoàng sam thanh niên ngừng nói, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Mà Diệp Phi nghe vậy, còn lại là một bộ như có vẻ suy nghĩ, lão giả nói không ngoa, nếu là mọi người biết hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Cho dù ai

cũng sẽ không ra tận lực, mặc cho Ngưng Đan cao cấp có thủ đoạn thông thiên, cũng không cách nào để cho những người này cam tâm tình nguyện bán lực làm việc.

“Hắc hắc. Các ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều, lão phu cũng bắt quá là suy đoán thôi, có lẽ đúng như Từ Chí đạo hữu nói, thời điểm làm xong. Thật sẽ cho chúng ta mỗi người một món pháp bảo tương đương. Sau đó an an toàn toàn đem chúng ta thả ra ngoài đây.” lão giả nhàn nhạt nói một câu.

Nhưng thanh niên cùng Diệp Phi nghe vậy, hiển nhiên nghe được, đây bắt quá là lừa gạt, dựa theo Ma Cốt Môn luôn luôn tác phong thủ đoạn, không có thể cho những người này còn sống ra đây.

“Khải Lợi đạo hữu, nếu như là như vậy, nói vậy hẳn ngươi đã nghĩ biện pháp giải quyết đi?” Diệp Phi khẽ cau mày, như thế hỏi một câu.

Nghe vậy. Lão giả nghiêm sắc mặt, ngay sau đó thở dài một tiếng nói: “Ai. Lão phu nếu là có biện pháp, còn ở chỗ này làm lao động khổ lực? Đã sớm chạy đi rồi, nếu muốn an toàn sống sót, chỉ là lực lượng ba người chúng ta, không đủ.”

“Khải Lợi đạo hữu, ngươi cũng không cần vòng vo nữa, cụ thể hẳn như thế nào làm, ngươi cứ việc nói, có thể làm được đích, ta cùng với Lưu Diệp đạo hữu an bài cũng được.” hoàng sam thanh niên vẻ mặt lo âu nói.

Hỏi suy nghĩ một hồi, Khải Lợi lão giả khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Rất đơn giản, Từ Chí đạo hữu, ngươi còn nhớ rõ Mục Dã đạo hữu đi?”

Vừa nghe lão giả nhắc tới Mục Dã, thanh niên bị kêu Từ Chí trên mặt vẻ giận dữ chợt lóe, lạnh lùng nói: “Hừ, nói tên tiểu nhân kia làm gì? Nếu không phải hắn cậy mạnh, chúng ta nào loạn mâu thuẫn đánh ra tay, ta cũng sẽ không bị điều đến đây chỉ có hai người.”

Trước chúng ta nơi đó, nhưng là suốt có bốn người kiểm soát đây, cũng may lại tới Lưu Diệp đạo hữu, chúng ta nhân thủ mới thừa thãi một ít.”

Mà Diệp Phi nghe hai người đối thoại, hơi tự đánh giá, ánh mắt híp một cái dưới, hướng về phía lão giả nói: “Khải Lợi đạo hữu ý tứ là, ba người chúng ta cần không ngừng gây ra mâu thuẫn?”

Nghe vậy, Khải Lợi trong mắt tinh mang chợt lóe, mỉm cười nhìn Diệp Phi một chút, mà Từ Chí còn lại là sững sờ, đầu óc mơ hồ đích đáng về.

“Lưu Diệp đạo hữu quả nhiên thông tuệ, ba người chúng ta người lực lượng không đủ, liền cần nhiều liên lạc một ít trợ thủ, mà chúng ta cả ngày ở bên trong nơi linh mộ, căn bản không có cơ hội tiếp xúc với người khác, biện pháp duy nhất, chính là chúng ta bị điều đến địa phương mới, liên lạc người nhiều hơn.” Khải Lợi nghiêm sắc mặt nói.

Nghe vậy, Từ Chí mặt chợt vẻ, con ngươi chuyển một cái đích gạt đầu một cái nói: “Khải Lợi đạo hữu, vậy không biết, chúng ta nên như thế nào làm, cụ thể sự nghi, chúng ta còn tốt hơn an bài xong một cái mới phải, dù sao nếu ly khai, chúng ta cũng không nhất định còn có thể thấy mặt.”

“Hắc hắc, cái này” nói được một nửa, lão giả chùy một đóng, cạnh như người đang khai thác linh mộ, cũng không có cùng hai người nói tiếp cái gì.

Diệp Phi hai người thấy vậy, cũng đều là ngậm miệng không nói, tiếp tục công việc đứng lên, sau thân ba người, tới mấy tên Luyện Khí kỳ đích đệ tử, xách theo giỏ tử, đem từng cục quảng thạch bỏ vào giỏ tử, ngay sau đó xoay người rời đi, ngược hướng mấy lần sau, sau lưng chính là đang không có mấy khối quảng thạch, Luyện Khí kỳ đệ tử nhất thời hồi lâu cũng không có xuất hiện.

Mà thông qua mấy người nói chuyện với nhau, Diệp Phi cũng đã sớm biết được, những thứ này linh mộ, chính là lấy ra linh thạch, Huyền Châu tuy nói tư nguyên phong phú, nhưng mỏ linh mạch, cũng tuyệt đối là khiến mấy thế lực lớn đỏ mắt, hôm nay bị Ma Cốt Môn mấy người lên lên khai thác, hiển nhiên mấy thế lực lớn còn lại cũng không biết, nếu không, tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như vậy.

Dù sao tư nguyên lớn như vậy, ai cũng sẽ muốn phân đến một miếng canh, mà để cho Diệp Phi có chút kỳ quái chính là, vì sao Ma Cốt Môn không có phái ra đại lượng nhân thủ mở khai thác, mà Ngưng Đan cao cấp cũng phải không nhiều, cuối cùng Diệp Phi hoài nghi, có thể là Ngưng Đan cao cấp trở lên của Ma Cốt Môn, cũng không phải rất nhiều, nếu không như thế nào tới đây mấy người.

Cứ như vậy, lão giả Khải Lợi ra khỏi chủ ý, ba người trải qua cẩn thận thảo luận một phen, cảm thấy kế hoạch nữa không có gì lúc, chính là quyết định bắt đầu chia đầu hành động, nếu không phải muốn cuối cùng bỏ mạng ở nơi này, liền nhất định phải liên lạc mọi người, nói trước làm xong đề phòng.

ngày thứ hai, tên thanh niên mặt dài Tiểu Vũ của Ma Cốt Môn kia, sắc mặt âm trầm xuất hiện ở số ba huyết động, khẽ nhíu mày nhìn ba người Diệp Phi.

“Các ngươi đây là chuyện gì xảy ra? Không phải là sớm nói qua không thể động thủ sao? Các ngươi là muốn chết?” nói xong, Tiểu Vũ ánh mắt bất thiện quét qua ba người.

“Cái này không trách lão phu, hai người bọn họ không kiểm soát, lão phu một người có thể nào khai thác ra nhiều như vậy đích linh mộ?” Khải Lợi mặt tức giận nhìn hai người.

Nghe vậy, tên kia vừa muốn khiển trách Diệp Phi hai người, Từ Chí liền mặt bực tức nói: “Đừng vội nghe hắn nói vậy, ta xong rồi thật tốt, nơi nào lười biếng liễu, ngược lại cái này Lưu Diệp không thể nào động thủ.”

Tiểu Vũ nhướng mày, liền nghe thấy Diệp Phi chỉ Khải Lợi đạo: “Rõ ràng là ngươi không làm hết sức, có thể nào trách đến trên đầu của ta, còn ngươi nữa, cũng căn bản không có động thủ, ta với ngươi không nổi nữa, hừ.”

“Hừ, lão phu còn cùng các ngươi làm không nổi nữa, ta yêu cầu đổi địa phương.” Khải Lợi lạnh giọng nói.

Nghe vậy, Từ Chí chỉ hai người, lớn tiếng nói: “Lão từ không bởi các ngươi nữa, ta ở nơi nào cũng một dạng ra sức……”

“Tốt lắm, các ngươi chớ ồn ào, ta hiểu, các ngươi lại náo loạn mâu thuẫn, nếu không muốn mang chung một chỗ, ta cho các ngươi tách ra chính là, nhưng hoạt còn phải cho ta làm rất tốt, có nghe thấy không?” Tiểu Vũ lạnh lùng nói.

“Yên tâm, vì cuối cùng lấy được pháp bảo, lão phu nhất định ra sức, chỉ cần không nhìn thấy bọn họ là được.” Khải Lợi liền vội vàng gật đầu cười nói.

“Đây là tự nhiên, ta Từ Chí cũng giống vậy ra sức, hắc hắc!” Từ Chí cười ha hả nói.

Diệp Phi vừa muốn mở miệng, Tiểu Vũ khoát tay áo một cái, sắc mặt vừa chậm nói: “Ừ, cái này còn kém không nhiều lắm, làm rất tốt, cuối cùng mỗi người có thể phát một món pháp bảo, nói không chừng trường lão cao hứng, còn có thể phân các ngươi một ít linh thạch tương thưởng, hắc hắc.”

Dừng một chút, Tiểu Vũ chỉ chỉ Diệp Phi cùng Khải Lợi, nhẹ giọng nói: “Hai người các ngươi, đi theo ta.” ngay sau đó hướng về phía Từ Chí nói: “Một hồi ta ở những huyết động khác, sẽ cho điều tới đây cùng ngươi mấy người, nhanh lên động thủ đào mộ đi.”

Vừa nói chuyện, Tiểu Vũ hướng về phía Diệp Phi hai người khiến cho một cái ánh mắt, ý bảo hai người đi theo mình, quay người lại, chính là hướng huyết động đi ra ngoài.

Thấy vậy, ba người len lén liếc mắt nhìn nhau, nhìn nhau cười một tiếng, Diệp Phi cùng Khải Lợi hai người, không dám chậm trễ, vội vàng đi theo, toàn bộ huyết động, cũng chỉ còn lại có Từ Chí một người.

“Ma Cốt Môn, hừ, suýt nữa bị các ngươi lừa gạt, cũng may có Khải Lợi lão đầu này, xem ra, chúng ta muốn tăng nhanh động tác, dù sao điều linh mộ quảng mộ cũng không phải là rất lớn, vạn nhất rất nhanh khai thác xong, chúng ta nữa vô dụng chỗ, chỉ sợ cũng liền sống đến cuối.” nói xong, Từ Chí hai mắt hí một cái, lộ ra một bộ vẻ trầm ngâm.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 135: Thay đổi

Hơn ba tháng sau, Diệp Phi thân ở một tòa huyết động dưới đất, bên người có bốn tên Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, từng cái một chau mày, nhìn qua có bộ dáng lo lắng.

“Tại hạ cảm giác Diệp đạo hữu nói có lý, Ma Cốt Môn danh tiếng, mọi người cũng không phải không biết, cho nên, chúng ta còn là sớm làm chuẩn bị tốt.” một tên thanh niên mặc tử sam nói.

“Hừ Long đạo hữu, lúc này trước ngươi cũng cùng chúng ta đề cập tới, bây giờ nhìn lại, có người sớm chúng ta một bước, bất quá cũng tốt, đã như vậy, vậy chúng ta liền bắt đầu hành động, nhanh chóng liên lạc người nhiều hơn.” một tên đại hán áo đen sắc mặt âm trầm, hướng về phía tử sam thanh niên nói một câu.

Nghe vậy, tử sam thanh niên khẽ mỉm cười, khiêm tốn nói: “Khách khí, tại hạ ban đầu cũng chỉ là tùy ý nói một chút, không nghĩ tới Diệp đạo hữu sớm đã có kế hoạch hoàn thiện như vậy, bội phục.”

“Hừ Long đạo hữu khách khí, Diệp mỗ cũng là nghe Khải Lợi đạo hữu nói, ban đầu ta cũng là cùng ý nghĩ của mọi người giống nhau, còn tưởng rằng cuối cùng sẽ bình yên vô sự, phân một ít bảo bối tới tay đây, a a. Không nghĩ tới Hừ Long đạo hữu sớm có suy đoán, Diệp mỗ mới là bội phục.” Diệp Phi mỉm cười đáp trả.

“Các ngươi cũng trước không nên khách sáo, đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ liền bắt đầu hành động, Diệp đạo hữu đã đổi hai nơi huyết động, không thích hợp đang cùng người phát sinh mâu thuẫn.”

Lần này, liền từ ta cùng với Hừ Long đạo hữu, làm bộ phát sinh mâu thuẫn, sau đó mấy người các ngươi liền hiệp đem hai người bọn ta đuổi ra huyết động chính là.” đại hán áo đen như rồng mây nói. Mấy người còn lại rồi rút gậy đầu một cái.

Ba ngày sau, Diệp Phi chỗ ở bên trong huyết động số năm, lần nữa xảy ra ma sát, mặt dài thanh niên Tiểu Vũ trải qua một phen điều giải, đem Hừ Long cùng đại hán áo đen hai người mang đi, sau đó lại an bài một tên lão giả đi tới số năm bên trong huyết động.

“Các ngươi cũng an phận một chút cho ta, không muốn lần nữa xuất hiện cãi vã, nếu không, cũng đừng trông cậy vào cuối cùng có thể phân cho các

ngươi bảo bối. Cũng nghe rõ chưa? ” Tiểu Vũ nhìn một chút mọi người, lạnh giọng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi đám người rồi rít gât đầu một cái, thấy vậy, Tiểu Vũ xoay người rời đi.

Vừa hướng huyết động ở ngoài đi, Tiểu Vũ hơi cau mày nói: “ Kỳ quái, gần nhất những người này thế nào lão thị bất hòa. Thường xuất hiện ma sát. Những thứ này huyết động người của cơ hồ cũng điều một lần, cũng được, dù sao mấy ngày nay cũng sắp làm xong.

Hừ, chờ linh mộ khai thác xong. Không cần chính các ngươi động thủ, tự nhiên sẽ để cho các ngươi vĩnh viễn ở lại chỗ này đi, mấy ngày nay trước hết nhìn các ngươi một chút. ”

Nói xong, Tiểu Vũ khước miệng giương lên, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Diệp Phi chỗ ở bên trong huyết động, lão giả mới tới, vô cần đám người Diệp Phi giảng thuật, nghe nói ở huyết động khác, đã nghe một tên là Khai Lợi giảng thuật quá chuyện này. Kế hoạch triển khai thuận lợi. Cứ như vậy, mọi người cũng liền chuẩn bị tốt chờ đợi.

Lại qua mấy ngày, các nơi huyết động tựa hồ an tĩnh lại, cũng không ra lại có người phát sinh cái vỡ, Tiểu Vũ còn lại là thỉnh thoảng sẽ tiến vào mấy chỗ huyết động. Tra xét những người này là có hay không lười biếng.

Tổng cảm giác những người này tuy nói không có gây chuyện, nhưng tiến độ đào mộ cũng là chậm lại, bất quá nhìn sắp tới, Tiểu Vũ cũng chỉ nhẫn nại, nhưng lúc không thường thúc giục làm việc thì không cách nào tránh khỏi.

Tiểu Vũ ôm tâm sự, đi tới bên trong huyết động chỗ của Diệp Phi, nhìn một chút bốn người đang chậm rãi đào mộ, nghiêm sắc mặt lạnh lại.

“ Hừ, các ngươi nếu là tiếp tục như vậy, chớ nói cuối cùng có phát cho các ngươi bảo vật, có thể hay không rời đi nơi này, đều là còn phải chờ xem. ” dù sao cũng mau làm xong, Tiểu Vũ nín chờ mấy ngày muộn khi, không ngại giết gà dọa dơi, trước giết chết mấy người chán ghét mọi người một cái.

Nghe vậy, mọi người sắc mặt biến đổi, ngay sau đó, một tên trong đó lão giả trên mặt thần sắc biến ảo không ngừng, thặng một tiếng, nhảy ra từ trong đám người, đi tới Tiểu Vũ bên người.

Thấy vậy, Tiểu Vũ nhướng mày, lạnh lùng nói: “ Thế nào? Ngươi tính toán không làm? ”

“ Không, lão phu có cá bí mật nói cho ngươi biết, những người này sở dĩ lười biếng, là bởi vì sợ chết, bọn họ đối với lão phu nói” nói tới chỗ này, lão giả hạ thấp giọng, cúi người tiến tới Tiểu Vũ đích bên tai.

Thấy vậy, Tiểu Vũ trong mắt lộ ra một tia vẻ chán ghét, nhướng mày đích nghe lão giả nói những gì.

Chợt, lão giả trong mắt hàn mang chợt lóe, trong ống tay áo lộ ra một thanh chủ thủ hàn quang lóe lên, hướng Tiểu Vũ không có chút nào đề phòng đâm tới.

Bành, nhất thanh muện hưởng.

Cũng không biết Tiểu Vũ như thế nào xuất thủ, lão giả kia đích thân hình quỷ dị bay ngược ra, ngã ở nơi xa trên đất, khước miệng treo lên một tia máu.

“ Hừ, ngu ngốc, ngươi cho rằng ta sẽ không phòng bị” lời còn chưa dứt, Tiểu Vũ mặt liền biến sắc, kỳ thân hình vội vàng hướng một bên tránh né đi.

Bá một cái, một đạo màu máu, từ bên đầu vai Tiểu Vũ bắn nhanh ra, ngay sau đó, sắc mặt biến thành màu đen, đôi môi run lay bầy, dáng vẻ như là trúng phải kịch độc.

Còn không đợi có kịp động tác, chỉ thấy một đạo thân hình màu trắng, dưới chân bạch mang chợt lóe xuất hiện ở Tiểu Vũ bên người, không chút do dự một chương bổ xuống.

Phốc, nhất thanh muện hưởng, pháp lực trong cơ thể Tiểu Vũ vận chuyển không linh, vô lực ngăn cản lại, tại chỗ đầu nổ hoa, liền một tiếng hô kêu rên cũng không phát ra, liền bị một đoàn hỏa cầu biến thành tro bụi.

Bá một cái, Diệp Phi khoát tay, một con túi trữ vật bị thu vào, xử lý một phen dấu vết đánh nhau, ngay sau đó, bốn người chính là dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

“ Lâm đạo hữu không có sao chứ? ” Diệp Phi nhìn một chút lão giả bị Tiểu Vũ một kích mà bay, như thế nói một câu.

Nghe vậy, lão giả đứng lên hình, lắc đầu nói: “ Không có gì, hắc hắc, nhờ có Diệp đạo hữu kịp thời xuất thủ, nếu không có thể liền thất bại trong gang tấc, nơi đây Diệp đạo hữu tu vi cao nhất, cũng chỉ có ngươi có thể dễ dàng đối phó hắn. ”

“ Lâm đạo hữu khách khí, nếu không phải ba vị phối hợp, ta cũng không dễ dàng đắc thủ đích, Lâm đạo hữu nhanh lên nghỉ ngơi thật tốt một chút đi, chiến đấu cuối cùng, mới là kịch liệt nhất đấy. ” Diệp Phi hướng về phía lão giả nói.

Ba ngày sau, trên thạch đài trong sơn cốc, một tên Hôi bào lão giả ngồi xếp bằng, bốn phía từng cái thân ảnh bận rộn, tựa hồ mờ mịt không biết một loại.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hai mắt mở một cái, nhìn chung quanh, đầu tiên là nhướng mày, ngay sau đó, hướng về phía bên cạnh một tên áo lam trung niên đạo: “ Đạo Sinh, thế nào Tiểu Vũ bọn họ tốt mấy ngày chưa có trở về truyền tin, ngươi đi qua nhìn một chút, kẻ hoạch sắp tới, không muốn xuất hiện cái gì ngoài ý muốn. ”

“ Vâng, Vương trưởng lão. ” nói xong, áo lam trung niên nhẹ nhàng xoay người, hướng một chỗ huyết động đi tới, mà vốn là trên thạch đài có hơn mười người, cũng chỉ còn dư lại liễu bảy tám người mà thôi.

Gần nửa ngày sau, nơi nào đó bên trong huyết động, một tên tử sam thanh niên khỏe môi nhếch lên vết máu, ánh mắt ngưng trọng, nhìn một chút một cỗ thi thể trên mặt đất trước mắt, chính là áo lam trung niên lúc trước.

“ Hư Long đạo hữu, lần này nhờ có ngươi ở đây này liễu, nếu không, lấy thực lực người này, chỉ sợ ta căn bản không đỡ được đây. ” lúc này, kỳ bên người trong ba người một tên thiếu niên gầy yếu như thế nói một câu.

Nghe vậy, tử sam thanh niên nhướng mày, nhẹ giọng nói: “ Nếu bọn họ đã phái ra Trúc Cơ Đại Viên Mãn, nói vậy sau này phái ra người tới sẽ càng ngày càng khó dây dưa.

Hoặc là, bọn họ cảm giác được có cái gì không đúng, trực tiếp sẽ phái ra Ngưng Đan cao cấp tới tra xét tình huống, nhìn dáng dấp, chúng ta cũng chống đỡ không được bao lâu, bất quá, có thể đơn độc giải quyết một coi là một đi. ”

“ Hư Long đạo hữu nói cực phải, dù sao bọn họ có bốn tên Ngưng Đan cao cấp, còn dư lại mấy tên Trúc Cơ Kỳ, chúng ta giết một coi là ít đi một, đến cuối cùng thời điểm chúng ta liều mạng, cũng liền giảm bớt một chút áp lực. ” một đạo thân ảnh hướng về phía tử sam thanh niên nói.

Một màn giống nhau, ở mấy chỗ huyết động trong sơn cốc diễn lại, trên thạch đài nhân thủ càng ngày càng ít, rốt cục, Vương trưởng lão cảm giác có chút không được bình thường.

“ Hắc Kiều, Hắc Tuấn, đi xem một chút mấy cái tiểu tử này, thế nào còn chưa có trở lại? Cần thận một chút. ” Vương trưởng lão nói xong, chính là hai mắt nhắm lại, không nói nữa.

“ Vâng, Vương trưởng lão yên tâm. ” hai tên thanh niên mặc áo đen, tướng mạo cơ hồ tương tự, nhất tề đáp ứng một tiếng, xoay người xuống thạch đài, hướng huyết động nào đó đi tới.

Chỉ chớp lát công phu, hai người tiến vào bên trong huyết động chỗ Diệp Phi ở, hai người mặt không biểu tình, chậm rãi quét mắt một vòng, nhướng mày đích hỏi: “ Mấy ngày nay, có hay không nhìn thấy chúng ta đồng môn tới đây? ”

“ Hắc hắc, hai vị, cái này thật đúng là không nhìn thấy, chúng ta một mực ở chỗ này từ không đi ra ngoài, cũng không thấy mấy vị chấp sự Ma Cốt Môn tới. ” một tên lão giả cười híp mắt nói.

Nghe vậy, người áo đen ảnh nhướng mày, nhìn một chút bốn người, khẽ gật đầu, chậm rãi xoay người, chuẩn bị đi những khác huyết động xem một chút.

Đang lúc này, một thanh hàn quang lóe lên chui thủ, không có dấu hiệu nào đích hướng một tên người áo đen đâm tới, cùng lúc đó, ở lối vào huyết động, trước mắt hai tên người áo đen chỉ cảm thấy quang hà chợt lóe, một tầng màn sáng màu vàng nhạt hiện ra ra. Thấy vậy, hai người không khỏi hơi biến sắc mặt.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Tam cấp Ma Nguyên Súng

Hắc Kiều Hắc Tuấn hai huynh đệ thấy màn sáng chắn, chợt điều chuyển thân hình, lấy ra một thanh trường thương màu bạc, đem thanh chui thủ của lão già kia ngăn cản xuống.

“ Hừ, các ngươi lại dám động thủ? Chúng ta cũng không có làm khó ý của các ngươi, chỉ cần mau chút đem linh mỏ khai thác xong, chẳng những phóng các ngươi trở về, sẽ còn cho các ngươi một ít chỗ tốt. Hôm nay động thủ, ta xem các ngươi là không muốn sống. ” Hắc Kiều thanh âm lạnh như băng nói.

Nghe vậy, lão già ha ha cười một tiếng, sắc mặt nhăn nhó nói: “ Hừ, ngươi tưởng bọn ngu ngốc tin lời ngươi ư? Ma Cốt Môn danh tiếng thế nào người nào không biết?

Lúc đầu không có khổ sở bọn ta, cũng không có cướp đoạt bảo vật của mọi người, các ngươi bắt quá là trấn an mọi người, để cho chúng ta yên tâm

kiếm sống thôi.

Nếu là bắt đầu liền nói cho ta biết, chờ linh mỗ khai thác xong hẳn phải chết không thể nghi ngờ, hoặc là uy hiếp lợi dụ trồng cảm chế uy hiếp bọn ta, người xem còn có ai sẽ cho các người làm phần này khổ lực? Bất quá cũng là chết thôi, sớm chính là cùng các người liều chết một cuộc, các người lừa gạt bọn ta, ngược lại cũng tính toán rất tốt. ”

Nghe vậy, Hắc Kiều nhướn mày, khoe miệng giương lên nói: “Nga, xem ra, người cũng không ngu ngốc, dù sao bây giờ linh mỗ cũng sắp làm xong, mặc dù ít đi mấy người các người, cũng không có quan hệ gì. ”

“Ha ha, ít đi chúng ta mấy người? Sợ rằng ít đi không ít đấy, không riêng gì chúng ta mấy người, các người lược tới bốn năm mươi tên Trúc Cơ Kỳ, cũng đang gấp gáp như vậy, nhất định là đang lo lắng cái gì.

Bây giờ chúng ta không tiếp tục công việc, ta xem các người làm như thế nào cho phải? Nếu chúng ta nhất tề động thủ, nói vậy một ngày đủ để.

Nhưng chỉ còn dư lại mấy người các người Ma Cốt Môn tự mình động thủ khai thác, không có mười ngày tám ngày, sợ rằng khó khăn đã làm xong, lão phu ngược lại kỳ quái, các người vì sao không điều nhóm lớn đệ tử đến khai thác, mà lại bắt tới đây nhiều tu sĩ bình thường. ” lão giả có chút nghi ngờ hỏi.

“Cái này cùng các người không quan hệ đấy, nếu các người muốn tạo phản, vậy trước tiên đem bọn người đánh gục ở chỗ này, cũng tốt cho người khác cảnh cáo, để cho bọn họ an phận mở khai thác, đừng vội dùng tới tiểu xảo ở đây. ” Hắc Kiều nói xong. Giơ tay lên vung lên, cả một cái, một đạo lưu quang bắn nhanh ra.

Một quanh quẩn đi qua, đột nhiên ở giữa không trung biến thành một thanh kim xán xán phương chủy, theo tay giơ lên đánh ra một đạo pháp quyết, kim mang chọi lóe. Một trận ông mình truyền ra, phương chủy màu vàng thể tích tăng vọt, biến thành lớn nhỏ chừng một trượng. Ở trận trận tiếng xé gió, hướng lão giả đập một cái đi.

Thấy vậy, lão giả ánh mắt híp một cái, lộ ra một tia cười lạnh nói: “Hắc hắc, hai người các người chẳng lẽ cho là, có thể ngăn cản ở chúng ta bốn người liên thủ? ”

Lời tuy nhiên nói dễ dàng, nhưng lão giả trên mặt cũng là một vẻ cẩn thận, không chế một thanh chủy thủ màu xanh giữa không trung, hóa lớn hơn trượng sau. Bá một cái, hướng màu vàng cự chủy một chém đi.

‘Bành’ một tiếng bạo vang truyền ra.

Một đoàn kiều dương chói mắt âm âm nổ tung, từng đạo một dư âm hóa thành cột cột màu, hướng bốn phía bắn đi, nhưng vừa mới tiếp xúc đến màn sáng cảm chế sau, chính là ông một tiếng. Bị bắn ra mà quay về.

Quang hà bạo liệt giữa, kia chủy thủ màu xanh chính là có chút không địch lại, linh quang cuồng nhấp nháy tới.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt híp một cái, không khỏi khòe mắt giật mình. Cùng người đối chiến, dù là bị bảy tám tên Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ vây công, cũng chưa bao giờ công kích mãnh liệt quá khí thế như vậy.

Bảo vật hai người này sử dụng, hiển nhiên đều là cấp bậc pháp bảo, hơn nữa, còn đều là pháp bảo hoàn chỉnh, mà trong tay mình một mực dựa vào, bất quá là một mảnh pháp bảo tàn phế, cái này chọi để cho Diệp Phi có chút xấu hổ không dám cầm ra tay.

Mà đang ở lúc lão giả có chút không đỡ được, hơi biến sắc mặt, vội vàng hô: “Ba vị nhanh xuất thủ, hai người này đều là Trúc Cơ Cảnh giới Đại Viên Mãn, lão phu một người bây giờ không đỡ được.

Lưu Diệp đạo hữu cùng ta đối phó người này, còn lại hai vị đạo hữu đối phó người kia là được. ” nói xong, lão giả pháp lực thúc giục giục một cái, lần nữa ngăn cản công kích.

Trong bốn người này, Diệp Phi chính là Trúc Cơ Đại Viên Mãn, lão giả là một gã tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, hai người khác cũng đều là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

Diệp Phi đã không cách nào cân nhắc cấp bậc bảo vật, một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, một đạo màu máu chọi lóe ra, bịch một tiếng, chém ở trên màu vàng cự chủy kia.

Mấy người khác vừa muốn động thủ, thấy Diệp Phi lấy ra một món mảnh pháp bảo tàn phế, không khỏi hơi sùng sờ, thậm chí nói một tên Trúc Cơ Đại Viên Mãn nghèo vậy sao, không nên ngay cả một món cấp thấp pháp bảo đều không có đi.

Chẳng lẽ là pháp bảo tàn phế này, còn có công dụng đặc thù gì khác, nghĩ tới đây, mọi người bất giác âm thầm gạt đầu, rồi rít suy đoán màu đỏ tàn nhận đến tốt cùng có đặc thù công kích gì.

Mà đang ở lúc này, tuy nói chẳng qua là một món pháp bảo tàn phế, nhưng dưới tay Diệp Phi không chế, cộng thêm pháp bảo lão giả kia chia sẻ phần lớn áp lực, hai người ngược lại miễn cưỡng đem cự chủy màu vàng cản lại.

Cùng lúc đó, hai người khác mỗi người thả ra pháp bảo, chính là cùng không chế trường thương màu bạc của Hắc Tuấn đầu ở cùng nhau.

Tuy nói hai người tu vi không kịp Hắc Tuấn, nhưng cũng may hai người liên thủ, miễn cưỡng dưới cùng còn có thể ngăn cản một hồi, chẳng qua là một lúc

sau, chỉ sợ cũng muốn lộ ra dấu hiệu thất bại.

“Lưu Diệp đạo hữu, bảo vật kia của ngươi đến tột cùng có gì chỗ thần kỳ, cũng không cần nương tay nữa, trong bốn người chúng ta ngươi tu vi cao nhất, ngươi nếu không xuất lực, sợ là chúng ta sớm muộn đều phải bị thua đấy.” lão giả thấy Diệp Phi cảm tàn nhận kia thật lâu không có phương pháp đặc thù công kích, chính là có chút nóng nảy hô lên.

Nghe vậy, Diệp Phi lộ ra một tia khổ sở, cũng không phải là mình không ra lực, những người này tùy tiện lấy ra một món chính là pháp bảo, trên tay mình thật đúng là không có bảo vật vừa tay, về phần uy năng không nhỏ đích U Minh Phệ Hồn Kiếm, Diệp Phi dễ dàng cũng không có thể vận dụng.

Mà đang ở Diệp Phi suy tính, Hắc Kiều một tay bấm quyết, trong miệng nói lầm bầm, thứ nhất thân áo bào vù vù vang dội, phảng phất không khí trong động toàn bộ chuyển động theo.

Ngay sau đó, một tay hướng hư không nắm chặt, sắc mặt cũng là có chút tái nhợt, phảng phất có chút cố hết sức đích đáng vẽ.

Ông một tiếng, từng cỗ uy áp cực kỳ mạnh mẽ buông thả ra, ở trước người, chợt xuất hiện một đạo nước xoáy to lớn, chậm rãi chuyển động không ngừng.

Một bên Hắc Tuấn thấy vậy, cũng là tay bấm pháp quyết, sắc mặt cũng kém xuống hướng đạo nước xoáy kia một chút, nước xoáy bên trong bộc phát ra quang hà chói mắt.

Đạo công kích này, hẳn là hai người liên thủ thi triển ra, hơn nữa nhìn đáng vẽ uy năng cực kỳ kinh khủng, đáng vẽ là một loại công pháp không cách nào ngăn trở đi.

Bá một cái, thời điểm mọi người ở đây ánh mắt ngưng trọng, nước xoáy bên trong khe run lên, một chuỗi tam sắc trường thương lớn hơn trượng, chợt ngưng tụ ra tới, phảng phất là ở địa phương xa xôi nào đó gọi tới hư ảnh, để lộ ra một tia tang thương, uy áp không cách nào kháng cự.

Thấy vậy, lão giả mặt liền biến sắc, gấp giọng nói: “Các vị mau chút xuất thủ, không thể để cho hai người này chạy đi, nếu không, Ma Cốt Môn cao cấp biết tin tức, nhất định sẽ có chuẩn bị.”

Nghe vậy, Diệp Phi dám người cũng biết chuyện nghiêm trọng như thế nào, Tụ Linh Chỉ vận chuyển một cái, giờ tay lên điểm ra một đạo cột sáng màu trắng, hướng tam sắc trường thương đang chưa có hoàn toàn thoát khỏi nước xoáy đánh đi.

Cùng lúc đó, một đạo quyền ảnh to lớn, một đạo cột sáng màu vàng nhạt, từ quang hà màu trắng ngưng tụ ra giao long, một chớp động đích hướng trường thương đánh tới.

ùng ùng!

Một tiếng đình tai nhức óc bạo vang truyền ra, đoàn quang hà ầm ầm nổ tung, vạn đạo sang lóe ra.

Ba động một chỉ, mọi người chính là mặt liền biến sắc, nước xoáy to lớn kia biến mất không thấy, chỉ còn lại có một chuỗi tam sắc trường thương trôi lơ lửng giữa không trung, mọi người công kích đã sớm không thể hao hết, lúc, chuỗi trường thương này tựa hồ cũng không đầy đủ, hình như là không có làm phép xong, liền bị mạnh mẽ cắt đứt, nhưng trên đó tàn mất ra uy áp kinh người, quả thật làm người ta không dám xem nhẹ.

“Hắc hắc, có thể chết ở dưới Tam cấp Ma Nguyên Súng, cũng coi như các ngươi có vận khí, đi!” Hắc Kiều tiếng nói vừa dứt, tam sắc trường thương hơi run lên, chính là hướng bốn người đánh đi.

Mà giờ khắc này, hai huynh đệ, Hắc Kiều Hắc Tuấn sắc mặt cũng là tái nhợt, một thân hơi thở cũng không mạnh mẽ giống như lúc trước nữa, hiển nhiên là loại công kích này tiêu hao cực lớn.

Bốn người Diệp Phi không dám chậm trễ chút nào, vội vàng lần nữa thi triển công kích lớn nhất ra ngăn cản, hóa thành từng đạo quang hà, hướng trường thương ngăn cản đi. Mà sắc mặt bốn người, cũng là trở nên tái nhợt.

bành bành bành.

Mấy đạo bạo vang phát ra, quang hà chói mắt lóe lên không ngừng, từng đạo tiêu phong cuồng quyền lên, bên trong màn hào quang cảm chế ông mình không ngừng.

Nhưng chỉ giằng co chốc lát, tam sắc trường thương kia quang hà một thịnh, liền đem bốn người công kích tán rớt.

Cùng lúc đó, mấy tiếng kêu rên truyền ra, ba người kia thân người hình run lên, há mồm phun ra một đoàn huyết dịch, mà Diệp Phi cũng là sắc mặt trắng nhợt, trong mắt lộ ra một bộ không thể tin vẽ.

Bây giờ không nghĩ tới, hai người này công kích sẽ mạnh mẽ như vậy, Diệp Phi không biết là, cái Tam cấp Ma Nguyên Súng này, vốn là chính là thần thông Ngưng Đan cao cấp mới có thể thi triển, nhưng hai huynh Hắc Kiều đệ tâm thần tương thông, thiên tư hơn người dưới, hợp lực cũng có thể thi triển ra mấy phần uy năng, bằng vào chiêu này, ở Ngưng Đan cao cấp trong tay cũng là tránh được tánh mạng.

“Hắc hắc, bây giờ nhìn các ngươi, còn lấy cái gì ngăn cản.” Hắc Kiều sắc mặt tái nhợt cười một tiếng, lộ ra một bộ tàn nhẫn vẽ, giờ tay lên hướng tam sắc trường thương một chút, trường thương kia chính là một tiếng ông mình, hướng hướng mấy người đang hơi thở cực thấp, sắc mặt sợ hãi kia đánh đi.

Chương 137: Ngưng Đan tới

Thấy tam sắc trường thương kia uy năng mạnh mẽ vô cùng, đem công kích của bốn người Diệp Phi liên thủ một oanh mà diệt, tuy nói nhỏ hơn một vòng, nhưng vẫn là thanh thể kinh người.

“ Không tốt! ” thấy vậy, lão giả sắc mặt cuồng biến, mấy người rớt rít té xuất tiểu thuận che ở trước người, trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Mà Diệp Phi còn lại là hai mắt híp một cái, hơi suy tính một chút, tay áo bào run lên, vèo, một đạo thanh mang bắn nhanh ra, đột nhiên trên mặt đất hóa thành một con tiểu mãng xà màu xanh.

Thanh Nguyên Mãng hai mắt lần đầu lộ ra vẻ ngưng trọng, miệng không lồ há lớn, phốc một tiếng, một cột sáng màu trắng chói mắt bắn nhanh ra, trong lúc mơ hồ xen lẫn từng điểm từng điểm sáng màu vàng.

Mơ hồ một cái, cột sáng màu trắng kéo theo trận trận tiếng xé gió, mãnh liệt hướng tam sắc trường thương đánh đi, mà làm xong những thứ này, Thanh Nguyên Mãng một thân hơi thở cũng là có chút ồ ồ hắt, quanh thân thanh mang chọt lóe, đáng dấp hóa nhỏ thành ba thước bay vào bên trong tay áo bào Diệp Phi.

Ừng Ừng!

Một tiếng bạo vang đất rung núi chuyển tiếng truyền ra, một đoàn kiều dương chói mắt ầm ầm nổ tung, khí lăng kinh khủng hướng bốn phía cuốn dạt đi, cả vùng đất tựa hồ cũng rung động không ngừng.

Thanh âm ông mình cùng nhau, màn hào quang cảm chế bốn phía kịch liệt vặn vẹo biến hình, dưới một trận đùng đùng đưa mãnh liệt, ầm ầm một tiếng nổ tung, mà tam sắc trường thương cùng cột sáng màu trắng sau khi đụng, còn lại là hóa thành điểm kim mang tiêu tán ở giữa không trung.

Cuối cùng, nơi huyết động này càng là ầm ầm một tiếng nổ tung, trở thành một cái hố sâu lộ thiên to lớn.

“ Cái gì? Cái này, cái này, Viễn cổ Thánh Thủ Bạch Hổ bỏ mạng thần thông? Làm sao có thể xuất hiện ở trên người của một cái mãng xà? ” Thấy như thế tình cảnh, Hắc Kiều sắc mặt kịch biến, một bộ bất khả tư nghị nói.

Mà còn lại mọi người thấy vậy, cũng là mặt vẻ khiếp sợ, chỉ có Diệp Phi coi như giữ vững trấn tĩnh, nhưng trong lòng cũng là có chút vẻ vui mừng, không nghĩ tới lần này Thanh Nguyên Mãng tiến cấp tới Tụ Hạch kỳ Đại Viên Mãn sau, thần thông lại trở nên mạnh mẽ như thế, nhưng lúc trước thấy tiểu Thanh hơi thở suy yếu. Xem ra hiển nhiên cũng là đã tiêu hao hết toàn lực thi triển mới xong.

Bất quá lúc này Diệp Phi, lại cũng không có chút nào buông lỏng, đại trận bốn phía bị phá vỡ, bởi vì động tĩnh quá lớn, rất có thể đã bị người của Ma Cốt Môn phát hiện. Cho nên. Nhất định phải thừa dịp sớm đem hai người chém chết.

Nghĩ tới đây, Dưới chân Diệp Phi bạch mang chọt lóe, bên ngoài thân chớp động một tầng nhàn nhạt kim hà. Thân hình hóa thành một chuỗi tàn ảnh, hướng hai tên áo đen bắn tới.

Thấy vậy, hai người thần sắc vừa động, tuy nói trên người có một ít thương thế, nhưng mấy người kia cũng đều hơi thở không yên, vì vậy thấy Diệp Phi vọt tới, hai người nhưng cũng là không có sợ hãi quá lớn.

Hắc Kiều thần sắc một ngưng, bên ngoài thân hắc mang chọt lóe, nắm quyền siết chặt. Bịch một tiếng đánh ra quả đấm, cùng quả đấm Diệp Phi nặng nề đụng vào nhau, nhưng Diệp Phi tay áo bào bên trong thoáng qua một đạo hào quang.

Bành, một tiếng bạo vang.

Hắc Kiều đích thân hình hơi chấn động một cái, ngay sau đó, như điều đứt gãy bay ngược ra. Nặng nề đập vào nơi xa trên tường huyết động, cuối cùng phác thông một tiếng, ngã rơi vào trên mặt đất.

“ Đại ca, ngươi không sao chứ. ” Hắc Tuấn sắc biến đổi, vội vàng đi tới Hắc Kiều bên cạnh. Đem Hắc Kiều đỡ lên, bất quá nhưng cũng không có lo lắng quá mức, dù sao một quyền này lực tuy nói không nhỏ, nhưng cũng không về có tạo thành thương thế quá nặng.

Nhưng sau một khắc, thời điểm Hắc Tuấn đem thân hình bay qua tới, cũng là ngây ngẩn cả người.

Hắc Kiều sắc mặt của bảo bọc một đoàn hắc khí, đôi môi cũng là đen sạm lại, nhìn qua đáng vẻ là đã trúng kịch độc, nắm quyền trên cánh tay, có một lỗ châm thật nhỏ, nhỏ ra vết màu màu đen nhè nhẹ.

Thấy vậy, Hắc Tuấn cặp mắt đỏ lên, trên mặt thoáng qua một tia sát khí, còn không đợi kịp xuất thủ, chỉ cảm thấy trước mắt bạch mang chột lóe, một đạo thân hình xuất hiện bên cạnh mình, bịch một tiếng, một cước đá ra.

Vèo, Hắc Tuấn đích thân hình bay ngược ra, mà còn không đợi kỳ thân hình rơi xuống, mấy món bảo vật chính là hướng kỳ đỉnh đầu một chém đi, nhìn qua Hắc Tuấn ở giữa không trung, căn bản không cách nào tránh né.

Một màn quỷ dị xuất hiện, mọi người ở đây cho là Hắc Tuấn hẳn nặng nề té trên mặt đất, thân thể sẽ bị bảo vật của mọi người trăm phá.

Thì thân hình đang giữa không trung lại chậm rãi hạ xuống, nhẹ nhàng rơi vào mặt đất, mà bốn món bảo vật trên đỉnh đầu, mặc cho linh quang cuồng phóng, nhưng là không cách nào tiến thêm chút nào.

Cùng lúc đó, một giọng già nua, truyền vào trong tai mọi người.

“ Các ngươi lá gan không nhỏ, lại dám xuất thủ đối phó người của Ma Cốt Môn ta, như thế, các ngươi liền lưu lại đi. ” vừa dứt lời, chỉ thấy không gian trên hồ sâu ba động cùng nhau, một cái bàn tay màu vàng chừng bảy tám trượng lớn nhỏ, chậm rãi ngưng tụ ra.

Ngay sau đó, kim mang chột lóe bàn tay màu vàng nhìn như không có chút nào uy lực phiêu nhiên rơi xuống, hướng Diệp Phi đám người một cái lồng đi. Mà ở phụ cận bàn tay màu vàng, một tên hồng sam lão già hai mắt âm trầm xuất hiện ở nơi đó.

“ Không tốt, Ngưng Đan cao cấp. ” Lão già sắc mặt kịch biến nói, ngay sau đó một tay bấm quyết, không ché bảo vật hướng bàn tay đánh đi.

Mà Diệp Phi còn lại là nhân cơ hội đem món pháp bảo phương chuyển màu vàng đó thu hồi, vừa muốn thu lấy Hắc Kiều đích túi trữ vật, nhưng là bị Hắc Tuấn tới trước một bước.

Nhưng Diệp Phi cũng không có dây dưa nhiều, giờ tay lên hướng về phía giữa không trung một chút, tàn nhận toát ra trận trận huyết khí, hướng bàn tay màu vàng một chém đi, hai người khác cũng là dùng pháp bảo đánh về phía bàn tay màu vàng.

Ừng Ừng.

Một tiếng bạo vang đỉnh tai như óc truyền ra, bốn món bảo vật liền thủ công kích, cũng là chỉ làm cho bàn tay màu vàng hơi chậm lại, sau đó liền đem bốn món bảo vật rung lên mà bay.

Thừa dịp không kịp ngăn cản, bốn người ngồi phi hành pháp khí, rồi rít từ bên kia hồ sâu bay ra, cuối cùng, rơi vào ở ngoài hồ sâu đối diện hồng sam lão già, cách hồ sâu xa xa nhìn nhau.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, đem mấy món bảo vật đánh bay sau, kia bàn tay màu vàng quang hà một thịnh, uy áp tăng lên, phương hướng chuyển một cái chính là hướng về phía bốn người Diệp Phi vỗ một cái quạ.

Thấy vậy, mấy người không để ý pháp lực tiêu hao, lần nữa thi triển công pháp, cộng mạnh mẽ, cộng thêm bảo vật mỗi người, hướng bàn tay đánh đi.

Bành bành bành, mấy đạo bạo vang trăm muôn phát ra.

Mấy người thần thông công pháp, không có chút nào ngoài ý muốn tất cả bị oanh kích mà tán, mấy món bảo vật kia càng bị đánh linh quang âm đạm, mà món tàn nhận kia, hẳn là xuất hiện mấy đạo vết rách rất nhỏ.

Cùng lúc đó, mấy người cũng nữa không cách nào ngăn cản ở cự chưởng màu vàng công kích tới, rồi rít, sắc mặt trắng nhợt, trong miệng truyền ra một tiếng kêu đau, vội vàng lấy ra tấm thuẫn che ở trước người, thâm tâm cầu may mắn hy vọng có thể ngăn cản xuống.

Nhưng rõ ràng, trong mắt ba người này, đều là một bộ vẻ tuyệt vọng, chỉ có trên mặt Diệp Phi thần sắc biến hóa không ngừng, tựa hồ đang do dự cái gì.

Đang lúc này, nơi xa chột truyền ra mấy đạo tiếng xé gió, từng đạo một bảo vật, thần thông công pháp biến thành quang hà, ở sau lưng mọi người bắn nhanh ra, hướng cự chưởng màu vàng kia đánh đi.

Nhưng chẳng qua là làm cho bàn tay hơi chậm lại, chính là quang hà một thịnh tiếp tục hướng mọi người phách không rơi xuống.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, các nơi bên trong huyết động truyền ra từng đạo thân ảnh, từng cái một cầm bảo vật trong tay, hoặc là thi triển công pháp thần thông mạnh mẽ, hóa thành hơn mười đạo lưu quang hướng cự chưởng màu vàng bao vây đi.

Ừng Ừng.

Tiếng nổ vang cùng nhau, một đoàn kiều dương to lớn âm âm nổ tung, tiêu phong màu trắng tan hết, từng món một bảo vật bị chấn ngã trái ngã phải, một thân thần thông biến cũng là bị rung lên mà tán, mà cự chưởng màu vàng kinh khủng kia, cũng bị chấn rung mất đi uy năng, một tiếng ai mình âm âm nổ tung.

Thấy vậy, hồng sam lão giả sắc mặt âm trầm, còn không đợi mở miệng nói chuyện, toàn bộ bên trong sơn cốc, các nơi đều là xuất hiện từng đạo thân ảnh Trúc Cơ Kỳ, hướng chiến đoàn chỗ cấp tốc lướt tới, một bộ như đã chuẩn bị hồi lâu, nhìn số lượng, hẳn là không dưới năm mươi người.

“Cái gì? Cái này, các ngươi, lại liên hiệp tạo phản? Hừ, xem ra các ngươi là mưu đồ đã lâu, không trách ngông cuồng như thế, đều do tên Tiểu Vũ đồ vô dụng, không phát hiện bọn tặc nhân âm mưu.” hồng sam lão giả thần sắc vừa động nói.

Dưới mắt đối phương nhân số quá nhiều, chớ nói mạnh mẽ xóa sạch trừ Diệp Phi bốn người, coi như là mình, muốn chạy trốn ra khỏi bốn năm mươi tên Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đích liên thủ bao vây, cũng là một chuyện cực kỳ khó khăn.

“Lưu Diệp đạo hữu, các ngươi không có sao chứ?” đang lúc này, nơi xa truyền tới thân ảnh quen thuộc, ngay sau đó, một đạo thân ảnh thanh niên, xuất hiện ở bên cạnh bóng người Diệp Phi.

Thấy vậy. Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hư Long đạo hữu, nhờ có các ngươi ra ngoài kịp thời, nếu không, chúng ta thật đúng là nguy hiểm.”

Nhìn bốn phía mấy chục tên Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, mà nghe nói đối phương bắt quả là bốn tên Ngưng Đan cao cấp, nếu cùng đấu pháp, mấy phe dựa vào nhiều người, tuy nói còn không cách nào thương hại tới đối phương, nhưng cái này rõ ràng mấy tên Ngưng Đan cao cấp muốn những người này toàn bộ rơi xuống, cơ hồ là chuyện không thể nào. Nghĩ tới đây, Diệp Phi khोक miệng giương lên.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Thiên Tuyệt Trận

“Thả chúng ta ra, nếu không liền cá chết lưới rách, tuy nói các ngươi có Ngưng Đan cao cấp trấn giữ, nhưng chúng ta nhiều người, dù sao cũng khó thoát, trước khi chết kéo thêm mấy cái Ngưng Đan gối lưng cũng không tệ, huống chi, thừa dịp loạn dưới, chúng ta nhất định sẽ có người chạy mất đấy.” trong đám người, cũng không biết là người nào kêu một câu.

“Nếu không thả chúng ta, liền liều chết một lần.”

“Liều chết một lần.”

Một câu quát to vang lên, thanh âm vang vọng, mấy chục tên Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ lên tiếng phụ họa, lúc này liền là reo hò không ngừng, một bộ dáng vẻ tuyệt không cúi đầu.

Thấy vậy, hồng sam lão giả nhướng mày, nhiều Trúc Cơ Kỳ như vậy, nếu là thật sự liều mạng, chớ nói mình, coi như là mấy tên Ngưng Đan cao cấp đồng thời xuất thủ, cũng không có thể đem như vậy nhiều người cùng nhau đánh chết, tuy nói bên mình có tới sáu tên Ngưng Đan cao cấp.

“Hắc hắc, các ngươi yên tâm, đem chuyện làm xong, tự nhiên sẽ thả các ngươi, con linh mô bản thân cũng chưa có bao lớn, mọi người bán một điểm khí lực, một ngày bên trong, nạo vét làm xong, đến lúc đó, mọi người chẳng những có thể đi, còn có thể phân tới chỗ tốt, như thế nào?” hồng sam lão giả khẽ mỉm cười, như thế nói một câu.

Nghe vậy, mọi người hai mắt hít một cái, có người còn lại là mặt không thèm, có người còn lại là nửa tin nửa ngờ, thậm chí, hai mắt lộ ra vẻ tham lam, nhìn từng cục quang thạch bốn phía trên mặt đất.

“Tại hạ không tin được Ma Cốt Môn các ngươi, ta tình nguyện không muốn chỗ tốt gì, ngươi trước thả ra chúng ta ngoài lại nói.” Một tên đại hán trần truồng, toét miệng nhẹ răng nói.

Thấy vậy, hồng sam lão giả trong mắt nanh sắc chợt lóe, ngay sau đó khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hắc hắc, nếu như muốn làm khó các ngươi, ban đầu liền sớm đem bọn ngươi khống chế, trồng lên cấm chế chẳng phải an toàn?”

Nếu ngươi nói muốn đi trước một bước. Không sao, dù sao lão phu cũng không có ý định tổn thương các vị, Hắc Tuấn. Mang theo người này rồi đi nơi này, nhớ, ngươi tuyệt đối không thể làm khó khăn hắn, nếu không, ta liền đem ngươi đánh chết tại chỗ.”

“Vâng, Hắc Tuấn cái này đi làm.” nói xong, Hắc Tuấn hướng về phía tên đại hán trần truồng nói chuyện lúc trước vẫy vẫy tay. Ngay sau đó, lục tục lại có mấy người đề nghị phải đi.

Thấy vậy, hồng sam lão giả còn lại là khoát tay áo một cái. Nhẹ giọng nói: “Mọi người không nên gấp, muốn giúp chúng ta đem linh mô khai thác xong, tự nhiên sẽ không làm khó các ngươi, cũng chỉ đề cho bọn họ ba người gấp gấp rồi đi đi.”

Còn lại mọi người. Lão phu hy vọng các người lưu lại. Giúp lão phu một lần ân tình, được không? ” nói xong, hồng sam lão giả khách khí cười một tiếng, nhìn một chút mọi người.

nghe vậy, mọi người bất giác có chút hối hận, mắt thấy ba người kia gấp gấp, đi trước một bước, vì sao lúc trước mình không có sớm đi mở miệng rồi đi.

Mà đang ở lúc này. Một tên lão giả chợt đứng dậy, thần sắc ngưng trọng. Nhưng trên mặt cũng là có chút cười lạnh ý, nhẹ giọng nói “ Mọi người không muốn làm tiếp, son cốc cấm chế bên ngoài, còn có Ma Cốt Môn Ngưng Đan cao cấp khác trông chừng.

Ba vị này đạo hữu lúc này đơn độc đi ra ngoài, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít, nếu muốn sống, mọi người nhất định phải cùng chung tiến thoái, đợi linh mô khai thác xong lúc, chỉ sợ cũng chính là lúc chúng ta rơi xuống, khi đó, bảo vật của chúng ta, cuối cùng cũng rơi vào tay bọn họ.

Bắt đầu không có sử dụng sức mạnh đối với chúng ta, bất quá là vì để cho chúng ta yên tâm thôi, nếu chúng ta còn do dự, sợ là liền đều phải ở lại chỗ này, hơn nữa”

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy hồng sam lão giả trên mặt vẻ giận dữ chợt lóe, gờ tay lên hướng lão giả một chút, một đạo hồng mang, như thất luyện bàn bắn nhanh ra, hướng lão giả phi đi.

Thấy vậy, mọi người sắc mặt biến đổi lớn, thầm nói người này thật đúng là đã đoán đúng tâm tư Ma Cốt Môn, nếu không tên Ngưng Đan cao cấp này như thế nào phải tức giận, nhờ có lúc trước không cùng ba người kia cùng đi ra ngoài.

Mà tên lão giả kia trong mắt tinh mang chợt lóe, trên mặt không dễ phát giác lộ ra một tia quý dị vẻ, tay áo bào vung lên, một mặt trong suốt quang thuẫn thoát hiện ra, một cái hộ ở trước người.

Mà đạo kia hồng mang, còn lại là chính xác đánh ở quang thuẫn trên.

Bịch một tiếng, trong suốt quang thuẫn lúc này bộc phát ra chói mắt thanh hà, nhưng bị kia cực lớn uy năng đánh dưới, lúc này liền là ảm đạm xuống, mà lão giả đích thân hình, còn lại là cả một cái bắn ra, bị đánh bay ra hơn mười trượng xa.

Trong miệng truyền ra một tiếng kêu đau, sắc mặt lão giả tái nhợt, khoe miệng mang theo một tia vết máu, miễn cưỡng đứng lên hình, mặt cẩn thận về nhìn hồng sam lão giả.

“ Đi? ” thấy một kích lại không có đem đối phương đánh gục, hồng sam lão giả trong mắt lóe lên một tia vẻ kinh ngạc.

“ Khải Lợi đạo hữu, ngươi không sao chứ? ” lúc này, Hư Long nhìn một chút Khải Lợi, có chút ân cần hỏi đến.

Nghe vậy, Khải Lợi lắc đầu một cái, lộ ra một nụ cười khổ, nhẹ giọng nói: “ Lão phu đã ra mặt, chỉ sợ là hãn phải chết không thể nghi ngờ, chỉ cần mọi người giữ được tánh mạng, lão phu cũng không coi là oan uổng. ”

Mọi người nghe vậy, trên mặt rồi rít lộ ra sắc mặt giận dữ nhìn người Ma Cốt Môn, mỗi người thả ra bảo vật, hóa thành đầy trời quang hà trời lơ lửng giữa không trung, pháp trận bốn phía chấn động từng tiếng ông minh.

“ Hừ, nếu các người xuất thủ, vậy ta cũng chỉ có liều mạng, có thể hay không xông ra, liền nhìn mọi người tạo hóa đi. ” Hư Long nói xong, chính là không chế bảo vật, hướng hồng sam đánh đi.

Thấy vậy, mọi người không dám chậm trễ, pháp lực thúc giục một cái, bảo vật phô thiên cái địa, hướng lão giả ở giữa, tức giận phóng tới, nhìn qua thanh thế thật là kinh người.

“ Không tốt. ” hồng sam lão giả khuôn mặt run lên, đồng thời bị mấy chục tên Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ liên thủ công kích, mình căn bản không chống đỡ nổi, vội vàng hét lớn một tiếng: “ Vương trưởng lão! ” ngay sau đó, chính là tể xuất bảo vật chặt vật chống đỡ.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, nơi xa bay tới bốn đạo độn quang, người còn chưa tới, bốn món bảo vật chính là hóa thành một đạo quang hà, cùng bảo vật của hồng sam lão giả cùng nhau chống cự công kích của mọi người.

Ừng Ừng, một trận bạo vang kinh thiên động địa liền tiếp truyền ra.

Một đoàn kiêu dương chói mắt liền tiếp lóe lên không dứt, vô danh Ngưng Đan cao cấp không nghĩ tới chính là, đám Trúc Cơ Kỳ tu sĩ này liều mạng, bọn hãn ngăn cản cũng là có hết sức, thậm chí có chút không chống đỡ được.

Thừa dịp loạn dưới, Diệp Phi lộn con mắt chung quanh, chuẩn bị tìm kiếm cơ hội chạy trốn, nhưng phát hiện son cốc bốn phía cấm chế ba động cực kỳ mạnh mẽ, tuyệt không phải lực một người là được phá vỡ.

Trừ phi là mọi người hợp lực, cũng hoặc là bức bách người của Ma Cốt Môn, tự đi mở ra cấm chế, nhưng vô luận bên nào, đều phải trước hết để cho mọi người đăng xuất thủ tới lại nói, trước tiên phải đem mấy tên Ngưng Đan cao cấp đè xuống.

Mà tràng diện mặc dù có chút hỗn loạn, nhưng cùng Diệp Phi có giống nhau tâm tư, tuyệt đối không phải số ít, từng cái một đều là trong mắt tinh mang lóe lên, nhìn chung quanh cái gì.

Nhìn thấy năm tên Ngưng Đan cao cấp Ma Cốt Môn bị áp chế, Hư Long ánh mắt hí một cái, chấn thanh đạo: “ Ma Cốt Môn các vị tiền bối, hy vọng

các ngươi vì vậy dừng tay, để chúng ta vì vậy rời đi, nếu không liều mạng đi xuống, sợ rằng cũng sẽ không có chỗ tốt gì. ”

Mà Ma Cốt Môn Vương trưởng lão cũng chấp hai tay, đứng ở thạch đài trên, thủy chung là không nói một lời, nhìn thấy năm người có chút không đỡ được mọi người công kích sau, chính là thần sắc một ngưng.

Giờ phút này linh mộ cũng không có khai thác xong, nếu là để những người này rời đi, nhất định sẽ thông báo cho những thế lực khác đến cướp đoạt, những người này cùng nhau động thủ, chỉ cần một ngày có thể khai thác xong, nhưng nếu là tất cả đều đi mất, chỉ còn dư lại mình mấy người này động thủ đào mộ, ít nhất cũng phải mười ngày tám ngày mới có thể khai thác xong, thời gian lâu như vậy, thật sự là không dám kéo dài.

Hơi do dự một chút, Vương trưởng lão trên mặt nanh sắc chợt lóe, theo sau chính là khôi phục bình thường, nhìn một chút phía dưới tranh đấu mọi người, khoát tay áo một cái.

“ Lão phu chỉ có một yêu cầu, trợ giúp chúng ta đem linh mộ khai thác xong, cho các ngươi một con đường sống, nếu không, các ngươi ai cũng đừng mơ tưởng chạy trốn. ” nói xong, Vương trưởng lão sắc mặt run lên.

“ Lão đầu, ngươi hồ đồ đi? Bây giờ nhưng là chúng ta chiếm thượng phong, ngươi không có tư cách nói điều kiện. ”

“ Chính là, nói không chừng cuối cùng đem bọn ngươi đuổi chạy, cái này linh mộ tất cả mọi người có thể phân điểm. ”

“ Không tệ, nói gì cũng không có thể giúp bọn họ làm việc. ”

Một câu câu giễu cợt thanh âm của truyền ra, thậm chí mọi người thấy năm tên Ngưng Đan có chút không đỡ được, hẳn là phân ra một phần, bắt đầu đánh lên đại trận, làm cho màn hào quang cấm chế bốn phía mãnh liệt run rẩy, một bộ không cách nào kiên trì quá lâu, đáng về sắp tan vỡ mà khai, thấy tình cảnh như thế, mọi người càng thêm ra sức đích đánh lên đại trận bốn phía.

Thấy vậy, Vương trưởng lão hơi một do dự, trên mặt tàn khốc chợt lóe, khóe miệng nâng lên một tàn nhẫn hồ đồ.

“ Chạy trốn? Hừ, các ngươi ngược lại nghĩ đến đơn giản, nếu dám không thu lấy bảo vật của các ngươi, phóng túng các ngươi ở chỗ này khai thác linh mộ, các ngươi cho là lão phu sẽ không có chút nào chuẩn bị? ”

Không sợ nói thiệt cho các ngươi biết, vốn lão phu ý định, đích xác là để cho các ngươi khai thác linh mộ xong, liền đem các ngươi toàn bộ giết chết, đến lúc đó bảo vật gì cũng là muốn rơi vào trong tay chúng ta.

Bất quá bây giờ xem ra, các ngươi đợi không được khi đó, nếu bây giờ bắt đầu phản kháng, cũng được, trước đưa các ngươi lên đường, cùng lắm thì còn dư lại linh mộ bọn ta tự đi khai thác. Hừ! ” nói xong, Vương trưởng lão một tay lộn một cái.

Bá một cái, trong tay xuất hiện một quả lá cờ nhỏ màu vàng, hướng giữa không trung ném đi sau, liền tiếp đánh ra cùng đạo pháp quyết, màu vàng lá cờ nhỏ khẽ run lên, toát ra vạn đạo sáng mờ, cắm phập vào bốn phía trong mặt đất.

Ngay sau đó, mặt đất sinh ra từng cây chông bén nhọn, giữa không trung cuồng phong gào thét, từng trận sương mù màu trắng một cuộn ra, lại có tác dụng ngăn trở thần thức lực.

Trên đỉnh đầu mọi người, từng viên một to lớn hòn đá, hỏa cầu, băng nhũ chờ ngưng tụ ra, trong lúc mơ hồ xen lẫn một chuỗi phong nhận màu trắng chứng một thước, ở giữa không trung lơ lửng không dứt.

Thấy vậy, mọi người nhất tề biến sắc, đều là lộ ra một vẻ tuyệt vọng, một tên trung niên trong đó sắc mặt tái nhợt, chiến nguy nguy nói: “ Thiên, Thiên Tuyệt Trận! ” nói xong, tựa hồ ngay cả dũng khí chống cự cũng không có nữa.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 139: Thiên Cương Lô Long Trận

“ Không tốt, là Ma Cốt Môn Thiên Tuyệt Trận! chúng ta chết chắc.. ”

“ Chạy mau! ”

“ A, cứu! ”

Từng tiếng kêu tê tâm liệt phế thảm thiết truyền ra, giữa không trung hóa cầu thật lớn, hòn đá, cùng với phát ra trận trận hàn khí băng nhũ, phô thiên cái địa hướng mọi người tịch quỵn đi.

Không cách nào ở giữa không trung tránh né, chỉ có thể ở mặt đất tán loạn, nhưng trên đất thỉnh thoảng dâng lên từng đạo chông đá bén nhọn, khiến cho một ít người hoảng hốt thân thể bị đâm thủng, ngay sau đó, chính là bị một ít hỏa cầu biến thành tro bụi.

Năm tên Ngưng Đan tu sĩ thấy vậy, chợt khòe miệng giương lên, mang theo Hắc Tuấn bay lên không trung, bốn phía hỏa cầu chờ công kích vật thể, rồi rít tránh ra mấy người độn quang, một đường thông suốt không trở ngại rơi vào trên thạch đài.

Mà giờ khắc này, trên thạch đài trừ sáu tên Ngưng Đan cao cấp, cũng chỉ còn lại có Hắc Tuấn là một tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, hai người chặn đường bắt Diệp Phi Hồng Liệt cùng Sát Nham, cũng là xuất hiện ở nơi này.

Phía dưới trên mặt mọi người mang theo vẻ tuyệt vọng, chung quanh tán loạn, có người té xuất thuần bài, đều là bị đập ra một khối sêu hoảm lồm xướng.

Mà Diệp Phi dựa vào thân hình linh hoạt, thân thể mạnh mẽ, ngược lại chỉ bị một ít bị thương nhẹ, bất quá ánh mắt cũng cực kỳ ngưng trọng, mới vừa tìm kiếm nửa ngày, không có cơ hội chạy đi chút nào, mà tuy nói trước mắt không có thương, nói không chừng thời gian một lúc lâu sau, sẽ tiêu hao quá lớn mà ngã.

Mọi người đầy tuyệt vọng, trong mắt mang theo nồng nặc tử vong sợ hãi, thạch đài trên đỉnh Vương trường lão, nhàn nhạt lên tiếng.

“Hừ, ta Ma Cốt Môn chết mấy tên Trúc Cơ Kỳ, lão phu cũng không có để ở trong mắt, các ngươi nháo loạn, lão phu cũng không có để ý, cho các ngươi thêm một lần cơ hội, tiếp tục đào mộ, tha các ngươi một mạng.

Tiếp tục chống cự đi xuống, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, dĩ nhiên, các ngươi cũng có thể hoài nghi lão phu lời của, bất quá, vì bảo vệ tánh mạng, có đáng giá hay không phải đánh cược một lần, chính các ngươi lựa chọn.

Hướng chi, bây giờ các ngươi cũng không có đường lui, hừ.” Vương trường lão hai tay chấp sau lưng, thần thái hững hờ, phảng phất hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay một của hắn.

Nghe vậy, Diệp Phi hai mắt hí một cái, không hổ là người trong Ma môn, đệ tử cấp thấp sống chết, lão giả này phảng phất không chút nào để ở trong lòng, ở trong tâm, có thể chỉ có hai chữ lợi ích.

Vừa tránh né công kích, Diệp Phi vừa nhìn từng cái tu sĩ bị hòn đá, hỏa cầu đem thân đánh nát, hơi thở dài một tiếng, mà những người còn lại tất cả đều là trên mặt lộ ra vẻ do dự, nhìn dáng dấp có lẽ thoái chí mà chuẩn bị thỏa hiệp, trên thực tế, bọn họ cũng đúng là không có lựa chọn khá hơn.

Thấy cảnh tượng lần này, Vương trường lão khẽ mỉm cười, tựa hồ chuẩn bị ‘rèn sắt lúc lửa nóng’, cao giọng nói: “Bây giờ đã chết gần nửa, bọn ngươi nếu bây giờ không thỏa hiệp, người kế tiếp, có thể sẽ đến phiên ngươi.

Đến lúc đó người khác thỏa hiệp, hắc hắc, ngươi nghĩ hời hện cũng không kịp liệu, lão phu cho các ngươi cơ hội một lần cuối cùng này, nhưng nhất định phải……” lời còn chưa nói hết, Vương trường lão đầu tiên là nhưống mây, ngay sau đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Còn không đợi bên người mấy người câu hỏi, mọi người chỉ nghe một tiếng đình tai nhưóc ọc bạo vang tiếng.

Đại trận bốn phía son cốc, chẳng qua là linh quang nhanh chớp động hai cái nhanh chóng, chính là như làn khói nhẹ tan biến mất, ngay sau đó, một cái thân dài hai ba mươi trượng, toàn thân kim quang xán xán, Lôi Long giương nanh múa vuốt một tiếng gầm thét, một con đâm vào bên trên màn hào quang Thiên Tuyệt Trận.

Ừng Ừng!

Một tiếng tiếng vang kinh thiên động địa truyền ra, Lôi Long thanh thể kinh người hung mãnh, ầm ầm một tiếng ầm ầm nổ tung, cùng lúc đó, Thiên Tuyệt Trận cũng kịch liệt run rẩy tiêu tán mất.

Thân ở trong trận, đám người Diệp Phi chưa kịp hiểu được chuyện gì xảy ra, chính là nghe bầu trời nổ tung, quang hà sáng chói làm cho hai mắt mọi người một không tự chủ được nhắm chặt, lần nữa mở mắt, bốn phía công kích biến mất không thấy, khôi phục yên tĩnh.

Mà lúc Lôi Long tiêu tán, ở ngoài son cốc, hơn ba mươi tên tu sĩ, mỗi người trong tay cầm một căn trận kỳ, trận nhãn, chợt linh quang tối sầm lại, một ít tu sĩ Trúc Cơ Kỳ lúc này miệng phun máu tươi, chỉ có mấy tên Ngưng Đan cao cấp sắc mặt trắng nhợt, nhưng sau đó cũng là vô sự.

Hiển nhiên, con Lôi Long kia, là những người này dùng một trận pháp cấm chế biến ảo ra đấy, những người này Ngưng Đan trở lên, đều là một thân áo bào tro, tổng cộng có chín người, quang là Ngưng Đan Hậu Kỳ, chính là có hai tên. Còn lại Trúc Cơ Kỳ tu sĩ đông phục tán loạn.

Một tên trung niên Ngưng Đan Kỳ đỉnh phong, thủy chung không nhúc nhích tay, chấp tay mà đứng, đứng ở phía trước mọi người, mỉm cười không nói nhìn đám người Vương trường lão trong son cốc.

Nhìn những người mới đến ngoài son cốc, Vương trường lão sắc mặt kịch biến, trong mắt lộ ra kinh nghi vẻ.

“Hoắc Tân? Ngươi làm sao lại chạy đến nơi đây? Các ngươi Linh Sơn Tông gần nhất không có sao làm sao?” Vương trường lão khòe mắt giật mình, như thế nói một câu.

Nghe vậy, áo bào tro trung niên bị kêu là Hoắc Tân khẽ mỉm cười, giữa hai lông mày có chút vẻ hiên ngang, không kèm chế được nói: “Vương trưởng lão, nói thế Hoắc mỗ còn muốn hỏi người, chẳng lẽ Ma Cốt Môn vô sự, lại để cho Vương trưởng lão người chạy tới nơi này ẩn cư?”

“Hừ, hãy bớt sàm ngôn đi, nếu các người ngay cả Thiên Cương Lôi Long Trận cũng mang đến, nhất định là có điều chuẩn bị, xem ra, sớm biết hành động của bọn ta, lão phu rất là tò mò, các người là làm thế nào biết lão phu ở chỗ này khai thác linh mỏ?” Vương trưởng lão nói xong, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc.

Nghe vậy, Hoắc Tân khoe miệng giương lên, cười lên một tiếng nói: “Ha ha, Hoắc mỗ nhưng là không biết chuyện linh mỏ, chỉ bắt quá nhận được tin tức, người Ma Cốt Môn mạnh mẽ làm ác, bắt đi rất nhiều tán tu vô tội Huyền Châu.

Linh Sơn Tông ta là danh môn chính phái, chuyện này có thể nào nhắm mắt không thấy? Người ở đây này giết hại nhiều người như vậy, có hay không nên cho những người này một câu trả lời?”

Hoắc Tân ngôn ngữ rất là sắc bén, cũng không có vì mình tranh thủ cái gì, mà là muốn Vương trưởng lão, cho tu sĩ Trúc Cơ Kỳ trong cốc một câu trả lời, mà những người này nghe vậy, không một người không phải là vẻ mặt kính nể, nhưng càng nhiều hơn, cũng là vẻ cảm kích.

“Nói năng bậy bạ, người cái ngục quân tử, lão phu dám nói, bắt người một chuyện, căn bản không có thể có bất kỳ dấu vết, có thể để cho người tra được nơi này, người nếu” Vương trưởng lão vẫn chưa nói hết, liền bị Hoắc Tân cắt đứt.

“Hừ, chấp mê bất ngộ, để cho người cho các đồng đạo vô tội bị các người bắt tới người một câu trả lời, người còn dài dòng văn tự như vậy, Linh Sơn Tông ta, liền thay bọn họ đòi lại một công đạo, hừ!” Hoắc Tân nghiêm sắc mặt, chân thành nói.

Nghe vậy, Vương trưởng lão mặt liền biến sắc, mình nơi này chỉ có sáu tên Ngưng Đan cao cấp, lại chỉ có mình Ngưng Đan hậu kỳ, đối phương chẳng những Ngưng Đan chín vị, còn có hai tên Ngưng Đan Hậu Kỳ tồn tại, nếu là mạnh mẽ liều mạng đi xuống, chứ nói gì thua thiệt, rất có thể mạng cũng bỏ lại nơi này.

Nhưng mắt thấy còn có một chút linh mỏ không có khai thác, bây giờ có chút không quá cam tâm, tâm niệm cấp chuyển, Vương trưởng lão thần sắc vừa động, chậm rãi nhìn một chút trong sơn cốc còn sống sót Trúc Cơ Kỳ tu sĩ.

“Hắc hắc, không tệ, lão phu đích xác là nên cho bọn hắn một câu trả lời, có thể sống được tới, cũng là tiên duyên chưa hết, đã như vậy, nhất định phải lấy được một ít chỗ tốt.

Như vậy đi, bây giờ trong cốc còn có một chút linh mỏ cũng không khai thác, các người có thể tiếp tục đào mỏ, hơn nữa, quyền quý chính các người tất cả, coi như là lần này đích tiền công, cũng coi là thu hoạch không nhỏ đi.” Vương trưởng lão cười híp mắt nói.

Nghe vậy, trong cốc mọi người không khỏi sắc mặt vui mừng, nhìn chung quanh linh mỏ, đáng vẻ có chút xuẩn xuẩn đục đục, hận không được chạy ngay đi đào mỏ, đập phải càng nhiều càng tốt, dù sao khai thác được tất cả sẽ thuộc về mình, ngay cả Diệp Phi bắt đầu cũng là có chút cao hứng, nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, cũng là nường mảy, hai người ngôn ngữ, phảng phất cũng không phải là mặt ngoài như vậy đơn giản.

Mà Hoắc Tân còn lại là ha ha cười một tiếng, khoát tay nói: “Vương trưởng lão, ta xem người là có chút hiểu lầm, chẳng những linh mỏ trong cốc này không thuộc về người, hơn nữa, linh khoáng các người lúc trước khai thác ra, toàn bộ đều phải giao ra đây.

Nơi này chết nhiều người như vậy, người chỉ để lại điểm linh mỏ như vậy, liền muốn bỏ đi? Hắc hắc, Hoắc Tân ta, chính là thứ nhất không đồng ý.” nói xong, kỳ khoe miệng giương lên.

Nghe vậy, Vương trưởng lão mặt liền biến sắc, lạnh lùng nói: “Hừ, Hoắc Tân, tuy nói các người nhiều người, nhưng người còn dám liều mạng? ta người đều là trưởng lão, nếu là cũng mang Ngưng Đan cao cấp động thủ, cái này sẽ đưa tới hai phái giữa đích mâu thuẫn.

Trách nhiệm này, chỉ sợ không phải người có thể gánh đi? Chỉ cần ta trở về thông báo Chương Môn, hắc hắc, chỉ sợ các người đều phải dính líu, nhất là người cái này người dẫn đầu.”

Nói thế cũng không phải giả, mấy phương thế lực đứng đầu mặt ngoài hòa hòa thuận thuận, nhưng trong tối thường so tài, nếu là Hoắc Tân dẫn đầu chủ động trên chợ khiêu chiến, sợ rằng còn thật là khó gánh đỡ được, đừng nói là Hoắc Tân, ngay cả mọi người trong cốc, cũng là hiểu đạo lý này. Chỉ bắt quá mọi người cũng không phải là quá mức để ý những thứ này, chỉ cần mình bảo vệ được tính mệnh, những đại môn phái kia đích tranh đấu, cùng mình vẫn là không quan hệ gì đây.

Mà Hoắc Tân nghe lời của Vương trưởng lão, giống như không sợ phiền toái chút nào, chẳng qua là hướng về phía người sau lưng khoát tay chặn lại, chỉ thấy đến Linh Sơn Tông mọi người nhất tề hướng một mặt mặt trận kỳ trận mâm đánh ra pháp quyết.

Cả một tiếng, sơn cốc bốn phía, trong khoảnh khắc xuất hiện một tầng hào quang màu bạc, trong lúc mơ hồ, ẩn chứa có từng cổ một lời đình lực, nhìn qua uy năng cực lớn, hẳn là đã đem tất cả mọi người phong tỏa lại.

“Hắc hắc, nếu là đã thương các người, đoạt linh mỏ, người Vương trưởng lão thật dám nói cho Chương Môn các người biết, Hoắc mỗ sợ rằng thật đúng là sẽ có một chút phiền toái, chỉ bắt quá, sợ là người không gặp được Chương Môn các người, để nói chuyện này đi?” nói xong, Hoắc Tân trên mặt, lộ ra một tia nụ cười quỷ dị.

(vốn chương kết thúc)

Chương 140: Âm đầu

Nghe Hoắc Tân nói Vương trưởng lão không dám cùng Chương Môn nói cùng chuyện này, mọi người không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc, mà Vương trưởng lão còn lại là khỏe mặt giặt mình, trong mắt lộ ra một tia hận ý.

Quay đầu nhìn màu hào quang màu bạc chung quanh, muốn trực tiếp chạy đi, sợ rằng không có cơ hội gì, nhưng Hoắc Tân nói, để cho mình giao ra tất cả linh mô, Vương trưởng lão thật sự là khó có thể tiếp nhận.

“Hoắc Tân, ngươi chớ có cho là người đông thế mạnh, đám người lão phu nếu là liều mạng, chỉ sợ cũng có thể kéo mấy người các ngươi người xuống nước, cho nên, ngươi tốt nhất còn là không nên ép lão phu quá.” Vương trưởng lão mặt hàm nộ ý nói.

Nghe vậy, Hoắc Tân khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nga? chỉ sợ ngươi ngay cả cơ hội cùng chúng ta động thủ đều không có, Thiên Cương Lô Long Trận uy lực, chẳng lẽ các ngươi chưa từng nghe qua?”

Ta cũng là kẻ tình người không có đem mọi người nơi đây toàn bộ chém chết, lưu ngươi một con đường sống, đừng có ra điều kiện, nếu không, ngươi cũng đừng cho là ta Hoắc Tân không dám đem bọn ngươi tất cả đều lưu lại.”

“Ngươi dám! Hừ, quả thật cuồng vọng chí cực.” Vương trưởng lão không chút nào che giấu tức giận nói.

Nghe vậy, Hoắc Tân cũng là nghiêm sắc mặt, chăm chú nhìn Vương trưởng lão, thần sắc trịnh trọng đạo: “Ta có dám hay không, ngươi hoàn toàn có thể thử một chút, chớ nói ngươi, ngay cả Lưu trưởng lão các ngươi cũng bị ta Hoắc Tân đánh chết, chẳng lẽ còn thật kém sợ ngươi? Ta tình nguyện trở về nhận tội, cũng tuyệt đối sẽ làm cho các ngươi bỏ mạng ở đây, hừ!”

“Ngươi!” giọng tay lên chỉ Hoắc Tân, Vương trưởng lão tức giận khuôn mặt run lên, nhưng một lát sau, chậm rãi thả tay xuống, sắc mặt tựa hồ cũng khôi phục một ít bình tĩnh.

“Tốt, lão phu liền đáp ứng ngươi, đem linh mô cho các ngươi lưu lại, nhưng ngươi nhớ kỹ cho ta. Sau này đừng để rơi vào tay của lão phu, hừ.” vừa nói chuyện, Vương trưởng lão thần sắc lạnh lẽo. Phân phó mấy người đem túi trữ vật giao ra đây.

Tuy nói không quá tình nguyện, nhưng mọi người cũng là biết nặng nhẹ, trước mắt chuyện không có lựa chọn nào khác, dù sao Đại đội trưởng lão cũng lên tiếng, cũng không có do dự cái gì, mọi người chính là ném ra mấy túi trữ vật.

Thấy vậy, Hoắc Tân sau lưng mấy tên Ngưng Đan cao cấp giơ tay lên một chiêu. Đem tất cả túi trữ vật thu vào.

Lúc này, một tên khôi ngô đại hán khỏe miệng một liệt, chế cười đạo: “Vương trưởng lão. Ngươi cho chúng ta là hài đồng ba tuổi sao? một cái linh mô lớn diện tích như vậy, chỉ có điểm linh quang như vậy?”

Nghe vậy, Hoắc Tân cười mà không nói, mà Vương trưởng lão còn lại là hai mắt hí một cái. Hơi cân nhắc một chút. Hướng về phía đám người Hồng Liệt gật đầu một cái.

Thấy vậy, mấy người cắn răng một cái, hung tợn nhìn mấy người Linh Sơn Tông, trong mắt lóe lên một tia hận ý, cuối cùng bất đắc dĩ lại ném ra mấy túi trữ vật, bị tên kia đại hán thu vào.

Cân nhắc túi trữ vật trong tay, khôi ngô đại hán hơi nhìn một cái, hơi mỉm cười nói: “Tuy nói không ít. Nhưng giống như còn chưa đủ đi? Chẳng lẽ muốn tự chúng ta động thủ lục soát người?”

Nghe vậy, Vương trưởng lão vừa muốn nổi giận. Hoắc Tân chính là khoát tay áo một cái, có chút tùy ý đạo: “A A, không sao, Vương trưởng lão chờ cũng bận rộn lục liêu như vậy lâu, lưu chút tiền công cũng là phải.”

“Ha ha, không tệ, còn dư lại, coi như là cho các ngươi một ít tiền công, chúng ta cũng sẽ không thu lấy.” khôi ngô đại hán ha ha cười một tiếng, có chút châm chọc nói, phảng phất vậy những thứ này người trở thành công nhân khai thác linh mô cho mình vậy, mà sự thật tựa hồ cũng đúng là như thế.

Nhưng Vương trưởng lão mấy người nghe nói nói thế, từng cái một sắc mặt tái xanh, nghe răng toét miệng đích giận dữ không dứt, nhưng cuối cùng cũng là không nói ra cái gì. Cái này thua thiệt, chỉ có thể tạm thời nuốt xuống.

Nhìn một chút bên Linh Sơn Tông, lại nhìn một chút trong cốc một ít tu sĩ còn sống sót Trúc Cơ Kỳ, Vương trưởng lão đám người muốn tìm một cái lỗ để chui vào, thời gian mấy tháng cố gắng, cũng là làm công cho người khác, lại để lại một tiếng xấu lớn, muốn diệt khẩu đều không có thành công, nơi đây bây giờ cũng không đứng nổi nữa.

Chấp tay, Vương trưởng lão lạnh lùng cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Hoắc đạo hữu, sau này còn gặp lại, hy vọng lần sau gặp nhau, ngươi không nên tới cầu xin lão phu mới phải, ta sẽ nhường ngươi hối hận.”

“Ngà? lần sau? Ngươi hay là trước chuẩn bị xong như thế nào cùng Chuồng Môn các ngươi giao phó đi, không tiễn.” Hoắc Tân nói xong, cũng không thấy có động tác gì, cầm chế màn hào quang lần ranh một trận vận vẹo, chính là xuất hiện một đạo lỗ hồng.

Thấy vậy, Vương trưởng lão đám người không do dự chút nào, độn quang lóe lên, mang theo Hắc Tuấn chính là rời đi sơn cốc, hướng về phía nơi xa phi độn đi, ngay sau đó, đại trận chính là khép lại.

Diệp Phi nhìn Ma Cốt Môn đám người rời đi, nhưng nhưng trong lòng thì cũng không có buồn lòng, nghe nói sau lại người này là cái gì Linh Sơn Tông, cũng không biết là như thế nào đích thế lực, có thể hay không cũng để cho mọi người đào mộ, cuối cùng tới một giết người diệt khẩu?

Mà đang Diệp Phi tự đánh giá, bên người mấy người tựa hồ thở dài, trên mặt lộ ra nụ cười.

“Đa tạ Linh Sơn Tông tiền bối xuất thủ cứu giúp.”

“Linh Sơn Tông là ta Huyền Châu chính phái, chém ác khu ma, bọn ta kính nể.”

“Linh Sơn Tông tiền bối cứu ta chờ một mạng, vô dĩ vì báo, còn dư lại những thứ này linh mộ chúng ta cũng không tư lưu, toàn bộ khai thác đi ra, hiến tặng cho chư vị tiền bối.”

“Đối với, toàn bộ hiến tặng cho Linh Sơn Tông chư vị tiền bối, lấy báo ân cứu mạng.”

Một câu tựa hồ có lý, ở trong đám người truyền ra, mọi người từng tiếng hô hào, lộ ra cực kỳ cao hứng.

Lúc này, Hoắc Tân giờ tay lên hướng mọi người ngăn lại, mọi người lúc này liền không nói nữa.

“Chư vị, chúng ta Linh Sơn Tông cùng Vạn Cổ Tự, vốn vì danh môn chính phái, chém ác phù chánh là vì tôn chỉ, chúng ta tới đây mục đích, chỉ vì cứu người.” nói xong, Hoắc Tân nghiêm sắc mặt.

“Hoắc Tân tiền bối, những thứ này linh mộ coi là cái gì, nếu là không có các ngươi, chúng ta đã sớm mất mạng, hy vọng không muốn từ chối.” một tên lão giả cảm kích nói.

“Cái này, không nên từ chối.” một tên thanh niên giờ tay kêu lên.

Nghe vậy, Hoắc Tân, nhướng mày, hơi suy nghĩ một hồi, nhẹ giọng nói: “Nếu chư vị có loại ý nghĩ này, làm tiền bối, ta cũng sẽ không từ chối nữa, bất quá sau này, mỗi người cũng sẽ phần một ít chỗ tốt, bọn ngươi nếu bây giờ không đồng ý, vậy chúng ta liền cứ vậy rời đi nơi này.”

Nghe Hoắc Tân như thế vừa nói, mọi người cảm kích càng tăng lên, thậm chí có người thiếu chút nữa rơi xuống lại nhặt trở về một cái mạng, nghe được hoặc mới vừa như thế ngôn ngữ, suýt nữa khóc lên.

Cứ như vậy, mọi người nhiệt tình bành trướng, không tới hai ngày, liền đem nơi đây linh mộ toàn bộ khai thác xong, rồi rút hiến tặng cho Linh Sơn Tông.

Mà Hoắc Tân còn lại là nói được là làm được, thật đúng là cho mỗi người phân được một ít linh mộ làm thù lao, đơn giản thì không phải giống Ma Cốt Môn ác nhân có thể bàn luận.

Bởi vì sợ Ma Cốt Môn tìm phiền toái, mọi người trên người có thương, ở chỗ này điều tức hơn một tháng, Hoắc Tân còn lại là dẫn người ở chỗ này bảo vệ hơn một tháng, mọi người mới rời rít đứng dậy, đây càng để cho mọi người cảm kích không dứt, mỗi người té xuất phi hành pháp khí, hoặc độn quang cùng nhau, hướng một cái hướng khác bay đi.

Diệp Phi còn lại là xen lẫn trong trong đám người, trong lúc cũng là lấy được một ít linh mộ, theo mọi người, hướng Huyền Châu bên trong vì tiến phát đi.

Đang lúc mọi người trước nhất bụng, Hoắc Tân, khòh ngó đại hán xa xa dẫn trước, giá ngự độn quang tựa hồ không ai bằng, hai người mỗi người trên mặt đều là lộ ra nụ cười.

“Hắc hắc, sư huynh, sư đệ đối với ngươi thật là bội phục, lần này thật đúng là chẳng những cho Vương trưởng lão một bạt tai, còn lấy được một số lớn linh mộ như vậy, quả thật là thu hoạch không nhỏ.” khòh ngó đại hán nói.

Nghe vậy, Hoắc Tân khẽ mỉm cười, hai mắt híp lại đạo: “Ông sư đệ quá khen, còn phải đa tạ mọi người đích phối hợp mới là.”

“Sư huynh cũng đừng khách khí, hắc hắc, nếu là dựa theo sư đệ tánh khí của ta, ngay từ lúc mấy tháng trước liền động thủ mạnh mẽ tranh đoạt, cần gì mai phục như vậy lâu.

Bất quá bây giờ xem ra, sư huynh ban đầu chậm chạp không chịu động thủ, đích xác là có đạo lý, chúng ta tối hậu quan đầu xuất thủ, chẳng những cứu những người đó, làm cho bọn họ vô cùng cảm kích, chủ động giúp chúng ta khai thác linh mộ, cuối cùng tâm cam tình nguyện nộp đi lên.

Trả lại cho Ma Cốt Môn tiếng xấu giết người diệt khẩu, càng là hung hăng đùa bỡn một Vương trưởng lão một phen, đoán chừng bây giờ, hán đang nói

trận lôi đình đây. Ha ha. Chỉ là chúng ta vì sao không đưa bọn họ lưu lại, có thể giết một ít đi một. ” khôì ngô đại hán cười nói.

Hoắc Tân nhướn mày, nhẹ giọng nói: “ Sư đệ, nếu là nói trước động thủ, tự chúng ta khai thác linh mô ít nhất phải thời gian mấy tháng, mà khi đó những người này không có cảm giác đến nguy cơ, phải không có thể cam tâm tình nguyện giúp chúng ta bận rộn đây.

Cứ như vậy, Vương trưởng lão rất có thể không cam lòng thông báo Ma Cốt Môn, bọn họ phải người tới trước, đoán chừng chúng ta còn chưa khai thác xong, hai phái tất nhiên muốn phát sinh đại quy mô tranh đấu.

Về phần đưa bọn họ lưu lại, ta cũng không phải không có nghĩ tới, thứ nhất là không có nắm chắc đưa bọn họ toàn bộ đánh gục, thứ hai, Ma Cốt Môn nhất định sẽ nghe được tiếng gió, lấy có đề tìm phiền toái.

Hắc hắc, bất quá đám người Vương trưởng lão, không cần chúng ta dọn dẹp, nếu là ta đoán không lầm lời của, xem bọn hấn không động dùng Ma Cốt Môn đệ tử, tất cả đều là chộp tới tán tu.

Thứ hai chẳng qua là xuất động mấy tên Ngưng Đan cao cấp, nhất định là Vương trưởng lão, không biết ở nơi nào lấy được nơi này có linh mô đích tin tức, cũng chưa có thông báo Chuồng Môn, tạm thời tìm mấy trợ thủ, là chuẩn bị nuốt một mình.

Tình huống bức này, hấn sau khi trở về cũng không dám cùng Chuồng Môn nói những gì, nếu không mình sẽ phải bị trừng phạt, nói thế nói đến, còn may mà Lâm Thọ đi U Châu thời điểm, trưởng lão cho hấn mệnh giản định vị phù, chúng ta mới biết được hấn chết ở phụ cận nơi này.

Nếu không phải bởi vì ban đầu phái người theo đuổi tra cái chết của hấn, chúng ta cũng căn bản không có thể biết Ma Cốt Môn ở chỗ này phát hiện linh mô, hắc hắc, Lâm Thọ tuy nói rơi xuống, nhưng cũng coi là lập được một cái công lớn. ”

Nghe vậy, khôì ngô đại hán khẽ gật đầu, tựa hồ cũng không có bởi vì đồng môn chết mà cảm thấy mất mát.

“ Sư huynh, lần này kế hoạch toàn dựa vào sư huynh tính vi tính toán, mới làm cho chúng ta không uống một bình một tốt, lấy được lớn như vậy đích chỗ tốt, càng là bác lấy một tốt danh tiếng.

Sư huynh, lần này trở về, chúng ta là không phải là sẽ phải chuẩn bị sự kiện kia? Ta nghe nói Vạn Cổ Tự bọn họ cũng đã đang chuẩn bị, chúng ta cũng không thể để cho đệ tử rơi ở phía sau đây. ” khôì ngô đại hán nói một câu.

Nghe vậy, Hoắc Tân hai mắt hí một cái, khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “ Chúng ta cùng Ma Cốt Môn kết oán nhiều năm, lần này phái ra đệ tử, nhất định phải cẩn thận nhiều hơn, nghe nói bọn họ trừ Hắc Kiều Hắc Tuấn ở ngoài, còn có một tên tân tiến đệ tử ‘ Tang Nhật ’, người này lòng dạ độc ác, tu vi Trúc Cơ Đại Viên Mãn, có thể ở trong tay Ngưng Đan chạy trốn, người này, chúng ta không thể không phòng. ” nói xong, Hoắc Tân một bộ suy tư.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 141: Vô Túc Quyết

Huyền Châu đông bộ, có một chỗ đất đai cực kỳ rộng lớn, kiến trúc tầng tầng, ở giữa nhất, là một tòa kiến trúc toàn thân đen nhánh, trên dưới tầng năm cao lớn, phía trên treo một khối bảng hiệu — Ma Cốt Môn.

Mỗi một tòa kiến trúc, cũng lộ ra hơi thở trang nghiêm, kiến trúc vòng ngoài, càng là mơ hồ truyền ra một cổ cảm chế ba động, linh khí nơi đây cũng không biết so U Châu nồng nặc bao nhiêu, tu luyện cũng là làm chơi ăn thật.

Bốn phía có nhiều đội tu sĩ gương mặt hung ác, qua lại tuần tra, nhìn qua thủ vệ sâm nghiêm, ở trong đó, trong một tòa kiến trúc bình thường, sáu đạo thân ảnh ngồi ngay ngắn trong đó, chính là đám người Vương trưởng lão.

Chẳng qua là giờ phút này, nhìn sắc mặt của mọi người đều không tốt như vậy, từng cái một chau mày.

“ Vương trưởng lão, bọn ta phát hiện linh mô, không có thông báo Chuồng Môn mà tự mình khai thác, nếu là bị Chuồng Môn biết được, nhất định sẽ bị trọng phạt, đến lúc đó, mong rằng Vương trưởng lão không muốn đem chúng ta dính vào. ” lúc này, một tên lão giả lo lắng nói một câu.

Nghe vậy, Vương trưởng lão nhướn mày, lạnh lùng nói: “ Nga, bây giờ biết sợ? kia ban đầu nói chúng ta trộm nuốt linh mô, ngươi vì sao đi trước nhanh lắm mà, chuyện bây giờ bại lộ, muốn đem trách nhiệm toàn đẩy tới trên người lão phu? ”

“ Mọi người cũng đừng lo lắng, tuy nói lần này bị Linh Sơn Tông làm hư chuyện, nhưng lúc ta cùng với Hồng Liệt chạy tới linh mô, thuận tay chém giết Linh Sơn Tông một tên Ngưng Đan cao cấp, cũng coi là báo thù liễu, hắc hắc. ” Sát Nham thấy không khí không tốt lắm, liền đem hai người đang trên

đường gặp Linh Sơn Tông đệ tử, đem chuyện chém chết nói lại một phen.

Vốn cho là không khí có thể hòa hoãn, Vương trưởng lão cũng sẽ xin bớt giận, nhưng không, Vương trưởng lão chợt lóe lên vẻ giận dữ, mặt băng hàn ý nhìn mình.

“Người nói cái gì? Sát Nham, người ở đây trên đường chạy tới linh mộ. Cùng Hồng Liệt chém giết Linh Sơn Tông Ngưng Đan cao cấp?” Vương trưởng lão cao giọng hỏi.

“Đúng vậy, chính xác là người Linh Sơn Tông, trước cùng chúng ta còn có chút đụng chạm, ta biết tiểu tử kia, thế nào, có gì chỗ không ổn sao?” Sát Nham có chút nghi ngờ hỏi.

“Hồng trưởng, không trách Linh Sơn Tông có thể tìm tới chúng ta. Nhất định là dùng thủ đoạn nào đó, biết người nọ rơi xuống, đi trước truy xét, lại phát hiện bọn ta đang khai thác linh mộ, đều là hai tên ngu ngốc người làm hư đại sự. hừ.” Vương trưởng lão hai mắt phún lửa nói.

“Vương trưởng lão, chuyện cũng không thể nói như vậy, người an bài không đủ kín đáo, có thể nào trách chúng ta hai huynh đệ? Ở trên đường gặp một người Linh Sơn Tông, chúng ta có lý nào bỏ qua cho hắn?” Hồng Liệt có chút tức giận nói, nhưng hiển nhiên lúc nói chuyện giọng phẫn kích lúc trước cũng giảm xuống rồi.

Nghe vậy. Vương trưởng lão nhìn một chút hai người, trong mắt lóe lên lau một cái hàn quang, tựa hồ lắm bả: “Hoắc Tân. Xem ra quả thật là ở nơi nào giám thị chúng ta hồi lâu, chỉ chờ cuối cùng một khắc xuất hiện, quả nhiên âm hiểm.

Ta còn buồn bực, làm sao sẽ như vậy đúng dịp gặp bọn họ. Thì ra là như vậy, xem ra, lão phu phải tìm một cái cơ hội, tìm về mặt mũi này, hai người các người, cũng phải có chút tội danh.” nói xong, Vương trưởng lão hai mắt hí một cái. Nghiêm sắc mặt đứng lên.

.....

Huyền Châu, phạm vi nam bộ Linh Sơn Tông trong, đến gần lần ranh giới đất, có một tòa thành trì diện tích không nhỏ, xa xa nhìn lại, giống như một con linh quy bò lổm ngổm ở trên bình nguyên, một loại tựa hồ muốn bay lên trời.

Thành trì toàn thân xanh nhạt vẻ, nơi cửa thành mấy đội hộ vệ qua lại tuần tra, thấp nhất người cũng có Trúc Cơ sơ kỳ tu vi, mà tòa thành trì này, chính là Miên Thành! nghe nói thành chủ chính là một tên Ngưng Đan cao cấp.

Bên trong Miên Thành, trong một gian khách sạn, một tên thanh niên mặc bạch y, tướng mạo tuấn tú, trong mắt lóe ra tinh quang, khoanh chân ngồi ở trên một khối bồ đoàn trong tĩnh thất.

Người này, chính là Diệp Phi!

Mấy ngày trước, theo mọi người đi tới Miên Thành sau, cáo biệt Hư Long, Khai Lợi, Từ Chí chờ mấy vị, chính là cùng khác mấy tên ban đầu bị Thương Nguyên kéo lưu lại. Mà Thương Nguyên người này cùng Diệp Phi hai người cũng coi là tương đối quen thuộc, ở nơi này Miên Thành cũng là một gã tán tu.

Lần này đi tới Huyền Châu, Diệp Phi chuẩn bị tìm kiếm Kim Nguyên Đan, sau đó đánh vào Ngưng Đan cảnh, không nghĩ tới còn chưa thấy Huyền Châu ra sao, còn suýt nữa đưa tánh mạng, cuối cùng nhờ có Linh Sơn Tông xuất thủ, mọi người mới giữ được tánh mạng.

“Nhìn Hoắc Tân cùng Vương trưởng lão nói chuyện, tựa hồ là sớm có đụng chạm, mà Hoắc Tân xuất hiện, cũng không tránh khỏi quá mức đúng dịp, vừa kịp cuối cùng thời khắc máu chốt.” nói xong, Diệp Phi như có điều suy nghĩ nhíu mày một cái.

Chỉ một lát sau, chính là khôi phục bình thường, dù sao chuyện này cùng mình không liên quan, mà trải qua mấy ngày nay, Diệp Phi cũng là đem tiêu hao lúc trước khôi phục như cũ, một thân trạng thái đạt tới đỉnh phong.

Hơi suy nghĩ một hồi, tựa hồ nghĩ tới điều gì, trong mắt sắc mặt vui mừng chợt lóe, một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, hai con túi trữ vật, bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay Diệp Phi.

Trong đó một cái, chính là Diệp Phi chém chết Ma Cốt Môn Tiểu Vũ lưu lại, túi trữ vật của Hắc Kiêu cuối cùng bị Hắc Tuấn lấy đi, nhưng cuối cùng, lúc phát động Thiên Tuyệt Trận, Diệp Phi thừa dịp loạn nhặt được một cái túi trữ vật.

Khỏe miệng giương lên, có chút vẻ chờ mong, dù sao những người này đều là Huyền Châu bốn thổ tu sĩ, cùng mình là không giống nhau đâu, bảo vật trong tay bọn họ đích, phẩm cấp cũng cũng không thấp.

Đem túi trữ vật của Tiểu Vũ kiểm tra một lần, Diệp Phi hết sức hài lòng, bên trong có một món viên hoàn pháp bảo cấp bậc thấp, một tiểu thuẫn đen nhánh, mấy bình cao cấp linh đan khôi phục pháp lực, một ít tạp thất tạp bát tài liệu.

“Hắc hắc, người này ngược lại lòng tham, lại nuốt trộm nhiều linh quang như vậy.” Diệp Phi cười híp mắt nói.

Ở bên trong túi trữ vật của Tiểu Vũ, lại tồn trữ phần lớn là linh quang, tuy nói không biết có thể đổi lấy bao nhiêu linh thạch, nhưng ước chừng là Linh Sơn Tông phát cho mọi người gấp mười lần có thừa.

Kế tiếp, Diệp Phi lần nữa tra xét túi trữ vật nhặt được kia, bất quá để cho Diệp Phi buồn bực là, bên trong một món bảo vật đều không có tìm được,

ngược lại có hai con bình ngọc, trong đó là đan dược gì Diệp Phi cũng không biết.

Còn có một cặp tạp thất tạp bát tài liệu, có Diệp Phi cũng gọi là không ra tên, có tuy nói biết, nhưng ở U Châu cơ hồ cũng coi là trân quý dị thường. Linh thạch càng là không có bao nhiêu, còn không có được thân gia như Diệp Phi.

“Bảo vật không có còn nói được, ban đầu lúc nguy cơ tể xuất phòng thân, nhưng linh thạch không nên chỉ còn dư lại như vậy một chút chút, chẳng lẽ đây cũng là một tên ngoại lai?” vừa nói chuyện, Diệp Phi có chút không nói thành lời, không nghĩ tới gặp một cái so với mình còn nghèo rớt mồng tơi.

“Đi?” chợt, Diệp Phi hai mắt hí một cái, ở phụ cận hỗn loạn tài liệu, có một quả thủ trát, an tĩnh nằm ở liễu nơi đó, nghĩ đến một tên nghèo rớt mồng tơi, có thủ trát đoán chừng cũng không có thể có chứa thần thông công pháp tốt gì.

Cứ nghĩ như vậy, nhưng Diệp Phi lòng không yên lấy ra thủ trát, trong tâm vẫn thầm mong có cái gì kinh hi một chút, thần thức vừa động tra xét.

Một lát sau, Diệp Phi nhướng mày, trong này ghi lại đúng là không phải là cái công pháp thần thông mạnh mẽ gì, cũng không phải cái gì kỹ thuật luyện đan luyện khí, mà là một loại gọi là ‘Vô Tức Quyết’ hẳn là bí thuật đi.

Loại này bí thuật, ở trong thực chiến cũng không tới tác dụng gì, ngay cả uy năng phụ trợ cơ hồ đều không có, nhưng là, cũng là có một đặc điểm cực lớn đó là, có thể che giấu hơi thở đặc hữu của người tu tiên.

Loại này bí thuật một khi tu luyện có thanh tựu, chẳng những có thể che giấu hơi thở, còn có thể ẩn núp tu vi, làm đối thủ không biết tu vi cụ thể, hơn nữa lúc truy tung hay là chạy trốn, có thể nói ẩn nặc tuyệt diệu, chỉ cần không phải quá gần, rất khó bị người phát hiện.

Loại bí thuật này chỉ có một tầng, uy lực căn cứ theo tu vi mà tăng lên, nhưng tu luyện có chút phiền toái, cần rất nhiều phụ trợ vật, tài liệu, đan dược cùng với luyện chế phương pháp, trên đó đều có ghi lại một ít.

Hỏi suy tính một chút, Diệp Phi thần sắc vừa động, tí mi đem danh sách tài liệu nhìn một lần, lại nhìn một chút đan dược phụ trợ cùng với phương pháp luyện chế, trong mắt tinh mang chợt lóe, chính là cầm lên cái túi trữ vật kia.

“Hắc hắc, không trách chỉ còn dư lại như vậy mấy khối linh thạch, thì ra là cũng mua tu luyện Vô Tức Quyết, lần này nhưng là tiện nghi cho ta, nếu không không nói những tài liệu này tổn hao không nhỏ, tự tay thu thập sẽ phải hao phí đại lượng thời gian.” nói xong, Diệp Phi cười hí mắt kiểm tra bên trong túi trữ vật một ít tài liệu.

Những tài liệu này, linh đan, chính là tu luyện Vô Tức Quyết sử dụng, mà Diệp Phi thực lượm một đại tiện nghi, cũng không biết người nọ ban đầu hao tổn thời gian bao lâu, mới đưa những tài liệu này gom góp đủ, nếu để cho người nọ biết hôm nay vì Diệp Phi làm ăn không công, nói không chừng muốn đội mồ sống lại.

Hỏi suy nghĩ một hồi, Diệp Phi quyết định ném thử tu luyện một phen, dù sao tìm kiếm Kim Nguyên Đan cũng không phải chuyện một sớm một chiều, đem tất cả đồ đặc sửa sang lại một phen sau, chính là thu vào, chỉ để lại thủ trát ghi lại Vô Tức Quyết.

Ngay sau đó, kỳ hai mắt nhắm lại, cầm thủ trát, chính là từ từ nghiên cứu.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 142: U Linh Cốc

Huyền Châu Bắc bộ, ở một chỗ sơn thanh thủy tú trên bình nguyên, linh khí nồng nặc, súc đứng thẳng một ngọn núi cô độc, ngọn núi này chừng bốn năm mươi trượng cao, toàn thân bích lục, linh khí mườì phần.

Bốn phía ngọn núi bao quanh một ít kiến trúc thấp lùn, nhưng khí thế rất là bất phàm, từng đạo từng đạo độn quang xuyên tới xuyên lui không ngừng, giữa không trung thỉnh thoảng thoáng hiện ra từng đạo quang hà mỹ lệ, vừa nhìn liền biết đây là nơi không phải là người phàm có thể ở đây.

Ở trên ngọn núi, có từng ngọn lầu các, động phủ hết sức ưu nhã, nhưng cơ hồ là hàng năm cửa đóng chặt, mà ở đỉnh núi, còn lại là có một tòa kiến trúc năm tầng cổ phác.

Tòa lầu này toàn thân xanh biếc, nhìn qua cũng không nổi bật, cũng không cảm giác được chút nào cảm chế ba động, nhưng là có rất ít người xuất hiện ở phụ cận.

Cửa lầu, có một mảnh trì thủy toát ra linh khí nhẹ nhẹ, bên trong để lộ ra một loại man hoang hơi thở cực kỳ kinh khủng, mà ở trên lầu, treo một khối

bảng hiệu to tướng, ba chữ to mình ấn trên đó — Linh Sơn Tông!

Giờ phút này, Linh Sơn Tông chủ điện một tầng bên trong đại sảnh, hai đạo thân ảnh ngồi yên trong đó, một người trong đó chính là Hoắc Tân trưởng lão, tên còn lại còn lại là một tên Bạch Điện lão giả, trong mắt tràn đầy vẻ tang thương.

Lão giả mặt không biểu tình, không giận tự uy, không tản ra hơi thở tu vi, nhưng lại trong lúc mơ hồ để cho người ta cảm giác được một cỗ nguy hiểm, người này, chính là Linh Sơn Tông Đại trưởng lão — Mộc Linh Từ!

“Đại trưởng lão, ngài nhưng tính ra!” nhìn một chút Bạch Điện lão giả, Hoắc Tân thần sắc cung kính nói.

Nghe vậy, Mộc Linh Từ gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Coi là coi là năm hạn, U Linh Cốc khoảng cách lần trước mở ra, cũng mau đã một trăm năm, không biết gần nhất cảm chế nhưng có dân ra? Người hẳn phải người tra xét đi?”

“Là, lần này tới gặp Đại trưởng lão, cũng chính là bởi vì chuyện này. Đệ tử truyền về tin tức, U Linh Cốc đích cảm chế đã có dấu hiệu dân ra, đến lúc đó, toàn bộ Huyền Châu tu sĩ từ Ngưng Đan trở xuống, dù là phụ cận Huyền Châu một ít Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, cũng sẽ chạy tới.” Hoắc Tân như thế nói.

“Ừ, một ít tán tu không đủ gây sợ hãi. Những thế lực khác, nếu không phải tranh đoạt bảo vật, tiến vào U Linh Cốc cũng sẽ không cùng chúng ta phát sinh xung đột, nhưng Ma Cốt Môn cùng chúng ta từ trước đến giờ bất hòa, có thể sẽ tìm phiền toái.

Lần này, chúng ta nhưng là phải chuẩn bị nhiều chút, Hắc Kiều Hắc Tuấn hai huynh đệ liên thủ, từng ở dưới tay Ngưng Đan tránh được một mạng, hai người càng là nhưng liên thủ thi triển ra Ma Cốt Môn truyền thừa công pháp Ma Nguyên súng, chúng ta không thể không phòng.” Mộc Linh Từ Đại trưởng lão nhàn nhạt nói một câu.

Hơi suy nghĩ một lát, Hoắc Tân nhướng mày nói: “Đại trưởng lão. Còn có một chuyện, Ma Cốt Môn ở tuyến đông bắc bộ lần ranh tìm phải một chỗ linh mộ, cơ duyên xảo hợp dưới. Bị ta cuối cùng dẫn người đoạt lại.

Bất quá, đây cũng là kia Vương trưởng lão tự mình hành động, hẳn là không có thông báo Chương Môn Ma Cốt Môn, mà lúc ở đó. Hắc Kiều đã bỏ mạng ở bên trong linh mộ.”

Nghe vậy, một mặt không biểu tình Mộc Linh Từ thần sắc vừa động, nhẹ giọng nói: “Nga, nói như thế, như vậy kết oán chi biết sâu hơn, nhưng cũng may cuối cùng linh mộ tới tay.

Hắc Kiều rơi xuống, nói như vậy. Trúc Cơ Kỳ đệ tử, cơ hồ nữa không có gì người có uy hiếp quá lớn, chỉ cần chúng ta đệ tử có thể cẩn thận làm việc, không muốn phân tán, sẽ giảm bớt một ít thương vong đi.”

Hoắc Tân nhướng mày, nhẹ giọng nói: “Bất quá, ở mấy năm trước, Ma Cốt Môn xuất hiện một thớt hắc mã, tên là Tang Nhật, bằng vào tự thân thực lực, chính là có thể thi triển ra Tam cấp Ma Nguyên Súng.

Người này đối với ma đạo công pháp đơn giản là bẩm sinh thiên phú, hơn nữa người này lòng dạ độc ác, xuất thủ không chút lưu tình, lần này đi vào U Linh Cốc, Ma Cốt Môn định sẽ càng thêm lực mạnh tài bồi, thậm chí có lẽ sẽ cấp một ít trọng bảo trong người.

Cho nên, ta nghĩ chúng ta cũng nên sớm làm chuẩn bị, nhất định không thể ở bại bởi trọng bảo Ma Cốt Môn, nếu không nhất định sẽ tạo thành đại lượng thương vong.” nói xong, Hoắc Tân hai mắt hí một cái.

“Ừ, cũng tốt, như thế, Tiêu Thăng cùng Tiết Ngọc hai người, thật tốt bồi dưỡng một phen đi, đúng rồi, nếu là hậu nhân Hư Nguyên trưởng lão trở lại, nếu là có thể khuyên, tận lực để cho hắn cũng tham gia đi, người này thực lực không tệ, bất quá có chút oán hận Hư Nguyên trưởng lão, không muốn trở về đến Linh Sơn Tông thôi, ai.” Mộc Linh Từ thở dài một tiếng, nói xong, hai mắt xuất thần nhìn nơi xa.

.....

Hơn một tháng sau, Diệp Phi khoan chân ngồi ở trong một gian tĩnh thất, quanh thân tản ra hơi thở mạnh mẽ của Trúc Cơ Kỳ Đại Viên Mãn, bên ngoài thân chớp động quang hà nhàn nhạt, bên cạnh có hai con bình ngọc ném xuống đất, nhìn đáng đáp hẳn là đan dược phụ trợ tu luyện Vô Cực Quyết, chẳng qua là bên trong trống rỗng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi một tay một nắm pháp quyết, quanh thân quang hà thu lại, bá một cái.

Một màn quỷ dị xuất hiện, Diệp Phi mặc dù còn ngốc tại chỗ không nhúc nhích, nhưng là cũng không cảm giác được trên người có bất kỳ khí tức gì ba động, tu sĩ bình thường nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bằng vào thần thức lực, căn bản không cách nào phát hiện Diệp Phi tồn tại.

Mất thấy hình ảnh, thần thức cũng vậy nhưng dễ dàng xuyên thấu thân thể, tựa hồ là một loại hư vô, cái này không chỉ có tạo thành một loại tiên minh cực kỳ quý dị, mà một thân hơi thở đơn giản thu liễm như có như không.

Bí thuật như thế cùng bình thường ẩn thân thuật vừa lúc ngược lại, ẩn thân thuật chẳng qua là có thể che giấu thân hình, phụ thêm là thu liễm chút hơi thở, sẽ phải dựa vào chính mình, hoặc là ẩn thân bí thuật mang đến thêm công hiệu ẩn nấp hơi thở.

Mà Vô Cực Quyết, đối với thân hình không có tác dụng ẩn nấp, cũng không ảnh hưởng thị giác, nhưng trình độ thu liễm hơi thở, tuyệt không phải giống những gì Diệp Phi biết trước đây, nếu là có thể cùng ẩn thân bí thuật phối hợp sử dụng, thật là một món công pháp thần kỳ.

Một lát sau, Diệp Phi trong tay pháp quyết biến đổi, quanh thân bụi mang chột lóc khôi phục bình thường, một thân hơi thở chậm rãi buông thả ra, khoe miệng giương lên, lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

“Hắc hắc, trừ đi tài liệu chuẩn bị phiền toái một chút, tu luyện cũng không phải là quá khó khăn, như thế, sau này làm việc sẽ càng thêm tiện hơn rất nhiều.” nói xong, Diệp Phi một tay sờ cằm, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Hôm nay Vô Tức Quyết tu luyện thành công, kế tiếp, tựa bắt đầu tìm kiếm tung tích Kim Nguyên Đan, trước cùng mấy người bị vây đi đến Miên Thành, trên đường Thương Nguyên cũng là nói qua một ít.

Nghe nói Kim Nguyên Đan tuy nói không tính là khó tìm, nhưng giá cả, tuyệt đối là khó nuốt, nếu không cũng sẽ không có nhiều Trúc Cơ Kỳ tán tu như vậy, chậm chạp không cách nào tấn cấp đến Ngưng Đan cảnh.

Mà chỗ tốt của Ngưng Đan kỳ, cũng không phải chỉ đơn giản là tăng lên pháp lực, thực lực, ở phương diện luyện hóa bảo vật, đem pháp bảo thu vào đan điền bên trong cơ thể bồi luyện, dưới ngày tháng tích lũy, uy lực bảo vật cũng từ từ tăng lên.

Dĩ nhiên, một khi đem bảo vật luyện hóa, trừ có thể ở đan điền bên trong bồi luyện tăng lên bảo vật thuộc tính, còn có thể ở bên trong bảo vật trồng thần thức ẩn ký, đem pháp bảo sử dụng rất dễ dàng, phảng phất như một phần thân thể của mình, thần niệm vừa động, có thể đem bảo vật đích uy lực phát huy phải lâm ly tận trí.

Mà mỗi một vị Ngưng Đan cao cấp, cũng sẽ đem pháp bảo mình sử dụng luyện hóa lưu lại ẩn ký, cho dù là bị người khác lấy được, cơ hồ cũng thì không cách nào sử dụng, nhiều nhất cũng bất quá có thể phát huy ra uy lực ba bốn thành mà thôi, trừ phi thần thức lực của người so với chủ nhân bảo vật mạnh mẽ hơn rất nhiều, có thể mạnh mẽ xóa sạch ẩn ký đối phương lưu lại.

Dĩ nhiên, chuyện như vậy cơ hồ rất ít phát sinh, một khi chủ nhân bảo vật còn sống, rất khó đem bảo vật cướp đi, trừ phi đối phương roi xuống, như vậy thần thức ẩn ký lưu lại, tương đối mà nói cũng dễ dàng xóa đi một ít.

Giống như một ít bảo vật cấp bậc pháp bảo trở lên, Trúc Cơ Kỳ tu sĩ không cách nào phát huy uy lực lớn nhất, bởi vì kỳ cũng không thể luyện hóa hoàn toàn, thậm chí có lúc mạnh mẽ kích thích bảo vật, sẽ còn bị cản trở nhất định, bất quá một ít pháp bảo cấp thấp sẽ không xuất hiện hậu quả quá nghiêm trọng.

Hơi suy nghĩ một hồi, Diệp Phi một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, ba đạo lưu quang chột lóc ra, ở trước mặt, ba món pháp bảo trôi lơ lửng ở giữa không trung.

Diệp Phi hiểu, giống như bức này pháp bảo dành cho Trúc Cơ Kỳ, hoặc là trên phố bán ra một ít pháp bảo, đều là không có bất kỳ thần thức ẩn ký đấy, Trúc Cơ Kỳ mua được trong tay chính là có thể sử dụng ngay, chẳng qua là không thể luyện hóa lưu lại ẩn ký thôi.

“Tuy nói không cách nào luyện hóa, nhưng vẫn là muốn đơn giản tế luyện một phen, tối thiểu quen thuộc một cái thuộc tính cùng uy lực của món bảo vật, sau này sử dụng cũng có thể linh hoạt một ít.” Diệp Phi thần nhiên nói.

Trong ba món bảo vật, một món viên hoàn màu bạc, một tiểu thuẫn đen nhánh, là Diệp Phi thừa dịp loạn nhìn thấy trong túi trữ vật, đều là thuộc về pháp bảo cấp thấp.

Cuối cùng một món bảo vật, chính là một quả lớn nhỏ chừng một tấc, toàn thân kim quang xán xán, chính là phương chuyên Hắc Kiều để lại, bị Diệp Phi ban đầu mạnh mẽ thu lấy, mà khối phương chuyên này, chính là một món trung cấp pháp bảo.

Nhìn phương chuyên màu vàng, Diệp Phi hai mắt tinh quang lóe lên, trước mình bất quá là có một cái mảnh pháp bảo tàn phế, chính là cảm giác uy lực không nhỏ, bây giờ, mình rốt cục có pháp bảo hoàn chỉnh, hơn nữa, còn là ba món. Cái này không khỏi làm Diệp Phi có chút hưng phấn, đối với Huyền Châu, hết thấy cũng là có chút mong đợi.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Độc Bảo Hiên

Miên Thành Tiên Lai khách sạn, trong một gian tĩnh thất, hai đạo thân ảnh ngồi ngay ngắn trong đó, tựa hồ đang chuyện trò cái gì.

Một lão giả trong đó dáng người khô gầy, trong mắt thỉnh thoảng lóe ra tinh mang, tên còn lại còn lại là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, tướng mạo thô cuồng, vóc người cường tráng.

Lão già nhìn một chút tên thanh niên kia, nhẹ giọng nói: “Thương Nguyên đạo hữu, mấy ngày nữa Thiên Thư Các cử hành buổi đấu giá, bọn ta hôm nay cũng dừng lại ở Trúc Cơ Đại Viên Mãn rất nhiều năm, khổ khổ không cách nào lấy được Kim Nguyên Đan.

Nếu không, sợ rằng sớm có cơ hội tấn cấp rồi, lần này, lão phu tính toán đi Thiên Thư Các nhìn một cái, có thể hay không có cơ hội lấy được Kim Nguyên Đan.”

Nghe vậy, thanh niên bị kêu là Thương Nguyên thần sắc vừa động, thờ dài nói: “Vấn lão, người cũng biết, cấm ở này cảnh giới không phải ít người, không biết có bao nhiêu người cuối cùng quy về hoàng thổ, tiếc nuối cả đời.

Kim Nguyên Đan, chỉ sợ không phải như vậy dễ dàng lấy được đến tay, cũng được, đợi Lưu Diệp đạo hữu nghỉ ngơi tốt, chúng ta liền cùng đi ra ngoài đi một chút, nếu bây giờ không được, chỉ có thể đi những thành trì khác nhìn một chút.”

“Ừ, cũng được, đúng rồi, Thương Nguyên đạo hữu, không biết người có biết hay không U Linh Cốc?” lão già bị kêu là Văn lão, như thế hỏi một câu.

“Nga, U Linh Cốc, nghe nói qua, nhưng là một vực vô duyên tiến vào, thế nào? Cái này cùng Kim Nguyên Đan có quan hệ gì?” Thương Nguyên tựa hồ nghĩ tới điều gì, hỏi một câu.

“Hắc hắc, lão phu năm đó cũng là tu vi thấp kém, không có thể như nguyên, nhưng theo lão phu biết, trong U Linh Cốc tuy nói tràn đầy nguy cơ, cũng là có vô hạn cơ duyên.

Nếu là không sai, U Linh Cốc ở tương lai không lâu, sẽ xuất hiện cấm chế dẫn ra đi, chúng ta những tán tu này, cũng có thể đi vào thử vận khí một chút.” Văn lão cười híp mắt nói.

Nghe vậy, Thương Nguyên thần sắc vừa động, tiếp lời nói: “Tại hạ tấn cấp thời gian ngắn ngủi, cũng không biết chuyện năm xưa, kính xin Văn lão giảng giải cho tại hạ một phen.”

Văn lão ha ha cười một tiếng. Cũng không có do dự cái gì, chính là cẩn thận giảng thuật cho Thương Nguyên sự tình U Linh Cốc năm xưa.

.....

Ba ngày sau!

Ở hai người cách nhau không xa, bên trong một gian tĩnh thất khác, Diệp Phi thu hồi ba món pháp bảo. Hải lòng cười cười, tuy nói lần này tới Huyền Châu trên đường xảy ra một chút ngoài ý muốn. Nhưng thu hoạch nhiều linh quang như vậy, cộng thêm ba món pháp bảo hoàn chỉnh, cũng coi như là thu hoạch không ít.

Kế tiếp, chỉ có Kim Nguyên Đan mới trọng yếu.

Hơi suy nghĩ một hồi, Diệp Phi chậm rãi đứng dậy, rồi đi tĩnh thất sau, chính là hướng chỗ tĩnh thất Thương Nguyên ở đi tới.

Chỉ chớp lát công phu. Thân ảnh Diệp Phi xuất hiện ở bên trong tĩnh thất, ngồi ngay ngắn ở trên một thanh ghế gỗ, Thương Nguyên là ngồi ở đối diện Diệp Phi. Hai người tựa hồ đang nói chuyện cái gì.

“Lưu Diệp đạo hữu, người cuối cùng là đi ra, lại trễ mấy ngày, chỉ sợ cũng không kịp buổi đấu giá ở Thiên Thư Các.” Thương Nguyên nhìn Diệp Phi một chút toét miệng cười một tiếng nói.

Tên thanh niên này tướng mạo thô cuồng, đã có một phen sáng láng khí.

“Nga. Trước tiêu hao quá lớn, không thể không thật tốt điều dưỡng một phen, đúng rồi, Thương Nguyên đạo hữu nói buổi đấu giá, bên trong sẽ có Kim Nguyên Đan?” Diệp Phi như thế hỏi một câu. Trong lòng có chút chờ mong. Nhưng trên mặt cũng là cũng không có tỏ vẻ gì.

“Ha ha, đạo hữu cũng là nóng lòng, Kim Nguyên Đan không nhất định, nhưng một ít bảo vật khác, nhìn một chút cũng tốt.” Thương Nguyên như vậy hồi đáp.

“Điều này cũng đúng, Thương Nguyên đạo hữu nói có lý, đúng rồi, một hồi tại hạ tính toán đi ra ngoài chuyển chuyển, Thương Nguyên đạo hữu có hay không đồng hành?” Đi tới Huyền Châu Miên Thành sau, còn một vực không có đi ra ngoài, lần này tính toán đi ra ngoài biết một chút Huyền Châu to lớn.

“Cũng tốt, dù sao mấy ngày nay cũng không có chuyện gì.” Thương Nguyên hai người ta nói xong, chính là rời đi tĩnh thất, hướng Miên Thành một con phố đi tới.

“Nơi đó chính là Thiên Thư Các, hai ngày sau, buổi đấu giá đang ở nơi đây cử hành.” Trên một con phố, Thương Nguyên chỉ nơi xa một tòa thuần trắng ba tầng kiến trúc, hướng về phía Diệp Phi nói.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, dọc theo con đường này, Thương Nguyên quen thuộc giới thiệu cho Diệp Phi không ít địa phương, mà Diệp Phi còn lại là nhất nhất ghi tạc liêu trong lòng.

“Độc Bảo Hiên?” Diệp Phi nhìn một chút phía trước cách đó không xa một gian cửa hàng, thấp giọng nỉ non một câu, ngoài mặt ngược lại không có

nhìn ra chỗ đặc thù gì, nhưng khách nhân nói liền không dứt, cùng với ra vào tu sĩ tu vi, đưa tới Diệp Phi chú ý, nhưng lại không có một người là Trúc Cơ Kỳ trở xuống.

“Ha ha, Lưu Diệp đạo hữu, Độc Bảo Hiên, cùng Thiên Thư Các cơ hồ là hai nhà cùng nổi danh, nhưng Thiên Thư Các bán ra các loại bảo vật, mà Độc Bảo Hiên, cũng là có hạn chế nhất định.

Cũng may Miên Thành tư nguyên không tính là phong phú, nơi này phân điểm, chỉ hạn chế ở tu vi Trúc Cơ Kỳ trở lên mới có thể tiến vào, bán ra đồ, ít nhất cũng là cấp bậc pháp bảo.

Nghe nói phân điểm Độc Bảo Hiên trong Mai Thành, muốn đi vào trong đó, ít nhất cũng phải có tu vi Ngưng Đan cao cấp, bán ra vật, không một cái không phải là tinh phẩm trong trân phẩm.” Thương Nguyên vừa đi, vừa có chút hướng tới nói.

“Nga, Mai Thành Độc Bảo Hiên, nghe không tệ, vậy hôm nay chúng ta sẽ tới nơi này xem một chút, cái này Độc Bảo Hiên bán ra đồ, rốt cuộc là hay không có như vậy lý kỳ.” Diệp Phi cười khê nói một câu.

Thương Nguyên gật đầu, tuy nói đồ vật bên trong mình cũng xem qua, nhưng Diệp Phi hiển nhiên không phải là người Miên Thành, dẫn hắn đi nhìn một chút cũng là không sao, huống chi, có thể Độc Bảo Hiên lại có món hàng gì mới cũng không nhất định.

Cứ như vậy, hai người vừa nói, vừa tiến vào Độc Bảo Hiên lâu một.

“U, nguyên lai là Thương Nguyên tiền bối, không biết hai vị tiền bối, cần gì không, văn bối giới thiệu cho hai vị một phen.” hai người mới vừa vào tới, một tên người trẻ tuổi hiển nhiên là nhận ra Thương Nguyên, mặt mũi tươi cười nói một câu.

“Tiểu tử ngươi, ta cùng với bằng hữu tới xem một chút, không cần ngươi giới thiệu cái gì, liền ngươi lâu một này, ta cũng quen thuộc, gần nhất nhưng có cái hàng mới gì?” Thương Nguyên quen thuộc cùng người kia chào hỏi, mỉm cười nói.

“Là tiền bối, như ngài theo biết, lâu một đích xác là không có hàng mới mẻ gì, không bằng lên lầu hai xem một chút?” thanh niên toét miệng cười một tiếng nói.

Nghe vậy, Thương Nguyên cũng không có trả lời, gật đầu một cái sau, chính là mang theo Diệp Phi lên lầu hai.

Mới vừa vừa lên lầu, Diệp Phi chính là quan sát hoàn cảnh lầu hai, quả thật không phải là lầu một có thể so sánh, vô luận từ trùng tu bài trí, còn là bảo vật thuộc tính cấp bậc, cũng so với lầu một tăng lên một cấp bậc.

Bốn phía có chung quanh giá gỗ, thượng thượng để từng món một bảo vật, nhưng đều là bị một tầng cấm chế nhân nhạ màn ngăn trở, làm người ta không cách nào xem rõ.

Trung gian chỗ, có một cái bàn gỗ, sau đó một chiếc ghế gỗ, ngồi một tên lão giả, nhìn dáng dấp có chút vô tình đã thái, cho dù thấy được Diệp Phi hai người lên lầu, cũng không nói gì.

“A a, Tuân đạo hữu, gần nhất khỏe không a.” Thương Nguyên thấy vậy, chính là hướng lão giả đi tới, mà lão giả nghe vậy, còn lại là cũng không ngắt đầu lên trả lời một câu.

Cứ như vậy, hai người có một câu không có một câu trò chuyện, mà Diệp Phi còn lại là hướng một hàng giá gỗ đi tới, nhìn lên trên đó trưng bày từng món một bảo vật bất phẩm.

‘ Một bộ chín phi kiếm màu bạc ’

‘ Cự phù ’

‘ Loan đao kỳ lạ ’

Mỗi một món bảo vật, đều có thuộc tính bất đồng, ở một bên bảo vật cũng trang bị thêm một quả thủ trát, trên đó còn lại là ghi lại lai lịch bảo vật cùng với phương pháp sử dụng.

“Đi?” Diệp Phi thần sắc vừa động, kỳ chợt phát hiện một món bảo vật Hồng Lăng, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh yếu diệu, thỉnh thoảng ôn văn nhĩ nhĩ, thỉnh thoảng một bộ điều toan thất thường.

Bất giác, Diệp Phi rơi vào trầm tư, hai mắt chăm chú nhìn khối Hồng Lăng kia!

“Món bảo vật này như thế nào bán ra?” Diệp Phi cũng không quay đầu lại hỏi một câu.

Thấy vậy, lão giả tùy ý quan sát một cái Diệp Phi, Thương Nguyên cũng là hơi sững sờ, không biết Diệp Phi như thế nào coi trọng một món bảo vật thích hợp phái nữ sử dụng.

“Trung cấp pháp bảo, tám ngàn khối linh thạch!” lão giả nói xong, chính là hai mắt một chùy, cũng nữa không có nhìn Diệp Phi một cái.

Nghe vậy, Diệp Phi nhướng mày, tuy nói nghĩ tới giá cả sẽ không quá thấp, nhưng cảm giác không nghĩ tới sẽ như vậy đắt giá, tám ngàn linh thạch, U

Châu bất kỳ một tên Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, cũng căn bản cảm không ra như vậy nhiều linh thạch đích.

“Nga, tám ngàn linh thạch, hắc hắc, này món bảo vật, tại hạ muốn, phiền toái Tuân đạo hữu.” đang ở Diệp Phi tự định giá chỉ tế, một đạo nhân nhật thanh âm nam tử, từ lầu hai nơi khúc quanh truyền ra.

Nghe vậy, ba người xoay người vừa nhìn, một tên đầu hai mươi, một thanh niên thân áo bào tro, tướng mạo anh tuấn, chẳng biết lúc nào xuất hiện ở nơi đây, nhìn một chút khối Hồng Lăng trước mặt Diệp Phi kia, hướng về phía lão giả khẽ mỉm cười.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Buổi đấu giá

Sau khi thấy được thanh niên vừa tới muốn mua món Hồng Lăng bảo vật đó, Diệp Phi hai mắt híp một cái, nhưng là không có nói gì, Thương Nguyên cũng là thần sắc vừa động, nhìn Diệp Phi một chút.

Thấy vậy, lão giả mặt không biểu tình nhìn thanh niên một cái, nhẹ giọng nói: “Độc Bảo Hiên quy củ, tới trước được trước, cũng không phải là chỉ cần trả giá cao là được, lão phu cũng sẽ không quan tâm ngươi từ cái thế lực gì.

Có bản lĩnh, chờ người mua xong, các ngươi đi bên ngoài tranh, nhưng tuyệt đối không thể bây giờ nhường cho ngươi, để tránh hư chiêu bài Độc Bảo Hiên ta.”

“Hắc hắc, điểm này tại hạ tự nhiên biết, không biết vị đạo hữu này, có hay không thật muốn cùng tại hạ tranh đoạt món bảo vật này?” thanh niên anh tuấn nhìn Diệp Phi một chút, như thế hỏi một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi hơi tính toán một chút, không sao cả nhún vai một cái, vốn là cũng không có tính toán mua, chẳng qua là hỏi một chút thôi, nếu thật là giá cả thấp mà nói, ngược lại có thể cân nhắc một phen, hôm nay giá cả đắt như vậy, Diệp Phi bây giờ không cách nào tiếp nhận, có nhiều linh thạch như vậy, còn là giữ lại mua Kim Nguyên Đan tốt hơn.

Thấy Diệp Phi thức thời thối lui ra, thanh niên khoe miệng giương lên, hướng về phía lão giả nói: “Tuân đạo hữu, hôm nay chỉ còn dư tại hạ một người mua, lần này hẳn bán cho ta đi?”

Thấy Diệp Phi không có động tĩnh, lão giả khẽ gật đầu, mà Diệp Phi vừa thấy được diện mục người này, liền để cho người ta sinh ra một tia chán ghét, cùng Thương Nguyên hai người lên tiếng chào hỏi, chính là rồi đi Độc Bảo Hiên.

“Luu Diệp đạo hữu, ngươi là thật đúng là không muốn mua, còn là lo lắng chọc phiền toái?” trên đường, Thương Nguyên hỏi một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Chẳng qua là có một vị bằng hữu sử dụng bảo vật tương tự, cho nên hỏi thăm một chút, cũng không có ý tứ mua, chúng ta đi nơi khác xem một chút đi.”

Chớ nói Diệp Phi, ngay cả Thương Nguyên cũng cảm giác được hư tâm tình, nhưng nhìn người ta vừa ra tay chính là tám ngàn linh thạch, mắt cũng không chớp mua một món bảo vật cho phái nữ. Xem ra nhất định là có chút thân phận, cho nên hai người đều không có cùng đối phương tranh đoạt cái gì.

Cứ như vậy, hai người đi một chút dừng một chút. Thình thoảng ra vào từng gian cửa hàng bên trong, thậm chí ngay cả địa than bên đường, Diệp Phi có lúc cũng sẽ coi trọng mấy lần, hỏi thăm một phen giá cả.

Trong lúc, Diệp Phi cũng mua một ít rải rác tài liệu, linh dược cũng là mua mấy buổi, lại đem trên người một ít tài liệu vô dụng, cùng với một đồng pháp khí bán đi ra ngoài, mà nhìn thấy Diệp Phi lấy ra một đồng pháp khí. Thật làm cho Thương Nguyên ngăn người thất thần, không biết một tên Trúc Cơ Đại Viên Mãn, trên người như thế nào mang nhiều pháp khí như vậy.

Diệp Phi không để ý đến những thứ này, dù sao mới tới Huyền Châu. Không biết nơi này bảo vật giá cả như thế nào, hiểu rõ hơn một ít luôn là tốt, để tránh sau này mua chút cái gì bị người ta lừa.

Cho đến sắc trời dần tối, Diệp Phi hai nhân trở lại Tiên Lai khách sạn, đánh một tiếng kêu. Diệp Phi cùng Thương Nguyên hai người chính là chia ra, mỗi người trở lại chỗ ở.

Ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, Diệp Phi có chút xuất thần nhìn nơi xa, suốt một ngày thời gian, Diệp Phi trừ đi ra ngoài nhìn chút mới mẻ. Thêm nữa chính là quen thuộc một cái giá cả hàng hóa.

“Hy vọng sớm ngày lấy được Kim Nguyên Đan đi, mau sớm tấn cấp sau, mới có thể trở lại U Châu, vì đám người Vạn Phong Sơn Liễu Kiền báo thù, Vạn Kiếm Các, hừ!” nói xong, Diệp Phi hai mắt vẻ băng hàn thật đậm, vĩnh viễn cũng không cách nào quên một màn Liễu Kiền bị một chưởng đánh gục kia.

Bây giờ Diệp Phi, bắt đầu chờ đợi Thiên Thư Các buổi đấu giá sắp tới, tấn cấp Ngưng Đan kỳ, cũng có thể đem Phi Hành Ảo Ảnh đột thuật tầng thứ ba tu luyện một phen, tuy nói còn kém mấy loại tài liệu phụ trợ, nhưng cũng không gấp cái gì, dù sao bây giờ còn không có tấn cấp.

Cứ như vậy, mấy ngày vô sự, sáng sớm ngày thứ ba, Thương Nguyên cùng Văn lão hai người, nhất tề xuất hiện ở tinh thất Diệp Phi ở.

Diệp Phi cùng Văn lão sớm chính là ra mắt, lẫn nhau lên tiếng chào hỏi, ba người cùng nhau rời đi khách sạn, hướng Thiên Thư Các chạy tới.

.....

Thiên Thư Các bán đấu giá bên trong đại sảnh, diện tích cực kỳ rộng lớn, có chừng hơn trăm trượng, giữa không trung, trong lúc mơ hồ có mấy chỗ nhô ra, chớp động ánh sáng hơi yếu, từng cỗ cấm chế ba động nhàn nhạt không thấy truyền ra.

Ngay phía trước là một tòa thạch đài cao tới nửa trượng, trên đó bày một con cái bàn gỗ, chung quanh trống rỗng, nhưng bốn phía thạch đài, cũng là có một tầng cấm chế trong suốt đích, người bình thường rất khó tiến vào trong đó.

Phía dưới thạch đài, là một hàng ghế ngồi chỉnh tề, giờ phút này cơ hồ là không còn chỗ ngồi, vách tường bốn phía còn lại là một mặt cửa sổ bao bởi màn sáng, là lầu hai là phòng đơn chuẩn bị cho người có chút thân phận.

Cửa đại sảnh, có bốn tên Trúc Cơ Đại Viên Mãn tu sĩ đứng thẳng, sắc mặt lạnh lùng tra xét đám người tiến vào đại sảnh, một bên để một thanh ghế gỗ, trên đó ngồi một tên lão giả cặp mắt râu xuống, hẳn là một tên Ngưng Đan cao cấp.

“Hắc hắc, lần này Thiên Thư Các làm nghiêm trọng như vậy, nhìn đáng đáp, lại nên có cái gì trung bảo bán đấu giá a.” trong đám người, một tên mặt sẹo hán tử nói.

Nghe vậy, một tên gầy gò trung niên bên cạnh khoe miệng một liệt, nhẹ giọng nói: “a a, người đây cũng đừng nghĩ nữa, có thứ tốt, cũng là sớm bị người khác mua tới tay, không tới phiên ta với người đấy.

Coi như có thể lấy được tay, cũng bất quá là một đạo bùa đòi mạng, vô phúc tiêu thụ, chúng ta cũng liền đến xem một chút náo nhiệt thôi, có cái bình thường bảo vật gì có thể sử dụng, còn có thể ra giá thử một chút.”

“Hắc hắc, người ngược lại cũng thấy a, di, Tiền lão quỷ cũng tới, người này luôn luôn lòng dạ độc ác, bất kể mua cái gì, cũng đừng cùng hắn tranh đoạt, tránh cho bị hắn để mất tới.” vừa nói chuyện, hai người chính là nhìn một chút cửa, mới vừa vào tới một lão giả Hoa phục, gương mặt toát ra vẻ âm lệ.

Người này, chính là Tiền Thượng, ở Miên Thành có hung danh không nhỏ, tu vi chính là Trúc Cơ Kỳ Đại Viên Mãn, nhưng người bình thường rất khó là đối thủ.

Lão giả đi như chỗ không người đi tới phía trước một hàng ghế ngồi, mới vừa vừa ngồi xuống, chính là nhắm mắt dưỡng thần.

Mà đang lúc đám người nghị luận, nơi cửa xuất hiện lần nữa ba đạo nhân ảnh, cầm đầu là một gã thanh niên tướng mạo thô cuồng, phía sau là một tên lão giả cùng một vị bạch y thanh niên.

Ba người tùy ý tìm một chỗ vị trí mép ngoài ngồi xuống, theo sau chính là nói chuyện với nhau mấy câu.

“Luu Diệp đạo hữu, không biết lần này chuẩn bị mua chút gì.” Văn lão nhìn Diệp Phi một chút, như thế hỏi một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Thật ra thì tôi đây Thiên Thư Các, cũng bất quá là kiến thức một phen thôi, thật có thứ tốt, chỉ sợ ra giá cũng không lay thay đổi được gì đấy.”

“A a, Luu Diệp đạo hữu chỉ sợ là vì Kim Nguyên Đan đi? Yên tâm, mấy thế lực lớn cũng sẽ không mua Kim Nguyên Đan, bọn họ muốn mua tự nhiên nhiều phương pháp, căn bản không cần tới đây bỏ ra giá cao đấy.

Chỉ là chúng ta khổ nỗi không có đường nào khác, chỉ có thể ở nơi này xem một chút buổi đấu giá, nếu là không có quá nhiều người tranh đoạt, cũng không phải là không có cơ hội, những đại thế lực kia, trong tay đều là không thiếu hụt Kim Nguyên Đan đi.” Thương Nguyên như thế nói một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu mô một cái!

Mà đang lúc ấy thì, đám người đang huyền não chợt im lặng xuống, ở phía trước trên thạch đài, chẳng biết lúc nào đích xuất hiện một thanh gầy lão giả, nhưng trên mặt cũng là hồng quang đầy mặt.

Thấy mọi người không nói thêm gì nữa, lão giả hài lòng gật đầu một cái.

“Các vị, buổi đấu giá lần này, do Tất mỗ chủ trì, mọi người cũng không phải lần đầu gặp mặt, lão phu cũng không tự giới thiệu mình nữa, mà quy củ buổi đấu giá, cũng là như trước giống nhau, người trả giá cao được.

Mọi người hẳn cũng hẳn nhìn ra được, lần này Thiên Thư Các ta thủ vệ sâm nghiêm như vậy, đích xác là có mấy món vật phẩm đặc thù bán đấu giá, hắc hắc, tốt lắm, lão phu cũng không nói nhiều, phía dưới, buổi đấu giá chính thức bắt đầu. ” thanh gầy lão giả đứng ở sau cái bàn gỗ, vừa dứt lời, chính là có năm danh nữ tu từ phía sau đi ra, mỗi người bưng một cái mâm.

Trên mỗi mâm đang phủ một tấm lụa màu đỏ, mọi người lại là cách cảm chế màn sáng, thần thức cũng không cách nào dò vào trong đó, không nhìn thấy phía dưới tấm lụa đến tột cùng là thứ gì.

Lão giả khẽ mỉm cười, về phía sau khoát tay áo một cái, một danh nữ tu chậm rãi đi tới trước cái bàn gỗ, đem cái mâm chậm rãi để xuống, hướng về phía mọi người khẽ mỉm cười sau, chính là lui xuống.

“ Hắc hắc, tốt, cái kiện thứ nhất bán đấu giá vật phẩm sao! ” lão giả ngừng nói, cố ý không hề nữa nói tiếp, một bộ mập mờ lời kéo mọi người tò mò, mà mọi người cũng đúng là ánh mắt sáng như điện, cẩn thận lắng nghe lão giả nói tiếp cái gì.

Thấy vậy, lão giả bỗng nhiên đem bày mâm thượng đích hồng trù lấy xuống.

bá một cái, một đạo lưu quang từ bên trong mâm dâng lên trên không, một quanh quần đi qua, đột nhiên dừng ở giữa không trung, còn không đợi mọi người thấy rõ vật gì.

Chỉ thấy giữa không trung lóe ra vạn đạo sáng mờ, thụy thái ngàn con, từng cỗ một ba động mạnh mẽ buông thả ra, truyền ra từng trận thanh âm ông mình.

“ Cái gì, cái này, đây là, Xá Lợi Thánh Châu? ” lúc này, dưới đài lão giả gương mặt âm lệ Tiên Thượng kia, có chút kích động nói.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 145: Ngàn năm Nham Tinh

“ Thánh Châu Xá Lợi? ” Diệp Phi có chút ngạc nhiên nói một câu.

Tuy nói không quá hiểu rõ, nhưng Diệp Phi cũng là nghe nói qua, xá lợi chính là phật đạo tu luyện tới cực hạn, trong cơ thể sẽ sinh ra một loại chí cương chí dương, tạo thành một loại tương tự như kim đan.

Đang lúc Diệp Phi tự định giá, trên đài lão giả giơ tay lên xuống phía dưới đề một cái, thấy vậy, đang nghị luận âm i mọi người, lúc này yên tĩnh lại.

Giữa không trung, một viên cầu màu vàng lớn chừng quả trứng chậm rãi chuyển động không dứt, bốn phía tản mát ra từng đạo kim quang, từng cỗ khí chí cương chí dương khuếch tán ra, toàn bộ bên trong đại sảnh, lúc này liền là tràn đầy một cỗ chánh khí, làm cho lòng người lúc này bình tĩnh xuống.

“ A a, Thánh Châu Xá Lợi, tin tưởng không cần lão phu nói nhiều, mọi người cũng biết chỗ kỳ diệu, đây là vật chí cương chí dương, thiên địch thiên hạ ma vật, trừ đi hết thảy khí dơ bẩn.

Hơn nữa, hơn có thể dùng kỳ thúc giục phát thánh quang hộ thể, trình độ mạnh mẽ, cho dù là Trúc Cơ Kỳ thi triển, Ngưng Đan cao cấp bình thường muốn phá vỡ cũng là rất khó khăn, ở Trúc Cơ Kỳ kỳ hoàn toàn có thể ở thể bất bại. Ngưng Đan kỳ thi triển uy lực còn lớn hơn. ” lão giả nhìn mọi người một chút, khẽ mỉm cười nói.

“ Lão đầu, ngươi cũng đừng vòng vo, nhanh lên ra giá đi! ”

“ Chính là, để xem, mặc dù mình không thể dùng, mua về cho hậu bối cũng phải không lỗi. ”

“ Vật này Trúc Cơ Kỳ chúng ta vừa lúc sử dụng, quả thật là cực phẩm a. ”

Từng đạo thanh âm vội vã của truyền ra, thúc giục lão giả ra giá.

Thấy vậy, lão giả khẽ gật đầu, cảm thấy đưa đẩy mọi người không sai biệt lắm, mới chậm rãi mở miệng nói: “ Thánh Châu Xá Lợi, khởi điểm một vạn linh thạch! ”

‘ Tê! ’ một hóp lãnh khí truyền ra, ngay cả Diệp Phi cũng là thần sắc vừa động, tuy nói có chút chuẩn bị, nhưng vẫn là không nghĩ tới, chỉ là giá khởi điểm, đã là cao như thế.

Tuy nói Diệp Phi cũng là cực kỳ động tâm, nhưng vẫn là có chút tự biết rõ, chứ nói giá cả quá cao, coi như mua tới tay. Nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, cũng không nhất định có thể làm cho mình an toàn rồi đi.

“ Lão đầu, đây cũng quá đắt đi. ”

“ Chính là, một vạn linh thạch, ngại để cho chúng ta như thế nào mua được a. ”

Dưới đài người, bắt đầu thờ dài đứng lên, bảo vật tuy tốt. Cũng là chỉ có thể nhìn, thật sự là mua không nổi.

Lúc này. Dưới đài một tên thanh bào trung niên nhìn lão giả một chút, khẽ cười nói: “ Không nghĩ tới, Thiên Thư Các kiện thứ nhất đầu giá, chính là lấy ra bảo vật như thế.

Tuy nói có chút tỳ vết nào, nhưng trở về bồi luyện mấy thập niên, vẫn là có thể khôi phục, Kim mỡ liền tăng giá trăm linh thạch. ” nói xong, trung niên nam tử khẽ mỉm cười.

Lúc này, mà tên này trung niên, chính là một tên thật thật tại tại Ngưng Đan cao cấp.

“ Ai. Ngay cả Cổ Danh cũng tham dự, chúng ta sợ là cũng không cần lãng phí thời gian, Trúc Cơ Kỳ trong, cũng không có ai có thể tranh với hắn. ” lúc này, dưới đài một tên lão giả thờ dài đích nói một câu. Hiển nhiên là nhận ra người này.

“ Hắc hắc, Lưu Diệp đạo hữu, người này là một vị tán tu trong Miên Thành chúng ta, gọi là Cổ Danh, cũng rất tà, vô luận là môn phái nào, đắc tội lời của hắn, người này tuyệt sẽ không nương tay. ” thấy Diệp Phi nhìn chằm chằm trung niên nam tử, nghe Thương Nguyên giải thích.

Nghe vậy, Diệp Phi còn lại là gật đầu một cái.

“ Một vạn một ngàn khối linh thạch! ” lúc này, dưới đài hàng trước ghé ngồi trên, tên kia ánh mắt âm lệ chính là Tiền Thượng kêu một câu.

“ Một vạn một ngàn năm trăm khối linh thạch ” lại là một giọng nói truyền ra.

“ Một vạn hai ngàn khối. ” còn không đợi Cổ Danh ra giá, trước bên trên là kêu một câu, một bộ tình thế bắt buộc.

Thấy vậy, Cổ Danh còn lại là khẽ mỉm cười, định nhắm mắt dưỡng thần.

“ Một vạn hai ngàn năm trăm khối. ” lúc này, đạo kia thanh âm có chút cắn răng hô.

Nghe vậy, Tiền Thượng khoe miệng giương lên, nhẹ giọng nói: “ Một vạn năm ngàn khối linh thạch! ” nói xong, kỳ trong mắt có chút lửa nóng nhìn chằm chằm viên Xá Lợi Thánh Châu trên đài kia.

“ Cái gì? Một cái tăng giá đến một vạn rưỡi? Đây cũng quá ác liệt đi. ”

“ Ai, nếu Tiền Thượng đạo hữu nhất định phải được, lão phu liền nhường cho ngươi. ”

Đạo thanh âm lúc trước tăng giá kia, có chút bất đắc dĩ nói một câu.

Còn không đợi Tiền Thượng cao hứng, Cổ Danh đang nhắm mắt dưỡng thần giương đôi mắt, nhàn nhạt mở miệng nói: “ Một vạn sáu ngàn khối, vật này, Cổ mỡ muốn. ”

Nghe vậy, Tiền Thượng nhướng mày, lại cùng hai đợt sau, giá cả cũng là bị Cổ Danh mang đến một vạn tám ngàn khối linh thạch, hơi suy tính một chút, chính là bỏ qua tăng giá.

Nhưng Cổ Danh cũng là cũng không có vẻ buông lỏng, ánh mắt không lưu dấu vết quét màn sáng cửa sổ lâu hai vài lần.

Quả nhiên, đang lúc Cổ Danh ngẩng đầu quan sát, mà lộ ra một giọng nói, cười nhạt nói: “ Không tệ, mua cho hậu nhân vừa đúng thích hợp. Lão phu ra giá hai vạn linh thạch. ”

Dưới đài một mảnh xôn xao, Diệp Phi cũng là thật sâu cảm thấy cái Thánh Châu Xá Lợi này thật có chỗ quý trọng.

Mà Cổ Danh nghe vậy, trên mặt không chút nào ngoài ý muốn, lần nữa tăng giá: “ Hai vạn một ngàn khối linh thạch, Cổ mỡ vẫn là câu nói kia, vật này, tình thế bắt buộc. ”

“ Hai vạn hai ngàn khối linh thạch. ” đạo thanh âm kia cũng không có cùng Cổ Danh nói chuyện với nhau cái gì, mà là tiếp tục tăng giá.

Cứ như vậy, hai người tựa hồ ai cũng không muốn buông tha cho, một viên Thánh Châu Xá Lợi, cuối cùng thời điểm bị hai người tăng giá đến hai vạn tám ngàn khối linh thạch, lâu hai chỗ tên lão giả tăng giá kia quả quyết buông tha cho.

Thấy vậy, Cổ Danh tựa hồ thờ phào nhẹ nhõm.

“ Nếu là không có tăng giá nữa, viên Thánh Châu Xá Lợi này, sẽ thuộc về Cổ Danh đạo hữu. ” nói xong, trên đài lão giả chậm rãi nhìn một chút mọi

người, thấy không có người trả lời, khẽ mỉm cười.

“Tốt, vật này, Cổ Danh đạo hữu lấy hai vạn tám ngàn khối linh thạch mua đi, lúc sau sẽ có người đưa đi cho đạo hữu.” lão giả cười híp mắt nói.

Sau lưng một danh nữ tu đi tới trước cái bàn gỗ, đem Thánh Châu Xá Lợi đặt ở trên mâm, phủ lên hồng trù, chậm rãi lui xuống, lại một danh nữ tu đi lên trước cái bàn gỗ, đem mâm để xuống, chính là xoay người lui ra.

Thấy vậy, lão giả Tất Tính cũng không nói, đem hồng trù vén lên, vèo một cái, năm con bình ngọc chọt lóe ra, chậm rãi trôi lơ lửng ở giữa không trung.

Lão giả một tay bắn ra, ba, một nắp bình bình ngọc bắn ra, một trận mùi đan dược cực nồng nặc, lúc này khuếch tán ra, ngay sau đó, một quả đan dược lớn nhỏ như ngư nhân hồng đồng đồng mượt mà, từ trong bình bắn nhanh ra.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt híp một cái, cảm thụ mùi đan dược quen thuộc, nhìn đan dược phía trên từng vòng văn lộ quy chỉnh, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Nguyên lai là Hóa Nguyên Đan, hắc hắc, ở trước lúc đánh vào Ngưng Đan dùng, cũng coi là một món thứ tốt, bao nhiêu cũng có thể gia tăng một ít tỷ lệ tấn cấp.” lúc này, Cổ Danh tựa hồ vẫn còn ở cao hứng mua được Xá Lợi Thánh Châu, tùy ý nói một câu.

Nghe vậy, Tất Tính lão giả khẽ gật đầu, khẽ cười nói: “Không tệ, đích xác là Hóa Nguyên Đan, vật này luyện chế tuy nói không dễ, nhưng ở ta Huyền Châu mà nói nhưng cũng không khó.

Duy nhất chính là chủ tài liệu Tụ Linh Tổ cực kỳ khan hiếm, do đó Hóa Nguyên Đan cũng hiếm thấy, cùng với giá cả cao, tin tưởng mọi người cũng đều biết viên đan dược này có chỗ dùng.

Một ít nữ tu có thể dùng tới trú nhan, dĩ nhiên, điểm trọng yếu nhất, chính là đáng coi là trước lúc đánh vào Ngưng Đan trước có mấy mai ăn vào, được lực chậm rãi buông thả dưới, đợi đến lúc đánh vào Ngưng Đan cảnh, nhưng gia tăng một ít tỷ lệ, coi như là một loại phụ trợ đan dược đi.”

“Cái gì? Trước tấn cấp? Viên đan dược này không phải là lúc đánh vào bình cảnh lúc dùng?” nghe vậy, Diệp Phi còn lại là hơi sững sờ, mình ở Dược Thần Cốc, nhưng là ăn vào một viên đích, Hoàng Cốc Chủ cũng nói là có thể gia tăng tỷ lệ tấn cấp.

Mà đang Diệp Phi tự định giá giữa, lão giả cũng là mò ra giá, một ít nữ tu dưới đài, cùng với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, còn lại là đem làm thành chí bảo một loại dự dồ khó kháng cự, từng cái một không ai nhường ai. Nhưng Ngưng Đan cao cấp cũng là liên nhìn cũng không có nhìn qua một cái.

“Hắc hắc, Lưu Diệp đạo hữu, viên đan dược này là Hóa Nguyên Đan, cũng không phải là Kim Nguyên Đan, cũng không phải là lúc trực tiếp đánh vào bình cảnh là được phát huy tác dụng đây, con này có thể coi như là một loại phụ trợ đan dược, không phải là Kim Nguyên Đan.

Những năm trước đây, tại hạ cũng là ăn vào quá một viên đích, tuy nói không biết cụ thể hiệu dụng như thế nào, nhưng đều là truyền thuyết như thế, vì tăng lên một chút tỷ lệ như vậy, cũng không khỏi không ném thử một cái, ai.” đang ở Diệp Phi nghĩ ngợi, bên người Thương Nguyên như thế nói một câu.

Mà Diệp Phi nghe vậy, trên mặt thoáng qua một nụ cười khổ, ban đầu ở Dược Thần Cốc, Hoàng Cốc Chủ còn tự nói với mình, viên đan dược này cùng Kim Nguyên Đan không sai biệt lắm, chính là lão Cốc Chủ nhặt được tại một tên cao cấp rơi xuống lưu lại đan phương, xem ra, ghi lại phía trên có chút thiếu sót.

Nếu không Hoàng Cốc Chủ cũng không có thể như vậy cấp vội và để cho mình luyện chế, mà hai ăn vào đan dược đánh vào bình cảnh, cái này nếu để cho những người này biết, sợ rằng sẽ bị cười gậy rằng.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi không khỏi có chút lúng túng.

“Một món vật phẩm, Ngàn năm Nham Tinh, vật này đối với người tu tập luyện thể một đạo của mà nói, nhưng tuyệt đối là thánh vật, hắc hắc, giá khởi điểm, năm ngàn linh thạch!” đang ở lúc Diệp Phi cùng Thương Nguyên nói chuyện với nhau, lão giả đem Hóa Nguyên Đan bán đầu giá xong sau, lấy ra một món vật phẩm.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Liệt Dương Kiếm

“Ngàn năm Nham Tinh?” nghe nói lão giả vừa nói, Diệp Phi thấp giọng ni non một câu.

“Năm ngàn một trăm linh thạch. ”

“Năm ngàn hai trăm! ”

“Năm ngàn ba trăm. ”

Một câu tăng giá hữu khí vô lực truyền ra, nhìn dáng dấp, hình như là người mang luyện thể thuật, cũng không phải là rất nhiều, mà phần lớn người ở đây cũng không có đem vật này coi trọng lắm.

“Lưu Diệp đạo hữu, ta nhớ lúc chúng ta bị vây ở mỏ huyết, xem ngươi hẳn là tu luyện qua luyện thể thuật, khối Nham Tinh này tuy nói không lớn, cũng chia năm loại, nhưng đối với các ngươi vẫn còn có chút chỗ tốt.

Nếu là có thể mua xuống, phối hợp luyện thể thuật dung luyện trong cơ thể, cũng là không sai, tối thiểu có thể để cho thân thể lực ở tăng cường mấy phần đấy. ” đang lúc này, Thương Nguyên chợt nhìn Diệp Phi một chút, như thể nói một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười!

“Sáu ngàn khối linh thạch! ” một đạo thanh âm khàn khàn truyền ra, một lát sau, bốn phía an tĩnh một cái.

Thấy vậy, Diệp Phi hấp tấp hô tăng giá: “Sáu ngàn một trăm khối! ”

“Sáu ngàn hai trăm khối. ” thanh âm khàn khàn tiếp tục tăng giá.

Ở mấy lần tăng giá sau, Diệp Phi cuối cùng đem Nham Tinh lấy tới tay, sau lần này lão giả lục tục đấu giá mấy món bảo vật, linh đan, cùng với một ít tài liệu trân quý, nhưng Diệp Phi một mực đang không có xuất thủ.

Có mấy loại tài liệu quý trọng, chộc cho một ít người có thân phận trên lầu hai cũng là xuất thủ mấy lần, cuối cùng, trên thạch đài mấy tên nữ tu tất cả đều xuống đi, thay hai danh nữ tu đi lên.

“Phía dưới hai món đồ, là bảo vật áp trục lần này, kiện thứ nhất, cực phẩm pháp bảo Liệt Dương Kiếm, thích hợp người tu tập hỏa thuộc tính công pháp sử dụng. Uy lực hơn nhưng hơn thêm mấy phần.

Giá khởi điểm, Hai vạn linh thạch. ” Tất Tinh lão giả nói xong, đem hồng trù trước mắt vén lên khai. Bá một cái, một thanh bảo kiếm chùng một thước bay lên trời, bốn phía lượn quanh trứ lửa cháy hừng hực, nhiệt độ kinh khủng trong nháy mắt tràn ra toàn bộ đại sảnh, một ít người tu vi thấp, lúc này khí huyết lật trào, sắc mặt là trở nên đỏ bừng.

“Cực phẩm pháp bảo? Cái này? ”

“Cái gì? Liệt Dương Kiếm. Tốt một bảo vật hỏa thuộc tính. ”

“Ha ha, vật này Trúc Cơ Kỳ sử dụng, đơn giản có chút lãng phí. Lão phu ra giá hai vạn năm ngàn khối linh thạch. ” lúc này, lầu hai chỗ truyền tới một đạo thanh âm của lão giả.

“Lão quý, hai vạn năm ngàn khối linh thạch, sợ rằng không đủ. Tại hạ ra giá ba vạn khối linh thạch. ” lại một đạo thanh âm truyền ra. Nghe ngữ khí tựa hồ hai người biết lai lịch đối phương.

Diệp Phi nghe vậy, không khỏi khòe mắt giết mình, hai người tăng giá đều là năm ngàn năm ngàn, đây căn bản không phải là người bình thường có thể nhúng tay đấy, những người khác tất cả đều là rồi rít lác đầu thờ dài.

Cứ như vậy, lầu một chỗ chỉ có một người đi theo mấy vòng, chính là không có ở đây tăng giá, chỗ lầu hai trải qua mấy phen tranh đoạt. Cuối cùng bị lão giả ra giá đầu tiên mua được.

Mọi người cũng chỉ là xem một chút náo nhiệt, Liệt Dương Kiếm bán đấu giá xong sau. Lão giả khẽ mỉm cười, hướng về phía mọi người bên dưới đang huyền náo khoát tay áo một cái.

“Tốt lắm, chư vị, tiếp đến đồ vật, nói vậy mọi người cũng đoán được mấy phần, chính là Kim Nguyên Đan! ” lão giả Tất Tinh vừa nói xong, lầu một chỗ lúc này sôi trào, vô luận là Trúc Cơ Đại Viên Mãn, còn là Trúc Cơ Kỳ bình thường, đều là một bộ kích động.

“Lão đầu, nói nhanh lên giá tiền đi, chúng ta lần này liền vì hấn tới. ”

“Đúng vậy, nói mau ra giá đi. ”

Từng đạo thanh âm hơi có vẻ lấp cạp vội vã truyền ra.

“Tốt, lần này Kim Nguyên Đan, tổng cộng hai viên, mỗi viên giá bắt đầu một vạn khối linh thạch. ” lão giả ra giá đến.

“Một vạn một ngàn khối. ”

“Một vạn hai ngàn khối linh thạch. ”

“Ha ha, viên đan dược này lão phu tất phải có, một vạn ba ngàn khối linh thạch. ”

Cứ như vậy, ngắn ngủi không tới một nén nhang thời gian, Kim Nguyên Đan đích giá tiền, chính là bị mang đến một vạn tám ngàn khối linh thạch, tuy nói đúng như là theo như lời Thương Nguyên, lầu hai một số người không có tham dự, nhưng lầu một chỗ người của cũng là sôi trào.

Dựa theo như thế đi xuống, Diệp Phi lo lắng cho tài sản của mình, sợ rằng ngay cả một viên Kim Nguyên Đan cũng thì không cách nào mua vào tay đây, mà bây giờ Kim Nguyên Đan đã đến hai vạn khối linh thạch, nhưng như cũ có mấy người đang điên cuồng tăng giá.

Ngay cả Thương Nguyên cùng Văn lão hai người, cuối cùng cũng là lắc đầu một cái, thở dài một tiếng bỏ qua tầng giá, tuy nói trên thân ba người, linh thạch cộng lại tuyệt đối đủ mua một viên, nhưng mấy người hiểu, ba người giao tình, còn không có tới cái bước này, mặc dù mua linh đan, cũng không biết phân phối cho ai tốt hơn.

Cứ như vậy, thời gian qua một lát, đến cuối cùng Kim Nguyên Đan hẳn là đến tám vạn linh thạch, bị tên lão giả gọi là Tiền Thương mua được tới tay, viên thứ hai giá cả cũng là không sai biệt lắm, bị một tên thanh niên mua đi.

Diệp Phi trong lúc tăng giá mấy lần, nhưng sau đó ở cũng chưa có xuất thủ, tài sản của mình, mới vừa tới đến cái này Huyền Châu, đích xác là không cách nào cùng người khác so sánh.

Dù sao ngay cả Thương Nguyên cùng Văn lão cũng không cơ hội lấy được, tổng cộng liền hai viên Kim Nguyên Đan, Miên Thành nhiều người như vậy, có thể tưởng tượng biết, muốn đạt được, hẳn là có nhiều khó khăn.

Cuối cùng, Diệp Phi đem linh thạch thanh toán, đem Nham Tinh cầm tới tay sau, chính là cùng Thương Nguyên cùng Văn lão, ba người cùng nhau rời đi đại sảnh đấu giá, trở lại chỗ ở trong Tiên Lai khách.

“Ai, không nghĩ tới lần này cạnh tranh, vẫn là kịch liệt như thế.” Thương Nguyên thở dài nói.

Nghe vậy, Văn lão khổ sở cười cười, nhẹ giọng nói: “Mỗi lần cạnh tranh đều là kịch liệt như thế, lão phu vốn là cũng là không có ôm hy vọng quá lớn đi.

Ai, người còn trẻ, có là cơ hội, ban đầu khuyên người xin vào Linh Sơn Tông, người lại không chịu, chờ cơ hội thử tiến vào U Linh Cốc ném thử một phen, đây cũng có nhiều cơ duyên.”

Diệp Phi hai mắt hí một cái, nhìn một chút hai người, hỏi: “Tiến vào Linh Sơn Tông? bọn ta không phải là mới vào tiên đạo, lấy tu vi bậc này, cũng có thể xếp vào sơn môn sao?”

“Ai, Lưu Diệp đạo hữu mới tới Huyền Châu, có chỗ không biết, tiến vào mấy cái tông môn này, cũng không phải là toàn phạm thể đấy, giống như một ít có chút danh tiếng, thủ đoạn cũng tốt, tiềm lực thật tốt, vô luận tu vi gì, đại tông môn cũng sẽ hoan nghênh.

Chẳng qua là tra một chút có phải là hay không gian tế những môn phái khác, điều tra rõ ràng thân phận thôi, bất quá, một khi xếp vào tông môn, cũng phải có tất cả hạn chế, có lúc được cái gì thứ tốt, còn phải giao cho tông môn, ta xem, còn không bằng bọn ta tán tu tới thống khoái.” Thương Nguyên đinh đạc nói, giữa hai lông mày, để lộ ra một tia kiệt ngạo ý.

“Ha ha, cũng biết người là cái này tính khí, cho nên lão phu đang không có khuyên người, cũng được, vậy thì chờ đợi, đợi U Linh Cốc mở ra, bọn ta cùng nhau tiến vào, thử vận khí một chút.” Văn lão ha ha cười một tiếng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi trong lòng tự suy nghĩ một phen, bọn họ có thể chờ, nhưng mình cũng là khẩn cấp tấp tểnh, huống chi bản thân từng ở tông môn ngốc quá, tuy nói có một ít không thoải mái, nhưng chỉ cần mình cẩn thận một ít, vẫn có một ít chỗ tốt.

Nói thì dễ như tư nguyên, kiến thức, một ít thần thông công pháp, cũng có thể ở tông môn lấy được, bây giờ không được, ngược lại có thể đi Linh Sơn Tông ném thử một phen.

“Thế nào, Lưu Diệp đạo hữu, có ý tứ tiến vào Linh Sơn Tông?” nhìn Diệp Phi thất thần, Thương Nguyên như có điều suy nghĩ nói.

Nghe vậy, Diệp Phi cũng không có giấu giếm, gật đầu nói: “Không sai, thực không dám giấu giếm, tại hạ suy nghĩ, bất kể như thế nào, chỉ cần có thể tấp tểnh Ngưng Đan, coi như là ở Linh Sơn Tông, cũng đủ để có vị trí thấp.

Khi đó, đoán chừng cũng sẽ không bị Linh Sơn Tông tùy ý định đoạt đi, nếu không, bọn ta ở bên ngoài hết thấy tự chính mình xông tới, không biết phải đi bao nhiêu đường quanh co.”

Nghe vậy, Thương Nguyên nhướng mày, hơi suy nghĩ một hồi, nhẹ giọng nói: “Nhưng nếu là tiến vào tông môn, không có tấp tểnh, một tiểu đệ tử Trúc Cơ Kỳ, không biết muốn chịu đựng loại nào sai khiến.”

“Ha ha, Thương Nguyên, người chính là nghĩ đến quá nhiều, Lưu Diệp đạo hữu nói cực phải, nếu như ở đó chờ tư nguyên, dưới điều kiện, người vẫn không thể tấp tểnh Ngưng Đan, sợ rằng cuộc đời này cũng là không có gì hy vọng.

Cho nên nói, cũng không cần còn muốn cái tương lai sau này gì, an an ổn ổn vượt qua, gia nhập còn có thêm cơ hội tấp tểnh Ngưng Đan, chẳng lẽ, người sợ ở Linh Sơn Tông không có một chỗ ngồi?” Văn lão khuyên.

Nghe hai người nói, Thương Nguyên lâm vào trong trầm tư, phảng phất đang cân nhắc lợi hại, có chút động tâm muốn tiến vào Linh Sơn Tông.

“Đúng rồi, Văn lão, liên quan tới U Linh Cốc, không biết là chuyện gì xảy ra? Có thể hay không giảng giải cho tại hạ một hai?” Diệp Phi nhìn một chút Văn lão, như thế hỏi một câu.

Khẽ mỉm cười, Văn lão gật đầu nói: “Nếu Lưu Diệp đạo hữu muốn nghe, lão phu liền đem mình hiểu biết, giảng giải cho đạo hữu một hai.”

Cứ như vậy, Văn lão giảng thuật cho Diệp Phi một ít chuyện tình U Linh Cốc. Mà Thương Nguyên là như không nghe thấy, cau mày, tựa hồ đang

Chương 147: Động Thân

Miền Thành, Tiền Lai khách sạn, Diệp Phi ngồi xếp bằng ở bên trong tĩnh thất, một tay sờ sờ cái cằm, một bộ tự suy tư.

Chờ đợi buổi đấu giá đã lâu, Kim Nguyên Đan cuối cùng lần nữa thất bại, cái này không khỏi làm cho Diệp Phi có chút thất vọng, như thế xem ra, trước mắt cái Kim Nguyên Đan này cũng không cần nghĩ, chỉ cần có nhất định linh thạch, tùy ý cũng có thể mua được, trước mắt thiếu sót, chẳng qua là vấn đề linh thạch.

Duy nhất còn dư lại hai con đường ra, thứ nhất, chính là tiến vào một chỗ tông môn, đạt được tư nguyên tu luyện lớn hơn, lấy tu vi Trúc Cơ Đại Viên Mãn, nói vậy tông môn cũng sẽ cho một ít tư nguyên tu luyện bồi dưỡng, nói không chừng tặng một viên Kim Nguyên Đan đấy.

Thứ hai, chính là tiếp tục chờ đợi, cho đến khi U Linh Cốc mở ra, đi vào thử vận khí một chút, theo như Văn lão nói, ở bên trong mặc dù không chiếm được Kim Nguyên Đan, nhưng là nếu có thể đạt được một ít cơ duyên tốt, cũng đủ để dùng để đổi lấy Kim Nguyên Đan đích.

Tiền tư hậu tướng, Diệp Phi quyết định ném thử tiến vào tông môn nhìn xem, có thể lựa chọn, cũng chỉ có Vạn Cổ Tự, cùng với Linh Sơn Tông, Ma Cốt Môn danh tiếng bừa bãi, không có trong danh sách Diệp Phi cân nhắc.

Nhưng Vạn Cổ Tự là chủ tu phạt môn công pháp, không thể nói người công kích không mạnh, chỉ có thể nói thiên nặng về phòng ngự, một loại dưới tình huống cùng đời vô tranh, nhưng đối với Diệp Phi mà nói, bây giờ trọng tu phạt đạo, không biết cần lãng phí bao lâu thời gian có thể có chút thành tựu.

Cuối cùng, Diệp Phi đưa mắt đặt ở trên Linh Sơn Tông, đã sớm có điều so đo, một khi tiến vào tông môn, liền khiêm tốn làm việc, thường ngày tận lực ít tham dự tạp sự, chủ yếu là trước lấy được Kim Nguyên Đan lại nói.

Bất quá, Diệp Phi cũng chưa từ bỏ ý định, quyết định ở chỗ này một đoạn thời gian, bên ngoài ra đi một chút, nói không chừng Kim Nguyên Đan cũng không có cao giá như vậy, chẳng qua là thời điểm bán đấu giá bị mọi người ta nâng lên mà thôi.

Cứ như vậy, nghỉ ngơi mấy ngày thời gian, Diệp Phi đi tìm Thương Nguyên, quyết định đi những địa phương khác tìm một chút Kim Nguyên Đan, mà Thương Nguyên cũng là lắc đầu một cái, nói ra một quyết định.

“Lưu Diệp đạo hữu, tại hạ đã nghĩ thông suốt, quyết định đi tiến vào Linh Sơn Tông. Thất bại cũng liền thôi, nếu là thành công, nhất định sẽ nhiều đạt được một ít tư nguyên đi, cũng không đáng cùng người chung quanh bôn ba, bây giờ ngưng ngưng.” Thương Nguyên nhìn Diệp Phi một chút, có chút áy náy nói.

Nghe vậy, Diệp Phi đầu tiên là sửng sốt. Hơi suy nghĩ một lát, cũng là khẽ mỉm cười. Nhẹ giọng nói: “Thương Nguyên đạo hữu, như thế, ta hai người càng thêm thuận đường rồi, tại hạ cũng tính toán thử tiến vào Linh Sơn Tông.”

“Nga, vậy người còn đi bốn phía tìm Kim Nguyên Đan?” Thương Nguyên nghi ngờ nói một câu.

“A a, đi Linh Sơn Tông, như thế nào cũng muốn đi ngang qua mấy tòa thành trì đấy, bọn ta ở trên đường hỏi thăm một phen là tốt rồi, ở nơi này phía trên, ta cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian.” Diệp Phi như thế nói một câu.

Nghe Diệp Phi ngôn ngữ. Thương Nguyên ha ha cười một tiếng, chà xát tay, cao giọng nói: “Tốt, Lưu Diệp đạo hữu, đã như vậy. Bọn ta liền cùng nhau lên đường, vừa đứng cũng cùng nhau chiếu ứng, ha ha, thật tốt quá.”

“Đúng rồi, Văn lão không đi sao?” Diệp Phi lộn miệng hỏi một câu.

Nghe vậy, Thương Nguyên nhướng mày, thờ dãi nói: “Văn lão tấn cấp Trúc Cơ Đại Viên Mãn nhiều năm, tuy nói thực lực không thấp, nhưng dựa theo Linh Sơn Tông yêu cầu, chắc là sẽ không thành công đấy.

Huống chi Văn lão thọ nguyên đã không còn nhiều lắm, kỳ chỉ muốn an ổn vượt qua đoạn này, không giống bọn ta còn trẻ tuổi, cần phải buông tay đánh một trận.” nói xong, Thương Nguyên ra khỏi khẩu khí.

“Tốt, đã như vậy, bọn ta ở trên đường từ từ trò chuyện.” Diệp Phi nói một câu.

Hai người này cũng là thân không nhiều vướng bận, nói đi là đi, cùng Văn lão đánh một tiếng kêu, chính là rời đi Miền Thành, hướng Linh Sơn Tông chạy

tới, tuy nói Diệp Phi cũng không quen thuộc lộ tuyến, cũng may có Thương Nguyên cái bản đồ di động.

Diệp Phi cũng không muốn bại lộ mình biết phi độn thuật, cho nên cùng Thương Nguyên hai người, mới vừa vừa rời đi Miên Thành không lâu, Thương Nguyên chính là khẽ mỉm cười.

“Luu Diệp đạo hữu, chớ trách tại hạ phô trương, ta xem ngươi từ U Châu tới đây, nói vậy trên người không có phi hành pháp bảo, lên đường bây giờ quá chậm, không bằng ta hai người ngồi cùng một món phi hành pháp bảo như thế nào?” Thương Nguyên như thế nói.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “Cũng tốt, tại hạ trên người, đích xác là không có phi hành pháp bảo.”

Thương Nguyên điểm liễu gật đầu, ngay sau đó, một tay vỗ một cái bên hông, bá, một đạo lưu quang bắn nhanh ra, một quanh quần đi qua, đột nhiên ở giữa không trung biến thành một con tiêu chu tinh xảo chừng một thước.

Theo Thương Nguyên đánh ra một đạo pháp quyết, tiêu chu đang trong Diệp Phi ánh mắt có chút kinh dị kia, chợt bộc phát ra một trận thanh quang, thể tích cũng là tăng vọt đến chừng mười trượng lớn nhỏ.

Diệp Phi nhìn kỹ, tiêu chu này giống như một con thuyền lớn, mặt ngoài chớp động lục quang, từng cái văn lộ thần bí lúc ẩn lúc hiện, tản mát ra từng cỗ ba động thần bí.

Ở trung gian cự chu, có một tòa kiến trúc màu xanh, hẳn là mang có khoang thuyền, trên đó tản mát ra từng cỗ cảm chế ba động, nhìn qua kiên thực dị thường.

Theo tàng xa một chút, bên ngoài thân cự chu quang hà chợt lóe, chậm rãi rơi vào trước mắt, hai người thấy vậy, Thương Nguyên khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Luu Diệp đạo hữu, chúng ta lên đi.”

Vừa dứt lời, Thương Nguyên thân hình nhảy một cái, thặng một tiếng, đáp ở trên màu xanh cự chu, Diệp Phi hơi trầm ngâm, cũng đi theo lên cự chu.

Hai người đứng ở trước khoang cự chu, Thương Nguyên một đạo pháp quyết đánh ra, ông một tiếng, cự chu khẽ run lên, một trận ông mình vang lên, bốn phía lúc này xuất hiện từng đạo màu trắng tiêu phong.

Ngay sau đó, chỉ nghe cả một tiếng, màu xanh cự chu lấy một loại tốc độ phi hành pháp khí không cách nào so sánh, nhanh chóng bay lên không dâng lên, hướng hướng một phương hướng bắn nhanh đi.

Thấy vậy, Diệp Phi trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị, lần đầu tiên ngồi pháp bảo phi hành, tốc độ kia thật kinh khủng, cho dù là cùng mình thi triển phi hành độn thuật, chỉ sợ cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Nhìn thấy thần sắc Diệp Phi, Thương Nguyên là khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hắc hắc, Luu Diệp đạo hữu, bảo này được đặt tên là Thanh Diệp Phi Chu, thuộc về pháp bảo cấp thấp, tốc độ phi hành, ở trong một ít đồng loại bảo vật đủ để đứng hàng trung đẳng đấy.”

“Cái gì? Trung đẳng? Nói như thế, cùng là bảo vật cấp thấp, vẫn có cái so Thanh Diệp Phi Chu này tốc độ còn nhanh hơn?” Diệp Phi nghi ngờ nói.

“Ha ha, cái này tự nhiên, thậm chí có chút đại năng luyện chế ra tới phi hành dị bảo, tốc độ kia chỉ sợ là không thua gì Ngưng Đan cao cấp thi triển độn thuật, dĩ nhiên, tại hạ cũng không có thấy qua, cũng chỉ là nghe nói thôi.” Thương Nguyên giải thích cho Diệp Phi.

Nghe vậy, Diệp Phi hai mắt hí một cái, nói như thế, cho dù là mình phi hành độn thuật, xem ra còn không bằng một món bảo vật, Huyền Châu rộng lớn phát triển, bảo vật phong phú, xem ra, trong tay có mấy món bảo vật tốt, cũng tuyệt đối là một loại thủ đoạn bảo vệ tánh mạng không sai.

Sau này nếu là có cơ hội, nhưng nhất định phải lấy một món phi hành bảo vật khá hơn một chút, về phần phi độn thuật, Diệp Phi cũng không cần phải lo lắng nhiều, dù sao đến Ngưng Đan kỳ, còn có thể tu luyện Phi Hành Ảo Ảnh thêm một tầng nữa.

Bất quá, điều này cũng chứng minh, một món bảo vật tốt rất quan trọng.

“Luu Diệp đạo hữu, chúng ta đi khoang thuyền đi.” Thương Nguyên nhìn Diệp Phi một chút, ngay sau đó xoay người hướng khoang thuyền đi tới, thấy vậy, Diệp Phi một bộ đánh giá đi theo sau Thương Nguyên.

Khoang thuyền không gian cũng không coi là quá lớn, nhưng đủ để chứa bảy tám người đáng vẻ, bên trong cũng không có gì bài trí, trừ trung gian một cái bàn gỗ, bốn phía mấy khối bồ đoàn, cũng là không có gì khác.

Hai người mới vừa vừa ngồi xuống, Thương Nguyên chính là cười thần bí, ngay sau đó một tay vỗ một cái bên hông, quang hà chợt lóe, trên bàn gỗ, xuất hiện hai cái chén, cùng với một hồ lô tinh nỹ màu vàng nhạt.

Còn không đợi Diệp Phi nói chuyện, Thương Nguyên chính là nghiêm sắc mặt, nhẹ giọng nói: “Luu Diệp đạo hữu, đây là chính linh tửu tại hạ tự mình chế riêng Thanh Nguyên linh tửu, mấy chục năm mới có thể sinh điều này.

Ta cùng với đạo hữu không phải xa lạ, lại là kết giao cùng đường thời gian như vậy, tại hạ rất thích tính tình đạo hữu, rượu này, hôm nay liền lấy ra, cùng đạo hữu cộng ẩm một phen, cho đường xa bớt tịch mịch.”

Vừa nói chuyện, Thương Nguyên một tay bắn ra, ba một tiếng, nắp hồ lô phía trên một chục mà khai, một cỗ mùi rượu cực kỳ nồng nặc tản mát ra, Diệp

Phi chẳng qua là hít lấy một hớp, chính là cảm giác được tinh thần rung lên, cảm giác mỗi một nhất thời biến mất, thậm chí trong lúc mơ hồ, cảm giác pháp lực cũng có chút tăng trưởng rất nhỏ.

Thương Nguyên đem hai con chen rượu rót đầy, tiện tay cầm lên một con, hướng về phía Diệp Phi nói: “Luu Diệp đạo hữu, nếu như lần này thuận lợi tiến vào Linh Sơn Tông, vậy ta ngươi hai người cũng đã thành sư huynh đệ.

Tuy nói người mới sợ rằng dễ bị đệ tử cũ khi dễ, nhưng ta ngươi hai người, còn mang có thể chiếu ứng lẫn nhau, sau này đạo hữu nếu là có úckhó xử l, Thương Nguyên nhất định toàn lực tương trợ.”

Vừa nói chuyện, Thương Nguyên giờ chén lên ngọn đèn, đặt ở bên mép sau, cô lỏ một tiếng, đem trong chén linh tửu một hơi cạn sạch.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt híp một cái, nhìn trong chén chất lỏng có chút sênh sếch màu vàng nhạt, phía trên trong lúc mơ hồ phiêu tán ra trận trận màu xanh linh khí, không nói hai lời, chính là cầm lên cái chén uống hết.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 148: Gặp tập kích cổ quái

Diệp Phi cùng Thương Nguyên đồng hành, xẹt qua nắng lâm hải lớn phía dưới, hai người rượu tới nói cười vui mừng, trò chuyện với nhau thật hợp ý, giống như là bằng hữu nhiều năm không thấy.

“Không biết Luu Diệp đạo hữu cảm giác là trước tiên đi U Linh Cốc tốt, hay là đi Linh Sơn Tông tốt.” Thương Nguyên không khỏi đoán đo hỏi.

“Cái này U Linh Cốc mở ra không phải là còn cần một đoạn thời gian sao? Hay là trước đi Linh Sơn Tông đi.” Diệp Phi hơi trầm ngâm chốc lát, liền nói.

Hai người phi hành đi qua một tòa lại một tòa thành trì, dọc theo đường đi, Diệp Phi hăng hái bùng bùng đi tìm Kim Nguyên Đan, đến là có mấy thành trì cũng có cái vật này, nhưng cuối cùng cũng không một ngoại lệ bị đều bị giá cả chặn ngoài cửa.

Diệp Phi cảm thán, thế đạo này, vô luận đi tới nơi nào, cũng phải có tiền mới có thể thuận lợi được.

Kim Nguyên Đan giá cả, thật đúng là không phải là một loại quá đắt, nhưng hiện tại hần là không được.

Khoảng cách Linh Sơn Tông, còn có một khoảng cách, Thương Nguyên cũng không có thể tiếp tục chống đỡ tiểu chu, liền tiếp mấy tháng phi hành, tiêu hao pháp lực quá độ, dễ dàng đã thương nguyên khí.

Hai người ở một tòa thành trì dừng chân, chuẩn bị nghỉ ngơi một ngày, sau sẽ tiếp tục lên đường.

Màn đêm phủ xuống, hai bên đường phố như cũ có địa than, tiếng rao hàng vang lên khắp nơi, một ít cửa hàng khách nhân cũng là nối liền không dứt, các tu sĩ ba người, năm người thành đoàn, nhưng cũng rất là trật tự, thành này trì không coi là nhất lưu thành trì ở Huyền Châu, nhưng cũng là cực kỳ phồn hoa.

“Luu Diệp đạo hữu, cái Lâm Nguyên Thành này có một ít phường thị, ngược lại cực kỳ không tệ, tin đồn thậm chí có người đào đến một ít bảo vật cực tốt.” Thương Nguyên cười nói, hần thường ngày thường ở Huyền Châu đi lại, đối với một ít chuyện Huyền Châu, cũng coi là kiến thức rộng rãi.

Diệp Phi ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, ngược lại một mảnh tĩnh lặng, không biết hôm nay là cái gì ngày. Cái này Lâm Nguyên Thành, lại như thể vui mừng, trên bầu trời, thỉnh thoảng chớp động vàng sáng như khói lửa nhu hòa, nở rộ thành từng mảnh trắng tròn.

Trên đường phố người đến người đi. Mọi người hi hi nhường nhường đều là tu sĩ.

Thậm chí, trong thành này, còn có một chút người phạm, bọn họ mặc hoa phục, ngón tay chạy dài, hiển nhiên thân phận cũng rất bất phàm.

Trên mặt đất một ít tu sĩ. Tại chỗ bên đường liền bày ra địa than, lui tới cũng có thể nghe được tiếng rao hàng. Diệp Phi khi hần ở trong cửa, thậm chí cảm thấy một ít người pháp lực ba động cực kỳ không kém.

Ngay cả Diệp Phi cũng dò không ra vị trí, trong tâm cả kinh, chẳng lẽ là Ngưng Đan kỳ tu sĩ? Cái Huyền Châu này thật đúng là địa phương đậm rồng hang hổ, thậm chí ngay cả Ngưng Đan kỳ đích tu sĩ. Đều ở đây mở địa than.

“Long Tiên Thảo, một buổi năm ngàn linh thạch. Có thể rèn luyện pháp lực, ngưng luyện thần thông, là tuyệt cao linh vật đối với Trúc Cơ tu sĩ.” có tu sĩ hô lớn.

Diệp Phi trông mắt sáng lên, trên người hắn bây giờ cũng lấm cũng liền chỉ có một vụn linh thạch, bắt quá cái Long Tiên Thảo này, thật đúng là thứ tốt, có thể rèn luyện pháp lực.

Thương Nguyên nhìn thấu vẻ động tâm trong mắt Diệp Phi, không khỏi nhìn về phía kia Long Tiên Thảo. Mỉm cười cười một tiếng nói: “Thanh Nguyên Thảo?”

Tu sĩ kia sắc mặt ngẩn ra, thoáng qua một luồng vẻ lúng túng, ánh mắt nhìn về Thương Nguyên, cũng mang theo mấy phần kính sợ, không khỏi chà xát bàn tay, cười hắc hắc.

“Cái gì cũng không gạt được ngài, ngài nếu là coi trọng. Tám trăm linh thạch ngài lấy đi.” tu sĩ kia cười nói.

“Luu Diệp đạo hữu.” Thương Nguyên nhìn về phía Diệp Phi.

Diệp Phi cũng là gương mặt kinh ngạc, không nghĩ tới, trước mặt cái Long Tiên Thảo, này lại là Thanh Nguyên Thảo, bắt quá hai thứ đồ này, thật đúng là tương tự, thậm chí ngay cả hắn đều là cho là do sinh trưởng ở nơi khác nhau.

“Vị đạo hữu này, ta cũng không phải phá ngài làm ăn, cái này Thanh Nguyên Thảo, sáu trăm linh thạch, ta muốn, ngài xem coi thế nào.” Thương Nguyên cười nói.

Chỉ thấy tu sĩ kia, sắc mặt trầm xuống, chuyển niệm lại là vừa nghĩ, cái này Thanh Nguyên Thảo đơn giản cũng liền cái giá tiền này, vật này, không coi là vật hi hân gì, mình thu thập được dù sao cũng đem bán, bây giờ liền bán cho người trước mắt này ngược lại cũng tạm được.

“Đồng ý!” tu sĩ kia đem Thanh Nguyên Thảo đưa tới.

Thương Nguyên lật tay cầm ra sáu trăm linh thạch, rơi vào bên cạnh tu sĩ kia. Ngay sau đó đem Thanh Nguyên Thảo đưa cho Diệp Phi.

“Thương Nguyên đạo hữu, cái này!” Diệp Phi có chút ngưng ngững, dù sao chuyện này là bởi vì mình lên, Thương Nguyên cái này sáu trăm linh thạch, là vì mình.

“Không sao, ta gần nhất ngược lại cần một vị dược liệu này, Luu Diệp đạo hữu ngài không cần suy nghĩ nhiều, đến lúc đó ta dùng một nửa là đủ.” Thương Nguyên cười một tiếng.

Kế tiếp, Diệp Phi chính là đi theo Thương Nguyên cùng nhau đi dạo cái phường thị, nhưng Diệp Phi lời nói liên tương đối ít, cũng rất ít mở miệng.

Cùng Thương Nguyên một chuyến chợ đêm đi dạo xuống, ngược lại cũng không có gặp cái vật gì tốt, chẳng qua là mua một ít bình thường dược liệu linh túy, bắt quá, Diệp Phi cũng không có coi trọng cái gì, chẳng qua là tùy ý nhìn một chút.

Bọn họ chuẩn bị trở về ở khách sạn lúc, trong lúc bất chợt, bên tai quất nổi lên một trận gió lạnh, một đạo hắc ảnh, đập không mà đi, bước chân cực nhanh, nhanh chóng hướng một chỗ trong ngõ hẻm lao đi.

“Ủ? Trúc Cơ Đại Viên Mãn?” Diệp Phi hơi ngừng lại, chính là nhìn thấu tu vi người nọ.

“Không tệ, xem ra là có chuyện muốn phát sinh, chúng ta còn là trở về đi thôi!” Thương Nguyên mặt cẩn thận nói.

Diệp Phi gật đầu cười một tiếng, dù sao không phải chuyện của mình, hắn chẳng qua là vừa nói như thế, cũng không có nhiều quan ý tứ.

Bóng đêm sâu thẳm, khí trời nhiệt độ giảm mấy phần, ngay cả trên đất cũng hiện đầy sương đêm, nhưng như cũ che giấu không được trên đường phố người mấy người vừa tới, bọn họ đại đa số là tu sĩ, không sợ đêm lạnh đấy.

huru huru huru!

Lại là một đạo hắc ảnh xẹt qua, tốc độ giống nhau rất nhanh, người mang một lang nha đại đao, trong đêm đen, tóc dài bay múa, khóe mắt lộ ra một luồng dữ tợn!

Sát cơ!

Diệp Phi trong nháy mắt cảm thấy cổ khí tức kia, hắn trông mắt vừa động, liếc nhìn đối phương một cái, cũng không nói gì.

“Hừ? Ngài chính là người theo như lời đại ca nói, vậy liền chết đi!” ngay lúc đó bóng đen trừng mắt, đem mục tiêu đặt ở trên người Diệp Phi.

Hoắc!

Một ánh đao lăm lăm, từ trên trời giáng xuống, mang theo sâm sâm hàn khí, cổ sát cơ kia tựa hồ muốn đem Diệp Phi bổ thành hai đoạn!

“Hừ!” Diệp Phi hừ lạnh một tiếng, hai tay bấm quyết, một đạo kim quang bay về phía chân trời, kim chuyên hoành không đập tới.

“Trung cấp pháp bảo!” bóng đen kia đạo, ngay sau đó đạo phong chuyển một cái, hóa phách cuốn, ánh đao mờ mịt.

Bành!

Một cổ va chạm kịch liệt, thân hình của Diệp Phi hơi chấn động một cái, giống nhau, kim chuyên kia cũng là công phá ánh đao, trực tiếp đập hướng bóng đen.

Bóng đen kia cũng là không sợ hãi, trực tiếp huy động bàn tay, nắm chuôi Lang Nha Đao trong tay, chỉ thấy sau lưng, tựa hồ tán ra một cỗ khí tức bàng bạc, dần dần, chân cương tựa hồ hóa thành một con rất lớn, đánh về phía Diệp Phi.

“Rách!” Diệp Phi hét lớn một tiếng, lại một đạo viên hoàn pháp bảo bay ra, đánh phía trên đạo hắc ảnh kia.

“Hai kiện pháp bảo? Một Trúc Cơ cảnh tu sĩ? Xem ra ngươi thật không đơn giản a, hôm nay trước hết bỏ qua cho ngươi, chờ đại ca ta đến, sẽ làm cho ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!” bóng đen kia hừ lạnh một tiếng, đánh lui công kích của Diệp Phi, lại chạy đi rất nhanh.

Mới vừa đấu pháp, phát sinh ở trong nháy mắt điện quang hỏa thạch, tốc độ nhanh đến mức tận cùng, Thương Nguyên vội vàng từ một bên chạy tới, mặt lo âu về, vội vàng dò hỏi: “Có bị thương không?”

“Không sao.” Diệp Phi hoàn toàn thất vọng. Nhưng trong mắt cũng là thoáng qua một cái vẻ kinh dị.

“Lưu Diệp đạo hữu thật là thật là thần thông, chỉ bắt quá cái tập kích này, có chút cổ quái, hai người chúng ta, mới tới cái Lâm Nguyên Thành này, lại không cái gì cừu gia, như thế nào chọc phải chuyện này.” Thương Nguyên thần sắc không hiểu.

“Tại hạ cũng không rõ ràng, không bằng đuổi theo xem một chút?” Diệp Phi không khỏi đạo.

“Bỏ đi, nếu Lưu Diệp đạo hữu không việc gì, chúng ta còn là sớm lên đường đi Linh Sơn Tông đi, gia nhập Linh Sơn Tông trước, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hướng chỉ lấy năng lực chúng ta, cái Lâm Nguyên Thành này lớn như thế, tìm một người, giống như mò kim đáy biển, sớm đi một chút vẫn là hơn.” Thương Nguyên phân tích nói.

Diệp Phi trong lòng không cam lòng, rồi lại không thể làm gì, tổng cảm giác chuyện này có chút quỷ dị. Nhưng mình chỉ là một Trúc Cơ tu sĩ, nhưng cũng không phải là Hóa Anh Kỳ lão quái, nếu là có thực lực vậy, thần thức cũng có thể bao trùm khắp tòa thành.

“Cũng được, chờ gia nhập Linh Sơn Tông sau lại nói.” Diệp Phi cũng là nói. Ngay sau đó đem bảo vật thu vào.

Thương Nguyên gật nhẹ đầu, hai người bọn họ vội vàng đi khách sạn trả phòng sau, cả đêm ra khỏi Lâm Nguyên Thành, ngồi trên Thanh Diệp Phi Chu, hướng hạ một tòa thành trì bay đi, cách đó không xa, loáng thoáng có một mảnh trần tu tiên nhỏ, ở nơi nào nghỉ ngơi, cũng giống như nhau.

Hai người quyết định chủ ý sau, chính là ngựa không ngừng vó hướng nơi đó chạy tới, giờ phút này, trong Lâm Nguyên Thành, đang có một đạo hắc ảnh, đứng nghiêm ở trên tường thành, nhìn hai người, sâu hoắm nhìn hai người một cái sau, phát ra một tiếng tiếng kinh dị, sau đó nhanh chóng xa lui.

“Chẳng lẽ?” bóng đen kia nghi ngờ nói, ngay sau đó biến mất ở chân trời.

Một lúc lâu sau, Diệp Phi cùng Thương Nguyên cũng là chạy tới trần tu tiên nhỏ kia, ở nơi nào mướn hai căn phòng nghỉ ngơi xuống, nơi địa phương này cũng là rất có ý tứ, linh khí nồng nặc, không thể so với trong thành kém chút nào, ngay cả khách sạn này, cũng không so trong thành kém hơn cái gì.

“Lưu Diệp đạo hữu, có chuyện tìm ngươi.”

Đột nhiên, Diệp Phi bên trong tỉnh thất đang khoanh chân tĩnh tọa, trái tim vang lên một giọng nói.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 149: Thần bí lão nhân

Diệp Phi mới vừa nằm ở trên giường, chuẩn bị nghỉ ngơi, đến tu vi như thế này, cũng không quá cần giấc ngủ, chỉ bắt quá, Diệp Phi muốn cho tâm thần của mình thư giãn chút.

Không bao lâu, nghe Thương Nguyên truyền âm, lập tức liền từ trong gian phòng của mình đi ra.

Giờ phút này Thương Nguyên, lại là chờ ở cửa phòng Diệp Phi, chỉ thấy hần mặt ngưng trọng, tựa hồ rất có tâm sự, không khỏi hỏi: “Thương Nguyên đạo hữu, vì sao một bộ tâm sự nặng nề vậy.”

Thương Nguyên thấy Diệp Phi đi đi ra, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hần nhìn bốn bề vắng lặng, trước cùng Diệp Phi vào phòng của hần, từ trong ngực móc ra kia một quả đầu lâu lạnh bài, còn đang nằm trên bàn.

Diệp Phi vừa nhìn, trông mắt thoáng qua một luồng vẻ kinh dị, hần nhận được lệnh bài kia, còn đây là lệnh bài môn hạ đệ tử Ma Cốt Môn.

Trong lòng hần đang suy nghĩ, chẳng lẽ Ma Cốt Môn biết hành tung của mình, bất quá, lần trước cùng Ma Cốt Môn ân oán, chính là bọn Trưởng lão tự gây nên, hơn nữa, mình một tiểu nhân vật như vậy, căn bản không đáng giá một trong tam đại thế lực Huyền Châu Ma Cốt Môn đuổi giết mình.

Cái này tuyệt đối có thể loại bỏ, chẳng qua là cái này Thương Nguyên lấy ra lệnh bài kia, rất rõ ràng chính là ở tự nói với mình, đây là đêm nay bóng đen kia lưu lại.

“Ma Cốt Môn muốn giết ngươi ta? Nhưng ta cũng không trêu chọc con vật khổng lồ này, chẳng lẽ Lưu Diệp đạo hữu ngươi cùng bọn họ có chút đụng chạm?” Thương Nguyên không khỏi hỏi.

Diệp Phi không khỏi một tia cảnh giác, đầu năm nay bán bạn cầu vinh cũng không thấy không ít đấy, hần cùng với Thương Nguyên giao tình không tệ, nhưng cũng không tính là sinh tử chi giao, hần không thể không cẩn thận.

“Lưu Diệp đạo hữu, ngươi đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn hỏi một chút, ta ngươi một giới tán tu. Sợ hần cái gì Ma Cốt Môn, cùng lắm thì rời đi cái Huyền Châu này, chỉ cần có ngươi bằng hữu này. Cái gì đều là đáng giá.” Thương Nguyên hào phóng cười cười.

Nghe lời ấy, Diệp Phi ngược lại có chút ngưng ngung, cái này Thương Nguyên do người đối đãi hần chân thành, ngược lại mình có chút đa nghi.

“Ta ngược lại cùng Ma Cốt Môn kia cũng không ân oán gì, ta cũng không biết cái này Ma Cốt Môn tại sao lại theo đuổi giết.” Diệp Phi lắc đầu một cái, chuyện Ma Cốt Môn đuổi giết hần, nếu bị loại bỏ. Cũng liền không cần thiết tăng thêm phiền não.

“Kỳ quái, thật là kỳ quái, cái này Ma Cốt Môn làm sao sẽ đánh chặn đường ta ngươi hai người. Hơn nữa nghe bóng đen kia nói, còn không chỉ một.” Thương Nguyên lắc đầu nói, cũng là vẻ mặt nghi hoặc.

Diệp Phi cầm lệnh bài đẩy qua, nói: “Thu đi. Quay đầu lại tìm một chỗ ném. Vật này, giữ lại gây tai họa, không phải là vật cát tường gì.”

Thương Nguyên gật đầu, cảm thấy Diệp Phi nói cũng phải, đem chuyện xác nhận sau, cũng liền không có chuyện gì, lúc này đi rồi, trở lại gian phòng của mình đi.

Diệp Phi tự suy nghĩ một lát sau. Liền bắt đầu tu luyện, cùng lúc đó. Trong lòng cũng là đề cao cảnh giác, chỉ sợ là phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

Tu tiên trấn nhỏ, địa linh nhân kiệt, ngược lại là một chỗ tu tiên phúc địa, linh khí nồng nặc, dâng lên thiên địa chi túy, lấy thượng thương chi tinh.

Dựa lưng vào long mạch đại nhạc, mặt hướng linh khê tiểu tuyến, có thể nói coi là thượng trung phúc địa.

Sáng sớm hôm sau, khi luồng thần hi thứ nhất chiếu xuống vào trong phòng, Diệp Phi chậm rãi giương đôi mắt, hần đón ánh sáng mặt trời, đem tự thân công lực, vận chuyển một chu thiên, mới từ trong phòng đứng dậy.

Một trận huyền ảo truyền tới, ngoa khách sạn truyền tới một trận ồn ào, Diệp Phi cũng muốn cảm thụ một chút âm thanh trần thế, đây cũng là tự nhiên chi đạo, có thể đề cao tâm cảnh.

Diệp Phi từ trong khách sạn đi ra, thấy khách sạn trên đất trống trước mặt, đang có một nam một nữ hai tên thiếu niên ở cãi vã, trong tay nắm kéo một món hộp gấm, hộp gấm bên trong kia tự nhiên tán ra từng cỗ mùi linh dược.

“Dược liệu này là ta tìm được trước đây, dĩ nhiên là nên thuộc về ta, ngươi cái này ăn trộm, mau trả lại cho ta.” thiếu niên thờ phỉ phò nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, mang theo vẻ giận dữ.

Cô gái kia cũng quật cường nắm trong tay, một chút nào cũng không chịu buông tay, khí lực lại là xuất lớn, thiếu niên lại là có chút dấu hiệu lôi kéo không qua, Diệp Phi nhìn một trận buồn cười.

Thiếu nữ lại là dùng một chút lực, đem hộp gấm hướng trong lòng ngực mình kéo gần lại mấy phần, thiếu nữ gương mặt cố chấp, đáp lại nói: “Dựa vào cái gì ngươi nói của ngươi sẽ là của ngươi, ta rõ ràng ở chỗ này nhặt được, chính là của ta, hừ!”

Thiếu niên không cam lòng, cắn răng, dùng sức hướng trở về xé ra, hần là đem hộp gấm từ cô gái kia trong tay đoạt lại, nhưng dùng sức quá mạnh, một tay không có bắt ổn, lại là rơi trên mặt đất.

Hộp gấm rơi xuống trên mặt đất, rõ ràng lộ ra một đoạn linh dược, Diệp Phi nhìn cẩn thận, hai mắt không khỏi trừng dích tròn xoe.

Rơi ở trên mặt đất nửa đoạn linh dược, lại chính là Long Tiên Thảo!

Có thể dùng tới rèn luyện pháp lực, hơn nữa ngưng luyện thần thông, Long Tiên Thảo! loại này linh túy, từ nào đó ý nghĩa đi lên nói, cũng có thể gia tăng tỷ lệ tấn cấp Ngưng Đan, tuy nói tác dụng quá nhỏ, nhưng đối với tu tiên mờ ảo xa vời mà nói, dù là một tia cơ hội, cũng không thể bỏ qua cho đây.

Đem pháp lực mình rèn luyện áp súc, sau đó, sẽ khiến cho thực lực của mình, trở nên tinh luyện hơn, cho hẳn một ít thời gian, chỉ một là tự thân pháp lực, liền vượt xa người cùng cấp, hơn nữa, sẽ còn không ngừng tăng cường.

Diệp Phi đi tiến lên, thấy hai tên thiếu niên vẫn còn ở tranh đoạt, không khỏi nói: “ Hai vị, cái này hộp gấm vật có thể hay không bán cho ta, ta nguyện ý ra một trăm linh thạch. ”

“ Một trăm linh thạch? ” thiếu niên kinh hô một tiếng nói.

Ngay cả thiếu nữ cũng là kinh ngạc nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi nét mặt đỏ lên, cảm thấy lửa gát hai vị tiểu hài tử như vậy, cũng quả thật có chút không nghĩ được.

Hai tên hài tử cũng chỉ là người phạm, cũng không phải là kinh ngạc Diệp Phi ra giá cả, mà là, căn bản không biết Diệp Phi nói linh thạch là một cái khái niệm gì.

“ Như vậy đi, nghĩ đến loại vật này bị các người mang ở trên người, chỉ biết mang ra họa sát thân, linh thạch cho các người cũng không có chỗ dùng gì, thật may là trên người còn có một chút ngân lượng, liền cho các người đi. ” vừa nói chuyện, Diệp Phi lấy ra một túi, bên trong chứa liểu một ít ngân lượng, nhìn qua trầm điện điện.

Hai tên thiếu niên, càng là kinh ngạc, trợn mắt há mồm, không dám tin tưởng, nhìn cái túi kia, cũng biết đó là một khoản ngân lượng không nhỏ.

“ Nói hay lắm a, không cho đổi ý. ” thiếu niên có chút khiếp khiếp nói.

“ Dựa vào cái gì người làm chủ, đây là của ta đấy. ” thiếu nữ quả quyết nói.

“ Người vẫn chưa xong đúng không! ” thiếu niên trợn mắt nói.

Diệp Phi nghe một trận nhức đầu, không khỏi nói: “ Tốt lắm! Bạc này các người một người một nửa, không muốn cãi nữa, được không? ”

Thiếu niên kia cùng thiếu nữ đồng thời cũng có chút không hài lòng, nhưng là suy nghĩ một chút, nhiều ngân lượng như vậy, đối với bọn hắn cũng là thiên văn số tự, ý niệm vừa chuyển liền muốn đáp ứng, nếu là hai người tranh cãi nữa, chỉ sợ vị đại ca trước mắt này muốn đi.

“ Tốt, đồng ý! ” hai người hai miệng đồng thanh nói.

Diệp Phi xem một chút hai thiếu niên kia nở nụ cười, mình cũng là khẽ mỉm cười, bất quá cái Long Tiên Thảo này, hẳn nhưng là chiếm tiện nghi nhiều lắm.

Hai tên thiếu niên cười chạy xa, lấy được nhiều bạc như vậy, đủ bọn họ áo cơm không lo.

Ho khan một cái ho khan!

Cách đó không xa, truyền tới một trận tiếng ho khan già nua, một vị lão nhân tay cầm quạt trường, từ từ xa từ từ đi tới, bóng lưng còng còng, để cho người ta nhìn không khỏi có một loại lòng chua xót.

Dưới chân mát thẳng bằng, lão giả suất nửa ngã xuống, Diệp Phi nhìn, liền vội vàng tiến lên đỡ một tay, thấy lão nhân này, không khỏi làm hắn nhớ lại, cha mẹ mình nếu như già nua đến loại trình độ này, mình cũng sẽ đỡ đi, đáng tiếc hiện tại hẳn cha mẹ của sinh tử chưa biết, đến tốt cùng có còn ở trên nhân thế hay không, cùng là chưa biết được.

“ Người là nhớ người nhà, đúng không. ”

Một đạo thanh âm đánh thức Diệp Phi truyền tới, hắn không khỏi mới phát hiện, mình còn nắm thật chặt tay của lão nhân cánh tay, hơn nữa, lão nhân này hai mắt dường như là không nhìn được.

“ Ngại quá, lão nhân gia, ngài muốn đi đâu, nếu không phải xa, ta có thể tiễn người một đoạn đường đi. ” Diệp Phi lễ độ nói.

“ Đi địa phương nên đi. ” lão nhân mặt mờ nói một câu.

Diệp Phi cười cười, không nghĩ tới còn đụng phải lão nho sinh.

“ Tiểu tử, người mang cừu hận cũng không tốt, ảnh hưởng người tu hành đường lớn a. ” lão nhân đột nhiên nói một câu như vậy, làm Diệp Phi nhất thời ánh mắt một ngưng. Vội vàng buông lỏng tay ra cánh tay.

Diệp Phi sinh lòng cảnh giác, chẳng lẽ cái này lão nhân này đang giả trang?

“ Không nên kinh hoảng, ta mắt cũng, còn có thể là đối thủ của người người trẻ tuổi này? ” lão nhân thần nhiên cười một tiếng nói.

“ Lão nhân gia, ý của ngươi là. ” Diệp Phi không khỏi hỏi.

“ Tiểu tử, ngươi tiền đồ bấp bênh, mệnh nguy hiểm, trong cuộc đời, chỉ sợ cuối cùng không phải tốt, hơn nữa, trên người ngươi sát khí a, quá nặng. ” lão nhân đột nhiên nói.

Diệp Phi đột nhiên thức tỉnh, không khỏi nhớ dĩ vãng từng màn từng màn, từng tên một chết ở trong tay mình, tại U Châu kia, Diệp Phi trong mắt lộ ra một luồng buồn bã.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Tâm cảnh tăng lên

Nhìn lão nhân mà một thân y sam không hoàn chỉnh, hai mắt lỗ hồng, hơn nữa, hai tay run rung, xử cây quải côn kia cũng cực kỳ cố hết sức, thân ảnh còng lưng của hắn, đều nói lên hắn đã là một vị lão nhân gần đất xa trời.

Nhưng chính là một vị lão nhân như vậy, đối với Diệp Phi nói mấy câu, những câu như sấm văng vẳng bên tai, phán đoán vô cùng chính xác, căn bản cũng không giống như là nói lung tung.

Một vị lão nhân như vậy, tuyệt đối là nhất phương danh sĩ đức cao vọng trọng đấy, chính là của hắn ngón tướng thuật, cũng là nhất phương nhân tài, làm sao sẽ lạc phách đến cái bộ dáng này.

“ Tiểu tử có phải hay không muốn hỏi ta, vì sao luân lạc đến đây a. ” lão nhân gia cười híp mắt nói.

Diệp Phi gật đầu một cái, cái này không khó nhìn ra, trong mắt tràn đầy nghi ngờ. Bây giờ đã không có ở đây giết mình vì lão già có thể đoán được ý nghĩ của mình.

“ Thấy lão gia tử ta đây con mắt sao? cũng là bởi vì theo dõi thiên cơ quá nhiều, gặp trời phạt, lão nhân gia ta cái này một thân như vậy, ngược lại ta tự làm tự chịu. ” lão nhân mà thở dài một tiếng nói.

Diệp Phi cung kính lắng nghe vị lão già này, vẻ mặt trịnh trọng, lần này, càng là mang theo mấy phần tôn trọng.

Ở Huyền Châu mảnh đất này, căn bản cũng không có thể có người biết lai lịch của mình, hơn nữa, coi như U Châu bên kia phái người tới, nếu là phát hiện mình, trực tiếp liền động thủ, cần gì phái một lão nhân mà tới trước thử dò xét, căn bản là không có cần thiết.

Nói đơn giản, mình chính là một Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, căn bản không đáng giá đối phương như thế.

Chênh lệch quá lớn, không có cái đó cần thiết.

Sau một khắc, Diệp Phi đem lão nhân mà đỡ đến chỗ khách sạn mình ở, sau đó gọi tiểu nhị lên một bầu linh trà, lại bị lão nhân mà đẩy xuống, lão nhân mà ngược lại là người cá tính tình. Có ý muốn uống rượu.

Diệp Phi cũng liền theo hắn, dù sao cái này lão nhân mà thoát nhìn cũng không giống như thần côn hết ăn lại uống đi.

Hai người xuống một gian phòng, vừa ăn vừa nói chuyện chậm rãi, Thương Nguyên cho tới trưa cũng là không có thấy bóng dáng. Không biết đi làm chuyện gì đi, có lẽ là đi du lãm phong cảnh cái trấn tu tiên nhỏ này đi.

“ Lão nhân gia, tới. ” Diệp Phi tự mình làm chân rót rượu cho lão nhân, thái độ khiêm tốn.

“ Người tuổi trẻ a, nhớ lấy không nên cử động quá nhiều giết chóc, nếu không đường tu hành bất lợi. ” lão nhân mà vừa uống vừa chỉ điểm một câu.

Diệp Phi trong mắt lóe lên một đạo tàn khốc. Ngược lại không phải là nhắm vào lão nhân mà, thân nhiên nói: “ Ta vốn không muốn cùng người là địch, lại có là có người phạm ta, nếu không phải giết chỉ, ta cũng hẳn phải chết! ”

Lão nhân mà khoát tay, vỗ vỗ Diệp Phi bả vai, nói: “ Kiểm chỉ hướng nơi nào, đều là giết người, người đã chết, vô luận chánh tà đều là người giết. Luôn có một ngày, thiên đạo sẽ tìm người, coi như là chính hay tà, cũng là tự có định số. ”

Diệp Phi ngẩng đầu nhìn trời, cười nhạt một tiếng. Uống vào một chén rượu, cười nói: “ Ngày này đạo điều, coi như hắn vận chuyển thì như thế nào, ta tu sĩ vốn là nghịch thiên làm việc, sai bước về phía trước, người cản ta, giết! Thiên đạo quy tắc, chính là vì người sinh tồn. ”

Qua nhiều năm như vậy, Diệp Phi quả thật lĩnh ngộ được cái này huyết lệ đạo lý,? như lão nhân mù nói như vậy. Hẳn không phải là không có nghĩ tới, nhưng cuối cùng, những chuyện này, thật thật tại tại nói cho hần biết, quả đắm ở nơi này thế giới, vĩnh viễn so quy tắc trọng yếu.

Quy tắc khai sáng, liền để cho người đến đánh vỡ đấy.

“ Ai, người tuổi trẻ bây giờ a, có lẽ ngươi không giống nhau, có nhiều chỗ, ta cũng là, ai, tự mình tiến tới, lựa chọn con đường, liền muốn đi xuống. ” lão nhân mù lắc đầu thờ dài, lại cùng Diệp Phi đụng một chén rượu.

Diệp Phi ngược lại cũng sáng khoái, thông khoái uống vào một chén, cũng không câu thúc thế tục trần quy.

Hai người lại nói chuyện một ít, lão nhân mù giống như là một tên trưởng giả hiền lành, đang khuyên giải Diệp Phi, Diệp Phi ngược lại cảm thấy có lý, nhưng mình cũng là có tự thân lý tưởng, đối với lão nhân gia tôn trọng hiểu là được.

Bất quá, lão nhân mù nói một ít vấn đề, không thể không nói có những chỗ rất chí lý, am hiểu chính là khai thiên tích địa, Diệp Phi cảm thấy coi như là một ít Hóa Anh Kỳ lão quái, cũng không tất sẽ hiểu những thứ đạo lý này.

“ Đa tạ lão nhân gia, ngài hôm nay nói, ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng. ” Diệp Phi bái tạ đạo.

Lão nhân mù cảm khái, còn muốn nói thêm cái gì, nhưng lại không có mở miệng, hần từ trong ngực móc ra một quả hoàng phù cù rách cùng một quyển sách màu vàng, cùng nhau giao vào tay Diệp Phi.

“ Cái hoàng phù này nhưng bảo ngươi một mạng, thời khắc mấu chốt mới có thể mở ra, nhớ lấy, về phần quyển sách này, ngươi tìm người, giúp ta truyền xuống đi, nếu là ngươi có thiên tư cũng có thể học. ” lão nhân mù ánh mắt vô lực, giống như là sinh mạng phải đi đến cuối.

Diệp Phi có chút không đành lòng, hoặc là hai thứ này vật phẩm, thật sự là gia tài còn sót lại trên người lão nhân mù đi, hần vội vàng từ chối nói: “ Lão nhân gia, vật phẩm quý trọng như vậy, ta tại sao có thể thu, lão nhân gia sao không tìm cái đệ tử. ”

Lão nhân gia là muốn giao phó y bát đi, nhưng là Diệp Phi không thể cảm, vật này, quá mức quý trọng, lấy tính tình của hần không muốn như thế.

“ Người tuổi trẻ, ta cùng nhau đi tới, đạp biển Huyền Châu, có thể tìm được một người vừa mắt như ngươi như vậy cũng là không dễ dàng, ngươi xem không ra lão hủ sinh mạng, đã đến cuối, tùy thời có thể đầu cạn đèn tắt sao? có lẽ ngày mai, hoặc có lẽ bước đi ra khách sạn này, liền ô hô ai tai. ” lão nhân mù nói rất tự nhiên, vẫn còn lạc quan cười cười.

Diệp Phi không xác định lão nhân này có phải hay không một người tu sĩ, không nghi ngờ chút nào, các tu sĩ coi trọng nhất chính là thọ nguyên, thường thường ở lúc lâm chung, cũng sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp tới gia tăng thọ nguyên, tranh thủ cơ duyên.

Có thể như lão nhân này nhàn nhã, thản nhiên như thế, thật sự là không thấy nhiều.

Giống như Văn lão như vậy, cả đời tấn cấp Ngưng Đan vô vọng, cũng sẽ không muốn nhiều hơn nữa, hơn nữa, sống từng đó tuổi cũng cũng khá nhiều rồi, hiển nhiên dùng qua không ít linh đan diệu dược gia tăng thọ nguyên, cả đời này, cũng liền chấm dứt.

Càng đi về phía trước, trừ phi hần đột phá Trúc Cơ cảnh.

“ Ta đi rồi, người trẻ tuổi, đường của ngươi tràn đầy bụi gai cùng bấp bênh, mọi sự cẩn thận, về phần mạng của ngươi, nắm thật tốt, có lẽ sẽ không giống nhau. ” lão nhân gia nói.

Diệp Phi nghe nửa hiểu nửa không, lão nhân gia cất bước đi ra khỏi khách sạn, Diệp Phi muốn hỏi hần đi đâu, nhưng hần biết lão nhân sẽ không nói, đúng như hần nói, có lẽ hần đường còn rất dài, có lẽ trong chớp mắt đã đến cuối.

Diệp Phi đem kia hoàng phù nắm ở trong tay, siết chặt hoàng phù, trong lòng xẹt qua một tia buồn bã, mình có ý hướng một ngày, sẽ hay không cũng như lão nhân này một loại, cô độc lúc quang đời cuối cùng, chỉ có ngọn đèn dầu làm bạn.

Hần uống quá mấy bình rượu sau, vọt tới thiên khung thượng, trông coi cả vùng đất kia cảnh sắc rực rỡ, trong lòng tâm tình bi quan, chậm rãi ít đi một chút.

“ Ta đây cả đời đường còn dài, hà cớ khổ não suy nghĩ những thứ này, lão tiên sinh chỉ sợ cũng không nghĩ ra, hần cả đời trải qua, vốn là bình thản, lại cũng sẽ để cho tâm cảnh ta đại loạn. ” Diệp Phi đưa mắt nhìn bốn phía, trên sông một mảnh sáng rõ, đều ở mắt của hần hiện lên.

Diệp Phi giả ngu pháp khí, ở trấn tu tiên nhỏ trên bầu trời, du lãm một vòng, tâm thần từ từ bình thản trở lại, tâm tình càng phát ra tự nhiên, kia một phần tâm tình bất động của hần trở về.

Hần cảm giác tựa hồ thần trí của mình cao hơn một tầng, tâm cảnh cũng so dĩ vãng rộng rãi hơn, đạo tâm càng thêm vững chắc.

Đây hết thảy đều phải thuộc về công cùng lão nhân mù, một phen nói nói sau, Diệp Phi lĩnh ngộ chút, lại để cho thần thức của hần leo lên một nấc thang, thật là bất khả tư nghị.

“ Thật là kỳ nhân, không trách một ít người đi trước đều nói, người tài phần lớn đại mơ hồ, lão nhân này thật là kỳ nhân. ” Diệp Phi nói.

Hắn lượn vòng cả vùng đất, quay trở về khách sạn, Thương Nguyên đã sớm cung kính bồi tiếp, thì ra là hắn phải đi xem một chút có hay không người truy tung hai người bọn hắn, phát hiện sau lưng cũng không có truy binh, hắn lúc này mới an tâm lại.

“Luu Diệp đạo hữu, cái này trấn tu tiên nhỏ cảnh sắc rất được a.” Thương Nguyên không khỏi nói một câu.

“Cảnh sắc di nhân, sơn xuyên như vẽ.” Diệp Phi tùy ý trả lời một câu.

“Vậy chúng ta liền lên đường đi, khoảng cách này đi Linh Sơn Tông, nhưng còn có một đoạn đường đây, đoán chừng còn có mấy ngày lộ trình.” Thương Nguyên nói.

“Cái này Linh Sơn Tông, rốt cuộc ở nơi nào, lại cách nơi này xa như vậy.” Diệp Phi không khỏi thắc mắc.

“Linh Sơn Tông, chính là ở Huyện Châu đông bộ sâu trong Thương Lan Sơn, đây chính là một tòa linh sơn, tại Huyện Châu không ít người đánh nhau vỡ đầu, đều ở đây hướng bên trong chen đây.” Thương Nguyên cười nói.

“Cái này ta dĩ nhiên là biết, đã như vậy, vậy chúng ta cũng không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp lên đường đi.” Diệp Phi nói.

Thương Nguyên gật nhẹ đầu, chính là ngoác một cái, một tòa tiểu chu chậm rãi hiện lên ở trước mắt, đợi đến Thương Nguyên đem pháp lực đưa vào bên trong tiểu chu, nhất thời đón gió tăng vọt, trở thành thuyền lớn.

Một màn này, tự nhiên đưa tới một ít hải đồng ở cửa vây xem, bọn họ ở tuổi tác này, đối với những chuyện này, chính là vô cùng tò mò, trong đó có hai tên hải đồng bán cho Diệp Phi long Long Tiên Thảo. Mà ở một góc không ai thấy, kia lão nhân mù tuy nói không nhìn được, nhưng là ngay mặt hướng hai người Diệp Phi, đứng thẳng

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: U Linh Sơn

Hai người đi ra khỏi cái tu tiên trấn nhỏ về sau, liên tục phi hành một ngày một đêm, dọc theo đường đi, Diệp Phi lại là hỏi thăm một ít chuyện liên quan tới U Linh Cốc. Mà càng đi sâu vào bầu trời tựa hồ chậm chậm dâng lên sương mù.

“Cái U Linh Cốc này cách Linh Sơn Tông cũng không phải xa, bất quá muốn vào U Linh Cốc, tốt nhất còn là hợp thành đội tiến vào, một mình xông vào quá mức nguy hiểm.” Thương Nguyên ngưng trọng nói một câu.

“Ha ha, Thương Nguyên đạo hữu yên tâm, tại hạ cũng không muốn quá sớm rơi xuống đấy.” Diệp Phi cũng là cười nói một câu.

“Bất quá cái này, phụ cận U Linh Cốc, còn có một cái U Linh Sơn, chỗ kia, ngược lại có một ít được vật quý trọng sinh trưởng, bất quá, không ai dám đi, chỗ này khoảng cách kia U Linh Cốc, cũng đều không xa đây, phía trước ngã ba đi Linh Sơn Tông, một cái chính là đi thông U Linh Sơn.” Thương Nguyên nói.

“Thì ra là như vậy.” Diệp Phi gật gật đầu nói.

“Nhìn, phía trước chính là kia ngã ba.” Thương Nguyên đang nói.

Cách đó không xa, phía trước đích sương mù càng thêm dày đặc, ngay cả thần thức lộ ra, cũng không thấy được bao xa, làm người ta kiêng kỵ.

Hưu hưu!

Hai cổ kính phong, từ đằng sau Diệp Phi truyền tới, thẳng đánh hướng Diệp Phi cùng Thương Nguyên.

“Không tốt, Thương Nguyên đạo hữu, cẩn thận!” Diệp Phi thần thức cường đại, tựa hồ phát hiện cái gì, vội vàng nhắc nhở một câu, nhưng vẫn là chậm một bước.

Thương Nguyên còn chưa kịp xoay người, chính là bị oanh kích mà bay, rơi vào trong sương mù phía trước.

Mà tiểu chu không người điều khiển phía dưới lao đảo lắc lư, tuy nói có chút không yên, nhưng cuối cùng vẫn còn là lần nữa được Diệp Phi nắm trong tay, hướng phía trước bay đi.

Diệp Phi không biết bay bao xa, cho đến chung quanh vù hải tán ra một ít. Hắn đáp xuống một tòa phong sơn cảnh sắc như xuân. Bốn phía phảng phất cũng là khôi phục bình thường.

“Quả nhiên có người theo dõi, thật chẳng lẽ chính là người của Ma Cốt Môn?” Diệp Phi chân mày co rút nhanh, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ.

Hắn mới vừa một đáp xuống trên ngọn núi này. Liền cảm giác được có hai cổ khí tức cường đại, cũng phủ xuống ở chỗ này, trong rừng chim bay vọt lên, kinh hải tán tứ phương.

“Đuổi theo tới?” Diệp Phi có chút kinh nghi bất định nói.

Chỉ chớp lát, bầu trời nổi lên chướng khí nồng nặc, từng cổ một vô hình độc vụ lượn quanh ở bốn phía, một mảnh xanh biếc. Trong lúc vô tình, cả ngọn núi đưa mắt khắp nơi đều là một mảnh mông lung, cái gì đều không có thể thấy được.

“Tại sao có thể như vậy?” Diệp Phi nghi ngờ nói. Lúc đầu, mới vừa đi lên ngọn núi này, còn không thấy được như thế nào, bây giờ lại trở nên quỷ dị như vậy rồi.

Diệp Phi thúc giục một thân pháp lực. Muốn để cho cái chướng khí này thối lui. Lại phát hiện, cái này chướng khí nhẹ nhẹ lũ lũ giống như động lại một loại, vẫn ty không động, lộ ra một cổ tử khí yêu tà.

“Đi?” Diệp Phi kinh ngạc nói.

Phía trên ngọn núi này chướng khí rất ly kỳ, không có nửa điểm triệu chứng, cái chướng khí này tự nhiên hiện ra, tất nhiên có không phải chuyện tầm thường.

Diệp Phi cau mày, không muốn ở chỗ này ở lâu. Nơi này là Huyền Châu, cũng không phải là U Châu đấy. Lấy hắn thực lực Trúc Cơ Đại Viên Mãn, ở chỗ này căn bản cũng không đủ nhìn.

Thúc giục Thanh Diệp Phi Chu, lại phát hiện nơi này tựa hồ đột nhiên bị cấm chế xuống, ngay cả ngự khí phi hành cũng không làm được!

Bất đắc dĩ, Diệp Phi thu hồi phi chu.

Ngay sau đó tìm kiếm đường xuống núi, tiểu Thanh chẳng biết lúc nào quần ở đỉnh đầu Diệp Phi, tê tê khạc xà tâm, thân thể không ngừng uồng động, ngay cả đầu rắn cũng là lay động không ngừng, đuôi rắn càng là quần lấy Diệp Phi, không để cho hắn đi tới. “tiểu Thanh, trước mặt có nguy hiểm?” Diệp Phi hỏi.

Trong đầu tiểu Thanh đáp ừ một tiếng.

Diệp Phi chân mày nhíu sâu hơn, mình còn là lần đầu gặp phải tình huống như thế này, trước thần thức đảo qua cũng không thấy bất kỳ dị biến gì, vừa đáp xuống lại xảy ra biến dị, chắc hẳn là một chỗ hung địa.

“Có thể hay không tìm đường ra?” Diệp Phi hỏi, cái này dù sao cái này thâm sơn cổ lâm, tiểu Thanh nếu so với hắn quen thuộc hơn.

Cái đầu to lớn của Tiểu Thanh gật gù một cái, lập tức đem thân thể dời đến một hướng khác, nơi đó chướng khí quả nhiên tương đối âm đậm hơn một ít, cũng thật may là Diệp Phi tu vi cường đại, hắn cảm giác, cái này bình thường chướng khí, nếu là một loại Trúc Cơ tu sĩ đến chỗ này, cũng sẽ trúng độc bỏ mình.

Thật không đơn giản!

Trên ngọn núi, cổ thụ to lớn che trời chiếm đa số, chỉ có thể lấy pháp lực dò đường, núi rừng mịt mờ một mảnh, cái gì cũng không thấy rõ.

Diệp Phi rất cẩn thận, nếu tiểu Thanh nói ngọn núi này bên trên có nguy hiểm, lại không thể khinh thường, ở nơi này, cái dạng hoàn cảnh này, linh giác tiểu Thanh luôn luôn vô cùng bén nhạy.

Một người một mạng cứ như vậy như miếng băng mỏng đi lại ở trên ngọn núi, tiểu Thanh ở mặt trước dẫn đường, chỉ có thanh âm của măng khu tảo động lá cây, khắp ngọn núi tựa hồ trong lúc bất chợt yên tĩnh lại, không có dấu hiệu sinh linh sống sót.

Đạp đạp đạp!

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, Diệp Phi rất cảnh giác, trong nháy mắt bí mật giấu hơi thở của mình, đồng thời cũng để cho tiểu Thanh trở lại bên cạnh, im lặng chờ đợi phương động tác.

“Quả nhiên, cái xanh biếc ma chướng này đúng lúc này động khởi, thật là một phần không kém, cái lão nhân mù, coi là thật là chính xác.” Một tên đại hán khô ngô trên người mặc da thú chiến giáp, tay phải khiêng một chuỗi Lang Nha Dao, một thân bắp thịt tràn đầy lực lượng, cả người trên dưới tràn ra hơi thở hung hãn.

“Tin đồn cái này Kim Nguyên Linh Thảo, vào lúc này sẽ thành thực, hấp thu cái mảnh độc tính xanh biếc ma chướng, tới thúc phát nó được tính, nếu là thừa dịp lúc này hái trở về, luyện chế Kim Nguyên Đan, tỷ lệ ít nhất sẽ lớn hơn ba thành.” một gã nam tử khác vóc người gầy gò nói.

Nghe được hai người này nói chuyện với nhau, Diệp Phi trông mắt sáng lên, “Kim Nguyên Linh Thảo! nghe danh tự này, tựa hồ cùng Kim Nguyên Đan có chút quan hệ.” Diệp Phi trong lòng thầm nghĩ.

Diệp Phi bây giờ thiếu chính là Kim Nguyên Đan, mặc dù không thể nào lập tức tìm được Kim Nguyên Đan, nhưng nếu là tìm được Kim Nguyên Đan đan phương, cùng tài liệu cũng là cực kỳ tốt, lấy Diệp Phi luyện đan thiên phú, chưa chắc không thể thử một lần, bây giờ không được, mời người khác luyện chế cũng là có thể đấy.

Bất quá, thanh âm của hai người này, trong đó một đạo hữu chút quen thuộc, chính là tên ở Lâm Nguyên Thành, xuất thủ công kích mình kia, nghĩ tới đây, Diệp Phi không khỏi hai mắt híp một cái.

Kia hai người một to lớn một gầy, tựa hồ trước đã chuẩn bị kỹ càng, đối cái chướng khí này với bọn hắn, ngược lại nhưng không quá lo lắng, đang lúc mong lung, Diệp Phi thấy trên người của hai người bọn hắn cũng mặc chiến giáp da thú giống nhau, nhất thời trong lòng liền hiểu chút.

“Người nói cái này Kim Nguyên Linh Thảo sẽ ở nơi nào? lão người mù coi là cũng chính là ở một đây đấy, hắn chẳng lẽ lừa gạt chúng ta đi.” gầy gò tu sĩ cau mày nói.

“Sợ cái gì, liền một lão đầu, nếu là chuyện này làm thành, cũng may nói, nếu là làm hư hại, cũng đừng trách huynh đệ chúng ta lòng dạ độc ác.” khô ngô đại hán trong mắt lóe lên một đạo lệ mang, sát cơ tự nhiên mà phát.

Một bên tiểu Thanh, thật xa liền cảm nhận được, yêu thú đối với sát khí, là nhất nhạy cảm đấy.

“Hừ.” Diệp Phi hừ lạnh một tiếng, đối với hai người này nổi lên sát tâm.

Hắn tự nhận không phải là người tốt lành gì, nhưng là sẽ không làm chuyện này, nhưng nghe hai người kia nhắc tới cái gì người mù, Diệp Phi tựa hồ nghĩ tới điều gì.

“Ta nghĩ được mùi vị Kim Nguyên Linh Thảo.” nam tử gầy gò lộ ra một chút thần sắc chìm đắm.

“Ở đâu?” khô ngô đại hán hỏi.

“Phía Đông một dặm.” nam tử gầy gò sắc mặt đầu tiên là một trận mừng rỡ, sau đó hoàn toàn trầm xuống, sắc mặt tái xanh, âm trầm dọa người.

“Con bà nó, chỗ kia là ổ đầu hồ giao, Trúc Cơ tu sĩ đi qua, đó không phải là chịu chết sao!” khô ngô đại hán cũng là gương mặt sợ hãi.

Bên trên ngọn núi này, tựa hồ thật sự có tồn tại sinh linh nào đó đáng sợ, người ta thường nói, bên cạnh linh vật sinh trưởng thường thường có dị thú bảo vệ, những lời này, cũng không phải lí lộn.

Đầu hồ giao mặc dù đánh không lại Ngưng Đan Kỳ nhân tộc tu sĩ, nhưng là ở Tụ Hạch Kỳ, cũng chính là so với nhân loại Trúc Cơ Kỳ, cơ hồ chính là vô địch, sức chiến đấu vô cùng cường hãn.

Một tu sĩ Trúc Cơ Đại Viên Mãn, ở trước mặt nó, cũng bất quá không qua nổi mười chiêu đấy.

Điều này cũng làm cho khó trách hai người này kinh hãi đảm chiến, để cho hai người bọn họ đối mặt yêu thú như thế, thật sự là không có gì nắm chắc, nhưng là Ngưng Đan Kỳ cảm dỗ, có thể nói, đối với mỗi một Trúc Cơ Kỳ đích tu sĩ đều không thể chống lại được.

Cái này đã trở thành bọn họ một loại tín ngưỡng.

“Vô luận như thế nào, chúng ta cũng phải đi một chuyến, vật này chúng ta nhất định phải được.” khô ngô đại hán trong mắt lóe ra một luồng tinh quang.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Đục nước béo cò

Bởi vì tài phú, người người liều mạng, một to lớn một gầy quyết định cầu phú quý trong nguy hiểm, cho dù đối mặt đầu Hồ Giao yêu thú như vậy, cũng dám liều chết đánh một trận.

Đầu Hồ Giao không chỉ có trời sinh huyết mạch cường đại, sức chiến đấu mạnh mẽ vô cùng, tầm thường tu sĩ Trúc Cơ Đại Viên Mãn, căn bản cũng

không phải là trên một cấp bậc, tin đồn hán có huyết mạch Thượng Cổ Thanh Giao, cường hân vô cùng, có thể khai sơn liệt địa.

Hơn nữa đầu Hồ Giao pháp lực hùng hậu, tinh thông thần thông, chính là một ít Ngưng Đan Kỳ địch cao thủ đến đối phó, cũng có chút khó giải quyết, cũng muốn phòng bị súc sinh này cận chiến, nếu không vậy đối với các tu sĩ, cũng là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Nam tử to lớn đưa mắt nhìn cách đó không xa, nơi đó chướng khí nồng đậm nhất, tương đối những địa vực khác, phải nhiều hơn năm thành, cơ hồ đều cảm nhận được trạng thái sênh sệch, tầm mắt càng thêm không thể phóng xa.

“Mụ nội nó, nếu là có món cao cấp pháp bảo liền dễ dàng đi nhiều, cái đầu Hồ Giao này, thật là đáng chết.” khôi ngô đại hán cau mày nói, trong lòng càng muốn, càng thấy chuyện này khó giải quyết.

Nam tử gầy gò cười thần bí. “Không sao, lão mù kia nói qua, cái đầu Hồ Giao này một loại đều là được cái sống chung, nhưng là, đầu Hồ Giao này mới sinh con, đầu Hồ Giao được tất nhiên sẽ đi trước tìm thức ăn, đầu Hồ Giao cái, sinh sau nguyên khí tổn thương nặng nề, chúng ta chưa chắc đã không có cơ hội.” nam tử gầy gò híp mắt nói.

Khôi ngô đại hán ánh mắt sáng lên, vui mừng nhìn chăm chăm nam tử gầy gò.

“Đây cũng là lão mù bói toán? người này giữ lại, thật là có đại dụng.” khôi ngô đại hán liền vội vàng hỏi.

“Không tệ, chúng ta hành sự, nếu là lão mù bói đúng, chúng ta cũng không cần bạch bạch đã thương tánh mạng, cái đầu Hồ Giao này vợ chồng liền thủ, chúng ta không thể nào là đối thủ.” nam tử gầy gò nói.

Khôi ngô đại hán gật đầu một cái, trong lòng pháp phỏng lo lắng. Dù sao đầu Hồ Giao loại này thú dữ, quá mạnh mẽ, coi như dị bảo ở phía trước, hán cũng không dám bảo đảm hán nhất định có dũng khí đi tranh.

Hai người đi hướng đông. Sau lưng Diệp Phi cùng tiểu Thanh liếc mắt nhìn nhau, trong mắt cũng thoáng qua một đạo tàn khốc, ngay cả về mặt tiểu Thanh, đều là như thế, trông rất sống động, tâm linh không hạn đã tương thông.

Bọn họ thu lại hơi thở, cẩn thận trứ đi về phía trước. Sợ bị kia hai tên nam tử phát giác, Diệp Phi chuẩn bị tới làm ngư ông đắc lợi, trước chờ hai tên nam tử cùng kia đầu Hồ Giao dây dưa đầu.

Đông phương một dặm, nơi đó chính là chỗ chướng khí nồng nặc nhất, chướng khí cuộn cuộn, toàn bộ hướng nơi đó tụ tập, tựa hồ thấy được tâm nhãn to lớn, đang xoay tròn hút chướng khí của cả tòa ngọn núi.

Hồng!

Từng tiếng thú hồng như có như không, từ cách đó không xa chướng khí đoàn truyền tới, nghe có mấy phần giống như rống ngâm. Thanh thể cực kỳ lớn, chân chân làm trên ngọn núi đích từng mảnh lá rụng đều ở đây điều linh.

Chợt, trên thiên khung, một đạo thân ảnh khổng lồ sắc xanh đen cực nhanh xẹt qua, đông đông đông! Trên ngọn núi, trong rừng rậm, không ít cỏ mộc cũng bị đụng gãy. Một người ôm đại thụ, cũng rắc rắc đoạn ra, cực kỳ kinh người.

“Là kia đầu Hồ Giao được, nó đi ra ngoài.” khôi ngô đại hán trong lòng truyền âm nói.

Nam tử gầy gò có đôi mắt chuột hẹp dài dãn lên từng đạo lãnh quang, trong lòng đang không ngừng rung động.

“Đừng nóng vội, chờ nó đi xa lại nói, chúng ta muốn trăm trụ khí, nếu không sợ ý một chút, liền có thể có thể bỏ mạng ở đây.” nam tử gầy gò nói.

Khôi ngô đại hán gật đầu một cái, lần này chân chính đầu não. Là nam tử gầy gò trước mặt, lão mù cũng là hán lấy được, hai người đều là cảnh giới Trúc Cơ Đại Viên Mãn, đều là nửa bước Kim Đan, khoảng cách Ngưng Đan Kỳ chỉ có một bước nhỏ.

Trên người cũng có một ít tài liệu luyện chế Kim Nguyên Đan, bất quá cái này cái này còn kém mấy vị thuốc chính, cái Kim Nguyên Linh Thảo này một loại cũng đều là hiếm có khó tìm, lần này liều mạng, cũng phải cảm đến.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng chờ đợi hung vật khổng lồ từ trên đỉnh đầu bay qua, thanh âm phá không dần dần xa đi, đến cuối cùng cơ hồ đều không có thể nghe rồi.

“Đi xa, chúng ta đi thôi.” nam tử gầy gò chỉ hơi trầm ngâm, xác định kia sau lưng đầu Hồ Giao kia đi xa sau, buông ra thanh âm.

May là như thế, bọn họ tất cả đều là thận trọng, trên mặt đất, đã có thể thấy được một ít dấu vết hang ổ của đầu Hồ Giao, hơn nữa, bốn phía xanh biếc, cũng nhiều thêm một ít bạch cốt, hiển nhiên đều là đầu Hồ Giao ăn vào sau đó rơi xuống đi.

Đi rồi ước chừng có nửa dặm, một tòa thạch động to lớn hiện ra ở trước mặt hai người, thạch động chung quanh, chất đầy đá vụn, một ít quái thạch nhô ra, những nhánh cây dây mây ở trước cửa hắc động ưu ưu lay động, thêm mấy phần u ý.

Hai người như u linh di chuyển, cẩn thận đề phòng, trên trán bọn họ, lại hiện ra mồ hôi, cổ áp lực khổng lồ vô hình, làm bọn họ cũng là có chút hít thở không thông.

Rốt cục đi tới cửa động, hai người giống như là một dạng đi qua ngàn vạn dặm, thân thể lắc lắc, dần dần cũng có chút đứng không vững.

“Nhìn người về điểm này tiền đồ, một đầu giao mới sinh nở mà thôi, chỉ cần cẩn thận làm việc, đối với chúng ta không đủ thành uy hiếp.” nam tử gầy gò cười mắng.

“Người cũng không phải là? Còn nói ta.” khôì ngô đại hán liếc nam tử gầy gò một cái, hai người lẫn nhau cười khan một câu.

Hai người vừa nói, mỗi người tế xuất liễu bảo vật, một cỗ ánh sáng nhàn nhạt chiếu sáng đoàn chướng khí, mà lúc này Diệp Phi, đang ở cách đó không xa, có tiểu Thanh chỉ đường, mới khiến cho hắn không có bị lạc.

Chỉ bất quá nơi này chướng khí càng thêm nồng nặc, đối với công lực của người ta, vô hình trung đều là một loại ảnh hưởng, ở chỗ này muốn phát huy ra mười thành công lực, có chút khó khăn.

Nhưng là đầu Hồ Giao loại này thú dữ cũng không coi những thứ chướng khí này vào đâu, có thể tự do hoạt động.

Trong động ba động điểm linh quang, tựa hồ đang có một buổi tiên linh sinh trưởng, phát ra tia sáng kỳ dị.

Một cỗ mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, thấm vào lòng người, để cho tại chỗ hai người cũng cảm nhận được, hơn nữa, hai người bọn họ, tựa hồ còn ngửi được một cỗ hy vọng.

“Đi!”

Pháp lực ba động không ngừng, hai người một người cầm trong tay Lang Nha Dao, một người cầm trong tay Tuyết Lượng Hắc Thương, từ từ đi vào trong sơn động.

Mà giờ khắc này, trong động thanh âm nước rơi tích tích không dứt, hơn nữa tiếng nước chảy âm thầm sần sần, tựa hồ có một cái sông xỏ xuyên qua chảy vào trong sơn động.

“Cũng khó trách cái đầu Hồ Giao này sẽ đem sào huyết chọn ở chỗ này, thì ra là nơi này có một cái linh Khê.” kia khôì ngô đại hán nói.

“Đây cũng không phải là tiểu Khê bình thường a, nếu như ta với người có thể ở trong cái này linh Khê này, ngâm hơn nửa tháng, chỉ sợ tu vi cũng sẽ cùng cổ không ít, tấp cấp Ngưng Đan Kỳ gia tăng một phần nắm chắc.” nam tử gầy gò trong mắt sáng lên nói.

Thanh âm nước chảy không dứt, nhưng đây chỉ là một phần linh Khê, sơn động này cực lớn, hơn nữa cái linh Khê này sâu không lường được, chỉ sợ là xỏ xuyên qua ngọn núi, trực tiếp liên thông dưới đất với một con sông ngầm.

Hơn nữa, xem hàm lượng linh khí trong linh Khê này, hơn phân nửa là nhận được dưới đất long mạch, mới khiến cho linh khí dâng trào, trở thành một chỗ giai cảnh đi.

Trong Linh Khê, chỗ linh khí tụ tập, còn có chút điểm thủy hoa tiên, lật mông lớn linh quang, giống như là từng viên một tinh thần rơi vào trong sông, càng hiện ra cái linh Khê này bất phàm.

Hống!

Lại là một tiếng chấn động trong sơn động tiếng gầm gừ truyền tới, đem cả tòa sơn động chấn vang động, ông ông không ngừng.

“Bị đầu Hồ Giao kia phát hiện! không nên ham chiến, tìm được Kim Nguyên Linh Thảo sau mau lui ra ngoài.” nam tử gầy gò ngưng trọng nói.

Trong sơn động tiếng đông đông vang dội, trên vòm sơn động một ít đá lăn xuống, tựa hồ sắp đem cả tòa thạch động rung sụp đi.

Hưu hưu hưu!

Trong sơn động tràn đầy kinh phong, nam tử gầy gò nép bên cạnh một cái thạch đạo, một cái thân ảnh xanh đen của đột nhiên xâu ra, hung mãnh tinh phong tràn ngập toàn trường, đầu hồ dữ tợn lộ ra, hàn khí sâm sâm.

Nam tử gầy gò trong lòng rung mình, trong lúc vô tình, cả người sớm đã bị mồ hôi cho làm ướt, bị cái kinh phong này vừa thổi, đỉnh đầu búi tóc cũng lập tức bay ra, tán hướng một bên, thân hình vội vàng hướng một bên lăn đi, hiểm hiểm chính là tránh thoát cái va chạm này.

Khôì ngô đại hán ngược lại kịp phản ứng, hần thúc giục pháp lực, kia Lang Nha Dao đón gió tăng vọt, tản ra đao ảnh lớn hơn trượng cho phép, chỉ đang lúc kia khôì ngô đại hán hướng về phía trước vừa bỏ.

“Lão Nhị, cẩn thận!” nam tử gầy gò hét lớn.

Giờ khắc này, đao ảnh kia hướng đầu Hồ Giao một chém ra, khôì ngô đại hán phát ra một tiếng gầm thét, đao ảnh tựa hồ cũng theo một tiếng này gầm thét, uy lực tăng vọt mấy phần.

Bịch một tiếng, trong tầm mắt một mảnh mông lung, tựa hồ là một cái roi thép vẩy ra, đem đao mang một kích mà tán.

Đầu Hồ Giao hết sức hung mãnh, chút nào không thấp hơn đầu Hồ Giao đực, trên đầu hồ giao kia, thật thật tại tại viết một đạo màu đen chữ ‘ Vương’, cả người một trận lân giáp hắc xán xán lóe ra hàn quang.

Vừa hô một cái, chỉ sợ son động này đều phải sụp đổ đi.

Đứng ở ngoài động, Diệp Phi cũng bị cái tiếng hô này chấn cho lão đảo một cái, duy chỉ có tiểu Thanh trong mắt ngược lại tản ra từng cỗ ý vị đặc thù.

“ Chủ nhân, ta cảm nhận được cái này đầu Hồ Giao ở bên trong động có trứng đây! nếu để cho ta hấp thu cái sinh mạng tinh hoa của trứng giao này, tiểu Thanh nhất định sẽ phát sinh biến hóa. ” tiểu Thanh truyền âm nói.

Diệp Phi nghe, tròn mắt thoáng qua một đạo ánh sáng, hơi tính toán một lát.

“ Tốt, chúng ta xem trước một chút, coi như không chiếm được Kim Nguyên Linh Thảo, lấy được mấy quả trứng tới cho người ăn còn là lời. ” Diệp Phi thần sắc ngưng trọng nói.

Đối với tiểu Thanh, hai người coi như là sinh tử tương giao, liều mạng lâu như vậy, hôm nay bên người, chỉ còn sót như vậy một thân cận đấy.

Mình ở U Châu còn có đại địch, tiểu Thanh nếu là có thể tăng trưởng thực lực, đối với mình cũng là có chỗ tốt không nhỏ.

Trong động tiếng đánh nhau càng phát ra nặng, song phương cũng bắt đầu kịch đấu, Diệp Phi cảm thấy thời cơ cũng không xê xích gì nhiều, liền nhân cơ hội nhảy vào trong son động, xem một chút có cái cơ hội xuất thủ gì không.

Son động này diện tích rất lớn, tựa hồ không giống như là tự nhiên mà thành, lấy ánh mắt Diệp Phi đến xem, chỗ ngồi thạch động này hơn phân nửa chính là cái này đầu Hồ Giao mở ra đi, nghĩ đến đây, Diệp Phi cũng không khỏi phải cảm thán cái này đầu Hồ Giao thật là trời sinh thần lực.

“ Chủ nhân, ta cảm ứng thấy vị trí Kim Nguyên Linh Thảo, tựa hồ xuyên qua điều thạch đạo sau, là có thể nhìn thấy. ” tiểu Thanh nói.

Nghe được tiểu Thanh nói như vậy, Diệp Phi cũng là cảm thấy cái hướng mùi thuốc kia quá nồng nặc, mà cái này hai người huynh đệ, tựa hồ ở một hướng khác cùng kia đầu Hồ Giao tác chiến.

“ Cơ hội tốt! ” Diệp Phi trong mắt lóe lên một đạo lệ quang, nhìn chăm chăm chỗ sâu trong thạch động, cũng là lộ ra một ánh mắt thâm thúy.

Hắn có Liễm Tức Quyết, chỉ cần cẩn thận, sẽ không bị người khác phát hiện! Nghĩ tới đây, sẽ không chần chờ, hơi thờ thu lại sau, chính là cùng tiểu Thanh hướng phía trước thạch động bước đi.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 153: Giao thủ

Thần thức Diệp Phi cũng phát giác ra chỗ ở Kim Nguyên Linh Thảo, một nơi kia vô luận là linh khí còn là chương khí, cũng cực kỳ nồng nặc, đạt tới một điểm giới hạn.

Những thứ điều kiện tiên thiên này, đều là cung cấp cho Kim Nguyên Linh Thảo, hơn nữa, dưới đất còn có như vậy một cái linh khê, dùng để nuôi dưỡng cái Kim Nguyên Linh Thảo này thành thực, chính là càng thêm chuyện làm chơi ăn thật.

“ Chủ nhân, ta cảm giác chung quanh đây, có một cỗ nguy cơ đang tiềm ẩn, chủ nhân nhất định phải cẩn thận. ” tiểu Thanh nhắc nhở.

Chỉ hơi trầm ngâm, Diệp Phi không khỏi nhướng mày, thầm nói cái này một ổ đầu Hồ Giao, trừ đầu Hồ Giao uy hiếp ở ngoài, vốn không nên có cái gì nguy cơ, nhưng nghe tiểu Thanh vừa nói như thế, cũng không khỏi bắt đầu cẩn thận.

Tiểu Thanh ở trong loại hoàn cảnh này, linh giác luôn luôn nhạy bén, rất ít xảy ra chuyện không may, mới vừa lúc vào tới, Diệp Phi nghe được trong động kia có tiếng nước chảy, có hay không nguy cơ, liền nằm vùng ở trong cái đại trạch này.

Thạch đạo đi tới, khoảng cách đến không phải là rất xa, nhưng là lại rất hẹp, hoàn toàn chính là, giống như là bị một cái đại xà sanh sanh cho chui ra đấy.

Diệp Phi vừa nhìn liền biết, cái này tất nhiên là đầu Hồ Giao kia tự tay khai mở ra thạch đạo, bọn nó tưởng di chuyển trong này, vách đá này hai bên bị mãi bóng loáng mượt mà, trên thạch bích mặc dù có nhiều cái hố, nhưng tổng thể coi là không tệ.

Hơn nữa thạch động hơi ẩm ướt, đối với loại linh dược Kim Nguyên Linh Thảo này mà nói, đó là phải thiên độc dày, vừa đánh giá, Diệp Phi mang theo tiểu Thanh, một mặt thận trọng đi về phía trước.

Mặt khác, nam tử gầy gò cùng khôi ngô đại hán, đang cùng đầu Hồ Giao kịch chiến, chỉ thấy kia nam tử gầy gò hai tay một hoa, từng đạo tia sáng màu vàng phóng lên cao, trong chớp mắt, một đoàn đoàn tinh quang tràn ngập ở trong động, ánh sáng giống như là hồ phách.

Tia sáng kia ở trong hư không di động, vì nam tử gầy gò hai tay dẫn dắt, ở trên bàn tay nhảy lên không ngừng, chợt, trên bàn tay hắt ánh sáng bay lượn, giống như nhất phiến phiến bông tuyết bàn điều linh, tinh xảo mà cô lệ.

Ánh sáng mỏng ảo sáng lạng, viên viên giống như là một loại bảo thạch, nhưng bên trên ba động pháp lực cũng rất kinh khủng.

Nam tử gầy gò sắc mặt lại lộ ra thần sắc thành kinh nào đó, ngay sau đó một tiếng quát khê, mấy đoàn ánh sáng kia, nhất thời trở nên hơn trăm xuống.

Trong động, đều là loại quang hoa xán xán, toàn bộ thạch động u ám, lại trong nháy mắt thông sáng lên, nam tử gầy gò càng là khí thế đại biến, giống như đột nhiên hóa thành một con mãnh thú.

Đầu Hồ Giao cũng cảm giác được tên nhân loại trước mặt này biến hóa, cổ hơi thở ben nhọn kia, cho dù là đầu Hồ Giao hung hãn như vậy, cũng không khỏi hai mắt một ngưng.

“Không thể nương tay, trực tiếp động sát chiêu, nếu không cái đầu Hồ Giao này, dựa vào sức sinh tồn chỉ làm cho chúng ta nguy cơ cực lớn.” nam tử gầy gò hừ lạnh nói.

Khôi ngô đại hán cũng là cả kinh, không có nghĩ đến, nam tử gầy này thế mà nhanh như vậy liền vận dụng thủ đoạn mạnh nhất, xem ra cái này đầu Hồ Giao cho hắn áp lực, xa so với trong tưởng tượng còn lớn hơn.

Đầu Hồ Giao phát ra một trận rống giận, đuôi dài cứng như thép kia vung lên, đánh núi đá vỡ ra, nước suối bắn tung bốn phía, cái đuôi kéo lên lãnh quang, khắp trong sân khí thế trở nên rung lên, hướng tia sáng kia cuốn đi.

“Đi!” nam tử gầy gò ngón tay vừa động, trong tay chỉ huy ánh sáng bảo thạch, hung hăng cùng đuôi giao đánh vào nhau.

Một đôi giao mâu dữ tợn trên Đầu Hồ Giao kia, tại đang lúc đuôi vung lên, quang hoa cũng đồng thời hoa lên, thẳng bắn về phía kia nam tử gầy gò.

“Cẩn thận!” khôi ngô đại hán thầm than không ổn, một bước lên trước, trong tay Lăng Nha Dao nhanh chóng xoay tròn, từng đạo quang sáng chói, cũng bắn về phía tứ phía, ánh sáng tụ ở trước mặt nam tử gầy gò, tạo thành một mặt quang thuẫn.

Nơi này đồng thời, nam tử gầy gò kia, cũng liền bận rộn điều động pháp lực, đỉnh đầu hắt bay ra một mặt tiểu thuẫn vàng, pháp lực thổ thuộc tính tràn ngập, dày cộm nặng nề kiên thực, cái này một cỗ cường đại lực lượng, trực tiếp đối mặt với đầu Hồ Giao công kích.

Viên viên bảo thạch kia rực rỡ ánh sáng phát uy, đập vào trên thân đầu Hồ Giao, đầu Hồ Giao rống to không ngừng, hiển nhiên có chút bị đau, trên lân giáp kia xanh đen kia, bị đập chảy ra một điểm huyết quang.

Giờ khắc này, đầu Hồ Giao kia rốt cục không kiềm chế được, há mồm phun ra một đoàn mây mù màu đen, trong nháy mắt giống như thực chất, tràn ra toàn bộ thạch động.

Nam tử gầy gò cùng khôi ngô đại hán, đều là dùng ống tay áo che ở miệng mũi, vội vàng điều động pháp lực trở về thủ, tạo thành từng đạo cương khí vòng quanh thân, ngăn trở độc này vụ xâm nhập.

“Người đi lấy linh dược, nơi này ta để chống đỡ, nhanh đi mau trở về.” nam tử gầy gò nói.

Khôi ngô đại hán nhìn một chút đầu Hồ Giao, lại nhìn nam tử gầy gò một chút, không khỏi cẩn thận một cái, từ trong ngực móc ra một bình nhỏ nói: “Thiên Hòa Tinh cần trả lớn, đợi lát nữa đại ca ngươi nuốt vào đan dược này, sẽ giảm bớt một ít đau đớn.”

“Hảo tiểu tử, có thứ tốt không còn sớm lấy ra.” nam tử gầy gò mắng.

Khôi ngô đại hán cũng không phải đàn bà lẳng nhằng, trực tiếp đem bình thuốc để xuống sau, liền xoay người vọt vào trong thạch đạo, đi vào tìm kiếm Kim Nguyên Linh Thảo.

Mà giờ khắc này, Diệp Phi cùng tiểu Thanh, ngược lại không phải là đi trước tìm Kim Nguyên Linh Thảo, mục tiêu của bọn họ còn lại là trứng đầu Hồ Giao mới sinh kia, để cho tiểu Thanh hấp thu sinh mạng tinh hoa, nói không chừng tiểu Thanh sẽ phát sinh một lần lột xác.

Nếu là tiểu Thanh trước đột phá, có thể ngưng tụ ra Kim Hạch sau đó tấn cấp, thực lực kia không thể nghi ngờ sẽ là một lần nữa bay vọt.

“Chủ nhân, ở phía trước, ở phía trước kia.” tiểu Thanh mừng rỡ kêu lên, cỗ sinh mạng tinh khí nồng nặc kia để cho hắn vô cùng hân hoan.

Diệp Phi trong lòng cũng là vui mừng, không khỏi tăng nhanh tốc độ xông qua cái thạch đạo này.

Quả nhiên, xuyên qua cái này thạch đạo hẹp dài về sau, thần thức Diệp Phi rõ ràng cảm nhận được sinh mạng tinh khí phía trước, hắn bước ra thạch đạo, trong lúc bất chợt, trong bóng tối, một đạo tinh quang chợt lóe mà ra, trực tiếp hướng Diệp Phi vọt tới.

Diệp Phi lấy làm kinh hãi, tinh quang kia trực tiếp hướng hấn đánh tới, ngay lập tức tới, bất quá hấn phản ứng cũng là cực nhanh, trực tiếp té xuất viên hoan màu bạc, pháp lực toàn bộ quán chú đi vào, một đạo ngân mang hướng bóng đen kia đánh tới.

Bịch một tiếng.

Bóng đen kia bay rút ra ngoài, hiện ra chân thân, lại là một cái cự mãng màu đen, bộ dáng cùng tiểu Thanh ngược lại có mấy phần tương tự, nhưng là đầu kia đính cái mào màu đỏ, hiển nhiên huyết mạch đã vượt qua mãng nửa bước.

“Hắc linh huyền xà? không đúng, phải là huyền giao đi, tiến hóa đến bước này, cũng coi là không dễ.” Diệp Phi nỉ non một tiếng.

Ngay sau đó, một tay vỗ một cái bên hông, một mảnh ánh sáng huoi ra, một khối phương chuyên trực tiếp xông về phía trước, hướng về phía bóng đen kia, hung hăng đập một cái.

Tiểu Thanh cũng là tê tê khạc xà tâm, trong mắt hung quang đại thịnh, thân thể nó vừa động, cũng giết hướng cự mãng màu đen kia.

Diệp Phi trực tiếp vận dụng trung cấp pháp bảo phương chuyên, tính toán tốc chiến tốc thắng, hắc linh huyền xà kia tuy nói thực lực không tầm thường, nhưng như cũ không có thể ngăn cản uy lực mạnh mẽ của phương chuyên.

Phốc xích!

Máu lắng vọt lên có hơn một trượng cao, đầu kia hắc linh huyền xà trực tiếp liền bị đập thành thịt nát, duy chỉ có xà đăm cùng yêu hạch, bị Diệp Phi dùng pháp lực không chế lại, không có đập nát.

Diệp Phi một tay một chiêu, con xà đăm cùng yêu hạch trực tiếp xuất hiện trước mặt của tiểu Thanh, bị miệng lớn nuốt vào, thu hồi bảo vật, một người một xà tiếp tục hướng bên trong động đi tới.

Chỉ chớp lát, Diệp Phi chợt thần sắc vừa động, cảm giác mình sau lưng tựa hồ có người đi theo tới đây, thẳm nói một tiếng không tốt, chẳng lẽ hai người kia nhanh như vậy thu thập đầu Hồ Giao?

Cho tới bây giờ, Diệp Phi cũng không dám khẳng định, đem mình cùng Thương Nguyên đánh tan, có phải là hay không hai người này.

Theo lý thuyết nơi đây ở không có xuất hiện người khác, lúc trước xuất thủ phải là bọn họ gây nên, hơn nữa lúc ở Lâm Nguyên Thành, tráng hán kia đối với mình xuất khẩu, đoán chừng là bọn họ tìm mình phiền toái.

“Chẳng lẽ bọn họ là người của Ma Cốt Môn?” Diệp Phi nghi ngờ nỉ non một câu, nhưng cảm giác khả năng không quá lớn, nếu là hai người này đang âm thầm đánh lén, Diệp Phi không thể nào không phát hiện, đối so thần thức lực với mình, hấn vẫn có phần này tự tin đấy.

Nhưng lúc này không kịp nghĩ nhiều. “Cái này đầu Hồ Giao mới vừa sinh nở, có hay không sẽ thực lực đại giảm?” Diệp Phi hỏi.

“Chủ nhân, cái này là tự nhiên, nếu không mới vừa rồi hai người kia, không thể nào cùng đầu Hồ Giao tranh đấu lâu như vậy.” tiểu Thanh nói.

Diệp Phi nhìn một chút như vậy đang lúc thạch động sau kia lóe lên ánh sáng, cùng sinh mạng tinh khí nồng nặc, hơn phân nửa cái Kim Nguyên Linh Thảo này là cùng trứng đầu Hồ Giao để lại chung một chỗ, cái này đến là một hòn đá hạ hai con chim, tiết kiệm cho hấn không ít chuyện.

Diệp Phi bí mật giấu đi hơi thở, sau đó ẩn núp lại, hấn không có nóng lòng đi lấy bảo, mà là muốn giải quyết hết tai họa ngầm sau lưng.

Lúc này, khôi ngô đại hán đang mặt lo lắng hướng phía trước bay đi, thời gian của hấn không nhiều lắm, bắt được Kim Nguyên Linh Thảo sau, nhất định phải trước tiên trở về, cùng nam tử gầy gò cùng nhau thối lui ra khỏi sào huyệt của đầu Hồ Giao này.

Tính toán thời gian, đầu Hồ Giao được sắp phải về tới, nếu là cái đầu Hồ Giao được này trở về nữa, vậy mình cùng đại ca, thật sự là không có nửa điểm cơ hội, thậm chí có thể hay không thoát được tính mệnh đều chuyện không thể nào.

Đang đi tới địa phương linh khí nồng nặc này, đột nhiên, từ cạnh bay ra một khối kim chuyên lác lác, mang theo vạn cân lực, đương đầu đập rơi xuống.

Khôi ngô đại hán lấy làm kinh hãi, vội vàng té xuất một lá cờ nhỏ màu xám tro, ở đỉnh đầu phóng ra một mảnh quang huy, tạo thành một mảnh cương nguyên nhìn như yếu kém, lại bền chắc không thể phá.

“Đi!”

Diệp Phi hai tay lại một hoảng, biến hóa ra từng đạo pháp ấn, vội vàng hướng bầu trời đánh.

Trong nháy mắt, chính là một con bàn tay giờ lên rồi vội dè xuống tới, đánh cho khôi ngô đại hán ứng phó không kịp.

Khôi ngô đại hán nhìn như cực kịch, thực là ngược lại rất linh xảo, tay phải cầm Lang Nha Dao liền bỏ xuống, cùng bàn tay to kia ấn đụng nhau một kích.

Tay này thi ấn chẳng qua là chỉ một cái pháp lực ngưng tụ mà thành, cũng không phải là thần thông gì, uy lực cũng không phải mạnh, lần này, dĩ nhiên là bị dễ dàng hóa giải.

“Đi? Lại là người?” khôì ngô đại hán nhìn thấy Diệp Phi đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó mặt âm trầm sắc lạnh.

“Người nhận được ta? Không biết kia viết ở Lâm Nguyên Thành, người vì sao xuất thủ đánh lên ta?” Diệp Phi hừ lạnh một tiếng nói.

Khôì ngô đại hán sắc mặt càng thêm âm trầm, ở Lâm Nguyên Thành động tay, biết Diệp Phi đại khái thực lực, mình hơn phân nửa không phải là đối thủ của hắn, nếu là đại ca của hắn ở chỗ này may ra còn nói được.

Đang lúc này, phía sau hắn bộc phát ra một trận tiếng vang long long, một trận kinh thiên động địa ông mình truyền tới, nửa bên đích thạch động cũng than sập, một khối lại một khối đá rơi xuống rơi xuống.

Một đạo nhân ảnh, giá ngự phi hành pháp khí vọt vào.

“Nhị đệ, thế nào còn không lấy Kim Nguyên Linh Thảo!” nam tử gầy gò nói.

“Đại ca, người xem người này, hắn phải là người và ta nói, lão mù kia tính ra khác tính của ta với người đi? Ở Lâm Nguyên Thành chúng ta đã giao thủ.” khôì ngô đại hán hừ lạnh một tiếng nói.

Nghe vậy, kia nam tử gầy gò đem ánh mắt lạnh lẽo thâm thâm hướng Diệp Phi. Mang trên mặt một tia vội vàng.

“Cái Kim Nguyên Linh Thảo này, ta muốn.” Diệp Phi khóa thân đạo, nghe hắn hai người đối thoại, Diệp Phi đã nghe ra đại khái.

Xem ra thần bí kia lão nhân kia hắn là bị hai người uy hiếp, vì tính ra nơi Kim Nguyên Linh Thảo này ở, lại đoán mình sẽ là người ngăn trở bọn họ thành công, cho nên ở Lâm Nguyên Thành, tên kia đại hán mới có thể cùng mình động thủ, tính toán diệt trừ mình trước.

Sẽ không biết mình cuối cùng ở tu tiên trấn nhỏ, cùng thần bí kia lão nhân trùng hợp gặp nhau một cuộc, hay còn là cố ý làm ra đây.

“Nga, người muốn Kim Nguyên Linh Thảo? Hắc hắc, vậy sẽ phải xem người có bản lĩnh này hay không đã!” nam tử gầy gò cười lạnh một tiếng.

Nghe vậy, Diệp Phi thần sắc vừa động, chẳng lẽ kia đầu Hồ Giao, bị người này? hoặc nói là, bị chém giết! nam tử gầy gò, xem ra thật không đơn giản.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 154: Hùng Giao giận

Bá một cái, Thanh Nguyên Mãng tự nơi xa một cái dựa vào một cái, chợt xuất hiện ở trước người Diệp Phi, thấy vậy, khôì ngô đại hán mặt liền biến sắc, ngay cả nam tử gầy gò lúc trước còn tỉnh táo, cũng không khôì phải mi sao vừa động.

“Tự Hạch Kỳ đỉnh phong yêu thú? Không trách có khẩu khí lớn như vậy, dám ở trước mặt hai huynh đệ ta lên tiếng cướp đoạt Kim Nguyên Linh Thảo, hắc hắc, bất quá, cho dù là như thế, chỉ sợ người cũng không có cơ hội này, lão Nhị, người trước chơi với con nghiệt súc kia!” nói xong, nam tử gầy gò trong mắt lóe lên một tia vội vã.

Ngay sau đó, một tay vỗ một cái bên hông, quang hà chợt lóe, một thanh Cự Phù màu xanh bỗng nhiên xuất hiện ở giữa không trung, theo nam tử gầy gò đánh ra một đạo pháp quyết, chỉ nghe một trận ông mình đi qua.

Cự Phù màu xanh cuốn theo tiếng xé gió chói tai, hướng Diệp Phi một chém đi.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt hí một cái, nhìn đáng về người này tự tin như vậy, nhất định là có cái dựa vào, chợt, giờ tay lên hướng về phía giữa không trung một chút, cả một tiếng, đại ấn màu vàng khê run lên, một lật hướng Cự Phù màu xanh đập tới.

ùng ùng!

Quang hà chợt lóe, bảo quang trong hư không lúc này khuếch tán ra kéo theo từng trận gió mãnh liệt, hướng bốn phía cuốn đi, mà hai món bảo vật, lại là ở giữa không trung giằng co với nhau.

Mặt khác, khôì ngô tráng hán cầm trong tay Lang Nha Dao, phách chém ra từng đạo dao mang giăng khắp nơi, từ bốn phương tám hướng hướng tiểu Thanh cuốn cuộn tới, nhìn như xóc xếch, rồi lại là thâm ngâm đạo lý không thể nói rõ.

Tiểu Thanh còn lại là trọn mắt trùng trùng, bên ngoài thanh mang chợt lóe, cái đuôi một cái dựa vào dưới, chính là hướng những đạo mang vung đi, một trận tích tích ba ba tiếng nổ vang đi qua. Còn sót lại thật nhỏ dao mang chém ở trên thân thể Thanh Nguyên Mãng, nhưng là bị một tầng thanh mang bên ngoài

thân dễ dàng ngăn cản lại.

Thấy tiểu Thanh tạm thời không có gì nguy hiểm sau, Diệp Phi mới là thờ phào nhẹ nhõm. Dưới chân bạch mang chợt lóe, vừa mới chuẩn bị muốn cùng kia nam tử gầy gò cận chiến lúc, chỉ thấy hai tay hướng về phía giữa không trung một hoa.

Tùng cổ một khùng ba động kinh truyền ra, giữa không trung chợt phiêu tán ra điểm ánh sáng, ở trong ánh mắt Diệp Phi có chút kinh dị, biến thành từng viên một bảo thạch bông tuyết rực rỡ.

Theo bàn tay nam tử gầy gò vừa động dẫn dắt dưới, trên mỗi viên bông tuyết, sáng lên lóe lên bạch mang. Một tiếng ông minh đi qua, chính là hướng Diệp Phi tịch phóng đi.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt hí một cái. Bàn tay vung lên dưới sự ủng hộ, mấy chục viên hỏa cầu bắn nhanh ra, lần lượt đụng vào trên phiến bông tuyết kia.

Nhưng sau một khắc, Diệp Phi chợt hai mắt hí một cái. Trên mặt vẻ kinh ngạc chợt lóe.

‘ Phốc ’ một tiếng.

Những viên hỏa cầu hùng hực cháy kia. Vừa mới tiếp xúc đến trên bông tuyết trắng, chính là linh điểm chợt lóe giải tán mà ra, một chút uy lực cũng không thể hiện ra được.

“ Cái gì? ” Diệp Phi không nghĩ đến, công pháp này chẳng những quý dị, uy năng lại càng không nhỏ, mình thật đúng là không có thần thông gì có thể ngăn cản.

Một tay vỗ một cái bên hông, một đạo ngân mang thoáng hiện ra, bỗng nhiên biến thành viên hoàn màu bạc. Đón gió tăng vọt sau, một cái đem thân hình Diệp Phi bảo hộ ở trong đó. Thật nhanh chuyển động đứng lên, mang theo một mảnh màn sáng màu bạc.

Lấy công kích pháp bảo tới dùng làm phòng thủ, đây cũng là bị buộc bất đắc dĩ, cho dù là tế xuất tám thuấn, sợ là cũng không cách nào ngăn trở công kích bốn phương tám hướng.

Tích tích ba ba.

Một trận mưa đánh rào dồn dập tiếng nổ vang phát ra, bông tuyết màu trắng kia nhìn như mềm yếu vô lực, mỗi một lần công kích ở màu bạc viên hoàn trên, hẳn là sáng lên một đoàn Hỏa tinh, có thể thấy được uy lực cực mạnh.

Thanh Nguyên Mãng nơi này ngược lại có chút du thông dong, thấy Diệp Phi nguy cơ sau, chợt hai mắt chợt lóe, cái đuôi vung lên đem đại hán bức lui, ngay sau đó miệng không lộ một há.

‘ Phốc ’ một tiếng!

Một đạo cột sáng màu trắng bắn nhanh ra, kèm theo trận trận kinh khủng uy năng, hướng nam tử gầy gò đánh đi.

“ Cái gì? Cái này? ” thấy vậy, nam tử gầy gò trong mắt lóe lên kinh ngạc, nhưng không kịp ngẫm nghĩ nữa, chỉ cảm giác cái này uy áp cực kỳ mạnh mẽ đây, không phải là mình có thể dễ dàng ngăn cản.

Một tay pháp quyết biến đổi, hướng bông tuyết xa xa giữa không trung đang vây công Diệp Phi một chút!

Một trận ông minh, ở một trận màu trắng quang hà chợt lóe sáng, tất cả bông tuyết nhanh chóng ngưng tụ, trong khoảnh khắc, một con người tuyết cao bằng hai người lớn, chợt xuất hiện ở giữa không trung.

Người tuyết không có miệng không có mắt, thân hình vừa động dưới, chính là chắn trước người nam tử gầy gò, không nói hai lời hướng về phía kia cột sáng màu trắng đánh ra một quyền.

ùng ùng!

Một đoàn sáng chói bạo liệt mà ra, cột sáng màu trắng ở một tiếng tiếng sấm sau nổ tung, mà người tuyết khổng lồ kia còn lại là đông đông đông lui về sau bốn năm bước, một cái cánh tay bị oanh kích mà tán, trên người cũng là xuất hiện vết rách rậm rạp chẳng chịt.

Vẫn chưa tới mức phải cùng Diệp Phi cao hứng, giữa nam tử gầy gò trong miệng hừ lạnh một tiếng.

Một đạo pháp quyết đánh ra, ông, bạch mang chợt lóe, người tuyết khổng lồ quanh thân sáng lên chói mắt, ngay sau đó, từng đạo một tiếng vỡ ra, hẳn là lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đóng lại, mà vốn là cánh tay kia biến mất, cũng là ở một trận đùng đưa sau, lần nữa sinh trưởng đi ra.

Hoàn hảo không tổn hao gì!

Nhưng Diệp Phi như cũ rõ ràng địa cảm giác được, giờ phút này người tuyết kia, một thân hơi thở rõ ràng không có mạnh mẽ giống như lúc trước, xem ra Thanh Nguyên Mãng một kích này, cũng là làm kỳ tiêu hao không nhỏ.

Mà đang ở lúc Thanh Nguyên Mãng vừa muốn đánh về phía nam từ gầy gò, chỉ thấy kia khôi ngô đại hán toét miệng cười một tiếng, nói: “ Hắc hắc, đối thủ của ngươi ở chỗ này, chớ có phân tâm. ”

Nói xong, khôi ngô đại hán cầm trong tay Lang Nha Dao, chính là ngăn cản đường đi của tiểu Thanh, tuy nói đơn độc đối phó tiểu Thanh có chút cố hết sức, nhưng coi như là không có gì nguy hiểm.

Cứ như vậy, một người một ngựa, lần nữa quần chiến đến cùng nhau.

Bá một cái, một viên hoàn hơi dừng lại một chút, hướng trên một hướng sau, chính là hướng nam từ gầy gò đánh đi, trong lúc mơ hồ, viên hoàn bên trong xuất hiện từng vòng nước xoáy ba động quỷ dị.

Thấy vậy, nam từ gầy gò khoe miệng giương lên, tâm thần vừa động dưới, người tuyết khổng lồ chậm rãi bước ra, không nhanh không chậm đưa ra quả đấm, hướng màu bạc viên hoàn đánh đi.

Mà đang ở lúc phân tâm, Diệp Phi trên mặt vẻ tàn khốc chợt lóe, giờ tay lên hướng về phía hư không hơi một chút, bịch một tiếng, phương chuyên quang hà một thịnh, một cái đem kia Cự Phủ màu xanh chấn đắc bay ngược ra.

Lần nữa không còn gì ngăn cản dưới, phương chuyên một trận lăn lộn, hướng nam từ gầy gò đập một cái đi.

ùng ùng!

Người tuyết mới vừa cùng viên hoàn màu bạc đối kháng sau, chính là thân thể một trận, một cái cánh tay lần nữa hóa thành hư vô, ngay sau đó, một mặt kim chuyên ở giữa không trung đề một cái đi.

Bịch nhất thanh muộn hướng, hơn nửa đoạn thân thể người tuyết, đều là bị phương chuyên đập thành hư vô, mà hai món bảo vật trước sau đánh tới, đang không có cho hấn một chút cơ hội thở dốc.

Cùng lúc đó, Diệp Phi dưới chân bạch mang lóe, thân hình hóa thành một chuỗi tàn ảnh.

Nam từ gầy gò chẳng qua là cảm thấy một đạo kinh phong hướng mình đánh tới, kỳ không chút nghĩ ngợi nắm chặt quyền, hướng bên cạnh một chỗ hư không đánh đi.

“ A ” một tiếng hét thán!

Thân hình nam từ gầy gò bị đánh bay bốn năm trượng xa, nặng nề đụng phải một lên trên vách đá, đem vách đá đ kia ề là chấn động rơi xuống đầy mảnh đá vụn, cuối cùng nặng nề té rớt đến trên đất.

Ho khan một cái, “phốc! ” một đoàn máu tươi phun ra, nam từ gầy gò trong mắt lóe lên một tia vẻ sợ hãi, bây giờ không nghĩ tới, Diệp Phi thân thể lực lại mạnh mẽ như thế, dù sao thân thể mình so với cùng cấp vẫn là mạnh hơn một chút.

Diệp Phi cũng không có cho hấn cái này cơ hội thở dốc, thân hình hóa thành một luồng gió, hướng nam từ gầy gò một lướt đi, thấy vậy, khôi ngô đại hán mặt liền biến sắc.

Pháp lực áp tới, liều mạng đem tiểu Thanh bức lui một ít, tay cầm Lang Nha Dao, chính là trong lòng vội vàng đích hướng nam từ gầy gò phóng tới, chuẩn bị ngăn cản ở Diệp Phi công kích.

“ Lông tốt a! ” một tiếng kêu sợ hãi, khôi ngô đại hán thân hình hơi chậm lại, cũng không biết vì sao, kỳ trên mặt chợt tìm tới một tầng hắc khí, đôi môi cũng là có chút đen sạm, phảng phất như đã trúng kịch độc.

Mà giờ khắc này, Diệp Phi đã sớm vọt tới trước người nam từ gầy gò, đang lúc ngẩn ra nhìn khôi ngô đại hán đích dị trạng, Diệp Phi một cước đá ra. Chân chớp động một tia kim mang.

Bành, một tiếng vang nặng nề!

Tuy nói nam từ gầy gò có chút ngẩn ra, nhưng phản ứng cũng là cực nhanh, vừa thấy tình huống không ổn, trong khoảnh khắc, chính là té xuất một mặt tiểu thuẫn màu đỏ sậm hộ ở trước người.

Một cước này đá vào trên tấm thuẫn, tiểu thuẫn chợt tuôn ra một trận tia máu, hóa đi không nhỏ lực lượng, nhưng vẫn như cũ vẫn làm cho nam từ gầy gò miệng phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt chí cực.

“ Ngao hồng! ”

Một tiếng rống giận dữ kinh thiên động địa, xen lẫn một cỗ hơi thở kinh khủng tàn bạo, truyền khắp cả tòa núi, cho dù là bên trong sơn động, đều là bị chấn động phát ra tiếng ông ông, rơi xuống từng cục đá vụn. Có thể thấy được uy lực cực kỳ kinh khủng.

“ Không tốt, là đầu Hồ Giao được trở về! ” Diệp Phi mặt liền biến sắc nói.

Chương 155: Đắc thủ

“Cái gì? thanh âm của đầu Hồ Giao được?” nghe tiếng rống giận kia, sắc mặt nam tử gầy gò chợt khó coi nói, mà không ngờ đại hán còn lại là sắc mặt đen nhánh, cả người run rẩy không dứt.

Toàn bộ sơn động một trận lay động, tựa hồ có ý sụp đổ, từng cỗ hơi thở yêu thú mạnh mẽ, tựa hồ tại tiến đến gần nơi này.

“Không tốt, tiểu Thanh chúng ta đi mau, trước lấy trứng giao lập tức rời đi.” Diệp Phi trên mặt vẻ ngưng trọng chợt lóe, vừa dứt lời, chính là không để ý tới hai người này nữa, thu hồi bảo vật sau, thẳng hướng bên trong sơn động chạy đi, tiểu Thanh theo sát phía sau.

Chỉ chớp lát công phu, Diệp Phi trong một chỗ thạch động diện tích không nhỏ. Nhìn thấy một buổi linh được tán ra tam sắc quang hà, sinh trưởng ở trên một chỗ thạch nhâm, từ một bên thỉnh thoảng tích xuất linh khí nhẹ linh hóa thành giọt nước thấm vào phần gốc.

Cách đó không xa, ba quả trứng lớn bằng đầu lâu, an tĩnh nằm ở nơi đó, từng cỗ một sinh mạng tinh hoa nồng nặc tinh thuần khuếch tán ra.

Không cần Diệp Phi phân phó cái gì, tiểu Thanh bên ngoài thân mang chợt lóe, vèo một tiếng, hướng trứng giao phóng tới, há lớn cái miệng khổng lồ, một cái nuốt xuống.

Mà Diệp Phi còn lại là nhân cơ hội thu lấy Kim Nguyên Linh Thảo, tiểu Thanh hóa thành ba thước nhỏ, bay vào bên trong tay áo.

Ừm ừm!

“Ngao hồng!”

Diệp Phi nghe rõ, ở vị trí nam tử gầy gò lúc trước, phát ra một tiếng tức giận gầm thét của đầu Hồ Giao, hơi thở kinh khủng tràn tràn tràn ra, hướng nơi này vọt tới.

Diệp Phi thần sắc ngưng trọng, một tay đánh ra một đạo pháp quyết, dưới mặt đất một trận vận vẹo sau, thân hình phốc một tiếng, chui vào bên trong, biến mất không thấy.

Chỉ mấy hơi thở công phu, một con tựa như mãng không phải là mãng. Đầu lâu như hổ, hai con mắt tản ra lửa cháy chính là đầu Hồ Giao được, kéo theo một cỗ tinh phong vọt vào.

Phát hiện trứng cùng Kim Nguyên Linh Thảo biến mất không thấy. Ngửa mặt lên trời một tiếng rên rỉ, lỗ mũi nhẹ nhàng ngoa ngoa, chính là nhìn hướng nơi nào đó, bên ngoài thân hắc mang chợt lóe vọt lao ra sơn động.

Dưới đất chỗ sâu, Diệp Phi là thi triển thuật độn thổ, hướng đại khái địa phương mình quen thuộc nhanh chóng đi về phía trước.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi ở trong bụng một ngọn núi lao ra. Nhìn chung quanh nồng nặc chương khí, xác nhận chính xác một cái hướng khác sau, lấy ra Thanh Diệp Phi Chu. Ngồi lên trên vọt và bay đi.

“Ngao hồng!”

Một cái bóng đen to lớn, từ ngọn núi nơi xa bắn nhanh tới, nhìn một chút phương hướng Diệp Phi biến mất sau, trong mắt hơi do dự. Ngay sau đó vọt tới.

Diệp Phi điều khiển Thanh Diệp Phi Chu. Xuyên qua chương khí nặng nề, cảm giác được phía sau đầu Hồ Giao được kia như cũ theo sát không nghỉ sau, đột nhiên sắc mặt trầm xuống.

Không do dự nữa, toàn thân pháp lực không có chút nào cất giữ dưới, quán chú ở trên Thanh Diệp Phi Chu, một trận ông minh vang lên, bên ngoài thân Thanh Diệp Phi Chu thanh mang chợt lóe, vèo một tiếng. Biến mất ở nơi này, nhìn tốc độ kia. Hẳn là so Thương Nguyên khu sử còn nhanh hơn chút.

Ước sao một bữa cơm công phu, Diệp Phi rốt cục vọt ra khỏi chương khí, xuất hiện ở lúc trước xuất hiện cửa ngõ ba, không khỏi sắc mặt vui mừng chợt lóe.

“Đi?” Diệp Phi trên mặt thoáng qua một tia nghi ngờ, ngay sau đó không chể Thanh Diệp Phi Chu hơi dừng lại một chút, cảm giác được sau lưng đầu Hồ Giao, lại không có đuổi theo ra tới, tựa hồ một loại là không dám đi ra cái khỏi lần ranh chương khí này.

Mặc dù như vậy, nhưng Diệp Phi như cũ không dám đứng ở nơi này lâu, hơi làm trầm ngâm sau, chính là hướng trước Thương Nguyên chỉ dẫn phương

hướng Linh Sơn Tông bắn nhanh đi.

Phi hành hơn nửa ngày lâu, đang chuẩn bị tìm một chỗ nghỉ ngơi một hai, Diệp Phi chợt thần sắc vừa động, hơi làm trầm ngâm chốc lát, giá ngự phi chu, hướng một cái hướng khác bắn nhanh đi.

Trên một sườn núi thấp lùn, Thanh Diệp Phi Chu chậm rãi rơi xuống, Diệp Phi cũng không có đi xuống, mà là nhượng mảy, nhìn một chút trống rỗng mặt đất nơi nào đó trên sườn núi.

Trầm mặc hồi lâu, vốn là mặt đất trống không, chợt như giọt nước nhện nhỏ, ngay sau đó, một đạo thân ảnh thanh niên từ dưới đất hiện lên ra, thân hình cao lớn, tướng mạo thô khước trương.

“Diệp đạo hữu? ha ha, ngươi quả nhiên không có sao!” bóng người kia mới vừa vừa nhìn thấy Diệp Phi, đã là như thế nói một câu, mà người này, chính là Thương Nguyên.

Người này, chính là Thương Nguyên, nhưng không biết như thế nào xuất hiện ở nơi này!

“Thương Nguyên đạo hữu, ngươi không có sao chứ, lên trước lại nói!” Diệp Phi nói một câu.

Nghe vậy, Thương Nguyên trên mặt sắc mặt vui mừng chợt lóe, mấy bước dưới đi tới phụ cận phi chu, tung người nhảy lên.

“Thương Nguyên đạo hữu vô sự là tốt rồi, bây giờ cái phi chu này, vật quy nguyên chủ!” Diệp Phi khẽ mỉm cười nói.

Chỉ hơi trầm ngâm, Thương Nguyên gật nhẹ đầu, trực tiếp điều khiển phi chu phi hành, hướng Linh Sơn Tông bay đi.

“Diệp đạo hữu, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra? ngươi như thế nào hơn nửa ngày mới ra ngoài? chẳng lẽ ngươi vọt vào bên trong?” trên đường, Thương Nguyên hỏi một câu.

“Không sai, bên trong chướng khí nồng nặc, nhất thời lạc đường, mới trì hoãn một cái, đúng rồi, Thương Nguyên đạo hữu không có bị thương chứ? Sau đó, ngươi có phát hiện là ai đánh lên không?” Diệp Phi nhượng mảy hỏi một câu, tuy nói cùng Thương Nguyên cũng coi là giao tình không cạn, nhưng vẫn là không có đem chuyện Kim Nguyên Linh Thảo nói ra.

“Ai.” thờ dài một tiếng.

“Diệp đạo hữu, là ai đã hạ thủ, ta ngược lại không có phát hiện, ban đầu rơi vào lẫn ranh chướng khí, thật may là ta ở nơi này, cũng không có dám xâm nhập sâu.

Ở đó trong chướng khí ẩn nấp một hồi, thấy không có người sau, mới cuối cùng trốn thoát, nhưng lại không dám ở phụ cận chờ đợi, bất quá ta biết Diệp đạo hữu tất phải đi qua nơi này, liền suy nghĩ Diệp đạo hữu một khi đi ra, nhất định sẽ đi ngang qua nơi này, cho nên liền ở chỗ này chờ đợi rồi.” Thương Nguyên như thế nói một câu.

“Nga, chẳng lẽ lại là Người của Ma Cốt Môn? nhưng bọn họ vì sao không có lộ diện qua? kỳ quái.” Diệp Phi thấp giọng nỉ non một câu, rơi vào trầm tư.

Lần này trải qua, cũng đích xác là nguy hiểm, vốn là mình đối với nơi này không quen, lại là lộn vào U Linh Sơn, bất quá, dưới cơ duyên xảo hợp, cũng là lấy được Kim Nguyên Linh Thảo, cũng coi là có chút thu hoạch đi.

Về phần tiểu Thanh nuốt trọn mấy viên trứng giao, cũng chưa kịp luyện hóa, nhất định phải đợi sau này tìm cái cơ hội thích hợp, trong hoàn cảnh an tĩnh mới có thể xử lý.

Lần này nếu là người Ma Cốt Môn đuổi giết mình, thật sự là không có lý do gì không lộ diện đi, nhưng nếu không phải, Diệp Phi bây giờ có chút không nghĩ ra, ở nơi này, mình còn có cái gì địch nhân.

Nếu nói là Ma Cốt Môn sợ mình nhận ra, cho nên mới không có hiện thân, đây là Diệp Phi vô luận như thế nào cũng sẽ không tin tưởng, bọn họ mới sẽ không quan tâm một vô danh tiểu bối như mình đây.

Bất quá nếu không nghĩ ra, người ta lại ẩn nấp, mình đoán mò cũng là phí công, Diệp Phi bỏ đi tạp niệm, cùng lắm thì sau này cẩn thận một ít, gặp lại được người khả nghi, bắt lại một hai người hỏi một phen là được.

Bất quá cũng may, ít nhất hai người hữu kinh vô hiểm, đều là trốn ra nơi này, cứ như vậy, hai người mỗi người ôm tâm sự, có chút trầm mặc.

Thương Nguyên điều khiển phi chu phi hành, một đường thuận lợi, mấy ngày sau, rốt cục đã tới trước Linh Sơn Tông sơn môn, nhìn tòa cự sơn nguy nga cao ngất ở giữa kia, ở giữa không từng đạo thân ảnh tuần tra xiển qua xiển lại, trên mặt Diệp Phi, không khỏi lộ ra một bộ hướng tới.

“Linh Sơn Tông, hy vọng, có thể thuận lợi gia nhập đi!” Diệp Phi thấp giọng nỉ non một câu.

(vốn chương kết thúc)

Chương 156: Người quen

“Lần này liền hai người ngơng nhập Tông sao? Nhưng là có người quen giới thiệu?” chỗ sơn môn Linh Sơn Tông, một vị lão giả ánh mắt lóe lên, hướng về phía Diệp Phi cùng Thương Nguyên nói đến.

“Dạ, Từ trưởng lão, lần này chỉ có hai người chúng ta, cũng không có người giới thiệu, nhưng là ngưỡng mộ Linh Sơn Tông uy danh đã lâu.” Thương Nguyên chấp tay nói.

Vị này là Từ trưởng lão, chính là Linh Sơn Tông một vị tiếp đón, người ra vào người sơn môn, cũng là muốn trải qua người này tra xét, tu vi Từ trưởng lão, cũng là đạt tới Ngưng Đan sơ kỳ. một thân công pháp Hòa thuộc tính uy lực cực mạnh.

Giống như Diệp Phi hai người như vậy tùy tiện tới trước, lại không có người quen giới thiệu, nhất định phải cẩn thận thẩm tra, nếu không dễ lần gian tế đi vào, cái tội danh này nhưng là không nhỏ, bất quá, nhìn tu vi hai người, cho dù là gian tế, Từ trưởng lão cũng là không có gì đáng sợ, lật tay là tóm gọn được hai người.

Bất quá, hẳn cũng là sẽ không như vậy dễ dàng để hai người vào, Từ trưởng lão bình thời rất ít ra cửa, hàng năm đều là ở chỗ này thủ quan, nếu không phải nghĩ biện pháp mờ chút chỗ tốt, bây giờ cảm giác thật xin lỗi mình, lại nói cũng căn bản không có biện pháp khác cung cấp tư nguyên cho mình tu luyện.

Từ từ quan sát hai người Diệp Phi một cái, Từ trưởng lão khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Ngưỡng mộ? hắc hắc, lão phu tiếp xúc nhiều người, xem các người một thân tu vi, đều là Trúc Cơ Đại Viên Mãn.

Chỉ sợ là tán tu lo lắng vô vọng tấn cấp Ngưng Đan, mới đến Linh Sơn Tông ta tìm cơ hội đi? lão phu là nói không đúng?” Từ trưởng lão khòe miệng giương lên, mỉm cười nhìn hai người.

Nghe vậy, Diệp Phi như sương mây, nhẹ giọng nói: “Từ trưởng lão, vô luận như thế nào, chỉ cần chúng ta không phá hư quy củ sơn môn, vì Linh Sơn Tông xuất lực, đây không có vấn đề gì chứ?”

Tấn cấp Ngưng Đan, cái đệ tử nào không có bức này nguyện vọng? nếu không, cũng không tất tiếp tục tu luyện, không bằng tìm cái thế lực người phạm. Trà trộn vào lựa chọn cả đời tiêu dao.”

Nghe Diệp Phi nói, Thương Nguyên thần sắc vừa động, lo lắng lão giả mất hứng, vậy mà Từ trưởng lão không những không giận, ngược lại cười hắc hắc.

“Hắc hắc, những lời này ngược lại cũng có lý, tốt lắm, hãy bớt sàm ngôn đi. Nếu muốn vào Linh Sơn Tông ta, lão phu sẽ phải kiểm tra thân phận của các người.” Từ trưởng lão nụ cười vừa thu lại, như thế nói một câu.

“Văn bối Thương Nguyên, một tên tán tu ở Miên Thành phụ cận……” Thương Nguyên đem tình huống của mình nói một lần, hơi đánh giá một cái, nhìn Diệp Phi một cái. Từ trong túi đựng đồ lấy ra một hộp gỗ nhỏ.

“Tiền bối, đây là hai người chúng ta đặc biệt vì ngài chuẩn bị, vô luận như thế nào. Hy vọng người cũng có thể nhận lấy.” Thương Nguyên nhìn bốn phía không người, thấp giọng nói.

“Nga.” Từ trưởng lão không chút nào tị hiềm, cầm lên hộp gỗ, mở ra một cái vừa nhìn, chợt, kỳ thần sắc vừa động, lộ ra một vẻ kích động.

“Tiền bối, nghe nói ngài chủ tu công pháp hòa thuộc tính, cái này vật chúng ta giữ lại cũng là vô dụng, còn không bằng đưa cho tiền bối có thể sử dụng đi. Ở trong tay chúng ta đơn giản là phí của trời.” Thương Nguyên bổ sung một câu.

Nghe vậy, Từ trưởng lão ồ ồ tâm thần. Cũng không vội vã thu hồi bảo vật, mà là hơi suy nghĩ chốc lát, quan sát hai người một cái.

“Người là lai lịch thế nào?” Từ trưởng lão hướng về phía Diệp Phi hỏi một tiếng.

Có lòng nói ra mình là U Châu người, nhưng là lo lắng tra ra chuyện Bạch Phát Ma Đầu, thích giết chóc đồng môn, tội danh bức này. Bất kỳ một cái tông môn nào cũng sẽ không tiếp nhận.

Nhưng nếu nói mình là người Huyền Châu, sợ rằng Linh Sơn Tông, cũng không phải là dễ dàng lừa bịp, nếu là không có tiếng xấu gì, đưa chút chỗ tốt, Từ trưởng lão có lẽ sẽ không làm khó, nhưng mình……

“Vị này Lưu Diệp đạo hữu, chính là tán tu cùng tại hạ cùng nhau, cùng là Huyền Châu Miên Thành phụ cận.” đang ở Diệp Phi không biết trả lời như thế

nào đích thời điểm, Thương Nguyên như thế nói một câu.

Nghe vậy, Từ trường lão hai mắt hí một cái, nhẹ giọng nói: “Nga, thật đúng là? Các ngươi cũng không nên lừa gạt lão phu, nếu không”

“Tiền bối, tại hạ chính xác là tán tu ở Miên Thành phụ cận, cùng Thương Nguyên đạo hữu làm quen nhiều năm.” Diệp Phi nước chảy mây trôi nói.

Từ trường lão nhướng mày, hai mắt chăm chú nhìn Diệp Phi, sau một khắc, kỳ thần sắc run lên, thanh âm lạnh như băng đạo: “Hừ, các ngươi khi lão phu là hài đồng sao? Nhìn hẩn che che giấu giấu, tất nhiên có chuyện.

Đã như vậy, nói vậy nhất định là gian tế những thế lực khác phái tới, mặc dù không phải là, lão phu cũng không muốn lưu ngươi.” vừa nói chuyện, Từ trường lão trên mặt nanh sắc chợt lóe, làm bộ sẽ phải xuất thủ.

Thấy vậy, Thương Nguyên mặt liền biến sắc, Diệp Phi cũng là sùng sờ, nhưng việc đã đến nước này, sợ rằng giải thích cũng là dư thừa, biện pháp duy nhất, chính là nhanh lên chạy trốn.

“Từ trường lão, Lưu Diệp đạo hữu chính là bằng hữu của ta, chớ có làm thương tổn hẩn.” đang lúc này, Linh Sơn Tông dưới chân núi, một tên thanh niên mặc tử sam, lớn lên tuấn lãng, chậm rãi hướng phương hướng Linh Sơn Tông đi tới, trên mặt không biểu lộ chút nào.

Nghe vậy, Từ trường lão động tác trên tay dừng lại, cùng Diệp Phi ba người đồng thời hướng nơi xa nhìn lại.

“Là ngươi? Hư Long đạo hữu?” Diệp Phi có chút kinh ngạc nói, người này chính là ban đầu bị Ma Cốt Môn bắt đi, cùng nhau bị vây ở trong linh mộ, Hư Long, ban đầu cùng Diệp Phi cùng ở một chỗ mộ huyết đợi mấy ngày nữa, cùng chung mưu đồ tạo phản, nhớ ban đầu hẩn nói mình là một gã tán tu.

Mới đầu Diệp Phi cho là Hư Long, hay cũng là tới nhập tông, nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, nhìn giọng của hẩn, tựa hồ là biết Từ trường lão, cái này không khỏi làm cho Diệp Phi có chút ngoài ý muốn.

“Lưu Diệp đạo hữu, vị này là Thương Nguyên đạo hữu đi? ở trong linh mộ đã gặp.” Hư Long ngay cả lý cũng không lý Từ trường lão, cùng hai người chào hỏi.

Thấy vậy, Từ trường lão khoe miệng một liệt, nhưng cũng không có nói chút gì!

“Ra mắt Hư Long đạo hữu.” dừng một chút, Thương Nguyên tiếp tục nói: “Xem ra, Hư Long đạo hữu, thân phận cũng không phải là một tên tán tu a, hắc hắc.”

Hư Long đi tới trước mặt mấy người, khẽ mỉm cười, áy náy nói: “Bây giờ ngưng ngừng, ban đầu bởi vì một ít chuyện rồi đi Linh Sơn Tông, ta đối với bất kỳ người nào đều không có nói qua thân phận.

Bất quá, ta muốn cái này cũng sẽ không ảnh hưởng giao tình của chúng ta đi, ngươi nói xem, Lưu Diệp đạo hữu?” Hư Long nhưng là nhớ, Diệp Phi ban đầu, nhưng là chém gết đại danh đình đình Hắc Kiều đây, mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng vẫn là biết một ít tin tức.

“Đây là tự nhiên, bất kể Hư Long đạo hữu thân phận gì, dù sao bọn ta quen biết một cuộc, chỉ cần Hư Long đạo hữu còn nhớ rõ bọn ta, chúng ta tự nhiên sẽ không quên đây.” Diệp Phi đáp một câu trở về.

“Đúng rồi, Lưu Diệp đạo hữu, xem ngươi hai người tới trước, hẩn là muốn gia nhập tông môn đi?” Hư Long như thế nói.

“Không sai, ta cùng với Thương Nguyên đạo hữu một đường chạy tới liền vì chuyện này, một mình tán tu cực kỳ khó khăn, không biết Hư Long đạo hữu gần nhất khỏe không?” Diệp Phi hỏi một câu.

“A a, ta còn là như cũ, lần này trở lại, cũng là có chút chuyện, yên tâm, có ta ở đây, hai người ngươi nhưng thuận lợi thông qua.” Hư Long vui vẻ dồi dào, nhẹ giọng nói.

Cứ như vậy, mấy người hàn huyên, thỉnh thoảng nhớ lại ở trong linh mộ chuyện như mới hôm qua, ba người không khỏi hí hửng không dứt.

“Ho khan một cái” “Hư Long, Mộc Linh Từ Đại trưởng lão có phân phó, nếu là ngươi trở lại, đi ngay gặp hẩn một lần, còn có, còn có, Hư Nguyên trưởng lão cũng có phân phó, muốn ngươi trở về một chuyến.” Từ trường lão nói xong, trên mặt thoáng qua một tia vẻ kinh dị.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Đệ tử chính thức

Nhìn Hư Long mang theo Hai người Diệp Phi tiến vào sơn môn, đi xa sau, Từ trưởng lão hơi thờ dài một tiếng, nhưng ngay sau đó, cũng là có chút ý giễu cợt.

“Hừ, Kim Nguyên Đan đưa đến miệng ngươi cũng không muốn, còn giả bộ cái gì thanh cao, muốn cái gì chí khí, cũng không biết cái này Hư Long cùng Hư Nguyên trưởng lão, đến tốt cùng nháo mâu thuẫn gì.

Ai, bất quá, cũng nhiều thua thiệt ngươi không muốn, nếu không, lão phu ở đâu ra cơ hội tấn cấp Ngưng Đan, trước kia ở trước mặt ta ngươi cao cao tại thượng, bây giờ, hắc hắc, cũng là ở dưới ta đi.

Ai, bất quá dù sao thân phận ở chỗ này bày, hơn nữa căn cơ thực lực cũng so với ta mạnh, Mộc Linh Từ Đại trưởng lão cực kỳ coi trọng, nói vậy chỉ cần cái Hư Long này chịu cúi đầu, như vậy tấn cấp vượt qua lão phu, cũng là chuyện sớm hay muộn, hắc hắc, còn chưa phải muốn cùng hắn giao ác.

Về phần hai người kia, hắn cũng không có gì lớn vấn đề, cũng chính là thân phận Lưu Diệp kia có chút mơ hồ, bất quá đã có ngươi mang vào đi, có chuyện gì xảy ra, cũng cùng lão phu không quan hệ, hắc hắc.” nói xong, Từ trưởng lão khẽ mỉm cười.

.....

Linh Sơn Tông nơi nào đó, bên trong đại sảnh, Hư Long, Diệp Phi, cùng với Thương Nguyên ba người ngồi ngay ngắn trong đó, ở đối diện ba người, có một tên trung niên lạnh lùng, hai mắt hí lại nhìn chăm chú vào Hai người Diệp Phi.

Trung niên lạnh lùng một thân hơi thở rất là mạnh mẽ, nhìn dáng dấp phải là Ngưng Đan trung kỳ tu vi, người này chính là một tên khảo hạch trưởng lão, tên là Lam Phong, đặc biệt khảo hạch một ít trụ cột tu luyện, tu sĩ muốn gia nhập tông môn, xem căn cơ điều kiện bọn họ.

“Nga, thì ra là các ngươi cùng Hư Long ở trong linh mộ chính là quen biết, nói như vậy tới, thân phận đến sẽ không có vấn đề gì, nếu không, ban đầu cũng sẽ không bắt ngươi cùng đi, hơn nữa còn có Hư Long bảo đảm cho các ngươi.

Về phần căn cơ, xem các ngươi hai người cũng coi là có thể. Điều là ngũ hành viên mãn Chân Linh Thụ, nếu đã đi tới bước Trúc Cơ Đại Viên Mãn này, cũng không cần đang khảo nghiệm cái gì.

Nghỉ ngơi trước hai ngày, sau đó ta sẽ phái người phát ra cho các ngươi lệnh bài tông môn, cùng với quy củ tông môn, cũng sẽ đồng thời phát ra cho các ngươi.” Lam Phong như thế nói.

“Hắc hắc, vậy liền đa tạ Lam Phong tiên bối cùng Hư Long đạo hữu.” Thương Nguyên cười ha hả nói đến.

“Không cần cảm ơn ta, trình tự thông thường thôi. Tốt lắm, Hư Long một hồi còn có chút chuyện, ta để cho người mang bọn ngươi đi xếp chỗ ở, chờ Hư Long làm xong chuyện, các ngươi lại nói chuyện cũng không sao.” Lam Phong nhàn nhạt nói một câu.

“Tốt, Lưu Diệp đạo hữu. Thương Nguyên đạo hữu, các ngươi nghỉ ngơi trước một hai, ta xử lý xong chuyện. Lại đi tìm các ngươi.” Hư Long vừa nói chuyện, chính là mang theo mấy người đi ra khỏi đại sảnh.

.....

Linh Sơn Tông chủ phong lần ranh có một tòa kiến trúc tầng ba, bên trong ở đều là một ít bản thân mang một ít tu vi, thả tới đệ tử mới xếp vào tông môn, phía trên treo một khối bảng hiệu — Ngọc Dương Các.

Ngọc Dương Các, bên trong một cái tĩnh thất, Diệp Phi, Thương Nguyên hai người ngồi ở trong đó, tựa hồ đang chuyện trò cái gì.

“Lần này còn may mà Lưu Diệp đạo hữu cùng Hư Long đạo hữu quen biết, hắc hắc, nếu không cũng sẽ không thuận lợi như vậy.” Thương Nguyên thần nhiên nói.

“Ai. Ta cảm thấy Trúc Cơ Đại Viên Mãn, cùng căn cơ tốt mà nói. Cho dù là Linh Sơn Tông, cũng sẽ không chặn ngoài cửa đấy, điểm khó khăn, sợ rằng chẳng qua là Từ trưởng lão loại người này như vậy thôi.” Diệp Phi khẽ mỉm cười nói.

“Ừ, nhắc tới cũng là, đúng rồi. Cũng không biết Hư Long đạo hữu kia, ở Linh Sơn Tông đến tốt cùng là có thân phận gì, nhìn dáng dấp, quả nhiên là có chút không đơn giản.” Thương Nguyên nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi vừa muốn trả lời, cũng là nghe tiếng gõ cửa.

“Hai ngươi là đệ tử mới tới Lưu Diệp cùng Thương Nguyên?” một đạo thanh âm nhàn nhạt, từ ngoài cửa truyền vào.

Thương Nguyên đáp một tiếng, cửa phòng vừa mở, một vị thanh niên mặc áo bào tro, chậm rãi đi vào, nhìn một chút hai người, mặt không biểu tình lấy ra mấy thứ đồ.

“Hai vị sư đệ, từ hôm nay trở đi, các ngươi chính là đệ tử chính thức của Linh Sơn Tông, nơi này có lệnh bài, đồng phục, cùng với môn quy và một ít chú ý ở Linh Sơn Tông chúng ta.

Mấy ngày nay trước đêm những thứ này xem rõ ràng, không nên tùy ý đi ra ngoài, mấy ngày nữa, ta sẽ lại tới tìm các người, dẫn người đi quen thuộc một cái Linh Sơn Tông.” thanh niên áo bào tro nói, ngay sau đó đưa cho hai người mấy món đồ.

“Cái này, đồng phục nhưng là nhất định phải thay đổi?” Thương Nguyên nhìn một chút trang phục trong tay, hỏi một câu.

Nghe vậy, thanh niên khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Hai vị sư đệ, người của Ngọc Dương Các, đều là đã có tu vi sau mới gia nhập Linh Sơn Tông, không giống chúng ta từ nhỏ ở chỗ này lớn lên, một mực thống nhất đồng phục.

Nếu như không có tiện, cũng có thể mặc trang phục của mình, dĩ nhiên, có lúc tông môn có một ít đại sự, hoặc là thời điểm có yêu cầu, chúng ta là nhất định phải thay đồng phục tông môn thống nhất, cụ thể một ít quy củ, các người xem một chút kia bên trong thủ trát thì cũng có ghi lại.”

“Nga, vậy liền đa tạ vị sư huynh!” Diệp Phi thần nhiên nói, cứ như vậy, hai người lại khó hiểu một ít tình huống, thanh niên áo bào tro chính là xoay người rời đi tĩnh thất.

.....

Linh Sơn Tông, chủ điện, bên trong tĩnh thất, Mộc Linh Tử Đại trưởng lão ngồi ở trên một thanh ghế gỗ, ở đối diện, Hư Long mặt không biểu tình ngồi ngay thẳng.

“Ài, Hư Long, người cũng đừng ở oán hận Hư Nguyên trưởng lão, ban đầu hắn cũng là hành động bất đắc dĩ, vì thế, Hư Nguyên trưởng lão lui đi thân phận Đại trưởng lão, từ nay bề quan không tiếp bất luận kẻ nào.

Năm đó người nếu có thể tha thứ cho Hư Nguyên trưởng lão, hắn cũng không cần như thế, hơn nữa, tông môn cho người chuẩn bị Kim Nguyên Đan, mỗi lần cũng bị người cự tuyệt, nếu không, ngay từ nhiều năm trước, người chính là tấn cấp Ngưng Đan kỳ rồi.

Hơn nữa, lấy thiên phú của người, cho dù là Ngưng Đan trung cấp, cũng không phải là không thể được đấy, nhưng hôm nay, ài!” Mộc Linh Tử Đại trưởng lão thở dài một tiếng, như thế nói.

Nghe vậy, Hư Long nhướng mày, nhẹ giọng nói: “Đại trưởng lão, ta có lòng tin, không hề nữa mượn lực lượng tông môn, mình tấn cấp, liên quan tới chuyện trước kia, ta cũng không muốn nhắc lại.

Lần này ta trở lại, là muốn hỏi một chút chuyện U Linh Cốc, chúng ta Linh Sơn Tông là như thế nào an bài? Ma Cốt Môn Hắc Kiều ở bên trong linh mộ, bị một tên tán tu chém chết, mà tên tán tu kia, hôm nay cũng là gia nhập ở Linh Sơn Tông ta.”

“Cái gì? người nọ đầu nhập vào tông môn ta? Chuyện này lúc nào? điểm này lão phu cũng không biết, hơn nữa, cũng không rõ ràng rốt cuộc là người nào đánh chết Hắc Kiều.” Mộc Linh Tử có chút vui mừng nói.

Hắc Kiều Hắc Tuấn hai huynh đệ danh tiếng như mặt trời ban trưa, ở cảnh giới Trúc Cơ Kỳ cơ hồ không người có thể địch, vốn là tiến vào U Linh Cốc, liên tính toán phòng bị hai người này, nhưng nghe nói kia Hắc Kiều không biết có gì rơi xuống, Mộc Linh Tử rất là cao hứng.

Nhưng hôm nay nghe nói, người chém chết Hắc Kiều, lại đi tới Linh Sơn Tông, cái này không khỏi làm cho Mộc Linh Tử lộ ra vẻ vui mừng, có thể chém chết Hắc Kiều, nói vậy thực lực tất nhiên không tầm thường, nếu là bồi dưỡng thật tốt, nói không chừng, Linh Sơn Tông sẽ ở chỗ này nhiều hơn một tên thiên tài.

“Đại trưởng lão dĩ nhiên không biết, hai người kia cũng là hôm nay mới tới, vừa lúc ta gặp được, đều là do người Ma Cốt Môn bắt đi đào linh mộ, trùng hợp ta cùng với người nọ quen biết, mới dẫn bọn hắn tiến vào.” Hư Long gật đầu nói.

“Nga, lại có chuyện này? nói như thế, lần đi U Linh Cốc này, có người, hơn nữa người nọ, chúng ta Linh Sơn Tông sẽ giảm bớt rất nhiều thương vong, thậm chí, có thể đoạt được món đồ kia!” nói xong, Mộc Linh Tử Đại trưởng lão hai mắt hí một cái, một bộ suy tư.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 158: Giám thị

Ở Huyền Châu, một chỗ sơn thanh thủy tú, trên bình nguyên linh khí dồi dào, đứng thẳng một tòa núi đá cao lớn năm mươi trượng, xa xa nhìn lại toàn thân bí lục, linh khí mười phần.

Bốn phía ngọn núi bao quanh một ít kiến trúc, từng đạo thân ảnh ở giữa không trung quanh quẩn không chừng, tựa hồ đang dò xét cái gì.

Ở trên ngọn núi, là từng ngọn kiến trúc điển nhã, động phủ, lầu các, nhưng chung quanh không thấy bóng dáng, cửa quan phong bế, đỉnh núi, còn lại là có một tòa kiến trúc cổ phác trang nghiêm.

Kiến trúc này toàn thân mực xanh biếc, nhìn qua cực kỳ bình thường, cũng không thấy có cái cấm chế gì ba động, nhưng là không thiếu khí thế, cách đại môn kiến trúc không xa, có một mảnh linh trì bên trên phiêu đăng linh khí nhẹ nhàng, bên trong linh trì, tản mát ra một loại hơi thở man hoang mạnh mẽ, phảng phất có cái gì kinh khủng, trốn ở trong đó.

Nơi đây, chính là Linh Sơn Tông!

Một tòa kiến trúc hình lục giác màu đất vàng ở phụ cận, ba đạo thân ảnh chân đạp phi kiếm, trôi lơ lửng ở nơi đó, tựa hồ đang nói chuyện cái gì.

“Lưu Diệp sư đệ, nơi này chính là ta Linh Sơn Tông Đan Các, Khí Các mới vừa rồi mọi người cũng nhìn thấy qua, hơn nữa mấy ngày nay, địa phương đệ tử bình thường chúng ta có thể đi được, cơ hồ ta đều mang các người đi rồi một lần.

Còn lại mấy chỗ cấm địa kia, bình thời ngàn vạn không nên tới gần, môn quy Linh Sơn Tông chúng ta sâm nghiêm, vạn nhất chọc phải phiền toái, rất khó xử lý.” một đạo thanh niên mặc tử sam như thể nói một câu, người này chính là Hư Long.

Hai người khác, dĩ nhiên là Diệp Phi cùng Thương Nguyên.

“Mấy ngày nay cũng thật là phiền toái Hư Long sư huynh, đứng rồi, qua một thời gian ngắn U Linh Cốc mở ra, không biết bọn ta có thể hay không tiến vào? tông môn nhưng có cái gì quy định?” Thương Nguyên như thế hỏi một câu.

“Nga, đây cũng là không có gì, chỉ cần đến Trúc Cơ Kỳ, chính là có thể tham gia, tông môn đối với những chuyện này. Từ trước đến giờ rất ít can thiệp.” Hư Long khẽ mỉm cười đích đáp trả.

Thương Nguyên như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

“A A, giống như đại tông môn bậc này đệ tử đông đảo, quy củ nhất định sẽ nghiêm nghị một ít, cũng sẽ nhiều một chút, nhưng tương đối mà nói, cũng là bởi vì nhiều người, cho nên, yêu cầu đối với đệ tử quả thật không nhiều lắm.

Không phải là tông môn có chuyện. Hoặc là thời điểm có cái gì nhiệm vụ, trong ngày thường hoàn toàn có thể một mình tu hành.” Hư Long giải thích một câu, nhìn dáng dấp không gian độc lập cho đệ tử còn là rất lớn.

Cũng khó trách có chính sách như vậy, đệ tử đông đảo, quá mức khống chế tự do, khó tránh khỏi đưa tới mọi người bất mãn. Dù sao không giống như là tiểu tông môn chỉ một hai trăm người, cái này Linh Sơn Tông, không tính Ngưng Đan cao cấp trở lên cùng với Luyện Khí Kỳ. Chỉ là Trúc Cơ Kỳ, cũng không dưới năm trăm, thậm chí có chút đệ tử tuy nói quen mặt, nhưng lẫn nhau đều không thể nào quen thuộc.

“Tốt lắm, chúng ta cũng nên đi về, còn dư lại một ít không biết, sau này, tự nhiên gặp sẽ biết được.” Hư Long nói một câu.

Diệp Phi gật đầu một cái, cùng hai người giá ngự phi kiếm, hướng Ngọc Dương Các bay đi. Nhưng Diệp Phi quay đầu trong sát na, cũng là lơ đãng nhìn một chút kiến trúc phụ cận nơi nào đó hư không, khẽ cau mày.

Hồi lâu, ba người hoàn toàn biến mất ở chỗ này sau, chỗ hư không lúc trước Diệp Phi hướng kia, đột nhiên ba động cùng nhau, một đạo thân ảnh mờ lung của, dần dần rõ ràng.

Một tên mặc áo bào tro. Trung niên nam tử vóc người khô gầy hiện thân ra, một thân tản mát ra hơi thở Ngưng Đan cao cấp, nhìn một chút phương hướng ba bóng lưng đang nhỏ dần kia, không khỏi mi sao một nhú.

“Cũng không biết hai người này là lai lịch thế nào, ai, Đại trưởng lão lại phái ta tới giám thị hai người, Ngọc Dương Các đệ tử, tuy nói cũng có chút tu luyện đệ tử tán tu, không phải là đặc biệt có thể tin tưởng.

Nhưng một loại điều là phái mấy tên am hiểu che giấu Trúc Cơ Đại Viên Mãn tới giám thị, lần này lại cẩn thận như thế, ta đường đường Ngưng Đan cao cấp, muốn đích thân làm chuyện này. Đáng chết Ngọc Dương Các.” tên nam tử này nói xong, quanh thân linh quang chọi lóe, dần dần bắt đầu mờ hồ.

.....

Ngọc Dương Các một lúc bên trong tĩnh thất, Diệp Phi ba người thành thực mà ngồi, một bộ trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

“Hai vị sư đệ, nếu không quen ở tại Ngọc Dương Các, cũng có thể tự đi ra động phủ đấy, chúng ta Linh Sơn Tông bao gồm Luyện Khí Kỳ đệ tử, chỉ cần có năng lực mướn dùng khu vực nào đó, giao phó linh thạch, cũng có thể tự mình mở ra động phủ, khu vực đó cũng sẽ bị hóa thành đất tư nhân, trong ngày thường sẽ không có người quấy rầy.” Hư Long nhìn một chút hai người, như thế nói một câu.

“Nga, cũng tốt, đã như vậy lời của, ngày khác hai người chúng ta lại đi xem một chút, mấy ngày nay trước từ từ quen thuộc một cái.” Diệp Phi thường thức một hộp linh trà, thần nhiên nói.

“Cũng tốt, vậy ta trước không quấy rầy, các người nghỉ ngơi trước đi, mấy ngày nữa, ta mang bọn người đi xem ở phụ cận Linh Sơn Tông một chút.”

Hư Long nói xong, chính là đứng dậy rồi đi.

Người tu tiên, bình thường cũng không nghỉ ngơi, nghỉ ngơi thì cũng là ngồi tĩnh tọa điều tức thời, sáng sớm ngày thứ hai, hai người Diệp Phi chính là đi tới chỗ trưởng lão quản sự Linh Sơn Tông ở nơi này, định tìm một chỗ địa vực tốt một chút, mình mở ra động phủ.

“Nga,? các ngươi là Ngọc Dương Các mới tới đây hay sao? không trách tu vi như thế, lão phu còn không biết, nói đi, tính toán muốn động phủ mấy cấp?” một tên lão giả râu tóc hoa râm, hỏi hai người Diệp Phi.

“Không biết tiên bối có thể hay không cặn kẽ nói rõ một cái, mới tới Linh Sơn Tông, có nhiều chỗ còn chưa hiểu rõ.” Diệp Phi hỏi.

Nghe vậy, lão giả nhướn mày, nhẹ giọng nói: “Được rồi, lão phu liền đơn giản cho các ngươi nói một cái, động phủ Linh Sơn Tông ta, nhưng thường dùng đại khái chia làm ba cấp bậc.

Động phủ cấp một phần lớn là Ngưng Đan cao cấp, nhưng cũng có một ít yêu nghiệt cấp bậc Trúc Cơ Kỳ, hoặc là đệ tử chân truyền có thân phận, mới có thể ở tại động phủ cấp một bên trong.

Động phủ cấp hai còn lại là phần lớn là Trúc Cơ Kỳ, dĩ nhiên, cũng có một phần nhỏ là Luyện Khí Kỳ, mà động phủ cấp ba, là đều là Luyện Khí Kỳ tiểu tu sĩ.

Đại khái chính là như vậy đây, các ngươi chọn chọn đi, nghĩ muốn cái dạng động phủ gì, đúng rồi, cho dù là giống nhau cấp bậc, cũng là có tốt xấu phân chia, bên trong linh khí nồng nặc cũng không phải cùng một dạng.

Hắc hắc, cho nên, các ngươi thận trọng lựa chọn. Không muốn quá mù quáng.” lão giả nói xong, chính là cười híp mắt xem bệnh hai người này, không nói nữa đứng lên.

Mà hai người Diệp Phi, còn lại là một bộ tự định giá về, nhưng hai người thương lượng đi qua, quyết định trước muốn dùng động phủ cấp hai, động phủ cấp một mặc dù tốt, nhưng giá cả thật đắt đỏ, lại nói mới tới Linh Sơn Tông sẽ ngụ ở động phủ cấp một, khó tránh khỏi bị người đồ kị đi.

“Tiền bối, chúng ta liền chọn động phủ cấp hai đi, lựa chọn hai khối khu vực tương cận, chúng ta cũng tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau.” Diệp Phi hướng về phía lão giả nói.

“Đúng rồi, tiền bối, giúp chúng ta chọn một chỗ thượng thừa động phủ cấp hai, phiền toái tiền bối.” Thương Nguyên nói bổ sung, vừa nói chuyện, kín đáo đưa cho lão giả một cái túi đựng đồ.

Lão giả lấy tay sờ sờ, khoe miệng giương lên, gạt đầu sau thu vào, mà Diệp Phi còn lại là trong lòng thở dài một tiếng, khi trong tay có quyền lực, có lẽ, cũng sẽ nghĩ biện pháp vì mình mưu lấy một ít tư lợi đi, đây chính là thế đạo.

“Tốt lắm, Thương Nguyên, ngươi ở đây phía trên nhỏ một giọt máu tươi.” lão giả lấy ra một khối sách da thú với một ngọc bội màu xanh lá cây đưa đến trước mặt Thương Nguyên.

Nghe vậy, Thương Nguyên chính là làm theo, lão giả còn lại là đánh giá Diệp Phi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Chọn động phủ

Diệp Phi mất lé đảo qua, ngọc bội nhìn qua bình thường, sách da thú bên trên, còn lại là vòng vòng điểm một cái ghi chú một ít địa vực, có nhiều chỗ còn hiện ra tên một số người.

Khi Thương Nguyên đem máu tươi rơi vào ngọc bội trên, ngọc bội màu xanh biếc kia, chợt tản mát ra một trận hồng mang u ám, chỉ một thoáng biến thành màu đỏ sậm.

Ngay sau đó, ở trên sách da thú, Thương Nguyên mới vừa giọt xuống một giọt máu tươi, chỗ địa vực lúc này một trận mơ hồ, hẳn là hiện ra tên Thương Nguyên.

“Tốt lắm, khối này ngọc bội, chính là chìa khóa cầm chế chỗ động phủ, không có nó, cho dù là Ngưng Đan cao cấp, cũng tuyệt đối khó khăn xông vào đây.” lão giả thu hồi sách, đem ngọc bội giao cho Thương Nguyên.

Liếc mắt nhìn Diệp Phi, lão giả khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Ngươi nghĩ xong chưa? nghĩ muốn cái động phủ dạng gì?”

“Lúc trước vẫn nói qua, khoảng cách gần một ít là tốt rồi.” Diệp Phi cũng không phải là rất bất bệ người, cho nên cũng không có ý định lấy cái gì chỗ tốt, lại nói, cái động phủ cấp hai này, vốn là cũng không có ý định ở bao lâu, dù sao mình lên cấp Ngưng Đan, chỉ sợ cũng không dùng được thời gian quá dài, đến lúc đó, tự nhiên phải thay đổi động phủ cấp một đấy.

“Nga, khoảng cách gần, ngược lại không có, phụ cận sớm bị người chiếm hết, ở lân ranh phiên khu vực đó, ngược lại có một động phủ cấp hai đi.” Lão giả chợt như thế nói một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi chân mày cau lại, Thương Nguyên sắc mặt cũng không phải đáng vẻ quá tốt, cái này rõ ràng cho thấy bởi vì Diệp Phi chưa đưa cho chỗ tốt, hai người có thể nào không tức giận.

Thấy vậy, lão giả nhưng mày, đem sách da thú nhét vào trên thạch đài trước mặt hai người.

“Các ngươi cho là lão phu làm khó các ngươi? bản đồ ở chỗ này, chính các ngươi nhìn. hừ!” lão giả trên mặt thoáng qua một tia không vui.

Hơi đánh giá một cái, hai người nửa tin nửa ngờ đích cầm lên quyển sách, lật xem xem. Quả nhiên, ở chỗ phụ cận địa vực Thương Nguyên lựa chọn kia, rậm rạp chẳng chút đều là tên người, nhìn đáng ghét coi như thật là bị người chiếm hết.

“Đi, ở phụ cận nơi này, không phải là có một địa phương ghi chú màu đỏ sao? vừa không có hiện tên người, hẳn là trống không đi?” Diệp Phi chợt nhưng mày nói.

Hiển nhiên. Lão giả này còn là giữ lại một tay, có một chỗ cũng không có người, dấu hiệu cực kỳ nổi bật. Xem ra, không cho chỗ tốt sợ là không được đấy, Diệp Phi nghĩ như thế.

Nghe vậy, lão giả nhìn lướt qua. Khóe miệng một phiết. Nhẹ giọng nói: “Giá cả chỗ kia, chỉ kẻ dưới động phủ cấp một đấy, thậm chí so một ít động phủ cấp một giá cả còn cao hơn, các ngươi sẽ tiếp nhận cái loại giá cả này?”

“Cái gì? so động phủ cấp một giá cả còn cao? đây là vì sao?” Diệp Phi có chút buồn bực đáng vẻ.

Lão giả ánh mắt híp lại đạo: “Nếu có thể giao linh thạch, vậy ngươi cũng coi là may mắn, nơi đó trình độ linh khí, nhưng là tương đối nồng đậm, nguyên chủ người mới vừa lui động phủ đó. Các ngươi cũng rất đúng dịp. Bất quá, nếu các ngươi muốn muốn dùng động phủ cấp hai. Cũng sẽ không lựa chọn giá cả như vậy đi?”

Nghe vậy, Diệp Phi khóe miệng giương lên, nhẹ giọng nói: “Vậy cũng chưa chắc, nếu bị chúng ta vượt qua, nếu như giá cả không phải là quá xa vời, ngược lại cũng không phải là không có thể tiếp nhận.”

“Một ngàn linh thạch!” lão giả dù muốn hay không vẫn hồi đáp.

“Cái gì? một ngàn linh thạch?” Diệp Phi khóe miệng một liệt nói một câu, tuy nói có chút chuẩn bị, nhưng không nghĩ tới cao như vậy, Thương Nguyên nơi đó chính là gấp hai, ở U Châu bất quá mấy chục linh thạch mà thôi. Ở chỗ này ở mấy năm, cũng mua một món pháp bảo rồi.

“Thế nào? không tiếp thụ nổi đi?” lão giả trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Ồn Ồn tâm thần, động phủ cấp một cũng không tiện nghi, nơi này nếu đất như vậy, nói vậy tự nhiên là có chỗ tốt hơn, nếu vượt qua, vậy trước tiên muốn xuống lại nói.

“Ta muốn.” Diệp Phi thần nhiên nói.

Nghe vậy, lão giả sừng sốt, lần nữa quan sát Diệp Phi một cái, ánh mắt híp lại nói: “Đây cũng không phải là nói giỡn, muốn dùng nơi này, mỗi lần ít nhất nộp nửa năm phí dụng.”

Sau này trừ phi ngươi đổi cao cấp động phủ, nếu không, dư lại linh thạch không có hồi, nghĩ xong?” lão giả hỏi.

Diệp Phi không nói gì, trực tiếp lấy ra một cái túi trữ vật giao cho lão giả.

Nhìn một chút trong tay túi trữ vật, lão giả khóe miệng giương lên, cười nói: “Tốt, như hần làm như vậy đi, nhỏ một giọt máu tươi.” nói xong, lần nữa lấy ra một khối ngọc bội, cùng quyển sách đưa đến trước mặt Diệp Phi.

Cũng không có do dự cái gì, Diệp Phi như Thương Nguyên làm như vậy, ngọc bội trong tay biến sắc, trên quyển sách, hiện ra hai chữ Lưu Diệp.

Thấy vậy, lão giả khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “Thật ra thì, tiểu tử ngươi cũng coi như là chiếm tiện nghi, nói thật, liên chỗ động phủ này, không biết bị bao nhiêu người hỏi, chỉ tiếc một mực có chủ nhân.”

Người nọ bởi vì cảm giác sắp tấn cấp, muốn dùng động phủ cao cấp hơn, sáng sớm hôm nay mới tới lui hoàn, các ngươi đã tới rồi, cũng coi là tiểu tử ngươi vận khí, hắc hắc.”

“Nga, vậy còn muốn đa tạ tiền bối, không có chuyện gì, chúng ta trước hết đi xem một chút hai nơi động phủ kia.” Diệp Phi hướng về phía lão giả nói.

Lão giả đáp một tiếng, ngay sau đó, hai người xoay người rời đi.

Bằng vào ngọc bội chỉ dẫn, hai người rất nhanh đi tới chỗ khu vực trên bản đồ biểu hiện kia, chính là động phủ Thương Nguyên, bởi vì Thương Nguyên mời, Diệp Phi chính là cùng đến nhìn một cái.

Một mảnh phong cảnh xinh đẹp, khắp núi xanh biếc, thân ảnh hai người Diệp Phi xuất hiện, cảm thụ bốn phía linh khí nồng nặc, hai người khoe miệng giương lên, lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

“Hắc hắc, Linh Sơn Tông quả nhiên lợi hại, chỗ này linh mạch dưới đất, nói vậy cực kỳ to lớn, cứ như vậy bị chiếm cứ.” Thương Nguyên cảm khái nói, không có thực lực nhất định hậu thuẫn, quả nhiên là không được, tán tu tuy nói tự do, nhưng là điều kiện tu luyện cùng tư nguyên, quả thật là cùng môn phái không cách nào so sánh.

“Hay là trước vào xem động phủ một chút đi, tông môn lớn như vậy, nói vậy bên trong hoàn cảnh cũng cũng không sai,” Diệp Phi cười nói, nhìn Thương Nguyên gật đầu.

Ngọc bội kích thích sau, cửa động phủ vừa mở, một cỗ linh khí nồng nặc đập vào mặt, không biết so Thiên Nhai Tông nồng nặc bao nhiêu.

Động phủ diện tích rất lớn, không phải là giống như U Châu Thiên Nhai Tông chỉ có một gian như vậy, mà là phân ra rất nhiều khu vực, có ít nhất mười phòng lớn nhỏ trở lên, thậm chí còn có phòng luyện đan, luyện khí, nhiều phòng như vậy, đơn giản chính là một bộ. Bên trong thật đúng là đầy đủ hết.

Hai người trò chuyện một hồi, Diệp Phi chính là đứng dậy rời đi, Thương Nguyên không có đi, mà là lưu lại, trước quen thuộc động phủ mình một chút.

Không bao lâu, một tòa núi thấp ở phụ cận, Diệp Phi tới đến trước cửa động phủ của mình, khoe miệng giương lên, nhẹ giọng nói: “Tôn gia cao như thế, không biết nơi này đến tốt cùng có cái gì bất đồng.”

Nói xong, kích thích ngọc bội trong tay, ông một tiếng, cửa đá động phủ ứng tiếng mở ra, linh khí nồng đậm lúc này tán ra, làm cho Diệp Phi trên mặt sắc mặt vui mừng chột lóe.

Nhưng ngay sau đó, chính là như sóng mây đứng lên.

Tuy nói có thể cảm giác được, đích xác là so Thương Nguyên nơi đó linh khí mạnh hơn một ít, nhưng là cực kỳ có hạn, chẳng lẽ cứ động phủ như vậy, lão đầu kia liền hết mình một ngàn linh thạch một tháng? điều này không khỏi làm Diệp Phi có chút xung động muốn học máu.

“Được, đi vào xem trước một chút lại nói, nói không chừng, trong này sẽ có cái gì bất đồng.” Diệp Phi có chút tự ta an ủi nói, ôm tâm tình phức tạp, chậm rãi hướng bên trong động phủ đi tới.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Linh nhãn

Bên trong một gian thạch thất, trung gian là một chỗ thạch đài, trên thạch đài nhiều ngọn lửa không ngừng dâng lên, toàn bộ thạch thất nhiệt độ cũng phải không thấp, nhìn đáng sợ, phải là một chỗ đan phòng.

Lúc này, chỗ cửa đá dựng thân một đạo thân ảnh màu trắng, tướng mạo tuấn tú, da trắng nõn, giữa hai hàng lông mày, để lộ ra một tia kiên nghị, trong mắt thỉnh thoảng lóe ra tinh mang, hơi mang một tia tang thương.

Người này, chính là Diệp Phi!

Liên tiếp đem hơn mười thạch thất chuyển một lần, cũng không có phát hiện chỗ đặc thù, tuy nói toàn bộ thạch thất mà nói, độ dày linh khí, đích xác là so Thương Nguyên nơi đó mạnh hơn một ít, nhưng giá cả tổn hao gấp hai, xác thực là hoa không đến.

Bất quá có một chút Diệp Phi ngược lại hài lòng, bên trong động này, chẳng những có đan phòng, khí phòng, thậm chí còn có vườn thuốc, linh thú thất, chế phủ, luyện trận, thậm chí còn có chỗ ở của người giúp việc, đơn giản là đầy đủ tiện nghi.

“Ai, không hổ là Linh Sơn Tông, tuy nói giá cả không thấp, nhưng trong này điều kiện thật là không tệ, lần này, tiểu Thanh cũng có thể ở linh thú thất nơi đó tâm tu luyện.” trước đến linh thú thất, Diệp Phi liền đem tiểu Thanh thả đi ra ngoài.

Dù sao đem kia mấy mai giao đản nuốt sau, còn chưa từng luyện hóa hấp thu, ở chỗ này cũng tương đối an tĩnh, cuối cùng có thể an hạ tâm, không cần lo lắng người khác quấy rầy.

Hơi tự đánh giá chốc lát, Diệp Phi lộn thân rời đi đan phòng, chỉ chốc lát công phu, thân ảnh Diệp Phi, xuất hiện ở bên trong một gian thạch thất trống

rỗng, trừ mặt đất có mấy khối bô đoàn, cũng là không có vật gì khác.

nơi này chính là động phủ trung bình thường bề quan tu luyện đích địa phương, chẳng qua là mới vừa rồi Diệp Phi thấy nơi này trống rỗng, lại là gấp gáp tra xét kỹ tha thạch thất, cũng không có cẩn thận quan sát cái gì.

Lần này đi vào, cẩn thận cảm ứng dưới, cũng là cảm thấy một cỗ ba động nhàn nhạt, ở trên một mặt tường đá truyền ra, nhìn kỹ, Diệp Phi phát hiện. Trên thạch bích lại có một vết nhạt như không thấy. Tựa hồ là một đạo cửa đá.

Hơi trầm ngâm, Diệp Phi tới đến phụ cận tường đá, đưa tay đẩy, vẫn ty không động, nhượng mảy dưới, toàn thân pháp lực điều động lên, vỗ lên kim mang chớp động.

“Bành” nhất thanh muộn hưởng!

“Trang trí?” Diệp Phi nghi ngờ nhìn vách đá một chút cũng không có chút nào biến hóa. Không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong đầu linh quang chợt lóe, Diệp Phi lấy ra ngọc bội, kích thích sau, trên ngọc bội chớp động một đạo bạch mang, hướng trên thạch bích phẳng phát cửa đá một loại mặt đạo kia quét tới.

Ông một tiếng.

Mặt vách tường kia phát ra một trận trầm thấp tiếng ông ông, ngay sau đó, một đạo cửa đá chậm rãi dâng lên. Vừa lúc là đạo kia nhàn nhạt la khoát cửa đá.

“Quả nhiên có huyền cơ! Di?” lời còn chưa dứt. Diệp Phi cảm giác được một cỗ linh khí cực kỳ nồng nặc đập vào mặt, tựa hồ biến thành bọt nước động lại ở trên người của mình, làm cho Diệp Phi hai vai vừa động.

Trên mặt sắc vui mừng chợt lóe, Diệp Phi thân hình vừa động liền tiến vào căn mật thất này.

Không gian mật thất cũng không phải là rất lớn, chính giữa để một khối bô đoàn màu vàng nhạt, chỗ góc tường. Đang dừng động ra trận trận linh khí nồng đậm mắt thường có thể thấy được.

Nhìn kỹ, Diệp Phi phát hiện nơi đó. Thậm chí có một chỗ động lỗ lớn bằng cổ tay lớn bằng, mà những thứ linh khí kia, chính là từ chỗ này phun ra phun ra.

“Linh nhân?” Diệp Phi kinh dị một tiếng.

Vừa nói Linh nhân, Diệp Phi vẫn là chỉ nghe qua, nghe nói là liên tiếp với linh mạch dưới đất hoặc là chỗ linh tuyến, đem linh khí dưới đất buông thả ra, loại địa phương này, tuy nói còn so ra kém với ở trong linh tuyến trực tiếp tu luyện, nhưng tốt hơn động phủ bình thường gấp mười gấp trăm lần.

Loại vật này, đơn giản là có thể gặp mà không thể cầu đấy, một dạng cùng người khác tu luyện? tiết kiệm hơn người khác bao nhiêu thời gian, ngay cả lúc đánh vào một ít bình cảnh, cũng sẽ gia tăng một ít tỷ lệ thành công, chỗ tốt đơn giản đếm không xuể.

“Hắc hắc, không trách giá cao như vậy, không tệ không tệ, quả nhiên là vật có giá trị.” vừa nói chuyện, Diệp Phi trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, vội vàng đem cửa đá đóng lại, linh khí bên trong thạch thất, mới không có nữa hướng ra phía ngoài lưu động, tất cả đều bị phong bế đứng lên.

Ồn Ồn tâm thần, Diệp Phi nhìn chung quanh, chợt nhìn thấy trên một mặt vách tường, có một khối màn sáng ba thước lớn nhỏ, trên đó hiện ra vừa ra hình ảnh, một chỗ ngọn núi thấp lùn, bốn phía cánh sắc thanh xanh biếc.

“Di? đây là, cảnh tượng trước cửa động phủ?” cẩn thận quan sát một hồi, Diệp Phi phát hiện, chính xác là cảnh tượng trước cửa động phủ mình, như một loại hình chiếu hiện lên ở chỗ thạch thất này bên trên màn sáng.

“Hắc hắc, đây cũng là tiện hơn không ít, nếu như ở chỗ này bề quan, cũng không sợ có người tới mình sẽ không biết.” Diệp Phi một tay sờ cằm, mỉm cười nói.

Đến giờ phút này, Diệp Phi thấy một ngàn này linh thạch ném đi tựa hồ cũng không oan uổng, theo lão giả kia nói, nơi này không biết không bao nhiêu người ngó tới, cũng chính là mình đến quá đúng dịp mà thôi.

Đi tới trên bô đoàn ngồi xuống, hai mắt híp một cái, lộ ra một bộ vẻ ngưng trọng.

Nơi đây linh khí nồng nặc như vậy, hoàn cảnh lại là không tệ, không ai quấy rầy, như thế, ngược lại có thể đánh vào Ngưng Đan kỳ bình cảnh đi.

Dù sao mình lúc trước ăn qua khóa Hóa Nguyên Đan, trong tay còn có Long Tiên Thảo, phối hợp với Kim Nguyên Đan cùng động phủ tốt như vậy, nói vậy cho dù là một viên Kim Nguyên Đan, cũng có thể ném thử một phen.

Càng nghĩ trong lòng càng kích động, lấy lại bình tĩnh, Diệp Phi chuẩn bị xong hảo hảo điều tức mấy ngày, sau đó bắt đầu đánh vào bình cảnh, cứ như vậy, hai mắt một nhắm chính là bắt đầu tĩnh tọa.

Ba ngày sau, Diệp Phi chợt nhướng mày, tựa hồ cảm ứng được cái gì đó, chợt hai mắt mở một cái, đưa mắt nhìn về phía màn sáng phía trên thạch bích đích, chỉ thấy trước cửa động phủ mình, đứng thẳng hai đạo nhân ảnh, nghe rằng toét miệng đang nói chút.

Một tên trong đó là nam tử gầy yếu, ở trước động phủ mình khoa chân múa tay, một gã trung niên khác còn lại là một bộ mặt chuột cười đùa, để cho Diệp Phi cảm thấy hết ý là, màn sáng này, thậm chí ngay cả thanh âm cũng có thể truyền đi ra.

“Người xem một chút, nơi này, còn có nơi này, còn có một mảnh kia, sau này đều là của ta đấy, hắc hắc.” nam tử gầy yếu chỉ chỉ mấy chỗ khu vực, hướng về phía trung niên nói.

Nghe vậy, trung niên gật đầu cười một tiếng, nịnh nọt nói: “Ngô sư huynh người chính là lợi hại, cùng Tiết Ngọc sư huynh đi được gần như vậy, sau này chỗ tốt không thiếu được người, đến lúc đó, cũng đừng quên ta Lư Đường a.”

“Ha ha, Lư Đường sư đệ, người yên tâm, tương lai sư huynh của ta lên cấp Ngưng Đan, chắc chắn sẽ không quên người, đến lúc đó ta đi động phủ cấp một, cái động phủ ở Xích Hà Phong này, sẽ để lại cho người.” nam tử gầy yếu cười híp mắt nói, một bộ hưng phấn.

“Vậy liền đa tạ Ngô sư huynh, hắc hắc, cái Xích Hà Phong này chính là tốt a, ở trong động phủ cấp hai, đủ để đứng vào trước ba.” trung niên bộ thêm muốn nói một câu.

Tu vi hai người này, nam tử gầy yếu chính là Trúc Cơ Đại Viên Mãn, trung niên nam tử còn lại là Trúc Cơ Hậu Kỳ tu vi, Diệp Phi nhìn hình ảnh, nghe hai người nói chuyện với nhau, không khỏi nhướng mày.

Hơi tự suy nghĩ chốc lát, thân hình vừa động, lách mình ra khỏi mật thất.

Bên ngoài động phủ, hai người đang cười nói, chỉ nghe động phủ cửa đá vừa mở, dạt chỉ một tiếng, thấy thân hình Diệp Phi, chậm rãi đi ra, mặt không biểu tình nhìn hai người.

“Hai vị đứng trước cửa động phủ, nhưng là có chuyện gì tìm tại hạ?” Diệp Phi nhàn nhạt hỏi một câu.

Thấy Diệp Phi sau, hai người cũng phải không còn nói đùa, đổi lại một bộ vẻ trịnh trọng, trung niên nam tử quan sát một cái Diệp Phi, khoe miệng hơi một liệt.

“Uy, mới tới, chỗ này động phủ đã có chủ, nhanh đi đi, nếu không, đừng trách ta không khách khí, nếu là chọc giận Ngô sư huynh, hừ!” nói xong, trên mặt trung niên nam tử thoáng qua một tia lạnh lẽo, cười lạnh nhìn Diệp Phi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Tiết Ngọc

“Nhanh đi? a a, không biết hai vị có gì dựa vào, tôi đây nói như thế? chẳng lẽ các người không biết? ta mới là chủ nhân của nơi này? chỗ động phủ này, ngay từ lúc mấy ngày trước liền bị ta mua.” Diệp Phi chê cười nói.

“Nói nhảm, mua thì có gì dùng? bây giờ Ngô sư huynh muốn, người còn là thức thời một chút, nếu không, hôm nay liền cho người điểm màu sắc xem một chút.” trung niên nam tử cười lạnh nói.

Nghe vậy, Diệp Phi hơi biến sắc mặt, Lư Đường cùng vị Ngô sư huynh này thấy vậy, cực kỳ hài lòng, xem ra, cái tên mới tới này đích xác là nhận được chán nhiếp.

Bất quá, Diệp Phi cũng không phải là lo lắng động thủ, mà là đang muốn, giữa đồng môn, ở chỗ này lại có thể tự mình đánh nhau? điều này không khỏi làm Diệp Phi có chút nghi ngờ.

“a a, hai vị muốn động thủ, chẳng lẽ không sợ môn quy sao?” Diệp Phi cười nói.

“Ha ha, môn quy, đó là cho người yếu quyết định, lại nói, chúng ta cũng sẽ không đánh chết người, như vậy đúng là phạm vào môn quy, bất quá, nếu là đánh người ở trên giường nằm mười ngày nửa tháng, giáo huấn người một cái, còn là không thành vấn đề.

Dĩ nhiên, chờ người khỏe lại sau, chúng ta lại trở lại giáo huấn người, để cho người ngay cả cái này động phủ cũng không ra được, hừ, cho đến người rời đi.” trung niên nam tử Lư Đường mặt giễu cợt nói.

Nghe vậy, Diệp Phi hai mắt híp một cái, một tay sờ bên dưới, nhẹ giọng nói: “Nga, nguyên lai là như vậy, chỉ cần không đánh chết người, cũng không sao chuyện.”

“Không sai, chúng ta cũng không muốn làm khó dễ người, lần này biết hậu quả, người biết nên làm sao đi?” lúc này, họ Ngô kia lúc đầu vẫn không có mở ra miệng, hướng về phía Diệp Phi khuyên giải nói.

Hai tay xoa xoa, Diệp Phi chậm rãi nói: “Xin lỗi, nơi đây, ta không cách nào rời đi, nếu là hai vị ở lắng nghe, giống như theo lời hai vị, ta cũng không ngại để cho các người nằm trên giường mười ngày nửa tháng.”

Cái này rõ ràng cho thấy khi phụ người mới đến, nhưng nghe nói không làm khó quá nặng, tông môn sẽ không quản lý, Diệp Phi cũng bỏ đi lo lắng, hướng chỉ hai người này chính là đến của động phủ của mình gây chuyện, nghĩ đến đánh cũng là hiên ngang đánh, nếu không cho bọn hắn một bài học, sau này không chắc còn có bao nhiêu người đến nhòm ngó cái động phủ này.

“Ha ha, khẩu khí thật là lớn, tốt, nếu như vậy, cũng đừng trách ta không khách khí.” nói xong, trung niên nam tử tiến lên mấy bước, mang trên mặt vẻ tức giận, nhưng là không có nóng lòng động thủ, dù sao mình so Diệp Phi thấp hơn một tiểu cảnh giới, Lưu Đường quay đầu nhìn một chút Ngô sư huynh.

‘Bá’ một tiếng.

Diệp Phi cũng là không có cân nhắc quá nhiều, dưới chân bạch mang chợt lóe, thân hình đã xuất hiện ở bên cạnh Lưu Đường, không nói hai lời đánh ra một quyền.

Trung niên nam tử tuy nói phản ứng không chậm, cùng Diệp Phi đối với đánh một quyền, nhưng vẫn là giống như bao cát bị oanh kích mà bay, bịch một tiếng, bỏ rơi ở nơi xa trên đất, khoe môi nhếch lên một tia máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Một quyền này, Diệp Phi tuy nói chưa dùng tới toàn lực, nhưng cũng là để cho người này bị một ít thương thế, hai ba ngày cũng không có thể khôi phục tốt được.

“Cái gì? người lại dám động thủ?” tên họ Ngô mặt liền biến sắc, mang trên mặt sát khí nói.

“Ngô sư huynh, người phải thay ta báo thù, nhất định phải thật tốt dạy dỗ tiểu tử này một phen.” Lưu Đường giùng giàng đứng lên, xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới sau lưng tên họ Ngô kia, mắt ngậm vẻ oán độc nói.

Diệp Phi cũng chấp hai tay, mỉm cười nói: “Bây giờ, các người còn muốn động thủ sao?”

Tên họ Ngô hai tay quả nắm thật chặt, trên mặt thần sắc biến ảo không ngừng, trước mặt tiểu đệ, nếu không xuất thủ, sợ rằng sẽ mất mặt mũi.

Nhưng lúc trước nhìn thân pháp Diệp Phi kia cùng với lực lượng thân thể, đúng là không phải là mình có thể dễ dàng chống lại, thắng cũng còn may, nếu là cũng bị đánh cho thành trọng thương, nói không chừng sẽ bị người chê cười thối mũi.

Một phen sau khi suy tính, tên họ Ngô chợt cười một tiếng, nghiêm sắc mặt nói: “Vốn là cũng không muốn cùng người động thủ, bởi vì người không xứng với, chỗ động phủ này, chính là Tiết Ngọc sư huynh tự mình ban thưởng đấy.

Chẳng lẽ, người dám chống cự ý của Tiết Ngọc sư huynh? xem người mới tới, cho nên mới hảo nói cho người biết, một khi đi nhầm bước này, hối hận, là cũng không kịp.”

“Nga, không tệ, một khi đi nhầm, là cũng không kịp hối hận, nếu người nói ta không xứng với, vậy hãy để cho ta kiến thức một cái thủ đoạn của vị sư huynh này.” vừa nói chuyện, Diệp Phi dưới chân bạch mang chợt lóe, chính là hướng tên họ Ngô phóng tới, thấy vậy, tên họ Ngô mặt liền biến sắc, Lưu Đường vừa ném đau khổ cũng là nhanh chân trốn sang bên cạnh.

.....

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên trong động phủ bế quan, Diệp Phi ngồi xếp bằng ở trên một khối bô đoàn, hai mắt xuất thần nhìn cửa đá mặt thất, một bộ tự định giá.

Lúc trước đánh nhau, Diệp Phi không phí sức chút nào đánh bại hai người, đem hai người cũng làm ra một ít thương thế, tránh cho bọn họ lại tới phiền toái, vốn định bế quan đánh vào bình cảnh, nhưng là bị bọn họ phá hư, điều này sao có thể để cho Diệp Phi không buồn bực?

Đuổi hai người đi, Diệp Phi ngược lại tỉnh táo lại, xem ra, vừa tới nơi này, không có bài xong chuyện ngoại giới, mình còn không thể dễ dàng bế quan đi, nói không chừng nửa đường liền lại bị người quấy nhiễu.

Lại nói, tiểu Thanh chính ở chỗ này bế quan luyện hóa giao đản, mình còn là chớ nóng vội bế quan, vì nó hộ pháp một hai.

Vừa nghĩ tới, Diệp Phi từ từ chìm đắm, hai mắt một nhắm không suy nghĩ nữa.

Liên tiếp đợi ba ngày, cũng không có ai trở lại tìm phiền toái, Diệp Phi suy nghĩ, đoán chừng hai vị kia cũng là cây mạnh bắt nạt kẻ yếu, cũng sẽ không lại có chuyện gì.

Hơi làm trầm ngâm, Diệp Phi quyết định đi Thương Nguyên nơi đó xem một chút. Thuận tiện tìm Hư Long hỏi thăm một chút tình huống chỗ động phủ này.

Ra khỏi động phủ, Diệp Phi đóng lại cửa đá, vừa muốn rời đi nơi này, chợt nhưng mây, nơi xa một đạo xuyên vân truyền ra, một thanh phi kiếm màu xanh, phía trên đứng ba bóng người. Hướng nơi này từ từ bay tới.

Trong đó hai người Diệp Phi biết, chính là vị kìa tên họ Ngô, cùng với trung niên nam tử Lưu Đường, tên còn lại là một gã thanh niên, mặc áo bào tro, tướng mạo tuấn tú, mắt ngâm về âm nhu.

Ba người mới vừa rời xuống, tên kia thanh niên tuấn tú thu hồi phi kiếm, tên họ Ngô kìa chính là mặt ác độc chỉ Diệp Phi nói: “Tiết Ngọc sư huynh, chính là hần, người này không cho ngươi mặt mũi, còn nói động này phủ là hần, ai tới cũng không được.”

Thấy vậy, trung niên nam tử vừa muốn bổ sung mấy câu, thanh niên tuấn tú kia chân mây cau lại, trên mặt thoáng qua vẻ kinh ngạc về. nhẹ giọng nói: “Là người? không nghĩ tới, ngươi lại đi tới Linh Sơn Tông ta? hắc hắc!”

Nghe vậy, hai người bên cạnh hơi sững sờ, mà Diệp Phi còn lại là ánh mắt híp một cái, người này Diệp Phi biết, chính là thanh niên ở trong Độc Bảo Hiên, ở trước mặt Diệp Phi mua đi khỏi Hồng Lăng. Diệp Phi vừa thấy được người này, chính là ý chán ghét tràn ngập, ban đầu rõ ràng có ý uy hiếp mình.

“Nga, ta cũng không có nghĩ đến, lại ở chỗ này gặp! chỗ động phủ này đã bị ta thuê xuống, chẳng lẽ, các ngươi còn có chuyện gì?” Diệp Phi hiển nhiên là không có quá mức để ý, như thế nói một câu.

“Hắc hắc, ta tên là Tiết Ngọc, ngươi tên là Lưu Diệp đi? là như vậy, cái động phủ Xích Hà Phong này, vốn là đất của ta, sau đó ta đổi cao cấp động phủ, mới đưa nơi này lui ra ngoài.

Nhưng Ngô sư đệ một mực vì ta xuất lực không ít, cho nên, ta chuẩn bị đem chỗ này động phủ ban cho hần.” nam tử tuấn tú mặt không sợ hãi nói, phảng phất chuyện trước mắt, chẳng qua là một chuyện bình thường, lật tay là xử lý xong.

Diệp Phi nghe vậy còn lại là cười một tiếng, lắc đầu nói: “Nga, nguyên lai là Tiết Ngọc sư huynh, bắt quá, nơi này ta sớm chính là nộp linh thạch đấy, chỉ sợ làm sư huynh thất vọng.”

Nghe vậy, hai người đằng sau vừa muốn nổi giận, Tiết Ngọc còn lại là hơi nhú mày một cái, ngay sau đó mở miệng cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “A A, Lưu Diệp sư đệ có thể là hiểu lầm, lần này tới trước, ta cũng không phải là cùng ngươi thương lượng.

Mà là tới nói cho ngươi biết một tiếng, chỗ động phủ này, ta phải là đưa cho Ngô sư đệ đấy, dù sao ta đã đáp ứng hần, ngươi cũng không cần khổ sở, tốn bao nhiêu linh thạch, để cho Ngô sư đệ bồi thường ngươi một ít là được.”

“A A, Tiết Ngọc sư huynh, nếu là không có gì chuyện, ta trước hết đi một bước.” Diệp Phi cũng không muốn dây dưa nữa, không nữa để ý tới mấy người, chuẩn bị phát tay áo rời đi.

Thấy cảnh tượng như thế, Tiết Ngọc rốt cục chịu đựng không nổi, trên mặt lộ ra một tia giận dữ.

“Hừ, nếu ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy cũng đừng trách sư huynh khi dễ người mới.” vừa nói chuyện, Tiết Ngọc một thân hơi thở mạnh mẽ của Trúc Cơ Đại Viên Mãn bùng thả ra, Diệp Phi cảm giác được, cho dù là cùng mình nói vậy, chỉ sợ cũng là không phân cao thấp.

Hơn nữa đệ tử đại tông môn, nói vậy cũng sẽ có chút thần thông cường đại, tựa như cùng Ma Cốt Môn có Ma Nguyên Sủng vậy, mình căn bản không cách nào ngăn cản, bây giờ tiểu Thanh lại đang bế quan.

Nhưng vô luận như thế nào, cũng không có thể đem động phủ liền như vậy nhường đi.

Cả một tiếng.

Tiết Ngọc một tay vỗ một cái bên hông, đem kia miếng phi kiếm màu xanh lúc trước thu hồi màu xanh phi kiếm lần nữa tế xuất, một tay đảo một chút, đón gió tăng vọt đến hơn trượng lớn nhỏ, tản mát ra sâu kín hàn quang.

“Trung cấp pháp bảo?” Diệp Phi nhưng mây nói.

“Bây giờ, ta có thể cho ngươi một cơ hội cuối cùng.” Tiết Ngọc sắc âm trầm, cảm giác mình đối với một người mới động thủ, đơn giản chính là si nhục, bình thường cho dù là ở nơi này một ít đệ tử cũ, chỉ cần là mình nói một câu, không biết bao nhiêu người vì mình nịnh nọt, hôm nay cái này Diệp Phi lại như thế ương ngạnh.

Thấy vậy, Diệp Phi cũng là không có nói thêm cái gì, bàn tay đặt ở bên hông hơi nhấn một cái, vèo một tiếng, một đạo lưu quang bắn nhanh ra, một quanh quần đi qua, đột nhiên biến thành một khối màu kim chuyên, lớn chừng hơn một trượng.

“Cái gì? Kim Quang Chuyên? đây không phải là pháp bảo của Hắc Kiều sao? chẳng lẽ, người đánh chết Hắc Kiều, chính là ngươi?” thấy kia khối phương chuyên màu vàng kia, Tiết Ngọc chợt nhớ tới cái gì, hơi biến sắc mặt nói.

Giống Ma Cốt Môn Hắc Kiều Hắc Tuấn, Linh Sơn Tông Hư Long, Tiết Ngọc là đứng đầu trong hàng đệ tử, lẫn nhau tất cả đều là cực kỳ quen thuộc, giao thủ không ít lần, biết đối phương am hiểu cái gì, đều có cái gì bảo vật.

Diệp Phi cũng không trả lời, mà là mắt không chớp nhìn chăm chăm Tiết Ngọc, tâm trong hiểu, mình không thể động thủ trước, phải chờ tới Tiết Ngọc ở động phủ của mình, trước động thủ trước gây chuyện, sau đó sẽ xuất thủ, cho dù là tông môn xử lý, bình thường mà nói đoán chừng cũng sẽ không quá mức trách tội mình.

Mà giờ khắc này, Tiết Ngọc, trên mặt còn lại là một vẻ do dự, mình thân phận bực này, hoặc là không ra tay, xuất thủ liền nhất định phải chế phục đối phương, nhưng mắt thấy bảo vật của Hắc Kiều ở trong tay kia, cái này không khỏi làm cho Tiết Ngọc kiêng kỵ đứng lên, phải biết, Hắc Kiều hai huynh đệ liên thủ, mình là không cách nào ngăn cản được đâu.

Bất quá, ở nơi này, dưới tình huống, bảo vật cũng phóng đi ra, nếu là qua loa thu tràng, sợ rằng mình ở sẽ bị người trong tông môn cười nhạo, sắc mặt một trận biến đổi sau, Tiết Ngọc sắc nghiêm.

“Đã như vậy, cũng liền chớ trách sư huynh ta lòng dạ ác độc.” nói xong, không chế cự kiếm màu xanh khẽ run lên, phát ra một tiếng ông minh chém về phía Diệp Phi, giờ phút này, chỉ có toàn lực xuất thủ, nhanh chóng đánh bại đối phương mới là chính đạo.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Yêu nghiệt Tiết Ngọc

Tiết Ngọc kích thích trường kiếm, kéo theo trận trận tiếng xé gió, hướng Diệp Phi một chém đi.

“Dừng tay, Tiết Ngọc, đây là bằng hữu Hư Long ta, hy vọng người không nên tới nơi này gây chuyện.” đang ở Diệp Phi vừa muốn động thủ, một bộ tử sam chính là Hư Long, chợt xuất hiện ở nơi này, đi theo phía sau cũng là Thương Nguyên.

Thấy vậy, Tiết Ngọc nhượng mảy, trong tay động tác dừng lại, trường kiếm trôi lơ lửng giữa không trung bất động đứng lên, Diệp Phi hai mắt híp lại nhìn Tiết Ngọc, không nói một lời.

“Hư Long sư huynh? người cùng hân quen biết?” Tiết Ngọc có chút nghi ngờ nói.

“Không sai, mọi người tất cả đều là đồng môn, mong rằng Tiết Ngọc sư đệ thu tay lại.” Hư Long nhìn Tiết Ngọc, như thế nói.

Nghe vậy, Tiết Ngọc hơi đánh giá một cái, nhẹ giọng nói: “Không nghĩ tới Hư Long sư huynh, cũng tự mình đến xin tha cho hân, như thế, liền cho người một mặt mũi, chuyện này, vì vậy thôi.

Nhưng cái Xích Hà Phong động phủ này, ta là đáp ứng Ngô sư đệ rồi, Hư Long sư huynh, người xem nên làm cái gì bây giờ?” Tiết Ngọc chân mày cau lại nói.

“Nga, nơi này sớm bị Lưu Diệp sư đệ mướn xuống, dù sao ban đầu người đã lui ra ngoài cũng đã trả lại, như vậy, nếu Tiết Ngọc sư đệ khó khăn, ta liền đem Động phủ của ta ở Ngự Long Phong nhường cho Ngô sư đệ đi, dù sao nơi đó ta cũng không cần.” Hư Long thần nhiên nói.

“Cái gì? Ngự Long Phong?” Tiết Ngọc không khỏi thần sắc vừa động, mà Ngô sư đệ hai người, còn lại là một bộ vẻ kích động, hiển nhiên biết Ngự Long Phong bất phàm.

Diệp Phi nhìn ở trong mắt, ngay sau đó hướng về phía Hư Long nói: “Hư Long sư huynh, bây giờ không được, ta liền đem nơi này nhường lại cũng không sao.”

“A A, hảo, nếu Hư Long sư huynh đã làm như vậy. Ta nếu là động thủ nữa, đích xác là có chút hẹp hòi, Ngô sư đệ, còn không mau cảm ơn Hư Long sư huynh.” Tiết Ngọc nụ cười mở ra nói.

Nghe vậy, Ngô Tĩnh vội vàng gật đầu, một bộ vẻ kích động nói: “Đa tạ Hư Long sư huynh. Sư đệ ta sau này”

Lời còn chưa nói hết. Liền bị Hư Long khoát tay ngắt lời nói: “Không cần cảm ơn ta, ta là nhìn ở Lưu Diệp sư đệ cùng Tiết Ngọc mặt mũi, các người đi thôi, ngày khác ta sẽ nhường người đem cái chìa khóa cho các người đưa đi.”

“Dạ dạ dạ, chúng ta cái này rồi đi.” Ngô Tĩnh liền vội vàng gật đầu, ngay sau đó liếc nhìn Tiết Ngọc, mà Tiết Ngọc mắt lạnh nhìn Diệp Phi một chút sau. Chính là cùng mấy người ngồi phi kiếm phá không rồi đi.

Thấy vậy, Diệp Phi thờ phào nhẹ nhõm, hướng về phía Hư Long nói: “Hư Long sư huynh, lần này, thật sự là đa tạ người, nếu không, không biết sẽ gây ra bực nào phiền toái.”

“A A. Khách khí. Đúng rồi, chỗ này mật thất động phủ này, sư đệ hân nhìn thấy đi?” Hư Long cười ha hả nói.

“Cái gì? Nơi này còn có mật thất? Lưu Diệp sư đệ, ngươi nên mang ta qua nhìn chút a.” Thương Nguyên khẽ mỉm cười, nói như thế, dù sao Thương Nguyên lớn tuổi hơn Diệp Phi. Cũng liền lấy sư đệ tương xứng, cách gọi mà thôi. Cũng không phải là chuyện lớn tự nhiên sẽ không có ý kiến gì.

“Tốt, hai vị sư huynh, mời!” Diệp Phi cười nói, mang theo hai người tiến vào động phủ, ở đó trong mật thất quay một vòng, thời điểm Thương Nguyên còn muốn muốn mỗi thạch thất đi dạo một vòng, Hư Long cũng là nói ra một chuyện, cắt đứt Thương Nguyên hăng hái.

“Lưu Diệp sư đệ, lần này tới trước, chủ yếu là nói cho ngươi biết một cái tin, U Linh Cốc mở ra, sư huynh ta tính toán đi trước tham gia, vì tấn cấp Ngưng Đan, mạo hiểm một chút, còn là đáng giá, không biết các ngươi hai vị, có hay không tính toán đi thử vận khí?” Hư Long nhìn một chút hai người, như thế nói.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Hư Long sư huynh, thực không dám giấu giếm, ta cùng với Thương Nguyên hai người, vốn là liền tính toán đi vào xông vào một lần đấy, có Hư Long sư huynh đồng hành, dĩ nhiên tốt hơn.”

“Không sai, bọn ta trước đều là tán tu, nếu là có thể ở U Linh Cốc lấy được một ít thứ tốt, nói không chừng liền có thể đổi lấy Kim Nguyên Đan đi, ai, chỉ cần lấy được hai viên, sau đó tấn cấp phải là không vấn đề lớn.” Thương Nguyên tràn đầy tự tin nói.

“Đúng rồi, ta muốn hỏi một chút, tấn cấp Ngưng Đan, chẳng lẽ nhất định cần hai viên Kim Nguyên Đan?” Diệp Phi hỏi nghi ngờ trong lòng.

“A A, đây cũng là không nhất định, Huyền Châu to lớn, cũng có một ít hạng người thiên tư tung hoành, chỉ bằng vào một viên Kim Nguyên Đan liền tấn cấp, dĩ nhiên mua những thứ kia đều là bị bắt buộc, căn bản là không lấy được hai viên.

Nếu có thể sử dụng hai viên Kim Nguyên Đan, người nào sẽ dùng lại dùng một viên mạo hiểm? Dù sao tỷ lệ thành công quá thấp, hơn nữa tấn cấp thất bại sau, lần sau liền Kim Nguyên Đan nhất định phải tăng gấp bội mới có thể.” Hư Long như thế nói.

“Nga, vẫn còn có chuyện như vậy, a a, đa tạ Hư Long sư huynh nhắc nhở.” Diệp Phi mi sao vừa động nói, thậm chí nói nhờ có bị Ngô Tinh tu sĩ cắt đứt tu luyện của mình, nếu không một khi lên cấp thất bại, chỉ sợ cũng muốn tìm nhiều Kim Nguyên Đan hơn.

“Đúng rồi, Hư Long sư huynh, nghe nói ở đó U Linh Cốc, có người đã từng tìm thấy Kim Nguyên Đan, không biết là hay không là thật?” Thương Nguyên hỏi một câu.

“Ừ, không sai, người Linh Sơn Tông ta, ở bên trong đã từng được Kim Nguyên Đan đấy. Tốt lắm, nếu các ngươi cũng tính đi thử vận khí, cũng phải có chút chuẩn bị.

Nếu là đoán chừng tốt mà nói cảm chế U Linh Cốc, đại khái ở giữa một hai năm, sẽ gặp hoàn toàn dân ra, đến lúc đó, cho dù là một ít tông môn phụ cận U Châu, hoặc là tán tu Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, cũng sẽ tới trước tham gia.

Ở trong đó nhiều người hỗn tạp, hay là muốn có chút thủ đoạn bảo vệ tánh mạng mới phải, ta cũng liền đi về trước, lần này tới trước, chủ yếu chính là nói cho ngươi biết điều này.

Đúng rồi, hai người các ngươi, cũng có thể đi tông môn ‘Điện Tàng Các’ đi chọn lựa một ít thần thông, tuy nói cao cấp thần thông các ngươi sẽ không lấy được, ngược lại một ít công pháp Trúc Cơ Kỳ, cũng không phải là yếu.” Hư Long thần nhiên nói.

“Nga, đa tạ Hư Long sư huynh chỉ điểm.” Thương Nguyên mặt trắng trợn nói.

“Hắc hắc, giữa chúng ta không cần khách khí, tốt lắm, có chuyện gì, mặc dù đi Từ Phong tìm ta, cáo từ.” Hư Long nói đi là đi, xoay người rồi đi ra động phủ.

Chợt, kỳ thân hình một bữa, xoay người nói: “Đúng rồi, Lưu Diệp sư đệ, hai người các ngươi, tốt nhất không nên đi trêu chọc Tiết Ngọc, người này ở ta Linh Sơn Tông, vẫn có một ít lực ảnh hưởng.”

Nghe vậy, Diệp Phi nhướng mày, vốn là có chút nghi ngờ, Hư Long thân phận như thế, sao sẽ còn đối với hán khách khí như vậy, Diệp Phi vội nói: “Nga, chẳng lẽ, hán cũng là hậu nhân của vị trưởng lão nào hoặc là đệ tử thân truyền? Nhìn tu vi của hán, cũng bất quá là Trúc Cơ Đại Viên Mãn, tuy nói tư chất không tệ, nhưng cũng như ta với ngươi một loại, không đạt tới mức yêu nghiệt được coi trọng đi?”

Hư Long nhún mày một cái, cười khổ nói: “Vốn là bậc này thiên tư, ở Linh Sơn Tông cũng sẽ có một ít địa vị, nhưng sẽ không rất lớn, bởi vì Linh Sơn Tông cũng không thiếu đệ tử có tư chất bậc này.

Bất quá, Tiết Ngọc còn có một thân phận, đó là, ngay cả ta cũng không từng sánh bằng, thậm chí một ít Ngưng Đan kỳ trưởng lão hoặc là đệ tử của họ, cũng chỉ có thể nhìn mà cảm thán.” nói xong, Hư Long trên mặt lộ ra một bộ hướng tới.

“Cái gì? không biết Hư Long sư huynh nói thần kỳ như thế, cái này Tiết Ngọc một thân phận khác đến tột cùng là?” Diệp Phi nghi ngờ hỏi liễu một câu, Thương Nguyên cũng phải không minh cho nên đáng vẽ.

“Tiết Ngọc thân phận thứ hai, chính là – Huyền cấp được sư!” Hư Long mặt trắng trợn nói, Diệp Phi nghe, ngược lại không có phản ứng gì quá lớn, chẳng qua là trên mặt biểu lộ có chút cổ quái.

Mà Thương Nguyên nghe vậy, còn lại là thu lại vẻ kinh sợ, lên tiếng nói: “Cái gì? Huyền cấp Được Sư? bằng chừng ấy tuổi, có thể đạt tới Huyền cấp

Dược Sư? hần là ở trong bụng mẹ bắt đầu tu tập luyện đan thuật hay sao? ”

“Hắc hắc, cái này ta cũng không rõ ràng, Thương Nguyên sư đệ, Huyền Châu to lớn, chuyện tưởng chừng không có thể lại có nhiều, có vài người đối với trận pháp một đạo vô sư tự thông, chỉ vừa nhìn, là được phá vỡ một chút trận pháp đơn giản.

Mà có vài người, đối với luyện đan thuật cũng là thiên tư hơn người, tựa như cùng Tiết Ngọc một loại, đơn giản có thể trở thành yêu nghiệt, một năm bên trong, liền có thể từ Nguyên cấp Dược Sư đỉnh phong, đột phá hai tiểu cảnh giới, đạt tới Huyền cấp nhị phẩm dược sư, người bình thường hai mươi năm cũng chưa chắc đạt tới.

Rất có thể, ta Linh Sơn Tông sau này ‘Kim Đan Các’, sẽ giao cho trong tay của hần quản lý, mà hần, cũng trở thành người thứ nhất vì Kim Đan Các luyện đan đường, bổ nhiệm thành Kim Đan Các Đại trưởng lão.

Tuy nói như thế bây giờ nói có chút sớm, nhưng là mọi người đều đã tự công nhận, cũng không có gì lý kỳ, phải biết, cho dù là kim Đan Các luyện đan đường Sở Đại trưởng lão, cũng bắt quá là Huyền cấp thất phẩm dược sư.

Hơn nữa, Sở Đại trưởng lão còn là mới vừa tấn cấp thất phẩm không lâu, Huyền cấp tổng cộng có cửu phẩm, Sở trưởng lão tuổi đã cao, sợ rằng muốn đạt tới Huyền cấp đỉnh phong đã không có gì hy vọng.

Mà Tiết Ngọc, dĩ nhiên là là trở thành toàn bộ Linh Sơn Tông hy vọng, ngay cả ta Linh Sơn Tông Chương môn nhân, cũng là cực kỳ coi trọng hần, cho nên, các người sau này tận lực không nên trêu chọc đến hần, nói cũng đã nói, lưu ý một chút là được, cáo từ! ” nói xong, Hư Long xoay người rời đi chỗ này động phủ.

Hôm nay Diệp Phi cùng Tiết Ngọc nhân quả, rõ ràng đã kết, tuy nói hôm nay bị Hư Long giải vây, nhưng cái khó cũng không chắc Tiết Ngọc ngày sau không hề tìm đến phiền toái, bị người thân phận như thế của đề mắt tới, cuộc sống sau này, chắc chắn sẽ không tốt hơn.

Nghĩ tới đây, Thương Nguyên không khỏi nhướn mày, đáng vẻ có chút ưu tâm nặng nề, mà thần sắc Diệp Phi còn lại là càng thêm cổ quái.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 163: Âm Dương Liệt Nhật Phách

Xích Hà Phong, bên trong động phủ, Thương Nguyên cùng Diệp Phi đang trò chuyện cái gì.

“Lưu Diệp sư đệ, bọn ta tu vi đến một bước này, nếu không tấn cấp, tu luyện đi xuống cũng không có gì tiến triển, không bằng, chúng ta đi Diễm Tàng Các chọn lựa một ít công pháp, như vậy mới có thể gia tăng một ít thủ đoạn bảo vệ tánh mạng.” Thương Nguyên nghiêm sắc mặt nói, hiển nhiên vẫn còn ở kiêng kỵ Tiết Ngọc cái nhân vật này.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, nếu không cách nào đánh vào bình cảnh, tu luyện mấy loại thần thông công pháp, xác thực là rất cần thiết, bây giờ mình cùng người đối chiến, ở trên công pháp đích xác là rất thua thiệt.

Hai người nói đi liền đi, rồi đi động phủ sau, chỉ chốc lát công phu, chính là đi tới Linh Sơn Tông Diễm Tàng Các, bởi vì tu vi không có đạt tới yêu cầu, cho nên chỉ có thể ở tầng hai chọn lựa công pháp, đến Ngưng Đan kỳ, mới có thể lên tới tầng ba.

Hai người lấy ra lệnh bài tông môn, quản sự trưởng lão tra xét xong sau, chính là không để ý tới nữa.

Diễm Tàng Các tầng hai, một hàng lại một hàng giá gỗ đứng chỉnh tề, phía trên có từng cái một ô tinh xảo, bên trong để từng viên thù trát, còn có chính là đồng bản thạch phiên có ghi lại công pháp.

Diệp Phi thẳng đi tới tận cùng bên trong, một mặt giá gỗ cũ kỹ xuất hiện ở trước mắt, phía trên có một ít chữ nhỏ, căn cứ ghi lại, cái này chính là Linh Sơn Tông sớm nhất xuất hiện một ít thần thông công pháp, còn lại đều là sau đó thu lục tiến vào.

Một bên giá gỗ cũ kỹ, có một con cái bàn gỗ, thân ảnh một lão thái thái, ngồi ở trên ghế, hai tay vịn cái bàn, nhìn qua có chút buồn ngủ đôi mắt mờ lung.

“Mỗi lần chỉ có thể chọn lựa một loại công pháp, xong sau tới đây ghi danh, tu luyện xong mau chút trả lại, mới có thể chọn lựa kiện công pháp thứ hai.” lão già nói xong, chính là không nói nữa.

Nghe vậy. Hai người Diệp Phi đáp một tiếng, chính là mỗi người tự chọn lựa công pháp cho mình.

“Thái Sơn Chương!”

“Thất Thần Quyền!”

“Tiêu Dao Kiếm Pháp!”

“Na Ly thần công!”

Diệp Phi nhìn từng cái một đủ loại công pháp, mỗi một loại thần thông uy lực đều không nhỏ. Căn bản không phải Tụ Linh Chi của mình có thể so sánh, có chút tốc thành tuy nói uy lực không lớn, nhưng là có thể nhanh chóng thi triển.

Còn có mấy loại thần thông đại uy lực, chẳng qua là tu luyện nhiều hạn chế, cần thiết đan dược linh tài phụ trợ, cơ hồ không chỗ có thể tìm ra, lật tới lật lui. Hơn nửa ngày công phu chính là đã qua.

“Hắc hắc, Lưu Diệp sư đệ, ngươi thế nào. Ta đã chọn xong, bộ Lăng Ba Đại Pháp này vừa đúng thích hợp với ta, lấy ta thủy thuộc tính công pháp thi triển ra, nhất định là uy lực không nhỏ đấy.” Thương Nguyên là đến trước mặt Diệp Phi, mỉm cười nói.

“Nga. Ta còn không có chọn xong, ta nhìn lại một chút.” Diệp Phi đáp một câu.

Thương Nguyên mặt hưng phấn gật đầu một cái, nếu là ở ngoại giới, bức này thần thông công pháp ngay cả muốn cũng không thấy, nếu thấy căn bản không mua được, nếu có bán, lấy mình cũng là ra không ra nổi giá tiền.

Mà đang ở thời điểm Thương Nguyên cùng lão giả làm ghi chép, Diệp Phi chợt xoay người. Nhìn lão giả một chút, thuận miệng hỏi một câu.

“Tiền bối. Không biết ở Trúc Cơ Kỳ, Linh Sơn Tông chúng ta nhưng có cái thần thông gì nổi danh? giống Ma Cốt Môn có Ma Nguyên Súng cái loại tông môn bí pháp đó?” Diệp Phi hỏi một câu.

Nghe vậy, lão giả từ từ cho Thương Nguyên ghi danh xong, ngay sau đó có chút một tiếng khẽ cười nói: “Thế nào, công pháp nhiều như vậy, đều không có trúng ý ngươi? tán tu các ngươi ở bên ngoài, sợ rằng căn bản không thấy được điều này đi?”

Nghe vậy, Diệp Phi nhướn mày, vừa muốn mở miệng, lão giả kia cũng là khéo miệng giương lên nói: “Chớ nói ngươi, coi như là đệ tử xuất sắc, ở Trúc Cơ Kỳ cũng không có thể lấy được trấn tông bí pháp.

‘Hóa Long Phách’ chính là Linh Sơn Tông trấn tông cường đại công pháp, sánh ngang Ma Cốt Môn Ma Nguyên Súng, nhưng không tới Ngưng Đan kỳ, chắc là sẽ không cho các ngươi mở ra, cho dù là đến Ngưng Đan kỳ, cũng không nhất định sẽ truyền thụ cho ngươi, hắc hắc.”

“Nga, đa tạ tiền bối.” nghe ngôn ngữ lão giả này có chút đã kích, Diệp Phi thở dài một tiếng, tiếp tục chọn lựa thần thông công pháp khác.

“Phải nói cường đại thần thông công pháp, ở các ngươi cấp bậc này đích cũng không phải không có.” đang ở thời điểm Diệp Phi không nói thêm gì nữa, lão giả chợt ném tới một câu như vậy.

“Nga?” nghe vậy, Diệp Phi động tác trong tay dừng lại, có chút nghi hoặc nhìn lão giả.

“Hắc hắc, ở nơi này trên giá gỗ kia, trong góc cái đó chính là!” lão giả chỉ chỉ cái giá gỗ cũ kỹ, cuối cùng, đưa mắt rơi vào phía dưới cùng một cái tầm thường, trên mặt lộ ra vẻ hài hước.

“Cái gì?” Diệp Phi nửa tin nửa ngờ đích đi tới hàng chiếc trước, cái này một chiếc cũ kỹ không nói, lại nói nếu là thật tốt công pháp, tối thiểu đặt ở phía trên, như thế nào đặt ở phía dưới cùng, lại nói đây đều là quá khi phụ.

cầm lên kia mai thủ trát, Diệp Phi hơi một do dự, còn là thần thức vừa để xuống đích tra xét đứng lên.

“Linh Sơn Lão tổ, ‘Âm Dương Liệt Nhật Phách’!” chín chữ to, hiện lên ở trong đầu Diệp Phi.

“Nghe danh tự này ngược lại rất khí phách, sẽ không biết cái này là Linh Sơn lão tổ nào sáng chế ra.” Diệp Phi ni non một câu, hai mắt có chút vẻ chờ mong.

Thấy vậy, lão giả khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Linh Sơn lão tổ, chính là tổ sư Linh Sơn Tông ta khai phái, năm đó lão tổ chính là bằng vào công pháp như thế, một thân một mình liên tiếp chiến bại Huyền Châu hai thế lực lớn, trở thành Huyền Châu người cao nhất.

Sau lần này, lão tổ mới chế khai phái ra Linh Sơn Tông, lúc ấy Linh Sơn Tông ta như mặt trời ban trưa, cũng là tại Huyền Châu không thẹn với chữ Đệ Nhất, không người có thể sánh cùng, Ma Cốt Môn cùng Vạn Cổ Tự, căn bản không cách nào cùng chúng ta chống lại.

Chỉ tiếc, Linh Sơn lão tổ một lần đi ra ngoài du lịch, đến nay không về, mà cái này Âm Dương Liệt Nhật Phách cũng từ đây không người có thể tu luyện thành công, cho nên, Linh Sơn Tông cũng thay đổi thành bộ dáng bây giờ, đã cùng hai thế lực lớn khác mơ hồ ngang hàng, hiện tại là không cách nào áp chế bọn họ.

Hơn nửa những năm trước đây, ở Huyền Châu phương tây một tiểu châu, lại xuất hiện một tên Nguyên Anh cấp lão quái vật, qua Huyền Châu ta một mảnh địa vực, thành lập Càn Khôn Động, thế lực này bây giờ cùng ta Huyền Châu tam đại thế lực cơ hồ không phân cao thấp.

Hơn nữa thể lực Càn Khôn Động vẫn còn đang khuếch trương, mọi người lời đồn đãi, Càn Khôn Động chủ, vừa có thể trở thành Linh Sơn lão tổ thứ hai, thống nhất Huyền Châu, dĩ nhiên, nếu là Linh Sơn lão tổ vẫn còn ở, kế hoạch của bọn họ chắc sẽ không thể thực hiện.”

“Lại có chuyện này?” Diệp Phi nghe vậy, không khỏi trong lòng vừa động, như thể xem ra, công pháp này thật đúng là không thể khinh thường, mà Diệp Phi cảm giác, cái Càn Khôn Động chủ này, xem ra cũng không phải đơn giản.

“Tốt, ta liền xem một chút cái Âm Dương Liệt Nhật Phách này, đến tột cùng có gì khó luyện, vì sao hơn ngàn năm cũng không có một người có thể luyện thành!” vừa nói chuyện, Diệp Phi chính là tra xét đứng lên.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thương Nguyên không có quấy rầy, lão giả cũng là có ý vô tình nhìn Diệp Phi một cái, mà Diệp Phi chợt hai mắt mở một cái, khê cau mày.

Thấy vậy, lão giả hơi thở dài một tiếng, không khỏi lắc đầu một cái.

Theo Diệp Phi tra xét, công pháp này giới thiệu đích xác là mạnh mẽ vô cùng, so sánh công pháp cùng cấp mà nói, uy lực đơn giản thì không phải là cùng một cấp bậc.

Bất quá, tu luyện sợ là có chút phiền toái, công pháp này tiền kỳ nhất định phải ở ngoài trời tu luyện, lâu dài ngồi tĩnh tọa hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, ngày bổ dương, tối bổ âm, âm dương lực vào cơ thể, ngưng luyện ra âm dương khí, nếu muốn thi triển Âm Dương Liệt Nhật Phách, âm dương nhị khí chính là trụ cột.

Tiền kỳ hấp thu cũng dễ nói, người bình thường tư chất tốt một chút, cũng có thể ngưng luyện ra âm dương nhị khí, khó khăn liền khó khăn ở dung hợp hai dòng khí này, muốn đem hai loại hoàn toàn tương khắc, lực lượng bất đồng dung hợp, thi triển ra một quang nhận, tuyệt đối không phải là dễ dàng có thể làm được, tựa như cùng thủy hỏa không dung.

Nhẹ thì cần trả bị thương, nặng thì cảnh giới rơi xuống, âm dương lực thiêu đốt, đem một thân tu vi hóa đi, cuối cùng đem thân thể cũng sẽ hóa thành tro bụi, đơn giản là bá đạo dị thường, cũng không lạ khi không phải người nào cũng dám nếm thử.

“Công pháp hệt là bá đạo, khó trách người bình thường không muốn tu luyện, nguy hiểm quá lớn, hơn nữa, âm dương dung hợp, hình như là căn bản không làm được.” Diệp Phi hướng về phía lão giả nói, nhưng trong mắt cũng là không lưu dấu vết thoáng qua nhất đạo tinh mang, tựa hồ có vẻ mong đợi.

Nghe vậy, lão giả hai mắt tinh quang tán đi, lại khôi phục dáng vẻ lúc trước vô tình đã thái, nhẹ giọng nói: “Không sai, trên lý thuyết mà nói, căn bản không thể thực hiện được, ta Linh Sơn Tông bao năm qua đi, cũng có đông đảo đệ tử xuất sắc, bỏ mạng vì tu luyện công pháp này, sau đó, cũng không nên nhắc lại nữa.

Lúc trước lão phu cũng chính là như vậy vừa nói, vì cái mạng nhỏ, người còn là xem một chút những công pháp khác đi, để cho người chọn nó, lão phu cũng liền tương đương với hại người, trừ phi người cũng như Linh Sơn lão tổ một loại có âm dương thân thể.”

Thương Nguyên nghe hai người đối thoại, cũng hiểu đại khái, nhẹ giọng nói: “Không sai, Diệp sư đệ, cái này âm dương lực căn bản không phải dựa vào cái gì thiên phú tốt liền có thể dung hợp được, trừ phi là đặc thù thể chất.

Thế nhưng loại thể chất này trong một vạn không có một, trừ Linh Sơn lão tổ, nói vậy muốn tìm cũng là tìm không tới, bọn ta tu luyện, không phải là tự tìm từ lộ.”

Diệp Phi rõ ràng thể chất không hợp, nhưng trên mặt lại lộ ra một tia cổ quái, khóe miệng từ từ nâng lên, nhẹ giọng nói: “Không, cái này Âm Dương Liệt Nhật Phách, ta liền chọn tới nghiên cứu một chút.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Ngưng luyện âm dương nhị khí

Xích Hà Phong, bên trong động phủ, Diệp Phi ngồi xếp bằng ở trên một khối bồ đoàn, hai mắt híp lại, trong tay đem chơi một quả thủ trát, lộ ra một bộ suy tư.

Kể từ rời đi Điện Tàng Các, Diệp Phi vẫn suy nghĩ chuyện Âm Dương Liệt Nhật Phách, công pháp này không có thân thể âm dương, đích xác là khó có thể tu luyện, chẳng qua là ngưng luyện ra âm dương lực không cách nào dung hợp, giống nhau là khó có thể phát huy uy lực.

Bất quá, Diệp Phi tuy nói không có âm dương thân thể, nhưng lại chưa chắc đã không thể tu luyện cái Âm Dương Liệt Nhật Phách này.

Bởi vì ban đầu Diệp Phi ở Thiên Nhai Tông, thời điểm nghiên cứu U Minh Phệ Hồn Kiếm cùng thần bí giấy chuyển, trong lúc vô tình tiến vào một không gian ảo cảnh, hơn nữa, thông qua đạo khảo nghiệm kỳ lạ kia sau, trong đầu chính là nhiều hơn một loại công pháp Tham Thiên Hồn Nguyên Quyết.

Tuy nói không có lực công kích gì, nhưng là có thể đem một ít công pháp thuộc bí thuật có tính bất đồng tiến hành dung hợp, đem các loại uy lực thuộc tính phát huy đến lớn nhất, ban đầu lấy được nó không có chỗ dùng gì, không có nghĩ tới, bây giờ lại là đại tác dụng.

Có cái Tham Thiên Hồn Nguyên Quyết này, tu luyện Âm Dương Liệt Nhật Phách, nghĩ đến cũng không phải chuyện không có thể.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi không khỏi khòe miệng giương lên, đem thủ trất trong lòng bàn tay vừa thu lại, từ từ tìm hiểu Tham Thiên Hồn Nguyên Quyết trong đầu, vì công pháp đã sớm giống như mầm mống in vào trong đầu, trong lúc rảnh rỗi đích thời điểm Diệp Phi cũng sẽ nhìn lướt qua, vì vậy lần này tìm hiểu ngược lại cũng không khó.

Hơn nửa tháng sau, Diệp Phi chính là hai mắt mở một cái, trong mắt lóe lên một cái tinh quang.

Cái Tham Thiên Hồn Nguyên Quyết này nói là một loại công pháp, cũng không thích hợp hơn nếu nói là một loại kỹ xảo, hẳn đem các loại nguyên tố thuộc tính phân tích căn cứ, cùng với phương pháp dung hợp, dĩ nhiên, tất nhiên kỹ thuật vẫn phải có.

Trừ muốn học tập tu luyện một ít thủ pháp, còn cần một ít kinh nghiệm, hơi suy nghĩ, Diệp Phi đuổi hai bàn tay một cái, vung về phía trước.

Vèo vèo. Hai viên viên cầu lớn nhỏ bằng đầu lâu bắn nhanh ra, một viên hảo cầu cháy lặn lửa đỏ, một viên vì xanh biếc nhọn nhọn, chính là thủy hỏa hai loại thuộc tính.

Diệp Phi tâm thần vừa động, hai viên viên cầu chậm rãi đến gần, nhưng mới vừa chạm được cùng nhau lúc. Chính là phát ra phốc phốc muộn hưởng tiếng, thủy hỏa hai loại thuộc tính hoàn toàn bất đồng không ai nhường ai. Thịnh thoảng lóe sáng chói mắt căn nuốt đối phương, thịnh thoảng linh quang âm đạm, chỉ chớp lát công phu, chính là bạch một tiếng, hai viên cầu đều là biến thành hư vô.

Thấy vậy, Diệp Phi lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Quả nhiên là không cách nào dung hợp đi, cũng được, ta sẽ tới xem một chút. Sử dụng Tham Thiên Hồn Nguyên Quyết, rốt cuộc sẽ có hiệu quả như thế nào.”

Nói xong, Diệp Phi lần nữa đánh ra hai viên cầu thủy hỏa hai loại thuộc tính, ngay sau đó một tay nắm quyết, trong cơ thể pháp lực hơi vận chuyển, hướng hai viên cầu một chút.

Ông một tiếng. Thanh hồng hai đạo ánh sáng một thịnh, hai viên viên cầu hơi chấn động một cái, chính là hướng một chỗ hội tụ đi.

Hai viên viên cầu vừa mới tiếp xúc, chính là phát ra tiếng bạo tích tích ba ba không tương dung, nhưng là không có dấu hiệu tắt đi, bên ngoài thủy cầu thanh mang lóe lên, hỏa cầu ngoài thân hồng mang nở rộ.

Thấy vậy, Diệp Phi mặt vẻ ngưng trọng, hai tay hướng về phía trước một hoa.

Một trận thanh âm ông minh vang lên, hai viên cầu lúc này chậm rãi dung hợp hơn một phần, quý dĩ là, chỗ thủy hỏa giao dung, cũng không có dấu hiệu tắt đi, hỏa cầu ở trong thủy cầu ngược lại càng ngày càng thịnh vượng, thủy cầu còn lại là sóng gợn lưu chuyển không ngừng, phảng phất uy lực cũng tăng lên mấy phần.

Đây cũng không phải là đơn giản cùng nhau trộn lẫn, mà là thật thật tại tại thủy hỏa giao dung, dĩ nhiên, bây giờ Diệp Phi, còn cũng không có làm được có thể hoàn toàn dung hợp hai loại thuộc tính, cũng đang ở trong giai đoạn thí nghiệm.

Mà trong sát na Diệp Phi đem hai viên viên cầu hoàn toàn dung hợp, chỉ nghe bạch một tiếng vang thật lớn, cả mặt thất bộc phát ra hai luồng kiêu dương chói mắt, hai loại thuộc tính ba động khuếch tán ra, tạo thành một cỗ uy áp quý dĩ.

Thấy vậy, Diệp Phi bên ngoài thân hộ thể linh quang chợt lóe, hộ thể linh quang bị cỗ uy lực kia đem đè ép đích hơi biến hình sau, chính là tiêu tán ra, thạch thất lần nữa khôi phục an tĩnh.

Thấy vậy, Diệp Phi cười khổ một tiếng, quả thật là dục tốc thì bất đạt, không thể nóng lòng nhất thời, cứ như vậy, Diệp Phi lần nữa thi triển ra thủy hỏa hai viên cầu, từ từ diễn luyện.

Hơn mười ngày sau, Diệp Phi ngồi ngay ngắn ở bồ đoàn trên, mặt ngăm mỉm cười, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên cầu tản ra thanh hồng hai loại quang mang, bốn phía thịnh thoảng dâng lên một cỗ nhiệt độ, thịnh thoảng xuất hiện một tia utor át.

Ngoài mặt viên cầu lưu chuyển từng trận nước gợn, bốn phía lửa cháy hùng hực lượn quanh, nhìn kỹ lại, ở bên trong viên cầu, còn kèm theo một ít ngọn lửa rất nhỏ, ngọn lửa giữa cách nhau một giọt giọt màu xanh trong suốt.

Thấy vậy, Diệp Phi bàn tay vung lên, vèo một tiếng, viên cầu ở trong lòng bàn tay bắn ra mà bay, ầm ầm một tiếng đụng vào trên vách đá.

Bạch một tiếng vang thật lớn.

Trên vách đá, hẳn là phát ra thanh âm hú thực xích xích, cùng với từng cỗ sóng nhiệt xen lẫn nhiệt khí, hướng bốn phía khuếch tán đi, mà ở trên vách đá, hẳn là xuất hiện một vết lõm không quá nổi bật, bốn phía còn lại là khanh khanh oa oa.

“Cái gì? Lại có thể đề cao uy lực lớn như vậy, hai loại thuộc tính dung hợp, quả thật là không giống bình thường, coi như mười viên hỏa cầu đồng loạt ra tay, chỉ sợ cũng sẽ không có uy lực lớn như vậy đi.” nhìn dấu vết trên vách đá, Diệp Phi có chút kinh ngạc nói.

Nắm giữ thuộc tính dung hợp cơ bản, kế tiếp cũng không không phải là một trình độ thuần thực, chỉ tiếc thủy hỏa hai loại thuộc tính hẳn không có công pháp cường đại gì, nếu không, cũng không cần phải đi tu luyện cái âm dương lực này.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi lấy ra một quả thủ trát, hai mắt một nhắm, bắt đầu nghiên cứu tới Âm Dương Liệt Nhật Phách.

Diệp Phi đang tu luyện công pháp, Thương Nguyên cũng là không có nhân rồi, mà Hư Long trong khoảng thời gian này một mực chưa có tới tìm Diệp Phi, tiểu Thanh vẫn là ở linh thú thất luyện hóa trứ giao đản.

Hơn nửa tháng sau, Diệp Phi hai mắt mở một cái, đưa thủ trát thu hồi sau, chính là như rồng mây.

“Cái công pháp này cần được vật phụ trợ, xem ra, còn cần thu mua một ít linh dược luyện đan rồi, bắt quá, trước lúc này, hay là trước đem âm dương nhị khí ngưng luyện ra tới rồi hãy nói.” vừa nói chuyện, Diệp Phi chính là rời đi mật thất, đi ra khỏi động phủ.

Quan sát bốn phía bên ngoài động phủ, Diệp Phi hít một hơi thật sâu, tìm một khối đất bằng phẳng, để xuống một khối bỏ đoàn sau, chính là ngồi xếp bằng ở đó.

Ban ngày, Diệp Phi hấp thu dương khí vào cơ thể, ban đêm, còn lại là bắt âm khí ngưng luyện, lúc khởi đầu, Diệp Phi cũng không có cảm giác đặc thù gì, chẳng qua là dựa theo công pháp tầng thứ nhất vận chuyển.

Cho đến bảy tám ngày sau một sáng sớm, mặt trời vừa nhô khỏi chân trời, Diệp Phi mới cảm giác được, quanh thân truyền tới từng cỗ một ám áp, hơi một bên trong coi, Diệp Phi phát hiện, từng điểm sáng một màu vàng nhạt, tự da ở ngoài tràn vào trong cơ thể, cuối cùng ngưng tụ ở trong đan điền, một ngày xuống, cũng bắt quá ngưng tụ ra một hạt gạo lớn nhỏ.

Ban đêm, trăng sáng vàng vạc, Diệp Phi cảm giác được quanh thân một trận âm lãnh, từng điểm sáng một nhu hòa màu trắng lạnh, thấm vào đến trong cơ thể Diệp Phi, cuối cùng, ngưng tụ đến đan điền đích một chỗ khác, cũng biến thành một điểm sáng trắng lớn bằng hạt gạo.

Cái này một sắc trắng nhợt, một kim hai màu, ở đan điền bên trong xa xa hô ứng, lúc sáng lúc tối, tựa hồ đem đan điền biến thành một viên tiểu Vũ trụ, mà hai điểm sáng kia, một cách tự nhiên tựa như trở thành nhật nguyệt.

Tuy nói mới đầu ngày hôm đó tháng cũng không coi là sáng ngời, cũng chỉ là tản mát ra quang hà yếu ớt, nhưng theo thời gian một lúc lâu, vốn là điểm sáng chỉ bằng hạt gạo, lại là biến thành hai viên cầu lớn như ngư nhân, tản mát ra vàng sáng, đủ để đem toàn bộ đan điền sáng rực.

Cứ như vậy, Diệp Phi ngồi ngay ngắn ở ngoài động phủ, ngày một đêm tu luyện, đối với chuyện ngoại giới đều như không nghe thấy, hoàn toàn đắm chìm ở trong tu luyện.

.....

Linh Sơn Tông kim Đan Các, bên trong một gian đan phòng, một tên thanh niên mặc áo bào tro, ngay mặt sắc ngưng trọng không chế địa hỏa, phía trên lơ lửng một tôn đại đỉnh hồng đồng đồng, bên trong truyền ra từng cỗ mùi thuốc nồng nặc.

Nhìn đáng đáp, tựa hồ đang luyện chế cái đan dược gì. Mà tên thanh niên này, chính là Tiết Ngọc!

Một bên, đứng thẳng một tên Bạch Phát Lão Giả, cạnh mí mắt có một nốt ruồi đen, trong mắt tinh quang lóe lên, mặt vẻ chờ mong nhìn thanh niên, thỉnh thoảng nhìn tôn đại đỉnh màu đỏ kia, một thân áo bào tro nhìn qua có chút cũ kỹ, mà lão giả cũng là xem thường, một tay gõ gõ râu.

Chỉ chớp mắt công phu, Tiết Ngọc mi sao vừa động, một tay hướng về phương hướng đại đỉnh bắn ra, bịch một tiếng, nắp đỉnh rung lên mà bay, hơn mười viên lam lân xán xán mượt mà vừa bay ra, một chớp động chính là xuất hiện ở trước mặt hai người, mùi đan dược phiêu tán để cho người ta tinh thần một trận khoan khoái, lúc này khoáng tán ra tới.

Thấy vậy, thanh niên Tiết Ngọc tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười một chút nhìn Bạch Phát Lão Giả bên cạnh.

“Ha ha, không tệ không tệ, tỷ lệ thành công đã rất cao, cơ hồ sắp đến gần mấy vị sư thúc của ngươi, đoán chừng không bao lâu, liền có thể đạt tới Huyền cấp nhị phẩm đỉnh phong.” lão giả tán thưởng nói.

“Đa tạ sư phó tài bồi, nếu không, Ngọc nhi như thế nào tiến bộ nhanh như vậy.” Tiết Ngọc khiêm tốn nói một câu.

Nghe vậy, lão giả ha ha cười một tiếng, lắc đầu nói: “Không cần khiêm tốn, đây là ngươi thiên tư hơn người, thật tốt tu luyện cái luyện đan thuật này, nếu là ngươi đạt tới Huyền cấp tứ phẩm được sư, liền có thể lấy được toa thuốc Kim Nguyên Đan.

Hắc hắc, đến khi đó, cho dù là mình, cũng có thể luyện chế Kim Nguyên Đan, chẳng những có thể tự mình sử dụng, cũng có thể đổi lấy một ít ích lợi, hắc hắc, chỗ tốt trong đó, ngươi không phải không biết.” lão giả nói xong, Tiết Ngọc còn lại là thần sắc vừa động, hai mắt hí lại lộ ra vẻ chờ mong.

Tiêu Tiêu

Chương 165: Kim Đan Các

Khoảng cách Diệp Phi từ Điện Tàng Các chọn lựa công pháp sau, đến bây giờ đã có hai tháng, trong thời gian này trừ tìm hiểu tu tập Tham Thiên Hồn Nguyên Quyết, chính là ngưng luyện âm dương nhị khí.

Cho tới bây giờ, bên trong đan điền đích âm dương nhị khí biến thành quang cầu, đã lớn như quả trứng, dương khí từ màu vàng nhạt, từ từ biến thành màu vàng kim, âm khí, còn lại là từ nhũ bạch sắc, từ từ biến thành màu ngân sắc.

Cái này một kim, một ngân lưỡng sắc quang cầu, ở bên trong đan điền Diệp Phi bên trôi nổi lơ lửng, giống như một học sinh mới thành tiểu Vũ trụ, đang từ từ mở rộng không gian.

Giờ khắc này, Diệp Phi hai mắt mở một cái, thu liễm tâm thần sau, hơi thở dài một tiếng.

“Ai, xem ra, không phối hợp đan dược lực, sợ là rất khó lại có tiến triển.” nói xong, Diệp Phi chính là suy tư một chút, mấy ngày nay hấp thu ngưng luyện âm dương nhị khí cực kỳ có hạn, hơn nữa Diệp Phi cảm giác sau này sẽ càng ngày càng chậm, chỉ có thể đi ra ngoài tìm kiếm linh tài luyện chế đan dược.

Cứ như vậy, Diệp Phi tìm được Thương Nguyên, đánh một tiếng kêu sau, chính là một mình rời đi Linh Sơn Tông, nhưng tiểu Thanh vẫn không có luyện hóa xong, bắt đặc dĩ, Diệp Phi không thể làm gì khác hơn là đem động phủ cấm chế hoàn toàn mở ra.

Lần này đi ra ngoài, Diệp Phi nhưng là nguyên vẹn cảm thấy Linh Sơn Tông chỗ tốt, đi tới chỗ nào, hơi có một ít phiền toái, chỉ cần lấy ra Linh Sơn Tông lệnh bài, chính là giảm bớt không ít phiền toái.

Liên tiếp chạy hai tòa thành trì phụ cận, có cái gì phiền toái, Diệp Phi cũng lười động thủ, trực tiếp lấy ra lệnh bài thân phận Linh Sơn Tông đệ tử, tổng cộng dùng gần hai tháng, mới thu mua đến tất cả tài liệu cần thiết.

Trở lại Linh Sơn Tông động phủ sau, Diệp Phi chẳng qua là nghỉ ngơi một đêm, chính là vội vã rời đi động phủ.

.....

Kim Đan Các, bên trong đại sảnh, một người trung niên nam tử ngồi ngay ngắn ở trên một thanh ghế gỗ. Nhân nhả thưởng thức linh trà, nhìn qua sắc mặt đỏ thắm, tinh thần khí mườì phần.

Bốn phía đại sảnh, có từng cái thạch lang. Hai bên thạch lang là từng đạo một cửa đá dày cộm nặng nề, mà bên trong cửa đá, còn lại là Kim Đan Các các loại đan phòng, chuyên cung cấp cho đệ tử luyện đan dùng.

Chỉ chớp lát công phu, kỳ tựa hồ cảm giác được cái gì, vội vàng đứng lên hình, đem linh trà đặt ở liểu trên trước bàn đá trước người, một bộ nom nóp nghiệp nghiệp.

Lúc này, một tên Bạch Phát Lão Giả trên đầu mang có một nốt ruồi đen. Từ một gian thạch thất lách mình ra, mặt vẻ chờ mong đích quay đầu lại nhìn một chút, ngay sau đó đi tới phụ cận bàn đá.

“Ra mắt Sở trưởng lão!” trung niên nam tử cung kính một tiếng nói.

Nghe vậy, lão giả tùy ý khoát tay áo một cái, nhẹ giọng nói: “Người đi về trước đi, trong khoảng thời gian này, ta tự canh giữ ở nơi này, ta muốn trước tiên nhìn thấy, cái này Tiết Ngọc tấn cấp đến tam phẩm dược sư, hắc hắc.”

Thấy vậy. Trung niên nam tử hơi do dự, cuối cùng vẫn là thu thập đồ đạc, rời đi chỗ này, bởi vì cái vị Sở trưởng lão tính tình hần quá mức rõ, làm người không câu nệ tiểu tiết, toàn lực bồi dưỡng đệ tử, đối với Tiết Ngọc, càng là bỏ ra tâm huyết cực lớn.

Sở trưởng lão nhìn một chút đan phòng Tiết Ngọc đang ở trong, vẻ mặt hài lòng. Trong mắt mang theo vẻ đắc ý. Phảng phất Tiết Ngọc thành công, so với mình thành tựu còn trọng yếu hơn.

Mà đang lúc Sở trưởng lão suy tư. Chỗ cửa đại sảnh bóng người chợt lóe, một tên thanh niên bạch y, chợt xuất hiện ở nơi đó. Hơi quan sát một cái, hơi thăm một ít, chính là chậm rãi hướng bên trong đi tới.

Thấy vậy, Sở trưởng lão chẳng qua là hơi nhìn lướt qua, chính là không để ý tới nữa, ngay cả đang mắt cũng không nhìn một cái.

“Ra mắt sư thúc, vẫn bồi tới trước, tính toán tu tập luyện đan thuật, nghe nói bọn ta có thể mượn dùng đan phòng nơi này, cùng với tài liệu, cũng có người chỉ điểm luyện đan?” bạch y thanh niên như thế nói.

Nghe vậy, Sở trưởng lão lộ ra một tia không kiên nhẫn, cau mày, ánh mắt nhìn chăm chăm chỗ thạch thất Tiết Ngọc đang ở, tùy ý hỏi: “Tính toán luyện tập Huyền cấp mấy phẩm đan dược? bắt quá lão phu trước nói cho ngươi biết, thất bại, tài liệu ngươi phải giao phó linh thạch bù đắp.

Thành công, là sẽ cho ngươi một ít tường thưởng, rồi sau đó đan dược ở lại chỗ này, dĩ nhiên, ngươi cũng có thể đem đan dược mang đi, bắt quá cũng đồng dạng cần phải giao phó linh thạch mua tài liệu.”

Nghe vậy, bạch y thanh niên khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Điểm này vẫn bối tự nhiên biết rõ, thất bại tài liệu, khẳng định sẽ bù đắp linh thạch đấy, lần này, vẫn bối tính toán luyện tập Huyền cấp nhất phẩm đan dược, cũng không phải là nguyên cấp!”

“Ừ!” lão giả lòng không yên đáp một tiếng.

“Cái gì? Huyền cấp nhất phẩm?” ngay sau đó, lão giả trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, lần đầu quay đầu lại đánh giá thanh niên tên này, trong mắt có chút nghi ngờ.

“Xem ngươi trẻ tuổi như vậy, lại muốn luyện tập Huyền cấp nhất phẩm đan dược? chẳng lẽ là ngươi đã đạt đến nguyên cấp đỉnh phong? tiểu tử, vượt cấp luyện đan, thất bại tỷ lệ cực cao, bức này linh tài, giá cả cũng không phải là đùa giỡn, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ.” Sở trưởng lão nhướng mày hỏi, ngay sau đó trên mặt khôi phục vẻ bình thường đạm mạc.

“Bẩm sư thúc, vẫn bối đã xác định tốt lắm, cũng là luyện tập Huyền cấp nhất phẩm đan dược!” bạch y thanh niên nhàn nhạt hồi đáp.

Nghe vậy, Sở trưởng lão đầu tiên là nhìn một chút Tiết Ngọc chỗ ở thạch thất, ngay sau đó tay áo bào run lên, một mảnh quang hà một quyển, trước người trên bàn đá xuất hiện một con túi trữ vật, một quả thủ trát.

“Nếu ngươi cố ý luyện tập Huyền cấp nhất phẩm đan dược, lão phu cũng không ngăn cản, dù sao thất bại ngươi cũng là ngươi giao phó linh thạch bồi thường, trong này có hai mươi phân Huyền cấp nhất phẩm đan dược ‘Ngọc Linh Đan’ tài liệu.

Mai thủ trát này, là phương pháp luyện tập, cùng với một ít kinh nghiệm, ngươi cầm đi tự mình nghiên cứu đi.” nói xong, Sở trưởng lão chính là không nói nữa đứng lên.

Nghe vậy, bạch y thanh niên nhướng mày, nhẹ giọng nói: “Vị sư thúc này, nghe nói, bọn ta là có người chỉ điểm đi, chẳng lẽ muốn vẫn bối mình luyện chế, mà không có người chỉ điểm?”

Thấy vậy, Sở trưởng lão lộ ra một tia vẻ không vui, trong mũi phát ra hừ lạnh một tiếng. Kinh thường nói: “Ngày khác sẽ có người chỉ điểm, nhưng ngày gần đây không được, mấy đệ tử bị lão phu đuổi đi rồi.

Ngươi nếu là muốn luyện, liền một mình mang theo tài liệu đi vào, đan phòng số ba, nếu không nguyện ý, liền có thể rời đi, không đứng đây quấy rầy lão phu.” nói xong, lão giả nghiêm sắc mặt.

Nghe lão giả nói vậy, bạch y thanh niên ngược lại sùng sốt, nhìn tình huống này, tựa hồ cùng tin tức mình nghe được không quá một dạng, nhưng hơi tự định giá chốc lát, còn là cần rằng một cái thu hồi tài liệu, cầm lên mai thủ trát kia, hướng số ba đan phòng bên cạnh đan phòng Tiết Ngọc đang ở kia đi tới.

Khi bạch y thanh niên đi vào số ba bên trong đan phòng, đóng cửa đá sau, lão giả còn lại là khò miệng giương lên, hừ lạnh nói: “Hừ, tâm tính như thế, như thế nào thành đại sự, cùng Ngọc nhi so sánh, đơn giản chênh lệch quá xa.

Vượt cấp luyện đan, lãng phí tài liệu không nói, ta xem ngươi có bao nhiêu linh thạch bồi thường, hừ, còn là chờ đợi Ngọc nhi tin tức đi.” nói xong, lão giả chính là không nói nữa đứng lên.

Hơn một tháng sau, Tiết Ngọc ở chỗ số hai đan phòng không có động tĩnh gì, bạch y thanh niên chỗ ở số ba đan phòng, sớm bị lão giả quên bống mất.

Tong lúc, đã tới mấy tên đệ tử tu tập luyện đan thuật, không một ai không phải không giống như bạch y thanh niên, lão giả đem những người đó đuổi đi, đều là cầm tài liệu thủ trát, chính là một mình tự đi luyện tập, cũng có mấy tên đệ tử quen thuộc nơi này, vừa thấy tình huống như thế, trực tiếp quay đầu liền đi, căn bản không có ý định ở chỗ này luyện tập.

Nói giỡn, không có ai chỉ điểm, thất bại tỷ lệ thật lớn, những tài liệu này tất cả đều mình tự bồi thường linh thạch, kẻ ngu mới tự mình đi nghiên cứu, trừ phi là trước giờ đã học tập không sai biệt lắm, mới có thể ở lại chỗ này, một mình từ từ rèn luyện.

Lúc này, bên trong một gian thạch thất cửa đá vừa mở, một tên đệ tử ừ rừ cúi đầu đi ra, đi tới trước mặt Sở trưởng lão, giao phó linh thạch nhất định, đem tài liệu còn dư lại, cùng với thủ trát, đặt ở trên bàn đá, lão giả cũng không có để ý tới, mặc cho đệ tử kia rời đi.

Trong lúc lục tục đi ra khỏi mấy tên đệ tử, đều là giao phó nhất định linh thạch bồi thường, đem tài liệu còn thừa lại cùng thủ trát đặt lên bàn, chính là khổ sở rời đi, cũng chỉ có một người, miễn cưỡng thành công một lần, đem tài liệu cùng linh đan tính toán một cái, tên đệ tử kia coi như may mắn, cũng không có bồi thường linh thạch, chính là bình yên rời đi.

Cứ như vậy, lại qua bảy tám ngày, Sở trưởng lão đang nhắm mắt dưỡng thần, chợt hai mắt mở một cái, ngay sau đó, cửa đá đan phòng số ba vừa mở, bạch y thanh niên lác mình ra.

Thấy không phải là đan phòng Tiết Ngọc, lão giả còn lại là hai mắt một nhắm, không để ý tới nữa.

Bạch y thanh niên mang trên mặt chút vẻ cổ quái, nhưng càng nhiều hơn, còn lại là một loại cảm giác thỏa mãn, đi tới trước bàn đá chỗ ngồi của Sở trưởng lão, đem còn thừa lại tài liệu để xuống, cùng với mai thủ trát, ngay sau đó, lại lấy ra ba con bình ngọc đặt ở trên bàn đá.

“ Sư thúc, đệ tử tính toán tiếp tục luyện tập Huyền cấp nhị phẩm đan dược, mong rằng sư thúc lấy thêm chút tài liệu, cùng với toa thuốc, cái này mấy bình là vận bối luyện chế ra thành phẩm Ngọc Linh Đan, không biết có đủ bồi thường tài liệu tổn thất? ” bạch y nam tử lời còn chưa dứt, Sở trưởng lão còn lại là hai mắt đột nhiên mở một cái, một luồng tinh mang nổ bắn ra ra, thật chắc nhìn chăm chăm thanh niên trước mắt.

“ Ngươi, là đệ tử của ai? Tên gọi là gì? Trước ngươi, quả thật chỉ có cảnh giới Nguyên cấp đỉnh phong? ngươi nhưng chớ có lừa gạt lão phu! ” Sở trưởng lão tra xét Ngọc Linh Đan trong bình, trên mặt lộ ra một bộ vẻ ngưng trọng, nhưng trong mắt cũng là thoáng qua một tia kinh nghi bất định, càng nhiều hơn, còn lại là một bộ vui mừng!

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Huyền cấp nhị phẩm Dược Sư

Sở trưởng lão biểu lộ có chút khác thường, liên tiếp chuỗi câu hỏi ném tới bạch y thanh niên, hai mắt chăm chú nhìn người sau.

Nghe vậy, bạch y thanh niên có chút ngoài ý muốn về, nhẹ giọng nói: “ Bẩm sư thúc, vận bối Lưu Diệp, cũng không sư tôn, chính là ngoại giới tán tu, trải qua Hư Long sư huynh giới thiệu, mới vừa xếp vào Linh Sơn Tông hơn ba tháng!

Về phần vận bối cấp bậc Dược Sư, trước nói đúng là đều là lời nói thật, huống chi, sư thúc cho là vận bối cần thiết phải nói láo? ” nói xong, bạch y thanh niên nhường mảy.

Tên này thanh niên, chính là Diệp Phi.

Kia ngưng luyện âm dương nhị khí cần thiết chính là ‘ Ngưng Khí Đan ’, chính là Huyền cấp nhị phẩm đan dược, muốn luyện chế thành công, Diệp Phi liền nhất định phải đem luyện đan tài nghệ đề cao đến Huyền cấp nhị phẩm, nếu không căn bản lãng phí tài liệu.

Cũng vì vậy, mới đến đến nơi này Kim Đan Các mượn tài liệu tu tập luyện đan thuật, vốn là thời điểm hỏi thăm Kim Đan Các, nghe nói sẽ có người chỉ điểm, không nghĩ tới tới đây sau, lão đầu này thái độ như thế, cái này không khỏi làm cho Diệp Phi có chút không nói, thậm chí tin đồn quá là không thể tin được, xem ra, Kim Đan Các cũng không có lời đồn đãi tốt như vậy.

“ Không có sư tôn? Mới đến ba tháng? Chẳng lẽ? Không thể nào! ” lão giả trong miệng lẩm bẩm cái gì, chỉ chớp lát, hai mắt lóe tinh quang nhìn Diệp Phi.

“ Lưu Diệp, lão phu cho ngươi phương pháp luyện chế Huyền cấp nhị phẩm đan dược, cùng với tài liệu cần thiết, nếu là ngươi nói không ngoa, cho dù là thất bại, lão phu cũng có thể không cần ngươi bồi thường linh thạch tài liệu, bất quá, lão phu muốn đích thân đi vào quan sát mới có thể. ” Sở trưởng lão như thế nói.

Nghe vậy, Diệp Phi đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó gật đầu cười nói: “ Có sư thúc tự mình chỉ điểm, đệ tử tự nhiên nguyện ý đích, đa tạ! ”

Chuyện tốt bực này. Diệp Phi tự nhiên sẽ không cự tuyệt, cứ như vậy, Sở trưởng lão lấy ra một ít linh tài giao cho Diệp Phi. Lại lấy ra một quả thủ trát, ghi lại một loại phương pháp luyện chế đan dược Huyền cấp nhị phẩm.

Ba ngày sau, Diệp Phi tìm hiểu không sai biệt lắm lúc, hai người xuất hiện ở bên trong đan phòng số ba, Diệp Phi còn lại là không chế một tôn đại đỉnh hồng thông thông, ở trung tâm thạch đài phía trên địa hỏa chậm rãi chuyển động.

Trên mặt đất, là một ít linh tài, dược liệu. Sở trưởng lão sắc mặt ngưng trọng chú ý Diệp Phi, trong mắt mang theo một tia nghi ngờ, bây giờ không tin. Chỉ bằng một tháng thời gian, dưới tình huống không có người chỉ điểm, cái này Diệp Phi có thể đem luyện đan thuật tăng lên nhanh như vậy.

Tuy nói không rõ ràng lắm trước kia Diệp Phi có hay không thật chỉ là Nguyên cấp đỉnh phong, vậy do mượn ánh mắt lão luyện của Huyền cấp thất phẩm Dược Sư. Còn là một cái nhìn ra. Bây giờ Diệp Phi, đích xác là chỉ có Huyền cấp nhất phẩm, ngay cả đỉnh phong đều là không đạt tới.

Cho nên, Sở trưởng lão cũng không có tính toán đối với Diệp Phi chỉ điểm, hần tính toán xem một chút cái này Diệp Phi, tự thân luyện đan thiên phú đến tột cùng như thế nào, có thể hay không chỉ bằng vào mình ở trong vòng một năm tấn thăng đến Huyền cấp nhị phẩm, dù sao một năm này rất ngắn.

Phải biết. Dựa theo tuổi tác xem ra, Diệp Phi như vậy trẻ tuổi chính là đạt tới Huyền cấp nhất phẩm Dược Sư. Điều này cũng tuyệt đối xưng là là thiên phú luyện đan thật tốt, thậm chí, thiên phú đã vô hạn đến gần Tiết Ngọc, ban đầu Tiết Ngọc từ Nguyên cấp đỉnh phong, tấn thăng đến Huyền cấp nhị phẩm Dược Sư, cũng là dùng một năm này, dĩ nhiên, nếu là người bình thường mà nói, không có chăm chỉ mấy năm mươi mấy năm, đó đều là chuyện không thể nào.

Cứ như vậy, Sở trưởng lão vừa nghĩ tới tâm sự, vừa quan sát thủ pháp sinh sơ của Diệp Phi, mà Diệp Phi lúc này, đã sớm đem hơn mười buổi tài liệu ném vào trong đại đình, không hề địa hóa lớn nhỏ luyện chế.

Ngày thứ hai, đang lúc Diệp Phi đem tất cả linh tài luyện hóa thành chất lỏng, chuẩn bị đem ngưng kết thành đan, chỉ nghe đại đình mãnh liệt một trận, ‘bành’ nhất thanh muộn hưởng truyền ra.

Thấy vậy, Diệp Phi có chút khổ sở lắc đầu một cái, cái đan được Huyền cấp trở lên này, không giống bình thường Nguyên cấp, thất bại, cũng bất quá là nhưng muốn phẩm chất giảm xuống, hoặc là trở nên cháy khét.

Mà Huyền cấp đan được một khi thất bại, sẽ ở lúc ngưng kết linh đan tụ linh không yên, các loại tài liệu xuất hiện bài xích, cuối cùng ngưng không ra đan được mà còn nổ tung mà khai, biến thành một mảnh khét lẹt sênh sếch được vật, tục xưng ‘nổ lò’!

Mà Diệp Phi lần này luyện chế, hiển nhiên là nổ lò rồi, nhưng cũng không có nổi giận, dựa theo kinh nghiệm của hắn, đây cũng không phải là chuyện mất mặt gì, ném thử mấy lần thôi.

Vừa đem được vật trong đại đình thanh trừ sạch sẽ, vừa không chế mấy buổi linh được bay vào trong đình, cứ như vậy, Diệp Phi tiếp tục luyện chế, không chút nào bị thất bại lúc trước ảnh hưởng.

Thấy vậy, Sở trưởng lão khẽ gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu.

Cái này Diệp Phi một thân khí thể ngược lại không tệ, không có bởi vì thất bại mà ảnh hưởng tâm thần, coi như là kiên nghị, chỉ bất quá, Sở trưởng lão vô luận như thế nào nhìn, cũng nhìn không ra Diệp Phi có cái chỗ gì đặc thù.

Vô luận nhìn thủ pháp, kinh nghiệm không chế hòa hàu, cùng với đối với một ít được tính hiểu rõ, phân lượng đích phối bị, đều là bình thường, cái này không khỏi linh Sở trưởng lão có chút nổi lên nghi ngờ, hoài nghi Diệp Phi đến tột cùng là hay không có thiên phú Dược Sư.

Ngày thứ tư, bên trong đan phòng, lần nữa truyền ra nổ lò thanh âm của, Diệp Phi vẫn như cũ không vội không nóng nảy, tiếp tục thử luyện chế, mà trong lúc Sở trưởng lão một mực yên lặng không lên tiếng, khẽ nhíu mày.

Bảy tám ngày đi qua, một lò đan được cũng không có luyện chế thành công, thanh âm nổ lò ngược lại vang lên đều đều, từ từ, trên mặt Sở trưởng lão thoáng qua vẻ thất vọng.

“Ai, thiên phú không tệ, nhưng là cùng Ngọc nhi so với, chênh lệch còn rất nhiều, phải biết ban đầu Ngọc nhi, lần thứ hai chính là luyện chế thành công ra khỏi một lò Huyền cấp nhị phẩm đan được, tuy nói phía sau thất bại tỷ lệ không thấp, nhưng trải qua từ từ rèn luyện, vẫn là đang ổn bước thăng lên, cái Lưu Diệp này như vậy lâu, ngay cả một lò cũng luyện chế không ra được.” nói xong, lão già khẽ lắc đầu một cái.

Hơi suy nghĩ chốc lát, lão già rù rì nói: “Hay là đi xem một chút Ngọc nhi đi, cũng không biết có thành công hay không tấn thăng tam phẩm Dược Sư.” nói xong, lão già mở ra cửa đá, xoay người đi ra ngoài.

“Bành” nhất thanh muộn hưởng, bên trong đan phòng lần nữa truyền ra thanh âm nổ lò, lão già mới vừa đi tới cửa, nghe này thanh âm sau, chỉ là không có vừa nhíu, nhưng là ngay cả đầu cũng không quay lại chính là rời đi đan phòng, đem cửa đá chậm rãi đóng lại.

Lão già biểu hiện, không có tránh được cảm giác của Diệp Phi, nhưng cũng không có nói gì, người khác đánh giá, Diệp Phi cũng không quan tâm, kỳ chỉ muốn nhanh lên tấn thăng Huyền cấp nhị phẩm Dược Sư, sau đó luyện chế ra Ngưng Khí Đan, hảo hảo tiếp tục tu luyện môn thần thông Âm Dương Liệt Nhật Phách này, dù sao khoảng cách tiến vào U Linh Cốc còn lại không tới một năm, Diệp Phi có thể nào không nóng nảy đi. Nhiều một môn thần thông, cũng liên cái mạng nhỏ nhiều một cái cơ hội đi ra.

Bất quá Diệp Phi mình cũng đang kỳ quái, mình luyện chế đan được, cũng không giống như Dược Thần Cốc Hoàng cốc chủ nói như vậy, người khác đều là thỉnh thoảng sẽ luyện chế thành công ra một lò đan được, rồi sau đó tuy có thất bại, nhưng thường xuyên sẽ lần nữa thành công.

Nhưng Diệp Phi còn lại là nếu không, dựa theo hoàng cốc chủ theo như lời, luyện đan đối với Diệp Phi tới nói, tựa hồ cũng không có bình cảnh mà nói, hoặc là liền hoàn toàn sẽ không, học tập trung rất khó luyện chế thành công ra đan được, bất quá một khi luyện chế thành công ra một lò, sau đó thất bại tỷ lệ lại sẽ rất nhỏ.

Vừa lúc cùng người khác ngược lại, người ta là tiền kỳ cùng hậu kỳ, vẫn luôn có thành công hoặc là thất bại, sau đó ổn bước tăng lên tỷ lệ thành công, Diệp Phi cũng là tiền kỳ cơ hồ không có tỷ lệ thành công, nhưng hậu kỳ đích tỷ lệ thành công, cũng là cao dọa người.

Lắc đầu, Diệp Phi không có ở đây phân tâm, chuyên tâm luyện chế đan được, mặt vẻ ngưng trọng nhìn chăm chăm đại đình hồng đồng đồng kia, toàn bộ tinh thần chăm chú đứng lên.

.....

Kim Đan Các, bên trong đại sảnh, Sở trưởng lão ngồi ngay ngắn ở trên ghế gỗ, tựa hồ là quên mất Diệp Phi tồn tại, hai mắt híp lại, một bộ kỳ đài chỉ ý nhìn chăm chăm Tiết Ngọc, chỗ ở số hai đan phòng.

“Hắc hắc, lần này đi ra, Ngọc nhi chính là tam phẩm Dược Sư, ở Linh Sơn trong tông ta, trừ lão phu cùng với Ô Dược Sư đệ, người chính là đứng hàng thứ ba tồn tại, không dùng được mấy năm, sợ rằng cũng sẽ vượt qua lão phu.” Sở trưởng lão mỉm cười nói.

Một lát sau, thân thể ngã về phía sau, nhắm mắt dưỡng thần.

Hơn một tháng sau, phụ cận đan phòng Tiết Ngọc ở, truyền ra tiếng cửa đá mở ‘ ùng ùng ’, Sở trưởng lão chợt hai mắt mở một cái, nhìn qua, nhưng một lát sau, chính là có chút thất vọng.

Hắn là số ba đan phòng của Diệp Phi mở ra, Diệp Phi mặt không biểu tình, chậm rãi hướng Sở trưởng lão đi tới, thấy vậy, Sở trưởng lão nhướng mày, nhanh như vậy thành công, hiển nhiên là không thể nào, xem ra, hắn là bỏ cuộc đi.

Nhưng Sở trưởng lão đáy lòng vẫn có một tia tò mò, hoặc là nói là chờ đợi, cho nên nhìn Diệp Phi một chút, nhẹ giọng nói: “ Luru Diệp, có thể hay không luyện chế thành công ra một lò nhị phẩm đan dược? ”

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “ Bẩm sư thúc, đệ tử tỷ lệ thành công ở tám thành trở lên, đây là ta luyện chế ra thành phẩm, mời sư thúc xem qua, xem một chút có hay không đủ bồi thường tất cả tài liệu tổn thất. ”

Vừa nói chuyện, Diệp Phi đặt lên bàn một túi trữ vật, một quả thủ trát, cùng với bốn con bình ngọc.

“ Cái gì? Điều này sao có thể? ” vừa nói chuyện, lão giả vội vàng cầm lên bình ngọc, ngưng thần tra xét, đích xác là mới vừa luyện chế ra không lâu, Huyền cấp nhị phẩm đan dược, tuy nói lãng phí không ít tài liệu, nhưng những đan dược này đích giá trị, xa xa ở trên chút tài liệu này.

“ Đủ, đủ rồi, hoàn toàn đủ rồi, ha ha! xem ra, ta Linh Sơn Tông lại xuất hiện một yêu nghiệt, tới tới tới! Đây là toa thuốc Huyền cấp tam phẩm, cùng với phương pháp luyện chế, ngươi lập tức tìm hiểu một cái, lần này, lão phu đang ở đan phòng nhìn ngươi luyện chế. ”

Lần này lão phu ngược lại muốn nhìn một chút, ngươi cái này yêu nghiệt, đến tốt cùng là như thế nào làm được. ” Vừa nói chuyện, Sở trưởng lão đem tất cả đồ thu hồi sau, lần nữa lấy ra một cái túi trữ vật, cùng với một quả thủ trát giao cho Diệp Phi, vốn là không có gì biểu lộ trên mặt của, lần nữa lộ ra nụ cười, trong mắt tinh quang lóe lên không dứt.

Thấy Sở trưởng lão thái độ như thế, Diệp Phi cũng là có chút mỉm cười, cảm Sở trưởng lão giao đồ đặc cho mình, không khỏi nhướng mày, loại này đan dược là một loại khôi phục pháp lực sử dụng, căn bản đều là Ngưng Đan cao cấp sử dụng, trong đó linh tài, giá cả đều là cực kỳ trân quý.

Tựa hồ nhìn thấu Diệp Phi ý tưởng, Sở trưởng lão ha ha cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “ Yên tâm, những thứ đồ này, ngươi tùy ý thử luyện, mặc dù tất cả đều lãng phí tổn thất đi, cũng sẽ không cần ngươi bồi thường, đi, chúng ta cái này đi luyện chế ‘ Hồi Thần Đan ’. ” nói xong, Sở trưởng lão lộ ra một bộ không kịp chờ đợi.

Mà Diệp Phi hai mắt hí một cái, cũng là lắc đầu một cái, có chút áy náy nói: “ Sư thúc, thật xin lỗi, đệ tử bây giờ không muốn ở học tập luyện đan thuật, cáo từ! ” nói xong, Diệp Phi để xuống đồ, xoay người rời đi.

Nghe nói Diệp Phi nói vậy, Sở trưởng lão đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó, mặt liền biến sắc, trong mắt lộ ra một tia nghi ngờ, vội vàng mở miệng nói: “ Tiểu tử, ngươi đứng lại đi cho ta! ”

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Tiết Ngọc xuất quan

Nghe lão giả có chút tức giận gọi lại mình, Diệp Phi không khỏi hơi sững sờ, nhướng mày đích xoay người lại, nghi hoặc nhìn Sở trưởng lão.

“ Chẳng lẽ là đệ tử luyện chế ra đan dược, không đủ bồi thường phí dụng? ” Diệp Phi có chút kinh nghi bất định nói, nhưng trong lòng thì gấp gấp trở về, nắm chắc luyện chế ra Ngưng Khí Đan, hảo hảo tiếp tục tu luyện Âm Dương Liệt Nhật Phách.

Mà Sở trưởng lão nghe Diệp Phi hỏi vậy, còn lại là nét mặt già nua tối sầm.

“ Hừ, lão phu đem tài liệu miễn phí cho ngươi sử dụng, để cho ngươi tiếp tục luyện đan, ngươi lại nói đi thi đi? Toàn bộ Linh Sơn Tông, có biết bao nhiêu người chờ lão phu đi tự mình chỉ điểm. ” nói xong, Sở trưởng lão trên mặt thoáng qua một tia vẻ ngạo nghễ.

Nghe vậy, trên mặt thoáng qua một tia nghi ngờ, nhẹ giọng nói: “ Chẳng lẽ sư thúc chính là Kim Đan Các Sở trưởng lão? Như thế nào ở nơi này trông chừng cái đại sảnh này? ” nghe giọng của lão đầu này, tựa hồ kỳ thân phận cũng không phải là nhân viên thủ vệ bình thường.

“ Hừ, chính là lão phu, ta ở chỗ này bất quá là có một số việc, đem nhân viên thủ vệ đuổi đi mà thôi, như thế nào, có hay không hồi tâm chuyển ý? hắc hắc. ” Sở trưởng lão thấy Diệp Phi biểu lộ, trên mặt mình lộ ra vẻ hài lòng, lúc trước cũng không có giống như Diệp Phi tiết lộ thân phận của mình, xem ra hôm nay vừa nói, vẫn còn có chút lực chấn nhiếp.

Mà Diệp Phi hơi tự định giá chốc lát, còn lại là nhường mảy, cười nói: “Nga, nguyên lai là Sở trưởng lão, bất quá, xin lỗi, đệ tử không có tâm tư học tập luyện đan thuật, về phần nói chi điểm, lúc trước đệ tử đã ở đan phòng đã lĩnh giáo rồi, đa tạ Sở trưởng lão.”

Nghe vậy, Sở trưởng lão không khỏi mặt lộ vẻ lúng túng, lúc trước ở đan phòng, bởi vì đối với Diệp Phi thất vọng, đích xác là không có chi điểm cái gì, cuối cùng mình cũng là lặng lẽ rút đi, không trách Diệp Phi cái này có chút về mặt hứng.

“Người chính là bởi vì lão phu không có chi điểm người. Mà không lại học tập luyện đan? Nếu là như vậy, lão phu đối với lúc trước chuyện nói tiếng xin lỗi, bất quá tiểu tử người, cũng bây giờ quá mức xung động.”

Vì chút chuyện nhỏ này mà nháo không được tự nhiên. Mà làm trễ nải tiền đồ của mình, thật sự là có điều không đáng giá.” Sở trưởng lão hẳn là nói ra để cho Diệp Phi sừng sột lời của.

Hỏi đánh giá một cái, Diệp Phi sắc mặt vừa chậm, dù sao người ta là Kim Đan Các Đại trưởng lão. Có thể như thế tự nhủ nói, thật sự là cho đủ mặt mũi, bất quá, mình xác thực không phải là bởi vì không muốn học tập luyện đan, mà là U Linh Cốc sắp mở ra, mình gấp gáp tăng lên thực lực.

“Sở trưởng lão, sợ rằng ngài là hiểu lầm, đệ tử cũng không có suy nghĩ nhiều, sở dĩ không muốn học tập luyện đan. Là bởi vì có U Linh Cốc sắp mở ra. Đệ tử gấp gáp tu luyện tăng lên thực lực. Cho nên mới như vậy vội vã trở về.”

Cái này luyện đan thuật, sau này có cơ hội rồi hãy nói, Ngưng Đan trước. Đệ tử không muốn vì vậy mà trễ nải tu hành.” Diệp Phi như thế nói, mặt chân thành về.

Thấy vậy. Sở trưởng lão một bộ chợt biến, hiểu ý tứ Diệp Phi, bất quá thật dễ dàng gặp một yêu nghiệt như vậy, Sở trưởng lão bây giờ không đành lòng buông tha cho, có một loại dục vọng mãnh liệt muốn bồi dưỡng.

Bất quá nhìn dáng dấp, người này đối với đan đạo cũng không có gì hứng thú, một lòng đều là đặt ở trên tu luyện, muốn thật tốt bồi dưỡng đan đạo, xem ra, hay là muốn dùng chút thủ đoạn.

Trầm ngâm chốc lát, Sở trưởng lão chợt hai mắt hí một cái, lộ ra một nụ cười thần bí.

“Hắc hắc, tiểu tử, gấp gáp tăng lên thực lực, cũng không có gì lỗi, bất quá, người cần phải biết, thực lực tăng lên, dù là tu luyện một ít công pháp đặc thù, đều là không thể rời bỏ đan dược phụ trợ.”

Ngoại giới mua đan dược giá cả đắt giá, hơn nữa, có chút đan dược còn không nhất định có thể mua được, cũng không bằng mình tự luyện chế đan dược tới bây giờ.

Tấn cấp Ngưng Đan kỳ, nếu là không có hai viên Kim Nguyên Đan phụ trợ, người cố gắng lớn hơn nữa cũng là vô bổ, không biết, người đối với Kim Nguyên Đan, hoặc là đan phương Kim Nguyên Đan, nhưng có hứng thú?” Sở trưởng lão nói xong, trên mặt lộ ra một nụ cười quý dị.

“Cái gì? Kim Nguyên Đan?” Diệp Phi thần sắc vừa động, có chút kinh nghi bất định nói.

“Hai thứ đồ này, đừng nói là ta, sợ rằng bất kỳ một cái Ngưng Đan kỳ nào trở xuống cũng sẽ ngày đêm mơ tưởng tới. Sở trưởng lão, bất quá Kim Nguyên Đan giá cả đắt đỏ, đan phương càng là không chỗ có thể tìm ra, đệ tử đã sớm tính toán tốt, lần này tiến vào U Linh Cốc, sẽ tìm được một ít đồ thích hợp, để đổi lấy Kim Nguyên Đan.” Diệp Phi nhường mảy nói, nhưng tâm niệm cũng là nhanh đổi đứng lên, nghe lão đầu này đích ý tứ, tựa hồ là muốn nói chuyện gì cùng Kim Nguyên Đan có liên quan đến.

“Hắc hắc, không sai, Kim Nguyên Đan đích xác là khó có thể đoạt tới tay, bất quá, người nếu là tiếp tục luyện tập đan thuật, có thể đạt tới cảnh giới Huyền cấp tứ phẩm Dược Sư, liền có thể lấy được Kim Đan Các thưởng – Đan phương Kim Nguyên Đan!” Sở trưởng lão phun chậm chậm từng chữ dường như chỉ sợ Diệp Phi không nghe rõ.

“Cái gì? Đan phương Kim Nguyên Đan? Sở trưởng lão, cái này, cũng sẽ không đơn giản như vậy đi?” Diệp Phi có chút kinh nghi bất định nói, nhưng trong lòng thì có chút kích động.

“Hắc hắc, chuyện này đối với người khác mà nói, có thể cùng cực cả đời nỗ lực cũng không đạt tới, nhưng đối với người bậc này yêu nghiệt mà nói, có lẽ là đơn giản một ít, bất quá, có muốn hay không muốn, hãy nhìn người đó!” nói xong, Sở trưởng lão hai mắt lộ ra vẻ đắc ý về, tựa hồ là nhìn thấy cái gì bảo vật, trong ánh mắt lộ ra tinh quang.

Lần này Diệp Phi do dự, nếu là có thể lấy được Đan phương Kim Nguyên Đan, mình liền có thể luyện chế Kim Nguyên Đan, nếu là tài liệu đầy đủ, còn có thể bán ra một ít, đơn giản là được ích lợi vô cùng.

Bất quá, Diệp Phi có chút không dám tin tưởng, đơn giản như vậy liền có thể lấy được Đan Phương Kim Nguyên Đan, trong này có thể hay không có cái những thứ quy định khác, hoặc là cái gì trói buộc, còn là phải hỏi rõ mới tốt.

“Sở trưởng lão, chỉ cần đạt tới tứ phẩm Dược Sư, liền có thể lấy được đan phương, có hay không một ít ước thúc khác? hoặc là thời gian quy định? đệ tử muốn sau chuyện đi U Linh Cốc này, lại tập luyện đan thuật, chẳng biết có được không?” Diệp Phi hỏi.

“Hừ, U Linh Cốc gấp cái gì? cùng lắm thì không đi, thiên tài ở trong đó rơi xuống đếm không hết, người còn là ngoan ngoãn ở chỗ này học tập luyện đan học tập luyện đan cho tốt, những thứ khác không có hạn chế, nhưng nếu là người bây giờ không đồng ý, cũng liền mất đi cơ hội này, mình cần phải suy

nghĩ kỹ càng. ” Sở trưởng lão nghiêm sắc mặt nói.

“ Cái này! ” Diệp Phi có chút không nắm được chủ ý, chuyển đi U Linh Cốc, mình còn là muốn đi đấy, tuy nói có nguy hiểm nhất định, nhưng một dạng sẽ có thu hoạch không nhỏ, hơn nữa coi như lấy được đan phương không có tài liệu, cũng thì không cách nào luyện chế Kim Nguyên Đan, trên người chút linh thạch này, sợ rằng không đủ mua nhiều tài liệu như vậy, đi U Linh Cốc, nhất định sẽ lấy được một ít bảo vật tốt, tương lai cũng có thể đổi lấy một ít tài liệu.

“ Nếu ngươi không đồng ý, vậy cũng tốt, lão phu cũng không miễn cưỡng, ngươi đi đi! ” Sở trưởng lão có chút dục cầm cổ túng nói, nếu như cũng không phải là thật muốn đi, chỉ sợ hấn thứ nhất đứng ra ngăn.

“ Được rồi, nếu Sở trưởng lão nói như thế, để từ liền tranh thủ một cái cơ hội này, xem một chút có thể hay không ở trong thời gian ngắn đạt tới tứ cảnh giới phẩm Dược Sư, Sở trưởng lão, xin đem tam phẩm đan dược tài liệu, cùng với phương pháp luyện chế lấy ra đi, để từ trước tìm hiểu một cái. ” Diệp Phi nhướng mày nói.

Cơ hội đặt ở trước mắt, Diệp Phi tuyệt đối không thể bỏ qua, dựa theo mình suy đoán, đem đan thuật tăng lên tới cảnh giới tứ phẩm Dược Sư, cũng sẽ không lỡ chuyển đi U Linh Cốc này.

Nghe vậy, Sở trưởng lão trên mặt lộ ra vui vẻ, trong mắt lóe lên một tia thành tựu, đồng thời, đáy lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, một yêu nghiệt như vậy, rốt cục bị mình lôi kéo tới.

“ Tốt, những thứ đồ này cầm đi xem một chút, lần này, lão phu sẽ tự mình chỉ điểm. ” nói xong, Sở trưởng lão đem lúc trước thu hồi đích đồ, lần nữa lấy ra.

Diệp Phi cầm lên túi trữ vật, chính là bắt đầu tra xét bên trong thủ trát cái nội dung ghi lại phương pháp luyện chế tam phẩm đan dược, thời gian qua một lúc, Sở trưởng lão cũng không gấp gáp chờ đợi.

Ba ngày sau, Diệp Phi thả xuống thủ trát, hướng về phía Sở trưởng lão nói: “ Để từ tìm hiểu xong, cái này bắt đầu thử luyện, Sở trưởng lão, cũng đừng quên trước ước định. ”

“ Ha ha, yên tâm, lão phu sẽ không lừa gạt ngươi, đi thôi. ” thu hồi thủ trát, Sở trưởng lão đi theo Diệp Phi tới đến đan phòng số ba, Diệp Phi lắc người một cái đi vào.

Mà thời điểm Sở trưởng lão vừa muốn đi vào, cửa đá đan phòng số hai, chợt sáng lên một đạo bạch mang, Thấy vậy, Sở trưởng lão trên mặt sắc mặt vui mừng chợt lóe.

Hướng về phía Diệp Phi nói: “ Tiểu tử, ngươi trước từ từ luyện chế, lão phu sau đó trở lại! ” nói xong, liền đem Diệp Phi cửa đá đóng lại.

Cùng lúc đó, cửa đá số hai từ từ mở ra, thanh niên một thân áo bào tro, trên mặt có chút vẻ mệt mỏi đích đi ra, nhưng trong mắt nhưng trong mắt cũng là chớp động vẻ vui sướng.

Người này, chính là Tiết Ngọc!

“ Sư tôn, đệ tử rốt cục đạt tới cảnh giới tam phẩm Dược Sư. ” thanh niên áo xám cao hứng nói, ngay sau đó, nhìn một chút Sở trưởng lão, nhưng luôn là cảm giác, đáng về Sở trưởng lão có chút lòng không yên, tựa hồ cũng không có vui mừng theo như mình dự đoán như vậy, cái này không khỏi làm cho iết Ngọc có chút nổi lên nghi ngờ.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Ma Cốt Môn lá bài tẩy

“ Nga, rốt cục đạt tới tam phẩm Dược Sư liễu sao? Tốt, rất tốt, Ngọc nhi, ngươi cần tiếp tục cố gắng, chớ có bị người khác đuổi theo, đây là đan phương tứ phẩm đan dược, cùng với tài liệu, ngươi đi trước tìm hiểu một cái, vì sư tự mình chỉ điểm ngươi một phen. ” Sở trưởng lão mỉm cười nói.

Nói xong, Sở trưởng lão lấy ra một quả thủ trát, một con túi trữ vật, giao cho Tiết Ngọc.

Mà Tiết Ngọc nghe vậy, còn lại là khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “ Sư tôn yên tâm, Ngọc nhi nhất định cố gắng gấp bội, sẽ không bị người phía sau đuổi theo. ”

Nói xong, hai người đi tới đan phòng, Tiết Ngọc tìm hiểu nổi lên tứ phẩm đan dược đích luyện chế phương pháp, Sở trưởng lão còn lại là một bộ tự định giá về, trăm mặc không nói.

Ba ngày sau, Tiết Ngọc đem luyện chế phương pháp tìm hiểu đích không sai biệt lắm, chính là chuẩn bị bắt đầu luyện đan, quay đầu nhìn thấy Sở trưởng lão biểu lộ, không khỏi nhướn mày.

Tiết Ngọc tổng cảm giác Sở trưởng lão thần sắc có chút dị thường, tựa hồ có tâm sự gì, đối với mình dĩ vãng thiếu đi một chút quan tâm chú trọng, nhưng sư phó không nói, mình cũng thì không cách nào hỏi kỹ.

Tựa hồ cảm thấy ánh mắt của Tiết Ngọc, Sở trưởng lão khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Ngọc nhi, chúng ta liền bắt đầu luyện chế đi, viên thuốc này chủ yếu nhất chính là hòa hâu, cùng với nắm giữ thời gian cho được liệu vào lò, cụ thể chi tiết, người luyện chế đến thời khắc mấu chốt, vì sư sẽ căn kẽ nói rõ.”

Nghe vậy, Tiết Ngọc gật đầu một cái, có sư tôn ở chỗ này chỉ điểm, thăng cấp tứ phẩm Dược Sư chỉ là một vấn đề thời gian, Tiết Ngọc có lòng tin, ở trước khi U Linh Cốc mở ra, mình sẽ đạt tới tứ phẩm Dược Sư.

Cứ như vậy, trong lòng bỏ đi tạp niệm, Tiết Ngọc giơ tay lên một chút, khống chế một tôn đại đỉnh, chính là bắt đầu luyện chế đan dược đứng lên, Sở trưởng lão ở một bên thỉnh thoảng chỉ điểm một câu, để cho Tiết Ngọc ít đi không ít đường quanh co.

.....

Bên trong đan phòng số ba. ‘bành’ nhất thanh muện hưởng, thanh âm nổ lò lại truyền ra, Diệp Phi trải qua hơn mười ngày, liên tiếp thất bại mấy lần.

“Ai. Xem ra đan dược cấp bậc cao, cũng là không giống trước dễ dàng như vậy nắm giữ luyện chế.” nói xong, Diệp Phi hai mắt một nhắm, cẩn thận tự đánh giá. Nguyên nhân thất bại trong khoảng thời gian này, cùng với chỗ mấu chốt đều ở đây địa phương nào.

Ông một tiếng, chỗ cửa đá bạch quang chột lóe, cửa đá từ từ mở ra, thân ảnh của Sở trưởng lão thoáng hiện ra, cảm thấy bên trong đan phòng đầy mùi khét lẹt, lơ đãng nhíu mày một cái.

“Tiểu tử, cái này hơn mười ngày, một lần đều không có thành công qua sao?” Sở trưởng lão hỏi một câu. Theo lý thuyết yêu nghiệt như vậy. Không nên như thế mới đúng. Diệp Phi cùng Tiết Ngọc cơ hồ là đồng thời tiến vào đan phòng. Mà Tiết Ngọc lại là luyện chế tứ phẩm đan dược, ở đoạn thời gian này đều là thành công hai lần.

Nghe vậy, Diệp Phi giương đôi mắt. Khó sở cười một tiếng, thấp giọng nói: “Sở trưởng lão. Đệ tử ngu độn, đích xác là không có thành công qua.”

“Ừ, người bắt đầu đi, lão phu xem một chút, người nơi đó có sai lầm chỗ nào.” nói xong, Sở trưởng lão đem cửa đá một đóng lại, chính là không nói nữa đứng lên.

Mà Diệp Phi còn lại là không nói hai lời, khống chế đại đỉnh bay lên trên địa hỏa, thỉnh thoảng đem một buôi linh dược ném vào trong đỉnh, trên mặt một bộ vẻ ngưng trọng.

“Ba Lãng Diệp vào đỉnh quá sớm.”

“Lúc Quý Tiên vào đỉnh, cần hạ xuống nhiệt độ, nếu không cuối cùng đem khó có thể ngưng tụ thành đan dược, tỷ lệ nổ lò lớn hơn.”

“Tuyệt tố lượng quá lớn, phần gốc vào thuốc, cần giảm bớt một phần lượng thuốc, bởi vì phần gốc dược tính quá nồng, nếu là phần ngọn, là cần cộng thêm một phần lượng thuốc.”

Cứ như vậy, Sở trưởng lão nhìn thấy Diệp Phi có cái gì chỗ không đúng, còn lại là tỉ mỉ chỉ đạo đi ra, mà Diệp Phi nghe vậy, còn lại là được ích lợi không nhỏ, những kinh nghiệm này không riêng gì hữu dụng luyện chế cái tam phẩm đan dược, đối với đan đạo sau này, đều có trợ giúp cực lớn.

Cũng không biết là Sở trưởng lão lời của đưa đến tác dụng, còn là Diệp Phi trước thất bại quá nhiều, tìm được khiếu môn, ngang qua thời gian, Diệp Phi rốt cục thành công luyện chế được một lò tam phẩm đan dược.

Nhìn đan dược trước mắt sắc mượt mà, mùi thuốc nồng nặc, Sở trưởng lão ha ha cười một tiếng, gật đầu nói: “Ừ, không tệ không tệ, tuy nói hao phí thời gian so Ngọc nhi dài một ít, nhưng là đan dược đích thành sắc, quả thật không thấp, tiếp tục đi.”

Sở trưởng lão nói xong, Diệp Phi cũng không có đề ý tới đan dược bị Sở trưởng lão thu hồi, mà là tiếp tục luyện chế, tựa hồ có kinh nghiệm là thứ nhất thành công, về phía sau càng luyện chế càng cảm giác thuận tay, tỷ lệ thành công cũng là càng ngày càng cao.

Hơn một tháng sau, Sở trưởng lão vừa mới bắt đầu còn thần sắc lãnh đạm, giờ đây là ánh mắt trừng trừng, miệng cũng có chút hợp không hợp, gương mặt vẻ khiếp sợ.

Không tới hai tháng, Diệp Phi lại dưới mí mắt mình, không có chút nào bình cảnh đích tấn thăng đến tam phẩm Dược Sư, tiền kỳ thất bại tỷ số đơn giản có chút thâm không nổi nhìn, nhưng hậu kỳ đích tỷ lệ thành công, cũng là cao dọa người, cho dù so với một tên tam phẩm Dược Sư bình thường, chi sợ cũng là không cùng cấp bậc.

“Tiểu tử, người luyện chế đan dược, đơn giản mà nói cũng không có bình cảnh, cơ hồ chính là một quá trình thuần thực, chỉ cần thành công một lần, hậu kỳ giống như nước chảy một loại dễ dàng lên cấp, đây quả thực, là yêu nghiệt trong yêu nghiệt!” Sở trưởng lão sắc mặt kích động nói, một loại giống như đi đào kim gặp được chỉ bảo vậy đó. Hai mắt sáng lên nhìn Diệp Phi.

Diệp Phi nghe vậy, cũng là có chút không quá hiểu, mình thật sự là không cảm giác được cái bình cảnh gì, đan dược cao cấp hoặc là cấp thấp, đối với mình mà nói không sai biệt lắm, cơ bản cũng là một quá trình thuần thực, chỉ cần thuần thực, tỷ lệ thành công sẽ chợt tăng, chút nào không cảm giác được điểm khó khăn ở địa phương nào.

Nghe Sở trưởng lão nói vậy, Diệp Phi cũng là có chút nghi ngờ, hỏi: “ Sở trưởng lão, đệ tử cũng là có chút nghi ngờ, bây giờ không biết cấp thấp cùng cao cấp đan dược, điểm khó khăn với sự khác biệt ở địa phương nào, vì sao còn có lên cấp vừa nói, đệ tử cảm giác, chính là một quá trình thuần thực. ”

Sở trưởng lão nghe vậy, không khỏi khòe miệng một liệt, sắc mặt thoáng qua vẻ lúng túng, lời này để cho người ta nghe, đơn giản có thể đem người học máu, cũng may Sở trưởng lão tính tình không phải là như vậy nóng nảy, cố nén xung động muốn mắng chửi người.

‘ho khan một cái’ “ cái đó, thật ra thì đối với người khác mà nói, vẫn còn có chút khó khăn, Ủ, tiểu tử ngươi cũng không tệ lắm. ” Sở trưởng lão không nhịn không ném tới một câu, trong lòng không khỏi có chút cảm khái, cái này Diệp Phi đến là yêu nghiệt như thế nào.

“ Sở trưởng lão, đã như vậy, còn là mau đem tài liệu tứ phẩm đan dược, cùng với luyện chế phương pháp cho đệ tử đi. ” Diệp Phi có chút nóng nảy nói.

Nghe vậy, Sở trưởng lão lấy lại tinh thần, vội vàng gạt đầu một cái, một tay hướng túi trữ vật vỗ tới

.....

Huyền Châu, Ma Cốt Môn chủ điện, bên trong đại sảnh, một tên lão giả, cùng một tên nam tử ngồi ngay ngắn trong đó, phía dưới đứng ba tên thanh niên.

Lão giả một thân thần bào, vóc người khô gầy, mặt mũi tuy nói già nua, nhưng là tinh thần khí mườì phần, hai con mắt lấp lánh hữu thần.

Nam tử mặc áo đỏ, vóc người khỏe mạnh, nhưng trong mắt cũng là có chút ve âm nhu, nhìn phía dưới ba tên thanh niên.

“ Hắc Tuấn, Cách Sa, hai người ngươi phối hợp phải như thế nào, có thể thi triển ra cấp ba Ma Nguyên Súng? ” trung niên nhìn một chút hai tên thanh niên trong đó, như thế hỏi.

Nghe vậy, một tên thanh niên áo đen trong đó khẽ gạt đầu, nhẹ giọng nói: “ Hồng Liệt trưởng lão yên tâm, kể từ đại ca rơi xuống sau, nhờ Hồng Liệt trưởng lão an bài, Cách Sa cùng ta phối hợp cũng coi là ổn ý.

Tuy nói bây giờ uy lực Ma Nguyên Súng, không mạnh mẽ bằng ta cùng với đại ca thi triển, nhưng đích xác là đạt tới cấp ba, cho dù là không thể đánh bại Tang Thiên sư đệ, nhưng ngang hàng hẳn là không sai biệt lắm. ” nói xong, kỳ trên mặt thoáng qua vẻ ngạo nghễ, nhìn hoàng bào thanh niên bên cạnh một chút.

Nghe vậy, nam tử áo đỏ khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “ Tốt, vậy ngươi cùng Cách Sa đi xuống trước đi, nắm chặt luyện tập, U Linh Cốc lại có hơn nửa năm thời gian, chỉ sợ cũng sẽ hoàn toàn mở ra. ”

“ Vâng! ” Hắc Tuấn nói xong, chính là cùng một gã khác thanh niên áo bào đen xoay người rời đi đại sảnh, chỉ để lại hoàng bào thanh niên gọi là Tang Thiên kia.

Mà từ mới tới cuối cùng, Tang Thiên không có nói quá một câu, coi như là Hắc Tuấn nói hai người lực, cùng mình ngang hàng, tên này thanh niên vẫn như cũ yên tĩnh không động, phảng phất cùng mình không có chút nào quan hệ.

Hồng Liệt nhìn một chút hai người Hắc Tuấn đi xa kia, ánh mắt hí một cái, hướng về phía lão giả thấp giọng nói non mấy câu, mà lão giả nghe vậy, còn lại là hai mắt đột nhiên bắn ra hai đạo tinh quang, một bộ vẻ khiếp sợ, trên mặt không chút nào che giấu lộ ra vui mừng.

Lão giả khô gầy quay đầu, nhìn hoàng bào thanh niên phía dưới một chút, ngưng trọng hỏi: “ Tang Thiên, trong khoảng thời gian này, ngươi Ma Nguyên Súng thần thông, đến tột cùng tu luyện ra sao? ”

Nghe vậy, hoàng bào thanh niên mặt vô biểu tình, thần nhiên nói: “ Khởi bẩm U trưởng lão, ở phía trước chút ngày giờ, Tang Thiên may mắn tu luyện ra cấp bốn Ma Nguyên Súng! ” nói xong, Tang Thiên chính là không nói một lời nữa, phảng phất một chuyện không có gì quan trọng.

Mà lão giả bị gọi là U trưởng lão nghe vậy, còn lại là hai mắt sáng lên, khòe miệng lộ ra một vẻ lạnh như băng, thấp giọng nói: “ Hắc hắc, Linh Sơn Tông lần này, nhưng là có thể cho các ngươi vui mừng thật to, cái này mới đúng là Ma Cốt Môn ta đồn sát thủ vô thanh vô tức, hừ! ” nói xong, trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Âm Dương Đan

Linh Sơn Tông Kim Đan Các, kể từ Diệp Phi tới trước, cái này một đời chính là nửa năm lâu, từ không rời đi, cũng không biết kỳ đan được luyện chế như thế nào.

Một ngày này, Kim Đan Các nơi cửa kiến trúc, một tên bạch y thanh niên lắc mình ra, quay đầu lại nhìn một chút nơi cửa, ngay sau đó khước miệng giương lên, lộ ra một nụ cười thỏa mãn, trong mắt mang theo nồng nặc vẻ vui mừng.

Ngay sau đó, nhướng mày, tựa hồ tùy ý quan sát một chỗ hư không phụ cận, trên mặt lộ ra một bộ suy nghĩ.

Hồi đánh giá một cái, hần giờ tay lên thả ra một món phi hành bảo vật hình tam giác, ngồi trên đó sau, chính là hướng phương hướng Xích Hà Phong bay đi, người này, chính là Diệp Phi.

Không có đi tìm Thương Nguyên, Diệp Phi trở về đến động phủ sau, chính là tiến vào Linh Thú Thất, phát hiện tiểu Thanh như cũ ở đang luyện hóa lực lượng giao đản còn sót lại, tựa hồ đang ngủ say.

Ngay sau đó, Diệp Phi chính là xuất hiện ở động phủ mình trung đích đan phòng, không chế một tôn đại đỉnh, lấy ra một ít linh tài thực buổi, phảng phất đang luyện chế cái đan được gì.

Nửa tháng thời gian, theo Diệp Phi ngón tay búng một cái, nắp đỉnh tróc ra, hơn mười viên đan dược mượt mà, xuất hiện ở trước mặt Diệp Phi, lấy ra một cái bình ngọc sau, đem đan dược giữa không trung hoa một cái thu lại.

“Nếu Ngưng Khí Đan đã luyện chế thành công, còn là nắm chặt tu luyện Âm Dương Liệt Nhật Phách đi, khoảng cách U Linh Cốc mở ra, chỉ sợ cũng chỉ còn lại chừng nửa năm.” nói xong, Diệp Phi dọn dẹp một phen, chính là xoay người rời đi đan phòng.

Mới vừa xuất hiện ở hành lang động phủ, chính là nhướng mày, ngay sau đó trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng hướng Linh Thú Thất đi tới.

Mới vừa vừa mở ra cửa đá, Diệp Phi chính là hai mắt hí một cái, trên mặt lộ ra một tia vẻ khiếp sợ.

Tổng cộng khí tức mạnh mẽ đập vào mặt. Trong thạch thất, một cái thùng nước lớn bị thanh sắc cự mãnh chiếm cứ, quanh thân chớp động linh hà, hai con mắt chớp động ra hàn mang sâm nhiên.

Nhìn thấy Diệp Phi sau. Thanh sắc cự mãnh bên ngoài thân quang hà chột lóe, bá một cái, biến thành một tiểu xà nhỏ chừng ba thước, trong mắt mang theo vẻ đắc ý.

“Chủ nhân. Ta lại vượt qua ngươi.” Diệp Phi trong đầu, vang lên một đạo thanh âm quen thuộc.

Hồi lâu, Diệp Phi cũng là vẻ mặt cao hứng, nhìn một chút con tiểu mãng xà, gật đầu nói: “Không tệ, Kim Hạch Kỳ, xem ra kia giao đản đối với ngươi trợ giúp, thật đúng là không nhỏ.

Hắc hắc, bất quá. Không bao lâu. Chỉ sợ ta cũng sẽ tấn cấp?. ngươi cần phải nỗ lực.” nói xong, Diệp Phi lộ ra một thân bí nụ cười.

Ở nơi này trong thời gian hơn nửa năm, tiểu Thanh luyện hóa giao đản. Rốt cục đột phá Tụ Hạch Kỳ, ngưng tụ ra Kim Hạch. Tương đương với nhân loại Ngưng Đan cao cấp, nhưng cụ thể chiến lực, cũng không nhất định ai mạnh ai yếu liêu.

“Chủ nhân, xem ngươi giống như có cái chuyện gì cao hứng, nói mau cho tiểu Thanh nghe một chút!” nói xong, tiểu Thanh vèo một tiếng, chui vào trong tay áo bảo Diệp Phi.

Mà Diệp Phi còn lại là khẽ mỉm cười, xoay người rời đi Linh Thú Thất, vừa vì tiểu Thanh giảng giải.

Thì ra là, ở bên trong Kim Đan Các, thành công tiến cấp tới tứ phẩm được sư, kia Sở trưởng lão trừ khiếp sợ ra vẫn còn là khiếp sợ, đã không biết thế nào hình dung yêu nghiệt Diệp Phi.

Việc thứ nhất hẳn là giữ lại Diệp Phi, để cho ở Kim Đan Các tiếp tục tu tập luyện đan thuật, nhưng Diệp Phi cũng là cự tuyệt, gấp gấp trở lại luyện chế Ngưng Khí Đan, chuẩn bị đi U Linh Cốc.

Thấy không cách nào khuyên, Sở trưởng lão lo lắng Diệp Phi ra xuất hiện ngoài ý muốn, không muốn mất đi mầm non tốt như vậy, liền cho Diệp Phi một viên Huyền Lôi Châu, chính là tiêu hao phẩm đại uy lực, cho dù là Ngưng Đan kỳ cao cấp, cũng phải không dám đón đỡ.

Về phần Đan phương Kim Nguyên Đan, Diệp Phi là dĩ nhiên dễ dàng lấy được tay, Sở trưởng lão cũng không có làm khó Diệp Phi, nếu không cũng sẽ không đưa cho hắn viên Huyền Lôi Châu vậy, loại bảo vật này ở trong U Linh Cốc tương đương lệnh bài miễn chết một lần.

Hôm nay đan phương tới tay, tiểu Thanh thuận lợi tấn cấp, Ngưng Khí Đan luyện chế thành công, U Linh Cốc chuyển đi gần ngay trước mắt, Diệp Phi cần thiết phải làm, chính là tăng lên thực lực, về phần luyện chế Kim Nguyên Đan, tuy nói gấp gáp, nhưng chỉ có thể đặt ở phía sau đi.

Xích Hà Phong, bên ngoài động phủ, màn hào quang trận pháp phòng thủ hộ ở bốn phía, Diệp Phi ở bên trong ngồi xếp bằng, một ngày lại một đêm hấp thu âm dương nhị khí, thỉnh thoảng dùng một viên Ngưng Khí Đan, mà trong đan điển vốn là hai viên quang cầu giống như lớn chừng quả đào kia, còn lại

là từ từ lớn mạnh.

.....

“Cái gì? ngươi không có tính sai?” Linh Sơn Tông chủ điện, bên trong đại sảnh, Mộc Linh Từ nhìn trước mắt một tên vóc người khô gầy chính là áo bào tro nam tử giám thị Diệp Phi kia, mặt khiếp sợ nói.

Nghe vậy, áo bào tro nam tử nhướng mày, gật đầu nói: “Đại trưởng lão, tuy nói ta không có chính mắt nhìn thấy, nhưng ta tự mình đi hỏi qua Sở trưởng lão, nếu là hắn không có nói láo, vậy ta cũng sẽ không tính sai đi.”

Nghe trung niên lời của, Mộc Linh Từ Đại trưởng lão nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

“Sở sư đệ tuy nói bình thời không thích người khác can thiệp, nhưng còn không có lý do lừa gạt chúng ta, cái Lưu Diệp này, lại có thiên phú yêu nghiệt như vậy? lại so với Tiết Ngọc sớm hơn một bước tấn cấp tứ phẩm được sư?”

Tây Trữ, như thế xem ra, sau này ta Linh Sơn Tông ở luyện đan một đạo, nhất định sẽ là Huyền Châu đứng đầu, hắc hắc, làm phiền Hư Long, cái này thật là một đại hi ngoài ý muốn.” Mộc Linh Từ khẽ mỉm cười nói.

“Đại trưởng lão, ngài để cho ta đi giám thị hai người bọn họ, chẳng lẽ, ngài không biết hắn có thiên phú? nếu không là một người bình thường, vì sao không phái một Trúc Cơ Đại Viên Mãn đi giám thị bọn họ?” người bị kêu là Tây Trữ khó hiểu nói.

“Ha ha, Tây Trữ sư đệ có chỗ không biết, người này là là Hư Long giới thiệu đến, để cho người tự mình đi quan sát hắn, cũng không phải là ta biết hắn luyện đan thiên phú, mà là, người này thực lực cực mạnh, nghe nói Ma Cốt Môn Hắc Kiều kia, chính là bỏ mạng ở trên tay của hắn đi. Cho nên, lão phu mới coi trọng như vậy.” Mộc Linh Từ nghiêm sắc mặt nói.

“Ngà? lại có thực lực như thế? tiểu tử này cũng quá mức nghịch thiên?” Tây Trữ như có điều suy nghĩ nói một câu, dừng một chút, liếc mắt nhìn Đại trưởng lão, nhẹ giọng nói: “Đúng rồi, không biết là có phải ta đa nghi hay không, thời điểm ta thấy, có hai lần giống như bị phát hiện.”

“Cái gì? không thể nào, tuy nói sư đệ ngươi không có thần thông che giấu gì đặc thù, nhưng hắn dù sao cũng là một Trúc Cơ Kỳ, cường độ thần thức có hạn, sao có thể sẽ phát hiện ngươi?” Mộc Linh Từ lúc trước khiếp sợ mới vừa đề xuống, lại bị lời của Tây Trữ làm sợ hết hồn.

Nghe vậy, Tây Trữ lắc đầu một cái, nói: “Ta cũng cho là như vậy, nhưng là lần này ở Kim Đan Các phụ cận, hắn tựa hồ lại phát hiện ta, làm cho ta đã không dám tới quá gần người này, ải!”

“Làm sao sẽ, tiểu tử này rốt cuộc là cái yêu nghiệt gì chuyển thế? trên người người này, quá nhiều chỗ thần bí, xem ra, chúng ta còn là không nên giám thị tiếp, nếu không dễ dàng khéo quá hóa vụng.” Mộc Linh Từ như có điều suy nghĩ nói, trên mặt một bộ ngưng trọng.

.....

Hơn hai tháng sau, trời chiều tàn hồng, âm tháng xuất hiện, đang hai người giao thủ, Xích Hà Phong, bên ngoài động phủ, Diệp Phi ngồi xếp bằng ở bên trong màn hào quang cấm chế, sắc mặt có chút hơi trắng bệch, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu ở cái trán lăn xuống xuống, phảng phất có chút cổ hết sức.

Chỉ chớp lát công phu, một tay bấm ra một đạo pháp quyết cổ quái, bốn phía ba động cùng nhau, từng tia một mắt thường không cách nào nhìn thấy kim, ngân lưỡng sắc ty tuyến, chậm rãi chui vào trong cơ thể Diệp Phi trong, chính là nhật nguyệt biến thành âm dương nhị khí.

Giờ phút này, ở bên trong đan điện, Diệp Phi hai viên quang đoàn to như đầu trẻ con, chợt ở chỗ trung tâm xuất hiện một cái nhãn quỳnh, đem ty tuyến kim ngân bốn phía, chia ra nuốt vào trong hai màu quang cầu.

Vòng xoáy nhanh chóng xoay tròn, theo lực cắn nuốt âm dương lực gia tăng, tựa hồ ngay cả toàn bộ quang cầu cũng là hòa tan ra, biến thành chất lỏng một loại ghé vào trên đó.

Theo pháp quyết trong tay Diệp Phi biến đổi, ông đích một tiếng, hai viên quang cầu chia ra bộc phát ra chói mắt chói mắt hai màu quang hà kim ngân, từng cỗ âm dương lực tinh thuần tản ra.

Ngay sau đó, kim quang quang cầu dương khí bốn phía như chất lỏng, nhanh chóng bị hút vào bên trong vòng xoáy, từng viên phù văn quý dị thoáng hiện ra, nhìn qua có chút đáng vẻ thần bí.

“Ngưng!” theo Diệp Phi một tiếng quát khẽ, thân hình cũng là khẽ run lên.

Hai viên quang cầu bốn phía chất lỏng lực lượng, hoàn toàn bị trung tâm nước xoáy hấp thu mà vào, vốn là quang đoàn to như đầu trẻ nít, bỗng nhiên ngưng tụ thành hai viên đan hoàn lớn nhỏ như ngư nhân, tản mát ra trận trận hai màu quang hà kim ngân, âm dương lực tinh thuần khuếch tán ở toàn bộ đan điện, hai viên quang cầu còn lại là chậm rãi chuyển động không dứt.

Thấy vậy, Diệp Phi trong tay pháp quyết vừa thu lại, quanh thân quang hà thu lại, khôi phục bình thường.

“Phốc” một hóp trọc khí khạc ra, Diệp Phi cảm giác thần thanh khí sảng, đầu óc vô cùng thanh minh, trên người truyền tới hơi thở ấm áp, thỉnh thoảng mang có một tia mát mẻ, dĩ nhiên, hai loại cảm giác này, chẳng qua là theo Diệp Phi ý niệm, là được dễ dàng chuyển đổi không chế.

“ Hắc hắc, tầng thứ nhất ngưng tụ Âm Dương Đan cuối cùng thành công, kế tiếp, sẽ phải luyện tập một cái dung hợp thuộc tính, thi triển ra Âm Dương Liệt Nhật Phách! ” nói xong, Diệp Phi trên mặt lộ ra vẻ mong đợi.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Tiết Ngọc ngoài ý muốn

Xích Hà Phong, bên trong động phủ Diệp Phi!

Một gian thạch thất rộng rãi, bốn phía vách đá hiện ra từng cổ cấm chế ba động, bên trong trống rỗng, Diệp Phi chấp tay dựng thân trong đó, chuyển con mắt chung quanh..

“ Cái này Linh Sơn Tông quả nhiên chuẩn bị đầy đủ hết, ở bên trong phòng luyện tập nơi này luyện Âm Dương Liệt Nhật Phách, cũng không sợ bị người phát hiện cái gì. ” nói xong, Diệp Phi chính là hai mắt một nhắm, tựa hồ ở cảm thụ cái này cái gì.

Bên trong đan điền, một kim một ngân viên nguyên đan chậm rãi chuyển động, nhẹ âm dương lực khuếch tán ra, chung quanh chất lỏng tràn ngập pháp lực.

Âm Dương Đan một khi ngưng kết ra, sau lần này chính là không cần tu luyện, cũng có thể từ đi vận chuyển, giống như hai hạt giống vậy. Hấp thu âm dương lực trong thiên địa, từ làm lớn mạnh Âm Dương Đan.

Dĩ nhiên, nếu là tu sĩ chủ động vận chuyển hấp thu âm dương lực, tốc độ sẽ càng nhanh hơn, hai viên nguyên đan này, bất quá là lực lượng ngưng kết đạt tới trình độ nhất định ngưng kết tồn trữ mà thành, tương tự kim đan trong cơ thể tu sĩ Ngưng Đan cao cấp như vậy.

Muốn thi triển ra thần thông âm dương lực, tất cả đều phải dựa vào cái Âm Dương Đan này!

Một lát sau, Diệp Phi hai tay bấm quyết, mặt vẻ ngưng trọng, hai tay hướng về phía trước hư không một hoa, một kim một ngân sắc quang đoàn từ đầu ngón tay bắn nhanh ra.

Quang đoàn có chừng quả dấm lớn nhỏ, trập trập âm dương lực khuếch tán ra, một viên kim quang lóe lóe, một viên khác ngân mang lóe lên, hai cỗ lực lượng hoàn toàn bất đồng, ở giữa không trung chậm rãi chuyển động không dứt.

Theo pháp quyết trong tay Diệp Phi biến đổi, hai viên quang đoàn chậm rãi hướng cùng nhau bay đi, bởi vì Diệp Phi bây giờ còn không cách nào dễ dàng đem hai loại lực lượng dung hợp, cần bản không dám ở trong cơ thể ngưng tụ ra kiếm quang, để tránh phát sinh ngoài ý muốn.

Cho nên, bây giờ hẳn là, đó chính là quen thuộc hai loại lực lượng, từ từ nắm giữ thủ đoạn dung hợp hai loại lực lượng, do đó cần ở bên ngoài cơ thể tiến hành ném thử, sau khi thành công, liền không cần ở bên ngoài cơ thể làm phép nữa, tâm niệm vừa động, là ở trong người ngưng tụ ra một chuỗi kiếm quang hình dáng Âm Dương Liệt Nhật Phách.

“ Phốc phốc! ” thanh âm muộn hường cùng nhau!

Hai viên quang đoàn vừa mới tiếp xúc, chính là phát ra dấu hiệu thủy hỏa bất dung, phát ra từng trận muộn hường, ở giữa không ngừng bộc phát ra từng trận kim ngân quang hà, tựa như cán nuốt lẫn nhau, lại phẳng phát là bài xích lẫn nhau.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt hí một cái, giờ tay lên hướng về phía hai viên quang cầu xa xa một chút!

Ông một tiếng, quang hà chói mắt chợt lóe, hai viên quang cầu nhanh chóng hướng cùng nhau dung hợp lại, thỉnh thoảng bộc phát ra tiếng bạo minh tích tích ba ba, Diệp Phi sắc mặt cũng là ngưng trọng hết sức.

“ Bành ” một tiếng kịch liệt bạo vang truyền ra!

Một kim, một ngân đoàn quang hà chói mắt bạo liệt mà khai, hóa thành một trận trập địa phong mãnh liệt, hướng bốn phía cuồng quyền đi, không gian chung quanh bị chấn động ông ông cộng hưởng.

Thấy vậy, bên ngoài thân Diệp Phi hộ thể linh quang chợt lóe, khi cỗ uy lực kia tiếp xúc hộ thể linh quang lúc, chẳng qua là nhanh mấy hơi thở, chính là quang hà tối sầm lại, tựa hồ tùy thời cũng sẽ tan vỡ màn linh quang hộ thể này.

Thấy tình cảnh như thế, Diệp Phi không khỏi có chút vẻ kinh ngạc, nhưng là cũng không có hốt hoảng, trong lòng một thúc giục, hộ thể linh quang bộc

phát ra kim mang chói mắt, đem địa phong mãnh liệt ngăn cản ở ngoài.

“Không nghĩ tới, chỉ hai luồng âm dương lực nhỏ nhỏ này, liền có lực phá hư lớn như vậy, bất quá, đây cũng là hai thuộc tính đồng thời dung hợp sinh ra bài xích lực cực lớn, nếu là chỉ một thi triển một loại, cũng sẽ không như vậy mạnh mẽ đi.” Diệp Phi gật đầu nói.

Loại này bài xích lực sinh ra hiệu quả phá hư cực lớn, nếu là ở trong cơ thể trực tiếp thúc giục, nói vậy coi như là lấy thân thể Diệp Phi mạnh mẽ như vậy, cũng muốn rơi vào tình huống bạo thể mà chết.

“Ừ, không sử dụng Tham Thiên Hỗn Nguyên Quyết, xem ra thật đúng là chính là rất khó dung hợp cái âm dương lực này!” nói xong, Diệp Phi lần nữa ngón tay búng một cái, vèo vèo, một kim một ngân viên quang cầu từ đầu ngón tay bắn nhanh ra.

Lần này, Diệp Phi không có trực tiếp để cho hai viên quang cầu dung hợp, mà là đồng thời thi triển Tham Thiên Hỗn Nguyên Quyết, bao phủ trên kim ngân quang cầu, sau đó, mới không chế hai viên quang cầu hướng cùng nhau bay đi

.....

Xích Hà Phong, bên ngoài động phủ, thân ảnh của Thương Nguyên xuất hiện ở nơi này, vốn là đến tìm Diệp Phi, thương lượng chuyện chuyển đi U Linh Cốc, nhưng ở như thế đứng gần nửa ngày lâu, chính là đoán được Diệp Phi hẳn là đang bế quan, hoặc là không có ở trong động phủ.

Hơi đánh giá một cái, chính là chuẩn bị trở về động phủ của mình.

Ông một tiếng, tiếng phá không vang lên, nơi xa, một tên thanh niên chân đạp phi kiếm xuất hiện nơi này, chính là Hư Long.

“Đi? Thương Nguyên sư đệ đây là, chẳng lẽ Lưu Diệp sư đệ đang bế quan?” thấy Thương Nguyên định rời đi, Hư Long nhướn mày nói.

Nghe vậy, Thương Nguyên lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Không rõ lắm, cũng có thể có thể là có chuyện đi ra ngoài đi, ta đi Điện Tàng Các xem một chút.”

“Không cần!” Hư Long khoát tay áo một cái, thấy vậy, Thương Nguyên hơi sững sờ.

Hư Long nhìn một chút Thương Nguyên, khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Lưu Diệp sư đệ hẳn là đang bế quan, chuẩn bị U Linh Cốc chuyển đi, ta mới từ Điện Tàng Các đi ra, ngay cả Kim Đan Các ta cũng vừa đi qua.

Hắc hắc, ngươi còn không biết đi, Lưu Diệp sư đệ nhưng là Linh Sơn Tông ta luyện đan đạo thiên tài yêu nghiệt, bây giờ thật là nhiều người đều ở đây đồn đãi, sợ rằng vị trí Tiết Ngọc, cũng đã bị Lưu Diệp sư đệ thay thế, không, phải nói vượt qua.”

“Cái gì? nghe nói Tiết Ngọc sư huynh đã đạt đến cảnh giới Huyền cấp nhị phẩm Dược Sư, lần này bế quan đang chuẩn bị đánh vào Huyền cấp tam phẩm, chẳng lẽ Lưu Diệp sư đệ hẳn?” nói xong, Thương Nguyên mặt không thể tin vẻ.

.....

Kim Đan Các, số hai bên trong đan phòng, Tiết Ngọc nhìn trước mắt mấy con bình ngọc, gương mặt vẻ ngao ngễ, trong bình chứa đầy, chính là mấy tháng này tới luyện chế ra tứ phẩm đan dược.

Dưới thiên phủ Tiết Ngọc như thế, cộng thêm bản thân cố gắng, rốt cục tấn cấp đến đỉnh mức tứ phẩm Dược Sư, ở toàn bộ Linh Sơn Tông mà nói, trừ sư phó Sở trưởng lão, cùng với Huyền cấp ngũ phẩm Dược Sư Lưu trưởng lão, mình đã là tồn tại trước ba.

Chủ yếu nhất là, mình nhỏ tuổi, sau này không gian còn có rất lớn, hơn nữa, bây giờ cũng rốt cục có thể lấy được Đan phương Kim Nguyên Đan rồi.

Sau lần này vị trí ở Linh Sơn Tông, sẽ nhảy một cái ngắt trời, cho dù là Hư Long, tuy nói là con của tiền nhiệm Đại trưởng lão, cũng không khỏi không cho mình một mặt mũi, toàn bộ Linh Sơn Tông có thể luyện chế Kim Nguyên Đan, cộng thêm mình cũng bắt quá ba người mà thôi.

“Hắc hắc, Linh Sơn Tông, cho ta Đan phương Kim Nguyên Đan, không phải là để cho chúng ta những đệ tử này vì tông môn xuất lực sao, luyện chế nhiều ra Kim Nguyên Đan, hảo hảo bồi dưỡng đệ tử mới, hừ, nếu là không có nhất định chỗ tốt, Tiết Ngọc ta chắc là sẽ không để cho những chuyện này làm trễ nải tu hành đấy.” nói xong, Tiết Ngọc khoe miệng giương lên, lộ ra một bộ cao cao tại thượng.

Dù sao đạt tới tứ phẩm Dược Sư, có thể giúp tông môn luyện chế Kim Nguyên Đan, nói là tương thưởng cho người đan phương, nói trắng ra là, coi như không tương thưởng, sớm muộn cũng muốn nói cho người biết đan phương, dù sao người đã có thể vì tông môn luyện chế ra Kim Nguyên Đan, như thế nào lãng phí nhân vật có thể xuất lực như vậy.

Hơi đánh giá một cái, Tiết Ngọc đem mấy con bình ngọc vừa thu lại, Kim Nguyên Đan Phương, chỉ là vì mình, mà tấn thăng tứ phẩm Dược Sư, cũng bất quá là có thể đề cao địa vị mình ở trong tông môn.

Tiết Ngọc đã sớm thói quen bị người nhìn lên, đi tới chỗ nào, cũng như hạc giữa bầy gà, cho dù là Ngưng Đan kỳ một ít sư thúc, cũng đều sẽ không dễ dàng đắc tội mình.

Mở ra thạch môn, Tiết Ngọc xoay người rời đi, bây giờ, hẳn tính toán lập tức đem tin tức tốt này, nói cho sư tôn, lấy được phần thưởng của hắn, có thể để cho sư tôn nhìn mình một cái.

Kim Đan Các đại sảnh, một người trung niên nam tử, ngồi ngay ngắn ở trên chiếc ghế gỗ, nhàn nhả thưởng thức linh trà, nhìn thấy Tiết Ngọc đi ra sau, trên mặt thoáng qua một tia vẻ kinh dị.

“Đi? sư tôn lại không có ở đây?” Tiết Ngọc bốn phía nhìn lại, không thấy bóng dáng của Sở trưởng lão, chính là có chút ngoài ý muốn về, theo lý thuyết, Sở trưởng lão hẳn ở bên ngoài vì mình coi chừng mới đúng.

Nghe vậy, trung niên nam tử đứng lên, mở miệng nói “Tiết Ngọc sư huynh, sư tôn hẳn nói đi ra ngoài làm một ít chuyện, trong thời gian ngắn có thể không về được, đặc biệt dặn dò ta ở chờ ngươi xuất quan sau, đem vật này giao cho ngươi.”

Vừa nói chuyện, trung niên nam tử lấy ra một hộp gỗ bên trên còn dán phù lục, hiển nhiên là chưa từng mở qua, nếu không phù lục đã sớm mất đi hiệu lực, bất quá trung niên nam tử này cũng không có can đảm kia đây.

“Ừ!” Tiết Ngọc nhíu mày một cái, đáp một tiếng, nhận lấy hộp gỗ sau, mở ra vừa nhìn, bên trong chứa một quả thù trát, thần thức hơi tra một cái, hẳn là Đan phương Kim Nguyên Đan.

“Hắc hắc, quả thật là Đan phương Kim Nguyên Đan, ở trong đệ tử trẻ tuổi đồng lứa, vật này phải là ta Tiết Ngọc thứ nhất lấy được đây, Lâm sư đệ tối thiểu còn phải ba năm rưỡi, mới có thể tấn cấp đến tứ phẩm Dược Sư.” Tiết Ngọc trên mặt thoáng qua vẻ ngạo nghễ nói.

Tuy nói sư tôn không có ở đây, nhưng không có nghĩa là không trọng thị mình, dù sao có việc gấp đi ra ngoài làm, huống chi, mình so Lâm sư đệ mà nói, mình tấn cấp tứ phẩm Dược Sư nhanh hơn rất nhiều.

Trung niên nam tử nhìn Tiết Ngọc một chút, chợt nhướng mày, đáng vẻ có chút muốn nói lại thôi.

“Có lời gì cứ nói, hắc hắc, Kim Nguyên Đan một khi luyện chế ra tới, nhất định có ngươi một phần!” Tiết Ngọc tâm tình thật tốt nói.

Nghe vậy, trung niên nam tử hai mắt sáng lên, hơi đánh giá một cái, cắn răng gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Tiết Ngọc sư huynh, thật ra thì, có người ở trước ngươi tấn cấp đến tứ phẩm Dược Sư, hơn nữa, ở tông môn bên trong có lời đồn đãi, hẳn, đã vượt qua ngươi.”

“Cái gì? chẳng lẽ là Lâm sư đệ? cái này không thể nào? là ai? nhưng có đạt được Đan phương Kim Nguyên Đan trước ta?” nói xong, Tiết Ngọc hàn mang chợt lóe, trong mắt lộ ra một tia tức giận, tâm tình hưng phấn, trong nháy mắt chìm đến đáy cốc.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171: Giao dịch hội bí mật

Xích Hà Phong động phủ, Diệp Phi đứng ở bên trong một gian thạch thất rộng rãi, trong lòng bàn tay một chuỗi quang nhận dài nửa thước tối đáng đáp kim ngân sắc, tản ra trận trận Âm Dương lực.

Trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, hướng phía trước vách đá vung.

Vèo một tiếng, xuất kỳ bất ý, cơ hồ quang nhận đang ở tay trong nháy mắt rồi đi, quang nhận kia chính là chém ở nơi xa trên vách đá.

“Bành” một tiếng kịch liệt tiếng nổ vang truyền ra!

Trên vách đá ba động cùng nhau, nổi lên từng trận nước gợn phòng thủ cấm chế, một mảnh quang hà chói mắt chói mắt sáng lạng bạo liệt mà khai, khí lãng hướng bốn phía cuồng quyền đi.

Thấy vậy, Diệp Phi vội vàng thân hình vừa lui, quanh thân hộ thể linh quang chợt lóe lên, mới vừa tiếp xúc với khí lãng hai màu kia, chính là linh quang cuồng chuyển, vụn vụn biến hình đứng lên, phảng phất sau một khắc sắp sẽ tan vỡ mà ra.

Pháp lực một thúc giục, hộ thể linh quang một thịnh, mới đưa lực lượng kinh khủng kia ngăn cản ở ngoài, mà sắc mặt Diệp Phi, còn lại là lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Chẳng qua là một chuỗi quang nhận nhỏ như thế, đã có uy lực như vậy, nếu là thi triển ra Âm Dương Liệt Nhật Phách hoàn chỉnh, uy lực kia sẽ kinh khủng như thế nào?” nói xong, Diệp Phi trong mắt lộ ra vẻ chờ mong, trên mặt cũng là đổi lại vẻ mặt vui mừng.

Bởi vì ở bên trong động phủ, Diệp Phi không có dám toàn lực thi triển, chẳng qua là thi triển ra một chuỗi quang nhận nho nhỏ, dĩ nhiên, cho dù như vậy, cũng dùng đi gần một phần ba Âm Dương lực trong cơ thể, bất quá để Diệp Phi hết ý là, cái thần thông này, tựa hồ cũng không hao tổn pháp lực.

“Nhìn đáng đáp, hay là muốn ngưng luyện âm dương khí nhiều hơn, nếu không, giống như vậy đi công kích. Nhiều nhất cũng chính là thi triển ba bốn lần mà thôi, huống chi nếu là cấp cao cấp, sợ rằng bức này lực công kích căn bản không đủ. Chỉ có thể toàn lực thi triển một lần, sẽ không biết muốn khôi phục lại Âm Dương lực, cần bao lâu thời gian mới có thể làm được.” Diệp Phi một bộ tự suy nghĩ nói.

Hiện nay Âm Dương Liệt Nhật Phách cũng coi là có chút thành tựu, còn dư lại chính là dựa vào trong cơ thể Âm Dương Đan từ động hấp thu Âm Dương lực, hoặc là chủ động ngồi tĩnh tọa tu luyện cường hóa Âm Dương Đan, về phần dung hợp thi triển ra quang nhận, Diệp Phi cũng đã có thể ở trong người làm được. Chẳng qua là tốc độ không hẳn là đặc biệt nhanh, còn phải làm, cũng chính là một độ thuần thực mà thôi.

“Khoảng cách U Linh Cốc chuyển đi. Còn có hơn hai tháng, nếu không có gì chuyện, không bằng đi ra ngoài chuyển chuyển trước, xem một chút có thể hay không lấy được một ít tài liệu Kim Nguyên Đan. Ai.” Diệp Phi thở dài một tiếng. Nhớ lại thời điểm Sở trưởng lão giao cho mình đan phương nói một ít lời.

Theo như lời Sở trưởng lão, Kim Nguyên Đan tài liệu cần thiết cực kỳ trân quý, nhất là Kim Nguyên linh thảo, tuy nói mình muốn trợ giúp Diệp Phi, nhưng là không thể ở tông môn tùy ý đem tài liệu tặng Diệp Phi, dù sao đó cũng là của tông môn.

Bất quá Sở trưởng lão cũng nói, chuyển đi U Linh Cốc, chỉ cần Diệp Phi giữ được tánh mạng. Sở trưởng lão tận lực giúp Diệp Phi lấy được mấy loại tài liệu chính khó tìm, mà từ Diệp Phi xuất quan sau. Sở trưởng lão chính là đã rời đi Linh Sơn Tông, cụ thể làm cái gì, Kim Đan Các đệ tử khác cũng là không chút nào biết gì, chỉ có Diệp Phi tựa hồ nghĩ tới điều gì.

“Mấy loại tài liệu chính Sở trưởng lão sẽ trợ giúp mình, một ít linh dược bình thường, còn là cần mình thu mua đấy, hắc hắc, bất quá, thật may là mình còn có một bụi Kim Nguyên linh thảo.” nói xong, Diệp Phi chính là rời đi thạch thất, chuẩn bị đi ra ngoài tìm kiếm Kim Nguyên Đan tài liệu cần thiết.

Ba ngày sau, Diệp Phi điều tức một phen, cùng Thương Nguyên, Hư Long hai người đánh một tiếng kêu, Hư Long còn lại là nhắc nhở Diệp Phi mau sớm chạy về, nếu như có chuyện trì hoãn, vậy thì mình trực tiếp đi U Linh Cốc cùng mọi người hội hợp.

Cứ như vậy, ngời phi hành pháp khí, rời đi Linh Sơn Tông.

Mà Diệp Phi không biết là, Linh Sơn Tông hiện đang có người nhớ kỹ hắn, Tiết Ngọc đang trong gian phòng của mình nổi trận lôi đình. Diệp Phi đã trở thành cái đinh trong mắt Tiết Ngọc, đâm vào trong thịt, hận không được lập tức đem trừ đi.

Ngay cả Linh Sơn Tông một ít đệ tử, trong đó đều có một ít lời đồn đãi, nghe nói Lưu Diệp cùng Tiết Ngọc hai người, đã sớm trở thành oan gia đối đầu, sau này định sẽ phát sinh xung đột.

Dĩ nhiên, phần lớn người, đều là ôm tâm tư xem kịch vui, thậm chí đối với Tiết Ngọc cũng không còn có coi trọng như trước, cái này không khỏi làm cho Tiết Ngọc càng thêm oán hận Diệp Phi, cảm giác là Diệp Phi xuất hiện, cướp đi hết thấy những thứ vốn thuộc về mình, tuy nói bây giờ còn không có gì, nhưng trong lòng Tiết Ngọc, cũng là có chút sợ hãi bất an.

.....

Cô Uyển Thành, thành trì khoảng cách Linh Sơn Tông gần nhất, cũng vì vậy tương đối phồn hoa một ít, các loại kỳ trân linh tài, có một ít địa phương đều có một ít bán ra, dĩ nhiên, giá cả cũng là không rẻ chút nào.

Cô Uyển Thành, trên đường phố một cái, hai bên bày đầy sạp địa than, các loại tài liệu tạp thất tạp bát, các vị chủ sạp ra sức rao hàng, người bán người mua đến đi không dứt, thậm chí là những người ở thành trì khác, cũng tới đây nơi này mua một ít tài liệu, dù sao tài liệu ở Cô Uyển Thành coi như là nhiều hơn một ít.

Hai bên đường phố kiến trúc độc đáo, treo từng cục bảng hiệu, cũng dấu hiệu trong đó bán ra các loại tài liệu, phẩm loại, một gian cửa hàng bán ra linh dược, một đạo thân ảnh màu trắng đi ra, trên mặt có chút vẻ thất vọng.

Người này, chính là nửa tháng trước chạy tới Cô Uyển Thành, Diệp Phi!

Vốn là lộ trình muốn gần một tháng, Diệp Phi cũng là gấp gáp lên đường chỉ dùng hơn nửa tháng thời gian, lúc không có người, là sử dụng phi độn thuật, có người mới đem phi hành pháp khí lấy ra để làm làm dáng vẻ.

Mà ở nơi này Cô Uyển Thành trong vòng nửa tháng, Diệp Phi liên tiếp thu mua không ít Kim Nguyên Đan tài liệu cần thiết, trên người linh thạch đã sớm xài hết, bây giờ đều là đang sử dụng linh mỏ.

Nhưng là, trong đó như cũ có mấy loại tài liệu khó có thể thu vào tay, cũng không hẳn là linh thạch không đủ, mà là không có thấy bán ra ở đâu, Mâm Long Hoa ở Diệp Phi chung quanh tìm kiếm, cũng không có thấy dấu hiệu, tin tức gì.

Còn có một loại linh dược được đặt tên là Bích Tuyết Liên, càng là khó tìm, nghe nói linh dược bức này, hái xuống vượt qua thời gian nhất định, sẽ từ từ khô héo, dược lực giảm nhiều, sẽ đưa đến tỷ lệ thất bại lúc luyện chế Kim Nguyên Đan gia tăng, cho nên, có rất ít người dám bán ra vật này, chỉ sợ không có người mua mình lại tự tổn thất.

Dĩ nhiên, hai loại đồ này cùng Kim Nguyên linh thảo so sánh, vậy tuyệt đối không phải là một cấp bậc, Kim Nguyên linh thảo chẳng những có thể luyện chế Kim Nguyên Đan, còn có thể sử dụng luyện chế linh đan khác, phẩm loại khan hiếm, dược lực cường đại, vì vậy giá cả đứng đầu trong tất cả tài liệu cần thiết, trong đó cũng là một trong những tài liệu chính cần để luyện chế Kim Nguyên Đan.

“Thật may là trong tay có Kim Nguyên linh thảo, nguyên tưởng rằng những tài liệu này sẽ rất dễ dàng thu vào tay, không nghĩ tới cũng khó tìm như vậy, ai, còn có hơn một tháng thời gian sẽ lên đường.

Trừ đi trở về Linh Sơn Tông mất nửa tháng thời gian, cũng chỉ còn dư lại hơn mười ngày, cũng không biết có thể hay không tìm ra mấy loại linh tài này.” nói xong, Diệp Phi thờ dài một tiếng.

Năm ngày sau, thời điểm khi Diệp Phi từ một cửa hàng đi ra, một tên mặc màu xám tro áo bào, một tên trung niên khô gầy mang trên mặt đôi mắt chuột đi tới trước mặt Diệp Phi.

“Hắc hắc, vị đạo hữu này, không biết ngươi nghĩ mua linh dược quý trọng gì, có lẽ tại hạ có thể giúp được ngươi một hai chẳng!” trong mắt tinh quang trung niên khô gầy lóe lên, hướng về phía Diệp Phi nói.

nghe vậy, Diệp Phi nhướng mày, mặt nghi hoặc nhìn trung niên nam tử.

Nhảy vậy, trung niên giải thích: “Đạo hữu không nên hiểu lầm, ta thấy ngươi mấy ngày nay đem Cô Uyển Thành tất cả cửa hàng linh dược lớn nhỏ, cơ hồ đều đào qua một lượt, nhất định là tìm kiếm cái linh dược gì khó tìm, ta nói không sai đi?”

Hỏi đánh giá một cái, Diệp Phi gật đầu nói: “Không sai, bất quá, chẳng lẽ cái Cô Uyển Thành này, còn có cái đại hình cửa hàng nào bị ta bỏ sót?” nói xong, Diệp Phi hai mắt híp lại nhìn trung niên nam tử, thấy thể nào đều giống như là một người gian hoạt.

“Hắc hắc, vị đạo hữu này, cửa hàng lớn, cũng không hẳn là thứ gì cũng đều có, giống như một ít đồ hiếm gặp, rất có thể ở một ít tư nhân giao dịch hội bí mật dưới đất, sẽ xuất hiện đây.” nói xong, trung niên nam tử lộ ra một nụ cười thần bí.

“Tư nhân giao dịch hội bí mật dưới đất?” Diệp Phi nhai lại mấy chữ này, tựa hồ là nghe qua loại đồn đại này, nghe nói có một ít tư nhân triệu khai bí mật giao dịch hội, có đại lượng tu sĩ đi tham gia.

Những người này một loại cũng là một ít không thường gặp mặt, hoặc là một ít tài liệu phẩm loại đặc thù, vì vậy mới có thể đi chỗ đó chút địa phương cùng người khác trao đổi đồ mình trúng ý.

Dĩ nhiên, ở nơi này nhưng người ngày, phần lớn đồ lấy ra, có thể đều không hẳn là cái chính đạo gì đưa tới, hoặc trộm hoặc cướp, không dám công khai bán đấu giá, chỉ có thể bí mật cùng người giao dịch, để tránh chọc phải phiền toái gì.

Bất quá, những thứ này Diệp Phi cũng chỉ là nghe nói, cũng không có chân chính tự tham gia quá, mình còn dư lại còn có không tới mười ngày, xem ra, cũng chỉ có thể đi thử vận khí một chút, dù sao cái Cô Uyển Thành này lớn nhỏ cửa hàng cơ hồ cũng lật một lần, lại đi thành trì khác, hiển nhiên là không còn kịp nữa.

Nhìn một chút một bộ dáng gian hoạt của trung niên nam tử, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Ngươi chẳng lẽ cứ như vậy nói cho ta biết tin tức này không công?” nói xong, Diệp Phi hai mắt híp một cái, dù sao mình cũng không quá hiểu quy củ trong đó, hay là trước thăm dò kỹ mới tốt.”

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Cô Uyển Thành Lâm gia

“Hắc hắc, thật ra thì cũng không có gì, ta đem điều này tin tức miễn phí cho ngươi, bất quá ngươi nếu là muốn đi, cũng là muốn trả một khoản linh thạch, ta mới có thể mang cho ngươi đi!” bi ối nam tử trong mắt tinh quang lóe lên nói.

Nghe vậy, Diệp Phi vừa tức giận vừa buồn cười, người này nói thật dễ nghe, tin tức miễn phí cho mình, nhưng không nói địa phương, tin tức này cũng không tính bí mật cái gì, nếu không biết địa phương giao dịch có một cái tin này lại ích lợi gì.

“Nói một chút coi, cần bao nhiêu linh thạch?” Diệp Phi hỏi một câu.

“Hắc hắc, không nhiều lắm, năm trăm linh thạch mà thôi!” bi ối nam tử xán xán nói.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, tuy nói còn không biết có hay không món đồ kia, sẽ phải tốn hao năm trăm linh thạch, nhưng lại cũng không coi là oan uổng, dù sao cũng là có một tia hy vọng, mà năm trăm linh thạch hẳn kiếm được tuy nói dễ dàng, nhưng đối với mình mà nói, cũng quả thật không coi là cái gì.

Lúc Diệp Phi như đang suy nghĩ, bi ối nam tử tiếp tục nói: “Dĩ nhiên, đây chỉ là phí dụng dẫn đường, đối với người nào đó mà nói điều là có thể tiện tay lấy ra, nhưng đi vào nếu như giao dịch thành công, còn phải đưa thêm cho ta một ngàn linh thạch đây”

“Cái gì? tiểu tử ngươi sao không đi ăn cướp đi!” Diệp Phi tức giận sờ sờ lỗ mũi, như thế nói một câu.

Nghe vậy, bi ỏi nam tử cười hắc hắc, nhẹ giọng nói: “Suy nghĩ một chút đi, chính là năm trăm linh thạch đổi lấy một cái hy vọng, nếu như lấy được đồ mình cần thiết, lại tổn hao một ngàn linh thạch có gì đáng giá? nếu như giao dịch thất bại, cũng sẽ không thu một ngàn linh thạch của ngươi đấy.”

“Hừ, như thế, ta cũng không bằng tự mình đi hỏi thăm một chút, tránh cho tổn tiền oan uổng!” Diệp Phi nói một câu.

Trung niên nam tử cũng không gấp gáp, chậm rãi nói: “Cái này từ nhiên có thể. Ta không thể nào cưỡng bách ngươi, bất quá ba ngày sau giao dịch hội chính thức bắt đầu, ngươi cần phải nắm chặt thời gian. Chớ có bỏ lỡ, hơn nữa giao dịch này, cũng không phải ai cũng biết, ngươi tốt nhất là sớm làm xong chuẩn bị, hắc hắc.”

Hỏi đánh giá một cái, Diệp Phi cũng lười cùng hắn so đo, đơn giản chính là năm trăm linh thạch. Nếu thật đích lấy được Mâm Long Hoa cùng Bích Tuyết Liên, cho thêm hắn một ngàn linh thạch cũng không sao.

Cứ như vậy, Diệp Phi lại hỏi thăm một ít cụ thể sự nghi. Cuối cùng giao phó cho trung niên năm trăm linh thạch, bị trung niên dẫn tới bên trong một khách sạn ở, nói ba ngày sau sẽ tìm đến mình, một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ nhỏ. Diệp Phi cũng không sợ bị hấn lừa.

Quả nhiên. Ba ngày sau, bi ỏi trung niên đến tìm đến Diệp Phi, bên người còn có ba tên Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, sau đó, trung niên nam tử mang theo Diệp Phi cùng ba người khác, trước sau ra vào mấy gian tĩnh thất, lại mang ra thêm hai người.

“Ngươi làm ăn này ngược lại không tệ, coi như chúng ta cũng giao dịch thất bại. Ngươi cũng có thể dễ dàng kiếm lấy ba ngàn linh thạch!” một tên nam tử trong đó mặt mũi lạnh lùng, nhìn một chút bên cạnh sáu người. Hướng về phía bi ỏi nam tử nói.

Diệp Phi cũng không nghĩ tới, người này một cái liền lấy sáu người, mới đầu còn tưởng rằng chỉ có mình mình, nhưng cùng mình không liên quan, cũng không có nói gì.

“Hắc hắc, kiếm chút tiểu phí dụng, cả ngày đều phải tồn canh giữ ở trước cửa các đại cửa hàng, đứng rồi, vì bảo đảm các vị an toàn, thời điểm tiến vào Linh Y Các, vô luận người khác như thế nào dẫn dụ, cũng không nên nói nói muốn đổi tới cái gì, cũng đừng có nói mình đem cái gì tới đổi, để tránh bị người hữu tâm để mất tới.” trên đường, bi ỏi nam tử khai báo một câu.

“Linh Y Các? đó là địa phương gì?” lạnh lùng nam tử nhưng mảy, nghi ngờ hỏi.

Nghe vậy, bi ỏi nam tử khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Xem đi, cái này năm trăm linh thạch, cũng không coi là oan uổng đi, tối thiểu ta nói cho các ngươi biết một cách thông thường bảo vệ tánh mạng.

Giống như một ít buổi đấu giá công khai, có thể công khai mua tùy ý lấy ra thứ gì, bởi vì một ít cửa hàng có lực uy hiếp, cùng với thân phận mặt mũi các vị tham gia buổi đấu giá, một loại sẽ không động thủ, chỉ có một số ít người, sẽ ở buổi đấu giá bị để mất tới, cho dù mua được thứ tốt, đấu giá xong có lúc có thể cũng mang không đi, nửa đường liền bị cướp đi.

Cũng vì vậy, có vài người trong tay thật có vật gì tốt, hoặc là đồ đặc một ít người không nhận ra, cũng thích tới đây loại tư nhân dưới đất giao dịch hội, bởi vì nơi này tương đối mà nói, an toàn hơn một ít.

Phàm là trước tiến vào giao dịch hội, tất cả mọi người sẽ chia ra tiến vào một Linh Y Các, bên trong đều có một món áo bào đấu lập vì các vị chuẩn bị xong, chẳng những che kín mặt mũi, càng thêm có thể ngăn trở thần thức theo dõi, không nhìn ra tu vi cụ thể.

Chỉ có như vậy, mọi người mới có thể an tâm giao dịch, cho dù là thân huynh đệ ở bên trong, cũng không phân biệt ra được đối phương, cũng có thể đem đồ đặc của mình yên tâm lấy ra, giao dịch xong, lui nữa trở về Linh Y Các đem trang phục thay ra.

Đợi thời điểm mọi người đi ra, cũng không ai biết trên người nào có cái bảo vật gì, cho dù giao dịch hội thất bại, muốn đánh cướp lấy vật mình cần, đó cũng là không biết ai mà hạ thủ, cũng không thể đem mấy chục trên trăm người tất cả đều đánh cướp một lần đi! lại nói, chủ trì giao dịch hội chính là Lâm gia, cũng không hẳn là nhân vật tầm thường, ít ai dám ở nơi này gây chuyện.”

“Nga, còn có quy định bức này, đây cũng thật là là một chuyện tốt, bỏ đi tại hạ nghi ngờ, lúc trước vẫn còn lo lắng phát sinh chuyện giết người đoạt bảo, hắc hắc, bây giờ nhìn lại, giao dịch hội kia nhiên so một ít buổi đấu giá công khai muốn an toàn chu đáo hơn chút.” một tên thiếu niên, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng nói.

Diệp Phi nghe vậy, cũng là âm thầm gật đầu không dứt, như thế xem ra, một ít ở buổi đấu giá không dám hoặc là không có tiện lấy ra đồ vật, thật là có thể xuất hiện ở buổi đấu giá tư nhân này, dù sao nơi này tương đối mà nói càng thêm an toàn một ít, chỉ cần có áo bào che giấu, không bại lộ đồ trên người mình, cùng với linh vật muốn đổi lấy, cũng sẽ không phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

Một nhóm bảy người, vừa đi vừa nói, bất tri bất giác, chính là đi tới một gian hàng nhìn như bình thường, bên trong các loại tài liệu pháp bảo đều có một ít, nhưng nhìn đáng đắt đều là bình thường.

Mới vừa vào phòng, một tên tiểu nhị cho là mọi người muốn mua cái gì, chính là vẻ mặt tươi cười đi lên trước tới, nhưng mới vừa vừa nhìn thấy bi ỏi nam tử sau, chính là ngừng bước chân, cùng hắn tùy ý lên tiếng chào hỏi. Nhìn dáng dấp, hai người hiển nhiên là đã từng quen biết.

Không có dừng lại, bi ỏi nam tử mang theo mọi người trực tiếp lên tới lầu hai, không để ý đến một ít khách nhân, bảy người thẳng hướng lầu ba đi tới, một đường trải qua mấy đội thủ vệ, thấy bi ỏi nam tử sau, cũng không có nói gì.

Chỗ lầu ba, là một gian đại sảnh diện tích rộng lớn, phía trước nhất là thạch đài một trống rỗng, phía trên để một cái bàn đá, tượng tự gian phòng đầu giá công khai vậy.

Chẳng qua là nơi này cũng không có ghế ngồi, không ít người đứng ở dưới đài, Diệp Phi thô sơ giản lược đoán chừng một chút, đáng vẻ có chừng hơn trăm người rồi, hơn nữa tất cả đều là Trúc Cơ Kỳ tu vi.

Mà ở thạch đài sau, còn lại là một đạo thạch môn, vách tường ở một bên thạch đài, là một mặt màn sáng tam sắc gọn lủ, tựa hồ là một đạo cửa ngầm, Diệp Phi cảm giác được từng cổ một ba động quý dị truyền ra, nhưng là không dám xác định, không khỏi nhìn nhiều mấy cái.

“Hắc hắc, tốt lắm, chúng ta tới là đặc biệt vì Trúc Cơ Kỳ triệu khai giao dịch hội, Ngưng Đan cao cấp giao dịch hội, chúng ta không vào được, người ta cũng sẽ không tới nơi này, dù sao những thứ kia, người ta đều là nhìn không thuận mắt đây.

Tốt lắm, ta chỉ có thể đưa đến nơi này, ta đang ở ngoài cửa chờ đợi các vị liễu, đi vào nói, sợ là chúng ta cũng đối đầu lạp xong rồi giải tán, chúc các vị may mắn, cũng có thể tìm được linh vật mình cần.” nói xong, bĩ ỏi nam tử chính là thối lui ra khỏi đại sảnh lầu ba, hướng lầu hai đi tới.

Thấy vậy, sáu người liếc nhìn nhau, chính là hướng trong đám người đi tới, bất quá, mấy người cũng là như hữu ý vô ý phân tán ra khỏi, dù sao mấy người cũng không thân thiết gì, phòng bị lẫn nhau nên có.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đám người huyền não chợt an tĩnh lại, thạch môn sau thạch đài vừa mở, đi ra mấy đạo nhân ảnh, một lão giả trong đó sắc mặt đỏ thắm, bên người là hai tên trắng hán.

Nhìn một chút mọi người, lão giả nhẹ giọng nói: “Tốt lắm, tin tưởng mọi người phần lớn, cũng tham dự qua tư nhân giao dịch hội Lâm gia ta chủ trì, cũng đều ở chỗ này đã từng đối được không ít thứ tốt.

Trong này cũng sẽ có một ít người mới, quy củ giao dịch, sau này sẽ ở trên tiểu na di lệnh bài có sở ghi lại, không hiểu được có thể xem một chút, cho nên, lão phu nói nhiều cũng không cần thiết.

Bây giờ, mọi người tới đây nhận lấy na di lệnh bài.” Nói xong, lão giả vỗ một cái bên hông, bá một cái, trước người chính là xuất hiện một hộp ngọc lớn chừng ba thước vuông.

Thấy vậy, dưới đài người tuy nói khẩn cấp, nhưng cũng không có rối loạn, mọi người đều đầu vào đẩy hướng thạch đài đi tới, một gã đại hán đi tới gần trước lão giả, giao phó năm trăm linh thạch, liền đem tay hướng con hộp ngọc.

Ngay sau đó, đại hán trong tay lấy ra một con tam giác lệnh bài lớn chừng bàn tay, mấy bước đi tới một bên thạch đài trước tam sắc màn sáng, cảm lệnh bài trong tay kích thích, cả một tiếng, thân ảnh của đại hán, chính là chui vào trên vách tường bên trong tam sắc màn sáng.

Thấy vậy, mọi người có chút dâng lên, trong tâm có chút cảm thấy ly kỳ không dứt, Diệp Phi chẳng qua là hai mắt híp lại, tựa hồ đang nhớ tới cái gì.

Rất nhanh, đại sảnh lầu ba người đã còn dư lại không có mấy, Diệp Phi cũng là tới đến gần trước bàn đá, theo đó giao phó năm trăm linh thạch, ngay sau đó lấy ra một tấm lệnh bài ở bên trong hộp ngọc.

Xoay người lại đến phụ cận tam sắc màn sáng, Diệp Phi hít sâu một cái, pháp lực một thúc giục, lúc này kích thích lệnh bài trong tay, quang hà chợt lóe, đem Diệp Phi bao lại.

Một loại cảm giác có chút quen thuộc, ở trong lòng Diệp Phi dâng lên, chỉ thấy bốn phía không gian trắng nhợt, trong đầu trầm xuống, không khỏi hai mắt một nhắm, bên tai vang lên trện trện ông mình chỉ thanh, trong tâm không khỏi cả kinh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi chỉ cảm thấy thân thể một thanh, trong đầu trong nháy mắt khôi phục thanh tĩnh, về mặt đề phòng giương đôi mắt, bốn phía nhìn lại, không khỏi hơi sửng sốt.

Mình đang thân ở một gian thạch thất diện tích không lớn, tổng cộng bất quá lớn có hơn trượng, trên tường treo một món đầu lạp, nửa chính là mặt đất trung gian có một vòng tròn màu xám tro lớn nhỏ ba thước.

Vòng tròn cũng không biết là làm từ chất liệu loại nào, ngọc cũng không phải ngọc, đá cũng không phải đá, cũng không giống như một loại kim loại, trên đó mặt mờ hồ tàn mát ra một cổ ba động như có như không.

Nhìn kỹ lại, phía trên còn khắc vẽ từng viên phù văn trện pháp quý dị, nhìn qua đáng vẻ thần bí dị thường, vòng tròn bốn phía, còn lại là có mấy chỗ vũng.

“Đây là? Truyện Tổng Trện?” Diệp Phi tuy nói nghe nói quá loại vật này, nhưng là lần đầu gặp, không khỏi có chút ngạc nhiên đứng lên, ngay sau đó, nhìn một chút tam giác lệnh bài trong tay, khẽ cau mày.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Giao dịch bắt đầu

Diệp Phi nhìn một chút vòng tròn Truyền Tống Trận, lại nhìn trên vách tường treo một món đầu lạp, có chút không rõ ràng, nhớ họ Lâm lão giả nói qua, có chỗ gì không hiểu, có thể tra xét na di lệnh bài trên đó có ghi lại.

Thân ở bên trong cái thạch thất thu hẹp này, Diệp Phi thực không dám đi loạn, nhìn một chút tam giác lệnh bài trong tay.

“Xem ra, cái na di lệnh bài này, quả nhiên kỳ diệu! Bị na di đến chỗ này, cùng trương Huyền Phù kia không sai biệt lắm, đáng tiếc kia mai phù lục kia ban đầu đã không biết đi đâu.” Diệp Phi không khỏi nghĩ ngợi, thời điểm từ trong nhà chạy trốn, mẫu thân đưa cho mình kia mai phù lục kia.

Hỏi tra xét na di lệnh bài, Diệp Phi cũng biết được, nơi này chính là Linh Y Các, món đầu lạp trên tường đó, chính là bảo vật chuẩn bị cho mọi người để ngăn trở thần thức tra xét.

Vòng tròn trên mặt đất, chính là na di trận pháp, cũng coi là Truyền Tống Trận loại nhỏ, thời điểm kích thích cần linh thạch phụ trợ, bốn phía đích mấy chỗ lõm xuống, chính là chuyên để khảm linh thạch.

Na di trận pháp, tên như ý nghĩa, có thể đem người hoặc vật, trong nháy mắt na di đến một địa điểm chỉ định khác hoặc tùy ý truyền tống theo hướng, một loại đều là song hướng lẫn nhau truyền tống, tương đối mà nói khoảng cách hơi gần, muốn truyền tống na di đến khoảng cách xa, vậy thì cần truyền tống pháp trận tinh vi.

Trước kia Diệp Phi có nghe nói qua trận pháp như thế, chỉ có một ít cổ tích, hoặc là đại tông môn bên trong mới có sở hữu, không nghĩ tới Lâm gia nơi này, cũng có thể nhìn thấy cao cấp pháp trận bậc này.

“Cái Lâm gia này quả nhiên là không bình thường, thủ bút lại lớn như vậy, tới kiến tạo như vậy một chỗ giao dịch hội bí mật này, cũng không biết bây giờ mình đến tốt cùng ở địa phương nào, có lẽ là không ở trong cửa hàng Lâm gia rồi.” nói xong, Diệp Phi tháo đầu lạp treo trên vách tường xuống sau đó khoác lên người.

Trong nháy mắt, quanh thân Diệp Phi tản mát ra một đoàn sương mù mông lung màu xám tro, làm người ta không thấy rõ hư thật, cho dù là thần thức tra xét, cũng sẽ bị bắn ngược mà quay về.

Tiện tay lấy ra mấy khối linh thạch, đặt ở bên trên vết lõm bốn phía trong Truyền Tống Trận, Diệp Phi thân hình chợt lóe bước lên vòng tròn truyền tống pháp trận, dựa theo ghi lại đánh ra một đạo pháp quyết. Phốc một tiếng, bay vào trong truyền tống pháp trận.

Ông một tiếng, bạch mang chợt lóe, Truyền Tống Trận truyền ra một trận trầm thấp tiếng ông ông, thân hình Diệp Phi ở quang hà bao phủ lấy, dần dần bắt đầu mờ hồ, cuối cùng biến mất không thấy.

Ba một tiếng vang nhỏ, mấy khối linh thạch nồng đậm linh khí, chợt linh quang ảm đạm. Biến thành một khối đá bình thường, ở chính giữa cũng xuất hiện một cái vết rách, hiển nhiên là ở quá trình truyền tống đã tiêu hao hết năng lượng.

Diệp Phi ở một trận hôn mê đi qua. Bỗng nhiên phát hiện mình xuất hiện ở bên trong một gian đại điện diện tích to lớn. Người bên trong nhốn nháo, đáng vẻ là không dưới hơn trăm người. Trên người giống nhau đều là khoác đầu lạp.

Diệp Phi thần thức vừa động, hướng người phụ cận truyền đi, nhưng là không có ngoài dự kiến bị bắn ngược trở về, chút nào cũng không tra xét tới người bên trong mặt mũi thế nào.

Bốn phía đại điện cũng không có cái bố trí gì đặc thù. Chính giữa có một hình cái vòng ngọc thạch bàn, mọi người vây quanh đó, lại lộ ra có chút lra thừa, có thể thấy được bàn đá diện tích to lớn.

Bàn đá trên có một mặt ngọc bài mặt nhũ bạch sắc, cơ hồ trước mặt mỗi người đều có một khối. Có ngọc bài phía trên hiện ra một hàng từng hàng chữ nhỏ, chia ra viết một ít tài liệu trân quý. Pháp bảo, linh dược, linh đan các loại.

Một đạo thân ảnh khoác đầu lạp của đi tới bên cạnh Diệp Phi, tiện tay cầm lên một khối ngọc bài, liên tiếp hướng về phía phía trên điểm chỉ mấy cái, cả một tiếng, quang hà chợt lóe, tên từng món linh tài t trân quý một, chính là xuất hiện ở trên đó, tại phía dưới còn ghi chú mình muốn đổi lấy đồ gì.

Thấy vậy, Diệp Phi cũng nhặt lên một khối ngọc bài, rót vào pháp lực sau, tâm thần vừa động, ngọc bài phía trên chính là nổi lên mấy loại linh dược trân quý, nhưng lại không tính là cái vật gì khan hiếm, chỉ cần tốn chút giá tiền, ở một ít cửa hàng vẫn là có thể tùy ý mua được.

Những người khác nhìn tên tài liệu xuất hiện trên ngọc bài trong tay Diệp Phi, không khỏi lộ ra một tia nghi hoặc, thậm chí coi như là che dấu mục đích ở trong này cũng không cần ghi ra mấy loại vớ vẩn đó chứ.

Diệp Phi không để ý đến những người khác biểu lộ thế nào, dù sao trên người mình không có vật quý trọng gì cần đổi, cho dù có cũng sẽ không tùy ý lấy ra tới, nếu không phải gặp được vật mình động tâm, lấy ra cũng là tặng thêm phiền toái.

Lúc này, Diệp Phi phát hiện bốn phía đã xuất hiện một số người ở giao dịch, cũng có đổi qua đổi lại, mà đang lúc mọi người giao dịch, còn là xuất hiện một tên kim đan cao cấp, cùng với hơn hai mươi tên Trúc Cơ Kỳ đệ tử vây ở bốn phía, những người này hiển nhiên là người của Lâm gia, trên người cũng không có cái gì che giấu thân phận vật.

“Vạn năm Tổ Hoa? hắc hắc, ta chỗ này có một quả Thiên Surong Quả, liền đổi Tổ Hoa của ngươi đi.” một đạo thanh âm khàn khàn truyền ra.

“Hừ, ngươi ở đây định lừa gạt lão hay sao? Thiên Surong Quả coi là thứ gì.” một đạo thanh âm bén nhọn truyền ra.

“Vị đạo hữu này, ta thấy ngươi có Vạn Lượng Thiết, thiếp dùng một giọt Huyền Thủy đổi đi được không?” vừa đến thanh âm cô gái truyền ra.

“Cái gì? Huyền Thủy? lão phu dùng Tinh Linh Thảo đổi lấy.” phụ cận vang lên một đạo thanh âm lấp cạp vội vã.

Cách đó không xa, một đạo thân ảnh nghe Huyền Thủy, vội vàng xoay người hướng nơi này đi tới, gấp giọng nói: “Hừ, Tinh Linh Thảo coi là thứ gì? tại hạ dùng một khối Hàn Surong vạn năm Văn Thiết, đổi lấy giọt Huyền Thủy của ngươi.”

“Không, Huyền Thủy không muốn cho hần, ta chỗ này có!” nơi xa một giọng nói vẫn chưa nói hết, liền bị thanh âm của cô gái cắt đứt.

“Thật ngại quá, chư vị đạo hữu, thiếp cái giọt Huyền Thủy này, chỉ muốn đổi lấy kia khối Vạn Lượng Thiết kia!” nói xong, thân ảnh của cô gái kia, nhìn một chút nam tử có Vạn Lượng Thiết.

Nghe vậy, mọi người một trận ngạc nhiên, Huyền Thủy chỗ quý trọng, tuyệt đối ở bên trên Vạn Lượng Thiết đấy, nếu không phải cô gái này cần Vạn Lượng Thiết, cho dù ai cũng là sẽ không dễ dàng đổi lấy.

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi nổi lên lòng hâm mộ tên nam tử mang Vạn Lượng Thiết kia.

“Thứ lỗi, vị tiền tử này, bản thân khối Vạn Lượng Thiết này, ta là muốn đổi lấy Kim Nguyên linh thảo đấy!” nam tử mang Vạn Lượng Thiết nói.

Nghe vậy, mọi người bất giác sùng sốt, thậm chí nói quả nhiên là thắng ngốc, một giọt Huyền Thủy, đem đi có thể đổi lấy hai buổi Kim Nguyên linh thảo, bất quá vừa nghĩ cũng bình thường trở lại.

Người này nhất định là gấp gấp luyện chế Kim Nguyên Đan, cần vị chủ dược này, nếu không cũng sẽ không như vội vã như vậy.

Lúc này, Diệp Phi vừa lúc chuyển tới nơi này, dù sao ngọc bài trong tay ghi toàn tài liệu bình thường, không ai chú ý đến hần, mình cũng là thanh nhân, vây quanh cái bàn tròn to lớn như vậy.

Mới vừa vừa nhìn thấy người này đổi lấy Kim Nguyên linh thảo, Diệp Phi cũng là thần sắc vừa động, tuy nói một buổi Kim Nguyên linh thảo, tức hi đủ luyện chế ba mai Kim Nguyên Đan, nhưng mình cũng là cũng không cần Vạn Lượng Thiết đích, cũng liền đang không có để ý tới cái gì.

không có làm dừng lại, Diệp Phi về phía trừ những địa phương khác vòng vo quá khứ, chợt, kỳ tâm thần vừa động, cách đó không xa, trên một khối ngọc đột nhiên thấy ba chữ — Bích Tuyết Liên!

Đây chính là một vị chủ dược luyện chế Kim Nguyên Đan, nhưng là ra sau khi hái thời gian cất trữ ngắn ngủi, gấp được vật này, nhưng coi như là vui mừng ngoài ý muốn, bây giờ mình thiếu hụt, cũng chính là Mâm Long Hoa cùng cái Bích Tuyết Liên này.

“Vị đạo hữu này, không biết Bích Tuyết Liên của ngươi, muốn đổi chút tài liệu gì?” Diệp Phi tới trước mặt đạo thân ảnh cầm trong tay ngọc bài có ghi Bích Tuyết Liên kia, dùng thanh âm trầm thấp nói.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 174: Vật cần thiết của mình

Thân ảnh mập lùn kia nhìn Diệp Phi một chút, truyền ra một đạo thanh âm trầm thấp: “Muốn đổi Bích Tuyết Liên trong tay tại hạ, dùng một buổi Vạn Năm Hỏa Tâm Nham hoặc một giọt Ngọc Lân Huyết đều được?”

Nghe vậy, Diệp Phi không khỏi nhướng mày, hai loại đồ vật này trên tay Diệp Phi căn bản không có, bất quá trong lòng cũng là có chút khiếp sợ, chỗ buổi đầu giả tư nhân này lại xuất hiện vật phẩm như vậy, giá trị vật phẩm tuyệt đối ở trên một ít buổi đầu bình thường.

Điều này cũng chứng minh Lâm gia thực lực, thậm chí có lực hiệu triệu lớn như vậy, cũng không biết cái Lâm gia này thần bí như vậy, rốt cuộc có bối cảnh như thế nào.

“Đạo hữu, cái Bích Tuyết Liên này, có thể hay không dùng linh thạch mua? Hoặc là đổi chút pháp bảo?” Diệp Phi nhướn mày nói.

“Xin lỗi, bản thân ta cũng không thiếu hụt bảo vật.” vừa nói chuyện, nam tử mập lùn cầm ngọc bài, hướng nơi xa đi tới, nhìn dáng dấp đang tìm vật mình cần.

Thấy vậy, Diệp Phi vừa muốn lại đi thương lượng một hai, lại thấy một đạo nhân ảnh đem nam tử mập lùn ngăn lại, không nói hai lời đích lấy ra một con bình ngọc màu trắng.

Nam tử mập lùn sau khi xem, ngay sau đó lấy ra một con hộp gỗ, mở ra vừa nhìn, một buổi rẫy cây thanh xanh biếc, cánh hoa tuyết trắng có vẻ là liên hoa, xuất hiện ở bên trong hộp gỗ.

Hai người lẫn nhau trao đổi đồ, chính là hải long thu vào, thấy vậy, Diệp Phi chẳng qua là lắc đầu thờ dài một tiếng, dù sao trên tay không có đồ người ta cần, cũng chỉ có thể tro mắt bị người đổi đi.

Bất đắc dĩ, Diệp Phi lại là vòng vo quanh cái bàn tròn to này.

“Đạo hữu, ngươi cái này có ý gì, lão phu lấy ra Độc Long Sa, còn không đổi được một khối Tử Trúc Nham của ngươi?” một giọng già nua, rõ ràng có chút tức giận nói, xem bộ dáng là một lão giả vóc người còng lưng.

“Vị đạo hữu này. Tại hạ nói đã rất rõ ràng, khối Tử Trúc Nham của ta, chỉ đổi lấy Vạn Lượng Thiết, một chai Độc Long Sa mà thôi, tuy nói so với khối Tử Trúc Nham của tại hạ giá trị cao một chút, nhưng lại cũng là cực kỳ có hạn.

Thế nào? tại hạ không muốn, ngươi lại muốn bức giao dịch?” một gã tráng hán khôi ngô khác, ông thanh ông tức giận nói. Căn bản cũng không có đáng về động tâm Độc Long Sa.

Hai người đang nơi này phát sinh tranh chấp, tự nhiên đưa tới mọi người vây xem, nhưng chẳng qua là nhìn thấy đồ vật hai người đang có trong tay, chính là không có ở đây để ý tới, chỉ cần không có vật mình cần, cho dù là động thủ tới, có liên quan gì tới mình.

Những người này nhưng là sẽ không xen vào việc của người khác, huống chi, những năm gần đây. Còn không có nghe nói qua, có người dám ở trước mặt Lâm gia gây chuyện, Diệp Phi cùng hai người khác thấy mà qua. Liên nhìn đều không có nhìn lâu một cái.

Mà tên lão giả kia hơi làm trầm ngâm. Ngưng thanh nói: “Lão phu lấy một chai Độc Long Sa, hơn nửa một buổi Mâm Long Hoa, đủ để đổi lấy ngươi kia Tử Trúc Nham liễu đi? Cái này giá trị tuyệt đối giá trị hơn khối Tử Trúc Nham của ngươi gấp hai trở lên.”

Mới vừa đi không xa Diệp Phi không khỏi thần sắc vừa động, xoay người hướng hai người đi trở về.

“Đạo hữu, theo lý thuyết ngươi cho giá cả bây giờ đủ cao, nhưng tại hạ chẳng qua là thiếu hụt cái Vạn Lượng Thiết. Ngươi cho ra hai món tài liệu, ta lấy tới cũng vô dụng, thử lỗi!” nói xong, khôi ngô đại hán cầm ngọc bài trong tay, hướng phương hướng khác đi tới.

Thấy vậy, Diệp Phi mấy bước đi tới gần trước lão giả, dùng thanh âm trầm thấp nói: “Đạo hữu. Ngươi cái này Mâm Long Hoa, không biết như thế nào đổi lấy?”

Nghe vậy, lão giả nhìn Diệp Phi một chút, lắc đầu nói: “Không đổi, lão phu mình còn giữ sử dụng đây, nếu không phải vì cần Tử Trúc Nham, lại như thế nào đem buổi Mâm Long Hoa này lấy ra đi.”

Nói xong, lão giả không hề nửa lý tới Diệp Phi, chính là hướng nơi xa đi tới.

Liên tục coi trọng hai món tài liệu chính luyện chế Kim Nguyên Đan, nhưng đều là thất bại, điều này làm cho Diệp Phi có chút tức nuối, Mâm Long Hoa giá trị vẫn còn ở trên Bích Tuyết Liên, nhưng Bích Tuyết Liên so Mâm Long Hoa khó có thể thấy, ở chỗ này có người lấy ra, cũng thực để cho Diệp Phi có chút ngoài ý muốn.

Dù trên tay ngươi có bao nhiêu linh thạch, tài liệu khá hơn nữa, người ta không cần mà nói, cũng khó mà đổi lấy Mâm Long Hoa trong tay đối phương, tựa như lão giả này không đổi được Tử Trúc Nham của tráng hán kia, chính là đạo lý như vậy.

Vừa suy nghĩ, Diệp Phi không nhanh không chậm hướng nơi xa đi tới, bất tri bất giác, lại quay một vòng, bốn phía nhìn thấy không ít vật quý trọng hiếm thấy, duy chỉ có để cho Diệp Phi để ý đích, cũng chỉ có Mâm Long Hoa cùng Bích Tuyết Liên.

“Đạo hữu, nếu ngươi không đồng ý tại hạ dùng Tử Trúc Nham trao đổi i Vạn Lượng Thiết của ngươi, vậy ta cộng thêm điểm Trù Mã, ngươi xem!.....” một tên tráng hán rút cục gặp người mang Vạn Lượng Thiết, hạ giọng thương lượng nói.

“Hừ, chớ nói ngươi một khối Tử Trúc Nham, lúc trước ngay cả một giọt Huyền Thủy, tại hạ đều là không có đáp ứng, ngươi không cần lãng phí thời gian nữa liễu, trừ Kim Nguyên linh thảo, ngươi cộng thêm thứ gì, tại hạ cũng sẽ không đổi lấy.” một đạo thanh âm khàn khàn nói.

Nghe vậy, Diệp Phi thờ dài một tiếng, lúc trước cái tên nam tử này mang Tử Trúc Nham, ngay cả Mâm Long Hoa cùng Độc Long Sa cũng không coi trọng, kia giá trị xa ở trên Tử Trúc Nham, không muốn nhìn thấy liễu mình cần Vạn Lượng Thiết, một dạng bị người chặn ngoài cửa.

Chợt, Diệp Phi thần sắc vừa động, bị đầu lạp che kín, hai mắt tinh mang chợt lóe, trong miệng rừ rừ nói: “Mâm Long Hoa, Kim Nguyên linh thảo, Vạn Lượng Thiết, Tử Trúc Nham!”

Nói xong, Diệp Phi tựa hồ có chút vẻ kích động, chợt đi tới hai người trước mặt, nhẹ giọng nói: “Hai vị, tại hạ ngược lại có cái biện pháp, có thể để cho mọi người đổi được vật cần thiết.”

Nghe vậy, khôì ngô tráng hán liếc ngọc bài trong tay Diệp Phi một cái, khước miệng giương lên nói: “Hừ, liền mấy loại đồ kia, không mang ra lấy xấu hổ.”

Diệp Phi còn lại là không để ý đến tráng hán lãnh ngôn lãnh ngữ, mà nam tử khàn khàn thanh giọng nói một câu. “Không biết đạo hữu có biện pháp gì, có thể để cho chúng ta lấy được vật mình cần?”

Khẽ mỉm cười, Diệp Phi mở miệng nói: “Trong tay tại hạ có nửa bụi Kim Nguyên linh thảo, nhưng lại chỉ có thể đổi lấy Bích Tuyết Liên, hoặc là Mâm Long Hoa trong đó một vật.”

Nghe vậy, khàn khàn nam tử cau mày nói: “Nga, Bích Tuyết Liên ta lúc trước thấy người khác đổi đi một bụi, Mâm Long Hoa ngược lại không có nhìn thấy, bất quá, hai vật này trên người ta ngược lại không có, không biết đạo hữu có thể hay không đổi điểm khác? Tại hạ cũng có thể dùng cái này Vạn Lượng Thiết trao đổi đây.”

“Hắc hắc, tại hạ biết trong tay ngươi không có Mâm Long Hoa, nhưng là, vị đạo hữu này, cũng là có thể có.” Diệp Phi nhìn một chút tráng hán, khẽ mỉm cười nói.

Nghe vậy, tráng hán không giải thích được, trên người mình ở đâu ra Mâm Long Hoa? nhưng hơi đánh giá một cái, chính là trông mắt sáng lên, hai tay chà một cái nói: “Đứng đứng đứng, ngươi nhìn ta đây trí nhớ, hai vị đạo hữu chờ.”

Vừa nói chuyện, khôì ngô đại hán chính là hướng nơi xa đi tới, chỉ chớp lát công phu, đem lão giả vóc người còng lưng mang theo tới đây.

“Lão đầu, lúc trước ngươi nói ngươi có Mâm Long Hoa, nhưng có là thật?” khôì ngô đại hán hỏi, ngay sau đó quay đầu nhìn lão giả một chút.

Nghe vậy, lão giả gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Thế nào, ngươi lại muốn đổi? lúc trước không phải nói chỉ đổi lấy Vạn Lượng Thiết sao? ngươi nếu là đồng ý, lão phu cũng không ngại lấy ra một bụi Mâm Long Hoa.”

“Ha ha, đạo hữu ý kiến hay!” nam tử khàn khàn nhìn Diệp Phi một chút, lúc này lấy ra một khối lớn chừng bàn tay, màu sắc kim loại đen nhánh, nhìn đáng đáp phân lượng rất nặng, tựa hồ thời điểm cầm nó, trên tay đều là phải rút vào một ít pháp lực.

Khôì ngô đại hán liếc mắt nhìn lão giả, ha ha cười một tiếng nói: “Ngươi đem Độc Long Sa cùng Mâm Long Hoa cầm đến đây đi, đây là Tử Trúc Nham ngươi muốn.”

Nói xong, khôì ngô đại hán lấy ra một khối quang thạch màu tím, giao cho trên tay lão giả, mà lão giả tuy nói không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng có thể đổi đến mình cần vật, cũng không có hỏi thăm quá nhiều.

“Đây là Độc Long Sa cùng Mâm Long Hoa, hắc hắc, cáo từ!” lão giả giao cho khôì ngô đại hán một con hộp ngọc, cùng với một con bình ngọc sau, chính là hướng nơi xa đi tới.

Đại hán đem ra hơi kiểm tra một cái, liền đem bình ngọc thu hồi, đem hộp ngọc giao cho Diệp Phi.

Nhận lấy hộp ngọc, Diệp Phi mở ra vừa nhìn, một bụi cây màu xanh mướt, nằm an tĩnh ở trong hộp ngọc, trong lòng không khỏi một trận cao hứng, rốt cục lấy được một món tài liệu chính.

Một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, Diệp Phi trong tay bỗng nhiên xuất hiện nửa bụi cây Kim Nguyên linh thảo, giao cho khôì ngô đại hán, hướng hai người chấp tay sau, Diệp Phi chính là xoay người rời đi.

Mà đại hán còn lại là dùng Kim Nguyên linh thảo, buông lỏng đem Vạn Lượng Thiết trong tay nam tử khàn khàn đổi đến tay, không khỏi một trận ha ha cười to, hai người hài lòng hết sức, mỗi người đem vật phẩm thu vào.

Vòng vo mấy vòng xuống, Diệp Phi phát hiện nửa không có gì vật mình cần, mà đám người tựa hồ cũng không muốn lúc trước náo nhiệt như vậy, một số người còn lại là vây quanh tên Lâm gia Ngưng Đan cao cấp kia, tựa hồ đang thương lượng cái gì.

Thấy vậy, Diệp Phi đáng vẻ có chút ngạc nhiên, chậm rãi hướng trong đám người đi tới.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Lên đường

“Lâm lão, ta tới một tòa động phủ loại trung!”

“Ta tới một tòa mô động phủ nhỏ liền có thể, Lâm lão, đều là khách hàng cũ, có thể hay không giá cả tiện nghi điểm?”

“Lâm lão, lão phu muốn đặt một tòa động phủ, một hồi ta cho ngươi mấy yêu cầu!”

Diệp Phi đi đến giữa đám người, chợt nghe rất nhiều người vây quanh Lâm gia một vị lão gia, hình như là mua cái gì động phủ, Diệp Phi không khỏi có chút nổi lên nghi ngờ, chẳng lẽ những người này, muốn ở chỗ này tu luyện dài dài?

“Đạo hữu, những người này mua động phủ, nhưng là phải ở chỗ này tu luyện?” Diệp Phi nhìn một chút một đạo thân ảnh phụ cận, hỏi một câu.

“Cái gì? đạo hữu chẳng lẽ là lần đầu tiên tới Lâm gia hay sao? ngươi có biết đây là địa phương nào không?” một đạo thanh âm thanh thúy, có chút nghi ngờ hỏi, có một tia hơi mang ý giễu cợt.

Nghe vậy, Diệp Phi cũng không có để ý, nhẹ giọng nói: “Tại hạ đúng là lần đầu tiên tới đây, đạo hữu giới thiệu chút cho ta mở mang đầu óc?” thứ nhất trực cảm giác nơi đây không gian có chút quỷ dị, nhưng cụ thể nơi nào bất đồng, lại có chút không nói ra.

“Nga, quả nhiên, hắc hắc, vậy ta liền nói cho ngươi đơn giản, nơi đây chính là Tu Di không gian, nghe nói là dùng một khối đại hình không gian vẫn thạch, luyện chế ra Tu Di không gian bảo vật.

Mà chúng ta lúc trước chỗ ở Linh Y Các, cũng chính là chỗ thay bộ đầu lap này, chính là loại nhỏ Tu Di không gian, loại bảo vật động phủ, cũng xưng là tùy thân động phủ.

Có cái động phủ này, vậy chúng ta vô luận là nuôi dưỡng linh thú, bồi dưỡng linh dược, hoặc là đến một địa phương xa lạ, cũng có thể đem chỗ ngồi này tùy thân động phủ thả ra, chẳng những phòng ngự cực cao, bản thân cũng mang có một ít công kích cùng trận pháp cấm chế.

Hắc hắc, chỉ bất quá, giá cả loại tùy thân động phủ này, nhưng là không thấp, một Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, cũng chính là có thể mua một trung tiểu thôi, cực ít có người có thể mua đại hình động phủ.

Thậm chí có chút người có thực lực. Trực tiếp đặt chế tác động phủ riêng, bên trong luyện đan phòng, luyện khí phòng, linh thú linh dược bồi dưỡng, đơn giản là cái gì cần có đều có.” đạo thân ảnh kia thao thao bất tuyệt giảng giải cho Diệp Phi. Trực làm cho Diệp Phi kinh ngạc không thôi, cái Tu Di không gian tùy thân động phủ này. Minh còn là lần đầu nghe nói tới.

Chỉ chớp lát công phu, một số người lục tục ở Lâm lão nơi này mua đi rồi một ít tùy thân động phủ, có người còn lại là trực tiếp kích thích na di lệnh bài trong tay, trực tiếp rời đi nơi này.

Diệp Phi đứng ở chỗ này không nhúc nhích, hồi lâu, đợi lúc nơi đây còn dư lại người cuối cùng, Lâm lão còn lại là nhìn Diệp Phi một chút. Ngay sau đó khẽ mỉm cười.

“Hắc hắc, tiểu hữu, xem bộ dáng là có cái gì đặc biệt cần đi?” Lâm lão hướng về phía Diệp Phi nói.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái. nhẹ giọng nói: “Lâm lão. Văn bối muốn định làm một gian động phủ, không, nói chuẩn xác, là!”

.....

Lâm gia cửa hàng, lục tục xông ra mấy chục người. Trong đó, một đạo thân ảnh màu trắng ra cửa sau, quay đầu lại nhìn một chút, khẽ mỉm cười, chính là đạp bước mà đi.

Ba ngày sau. Thân ảnh màu trắng ở một nhà linh dược cửa hàng cửa đi ra, khỏe miệng mang theo một nụ cười, hơi làm trầm ngâm chớp lát, chính là thả ra một món phi hành pháp khí hình tam giác, ngồi trên đó, hướng Linh Sơn Tông phương hướng bay đi!

Người này, chính là Diệp Phi!

Trên đường, Diệp Phi vừa không chế phi hành pháp khí, vừa thấp giọng lẩm bẩm: “Bây giờ, cũng chỉ kém Bích Tuyết Liên một vị chủ dược, bất quá ở nơi nào dự định qua, nói vậy từ linh U Linh Cốc lúc trở lại, hẳn cũng có thể lấy được.”

Cái Bích Tuyết Liên này ra khỏi nước sau khó có thể sống sót, một loại đều là đặt trước, bắt chắc dĩ, Diệp Phi cũng chỉ để tìm hiểu một cửa hàng linh dược, dự định một buổi Bích Tuyết Liên.

Vừa nghĩ tới Tu Di tùy thân động phủ của Lâm gia, Diệp Phi không khỏi khỏe miệng giương lên, trên đường không người qua lại, đem phi hành pháp khí vừa thu lại, chính là sử dụng phi độn thuật, hướng Linh Sơn Tông bay đi.

Trên đường trở về, Diệp Phi tựa hồ thật bất hạnh, liên tiếp gặp phải mấy đạo chui quang, bắt chắc dĩ, Diệp Phi không thể làm gì khác hơn là đành hoàng sử dụng phi hành pháp khí.

Vì vậy cũng là làm trễ nải một ít thời gian, đợi đến thời điểm Diệp Phi chạy trở về đến, nhân mã Linh Sơn Tông đã ở ngoài núi chờ, đáng vẻ lập tức sẽ phải lên đường.

Mộc Linh Từ Đại trưởng lão, cùng với Hoắc Tân trưởng lão hai người, dẫn theo hơn ba mươi tên đệ tử Trúc Cơ Kỳ của Linh Sơn Tông, một bộ chỉnh trang chờ phân phó.

“ Cái này Lưu Diệp còn chưa có trở lại, không được chúng ta trước hết lên đường đi. Chẳng lẽ bởi vì hấn một người mà để mọi người chờ? ” một đạo thân ảnh trong mắt lóe lên một tia âm nhu, như thế nói.

Nghe vậy, Thương Nguyên sắc mặt trầm xuống, vừa muốn nói những gì.

“ Tiết Ngọc sư đệ, chúng ta cũng không coi là cố ý chờ đợi, dù sao hôm nay nhất định phải lên đường, chẳng qua là thoáng duyên ngộ một chút thời gian thôi, hy vọng người ân oán, không muốn ảnh hưởng đến tông môn bên trong. ” một thân tử sam, Hư Long liếc mắt nhìn thanh niên kia, mặt không đổi sắc nói một câu.

“ A a, Hư Long sư huynh sợ rằng hiểu lầm, Lưu Diệp đạo hữu ở trên đan đạo có thành tựu như thế, chính là may mắn của Linh Sơn Tông ta, sư đệ ta cao hứng còn không kịp. ” Tiết Ngọc đáng vẻ tươi cười nói.

“ Hy vọng như thế! ” nói xong, Hư Long chính là không nói nữa.

Nhìn đồng hồ, Hoắc Tân nhướng mày, nhẹ giọng nói: “ Đại trưởng lão, chúng ta còn không lên đường sao? ”

Nghe vậy, Đại trưởng lão Mộc Linh Từ vừa muốn mở miệng, cũng là hai mắt hép một cái, hướng nơi xa nhìn lại, chỉ chốc lát công phu, nơi xa truyền ra một tiếng xé gió, một tên bạch y thanh niên, giá ngự một món phi hành pháp khí hướng đám người bay tới.

“ Nhìn, Lưu Diệp sư đệ trở lại. ”

“ Cái gì? cái đó là tên yêu nghiệt luyện đan đồn đại sao? ”

“ Hấn chính là Lưu Diệp? cũng không nhìn ra có gì đặc biệt! ”

“ Oa, Lưu Diệp sư đệ thật là anh tuấn! ”

Từng tên một Trúc Cơ Kỳ đệ tử, nhìn thấy Diệp Phi sau, chính là thấp giọng đàm luận.

“ Hắc hắc, hấn cùng với Tiết Ngọc sư huynh, nhất định là phải có một phen kịch chiến, nhìn lần này từ U Linh Cốc trở về đi, hai người bọn họ chiến tranh, vừa mới bắt đầu. ” một đạo thanh âm muốn xem kịch vui truyền ra.

“ Ra mắt Mộc Linh Từ Đại trưởng lão, Hoắc Tân trưởng lão! ” Diệp Phi mới vừa xuất hiện ở đám người, chính là cung kính cùng hai người đánh một tiếng kêu.

Nghe vậy, trên mặt hai người lộ ra một nụ cười, Hoắc Tân khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “ Tốt lắm, nếu người trở lại, chúng ta cũng lên đường đi, thu hồi phi hành pháp khí, chúng ta ngồi Phong Linh Chu lên đường. ”

Nói xong, Hoắc Tân giơ tay lên vung, một đạo thanh mang bắn nhanh ra, một quanh quần đi qua, đột nhiên ở giữa không trung biến thành một chiếc phi chu màu xanh lá cây lớn nhỏ chừng bốn năm mươi trượng.

Phi chu này khoang thuyền cực lớn, bốn phía lóe ra điểm thanh mang, trước sau boong thuyền, từng cái thân ảnh mặc khôi giáp màu bạc, không nhúc nhích, tay cầm trường thương, đứng ở nơi đó.

Toàn bộ mặt ngoài thân thuyền, cũng dâng lên một tầng quang hà xanh mực, thỉnh thoảng hiện ra từng viên linh văn thần bí, từng cỗ cảm chế ba động truyền ra.

“ Là Ngân Vệ Chiến Thuyền? ”

“ Cái gì? đây chính là Ngân Vệ Chiến Thuyền? ”

“ Thật tốt quá, lại có được may mắn ngồi một lần Ngân Vệ Chiến Thuyền! ha ha. ”

Một câu câu tràn đầy thanh âm hưng phấn kinh ngạc truyền ra.

“ Mọi người đừng đứng đó nữa, nhanh lên đi lên, chúng ta chuẩn bị lên đường. ” Hoắc Tân nói xong, chính là cùng Đại trưởng lão Mộc Linh Từ thân hình một động, rơi vào bên trong Ngân Vệ Chiến Thuyền.

Diệp Phi nhìn chiến thuyền có chút vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới một con phi hành pháp bảo mà thôi, cũng là cho mình một cỗ cảm giác cực kỳ nguy hiểm, cỗ linh áp phía trên truyền ra kia, lại so với trung cấp pháp bảo trong tay mình cao hơn một ít.

Nhất là những thân ảnh không nhúc nhích kia, Diệp Phi nhìn kỹ lại, tựa hồ cũng không hấn là người, thần thức hướng một đạo nhân ảnh trong đó đảo

qua, ông một tiếng, bóng người kia quanh thân dâng lên một tầng linh linh hà, lúc này đem thần thức Diệp Phi bắn trở lại.

“Ha ha, Lưu Diệp sư đệ, mới vừa rồi ta còn cùng Hư Long sư huynh nói, sợ ngươi không kịp, trở về thật là đúng thời điểm.” thời điểm Diệp Phi đang có chút nghỉ ngơi, Thương Nguyên là đến bên cạnh Diệp Phi, mỉm cười nói.

“Không sao, ta nói với Lưu Diệp sư đệ, nếu như không kịp tụ họp, mình tự đi cũng giống như nhau, tốt lắm, chúng ta cũng lên đi.” Hư Long nhìn một chút hai người, nói như thế một câu.

Vừa nói chuyện, Diệp Phi ba người nhảy lên Ngân Vệ Chiến Thuyền, mọi người cũng là lục tục đến trên thuyền.

Còn không đợi mọi người đứng vững, chỉ cảm thấy thiên thân khẽ run lên, mặt ngoài quang hà lóe lên không ngừng, ở một trận ông minh thanh đi qua, chính là cả một tiếng, hướng nơi xa bắn nhanh đi.

Thấy vậy, Diệp Phi không khỏi hai mắt hí một cái, tốc độ kia nhanh, lại vẫn ở trên lúc Thiên Nhai Tông tông chủ đột thuật truy kích mình, cảnh tượng hai bên mơ hồ chạy lui về sau.

“Đi?” chợt, Diệp Phi nhìn một chút cách đó không xa trên boong thuyền đích một đạo ngân giáp thân ảnh, trong mắt lóe lên một tia vẻ nghi hoặc.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 176: Gặp Tập Kích

“Phía trên đạo thân ảnh này, không thấy chút hơi thở sinh mệnh nào, cũng không có linh áp gì truyền ra, chẳng lẽ chỉ là bài trí cho đẹp?” Diệp Phi nhìn từng thân ảnh ngân giáp trên boong thuyền một chút, như thế hỏi một câu.

Nghe vậy, Thương Nguyên cũng là nhìn chăm chú hồi lâu, nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ, đây chính là khôỉ lỗi trong truyền thuyết?”

“Ha ha, không sai, những thứ ngân giáp vệ này chính xác là khôỉ lỗi, không có kích thích, là không có bất cứ ba động gì truyền ra, dù sao cũng là bởi vì khôỉ lỗi luyện chế mà thành, như thế nào có hơi thở sinh mạng.” Hư Long nhìn thấy hai người nghi ngờ, như thế nói một câu.

“Nga, khôỉ lỗi? kích thích sau, nhưng tự đi công kích địch nhân? người không biết uy năng khôỉ lỗi, rốt cuộc bao lớn?” Diệp Phi trên mặt thoáng qua vẻ kinh ngạc, tò mò quan sát khôỉ lỗi trước mắt, hẳn còn là lần đầu tiên thấy đồ vật bọc này, trước kia ở U Châu, ngay cả nghe cũng không nghe qua.

Nghe vậy, Hư Long khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hai vị sư đệ, cũng chớ xem thường cái thủ đoạn công kích của ngân giáp vệ này, căn cứ tài liệu luyện chế bất đồng, cấp bậc bất đồng, khôỉ lỗi uy năng cũng phải không giống nhau đấy.

Chúng ta đây chỉ là ngân giáp vệ, nhưng mỗi một cụ khôỉ lỗi kích thích sau, cũng tương đương với một tên Trúc Cơ Đại Viên Mãn, thậm chí, vẫn còn ở trên đó, dù sao cái này khôỉ lỗi cường hãn không sợ chết, thể phách cứng rắn, bọn hắn căn bản cực kỳ khó bị tổn thương.”

Hư Long vừa dứt lời, hai người không khỏi sắc mặt biến đổi, theo nói vậy tới, một cụ khôỉ lỗi, cho dù là đồng thời đối phó hai ba tên tu sĩ Trúc Cơ Đại Viên Mãn, chỉ sợ cũng không có gì vấn đề.

Người ta đánh người một quyền người sẽ tránh né, người đánh người nhà một quyền, vậy cơ hồ là tương đương với dụng quyền đầu vào công kích pháp bảo, có thể nào tổn thương được người ta, bọc này khôỉ lỗi bảo vật, thật để cho Diệp Phi có chút động tâm, nếu là mình cũng có thể có một hai cỗ khôỉ lỗi, một khi lúc đối địch lấy ra, đây chẳng phải là tương đương với mấy cái phân thân.

“Hư Long sư huynh, không biết cái khôỉ lỗi này. Ở nơi nào có bán ra?” Diệp Phi có chút mong đợi hỏi, Thương Nguyên cũng là cẩn thận lắng nghe.

“Ha ha, các ngươi cũng đừng động tâm. Ít nhất bây giờ còn rất khó đoạt tới tay, theo ta được biết. Huyền Châu chúng ta cũng không có người luyện chế được khôỉ lỗi, cũng chỉ có ở Quốc đô Nam Vực Quốc chúng ta, Nhất Hoàn Tinh Vực Đại Diễn Châu mới sản xuất vật này.” Hư Long mỉm cười nói.

“Quốc đô? Nhất Hoàn Tinh Vực?” Thương Nguyên có chút nghi ngờ nói một câu, Diệp Phi cũng phải không mở đích nhìn Hư Long.

“Cũng được, dù sao trong lúc rảnh rỗi, ta liền nói cho các ngươi một chút, một ít kiến thức ta biết đi. Dĩ nhiên, rất nhiều đều là ở bên trong tông môn, nghe một ít trường bối nói.” cứ như vậy, Hư Long cho Diệp Phi cùng Thương Nguyên hai người giảng giải.

Tục truyền nghe thấy. Phương tu tiên thế giới này gọi là Huyền Giới, cộng phân phương hướng Tứ Phương Giới Vực, mà chỗ ở của Linh Sơn Tông, chính là bên trong Nam Giới Vực Nam Vực Quốc.

Bất kỳ bên nào Giới Vực, lại chia làm Tam Hoàn Tinh Vực. Giống như Nam Vực Quốc quốc đô, ở Đại Diễn Châu nơi tư nguyên phong phú, cũng chính

là Nhất Hoàn Tinh Vực, Huyền Châu phụ cận, gọi là Nhị Hoàn Tinh Vực.

Mà tương tự U Châu địa phương nhỏ. Chẳng qua là chốt nhất đầu của Tam Hoàn Tinh Vực, chẳng những tư nguyên thiếu thốn, cùng Nhất Hoàn Tinh Vực tiếp xúc không nhiều, cùng một loại tư chất tu sĩ cũng tương đối kém, linh khí mỏng manh, khó có thể xuất hiện người tu luyện tu vi quá cao.

Nghe nói Huyền Giới tổng cộng có tứ đại hiểm địa, cộng phân vì văn Thần Uyên, Huyền Hải, Đoạn Thiên Nhai, Từ Kinh Sơn, chung quanh hiểm địa này chẳng những yêu thú cường đại, lại có các loại cấm chế lưu lại, cùng với một ít độc chướng, cho dù là Ngưng Đan cao cấp, một loại cũng không dám xâm nhập.

Giống như Diệp Phi đoạn thời gian ở Đoạn Thiên Nhai kia, đó bất quá là bên ngoài thôi, cho dù là U Châu cường môn tứ đại thế lực, tiến vào kia chỗ mật địa, cũng bất quá là mới vừa coi như là tiến vào Đoạn Thiên Nhai bên trong, cho dù là bọn họ, cũng không dám xâm nhập.

Dĩ nhiên, Đoạn Thiên Nhai đến tốt cùng bao lớn, bao sâu, ai cũng không rõ ràng lắm, tầm nhìn không giống, đối với những thứ kia tiểu thế lực U Châu mà nói, địa phương mấy vị cường môn đi vào, dĩ nhiên là được gọi là đến gần trung tâm giải đất. Nhưng người hiểu biết hơn thì lại khác.

Theo như lời Hư Long, Đông Giới Vực chính là Cổ Chiến Quốc làm chủ, Tây Giới Vực là Đại Nguyên Đế Quốc, Bắc Giới Vực là Vạn Thú Quốc, nhưng cụ thể cái này ba quốc độ thế lực như thế nào phân chia, thế lực kia lớn nhất, Hư Long cũng không rõ ràng, chỉ có một chút là có thể khẳng định, đó chính là bọn họ cũng phân làm Tam Hoàn Tinh Vực.

Bởi vì Hư Long năm xưa từng gặp một tên thanh niên, tự xưng Tây Giới Vực Đại Nguyên Đế Quốc Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, ở Nam Vực Quốc Huyền Châu bên trái Dự Châu, thuộc về Nhị Hoàn Tinh Vực. Mà Nam Vực Quốc phía bên phải đối ứng Huyền Châu là Nhị Hoàn Tinh Vực, là Thương Châu.

Nhưng duy chỉ Bắc Giới Vực Vạn Thú Quốc, Hư Long là không biết gì cả, dù sao khoảng cách xa xôi, cho dù là trong môn trường bối, cũng là rất ít nói tới.

Giống như Đại Diễn Châu, kia thuộc về Nam Vực Quốc phạm vi thế lực lớn nhất quốc độ, chẳng những linh khí dồi dào, tư nguyên phong phú, cao cấp tu sĩ không thiếu, công pháp thần thông càng là vô cùng cường đại.

Một ít công pháp thần thông Huyền Châu ngay cả nghe cũng không nghe qua, pháp bảo khí tài, tiên đan linh dược, kỳ môn trận pháp, khôi lỗi âm thi, đơn giản là cái gì cần có đều có, phồn hoa phong phú, nghe nói đã từng một tên trưởng lão Linh Sơn Tông sau khi Ngưng Đan kỳ, là bị một tên Trúc Cơ Kỳ tu sĩ Đại Diễn Châu đánh chết. Có thể thấy được thủ đoạn nhiều, tuyệt không đơn giản đích tự thân thủ đoạn có thể làm được.

Vì vậy, Huyền Châu một ít khôi lỗi, phần lớn đều là ở Đại Diễn Châu đoạt được đến, nhưng cho dù là Ngưng Đan cao cấp cũng bỏ mạng ở trong tay một ít tu sĩ Trúc Cơ Kỳ Đại Diễn Châu, người bình thường thật đúng là liên không có can đảm chạy tới nơi đó xông pha cái gì.

Ước chừng hơn nửa ngày thời gian, Hư Long mới đưa những gì mình nghe thấy, giảng giải đại khái cho Hai người Diệp Phi, làm cho hai người mắt mở to, vẻ chăm chú ngạc nhiên càng là rõ ràng.

“Đúng rồi, Hư Long sư huynh, người nói phần lớn khôi lỗi của chúng ta nơi này, là từ Đại Diễn Châu lấy được, chẳng lẽ, những địa phương khác cũng có phương pháp luyện chế?” Diệp Phi tựa hồ nghĩ tới điều gì, hỏi một câu.

“Hắc hắc, có ngược lại có, nhưng không phải là Huyền Châu ta, Ừ, cũng coi là một phần Huyền Châu đi, bất quá, các ngươi bây giờ biết cũng không có gì dùng, không tới Ngưng Đan kỳ tu vi, vậy những chuyện chúng ta còn là ít biết thì tốt.

Một khi chúng ta lên cấp Ngưng Đan, cách tiếp xúc thế giới, cũng sẽ có một ít biến hóa, một ít đối với bây giờ còn coi như là chuyện bí mật, cũng liền coi là không đích cái gì, đến lúc đó, tự nhiên sẽ biết. Biết sớm chi nhiều thêm tạp niệm.

Hướng chúng ta tu vi như thế, cho dù là trong tay thật sự có khôi lỗi, cũng dễ dàng đưa tới họa sát thân, căn bản không giữ được.” Hư Long hướng về phía hai người cảnh báo cho một câu.

Nghe vậy, Hai người Diệp Phi gật đầu một cái, ở dưới sự hướng dẫn của Hư Long, mấy người hướng trong khoang thuyền đi vào, bất quá trong khoang thuyền cũng không có mấy thân ảnh, còn không đợi Thương Nguyên nghi vấn, Hư Long chính là khẽ mỉm cười.

“Nơi này chẳng qua là đại sảnh, bên trong khoang thuyền khác có phòng đơn, đi, chúng ta tìm một chỗ tĩnh thất không người từ từ trò chuyện!” nói xong, Hư Long quen thuộc mang theo hai người, đi vào một đạo hành lang.

Mấy phen rẽ quanh sau, đi tới một chỗ cửa, Hư Long trực tiếp đẩy cửa vào, bên trong trừ một cái bàn gỗ, mấy cái ghế, nữa chính là hai cái giường bình thường, nhìn qua bài trí cực kỳ đơn giản.

Mấy người đều tự tìm chỗ ngồi xuống, trên mặt một bộ suy tư. Tựa hồ là đang tiêu hóa tin tức Hư Long lúc trước nói.

Thương Nguyên thờ dãi một tiếng nói: “Ai, không hy vọng xa vời đạt tới cấp bậc Hóa Anh lão tổ, cuộc đời này lên cấp Ngưng Đan, là đủ, nếu là có thể đi Đại Diễn Châu kiến thức một phen, chết cũng không tiếc! dù sao Trúc Cơ Kỳ chỉ có ba trăm năm thọ nguyên, đối với bọn ta mà nói thật là ngắn ngủi.”

Nghe vậy, Diệp Phi nhẹ giọng nói: “Nghe nói Ngưng Đan cao cấp cũng bất quá là tám trăm năm thọ nguyên mà thôi, coi như là ăn quá một ít linh đan, tu luyện qua cái gì đặc thù công pháp, cũng rất khó vượt qua ngàn năm thọ nguyên đi?”

“Ha ha, Lưu Diệp sư đệ nói không sai, cho dù là có, cũng không phải rất nhiều, chỉ có Hóa Anh lão tổ, mới có ba ngàn năm thọ nguyên, đơn giản giống như một loại trường sanh bất tử, một lần bế quan sẽ phải trên trăm năm.

Bất quá, nghe nói ở Đại Diễn Châu, còn có tồn tại vượt qua Hóa Anh lão tổ, cụ thể là cấp bậc gì, có bao nhiêu năm thọ nguyên, ta cũng không biết, nhưng nghĩ đến một lần bế quan ngàn năm, cũng không phải là cái chuyện ly kỳ gì!” Hư Long như thế nói một câu.

“Cái gì? lại còn có tồn tại vượt qua Hóa Anh lão tổ? ai, tiên đạo, không biết nơi nào mới là cuối, khi nào mới có thể chân chính đứng ở đỉnh núi, bây giờ nói những thứ này, cũng là có chút xa, hay là trước nghiên cứu như thế nào lên cấp Ngưng Đan hơn thực tế một ít.” Thương Nguyên lắc đầu thờ dài một tiếng.

Nghe vậy, Diệp Phi vừa định nói những gì, chợt, chỉ cảm thấy phi chu khẽ run lên, một trận ông minh thanh truyền ra, tựa hồ là phi chu bị cái gì công kích, khẩn cấp ngừng lại.

“Ha ha, không nghĩ tới Hư Nguyên lão quý gia không có xuất hiện, lại là Mộc Linh Từ lão quý ngời mang đội!” đang lúc này, một câu thanh âm có chút cảm giác bị áp bách, xuyên thấu tầng tầng cảm chế, truyền vào trong tai mỗi một vị đệ tử Linh Sơn Tông.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Tề tụ U Linh Cốc

Ở cách Ngân Giáp Chiến Thuyền không xa, một con phi chu lớn nhỏ chừng năm sáu chục trượng, toàn thân đen nhánh chắn phía trước, phía trước boong thuyền, một lão giả mặc hắc bào, vóc người khô gầy, hai mắt híp lại, dáng vẻ tươi cười âm lạnh, hai tay vịn lan can, nhìn Ngân Giáp Chiến Thuyền.

Tên còn lại còn lại là một tên hồng sam đại hán, nếu là Diệp Phi ở chỗ này định sẽ nhận ra, người này, chính là ban đầu đem bắt mình bỏ vào linh mộ bên trong, chính là Hồng Liệt.

Mà tên hắc bào lão giả kia, còn lại là Ma Cốt Môn Đại trưởng lão — U Minh!

Lúc này, phía trước boong thuyền Ngân Giáp Chiến Thuyền, chợt xuất hiện hai đạo thân ảnh, chính là hai người Mộc Linh Từ cùng Hoắc Tân!

“U Minh lão quý, người đây là ý gì? còn chưa tới U Linh Cốc, người liền muốn động thủ? lại muốn xuất thủ công kích Ngân Giáp Chiến Thuyền?” Mộc Linh Từ nhướng mày nói.

Nghe vậy, lão giả bị kêu là U Minh đích khúc miệng giương lên, mỉm cười nói: “Mộc Linh Từ, không nên hiểu lầm, lão phu bất quá là cùng các người lên tiếng chào hỏi thôi, hắc hắc!”

“Nga, U Minh lão quý phương thức chào hỏi thật đúng là đặc thù!” Mộc Linh Từ Đại trưởng lão mỉm cười nói một câu.

Thấy vậy, U Minh trong mắt lộ ra vẻ đắc ý, vừa muốn mở miệng nói những gì, cũng là chợt mặt liền biến sắc, vội vàng hướng Hắc Sắc Phi Chu vỗ một cái, ông một tiếng, toàn bộ Phi chu sáng lên một tầng u quang.

‘ Bành ’ một tiếng vang thật lớn.

Hắc Sắc Phi Chu đột nhiên run lên, hơn ba mươi tên Ma Cốt Môn đệ tử nhất tề biến sắc, vội tới trên boong thuyền để thấy xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy một viên châu tán mát ra ngũ sắc quang hà, chẳng biết lúc nào xuất hiện ở phía dưới phi chu, mãnh liệt đụng vào trên Hắc Sắc Phi Chu, ngay sau đó mờ hồ một cái, chính là không bay vào bên trong tay áo bào Mộc Linh Từ.

Mà U Minh trưởng lão mới vừa vừa nhìn thấy hạt châu kia, không khỏi hơi biến sắc, hơi đánh giá, chợt nheo miệng cười, gật đầu nói: “Không nghĩ tới, người lại đem vật này mang ra ngoài, hắc hắc. Tốt, chúng ta U Linh Cốc gặp lại sau, hừ!”

Vừa nói chuyện, U Minh trưởng lão tâm thần vừa động, Hắc Sắc Phi Chu hóa thành một đạo ô quang. Hướng nơi xa bắn nhanh đi. Chẳng qua là trong hai mắt U Minh trưởng lão, lộ ra một tia âm lạnh.

“Hừ, nên cho bọn hán chút dạy dỗ. Lần này hy vọng ba người Hư Long, Tiêu Thăng, Tiết Ngọc, có thể đại phóng quang thái đi!” Hoắc Tân hai mắt híp một cái, lộ ra vẻ chờ mong.

Mà Ngân Giáp Chiến Thuyền ở quang hà chợt lóe sau, chính là hướng phương hướng U Linh Cốc bay đi, chẳng qua là trong đầu Mộc Linh Từ trưởng

lão, cũng là nổi lên thân ảnh Diệp Phi, bắt giắc lộ ra một nụ cười, nhưng trong mắt cũng là thoáng qua một tia nghi ngờ.

.....

Huyền Châu Tây Nam Bộ. Ở trên một chỗ cánh đồng hoang vu vừa nhìn vô tận, có một mặt sơn cốc, bốn phía không có một ngọn cỏ, bùn đất đen nhánh, âm phong không ngừng, phảng phất truyền ra tiếng thê lương linh. Thật là kinh khủng.

Mà nơi này sơn cốc, chính là U Linh Cốc!

U Linh Cốc diện tích không lớn, nhìn qua cũng chính là đáng vẻ mười mấy dặm, phía trên chướng khí trôi lơ lửng màu xám trắng, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy. Tầng tầng cấm chế đem cốc khẩu phong bế.

Nhưng những người quen thuộc nơi đây, cũng sẽ đem nơi này nhìn ra một chỗ huyết động, mặc dù cốc khẩu không lớn, phía dưới là khác có động thiên, diện tích rộng lớn.

Giờ phút này, một ít đuôi mắt người không khó phát hiện, nơi cốc khẩu, tầng cấm chế hào quang tam sắc kim thanh ngân ở một chỗ đã vô cùng ảm đạm.

Sơn cốc bốn phía người ta tập nập, mấy trăm tên Trúc Cơ Kỳ tu sĩ xúm lại bốn phía, có người lộ vẻ kích động, có mặt thâm trầm, còn có người mang vẻ thần nhiên.

Mà ở bên trong những người này, có ít nhất mấy chục tên Ngưng Đan cao cấp, bất quá, trong đám người nổi bật nhất, phải kể tới U Linh Cốc Tây Bộ, một giải đất lớn lơ lửng trên không, trừ kia hơn ba mươi người ngồi xếp bằng, không người nào dám đến gần dò xét cái gì.

Trong những người này, cầm đầu là một gã cầm bào Nam tử, miệng lớn, yên tĩnh nhắm hai mắt, người này, chính là Càn Khôn Động Đại trưởng lão — Điều Sinh! tu vi chính là Ngưng Đan đại viên mãn, chỉ nửa bước nữa là vào Hóa Anh cảnh.

Bên cạnh một tên thiếu niên áo xanh, lại cũng có tu vi Ngưng Đan cao cấp, cái này không khỏi làm cho bốn phía người rất là hoảng sợ, không biết đây là tư chất tu luyện yêu nghiệt bậc nào!

“Uy, người thấy không, vị tiền bối Càn Khôn Động, nhìn qua đáng vẻ cũng liền đầu hai mươi tuổi, lại đạt tới Ngưng Đan cao cấp, thật là làm người ta xấu hổ.”

Lão tử ở Trúc Cơ Kỳ dừng lại hơn một trăm năm, đến nay còn chưa tấn cấp Ngưng Đan, ai! ” nơi xa, một người trung niên Nam tử điều đầu hoảng nào nói.

Lúc này, bên người một tên lão giả khẽ mỉm cười, tiếp lời nói: “Hắc hắc, người ta là một trong tứ đại thế lực Huyền Châu, Kim Nguyên Đan nhất định là có vi diệu chuẩn bị, bọn ta tấn tu, căn bản không cách nào so sánh.”

“Chính là, người ta thân phận gì, chúng ta so không dậy nổi, hơn nữa, chúng ta căn bản nhìn không thấu tuổi tác người nọ, trời mới biết hần tu luyện cái công pháp gì phản lão hoàn đồng, hoặc là ăn trủ nhan đan.” lại là một giọng nói vang lên, người bốn phía nhao nhao nghị luận.

Một tên hồng bào lão giả nhìn một chút ba người, ngưng trọng nói: “Không nên nghị luận bọn họ, chờ chúng ta tiến vào U Linh Cốc sau, ngàn vạn không cần tách ra, đội ngũ chúng ta hơn hai mươi tán tu tạo thành không dễ.”

Nếu là muốn tự mình xông vào, sợ rằng tỷ lệ rơi xuống sẽ đề cao thật lớn, đại tông môn bậc này đều là nhân số không ít, Huyền Châu tán tu cũng đã tới không ít, chúng ta hay là muốn cẩn thận chút, nếu là”

Lão giả lời của vẫn chưa nói hết, chỉ nghe một tiếng vang phá không, ngay sau đó, chính là nhìn thấy nơi xa bay tới một đạo lưu quang màu đen, hẳn là một chiếc Hắc Sắc Phi Chu.

Tốc độ nhanh, mấy chớp động dưới, chính là xuất hiện ở Đông Bộ U Linh Cốc, nơi đây tuy nói nhiều người, nhưng Đông, Nam, Bắc ba chánh vị, đều là một mảnh đất trống lớn, không ai dám ở nơi đó lưu lại.

Phi chu mới vừa rơi xuống, hơn ba mươi tên Trúc Cơ Kỳ tu sĩ lục tục ra, cuối cùng là một người trung niên cùng một tên lão giả, hắc bào lão giả thu hồi Hắc Sắc Phi Chu sau, chính là cùng mọi người khoanh chân ngồi xuống.

“Mau nhìn, là người của Ma Cốt Môn.”

“Không sai, nghe nói Hắc Kiều ngoài ý muốn rơi xuống, không biết Ma Cốt Môn bây giờ còn có gì dựa vào? chẳng lẽ chỉ một bằng vào Hắc Tuấn một người lại có thể thi triển Ma Nguyên Súng?”

“Hắc hắc, vừa nhìn hai vị tin tức cũng không đủ linh thông, theo ta được biết, Ma Cốt Môn xuất hiện một tên thiên tài, tên là Tang Thiên, chỉ cần một người, chính là có thể miễn cưỡng thi triển ra cấp ba Ma Nguyên Súng!”

“Cái gì? có chuyện bậc này? cái này Tang Thiên lại nghịch thiên như vậy!”

Mà thời điểm mọi người đang nghị luận ầm ĩ, lại là một tiếng phá không truyền tới, một chiếc Ngân Giáp Chiến Thuyền từ nơi xa bay vụt tới, cuối cùng dừng lại ở U Linh Cốc Nam bộ.

“Người Linh Sơn Tông cũng đã tới, hắc hắc, chỉ còn kém Vạn Cổ Tự!”

“Ừ, không biết lần này bọn họ đánh nhau, ai có thể tăng thêm một bậc, thật là mong đợi a!”

“Linh Sơn Tông có Hư Long, Tiêu Thăng, hơn nữa nhiều hơn một Tiết Ngọc, tỷ lệ thắng sẽ phải lớn hơn một chút đi!”

“Chưa chắc, Càn Khôn Động cùng Vạn Cổ Tự cũng không nên khinh thường!”

“Nhìn, mới vừa nói Vạn Cổ Tự, bọn họ đã đến!”

Nơi xa, một chiếc phi chu màu vàng lao nhanh tới, cuối cùng dừng lại ở U Linh Cốc Bắc bộ, hơn ba mươi tên thân ảnh mặc tăng bào của nối đuôi ra, cuối cùng xuất hiện một lão giả, mi mục hiền lành, người khoác áo cà sa, hai tay tạo thành chữ thập, hướng về phía mọi người đọc một tiếng Phật hiệu.

“A di đà Phật, lão nạp Bi Hồng mới vừa xuất quan, cùng ba vị thật lâu không gặp, lần này bởi vì chuyện U Linh Cốc, ngược lại cùng ba vị chạm mặt, may mắn!” hiền lành lão giả khẽ mỉm cười, nói xong, liền đem phi chu màu vàng thu vào.

“Nga, nguyên lai là Bi Hồng đại sư, lần này bế quan gần trăm năm, nguyên tưởng rằng lần này sẽ không tới, phải là chuẩn bị đánh vào Hóa Anh cảnh đi!” Linh Sơn Tông Mộc Linh Tử nhìn lão giả hiền lành khoác áo cà sa, mỉm cười nói.

Nghe vậy, lão giả bị kêu là Bi Hồng lộ ra một tia khổ sở, lắc đầu nói: “Nếu là thiên tư đủ, làm sao tu trăm năm? lần này xuất quan, cũng coi là đoạn tuyệt niệm tưởng, tấn cấp Hóa Anh cảnh, sợ rằng kiếp này vô vọng.”

Ngược lại Mộc Linh Tử trưởng lão, một thân hơi thở bàng bạc, nói vậy nhất định là thực lực đại tăng, tu vi cũng là tinh tiến không ít, chúc mừng!”

“Hừ, cái này Mộc Linh Tử lão quý tu vi có hay không tăng trưởng ta không biết, nhưng trên người cũng là mang theo trọng bảo, là Huyền Thiên Lưu Ly Châu mang tới phản kích thôi!” lúc này, Ma Cốt Môn U Minh thần sắc vừa động, cố ý cất cao giọng nói.

Nghe vậy, một ít Trúc Cơ Kỳ đệ tử mặt lộ nghi ngờ, nhưng phần lớn Ngưng Đan cao cấp cũng là hơi biến sắc mặt, hiển nhiên là nghe thấy qua danh tiếng bảo vật này.

Lúc này, vẫn không có mở ra miệng Càn Khôn Động cảm bào Nam tử Điều Sinh, chột mi sao vừa động, mở ra hai mắt, nhìn một chút Mộc Linh Tử Đại trưởng lão, trong mắt lộ ra một bộ suy tư.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Vào U Linh Cốc

“Bảo vật đơn giản dùng để phòng thân, nếu người khác không phải là trong lòng có ý nghĩ xấu xa, lại như thế nào sợ hãi!” nghe U Minh đích ngôn ngữ, Mộc Linh Tử khẽ mỉm cười đích nói một câu.

“Hắc hắc, Mộc Linh Tử đạo hữu nói rất phải, bất quá lần này đem Huyền Thiên Lưu Ly Châu mang theo bên người, chẳng lẽ là có cái tính toán gì khác sao?” Càn Khôn Động Điều Sinh cười híp mắt nói.

“Sợ rằng các vị suy nghĩ nhiều, mọi người cũng không phải không biết, vật này công hiệu lớn nhất, chính là chức năng hộ thân.” Mộc Linh Tử hướng về phía Điều Sinh nói.

“A di đà Phật!” Bi Hồng đại sư vào lúc này đọc một tiếng Phật hiệu, tiếp tục nói: “Một món ngoài thân, cần gì dây dưa, bọn ta còn là nghỉ ngơi thật tốt một hai, chờ đợi cảm chế hoàn toàn dân ra đi!”

Nghe vậy, mọi người rói rít gật đầu một cái, chính là tản ra không nói nữa!

Bốn phía U Linh Cốc, bóng người cũng là càng tụ càng nhiều, nơi xa thỉnh thoảng xuất hiện từng đạo một chui quang hướng nơi này bay tới, có người tới chỗ này chính là tìm kiếm đồng bạn, có người còn lại là tự giác tìm một chỗ không người, đơn độc ngồi xếp bằng.

Nửa tháng sau, U Linh Cốc, bầu trời chướng khí màu xám trắng lẫn lộn, trong lúc mơ hồ nhìn thấy, tam sắc màn hào quang cảm chế kia càng thêm yếu kém.

Một tên thanh niên không nhận được vẻ hiếu kỳ, đứng gần chút quan sát cảnh tượng kỳ dị, chợt, độc chưởng tựa hồ sôi trào, lăn lộn hướng thanh niên một phác đi.

Thấy vậy thanh niên vẻ mặt như đã đoán trước, vội vàng lắc mình trở lui, nhưng sau một khắc, sắc mặt đột nhiên biến đổi, mặt đất đen dưới chân tựa hồ vô cùng sền sệt, thân hình đang di động thoáng chậm nửa phần.

“Không tốt! a.” hộ thể linh quang chợt lóe, thanh niên coi như tỉnh táo, rốt cục thối lui ra khỏi phạm vi mặt đất đen, nhưng một cánh tay còn là lấy dính một tia độc chưởng, trong nháy mắt trở nên đen nhánh vô cùng, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, hướng trên bả vai khô héo lan tràn đi.

Tên thanh niên này cũng là người quả quyết, một tay vỗ một cái bên hông, trong tay hàn mang chợt lóe. Một thanh bảo kiếm lác lư xuất hiện trong tay, không chút do dự hướng cánh tay trúng độc kia chém tới.

Phốc.

Máu tươi văng khắp nơi, cánh tay bị chém rụng rơi trên mặt đất, thanh niên sắc mặt tái nhợt. Mồ hôi toát ra rơi lộp bộp. Nhưng là cắn chặt hàm răng, ngay cả rên cũng không rên một cái.

Bất quá cũng may là người này quả quyết, nếu là đổi người bình thường. Sợ rằng đã sớm mất tánh mạng, tuy nói thiếu một cái tay cánh tay, nhưng tánh mạng coi như không lo.

Giờ phút này, chỗ bả vai cụt tay linh quang chợt lóe, chính là máu dừng chảy, sắc mặt âm trầm nhìn chung quanh, thả ra phi hành pháp bảo, không chút do dự rời đi nơi này, hướng phương xa bắn nhanh đi.

“Cái độc chưởng U Linh Cốc này quả nhiên bá đạo. Trong tán tu chúng ta, Tiêu Châu Linh nhưng cũng coi là người nhỏ tuổi nhất, thực lực mạnh nhất, không nghĩ tới còn không có đi vào U Linh Cốc, cứ như vậy rồi đi. ai.” một tên lão giả nhìn một chút thanh niên rồi đi, như thế nói một câu.

Nghe vậy. Bên người một người trung niên ánh mắt hí một cái, nhẹ giọng nói: “Người này tuy nói thực lực không tầm thường, tính tình quả quyết, nhưng vẫn là kinh nghiệm quá ít, quá mức trẻ!”

Bất quá kỳ ngược lại cũng là cẩn thận. Như vậy rồi rồi đi, xem ra hẳn lo lắng bị thương tiến vào U Linh Cốc, sẽ phát sinh một ít nguy hiểm, cũng tốt, ít đi một cái, liền ít một cái đối thủ cạnh tranh.”

Một màn này, tất cả mọi người đều là nhìn ở trong mắt, không một ai không phải là một bộ vẻ ngưng trọng, nhưng cũng âm thầm bội phục tên thanh niên kia quả quyết.

.....

Phương hướng Vạn Cổ Tự, một tên mi thanh mục tú, mặt ngó theo cùng thanh niên, mặc một món tăng bào, yên tĩnh vô ba nhìn một chút tứ phương thế lực.

Người này, chính là Vạn Cổ Tự trẻ tuổi đồng lứa, Trúc Cơ Đại Viên Mãn tu vi — Giới Tục hòa thượng! ánh mắt chậm rãi xẹt qua Ma Cốt Môn Hắc Tuấn, ở trên mặt Tang Thiên dừng lại chốc lát, ngay sau đó nhìn về phía đám người Linh Sơn Tông Hư Long, Tiêu Thăng!

Khi kỳ ánh mắt quét về phía phương hướng Càn Khôn Động, một tên thiếu niên mặt mũi bình thường, da ngăm đen, đang mặt cười cười nhìn mình, thấy vậy, Giới Tục hòa thượng bất giác hai mắt hí một cái, ngay sau đó hướng về phía thiếu niên ngăm đen khẽ mỉm cười.

Đám người Hắc Tuấn, Cách Sa, cũng là ở nhìn chung quanh những thế lực khác, phát hiện Hư Long Tiêu Thăng đám người nhìn một chút mọi người, ngay sau đó giống như đang nói chuyện cái gì.

Duy chỉ có Ma Cốt Môn đích Tang Thiên, mặc hoàng bào, sắc mặt yên tĩnh vô ba, đối với chuyện bốn phía như không nghe thấy, không có chút nào để ý tới, cho dù là thời điểm thần thức người khác quét về phía hắn, Tang Thiên cũng không từng mở mắt xem qua một cái.

.....

Linh Sơn Tông phương hướng!

Hư Long, Diệp Phi, Thương Nguyên, ba người tựa hồ đang nói chuyện cái gì, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía ba phương thế lực khác.

“Người lúc trước thần thức quét qua chúng ta kia, chính là Vạn Cổ Tự Giới Tục hòa thượng, lần này Vạn Cổ Tự phải là hẳn tới mang đội, thật ra thì lực cùng ta không sai biệt lắm.

Về phần Càn Khôn Động, người xem tên thiếu niên ngăm đen đi? người họ tên là Bạch Triền, tuy nói không có giao thủ qua, nhưng thực lực, sợ rằng tuyệt đối sẽ không thấp.

Ma Cốt Môn sao, nói vậy các ngươi cũng đều biết, lần này nếu là không có đoán sai, hẳn là Tang Thiên mang đội, nghe nói người này bằng vào lực một người, chính là có thể miễn cưỡng thi triển ra cấp ba Ma Nguyên Súng.

Hắc hắc, bất quá, theo ta được biết, còn không có người nhìn thấy quá Tang Thiên xuất thủ, đến tốt cùng là thật hay giả, còn là chuyện chưa rõ, cũng có

có thể là Ma Cốt Môn cố ý mê hoặc chúng ta, nhưng chúng ta cũng không khỏi không phòng bị một hai.

Thật ra thì, lần này Linh Sơn Tông chúng ta, hẳn từ Tiêu Thăng sư đệ dẫn đội, Tiêu Thăng sư đệ chẳng những tính tình trầm ổn, thực lực mạnh mẽ, càng là cùng mấy người này cơ hồ cũng đã giao thủ, sẽ hiểu rõ hơn đối phương một ít. ” Hư Long hướng về phía Hai người Diệp Phi nói, cuối cùng, đưa mắt rơi vào trên người một tên thanh niên áo xanh bên cạnh.

Thanh niên này đại khái chừng ba mươi tuổi, gương mặt trong trẻo lạnh lùng, phảng phất bất cứ chuyện gì đều không thể nhiễu loạn kỳ tâm cảnh của hắn, vốn là đang nhắm mắt ngồi tĩnh tọa, nghe Hư Long nói như thế, không khỏi hai mắt mở một cái.

“ Hư Long sư huynh quá đề cao sư đệ, người cũng không phải là không biết sư đệ, ta từ trước đến giờ không thích câu thúc, vốn là cũng không thích mang đội cái gì, có sư huynh trở lại, ta ngược lại thanh nhàn không ít. ” bị kêu là Tiêu Thăng, thanh niên áo xanh sắc mặt bình tĩnh nói.

Nói xong, Tiêu Thăng đầu tiên là nhìn Tiết Ngọc một chút, ngay sau đó hữu ý vô ý nhìn Diệp Phi một cái, chính là không nói nữa, hai mắt nhắm lại tiếp tục ngồi tĩnh tọa.

Diệp Phi ngược lại không có gì khác thường, tiếp tục cùng Hư Long trò chuyện, Thương Nguyên thỉnh thoảng chen miệng mấy câu, nhưng Tiết Ngọc còn lại là hai mắt hí lại nhìn Diệp Phi, trong mắt vẻ âm lãnh chợt lóe rồi biến mất, nhưng vẫn là không có tránh được Diệp Phi cảm giác.

.....

Lại đã qua hơn mười ngày, độc chương bầu trời U Linh Cốc vốn là sôi trào, tựa hồ có chút an tĩnh lại, nhưng là không có nồng nặc như lúc trước.

Xuyên thấu qua chương khí có chút đậm bạc, loáng thoáng có thể thấy được một chỗ tam sắc màn hào quang cảm chế, hẳn là có chút vận vẹo, lúc ẩn lúc hiện, nhìn qua yếu ớt tới cực điểm.

Mà này đoạn thời gian, cơ hồ cũng rất ít nhìn thấy nơi xa chui quang bay tới, nhìn đáng đáp, nên tới đã cũng đến, cũng có không ít người trên đường trễ nải nhưng cũng đã tới mấy ngày trước.

Thấy vậy, tứ đại thế lực người chủ sự cũng rối rít giương đôi mắt, liếc nhìn nhau, ngay sau đó khẽ gật đầu, quanh thân quang hà chợt lóe, chính là biến mất ở tại chỗ.

Cả một tiếng, giữa không trung U Linh Cốc, bốn đạo thân ảnh thoáng hiện ra, chính là Mộc Linh Tử, U Minh, Bi Hồng đại sư, Điều Sinh Đại trưởng lão bốn người!

“ A di đà phật! ” Bi Hồng đại sư hai tay tạo thành chữ thập, đầu tiên là đọc một tiếng phật hiệu, ngay sau đó dùng một cổ thanh âm cùng đôi vô tranh hòa ái nói: “ Nhìn đáng đáp, cảm chế nơi đây ở đời cái ba năm ngày, hẳn có thể hoàn toàn xuất hiện động khẩu đi.

Bất quá, nếu là ta hợp lực mạnh mẽ phá cảm, hẳn có thể trước mấy ngày để cho bọn họ đi vào, chư vị cảm thấy như thế nào? ” nói xong, Bi Hồng đại sư nhìn một chút ba người còn lại.

Nghe vậy, Mộc Linh Tử gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “ Không sai, dù sao cảm chế này chỉ có hơn ba tháng thời gian, sẽ gặp hoàn toàn khép lại, có thể để cho bọn họ sớm đi vào mấy ngày cũng tốt! ”

Hai người còn lại tự nhiên không có ý kiến gì, cứ như vậy, bốn người liên thủ, mỗi người bóp pháp quyết, hướng màn hào quang cảm chế yếu kém nhất nơi nào đó xa xa một chút.

Ông một tiếng.

Vốn là chính là màn hào quang cảm chế yếu ớt không chịu nổi, lúc này liền đây mắt thường có thể thấy được tốc độ hòa tan ra, độc chương bốn phía còn lại là phát ra tiếng xích xích thanh thanh, không bao lâu, một đạo động khẩu đường kính hơn một trượng, chính là xuất hiện ở trên màn hào quang cảm chế.

Toàn bộ lần ranh động khẩu chớp động quang hà bạch sắc, vô luận là độc chương, còn là màn hào quang cảm chế, cũng nữa không cách nào ăn mòn đi vào, nhìn qua hết sức vững chắc.

“ Tốt lắm, bây giờ nhập khẩu đã ổn định, mọi người mau chút vào đi thôi, nhớ, mọi người chỉ có ba tháng thời gian, nếu không có thể kịp thời chạy về, vậy chỉ có thể bị vây ở chỗ này. ” Ma Cốt Môn U Minh trưởng lão nói xong, tứ đại thế lực người chính là rối rít đứng dậy, mỗi người ngồi phi hành bảo vật, hướng U Linh Cốc nhập khẩu bay đi.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 179: Nghi ngờ

Một chỗ bên trong sơn cốc sương mù màu trắng phiêu tán nhàn nhạt, bốn phía cây cối rậm rạp chằng chịt, dã thú thi thoảng lấp ló, chuyển tiếp ở bên trên cành cây to lớn.

Nơi này, chính là U Linh Cốc!

U Linh Cốc, phạm vi bên ngoài, các tu sĩ ba năm thành đoàn, có còn lại là mười người hai mươi người tiến tới cùng nhau, dĩ nhiên, cũng có người thân thông hơn người, độc lai độc vãng.

Bất quá, một loại tu vi ở Trúc Cơ trung kỳ trở xuống, chính là phía bên ngoài đảo qua, rất ít tiến vào phạm vi bên trong, dù sao phạm vi bên trong chẳng những có yêu thú cường đại, còn có một ít cường đại cấm chế.

Dĩ nhiên, chủ yếu nhất là, đám người có thể tiến vào phạm vi bên trong, phần lớn đều là Trúc Cơ Hậu Kỳ, cùng với Trúc Cơ Đại Viên Mãn, nếu không may mắn gặp phải, đây là so với gặp phải yêu thú cường đại hoặc cấm chế còn đáng sợ hơn.

Ở nơi này long xà hỗn tạp, giết người đoạt bảo xảy ra như cơm bữa, cho nên một ít người thực lực thấp, hoặc là hợp thành đội, hoặc là phía bên ngoài tìm kiếm may mắn, tìm cái vận khí, nhìn có thể hay không vô tình đụng phải cái gì bảo vật.

.....

U Linh Cốc lần ranh giải đất trung tâm, ở phụ cận một mảnh hồ, một đạo thân ảnh thanh niên chậm rãi mà đi, thận trọng nhìn bốn phía, trên mặt một bộ cẩn thận, một tay thò ra vuốt vuốt ở trên túi trữ vật bên hông.

Hưu!

Một đạo ô quang tự trong hồ vô thanh vô tức bắn nhanh ra, trong khoảnh khắc chính là xuyên thấu mi tâm thanh niên bên bờ, thanh niên cho đến ngã xuống đất chỉ trong nháy mắt, trong mắt còn cất giữ vẻ cẩn thận, một cái tay, thủy chung đặt ở phía trên túi trữ vật.

Hoa lập một tiếng!

Trong hồ lao ra một đạo thân ảnh, nhìn qua hơn ba mươi tuổi, mang trên mặt một cái vết sẹo. Mặt mũi âm lãnh, khóe miệng nâng lên một nụ cười tàn nhẫn, giơ tay lên một chiếc.

Vèo một tiếng. Một đạo ô quang tự nơi xa đến bắn mà quay về, một mơ hồ, xuất hiện ở trong tay mặt thẹo, nhìn đáng sợ, hẳn là một quả ba cạnh lớn chừng một thước, đáng sợ Mai Hoa.

Hỏi liếm môi một cái, đem túi trữ vật thu hồi sau, chính là hóa thành một đạo tàn ảnh, biến mất ở nơi đây.

.....

Một chỗ rừng rậm. Hơn ba mươi người tụ lại một chỗ, một tên hắc bào lão giả nhìn chung quanh, thấp giọng nói: “Hắc Tuấn. Lần này tuy nói trường lão để cho ta mang đội, nhưng chủ yếu vẫn là dựa vào thực lực các người mạnh đích xuất lực đây.

Cách Sa cùng Hắc Tuấn phối hợp chúng ta không lời có thể nói, Tang Thiên mình chính là có thể thi triển cấp ba Ma Nguyên Súng, nhưng tốt nhất còn không nên cùng những thế lực khác gặp gỡ. Tối thiểu. Cũng muốn chờ chúng ta đi trước đến kia chỗ trở lại rồi lại nói.”

“Cổ sư huynh, yên tâm, chúng ta nhất định toàn lực phối hợp, hắc hắc, nếu là thật đích gặp gỡ bọn họ, cũng không có gì đáng sợ!” nói xong, gương mặt Hắc Tuấn lộ ra một tia tàn nhẫn vui vẻ.

Lão giả bị kêu là Cổ sư huynh cười cười, ngay sau đó vung tay lên. Chính là mang theo mọi người, hướng một cái hướng khác xuyên qua đi.

.....

Nơi nào đó, bên trong nham động. Một đám người mặc tăng bào nối đuôi ra, cầm đầu chính là Giới Tục hòa thượng, liếc mắt nhìn chung quanh, sắc mặt có chút âm trầm.

“Sư phó cho vị trí quá mức mơ hồ, không phải là chỗ nham động này, chúng ta đi trước nơi khác xem một chút lại nói.” nói xong, mang theo mọi người hướng nơi xa chạy vội đi.

.....

Một tên trẻ tuổi da ngăm đen, tướng mạo bình thường, sau lưng mang theo hơn ba mươi tên chân đạp phi kiếm, đi tới trước một chỗ phế tích đồ nát.

Từ Than Tháp phế tích loáng thoáng hiện ra, là một tòa kiến trúc tầng ba, chẳng qua là bây giờ trống rỗng không một vật, bốn phía cũng không có cái

cắm chế gì, nhưng ở trung tâm kiến trúc, cũng là có một tòa vòng tròn nhỏ nhỏ.

“Đi, đây mới là Truyền Tống Trận đi thông trung tâm, chúng ta một đường thẳng đến, nhìn dáng đắp còn không có người đến qua, chúng ta đi vào.” người tuổi trẻ da ngăm đen nói.

Nghe vậy, bên cạnh một tên lão giả nhướng mày, nhẹ giọng nói: “Bạch Triền sư huynh, trước gặp gỡ kia mấy chỗ, có thể cũng có cái bảo vật gì đó, thật ra thì chúng ta nhìn một chút, cũng sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian.”

“Hừ, cho dù có cái bảo vật gì, tất cả đều là một ít hàng bình thường, trong này chân chính thứ tốt, đều ở đây trung tâm giải đất, dĩ nhiên, bên trong cũng là nguy cơ trùng trùng, chúng ta cẩn thận một ít chính là! tất cả mọi người đuổi theo.” người tuổi trẻ da ngăm đen bị Bạch Triền nói xong, chính là bước lên Truyền Tống Trận.

Thấy vậy, những người còn lại cũng là thu hồi trường kiếm, nhưng Truyền Tống Trận chỉ có một trượng nhỏ, vì vậy mọi người chỉ có thể chia làm mấy nhóm truyền tống, Bạch Triền mang theo mười người, bốn phía dọn xong linh thạch sau, lúc này liền là liên kích thích Truyền Tống Trận.

Ở một trận quang hà lóe lên, thân ảnh mọi người biến mất không thấy, thấy vậy, một nhóm khác lần nữa bước lên Truyền Tống Trận, lấp linh thạch công việc lu bù lên.

Mà giờ khắc này, Bạch Triền ở một trận hôn mê đi qua, bỗng nhiên xuất hiện ở một chỗ trên sườn núi, đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện bốn phía cũng không có tung tích bất luận kẻ nào.

“Cái gì? tại sao có thể như vậy, lại đem đám người phân tán ra? lần này nhưng là có chút phiền toái.” nói xong, Bạch Triền lộ ra một bộ vẻ ngưng trọng, hơi trầm ngâm, chính là chân đạp phi kiếm, hướng một cái hướng khác phi hành đi.

.....

Trước cửa một tòa kiến trúc mục nát, bốn phía vây quanh hơn ba mươi tên tu sĩ, mắt cũng không chớp nhìn màn hào quang màu lam nhạt ở bốn phía kiến trúc.

“Hư Long sư huynh, kiến trúc này cũng hư hại thành bộ dáng này, cắm chế này lại vẫn cất giữ như vậy hoàn hảo, quả thật có chút kỳ lạ.” một tên tu sĩ áo bào tro nhìn một chút một tên tử sam thanh niên, như thế nói.

Cả đám này, chính là Linh Sơn Tông tu sĩ, Diệp Phi còn lại là cùng Thương Nguyên nhìn cắm chế màu lam nhạt kia, không biết đang suy nghĩ gì.

“Thật ra thì cắm chế này cũng không hoàn chỉnh, nếu không, đạo cắm chế thứ nhất căn bản sẽ không dễ dàng bị chúng ta phá như vậy, bất quá mặc dù như vậy, cái đạo cắm chế thứ hai này cũng là cất giữ uy lực không nhỏ.” lúc này, Tiêu Thăng một tay sờ hạ đi, như thế nói một câu.

Nghe vậy, Tiết Ngọc nhướng mày, gật đầu nói: “Tiêu Thăng sư huynh nói không sai, sư đệ cũng cho là như vậy, bất quá, trước mắt cắm chế này, tựa hồ chỉ có thể cưỡng công!”

Bất quá, ít nhất cũng phải bọn ta toàn lực xuất thủ, nếu không, sợ rằng cậy mạnh cũng rất khó phá đạo này cắm chế. Dù sao lúc trước Tiêu Thăng sư huynh cũng xuất thủ thử qua, nhìn cắm chế nhưng là chút nào cũng không động.”

“Không cần! hắc hắc. Một hồi mọi người phối hợp ta một cái là được.” nói xong, Hư Long một tay vỗ một cái bên hông, bá, một mảnh bụi mang tịch quyền ra, một quanh quần đi qua, đột nhiên ở giữa không trung biến thành hơn mười căn lá cờ nhỏ màu xám tro.

“Cái gì? Vạn Linh Chân Quyết Kỳ?” thấy vậy, mới bắt đầu nói chuyện tên lão giả kia thần sắc vừa động, bật thốt lên, những người khác thấy vậy, phần lớn cũng có chút kinh ngạc, nhưng Diệp Phi Thương Nguyên đám người, còn lại là vẻ mặt mờ mịt.

“Không sai, trước khi đi, Mộc Linh Tử Đại trưởng lão liền đem vật này giao cho ta, dọc theo con đường này, gặp gỡ đích cắm chế trận pháp tuyệt đối không phải số ít, mà trong chúng ta, vừa không có người quá mức tinh thông trận pháp một đạo.” Hư Long nói xong, chính là giơ tay lên hướng về phía lá cờ nhỏ liên tiếp điểm chỉ xuống.

Ông một tiếng, ở giữa một mảnh bụi mang đẹp mắt lóe lên, hơn mười lá cờ nhỏ màu xám tro khẽ run lên, mỗi người bắn nhanh ra một đạo bụi mang, đan vào một chỗ sau, chính là tạo thành một quang cầu màu xám tro.

Quang cầu màu xám tro kia nhìn qua cũng không có uy lực gì, nhưng theo Hư Long giơ tay lên một chút, quang cầu màu xám tro chậm rãi hướng màn hào quang cắm chế màu lam nhạt một phác đi.

‘Phốc Phốc Phốc!’ “ở trong chuỗi tiếng muồn hưởng, quang cầu màu xám tro trong nháy mắt bay vào màn hào quang kia, mà vốn là màn hào quang lam yêu kiều, bên trên cũng là hiện đầy ty tuyến rậm rạp chẳng chịt màu xám tro.

Chỉ mấy hơi thở công phu, màn hào quang màu xanh da trời chẳng qua là quang hà chớp động hai cái, chính là bịch một tiếng giải tán mà khai, thấy vậy, Hư Long mỉm cười gật đầu một cái, liền đem lá cờ nhỏ bốn phía vừa thu lại.

“Ha ha, ở tông môn chẳng qua là nghe nói qua danh tiếng cái Vạn Linh Chân Quyết Kỳ này, hôm nay vừa thấy, uy lực phá cắm quả nhiên không giống bình thường, xem ra, cho dù là chúng ta tiến vào đến trung tâm giải đất, cũng có thể mò được một ít chỗ tốt.” một tên lão giả ha ha cười nói.

“Không sai, cái này Vạn Linh Kỳ công hiệu phá cấm quả nhiên lợi hại!” Tiết Ngọc cũng là trong mắt lóe lên một tia lửa nóng, như thế nói một câu.

Nghe vậy, Hư Long gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Trung tâm giải đất không cần gấp gáp, cho dù là có người đi vào trước, nhất thời nửa khắc cũng không cách nào phá vỡ mấy đạo cấm chế kia.

Có người đi vào cũng tốt, nơi đó chẳng những thực lực yêu thú mạnh hơn rất nhiều, một đường cấm chế nặng nề, vừa đúng có người mở đường cho chúng ta, hắc hắc, chúng ta bây giờ liền an tâm thu lấy bảo vật trên đường cho tốt!” Hư Long nói xong, chính là nhẹ nhàng đẩy ra một chương.

Dát chi một tiếng!

Cấm chế hào quang biến mất, cũ rách đích kiến trúc đại môn từ từ mở ra, mọi người liếc nhìn nhau, chính là theo Hư Long tiến vào trong kiến trúc.

Lúc mọi người ở đây cùng tiến vào kiến trúc, ai cũng không có chú ý tới, phía trên cái cây nhỏ khô héo nơi xa, lại quỷ dị phảng phất mở ra nhân loại ánh mắt.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 180: Kim Hạch Kỳ Yêu thú

Một tháng sau, U Linh Cốc, hơn ba mươi đạo thân ảnh xuyên qua một mảnh rừng rậm, đi tới trước một chỗ than thắp kiến trúc, chỗ trung tâm, một Truyền Tống Trận màu xám tro an trí ở nơi đó.

Cả đám này, chính là đám người Linh Sơn Tông Hư Long.

Trước kia chỗ cổ xưa kiến trúc phá vỡ cấm chế sau, đến bên trong chẳng qua là Hư Long tìm được một con hộp gỗ, những người khác cũng không có phát hiện cái gì, sau đó mọi người chính là rời đi.

Nhưng mới vừa vừa ra khỏi cửa, Diệp Phi chính là có trông cổ quái cảm giác, tựa hồ ở một địa phương, có một đôi mắt âm lãnh, đang nhìn chăm chú bọn hắn, hoặc là nói, đang giễu cợt, đáng thương những người này!

Bất quá Diệp Phi thấy những người khác không có gì dị trạng, cũng không có nói gì, dù sao thần thức mình so những người này cao một chút, cơ hồ đến gần Ngưng Đan cao cấp, nếu là mình tùy tiện mở miệng, khó tránh khỏi sẽ để cho người khác hoài nghi.

Cứ như vậy, rời đi chỗ kiến trúc kia, Hư Long chính là mang mọi người, khinh xa thực lộ chạy tới chỗ này, dần dần, cái loại cảm giác quỷ dị đó, Diệp Phi cũng là ở không có cảm giác được nữa, tựa hồ biến mất không theo.

Hư Long an bài xong hết thầy, vừa muốn dẫn người bước lên Truyền Tống Trận, chỉ nghe nơi xa tiếng xé gió liên tiếp vang lên.

“A di đà phật! nguyên lai là Hư Long thí chủ, xem ra, chúng ta vẫn rất có duyên đi!” tiếng nói vừa dứt, một tên trẻ tuổi mặc tăng bào chính là xuất hiện ở phụ cận đám người Linh Sơn Tông, ngay sau đó, phụ cận lục tục rơi xuống hơn ba mươi người.

“Nga, nguyên lai là Vạn Cổ Tự, Giới Tục, chúng ta chỉ sợ là cuối cùng chạy tới nơi này đích liễu, chẳng lẽ, người cũng không lo lắng, thứ tốt bị người ta đoạt hết đi?” nói xong, Hư Long a a cười một tiếng.

Nghe vậy, thanh niên hòa thượng bị kêu là Giới Tục lắc đầu một cái, cười nói: “Nếu Hư Long thí chủ cũng không có lo lắng, bản tăng lại hà tất lo lắng phí công?”

“Hắc hắc, tốt, chúng ta một hồi gặp lại sau, cũng không nhiều chuyện, nếu không sợ là chúng ta thật cái gì cũng không nhìn thấy.” Hư Long nói xong, bốn phía Linh Sơn Tông đệ tử chính là ở Truyền Tống Trận lấp đặt linh thạch.

Pháp quyết một chục. Ông một tiếng, thân ảnh đám người Hư Long chớp động mấy cái, chính là biến mất không thấy, nhân mã Linh Sơn Tông tổng cộng phân loam ba đợt, mới truyền tống mà đi.

Lúc này, Giới Tục hòa thượng nhìn Vạn Cổ Tự chư vị đệ tử một chút, mỉm cười nói: “Bọn ta tiến vào trung tâm giải đất. Chớ có phân tán, vô luận gặp phải phương đó tranh đấu. Cũng không cần nhúng tay cái gì. Chúng ta cũng chia ba lần truyền tống, ta tới trước một chỗ khác chờ đợi chư vị.”

Nói xong, Giới Tục hòa thượng chính là mang theo hơn mười người, bước lên Truyền Tống Trận, lấp xong linh thạch sau, pháp trận kích thích, ở một trận sáng mờ bao phủ dưới, thân ảnh mọi người biến mất không thấy.

.....

Người khác như thế nào truyền tống, đến tốt cùng truyền tống đến nơi nào, Diệp Phi cũng không biết. Giờ phút này Diệp Phi, sắc mặt âm trầm nhìn bốn phía, một bộ im lặng đáng sợ.

Không biết là truyền tống lúc mình xảy ra chuyện không may, còn là nguyên nhân gì, lại trực tiếp xuất hiện ở bên trong huyết động một con yêu thú Tụ Hạch Kỳ đỉnh phong. Trải qua một phen thâm thiết đánh giết, rốt cục đem đánh gục.

“Kỳ quái, Hư Long sư huynh đã nói qua, chúng ta truyền tống sau sẽ không bị phân tán đây, chẳng lẽ, chỉ có ta tự ra khỏi ngoài ý muốn? Hay còn là cái U Linh Cốc này biến đổi, tất cả mọi người đều bị phân tán?” Diệp Phi có chút bất đắc dĩ nói.

“Ai, may mắn là Tụ Hạch Kỳ, nếu là gặp một con Kim Hạch Kỳ, chỉ sợ cũng phiền toái!” tuy nói ai cũng không muốn bị truyền tống đến ở yêu thú, nhưng nếu mình đen đủi, cũng chỉ tự mình an ủi.

Nói xong, Diệp Phi đem yêu hạch thu hồi, nhận định liễu một phương hướng, chính là tìm kiếm đường ra.

“Ngao hồng!”

Một tiếng thú hồng như thiên lôi cuộn cuộn bàn truyền ra, tựa hồ là mới vừa đang ngủ giờ đây thức tỉnh, mang theo một tia mờ mịt, một tia tức giận, cùng với giận dữ găm thét.

“Không tốt, trong này thật là có một con Kim Hạch Kỳ yêu thú!” Diệp Phi không khỏi thâm hận, mới vừa nói lại đã tới, gấp gáp cũng không có thời gian ngẫm nghĩ, nhanh lên theo huyết động phóng tới, hy vọng có thể tìm được xuất khẩu.

’ Đông Đông Đông!

Sau khi đứng dậy mặt đất truyền ra một trận run rẩy, tựa hồ có cái gì con vật khổng lồ, đang nhanh chóng hướng nơi này vọt tới, Diệp Phi không khỏi vội vã đứng lên, một tay bám quyết, hướng trên đất một chút, hẳn là sử dụng thuật độn thổ.

Cả một tiếng, mặt đất dưới chân quang hà chợt lóe, nhưng theo sau chính là khôi phục bình thường, tựa hồ đem pháp quyết bắn ngược trở về, thấy vậy, Diệp Phi không khỏi thần sắc cứng ngắc.

Rồi sau đó mặt thanh âm càng ngày càng gần, Diệp Phi tựa hồ đánh hơi được kia cổ hơi thở yêu thú tàn bạo, bất đắc dĩ, Diệp Phi tiếp tục hướng huyết động phía trước phóng tới.....

.....

Nơi nào đó trên hồ, nổi lên một bụi liên hoa thuần sắc trắng, cánh hoa chớp động quang hà sáng chói, một trận linh khí nồng nặc tràn ngập ở bốn phía.

Một con độc giác ngạc (cá sấu) với vết thương thật lớn, đáng sợ một mình đang cùng một con cự viên cả người đen nhánh dây dưa đầu với nhau, trên mặt đất nằm một tên áo đen, không biết sống chết.

Chỉ chớp lát công phu, bốn phía không gian ba động cùng nhau, một tên mặc tăng bào, đỉnh đầu sáu chấm, chính xác hòa thượng, chợt lác mình ra, đáng thương là, còn chưa rõ nơi đây xảy ra chuyện gì, chính là bị kia cự viên phụ cận một cái tát đem thân thể phá nát, ngay cả thần hồn đều không có chạy ra.

Hai con yêu thú cũng không có bởi vì bóng người đột nhiên xuất hiện mà dừng tay, như cũ, thi triển thần thông, cùng nhau liều mạng.

.....

Một chỗ trên sườn núi, hai tên tu sĩ mặc áo đen, sắc mặt khó coi nhìn chung quanh cái gì.

“Hắc Tuấn sư huynh, chúng ta nghỉ ngơi nửa ngày rồi, hay là trước rồi đi nơi này đi.” một tên thanh niên có chút lo lắng nói.

“Cách Sa, người sợ cái gì? vật kia có hay không đuổi theo, bất quá, chúng ta cũng là nên rồi đi, hy vọng nhanh lên tìm được bọn họ, cũng không biết địa phương quý quái này, thế nào chợt đem chúng ta tùy ý truyền tống phân tán, ai.” nói xong, hai người mỗi người thả ra phi hành pháp bảo, chính là hướng nơi xa bay đi.

Đang ở hai người rồi đi không lâu, phụ cận sau một tảng đá lớn, truyền ra một đạo thờ dài.

“Ai, đáng tiếc, lại gặp được hai người bọn họ chung một chỗ, nếu không, ngược lại có thể thật tốt đánh cướp một phen, tuy nói bọn họ không cách nào thương hại tới ta, nhưng ta giống nhau cũng không cách nào đánh chết bọn họ.” nói xong, một đạo thân ảnh mờ hồ, ở sau cự thạch dần dần nổi lên, trên mặt, mang theo một vết sẹo mờ mờ.

Hơi tính toán, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh, hướng nơi xa phóng tới.

Ước sao một bữa cơm công phu, sau lúc mặt trời rời đi, phụ cận mặt đất bạch mang chột lóe, một tên lão giả mặc đạo bào, tự dưới đất một hướng ra, trên mặt mang vẻ bất đắc dĩ.

“ Ai, ở chỗ này chờ đợi ba ngày, lại gặp được mấy tên không đắc tội nổi, Hắc Tuấn hai người không cần nhiều lời, Cù Minh ở nhóm U tán tu Châu ta, nhưng là nỗi danh lòng dạ độc ác.

Trong tay Hắc Phong Chủy càng là vô hình đã thương người, thật may là lão phu có cái phù bảo vệ tánh mạng, nếu không một khi để cho bọn họ phát hiện, cũng chỉ có một con đường chết a, ai, hãy tìm tìm những khác lạc đàn đi. ”

Lão giả nói xong, nhìn một chút địa phương mặt trời lúc trước đợi qua, không khỏi sợ hãi, trong tay nắm một quả phù lục, chính là thận trọng hướng nơi xa nhảy đi.

.....

Ngoại giới phát sinh hết thảy, Diệp Phi cũng không biết, giờ phút này, sắc mặt tái nhợt không chế một khối kim chuyên, hung hăng đập hướng một con Tam Nhân Cự Tượng, trên người cũng chỉ chút vết thương.

Con yêu thú này quanh thân tuyết trắng, thân cao hơn mười trượng lớn nhỏ, bốn phía huyết động sớm bị san thành bình địa, lộ ra bốn phía mấy ngọn núi thấp lùn.

Chỉ bất quá, Cự Tượng quanh thân hiện đầy vết thương, ba con mắt đỏ thẫm, nhìn thấy Diệp Phi đem kim chuyên đập tới, trên cái đầu lâu to lớn cái vòi hướng bên trên một cái.

Bịch một tiếng, kim chuyên chính là dễ dàng bị đánh bay.

Thấy vậy, Diệp Phi cũng không chút nào ngoài ý muốn, mà cự tượng cũng không có để ý Diệp Phi, kỳ thủy chung ngưng mắt nhìn cách đó không xa, một cái cự măng dài hơn mười trượng, quanh thân máu thịt bên ngoài bày nhầy.

Hai người tuy nói vết thương thật mệt mỏi, hơi thở giảm nhiều, nhưng vẫn là một bộ khí thế hung hãn vô cùng, mấy con mắt xa xa tương đối, tựa hồ tùy thời cũng sẽ phát động công kích.

“ Phốc ” một tiếng!

Đang lúc kim chuyên bị đánh bay đi trong nháy mắt, một đạo cột sáng màu trắng, từ trong miệng cự măng xì ra, hướng Cự Tượng đánh đi, mà làm xong những thứ này, cự măng một thân hơi thở, rõ ràng giảm xuống không ít.

Thấy vậy, Tam Nhân Cự Tượng rõ ràng lộ ra một bộ vẻ ngưng trọng, hơi một do dự, cái vòi to lớn hướng về phía trước tìm tòi, lúc này phún phát ra một mảnh bọt nước xen lẫn cột sáng màu bạc.

Ừng Ừng!

Một trận tiếng nổ vang truyền ra, quang hà sáng lạng bạo liệt mà khai, không gian chung quanh bộc phát ra một trận ông minh, khí lăng kinh khủng hướng bốn phía tịch quyển đi.

Mà đang ở lúc này, Diệp Phi nghiêm sắc mặt, hai tay bấm quyết, trong mắt lộ ra một bộ vẻ ngưng trọng, bên trong đan điền một kim, một ngân, lưỡng viên nguyên đan thật nhanh chuyển động đứng lên, thả ra nhẹ nhàng âm dương lực.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Cù Minh

Theo pháp quyết trong tay Diệp Phi biến đổi, bên trong đan điền, hai viên Kim Ngân nguyên đan nhanh chóng chuyển động, lưỡng sắc Kim Ngân tuyền nhẹ nhàng buông thả ra, chậm rãi ngưng tụ đến cùng nhau, thả theo kinh mạch, hướng cánh tay phóng tới.

Ngay sau đó, Diệp Phi một tay duỗi một cái, trong lòng bàn tay, bỗng nhiên xuất hiện một con quang nhận dài tới hai thước, tản mát ra hai màu Kim Ngân, không chút nghĩ ngợi đích hướng Bạch sắc Cự Tượng vùng.

Huru!

Tốc độ cực nhanh, Diệp Phi mắt thấy lưỡng sắc quang nhận, bay vào bên trong quang hà to lớn giữa không trung không tản đi, trong khoảnh khắc không thấy bóng dáng.

“Ngao hồng!” một tiếng gầm gừ tê tâm liệt phế tiếng truyền ra, ngay sau đó, chính là bạch, thanh âm muện hưởng, tiếng vang đi qua, trừ giữa không trung lẫn nữa lóe ra một mảnh kiêu dương, chính là hoàn toàn an tĩnh lại.

Không bao lâu, chỉ nghe phác thông một tiếng, thân thể to lớn của Bạch sắc Cự Tượng, nặng nề té xuống đất, máu tươi cuộn cuộn chảy ra, đầu lâu chỉ còn dư lại gần một nửa, nửa kia hẳn là biến mất vô ảnh vô tung.

Mà lúc này, Diệp Phi trong mắt còn lại là lộ ra một bộ vẻ vui mừng, kỳ lúc trước rõ ràng cảm ứng được, âm dương lực biến thành quang nhận, bị Bạch sắc Cự Tượng dùng cái vòi to lớn đảo qua, vốn cái vòi cứng rắn như pháp bảo kia, lại bị lưỡng sắc quang nhận dễ dàng chặt đứt, quang nhận chậm cũng không chậm một cái chính là đâm vào bên trong đầu lâu cự tượng.

Mà Âm Dương Liệt Nhật Trảm (Sr mọi người, từ giờ sẽ dịch thể này mới chuẩn) bạo phá, lại đem đầu lâu Bạch sắc Cự Tượng nổ nát bấy, trong khoảnh khắc làm con Kim Hạch Kỳ yêu thú này hủy đi tánh mạng.

“Oa, chủ nhân, ngươi cái này thần thông quá thần kỳ, uy lực quá lớn, lại có thể đem Kim Hạch Kỳ yêu thú chém giết?” tiểu Thanh tuy nói một thân vết thương thật một mối, nhưng như cũ có chút nhạo báng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ lắc đầu một cái, thờ dài nói: “Nếu không phải ngươi cùng nó liều mạng, làm nó hơi thở giảm nhiều, mà ta thừa dịp nó mới vừa thi triển bốn mạng thần thông sau đột nhiên xuất thủ, nếu không như thế nào dễ dàng chém chết như vậy đây?”

Nếu chúng ta đơn độc chống lại, cho dù là ta toàn lực thi triển thần thông bức này, sợ rằng nhiều nhất đem trọng thương, chỉ sợ ta vẫn không có cơ hội chạy trốn chết.”

Bất quá Diệp Phi cũng là có chút đáng tiếc. Vốn là cái Âm Dương Liệt Nhật Trảm này, tính toán cuối cùng sử dụng làm đòn sát thủ, không nghĩ tới mới vừa vào tới liền phải dùng qua một lần, lúc trước vì đối phó cự tượng, càng là vận dụng một nửa lực lượng, giống như uy lực quang nhận lúc trước như vậy, hôm nay cũng chỉ còn dư lại lực lượng thi triển một lần. Cũng không biết khi nào mới có thể khôi phục.

“Hắc hắc, chủ nhân cũng đừng khiêm nhường. Bất quá, cái yêu hạch này tiểu Thanh trước hết nuốt.” nói xong, màu xanh mẫm xà một cái nhào vào Cự Tượng trước ngực, mở ra miệng không lồ một cắn, xé gạc một khối lớn da thịt, lộ ra nội tạng bên trong.

Mà Diệp Phi còn lại là khẽ mỉm cười, đem cự chuyên thu vào, lại lấy ra một con bình ngọc, ăn vào một viên đan dược khôi phục pháp lực, dù sao lúc trước đích tranh đấu. Cũng là làm cho Diệp Phi tiêu hao không nhỏ.

Tuy nói dưới tình huống bình thường ngồi tĩnh tọa mấy ngày chính là không có gì đáng ngại, nhưng ở loại địa phương nguy cơ tứ phía này, Diệp Phi nhưng là không dám có chút nào khinh thường.

Chuyển con mắt chung quanh, Diệp Phi tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, dựa theo trong trí nhớ đại khái vị trí. Thân hình hướng nơi xa lướt đi, chỉ chốc lát công phu, đi tới một chỗ than thấp huyệt động.

Giơ tay lên hướng chỗ đất đá một chút, vèo vèo, từng cục đá vụn vén lật lên, trong nháy mắt, lộ ra huyệt động đích diện mạo như trước, ở một góc chỗ vách đá, một bụi cây tươi đẹp đáng vẽ có chút tổn thương.

“Hắc hắc, quả nhiên là Kim Nguyên Linh Thảo, xem ra có chút linh dược, quả nhiên là có một chút yêu thú thú hộ đấy, lần này tuy nói vận khí không tốt truyền tống đến ô yêu thú, nhưng cũng không coi là uống phí khí lực.” nói xong, Diệp Phi lấy ra một con hộp gỗ, đem Kim Nguyên Linh Thảo thu vào, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Mà giờ khắc này, tiểu Thanh cũng là đem yêu hạch cự tượng nuốt trọn, biến thành ba thước dài, lại ăn một viên đan dược chữa thương Diệp Phi cho nó, lười biếng chui vào bên trong tay áo bào Diệp Phi.

Nhìn chung quanh, nơi này mới vừa trải qua đại chiến, khó tránh khỏi sẽ đưa tới những yêu thú khác chú ý, Diệp Phi nhưng là không dám ở nơi này đợi lâu, thả ra phi hành pháp khí ngồi trên, chính là hướng nơi xa bắn nhanh đi.

.....

Trong một chỗ rừng rậm, một tên mặc áo đen, đang mặt cười lạnh nhìn một cỗ thi thể trên mặt đất, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

“Hừ, người Linh Sơn Tông, cũng bất quá như thế! còn tưởng rằng” chợt, thanh niên mặt liền biến sắc, vội vàng xoay người lui về sau một bước, mặt vẻ khản trương nói: “Người nào?”

Nói xong, thanh niên áo đen hai mắt hí một cái, nhìn một gốc cây đại thụ bên kia một chút, vừa muốn mở miệng nói chuyện, chỉ cảm thấy sau lưng ba động cùng nhau, còn không đợi hắn xoay người, một đạo ô quang từ nơi xa bắn nhanh tới.

Vèo một tiếng, chính là xuyên thấu cái ót của hắn, quanh thân dâng một tiếng dấy lên lửa cháy, túi trữ vật hóa thành một đạo lưu quang, rơi vào trong tay một tên nam tử, trên mặt, có một vết thẹo nổi bật.

Mặt theo cân nhắc túi trữ vật trong tay, cũng không có tra xét cái gì, liền đem thu vào, khước miệng giương lên, nhẹ giọng nói: “ Hừ, người Ma Cốt Môn, cũng bắt quá như thế! ”

Bắt quá, mặt theo cũng không có vì vậy rời đi, hai mắt híp lại xoay người, nhìn về nam tử áo đen lúc trước đoán chỗ đại thụ kia, khước miệng hơi giương lên.

“ Cản Khôn Động đạo hữu, quan sát lâu như vậy, còn không chịu đi ra sao? hắc hắc! ” nói xong, sắc mặt lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Không lâu lắm, mặt ngoài gốc đại thụ một trận vận vẹo, một tên trung niên nam tử mặc áo xanh, trong tay cầm một quả phù lục màu xanh lá cây, sắc mặt âm trầm từ trong cây khô hiện thân ra, nhìn mặt theo một chút, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng.

.....

Năm ngày sau, thân ảnh Diệp Phi xuất hiện ở một chỗ lẫn ranh loạn thạch, bên cạnh nằm một tên lão giả, nhìn dáng dấp mới vừa rơi xuống, khước môi nhếch lên một vết máu chưa khô, trước người một mặt tiểu thuẫn màu xanh linh quang âm đạm rơi ở trên đất.

Diệp Phi thu hồi cự chuyên giữa không trung, lại đem tiểu thuẫn màu xanh trên mặt đất, cùng với túi trữ vật của lão giả thu hồi, gió tay lên hướng về phía lão giả đánh ra một viên hỏa cầu, dưới chân bạch mang cũng đồng thời sang lên, chính là hướng nơi xa rừng rậm lướt đi.

Bên trong rừng rậm, cành lá rậm rạp cản trở hơn phân nửa ánh sáng, thỉnh thoảng trên mặt đất dăng lên từng cỏ sương mù màu trắng mục nát, tầm mắt cũng phải không quá tốt, quý dị là, ngay cả thân thức ở chỗ này cũng có chút bị áp chế.

Diệp Phi giả ngụy một con phi hành pháp bảo ngoài thân bí lục lớn nhỏ chừng một trượng xuyên qua ở trong rừng, chính là ở bên trong túi trữ vật lão giả lấy được, vốn là chính là thiếu hụt phi hành pháp bảo, lấy được sau, những thứ đồ khác Diệp Phi ngược lại chưa kịp kiểm tra, liền đem túi trữ vật lão giả thu vào.

Ba ngày sau, Diệp Phi giả ngụy pháp bảo xuất hiện ở lẫn ranh rừng rậm, cái này không khỏi làm người ta tâm thần buông lỏng hơn phân nửa, mắt thấy sẽ phải lao ra cái rừng rậm có chút quý dị này, Diệp Phi cũng không kim được thở phào nhẹ nhõm.

Chợt, kỳ thần sắc vừa động, không chế phi hành pháp bảo ở giữa không trung cấp tốc điều chuyển phương hướng, cùng lúc đó, thân hình Diệp Phi vội vàng hướng một bên chợt lóe.

Huru!

Một đạo ô quang, cơ hồ là ngay bên da đầu Diệp Phi xẹt qua, mấy cây đoạn tóc phiêu rơi xuống, đánh rơi trên phi hành pháp bảo dưới chân Diệp Phi.

“ Di? thân thức lực bén nhạy như vậy? lại có thể phát hiện Hắc Phong Châm? ” đang lúc này, rừng rậm lẫn ranh, bên trong một gốc cây khô, một đạo thân ảnh mơ hồ hiện thân ra, trên tay, cầm một quả phù lục màu xanh lá cây.

“ Hừ, các hạ là người nào? sẽ không sợ Linh Sơn Tông ta người tìm tới người? ” Diệp Phi như bóng mây, hỏi như thế bắt quá là trì hoãn thời gian thôi.

Diệp Phi ở trên người cảm giác được một tia nguy hiểm, cái này ở cùng cấp trong, cơ hồ là rất ít gặp đấy, điều này không khỏi làm Diệp Phi cẩn thận, cẩn thận đánh giá người trước mắt.

Tên này nam tử nhìn dáng dấp hơn ba mươi tuổi, sắc mặt âm trầm nhìn Diệp Phi, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc vẻ, nổi bật nhất chính là, mang trên mặt một cái vết sẹo thật dài.

“ Hắc hắc, một người chết, biết nhiều hơn nữa cũng không có chỗ dùng gì, người cho rằng tránh thoát Hắc Phong Châm, liền có thể thoát được rồi? đơn giản là buồn cười.

Nhìn thấy Hắc Phong Châm còn không biết Cù Minh ta, ở nơi Huyền Châu này cũng không nhiều, lại còn còn tự xưng Linh Sơn Tông đệ tử, đã như vậy, người liền làm quý hồ đồ đi! hừ. ” nói xong, mặt theo khước miệng nâng lên một nụ cười tàn nhẫn.

Nghe vậy, Diệp Phi hai mắt híp một cái, món bảo vật đó cùng Ngũ Độc Châm của mình không sai biệt lắm, nếu bị phát hiện, cẩn thận một ít liền sẽ không có cơ hội gì thương hại tới mình, loại bảo vật này chỉ thích hợp đánh lén, ngay mặt đối chiến mà nói, cũng không có cái uy năng gì đấy.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi khẽ mỉm cười, sắc mặt trấn định nói: “ Nga, đã như vậy, ta cũng muốn xem một chút, các hạ đến tột cùng còn có cái gì dựa vào. ”

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182: Chém chết

Mặt theo liếc Diệp Phi một cái, một tay vỗ một cái bên hông, đang lúc quang hà lóe lên, một cây màu xám tro trường thương xuất hiện ở giữa không trung, theo gió tay lên một chút, trường thương khẽ run lên, bá một cái, hướng Diệp Phi một lao tới.

Thấy vậy, Diệp Phi cũng không dám khinh thường, trực tiếp thả ra kim chuyên, đón gió tăng vọt, chính là biến thành hơn mười trượng lớn, một tung bay hướng trường thương màu xám tro đập tới.

Ừng Ừng!

Một tiếng vang thật lớn, hai người vừa mới tiếp xúc, chính là giằng co, vô luận hai người như thế nào thúc giục bảo vật, đều là không thể dè dặt đối phương xuống, Diệp Phi không khỏi nhướng mày.

Mà mặt theo cũng là âm thầm kinh hãi, hấn ở trong tán tu Huyền Châu cùng cấp cơ hồ vô địch, cho dù là một ít đại tông môn đệ tử, mấy người thực lực mạnh như vậy, mình cơ hồ cũng đều biết.

Theo lý thuyết tu sĩ bình thường, căn bản không cách nào ngăn cản trường thương của mình mới là, vạn vạn không nghĩ tới, nhất thân pháp lực lại hùng hậu như thế.

“Hừ, tiểu tử, quả nhiên là có bản lĩnh, không trách không có sợ hãi, nhưng ngươi cho rằng như vậy là có thể giữ được tánh mạng, vậy ngươi liền sai lầm rồi.” nói xong, mặt theo tựa hồ không muốn làm trễ nải thời gian, để tránh bị người khác phát hiện nơi này có người đánh nhau.

Một tay nắm quyết, trong miệng nói lẩm bẩm, bốn phía mặt theo Cù Minh cuồng phong đại tác, áo bào vù vù vang dội, từng cổ hơi thở tang thương tán ra.

Trong miệng truyền ra một tiếng quát khê, ngay sau đó, một bàn tay về phía trước chậm rãi duỗi một cái!

Ông một tiếng, Diệp Phi chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu không gian ba động cùng nhau, thiên địa nguyên lực một trận hỗn loạn, ngay sau đó, một con thủ chương hồi mong mong, chính là ngưng tụ ra.

Cự chương này lớn nhỏ chừng mười trượng, phía trên thủ chương rõ ràng có thể thấy được, bốn phía lượn quanh sương mù mờ mờ màu xám, mang cho người ta cảm giác một loại tang thương, không cách nào ngăn cản, thậm chí Diệp Phi cảm thấy. Trong lòng có một loại cảm giác bị áp bách.

“Hắc hắc, tiểu tử, phạm là ra mắt Hồn Nguyên Chương. Toàn bộ cũng bỏ mình, hôm nay. Hơn nữa một mình ngươi! chết ngươi cũng coi như là không oan uổng.” Cù Minh sắc mặt một ngưng nói.

Thần thông này là do hấn một lần bị đuổi giết, ngã vào một chỗ Đoạn Nhai trong lúc vô tình lấy được, tuy nói chỉ có tàn quyền, nhưng uy năng thật kinh khủng, so sánh đỉnh cấp công pháp của đại tông môn cũng là không kém chút nào.

Cù Minh cũng là bởi vì này, ở nơi này Huyền Châu lẫn vào phải phong sinh thủy khởi, dưới chương vong hồn đếm không hết. Nếu Diệp Phi tự xưng Linh Sơn Tông đệ tử, chi cần không có tu luyện Linh Sơn Tông trần tông công pháp – Hóa Long Trảm, cơ hồ kết quả chính là hấn phải chết. Phải biết Hóa Long Trảm cũng không phải là tùy ý truyền thụ cho bất kỳ đệ tử nào đấy.

Mà đang ở Cù Minh khoe miệng khê nhếch, tựa hồ thời điểm thấy được kết quả Diệp Phi hấn phải chết, chợt nhìn thấy Diệp Phi trên mặt cũng không có kinh hoảng, cũng là thoáng qua một tia vẻ cổ quái, cái này không khỏi làm cho Cù Minh sinh lòng cảnh giác.

Còn không đợi Cù Minh có điều hành động. Chỉ thấy Diệp Phi chợt gió tay lên vung.

Hưu!

Một đạo lưu quang từ lòng bàn tay chợt lóe ra, trong lúc mơ hồ nhìn thấy một chuỗi quang nhận dài gấp đôi hai thước về kim, ngân lưỡng sắc, tốc độ thật nhanh, một mơ hồ dưới. Chính là xuất hiện ở trước cự chương mạnh mẽ có vẻ không cách nào ngăn cản kia.

Một màn quỷ dị xuất hiện, cự chương che trời kia cũng không có đem lưỡng sắc quang nhận đánh bay, mà quang nhận cũng không có chém ra bàn tay, chẳng qua là phốc địa một tiếng, bay vào đến trong lòng bàn tay.

Đang thời điểm Cù Minh có chút vi thất thần, giữa không trung chợt bộc phát ra một đoàn kiêu dương to lớn, ngay sau đó, chính là ừng ừng, tiếng vang thật lớn, dư âm mạnh mẽ hướng bốn phía khuếch tán đi, bàn tay cực lớn lại ứng tiếng bạo liệt mà khai.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, Cù Minh sắc mặt trắng nhợt, trong miệng truyền ra kêu đau một tiếng, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, nhìn dáng dấp, cự chương thần thông kia hẳn là bị phá, bản thân hấn cũng bị cản trở tổn thương

“Làm sao có thể? cái này!” Cù Minh có chút không dám tin nói, chưa từng thấy công pháp gì, có uy năng lớn như vậy đấy, nhưng lời còn chưa nói hết, mặt liền biến sắc.

Ở trung tâm chỗ nổ, một chuỗi lưỡng sắc quang nhận dài hương thước, có chút mơ hồ bắn nhanh ra, hướng Cù Minh một chém đi, vừa đem Hồn Nguyên Chương phá, quang nhận lại chưa có hoàn toàn tiêu tán, đây càng làm cho Cù Minh khiếp sợ không thôi.

Nhưng giờ phút này không kịp nghĩ nhiều, một tay vỗ một cái bên hông, bả, trước người chột lóe sáng, một mặt thuẫn bài đỏ đỏ xán xán thoáng hiện ra, vừa đứng hộ ở trước người.

Bành, thanh âm muện hưởng!

Lưỡng sắc quang nhận vừng vàng chém ở trên tấm thuẫn, lúc này bộc phát ra một mảnh kiêu dương chói mắt, làm cho Cù Minh đặng đặng đặng lui về phía sau mấy bước, mới vừa dề xuống, khí huyết lần nữa sôi trào, phốc địa một tiếng, phun ra một đoàn máu tươi.

Mà đang ở Cù Minh mới vừa đứng vững bước chân đích đồng thời, sắc mặt cuồng biến, thân hình vội vàng hướng một bên nhanh chóng đi, nhưng vẫn là chậm một bước, kỳ đầu vai chỗ, một đạo tia máu thoát ra, ngay sau đó, sắc mặt tối sầm, đôi môi dần dần tím ngắt, hiển nhiên là đã trúng kịch độc.

“Hừ, ngươi cho rằng, bảo vật đánh lén cũng chỉ chính ngươi có sao?” Diệp Phi khoe miệng giương lên nói.

Thấy vậy, Cù Minh cả người run rẩy, mặt không thể tin nhìn Diệp Phi, nhưng ngay sau đó một tay lộn một cái, trong tay xuất hiện một con bình ngọc, không chút nghĩ ngợi nuốt liền mấy viên đan dược, ngay sau đó, cái tay khác, lấy ra một tờ phù lục màu vàng, hướng trên người một dán.

Phốc một tiếng, thân hình chẳng qua là chớp chớp ần ần, chính là biến thành ảo ảnh biến mất không thấy, chẳng qua là cuối cùng lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên là nỗ lực hết đà.

“Không tốt, lại có dị bảo hộ thân như thế!” Diệp Phi nói xong, chính là mặt biến sắc, người này na di mà đi, mình căn bản ở không cách nào tìm được người này vị trí.

“Chẳng lẽ sẽ để cho hắn chạy?” Diệp Phi sắc mặt âm trầm nói: “Đi? thật may là không có chạy quá xa, lấy thần thức lực hôm nay, vừa đúng kịp phát hiện, nếu là một lần như vậy nữa, chỉ sợ cũng khó có thể phát hiện ra vị trí.”

Vừa dứt lời, Diệp Phi trực tiếp thu hồi mấy món bảo vật, thả ra phi hành pháp bảo, toàn lực thúc giục, hướng nơi nào đó cấp tốc truy kích đi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ở một chỗ trên sườn núi, Cù Minh đang vô chận vật ngồi xếp bằng ở trên đất, cũng không biết là phục dụng đan dược gì, tuy nói không có hoàn toàn giải độc, nhưng là độc tính cũng không tiếp tục lan tràn, vốn cho là, ở chỗ này lẳng lặng ngồi tĩnh tọa một phen, có thể tạm thời khống chế lại độc tính đấy.

Bất quá loại kịch độc này cũng không phải là một loại, hơn nữa còn chậm rãi lan tràn, thời điểm đang có chút thúc thủ vô sách đích, chợt nghe một tiếng xé gió, chính là Diệp Phi giả ngụy phi hành pháp bảo, hướng nơi này bay tới.

“Cái gì? cái này, làm sao có thể phát hiện được vị trí của ta? Trúc cơ kỳ căn bản sẽ không có như vậy thần thức cường đại như vậy.” cũng không cấp ngừng nghĩ, kỳ lân này hạ xuống quyết tâm, mạo hiểm độc tính cản trở, cũng muốn liên tiếp na di hai lần, để cho Diệp Phi hoàn toàn mất đi bóng dáng, cũng không tin thần thức mạnh mẽ đến so Ngưng Đan cao cấp còn lợi hại hơn.

Tuy nói mình gấp gáp, nhưng động tác cực kỳ chậm chạp, pháp lực cũng là có chút dừng lại, cho đến Diệp Phi hiện ra ở phụ cận, Cù Minh mới coi như là hốt hoảng cảm thấy kích thích phù lục, lần nữa biến mất ở trước mắt Diệp Phi.

Nhưng trước khi biến mất trước, Cù Minh cũng là lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt vô cùng, hiển nhiên là kích thích phù lục cũng cực kỳ cố hết sức.

“Không tốt, người này vạn nhất na di hai lần, ta khẳng định không cách nào phong tỏa vị trí của hắn liễu!” nói xong, Diệp Phi sắc mặt một ngưng, hơi cảm ứng một phen bốn phía, chính là thu hồi phi hành pháp bảo, trực tiếp sử dụng phi độn thuật, đồng một tiếng, biến mất ở phiến bầu trời này.

Mà Cù Minh mới vừa xuất hiện ở lẫn ranh một mảnh rừng rậm, trên mặt không có chút huyết sắc nào, lúc trước Diệp Phi hồi lâu mới truy kích tới đây, Cù Minh chuẩn bị thoát điều tức một cái, nếu không toàn lực thúc giục na di phù lục, lo lắng độc tính lan tràn sẽ tăng nhanh.

Mà đang ở lúc này, nơi xa một tiếng vang khởi, ngay sau đó, Cù Minh chính là mặt vẻ khiếp sợ, Diệp Phi lại không sử dụng phi hành pháp bảo, trực tiếp hướng mình phi độn tới, cộng thêm trình độ thần thức mạnh mẽ, Cù Minh tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

“Ngươi ngươi, ngươi là Ngưng Đan cao cấp? không thể nào, ngươi là như thế nào đi vào được U Linh Cốc?” lúc này, hắn là đã sớm tâm tro ý lạnh, nhưng vẫn không có buông tha cho hy vọng cầu sinh, chuẩn bị lần nữa kích thích na di phù lục.

Nhưng chỉ thấy nơi xa một đạo lưỡng sắc quang nhận đáng đập chừng một thước, từ trong tay Diệp Phi bắn nhanh ra, còn không đợi Cù Minh bấm quyết xong, chính là phốc một tiếng, cắm xuyên vào ngực Cù Minh, thân hình hắn run lên, ánh mắt đăm đăm nhìn phía xa, từ từ ngã trên mặt đất.

Diệp Phi khoát tay, vèo một tiếng, lưỡng sắc quang nhận từ nơi xa đến bắn mà quay về, bay vào trong tay áo không thấy bóng dáng.

Đứng ở bên thi thể Cù Minh, Diệp Phi nhướng mày, trên mặt lộ ra một tia vẻ cổ quái, rù rì nói: “Kỳ quái, cái âm dương lực này, như thế nào nhanh khôi phục như vậy? chẳng lẽ”

(vốn chương kết thúc)

Chương 183: Thạch Điện dưới đất

Một chỗ trống trải bên trong nham động, Diệp Phi ngồi xếp bằng, một tay sờ bên dưới, hai mắt xuất thần nhìn nơi xa, trên mặt lộ ra một bộ tự định giá.

Ban đầu đối phó Tam Nhân yêu thú, Diệp Phi bắt đắc dĩ sử dụng một lần Âm Dương Liệt Nhật Trảm, tuy nói mình cũng không rõ ràng lắm cụ thể cần bao lâu, mới có thể khôi phục âm dương lực, nhưng ở thời điểm gặp gỡ Cù Minh, bắt quá mấy ngày thời gian, theo lý thuyết phải không có thể nhanh như vậy khôi phục được.

Bắt quá lúc Cù Minh thi triển thần thông quá mức mạnh mẽ, mình căn bản không có gì có thể ngăn cản trở, nhưng Diệp Phi cũng là chợt phát hiện, âm dương nguyên đan chẳng biết lúc nào đã khôi phục lực lượng, hơn nữa trong lúc mơ hồ cảm ứng được, tựa hồ còn tăng trưởng một tia.

Cái này không khỏi làm cho Diệp Phi vui mừng đứng lên, lúc ấy cũng chưa kịp suy nghĩ nhiều, chính là thi triển Âm Dương Liệt Nhật Trảm, cuối cùng ở thời điểm Cù Minh lại sắp trốn chạy, lại thi triển một lần đem chém chết.

“Chẳng lẽ là âm dương lực vốn là khôi phục nhanh như vậy? Hay vẫn có một ít nguyên nhân khác?” Diệp Phi thấp giọng nỉ non một câu, nhưng phản phục suy nghĩ hồi lâu, cũng là không có gì đầu mối, bắt đắc dĩ, cũng không không có ở đây nghiên cứu cái vấn đề này.

Bất kể nói thế nào, ở loại địa phương này nguy cơ tứ phía, âm dương lực khôi phục càng nhanh, đối với mình tốt chỗ càng lớn, tránh cho thi triển một lần đều phải suy nghĩ kỹ càng.

Một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, hai con túi trữ vật xuất hiện ở trong tay, ban đầu chém giết tên lão giả kia, cùng với Cù Minh, lo lắng có người chạy tới, cho nên chưa kịp tra xét.

Thần thức tìm tòi, chính là kiểm tra lại liểu hai túi trữ vật! từng món một vật phẩm hiện ra ở trong đầu.

Ước sao một bữa cơm công phu, hai con túi trữ vật chính là kiểm tra xong, mấy món trung phẩm pháp bảo, cùng với một ít linh thạch, tạp thất tạp bát đan dược tài liệu, bắt quá Cù Minh kia, tài sản rõ ràng phong phú hơn có một ít. Thậm chí có một ít linh dược, vừa đúng loại luyện chế Kim Nguyên Đan.

Đây cũng là một thu hoạch không nhỏ, Diệp Phi đáng về có chút mừng rồi.

Trong đó hai quả phù lục. Diệp Phi ngược lại cảm thấy không tệ, một quả na di phù lục. Suýt nữa để cho Cù Minh thoát được tánh mạng, một quả còn lại là ngọc phù mộc thuộc tính màu xanh lá cây, kích thích sau có thể đem tự thân hơi thở hóa thành mộc linh khí, ẩn thân với rừng cây để cho người ta rất rất khó phát hiện ra, xuất thủ đánh lén ngược lại chiếm tiên cơ cực lớn, hôm nay cũng rơi vào trong tay Diệp Phi.

Thu thập xong sau, Diệp Phi vội vàng thu thập. Đứng dậy rồi đi nơi này, dù sao cái U Linh Cốc này chẳng qua là mở ra ba tháng, lúc này đã qua gần một nửa thời gian, bây giờ không dám trì hoãn đi xuống nữa.

Ba ngày sau. Diệp Phi đang giả ngụy phi hành pháp bảo ở trên bầu trời một mảnh buội cây rậm rạp, kỳ chợt như rồng mây, ngay sau đó, hướng phía dưới bay đi, thu liễm hơi thở ẩn nấp đứng lên.

Hồi lâu. Hai đạo thân ảnh mặc tăng bào, giả ngụy phi hành pháp khí tự trời cao bay qua, hai người tựa hồ đang nói chuyện cái gì đó.

“Nguyên sư huynh, chúng ta nếu là không tìm được Giới Tục sư huynh làm sao bây giờ? hay là ta đơn độc hành động?” một tên thanh niên hòa thượng nói một câu như thế.

Nghe vậy, một tên tuổi khá lớn hơn chút như rồng mây. nhẹ giọng nói: “Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cùng sư huynh gặp, tuy nói chúng ta đi giải tán, nhưng cuối cùng, cũng sẽ ở kia chỗ gặp nhau.”

Nhìn trung niên đáng vẻ có chút thần bí, tiểu hòa thượng không khỏi có chút ngạc nhiên, nghi ngờ nói: “Nguyên sư huynh, người luôn nói nơi đó, rốt cuộc là địa phương nào?”

“Hắc hắc, đến người sẽ biết, không cần hỏi nhiều, hãy mau lên đường cho kịp!” trung niên nói xong, chính là pháp lực một thúc giục, tốc độ phi hành bất giác trung tăng nhanh lên mấy phần.

Phía dưới đích Diệp Phi, đem hai người đối thoại nghe rõ ràng, trên mặt lộ ra suy nghĩ, thấp giọng nói: “Xem ra, một ít nhân vật then chốt các đại tông môn, cũng biết một ít gì đó, trước theo sau xem một chút lại nói.”

Nói xong, Diệp Phi chính là đi theo ở phía sau hai người không xa không gần, dù sao thần thức hai người có hạn, căn bản không cách nào nhận ra được

Diệp Phi tồn tại, hướng chỉ Diệp Phi thời khắc này đã thu liễm hơi thở.

Năm ngày sau, hai tên tăng nhân đi tới một chỗ sơn động, cửa động đen thui lúi một mảnh, thỉnh thoảng truyền ra hô hô tiếng gió, nhìn qua có cảm giác quỷ dị.

“Dựa theo ghi lại, phải là chỗ này, sợ rằng không có những khác là huynh đệ dẫn đường, muốn tìm được nơi này, còn phải tốn thêm một ít ngày giờ, thậm chí có cần bản tìm không lên đây đây.” trung niên hòa thượng thờ dài nói.

“Nguyên sư huynh, kia những người khác không cách nào cùng chúng ta ở chỗ này gặp nhau, nên làm cái gì bây giờ?” thanh niên lo lắng hỏi một câu.

Nghe vậy, trung niên khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Không sao, thời gian vừa đến, bọn họ tự nhiên sẽ đi ra ngoài, không tìm được cũng không có biện pháp, lần này hẳn là trong U Linh Cốc có vấn đề, nếu không sau khi truyền tông sẽ không đem tất cả đều chúng ta phân tán ra.

Cái này bốn phía còn có lưu lại cấm chế ba động, nói rõ đã có người xông đi vào, đi, chúng ta đi vào trước xem một chút rồi hãy nói.” nói xong, hai người chính là thu hồi phi hành pháp bảo, tiến vào trong sơn động.

Diệp Phi giả ngụy phi hành pháp khí, vừa muốn hướng sơn động bay đi, lại thấy nơi xa bay tới ba đạo lưu quang, hẳn là ba tên tu sĩ Càn Khôn Động, mấy người khinh xa thực lộ đi thẳng tới cửa động, nhìn chung quanh một phen, chính là lắc mình mà vào.

Thấy vậy, Diệp Phi tới đến cửa động sau, cũng là thu hồi phi hành pháp khí, thần thức hướng bên trong sơn động đầu tiên là đảo qua, phát hiện cũng không có cái gì dị thường sau, chính là lắc mình mà vào.

Cửa vào sơn động không lớn, nhưng Diệp Phi mới vừa tiến vào sơn động, chính là có chút kinh ngạc, bên trong lối đi rộng rãi, có chừng bảy tám trượng, cũng không biết là loại nào tài liệu làm thành, thần thức đảo qua sau, chính là bị bắn quay trở về.

Ngưng tụ tâm thần, Diệp Phi thận trọng theo sơn động hướng bên trong đi tới, đại khái thời gian một nén nhang, chính là nhướng mày dừng bước.

Trước sơn động một mực không có chút nào khác thường, đến bây giờ lại không có đường ra, mà ở mặt đất phía trước, cũng là có một chỗ diện tích năm sáu trượng, hố sâu, phía dưới sâu không thấy đáy, cũng không biết thông hướng nơi nào.

Hơi do dự một chút, Diệp Phi một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, hai đạo quang hà bay vào bên trong tay áo bảo, một đạo quang hà khác biến thành phi hành pháp khí nhỏ.

Ngồi trên đó sau, Diệp Phi thận trọng hướng hố sâu bay đi, đến phía trên hố sâu, đầu tiên là dùng thần thức dò xét mấy lần, rồi sau đó giả ngụy phi hành pháp khí, chậm rãi hướng phía dưới bay đi.

Ước sao một bữa cơm công phu, Diệp Phi không khỏi sắc mặt có chút khó coi, tuy nói mình tốc độ phi hành không nhanh, nhưng hôm nay khoảng cách mặt đất, đã chừng hơn trăm trượng, nhưng vẫn không có nhìn thấy đáy, cũng không biết cái hố này đến tột cùng bao sâu.

Vừa tự định giá, Diệp Phi vừa cẩn thận cảm ứng phía dưới, chợt, kỳ mơ hồ nhìn thấy, phía dưới cách đó không xa có chút ánh sáng, cái này không khỏi làm đích Diệp Phi trong lòng vui mừng, thầm nói nhưng coi như là nhanh đến.

Nhưng Diệp Phi cũng không có vì vậy tăng nhanh tốc độ, như cũ không nhanh không chậm xuống phía dưới tung bay, hồi lâu, rốt cục nhìn thấy mặt đất, dựa theo Diệp Phi trí nhớ, có lẽ khoảng cách mặt đất có chừng hai trăm trượng.

Mới vừa vừa xuống tới mặt đất, Diệp Phi chính là phát hiện thân ở một gian thạch thất cực lớn rộng rãi, hoặc là nói một tòa cự điện, bởi vì không gian nơi này bây giờ quá mức cực lớn, có chừng trứ hơn trăm trượng.

Bốn phía trên vách đá, vây quanh trứ mấy viên dạ minh châu ánh sáng âm đạm, đem cự điện này làm mờ hồ đi.

Xuyên thấu qua ánh sáng mờ tối, Diệp Phi phát hiện mỗi một mặt trên vách đá, cũng có trứ mấy chục con hành lang nhập khẩu, bốn bề vách đá thêm đến cùng nhau, chừng trên trăm cái.

Thấy vậy, Diệp Phi không khỏi sờ sờ lỗ mũi, lần này nhưng có chút không biết như thế nào cho phải, còn dư lại thời gian không nhiều lắm, căn bản không có thể đem tất cả hành lang cũng đi lên, cho dù có bảo vật gì, cũng không có thể toàn bộ lấy được.

Lo lắng duy nhất đích chính là, lựa chọn một chỗ hành lang cũng là trước đã sớm có người đi vào, bảo vật một dạng bị người ta nhanh chân giành trước rồi.

Hơi do dự một chút, Diệp Phi chính là lựa chọn một mặt trên thạch bích ở góc, lựa một cái hành lang, thu hồi phi hành pháp bảo, mặt cẩn thận về hướng bên trong đi tới.

Hai ngày sau, Diệp Phi ra hiện tại một cái hành lang bên trong, thỉnh thoảng nhìn thấy một gian thạch thất cấm chế bị mạnh mẽ phá mở ra, sắc mặt không khỏi có chút khó coi.

Xem ra, cái này hành lang hẳn là có người đi vào qua, có lòng lui ra ngoài chọn lại lần nữa, nhưng Diệp Phi phát hiện, thỉnh thoảng đang lúc hành lang sẽ có cửa ngã ba, tựa hồ đi thông những phương hướng khác, vì vậy cũng liền bỏ đi ý niệm, nói không chừng người khác sẽ chuyển sang những cái hành lang khác.

Cứ như vậy, Diệp Phi không khỏi tăng nhanh tốc độ, đã có người đi vào trước, phía sau nói không chừng cũng bị người kiểm tra qua, chỉ có phía trước chỗ không người, mới có thể lấy được một ít gì.

Dưới chân bạch mang chợt lóe, Liễm Tức Quyết vận chuyển dưới, thân ảnh Diệp Phi, không tiếng động hướng phía trước lướt đi, nhưng tay áo bảo bên trong ẩn ẩn một khối phương chuyển màu vàng, cũng là kim mang chớp động, tựa hồ tùy thời cũng có thể tế xuất công kích.

Ba ngày sau, Diệp Phi chợt nghe phía trước có người tiếng đánh nhau, thân hình dừng lại, thả ra thần thức đảo qua sau, không khỏi thần sắc vừa động, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc nói: “Di, Thương Nguyên?”

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Thạch điện kịch chiến

Thạch Điện dưới đất, bên trong hành lang, hai tên thanh niên áo bào đen, một trước một sau xúm lại ở bên Thương Nguyên, làm không có đường tới hay lui, mà Thương Nguyên sắc mặt khó coi nhìn hai người.

“Hai vị đạo hữu, tại hạ Linh Sơn Tông đệ tử, các người thân là Ma Cốt Môn, chẳng lẽ muốn ở chỗ này khơi mào cuộc chiến đệ tử hai tông?” Thương Nguyên nhướn mày nói.

“Ha ha, liên người? cũng xứng khơi mào cuộc chiến đệ tử hai tông? người coi là thứ gì? huống chi, nếu như có cơ hội, coi như là Hư Long ở chỗ này, chúng ta cũng theo giết không tha.” một tên thanh niên to con áo bào đen cười nói.

Nhìn Thương Nguyên một thân hơi thở giảm xuống không ít, rõ ràng cho thấy lúc trước đã động tay, giữa không trung, bảo vật ba người còn trôi lơ lửng ở đỉnh đầu, tựa hồ tùy thời cũng sẽ lần nữa phát động công kích.

“Hừ, nếu các người không giết ta ngay, vậy các người cũng đừng muốn tốt hơn, trước khi chết ta cũng muốn kéo theo điểm lợi tức!” Thương Nguyên trên mặt nanh sắc chợt lóe, như thể nói một câu, nhưng trong hai mắt, cũng là thoáng qua một chút do dự, sắc mặt cũng là có chút âm tình bất định đứng lên.

“Động thủ.” khô gầy nam tử kêu một tiếng, không chế bảo vật giữa không trung, cùng bảo vật của Thương Nguyên giằng co đến cùng nhau.

Thấy vậy, thanh niên to con khoe miệng giương lên, vừa muốn không chế bảo vật công kích, chợt, trên mặt lộ ra một tia không thể tin về, ngay sau đó, trước ngực thoát ra một tia máu.

“Không tốt.” vừa dứt lời, thanh niên to con chính là sắc mặt biến thành màu đen, đôi môi cũng là trở nên tím đen, toàn thân run rẩy không dứt, tựa hồ là trúng phải kịch độc.

Phác thông một tiếng, thanh niên to con ngã vào trên mặt đất, trên người đằng một tiếng, dấy lên một trận lửa cháy, một con túi trữ vật màu xám tro vèo một tiếng bay ra, rơi vào trong tay một tên bạch y thanh niên cách đó không xa.

Cái này một loạt biến hóa quá mức đột nhiên, tựa hồ chỉ ở trong nháy mắt, làm cho nam tử áo đen cùng Thương Nguyên hai người, còn không có hiểu rõ chuyện gì xảy ra, chính là nhìn thấy thanh niên to con biến thành tro bụi, cùng với chợt xuất hiện bạch y nam tử.

“Luu Diệp sư đệ? thật tốt quá!” nhìn thấy Diệp Phi thu hồi túi trữ vật. Thương Nguyên là sùng sốt, ngay sau đó vui mừng chất thêm nói.

Mà tên kia nam tử áo đen thấy vậy không ổn, ngược lại cũng là quả quyết. Thừa dịp Thương Nguyên nói chuyện, thu hồi pháp bảo. Quanh thân linh quang chợt lóe, vèo một tiếng, hướng nơi xa chạy thực mạng.

Thấy vậy, Thương Nguyên vừa muốn truy kích, Diệp Phi cũng là mỉm cười khoát tay áo một cái, chậm rãi hướng Thương Nguyên đi tới.

Mà nam tử đang cấp tốc chạy thực mạng, thấy hai người không có đuổi theo. Trong lòng cũng là hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau một khắc, kỳ chợt mặt liền biến sắc.

“Không tốt, Hắc Phong Chân? chẳng lẽ Cù Minh?” lời còn chưa nói hết. Nam tử áo đen thân hình vội vàng một bữa, hướng phía bên phải lướt ra.

Vèo một cái, một đạo ô quang, từ đầu vai nam tử áo đen bắn nhanh mà qua. Nhưng vẫn là bị người này hiểm mà lại hiểm lách mình tránh ra, cái này không khỏi làm trong tâm đại chấn.

Mà đang ở thời điểm nam tử áo đen hướng phía bên phải tránh né, một quả phi châm cơ hồ trong suốt, vừa lúc bên phải bên bắn tới, nhìn qua hình như là tên nam tử kia cố ý đụng vào một loại.

Vèo. Một đạo tia máu, ở đầu lâu chảy ra, ngay sau đó, trong miệng truyền ra một tiếng hét thảm, hai tay ôm đầu, sắc mặt biến thành màu đen chính là ngã trên mặt đất, toàn thân run rẩy không dứt.

Phốc một tiếng, một viên hỏa cầu chính xác không có lầm đánh ở trên người này, một con túi trữ vật màu xám tro không nghi ngờ chút nào bị Diệp Phi thu hồi, mà người này cũng là trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Hai người này bị chém chết đích sạch sẽ lưu loát, thậm chí Diệp Phi cơ hồ không có thể nào xuất thủ, quang là bằng vào hai món ám khí, liền đem hai người dễ dàng đánh gục, trực thấy Thương Nguyên ánh mắt đăm đăm.

Tuy nói trước kia đã biết Diệp Phi ra tay, nhưng cũng không có lưu loát như vậy, bất quá công lao lớn nhất, còn là trên tay hai món bảo vật quý dị, Hắc Phong Châm trong tay Cù Minh, ở toàn bộ Huyền Châu đều có danh tiếng không nhỏ.

Phía sau một món bảo vật đem tên nam tử kia chém chết, tuy nói Thương Nguyên cũng là không có thấy rõ vật gì, nhưng nghĩ đến hai cái này nhất định là cơ bản giống nhau, bất quá, Thương Nguyên tuy nói đoán được lai lịch Hắc Phong Châm, cũng là cũng không có hỏi thăm chuyện tình Cù Minh.

“Ha ha, Lưu Diệp sư đệ, lần này nhờ có người xuất thủ, nếu không, chỉ sợ người ngay cả thi thể sư huynh cũng không nhìn thấy rồi, bất quá, trong khoảng thời gian này sư đệ thủ đoạn ngược lại tăng trưởng không ít.” Thương Nguyên nụ cười mở ra, hướng về phía Diệp Phi cười nói.

Nghe vậy, Diệp Phi lắc đầu một cái, đem bảo vật thu hồi sau, cười khổ nói: “Chẳng qua là dựa vào bảo vật đặc thù thôi, nếu là nói trước biết hai món bảo vật, có lòng phòng bị, cũng liền không có gì đáng sợ, ban đầu lúc Cù Minh cùng ta gặp nhau, cũng nhiều thua thiệt là người bị thương nặng, nếu không, chỉ sợ người cũng không thấy được sư đệ ta.”

Diệp Phi đánh cái ha ha, ngay sau đó hai người đồng hành, hướng phía trước đi tới, trên đường, Diệp Phi đem sự tình mình mấy ngày nay trải qua, đại khái giảng giải cho Thương Nguyên một phen.

“Nga, thì ra là như vậy, ai, sư huynh vận khí ta coi như không tệ, trên đường chỉ gặp một tên Càn Khôn Động, nhìn dáng dấp ban đầu cũng là muốn muốn động thủ, chẳng qua là sau đó lại xuất hiện một tên Ma Cốt Môn.

Ba người ta cũng lo lắng một người trong đó tay trái ngư ông đắc lợi, vì vậy ai cũng không dám động thủ trước, cuối cùng, chúng ta cùng nhau rời đi chỗ kia, cuối cùng ta cũng ở đây không có gặp hai người, cơ duyên xảo hợp hạ, cũng là đến nơi này, nghe nói nơi đây chính là U Linh Cốc chỗ máu chốt nhất.” Thương Nguyên như thế nói.

“nga, Thương Nguyên sư huynh cũng biết nơi đây?” Diệp Phi nhướn mày nói.

nghe vậy, Thương Nguyên mi sao vừa động, chột khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “hắc hắc, như thế bí ẩn, ta lấy ở đâu cơ hội nghe nói, là tiền trước kia hai tên Ma Cốt Môn người của để lộ ra tới, ta cũng là sau khi đi vào mới nghe nói.”

“Ừ, cũng không biết Hư Long sư huynh bọn họ, có hay không cũng ở nơi đây, nếu là ở nơi đây, đoán chừng bọn họ hẳn đều ở phía trước nhất.” Diệp Phi nghiêm sắc mặt nói.

Nghe vậy, Thương Nguyên gật nhẹ đầu, hai người chính là tiếp tục lên đường, mà Diệp Phi còn lại là ở tự định giá thu hoạch lần này, trừ buổi cây kia Kim Nguyên Linh Thảo, là thuộc Cù Minh một thân vật phẩm, tài sản đơn giản so được với hơn mười tên Trúc Cơ tu sĩ bình thường, cho dù là bây giờ đi ra ngoài, Diệp Phi cũng coi là thu hoạch không nhỏ, huống chi kỳ túi trữ vật còn có một chút tài liệu cần thiết luyện chế Kim Nguyên Đan.

.....

Một tòa to lớn thạch điện, có chừng năm sáu chục tượng lớn nhỏ, bốn phía vách tường vây quanh viên dạ minh châu lấp lư, đem cả tòa không gian sáng như ban ngày.

Bốn bề trên vách đá, khắc vẽ từng đạo linh văn quý dị, ba mặt vách đá đều có mấy cái lối đi, chỉ có ngay phía trước vách đá, có một chỗ thạch đài cao tới nửa tượng.

Trên thạch đài, có một tôn tượng đá cao lớn chừng hơn tượng, hai tay khoanh trước ngực, thần thái uy nghiêm, nhưng quý dị là, vô luận như thế nào ngưng thần, cũng thủy chung không cách nào thấy rõ gương mặt tượng đá, cũng không biết dáng dấp loại nào, nhưng từ quần áo cử chỉ, loáng thoáng có thể thấy được, là một gã trung niên nam tử.

Ở giữa hai chân tượng đá, có một con hộp gỗ tử đàn, mặt ngoài vây quanh từng viên ngọc thạch màu xanh lá cây, mặt cái hộp gỗ, dán một tờ phù lục màu vàng, nhìn qua có chút đáng vẻ thần bí.

Vốn là phải là đại điện an tĩnh, chẳng biết lúc nào, xuất hiện một ít khách không mời mà đến, ở trong đại điện tranh đấu đứng lên, một đoàn lại một đoàn bảo vật quang hà liên tiếp bộc phát ra, tiếng sấm càn là không ngừng.

Mà ở trong đại điện đang lúc, trong một màn hào quang cấm chế màu vàng to lớn, đáng vẻ có chừng hơn mười người, đang ra sức thi triển bảo vật, hướng màn hào quang màu vàng đánh đi, từng cái một mang trên mặt vẻ vội vã, hận không được lập tức lao ra.

Ở bên ngoài màn hào quang, có hơn mười tên tu sĩ áo đen, từng cái một mang trên mặt âm lãnh vui vẻ, có chút khinh miệt đích quan sát năm đạo nhân ảnh đối diện.

Năm người này chính là Linh Sơn Tông Hư Long, Tiết Ngọc. Càn Khôn Động Bạch Triền, cùng với một vị khô gầy lão già. Vạn Cổ Tự chỉ còn dư lại một người, đó chính là Giới Tục hòa thượng!

Tuy nói trong đó ba người, đều là giáo giáo giả các đại tông môn, cũng là lần này lĩnh đội thực lực mạnh mẽ, chỉ bất quá, giờ phút này năm người biểu lộ cũng không quá quan tâm, từng cái một sắc mặt âm tình bất định, trong mắt mang theo tức giận, khiếp sợ, cùng với một tia cấp vội vã!

Năm người hợp lực, liên thủ liều mạng dưới, ngược lại cũng là đem bảo vật hơn mười người Ma Cốt Môn công kích ngăn cản xuống, nhưng từng cái một sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên đáng về có chút cố hết sức.

Thấy vậy, Ma Cốt Môn cũng không có tiếp tục công kích, từng món một bảo vật trôi lơ lửng ở đỉnh đầu, nhưng tựa hồ tùy thời cũng sẽ phát ra công kích trí mạng.

Mà lúc này, lão già dẫn đội Ma Cốt Môn Cổ Tinh liếc mắt nhìn năm người, khẽ mỉm cười nói: “Như thế nào? các ngươi là hay không nghĩ thông suốt? bây giờ thời gian U Linh Cốc đóng lại sắp tới, không có thời gian ở nơi này cùng các ngươi hao tổn.

Nếu không xuất thủ ngăn trở chúng ta thu lấy bảo vật, chúng ta sẽ cân nhắc tha các ngươi một con đường sống, nếu là sẽ tiếp tục trì hoãn đi xuống, tính toán đánh ai cũng không chiếm được bảo vật, hắc hắc, chúng ta không ngại đem bọn ngươi tất cả đều mạt sát ở chỗ này đây.”

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Tang Thiên xuất thủ

Bên trong thạch điện, mọi người nghe giọng uy hiếp của lão già Ma Cốt Môn Cổ Tinh, không khỏi hai mắt hít một cái, dưới mắt tình huống này xác thực không phải là rất thích hợp, tuy nói ba vị dẫn đầu đại tông môn đều ở đây, nhưng coi như cộng thêm Tiết Ngọc cùng với lão già kia, hợp lực năm người, cũng khó mà cùng hơn mười người Ma Cốt Môn đối kháng, dù sao phần lớn người cũng bị vây ở bên trong cấm chế.

Hư Long nhớ rất rõ ràng, lúc ấy mình mang theo mọi người, cơ hồ là cùng Càn Khôn Động Bạch Triền lãnh đạo đội ngũ đồng thời tới nơi đây, nhưng bởi vì phụ cận tượng đá có cấm chế, cản trở mọi người thu lấy hộp gỗ.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể hai phe thế lực liên thủ, lại phát hiện như cũ không cách nào mở ra cấm chế, không bao lâu, Ma Cốt Môn cùng Vạn Cổ Tự người của trước sau chạy tới, cứ như vậy, dưới sự liên thủ của tứ phương thế lực, rốt cục đem cấm chế phá vỡ.

Vốn là nói xong, cấm chế vừa vỡ, bảo vật ai có thể cướp được liền thuộc về người nào, không ngờ đang ở hộp gỗ chỗ cấm chế phá vỡ trong nháy mắt, mọi người chỉ cảm thấy ba động cùng nhau, bốn phía chính là dâng lên một tầng cấm chế hào quang.

Hư Long, Bạch Triền, Giới Tục ba người không hổ là tông môn tinh anh, thấy cũng mau, lúc này liền là trốn thoát, mà hai người lão già Càn Khôn Động kia cùng Tiết Ngọc, bởi vì khoảng cách quá xa, cho nên ở lúc cấm chế không có hoàn toàn mở ra trốn thoát được.

Bất quá những người còn lại liền không có may mắn như thế, đều là bị vây ở trong đó, lúc ấy mọi người còn tưởng rằng là không cần thận xúc phát cấm chế trong đại điện, nhưng nhìn kỹ, người Ma Cốt Môn tất cả đều ở ở ngoài cấm chế, giờ mới hiểu được là trùng kế.

Kế tiếp, chính là cục diện như thế, mọi người cũng là giằng co xuống!

Mất thấy hộp gỗ dưới chân tượng đá, nhất định là cái bảo vật gì đặc biệt, Ma Cốt Môn tuy nói nhân số chiếm lấy ưu thế, nhưng chỉ cần đến gần hộp gỗ, đám người Hư Long, Bạch Triền, Giới Tục sẽ liều mạng ngăn cản công kích.

Ba người này dù sao không phải là hạng người bình thường, lúc trước chính là có một tên đệ tử Ma Cốt Môn bỏ mạng ở phụ cận hộp gỗ, cho dù là Tang Thiên mấy lần tìm cơ hội cướp lấy hộp gỗ, cuối cùng đều là bị đám người Hư Long ngăn lại, bất quá giống nhau, mấy người này hơi vừa tiếp xúc với gần hộp gỗ, sẽ gặp phải Ma Cốt Môn đã kích trí mạng.

Cứ như vậy, mấy phương thế lực tạm thời giằng co xuống, nhưng thời gian một lúc lâu, chỉ cần Ma Cốt Môn trước toàn lực công kích những người này, sớm muộn sẽ đem năm người đánh bại đi, thậm chí chém chết ở chỗ này, đến cuối cùng, bảo vật một dạng sẽ bị Ma Cốt Môn lấy được.

Bá một cái, Hắc Tuấn thừa dịp mọi người phân thần, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh, cấp tốc hướng tượng đá thoan đi, bịch một tiếng, thân hình Hắc Tuấn bắn mà quay về, đụng vào trên một thanh màu xanh da trời đại tán chột xuất hiện phía trước.

Thấy vậy, mọi người thần sắc vừa động, mà Càn Khôn Động Bạch Triền còn lại là hướng đại tán nơi xa hơi một chút, chỉ thấy giữa quang hà chớp động,

dáng dấp bỗng nhiên biến thành ba thước lơ lửng giữa không trung.

Năm người này vốn cũng không phải bằng hữu gì, nhưng giờ phút này lại cùng chung tiến thoái đối phó Ma Cốt Môn, thực là nếu không, đây sẽ là Hư Long chuyện nhức đầu nhất.

Cái này, người Ma Cốt Môn của cũng may chút, người ta động thủ cướp đoạt bảo vật, sẽ gặp phải năm người mình ngăn cản, mà lúc trước Hư Long động thủ cướp đoạt hộp gỗ, chẳng những Ma Cốt Môn toàn thể động thủ, thậm chí bên cạnh hai người Bạch Triển, Giới Tục, cũng là ý tứ sẽ ra tay ngăn cản.

Nhìn dáng dấp, chỉ cần mình quá mức đến gần hộp gỗ, hai người bọn họ hoàn toàn có thể xuất thủ công kích mình, tuy nói nhìn thấy mình bị Ma Cốt Môn ngăn lại, hai người bọn họ cuối cùng không có xuất thủ công kích mình.

Nhưng đối với Ma Cốt Môn công kích mình, hai người hẳn một dạng không để ý đến hỗ trợ ngăn cản, có lẽ mỗi người đều ở đây tìm kiếm cơ hội hạ thủ, như thế thứ nhất, mấy phe năm người không có chút phần thắng nào, sớm muộn sẽ bị người của Ma Cốt Môn nuốt trọn đấy.

Hư Long nhìn bọn người Ma Cốt Môn một chút, chợt ánh mắt dừng lại ở trên người lão giả Cổ Tĩnh, hỏi mọi người giống nhau vấn đề nghi hoặc.

“Cổ Tĩnh, ta rất là nghi ngờ, rõ ràng là Linh Sơn Tông chúng ta, cùng người của Càn Khôn Động vào vào nơi này trước, các người Ma Cốt Môn cùng Vạn Cổ Tự sau đó mới tiến vào điện này, các người như thế nào có cơ hội ở chỗ này bày ra cấm chế?”

Chẳng lẽ, cấm chế kia vốn là có trong điện này, sau đó bị các người nắm trong tay quyền điều khiển?” nói xong, Hư Long nhìn màn hào quang cấm chế màu vàng kia một chút, có chút không giải thích được nói, còn lại người của tam đại thế lực cũng là mặt nghi ngờ không rõ.

Nghe vậy, Ma Cốt Môn lão giả Cổ Tĩnh khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hừ, tang Thiên sư đệ ngay từ lúc trước các người, chính là tiến vào đến nơi này, chỉ là thấy chỗ cấm chế hộp gỗ kia khó có thể phá vỡ, chính là lạng lẹ ở đại điện bày ra Khốn Địch Đại Trận.

Dù sao chỗ cấm chế hộp gỗ kia quá mức kiên cố, cũng không sợ hai phương thế lực các người có thể phá vỡ, rồi sau đó tang Thiên sư đệ chính là mang theo chúng ta vòng vo ở ngoài,

Cảm giác thời gian không sai biệt lắm, mới lần nữa về tới đây, đúng lúc người Vạn Cổ Tự của cũng đến, cho nên mới cùng các người liên thủ phá trận, nếu là bắt đầu chúng ta một mực ở lại chỗ này, lấy các người tâm cơ, lại như thế nào dễ dàng làm tiếp, ha ha!”

Nghe vậy, mọi người bất giác ánh mắt đều hướng thanh niên mặc hoàng bào kia, Tang Thiên, chỉ thấy hẳn trên mặt yên tĩnh không một gợn sóng, tựa hồ không có phát hiện ánh mắt phun lửa của mọi người nhìn hẳn, phảng phất chuyện này cùng hẳn không có chút nào liên quan.

Càng nhiều hơn là một bộ lạnh nhạt, căn bản không có đem chuyện này để ở trong lòng, cái này không khỏi làm cho mọi người hai mắt hí một cái, âm thầm cảm giác được người này có chỗ đáng sợ.

“Đã sớm nghe Ma Cốt Môn xuất hiện một tên thiên tài, một thân một mình chính là có thể thi triển ra cấp ba Ma Nguyên Súng ma nguyên súng, hắc hắc, không nghĩ tới tang thiên đạo hữu chẳng những thực lực hơn người, liên tâm kế cũng lợi hại như thế, Bạch Triển bội phục!” Bạch Triển vỗ tay, như thế nói một câu.

Nghe vậy, Tang Thiên sắc mặt không thay đổi, đôi môi khẽ nhúc nhích, nhẹ giọng nói: “Quá khen, lần này bảo vật Ma Cốt Môn ta tình thế bất buộc, nếu như các vị đồng ý buông tha cho, vậy liền đều thu tràng.

Nhưng nếu là mọi người trì hoãn thời gian, tuy nói U Linh Cốc sắp đóng, bọn ta cũng cấp đi ra ngoài, nhưng ta Tang Thiên có thể nói cho các người biết, ở U Linh Cốc đóng trước, tuyệt đối sẽ đem bọn người đánh bại, thậm chí —— chém chết!”

Nói xong, vốn là bình thường không có gì lạ, nhìn qua bình thường, trên người Tang Thiên chợt thả ra một cỗ nguy hiểm, không, nói chuẩn xác, là một cỗ sát khí! làm cho toàn bộ đại diện người của cũng cảm giác được rõ ràng vô cùng, thật là kinh khủng!

Lúc này nhìn tên hoàng bào thanh niên này, trong mắt tràn đầy vẻ tang thương, một thân vốn không nên xuất hiện ở tên này khí thế mạnh mẽ trên người thanh niên, trong nháy mắt buông thả ra, nhìn qua là tự nhiên như vậy.

Quý dị như thế, biến hóa vi diệu, không khỏi làm mọi người trong lòng cả kinh.

Nhưng mọi người đều là tự thân có bảo vật đặc thù hộ thân, hơn nữa ở nơi này bảo vật trước mặt, ai cũng không chịu lui bước, căn bản sẽ không chỉ bằng vào một câu nói của người khác mà buông tha cho cái gì.

Thấy vậy, Tang Thiên sắc mặt không hiểu nói: “Đã như vậy, Hắc Tuấn Cách Sa hai vị sư huynh, Giới Tục hòa thượng liền giao cho các người, Cổ sư huynh, hai người Càn Khôn Động, làm phiền phiền người mang theo những người còn lại đối phó, có cơ hội trước hết đem con kia hộp gỗ thu vào tay, còn dư lại Hư Long cùng với Tiết Ngọc, giao cho ta cho là được.”

“Cái gì? một người đối phó hai người bọn họ? Tiết Ngọc tuy nói không có danh tiếng lớn như Hư Long, nhưng thực lực cũng không thể khinh thường, Tang Thiên sư đệ” lời của lão giả Cổ Tĩnh còn chưa nói hết, chính là bị Tang Thiên khoát tay cắt đứt.

“Hừ, nghe tiếng Tang Thiên đạo hữu thực lực hơn người đã lâu, Kim Viết, Hư Long sẽ tới lãnh giáo một phen!” Hư Long vừa nghe Tang Thiên muốn một người đối phó mình cùng Tiết Ngọc, không khỏi có chút hơi giận nói.

Mình cũng không có xem thường Tang Thiên, nhưng nói ra lớn lối như thế, thật sự là có chút không coi ai vào trong mắt.

Tang Thiên cũng không có thay đổi gì, chẳng qua là hướng về phía lão già gật đầu một cái, mọi người chính là hành động, đều tự tìm đến đối thủ của mình, thả ra bảo vật chuẩn bị đối chiến.

“Động thủ!” Tang Thiên vừa dứt lời, chính là thả ra một cây trường thương màu bạc, cùng với một viên hoàn màu bạc, chia ra hướng Hư Long, Tiết Ngọc hai người đập một cái đi.

Thấy vậy, Hư Long tự nhiên không thể nào bó tay chờ chết, hai mắt hí một cái dưới, hướng về phía một món màu xanh bảo kiếm giữa không trung xa kia một chút, cả một tiếng, quang hà lóe lên, màu xanh bảo kiếm một mơ hồ chính là hướng trường thương một chém đi.

Mà giờ khắc này, những người khác cũng là bắt đầu động thủ, chẳng qua là lần này cũng không phải là hỗn chiến giống như lúc trước, mỗi người đều có mục tiêu của mình, từng đạo một bảo vật công pháp biến thành quang hà, ở giữa không trung thoáng hiện không dứt, thỉnh thoảng truyền ra từng trận ông minh chi thanh.

“Ừng Ừng” một tiếng vang thật lớn!

Bảo kiếm màu xanh mới vừa cùng trường thương đụng vào một chỗ, chính là có chút giằng co xuống, cái này không khỏi làm cho Hư Long lộ ra vẻ kinh ngạc, Tang Thiên một người đối phó hai người, vẫn còn có pháp lực thâm hậu như thế.

Mà giờ khắc này, Tang Thiên cũng là cũng không có chút nào dừng tay, cơ hồ ở một khắc đem bảo vật tể xuất kia, quanh thân hắc mang chọi lóe, chính là hướng Hư Long bắn nhanh ra, trong lúc mơ hồ, nhìn thấy trên quả đấm, hiện lên linh văn lần quần đen nhánh về quỹ đạo.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Yêu nghiệt Tang Thiên

‘ Ừng Ừng ’ từng tiếng bạo vang truyền ra!

Bên trong thạch điện, cấm chế màn hào quang bị mọi người bảo vật đánh liên tiếp biến hình, linh quang lóe lên lóe lên, nhưng nhìn đáng đáp, tựa hồ trong thời gian ngắn cũng không cách nào phá vỡ.

Bên kia, hai người Hắc Tuấn đối phó Giới Tục hòa thượng chiếm được thượng phong, bất quá thực lực Giới Tục cũng là cực kỳ cường hãn, trong thời gian ngắn cũng không có gì nguy hiểm.

Chẳng qua là Càn Khôn Động Bạch Triển cùng tên lão già kia, bị lão già Ma Cốt Môn Cổ Tinh mang hơn mười người công kích có chút chật vật, nhưng lão già Cổ Tinh mấy lần muốn rút người ra đi thu lấy hộp gỗ, đều là bị Bạch Triển sử dụng kia đem bảo vật cản trở lại, bất đắc dĩ, lão già không thể làm gì khác hơn là dẫn người toàn tâm công kích hai người, điều này cũng dần làm cho hai người mỗi một không chịu nổi.

Mà Hư Long cùng Tiết Ngọc hai người đang đối phó Tang Thiên, nhìn qua đáng vẻ hãn dễ dàng một chút, nhưng trong lòng Hư Long thì âm thầm kêu khổ, lúc trước một lần cận chiến, chính là thực lực giảm nhiều, không nghĩ tới cái Tang Thiên này thân thể lực mạnh mẽ như vậy.

Bịch một tiếng, viên hình bảo vật cùng đơn đao của Tiết Ngọc mới vừa đụng một chỗ, Tang Thiên chính là hóa thân một đạo tàn ảnh hướng Hư Long phóng tới, trên nắm tay lần nữa hiện ra từng đạo linh văn quỷ dị.

Thấy vậy, Hư Long hơi biến sắc mặt, về phía sau tránh né cũng không phải biện pháp, bất đắc dĩ, nhắm mắt lại là tiếp nhận một quyền.

Bịch một tiếng, thân hình Hư Long, giống như bao cát một loại bay về phía phụ cận Tiết Ngọc, lão đảo một cái suýt nữa ngã xuống, nhưng còn không đợi đứng vững thân hình, Tang Thiên chính là lần nữa hướng Hư Long phóng tới.

Hư Long trên mặt nanh sắc chọi lóe, một tay nắm quyết, cái tay khác vỗ một cái bên hông, thả ra một mặt tiểu thuẫn màu trắng che ở trước người, chuẩn bị ngăn cản quả đấm có chút biến thái của Tang Thiên.

Mà đang ở lúc này, Tang Thiên chợt sửa đổi lộ tuyến, không có dấu hiệu nào hướng Tiết Ngọc phóng tới, tựa hồ là đã sớm dự mưu từ trước, làm cho Tiết Ngọc lúng túng có chút ứng phó không kịp.

Bành, hai quyền đối nhau, thanh âm xương cốt vỡ vụn vang lên, Tiết Ngọc lúc này miệng phun máu tươi, cả một tiếng. Bay ngược ra hai ba mươi trượng xa, nặng nề đụng vào trên vách đá, phách thông một tiếng, rơi vào trên đất, sắc mặt có chút tái nhợt. Ánh mắt hoảng sợ nhìn Tang Thiên.

Lau vết máu nơi khoe miệng một cái. Tiết Ngọc rung giọng nói: “ Ngươi, ngươi lúc trước lại giấu giếm thực lực? thì ra là lúc trước đối phó Hư Long sư huynh là giả, cố ý đem hấn đánh rơi ở phụ cận ta. Sau đó mới toàn lực xuất thủ chuẩn bị cho ta một kích trí mạng? Kế hoạch thật tốt! ”

Tang Thiên cũng không có cùng Tiết Ngọc nói nhảm cái gì, trên mặt thần sắc cũng là không chút nào biến hóa, vừa mới chuẩn bị tiếp tục đối phó Tiết Ngọc, cũng là chợt mi sao vừa động, nhìn một chút phương hướng Hư Long.

Mà giờ khắc này, Hư Long cũng giống như mới vừa làm phép xong, sắc mặt ngưng trọng nhìn Tang Thiên, pháp quyết dừng lại, hướng Tang Thiên xa xa một chút.

“Hóa Long Trảm!” Hư Long trong miệng truyền ra một tiếng quát khê. Nghe vậy, mọi người lúc này hơi biến sắc mặt, Hóa Long Trảm, đây chính là Linh Sơn Tông trấn tông công pháp, không nghĩ tới nhanh như vậy, Hư Long chính là bị buộc sử dụng đòn sát thủ bức này, xem ra Tang Thiên này thực lực quả thật khác biệt.

Ông một tiếng. Giữa không trung, tiếng gió đại tác, một hóp hơn mười trượng lớn nhỏ, hình dáng tựa như rồng màu xanh da trời, quang nhận ngưng tụ ra, một trận ông mình đi qua. Chính là hướng Tang Thiên nổi giận chém đi.

Thấy vậy, thần sắc Tang Thiên chưa từng có chút biến hóa, gần như ngay sau đó hai tay thật nhanh bấm ra cùng đạo pháp quyết, ngay sau đó hai tay một hoa, giữa không trung lúc này xuất hiện một đạo nước xoáy.

Một cỗ lực lượng cường hấn thấm vào ra, ngay sau đó, một cây trường thương hơn mười trượng lớn nhỏ ngưng tụ ra, hướng quang nhận to lớn kia bắn nhanh đi.

Cũng không quản kết quả như thế nào, Tang Thiên tựa hồ trước phải đem Tiết Ngọc nhìn như yếu nhất trừ đi, thân hình thoáng một cái hóa thành một chuỗi tàn ảnh, lần nữa hướng Tiết Ngọc lướt tới.

Lúc trước một kích liền làm cho Tiết Ngọc trọng thương, bây giờ còn không có chậm tới đây, nhìn thấy Tang Thiên động tác chính là lộ ra vẻ hoảng sợ, mắt thấy không có chỗ tránh, thời khắc nguy cấp, Tiết Ngọc nhanh sắc chợt lóe, một cái tay hướng tay áo bào thẳng đi.

Mà đang ở thời điểm Tang Thiên còn các Tiết Ngọc năm sáu trượng, Tiết Ngọc cắn răng một cái, có chút thịt đau một tay giương lên, vèo một tiếng, một đạo chợt lóe, hướng Tang Thiên bắn nhanh ra.

“Bạo!” theo Tiết Ngọc một tiếng quát khê, một viên châu màu bạc bỗng nhiên xuất hiện ở trước người Tang Thiên, trong nháy mắt phát ra một tiếng bạo vang, biến thành một đoàn màu bạc kiêu dương, đem Tang Thiên bao phủ trong đó.

Dư âm kinh khủng hóa thành một đạo bạch sắc tiêu phong, xen lẫn một trận tích tích ba ba, từng đạo một lồi hồ màu bạc thoáng hiện không dứt.

“Cái gì? Huyền Lô Châu? đây chính là ngay cả Ngưng Đan cao cấp cũng không dám đón đỡ, Tang Thiên hấn” một tiếng thét kinh hãi thanh truyền ra, hiển nhiên là biết Huyền Lô Châu đáng sợ.

Còn không đợi dư âm nơi này tan hết, chỉ nghe giữa không trung một tiếng sấm to lớn phát ra, làm cho toàn bộ không gian khẽ run lên, mọi người lúc này dừng tay ngẩng nhìn.

Cấp ba Ma Nguyên Súng cùng Hóa Long Trảm đánh vào nhau, hai người lúc này không phân cao thấp đích bạo liệt mà khai, hóa thành một đoàn kiêu dương cực lớn, khí lăng kinh khủng từng tầng từng tầng hướng ra phía ngoài khuếch tán đi, mọi người phụ cận vội vàng mở ra hộ thể linh quang bảo hộ thân thể.

Mà đang ở lúc hỗn loạn này, Hư Long hai mắt hí một cái, dưới chân vừa động, hướng tượng đá nơi xa chạy như điên.

Mà đang ở lúc này, vốn là mọi người cho Tang Thiên là mặc dù không chết, cũng tất trọng thương, cũng là ở phiến quang hà đồ vọt ra, vừa lúc ngăn cản Hư Long đường đi.

“Cái gì? ngươi lại không có sao?” Hư Long mặt liền biến sắc nói.

Giờ phút này Tang Thiên, người khoác một món áo giáp màu đen quanh thân hiện đầy vết nứt vỡ, tuy nói không có thương thế theo dự đoán, nhưng sắc mặt cũng là có chút trắng bệch, đem áo giáp vừa thu lại, mặt không biểu tình nhìn Hư Long.

“Nếu bọn ngươi đã liều chết, hôm nay sẽ thành toàn cho ngươi!” Tang Thiên dùng một tia thanh âm không chút nào cảm tình, nói ra một câu để cho mọi người có chút kinh hãi.

Ngay sau đó, hai tay kết quyết biến đổi không ngừng, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một đạo nước xoáy to lớn, theo pháp quyết trong tay một bữa, nước xoáy bên trong tàn mát ra một điểm ngân mang.

Ông một tiếng, một cây hơn mười trượng lớn, quanh thân ngân quang xán xán, phảng phất hóa thành thực chất, ở bên trong nước xoáy chậm rãi hiện ra, bốn phía tàn mát ra từng trận ba động làm người ta run rẩy.

Thấy vậy, những người còn lại trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, cảm giác được kỳ uy lực cực kỳ kinh khủng, mà mọi người Ma Cốt Môn, còn lại là sắc mặt kịch biến, từng cái một miệng mở lớn, lộ ra một bộ không thể tin.

“Bốn, cấp bốn Ma Nguyên Súng? cái này, điều này sao có thể? không tới Ngưng Đan kỳ, sao có thể thi triển ra cấp bốn Ma Nguyên Súng?” Hắc Tuấn tròng hai mắt, có chút sợ hãi nói.

Nghe vậy, bốn phía mọi người một mảnh xôn xao, tất cả đều sững sờ ở nơi đó!

Hur Long cũng là sắc mặt tái nhợt nhìn cự súng màu bạc, tựa hồ là mất đi khí lực chống cự, hoàn toàn không có khí thế như lúc trước, nhưng chỉ một lát sau, Hur Long chính là khôi phục như lúc ban đầu, mặt ngưng trọng bấm ra mấy đạo pháp quyết.

Lần nữa thi triển Hóa Long Trảm, một thanh quang nhận hình rồng bắn nhanh ra, hướng kia trường thương màu bạc một chém đi.

Ừng ừng, một tiếng vang thật lớn truyền ra, một đoàn kiêu dương bay lên, bốn phía quang hà sáng chói, khí lãng kinh khủng tịch quỳ bốn phía, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Quang nhận hình rồng kia chẳng qua là giăng co chốc lát, chính là bị trường thương màu bạc đánh nát bấy, tuy nói trường thương cũng là bởi vì thế mà nhỏ đi một vòng, nhưng vẫn là dư lực không giảm, bị Tang Thiên không chế chém về phía Hur Long.

Thấy vậy, Hur Long mặt liền biến sắc, vội vàng đem Bạch sắc tấm thuẫn che ở trước người, ngay sau đó quanh thân hộ thể linh quang chợt lóe, thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Bịch một tiếng, trường thương vững vàng chém ở trên tấm thuẫn, lúc này làm cho Bạch sắc tấm thuẫn xuất hiện một chỗ lõm xuống to lớn, bốn phía linh quang cuồn cuộn, có chút đáng về âm đạm.

Hur Long một thân pháp lực điên cuồng quán chú ở trong tấm thuẫn, sắc mặt tái nhợt nhưng không dám có chút dừng lại, dù vậy, trường thương màu bạc kia cũng là làm cho tấm thuẫn từ từ lui về phía sau, từng bước một ép trước người Hur Long.

Mà đang ở khoảng cách Bạch sắc tấm thuẫn Hur Long chỉ còn trượng, cái trán Hur Long còn lại là thấy mồ hôi, thân hình run rẩy.

Thấy vậy, mặt Tang Thiên cũng không chút gợn sóng, hướng trường thương màu bạc hơi dùng lực một chút.

Ừng ừng, một tiếng vang thật lớn!

Trường thương màu bạc lúc này bạo liệt mà khai, biến thành một mảnh ngân mang, bạo phá lực to lớn, lúc này đem Bạch sắc tấm thuẫn đánh bay, thân hình Hur Long ngay sau đó bị chấn bay đến nơi xa, nặng nề đụng lên trên vách đá, miệng phun một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt cực điểm.

Mà cảm trường thương biến thành ngân hà, uy năng kinh khủng hướng bốn phía khuếch tán đi, tuy nói làm thương nặng hai người, nhưng trên mặt của Tang Thiên, từ đầu đến cuối cũng là không có lộ ra chút nào biểu lộ vui sướng, phảng phất vốn là một loại như đã đoán trước, cái này không khỏi làm mọi người thật sâu cảm thấy Tang Thiên kinh khủng.

Mà đang ở thời điểm mọi người có chút ngẩn ra, một đạo tàn ảnh mơ hồ, bên dưới bạch mang cuồn cuộn phóng, từ một con hành lang cấp tốc thoan ra, xuyên qua quang hà màu bạc, hướng tượng đá kia chạy như điên.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 187: Yêu nghiệt tỷ thí

Một đạo thân ảnh bạch sắc chợt lóe ra, hướng hộp gỗ dưới chân tượng đá cấp tốc phóng tới, tốc độ cực nhanh, vô luận là lựa chọn thời cơ, còn là tìm kiếm lộ tuyến, đều là cực kỳ xảo diệu tránh được mọi người, vừa nhìn chính là mưu đồ đã lâu!

Nhưng là, vẫn không có tránh được Tang Thiên ngăn trở!

Quanh thân hoàng hà chợt lóe, Tang Thiên hóa thành một đạo tàn ảnh hướng chỗ tượng đá một vọt, một tay nắm quyền, từng đạo linh văn quỷ dị hiện lên ra, hướng đạo thân ảnh bạch sắc kia đánh ra một quyền.

Mà đạo kia thân ảnh bạch sắc không né không tránh, hẳn là cùng đối với Tang Thiên đánh ra một quyền, cái này không khỏi làm đích mọi người lộ ra khinh miệt vẻ, thậm chí nói người nọ giống như là ngu ngốc, phải biết ngay cả Hur Long đều không thể chống cự thân thể lực của Tang Thiên.

‘ Bành ’ nhất thanh muện hưởng!

Bạch sắc, hoàng sắc, hai đạo thân ảnh vừa chạm vào liền phân ra, đặng đặng đặng, mỗi người lui về sau bảy tám bước xa, mới khó khăn lắm ổn định thân hình.

“ Cái gì? tiểu tử kia là ai? lại có thể ngăn cản ở Tang Thiên thân thể lực? ”

“ Dĩ? là Lưu Diệp sư đệ, không nghĩ tới thân thể của hắn cũng là biến thái như thế! ”

“ Hừ, thì ra là hắn là người Linh Sơn Tông ỉ, yên tâm, Tang Thiên sư huynh có là biện pháp đối phó hắn! ”

Người chung quanh tuy nói kinh ngạc, nhưng là cũng không có cái gì lo lắng, dù sao thực lực Tang Thiên, cũng không chỉ là thân thể mạnh mẽ, cấp bốn Ma Nguyên Thương, dưới Ngưng Đan căn bản không người có thể địch.

Nhìn thấy Diệp Phi chặn lại mình một quyền, Tang Thiên mi sao lơ đãng động một cái, mà Diệp Phi còn lại là không chút nào ngoài ý muốn, bởi vì hắn ở hành lang phía sau che giấu hồi lâu, đã sớm đem thực lực người này hiểu cái đại khái.

Diệp Phi trong lòng thầm nói một tiếng đáng tiếc, lần này xuất kỳ bất ý thu lấy hộp gỗ, cơ hồ không ngoài dự liệu bị Tang Thiên chặn lại, nơi đây nhân số đông đảo, nếu muốn đem hộp gỗ bình yên bắt được tới tay, hoặc là chính là xuất kỳ bất ý.

Loại biện pháp thứ hai, đó là có thể dùng hậu chiêu của mình, tiếp lấy tất cả mọi người tại chỗ này, bảo vật công pháp toàn lực công kích, nếu là thật có thể bình yên vô sự. Đem hộp gỗ bắt được tay là tốt rồi nói.

Chỉ tiếc Diệp Phi không có dùng khí đó, đừng nói là hắn, sợ rằng ngay cả một tên Ngưng Đan cao cấp bình thường, cũng không dám đón đỡ tất cả mọi người tại chỗ toàn lực một kích đấy, huống chi còn có cấp bốn Ma Nguyên Thương của tên biến thái này. Vậy đơn giản là giống như tìm chết. Cho dù là lấy thân thể mạnh hơn nữa. Chỉ sợ cũng phải bị oanh kích ngay cả mảnh vụn đều không còn dư lại.

“ Cho người ba hơi thở thời gian, không tự đi rồi đi, sẽ bỏ mạng ở đây! ” Tang Thiên hắn là lần đầu để lộ ra mặt mũi, thả ngôn ngữ. Tựa hồ cũng không muốn cùng Diệp Phi đối chiến.

Nhưng người khác nghe, tự nhiên cho là Tang Thiên đối với Diệp Phi không thêm ra tay!

“ Ngưng ngưng, món bảo vật này, tại hạ cũng coi trọng, huống chi, nơi này đông đảo lại bị vây, ta cũng không có thể bỏ lại mà đi. ” Diệp Phi lúc này cũng không quên thu mua lòng người, như thế nói một câu.

“ Nga, đã như vậy. Cũng sẽ không nói thêm nữa, xem người dám xuất hiện ở chỗ này, nhất định là có chỗ dựa vào, ta cũng sẽ không cùng người từ từ chơi, dù sao U Linh Cốc cũng sắp đóng cửa! ” Tang Thiên vừa dứt lời, một thân hơi thở bỗng một thịnh.

Hai tay pháp quyết biến đổi không ngừng. Một thân áo bào không gió tự động, ông một tiếng, trên đỉnh đầu, một con nước xoáy to lớn dâng lên, một cây trường thương ngân xán xán. Chậm rãi ngưng tụ ra.

“ Lưu Diệp sư đệ, cẩn thận! ” trong đại trận vang lên một giọng nói.

“ Lưu Diệp sư đệ, người mau chạy đi, đây là cấp bốn Ma Nguyên Thương, ngay cả Hóa Long Trảm đều là không cách nào ngăn cản, cho dù là Giới Tục bọn họ, chỉ sợ cũng là không tiếp nổi đấy. ” Hư Long vừa thấy Tang Thiên động tác, mặt liền biến sắc nhắc nhở Diệp Phi.

Mà trên mặt Tiết Ngọc, cũng là thoáng qua một tia khinh miệt, trong mắt mang theo nồng nặc vui mừng, vốn là còn định tìm cơ hội, ở U Linh Cốc nơi này giết chết Diệp Phi, không nghĩ tới, Diệp Phi sẽ là chết kiểu này, đây cũng là để cho mình bớt đi không ít phiền toái.

Mà những người khác thấy vậy, cơ hồ đều giống như thấy được kết quả Diệp Phi hẳn phải chết, dù sao đều không có nghe nói qua cái nhân vật này, khẳng định không có thực lực mạnh như đám người Hư Long đi, chỉ có số ít mấy người, trong mắt lộ ra một tia vẻ nghi hoặc, không hiểu Tang Thiên vì sao không thi triển cấp ba Ma Nguyên Thương.

Thấy vậy, Diệp Phi hơi làm trầm ngâm, tâm thần một thúc giục, bên trong đan điền âm dương hai viên nguyên đan điên cuồng chuyển động đứng lên, tuy nói nhìn thấy quá Ma Nguyên Thương uy lực kinh khủng, nhưng dù sao không có đích thân trải qua, vì vậy Diệp Phi không dám có chút khinh thường, hắn là chuẩn bị toàn lực thi triển một lần Âm Dương Liệt Nhật Trảm.

Mà lúc này, mọi người bị vây ở trong đại trận, cũng là đem cầm chế màn hào quang đánh cho vụn vụn cực độ, tựa hồ tùy thời cũng sẽ tan vỡ mà khai, điều này cũng làm cho Tang Thiên không thể không tốc chiến tốc thắng, để tránh bị những người đó lao ra làm hư chuyện.

Đang ở thời điểm trường thương màu bạc hoàn toàn thoát khỏi nước xoáy, quanh thân lóe ra màu bạc quang hà, tản mát ra trận trận ông minh chi thanh, Diệp Phi cũng động.

Chợt bàn tay chậm rãi nâng lên, lúc linh mang lóe lên, một chuỗi quang nhận ước chừng đến gần bốn thước dài, toàn thân tản mát ra lưỡng sắc Kim Ngân, xuất hiện ở trong lòng bàn tay, nhìn qua cực kỳ đẹp mắt.

Mọi người thấy vậy, không khỏi hơi sững sờ, không nói cái này thể tích lớn nhỏ bất đồng tỷ lệ, chỉ nói công pháp này cũng là ngay cả nghe cũng không từng nghe nói qua, người ta trường thương hơn mười thước lớn nhỏ, người này liền ngưng tụ ra quang nhận dài hơn ba thước, chẳng lẽ là sợ quá mất não rồi?

Toàn bộ trong đại diện, chỉ có Hư Long lộ ra vẻ nghi hoặc, tự định giá chỉ chốc lát sau, có chút kinh nghi bất định nói: “ Âm Dương, Liệt Nhật Trảm? ”

Theo Hư Long tiếng nói vừa dứt, trường thương cùng quang nhận đều là một mơ hồ chính là hướng cùng nhau chém tới, trong nháy mắt chính là đánh tới cùng nhau.

Một màn quỷ dị xuất hiện, cũng không có tiếng bạo phá như mọi người tưởng tượng, cũng không thấy quang hà tràn ngập, kiếm hình quang nhận kia vừa mới tiếp xúc trường thương, hai người chẳng qua là thoáng giằng co một hồi thờ thời gian.

Sau một khắc, mọi người cả kinh miệng không tự chủ được há lớn, con người trùng trùng nhìn chuyện xảy ra trước mắt!

Trường thương màu bạc đầu thương chẳng qua là linh quang lóe lên hai cái, chính là tự trung gian nứt ra một cái vết lớn, bị kiếm hình quang nhận chậm rãi chém thành hai khúc, theo đầu thương, hướng thân thương chậm rãi vừa bỏ đi.

“Cái gì?”

“cái này, đây là cái gì công pháp?”

“không thể nào!”

“yêu nghiệt, lại là một yêu nghiệt!”

“không tốt, Tang Thiên sư huynh nguy hiểm!”

Từng tiếng tiếng kinh hô truyền ra, mọi người tựa hồ quên mất tranh đấu, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, về không thể tin, đầu tiên là gấp cấp bốn Ma Nguyên Thương, lại là nhìn thấy Diệp Phi công pháp bức này mạnh mẽ, đơn giản để cho người ta có chút khó có thể thở dốc, ngay cả Tiết Ngọc cũng là mặt đầy sợ hãi.

Bá một cái, đường đường cấp bốn Ma Nguyên Thương, cứ như vậy ở trước mắt mọi người, chút nào uy năng không có hiện ra đã bị chém thành hai đoạn, cuối cùng tiêu tán ở giữa không trung, mà kiếm hình quang nhận kia, cũng vì vậy tiêu hao nhỏ hơn một nửa.

Mà đang ở một khắc Ma Nguyên Thương bị hủy đi, Tang Thiên chợt sắc mặt trắng nhợt, trong miệng truyền ra kêu đau một tiếng, thân thể khẽ run lên, về mặt hẳn một mực không biểu tình, giờ đây trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ nồng nặc.

Sau một khắc, kiếm hình quang nhận nửa không có bất kỳ ngăn trở, vèo một tiếng, hướng Tang Thiên một chém đi.

Thấy vậy, Tang Thiên tựa hồ sớm có dự liệu một loại, hai mắt một ngưng dưới, hai tay bấm ra mấy loại pháp quyết kỳ quái, trong miệng truyền ra một trận ngôn ngữ tối tăm khó hiểu.

Ông một tiếng, ở trước người ba động cùng nhau, đột nhiên xuất hiện một tam sắc nước xoáy đường kính chừng ba thước, từng cỗ một hấp lực kinh khủng truyền ra.

Ngay sau đó, trước người xuất hiện một mặt tiểu thuẫn màu đen, áo giáp vốn là bị thu hồi, cũng lần nữa xuất hiện ở trên người, cuối cùng, quanh thân hộ thể linh quang chợt lóe, làm xong những thứ này, mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Phốc một tiếng, kiếm hình quang nhận một chớp động bay vào tam sắc nước xoáy, nhưng chỉ một lát sau, tam sắc nước xoáy kia chính là cực độ vặn vẹo biến hình đứng lên, ngay sau đó, chính là bạch một tiếng giải tán mà khai, mà quang nhận vốn là dài hơn một thước, hẳn là chỉ còn lại có chưa đủ một thước, cũng không biết đạo kia nước xoáy đến tột cùng là thần thông bức nào quỷ dị.

Bạch một tiếng, kiếm hình quang nhận nặng nề chém ở tám thuẫn trên, lúc này liền là dẫn đích tám thuẫn xuất hiện một đạo thật nhỏ lốm xoáy, thả chậm rãi đem tám thuẫn hướng trước người Tang Thiên đẩy đi.

“Bạo!” trong miệng Diệp Phi vang lên một tiếng quát khê, âm dương lực biến thành quang nhận, lúc này cuốn lên một trận kiêu dương, bạch một tiếng, đánh bay tám thuẫn, đem thân hình Tang Thiên đánh ở nơi xa, nặng nề đụng vào trên vách đá, một màn này, hẳn là giống như Hư Long lúc trước không sai biệt lắm.

Cùng lúc đó, Diệp Phi tay áo bào run lên, một đạo ngân mang lóe ra, hướng nơi xa Tang Thiên bắn nhanh đi, mà vốn là trên mặt còn không có cái biểu lộ gì quá lớn, Tang Thiên rốt cục mặt biến sắc.

“Ừng ừng” một tiếng kịch liệt bạo phá, một mảnh ngân hà tịch quyển ra, tiếng tích tích ba ba không ngừng bên tai, từng đạo lôi hồ màu bạc bắn tóe ra.

“Cái gì? người này lại cũng có Huyền Lôi Châu?” Tiết Ngọc lần nữa khiếp sợ nói, những người khác cũng là sắc mặt cuồng biến.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Đắc thủ

“Không tốt, là Huyền Lô Châu, mọi người nhanh đi bảo vệ Tang Thiên sư đệ, người này một người không cách nào cướp lấy hộp gỗ kia, trừ phi hắn có thể đón lấy tất cả mọi người tại chỗ” lời lão già Cổ Tinh còn chưa nói hết, chính là sững sờ ở nơi đó.

Bên trong tay áo bào Diệp Phi, chẳng biết lúc nào thoan ra một cái măng xà màu xanh đáng dãi hơn trượng, nhìn ba động tán mát ra, hẳn là một cái Kim Hạch Kỳ yêu thú.

Bên ngoài thân thanh mang lóe lên, xen lẫn một cổ hơi thở cuồng dã, hướng nơi xa hộp gỗ phóng tới, một tên phụ cận tu sĩ vừa muốn xuất thủ chặn lại, màu xanh măng xà chẳng qua là măng đuôi ngắn lại, liền đem đánh bay hai ba mươi trượng xa, miệng phun máu tươi té xuống đất.

Cái này này biến hóa, thật sự là quá mức kinh người, mọi người tâm thần, lúc trước còn đắm chìm ở trên người Diệp Phi, cái yêu nghiệt nhìn thế nào đối phó Tang Thiên.

Sững sờ qua đi, măng xà màu xanh cũng đã đến địa phương gần tượng đá còn chưa đủ mười trượng, mọi người rốt cục kịp phản ứng, vô luận là Ma Cốt Môn, còn là khác hai phe thế lực, nhất tề mặt liền biến sắc, lúc này bỏ qua tranh đấu.

“Chúng ta không muốn lại đánh nhau, nếu không bảo vật liền rơi xuống trong tay tiểu tử này, nhanh lên đồng loạt ra tay, ngăn cản điều nghiệt súc này!” lão già Cổ Tinh vội vã hô lớn.

Vừa dứt lời, Ma Cốt Môn hơn mười người nhất tề động thủ, Giới Tục hòa thượng, cùng với Càn Khôn Động Bạch Triền hai người cũng là sắc mặt một ngưng, ý tứ không chút nào hạ thủ lưu tình, không chế một thanh tán trạng pháp bảo, bắn nhanh ra một đạo cột sáng Bạch sắc hướng măng xà màu xanh đánh đi.

Giữa không trung, quang hà lóe lên, tiếng sấm không ngừng, từng đạo một quang hà đánh về phía Thanh Nguyên măng! nhưng là không người chạy lên phía trước ngăn cản cái gì, thể chất Kim Hạch Kỳ yêu thú, cho dù là Ngưng Đan cao cấp cũng là xa không bằng, mọi người bất quá là Trúc Cơ kỳ, nếu là cái nghiệt súc này toàn lực một kích, không nghi ngờ chút nào sẽ đem thân thể bọn hắn đánh nát bấy.

Thấy vậy, Thanh Nguyên măng ngắt thân thể một cái, miệng không lộ một mớ, phốc một tiếng. Một đạo cột sáng bạch sắc tráng kiện bắn nhanh ra, hướng bảo vật mọi người đánh đi, ngay sau đó, cũng không đi quân kết quả như thế nào, vèo một tiếng. Vọt hướng thạch đài. Một hộp liền đem hộp gỗ từ đàn nuốt đi vào, hộp gỗ rồi đi thạch đài, tượng đá lúc này tán mát ra một trận điểm sáng màu vàng nhu hòa.

Ngay sau đó. Thanh Nguyên măng thân thể ngắt một cái, chính là hướng Diệp Phi cấp tốc thoan đi.

Ừng Ừng, một trận nổ kinh thiên!

Một đoàn đoàn quang hà đủ mọi màu sắc bạo liệt mà khai, giữa không trung quang đoàn bạo liệt, bảo vật tung bay rơi xuống ở phía xa mặt đất, Thanh Nguyên măng lấy Kim Hạch Kỳ thi triển thần thông như thế, uy lực thực kinh khủng.

Nhưng đối phương nhân số đông đảo, ở cột sáng Bạch sắc tiêu tán đi, như cũ có mấy đạo công kích không có tiêu tán. Nặng nề đánh ở trên thân hình Thanh Nguyên măng.

Một tiếng hí bén nhọn truyền ra, Thanh Nguyên măng lúc này bay ngược ra, trên mặt đất trượt đi ước chừng hơn mười trượng xa, khó khăn lắm mới ổn định thân hình, cái này nếu là đối một loại Ngưng Đan cao cấp, sợ rằng đã sớm miệng phun máu tươi người bị thương nặng rồi.

Nhưng yêu thú thể chất vốn là vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa còn là Kim Hạch Kỳ yêu thú, chịu nhận nhiều công kích như vậy sau, chẳng qua là bên ngoài thân thanh mang chột lóe, chính là hoàn hảo không hao tổn chạy đến bên thân Diệp Phi, một ít bị thương ngoài da đối với yêu thú mà nói. Thật sự là quá mức bình thường.

Mà lúc này, mọi người còn lại là mặt liền biến sắc, kia Diệp Phi vốn liền là yêu nghiệt vô cùng, hơn nữa có một cái Kim Hạch Kỳ yêu thú trợ trận, những người này thật sự là không có nắm chắc bình yên bắt lại đối phương.

Nhưng lão già Cổ Tinh như cũ không muốn buông tha cho, đang chuẩn bị kích bác mọi người động thủ lúc, đầu tiên là quay đầu liếc mắt nhìn tình huống Tang Thiên, lúc trước quá mức hỗn loạn, chưa kịp tra xét.

Cái nhìn này nhìn, Cổ Tinh lão già lúc này mặt liền biến sắc, thân thể khẽ run lên, trên mặt chất thêm thần sắc kinh sợ!

Nơi xa góc tường, Tang Thiên ngửa mặt nằm ở trên mặt đất, sắc mặt đen nhánh, đôi môi tím bầm, một thân hơi thở đều không có, trên người áo giáp biến mất không thấy, ngay cả túi trữ vật cũng phải không cánh mà bay.

Tuy nói cũng không có thấy người nào gây nên, nhưng là rất rõ ràng, mọi người cuối cùng đều là đưa mắt rơi vào trên người Diệp Phi, người này chẳng những thực lực mạnh mẽ, hạ thủ tàn nhẫn, lại mưu kế cũng không phải một loại.

Thừa dịp công kích Tang Thiên, lúc mọi người phân thần, thả ra Thanh Nguyên măng cướp đoạt bảo vật, mọi người mới vừa lấy lại tinh thần ngăn cản Thanh Nguyên măng, không ngờ, thừa dịp cái này không đương, Diệp Phi hẳn là thần không biết quỷ không hay đem Tang Thiên hoàn toàn giải quyết hết.

Diệp Phi lúc ấy cũng là không có biện pháp, mình Âm Dương Liệt Nhật Trảm chỉ có thể thi triển một lần kia, lần sau nói không biết chừng nào khôi phục lại, Tang Thiên kia còn có thể hay không thể thi triển ra cấp bốn Ma Nguyên Thương cũng không rõ, trừ Liệt Nhật Trảm, Diệp Phi đang không có bất kỳ gì nắm chắc có thể đem hắn đánh bại.

Vì vậy, thừa dịp người bệnh lấy mệnh của người, Tang Thiên mới vừa bị thương, Diệp Phi không thể không sử dụng Huyền Lô Châu, hoàn toàn đem chém chết, nếu không mình nhất định nguy hiểm, bởi vì thứ nhất trực thấy Tang Thiên sắc mặt trấn định, tựa hồ còn có cái hậu thủ gì, cho đến khi Huyền Lô Châu xuất hiện, Tang Thiên là lộ ra một tia vẻ kinh sợ.

Tang Thiên cũng không biết dùng thủ đoạn gì, gặp liễu Âm Dương Liệt Nhật Trảm một kích, lại bị Huyền Lô Châu công kích, lại không có hoàn toàn rơi xuống, cuối cùng vận dụng Hắc Phong Châm cùng Ngũ Độc Châm thừa dịp loạn đánh lên, lúc này mới may mắn đắc thủ.

Dĩ nhiên, túi trữ vật cấp cùng bảo vật của hắn, tự nhiên bị Diệp Phi thu vào, chẳng qua là chưa kịp xử lý thi thể, huống chi, cho dù là xử lý xong, mọi người cũng sẽ đoán được là mình gây nên.

“Người, người lại, lại đem Tang Thiên sư đệ chém giết?” Cổ Tinh lão giả ngực phập phồng chỉ Diệp Phi, mặt vẻ kinh sợ nói.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, lạnh lùng nói: “Thế nào? chẳng lẽ muốn đợi đến hắn đem ta chém chết ta mới được phản kháng sao?”

“Người, cho dù là người an toàn rồi đi nơi đây, Ma Cốt Môn cũng sẽ không bỏ qua cho người, người nhất định phải chết.” lão giả tức giận cả người phát run, như thế nói một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi nhìn chung quanh mọi người, tựa hồ còn không có hoàn toàn bỏ đi ý niệm cướp đoạt hộp gỗ, chính là khẽ mỉm cười.

“Nếu lúc trước nói xong, bảo vật người nào cướp được liền thuộc về người đó, ta muốn mọi người cũng sẽ không tranh cãi nữa, bây giờ, có phải hay không nên đem các vị đạo hữu thả ra đi?” nói xong, Diệp Phi hai mắt một ngưng nhìn lão giả.

Nghe vậy, Giới Tục hòa thượng, cùng Bạch Triển hai người thần sắc vừa động, lúc này nhìn một chút tên lão giả kia, đáng vẻ ánh mắt bất thiện.

Cổ Tinh lão giả nhìn Diệp Phi một chút, thầm nói bằng vào Ma Cốt Môn những người này, chỉ sợ là không giữ được Diệp Phi, dù sao kỳ bên người còn có một con Kim Hạch Kỳ yêu thú.

Về phần những người này cùng mình cùng nhau động thủ, cho dù là đem hộp gỗ đoạt lấy tới, cuối cùng cũng không nhất định rơi vào trên tay người nào, Tang Thiên đã rơi xuống, Ma Cốt Môn bây giờ không có gì người có thể cùng ba phương thế lực tranh đấu, bằng vào mượn lực hai người Hắc Tuấn, còn là quá đơn bạc một ít, huống chi cái ba phương thế lực này bây giờ khẳng định đối với Ma Cốt Môn nhìn chăm chăm.

Hơi một tự định giá, lão giả gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Nếu bảo vật đã rơi xuống trên tay của người, lão phu tự nhiên sẽ không làm khó chur vị đạo hữu, vốn là cũng là tính toán lấy được bảo vật, để lại liễu chur vị đi ra đây.”

Nói xong, Cổ Tinh lão giả giờ giờ lên đầu, bên người một tên thanh niên hướng màn cấm chế hào quang đi tới.

Mà lúc này, Tiết Ngọc cùng Hư Long hai người, cũng coi là thờ phào nhẹ nhõm, tối thiểu không có cái gì nguy hiểm đến tánh mạng, những đệ tử khác cũng đều bị người của Ma Cốt Môn thả đi ra.

Hai người chậm rãi đi tới bên cạnh Diệp Phi, Hư Long nhìn một chút mọi người mới vừa bị thả ra, còn lại là khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Chư vị sư đệ, lần này, thật đúng là muốn cảm tạ Lưu Diệp sư đệ kịp thời xuất thủ.

Nếu không, sợ rằng bây giờ nằm ở nơi này, chính là chúng ta đi!” nói xong, Hư Long quay đầu nhìn một chút Tang Thiên rơi xuống đã lâu kia, vẻ mặt lạnh lùng.

Những người khác nghe vậy, cũng là trong lòng biết rõ ràng, Ma Cốt Môn nói thật dễ nghe, lấy được bảo vật sẽ thả người, nói không chừng cuối cùng liền đem mọi người toàn bộ chém chết ở chỗ này.

Coi như mọi người đối với Diệp Phi ánh mắt đầy cảm kích, cảm giác một đạo ánh mắt âm lãnh đang chăm chú nhìn mình, chuyển đầu một cái, Diệp Phi nhìn thấy sắc mặt khó coi của Tiết Ngọc, trong mắt lóe lên một tia dữ tợn.

“Các vị, việc đã đến nước này, chúng ta cũng nên rời đi, tuy nói còn có mấy chỗ địa phương không có dò tìm, nhưng thời gian có hạn, Linh Sơn Tông ta, trước hết đi một bước!” Hư Long hướng về phía mọi người chấp tay, như thế nói một câu.

“Ha ha, Hư Long đạo hữu, không nghĩ tới, Linh Sơn Tông các người còn có một đòn sát thủ như vậy, thật đúng là làm cho chúng ta thật là khó a.” Bạch Triển liếc mắt nhìn Hư Long, mỉm cười nói.

“A di đà phật! lần này cùng Lưu Diệp thí chủ cũng coi là kết duyên một cuộc, sau này có cơ hội, nhất định phải đến Vạn Cổ Tự ta làm khách.” Giới Tục hòa thượng nói một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi mỉm cười gật đầu một cái, cười nói: “Sau này có cơ hội, nhất định sẽ đi bái phỏng Giới Tục đạo hữu.” nói xong, tiểu Thanh cũng là hóa thành ba thước dài, chui vào bên trong tay áo bảo Diệp Phi.

Tiết Ngọc sắc âm trầm nhìn Diệp Phi, không biết đang suy nghĩ cái gì, Ma Cốt Môn Cổ Tinh lão giả một bộ căn răng nghiêng lợi, lần này Tang Thiên rơi

xuống, sau khi trở về nhất định sẽ bị tông môn trách tội.

Hơi suy nghĩ một hồi, lão già hướng về phía Diệp Phi lạnh giọng cười một tiếng, vừa muốn mở miệng nói chuyện, chợt, tượng đá chỗ truyền tới một tiếng ông minh, nhất thời xông ra điểm một cái điểm sáng màu vàng, tịch quyền toàn bộ đại điện, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Kinh biến

Tượng đá phát sinh biến hóa, làm cho toàn bộ đại điện cũng tràn ngập điểm sáng màu vàng, trước mắt mọi người hoa một cái, ở một trận hôn mê đi qua, mới từ từ mở ra hai mắt.

“Cái gì? cái này, chúng ta thế nào đã ở chỗ này?”

“Không đúng a, chúng ta không phải là muốn thông qua một tòa Truyền Tống Trận sao?”

“Còn nói, nhất định là bên trong xảy ra biến cố gì, nếu không, chúng ta truyền tống đến trung tâm giải đất cũng sẽ không bị phân tán!” từng đạo thanh âm kinh nghi bất định truyền ra.

Lúc này, mọi người ngạc nhiên phát hiện, hẳn là rời đi trung tâm giải đất, trở lại kia chỗ phụ cận than tháp kiến trúc, trong kiến trúc, chính là Truyền Tống Trận đi thông trung tâm giải đất.

“Tiêu Thăng sư đệ, người không sao chứ?” Hư Long chợt nhìn thấy Tiêu Thăng, mặt ân cần nói, vốn là thời điểm tiến vào thạch điện, cũng không có nhìn thấy Tiêu Thăng, đoán chừng là ở trên đường gặp phiền toái.

Nghe vậy, Tiêu Thăng có chút kinh nghi bất định nói: “Trên đường đang đuổi hướng chỗ kia, trong lúc vô tình bị vây ở một chỗ cấm chế, cuối cùng không biết chuyện gì xảy ra, liền bị truyền tống đến nơi này, đúng rồi, ở chỗ đó nhưng có thu hoạch?”

“A a, tốt, không có sao là tốt rồi, trở về rồi hãy nói.” Hư Long cười nói.

Thương Nguyên lúc này cũng là có chút buồn bực, vốn là Diệp Phi để cho mình lại đi hành lang lối đi bên trong chờ hắn, cũng không biết trải qua bao lâu, mình chợt cảm giác một trận hôn mê, liền hi lý hồ đồ đích bị truyền tống trở lại nơi đây, vừa mới bắt đầu còn có chút lo lắng đám người Diệp Phi, vừa thấy Diệp Phi mọi người vô sự, chính là yên lòng.

“Luu Diệp sư đệ, nhìn dáng dấp, tất cả mọi người ở trung tâm giải đất, hẳn cũng bị truyền tống trở lại, như vậy cũng tốt, tránh cho chúng ta tự mình phải lên đường, a a.” Thương Nguyên mỉm cười nói.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, hai người chính là hàn huyên.

Những người tam phương thế lực khác cũng là toàn bộ bị truyền tống đi ra, bất quá thời điểm đi vào là hơn ba mươi người, lúc trở về chỉ còn lại có hơn mười người, đáng vẻ ngay cả một nửa cũng chưa tới.

Mọi người vừa hí hửng không dứt. Vừa trò chuyện thu hoạch với nhau, mấy tên dẫn đầu lên tiếng chào hỏi, chính là mỗi người ngồi phi hành pháp bảo, hướng U Linh Cốc xuất khẩu chạy tới.

Đội ngũ hơn năm mươi người, hạo hạo đặng đặng ở giữa không trung phi hành. Trong đó có mấy tên tán tu. Trên đường gặp một ít tu sĩ đang cản đường đánh cướp, vội vàng xa xa tránh ra.

Gần một tháng sau, tứ phương nhân mã mới tính ra đến U Linh Cốc lối ra. Bên ngoài một ít tán tu vừa thấy đệ tử đại tông môn rồi đi, rồi rít ở phía sau không xa không gần đi theo.

.....

Ở ngoài U Linh Cốc, mấy tên Ngưng Đan cao cấp dẫn đội mặt mỉm cười, tựa hồ đang nói chuyện cái gì, nhìn dáng dấp giống như lão hữu nhiều năm vậy, bất quá, những người này cũng là mỗi người đánh tính toán, đối với người môn hạ mình tựa hồ cũng tràn đầy lòng tin.

“Hắc hắc, lần này Linh Sơn Tông Hư Long trở về. Hóa Long Trảm uy lực cực mạnh, nói vậy ở U Linh Cốc nơi này, nhất định là lấy được không ít chỗ tốt, trước chúc mừng.” Ma Cốt Môn U Minh trưởng lão cười nói.

Nghe vậy, Mộc Linh Tử Đại trưởng lão khẽ lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Quá khen. Hắc Tuấn nghe nói có người mới hợp tác, một dạng có thể thi

triển ra cấp ba Ma Nguyên Thương, hưởng chi, nghe nói còn có một đệ tử gọi là Tang Thiên, chính mình là có thể thi triển cấp ba Ma Nguyên Thương. Hắc hắc, sợ rằng, Linh Sơn Tông ta không vớt được chỗ tốt gì.”

“Ha ha, hai người các ngươi ngược lại khách khí, nếu là ngươi cũng khiêm tốn như vậy, vậy Bạch Triền Càn Khôn Động ta chẳng phải là càng thêm không có cơ hội sao? Hắc hắc, sợ rằng chỉ có Vạn Cổ Tự Giới Tục tiểu hòa thượng cơ hội mới lớn một chút.” lúc này, Diêu Sinh nhìn ba người một chút, như thế nói.

“A di đà phật!” Vạn Cổ Tự Bi Hồng đại sư đọc một tiếng phật hiệu, thần nhiên nói: “Thực lực Giới Tục, lão nạp còn là rõ ràng, không dám nói có thể tranh đoạt đến cái bảo vật gì, nhưng tự vệ còn là không có vấn đề gì.”

“Ha ha, các vị tông môn bên trong toàn tinh anh, cái nào sẽ ngay cả sức tự vệ đều không có, Ma Cốt Môn ta nếu là có người thật bất hạnh rơi xuống, vậy cũng chỉ có thể trách bọn hán học nghệ không tinh, không biết các vị thấy thế nào?” U Minh trưởng lão khẽ mỉm cười, hai mắt híp lại nói một câu.

Có thể để cho U Minh nói ra nói thế đúng là không dễ, nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, mọi người cũng hiểu cả đại khái, nhìn đáng đáp, lần này Ma Cốt Môn nhất định là có lần này tiến nhập U Linh Cốc nhất định là có chuẩn bị chu đáo, hoặc là cái đòn sát thủ gì, nhưng mấy người cũng đều không lo lắng.

Môn phái nào không có chuẩn bị? một ít tinh anh cơ hồ thực lực tương đương nhau, cho dù là Tang Thiên thi triển ra cấp ba Ma Nguyên Thương, thâm nghĩ môn hạ đệ tử mình vẫn là có biện pháp ứng đối.

“không sai, ở nơi này U Linh Cốc, cho dù là có chút chết cũng ở đây khó tránh khỏi, hưởng chi một ít đệ tử trọng điểm bồi dưỡng, cũng sẽ không dễ dàng rơi xuống như vậy.” Diêu Sinh bổ sung một câu.

“A a, xem ra tất cả mọi người rất có lòng tin a, tính toán thời gian cũng không xê xích gì nhiều, tán tu mấy ngày nay đi ra không ít, đoán chừng bọn họ cũng mau ra đây rồi.” Mộc Linh Từ khẽ mỉm cười, nhìn một chút lối ra.

Bi Hồng đại sư vừa muốn mở miệng, chợt thần sắc vừa động, quay đầu nhìn một chút U Linh Cốc xuất khẩu, khác mấy người cũng nhìn sang.

Ông một tiếng, lối ra linh mang chợt lóe, Giới Tục tiểu hòa thượng dẫn đầu từ trong cốc bay ra, ngay sau đó, tứ phương thế lực nhân mã lục tục chui ra khỏi U Linh Cốc, rồi rít đi tới trước mặt trưởng lão mang đội.

Tuy nói nhân số ra ngoài không nhiều lắm, hiển nhiên là thương vong thảm trọng, nhưng mấy tên trưởng lão mang đội hiển nhiên là sớm có dự liệu, chẳng qua là nhìn mấy tên đệ tử chủ yếu một chút, chính là hỏi thăm tới tình huống đại khái phát sinh trong U Linh Cốc.

“Cái gì? Hư Long, nói thế thật đúng là?” cũng không biết Hư Long nói chút gì, Mộc Linh Từ Đại trưởng lão biết rõ Hư Long không thể nào lừa gạt mình, nhưng vẫn là có chút không dám tin tưởng hỏi một câu, nhưng ánh mắt cũng là hữu ý vô ý nhìn Diệp Phi một chút, gương mặt vẻ kinh ngạc.

Vạn Cổ Tự, Bi Hồng đại sư, cùng với Càn Khôn Động Diêu Sinh, hiển nhiên cũng là nghe được đệ tử tông môn mình nói cái gì, đều là mặt vẻ khiếp sợ, nhìn Linh Sơn Tông Diệp Phi.

Cái này ba phương thế lực cũng may, nhiều nhất chỉ là có chút khiếp sợ, vẻ kinh ngạc, mà Ma Cốt Môn U Minh trưởng lão, trên mặt còn lại là bao bọc một đoàn hắc khí, hai mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Diệp Phi.

“Ngươi nói, nhưng là toàn bộ là thật?” U Minh trưởng lão nhìn chằm chằm Diệp Phi, thật chắc siết quả đấm, mặt kinh sợ dò hỏi.

Nghe vậy, Cổ Tinh lão giả thấy tình huống không ổn, vội vàng gạt đầu một cái.

“Hừ, Linh Sơn Tông, nhanh lên đem người giao ra đây, nếu không, đừng trách lão phu trở mặt!” U Minh trưởng lão bộ mặt tức giận, mang theo một tia hỏa khí hô.

Bi Hồng đại sư cùng Diêu Sinh hai người, còn lại là nhìn hai phe thế lực này, không biết chuyện này sẽ giải quyết như thế nào, dù sao Tang Thiên kia có thể thi triển ra cấp bốn Ma Nguyên Thương, tuyệt đối là thiên cấp nhân tài nghịch, cứ như vậy rơi xuống, thật sự là một tổn thất lớn cho tông môn.

“Nga, U Minh lão quý, không biết ngươi muốn cho chúng ta giao ra người nào?” Mộc Linh Từ Đại trưởng lão chân mày cau lại, biết rõ còn hỏi nữa.

“Hừ, Mộc Linh Từ, đừng cùng ta giả bộ hồ đồ, hôm nay nếu không phải đem được tiểu tử Lưu Diệp giao cho lão phu, vậy chúng ta cũng chỉ có thể ở chỗ này đánh một trận.” U Minh trưởng lão hai mắt híp một cái, không chút nào thủ dè xét cái gì, một thân hơi thở bỗng chợt tăng, thật đáng về tính toán động thủ.

Thấy vậy, Mộc Linh Từ chợt cười một tiếng, thần nhiên nói: “Không biết lúc trước, là ai nói tông môn bên trong cho dù là có đệ tử rơi xuống, cũng sẽ không tìm người khác phiên toái, nhớ ngươi đã nói, rơi xuống cũng chỉ có thể trách mình học nghệ không tinh đây.”

“Chớ có nói nhảm, Tang Thiên chính là đệ tử Ma Cốt Môn ta trọng điểm bồi dưỡng, cứ như vậy chết ở tay Lưu Diệp, ta tất lấy tính mệnh của hắn, đã như vậy, lão phu chỉ có thể tự mình động thủ, hừ.” nói xong, U Minh trưởng lão sắc mặt trầm xuống, quanh thân xông ra trận trận sát khí.

Mà đang ở thời điểm U Minh trưởng lão nói ra Tang Thiên chết ở trong tay mình, Diệp Phi chợt cảm giác được một cổ làm người ta cảm giác hít thở không thông, một cổ kinh khủng sát ý trước đó chưa từng có, tựa hồ phong tỏa ở trên người của mình.

Cùng lúc đó, chỗ trời cao một trận ông minh chi thanh vang lên, ba động kinh khủng khuếch tán ra, bốn phía cát bay đá chạy, mọi người đều là biến sắc,

áo bào bị thổi vù vù vang dội.

Toàn bộ bầu trời chợt tối sầm lại, đưa mắt nhìn lại, chính là làm cho trong lòng Diệp Phi run lên, một bàn tay cực lớn che khuất bầu trời, chẳng biết lúc nào ở giữa không trung ngưng tụ ra, một cỗ uy áp không cách nào hình dung được.

Diệp Phi chỉ cảm thấy mình bị bàn tay kia vững vàng phong tỏa lại, trên trán trong nháy mắt xuất hiện vài giọt mồ hôi lạnh, thân thể của mình lại không cách nào di động chút nào, ngay cả tiểu Thanh tựa hồ cũng bị khống chế không cách nào động đậy, ở trong tay áo bào run lẩy bẩy.

Không gian chung quanh chợt trở nên đen nhánh một mảnh, ngay cả thần thức đều là không cách nào thả ra, ở dưới sát ý nồng nặc phong tỏa, Diệp Phi sắc mặt trắng nhợt, lúc này phun ra một ngụm máu tươi, đầu trầm xuống, chính là hôn mê bất tỉnh, trong lúc mơ hồ, nghe liên tiếp chuỗi kêu rên.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Mê đoàn

Hơn nửa tháng sau, một lúc bên trong tỉnh thất ngân vệ chiến thuyền, Thương Nguyên ngồi ở trên một thanh chiếc ghế gỗ, khẽ nhíu mày, thần sắc có chút nghi hoặc nhìn đối diện.

Còn đối với mặt hắn, có một tên bạch y thanh niên lẳng lặng nằm, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp quân xung, nhưng đáng về sắc mặt có chút tái nhợt.

Người này, chính là Diệp Phi!

Dắt chỉ một tiếng, cửa phòng vừa mở, Hư Long đẩy cửa vào, mặt lo âu về nhìn Diệp Phi một chút.

Thấy vậy, Thương Nguyên nghiêm sắc mặt, đứng lên nói: “ Hư Long sư huynh, Lưu Diệp sư đệ hôn mê hơn nửa tháng, Mộc Linh Từ Đại trưởng lão cũng tới thăm một lần, chẳng lẽ không có thánh dược chữa thương gì khá hơn chút sao? ”

Nghe vậy, Hư Long khẽ nhíu mày, nhẹ giọng nói: “ Có lẽ, Lưu Diệp sư đệ thương thế không nặng, cũng không cần lo lắng, những ngày qua cũng từ từ chuyển biến tốt rồi. ”

Thương Nguyên gật nhẹ đầu, không có nói thêm cái gì!

Chợt, Diệp Phi ngón tay giật giật, ngay sau đó, mi sao khẽ run lên, hai mắt chậm rãi mở ra, từ từ thích ứng ánh sáng căn phòng một chút, chính là phát hiện hai người mặt ân cần.

“ Lưu Diệp sư đệ, ngươi rốt cục tỉnh! ” Thương Nguyên mặt sắc mặt vui mừng nói.

“ Sư đệ, ngươi bây giờ cảm giác như thế nào? ” mới vừa nhìn thấy Diệp Phi giương đôi mắt, vội vàng hỏi một tiếng.

Hơi trầm mặc chốc lát, Diệp Phi hít sâu một cái, chậm rãi ngồi dậy, ở không rõ tình huống thân thể hư nhược thế nào, tâm thần vừa động, chính là âm thầm vận chuyển Quy Nguyên Quyết, nhanh chóng khôi phục lại pháp lực.

Cùng lúc đó, vội vàng đem thần thức xâm nhập túi trữ vật bên trong, cũng không có phát hiện thiếu hụt cái gì, lại phát hiện tiểu Thanh cũng ở đây, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chẳng qua là trong mắt có chút vẻ nghi hoặc.

Hai người thấy vậy, cho là Diệp Phi quá mức suy yếu, có lẽ khí lực nói chuyện đều không có, bất giác bộ dáng có chút lo lắng!

Khoát tay áo một cái, Diệp Phi mỉm cười nói: “ Không có gì chuyện, làm phiền hai vị sư huynh lo lắng, chính là mới vừa tỉnh lại, có chút không quá thích ứng. Đứng rồi, ta hôn mê bao lâu? ” Diệp Phi phát hiện đây là đang trên Linh Sơn Tông chiến thuyền, chính là hơi an tâm một ít.

“ Ai, Lưu Diệp sư đệ, ngươi nhưng là ước chừng ngủ hơn nửa tháng a, chẳng lẽ là lúc ngươi cùng Tang Thiên đụng nhau âm thầm bị trọng thương? nếu không thể chất như thế nào kém như vậy? không nên lâu như vậy mới tỉnh lại đi? ” Thương Nguyên nghi ngờ nói một câu.

Hư Long cũng là có chút đáng về không hiểu, những đệ tử khác cho dù là tu vi thấp, nhiều nhất cũng phải không quá ba ngày đã tỉnh lại, Diệp Phi yêu nghiệt như vậy, cộng thêm thể phách mạnh mẽ. Theo lý thuyết trình độ khôi phục cao hơn ra những người khác mới đúng.

Nghe vậy, Diệp Phi cũng là có chút nghi ngờ, lắc đầu nói: “ Ở U Linh Cốc, xác thực là bị một ít thương thế, nhưng cảm giác cũng không về chênh lệch với người khác nhiều như vậy, đứng rồi. Hôm đó đến tột cùng xảy ra chuyện gì? ta là thế nào lên tới chiến thuyền rồi? ”

“Hắc hắc, đoán người sẽ hỏi, được rồi, ta liền kể cho người nói, bất quá, chuyện cụ thể ta cũng không rõ lắm, bởi vì, hôm đó chúng ta cũng bị thương hôn mê” cứ như vậy, Hư Long cho Diệp Phi giảng giải.

Theo Hư Long miêu tả. Ngày đó dưới tình huống quỷ dị, uy áp kinh khủng bao trùm tất cả mọi người, đừng nói là những đệ tử Trúc Cơ kỳ, cho dù là Ngưng Đan kỳ trưởng lão, đều là bị thương hôn mê.

Nhưng cũng may Ngưng Đan cao cấp tốc độ khôi phục mau. Hơn nữa Mộc Linh Tử Đại trưởng lão than mang hộ thân dị bảo — Huyền Thiên Lưu Ly Châu, càng là so những người khác sớm một bước tỉnh lại.

Nhưng sau khi tỉnh lại, phát hiện dị tượng biến mất, bầu trời cũng khôi phục bình thường, Linh Sơn Tông cũng không có thiếu hụt người nào, mấy tên trưởng lão những thế lực khác cũng đều ở, nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, chính là thả ra ngân giáp chiến thuyền, đem mọi người lấy được khoang thuyền sau, chính là kích thích chiến thuyền hướng Linh Sơn Tông chạy trở lại.

Đệ tử những thế lực khác có hay không rơi xuống, Mộc Linh Tử Đại trưởng lão không có quan tâm, chiến thuyền hành sự không lâu, Hoắc Tân trưởng lão cũng là tỉnh lại, ngày thứ hai, một ít đệ tử Trúc Cơ kỳ lục tục chuyển tỉnh, đem một ít đệ tử không có tỉnh lại, chia ra an bài vào bên trong một ít tinh thất.

Cho đến ba ngày sau, lúc tất cả mọi người tỉnh lại, lại phát hiện Diệp Phi vẫn không có ý tứ chuyển tỉnh, lại qua ba năm ngày, Mộc Linh Tử Đại trưởng lão tự mình đến thăm một phen, nói là không có gì đáng ngại, rồi sau đó Mộc Linh Tử trưởng lão chính là rời đi.

Nhưng mấy ngày nay, Hư Long cũng là chẳng phân biệt được ngày đêm thường xuyên tới đây, một đội chính là mấy ngày lâu, lúc trước nếu không phải Mộc Linh Tử Đại trưởng lão có chuyện triệu kiến, Hư Long cũng sẽ không rời đi chỗ tinh thất này.

Cứ như vậy, gần nửa ngày công phu, Hư Long mới đưa cái chuyện đã xảy ra trong hơn nửa tháng này, giảng giải cho Diệp Phi cái đại khái, mà Diệp Phi cũng là gật đầu một cái.

“Ngay cả Mộc Linh Tử Đại trưởng lão, cũng không biết hôm đó chuyện gì xảy ra sao?” Diệp Phi như thế hỏi một câu.

Nghe vậy, Hư Long gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Không rõ ràng lắm, bất quá cũng tốt, tròng dị biến kia, cũng coi là trợ giúp chúng ta, tránh cho ở nơi đó cùng Ma Cốt Môn xung đột, tuy nói cũng không sợ hãi bọn họ, nhưng vẫn là không có gì cần thiết, có lẽ, tròng ngoài ý muốn kia chính là vì trợ giúp chúng ta, hắc hắc.”

Nghe vậy, Diệp Phi trong lòng nghi ngờ lớn hơn, Hư Long bọn họ không biết tình huống, mình cũng là biết rất rõ, dị biến đột nhiên xuất hiện kia, cũng không phải là cái đơn giản trợ giúp gì.

Bởi vì lúc ấy Diệp Phi sâu hoắm cảm giác được, con bàn tay khổng lồ kia, truyền ra cái loại sát ý rõ ràng kinh khủng đó, vững vàng khóa được mình, cho nên thương thế của mình mới so người khác trầm trọng hơn rất nhiều, khôi phục cũng chậm một ít.

Theo Diệp Phi suy đoán, những người khác bị thương hôn mê, chẳng qua là bị mình làm liên lụy tới mà thôi, nhưng mình cũng là không thể nói, để tránh bên ngoài bị người hoài nghi gì, không thể làm gì khác hơn là thuận nước đẩy thuyền liền nói ở U Linh Cốc lúc bị một ít thương thế.

Bất quá Diệp Phi có chút kỳ quái chính là, người lúc ấy phát ra công kích, giết chết mình, hoặc là mọi người nơi đây đơn giản là dễ như trở bàn tay, vì sao cuối cùng lại thụ tay lại? đây mới là mê đoàn đề cho Diệp Phi không thông.

Bất quá, chuyện này cũng đề cho Diệp Phi thật sâu cảm nhận được, mình là nhỏ bé dường nào, cùng tồn tại kinh khủng như vậy mà nói, có lẽ người ta không cần động thủ, thì có thể làm cho mình hủy diệt, chẳng qua là, mình khi nào đắc tội qua người như vậy?

Cẩn thận hồi tưởng một cái tình cảnh lúc ấy, Diệp Phi chợt hai mắt hí một cái, nhớ Ma Cốt Môn U Minh trưởng lão kia, lúc mới vừa nói ra mình đánh chết Tang Thiên, bầu trời còn chưa có xảy ra dị tượng, mình chính là cảm thấy một cỗ kinh khủng sát ý.

Chẳng lẽ là, Ma Cốt Môn tông chủ? nghĩ tới đây, Diệp Phi không khỏi trong lòng run lên, như thế, mình căn bản là không có đường sống, nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, tựa hồ không giống.

Nếu thật là Ma Cốt Môn môn chủ xuất thủ, cho dù lúc ấy sợ ngộ thương người khác, vậy bây giờ trong khoảng thời gian này, tồn tại kinh khủng kia cũng hoàn toàn có thể xuất thủ lần nữa đấy, nghĩ đến cho dù là Mộc Linh Tử Đại trưởng lão, còn là sẽ một loại như lúc trước, không có chút lực chống cự nào.

Rốt cuộc là người nào xuất thủ? Diệp Phi trong lòng thầm nói, trong lòng không khỏi càng thêm vội vã đứng lên, nhanh lên tăng lên tu vi của mình, tuy nói đến Ngưng Đan, cũng không nhất định sẽ có hy vọng chạy trốn, giống như Mộc Linh Tử vậy, không có lực chống cự, nhưng tuyệt đối muốn mau tăng tu vi lên.

Tồn tại kinh khủng kia nếu lúc ấy không có đem mình đánh chết, trên đường cũng là bình an vô sự, chỉ có hai loại có thể, loại thứ nhất, chính là nhận làm người, loại thứ hai, chính là tồn tại kinh khủng kia có nguyên nhân gì, cho nên mới không có dễ dàng đem mình chém chết như vậy.

Tuy nói hai loại có thể cũng không quá đúng, nhưng Diệp Phi vẫn tin tưởng loại thứ hai lớn hơn một chút, nhưng vô luận như thế nào, tựa hồ dưới mắt mà nói, mình coi như là không có gì nguy hiểm, bất quá, cũng tuyệt đối không thể vì vậy mà khinh thường.

Ba người đơn giản trò chuyện một hồi, hai người chính là rời đi, để cho Diệp Phi nghỉ ngơi, thật tốt khôi phục một chút, hơn nửa tháng sau, bởi vì có Quy Nguyên Quyết nhanh chóng thu nạp thiên địa nguyên khí, Diệp Phi cũng coi là khôi phục thất thất bát bát, trên người cũng không có cái gì đáng ngại.

Cẩn thận nhớ lại lời của Hư Long một phen, Diệp Phi không khỏi hai mắt hí một cái, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

“Nếu là Mộc Linh Từ Đại trưởng lão xuất thủ, nói vậy ta nhất định sẽ sớm tỉnh lại đi, theo lý mà nói, Hư Long định sẽ đi nhờ Mộc Linh Từ trưởng lão giúp đỡ, huống chi ta cứu chư vị đệ tử, cũng coi là lập được công lớn.

Theo lý mà nói, Mộc Linh Từ Đại trưởng lão này, hẳn xuất thủ tương trợ một phen mới đúng, cho dù là ta thật không có đáng ngại, Mộc Linh Từ trưởng lão lạnh nhạt như thế, cũng là có chút không hợp lẽ thường.” nói xong, Diệp Phi tâm niệm cấp chuyển đứng lên.

Một lát sau, trong mắt tinh quang chợt lóe, chợt nhớ tới hộp gỗ tử đàn mình lấy được.

“Chẳng lẽ, Mộc Linh Từ trưởng lão là lo lắng ta tỉnh lại? muốn đem ta trước trở về Linh Sơn Tông? nhưng không thành, ta vẫn còn thật sớm tỉnh lại, như thế, chỉ sợ ta phải tạm thời mượn cớ, rời đi cái ngân giáp chiến thuyền này mới được.” nói xong, Diệp Phi trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Diệp Phi cùng Tiết Ngọc

“Nga, ngươi nói là, trước không trở về Linh Sơn Tông?” một lúc đang bên trong tĩnh thất, Mộc Linh Từ Đại trưởng lão như sương mây, nhìn một chút Diệp Phi phía đối diện.

Nghe vậy, Diệp Phi mặt áy náy đạo: “Thưa Đại trưởng lão, bởi vì đệ tử tiến cấp tới tứ phẩm dược sư, thu được Sở trưởng lão ban cho đan phương Kim Nguyên Đan, cho nên, đệ tử tính toán đi ra ngoài một chuyến, thu mua nốt một phần tài liệu.”

Hơi làm trầm ngâm, Mộc Linh Từ Đại trưởng lão thân nhiên nói: “Lần này ngươi cứu đám người Hư Long, lập được công lớn, trở lại trong tông môn, đại trưởng lão hội thương nghị đi qua, có lẽ, ngươi có thể trực tiếp lấy được Kim Nguyên Đan đấy, cũng không tất lại đi mua tài liệu gì.” nói xong, Mộc Linh Từ hữu ý vô ý liếc mắt nhìn Diệp Phi.

Nghe lời của Mộc Linh Từ, Diệp Phi trong lòng vừa động, nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, chính là thờ dài nói: “Trưởng lão có chỗ không biết, trước lúc ở U Linh Cốc, đệ tử đã dự định mấy loại linh dược, định ở Cô Uyên Thành Lâm gia định chế một ít đồ.

Cho nên, đệ tử hay là trước đi đem chuyện tình này xử lý xong mới phải, sau đó ở trở về Linh Sơn Tông, nếu quả như thật có thể lấy được Kim Nguyên Đan, đệ tử cũng sẽ không tất lãng phí khí lực tự đi luyện chế.”

Nghe vậy, Mộc Linh Từ trưởng lão hơi trầm mặc chốc lát, ngẩng đầu nhìn Diệp Phi, có chút tùy ý nói: “Đúng rồi, ở U Linh Cốc lấy được đồ, cũng có thể ở tông môn đổi lấy một ít tương thưởng đặc thù.

Hơn nữa, công lao của ngươi này có thể dùng đổi lấy thượng phẩm bảo vật, thậm chí cao hơn, nếu ngươi nghĩ đi làm chuyện, ta tự nhiên sẽ không ngăn trở cái gì, trước mặt cũng nhanh đến Vũ Thành, đến lúc đó đem ngươi để xuống đi.” nói xong, Mộc Linh Từ hai mắt hí một cái.

“Phiền toái Đại trưởng lão, đệ tử trước hết cáo lui.” nói xong, thấy Mộc Linh Từ gật đầu một cái, Diệp Phi chính là thối lui ra khỏi tĩnh thất.

Hồi lâu, Mộc Linh Từ xuất thần nhìn nơi xa, hai mắt thoáng qua nhất đạo tinh mang, lầm bầm: “Xem ra, người này sẽ không dễ dàng giao ra vật kia, trở về nghiên cứu một phen rồi hãy nói.

Dù sao tiểu tử này tiềm lực cực lớn, cũng không tiện động chút thủ đoạn cường ngạnh. để tránh tổn thất một tên thiên tài, huống chi truyền đi đối với danh tiếng Linh Sơn Tông cũng không tiện.

Chủ yếu nhất là, chẳng những là tứ phẩm dược sư, càng thêm luyện thành Âm Dương Liệt Nhật Trảm, yêu nghiệt như thế, tuyệt đối không thể để cho..., còn là nghĩ biện pháp dùng thứ gì đổi đến tay mới tốt.”

Mộc Linh Từ tiếng nói vừa dứt, chính là nghe ngoài cửa truyền tới một giọng nói.

“Đại trưởng lão, trước mặt Vũ Thành, đệ tử muốn đi xuống trước. Có một số việc muốn đi xử lý một chút.” đạo này thanh âm Mộc Linh Từ cũng không xa lạ. Chính là Tiết Ngọc!

.....

Ba ngày sau. Ngăn giáp chiến thuyền ở trên bầu trời một tòa thành trì ngừng lại, cũng không đáp xuống, trực tiếp buông xuống hai tên đệ tử, ngay sau đó quang hà chợt lóe. Chính là hướng nơi xa bắn nhanh đi.

Hai người này, chính là Diệp Phi cùng Tiết Ngọc!

Mới vừa vừa xuống tới mặt đất, Diệp Phi chính là như rụng mảy, không biết Tiết Ngọc vì sao cũng ở nơi này xuống, nhưng Diệp Phi trong lòng rõ ràng, cái này Tiết Ngọc đối với mình nhất định là có chút ý kiến, bất quá Diệp Phi cũng là không có nói gì, theo đường phổ, hướng trong thành đi tới.

“Lưu Diệp sư đệ. Vội vàng như vậy làm gì, ta người sư huynh đệ, cũng không lên tiếng chào hỏi sao? hắc hắc.” một phần thái độ bình thường, Tiết Ngọc không những không có làm khó Diệp Phi, ngược lại một bộ dáng vẻ khách khí.

Nghe vậy. Diệp Phi chậm rãi xoay người, xin lỗi nói: “Xin lỗi, sư đệ bởi vì có một số việc, cho nên vội vàng sơ sót.”

“Hắc hắc, không sao, ở U Linh Cốc, đa tạ Lưu Diệp sư đệ xuất thủ cứu giúp, nếu không, sợ là chúng ta đều phải bỏ mạng ở trong tay Tang Thiên rồi.” Tiết Ngọc lộ nụ cười cực kỳ dễ mến, như thế nói.

Diệp Phi hai mắt híp một cái, tuy nói không rõ ràng lắm Tiết Ngọc muốn làm cái gì, chẳng lẽ thật là cảm kích mình cứu hắn? nhưng vô luận như thế nào, Diệp Phi cũng phải không muốn cùng người này giao thiệp quá nhiều.

“Chúng ta nguyên bản chính là đồng môn, những thứ này là ta phải làm, không cần để ở trong lòng.” Diệp Phi thần nhiên nói.

“A a, sư đệ thật đúng là khiêm tốn a, đúng rồi, Lưu Diệp sư đệ, người là thế nào cùng Hư Long sư huynh quen biết? sư huynh ta có chút tò mò.” Tiết Ngọc bày ra một bộ vẻ kinh ngạc đích hỏi.

Nghe vậy, Diệp Phi như rụng mảy, nhẹ giọng nói: “Một lần gặp nạn trong, trợ giúp lẫn nhau quá thôi, Tiết Ngọc sư huynh, ta còn có một số việc, trước hết cáo từ.” nói xong, Diệp Phi chấp tay, chính là hướng một chỗ cửa hàng đi tới.

Tiết Ngọc đứng tại chỗ không động, trầm mặc hồi lâu, trên mặt nụ cười biến mất không thấy, chợt thay một bộ âm hiểm.

“Không chịu nói sao? hừ, hy vọng không nên bị ta đoán, nếu không, sợ rằng không cần ta tự mình xuất thủ, hắc hắc……” nói xong, Tiết Ngọc nhìn một chút chỗ cửa hàng kia, lại quay người lại, hướng phương hướng bên ngoài thành đi tới.

Một nén nhang công phu, Diệp Phi đi ra cửa hàng, lại tùy ý đi dạo mấy cửa hàng linh dược, hơn nửa ngày sau, ở không nhìn thấy bóng dáng Tiết Ngọc, chính là lặng lẽ rời đi Vũ Thành.

.....

Hơn một tháng sau, ở khoảng cách Vũ Thành xa xôi một chỗ bình nguyên, cũng không biết sâu dưới đất bao nhiêu trượng, có một chỗ trống trải, một tòa động phủ tạm thời, thân ảnh Diệp Phi, ngồi xếp bằng ở trong đó, bốn phía còn lại là bày ra mấy vòng cấm chế.

“Tiểu Thanh, ra khỏi U Linh Cốc sau, người có hay không nhớ tình huống hôm đó?” Diệp Phi một tay sờ ống tay áo, hướng về tiểu Thanh phía trước mặt một cái.

Tiểu Thanh lúc ấy cũng bị thương hôn mê, cho dù là Diệp Phi tỉnh lại, tiểu Thanh vẫn không có khôi phục, ngủ say hồi lâu, cho tới bây giờ, tiểu Thanh vẫn không có hoàn toàn khôi phục như cũ.

“Chủ nhân, lúc ấy tuyệt đối là một nhân loại lão quái vật xuất thủ, ta cảm thấy sát khí, liền phong tỏa đến chúng ta, lúc ấy bây giờ không đỡ được kia cô uy áp, ta liền ngã đi, sau liền cái gì cũng không biết.” tiểu Thanh có chút ngưng trọng nói, cũng không có vẻ buồn binh ngày xưa.

Nghe vậy, Diệp Phi nhíu mày một cái, thờ dãi nói: “Được rồi, nói vậy sớm muộn cũng sẽ biết chân tướng, hắc hắc, lần này ở nơi này U Linh Cốc, thu hoạch cũng không nhỏ.”

Nói xong, Diệp Phi một tay vỗ một cái túi trữ vật bên hông, linh quang lóe lên, trước mặt Diệp Phi, chính là xuất hiện mấy con túi trữ vật, cùng với mấy món pháp bảo.

Khỏe miệng giương lên, Diệp Phi thần thức vừa động, chính là kiểm tra lại vật phẩm trong túi trữ vật!

.....

Ma Cốt Môn, ở một tòa kiến trúc nguy nga, bên trong một chỗ âm thất, U Minh Đại trưởng lão mặt vẻ ngưng trọng, nhìn một đạo cấm chế màn sáng trên vách tường, trong mắt mang theo một vẻ cau nộ.

Lúc này, sau màn sáng, truyền ra một đạo thanh âm tang thương, tựa hồ mang theo vẻ kinh ngạc, càng nhiều hơn, cũng là có chút đáng về ngưng trọng.

“Người nói là, gặp Hóa Anh Kỳ xuất thủ?” nói xong, đạo này thanh âm chính là trầm mặc.

Nghe vậy, U Minh trưởng lão thần sắc vừa động, vội vàng nói: “Lão tổ, U Minh cũng không phải là giải vây trách nhiệm, Tang Thiên rơi xuống, ta lúc ấy liền muốn bắt lại tiểu tử kia mang về, nhưng là, lúc ấy cô uy áp kia, tuyệt đối không phải là Ngưng Đan kỳ có thể làm được.

Hơn nữa, chúng ta mọi người ở đây, tất cả đều bị thương hôn mê, chờ chúng ta sau khi tỉnh lại, phát hiện chỉ có người Linh Sơn Tông không thấy, theo ta thấy, rất có thể chính là, chính là chương môn Linh Sơn Tông tự mình xuất thủ. ”

Ám thất lâm vào một mảnh trầm mặc, hồi lâu, sau màn sáng truyền ra thanh âm nói: “ Ngay cả người cũng không thấy rõ, đến tột cùng là người nào xuất thủ? loại chuyện như vậy, lão quỷ kia cũng sẽ không dễ dàng đi ra ngoài đi, chẳng lẽ? ”

.....

Các tông môn bí mật thương lượng, Diệp Phi cũng không biết, giờ phút này, đang cười híp hai mắt, trên mặt đất các loại pháp bảo, tài liệu, linh thạch, linh dược bày đầy đầy đất.

“ Hắc hắc, không nghĩ tới cái Tang Thiên này lại đánh chặn đường nhiều người như vậy, chỉ là túi trữ vật thì có năm, như vậy tài sản chỉ một túi, liền xa so Trúc Cơ kỳ tu sĩ bình thường mạnh hơn gấp mấy lần. ” nói xong, Diệp Phi trong mắt lóe lên vẻ cao hứng.

“ Bất quá, nói vậy tài sản của tên này, hẳn càng thêm phong phú một ít đi, hắc hắc, ta liền xem một chút người tên thiên tài này, đến tột cùng đều có vật gì tốt. ” nói xong, Diệp Phi cầm lên người túi trữ vật cuối cùng, thần thức vừa động, chính là bắt đầu kiểm tra lại tới.

Tang Thiên không hổ là tinh anh bên trong tông môn, chỉ linh thạch, liền so với năm trong túi trữ vật trước kia cộng vào còn nhiều hơn, xem ra trước cũng là cướp đoạt không ít.

Bảy tám bình cao cấp đan dược khôi phục pháp lực, một ít tài liệu đặc thù, đem bán đi nhất định có thể đem về số lớn linh thạch, một ít linh dược lâu năm cũng không có thiếu, trong đó mấy loại luyện chế Kim Nguyên Đan cũng có thể dùng thượng.

“ Di? đây là? ” chỉ chốc lát, Diệp Phi chợt phát hiện hai chi hộp gỗ, an tĩnh nằm ở trong túi trữ vật.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 192: Lăng Thiên Thần Dược

Diệp Phi tâm thần vừa động, hai chi hộp gỗ chính là xuất hiện ở trong tay, một con hộp gỗ màu xanh lá cây là mặt ngoài bình thường, một con khác, hộp gỗ còn lại là khắc vẽ rậm rạp chằng chịt linh văn màu vàng nhạt.

Hơi làm trầm ngâm, Diệp Phi đem hộp gỗ màu xanh lá cây cầm lên, một tay bắn ra, ba một tiếng, nắp hộp bị một chục mà khai, một buôi linh dược tươi đẹp xuất hiện ở trong hộp, chính là Mâm Long Thảo.

Thấy vậy, Diệp Phi trong lòng vui mừng, đây chính là một vị thuốc chủ yếu luyện chế Kim Nguyên Đan, hôm nay cái này mấy vị thuốc chủ yếu Kim Nguyên Linh Thảo, Mâm Long Thảo có hai buôi, hơn nữa ở Cô Uyển Thành dự định hai buôi cây bích tuyết liên, ước chừng đủ luyện chế mười viên chùng Kim Nguyên Đan, cho dù có chút thất bại, cũng đủ mình dùng.

Đem nắp hộp đóng lại, Diệp Phi liền đem hộp gỗ thu vào, sắc mặt lộ ra nòng nặc vui mừng.

“ Hắc hắc, tài sản Tang Thiên ngược lại không tệ, không biết trong hộp gỗ chứa cái vật gì. ” nói xong, Diệp Phi liền đem chi hộp gỗ khắc vẽ rậm rạp chằng chịt linh văn màu vàng kia cầm lên, từ từ suy nghĩ.

Sau một khắc, một tay hướng về phía nắp hộp bắn ra, ông một tiếng, hộp gỗ hơi chấn động một cái, màu vàng nhạt quang hà chợt lóe, cả nắp hộp cả văn ty cũng là không động.

“ Di? tại sao có thể như vậy? ” trong tay bải lộng hộp gỗ, Diệp Phi nhưng mảy nói, lần nữa thí nghiệm mấy lần, như cũ không suy chuyển.

Thấy vậy, Diệp Phi đem hộp gỗ ném hướng giữa không trung, pháp lực một thúc giục, ngay sau đó hướng hộp gỗ xa xa một chút, hẳn là muốn sử dụng pháp lực mạnh mẽ mở ra mạnh mẽ mở ra, nhưng lo lắng hư hại trong hộp vật, Diệp Phi chỉ dùng ba thành khí lực.

Bá một cái, quang hà chợt lóe, hộp gỗ ở giữa không trung hơi chấn động một cái, chính là khôi phục bình thường.

Lần này, ngược lại làm đích Diệp Phi có chút nổi lên nghi ngờ, lần này càng là dùng tới năm thành pháp lực, chuẩn bị mạnh mẽ mở ra hộp gỗ, nhưng như cũ thất bại, hơi làm trầm ngâm, Diệp Phi đem tâm một hoành, toàn lực thúc giục pháp lực, một tay hướng hộp gỗ một trào.

Bá một cái. Hộp gỗ chợt bộc phát ra quang hà chói mắt, khê run đứng lên, bất quá như cũ không cách nào mở ra, trên đó từng đạo thông thông linh văn thoáng hiện không dứt, tựa hồ đang ngăn trở pháp lực Diệp Phi xâm lấn.

Đến giờ phút này, Diệp Phi cũng coi là hiểu, cái hộp gỗ này là bị hạ cấm chế, muốn mạnh mẽ phá vỡ, trừ phi pháp lực mình so với người hạ cấm chế cao hơn, nếu không. Sẽ phải lấy cấm chế trận pháp chi phá giải cấm chế phía trên.

Hơi nghiêng cứu chốc lát. Diệp Phi đem hộp gỗ thu vào, bắt giác có chút vẻ đáng tiếc, coi lại các loại pháp bảo tài liệu trên mặt đất, Diệp Phi một tay vỗ một cái bên hông. Cờ một tiếng, quang hà một quyền, trên mặt đất trở nên trống rỗng, tất cả đồ cũng bị thu vào trong túi trữ vật.

“Ai, xem ra, chỉ có thể sau này tấn cấp lại nhìn lại một chút, hoặc là có cơ hội ở học tập một cái trận pháp chi đạo.” Diệp Phi thần nhiên nói, lần này ở chuyển đi U Linh Cốc, có thể nói là thu hoạch phong phú. Đem hần vốn tu sĩ U Châu nghèo rớt mồng tơi, lại trở thành nhà giàu mới nổi.

Giờ phút này tài sản Diệp Phi, sợ rằng so được với một ít Ngưng Đan cao cấp bình thường, những người còn lại những thứ kia không nói, chỉ bằng túi trữ vật của Tang Thiên hòa Cù Minh. Chính là tài sản không nhỏ rồi.

Do dự một chút, Diệp Phi trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, một tay vỗ một cái bên hông, quang hà lóe lên giữa, Trong tay Diệp Phi, xuất hiện một chi hộp gỗ tử đàn, phía trên vây quanh trừ từng viên lá cây màu xanh ngọc thạch, một tờ phù lục màu vàng, dính vào trên hộp gỗ.

“Mấy phương thế lực đều ở đây tranh đoạt vật này, ngay cả Mộc Linh Tử Đại trưởng lão tựa hồ cũng đang ám chỉ, để cho ta đem vật này giao ra, cũng không biết trong này rốt cuộc là cái quý gì?” nói xong, Diệp Phi trên mặt lộ ra một vẻ chờ mong.

Thiên tân vạn khổ lấy được đồ, cũng không phải là tự nhiên không muốn nộp lên đấy, nhưng nếu như đúng là đồ mình không dùng được, về tông môn đôi chút bảo vật, vẫn là có thể suy tính.

Ban đầu chẳng qua là lo lắng trở lại trong môn không có cơ hội tra xét, chính là sẽ bị tông môn mạnh mẽ mang đi, cho nên mới mượn cớ rời đi ngân giáp chiến thuyền, chuẩn bị tìm cơ hội mình xem trước một chút đến tột cùng là thứ gì.

Không do dự nữa, Diệp Phi một tay bắn ra, mai phù lục tróc xuống, phốc một tiếng, biến thành tro bụi, mà hộp gỗ tử đàn kia, hẳn là ở Trong tay Diệp Phi run rẩy, tựa hồ truyền ra từng cỗ tiếng gió.

“Đi? chẳng lẽ bên trong chứa cái vật gì còn sống?” Diệp Phi có chút nghi ngờ nói.

Do dự một chút, Diệp Phi phân phó một tiếng, tiểu Thanh hóa thành tới thước chui vào tay áo Diệp Phi bào, ngay sau đó, đem hộp gỗ ném ở cấm chế trong, Diệp Phi còn lại là đi ra khỏi cấm chế, đứng xa xa nhìn một chút hộp gỗ đang khẽ run trên mặt đất.

Thuật động thổ lắng lẽ vận chuyển, nếu là đem hộp gỗ mở ra phát hiện không đúng, chuẩn bị tùy thời rời đi nơi đây, dù sao cái này hộp gỗ quý dị như thế, không thể không cẩn thận một chút.

Một lát sau, Diệp Phi mặt vẻ ngưng trọng giờ tay lên, hướng hộp gỗ tử đàn hơi một chút, ba một tiếng, nắp hộp một chực mà khai, một cỗ bạch sắc tiêu phong lúc này tịch quyển ra.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt một ngưng, vừa muốn chuẩn bị bỏ chạy, lại phát hiện trong hộp gỗ tựa hồ yên tĩnh lại, một đôi tương tự hình cánh, xuất hiện ở trong hộp gỗ.

Vật này bất quá lớn chừng bàn tay, toàn thân như bạch ngọc trong suốt, nhìn qua đúng là giống như là hai con cánh, phía dưới mỗi chi cánh, mang theo một hàng vũ mao lóe ra ngũ sắc quang hà.

Bốn phía thỉnh thoảng toát ra từng trận bạch sắc tiêu phong, tựa hồ là bản thân vũ mao kia truyền tới, thấy vậy, Diệp Phi không khỏi thần sắc vừa động, hơi làm trầm ngâm, chính là tiến vào bên trong cấm chế.

Trong hộp gỗ, còn có một quả thủ trát, cùng món bảo vật hình dáng cánh đặt chung một chỗ, Diệp Phi cúi người cầm lên đôi cánh, chính là quan sát.

Vào tay mát mẻ, vật này cũng không biết dùng loại tài liệu nào luyện chế mà thành, mặt ngoài dị thường bóng loáng, mà một hàng vũ mao ngũ sắc kia, cũng là cực kỳ mềm mại, nhưng Diệp Phi lôi kéo mấy cái sau, chính là kinh ngạc phát hiện, nhìn sắc vũ mao nhu nhược, lại cực bền bỉ, nhìn qua có vẻ rất khó hư hại.

Đem chơi chốc lát, Diệp Phi chậm rãi ngồi xuống, giờ tay lên cầm lên mai thủ trát kia, thần thức vừa động, chính là tra xét.

Mà Diệp Phi trên mặt, đầu tiên là lộ ra một bộ vẻ mừng rỡ như điên, không bao lâu, chính là như rồng mây, đại khái một nén nhang công phu đi qua, Diệp Phi cuối cùng thả thủ trát xuống, lộ ra một bộ vẻ khiếp sợ.

Căn cứ này mai thủ trát ghi lại, đây đối với tương tự phi hành bảo vật, nguyên danh ‘Lăng Thiên Thần Dực’, chính là căn cứ phương pháp luyện chế tiên khí thượng giới, tiến hành giản hóa luyện chế ra tới, thuộc về chế phẩm.

Tuy nói là chế phẩm, nhưng căn cứ ghi lại, kỳ uy lực cũng cực kỳ kinh người, còn đây là động thuật chí bảo, nếu là hoàn toàn luyện chế thành công, một khi thi triển, nhưng là nhảy qua vạn trượng khoảng cách, đơn giản tương đương với tốc độ thuần đi.

Mà cái cao nhân luyện chế Lăng Thiên Thần Dực này, chính là năm đó một vị luyện khí tông sư đại danh đỉnh đỉnh, trọn đời nghiên cứu, mới luyện chế được món bảo vật này.

Chẳng qua là tài liệu cần cù cực kỳ quý giá, lúc còn không có hoàn toàn luyện chế xong, vị cao nhân kia chính là thọ nguyên buông xuống, sinh mệnh không đủ, bắt đắc dĩ, liền đem phương pháp luyện chế bảo vật này, tài liệu thiếu hụt, cùng với phương pháp sử dụng, cũng cần kẻ ghi chép ở trên thủ trát, để phòng hậu nhân lấy được vật này, đem Lăng Thiên Thần Dược hoàn toàn hoàn thiện, cũng coi là trọn vẹn tâm nguyện.

“ Lại là chế phẩm tiên khí thượng giới, quả nhiên còn có thể giới cao hơn, tiên giới, tiên khí! ” nói xong, Diệp Phi lộ ra một vẻ suy tư.

Có lòng muốn tìm nhiều tin tức, hiểu rõ tiên giới hơn một ít, chỉ tiếc, thủ trát phía trên cũng không có quá nhiều giới thiệu, lúc này, Diệp Phi càng thêm cảm thấy mình nhỏ bé, không, mà là cái thế giới này nhỏ bé.

Nhưng điều này cũng càng làm Diệp Phi quyết tâm tu luyện, chỉ hy vọng có một ngày, có thể thấy được thân thể giới cao hơn, hoặc là, đứng ở đó, chỗ cao cao tại thượng tiên giới.

Diệp Phi vậy đầu ra, chuyện quá mức xa xôi, cũng chính là suy nghĩ một chút thôi, trước mắt trọng yếu nhất, còn là nhanh lên tấn cấp, chỉ có như vậy mình mới có nhiều cơ hội tự vệ hơn.

Lần nữa cảm lên Lăng Thiên Thần Dược, Diệp Phi chính là âm thầm nhủ mảy một cái, pháp bảo cấp bảo vật trở lên, cũng phải cần phải luyện hóa, mới có thể tùy tâm sử dụng, mà món bảo vật này chính là tiên khí chế phẩm, cấp bậc rõ ràng cho thấy ở trên pháp bảo.

Nếu là mạnh mẽ thúc giục, không phát huy ra hiệu quả bình thường không nói, càng thêm hao phí pháp lực, chẳng qua là luyện hóa bảo vật, không có tu vi Ngưng Đan cao cấp trở lên, đó là ngay cả muốn đều không làm được.

“ Nhất định phải nhanh lên tấn cấp, cũng được, đi trước Cô Uyển Thành một chuyến, dự định đem bích tuyết liên cầm đến, bây giờ mình hoàn toàn có thể luyện chế Kim Nguyên Đan rồi. ” Diệp Phi nghiêm sắc mặt nói.

Hơi do dự một chút, Diệp Phi đứng lên hình, đem cầm chế bốn phía vừa thu lại, chính là hướng trên mặt đất chui tới, mới vừa một lao ra mặt đất, chính là giả ngụy một chiếc phi chu màu đen, hướng Cô Uyển Thành phương hướng bắn nhanh đi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 193: Tới Lâm gia

Hơn ba tháng sau, Cô Uyển Thành, bên trong một gian cửa hàng linh dược, một tên lão giả cầm một chi hộp ngọc, cười híp mắt nhìn một tên bạch y thanh niên trước mắt.

“ Vị đạo hữu này, ngươi nếu là sẽ không tới, lão phu sẽ phải đem cái này hai buổi bích tuyết liên bán mất, hắc hắc. ” lão giả cười ha ha nói.

Nghe vậy, bạch y thanh niên nói: “ Trên đường có chút trì hoãn, a a, ngưng ngưng. ”

“ Lão phu ngược lại không có gì, máu chốt bích tuyết liên này không cách nào cất giữ thời gian quá dài, xem ngươi lại là thật lâu, cho nên, lão phu mới tính toán bán đi. ” lão giả lắc đầu nói.

“ Nga, cũng may, tại hạ cuối cùng là không có tới trễ, ngươi xem một chút số lượng đi. ” nói xong, bạch y thanh niên lấy ra một con túi trữ vật, giao cho lão giả.

Nghe tiếng, lão giả hai mắt sáng lên, nhận lấy túi trữ vật sau, chẳng qua là thần thức đảo qua, chính là a a cười nói: “ Đối với, đây là hai buổi bích tuyết liên, mời xem qua. ”

Thanh niên nhận lấy hộp ngọc, lại nhìn một chút, ngay sau đó mỉm cười đem hộp ngọc thu vào, cười nói: “ Vậy liền đa tạ, cáo từ! ”

Nói xong, bạch y thanh niên trực tiếp xoay người, hướng ngoài cửa đi tới, người này, chính là Diệp Phi, đem một ít bảo vật tài liệu vô dụng bán sau, chính là tới đây thu lấy linh dược.

Ra khỏi cửa hàng linh dược, Diệp Phi chính là khẽ mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia hưng phấn. “ Hắc hắc, bây giờ tài liệu rất cực gom đủ, rất cực có thể luyện chế Kim Nguyên Đan. ”

Hơi tự định giá chốc lát, Diệp Phi cũng không có gấp gấp trở về Linh Sơn Tông, mà là hướng bên kia đi tới, trong mắt lóe một mong đợi.

Ước sao một bữa cơm công phu, thân ảnh Diệp Phi, xuất hiện ở bên trong một cửa hàng nhìn như bình thường, một đạo nhân ảnh vừa muốn tiến lên giới thiệu cái gì, thấy Diệp Phi liền nhìn cũng không nhìn thứ nhất mắt, chính là trực tiếp lên lầu hai.

Chỗ lầu hai, có mấy người khách đang hỏi thăm cái gì, mấy tên cửa hàng nhân viên đang giới thiệu, mà Diệp Phi xuyên qua lầu hai sau, chính là đi tới lầu ba nơi cửa, gặp được mấy tên thù vạ.

“Thông báo một cái Lâm lão. Liền nói Lưu Diệp tới lấy hàng!” Diệp Phi hướng về phía thù vạ nói một tiếng.

“Chờ!” một tên thù vạ gật đầu một cái, xoay người tiến vào lầu ba, chỉ chốc lát công phu chính là đi ra, hướng về phía Diệp Phi đạo: “Mời, Lâm lão mời ngài đi vào!”

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nơi này, chính là Cô Uyển Thành Lâm gia, cũng không biết Diệp Phi tại sao lại tới chỗ này!

Mới vừa vào tới, Diệp Phi phát hiện một lão già Ngưng Đan kỳ. Đang ngồi ngay ngắn ở một cách đó không xa trên một thanh ghế gỗ. Nhân nhả thường thức linh trà. Bên cạnh có một giá gỗ, phía trên để từng món một màu đen lớn chừng bàn tay, nhìn bộ dáng hẳn là tương tự một loại động phủ.

“Ha ha, Lưu Diệp tiểu hữu. Ngươi lần này, nhưng coi như là cho Lâm gia chúng ta mở ra cái đầu a.” thấy Diệp Phi sau, tên lão già kia hướng về phía Diệp Phi vẫy vẫy tay, mỉm cười nói.

Thấy vậy, Diệp Phi cũng không có khách khí cái gì, kéo cái ghế chính là ngồi xuống, khẽ cười nói: “Thế nào, chẳng lẽ là làm khó Lâm tiên bối?”

Tên lão già này, chính là lần trước chủ trì giao dịch hội Lâm lão!

“A a. Cho dù là khổ sở, cũng không phải chuyện tình của lão phu, chẳng qua là làm khó Mục Lâm đại sư, luyện chế động phủ tạm thời nhiều năm như vậy, đây cũng là lần đầu luyện chế động phủ như vậy.

Lần trước ngươi ở giao dịch hội sau khi kết thúc. Chính là đem dự định động phủ cận kề yêu cầu cho lão phu, nhưng lão phu cũng không có nhìn quá nhiều, bắt quả giao cho Mục Lâm đại sư sau, cũng là lắc đầu thờ dài a.” Lâm lão mỉm cười nói.

“Nga, chẳng lẽ vẫn bối sợ định chế động phủ tạm thời, không cách nào luyện chế?” Diệp Phi ở trên lần giao dịch hội sau khi kết thúc, chính là linh cơ vừa động dự định một gian động phủ, thời điểm chuẩn bị tới thu lấy bích tuyết liên, đồng tới thu lấy động phủ.

“A a, dù sao ngươi nộp tiền đặt cọc, cũng không sợ ngươi không đến lấy hàng, hơn nữa, Mục Lâm đại sư nhìn động phủ đích thiết kế sau, chính là có chút hưng phấn.

Chỗ động phủ này chẳng những thiết kế cực kỳ hoàn thiện, trang bị đầy đủ hết, hơn nữa diện tích cực lớn, theo lý thuyết, động phủ như vậy, nhưng là không thể đơn giản thu phí dụng tài liệu, về giá cả, cao hơn ra ngang hàng động phủ gấp mấy lần.

Bình thường mà nói, ở không biết ngươi có hay không có nhiều linh thạch như vậy, chúng ta là sẽ không tiếp tục luyện chế đi xuống, nào biết Mục Lâm đại sư tới hăng hái, đẩy xuống những động phủ khác, một lòng đem động phủ tiêu từ ngươi luyện chế.” Lâm lão cười ha hả nói.

“Nga, vậy không biết đại khái cần bao nhiêu phí dụng? vẫn bối có thể hay không trước biết một chút về chỗ động phủ này?” Diệp Phi nhướn mày nói.

Nghe vậy, Lâm lão lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Chỗ động phủ này thiết kế quá mức tinh tế hoàn thiện, Mục Lâm đại sư nói qua, đây căn bản cũng không coi như là động phủ liễu, đơn giản là một tòa đại điện.

Lăng phí tất cả tài liệu không nói, đồng thời cũng hao phí thời gian rất dài, cho tới bây giờ, cũng là không có thể hoàn toàn luyện chế xong, hắc hắc, bắt quả ngươi không cần phải lo lắng, Mục Lâm đại sư nói buổi chiều hôm nay, hẳn có thể luyện chế ra tới.”

“Nga, nói như vậy, ta còn thật là làm phiền nhiều rồi!” Diệp Phi có chút áy náy nói.

Lâm lão cười cười, khoát tay nói: “Không cần khách khí, đúng rồi, ngươi thân là đệ tử Linh Sơn Tông, vì sao còn cần luyện chế loại bảo vật này? huống chi cho dù là tấn tu, tất cả đều là luyện chế một tòa bình thường, dùng tu luyện mà thôi.

Giống như loại ngươi yêu cầu này, đơn giản so được với một ít kiến trúc đại điện của môn phái nhỏ rồi, Mục Lâm đại sư còn nói qua, sau này sẽ đặc biệt luyện chế mấy cái vậy động phủ như vậy bán đấu giá, hắc hắc.

Một loại có chút thực lực khai tông lập phái, đều là thành lập một tòa tông môn đại điện thật thật tại tại, cho tới bây giờ không ai giống như ngươi vậy, dùng tu đi bảo vật luyện chế ra loại đại điện tùy thân này.

Cho nên nói, phí dụng còn phải đợi Mục Lâm đại sư hoàn toàn luyện chế xong, mới nói cho ngươi biết, dù sao bây giờ ngay cả ta cũng đoán chừng không ra được bao nhiêu phí dụng.”

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nga, chẳng qua là tạm thời cao hứng, muốn có một tòa động phủ như vậy mà thôi.” nói xong, hai người chính là tùy ý hàn huyên.

Mà Diệp Phi thật ra thì sớm có tính toán, mình bây giờ cũng không tin tưởng bất kỳ tông môn thế lực nào, cho dù gia nhập Linh Sơn Tông, cũng không có thể hoàn toàn tin tưởng. U Châu Thiên Nhai Tông, chính là một ví dụ sống sờ sờ.

Sở dĩ xếp vào Linh Sơn Tông, bất quá là vì tìm kiếm Kim Nguyên Đan mà thôi, mà Kim Nguyên Đan đan phương mới vừa vừa đến tay, Diệp Phi chính là vì tính toán đường lui, trùng hợp đi tới Lâm gia nhìn thấy loại động phủ tạm thời này, chính là muốn muốn luyện chế một tòa.

Nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, Linh Sơn Tông động phủ bên trong thiết trí đầy đủ hết, Diệp Phi chính là có một cái ý nghĩ như vậy, luyện chế một tòa siêu cấp động phủ, chẳng những trên dưới tầng ba, hơn nữa bên trong trang bị, đơn giản so động phủ Linh Sơn Tông còn phải hoàn thiện.

Vừa mới bắt đầu Diệp Phi cho là, giá cả cũng liền so với bình thường động phủ gấp ba bốn lần là cùng, dù sao mình luyện chế là tầng ba. Mà Lâm lão lúc ấy cũng không có nhìn kỹ thủ trát Diệp Phi giao cho hẳn ghi lại yêu cầu, bắt tiền đặt cọc sau, Diệp Phi chính là rời đi nơi này.

Cộng thêm lần này Mộc Linh Tử trưởng lão đối với mình ám hiệu, tựa hồ ở chăm bảo vật mình lấy được, Diệp Phi chính là muốn chuẩn bị tốt, nếu không phải là ép buộc, mà là muốn dùng thủ đoạn khác, kia Diệp Phi không thể làm gì khác hơn chính là rời đi Linh Sơn Tông, cùng lắm thì rời đi Huyền Châu, lại làm tán tu.

Nếu là bảo vật khác. Mình còn có thể cân nhắc giao cho Linh Sơn Tông. Bực này bảo vệ tánh mạng Tiên khí Lăng Thiên Thần Dược. Diệp Phi nói là cái gì cũng sẽ không giao ra đây.

Hơn nửa ngày đi qua, một tên lão giả khô gầy tiến vào lầu ba, đi tới bên cạnh Lâm lão, lặng lẽ nói mấy câu cái gì. Liền đem một chi hộp ngọc giao cho Lâm lão, ngay sau đó lui ra ngoài.

Lâm lão mở ra hộp ngọc, bên trong lộ ra một món lớn nhỏ chừng quả trứng, toàn thân đen nhánh, trên dưới tầng ba đích kiến trúc hình cung điện, trập trập không gian ba động tản ra. Bên cạnh để một quả thủ trát.

“Hắc hắc, rốt cục luyện chế ra tới, đây chính là động phủ người dự định, trước kiểm tra một phen đi! xem một chút có hay không hài lòng.” Lâm lão mỉm cười nói.

Nghe vậy. Diệp Phi đầu tiên là giật tay lên trát, thần thức vừa động đích tra xét đứng lên, một lát sau, Diệp Phi trong lòng vui mừng, nhưng trên mặt cũng là cũng không có ra vẻ cái gì. Thần thức vừa động xâm nhập bên trong động phủ.

Một lát sau, Diệp Phi cười cười, nhẹ giọng nói: “Không tệ, chỗ động phủ cùng ta yêu cầu cơ hồ không kém cái gì, không biết giá tiền này?”

Nghe vậy, Lâm lão khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Lúc trước người vừa tới đã truyền lời, lão phu cũng không cùng người vòng vo, dù sao giá tiền này không thấp, Mộc Lâm đại sư cho ra giá thấp nhất, hai mươi ba vạn linh thạch!”

“Cái gì? hai mươi ba vạn?” tuy nói có chút chuẩn bị tâm tư, nhưng cũng không có nghĩ đến sẽ là cái giá tiền này, cái này không khỏi làm Diệp Phi trừng hai mắt khiếp sợ.

“Hắc hắc, không sai, cái giá tiền này một chút cũng không thể thấp nữa, bất quá Mộc Lâm đại sư nói, người lần này cho hẳn một linh cảm, chỉ lấy lấy hai mươi vạn là được, bất quá, nếu là bây giờ cảm không ra được, cũng không có quan hệ, động phủ này, Mộc Lâm đại sư sẽ tiếp tục hoàn thiện luyện chế, sẽ lưu lại làm vật trấn điểm.” Lâm lão khẽ mỉm cười nói, hai mươi vạn linh thạch, chớ nói một tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ, cho dù là Ngưng Đan cao cấp bình thường, cũng sẽ không tùy ý lấy ra đây.

Diệp Phi dè dặt khiếp sợ trong lòng, cho dù là hai mươi vạn, cũng tuyệt đối không phải là một số lượng nhỏ, cho dù là lấy toàn bộ tài sản của Tang Thiên, cũng là không đạt tới con số này, bất quá cộng thêm Tang Thiên cướp đoạt mấy túi trữ vật, ngược lại có thể góp đủ hai mươi vạn linh thạch.

Cứ như vậy mà nói, Diệp Phi vốn là coi như nhà giàu mới nổi, lập tức liền thùng túi, bây giờ, cũng liền còn dư lại cũng hơn mười vạn linh thạch mà thôi, dĩ nhiên, cho dù là con số này, một loại Trúc Cơ kỳ cũng là cảm không ra được đích.

“Tốt, mời Lâm lão kiểm lại một chút, lúc tới ta có ý ở tông môn một tên trưởng lão nơi đó mượn lấy một ít linh thạch, nói đến đây mua động phủ, nếu không, thật đúng là không cách nào cầm tới đây nhiều như vậy.” Diệp Phi nói xong, lúc này lấy ra một con túi trữ vật, giao cho Lâm lão.

Diệp Phi những lời này, chẳng những có thể bỏ đi đối phương đối với mình hoài nghi có thể lấy ra nhiều linh thạch như vậy, càng thêm sẽ không động cái gì lòng xấu xa, dù sao ngay cả tông môn trưởng lão cũng biết mình tới Lâm gia, nếu là mình xảy ra điều gì ngoài ý muốn, nói vậy Lâm gia cũng phải giao phó thỏa đáng.

Quả nhiên, Lâm lão tuy nói có chút vẻ khiếp sợ, nhưng thu hồi túi trữ vật sau, còn là khẽ mỉm cười nói: “Không tệ, xem ra Lưu Diệp tiểu hữu ở tông môn trong, thân phận cũng không thấp a, hắc hắc.”

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, trong tay đem chơi tùy thân động phủ, gật đầu nói: “Là nên lấy cái tên, nếu toàn thân màu đen, vậy thì gọi nó Xích Phủ như thế nào?”

Nghe Diệp Phi nói, Lâm lão nhún mày một cái, lắc đầu nói: “Bảo vật như thế, gọi Xích Phủ sợ rằng ảnh hưởng khí thế của bảo vật, dù sao trang bị loại này, đã xa xa vượt qua phạm vi động phủ.

Hắc hắc, tiểu hữu nếu không phải ngại, lão phu cho để giúp người lấy cái tên, không bằng, liền kêu nó — Xích Điện!” nói xong, Lâm lão cảm giác hài lòng gật đầu một cái.

Tiêu Tiêu

Chương 194: Ngoài ý muốn

“Xích Điện? hắc hắc, không tệ, tên rất hay, đa tạ tiền bối, vãn bối trước hết xin cáo từ!” Diệp Phi mỉm cười nói một câu.

Cứ như vậy, cùng Lâm lão nhị đơn giản lên tiếng chào, Diệp Phi chính là rời đi nơi đây, chuẩn bị đi trở về Linh Sơn Tông, thật tốt nghiên cứu một phen động phủ Xích Điện này, nếu là Linh Sơn Tông thật muốn bảo vật của mình, vậy chỉ có thể là tìm cơ hội rời đi Linh Sơn Tông.

Bất quá, thăm nghĩ lấy mình tứ phẩm được sư, lại có thiên phú có thể tu luyện Âm Dương Liệt Nhật Trảm, Linh Sơn Tông sẽ không quá mức khó mình, nhưng sử dụng một ít bảo vật đổi lấy dây dưa, chỉ sợ là không cách nào tránh khỏi, nếu không nếu là tính toán động mạnh, ban đầu Mộc Linh Tử Đại trưởng lão, hoàn toàn sẽ không để mình rời đi đây.

Cứ như vậy, Diệp Phi ngồi một con phi chu màu đen, ra khỏi Cô Uyển Thành sau, chính là hướng Linh Sơn Tông phương hướng bắn nhanh đi.

.....

Linh Sơn Tông chủ phong, ở sơn trong bụng có một gian thạch thất đơn sơ, Mộc Linh Tử Đại trưởng lão, đang ngồi xếp bằng ở trên một khối bô đoàn, khép hờ hai mắt.

Chỉ chớp lát công phu, bên trong thạch thất một mặt trên vách tường, chợt chớp động một mảnh quang hà đẹp mắt, một vụn vẹo sau, một tờ mặt người mơ hồ, xuất hiện ở trên vách tường.

“Tìm ta chuyện gì? gần nhất tông môn có ổn không? mấy phương thế lực khác nhưng có động tĩnh gì?” mặt người mơ hồ truyền ra một đạo thanh âm chợt xa chợt gần, Mộc Linh Tử lúc này hai mắt mở một cái, lộ ra một bộ quy củ.

Nhìn một chút mặt người mơ hồ, Mộc Linh Tử mặt tịnh trọng nói: “Tông chủ, ngài nhưng tính ra phát hiện, những năm gần đây những thế lực khác coi như an tĩnh, tông môn cũng coi là vững vàng, không có gì lớn chuyện phát sinh.”

“Nga, vậy thì tốt, nhìn người thế nào có chút đáng về vội vã? chẳng lẽ còn có những chuyện khác?” mặt người mơ hồ nghi ngờ hỏi một câu.

Nghe vậy, Mộc Linh Tử nghiêm sắc mặt, gật đầu nói: “Tông chủ, đoạn thời gian trước ở U Linh Cốc, nhưng là ngài xuất thủ ngăn trở trường tranh đấu kia?”

“Nga? cái gì tranh đấu? ta một mực không có rời đi Linh Sơn Tông, người nói một chút tình huống thế nào? U Linh Cốc là chuyện gì phát sinh?” mặt người mơ hồ kia có chút nghi vấn nói.

“Là như vậy, bên trong tông môn ta có một tên đệ tử. Đoạn thời gian trước ở U Linh Cốc lấy được một món bảo vật, chém giết Ma Cốt Môn một tên đệ tử đứng đầu, nghe nói có thể thi triển ra cấp bốn Ma Nguyên Thương.”

Vì vậy Ma Cốt Môn ghi hận trong lòng, ở chư vị đệ tử lúc đi ra, U Minh lão quý muốn xuất thủ bắt tên đệ tử kia, ta vừa muốn ngăn trở, chợt” cứ như vậy, Mộc Linh Tử đem sự tình đại khái nói một lần.

“Cái gì? quả thật có Hóa Anh Kỳ tham dự chuyện này, chẳng lẽ là Ma Cốt Môn lão quý? nhưng cũng không quá có thể, nếu không bọn người căn bản sẽ không có bất kỳ đường sống. Những người khác nhưng có thương vong? người này đến tột cùng có mục đích gì?” mặt người mơ hồ hỏi một tiếng.

“Tứ đại thế lực cũng không một người thương vong. Bất quá ta bởi vì mang theo hộ thân dị bảo Huyền Thiên Lưu Ly Châu. Thời điểm những người khác cũng té xỉu, ta còn còn miễn cưỡng kiên trì chốc lát, chợt cảm nhận được, kia cổ sát khí nồng nặc. Chính là phong tỏa người lấy được dị bảo, chém chết Ma Cốt Môn đệ tử Lưu Diệp kia.” Mộc Linh Tử nói.

“Chẳng lẽ, là do món đó bảo vật đó đi? nói như thế, tên đệ tử kia khó có cơ hội sống sót?” mặt người mơ hồ hỏi một câu.

Nghe vậy, Mộc Linh Tử nhướng mày, nhẹ giọng nói: “Tông chủ, ta nhìn thấy con kia bàn tay che trời, đích xác là khóa được tên đệ tử Lưu Diệp kia, nhưng đang ở sát na ta hôn mê. Trong lúc mơ hồ nhìn thấy một con bàn tay khác, đem người nọ ngăn lại.”

“Cái gì? cái này!” mặt người mơ hồ có chút kinh nghi bất định đứng lên!

.....

Bảy tám ngày sau, Diệp Phi giá ngự phi chu, đi ngang qua một mảnh hồ, khoanh chân ngồi ở bên trong khoang thuyền. Đang từng lần một đích tìm hiểu phương pháp luyện chế Kim Nguyên Đan.

Chợt, Diệp Phi hai mắt một ngưng, mới vừa đứng lên thân hình, chính là bạch nhất thanh muện hưởng, toàn bộ phi chu run lên, thân hình lão đảo một cái, suýt nữa ngã xuống.

Sau một khắc, vội vàng hướng trốn ra khoang thuyền, chính là nhìn thấy hai đạo thân ảnh trôi lơ lửng giữa không trung, chặn lại đường đi Diệp Phi, mặt khinh miệt nhìn Diệp Phi.

Thấy vậy, Diệp Phi chợt mặt liền biến sắc, hai vị này Diệp Phi biết, chính là hai người Ma Cốt Môn Hắc Sát cùng Hồng Liệt, thật thật tại tại Ngưng Đan cao cấp.

“Tiểu tử, cũng không biết ngươi có cái khả năng gì, U Minh trường lão lại phái chúng ta tới trước bắt ngươi, ngươi cũng thật coi như là vận khí.” Hắc Sát nhìn Diệp Phi một chút, tùy ý nói.

Nghe vậy, Hồng Liệt cười cười, lắc đầu nói: “Chớ khinh thường, nghe nói tiểu tử này tu luyện thành thân thông Linh Sơn Tông lão tổ, hơn nữa, bên người còn có một con Kim Hạch Kỳ yêu thú, hắc hắc, một người đối phó, quả thật có chút phiền toái.”

“Nga, không trách, cũng tốt, nếu là có thể đem yêu thú bắt sống, nói không chừng có thể bức bách nhận chủ, hắc hắc.” Hắc Sát hai người coi như không người nói, tựa hồ bắt Diệp Phi, chẳng qua là một chuyện nhỏ tiện tay một loại, hoàn toàn không có quá để ý Diệp Phi.

“Tiểu tử, là ngươi chủ động đi theo chúng ta, còn là cần ta cử xuất thủ? dĩ nhiên, nếu để cho chúng ta ra tay, vậy ngươi sẽ phải ăn một ít đau khổ, hắc hắc.” Hắc Sát cười lạnh nói.

Mà Diệp Phi tâm niệm cấp chuyển, nếu là một tên Ngưng Đan cao cấp, mình cộng thêm tiểu Thanh, có lẽ còn có thể chiến có thể lui, nhưng hai người này chung một chỗ, mình trừ chạy trốn, căn bản là không đầu lại.

Nhưng mặc dù bỏ chạy, cái này hai tên ở trạng thái cao cấp, mình tựa hồ cũng rất khó chạy trốn, dù sao, Hồng Liệt là một gã Ngưng Đan trung kỳ tu sĩ.

“Ta lựa chọn, mình đi!” lời còn chưa dứt, Diệp Phi trong lòng một thúc giục, màu đen phi chu cấp tốc hướng hai người bắn nhanh đi, mà thân ảnh Diệp Phi, còn lại là trôi lơ lửng giữa không trung, quanh thân hoàng hà chợt lóe, chính là hướng phương hướng ngược lại bắn nhanh đi.

“Cái gì? tiểu tử này là Ngưng Đan kỳ?” Hắc Sát mặt mũi vẻ ngạc nhiên sừng sốt một chút.

“Không đúng, người này phải là sử dụng bí thuật gì, mau đuổi theo!” Hồng Liệt vội vàng hướng phía trước đánh ra một quyền, bịch một tiếng, đem màu đen phi chu đụng hướng hai người một kích mà bay.

Ngay sau đó, hai người dè xuống trong lòng khiếp sợ, quanh thân chui quang cùng nhau, cũng không để ý tới phi chu màu đen kia, chính là hướng Diệp Phi truy kích đi.

Bởi vì Diệp Phi phản ứng khá nhanh, hơn nữa phi chu màu đen kia hơi thêm ngăn trở, ngược lại cũng bỏ xuống hai người một khoảng cách khá xa, nhưng trên mặt Diệp Phi, cũng là không dễ dàng, bởi vì khoảng cách hai người cùng mình, đang từ từ kéo gần.

“Hắc hắc, ta còn tưởng rằng cái bí thuật này uy lực bao lớn, cũng bất quá như thế!” Hắc Sát có chút tùy ý nói, không hoảng hốt không vội vàng thúc giục chui quang, mắt thấy khoảng cách cùng Diệp Phi càng ngày càng gần.

Thấy vậy, Hồng Liệt cũng thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: “Không tệ, nhưng cũng không thể khinh thường, theo như lời bọn ta có thể dễ dàng đuổi theo, nhưng một loại Trúc Cơ kỳ tu sĩ, là căn bản không cách nào cùng người này chống lại, không nghĩ tới tiểu tử này, trên người lại mang bí thuật như thế.”

“Hắc hắc, không vội vàng, đem bắt hãm lại, thật tốt hỏi một chút lại nói!” nói xong, Hắc Sát chui quang đột nhiên một thúc giục, cả một tiếng, chui tốc lại nhanh hơn không ít.

Chỉ chớp lát công phu, Hồng Liệt hai người chính là đặt tới bên trong phạm vi công kích.

Một tay đuổi một cái, Hồng Liệt pháp lực một thúc giục dưới, một con bàn tay màu xám tro, hướng Diệp Phi một trào đi, bốn phía mang theo một trận mãnh liệt hô khiêu.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt một ngưng, cũng không quay đầu lại đánh ra khỏi mấy đạo quyền ảnh, ở trong liên tiếp chuỗi tiếng muện hưởng, mấy đạo quyền ảnh giống như giấy hồ bạo liệt mà khai, chẳng qua là làm cho bàn tay hơi chậm lại, chính là tiếp tục hướng Diệp Phi bắt đi.

“Ngưng Đan cao cấp quả nhiên lợi hại, tùy ý cách dùng lực ngưng tụ ra đích công kích đều có như vậy uy lực.” Diệp Phi thần sắc ngưng trọng nói, ngay sau đó, một tay nắm quyết, hướng sau lưng bàn tay xa xa một chút.

Một đạo cột sáng bạch sắc bắn nhanh ra, bịch một tiếng, đụng vào trên bàn tay, đạo cột sáng bạch sắc kia linh quang cuồng phóng, miễn cưỡng đem bàn tay đánh tan, nhưng cũng làm cho Diệp Phi trì hoãn một ít thời gian, thềm nói Ngưng Đan cao cấp tiện tay một kích, hẳn là sử dụng tụ linh chỉ thần thông mới khó khăn lăm ngăn cản lại.

“Hắc hắc, tiểu tử, thử lại lần nữa cái này!” vừa nói chuyện, Hắc Sát một tay nắm quyền, một trận sát khí đen nhánh điên cuồng trào ra, bốn phía truyền ra tiếng ông ông, hẳn là thi triển thần thông gì.

Giữa không trung, lúc này ngưng tụ ra một đạo tiểu nhân quyền ảnh, tịch quyền mệnh mông khí thế, hướng Diệp Phi đập một cái đi.

Cùng lúc đó, ở trên đỉnh đầu Hồng Liệt, một con bàn tay xuất hiện lần nữa, chẳng qua là, giờ phút này cùng bàn tay lúc trước hoàn toàn bất đồng, vẫn lộ rõ ràng, uy áp kinh khủng, càng là trong lúc mơ hồ hiện ra từng viên màu phù vân xám tro, vừa nhìn liền biết là một loại thần thông uy năng không nhỏ.

Một quyền một chiêu này, xen lẫn trần trần ông minh chi âm, tịch quyền vạn quân lực, hướng Diệp Phi đánh đi, thấy vậy, Diệp Phi mặt liền biến sắc.

Lúc trước người này tiện tay một kích đều có uy lực to lớn như vậy, lần này thi triển thần thông sẽ tăng thêm sự kinh khủng, lần này nếu bị bắt ở, đến lúc đó, vô luận là chiến là trốn, sợ rằng cũng sẽ không có nửa điểm cơ hội. Nghĩ tới đây, Diệp Phi không khỏi hai mắt một ngưng.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Uy lực Lăng Thiên

Giữa không trung, một quyền một chiêu sắp đánh đến Diệp Phi, mà thân ảnh Hồng Liệt cùng Hắc Sát, cũng là càng ngày càng gần, chỉ cần Diệp Phi bị hai đạo công kích làm chậm trễ chút, tất nhiên sẽ bị hai người bắt.

Đem tâm một hoành, Diệp Phi đang nhanh chóng phi động về phía trước, chợt quay người lại, hai tay vừa nhấc, trong một cái tay quang hà chợt lóe, vèo một tiếng, một con kim ngân kiếm quang bắn nhanh ra, hướng bàn tay không lồ kia chém tới.

Cái tay khác, bên trong tay áo bào, phốc một tiếng, một cột sang lớn bạch sắc chợt lóe ra, tràn ra hơi thở mạnh mẽ bạo ngược, hướng quyền ảnh giữa không trung đánh lên.

Làm xong những thứ này, Diệp Phi mặt vẻ ngưng trọng nhìn hai người đang cấp tốc tiếp cận, một tay hướng túi trữ vật bên hông vỗ một cái đi.

Ừng ừng, hai đạo thanh âm bạo phá truyền ra.

Giữa không trung quang hà lóe lên, khí lăng cuốn dạt, tiểu Thanh phun khắc ra cột sáng bạch sắc, đem quyền ảnh đánh tan rồi sau đó chính là nhỏ một vòng, ngay sau đó mơ hồ một cái đánh về phía Hắc Sát.

“Cái gì? yêu thú xuất thủ sao? lại có thượng cổ bạch hổ bốn mạng thần thông, hừ, xem ra là cái biến dị yêu thú.” vừa nói chuyện, Hắc Sát khoe miệng giương lên, không hoảng hốt không vội vàng lần nữa đánh ra mấy đạo quyền ảnh.

Bên kia, kiếm hình quang nhận kia nhìn như yếu kém, cũng là đem bàn tay không lồ, giống như đao cắt đậu hũ dễ dàng xuyên thấu, cuối cùng hướng Hồng Liệt một chém đi.

“Dì? xem ra, đây chính là Âm Dương Liệt Nhật Trảm trong truyền thuyết, uy năng quả nhiên không nhỏ.” Hồng Liệt nhướng mày nói, cùng lúc đó, trong tay bấm ra một đạo pháp quyết, ông một tiếng, trước người xuất hiện một đạo nước xoáy.

Một trận ông minh đi qua, một cây lóe ra điểm một cái kim mang chính là trường thương bắn nhanh ra, đem kiếm kia hình quang nhận dễ dàng một kích mà tán, tuy nói Diệp Phi cùng tiểu Thanh công kích cũng không thương hại tới đối phương chút nào, nhưng cũng là thành công đem hai người ngăn trở chốc lát.

“Mau đuổi theo, đi?” Hồng Liệt vừa dứt lời, chính là hơi sừng sò!

Giờ phút này Diệp Phi, đã xa xa trốn ra khoảng cách hai người dự đoán, cũng không biết là như thế nào làm được, tốc độ quá nhanh. Cơ hồ biến thành một đạo sáng xẹt qua chân trời, sau lưng truyền ra từng cổ bạch sắc tiêu phong, nhìn qua cực kỳ quý dị.

“Tiểu tử này đến tột cùng có cái gì bí mật? không được, nhất định phải chụp tới hỏi một chút, nhìn dáng dấp không thi triển toàn lực, đoán chừng rất khó bắt hấn lại liêu.” Hắc Sát mặt ngưng trọng nói.

Nghe vậy, Hồng Liệt cũng là gật đầu một cái, hai người nhất tề bấm quyết, quanh thân chui quang cùng nhau, trực tiếp hóa thành hai đạo kinh hồng phá không mà đi. Tốc độ cũng không biết so lúc trước nhanh bao nhiêu.

Dù vậy

Cũng là vừa so với Diệp Phi nhanh hơn một tia mà thôi. Cái này không khỏi làm đích hai người âm thầm kinh hãi, lo lắng lần này bị hấn chạy mất, thậm chí nói bắt đầu bây giờ không nên cùng hấn chơi đùa, trực tiếp toàn lực xuất thủ đem bắt giữ mới đúng.

“Hắc hắc. Ta đã nói rồi, vô luận hấn là dùng phương pháp gì, Trúc Cơ kỳ pháp lực ở chỗ này bày, chúng ta chính là cứng rắn hao tổn cũng có thể hao tổn chết hấn, nhìn tốc độ hấn chậm lại, pháp lực không ngừng tiêu hao đi?” Hắc Sát vừa phi động, vừa cười lạnh nói.

Ước chừng một bữa cơm công phu, bầu trời một chỗ rùng rậm, một đạo thân ảnh bạch sắc một mơ hồ bắn nhanh mà qua. Quý dị là, hai bên người, hẳn là sinh ra một đôi cánh trong suốt.

Mà ở phía sau cánh, một hàng ngũ sắc vũ mao toát ra khỏi từng trận Bạch sắc tiêu phong, làm tốc độ tăng lên nhiều. Chỉ chớp lát công phu, thân ảnh hai người Hồng Liệt chính là chợt lóe lên.

“Không tốt, hai người càng tới càng gần, cái Lăng Thiên Thần Dực này tốc độ tuy mau, nhưng bây giờ quá mức hao phí pháp lực, như thế đi xuống, sợ rằng không bao lâu pháp lực sẽ cạn kiệt hết.” Diệp Phi mặt lo lắng nghĩ.

Lúc trước sử dụng Âm Dương Liệt Nhật Trảm ngăn trở hai người chớp lát, Diệp Phi bắt đắc dĩ, chính là vội vàng sử dụng cái Lăng Thiên Thần Dực mới vừa lấy được này, vừa mới bắt đầu còn là mặt vẻ hưng phấn, vạn vạn không nghĩ tới tốc độ lại có thể đề cao nhiều như vậy.

Nhưng dù sao bảo vật này không có luyện hóa qua, mạnh mẽ thúc giục cực kỳ hao phí pháp lực, hơn nữa một mực đang thi triển phi độn thuật, cho dù là Diệp Phi nuốt vào mấy viên cao cấp đan dược khôi phục pháp lực, cũng là xa xa không so được tiêu hao với hai người này.

Hơi một do dự, Diệp Phi một tay vỗ một cái bên hông, một quả phù lục xuất hiện trong tay, một tay bấm quyết, hướng trên phù lục một chút.

Phốc một tiếng, màu vàng phù lục tản mát ra quang hà chói mắt, một cuốn lên dưới chính là bọc lại Diệp Phi, thân hình trong nháy mắt bắt đầu mơ hồ, nháy mắt biến mất không thấy.

Ở một trận hôn mê, Diệp Phi bỗng nhiên xuất hiện ở bầu trời một ngọn núi, hẳn là sử dụng na di phù lục lấy được ở trên người Cù Minh trong U Linh Cốc.

Không chút nào dừng lại, hai cánh một vỗ, ông một tiếng, sau lưng bạch sắc tiêu phong một quyền, thân hình Diệp Phi trực tiếp hóa thành một đạo bạch mang bắn nhanh ra. Nhưng sắc mặt cũng là có chút tái nhợt đứng lên.

Mà hai người Hồng Liệt ở phía sau truy kích, chợt mặt biến sắc, kinh thanh đạo: “Không tốt, người này có na di bảo vật, lần này nhưng là có chút phiền toái, lấy tốc độ quý dị như vậy, na di mấy lần mà nói, dễ dàng là được chạy ra khỏi phạm vi thần thức cảm ứng bọn ta, mau, nhất định không thể để cho hắn chạy mất, nếu không U Minh trưởng lão nhất định sẽ trách tội xuống.” nói xong, Hồng Liệt liền mạng thúc giục chui quang, một tay bấm ra một đạo ấn quyết kỳ quái, hướng trên người một chút.

Ông một tiếng, chui quang chợt lóe, tốc độ lúc này nhanh mấy phần, đem thân ảnh Hắc Sát bỏ rơi ở sau lưng.

Nơi xa, thân hình Diệp Phi dần dần biến mất không thấy, chỉ chớp lát công phu, đột nhiên xuất hiện ở một trên bầu trời một mảnh bình nguyên, chẳng qua là sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Bởi vì không cách nào mở ra chui quang, chỉ bằng vào Trúc Cơ kỳ thực lực thi triển phi độn thuật, thân thể Diệp Phi vẫn là có thể chịu đựng, nhưng hôm nay có Lăng Thiên Thần Dực gia trì tốc độ, hơn nữa mấy lần na di truyền tống, làm cho thân thể Diệp Phi có chút kiên trì không nổi.

Quanh thân tựa hồ bị một loại tê liệt đau nhức, ở mỗi một tắc trên da thịt truyền tới, nhưng chẳng qua là cắn chặt hàm răng, quanh thân hoàng mang cuồng phóng, đem Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp thúc giục đến cực hạn, chống cự lấy lôi kéo lực giữa không trung.

Đang cấp tốc phi độn, Hồng Liệt chợt mặt liền biến sắc, gấp giọng nói: “Không tốt, người này trốn ra khoảng cách cảm ứng, mất đi hơi thở của hắn.”

Vừa dứt lời, chính là cấp tốc bay về phía trước, chỉ chớp lát công phu, tựa hồ lần nữa cảm ứng được Diệp Phi, không khỏi trên mặt vui mừng.

Nhưng sau một khắc, nụ cười cứng đờ, Diệp Phi lần nữa biến mất ở bên trong phạm vi thần thức cảm ứng, kế tiếp phi độn hồi lâu, cũng không có cảm ứng được Diệp Phi tồn tại.

Thời gian trôi qua, thân hình Hồng Liệt trôi lơ lửng ở trên một mảnh hồ, hai mắt nhắm lại cẩn thận cảm ứng, chỉ chớp lát, hai mắt mở một cái, gương mặt vẻ âm trầm.

Vào một tiếng, nơi xa tiếng xé gió cùng nhau, Hắc Sát đầu tiên là nhìn một chút phía hồ kia, ngay sau đó khẽ nhíu mày nhìn Hồng Liệt một chút, nhẹ giọng nói: “Chạy?”

Nghe vậy, Hồng Liệt gật đầu một cái, bắt đắc dĩ nói: “Trong tay có na di bảo vật, một lần cuối cùng là ở chỗ này biến mất, ta dò xét mấy lần, cũng không có phát hiện hơi thở người này.”

“Ai, tiểu tử kia đến tột cùng là nghịch thiên đường nào? một Trúc Cơ kỳ tiểu tu sĩ, lại ở trong tay Ngưng Đan kỳ chúng ta chạy mất, nếu là bị người biết, còn không cho người chê cười chết.” Hắc Sát như thế nói một câu.

Nghe vậy, Hồng Liệt cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: “Cái này không trách chúng ta, người này phải là lấy bí thuật, cộng thêm phi độn bảo vật gia trì dưới, mới có thể miễn cưỡng đề được tốc độ với hai người chúng ta.

Bất quá, không biết sao trên tay hắn còn có na di bảo vật, một lần hai lần chúng ta còn có thể đuổi theo, người ta một lần lại một lần truyền tống đi xuống, cộng thêm độn thuật quý dị kia, để cho hai người chúng ta như thế nào đuổi theo?”

“ Cũng là, tiểu tử này đoán chừng đã sớm na di chạy xa, chúng ta cũng không cần uống phí khí lực, sau khi trở về, hướng U Minh trường lão giao phó chi tiết là được! ” Hắc Sát nhướn mày nói.

Hỏi một do dự, Hồng Liệt mỉm cười nói: “ Chi tiết giao phó, sợ rằng không quá thỏa đáng, dù sao chúng ta đã đem người đuổi mất, cũng không sợ mất mặt, thì nói ta bắt đầu chính là toàn lực truy kích.

Thế nhưng tiểu tử, sử dụng đoán chừng là chỉ bảo ở U Linh Cốc, mấy lần chính là xa xa mà chạy, dẫn đích huynh đệ ta hai người căn bản không cách nào truy kích. ”

“ Ha ha, tốt, mỗi lần có chuyện đều là người nghĩ đến chu đáo, cứ dựa theo người nói làm. ” Hắc Sát ha ha cười một tiếng, tựa hồ quên mất lúc trước thất bại, chính là cùng Hồng Liệt nghiên cứu như thế nào giao nộp chuyện tình.

Giờ phút này, ở phía dưới bùn đất hồ, không biết bao nhiêu trượng sâu, có một chỗ diện tích rất nhỏ, đang có trứ một đạo thân ảnh bạch sắc ngồi xếp bằng.

Chẳng qua là sắc mặt cực kỳ tái nhợt, thân hình khẽ run, khóe miệng còn treo nhàn nhạt vết máu, nhìn trong tay một quả phù lục, linh tính hẳn là mất hết, không khỏi lộ ra một bộ tiếu hận.

Mà đạo này thân ảnh, chính là Diệp Phi, đang toàn lực thi triển Liễm Tức Quyết, không dám có chút động tác, sợ bị hai người trên mặt đất phát hiện.

Đang lúc này, trên mặt đất chợt truyền ra thanh âm của Hồng Liệt. “ Hắc hắc, không nghĩ tới, tiểu tử người quả nhiên núp ở đáy hồ, chạy hết nổi rồi đi? lần này ta xem người còn không ngoan ngoan thủ chịu trời? ” nghe vậy, Diệp Phi mặt liền biến sắc.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Trở về U Châu

Nghe Hồng Liệt nói phát hiện mình, Diệp Phi cũng là không có dám khinh vọng cử động, Liễm Tức Quyết vận chuyển không ngừng, lặng lẽ cảm ứng động tĩnh hai người.

Thần thức Diệp Phi, đã sớm vô hạn đến gần Ngưng Đan cao cấp, nhưng mình che giấu ở dưới đất, cộng thêm Liễm Tức Quyết cùng với ẩn thân phù lục, thậm chí không nên bị bọn họ dễ dàng phát hiện mới phải, bởi vì mình ở dưới đất chỗ sâu, cảm ứng hai người cũng là có chút mơ hồ, hiển nhiên là khoảng cách khá xa.

Chỉ chốc lát công phu, nghe Hắc Sát lên tiếng nói: “ Người phát hiện tiểu tử kia? ”

Trầm mặc hồi lâu, truyền ra thanh âm của Hồng Liệt, thờ dãi nói: “ Ai, ta bắt quả là thử dò xét một phen thôi, xem ra tiểu tử này hẳn đã chạy xa, chúng ta đi thôi. ”

Nghe lời ấy, Diệp Phi trong lòng mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng là không dám có chút khinh thường, Liễm Tức Quyết vận chuyển không ngừng, chậm chậm điều tức khôi phục pháp lực, cũng không có vội vã rời đi nơi đây, dù sao Diệp Phi cũng không rõ ràng hai người có hay không thật rời đi.

Cho đến ẩn nấp hơn ba tháng sau, Diệp Phi cảm giác không có động tĩnh gì nữa, khôi phục được năm thành khí lực, mới thi triển thuật độn thổ, hướng nơi xa từ từ đi động đi.

.....

Hơn hai tháng sau, trên một mảnh cánh đồng hoang vu, một đạo thân ảnh bạch sắc từ dưới đất một hướng ra, hướng bốn phía quan sát chỉ chốc lát sau, chính là thả ra một món phi hành pháp bảo hình lá cây, ngồi trên hướng nơi xa bắn nhanh đi.

Người này, chính là Diệp Phi.

Ngồi ở trên phi hành pháp bảo, Diệp Phi hít lại hai mắt, trên mặt một bộ tự định giá.

“ Không nghĩ tới ở phụ cận Linh Sơn Tông, những người này cũng dám động thủ, ai, xem ra, tạm thời không cách nào đi về, nhưng ở cái này ngoại giới lại không có biện pháp luyện chế Kim Nguyên Đan. ” Diệp Phi có chút khó khăn nói.

Ngưng Đan kỳ trở xuống, nhất định phải mượn địa hỏa mới có thể luyện chế ra đan dược, mà loại địa hỏa này một loại chỉ có một ít tông môn mới có, có chút cửa hàng linh dược cũng có cung cấp, nhưng Diệp Phi nhưng cũng không dám dễ dàng đi nếm thử, dù sao mình luyện chế Kim Nguyên Đan. vận

nhất xuất hiện ngoài ý muốn, bị người trên đường đánh cướp coi như phiền toái.

Nếu là đến Ngưng Đan cao cấp, chính là có thể tu luyện một loại hỏa thuộc tính thần thông — Kinh Chập Muội Hỏa. Chính là thần thông được sư tât phải tu tập, bình thường đối địch ngược lại không có chỗ dùng gì quá lớn. Nhưng luyện đan cũng là miễn đi nhiều phiền toái.

Hơi tự định giá chốc lát, Diệp Phi không chế phi hành pháp bảo phương hướng chuyển một cái, hẳn là hướng U Châu phương hướng bay đi, ngay sau đó hai mắt một nhắm, chính là ngồi tĩnh tọa tĩnh tu đứng lên.

.....

Nam vực quốc, U Châu. Gần nhất mấy năm này nơi đây xảy ra một ít biến hóa vi diệu, vốn là thực lực tứ đại thế lực cơ hồ tương đối, bây giờ tựa hồ xuất hiện nghiêng về.

Tiêu Dao Cốc bởi vì một lần ngoài ý muốn, bị Phong Nguyên Khiếu mang Trúc Cơ kỳ tu sĩ đi ra ngoài toàn bộ rơi xuống. Vốn là chưa gượng dậy nổi, thực lực giảm bớt không nhỏ, nhưng hôm nay, cũng là như cũ chiếm địa vị nhất định.

Ngược lại Thiên Nhai Tông Trúc Cơ kỳ tu sĩ đông đảo, gần nhất tựa hồ có chút đề mê. Ngay cả một ít tán tu cũng không khó khăn phát hiện, Thiên Nhai Tông, thực lực đã sớm không giống năm đó như vậy.

Mà kia luôn luôn lấy quang minh chính đại, chém ác trừ gian xưng địch danh môn đại phái Vạn Kiềm Các, tựa hồ là trở thành đứng đầu tứ đại thế lực U Châu. Về phần Huyền Áo Tông, tự nhiên sẽ không tham dự những chuyện này, cơ hồ cũng coi là có đầu tường một loại tồn tại.

.....

Dược Thần Cốc, một tên lão giả áo đen tự trong cốc chọt lóe ra, sắc mặt có chút âm trầm, một lát sau, chui quang cùng nhau, chính là hướng nơi xa bay đi.

Hơn một tháng sau, Vạn Kiềm Các, một lúc đang bên trong tĩnh thất, hai đạo thân ảnh ngồi ngay ngắn trong đó, một tên là bạch y trung niên, mặt chữ quốc, đại khái đáng về hơn bốn mươi tuổi, chính là Vạn Kiềm Các chủ — Lôi Húc!

Tên còn lại, còn lại là một tên lão giả áo đen, chính là người nợ xuất hiện ở Dược Thần Cốc, chính là Tiêu Dao Cốc chủ Hoắc Giang Nam!

Lúc này, Hoắc Giang Nam nhìn Lôi Húc một chút, mặt vẻ cung kính nói: “Lôi tông chủ, Hoàng cốc chủ lại chút nào không cho lão phu mặt mũi, ta đi muốn đề cho luyện chế một loại đan dược, bị báo là đang bế quan.

Lão phu ở nơi nào đợi ba ngày lâu, Hoàng cốc chủ đều không có đi ra, ta xem là không đem Tiêu Dao Cốc ta để ở trong mắt. ” nói xong, lão giả áo đen lộ ra một bộ âm lãnh.

“A a, Hoắc cốc chủ không cần động khí, Hoàng cốc chủ làm người ngại còn không biết sao? cho dù là ta tự mình đi trước, có lúc hẳn đều không nhất định tiếp, ta Huyền Châu liền chỉ có một tên Nguyên Cấp đỉnh phong dược sư.

Sau này còn cần hẳn nhiều, cho nên, một ít chuyện cũng không tất làm khó hấn, hay là muốn lấy đại cục làm trọng, lần này tìm ngại tới trước, là bởi vì chuyện Thiên Nhai Tông. ” Lôi Húc nói xong, chọt nghiêm sắc mặt.

“Nga? Thiên Nhai Tông? Thiên Kiềm lão quý gần nhất không phải là thành thật sao? chẳng lẽ hấn dám có điều dị động? bây giờ cái này U Châu, Lôi tông chủ một câu nói, còn có người nào dám không theo? nếu là như vậy, lão phu liền tự mình đi dạy dỗ hấn một phen. ” Hoắc Giang Nam nhướng mày nói.

Nghe vậy, Lôi Húc không khỏi trong lòng cười thầm, bàn về đơn đã độc đấu, Hoắc Giang Nam căn bản không phải đối thủ Thiên Kiềm lão quý, Thiên Kiềm tổng gần nhất một mực đề mê, chẳng qua là bị mình chèn ép mà thôi.

Về phần Thiên Nhai Tông một mực xuống thấp, đối mặt Tiêu Dao Cốc cũng không dám đối kháng nguyên nhân, đó là bởi vì, Tiêu Dao Cốc đã sớm quy thuận Vạn Kiềm Các, cho nên, Thiên Nhai Tông không chọc nổi, mới có thể đối với Tiêu Dao Cốc giận mà không dám nói gì, ngoài mặt khách khí.

Khẽ mỉm cười, Lôi Húc cũng không có điểm phá, chuyện này mọi người trong lòng biết rõ ràng, Lôi Húc cười nói: “Hoắc cốc chủ có tâm ý này, ngược lại không tệ, cũng không uổng ta đây mấy năm qua đối với ngại chiêu cố.

Nhưng là lần này, cũng không phải là Thiên Nhai Tông có cái gì mưu đồ, bất quá Thiên Kiềm lão quý một mực không thức thời, không giống ngại như vậy chịu quy thuận với ta, cho nên, ta cảm giác Thiên Nhai Tông ở chúng ta U Châu, không có cần thiết tồn tại, ngại cảm giác sao? Hoắc cốc chủ? ”

“Cái gì? Lôi tông chủ ý tứ là?” ngừng nói, trên mặt của Hoắc Giang Nam, lộ ra một tia khiếp sợ.

.....

Hơn hai tháng sau, U Châu mặt ngoài giống như thường ngày một loại an tĩnh, các thôn trấn tu sĩ đem rượu nói vui mừng, tông môn đệ tử đi ra ngoài lịch lãm, có còn lại là ở trong tông môn đóng cửa tiềm tu.

Nhưng Tiêu Dao Cốc cùng Vạn Kiềm Các, tựa hồ gần nhất lui tới cực kỳ thường xuyên, thậm chí có chút đệ tử trực tiếp trú đóng ở Vạn Kiềm Các, tục

truyền nghe thấy, đã từng có người thấy Huyền Ảo Tông, ở Vạn Kiềm Các xuất hiện qua.

Được Thần Cốc, bên trong đại sảnh Địa Linh điện, đang có trú một lão giả thần thái sáng láng ngồi ngay thẳng, một thân tu vi cũng là đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong.

Ở đối diện, có một tên bạch y thanh niên, nhìn đáng dấp hơn hai mươi tuổi, da trắng nõn, ngũ quan tuấn tú, một đôi mắt trong tinh quang lờ lờ, mang có một tia tang thương ý.

Lão giả nhìn một chút thanh niên, có chút lạnh lùng trên mặt của, lộ ra một nụ cười, nhẹ giọng nói: “Diệp đạo hữu, mấy năm không thấy, tu vi lại tinh tiến không ít a, lần này trở lại U Châu, không biết nếu nói chuyện gì?”

“Nga, chẳng qua là đi ngang qua, đi tới nơi này xem một chút Hoàng cốc chủ, thuận tiện có một số việc, cùng Hoàng cốc chủ thương lượng một chút.” bạch y thanh niên hơi hốt nói một câu, người này, chính là Diệp Phi.

“Ừ, Diệp đạo hữu yên tâm, tuy nói ngươi tuổi còn trẻ, nhưng lão phu biết được ngươi cùng Hoàng cốc chủ giao tình, cho nên nói trước chính là phải người báo cho Hoàng cốc chủ, hắc hắc, nếu là người khác thì, lão phu đã sớm tiễn khách.” Đồng trưởng lão trực sáng nói, không chút nào quanh co.

“Đa tạ Đồng trưởng lão rồi!” Diệp Phi nói một câu.

“Bất quá, cốc chủ đang bế quan, đoạn thời gian trước ngay cả Tiêu Dao Cốc cốc chủ tự mình tới trước, Hoàng cốc chủ đều không có gặp, tùy ý, lần này hay là muốn có chút trong lòng chính xác……” Đồng trưởng lão lời còn chưa nói hết, cửa đại sảnh chính là quang hà chợt lóe, đi vào một đạo nhân ảnh.

Chính là Hoàng cốc chủ, giờ phút này, thứ nhất mặt nụ cười nhìn Diệp Phi. Sáng láng cười một tiếng mở miệng nói: “Ha ha, Diệp đạo hữu tới, ta lại có thể nào không ra gặp nhau? Đồng trưởng lão, người đi trước bận rộn đi, trong khoảng thời gian này mệt mỏi rồi.” nói xong, hướng về phía Đồng trưởng lão cười cười.

“Cốc chủ khách khí.” dừng một chút, Đồng trưởng lão liếc mắt nhìn Diệp Phi, tiếp tục nói: “Diệp đạo hữu, ngày khác trò chuyện tiếp, cáo từ!” nói xong, Đồng trưởng lão chính là rời đi đại sảnh.

“Hoàng cốc chủ, nhiều năm không gặp, năm đó đi được vội vàng, chưa kịp cùng Hoàng cốc chủ chào hỏi.” Diệp Phi nhìn thấy Hoàng cốc chủ ngồi xuống, chính là khẽ mỉm cười nói, ban đầu lúc ở U Châu gặp rủi ro, Hoàng cốc chủ đối với trợ giúp, cơ hồ là lớn nhất.

Thậm chí lúc đang hoài nghi mình là Bạch Phát Ma Đầu, dù là các đại tông môn tới tra xét, Hoàng cốc chủ như cũ hết sức bảo toàn mình, vì vậy Diệp Phi đối với Hoàng cốc chủ, một mực còn có lòng cảm kích.

“Ha ha, Diệp đạo hữu, hai người chúng ta không cần khách khí như vậy, mấy năm này Diệp đạo hữu đi nơi nào? có khỏe không?” Hoàng cốc chủ cười nói, nhìn qua tâm tình thật tốt.

“Làm phiền Hoàng cốc chủ quan tâm, tại hạ cũng may, mấy năm này một mực ở Huyền Châu, đúng rồi, Hoàng cốc chủ, lần này có một số việc, muốn cùng Hoàng cốc chủ thương lượng một hai.” nói xong, Diệp Phi mặt vẻ trịnh trọng.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: U Minh giận dữ

Thấy Diệp Phi đáng vẻ trịnh trọng, Hoàng cốc chủ đầu tiên là sững sờ, nhẹ giọng nói: “Diệp đạo hữu nói như vậy, xem ra là đại sự gì, không cách nào, chỉ cần là lão phu làm được, tất nhiên sẽ không từ chối.”

Nghe vậy, Diệp Phi trong lòng ấm áp, thầm nói Hoàng cốc chủ quả nhiên là biết làm người, ở toàn bộ U Châu này, bây giờ có thể tìm được người có thể tin tưởng, cũng chỉ có Hoàng cốc chủ rồi.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi thần sắc buông lỏng, cười nói: “Hoàng cốc chủ, cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn mượn lấy đan phòng dùng một chút, trong lúc, tuyệt đối không cho bất luận kẻ nào quấy rầy chút nào.”

Nói thế nói xong, Hoàng cốc chủ không khỏi hơi sững sờ, cái này rõ ràng cho thấy mình cũng không thể đi vào quan sát, nhưng Hoàng cốc chủ cũng là không có suy nghĩ nhiều, chân mày mở ra cười cười.

“Hắc hắc, ta ngược lại tưởng chuyện gì, nếu là chút chuyện này mà làm không tới, cũng liền không có mặt mũi làm cốc chủ nữa, Diệp đạo hữu yên tâm chính là, nhất định sẽ không có người đến quấy rầy cái gì.” Hoàng cốc chủ cũng không có hỏi Diệp Phi luyện chế đan dược gì, chính là cười đáp ứng.

Thấy vậy, Diệp Phi hơi do dự một chút, trong lòng âm thầm gật đầu một cái, phảng phất làm ra quyết định gì một loại.

“Hoàng cốc chủ, không để cho người tiến vào đan phòng, sẽ không suy nghĩ nhiều cái gì đi? ngài cũng không muốn biết ta luyện chế là cái gì đan dược sao?” Diệp Phi chợt có chút thần bí cười cười.

“Cái này!” Hoàng cốc chủ có chút nghi ngờ nhìn Diệp Phi một chút, nhẹ giọng nói: “Diệp đạo hữu nếu không nói, nhất định là có chút khó xử, lão phu làm sao dám đi hỏi, về phần muốn yên tĩnh, lão phu dĩ nhiên sẽ không có quấy rầy.

Luyện chế một ít đan dược trọng yếu, tài liệu thừa thớt, tất nhiên sẽ tìm một địa phương an tĩnh, cho dù là lão phu cũng không thích có người quấy rầy đây.”

“Hoàng cốc chủ, đã như vậy tin tưởng tại hạ, vậy ta cũng không giấu giếm, ta muốn luyện chế, chính là Kim Nguyên Đan.” nói xong, Diệp Phi hai mắt híp lại nhìn một chút Hoàng cốc chủ.

Hoàng cốc chủ mặt ngạc nhiên. “Cái gì? kim. Kim Nguyên Đan? chẳng lẽ người tấn cấp Huyền cấp dược sư rồi?” làm Diệp Phi hết ý là, cái này Hoàng cốc chủ tựa hồ đối với Diệp Phi lên cấp rất hứng thú, tựa hồ xa xa lớn hơn đối với Kim Nguyên Đan chú ý.

.....

Dược Thần Cốc, đang lúc bên trong đan phòng. Chính là ban đầu chỗ mật địa nhốt Hoàng cốc chủ kia, ở toàn bộ Dược Thần Cốc mà nói. Có thể nói là thủ vệ sâm nghiêm, chớ nói ngoại nhân, cho dù là Dược Thần Cốc trưởng lão, thời điểm không có lệnh bài cốc chủ, đều là không được đi vào.

Mà thân ảnh Diệp Phi, đang chỗ bên trong đan phòng này, hai mắt híp lại lộ ra một bộ tự định giá!

Nói ra chuyện Kim Nguyên Đan. Diệp Phi cũng là có sở dựa vào, có tiểu Thanh cái này Kim Hạch Kỳ tồn tại, cho dù là một tên Ngưng Đan cao cấp xuất thủ, mình cũng có thể ung dung trở lui.

Hướng chi Dược Thần Cốc cũng không có cao cấp. Cũng không biết mình có Kim Hạch Kỳ làm trợ thủ, Hoàng cốc chủ lại không biết đem tin tức truyền đi tìm người tới cùng hấn tranh đoạt Kim Nguyên Đan đích, dù sao Diệp Phi đã đáp ứng hấn, có phần của hấn.

Theo lý thuyết Diệp Phi muốn sử dụng một gian đan phòng, nhiều lắm là ở bên trong luyện đan các chọn lựa một gian cao cấp đan phòng thôi. Cho dù là lần trước luyện chế Hóa Nguyên Đan, Hoàng cốc chủ cũng không có quan tâm coi trọng như hôm nay.

Diệp Phi sở dĩ nói cho Hoàng cốc chủ, thứ nhất là Hoàng cốc chủ đúng là đáng tin cậy, thứ hai là lo lắng không để cho Hoàng cốc chủ quấy rầy, sợ kỳ nghi ngờ. Điểm thứ ba, Hoàng cốc chủ nếu là biết là Kim Nguyên Đan, định sẽ cực kỳ coi trọng, thậm chí mình trông chừng cũng nói không chừng.

Dĩ nhiên, để cho Diệp Phi yên tâm nói ra luyện chế Kim Nguyên Đan, còn có điểm trọng yếu nhất, đó chính là Hoàng cốc chủ không có cái năng lực luyện chế này, mà tất cả tài liệu cũng đều là của Diệp Phi.

Cho dù là Hoàng cốc chủ có Kim Nguyên Đan tài liệu, sợ rằng cũng sẽ tìm Diệp Phi thay mặt vì mình luyện chế, Hóa Nguyên Đan cao cấp đan dược, chính là một cái ví dụ.

Không ngoài sở liệu, giờ phút này Hoàng cốc chủ, đang mặt vẻ khẩn trương canh giữ ở ngoài đan phòng, giống như con kiến trên chảo nóng một loại, qua lại không ngừng, nhìn qua so với hấn mình luyện chế đan dược còn phải bộ dáng khẩn trương.

“Không nghĩ tới Diệp đạo hữu lại lấy được đan phương, còn gom đủ tài liệu, để cho lão phu kinh ngạc chính là, tiểu tử này lại tiến cấp tới Huyền cấp tứ phẩm dược sư, thật đúng là yếu nghiệt.” Hoàng cốc chủ lắc đầu nói.

“Ài, cũng không biết có thể luyện chế thành công ra mấy viên, ban đầu lão phu còn muốn, đi nơi nào thu đủ một cái Kim Nguyên Đan đan phương cùng với tài liệu, có cơ hội để cho Diệp đạo hữu luyện chế, dù sao người khác có chút không yên lòng.

Không nghĩ tới, ai, Diệp đạo hữu thật là kỳ nhân, bất quá Diệp đạo hữu ngược lại cũng thật là người trực爽, như thế tin được lão phu, quả nhiên không có nhìn lầm hấn, hắc hắc.” Hoàng cốc chủ nói xong, tựa hồ có chút không yên lòng, ngay sau đó hướng về phía ngoài sơn động thủ vệ phân phó nói: “Truyền lệnh xuống, này đoạn thời gian Dược Thần Cốc tất nhập khẩu, bất luận kẻ nào không được đi vào.”

.....

Hoàng cốc chủ dáng vẻ khẩn trương kích động, Diệp Phi cũng không biết, giờ phút này, hấn đang không chế một tôn đại đỉnh, ở trên địa hỏa chậm rãi chuyển động không ngừng, trên mặt đất để một đống lớn các loại linh dược.

Theo Diệp Phi gợn tay lên một chút, một bụi bụi cây linh dược bay về phía trong đại đỉnh, từng cổ một mùi thuốc tản mát ra, Diệp Phi còn lại là mặt vẻ ngưng trọng.

Lần này luyện chế, Diệp Phi có thể nói là chuẩn bị đầy đủ, linh dược bình thường chuẩn bị rất nhiều, chẳng qua là ba loại thuốc chủ yếu Mâm Long Thảo, Bích Tuyết Liên, Kim Nguyên Linh Thảo mỗi loại chỉ có hai bụi cây.

Vì vậy, ở nhiều lần hỏi thăm hỏi thăm dưới, tìm được ba loại thay thế vật, luyện chế trước mấy mai chế phẩm, để quen thuộc thủ pháp, gia tăng tỷ lệ thành

đan.

Bởi vì Diệp Phi đã sớm lên cấp tứ phẩm được sư, ở hơn nửa tháng sau, từng viên đan được nuốt mà, chính là bị luyện chế ra tới, thành đan tỷ lệ ở tám mươi phần trăm trở lên.

Trải qua những thử chế phẩm luyện chế thành công, Diệp Phi lòng tin tăng lên gấp bội, trên mặt lộ ra vẻ chuyên chú, chuẩn bị chính thức bắt đầu luyện chế Kim Nguyên Đan.

Hơi trầm mặc chốc lát, Diệp Phi hít một hơi thật sâu, ngay sau đó giờ tay lên hướng Kim Nguyên Linh Thảo một chút, vèo một tiếng, một đạo bạch mang thoáng qua, bụi cây kia chỉ có nửa đoạn Kim Nguyên Linh Thảo, bị chia làm ba đoạn.

Ngay sau đó, linh dược quang hà chợt lóe, chính là bay vào bên trong đại đình, vèo vèo vèo, một bụi linh dược khác cũng là vừa bay lên, liền tiếp hướng bên trong đình bay đi.

Bởi vì trước sử dụng vật thí nghiệm thay thế nhiều lần, Diệp Phi có ít nhất năm sáu thành nắm chắc, có thể luyện chế thành công cái này quả Kim Nguyên Đan thứ nhất.

Nhưng hơn mười ngày đi qua, chỉ nghe bạch nhất thanh muôn hưởng, chính là thanh âm của đan dược nổ lò, cái này không khỏi làm Diệp Phi mặt biến sắc, có chút đáng về ngạc nhiên.

Rất cực phát hiện, tựa hồ cái ba vị chủ dược này tăng thêm sau khi đi vào, toàn bộ linh dược dung hợp cũng biến thành không giống nhau, vô luận là cần hóa hầu, cùng với thời gian dài ngắn, cũng cùng lúc trước thay thế phẩm bất đồng, cái này không khỏi làm đích Diệp Phi có chút không nói.

“ Ai, xem ra, lúc trước là bạch lãng phí thời gian, cái Kim Nguyên Đan này quả nhiên không thể tùy ý dùng những khác linh dược thay thế, chớ nói dùng hiệu quả, ngay cả quá trình luyện chế cũng không giống nhau. ” nói xong, Diệp Phi cẩn thận nhớ lại một lần toàn bộ quá trình luyện chế, cùng với nguyên nhân thất bại.

Ước chừng gần nửa ngày công phu, Diệp Phi hai mắt mở một cái, vừa không chế địa hỏa, một mặt đem một bụi bụi cây linh dược ném vào đại đình trong, bắt đầu lần nữa luyện chế.

.....

Ma Cốt Môn, một lúc đang bên trong tĩnh thất, U Minh trưởng lão đang về mặt giận dữ, hai mắt phún lửa đích nhìn chăm chăm hai người Hồng Liệt cùng Hắc Sát.

“ Phế vật, hai Ngưng Đan cao cấp, ngay cả một tiểu tử Trúc Cơ kỳ cũng bắt không được, hừ, các ngươi cho là những thứ kia? lão phu sẽ tin tưởng các ngươi? ”

Hắn bắt quả là Trúc Cơ kỳ, hai người ngươi lại nói hắn sẽ phi độn thuật? hắn thân thể có thể chịu đựng được? Trúc Cơ kỳ phi độn thuật? chớ nói nhìn thấy, lão phu ngay cả nghe cũng không nghe qua.

Nếu nói là có cái gì phi độn bảo vật phụ trợ, còn có mấy phần có thể tin, nhưng mặc dù như vậy, hơn nữa một quả na di phù lục, cũng không có thể chạy thoát được khỏi tay hai người các ngươi.

Lần này ngay cả môn chủ cũng cực kỳ tức giận, môn chủ nói qua, tiềm lực Tang Thiên, chớ nói toàn bộ Huyền Châu, cho dù là ở Đại Diễn Châu đô thành, cũng tuyệt đối là tồn tại đứng đầu, còn trông cậy vào hắn chấn hưng Ma Cốt Môn đây, là hy vọng Ma Cốt Môn tương lai tiến quân Đại Diễn Châu thống nhất Huyền Giới, lại bị Lư Diệp kia hủy diệt.

Hừ, ta xem các ngươi là căn bản không có dụng tâm làm việc, lão phu đã nói thực lực hắn không đơn giản, giao hoạt đa đoan chớ có coi thường, hai người các ngươi, nói cho ta nghe một chút đi, để cho ta xử trí các ngươi như thế nào. ” U Minh trưởng lão một bữa bạo thanh khiển trách, tựa hồ thần hình cũng có chút run rẩy.

Trầm mặc chốc lát, Hồng Liệt liệt toét miệng, nhẹ giọng nói: “ U Minh trưởng lão, ngươi nếu không phải tin tưởng, chúng ta cũng không có biện pháp, thế nhưng tiểu tử cũng là trốn thoát, chúng ta cũng ở hồ đó mai phục gần ba tháng.

Đoán chừng bây giờ sớm trở lại Linh Sơn Tông, đang suy nghĩ bắt hắn, chúng ta cũng không có biện pháp gì, về phần nói xử trí chúng ta, ta xem còn là chờ U Minh trưởng lão đem người này bắt lại, tự mình kiến thức một phen hắn độn thuật biến thái, sau huynh đệ chúng ta tùy ý ngươi xử trí như thế nào, tuyệt đối không có chút nào oán hận. ”

Nghe vậy, U Minh trưởng lão nhướng mày, nhẹ giọng nói: “ Hừ, ngay cả bí mật an bài ám tuyến bây giờ đều đem ra hết, Linh Sơn Tông bên kia nhận tuyến đã truyền tin tức, hắn cũng không trở về.

Chẳng qua là các ngươi lãng phí một cơ hội vô ích, như vậy, cho các ngươi thêm một cơ hội lập công, mang theo hai mươi tên Ngưng Đan kỳ đệ tử, ở địa điểm hắn biến mất, cùng với phụ cận đại diện đóng trại, ngăn trở ở tất cả đường đi trở lại Linh Sơn Tông, ta cũng không tin, tiểu tử này hắn không trở lại, hừ! ”

Chương 198: Bế quan

Sau hơn năm tháng, Dược Thần Cốc, một lúc đang bên trong đan phòng!

Diệp Phi đang mặt vẻ ngưng trọng không chế địa hỏa, thỉnh thoảng thoát ra một trận địa hỏa màu xanh da trời, một tôn đại đỉnh ở trên ngọn lửa trên chậm rãi chuyển động.

Trên mặt đất, bày một buổi linh dược, chẳng qua là không thấy Kim Nguyên Linh Thảo, Bích Tuyết Liên, Mâm Long Hoa ba vị chủ dược!

Chỉ chốc lát công phu, Diệp Phi hai mắt hí một cái, giờ tay lên hướng về phía đại đỉnh xa xa một chút, rầm một tiếng nhẹ vang, nắp đỉnh một chục mà khai, một cỗ mùi thuốc nồng nặc truyền ra, nghe thấy trong miệng, một nhọc tiêu tán, tựa hồ một ít pháp lực hao tổn đều là tự động khôi phục.

Ngay sau đó, vèo một tiếng, một viên ngưu nhân lớn nhỏ, toàn thân lam sắc yêu kiều mượt mà, xuất hiện ở trước mặt Diệp Phi, bốn phía lượn quanh trận bạch sắc khí thể, vừa nhìn liền biết không phải là phẩm vật.

“Hắc hắc, cũng may, một viên cuối cùng cũng thành công.” nói xong, Diệp Phi trong mắt lộ ra vẻ kích động, đem đan dược thu ở một con bình ngọc sau, chính là tự định giả đứng lên.

Trải qua cái này gần sáu tháng luyện chế, Diệp Phi đem tất cả tài liệu chính dùng hết, bình thường hẳn đủ hơn mười viên Kim Nguyên Đan đích số lượng, chẳng qua là sơ kỳ thất bại tỷ số quá cao, cuối cùng, chẳng qua là luyện chế thành công ra khỏi sáu viên mà thôi.

Bất quá, cái này như cũ làm cho Diệp Phi cực kỳ thỏa mãn, chẳng những đủ mình dùng, đáp ứng Hoàng cốc chủ đích Kim Nguyên Đan, cũng coi là có dư thừa, coi như là hai người dùng tới bốn viên Kim Nguyên Đan, mình cũng còn lại hai viên, hơn nữa trước Thiên Kiếm tông chủ đưa, mình tông cộng có bảy mai Kim Nguyên Đan, nếu là bắt được Huyền Châu bán đấu giá, ước chừng có thể bán ra hơn năm mươi vạn linh thạch.

Tuy nói liền như vậy đưa cho Hoàng cốc chủ hai viên, Diệp Phi cũng là có chút không bỏ được, nhưng là cũng không có vì vậy mà thay đổi chủ ý, thời điểm ban đầu Hoàng cốc chủ đưa cho mình Hóa Nguyên Đan, nhưng là ngay cả chân mây cũng không nháy một cái, vẫn còn ở lúc khốn cảnh trợ giúp mình.

Cái này hai viên Kim Nguyên Đan tuy nói giá cả không rẻ, nhưng dù sao mình đủ dùng, vật ngoại thân mà thôi. Diệp Phi cũng không có quá mức so đo cái gì.

Mở ra cấm chế, đem cửa đá vừa mở, còn không đợi Diệp Phi đi ra đan phòng. Chính là mặt vẻ ngạc nhiên.

Nơi cửa, Hoàng cốc chủ đang có chút tâm thần không yên. Qua lại độ bước không ngừng, mặt mũi nhìn qua cũng là có chút tiêu tụy, nhìn thấy cửa đá mở ra, vội vàng đi tới trước mặt Diệp Phi.

“Diệp đạo hữu, lần này luyện chế, nhưng là thành công?” nói xong, Hoàng cốc chủ mặt vẻ ngưng trọng đích nhìn Diệp Phi.

Thấy vậy, Diệp Phi không khỏi khẽ mỉm cười, tổng cảm giác trong khoảng thời gian này tựa hồ Hoàng cốc chủ so với mình còn phải mệt nhọc. “Hoàng cốc chủ yên tâm, đây là hai viên Kim Nguyên Đan, nghe nói một viên rất khó tấn cấp!” nói xong, Diệp Phi mỉm cười đưa tới một con bình ngọc.

Nghe vậy, Hoàng cốc chủ lúc này có chút kích động, trong mắt lộ ra nồng nặc vẻ hưng phấn, mở miệng nói: “Cái này, thật thành công? ha ha. Không nghĩ tới, lão phu cũng rốt cục có hy vọng tấn cấp Ngưng Đan!”

Hoàng cốc chủ vuốt ve bình ngọc có chút yêu thích không buông tay, tựa hồ là nhìn thấy một loại khoáng thể chi bảo, cũng khó trách kích động như thế, ở trong U Châu này. Có thể một lần lấy được hai viên Kim Nguyên Đan, đừng nói là hắn, cho dù là tứ đại tông chủ, đó cũng là không thể nào làm được đích, đơn giản giống như giống như nằm mơ.

Nhưng sau một khắc, Hoàng cốc chủ cũng là nụ cười vừa thu lại, đè ép kích động trong lòng, mặt thỉnh trọng đạo: “Diệp đạo hữu nhưng đủ dùng? lão phu cũng không thể bởi vì mình mà ảnh hưởng đạo hữu tấn cấp.

Huống chi, lão phu bây giờ không có gì cùng Kim Nguyên Đan trao đổi, nơi này có một món pháp bảo mạnh vụn, kính xin Diệp đạo hữu nhận lấy.”

Nghe vậy, Diệp Phi nhướng mày, trên mặt lộ ra một tia vẻ kinh dị, pháp bảo mạnh vụn? ban đầu thời điểm mình ở U Châu, đúng là cũng coi là bảo vật đứng đầu, nhưng hôm nay trên người của mình, bây giờ không thiếu hụt pháp bảo gì, huống chi một mảnh vụn.

Vội vàng ngăn cản động tác của Hoàng cốc chủ, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hoàng cốc chủ lấy ra một món pháp bảo mạnh vụn trao đổi, sợ rằng cái này giá trị chênh lệch quá xa.”

Trong tay động tác dừng lại, Hoàng cốc chủ thần sắc vừa động, không khỏi âm thầm lắc đầu cười khổ nói: “ Ai, đúng là như thế, xem ra cái này Kim Nguyên Đan, lão phu là không có phúc hưởng thụ. ” nói xong, Hoàng cốc chủ đáng về thật muốn đem bình ngọc đưa lại cho Diệp Phi.

“ Ha ha, Hoàng cốc chủ, cái Kim Nguyên Đan này là tại hạ đưa cho ngươi, cần gì lấy ra cái gì bảo vật trao đổi? nếu là như vậy, cũng nhìn Diệp Phi ta quá nhỏ! ” nói xong, Diệp Phi mặt chân thành nhìn Hoàng cốc chủ một chút.

Nghe Diệp Phi nói, Hoàng cốc chủ đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó lại lấy ra pháp bảo mảnh vụn, Diệp Phi thấy bây giờ không cách nào từ chối, cũng liền bắt xuống, thầm nói cái này Hoàng cốc chủ thật đúng là có chút cổ hủ.

“ Ha ha, tuy nói lão phu không biết hai người đến tốt cùng chênh lệch giá bao nhiêu, nhưng đạo hữu nhận lấy bảo vật của lão phu, ta cũng coi là có chút an tâm. Đúng rồi, Diệp đạo hữu chuẩn bị khi nào ném thư đánh vào bình cảnh? ” Hoàng cốc chủ cười nói.

Nghe vậy, Diệp Phi hơi làm trầm ngâm, nhẹ giọng nói: “ Lập tức đi, đã có Kim Nguyên Đan, cũng không cần trì hoãn cái gì nữa! ”

“ Tốt, lão phu cũng là đang có ý đó, chuyện tình của Dược Thần Cốc ta đã sớm an bài thỏa đáng, chúng ta tiến vào linh phủ chuẩn bị bế quan. ” nói xong, Hoàng cốc chủ mang theo Diệp Phi, hướng thạch lang chỗ sâu đi tới.

Trải qua mấy cửa quẹo, đi tới một gian thạch thất nhìn như bình thường, Hoàng cốc chủ lấy ra một quả ngọc phù màu xanh da trời, một đạo pháp quyết đánh ra, bá một cái, lam mang chợt lóe, trên vách đá trong nháy mắt xuất hiện một động khẩu.

Thấy trước mắt một màn kỳ dị, Diệp Phi cũng không có kinh ngạc, lần trước chính là cùng Hoàng cốc chủ tới cái linh phủ bế quan qua, chỉ bất quá, lúc ấy dùng chính là Hóa Nguyên Đan.

Vừa nghĩ tới Hóa Nguyên Đan, Diệp Phi chính là có chút cười khổ không nói, hai người ban đầu còn ngu a, muốn băng vào viên thuốc này đánh vào bình cảnh, Diệp Phi không khỏi thầm than một tiếng kiến thức không đủ a.

Nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, vậy cũng là không phải chuyện xấu, dù sao dùng qua Hóa Nguyên Đan, lúc đánh vào bình cảnh, cũng sẽ gia tăng một ít tỷ lệ thành công.

Vừa nghĩ tới, hai người chính là tiến vào nơi giống như thế ngoại đào nguyên, bốn phía như cũ là núi xanh trời xanh, chim muông thành đoàn, cách đó không xa phía hồ kia, một như thường ngày yên lặng.

“ Diệp đạo hữu, lần trước đã tới nơi này, ta cũng không giao phó cái gì, hắc hắc, chỉ hy vọng đạo hữu thuận lợi tấn cấp. ” Hoàng cốc chủ mỉm cười nói một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “ Cũng chúc Hoàng cốc chủ thuận lợi tấn cấp. ” hai người đơn giản trò chuyện mấy câu, Hoàng cốc chủ chính là có chút không kịp chờ đợi rồi đi nơi này.

Thấy vậy, Diệp Phi cũng không có nói nhiều, đi tới bên kia bờ hồ, chính là địa phương lần trước bế quan, lần nữa bố trí liễu mấy đạo cấm chế trận pháp, chỉ bất quá, lần này chính là cách dùng khí cụ cấp bậc bố trí mà thành, uy lực càng là tăng thêm mấy phần.

Đem tiểu Thanh thả ra, bí mật ở nơi xa, Diệp Phi còn lại là thả ra một khối bồ đoàn, ngồi xếp bằng, hai mắt híp lại đích nhìn màn hào quang cấm chế chung quanh, chính là nhắm mắt điều tức, trước đem một thân hơi thở điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Thời gian thật nhanh, hơn nửa tháng sau, Diệp Phi hai mắt mở một cái, trên mặt lộ ra một bộ vẻ ngưng trọng.

Hơi tự định giả chốc lát, một tay bấm quyết, pháp lực trong cơ thể cấp tốc vận chuyển lên, trong đan điền kia pháp lực tinh thuần giống như biển rộng, chợt trở nên mênh mông đứng lên.

Ngay sau đó, ở đó bên trong, xuất hiện một điểm sáng lớn nhỏ màu vàng, theo trong lòng Diệp Phi vừa động, chỗ điểm sáng kia tạo thành một nước xoáy lớn chừng quả đấm, chuyển động thật nhanh đứng lên.

Bốn phía cuộn cuộn mênh mông pháp lực, hướng nước xoáy bên trong điên cuồng quán chú đi, mà nước xoáy kia đơn giản giống như động không đáy một loại, chút nào không thấy lấp đầy.

Mà đang ở lúc này, trong tay Diệp Phi pháp quyết biến đổi, giữa không trung truyền ra một trận ông minh chi thanh, từng cỗ linh khí ba động khuếch tán ra.

Ngay sau đó, Diệp Phi trên đỉnh đầu, chợt xuất hiện một đạo nước xoáy lớn nhỏ chừng một trượng, miệng hướng bên dưới, thiên địa nguyên lực phụ cận cuộn cuộn đích hướng bên trong cái phễu cuộn cuộn đi.

Theo thời gian càng ngày càng dài, cái phễu hình nước xoáy kia càng lúc càng lớn, cuối cùng càng là che đầy gần phân nửa bầu trời, mà chỗ miệng kia ngưng tụ ra thiên địa nguyên khí, càng là giống như chất lỏng sền sệt, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, hướng trong cơ thể Diệp Phi quán chú đi.

Mà đang ở thời khắc hai người an tĩnh bế quan, đánh vào bình cảnh, ở bên trong U Linh Cốc, cũng là tới mấy tên khách không mời mà đến, lại mạnh mẽ xông vào U Linh Cốc.

Trong địa Linh điện, Đồng trưởng lão đang mặt vẻ âm trầm, nhìn đối diện bốn năm tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ, mà năm người kia từng cái một gương mặt hung

ác, trong mắt tràn đầy vẻ giễu cợt.

“Như thế nào Đồng trưởng lão? cái Trúc Cơ đan này ngược lại có thể hay không giúp chúng ta luyện chế? người liền cho cái thống khoái đi, ta Hồ Tước, người cũng không phải không có nghe nói qua, dĩ nhiên, lần này tới tìm Dược Thần Cốc các người, chúng ta cùng Tiêu Dao Cốc không có bất cứ quan hệ gì, hắc hắc!” nói xong, một tên lão giả áo đen lộ ra một nụ cười âm lãnh.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 199: Thiên Nhai Tông chi nguy

Hơn ba tháng sau, Dược Thần Cốc, bên trong linh phủ!

Giữa không trung phụ cận mặt hồ, một đạo nguyên khí nước xoáy to lớn, giống như một cái phễu bàn cũng treo ở giữa không trung, chậm rãi quán chú ở phía dưới một đạo thân ảnh bạch sắc.

Mà đạo này thân ảnh Bạch sắc, chính là đánh vào Ngưng Đan cảnh Diệp Phi, bên cạnh mặt đất lẳng lặng nằm một con bình ngọc.

Giờ phút này kỳ hai mắt nhắm nghiền, mang trên mặt vẻ ngưng trọng, mới vừa phục dụng Kim Nguyên Đan, bên trong đan điền mệnh môn nguyên lực cấp tốc hội tụ, tạo thành một nước xoáy xoay tròn tốc độ cao.

Giữa không trung nguyên lực chậm rãi rót vào, mà bên trong đan điền nước xoáy phảng phất phát động không đáy một loại, tham lam cắn nuốt quán chú nguyên khí, đạo nước xoáy kia cũng là càng ngày càng sung doanh.

Cũng không biết qua bao lâu, bên trong đan điền nguyên lực nước xoáy không những không có tăng trưởng, ngược lại càng ngày càng nhỏ, thả chuyển động càng lúc càng nhanh, cắn nuốt nguyên lực tốc độ cũng càng kinh khủng đứng lên, giữa không trung nguyên khí, giống như thác nước đổ tại trên thân thể Diệp Phi.

‘Ngưng’ đang lúc này, Diệp Phi một tay bóp một đạo pháp quyết, trong miệng một tiếng quát khê.

Bên trong đan điền nguyên lực nước xoáy chợt cấp tốc thu hẹp đứng lên, hướng cùng nhau ngưng tụ đi, chậm rãi tạo thành một viên hình cầu không quá quy chỉnh.

Nhưng theo viên cầu xoay tròn, cùng với nguyên lực cuộn cuộn không ngừng hỗ trợ, đạo viên cầu này càng ngày càng nhỏ, nhìn qua cũng là càng ngày càng bóng loáng, cuối cùng đạt tới đáng vẻ lớn nhỏ như âm dương nguyên đan, tựa hồ muốn ngưng tụ thành cô thể kim đan.

Giờ phút này Diệp Phi sắc mặt có chút tái nhợt, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu từ cái trán lăn xuống xuống, cắn chặt hàm răng, phảng phất có chút cố hết sức.

Bên trong đan điền nguyên khí nước xoáy đã sớm biến mất không thấy, thay vào đó là, một viên kim đan đang chậm rãi động lại, Diệp Phi còn lại là mặt ngưng trọng không chế nguyên lực rót vào, để cho kim đan càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng ngưng thật

.....

Thiên Nhai Tông, toàn bộ tông môn phòng thủ đại trận mở ra. Một tầng màu xám tro màn hào quang, đem toàn bộ phạm vi Thiên Nhai Tông bao phủ lại. Mà bốn phía còn lại là đám người xúm lại rậm rạp chằng chịt, thỉnh thoảng xuất thủ đánh lên đại trận.

Giờ phút này, Thiên Nhai Tông có thể nói là người người trong lòng run sợ, mặt lộ vẻ lo sợ. Chỉ có một số ít người mặt quyết nhiên, trong mắt mang theo nồng nặc tức giận.

Chủ trong điện, Thiên Kiếm tông chủ thân ngồi thủ tọa, chẳng qua là sắc mặt dị thường âm trầm, ở phía dưới, Không Minh Đại trưởng lão, Huyền Y trưởng lão. Ngô Tinh nữ tu cùng hơn mười tên Trúc Cơ kỳ trưởng lão ngồi ngay ngắn ở trên ghế gỗ, chỉ là dáng vẻ có chút đứng ngồi không yên.

“Tông chủ, không bằng chúng ta đi ra ngoài liều mạng đi, như thế tử thủ. Sớm muộn cũng sẽ bị bọn họ đem đại trận phá vỡ.” Huyền Y trưởng lão không hề là bốc lửa đích tính khí, sắc mặt đỏ lên nói.

Nghe vậy, Không Minh trưởng lão nhướng mày, nhẹ giọng nói: “Liều? người lấy cái gì liều? bên ngoài nhưng là Vạn Kiếm Các, Tiêu Dao Cốc. Hơn nữa Huyền Áo Tông bá phương thế lực liền thủ.

Chúng ta Thiên Nhai Tông chút người này đếm, đi ra ngoài tương đương với chịu chết không thể nghi ngờ, bây giờ, liền xem một chút có thể hay không nghĩ biện pháp điều giải.” nói xong, Không Minh trưởng lão sắc mặt tối sầm lại.

Đại sảnh không khí trầm mặc. Ai cũng không có mở miệng, không khí cũng trở nên cực kỳ đè nén!

Lúc này, Thiên Kiếm tông chủ ngẩng đầu, ánh mắt chậm rãi quét qua mọi người, nhẹ giọng nói: “Đánh là tuyệt đối không thể đánh, tuy nói Lôi Húc lão quý bản ý là muốn hoàn toàn trừ đi Thiên Nhai Tông.

Nhưng là, lão phu vì cái tông môn cơ nghiệp này, cũng chỉ xong đi ném thử một phen, xem một chút có thể hay không điều giải đi, tuy nói không có gì hy vọng, cũng chỉ có thể thử nhìn một chút, nói vậy không có lão phu, Lôi Húc lão quý cũng sẽ không quá đề ý sinh trừ Thiên Nhai Tông.

Tình nguyện lão phu đưa lên tánh mạng, cũng không có thể phá hủy Thiên Nhai Tông cơ nghiệp nhiều năm qua như vậy, nếu là thành công, bọn người sau này khiêm tốn làm việc, rồi sau đó theo ghé vào Vạn Kiếm Các, tận lực bồi dưỡng nhân tài, hy vọng”

Lời còn chưa nói hết, Thiên Kiếm tông chủ thở dài, trong đầu, chợt nổi lên thân ảnh Diệp Phi!

“Tông chủ, ngài không thể làm như thế. ”

“Đối với, tông chủ, chúng ta dù là tất cả đều chết trận, cũng không có thể sống trộm! ”

Từng đạo thanh âm vội vã truyền ra, hiển nhiên là không muốn để cho Thiên Kiếm tông chủ đi ra ngoài chịu chết!

Khoát tay áo một cái, Thiên Kiếm tông chủ nghiêm sắc mặt, lạnh lùng nói: “Ta ý đã quyết, mọi người không cần nhiều lời, theo ta đi bên ngoài, cũng nên cùng Lôi Húc lão quý thấy nhìn một cái. ”

Nói xong, Thiên Kiếm tông chủ quanh thân quang hà chợt lóe, vèo một tiếng, hướng ngoài cửa bắn nhanh đi, thấy vậy, mọi người sắc mặt biến đổi, nhất tề hướng ngoài cửa nổi đuôi ra.

Thiên Nhai Tông, ở ngoài đại trận, Lôi Húc, Hoắc Giang Nam, Tô Quân Di ba người, đang cười nói gì đó, thỉnh thoảng cách màn hào quang cảm chế nhìn về phía Thiên Nhai Tông chủ phong.

“Lôi tông chủ, lần này Thiên Nhai Tông tất nhiên sẽ diệt, sau này U Châu chúng ta, ngài chính là thiên hạ, hắc hắc! ” Hoắc Giang Nam cười cười, như thế nói.

Nghe vậy, Lôi Húc khoe miệng giương lên, nhún vai nói: “U Châu? a a, ta đã sớm không thèm để ý, chúng ta chinh hợp U Châu tất cả lực lượng sau, hướng phụ cận Lợi Châu, Nguyên Châu, Kim Châu chờ tiến phát.

Mục tiêu của chúng ta, là chinh hợp tất cả tiểu châu phụ cận, thu tập tất cả tư nguyên, cung Lôi mỗ tấn cấp đến Hóa Anh Kỳ, khi đó, chúng ta lực lượng cường đại, nhân số đông đảo, cũng sẽ không tất lại nhìn sắc mặt Huyền Châu Linh Sơn Tông.

Mỗi lần tới sứ giả, cũng lục soát chúng ta tất cả chỗ tốt, chúng ta muốn hướng Càn Khôn Động như vậy học tập, tự lập vì vương, đây mới là Lôi mỗ ý nguyện! ”

“Lạc lạc, Lôi tông chủ quả nhiên là lòng ôm chí lớn, thiếp bội phục a, hy vọng một mực đi theo Lôi tông chủ, hoàn thành nghiệp bá! ” một bên, mỹ phụ Tô Quân Di quyến rũ cười một tiếng, như thế nói.

Hoắc Giang Nam vừa muốn nói những gì, lúc này, chỉ thấy Linh Sơn Tông chủ phong bay ra hơn mười đạo thân ảnh, cầm đầu một vị lão giả trôi lơ lửng giữa không trung, xuất hiện ở ba người phụ cận, cách màn hào quang cùng ba người xa xa tương đối.

Người này, chính là Thiên Kiếm tông chủ, sau lưng đi theo hơn mười tên Trúc Cơ kỳ chân đạp phi kiếm.

“Nga, Thiên Kiếm lão quý, chịu đi ra sao? ” Lôi Húc thấy Thiên Kiếm tông chủ sau, chính là khẽ mỉm cười nói.

Nghe vậy, Thiên Kiếm tông chủ hai mắt một ngưng, lạnh lùng nói: “Lôi Húc, lão phu chỉ có một yêu cầu, giữ lại Thiên Nhai Tông tông môn, lão phu tùy ý người xử trí. ”

“Ha ha, Thiên Kiếm lão quý, ngươi cho là, ngươi còn có tư cách cùng chúng ta nói điều kiện? giết chết bọn người dễ như trở bàn tay, cần gì phải cùng người thương lượng cái gì? ” Lôi Húc có chút khinh thường nói.

Nghe vậy, Thiên Kiếm tông chủ mặt liền biến sắc, xem ra mình đoán không lầm, Lôi Húc đích tính tình, căn bản cũng không sẽ cùng mình nói chuyện gì điều kiện, bởi vì mình, quả thật không có tư cách gì.

“Lôi Húc, nếu là ép, lão phu trước khi chết cũng muốn đem người đánh cho trọng thương, hừ, khi đó, ngươi sẽ phải cẩn thận bên cạnh hai vị, nói không chừng, kết quả Vạn Kiếm Các người cuối cùng cũng muốn rơi vào ta Thiên Nhai Tông. ” Thiên Kiếm tông chủ chợt hai mắt híp một cái, như thế nói một câu.

Lôi Húc thần sắc vừa động, nhìn một chút bên cạnh Tô Quân Di cùng Hoắc Giang Nam hai người, ngay sau đó ha ha cười một tiếng.

“Ha ha, Thiên Kiếm lão quý, chết đến trước mắt còn không quên khích bác quan hệ bọn ta, ta Lôi Húc tự nhiên tin tưởng bọn họ, nói thật cho ngươi biết, Thiên Nhai Tông lần này tất gạch tên, nguyện ý đầu dựa vào chúng ta, Tiêu Dao Cốc sẽ chứa chấp toàn bộ, người phản kháng, giết không tha! ”

Lôi Húc nói xong, lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Thiên Nhai Tông? không khỏi vẻ giận dữ chột lóe, để cho mình đầu dựa vào Tiêu Dao Cốc, đó là vạn vạn không làm được.

Lôi Húc tiếp tục nói: “Đúng rồi, Thiên Kiếm lão quý, người sợ rằng ngay cả cùng ta cơ hội động thủ đều không có, hắc hắc, hai người Tô Quân Di cùng Hoắc Giang Nam, hẳn đủ để đối phó người. Hai vị không có ý kiến gì đi?” nói xong, Lôi Húc chậm rãi quét qua hai người.

Hoắc Giang Nam sắc mặt căng thẳng, ngay sau đó nặn ra vẻ tươi cười nói: “Hắc hắc, dĩ nhiên không có ý kiến.”

“Nếu Lôi tông chủ nói, bọn ta tự nhiên hết sức.” Tô Quân Di vẻ mặt tươi cười nói, nhưng nhưng trong lòng thì âm thầm thăm hỏi Lôi Húc một phen.

Trước mắt Thiên Nhai Tông hủy diệt sắp tới, tuyệt đối chưa có ngày trở về, toàn tông trên dưới lòng người bàng hoàng, có tính toán phân thân đánh một trận, có còn lại là sắc mặt biến đổi không chừng, tính toán đầu hàng đáng về.

“Động thủ!” theo Lôi Húc tiếng nói vừa dứt, bốn bên ngoài ba phương nhân mã nhất tề động thủ công đại trận, bởi vì Lôi Húc ra lệnh, từng đạo một bảo vật công pháp biến thành quang hà, nặng nề đánh ở trên đại trận, làm cho hộ sơn đại trận Thiên Nhai Tông mãnh liệt lay động, màn hào quang linh quang cuồng biến, vạn vạn biến hình đứng lên.

Thấy vậy, Thiên Kiếm tông chủ không khỏi mặt liền biến sắc, mặt mũi tro tàn. “Ta Thiên Nhai Tông, đúng là vẫn còn hủy ở tay lão phu, bây giờ thẹn với sư tôn, chỉ có lấy cái chết tương báo!” nói xong, trên mặt sát khí chột lóe.

Nhìn thấy Thiên Kiếm tông chủ biểu lộ, Lôi Húc ba người mặt cười lạnh, không chút nào về thương hại, Lôi Húc vừa muốn mở miệng nói những gì, chợt, kỳ mặt liền biến sắc, hướng về phía nơi nào đó nhìn.

Dược Thần Cốc phương hướng tiếng sấm cuộn cuộn, thanh thế hạo đăng, một cỗ hùng hậu hơi thở ba động truyền ra, cho dù là một ít cấp thấp tu sĩ, cũng cảm thấy có chút không đứng.

“Cái gì? loại này ba động, tựa hồ là lôi kiếp, chẳng lẽ là, có người ở tấn cấp?” Hoắc Giang Nam sắc mặt ngưng trọng nói, mặc dù truyền tới nơi này hơi thở trở nên yếu ớt, nhưng mấy tên Ngưng Đan cao cấp, vẫn còn có chút kinh nghi bất định đứng lên.

“Tô Quân Di mang tất cả mọi người ở lại nơi này, cần phải coi chừng mọi người Thiên Nhai Tông, chớ có để cho bọn họ chạy mất, Hoắc cốc chủ theo ta đi xem một chút. đi!” nói xong, Lôi Húc cùng Hoắc Giang Nam chui quang cùng nhau, hướng Dược Thần Cốc phương hướng bắn nhanh đi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 200: Tấn cấp Ngưng Đan

Dược Thần Cốc, linh bên trong phù!

Cầm chế hào quang Diệp Phi bố trí đã sớm hư hại, bốn phía mặt đất một mảnh hỗn loạn, cỏ cây tung bay, mặt đất khanh khanh oa oa, tiểu Thanh đã sớm trốn ở nơi xa, mặt sợ hãi nhìn phương hướng Diệp Phi.

Giữa không trung, một đám mây to lớn, đang đè ép xuống, nhìn qua đen nhánh một mảnh, tựa hồ có thể cắn nuốt ánh sáng bốn phía một loại, làm người ta cảm thấy run sợ.

Đám mây lẫn lộn, hơi thở kinh người, trong lúc mơ hồ, một đạo kim mang chói mắt cuồng phóng ra, một trận tích tích ba ba không ngừng bên tai, hẳn là thiên lôi kinh người chí cực, chậm rãi ngưng tụ ở cùng nhau.

Mà mới vừa qua mấy vòng lôi kiếp Diệp Phi, còn lại là sắc mặt tái nhợt đích ngồi xếp bằng, áo quần xóc xếch, nhìn qua có chút đáng về chật vật.

Nhìn một chút lôi vân thanh thế kinh người giữa không trung, Diệp Phi thần sắc một ngưng, trịnh trọng nói: “Xem ra, hẳn chỉ còn dư lại một đạo lôi kiếp cuối cùng này!”

Vừa dứt lời, đám mây bên trong truyền ra một cỗ uy áp cực kỳ kinh khủng, phảng phất bị đè nén hồi lâu, rốt cục phóng thích ra ngoài, phốc một tiếng, một đạo lôi hồ lớn bằng thùng nước màu bạc nhạt, hướng Diệp Phi đánh đi.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt một ngưng, tâm thần vừa động dưới, chậm rãi giơ cánh tay lên, hướng giữa không trung vùng lên!

Huru!

Một chuỗi kiếm hình quang nhận dài tới bốn thước, quanh thân lóe ra hai màu Kim Ngân, từ trong lòng bàn tay bắn nhanh ra, cuối cùng chém ở trên lõi hồ kia.

Ừng ừng, một tiếng bạo vang, tiếng tích ba nung theo bốn phía.

Một đoàn quang hà đẹp mắt bạo liệt mà khai, kia không chỗ nào bắt lợi, uy năng kinh khủng Âm Dương Liệt Nhật Trảm, chẳng qua là cản trở chốc lát, chính là bị kia lõi trụ đánh mà tán, mà kia lõi trụ cũng là bởi vì thế mà nhỏ hơn một nửa.

Giữa không trung một món thuẫn bài cấp bậc pháp bảo, lại chút nào uy năng chưa từng hiện ra chính là bị một xuyên mà thấu, theo động lỗ, hướng phía dưới Diệp Phi đánh đi.

“Cái gì? cuối cùng một đạo lõi kiếp lại đáng sợ như thế!” nói xong, Diệp Phi sắc mặt ngưng trọng đứng lên hình, há mồm một phún, một viên kim xán xán đan hoàn bắn nhanh ra.

Bốn phía toát ra kim mang, theo Diệp Phi xa xa một chút, màu vàng đan hoàn quang hà cuồng phóng, một cỗ uy năng kinh khủng khuếch tán ra, phốc một tiếng, phun phát ra một đạo kim sắc cột sáng, hướng lõi trụ đánh đi, ngay sau đó, đan hoàn màu vàng cũng xông về lõi trụ.

Mà làm xong những thứ này, Diệp Phi một thân khí lực, tựa hồ bị viên đan hoàn màu vàng kia rút sạch, sắc mặt trắng bệch cực đoan, khẽ nhú mày nhìn giữa không trung, một cái tay còn lại là đặt ở bên hông.

Ở nhất thanh muện hưởng đi qua, giữa không trung kim hà lóe lên, tiếng sấm không ngừng, cũng không biết trải qua bao lâu, mây đen tán đi, bốn phía khôi phục yên tĩnh, giữa không trung, chỉ còn lại có một viên đan hoàn màu vàng ánh sáng âm đạm trôi lơ lửng giữa không trung, chính là Diệp Phi ngưng tụ ra kim đan.

Thấy vậy, Diệp Phi mới coi như là thật dài thờ phào nhẹ nhõm, kim đan đã trải qua lõi kiếp rửa tội rèn luyện, mới có thể đạt tới trình độ nhất định, mà Diệp Phi bây giờ, cũng là một gã chân chân chính chính Ngưng Đan kỳ cao cấp x tồn tại.

Vừa lên tiếng, nơi xa kim đan vèo một tiếng, bay vào trong miệng Diệp Phi, ngay sau đó, Diệp Phi thân hình có chút lao đảo đích ngồi xếp bằng, từ từ khôi phục, mới vừa độ kiếp, thể lực cực kỳ suy yếu.

Mà Diệp Phi không biết là, giờ phút này Hoàng cốc chủ, đã sớm thành công độ kiếp xong, nhưng kỳ quái là, cũng không có trải qua cuối cùng một đạo lõi kiếp màu bạc.

.....

Lôi Húc cùng Hoắc Giang Nam hai người, đang mặt nghi ngờ phi độn trứ, vốn là từ Thiên Nhai Tông đến Dược Thần Cốc mất hai tháng lộ trình, hai vị này Ngưng Đan cao cấp này, chẳng qua là dùng hơn mười ngày thời gian, chính là chạy tới nơi này.

Son cốc cửa cấm chế, đối với hai người đến nói giống như hư thiết, một đường cơ hồ thông suốt không trở ngại tiến vào đến Địa Linh điện, mà Đồng trưởng lão cơ hồ không bao lâu liền chạy tới đại điện.

“Lôi tông chủ? Hoắc cốc chủ, hai vị tiền bối đến chỗ này, không biết có chuyện gì quan trọng? vì sao vội vàng như vậy, thậm chí đem mấy tên đệ tử đã thương?” Đồng trưởng lão nhìn một chút hai người, thần sắc có chút khẩn trương hỏi.

“Hừ, không có giết bọn họ cũng không sai lắm rồi, Hoàng cốc chủ ở nơi nào? gần nhất hẳn có hay không đang bế quan đánh vào Ngưng Đan?” Hoắc Giang Nam lạnh giọng nói, một cỗ to lớn uy hiếp lực, chấn nhiếp Đồng trưởng lão.

Nghe vậy, Đồng trưởng lão thần sắc vừa động, mở miệng nói: “Hai vị tiền bối, cốc chủ có chuyện đi ra ngoài, đến nay không về!”

Lôi Húc nghe Đồng trưởng lão lời của, khế miệng giương lên, lạnh lùng nói: “Nga? đã như vậy, vậy người nói cho ta nghe một chút đi, nửa tháng trước, ở nơi này phụ cận ngày giống, từ chỗ nào truyền tới? chẳng lẽ không đúng người Dược Thần Cốc sao?”

“Cái này, bọn ta cả ngày cầm đầu luyện đan, thực là đóng cửa không ra, cũng không biết cái gì thiên tượng.” Đồng trưởng lão ngưng trọng nói một câu.

Nghe vậy, Hoắc Giang Nam vừa định nói những gì, lại thấy Lôi Húc sắc mặt run lên, lạnh lùng nói: “Hừ, đã như vậy, chúng ta cũng chỉ hảo buộc hắn đi ra, U Châu ta có người tấn cấp bậc này đại sự, ta lại sẽ không biết tin tức.”

Mà Đồng trưởng lão há mồm vừa định nói những gì, lại thấy quanh thân hai người Lôi Húc quang hà chột lóe, chính là biến mất ở trong đại sảnh, Đồng trưởng lão mặt liền biến sắc, còn không đợi phản ứng kịp, chỉ nghe ừng ừng một tiếng vang thật lớn.

“Không tốt!” lời còn chưa dứt, Đồng trưởng lão thân hình chột lóe, hướng đại điện ở ngoài thoan đi.

Dược Thần Cốc, ở ngoài đại điện, một con bàn tay khổng lồ màu xám tro, hướng trong son cốc một bữa loạn phách, từng ngọn kiến trúc ầm ầm sụp đổ, trong cốc một chỗ trống trọi linh dược, lúc này bị phách đi vào một sâu hoắm hố to.

“Hoàng cốc chủ, sẽ không hiện thân, cũng đừng trách ta cửa phá hủy Dược Thần Cốc của người, hắc hắc.” Hoắc Giang Nam nói xong, mấy tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ đến gần muốn ngăn cản, chẳng qua là bị mấy đạo quyền ảnh đánh bay trọng thương, một ít luyện khí kỳ tu sĩ, căn bản ngay cả thờ mệnh cũng không dám một cái.

“Diệt thiên trận.” Đồng trưởng lão một tiếng quát khê, Lôi Húc hai người bốn phía sáng lên một trận quang hà, hẳn là bị Đồng trưởng lão dẫn người bố trí diệt thiên đại trận, đem hai người giam ở trong đó.

Thấy vậy, Lôi Húc không thêm để ý chút nào cười cười, mà Hoắc Giang Nam mấy đạo quyền ảnh đánh ra, cảm chế màn hào quang kia chẳng qua là lay động hai cái chính là bình yên vô sự.

“Hắc hắc, Được Thần Cốc quả nhiên có chút hậu thủ, đáng tiếc người bày trận thực lực quá yếu.” nói xong, Hoắc Giang Nam tay áo bào vung, vèo một tiếng, một đạo lưu quang bắn nhanh ra, một quanh quần đi qua, đột nhiên biến thành một cây loan đao lớn chừng hơn trượng.

“Đi” loan đao quang hà lóe lên, hướng màn hào quang bốn phía một chém, bịch một tiếng, cảm chế màn hào quang chẳng qua là linh quang chớp động hai cái, chính là âm âm một tiếng giải tán mà khai.

Đồng trưởng lão phốc địa một tiếng, há mồm phun ra một đoàn máu tươi, sắc mặt cực đoan trắng bệch.

“Muốn chết!” Hoắc Giang Nam nói xong, chính là không chế loan đao, hướng Đồng trưởng lão một chém đi, bị cổ sát khí bén nhọn phong tỏa dưới, hơn nữa người bị thương nặng, Đồng trưởng lão cảm giác một thân pháp lực động lại, không cách nào nhúc nhích chút nào.

“Cốc chủ, lão phu hộ cốc bất lợi, đi trước một bước!” nói xong, Đồng trưởng lão trên mặt lộ ra quyết nhiên vẻ, hai mắt một nhắm chờ đợi loan đao chém tới.

Một lát sau, Đồng trưởng lão không có đợi đến loan đao chạm thân, cũng là nghe một tiếng vang thật lớn, mờ mắt vừa nhìn, một chi trường thương màu lửa đỏ chẳng biết lúc nào xuất hiện, đem loan đao ngăn cản mà ở, mà ở Đồng trưởng lão cách đó không xa, một đạo thân ảnh cường tráng, chẳng biết lúc nào đích xuất hiện thân treo giữa không trung.

“Cốc chủ!” Đồng trưởng lão thấy vậy, đầu tiên là trên mặt vui mừng, ngay sau đó mặt lo âu vẻ, dù sao trước mắt là hai tên Ngưng Đan cao cấp, cốc chủ giờ phút này xuất hiện, tựa hồ có chút nguy hiểm.

“Cái gì? Hoàng lão quý tán cấp?” Hoắc Giang Nam mặt kinh nghi bất định nói.

Nhìn Hoàng cốc chủ phía xa bắn nhanh mà đến, Lôi Húc khê nhủ mảy nói: “Hoàng cốc chủ, quả nhiên là người tán cấp Ngưng Đan, không nghĩ tới, trên tay người lại có Kim Nguyên Đan? hắc hắc, là chính người luyện chế, hay là đang nơi nào lấy được? bây giờ trên tay, nhưng còn có dư thừa? cái trung cấp pháp bảo này, là ở địa phương nào lấy được?”

Nghe vậy, Hoàng cốc chủ sắc mặt âm trầm, mặt hàm nộ ý nói: “Hai vị tới Được Thần Cốc ta, chính là tới hỏi cùng chuyện này? còn hư hại vườn linh được Được Thần Cốc ta, phá hư nhiều kiến trúc như vậy, có hay không cũng nên cho ta một cái công đạo?”

Nghe vậy, Hoắc Giang Nam đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó ha ha cười một tiếng, hình như là một loại nghe trên thế gian buồn cười lớn nhất, lắc đầu nói: “Hoàng cốc chủ, ta xem người là tán cấp vui sướng, hướng đầu óc mê muội đi?”

Chớ nói người mới vừa tán cấp, cho dù là Thiên Kiếm lão quý ở chỗ này, cũng không dám nói chuyện như vậy, hừ, nếu không phải xem người đối với chúng ta còn có chút giá trị, Lôi tông chủ mấy phen thay người cầu tha thứ, lão phu đã sớm đập bằng Được Thần Cốc người.”

“Nga, đã như vậy, Hoàng cỗ liền xem một chút, người có bản lĩnh này hay không, hừ!” Hoàng cốc chủ mặc dù nói như thế, nhưng rõ ràng có chút phản kích chưa đủ, nhìn hai ánh mắt của người, có chút né tránh.

Thấy vậy, Lôi Húc khê mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hoàng cốc chủ, nể người là được sư thân phận, vốn không muốn đối với người động mạnh, nếu người như thế chẳng biết trời cao đất rộng, cảm giác tán cấp liền không người nào có thể sợ, như thế, không thể làm gì khác hơn là để cho Hoắc cốc chủ cho người chút dạy dỗ.” nói xong, Lôi Húc lộ ra một tia khinh thường.

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Xuất quan ngoài ý muốn

Hoắc Giang Nam thân sắc lạnh lẽo, giờ tay lên hướng về phía loan đao một chút, một tiếng ông minh, loan đao bộc phát ra quang hà chói mắt, Hoắc Giang Nam pháp lực đột nhiên một thúc giục, bịch một tiếng, đem Hóa Thương rung lên mà bay.

Cùng lúc đó, Hoàng Cốc Chủ thân hình run lên, sắc mặt hơi trắng nhợt.

“Hắc hắc, lần này ngươi đã hiểu chưa? cũng không phải là tấn cấp Ngưng Đan, thì có thực lực cùng chúng ta đối kháng, lão phu tuy nói bây giờ cũng là Ngưng Đan sơ kỳ, nhưng dù sao trăm năm có thừa, cũng đã là Ngưng Đan sơ kỳ đỉnh phong.

Ngươi bức này mới vừa tấn cấp hơi thở không yên, lại dám ở bọn ta trước mặt khẩu xuất cuồng ngôn, lúc trước lão phu nói đập bằng Dược Thần Cốc của ngươi, ngươi lại để cho lão phu xuất thủ xem một chút, vậy thì như ngươi mong muốn.” Hoắc Giang Nam tiếng nói vừa dứt, không chể loan đao về phía trước một chém.

Thấy vậy, Hoàng Cốc Chủ thần sắc vừa động, bản thân mới vừa tấn cấp, tuy nói nghỉ ngơi nửa tháng lâu, nhưng vẫn là chưa có hoàn toàn khôi phục, hôm nay cùng người tranh đấu, đích xác là rất là thua thiệt.

Nếu không phải Diệp Phi lúc trước giao cho mình món pháp bảo này, nói không chừng mình đã sớm bị thua, bất quá Hoàng Cốc Chủ có chút kỳ quái, Diệp Phi vì sao không xuất hiện, chẳng lẽ là sợ chọc phải phiền toái?

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Hoàng Cốc Chủ không chể trường thương rung lên, hướng loạn đao vừa bay, bịch một tiếng, hai người đánh vào nhau, nhưng Hóa Thương linh quang cuồng chớp, một bộ sắp không ổn.

Đang lúc này, chỉ nghe nơi xa truyền ra một tiếng vạch trần vô ích, một con trượng rất lớn, kim quang xán xán đích phương chuyên bắn nhanh ra, ầm ầm một tiếng đem loạn đao đập một cái mà bay.

ngay sau đó, phương chuyên uy lực không giảm, một tung bay chính là hướng Hoắc Giang Nam đập tới.

“Cái gì? đây là? cốc này còn có Ngưng Đan cao cấp?” trong miệng vừa nói chuyện, Hoắc Giang Nam trong tay động tác không ngừng, giương lên tay dưới, một mặt thanh ngu dốt ngu dốt tiêu lá chắn che ở trước người.

Bịch, nhất thanh muôn hưởng, tám thuấn màu xanh quang hà rạo rục, Hoắc Giang Nam đặng đặng đặng, liên tiếp lui về phía sau bốn năm bước xa, khó khăn lắm mới ổn định thân hình.

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh màu trắng từ nơi xa bắn nhanh ra, mấy chớp động dưới. Bỗng nhiên dừng ở Bên cạnh Hoàng Cốc Chủ.

“Di, ngươi là? Bạch Phát Ma Đầu? điều này sao có thể?” Hoắc Giang Nam thấy Diệp Phi đầu tiên là sững sờ. Ngay sau đó tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, có chút kêu lên nói.

“Là ngươi? Thiên Nhai Tông Diệp Tuyên? vạn vạn không nghĩ tới, thì ra là ngươi một mực trốn ở chỗ này, cùng Hoàng Cốc Chủ cùng nhau tấn cấp Ngưng Đan cảnh, trên tay vẫn còn có pháp bảo. hắc hắc.” nói xong, Trên mặt Lôi Húc lộ ra vẻ tham lam.

“Hừ, muốn bảo vật này. Vậy ngươi liền tự mình ra tay thử một chút.” Diệp Phi thần sắc bất động nói, tựa hồ cũng không để hấn ở trong mắt.

“Nga, lại có phần khích như thế, tốt. Hoàng Cốc Chủ, chuyện này, hy vọng ngươi cũng không cần tham dự nữa, ngươi chính là người có thân phận, chúng ta không muốn làm khó dễ ngươi. Nhưng cái này Diệp Tuyên, hôm nay ta là nhất định phải đem bắt đấy.” Lôi Húc sắc mặt lạnh lẽo nói.

Hoàng Cốc Chủ vừa muốn nói chuyện, lại chỉ thấy Diệp Phi khoát tay áo một cái, hướng về phía Lôi Húc nói: “Tốt, hôm nay ta chỉ nhận thức một cái. Thực lực Tông Chủ Vạn Kiếm Các, là như thế nào bắt tại hạ lại.”

“Hừ” Lôi Húc tựa hồ lười nói chuyện, tay áo bào vung, ông một tiếng, một thanh trường kiếm màu bạc bắn nhanh ra, phía trên từng đạo một linh văn màu vàng nhìn qua uy năng đáng vẻ không nhỏ.

“Cao cấp pháp bảo?” Diệp Phi thần sắc ngưng trọng, hôm nay trên tay của mình, cấp thấp cùng trung cấp pháp bảo cũng không ít, thật đúng là cũng chưa có cao cấp pháp bảo.

Vèo một tiếng, trường kiếm màu bạc ánh sáng chột lóe, một mơ hồ chính là hướng Diệp Phi một chém tới, Diệp Phi không chể phương chuyên, tung bay dưới chính là đập vào trên trường kiếm màu bạc.

Bịch, nhất thanh muôn hưởng, hai người vừa mới tiếp xúc dưới, phương chuyên chính là linh quang cuồng phóng, một bộ không ngừng đáng vẻ, mà Diệp Phi tựa hồ cũng là cực kỳ cố hết sức.

“Hắc hắc, bảo vật lại chưa từng luyện hóa, không trách uy lực nhỏ yếu như vậy, bất quá cũng tốt, lão phu đoạt lấy tới cũng tránh cho lãng phí khí lực xóa sạch ấn ký.” Lôi Húc khẽ mỉm cười, tùy ý hướng trường kiếm màu bạc một chút.

Bá, phương chuyên lúc này rung lên mà bay, trường kiếm màu bạc giống như thất luyện một loại, hướng Diệp Phi một chém đi.

Thấy vậy, Diệp Phi thần sắc một ngưng, thầm nói Ngưng Đan trung cấp pháp lực quả nhiên hùng hậu, bản thân mình liền mới tiến cấp hơi thở không yên, bảo vật lại thấp hơn một cấp bậc, hơn nữa còn không luyện hóa, quả nhiên là không cách nào chiến thắng đối phương.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi tay áo bào vung, vèo một tiếng, một đạo thanh mang bắn nhanh ra, một mơ hồ biến thành một cái măng xà màu xanh, thả há mồm phun ra một đạo cột sáng màu trắng, đem phi kiếm màu bạc kia ngăn cản xuống.

“Cái gì? cái này! Kim Hạch Kỳ yêu thú?” Lôi Húc rốt cục hơi biến sắc mặt, bật thốt lên nói. Chớ nói Lôi Húc cùng Hoắc Giang Nam hai người khiếp

sợ, ngay cả Hoàng Cốc Chủ cũng đáng về không thể tin.

Hoắc Giang Nam phản ứng kịp, vừa muốn xuất thủ công kích Diệp Phi, Hoàng Cốc Chủ lắc người một cái chắn trước thân Diệp Phi, làm bộ ý tứ muốn cùng Hoắc Giang Nam động thủ.

Thấy vậy, Lôi Húc tâm niệm chuyển một cái, hôm nay đối phương ba tên Ngưng Đan kỳ, tuy nói hai người là vừa tấn cấp, nhưng dù sao nhân số chiếm ưu thế, muốn đem hai người một mạng này đánh bại là dễ dàng, nhưng bắt Diệp Phi, đoán chừng là chuyện không thể nào.

Nghĩ tới đây, Lôi Húc chợt lên tiếng cười một tiếng. “Ha ha, Hoàng Cốc Chủ cùng cùng Diệp đạo hữu thực lực hơn người, lần này so tài đến đây chấm dứt!”

Tiếng nói vừa dứt, Lôi Húc pháp lực một thúc giục, trường kiếm màu bạc lúc này đem cột sáng màu trắng một kích mà tán, ngay sau đó thật thu hồi trường kiếm màu bạc, một bộ dáng về dùng tay nói chuyện.

Thấy vậy, Hoắc Giang Nam hơi một do dự, liền đem bảo vật thu vào.

“Nga, nếu Lôi Tông Chủ nói như thế, Dược Thần Cốc lần này tổn thất, không biết hai vị tính toán xử lý như thế nào?” Diệp Phi đột nhiên hỏi liêu một câu.

Nghe vậy, Hoắc Giang Nam vừa muốn tức giận, Lôi Húc cũng là khoát tay áo một cái, khẽ cười nói: “Hai vị yên tâm, mấy ngày nữa ta sẽ phái người đưa tới một ít linh thạch, lấy làm bồi thường, hai vị cảm thấy như thế nào?”

Hoắc Giang Nam đầu tiên là sững sờ, theo sau chính là khôi phục bình thường, mà Hoàng Cốc Chủ hơi tự định giá chốc lát, chính là yên lặng gật đầu một cái.

Lôi Húc nhìn thấy mấy người biểu lộ, khẽ mỉm cười, thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Diệp Phi, nhẹ giọng nói: “Diệp đạo hữu, năm đó Thiên Nhai Tông để cho ngươi bị đả kích không nhỏ.

Như có thời gian, hy vọng Diệp đạo hữu đến Vạn Kiếm Các ta làm khách mấy ngày, chúng ta thật tốt hàn huyên một chút, có lẽ, đối với chúng ta đều có chỗ tốt, cái U Châu tuy lớn này, nhưng dù sao cũng có hạn, hy vọng chúng ta có thể cùng thương lượng đại kể.”

Nghe vậy, Diệp Phi nhượng nài, gật đầu nói: “Tốt, Lôi Húc Tông Chủ yên tâm, ta nhất định sẽ đi!”

“Ừ, đã như vậy, vậy chúng ta liền cáo từ!” nói xong, Lôi Húc ngược lại cũng dứt khoát, mang theo Hoắc Giang Nam chính là rời đi Dược Thần Cốc.

“Lần này, đa tạ Diệp đạo hữu kịp thời xuất thủ, đứng rồi, món bảo vật này trả lại cho ngươi!” nói xong, Hoàng Cốc Chủ đem Hóa Thương nắm trong tay, có chút không thôi đưa cho Diệp Phi.

Mà trong lòng Hoàng Cốc Chủ, cũng là có chút lúng túng ý, lúc trước mình còn phải vô luận như thế nào nhận bắt người ta lấy pháp bảo mệnh vận của mình, hôm nay Diệp Phi tiện tay liền lấy ra hai món trung cấp pháp bảo, không trách Diệp Phi lúc ấy cự tuyệt như vậy.

“Hoàng Cốc Chủ, bảo vật này sẽ đưa cho ngươi rồi, không cần trả lại ta, nhanh lên luyện hóa đi, nếu không không cách nào phát huy ra uy lực nên có, bằng không cũng không đỡ được bảo vật của Hoắc Giang Nam.” Diệp Phi đẩy một cái trường thương, như thế nói một câu.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ nét mặt già nua đỏ lên, lễ vật quý trọng như thế, mình bây giờ không có biện pháp thu lấy, lúc trước hai viên kim nguyên đan, hôm nay một món trung cấp pháp bảo, đồ tốt nhất lúc trước mình lấy ra, ở trong mắt người ta giống như rác rưởi một loại. Bây giờ thực không có gì cảm cho ra trao đổi lại được.

“Diệp đạo hữu, vật này ta bây giờ không cách nào nhận lấy, ta……” Hoàng Cốc Chủ lời còn chưa nói hết, Diệp Phi chính là khoát tay áo một cái, mặt tịnh trọng nhìn cái này Hoàng Cốc Chủ.

“Hoàng Cốc Chủ, ngươi ở đây như thế, vậy chúng ta coi như khách khí, Diệp mỗ có thể đem bảo vật này đưa cho ngươi, coi như không có đem ngươi làm ngoại nhân, thế nào, ngươi là xem thường Diệp mỗ?” Diệp Phi nói xong, nghiêng nhìn một chút Hoàng Cốc Chủ.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó vội vàng khoát tay nói: “Cũng nói hữu không nên hiểu lầm, chỉ bất quá ta, cũng được, nếu Diệp đạo hữu nói như thế, vậy ta cũng sẽ không nữa so đo.

Sau này ta có chỗ hữu dụng, chỉ cần một câu nói của ngươi, coi như mạo hiểm tính mạng, cũng tất nhiên giúp ngươi một cánh tay!” nói xong, Hoàng Cốc Chủ mặt nghiêm nghị nhìn Diệp Phi.

“Ha ha, Hoàng Cốc Chủ quá khách khí, chúng ta còn không có khôi phục nguyên khí, nhanh lên đang nghỉ ngơi một đoạn thời gian, sau đó đem bảo vật luyện hóa, lúc này mới có khí lực tự vệ.” Diệp Phi cười nói.

Ở nơi này hai người từ chối qua lại, Đồng trưởng lão ho khan hai tiếng, sắc mặt tối sầm lại đích nhìn một chút Hoàng Cốc Chủ, cúi đầu nói: “Hoàng Cốc Chủ, Đồng mỗ làm việc bất lợi, tiểu thư nàng, hình như là bị Tiêu Dao Cốc bắt đi.”

“Cái gì?” nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ mặt liền biến sắc, ánh mắt trong nháy mắt trở nên lạnh như băng đứng lên. (vốn chương kết thúc)

Chương 202: Luyện hóa pháp bảo

Dược Thần Cốc, trong Địa Linh điện!

Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ ngồi ngay ngắn trong đó, Diệp Phi khẽ nhủ mầy, Hoàng Cốc Chủ mặt tức giận, hai người tựa hồ có chút trầm mặc đáng về.

Lúc trước căn cứ Đồng trưởng lão tự thuật, Tiêu Dao Cốc hồ dẫn người tới Dược Thần Cốc quấy rối, hư hại một ít vật phẩm không nói, còn đã thương Dược Thần Cốc đồng đạo đệ tử, nhìn thấy một mực lánh đời không ra cốc Hoàng Thiên.

Đối phương trúc cơ tu sĩ đông đảo, Hồ Tước sắc tâm nổi lên, liền muốn bắt đi Hoàng Thiên, Đồng trưởng lão bắt đắc dĩ, đem mấy viên Trúc Cơ Đan bán ra cho đối phương, trải qua một phen giao thiệp, sau cái này Hồ Tước mới dẫn người rời đi.

Qua hai ba ngày, Đồng trưởng lão một mực không có thấy Hoàng Thiên thân ảnh, âm thầm cùng cảm giác chuyện tình kỳ hoặc, đến Hoàng Thiên căn phòng vừa nhìn, lại không có một bóng người, thậm chí Hoàng Thiên khi nào mất tích đều là không rõ ràng lắm.

Đồng trưởng lão không khỏi cả kinh thất sắc, muốn bẩm báo Hoàng Cốc Chủ, nhưng Hoàng Cốc Chủ bề quan trước cũng là trình trọng đã phân phó “vô luận bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì, đều không phải tới trước quấy rầy, có người đến tìm, thì nói ta đi ra ngoài mua linh dược.”

Đồng trưởng lão cố nén nửa ngày, nhưng cuối cùng vẫn còn quyết định đi tìm Cốc Chủ, thủ vệ căn bản không cho đi, bắt đắc dĩ, Đồng trưởng lão không thể làm gì khác hơn là vừa phái người đi ra ngoài hỏi thăm, vừa ở lại Dược Thần Cốc, chờ đợi Cốc Chủ xuất quan.

‘bành’ địa một tiếng!

Hoàng Cốc Chủ bàn tay nặng nề vỗ vào trên bàn, mặt vẻ âm trầm, cắn răng nói: “Tiêu Dao Cốc Hồ Tước, lão phu cái này đi đem người bẩm thầy vạn đoạn!”

Nói xong, Hoàng Cốc Chủ sẽ phải rời đi đại điện, thấy vậy, Diệp Phi chợt ngăn lại nói: “Hoàng Cốc Chủ, chậm đã, nếu như tin tại hạ, nghe ta một lời khuyên.

Kia Hồ Tước chính là Trúc cơ kỳ, hẳn cũng không dám quá tùy ý đắc tội Dược Thần Cốc, nếu là người nói cho tông môn hẳn, nói vậy hẳn định sẽ gặp đến Tiêu Dao Cốc nghiêm trị.

Bất quá, hẳn nếu dám không có sợ hãi đến tìm phiền toái, nhất định là có điều dựa vào, nếu là đoán không lầm, phải là Hoắc Giang Nam ở sau lưng chỉ điểm, chẳng lẽ, Hoàng Cốc Chủ đắc tội qua Hoắc Giang Nam?”

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ đầu tiên là sững sờ. ngay sau đó nhẹ giọng nói: “Lúc Diệp đạo hữu chưa tới, lão phu bề quan luyện chế đan dược, đúng dịp Hoắc Giang Nam tới trước xin thuốc, bị lão phu cự tuyệt.

Nhưng chuyện này cũng không phải lần đầu tiên, hơn nữa tứ đại tông môn cũng bị cự tuyệt qua, có lẽ, Hoắc Giang Nam vì vậy mà ghi hận trong lòng?” nói xong, Hoàng Cốc Chủ cau mày.

“rất có thể, cho nên nói, Hoàng Cốc Chủ muốn đối mặt, cũng không phải là kia Hồ Tước, rất có thể là Hoắc Giang Nam, như thế, sẽ phải từ từ thương nghị.

Ta và ngài mới vừa lên cấp nguyên khí cũng không khôi phục, bây giờ không dễ kịch chiến, bảo vật cũng không kịp luyện hóa, đối chiến cực kỳ thua thiệt, phần thắng không lớn.

vì vậy, bây giờ chúng ta tốt nhất nhanh lên khôi phục thực lực, lại đem ta giao cho người bảo vật luyện hóa, như thế, cho dù là lần nữa chống lại Lôi Húc hai người, chúng ta cũng có không bại nắm chắc, sau này ta cho thêm Hoàng Cốc Chủ một món phòng thủ pháp bảo.” Diệp Phi tinh táo nói.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ ánh mắt híp một cái, gật đầu một cái, nói: “Đa tạ Diệp đạo hữu, ai, ta là có chút xúc động, cũng được, cứ dựa theo lời Diệp đạo hữu, ta lập tức trở lại khôi phục, chuyện này, Diệp đạo hữu cũng không tất tham dự.”

“hắc hắc, không tham dự phải không có thể, hai người này cho dù Hoàng Cốc Chủ không đi tìm, đối đãi ta đem pháp lực hồi phục, cũng sẽ đi tìm bọn họ coi là coi là nợ cũ, ta mấy người bằng hữu kia, cũng không thể chết vô ích!” Nói xong, Diệp Phi trên mặt vẻ lạnh lẽo chợt lóe, ánh mắt híp lại.

.....

Cơ hồ cũng trong lúc đó, Lôi Húc cùng Hoắc Giang Nam hai người, đang hướng Thiên Nhai Tông phương hướng bay đi, dọc theo đường đi bọn họ rất ít nói chuyện, đều là mang tâm sự riêng đáng về.

Một lát sau, Hoắc Giang Nam đánh vỡ trầm mặc, cau mày nói: “ không nghĩ tới Dược Thần Cốc bây giờ trở nên như vậy cường đại, Lôi Tông Chủ, chúng ta hai người liên thủ, thật đúng là không có nắm chắc bắt lại đối phương? ”

Nghe vậy, Lôi Húc ánh mắt híp một cái, nhẹ giọng nói: “ hừ, nếu là có mười phần nắm chắc, ngại cho là ta sẽ bỏ qua cho Diệp Tuyên tiểu tử kia? ”

“ Nhưng là, Lôi Tông Chủ không phải là muốn lôi kéo hắn sao? chẳng lẽ là lừa gạt cùng hắn? ” Hoắc Giang Nam nói.

“ Hắc hắc, lừa gạt chưa nói tới, không có vĩnh viễn bằng hữu, chỉ có vĩnh hằng ích lợi, chỉ cần người này cũng có phần này dã tâm, định sẽ cùng chúng ta đứng chung một chỗ, vậy chúng ta cũng liền miễn đi động thủ phiền toái.

Đĩ nhiên, lão phu cũng thuận tiện trấn an hắn hai người, bây giờ Thiên Kiếm lão quý đã không hề nữa trọng yếu, chúng ta tùy thời cũng có thể đem diệt, mà Dược Thần Cốc này, cũng là chúng ta U Châu không ổn định yếu tố.

Nếu là chỉ có Hoàng Cốc Chủ một người Ngưng Đan, còn có thể không lo một cái, hôm nay hai tên Ngưng Đan một con Kim Hạch Kỳ yêu thú, bây giờ không dễ để bọn họ lớn lên, nếu không, tương lai nhất định là họa lớn.

Cũng may, kia Diệp Tuyên bây giờ thuộc về tán tu, cũng không thuộc về Thiên Nhai Tông, cũng tuyệt đối sẽ không quy phụ Dược Thần Cốc, chúng ta mấy người hợp lực, tìm cơ hội diệt trừ Diệp Tuyên tiểu tử kia, chém chết con kia Kim Hạch Kỳ nghiệt súc. ” Lôi Húc như thế nói một câu.

“ Cái này, Hoàng Cốc Chủ cùng Thiên Kiếm lão quý, sẽ không giúp đỡ tiểu tử kia? ” Hoắc Giang Nam hỏi.

“ ha ha, Thiên Kiếm lão quý? luôn luôn nhất gan sợ chuyện, hiện tại hắn tự thân khó bảo toàn, hắn quan tâm, chỉ có tông môn, chỉ cần chúng ta hơi thêm uy hiếp, nói không chừng sẽ giúp chúng ta xuất thủ.

Nhưng vì phòng ngừa, vẫn không thể để cho hắn tham dự chuyện này, về phần Hoàng Cốc Chủ, hắc hắc, người này tính tình ngại cũng không phải là không biết, hắn chỉ đối với đan đạo cảm thấy hứng thú, hắn căn bản không quản lý chuyện ngoại giới, cho dù là tông chủ hắn cũng sẽ không cho cái gì mặt mũi.

Tuy nói lên cấp Ngưng Đan, khí điểm càng thêm mức một ít, nhưng đối với chúng ta vẫn có giá trị lợi dụng, chỉ cần hắn chịu vì chúng ta luyện đan, chúng ta cũng không cần phải làm khó hắn, dĩ nhiên, nếu là có một ngày mất đi giá trị, cũng không ngại đem trừ đi. ” Lôi Húc khẽ mỉm cười nói.

“ Lôi Tông Chủ thấy xa, kia Hoàng Cốc Chủ, thực lực có hạn, trước ta đã phái người đi tìm phiền toái, cùng ta Tiêu Dao Cốc không có liên quan, hoàn toàn là ân oán cá nhân, hắn cũng không dám tới ta Tiêu Dao Cốc đòi thuyết pháp, nếu không, lão phu không ngại đem hắn đánh trở về. ” Hoắc Giang Nam âm hiểm cười nói.

Nghe vậy, Lôi Húc nhướn mày, hỏi: “ cái gì? ta không phải là nói với ngươi, đừng đi tìm hắn phiền toái sao? Hoàng Cốc Chủ đối với ta chúng ta tới nói, chỉ có giá trị lợi dụng, hoàn toàn không có uy hiếp, ngại cần gì động chân tay?

Đúng rồi, chuyện lúc trước? nhưng gây ra cái gì chuyện rồi? ” Lôi Húc cảm thấy có cái gì không đúng, hỏi một câu

“ Lôi Tông Chủ không cần lo lắng, chuyện này lão phu vẫn có phân tặc, chẳng qua là mệnh xông Dược Thần Cốc, đã thương mấy tên đệ tử, mua mấy viên Trúc Cơ Đan mà thôi, lão phu bất quá là vì hả giận, nữa là bỏ đi một cái người này khí điểm, cũng sẽ không ảnh hưởng hắn tiếp tục cho chúng ta cung cấp đan dược. ” Hoắc Giang Nam như thế nói, về phần Hoàng Thiên một chuyện, không nói tới một chữ, cũng không biết là có ý giấu giếm, còn là không chút nào biết sự tình.

.....

Dược Thần Cốc, Diệp Phi chỗ ở tĩnh thất bên trong, bốn phía bày ra mấy đạo cấm chế, tiểu Thanh bảo vệ ở trong phòng, Diệp Phi khoanh chân ngồi ở đầu giường trên.

Trước người hắn lơ lửng mấy món bảo vật, màu vàng phương chuyên, màu xanh tiểu thuấn, một màu xanh phi kiếm, hắc phong nhận.

Theo Diệp Phi đánh ra mấy đạo ấn quyết, phốc phốc phốc, chia ra vào bốn món pháp bảo bên trong, ngay sau đó, Diệp Phi thần thức vừa động, mắt thường khó có thể phát giác thần niệm lực, theo chi bị phong ấn ở bảo vật trong.

Âm thanh ong ong nổi lên, quang mang chột lóe, mấy món bảo vật tựa hồ có chút hưng phấn run rẩy, cùng lúc đó, một cỗ cực kỳ quen thuộc lại cảm giác xa lạ, truyền vào đến Diệp Phi trong đầu.

Trước mắt mấy món pháp bảo, Diệp Phi chợt cảm giác được trở thành thân thể mình một phần, thay đổi nắm trong tay tựa như đứng lên, thi triển ra cũng không giống như nữa trước như vậy hao phí pháp lực, chủ yếu nhất là, uy năng cũng tăng thêm mấy phần.

Thấy vậy, Diệp Phi trên mặt sắc mặt vui mừng chột lóe, đây là Trúc cơ kỳ tuyệt đối không có cảm giác, sau một khắc, quý dị một màn xuất hiện, mấy món bảo vật một chớp động dưới, hắn là cả một tiếng, bay vào Diệp Phi trong miệng.

Bên trong đan điền, mấy món pháp bảo vòng quanh ở ba viên nguyên đan bốn phía, không ngừng bay lượn quanh quẩn, bốn phía tinh thuần pháp lực, không ngừng cọ rửa trừ mấy món bảo vật, làm cho mấy món bảo vật quang mang, càng thêm sáng lên.

“Hắc hắc, như thế ở đan điền bồi luyện đi xuống, bảo vật uy năng cùng cấp bậc, cũng sẽ từ từ tăng lên, chẳng qua là chậm chạp một ít, bất quá, rốt cục có thể không hề nửa sử dụng túi đựng đồ thu lấy thường dùng bảo vật, hắc hắc!” nói xong, Diệp Phi có chút hưng phấn ý, phạm là luyện hóa qua pháp bảo, cũng có thể thu vào tu sĩ bên trong đan điền, tiến hành nhật tích nguyệt lũy bồi luyện, nhưng chậm chạp đề cao bảo vật uy lực.

Suy nghĩ chốc lát, Diệp Phi nụ cười vừa thu lại, sắc mặt trở nên trịnh trọng lên, một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, ô quang chột lóe, một chuỗi màu đen trường kiếm, một cái màu đen giấy chùy, chột xuất hiện ở Diệp Phi trước mặt.

(vốn chương kết thúc)

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Thần bí không gian

Nhìn trước mắt hai vật, Diệp Phi trong lòng không khỏi có chút cảm khái, giấy chùy thần bí chính là ở trong nhà đoạt được đến, hôm nay cửa nát nhà tan, cha mẹ không biết là hay không vẫn còn ở trên đời này!

Về phần cái thanh hắc kiếm, không khỏi làm Diệp Phi nhớ lại mới vừa rồi đi Đoạn Thiên Nhai, gặp gỡ Vạn Phong Sơn, nhưng hôm nay Vạn Phong Sơn rơi xuống, đã là vật còn người không còn, tuy nói mình lên cấp Ngưng Đan kỳ, lại như cũ không cách nào thay đổi gì.

Trầm mặc hồi lâu, Diệp Phi chậm rãi thở dài, chính là vứt đi tạp niệm, cảm lên U Minh Phệ Hồn Kiếm quan sát.

Lấy hôm nay Diệp Phi kiến thức, tự nhiên nhìn ra được, hai món bảo vật cũng không phải là bình thường pháp bảo, nhưng đến tột cùng cấp bậc gì, cũng là không thể phân biệt, cho nên, lần này muốn thử rí máu nhận chủ.

Dĩ nhiên, cũng không phải là Diệp Phi trước kia nhận biết cái loại đó bình thường máu tươi, mà là sau khi lên cấp Ngưng Đan mới đặc hữu, dung hợp pháp lực tinh nguyên tu sĩ bản mệnh tinh huyết, chẳng những có thể luyện bảo nhận chủ, tranh đấu lúc nếu là đem máu tươi rót vào bảo vật bên trong, nhưng là có thể tăng lên bảo vật uy năng.

Chẳng qua là, vô luận bất kỳ cảnh giới nào, trong cơ thể máu tươi có hạn, khôi phục cực kỳ chậm chạp, không tới bị bắt đết dĩ liễu mạng, ai cũng không muốn hao tổn tinh nguyên, tổn thất quá lớn, thậm chí sẽ rút ngắn thọ nguyên.

Suy nghĩ chốc lát, Diệp Phi cắn chót lưỡi, phốc một tiếng, một đoàn đỏ tươi sền sệt, mang có nhè nhẹ linh khí tinh thuần huyết dịch, lóe ra hồng mang rơi vào màu đen trường kiếm trên.

Diệp Phi hai mắt híp lại, thấy hồi lâu không phản ứng chút nào, không khỏi có chút nổi lên nghi ngờ!

Chột, trường kiếm khẽ chấn động lên, chậm rãi thoát khỏi Diệp Phi bàn tay lơ lửng giữa không trung, kèm theo hắc mang lóe lên, kia đoàn máu tươi chính là bị trường kiếm cắn nuốt không còn một mống.

Một tiếng ông minh vang lên!

Bốn phía tiếng gió đại tác, trường kiếm bên trong xông ra trận trận hắc sát khí, kèm theo một trận lang khóc quỷ hào, từng đạo một dư tợn ác quỷ như ảo ảnh bản thoáng hiện ra.

Những thứ này ác quỷ có thanh mặt nanh, con người đỏ bừng, có còn lại là như thường người một loại, nữ có nam có, chẳng qua là sắc mặt có chút vằn vẹo dữ tợn, tựa hồ cực kỳ thống khổ một loại.

Những thứ này ác quỷ ở trường kiếm bốn phía màu đen vụ đoàn bên trong, tựa hồ đang liều mạng hướng ra phía ngoài lao ra, nhưng vô luận như thế nào, cũng trốn không thoát kia hắc sát khí.

Chột, Diệp Phi sắc mặt sùng sốt, cũng là gặp được một có chút thân ảnh quen thuộc, người này, chính là Vạn Kiếm Các — Liệt Hòa trưởng lão!

Chỉ bất quá, giống như cũng không nhận ra Diệp Phi. trên mặt không chút nào về cừu hận, có chẳng qua là sợ hãi, cùng với sắc mặt nhợt nhạt biểu hiện ra thống khổ.

“Liệt Hòa trưởng lão thần hồn, lại bị phong ấn ở trong U Minh Phệ Hồn Kiếm, quả nhiên có chút quỷ dị, không trách ban đầu bị U Minh Phệ Hồn Kiếm đem thần hồn cắn nuốt hết.” Diệp Phi có chút kinh ngạc nói.

Sau một khắc, Diệp Phi giờ tay lên đánh ra một đạo pháp quyết, thần thức vừa động, chính là hướng trường kiếm xa xa một chút, gieo mình thần hồn ẩn ký.

Ca một tiếng, trường kiếm bốn phía hắc mang thu lại, từng đạo một ác quỷ thân ảnh, trong nháy mắt bị kia hắc sát khí lôi kéo vào hắc kiếm bên trong, kèm theo hắc quang lóe lên. Vốn là hơn ba thước dài màu đen cự kiếm, chợt kịch liệt thu nhỏ lại, trong nháy mắt biến thành chưa đủ nửa thước một chuỗi tiểu kiếm.

Hắn liền giờ tay lên một, vèo một tiếng, màu đen tiểu kiếm rơi vào trong tay, cầm trong tay U Minh Phệ Hồn Kiếm, trong lòng trở nên có chút hưng phấn, giữa không cách nào luyện hóa, một mực không có thể khống chế kỳ lớn nhỏ biến hóa, hôm nay tựa hồ là cùng mình huyết mạch tương thông một loại, sử dụng cũng là tùy tâm sở dục.

Diệp Phi tâm thần vừa động, trong lòng bàn tay hắc mang chợt lóe, hắc kiếm chính là xuất hiện ở Diệp Phi bên trong đan điền, thế nhưng còn lại mấy môn pháp bảo, tựa hồ cũng khoảng cách khá xa, hắc kiếm tựa hồ muốn chiếm núi làm vua một loại.

Không để ý tới nữa, Diệp Phi lần nữa cầm lên trong tay giấy chuyển, hơi suy nghĩ, lần nữa phun ra một đoàn máu tươi, phốc một tiếng, rơi vào giấy chuyển trên.

Ngay sau đó, mấy đạo pháp quyết đánh ra, thần thức vừa động, chính là chuẩn bị lưu lại thần hồn ẩn ký, như thế thứ nhất, cho dù là bình thường Trúc cơ kỳ lấy được, cũng cần bản không cách nào sử dụng, cho dù là Ngưng Đan cao cấp lấy được vào tay, không thể xóa sạch mình thần hồn ẩn ký dưới tình huống, cũng thì không cách nào dễ dàng sử dụng.

Ba một cái, ô quang chợt lóe, ngay sau đó, giấy chuyển kia thượng bảo thạch màu lam quang mang cực thịnh, trong nháy mắt bốn phía hắc mang tràn ngập.

Diệp Phi hai mắt hí một cái, hắn là có chút không mở ra được mắt đáng vẽ, chỉ thấy kia đoàn máu tươi bị giấy chuyển từ từ hấp thu, nhưng kỳ quái là, mình thần hồn ẩn ký, cũng là không có để lại.

“Thất bại?” nói xong, hắn xuất thủ lần nữa chuẩn bị trồng ẩn ký, chợt, giấy chuyển thần bí bộc phát ra màu xanh da trời quang mang, kia đoàn máu tươi cũng là hoàn toàn hấp thu xong tất.

Hai mắt nhú lại, hắn căn bản không dám nhìn thẳng, cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi chợt thần sắc vừa động, hắn là cảm thấy bốn phía xuất hiện hô hô tiếng gió, đang ở tĩnh thất trong xuất hiện chuyện này, thật quý dị.

Mở mắt vừa nhìn, hắn chính là hơi biến sắc mặt, có chút ngẩn ra đáng vẽ!

Mình đang thân ở một mảnh mơ hồ trong không gian, diện tích cũng không lớn, đại khái hơn mười trượng, trung gian mặt đất, có màu xanh cột đá lớn bằng thùng nước, đại khái cao bằng một người.

Phía trên điêu khắc hai con kim long bốn trảo trông rất sống động, bốn con mắt chợt ẩn chợt hiện, nhìn qua giống như vật còn sống, thật là huyền diệu.

Hai con kim long tựa hồ vươn lên, giống như nhị long hí châu, trên cột đá, có một cái viên cầu, thỉnh thoảng biến đổi màu sắc, quang thái đẹp mắt, huyền thái mê ly, nhìn qua có chút đáng vẽ thần bí.

Diệp Phi nhìn kia cây thanh long bàn thạch trụ, cùng với phía trên lơ lửng chậm rãi chuyển động lưu ly quang cầu, có chút không rõ đáng vẽ.

Chuyển con mắt chung quanh, chung quanh không gian đen nhánh một mảnh, Diệp Phi thử dò xét một cái, thậm chí ngay cả thần thức đều không thể xâm nhập chút nào, thậm chí một tia thần niệm chưa kịp thu hồi, lúc này bị bốn phía nơi bóng tối cắn nuốt hết.

Cũng không biết ở chung quanh nơi bóng tối, rốt cuộc ẩn núp cái gì, hắn cảm giác được từng cổ một có chút làm người ta tâm quý ba động truyền ra, nhưng ở nơi này trung gian hơn mười trượng sáng ngời chỗ không gian, cũng là cảm giác cực kỳ an toàn, tự nhiên an đặt!

Chủ yếu nhất là, Diệp Phi phát hiện nơi này linh khí nồng nặc, thoát nhìn vô luận là tốc độ tu luyện, hoặc là khôi phục thương thế, cũng sẽ giảm bớt rất nhiều thời gian.

“Đi?” Diệp Phi trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, ở đối diện sáng ngời chỗ cuối, cùng bóng tối tiếp giáp địa phương, lộ ra hai tầng thêm đá, nhìn qua hư ảo không giống thật thể, một cổ dây cột nặng nề cổ phác hơi thờ tàn mất ra.

“Nơi này là địa phương nào? Chẳng lẽ là ảo cảnh?” Diệp Phi trong mắt kinh nghi bất định, mặt cẩn thận quan sát bốn phía.

Hồi lâu, thấy bốn phía như cũ an tĩnh dị thường, hắn cất bước hướng bậc thang bằng đá đi tới, tới thêm đá gần trước chỗ, phát hiện hai tầng thêm đá cũng không phải là hoàn toàn giống nhau.

Phía dưới cùng một tầng thêm đá, nhìn qua giống như thật thể, mà tầng thứ hai thêm đá hư ảo một mảnh, nhìn qua cũng không phải là thật thể, thỉnh thoảng chớp động ra từng phù văn, nhìn qua có chút đáng vẽ thần bí.

Nhưng thần thức đảo qua, cũng là cảm giác bình thường, phảng phất hai bậc cũng không khác nhau chút nào.

“ Kỳ quái! ” Diệp Phi khẽ nhíu mày, cẩn thận quan sát hồi lâu, ngay sau đó xoay người hướng bốn phía đi tới, ở nơi này phiến diện tích không lớn trong không gian, suốt vòng vo hơn nửa ngày thời gian, cũng không có phát hiện cái gì, cũng không biết phải làm thế nào rồi đi nơi này.

Bắt đầu đi, hần tới đến phụ cận thạch trụ, vượt lên, thử thăm dò đem phát lực chậm rãi rót vào, lại phát hiện nó giống như phạm vật một loại không có phản ứng chút nào, nhưng thần thức cũng là không cách nào xâm nhập chút nào.

Thờ dài một tiếng, Diệp Phi lần nữa đi tới thêm đá phụ cận, cúi người xuống, nhìn hai tầng không quá giống nhau bậc thang bằng đá.

“ Cái này thêm đá cũng không biết đi thông nơi nào, bất quá chẳng qua là có hai tầng, sợ rằng phần lớn cũng bị bao phủ ở bóng tối chỗ, chẳng lẽ, đây mới là đi thông đi ra ngoài đường? Chẳng lẽ, phải ở trong bóng tối đi lại? ” Nói xong, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nơi bóng tối, tuy nói không cách nào thấy rõ, thả thần thức không cách nào cảm ứng, nhưng luôn là cho Diệp Phi một loại kinh khủng cảm giác bị áp bách, làm hần không dám dễ dàng đặt chân.

Một tay vỗ một cái bên hông, lấy ra một món không có bị luyện hóa qua pháp bảo đoàn kiếm, cầm trong tay đoàn kiếm, hướng trên thêm đá chém tới, phát hiện cũng không có cái gì dị thường.

Ngay sau đó, hần rót vào một ít phát lực, hướng nơi bóng tối vung, phốc một tiếng, chỉ thấy đoàn kiếm mới vừa tiếp xúc được nơi bóng tối, chính là nhanh chóng tan rã, ở nơi này, một món pháp bảo lại giống như bông tuyết yếu ớt bị hòa tan.

Cái này không khỏi làm Diệp Phi hai mắt hí một cái, một tay gõ một cái tầng thứ nhất thêm đá, phát ra mấy tiếng vang thanh thúy, nhìn một chút tầng thứ hai giống như hư ảo bản thêm đá, Diệp Phi giờ tay lên gõ một cái.

Chợt, thời điểm tay mới vừa tiếp xúc ở trên thêm đá, chỉ thấy kia tầng thứ hai thêm đá chợt bộc phát ra chói mắt bụi mang, làm cho Diệp Phi hai mắt hí một cái, để cho kỳ cảm thấy kinh khủng là, bàn tay của mình, không cách nào rời đi thêm đá, tựa hồ dừng ở trên thêm đá một loại.

“ A! ” một tiếng thống khổ gào thét truyền ra, Diệp Phi hai tay chợt ôm đầu, từng trận đau đớn truyền đến, cảm giác bên trong đầu tựa hồ muốn nổ tung, khuấy loạn toàn bộ đầu óc, trên thêm đá từng viên quý dị phù văn, theo bàn tay chui vào trong đầu, mà ý thức của hần, cũng là chậm rãi bắt đầu mơ hồ!

(vốn chương kết thúc)

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 204: Huyền U Tịch Diệt Thuật

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi dần dần khôi phục ý thức, kinh ngạc phát hiện, mình thân ở Dược Thần Cốc trong tĩnh thất, hết thấy lúc trước, giống như một loại mộng ảo.

Nhưng sau một khắc, nhướng mày, chỉ cảm thấy đầu lâu trầm xuống, trong đầu chẳng biết lúc nào hơn ra khỏi một ít tin tức, cùng với một mảnh công pháp quý dị.

Một màn này, tựa hồ có chút quen thuộc, mặc dù quá trình không cùng một dạng, nhưng vẫn là làm Diệp Phi nhớ lại ban đầu ở Thiên Nhai Tông, chợt đạt được Tham Thiên Hồn Nguyên Quyết.

Căn cứ tin tức ghi lại, chỗ thần bí không gian kia, đúng là thuộc về nội bộ giấy chuyển màu đen kia, gọi là ‘ Phiến Kính Không Gian ’, nghe tên cũng có chút quý dị, nhưng Diệp Phi cũng là không quá suy nghĩ.

Phiến Kính Không Gian, một khi thừa nhận người sử dụng, chính là có thể tùy thời tiến vào, mà diện tích bên trong, còn lại là căn cứ người sử dụng tu vi mà khuếch trương, diện tích càng lớn, càng nhiều chỗ tốt, tùy thời có thể xuất hiện cái bảo vật gì đó.

Diệp Phi nhìn một chút giấy chuyển màu đen ở giữa không trung lơ lửng, đích xác là có cảm giác huyết mạch tương liên, tâm thần vừa động dưới, chính là xuất hiện ở bên trong Phiến Kính Không Gian, bất quá, cũng là có thể dễ dàng cảm ứng được chuyển ngoại giới phát sinh.

Trước mắt, cái Phiến Kính Không Gian này diện tích chỉ có hơn mười trượng, trừ hai tầng thêm đá, một cây Mâm Long Trụ, cũng không có những thứ đồ khác, mà thêm đá kia gọi là Tấn Thiên Thê!

Mỗi đi một bước, cũng sẽ có một phen thu hoạch, có lúc sẽ có một phen khảo nghiệm, có lúc có thể sẽ trực tiếp lấy được, Diệp Phi nhìn một chút hai tầng thêm đá, chợt phát hiện hai người trở nên giống nhau như đúc.

Tầng thứ hai vốn là có chút đáng về hư ảo, cùng với từng viên phù văn thần bí biến mất không thấy, giống như tầng thứ nhất biến thành thực thể tồn tại

như vậy.

Diệp Phi mở đầu một cái, mình lấy được một loại công pháp, chính là cái Tán Thiên Thê tầng thứ nhất này ghi lại, mình trong lúc vô tình chạm được liễu tầng thứ hai, công pháp lần nữa bị hấp thu, mà Tán Thiên Thê còn lại là biến thành dáng vẻ bình thường ở trước mắt.

“Không biết cái tầng thứ ba này. Sẽ có cái gì thu hoạch? bất quá trước mắt là không cách nào đi về phía trước, để tránh bị không gian bốn phía cắn nuốt tan rã mà rơi xuống.” Diệp Phi hiểu được, bốn phía là không gian không ổn định. Mình tuyệt đối không thể đặt chân nửa bước.

Ghi lại chỉ có những tin tức này, đối với lai lịch gây chuyện. Chủ nhân là ai, những chức năng khác, cũng là không chút nào giới thiệu, dĩ nhiên, còn có một loại công pháp, Diệp Phi chưa kịp cẩn thận tra xét.

Công pháp này tên là — Huyền U Tịch Diệt Thuật!

Nếu muốn đạt được thuật này, cũng cần trải qua khảo nghiệm. Đó chính là muốn ở tầng thứ hai chịu đựng thần thức cực lớn đánh vào, nó sẽ căn cứ tu vi cảnh giới người đặt chân tầng thứ hai, mà thả ra nhất định lực lượng.

Diệp Phi ban đầu tuy nói đau đến không muốn sống, thần thức hỗn loạn. Nhưng cũng may đã từng tu luyện qua vô danh công pháp ngày đó, làm tăng phúc thần thức lực, cuối cùng là chặn lại cỗ thần thức lực to lớn kia đánh vào, vì vậy coi như là vượt qua kiểm tra thu được công pháp này.

Huyền U Tịch Diệt Thuật, cần một ít phụ trợ vật tu luyện. Đem pháp lực ngưng tụ đan điền toàn, sanh sanh không ngừng, lấy đặc thù thủ đoạn cùng thần thức lực dung hợp với nhau, lúc công kích, trực tiếp đã thương thần hồn đối thủ. Nhưng phạm là người bị Huyền U Tịch Diệt Thuật đánh chết, thần hồn trực tiếp diệt vong, dĩ nhiên, điều này cũng phải căn cứ cấp bậc người làm phép mà định.

Bất quá thuật này đặc điểm lớn nhất, chính là đối với người làm phép thần thức tiêu hao cực lớn, như mạnh mẽ thi triển, rất có thể không đã thương được địch nhân, ngược lại mình lâm vào trạng thái tịch diệt, mặc cho người xẻ thịt!

Công pháp tuy tốt, nhưng cũng không phải một sớm một chiều có thể luyện thành, huống chi còn cần một ít phụ trợ vật, trong người Diệp Phi cũng không có, trước mắt còn là mau sớm khôi phục tu vi, sau đó đi tìm Lôi Húc cùng Hoắc Giang Nam tính sổ.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nếu nói là khôi phục pháp lực, sợ rằng không có chỗ thích hợp như nơi này, tuy nói cùng Huyền Châu Linh Sơn Tông trình độ linh khí nồng nặc chênh lệch không có mấy, nhưng so với U Châu, tuyệt đối là mạnh hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi bỏ lại một khối bồ đoàn, ngồi xếp bằng, một tay vỗ một cái bên hông, chính là lấy ra Lăng Thiên Thần Dực, bảo vật bảo vệ tánh mạng bậc này, nói gì cũng muốn mau sớm luyện hóa.

.....

Cơ hồ cũng trong lúc đó, bên trong một tinh thất gian khác, Hoàng Cốc Chủ đã sớm đem hai kiện pháp bảo luyện hóa xong, lại ăn vào liễu mấy viên đan dược khôi phục pháp lực, tăng nhanh tốc độ khôi phục không ít.

“Ài, Thiên nhi nhất định không thể có chuyện!” nói xong, Hoàng Cốc Chủ hai mắt một nhắm, chính là bắt đầu ngồi tĩnh tọa điều tức.

.....

Thiên Nhai Tông, giờ phút này đám người Thiên Kiếm Tông Chủ, đều có chút nổi lên nghi ngờ, Không Minh trưởng lão cũng là vẻ mặt mặt mờ, vốn là thể tất yếu trừ đi Thiên Nhai Tông, ba tên Ngưng Đan cao cấp lại ở mấy ngày trước biến mất.

Cũng không biết ba người này là sử dụng cái kế sách gì, che giấu ở bốn phía, hay là thật có gì chuyện khẩn yếu, tóm lại là đang không có xuất hiện qua.

Chỉ bất quá, ba phương đại đội nhân mã, tất cả Trúc Cơ kỳ trưởng lão, cùng với luyện khí kỳ đệ tử cũng ở lại nơi này, như cũ xuất thủ đánh lên đại trận, nhưng tựa hồ cũng cũng không có sử xuất toàn lực.

Thiên Kiếm Tông Chủ nhìn đại trận ở ngoài, trên mặt lộ ra một bộ tự định giá, cau mày, cũng không biết đang suy nghĩ gì!

.....

Vạn Kiếm Các, đại sảnh bên trong chủ điện, ba đạo thân ảnh xuất hiện ở nơi này, tựa hồ đang nói chuyện cái gì đó, chỉ là một vẻ mặt trịnh trọng, tựa hồ là một loại chuyện khẩn yếu gì.

Mà ba người này, chính là Lôi Húc, Tiêu Dao Cốc Hoắc Giang Nam, Huyền Áo Tông Tô Xảo!

“Lôi Tông Chủ, đem Thiên Nhai Tông ném ở nơi đó, sẽ không có biến cố gì đi?” Hoắc Giang Nam nhẹ giọng hỏi liễu một câu.

Nghe vậy, Lôi Húc khẽ mỉm cười, mở miệng nói: “Hừ, tuy nói chúng ta không có ở đây nơi đó, nhưng lấy tính tình Thiên Kiếm lão quỷ, nhất thời hồi lâu cũng sẽ không phá vỡ vòng vây.

Coi như muốn chạy trốn, hẳn là có thể chạy thoát, nhiều đệ tử như vậy, hắc hắc, sợ rằng phải chết vô số đi, đối với chúng ta tới nói, vô luận là Thiên Nhai Tông, còn là Dục Thần Cốc, đối với chúng ta cũng không uy hiếp gì.

Chẳng qua là cái này Diệp Tuyên, tuyệt đối là yếu tố làm chúng ta mất thăng bằng, có lẽ, hắn sẽ trở thành một chướng ngại trong kế hoạch của chúng ta, vạn nhất hắn thật đầu dựa vào Dược Thần Cốc, hoặc là lần nữa trở về Thiên Nhai Tông, vậy đối với chúng ta mà nói, đều là một phiền toái khó giải quyết. ”

Tô Xảo mày liễu vừa nhú, đàn miệng khẽ mở, thở khí như lan đạo: “ Người này nguyên bản chính là Thiên Nhai Tông trốn tránh ra ngoài, hưởng chi khi trước Thiên Nhai Tông đối đãi với hắn như vậy, chỉ cần hắn không ngốc, lại không thể có thể lại đi đầu dựa vào Thiên Nhai Tông.

Về phần có hay không sẽ đầu dựa vào Dược Thần Cốc, cái này khó mà nói, dù sao Hoàng Cốc Chủ tính khí quái dị, nói không chừng làm ra chuyện gì, hưởng chi bây giờ tấn cấp Ngưng Đan, rất có thể lá gan cũng thay đổi lớn. ”

“ Ha ha, tuy nói bức này tỷ lệ rất nhỏ, nhưng cũng không khỏi không phòng, cho nên, ta mới đưa làm triệu hồi, chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường, bức bách Hoàng Cốc Chủ giao ra Diệp Phi.

Hưởng chi Hoàng Cốc Chủ cùng chúng ta luôn luôn không thù không oán, chẳng lẽ sẽ bởi vì một tiểu tử, phá hủy cơ nghiệp Dược Thần Cốc của hắn đi? đơn giản buồn cười! ” Lôi Húc như thế nói.

“ Nga, nói như thế, Lôi Tông Chủ là sớm có kế hoạch? ” Hoắc Giang Nam hai mắt sáng lên, như thế nói.

“ Hừ, đây là tự nhiên, người này bên người có một cái Kim Hạch Kỳ yêu thú, cực kỳ khó đối phó, đến lúc đó **Tô Xảo** toàn lực xuất thủ, cuốn lấy yêu nghiệt kia chốc lát, ta cùng với Hoắc cốc chủ liên thủ, chém chết một mao đầu tiểu tử mới tiến cấp, còn là không thành vấn đề, hưởng chi, hắc hắc! ” nói xong, Trên mặt Lôi Húc thoáng qua một tia âm lệ về!

“ Ha ha, Lôi Tông Chủ, người chính là đường đường Ngưng Đan trung kỳ đỉnh phong, cần gì phải người động thủ? lão phu một mình một người, đủ để đem tiểu tử cuồng vọng kia chém chết, hắc hắc. ” Hoắc Giang Nam trên mặt run lên, có chút khinh miệt nói.

.....

Bên trong Phiến Kính không gian, Diệp Phi mới vừa luyện hóa xong Lăng Thiên Thần Dược, đem thu vào bên trong đan điền, ngay sau đó một tay vỗ một cái bên hông, cả một tiếng, một con bình ngọc xuất hiện ở trong tay, chính là lúc ở Linh Sơn Tông, mình luyện chế Huyền cấp đan dược khôi phục pháp lực.

Một tay bắn ra, ba, nắp bình rung lên mà bay, một cổ nòng nặc đích nếu muốn tán ra, hai viên đan dược mượt mà màu vàng, chợt xuất hiện ở Trước mặt Diệp Phi, nắp bình một trừ, Diệp Phi liền đem bình ngọc thu hồi.

Khỏe miệng nâng lên, há mồm hút một cái dưới, hai viên đan dược hướng trong miệng bay đi!

Chợt, mặt đất trung gian Mâm Long Thạch Trụ thanh quang chợt lóe, trên đó viên cầu không ngừng biến đổi màu sắc lưu ly kia, hắn là thật nhanh chuyển động đứng lên. Mang ra khỏi một trận ông mình chi thanh!

Trên viên cầu lưu ly, ngũ quang thập sắc lóe lên không ngừng, huyền thái mê ly, còn không đợi Diệp Phi hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy hai viên đan dược đã đến bên mép, chợt không cánh mà bay.

Đang ở thời điểm Diệp Phi có chút ngẩn ra, có chút ngạc nhiên phát hiện, hai viên đan dược hắn là xuất hiện ở trên viên kia viên cầu lưu ly, bốn phía quang hà không ngừng biến đổi, đi theo viên cầu lưu ly chậm rãi chuyển động đứng lên, nhìn qua rất có quy luật, vừa hài hòa, lại là tự nhiên như thế! (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Mâm Long Châu

Thấy hai quả Hồi Linh Đan không cánh mà bay, Diệp Phi không khỏi có chút kinh ngạc đứng lên, nhưng lại cũng không có nóng lòng thu hồi đan dược, mà là thật chắc nhìn chăm chăm Mâm Long Trụ có chút quý dị, cùng với lưu ly cầu cũng đang không ngừng biến đổi màu sắc kia.

Bá một cái, viên cầu lưu ly chợt bộc phát ra chói mắt kim mang, ở một trận ông mình thanh đi qua, hình cầu trên nổi lên một hàng đứng hàng rậm rạp chẳng chịt màu vàng chữ nhỏ.

“ Đi? ” Diệp Phi có chút nghi ngờ đi về phía trước mấy bước, nhìn một chút trên đó mặt đích tự thể.

“ Phục Linh Hoa, Ngân Vạn Huyết Tỏ, Kết Dê Thảo, Lăng Diệp Trúc ” Diệp Phi không khỏi dựa theo phía trên tự thể niệm động đứng lên, nhưng

một lát sau, kỳ trên mặt thoáng qua một tia không thể tin về.

Những thứ này loại dược liệu, chính là vật cần luyện chế Hồi Linh Đan. “ lại nhưng phân giải ra toa thuốc đan dược? quả thật huyền diệu! ” Diệp Phi có chút ngạc nhiên nói.

Làm Diệp Phi hết ý là, chẳng những toa thuốc có thể phân giải ra ngoài, hơn nữa ở mỗi một loại dược liệu phía dưới, đều là nhóm giờ ra khỏi mấy loại vật thay thế, như ngàn năm tuyết tổ, chính là ghi lại bình thường một chút trăm năm Hồng Tổ, cùng với so ngàn năm tuyết tổ càng thêm trân quý vạn năm Linh Sam.

Để cho Diệp Phi cảm thấy hưng phấn là, ngay cả phương pháp luyện chế, cùng với lượng dùng, một ít chú ý sự hạng kinh nghiệm cũng có cận kề ghi lại, đây quả thực là chí bảo dược sư mơ tưởng.

“ Hắc hắc, Mâm Long Trụ, Mâm Long Châu, quả nhiên thần kỳ, xem ra điều giấy chuyển màu đen này, luyện đan vẫn còn có chút chỗ dùng. ” Diệp Phi mặt mỉm cười nói.

Nói thế nếu là bị chủ nhân giấy chuyển nghe được, sợ rằng tại chỗ sẽ bị giận đến học máu, chí bảo như thế, cũng chỉ là bị đánh giá đối với luyện đan có chút chỗ dùng. Cho dù là đến tiên giới, vật này cũng tuyệt đối sẽ không rơi vào đánh giá thấp cấp như vậy đây. Dĩ nhiên, đây là nói sau.

Mà lúc này, hình cầu bị Diệp Phi gọi là Mâm Long Châu. Tựa hồ là phân giải xong, chính là khôi phục bình thường, hai viên đan dược cũng là yên tĩnh lại.

Thấy vậy, Diệp Phi giờ tay lên một chiêu, hai viên đan dược xuất hiện ở trong tay, lúc này tới đến bờ đoàn chỗ ngồi xuống, đem đan dược đưa vào trong miệng. Chính là ngồi tĩnh tọa khôi phục lại pháp lực.

.....

Hơn ba tháng sau, Hoàng Cốc ở trong Chủ Địa Linh Điện qua lại độ bước, ba ngày trước chính là xuất quan. Đem pháp lực điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, chuẩn bị thông báo Diệp Phi mình đi trước đến Tiêu Dao Cốc tìm kiếm Hoàng Thiển.

Nhưng thấy không chút nào phản ứng, chính là không ngờ tới lâu vậy còn không có xuất quan, bất quá lòng như lửa đốt đích chờ đợi thêm ba ngày. Hoàng Cốc Chủ lo lắng an nguy của Hoàng Thiển. Quyết định một mình đi trước.

Mới vừa thông báo Đồng trưởng lão, hơi tự định giá chốc lát, rồi hướng Đồng trưởng lão nói: “ Đúng rồi, nếu là Diệp đạo hữu xuất quan, liền nói lão phu đã đi trước Tiêu Dao Cốc một chút. ”

Nghe vậy, Đồng trưởng lão gật đầu một cái, mà Hoàng Cốc Chủ vừa định ở bỏ sung chút gì, chợt. Mặt liền biến sắc, tựa hồ cảm giác được cái gì dị thường.

Chỉ chốc lát công phu. Chỉ nghe ừng ừng một tiếng vang thật lớn, truyền khắp toàn bộ Dược Thần Cốc!

“ Không tốt, có Ngưng Đan cao cấp xuất thủ, đang công kích Dược Thần Cốc! ” lời còn chưa dứt, thân hình Hoàng Cốc Chủ một mơ hồ chính là biến mất không thấy, Đồng trưởng lão còn lại là mặt liền biến sắc phóng đi theo ra ngoài.

.....

Bên ngoài Dược Thần Cốc, ba đạo thân ảnh trôi lơ lửng giữa không trung, chính là Lôi Húc, Hoắc Giang Nam, Tô Xảo ba người!

Hoắc Giang Nam đang không chế tiểu nhân loạn đao, đem cầm chế lối vào Dược Thần Cốc đánh nát bảy, mà hai người Lôi Húc còn lại là thân sắc bất động nhìn bên trong Dược Thần Cốc, không chút nào có ý tứ đi vào.

“ Hoàng Cốc Chủ thế nào còn không ra? chẳng lẽ muốn ta đem Dược Thần Cốc của hắn phá hủy? hay còn là sợ, hắc hắc. ” Hoắc Giang Nam quay đầu nhìn Lôi Húc một chút, cười nói.

Nghe vậy, Lôi Húc khoe miệng một phiết, cười nói: “ Hai người bọn họ mới vừa tấn cấp không lâu, nhất định là đang bế quan khôi phục pháp lực, cho nên ra ngoài chậm chút, đừng nóng vội. ”

Lời của Lôi Húc mới vừa nói xong, chỉ thấy trong cốc lao ra một đạo thân ảnh, trôi lơ lửng ở phía đối diện ba người, chính là Hoàng Cốc Chủ, chẳng qua là sắc mặt âm trầm, trong mắt mang theo nồng nặc hận ý.

“ Hừ, Hoắc cốc chủ, tại hạ còn không có đi tìm ngươi, ngươi cũng là mình chạy tới, thật là ức hiếp người quá đáng! ” Hoàng Cốc Chủ chân mày cau lại, cấu kinh nói.

“ Ha ha, tìm ta? không nên phiền toái, ta bây giờ đang ở trước mặt ngươi, có chuyện gì, ngươi cứ việc nói tốt lắm, muốn xuất thủ, cũng không cần nhiều lời đi. ” Hoắc Giang Nam trong mắt lóe lên một tia khinh thường, hừ hừ nói.

Thấy vậy, Hoàng Cốc Chủ vừa muốn nổi giận, lại thấy Lôi Húc khẽ mỉm cười, cắt đứt Lời của Hoàng Cốc Chủ.

“ Hoàng Cốc Chủ, ngươi ở đây U Châu chính là dược sư thân phận, thực là không nên nhúng tay chuyện tình mấy thế lực lớn bọn ta, liền chính là ngươi lúc trước có lúc cự tuyệt trợ giúp bọn ta luyện chế đan dược, bọn ta cũng không có làm khó dễ ngươi.

Nguyên nhân, không phải là ngươi có được sư cái thân phận này sao, cho nên, hy vọng lần này giống thế, chúng ta như cũ sẽ không làm khó ngươi, chỉ cần ngươi đem tiểu tử Diệp Tuyên kia giao ra đây. ” Lôi Húc hơi hột nói.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ thần sắc vừa động, ánh mắt híp lại nhìn Lôi Húc, cau mày nói: “ Lôi Tông Chủ lần này, hẳn là vì Diệp đạo hữu mà tới? không biết ngươi nghĩ như thế nào đối với hắn? ”

“ Hắc hắc, thế nào đối với hắn, đây cũng không phải là chuyện tình ngươi nên quan tâm, ngươi chỉ cần biết một chút, là Dược Thần Cốc của ngươi trọng yếu, hay vẫn là hắn trọng yếu, lựa chọn một là tốt rồi, Hoắc cốc chủ tức giận, tuyệt đối sẽ phá hủy Dược Thần Cốc của ngươi.

Ba người chúng ta liên thủ, ngươi nên biết, toàn bộ U Châu, không người nào có thể cùng chúng ta chống lại, bất quá, ngươi nếu là giúp chúng ta, chẳng những có thể bảo toàn Dược Thần Cốc, có lẽ, Lôi mỗ sẽ còn cho ngươi một ít chỗ tốt, như thế nào? ” Lôi Húc cười nói, trong lời nói để lộ ra ý uy hiếp trắng trợn.

Hoàng Cốc Chủ nghe vậy, sắc mặt một trận biến đổi không ngừng, nếu là ở trước Ngưng Đan, nói vậy Hoàng Cốc Chủ cân nhắc hơn thiệt dưới, nhất định sẽ giao ra Diệp Phi, dù sao cơ nghiệp Dược Thần Cốc không thể ném đi.

Nhưng hôm nay Diệp Phi tới Dược Thần Cốc, đối đãi mình tín nhiệm như thế, càng là cho hai kiện pháp bảo, quan trọng hơn chính là, hai viên Trúc Cơ đan kia làm mình tấn cấp, đây chính là mình ngay cả chuyện tình muốn cũng không dám muốn, Diệp Phi đối với mình mà nói, trừ sư tôn mình ra, có thể nói là người thứ hai trọng yếu nhất.

“ Hừ, không rõ ràng lắm các ngươi có gì thâm cừ đại hận, nhưng Diệp đạo hữu đối với ta có ân, sợ rằng, thứ cho khó khăn tông mệnh! ” Hoàng Cốc Chủ nghiêm sắc mặt, hai mắt híp lại nói.

Đối với ba người trước mắt, Hoàng Cốc Chủ trong lòng rõ ràng, cho dù là mình cộng thêm Diệp Phi, cùng với con Kim Hạch Kỳ yêu thú kia, cũng là căn bản không cách nào cùng đối phương chống lại.

Nghe Hoàng Cốc Chủ như thế quyết định, ngược lại làm đích ba người sùng sốt, thời khắc bực này quan hệ với vận mạng sinh tử tông tộc, phần lớn tông tộc đứng đầu, cũng sẽ không chút do dự cất giữ tông tộc, căn bản sẽ không vì một ngoại nhân, hủy diệt cơ nghiệp mình khổ cực tạo dựng.

Lôi Húc nhướng mày, nhẹ giọng nói: “ Hoàng Cốc Chủ, Lôi mỗ cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngươi, cần phải thận trọng trả lời, có hay không giao ra Diệp Tuyên? ” nói xong, nhất thân khí thế bỗng vừa đề xuống, làm cho Hoàng Cốc Chủ mặt liền biến sắc.

Hơi tự định giả chốc lát, Hoàng Cốc Chủ một chữ một cái nói: “ Mặc dù Hoàng mỗ thân vẫn, cũng sẽ không xảy ra bán Diệp đạo hữu! ”

“ Hoắc cốc chủ, không cần nói nhiều nữa, động thủ đi! ” Lôi Húc hai mắt một nhướng, ngay sau đó không để ý tới Hoàng Cốc Chủ nữa, đáng vẻ tựa hồ là đang đối Diệp Phi.

“ Hắc hắc, Hoàng lão quý, đây là ngươi tự tìm. ” Hoắc Giang Nam vừa dứt lời, trên mặt vẻ âm lãnh chợt lóe, không chế loạn đao, hướng Hoàng Cốc Chủ một chém đi.

Thấy vậy, Hoàng Cốc Chủ một tay giương lên, vèo, một đạo lưu quang bắn nhanh ra, đột nhiên ở giữa không trung biến thành một cây tiểu nhân Hỏa Thương, một mơ hồ chính là hướng loạn đao bắn nhanh đi.

Ừng Ừng!

Một tiếng bạo vang, giữa không trung vỡ ra một đoàn quang hà chói mắt, còn không đợi hai người lại có những khác động tác, chỉ thấy trong Dược Thần Cốc lần nữa lao ra một đạo màu trắng thanh niên thân ảnh, không khỏi làm hai nhân thủ trung động tác một bữa.

“ Hắc hắc, Diệp Tuyên, tiểu tử ngươi cuối cùng đi ra, như thế nào, không biết có hay không cùng chúng ta hợp tác, cộng thành đại sự, đến lúc đó, sợ rằng toàn bộ U Châu, cũng sẽ giao cho trong tay của ngươi! ” Lôi Húc nhìn một chút Diệp Phi, cười nói.

Nghe vậy, Diệp Phi khóe miệng hơi nâng lên, nhẹ giọng nói: “ Lôi Tông Chủ thật là chí hướng lớn, chỉ tiếc, tại hạ không muốn cùng ngươi có bất kỳ quan hệ gì, chẳng lẽ, các ngươi quên năm đó, U Châu tam đại thế lực là như thế nào bức bách ta rồi đi tông môn.

Lại là như thế nào điên cuồng đuổi giết ta? còn có, chẳng lẽ các ngươi quên mất ban đầu ta ba sư huynh đệ ta, là thế nào để cho các ngươi giết? ” thời điểm nói xong một câu nói cuối cùng, Diệp Phi rõ ràng trong mắt hơi đỏ lên, hai quả đấm nắm chặt.

Một bộ hình ảnh rõ ràng, không khỏi hiện lên ở Diệp Phi trong đầu, Kim Tử, Vạn Phong Sơn, Liễu Kiền, ba bằng hữu sống sờ sờ, bởi vì mình, nhưng là bị Vạn Kiếm Các Lục trưởng lão, một chương mất mạng.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi một thân hơi thở bỗng vừa đề xuống, bốn phía một trận ồ ồ minh, áo bào vu vu vang dội, hai mắt mang theo nồng nặc hận ý đích nhìn chằm chằm ba người Lôi Húc.

“ Còn chưa kịp đi tìm các ngươi, các ngươi lại nóng lòng như thế, đã như vậy, chúng ta cũng nên coi là tính tiếp nợ cũ đi, bằng hữu của ta, không thể chết vô ích! ” nói xong, Diệp Phi tay áo bào vung, vèo một tiếng, một đạo thanh mang bắn nhanh ra, đón gió tăng vọt, bỗng nhiên biến thành cự蟒 màu xanh lớn hơn mười trượng.

“Tiểu Thanh, ngươi đối phó Hoắc Giang Nam, Hoàng Cốc Chủ, ngươi tới đối phó Tô Xảo đi!” Diệp Phi nghiêm sắc mặt nói, Hoàng Cốc Chủ hơi một do dự, cũng liền đáp ứng.

Mà Hoắc Giang Nam còn lại là hơi sững sờ, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, yêu thú trước mắt này, rõ ràng có cảnh giới Kim Hạch Kỳ sơ cấp đỉnh phong, tuy nói cùng mình coi như là một dạng, nhưng yêu thú thực lực, tuyệt đối ở trên loài người.

Yêu thú này vốn nên Lôi Tông Chủ tự mình xuất thủ đối phó, chẳng lẽ tiểu tử này đầu óc nóng lên, muốn tự mình đối kháng Lôi Húc? tiểu tử mới tiến cấp, đối phó Ngưng Đan trung kỳ cao cấp? Hoắc Giang Nam không khỏi vẻ thương hại nhìn Diệp Phi một chút, thậm chí nói một tiếng không biết trời cao đất rộng.

Cứ như vậy, ở ngoài Dược Thần Cốc, Hoàng Cốc Chủ đối mặt Tô Xảo, tiểu Thanh đối mặt Hoắc Cốc Chủ, theo tiểu Thanh về phía trước một hướng, mấy người mỗi người thả ra pháp bảo, chính là lao vào nhau.

Lôi Húc nhìn chằm chằm Diệp Phi, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, hẳn cũng không tin tưởng người trước mắt là một tên ngu ngốc, nhưng mình cũng bây giờ không biết hắn có gì dựa vào.

Diệp Phi nhìn Lôi Húc một chút, trong miệng truyền ra một tiếng hừ lạnh, tay áo bào run lên, vèo một tiếng, một quả phượng chuyên bắn nhanh ra, theo Diệp Phi giờ tay lên một chút.

Phượng chuyên bộc phát ra kim quang chói mắt, thể tích tăng vọt tới trọng, tịch quyền trận trận tiếng xé gió, hướng Lôi Húc tung bay giằng dứ đập đi (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Huyết Cấm Phệ Linh Trận

Lôi Húc giờ tay lên thả ra một chuỗi màu bạc trường kiếm, dễ dàng đem phượng chuyên ngăn cản ở, ngay sau đó chuyển tay nhìn một chút Hoàng Cốc Chủ.

“Hoàng Cốc Chủ, sẽ cho ngươi một cơ hội cuối cùng, bây giờ thu tay lại rút lui trở về Dược Thần Cốc còn kịp, nếu không, hôm nay ngươi Dược Thần Cốc, chỉ sợ cũng không cách nào bảo vệ.” nói xong, Lôi Húc mặt có chút khó coi.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ đang cùng Tô Xảo đấu pháp hai mắt nhìn sang, lại nhìn một chút Diệp Phi, lạnh lùng nói: “Lôi Tông Chủ, chỉ muốn các ngươi không làm khó dễ Diệp Phi, ta tuyệt đối sẽ không xuất thủ cùng ngươi là địch.

Bất quá, Hoắc Cốc Chủ ép buộc tại hạ nữ nhi, ta là nhất định phải có cái thuyết pháp, không giao ra Thiên nhi, ta hôm nay coi như liều cái mạng già, cũng muốn kéo hắn xuống nước.”

“Thúi lắm, ta căn bản cũng không biết được ngươi còn có nữ nhi, coi như thiếu hụt lò đỉnh, cũng không đến Dược Thần Cốc, hừ, nói những thứ này cũng không phải là ta sợ ngươi, ngươi nếu không phục, liền đánh một trận.” Hoắc Cốc Chủ mặt phần nộ.

Mà Lôi Húc nghe vậy, còn lại là như sương mây, nhẹ giọng nói: “Hoàng Cốc Chủ, trong này có hay không có chút hiểu lầm? có lẽ Hoắc Cốc Chủ cũng không biết chuyện này.

Cái này Diệp Tuyên, chúng ta là không thể không bắt ở, ngươi nhất định phải buông tha cho Dược Thần Cốc?” Nói xong, Lôi Húc như sương mây.

“Không cần nói nữa, nếu làm khó bằng hữu của ta, Hoàng mỗ tự nhiên sẽ không thể không để ý tới!” Hoàng Cốc Chủ mặt tịnh trọng nói.

Nghe vậy, Lôi Húc không nói thêm gì nữa, trên mặt lạnh lẽo chợt lóe, một tay bấm quyết, ngay sau đó hướng nơi xa liên tiếp điểm chỉ mấy cái.

Ông một tiếng, Dược Thần Cốc bốn phía chợt bộc phát ra một trận hỗn loạn thiên địa nguyên khí, phức phức phức, mấy chục đạo đồ như màu máu cột sáng từ mặt đất phun ra, ở giữa không trung đan vào nhau. Trong khoảnh khắc, một mảnh huyết khí lan tràn, trong nháy mắt đem Dược Thần Cốc bao trùm, cũng không biết là bực nào đại trận, lại có như thế uy lực.

Mọi người đang trong trận chỉ cảm thấy một trận gay mũi mũi tanh truyền ra, có chút làm người ta nôn mửa, toàn bộ không gian cũng là trở nên huyết khí tràn ngập, một mảnh hồng quang đầy trời.

“Cái gì? Cái này, đây chính là trong truyền thuyết Huyết Cấm Phệ Linh Trận?” Thấy một màn này, Hoàng Cốc Chủ rốt cục mặt liền biến sắc, có chút không dám tin nói.

“Hắc hắc, coi như ngươi có chút kiến thức, bất quá. bây giờ hối hận nhưng là hơi muộn rồi. ” Lôi Húc thân treo giữa không trung, nhìn Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ, sắc mặt âm trầm.

Thấy một màn này, Diệp Phi cũng không khỏi phải nướn mảy, xem ra những người này thật là sớm có chuẩn bị, chẳng biết lúc nào ở Dược Thần Cốc bốn phía bày ra đại trận, coi như mình có biện pháp chạy đi, Dược Thần Cốc chỉ sợ cũng sẽ bị phá hủy, mà Hoàng Cốc Chủ, chỉ sợ cũng là đỡ nhiều lành ít.

“Vạn linh xoay chuyển! ” Theo Lôi Húc trong miệng một tiếng quát khê, giữa không trung, lúc này hạ nổi lên một mảnh huyết vũ, Dược Thần Cốc bầu trời phòng thủ đại trận màn hào quang, mới vừa tiếp xúc màn máu, liền phát ra tiếng xích xích, toát ra một trận khói trắng.

Mất thấy phòng thủ đại trận sắp hư hại tan rã, Hoàng Cốc Chủ khuôn mặt run lên, trong mắt lộ ra vội vã, nếu là màn máu chiếu xuống Dược Thần Cốc, những đệ tử cấp thấp tất nhiên sẽ không có đường sống.

Mà Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ hộ thể linh quang chợt lóe, tiểu Thanh cũng là bên ngoài thân thanh mang chợt lóe, nhưng nhìn đáng dấp, hai người ngăn cản những thứ này huyết vũ tuy nói dễ dàng, nhưng thời gian một lúc lâu, khó tránh khỏi sẽ đại lượng hao tổn pháp lực, hơn nữa hộ thể linh quang cũng là lúc sáng lúc tối.

“Hoàng Cốc Chủ trước không nên gấp gáp, trước giữ chân Tô Xảo, ta có biện pháp phá trận. ” Diệp Phi nói một câu.

“Ha ha, phá trận? Ngươi nghĩ dễ dàng! ” Lôi Húc trong tay nắm một lá cờ nhỏ, thỉnh thoảng phát ra, giữa không trung phương chuyên, hiển nhiên là không cách nào ngăn cản màu bạc cự kiếm.

Lôi Húc vô luận là tu vi, hay là pháp bảo, cũng cao hơn Diệp Phi một cấp bậc, cho dù Diệp Phi toàn lực thúc giục phương chuyên, cũng không chút nào thấy hiệu quả.

Bạch mang dưới chân chợt lóe, Diệp Phi thân hình bay ra, hướng Lôi Húc bắn nhanh đi.

Thấy vậy, Lôi Húc hai mắt hí một cái, một tay nắm quyền, hướng Diệp Phi một quyền đánh ra!

Bịch một tiếng, Diệp Phi hai vai run lên, bay ngược lại năm sáu bước mới đứng vững thân hình, mà kia Lôi Húc cũng là quay ngược lại bốn năm bước, nhưng sắc mặt cũng là có chút vẻ khiếp sợ.

“Lại tu luyện Thánh Cốt Thối Thể đại pháp, còn là lấy Kim Hạch Kỳ yêu thú yêu hạch vào thuốc, không trách thân thể mạnh mẽ như vậy. ” Lôi Húc hai mắt hí lại nói.

Mà giờ khắc này Diệp Phi cũng là có chút ngoài ý muốn, đây là lần đầu gặp một tên thân thể cơ hồ cùng mình không phân cao thấp tồn tại, bất quá, đối phương cấp bậc so với mình cao hơn, thân thể lực đoán chừng so với mình còn phải kém hơn một chút.

Nếu thân thể lực không cách nào thủ thắng, Diệp Phi không thể không thi triển thủ đoạn khác.

Một tay giương lên, một thanh phi kiếm màu xanh bắn nhanh ra, hướng về phía kia Lôi Húc chém tới.

Thấy thật lâu không thể bắt lại Diệp Phi, Lôi Húc phát phát lá cờ nhỏ trong tay, giữa không trung huyết vũ liên tiếp một mảng, trong khoảnh khắc tạo thành một cái huyết sắc trường thương, quanh thân lóe ra tia máu, hướng phi kiếm màu xanh đánh đi.

Ngay sau đó, Lôi Húc một tay bấm quyết, trong miệng nói lầm bầm, thân hình bốn phía nổi lên cuồng phong, một tay vừa nhấc, trên cánh tay quấn vòng quanh từng đạo lôi quang, phát ra từng tiếng bạo vang.

“Hừ, chết ở dưới Lôi Long thuật, ngươi cũng không coi là oan uổng. ” Lôi Húc lạnh lùng nói.

“Cái gì? Nhanh như vậy liền khiến cho người dùng Lôi Long thuật? Xem ra Lôi Tông Chủ gấp gáp rất muốn chém chết người này, hẳn cũng không có biện pháp ngăn cản. ” Hoắc Giang Nam khóe mắt liếc đến một màn này, cười lạnh nói.

“Đi! ” Một tiếng quát khê, ngân mang chợt lóe, một đạo giao long màu bạc lớn bằng thùng nước bắn nhanh ra, giương nanh múa vuốt hướng Diệp Phi phóng tới, nhìn qua uy năng vô cùng, bá đạo dị thường.

“Lôi long? ” Diệp Phi hai mắt hí một cái, Âm Dương đan cấp tốc vận chuyển, giờ tay lên một chút.

hưu!

Một chuỗi quang nhận tần mát ra vàng bạc hai màu rồi tay, hướng Lôi Long chém đi.

Bên kia, Hoắc Giang Nam trong miệng thờ hồn hể, không chế loạn đao pháp bảo, bị Thanh Nguyên Mãng bức bách từng bước lui về phía sau, hiển nhiên không cách nào ngăn cản Thanh Nguyên Mãng, nhưng tạm thời cũng không có cái gì nguy hiểm.

Xem xét lại Hoàng Cốc Chủ cùng Tô Xảo hai người, Hoàng Cốc Chủ mới vừa lên cấp, không chế màu lửa đỏ trường thương ở giữa không trung cùng Tô Xảo dây dưa đầu không dứt.

Mà Tô Xảo một mực mặt mỉm cười, cũng không có chiếm được cái gì thượng phong, cũng không lộ chút nào dấu hiệu thất bại, bất kể Hoàng Cốc Chủ như thế nào liều mạng, đều là không cách nào để cho Tô Xảo kinh hoàng.

ùng ùng!

Một tiếng nổ vang, lôi long lúc này nổ tung, biến thành kim mang phiêu tán giữa không trung, mà trong đó quang nhận, còn lại là vèo một tiếng, hướng Lôi Húc chém đi.

“Cái gì?” thấy Lôi Long hư hại, mà Diệp Phi quý dị này quang nhận cũng là không sao, không khỏi làm Lôi Húc ngạc nhiên.

Bá, một tiểu thuẫn hiện ra, chắn ở trước người.

Phốc, quang nhận chém lên, làm cho tấm thuẫn lõm xuống một hố nhỏ, nhưng giờ phút này Diệp Phi cũng là không có để ý nơi này, bởi vì Dược Thần Cốc phòng thủ màn hào quang, dưới màn huyết quang không ngừng cọ rửa, rốt cục ầm ầm bạo liệt tan vỡ.

Một màn huyết vũ giáng lâm, ở Dược Thần Cốc không có một cái góc nhỏ, vô luận là linh dược, kiến trúc, cho dù là mặt đất, lúc này toát ra trận trận khói trắng, một tên Luyện Khí Kỳ tiểu tu sĩ mới vừa bị huyết vũ lan tới, mấy hơi thở công phu, liền là biến thành một vũng máu, thật là kinh khủng.

Dược Thần Cốc loạn thành một đoàn, tiếng la hét vang lên liên tục, Hoàng Cốc Chủ còn lại là sắc mặt cuồng biến, giữ vững không được trấn định, điên cuồng đánh về phía Tô Xảo.

Nhìn thấy Dược Thần Cốc chết đệt tử, Diệp Phi như rụng mảy, một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, một quả lệnh bài, xuất hiện ở xuất hiện ở trong tay.

“Lôi Tông Chủ, không biết ngươi có hay không biết người dùng nó?” Nói xong, Diệp Phi cầm lệnh bài hướng giữa không trung ném đi.

Thấy vậy, Lôi Húc cho là Diệp Phi tính toán ý thu tay, có chút không thêm để ý liếc mắt nhìn giữa không trung, sau một khắc, sắc mặt chợt biến, một bộ không dám tin.

“Cái gì? đây là, Linh Sơn Tông lệnh bài? Ngươi, ngươi, ngươi tại sao có thể có vật này? Chẳng lẽ, ngươi vào Linh Sơn Tông?” Lôi Húc khuôn mặt run lên nói.

Những người khác nghe vậy, cũng là sững sờ một chút, khi thấy rõ lệnh bài thời điểm, đều là không hẹn mà cùng dừng công kích, sắc mặt khó coi.

Thấy vậy, Diệp Phi thờ phào nhẹ nhõm, nếu là mấy người thật đúng là không quen biết, sợ rằng thật là có chút khó làm.

“Các ngươi nhanh lên thu tay lại, không phải làm khó Dược Thần Cốc, có chuyện gì, chúng ta tự mình giải quyết, các ngươi trước mở ra đại trận, chúng ta rồi đi Dược Thần Cốc nơi này lại nói.” nói xong, Diệp Phi chân mày cau lại nói.

“Ngươi, thật đúng là sứ giả tông môn?” Lôi Húc liền hỏi.

“Hừ, lúc trước thi triển chính là Linh Sơn Tông lão tổ công pháp, Linh Sơn Tông bây giờ trấn tông công pháp Hóa Long trảm, cũng không có này thần thông uy lực cường đại.

Nếu không phải ở Linh Sơn Tông lấy được một ít chỗ tốt, ngươi cho là, ta sẽ nhanh như vậy lên cấp Ngưng Đan sao? Cho dù là diệt toàn bộ U Châu, ta cũng chính là chuyện bình thường.

Chỉ cần mang theo hơn mười tên Ngưng Đan Kỳ sư huynh đệ tới trước, sợ rằng U Châu tất cả thế lực chung vào một chỗ, cũng không có chạy trốn hy vọng.” Diệp Phi nói xong, Lôi Húc ba người sắc mặt nhất tề biến đổi, hiển nhiên lộ ra vẻ sợ hãi. (vốn chương kết thúc)

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Đại Trận

“Lôi Tông Chủ, cái này?” Hoắc Giang Nam nhìn một chút Lôi Húc, hiển nhiên là có chút lo lắng, không hề tiếp tục xuất thủ.

Đối phó Diệp Phi? Nói gờn, bây giờ Diệp Phi là sứ giả, dám đối với hấn động thủ, Linh Sơn Tông dậm chân một cái, toàn bộ U Châu đều không đỡ nổi.

Ngay cả Hoàng Cốc Chủ đều là mặt nghi ngờ, căn bản không biết Diệp Phi còn có cái thân phận này, Tô Xảo cũng là khẽ nhíu mày, nhẹ mím môi, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hơi trầm mặc chốc lát, Lôi Húc sắc mặt âm trầm, thần sắc biến ảo không ngừng, chỉ chốc lát công phu, hần căn răng, phảng phất như quyết định cái gì!

“Hừ, các ngươi chớ có bị tên tiểu tử này lừa, người này lúc ở U Châu chính là quý khách đa đoan, giao hoạt dị thường, nói không chừng kỳ ở nơi nào trộm được lệnh bài, chính là vì chấn nhiếp bọn ta.

Huống chi, coi như hần thật sự là Linh Sơn Tông đệ tử, vậy chúng ta thì càng không thể nào bỏ qua cho hần, các ngươi cho là, bây giờ chúng ta xuất thủ như thế đối phó hần, hần nếu là an toàn trở lại Linh Sơn Tông, sẽ còn bỏ qua cho mấy người chúng ta sao?” Nói xong, Lôi Húc khước miệng giương lên lộ ra một âm lãnh nụ cười.

“Lôi Tông Chủ nói cực phải, người này vô luận là phải hay không phải Linh Sơn Tông đệ tử, chúng ta cũng không thể bỏ qua cho hần, thà giết bỏ, cũng không có thể cho mình lưu lại hậu họa, hơn nữa, sợ rằng ngay cả Hoàng Cốc Chủ, cũng muốn bỏ mạng ở đây, để tránh chuyện sau tiết lộ tiếng gió.” Nói xong, Hoắc Giang Nam nhướng mày.

Lúc này, Lôi Húc cầm trong tay lá cờ nhỏ màu vàng, hướng giữa không trung vung lên, huyết vũ lần nữa hạ xuống, tựa hồ so lúc trước càng thêm mãnh liệt, tiếng la hét càng trở nên thảm thiết.

Thấy vậy, Diệp Phi thần sắc ngưng lại, lạnh lùng nói: “Như thế, chỉ có thể trước đánh bại ngươi!”

Không nói thêm gì nữa, Diệp Phi trong cơ thể Âm Dương linh đan nhanh chóng xoay tròn, trong khoảnh khắc, trong bàn tay xuất hiện một quang nhận hình kiếm chừng ba thước.

“Chém!” vừa dứt lời, quang nhận rời tay ra, hướng Lôi Húc chém đi, cùng lúc đó, những người khác cũng là lần nữa động thủ, chẳng qua là Hoàng Cốc Chủ hai mắt đỏ bừng, tựa hồ là có chút liều mạng, lúc trước còn du nhận có thừa Tô Xảo, cũng không khỏi không bắt đầu cẩn thận.

“hừ!” Lôi Húc hừ lạnh một tiếng, một tay nắm quyết, trong miệng nói lẩm bẩm, cánh tay vung lên dưới, một Lôi Long chừng bảy tám trượng màu bạc, trong nháy mắt xuất hiện ở giữa không trung.

Giờ phút này Lôi Long hai mắt màu vàng kim, quanh thân lượn lờ từng đạo một lói quang, phát ra tiếng ba ba, hai bên long mao còn lại là từ lói hồ biến thành, nhìn qua nhu nhược vô cùng, rồi lại xen lẫn một cỗ kinh người uy áp.

Lôi Long ở giữa không trung một tiếng gầm thét, bốn móng vươn ra, hướng Diệp Phi bắn nhanh đi.

Mà quang nhận kia chẳng qua là linh quang chợt lóe, hửu địa một tiếng, chính là cùng Lôi Long đánh vào nhau.

Quý dị là, hai người chẳng qua là thoáng giằng co chốc lát, quang nhận chính là biến mất không thấy, mà Lôi Long là đầu lâu giương lên, tiếp tục hướng Diệp Phi phóng tới.

Thấy vậy, Diệp Phi nhướng mày, mà Lôi Húc thở phào nhẹ nhõm, dưới tình huống mình toàn lực thi triển đòn sát thủ, nói vậy Diệp Phi ngay cả cất giữ toàn thân cơ hội đều không có.

‘ ùng ùng ’ một tiếng kịch liệt bạo vang, chợt ở giữa không trung truyền ra!

Hung mãnh Lôi Long, chẳng biết tại sao chợt từ đầu bạo liệt, ngay sau đó, chính là hướng thân thể phần đuôi lan tràn đi, từng cỗ một mạnh mẽ lói đình dư âm, hướng bốn phía lan tràn đi.

Chung quanh huyết vũ thoáng vừa tiếp xúc, lúc này hóa thành một làn khói xanh biến mất không thấy, giữa không trung một trận ông minh, Dược Thần Cốc mặt đất lúc này bị san thành bình địa, lộ ra một hố sâu lớn!

Bốn phía mọi người mặt liền biến sắc, lúc này mở ra hộ thể linh quang, Diệp Phi cũng là bất đắc dĩ, tuy nói lo lắng Dược Thần Cốc tổn thất quá lớn, nhưng không hoàn toàn lực thi triển Âm Dương trảm, sợ rằng một ít đệ tử cũng sẽ bỏ mạng ở đây.

Mà đang ở lúc này, Lôi Húc chợt khuôn mặt run lên, chỗ đuôi rồng một chuỗi hai thước tới quang nhận bắn nhanh ra, ngay sau đó đuôi rồng chính là bạo liệt mà khai.

Thấy vậy, Lôi Húc hai vai thoáng một cái, tiểu tuần xuất hiện lần nữa ở trước người, sau một khắc, bịch một tiếng, quang nhận chính xác không có làm chém kia chỗ lõm xuống.

Theo Diệp Phi trong lòng một thúc giục, tiểu tuần linh quang cuồng nhanh chóng, chính là có chút không đỡ được, lõm xuống cũng là càng ngày càng sâu, cái này không khỏi làm Lôi Húc mặt liền biến sắc, vạn vạn không nghĩ tới này thần thông lại có như thế uy lực, xem ra lúc trước thi triển căn bản là vì dùng tới toàn lực.

Đang lúc Lôi Húc suy nghĩ, chỉ nghe Diệp Phi một tiếng quát khê. “bạo”

‘ bành ’ một tiếng!

Quang nhận bạo liệt, hóa thành một trận vàng bạc hai màu hỗn loạn âm dương lực, màu đen tiểu tuần lúc này bay ra, kinh khủng dư âm đem Lôi Húc đánh ra khỏi hơn mười trượng xa, hần khó khăn lắm ổn định thân hình.

Giờ phút này Lôi Húc sắc mặt tái nhợt, khóe môi nhếch lên một tia máu, một thân hơi thở cũng là trở nên suy yếu, còn không đợi hắn kịp thở, Diệp Phi dưới chân bạch mang chợt lóe, chính là hướng Lôi Húc phóng tới.

Thấy vậy, Lôi Húc thân hình hướng phía sau cấp tốc thối lui, nhưng sau một khắc, hắn chợt khóe mắt giật mình, vội vàng điều chuyển thân hình, hướng một bên thay đổi đi.

Cùng lúc đó, một đạo ô quang ở cánh tay kia chợt lóe lên, mang theo một đạo tia máu, nhưng lại cũng không có trúng chỗ yếu hại, tuy nói tránh thoát hắc phong đám, nhưng là, cũng là cùng Diệp Phi đối mặt một quyền.

Bịch một tiếng, Lôi Húc tuy nói thân thể mạnh mẽ, nhưng hôm nay trên người có thương, rõ ràng không muốn cùng Diệp Phi cứng đối cứng, nhưng lại cùng Diệp Phi lần nữa đối một quyền, mà thân hình bay ngược ra thời điểm, trên mặt cũng là lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Diệp Phi vừa muốn tiến lên đuổi, chỉ thấy Lôi Húc trong tay lá cờ nhỏ vung lên, bá một cái, thân hình chính là thối lui ra khỏi huyết sắc màn sáng, cơ hồ cũng trong lúc đó, Hoắc Giang Nam, cùng Tô Xảo hai người, cũng là theo chân thối lui ra khỏi đại trận, bảo vật cũng theo đó đi ra ngoài.

Mà Diệp Phi hai người, còn lại là bị chắn màn sáng bên trong, Hoàng Cốc Chủ không chế màu lửa đỏ trường thương hướng trước người đỏ như màu máu màn sáng chém một nhát.

bịch một tiếng, màn sáng trên giống như nước gọn bàn rạo rức khỏi từng vòng rung động, nhưng theo quang hà chợt lóe chính là khôi phục như lúc ban đầu, thả đem trường thương rung lên mà bay.

“Cái gì?” Hoàng Cốc Chủ tuy nói nghe nói qua một ít trận này bá đạo, nhưng không nghĩ tới, ngay cả trung cấp pháp bảo cũng không hơn tác dụng gì, Diệp Phi cũng là có chút vẻ do dự nhìn trước mắt đỏ như màu máu màn sáng.

“Ha ha, không cần lãng phí khí lực, Huyết Cẩm Phệ Linh Trận chính là dùng cao cấp pháp bảo khí tài bố trí mà thành, thật ra thì người trung cấp pháp bảo có thể phá giải?”

Bất quá Lôi mỗ cũng thật là có chút ngoài ý muốn, Linh Sơn Tông công pháp lại lợi hại như thế, có thể vượt cấp đối chiến, còn nghĩ Lôi mỗ đánh cho trọng thương, hừ, bây giờ, các người liền vĩnh viễn ở lại chỗ này đi.” Lôi Húc sắc mặt âm trầm nói.

Sau một khắc, trong tay lá cờ nhỏ hướng giữa không trung ném đi, một tay nắm quyết, hướng lá cờ nhỏ một chút, chói mắt kim mang lúc này bộc phát ra.

Cùng lúc đó, màn hào quang đỏ như màu máu đại trận, tựa hồ cùng lá cờ nhỏ xa xa hô ứng một loại, lúc này huyết quang lưu chuyển, từng cỗ một tinh phong ở trong đại trận gào thét.

Diệp Phi cảm giác được một cỗ kinh khủng ba động, ở đỉnh đầu đang lặng lẽ tạo thành, ngẩng đầu nhìn lại, phảng phất bốn phía huyết sắc tất cả đều hội tụ đến một chút, phát ra tiếng ù ù, tạo thành một quang cầu đỏ như màu máu.

Thấy vậy, Diệp Phi giờ tay lên hướng về phía phương chuyên một chút, pháp lực điên cuồng rót vào, hướng quang cầu đỏ như màu máu bắn nhanh đi. phốc một tiếng!

Phương chuyên mới vừa chạm được quang cầu đỏ như màu máu, Diệp Phi chính là hơi biến sắc mặt, phương chuyên linh quang chớp động, hẳn là bị huyết cầu hủ thực đi ra rậm rạp chẳng chút hổ nhỏ.

Đáng sợ là, rõ ràng luyện hóa trôi qua bảo vật, Diệp Phi lại thay vì mất đi tâm thần liên lạc, cũng không cách nào khống chế bảo vật công kích, có thể thấy được chỗ kinh khủng của huyết cầu kia.

“Ha ha, các người liền hủy diệt trong Huyết Cẩm Phệ Linh Trận ở nơi này đi, qua không được bao lâu, Dược Thần Cốc này, cũng liền sẽ ở U Châu hoàn toàn biến mất, ai, đáng tiếc một tên Luyện Dược sư.

Sau này luyện chế đan dược thật là một vấn đề, thật đúng là có chút không bỏ được chém chết Hoàng Cốc Chủ, bất quá, cũng chỉ có thể như thế, muốn trách, thì trách chính người lựa chọn điều này từ lộ đi.” Lôi Húc sắc mặt dữ tợn nói.

Lúc này, trong Huyết Cẩm Phệ Linh Trận, quang cầu đỏ như màu máu càng lúc càng lớn, màu sắc cũng là càng ngày càng tươi đẹp, phảng phất như thực chất một loại, từng cỗ ba động một làm người ta lợ tán ra, toàn bộ bên trong màn sáng cuồng phong gào rít.

“Diệp đạo hữu, cái này?” Hoàng Cốc Chủ thúc thủ vô sách, tiểu Thanh thỉnh thoảng phún khắc ra từng đạo một cột sáng màu trắng đánh lên màn sáng huyết sắc, cũng là không thấy cái gì hiệu quả.

Thấy vậy, Diệp Phi thân sắc vừa động, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, trầm ngâm một lát, chính là há mồm phun ra, một chuỗi tiểu kiếm màu đen, mơ hồ xuất hiện ở giữa không trung. (vốn chương kết thúc)

Âm Công Tử

Chương 208: Phá trận cùng truy kích

Nhìn thấy Diệp Phi lấy ra hắc kiếm, mọi người chẳng qua là nhìn lướt qua, chính là không có quá mức để ý, Huyết Cẩm Phệ Linh trận hủ thực lực, cũng không phải là một loại pháp bảo có thể dễ dàng ngăn cản.

“Tiểu tử, ngươi liền an tâm chịu chết đi, không nên uống phí khí lực!” Lão già Hoắc Giang Nam cười lạnh nói lớn, phảng phất đang nhìn người chết.

Diệp Phi như không nghe thấy, một tay hướng về phía hắc kiếm một chút, ông một tiếng, quang mang cực thịnh, đột nhiên hắc kiếm biến thành năm thước cự kiếm.

Nhưng Diệp Phi cũng không có dám rút vào pháp lực, mà là cầm trường kiếm trong tay, hít một hơi thật sâu, hai mắt ngưng lại, Thánh Cốt Thối Thể đại pháp vận chuyển lên, quanh thân kim mang lóe lên, nhìn qua thân thể lực như tăng lên không ít.

Sau một khắc, bạch mang dưới chân hắt chột lóe, thân hình hướng huyết cầu màu đỏ giữa không trung lao tới, Diệp Phi bây giờ không dám do dự, vạn nhất thuật pháp kia đạt đỉnh, sợ rằng uy lực sẽ cực kỳ kinh khủng, chỉ có thể vận dụng U Minh Phệ Hồn Kiếm.

Vọt tới phụ cận huyết sắc quang cầu, một cỗ mùi máu tanh gay mũi truyền ra, đối mặt với huyết cầu, Diệp Phi hai tay nắm hắc kiếm, dùng sức hướng huyết cầu chém tới.

Phốc một tiếng!

Hắc kiếm dễ dàng đâm vào huyết cầu bên trong, thanh âm ừng ực vang lên, từng trận hủ thực lực tác dụng lên hắc kiếm.

Chợt, hắc kiếm hơi chấn động một cái, hắc quang nổi lên, tản mát ra từng trận hắc mang, trong nháy mắt hướng bốn phía tràn ra, mà viên huyết cầu to lớn kia, trong chớp mắt hiện đây từng đạo một vết lõm, nhìn qua cực kỳ quỷ dị.

Chỉ chớp lát công phu, vốn là đẹp đẽ dị thường huyết sắc quang cầu, liền trở nên đen nhánh, từ trong toát ra từng đạo một khí màu đen.

Thấy một màn quỷ dị bức này, Lôi Húc không khỏi hai mắt ngưng trọng, lộ ra vẻ không thể tin, thậm chí nói cái này Linh Sơn Tông quả nhiên không giống bình thường, chẳng những công pháp mạnh mẽ, ngay cả phân phát xuống bảo vật cũng như vậy biến thái.

Đang lúc này, viên cầu màu đen kia, chợt dâng lên một trận khói xanh, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ tan rã, trong khoảnh khắc chính là biến thành hư vô.

Diệp Phi cầm trong tay trường kiếm về phía trước, phốc một tiếng, đâm vào trong màn sáng âm đậm đỏ như màu máu, ngay sau đó, màn sáng huyết sắc cũng là xuất hiện từng đạo một màu đen vết lõm, nhanh chóng trở nên đen nhánh, phảng phất huyết cấm lực kia, đang nhanh chóng bị hắc kiếm hấp thu.

“Cái này, Lôi Tông Chủ, món bảo vật đó giống như khắc chế trận này, lại có thể hấp thu huyết cấm lực? Không trách dễ dàng phá trận này như thế.” Hoắc Giang Nam khuôn mặt run lên nói.

Mắt thấy đại trận sắp bị phá vỡ, Lôi Húc con người chuyển một cái, vội vàng nói: “Bọn ta mau rút lui, bây giờ còn không phải là đối thủ của bọn họ, sau khi trở về từ trường thương nghị.”

Tiếng nói vừa dứt, Lôi Húc độn quang chột lóe, vèo một tiếng, hướng Vạn Kiếm Các phi thân đi.

Lôi Húc quả quyết rút lui, không khỏi làm Hoắc Giang Nam cùng Tô Xảo hơi sững sờ, nhưng sau đó, liền thi triển độn quang đi theo, hóa thành hai đạo cầu vòng phá không đi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bịch một tiếng.

Một mảnh hắc khí tản ra, toàn bộ đại trận bạo liệt, nhìn một chút một mảnh hỗn độn Dược Thần Cốc, đem bảo vật thu hồi, tiểu Thanh thanh mang chột lóe thu nhỏ lại chui vào tay áo bảo Diệp Phi.

“Hoàng Cốc Chủ, trước đi Tiêu Dao Cốc tìm Hoàng Thiên, ta đi trước một bước!” Lôi còn chưa dứt, chỉ thấy Diệp Phi quanh thân độn quang chột lóe, hóa thành một đạo cầu vòng phá không rời đi.

Cái này một loạt biến hóa phát sinh quá nhanh, thậm chí Hoàng Cốc Chủ cũng có chút không có phản ứng kịp, một khắc mình cùng Diệp Phi vẫn còn trong nguy cơ, sau một khắc định thần lại quả quyết thoát đi.

Nhìn lướt qua Dược Thần Cốc, Hoàng Cốc Chủ hơi một do dự, độn quang chột lóe, hướng Tiêu Dao Cốc truy kích đi!

Hơn nửa tháng sau, Hoàng Cốc Chủ ở trên đường gặp Diệp Phi, còn không đợi hần mở miệng, Diệp Phi chẳng qua là bỏ lại một câu nói, chính là ở chỗ này phi độn mà đi.

“Hoắc Giang Nam không có ở Tiêu Dao Cốc, có lẽ đi Vạn Kiếm Các, chúng ta ở nơi đó hội hợp!” Tiếng nói vừa dứt, Diệp Phi thân ảnh liền xuất hiện ở nơi xa.

“Cái này, Diệp đạo hữu độn thuật lại nhanh như vậy?” Lắc đầu thở dài một tiếng, Hoàng Cốc Chủ chính là phương hướng chuyển một cái, hướng Vạn Kiếm Các phi độn đi.

.....

Hơn mười ngày sau, Vạn Kiếm Các nghiêm trận mà đợi, bốn phía hộ tông đại trận mở ra, chư vị đệ tử mỗi người không ché trận nhãn, chẳng qua là nhìn qua nhân số không nhiều lắm, Trúc Cơ Kỳ chỉ có hai người mà thôi.

Bên trong đại sảnh, Lôi Húc, Hoắc Giang Nam, Tô Xảo ba người, chau mày, sắc mặt khó coi, từng người một trong lòng đầy tâm sự.

“Lôi Tông Chủ, bây giờ đắc tội tiểu tử kia, vạn nhất hần báo cho Linh Sơn Tông, sợ rằng cái này U Châu tuy lớn, chúng ta cũng là không có đất đặt chân.” Nói xong, Hoắc Giang Nam không khỏi thở dài một tiếng, có chút hối hận.

Nghe vậy, Tô Xảo thu hồi trầm mặc, mày liễu vừa nhú nói: “nào chỉ là U Châu? Phụ cận mấy tiểu châu đều là Linh Sơn Tông chi nhánh, sợ rằng, chung quanh đây chúng ta cũng không đi được.”

“Ai, bây giờ không nghĩ tới, trên người của đệ tử Linh Sơn Tông, lại mang theo bảo vật như thế, công pháp cũng là cường đại như vậy, mới vừa lên cấp Ngưng Đan, lại cùng Lôi Tông Chủ đánh.....” Ngừng nói, Hoắc Giang Nam liếc mắt nhìn sắc mặt âm trầm Lôi Húc, không có nói thêm gì nữa.

“Hừ, trước không nên gấp, dù sao hần mới vừa lên cấp, pháp lực không có hùng hậu bằng chúng ta, xem trước một chút có thể hay không thay vì giải hòa lại nói.”

Tuy nói người này đối với ta có chút oán hận, nhưng nhìn đáng đáp hần đối với Dược Thần Cốc vẫn còn có chút quan hệ, như thế, chúng ta cũng có thể uy hiếp, hần cũng không thể vĩnh viễn đợi ở Dược Thần Cốc.

Chỉ cần hần đối với chúng ta lấy cái chết tương ép, chúng ta liền chia nhau thoát đi, lấy hần lực một người, mới tiến cấp pháp lực, tuy nói chúng ta đầu không lại hần, nhưng tin tưởng thì không cách nào đuổi theo chúng ta, bọn ta ở Nguyên Châu hội hợp, sau đó tìm cách tiêu diệt Dược Thần Cốc, nhìn hần còn làm sao tìm được đến chúng ta.

Bất quá, chúng ta cũng có thể cho hần chỗ tốt lớn, giải hòa cũng không phải là không thể nào, bây giờ không được, sẽ để cho hần lấy thân phận sứ giả, thống nhất U Châu, bọn ta cam tâm phụ tá, như thế nào?” Lôi Húc sắc mặt chìm nói.

“Cái gì? Phụ tá hần?” Hoắc Giang Nam nói một câu.

Tô Xảo cũng là khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Cái này cũng chưa chắc không phải là một biện pháp tốt, tin tưởng Diệp Tuyên kia không lấy cái chết tương ép chúng ta, huống chi, ta cũng không tin hần không có một chút dã tâm.”

Về phần Hoàng Cốc Chủ, vốn là cùng bọn ta cũng không có ân oán gì, cũng sẽ không phải lo, cho nên nói, giải hòa hy vọng cũng là không nhỏ, chỉ là chúng ta đều phải ủy khúc cầu toàn.” Tô Xảo như thế phân tích đạo.

Ừng ừng, một tiếng vang thật lớn, toàn bộ đại sảnh tựa hồ cũng run rẩy một cái!

“Không tốt, có người xuất thủ công kích đại trận, hần là Diệp Tuyên tiểu tử kia, chúng ta đi ra xem một chút!” Nói xong, ba thân người hình chột động, xuất hiện ở Vạn Kiếm Các sơn môn.

Cách nhau một đạo kim sắc cấm chế màn hào quang, Diệp Phi nhìn đối diện ba người, mặt lạnh lùng.

Nhìn một chút Diệp Phi, Lôi Húc khẽ mỉm cười nói: “Diệp đạo hữu, bọn ta người tu tiên, nguyên bản chính là nghịch thiên mà đi, sinh tử có mệnh, ngàn vạn không muốn vì chết đi mà hủy bao năm tu đạo.”

Tuy nói Huyền Châu địa đại vật bác, Linh Sơn Tông càng là tư nguyên phong phú, nhưng như ta U Châu như vậy tiểu châu, cũng chưa chắc không có thứ tốt, chúng ta ba người thương lượng, quyết định phụ tá Diệp đạo hữu, thống nhất U Châu.

Dĩ nhiên, đây chỉ là bước đầu kế hoạch, phụ cận một ít tiểu châu, bọn ta sẽ phụ trợ Diệp đạo hữu cùng nhau thu tóm, đến lúc đó những thứ này tư nguyên, coi như đều là của Diệp đạo hữu một người.

Trong này chỗ tốt, tin tưởng không cần Lôi mỗ nói ti mỉ, người cũng nên hiểu, nói không chừng, chúng ta cuối cùng có một ngày, có thể làm được càn khôn xoay chuyển, tự lập vì vương, cũng không cần là chi nhánh Linh Sơn Tông.”

Như thế cảm dỗ thật không nhỏ, U Châu nếu là thống nhất, kia phụ cận mấy tiểu châu sẽ rất dễ dàng bắt lại, dù sao bọn họ không thể nào thành một khối.

Bất quá, Diệp Phi cũng không có tâm tư cùng cừu nhân tính chuyện tranh bá, hấn vĩnh viễn cũng không cách nào quên, Liễu Kiên chết ở trước mặt mình một màn kia, cùng với ở U Châu trải qua bị những tông môn đuổi giết.

“Không cần lãng phí tâm tư nữa, các ngươi ai cũng trốn không thoát đâu!” Diệp Phi lạnh lùng nói, nói xong, chính là thả ra U Minh Phệ Hồn Kiếm, đánh lên đại trận.

“Hoàng Cốc Chủ quả nhiên không có theo tới, như thế, ba người chúng ta hợp lực, ngược lại có cơ hội chém chết người này, cái này thật đúng là một cơ hội tốt.” Lôi Húc ánh mắt híp lại nói.

Ba ngày sau, toàn bộ đại trận bị Diệp Phi đánh vận vẹo biến hình, tựa hồ là sắp bạo liệt, mà ba người nhân thần ngưng trọng, chính là chuẩn bị muốn liên thủ chém chết Diệp Phi.

Đúng lúc này, nơi xa truyền tới một tiếng động, mấy chớp động, một đạo trung niên thân ảnh, xuất hiện ở Diệp Phi thân cạnh.

“Cái gì? Hoàng Cốc Chủ tại sao lại theo kịp?” Lôi Húc thần sắc ngưng trọng nói.

Độn quang thu lại, Hoàng Cốc Chủ chính là mặt lạnh lẽo nhìn một chút Hoắc Giang Nam, lạnh lùng nói: “Hoắc Cốc Chủ, con gái của ta Hoàng Thiển đến tốt cùng ở địa phương nào, nếu không giao ra đây, Hoàng mẫu coi như liễu tánh mạng, cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Hoắc Giang Nam mặt im lặng, trong lòng không khỏi sinh ra một cỗ tức giận, mình ngay cả thấy đều không thấy cái gì Hoàng Thiển, tại sao bắt thả người?

Mà Lôi Húc là như có điều suy nghĩ nhìn Hoắc Giang Nam, lại quan sát Hoàng Cốc Chủ một cái.

“Hừ, lão phu cùng ngươi đã nói bao nhiêu lần, ngay cả ngươi có cái nữ nhi ta đều không từng biết được, khi nào bắt đi? Ngươi ngậm máu phun người, đến lúc này, ngươi cho là lão phu còn có hứng lửa gạt ngươi sao?” Hoắc Giang Nam cau kinh nói.

Diệp Phi đi qua Tiêu Dao Cốc, bỏ công tìm tòi một phen, cũng không có tìm được Hoàng Thiển, cũng không có tìm được nam tử gọi là Hồ Tước ban đầu xông vào Dược Thần Cốc, liền báo cho Hoàng Cốc Chủ.

“Hừ, trong Tiêu Dao Cốc cũng không có cái bóng Thiển nhi, Hồ Tước kia, là ngươi phái tới?” Hoàng Cốc Chủ sắc mặt run lên, cao giọng hỏi một câu.

“Cái này!” Dừng một chút, Hoắc Giang Nam tiếp tục nói: “Hồ Tước làm bất cứ chuyện gì, cùng Tiêu Dao Cốc không liên quan, giờ cũng đã bị ta đuổi ra Tiêu Dao Cốc, huống chi, hấn căn bản cũng không có bắt nữ nhi ngươi, ban đầu chẳng qua là……” Hoắc Giang Nam lời của vẫn chưa nói hết, chính là cảm giác được một con tức giận, ở bên cạnh trên người Lôi Húc tản ra. (vốn chương kết thúc)

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Chiến Lôi Húc

“Không trách người này dám một mình tới Vạn Kiếm Các, nguyên lai là Hoàng Cốc Chủ cũng đi theo tới đây.” Lôi Húc trong lòng âm thầm nghĩ đến, như thế, sợ rằng không cách nào lành.

“Hoắc Cốc Chủ, cái này đến tốt cùng chuyện gì xảy ra? Ta nói không được đi Dược Thần Cốc tìm phiến toái, ngươi cho lời của ta là gió bên tai sao?” Lôi Húc nhìn một chút Hoắc Giang Nam, sắc mặt trầm xuống nói.

Nếu là lần này không có Hoàng Cốc Chủ, nói không chừng ba người hợp lực, thật đúng là có thể chém chết Diệp Phi, cho dù thất bại, ba người tự vệ vẫn không có vấn đề, nhưng hôm nay bởi vì Hoắc Giang Nam làm hư đại sự, Lôi Húc có thể nào không tức giận, huống chi còn là mình đã từng đã cảnh báo.

“Lôi Tông Chủ, Hoàng Thiển căn bản không phải ta bắt, ta đều không có nghe nói qua Hoàng Thiển người này.” Hoắc Giang Nam cũng là cảm thấy oan uổng, có chút bất đắc dĩ nói.

“Hừ, đem ngươi bắt, đợi trở về Tiêu Dao Cốc, tin tưởng Hồ Tước tự nhiên sẽ đem ngươi cho ta mang về.” Hoàng Cốc Chủ nhướng mày nói, Diệp Phi cũng là hai mắt híp lại nhìn ba người.

Lôi Húc suy nghĩ chốc lát, nhẹ giọng nói: “Đã như vậy, Lôi mẫu cũng không cách nào bảo ngươi!” Lời còn chưa nói hết, Lôi Húc một chương vỗ ra.

Mà Hoắc Giang Nam đầu tiên là mặt liền biến sắc, cho là Hoắc Giang Nam muốn đánh chết mình, nhưng cảm giác được một chương kia lực tựa hồ cũng không có đủ thương hại mình, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau một khắc, Hoắc Giang Nam cũng là ngây ngẩn cả người, sắc mặt cũng là cuồng biến, bị Lôi Húc vỗ một chưởng, thân hình không tự chủ được bay về phía trước, màn hào quang cảm chế phốc một tiếng, bị xuyên thấu qua, xuất hiện ở ngoài đại trận trước mặt Hoàng Cốc Chủ.

“Lôi Tông Chủ, người đây là ý gì? Lại đem ta đánh ra đại trận? Người?” Hoắc Giang Nam lời còn chưa nói hết, Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ hai người, liền đem Hoắc Giang Nam vây lại, sau đó chính là hướng Hoắc Giang Nam công kích.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, toàn bộ hộ sơn đại trận nhanh chóng tan rã, thân ảnh của Lôi Húc cùng Tô Xảo, cũng là hiển lộ ra, thấy vậy, Diệp Phi hai người không khỏi hơi sững sờ.

“Đại trận này như thế nào tự phá giải?” Hoàng Cốc Chủ nghi ngờ nói một câu.

‘ Bá ’ một tiếng, mọi người ở đây ngẩn ra một chút công phu, Tô Xảo độn quang hiện lên, hướng nơi xa bắn nhanh đi, Hoắc Giang Nam vừa muốn chạy trốn, nhưng là bị tiểu Thanh ngăn lại.

“Hoàng Cốc Chủ, người liền đối phó Tô Xảo một người là tốt rồi, Lôi Húc liền giao cho ta.....” Diệp Phi nửa câu vẫn chưa nói hết, mặt liền biến sắc, hần chột phát hiện, Lôi Húc thân hình dần dần bắt đầu mờ hồ, một thân hơi thở cũng là càng ngày càng yếu.

Cùng lúc đó, nơi chân trời xa xuất hiện một đạo tàn ảnh, hướng nơi xa bay đi, Lôi Húc hiển nhiên là sử dụng cái gì thân ngoại hóa thân thuật, đem mọi người mê hoặc ở, mà Lôi Húc còn lại là nhân cơ hội trốn thoát.

“Trúng kế, không trách hần mờ ra đại trận thả ra hai người!” Lời còn chưa dứt, Diệp Phi quanh thân độn quang hiện lên kèm theo một mảnh hoàng mang lóe lên, vèo một tiếng, chính là biến mất ở bầu trời.

Hơn nửa ngày sau, bầu trời một mảnh rừng rậm ở U Châu, Lôi Húc một thân độn quang, mặt vẻ âm trầm, chột cảm thấy Diệp Phi sau lưng nhanh chóng tiếp cận, không khỏi như rụng mảy.

“Người này độn thuật lại nhanh như vậy? Hừ, đáng chết Hoắc Giang Nam, nếu người chọc họa, cũng đừng trách Lôi mỗ lòng dạ ác độc, bắt quá, xem ra người vẫn không có kéo người này a.” Vừa nói chuyện, Lôi Húc một tay vỗ một cái bên hông.

Cả một tiếng, một quả phù lục, xuất hiện ở trong tay, trên đó lóe ra hơi yếu linh quang, một tia hoàng mang mỏng manh, tựa hồ tùy thời cũng sẽ tiêu tán.

Vuốt ve mấy cái, Lôi Húc có chút không nở nói: “Không nghĩ tới, vật này ở U Châu liền dùng tới, còn là lãng phí ở trên người này, đáng tiếc, ai!”

Cảm giác cũng không phải là càng ngày càng gần, Lôi Húc một tay bấm quyết, hướng về phía phù lục một chút, ông một tiếng, vốn là linh quang âm đạm phù lục, chột toát ra một mảnh ánh sáng màu vàng, đem Lôi Húc bao trọn ở bên trong, gió vừa thổi, quang mang tiêu tán, thân ảnh của Lôi Húc, cũng theo đó biến mất không thấy.

Mà Diệp Phi đang ở phía sau truy kích, chột như rụng mảy, thất thanh nói: “Cái gì? Na di bảo vật? Thật may là vẫn còn ở bên trong phạm vi thần thức cảm ứng, sợ rằng một lần nữa, sẽ hoàn toàn thoát đi phạm vi cảm ứng.”

Nói xong, Diệp Phi một tay bấm quyết, chỉ thấy sau lưng quang mang chột lóe, một đôi cánh màu trắng trong suốt, đột nhiên hiện ra.

Hai cánh vỗ một cái, cuồng phong vận khởi, Diệp Phi thân ảnh biến mất ở nơi đây, chỉ ở giữa không trung để lại một đạo tàn ảnh mờ hồ.

Mà giờ khắc này, Lôi Húc cũng là vẻ mặt đau lòng, trong tay phù lục, linh quang càng thêm âm đạm đứng: “Ai, không cách nào vận dụng mấy lần!” Chột, mặt liền biến sắc, tựa hồ cảm ứng được cái gì.

“Cái gì? Điều này sao có thể? Người này độn thuật như thế nào nhanh như vậy!” Lôi Húc có chút kinh nghi bất định, nhưng sau một khắc, hần vội vàng hướng phù lục trong tay một chút.

Bá một cái, một mảnh quang mang chột lóe, mảy hơi thở công phu, Lôi Húc thân ảnh của biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, bầu trời trên một ngọn núi, chột ba động hiện ra, một mảnh hoàng mang ngưng tụ ra, ngay sau đó, Lôi Húc hiển lộ thân hình, nhưng còn không đợi hần ngưng thật, quang mang lại lóe lên, lần nữa biến mất ở nơi đây.

Cũng không biết trải qua bao lâu, phụ cận một mảnh đồi, thân ảnh của Lôi Húc thoáng hiện ra, lần nữa hướng về phía phù lục trong tay huy động một chút, ông một tiếng, phù lục hơi chấn động một cái, liền khôi phục như lúc ban đầu, trên đó linh quang đã sớm biến mất không thấy.

“Đáng chết.” Nói xong, Lôi Húc liền đem phù lục tiện tay ném một cái, ngay sau đó khước miệng khẽ nhếch nói: “Hừ, cũng may, cuối cùng vẫn còn đem người bỏ rơi.”

Nhưng Lôi Húc cuối cùng cũng không dám khinh thường, thẳng hướng Nguyên Châu bay đi, bảy tám ngày sau, hần thân hình trôi lơ lửng ở một chỗ trên ngọn núi, xoay người hướng U Châu phương hướng nhìn lại.

“Hừ, người này bây giờ hần đi về, sợ rằng Hoắc Giang Nam hai người dữ nhiều lành ít, cũng được, trước tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút.” Lôi Húc sắc mặt âm trầm nói.

Nhưng sau một khắc, hần chợt mặt liền biến sắc, trong mắt lộ ra kinh nghi bất định về.

“Cái gì? Tiểu tử này thế nào còn có thể đuổi theo? Đây tốt cùng là cái gì tốc độ? Huống chi, nhìn lộ tuyến hần phi động, rõ ràng cho thấy hướng nơi này bay tới, hần bắt quả Ngưng Đan sơ kỳ, chẳng lẽ thần thức lực cùng Lôi mỗ tương đương thành?” Nói xong, Lôi Húc sẽ không dám trì hoãn, hóa thành một đạo cầu vòng phá không đi.

.....

Đại khái năm sáu ngày sau, ở một mảnh cánh đồng hoang vu, Lôi Húc sắc mặt âm trầm nhìn về phía trước, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, trong mắt có nồng nặc nghi ngờ.

Mà ở Lôi Húc đối diện, là một đạo màu trắng thân ảnh thanh niên, nhìn đáng đáp hơn hai mươi tuổi, da trắng nõn, tướng mạo tuấn tú, chẳng qua là trong ánh mắt hơi có vẻ lạnh lùng, người này, chính là Diệp Phi!

“Chẳng lẽ ngươi che giấu tu vi? Diệp đạo hữu, ngươi thật đúng là sẽ không cho Lôi mỗ một con đường sống?” Lôi Húc nhìn một chút Diệp Phi, hỏi một câu.

Đã từng ở U Châu trải qua phong vân, một thân trung niên, một thanh bảo kiếm đánh thiên hạ, toàn bộ U Châu mà nói, thực lực tuyệt đối thứ nhất, mặc dù ngàn vạn loại chết, cũng sẽ không nghĩ đến mức rơi vào hôm nay.

“Diệp mỗ đã từng ở U Châu bị các ngươi tứ đại tông môn đuổi giết thời điểm, ngươi có từng nghĩ tới để ta một con đường sống? Ngươi Vạn Kiếm Các tuy nói cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu bức ta.

Bất quá, các ngươi cũng là bức bách Thiên Nhai Tông đuổi giết cùng ta, càng là đem ba bằng hữu ta bức hại, hôm nay, sẽ tới một hồi hoàn toàn kết thúc đi.” Nói xong, Diệp Phi tay áo bào vung, một đạo ô quang bắn nhanh ra.

Biết trong tay Lôi Húc có cao cấp pháp bảo, mình không cách nào ứng đối, cho nên, Diệp Phi chính là trực tiếp vận dụng U Minh Phệ Hồn Kiếm.

“Hừ, nếu quả thật muốn giết Lôi mỗ, ngươi cũng tuyệt đối không chiếm được chỗ tốt gì!” Vừa dứt lời, Lôi Húc tay áo bào run lên, màu bạc trường kiếm xuất hiện giữa không trung.

Theo Lôi Húc giờ tay lên, màu bạc cự kiếm ở giữa không trung khẽ run lên, hướng Diệp Phi một chém tới!

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt hí một cái, cách dùng lực đem U Minh Phệ Hồn Kiếm té xuất ra, trời mới biết có thể hay không lần nữa đem mình pháp lực cắn nuốt không còn.

Cầm trong tay trường kiếm, Diệp Phi quanh thân hoàng mang chớp động, xen lẫn kim quang. Thánh Cốt Thối Thể đại pháp vận chuyển cực hạn, dưới chân bạch mang chợt lóe, giờ lên U Minh Phệ Hồn Kiếm, hướng phía trước chém vào màu bạc cự kiếm (vốn chương kết thúc)

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Pháp bảo tự bạo

Ừng Ừng!

Một tiếng vang thật lớn, giữa không trung bộc phát ra một trận quang hà sáng lạng. Thân hình Diệp Phi, bị chấn quay ngược lại năm sáu bước, mới đứng vững hai chân.

Hôm nay không dám dùng lực thúc giục hắc kiếm, là bằng vào thân thể lực, đối chiến Ngưng Đan trung kỳ không chế cao cấp pháp bảo, Diệp Phi cũng là cảm thấy có chút cố hết sức.

Dưới chân bạch mang chợt lóe, Diệp Phi cầm trường kiếm trong tay, chính là hướng Lôi Húc phóng tới!

Bá một cái, giữa không trung cự kiếm màu bạc một đổi ngược, vừa lúc ngăn ở trước mặt Diệp Phi, chặn lại Diệp Phi đường đi, thả hướng Diệp Phi một chém đi.

Diệp Phi lần nữa huy kiếm ngăn cản, Lôi Húc bị đẩy lui sau vệt vàng xông về, cự kiếm màu bạc kia không có chút nào ngoài ý muốn, lần nữa ngăn trở ở trước mặt Diệp Phi.

Đến đây, Diệp Phi cũng là có chút lo lắng, cầm hắc kiếm trong tay không có pháp lực từ như vậy linh hoạt, luôn là cùng cự kiếm màu bạc cứng đối

cứng, cũng là căn bản tổn thương không tới đối phương, mấy lần muốn mạnh mẽ công kích, nhưng chỉ là không cách nào đột phá cự phòng ngự của cự kiếm màu bạc kia.

“Ha ha, tiểu tử, xem ra cái loại đó công pháp của ngươi, là thi triển không ra ngoài, không trách lúc trước không dám dễ dàng vận dụng, mà cái thanh hắc kiếm này, tuy nói nhìn như kiên thực vô cùng, nhưng tựa hồ không cách nào dùng lực dễ dàng thao túng.

Chẳng qua là có chút khác chế Huyết Cẩm Phệ Linh Trận của ta kia, mới có thể như vậy dễ dàng phá hỏng, trong tay ngươi một ít cấp thấp pháp bảo, cũng không cách nào tổn thương Lôi mỗ, muốn đánh bại Lôi mỗ, trừ phi ngươi có thể đột phá pháp bảo phòng ngự của ta, bất quá, ngươi cho rằng ngươi có thể làm được sao?” Lôi Húc liếc mắt nhìn Diệp Phi, như có điều suy nghĩ nói.

Nghe vậy, Diệp Phi như sương mù, Lôi Húc nói không giả, nhưng mình cũng không thể lơ đãng nhìn đối phương chạy mất đi.

“Diệp Tuyên, ngươi không bằng suy tính một chút lời của Lôi mỗ, chúng ta có thể hợp tác, ta tới phụ trợ ngươi, U Châu ta đã chinh phục phải không sai biệt lắm, chỉ cần ngươi một đầu, chúng ta lập tức đi tiến công những tiểu châu khác, như thế nào?” Lôi Húc tiếp tục nói, hy vọng có thể đánh động Diệp Phi.

Mà lúc này, Diệp Phi cũng là khoe miệng giương lên, lộ ra một nụ cười thần bí. một tay một nắm pháp quyết, sau lưng quang hà màu trắng chọi lóe, một đôi cánh ngọc màu trắng, bỗng nhiên sinh trưởng ra, bốn phía kèm theo từng trận tiêu phong màu trắng.

“Đi? đây là? cái này chỗ tốt của Linh Sơn Tông đệ tử, không khỏi quá nhiều!” Lôi Húc có chút đáng vẻ kinh nghi bất định. Đồng thời trong lòng cũng là cảm khái, Huyền Châu thật là địa đại vật bác, tư nguyên phong phú.

Mà đang ở, Lôi Húc tự định giá giữa, Diệp Phi cũng là vận chuyển phi độn thuật lên, dưới chân bạch mang chọi lóe. Xách theo cự kiếm, hướng Lôi Húc bắn nhanh đi.

Thấy vậy, Lôi Húc trong miệng một tiếng hừ nhẹ, giơ tay lên không chế trường kiếm màu bạc, hướng một bên Diệp Phi một chém đi, tốc độ nhanh xuất kỳ.

Sau một khắc, làm cho Lôi Húc hơi sững sờ không rõ chuyện gì xảy ra. Diệp Phi cầm trường kiếm trong tay, lại bị cự kiếm màu bạc một chém hai nửa, liên thủ cùng với màu đen cự kiếm cũng không chút nào ngăn cản cao cấp pháp bảo.

Ngay sau đó, cự kiếm màu bạc mới vừa xuyên thấu thân ảnh Diệp Phi, chỉ thấy hắc kiếm trong tay phốc một tiếng giải tán mà khai, ngay sau đó thân hình cũng là giống như ảo ảnh bàn từ từ đậm hóa đứng lên.

“Tàn ảnh?” Lôi Húc trầm nói một tiếng không tốt, cái này phải là tốc độ cực nhanh, lại có thể ở trước mắt mình làm được trong nháy mắt rời đi. Từ đó đạt tới hiệu quả lưu lại tàn ảnh?

Đây hết thảy bất quá ở trong nháy mắt phát sinh, tuy nói khiếp sợ, nhưng Lôi Húc lại cũng không có quên tránh né, thân hình chui quang một thịnh, vèo một tiếng, hướng sau lưng đến bắn ra, cùng lúc đó. Há mồm một phún, một tấm thuẫn đen nhánh che ở trước người.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, một đạo thân ảnh màu trắng mờ hồ xuất hiện ở trước mắt Lôi Húc, cầm kiếm một chém đi.

Bịch một tiếng.

Hai món màu đen bảo vật vừa mới tiếp xúc. Chính là bộc phát ra một đoàn ô quang, tấm thuẫn màu đen kia lúc này xuất hiện lờ mờ xuống cực lớn, chính là bị Âm Dương Liệt Nhật Trảm công kích địa phương, hiển nhiên còn chưa kịp chữa trị.

Theo Diệp Phi toàn lực một chém, Ba, nhất thanh thúy hưởng, trên tấm thuẫn, bộc phát ra một đạo liệt ngân, ngay sau đó, vết rách rậm rạp chẳng chịt lan tràn, tiểu thuẫn màu đen linh quang chớp động hai cái, chính là ầm ầm một tiếng bạo liệt mà khai.

Cơ hồ cũng trong lúc đó, Diệp Phi vội vàng xoay người, cự kiếm màu bạc kia, đang hướng sau lưng mình chém tới, ngón tay U Minh Phệ Hồn Kiếm, thay vì vừa mới tiếp xúc, Diệp Phi chính là bị oanh kích bay ngược ra.

Bất quá, không chỉ là vô tình hay cố ý, lại mượn dùng cổ lực lượng này, trong giây lát hướng Lôi Húc cấp tốc thoan đi, sau lưng mang theo một trận tiêu phong màu trắng, tốc độ nhanh, Lôi Húc chưa kịp bao xa, chính là bị Diệp Phi truy kích mà lên.

Phốc, chém xuống một kiếm, máu tươi văng khắp nơi, trên hắc kiếm cũng là rỉ máu chưa thấm, Lôi Húc một cái cánh tay lúc này bị chém rụng xuống, nhưng cũng vì vậy trì hoãn, thành công chui hướng nơi xa, đem cự kiếm màu bạc làm tấm thuẫn một loại, vững vàng hộ ở trước người, nhìn Diệp Phi một loại nhìn như nhìn quái vật, mang trên mặt vẻ nồng nặc sợ hãi.

Thấy vậy, Diệp Phi tay áo bào run lên, vèo một tiếng, một hợp phi kiếm màu xanh da trời bắn nhanh ra, hướng Lôi Húc phía sau bay đi, ngay sau đó một đôi ngược dưới, hướng Lôi Húc sau lưng một chém đi.

Mặt liền biến sắc, nhưng Lôi Húc nhưng là không dám sử dụng trường kiếm màu bạc ngăn cản, bởi vì hắc kiếm kia uy lực quá lớn, chỉ có thể dùng cái này cao cấp pháp bảo mới có thể ngăn cản ở.

Lôi Húc cũng không quay đầu lại, giơ tay lên vung, cả một tiếng, một chuỗi màu xanh lá cây cự phù chọi lóe ra, về phía sau vừa bay, liền đem phi kiếm màu xanh da trời kia ngăn cản xuống.

Giờ phút này, Lôi Húc trên người chỉ còn lại hai kiện pháp bảo này rồi, bảo vật phòng ngự lúc trước hư hại, hẳn cũng không giống như Diệp Phi như vậy, tùy tiện là có thể lấy ra mấy món pháp bảo tới.

Mà đang ở lúc này, Lôi Húc khỏe mắt giặt mình, chợt cảm giác bên người có một cỗ ba động hơi yếu truyền ra, Lôi Húc một tay đuổi một cái, trong lòng bàn tay nhúc nhích ngân mang, hướng hư không một trào bên người.

Bá, sau một khắc, một con phi châm trong suốt, xuất hiện ở trong bàn tay Lôi Húc, kịch liệt nhảy lên không dứt, đáng vẻ dường như muốn tránh thoát.

Còn không đợi Lôi Húc nói chuyện, thuận miệng chính là một tiếng quát chói tai. “Không tốt” nói xong, bản năng phản ứng đem cự kiếm màu bạc trước người ngăn ở bên người bên kia.

Cùng lúc đó, một đạo ô quang bắn nhanh ra, bịch một tiếng, vừa lúc đụng vào trên trường kiếm màu bạc.

Mà vốn nên đáng giá cao hứng, Lôi Húc cũng là sắc mặt cuồng biến, một chuỗi trường kiếm đen nhánh, phốc một tiếng, chính là đâm vào trong bụng, xuyên thấu mũi kiếm, tự sau lưng xuyên ra.

Mà Thân ảnh Diệp Phi, cũng là khoảng cách nơi đây còn cách một đoạn, bất quá, cái này cũng không phải lấy pháp lực thao túng, mà là Diệp Phi vì tranh thủ thời gian, bằng vào thân thể lực, sanh sanh đem hắc kiếm văng ra ngoài, không có bất kỳ pháp lực ba động, cơ hồ là cùng kia Hắc Phong Châm công kích đồng thời tiến hành, trên người hộ thể linh quang, giống như giấy hồ bàn bị dễ dàng xuyên thủng.

Nhìn thân thể mình, Lôi Húc sắc mặt biến đổi lớn, hung tợn hướng về phía Diệp Phi đạo: “Ngươi nhiên ngươi không muốn bỏ qua cho Lôi mỗ, ngươi cũng chịu chết đi.”

Vừa dứt lời, trường kiếm màu bạc bên cạnh hơi chấn động một cái, bộc phát ra quang hà chói mắt, vèo một tiếng, hướng Diệp Phi một chém đi, cùng lúc đó, trong cơ thể Lôi Húc một đạo ô quang bắn nhanh ra, trong lúc mơ hồ nhìn thấy, bên trong bao quanh một viên nguyên đan kim xán xán, hướng nơi xa bay đi.

“Bạo” một tiếng hung tợn ngôn ngữ truyền ra!

Vốn là Diệp Phi cho là cự kiếm màu bạc kia là muốn chém hướng mình, chẳng qua là thả ra một món pháp bảo bình thường ngăn trở một hai, chuẩn bị đuổi theo thân hồn Lôi Húc, để tránh để cho hắn mang theo kim đan lần nữa đi đoạt xá người khác.

Diệp Phi mới vừa lấy ra một món pháp bảo, cự kiếm màu bạc kia ngân mang chợt lóe, chợt dừng dần mà khai, dư âm kinh khủng hướng bốn phía tịch quyền đi, giữa không trung truyền ra một trận ông minh chi thanh.

Cho dù là sau khi Ngưng Đan toàn lực một kích, chi sớ cũng không có uy năng kinh khủng như vậy đấy, thậm chí so với Huyết Cẩm Phệ Linh Trận kia cũng kinh khủng không ít, phía dưới mặt đất lúc này xuất hiện một đạo hố sâu to lớn, khí lãng kinh khủng giống như nước gợn, hướng bốn phía một quyền.

Thấy vậy, Diệp Phi sắc mặt vừa đổi, sau lưng Lăng Thiên Thần Dực hơi chợt lóe, một trận tiêu phong màu trắng tịch quyền ra, thân hình hóa thành một đạo ảo ảnh màu trắng biến mất không thấy, chỉ để lại một đạo bạch vết ở đó kinh khủng khí lãng bạo phá đi xuyên mà qua.

Mà bên kia, Lôi Húc nguyên tưởng rằng pháp bảo tự bạo, có thể bị thương nặng Diệp Phi, ít nhất có thể đem ngăn trở đi, mình thân hồn mới có thể bình yên chạy trốn.

Vậy mà, để cho hắn không nghĩ tới là, đang ở lúc mới vừa không chế pháp bảo tự bạo, thân hồn chạy ra khỏi thân thể, trong nháy mắt, ở trên người U Minh thân kiếm, chợt mãnh liệt run lên, phát ra một trận trầm thấp ông minh chi thanh.

Ngay sau đó, màu đen quang hà tịch quyền ra, giống như màu đen sát khí hướng bốn phía một quyền, thân hồn Lôi Húc mới vừa muốn tránh né, chính là cảm giác được một cỗ hấp lực cực lớn không cách nào kháng cự lại, đem thân hồn liên đới kim đan, lôi kéo hướng trường kiếm màu đen kinh khủng dư tợn kia, cái này không khỏi làm cho Lôi Húc điên cuồng la không dứt, trong lòng run sợ đứng lên.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 211: Sưu hồn

Trên một mảnh sườn núi, Diệp Phi thân ảnh trôi lơ lửng giữa không trung, sắc mặt hắn tái nhợt, một thân hơi thở giảm đi rất nhiều, áo quần xốc xếch không chịu nổi, nhìn qua có chút chật vật.

Ở chỗ đối diện Diệp Phi cực xa, chớp động một mảnh quang mang hơi yếu, tán ra ba động thiên địa nguyên khí hỗn loạn, phảng phất đã trải qua đại chiến kinh khủng.

Trầm mặc hồi lâu, Diệp Phi mặt ngưng trọng nói: “không nghĩ tới cao cấp pháp bảo tự bạo, lại có uy năng kinh khủng như thế, nếu không phải kịp thời chạy ra khỏi, sợ rằng ngay cả thần hồn cũng sẽ bị nát bấy. ”

Nhìn phía xa uy năng tan hết, Diệp Phi độn quang hiện lên, hướng vùng hỗn loạn bay đi.

Đi tới trung tâm giải đất, phát hiện trên mặt đất có một cái hố sâu hoắm, bốn phía cũng là một mảnh hỗn độn, núi đá nát bấy!

Đưa mắt nhìn về phía nơi xa, mơ hồ một cụ thân thể nằm trên mặt đất, một thanh màu đen trường kiếm, xuyên thấu thân thể qua lồng ngực, bởi vì khoảng cách nơi đây khá xa, nhìn qua thì thể chỉ là có chút biến hình, cũng chưa hoàn toàn nát bấy, thần hồn hẳn là bị U Minh Phệ Hồn Kiếm cắn nuốt.

Thân hình vừa động, Diệp Phi mơ hồ xuất hiện ở bên thi thể Lôi Húc, giơ tay lên một chiều, vèo một tiếng, U Minh Phệ Hồn Kiếm hơi chấn động một chút, xuất hiện ở Diệp Phi trong tay.

Hắc mang chợt lóe, màu đen trường kiếm nhanh chóng thu nhỏ lại, mơ hồ biến mất không thấy, mà ở trên thi thể Lôi Húc, một đạo hào quang bắn nhanh ra, vèo một tiếng, một túi trữ vật bị Diệp Phi một trào túm lấy.

Một tay bắn ra, một viên hỏa cầu bắn nhanh ra, phốc một tiếng rơi vào trên thi thể Lôi Húc, Diệp Phi độn quang hiện lên, hướng một cái hướng khác phi thân đi.

.....

Thiên Nhai Tông, bốn phía cảm chế màn hào quang mở rộng ra, Vạn Kiếm Các, Tiêu Dao Cốc, Huyền Ảo Tông ba phương nhân mã như cũ bao vây, không để cho Thiên Nhai Tông bất luận kẻ nào chạy ra khỏi.

Bởi vì Lôi Húc trước lúc đi đã thông báo, bao vây Thiên Nhai Tông, đợi bọn hắn ba người sau khi trở về xử lý, coi như Thiên Nhai Tông muốn phá vòng vây, trừ Thiên Kiếm tông chủ có thể giữ được tánh mạng, ở nơi này nhiều tu sĩ, sợ rằng cho dù là Thiên Nhai Tông một ít trưởng lão, cũng sẽ bỏ mạng bởi ba phương thế lực liên thủ vây công.

Nhưng ba phương thế lực cũng không có nhàn rỗi. Thay phiên xuất thủ một hai lần tiến hành công kích, không cho Thiên Nhai Tông cơ hội thở dốc, làm cho đến cả người mới một, pháp lực trống không!

Thiên Nhai Tông trong đại điện, Thiên Kiếm tông chủ thân cư thủ tọa, một ít Trúc Cơ kỳ trưởng lão ngồi ở phía dưới, có vài người chau mày, có vài người là vẻ mặt nghi hoặc.

Trầm mặc chốc lát, Không Minh trưởng lão nhìn về phía Thiên Kiếm tông chủ, nhẹ giọng nói: “Tông chủ, nếu ba vị chương môn đều không ở, chỉ để lại một ít Trúc Cơ kỳ đệ tử, cùng với cấp thấp Luyện Khí Kỳ bọn ta không bằng phá vòng vây.

Vận khí tốt, ngược lại có thể xông ra một con đường sống, một khi Lôi Húc tông chủ ba người trở về, chỉ sợ ngay cả chạy trốn sinh hy vọng cũng không có, xin tông chủ mau sớm định đoạt. ”

“Không tệ, Huyền Y cũng tán thành phá vòng vây, bây giờ, đây là biện pháp duy nhất, nếu không, chỉ sợ ta Thiên Nhai Tông một người sống cũng không còn dư lại. ” Huyền Y trưởng lão như vậy nói.

Mọi người ai cũng đưa ra ý kiến, có tán thành phá vòng vây, có người tính toán yên lặng theo dõi diễn biến, nhưng đại đa số người, còn là tán thành phá vòng vây, nhất là một ít người mang tuyệt kỹ, người có chút thực lực.

Trầm mặc chốc lát, Thiên Kiếm tông chủ chậm rãi nhìn lướt qua người trong phòng, hai mắt hít lại nói: “Một khi phá vòng vây, vậy thì đại biểu bọn ta bỏ qua Thiên Nhai Tông cơ nghiệp, cho dù bảo vệ được tánh mạng, cũng thẹn với sư tôn.

Cho dù là đến cuối cùng, chúng ta cần phải bảo vệ ở Thiên Nhai Tông, huống chi nói, chúng ta chưa chắc cũng chưa có đường sống. ” Nói xong, Thiên Kiếm tông chủ một bộ suy nghĩ.

“Nga, chẳng lẽ tông chủ sớm có kế hoạch? ” Không Minh trưởng lão nói một câu.

Nghe vậy, Thiên Kiếm tông chủ thờ dãi một tiếng nói: “kế hoạch ngược lại không có, bắt quá, ba người này rời đi như vậy lâu, hơn nữa Tô Xảo lại là sau mới đi trước tiếp ứng hai người.

Nếu ta đoán không lầm, nhất định là gặp được phiền toái gì, đoạn thời gian trước Dược Thần Cốc phương hướng xuất hiện dị biến, hẳn là có người lên cấp, chẳng qua là lão phu có điều hoài nghi, cho dù là Hoàng Cốc Chủ lên cấp, cũng không phải sẽ có lớn như vậy lực ảnh hưởng! ”

Thiên Kiếm tông chủ nói xong, mọi người không khỏi suy nghĩ!

.....

Hơn mười ngày sau, Vạn Kiếm Các!

Giờ phút này đều như vườn không nhà trống một loại, vô luận là hai tên trông chừng tông môn Trúc Cơ kỳ trưởng lão, hay một ít Luyện Khí kỳ tu sĩ, đều là không thấy bóng dáng, phảng phất biết Lôi Húc tông chủ chạy, bọn họ cũng sẽ không có kết quả tốt.

Trong đại điện, cũng có hai đạo thân ảnh ngồi ở trong đó, ở đại điện trung gian, có một tòa băng sơn lam yêu kiều cao nửa trượng, mà ở bên trong băng sơn, mơ hồ là một đoàn hắc vụ, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy, vụ đoàn bên trong, đang có một viên Kim Nguyên đan.

Một tiểu mễ xà màu xanh, bên phụ cận băng sơn, một bộ lười biếng.

Chính là Diệp Phi, Hoàng Cốc Chủ, cùng với tiểu Thanh, mà vật bị vây ở bên trong băng sơn, chính là thân hồn Hoắc Giang Nam.

“Hắc hắc, Diệp đạo hữu, không nghĩ tới người linh thú thực lực quả nhiên bất phàm a, lại đem Hoắc Cốc Chủ thân thể phá hủy, cái này đáng tiếc Hoàng mỗ cuối cùng không địch lại Tô Xảo, để nàng trốn thoát!” Hoàng Cốc Chủ liếc mắt nhìn Diệp Phi, nói một câu.

“Không sao, để sau có cơ hội tìm hắc, hưởng chi, còn dư lại một mình nàng, cũng không tạo nổi sóng gió gì, Hoàng Cốc Chủ, hay là hỏi một chút Thiên nhi chuyện tình đi!” Diệp Phi khẽ mỉm cười nói.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ nụ cười thu lại, sắc mặt trong nháy mắt hiện đầy lạnh lẽo, đứng dậy đi tới băng sơn phụ cận, lạnh giọng nói: “Hoắc Cốc Chủ, đến lúc này, người còn không nói ra thật tình sao?”

Hơi trầm mặc chốc lát, bên trong băng sơn kia đoàn màu xám tro vụ đoàn tồn tại, lại phát ra thanh âm của Hoắc Giang Nam, chỉ là có chút bộ dáng tiều tụy.

“Hai vị, các người mới vừa lúc trở lại, lão phu đã nói qua rất nhiều lần rồi, giống như lời người nói, đến lúc này, người cho là lão phu còn có lừa gạt người cần thiết sao?”

Hồ Tước là lão phu phái đi người không già, ban đầu lão phu đi tìm người luyện chế đan dược, ở người Dược Thần Cốc đợi ba ngày, cũng không thấy Hoàng Cốc Chủ đi ra, lão phu trong cơn tức giận, mới phái người đi tìm Dược Thần Cốc phiên toái.

Nhưng tuyệt đối không có ý tứ gì khác, càng không có để cho hắc cướp con gái của người, mà chuyện sau lão phu hỏi qua, chẳng qua là đã thương mấy tên đệ tử, ép mua mấy viên Trúc Cơ Đan mà thôi.” Thanh âm vừa rơi xuống, Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ chính là trầm mặc.

“Hừ, đã như vậy, lão phu chỉ có tự mình suu hồn.” Nói xong, Hoàng Cốc Chủ liếc mắt nhìn Diệp Phi, mà Diệp Phi còn lại là hướng về phía tiểu Thanh gật đầu một cái.

Suu hồn bí thuật, Diệp Phi đã nghe nói qua, chẳng qua là lần đầu thấy được mà thôi, một loại cùng cấp là rất khó khăn thi triển, trừ phi khống chế lại đối phương, ở dưới tình huống đối phương không phản kháng, mới có thể lấy lực thần trí của mình, xâm nhập vào trong thân hồn đối phương, tra xét đối phương trí nhớ.

Bất quá là cao cấp đối với cấp thấp suu hồn, phần nhiều là mạnh mẽ suu hồn, cấp thấp căn bản không có lực phản kháng, mà mạnh mẽ suu hồn, đối với đối phương thân hồn sẽ có tổn thương cực lớn.

Dĩ nhiên, cũng có giống như Hóa Anh lão tổ như vậy cao nhân, lợi dụng một ít bí thuật, hoặc là dựa vào tự thân mạnh mẽ thần thức lực, có thể đối với một ít cấp thấp tu sĩ, thân không biết quý không hay tiến hành suu hồn, căn bản không cần động mạnh.

Đại khái một nén nhang thời gian, Hoàng Cốc Chủ sắc mặt âm trầm thở dài một tiếng, mà băng sơn bên trong, chỉ còn lại có một viên kim đan ánh sáng âm đậm, Hoắc Giang Nam thân hồn, nhưng là bị Hoàng Cốc Chủ hoàn toàn giết chết.

“Như thế nào?” Diệp Phi hỏi một câu.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Theo như lời hắc, quả thật không có thấy Thiên nhi, cũng không biết chuyện này, đoán chừng là Hồ Tước tự mình gây nên, cũng không có thông báo Hoắc Giang Nam.”

“Nga, ta lúc trước đi qua Tiêu Dao Cốc, cũng không tìm được Hồ Tước.” Diệp Phi nhướng mày nói.

“Diệp đạo hữu, người có chỗ không biết, lúc trước ta tiến hành suu hồn mới biết, gần nhất Vạn Kiếm Các liên lạc Tiêu Dao Cốc, Huyền Ảo Tông, ba phương thế lực đang liên thủ tấn công Thiên Nhai Tông.

Mà cái này ba phương thế lực nhân mã, phần lớn cũng đến Thiên Nhai Tông nơi đó, cho nên Tiêu Dao Cốc, cùng với cái này Vạn Kiếm Các mới không có người, mà kia Hồ Tước, vừa đúng đang ở Thiên Nhai Tông.” Hoàng Cốc Chủ nói một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu nói: “Đã như vậy, Thiên Nhai Tông nhưng là bị công hãm? Vậy ta hắc đi Thiên Nhai Tông nơi nào đây tìm Hồ Tước liễu, còn có cái này Vạn Kiếm Các Lục trưởng lão, năm đó bức hại mấy vị bằng hữu của ta, hắc cũng ở đó.”

“Thiên Nhai Tông ngược lại không có công hãm, bởi vì bọn họ còn chưa kịp động thủ, chính là tới Dược Thần Cốc tìm chúng ta phiên toái, cũng tốt, chúng ta đi trước Thiên Nhai Tông đi.

Hắc hắc, nếu là cái này ba phương nhân mã biết mình tông chủ đã chết, không biết bọn họ sẽ có phản ứng gì.” Nói xong, hai người không quên ở Vạn

Chương 212: Truy hỏi

Thiên Nhai Tông!

Vạn Kiếm Các, Tiêu Dao Cốc, Huyền Ảo Tông ba phương nhân mã, đem Thiên Nhai Tông bao vây nước chảy không lợt, nhưng công kích tựa hồ chẳng qua là làm đáng một chút, ai cũng không có toàn lực xuất thủ, nhưng cũng làm cho Thiên Nhai Tông mọi người không dám buông lỏng, chur vị đệ tử đều là khẩn trương không chế đại trận.

Mà bên ngoài cái này ba phương nhân mã, thành đoàn gom lại một chỗ, bởi vì ba vị tông chủ liên hiệp một khí, phía dưới những đệ tử này chung sống ngược lại cũng sự hòa thuận, ít nhất mặt ngoài thoát nhìn tương an vô sự.

Bất quá, những người này rõ ràng lấy Vạn Kiếm Các người vênh váo, hiển nhiên là bởi vì tông chủ Lôi Húc quan hệ, một tên trong đó mặt dài lão già, là Vạn Kiếm Các Đại trưởng lão, Phùng Húc.

Giờ phút này, Phùng Húc đối diện có ba đạo thân ảnh, một cô gái xinh đẹp, chính là Huyền Ảo Tông Đại trưởng lão, hai người khác đều là một thân áo đen, một người là trắng hán hơn ba mươi tuổi, chính là Tiêu Dao Cốc Đại trưởng lão Kiều Sơn, bên cạnh một tên gương mặt hung ác nam tử, là Tiêu Dao Cốc một gã khác trưởng lão Hồ Tước!

Tiêu Dao Cốc Kiều Sơn Đại trưởng lão nhìn một chút Phùng Húc, cười nói: “Phùng Húc đạo hữu, ba vị tông chủ đi mấy tháng có thừa, đến tốt cùng đi làm chuyện gì? Thế nào một chút tin tức cũng không có?”

Nghe vậy, cô gái xinh đẹp cũng là mày liễu vừa nhíu, đáng vẻ có chút nghi ngờ.

“Hắc hắc, Kiều Sơn đạo hữu, nếu là muốn biết, vì sao ban đầu mình không hỏi? Lão phu nhưng là không rõ ràng lắm chuyện này, không biết Hoa tiên tử có thể hay không biết được.” Nói xong, Phùng Húc nhìn một chút cô gái xinh đẹp.

“Lạc lạc, đừng giễu cợt thiếp, hai vị đạo hữu cũng không biết, thiếp lại như thế nào biết.” Cô gái xinh đẹp mỉm cười nói, nhìn qua quyến rũ chí cực.

“Chúng ta ngược lại cũng không vội, lấy ba vị tông chủ thực lực, chớ nói ta U Châu, cho dù là đi những tiểu châu khác, cũng tuyệt đối sẽ không có cái gì ngoài ý muốn, chúng ta ở nơi này chờ là tốt rồi.

Ba vị tông chủ trở lại, chúng ta liền toàn lực xuất thủ bắt lại Thiên Nhai Tông, đến lúc đó, toàn bộ U Châu liền đều là chúng ta, hắc hắc.” Lúc này gương mặt hung ác nam tử Hồ Tước khẽ mỉm cười.

“Ừm, nói thế cũng không phải giả, bắt lại Thiên Nhai Tông, U Châu cũng không có uy hiếp, đáng thương những thứ này Thiên Nhai Tông đệ tử, hắc hắc!” Vạn Kiếm Các Phùng Húc khoe miệng giương lên, không chút nào thương hại nói.

Nghe vậy, Hồ Tước vừa muốn tiếp lời cái gì, chợt mặt liền biến sắc, một cỗ rung động tâm linh sát ý, ở đáy lòng không khỏi sinh ra, chỉ cảm thấy thân thể lạnh như băng, tựa hồ bị khóa được một loại.

Nhưng chuyển con mắt chung quanh, thần thức đảo qua, cũng là không có bất hần phát hiện nào, cái này không khỏi làm hắn có chút nổi lên nghi ngờ.

“Đi, Hồ đạo hữu sắc mặt khó coi, chẳng lẽ là có chuyện gì?” Phùng Húc nhíu mày một cái, như thế hỏi một câu.

Hồ Tước cũng là không có cảm ứng được cái gì, bởi vì hần thần thức lực có hạn, cũng không có cảm ứng được nơi xa Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ hai người, nhưng Hoàng Cốc Chủ cũng là đã sớm liền cảm ứng được Hồ Tước tồn tại, vững vàng đem phong tỏa, sát ý trong lúc lơ đãng lộ ra, cũng khó trách Hồ Tước còn không có thấy người, liền cảm ứng được sát khí.

Hồ Tước vừa muốn mở miệng thời điểm, nơi xa truyền tới hai tiếng, mọi người đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy hai đạo độn quang hướng nơi này bay tới, U Châu có thể giả ngụy độn quang, không nghi ngờ chút nào, nhất định là mấy phe tông chủ không thể nghi ngờ.

Mà hai đạo độn quang mấy chớp động xuất hiện ở trước mắt mọi người, lộ ra thân ảnh thời điểm, chợt làm cho ba phương thế lực sắc mặt nhất tề biến đổi.

Thấy Hoàng Cốc Chủ cũng may chút, mà lúc nhìn thấy Diệp Phi, có vài người lập tức liền đem hần nhận ra, không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi cùng ngạc nhiên!

“Bạch, Bạch Phát Ma Đầu?”

“Không sai, người nọ là Bạch Phát Ma Đầu, ta biết người này!”

“Người còn dám nói lung tung, người ta bây giờ là Ngưng Đan cấp, người không muốn sống?”

“Làm sao bây giờ? Hắn ở Trúc Cơ kỳ liền không người có thể địch, bây giờ lên cấp Ngưng Đan, chúng ta tông chủ không có ở đây, hơn không ai có thể chế phục hắn.”

“Không được, ban đầu ta đắc tội qua hắn, cùng người vây công qua hắn, ta muốn chạy mau đi mới được.”

“Lão phu cũng tham dự vây công, không ổn rồi!”

“Hừ, các người sợ cái gì, nhiều người như vậy, cho dù là Ngưng Đan cấp, hắn cũng không chiếm được chỗ tốt gì!”

Tùng đạo một trong lòng run sợ thanh âm truyền ra, nhìn thấy Diệp Phi, tựa hồ so nhìn thấy Thiên Kiếm tông chủ còn phải đáng sợ hơn, cũng khó trách mọi người phản ứng như thế, trước kia Diệp Phi hung danh, ở U Châu thật sự là quá lớn!

Những thanh âm này, cũng không có tránh được Diệp Phi thần thức, nhưng là cũng không để ý tới, cho dù là người đã từng đuổi qua Diệp Phi, hắn cũng không có quan tâm

Giờ phút này, Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ, đang trôi lơ lửng ở trên đầu đám người Phùng Húc, mà mấy người này Diệp Phi cũng không xa lạ gì, bởi vì ban đầu mới vừa xếp vào Thiên Nhai Tông, đi tham gia Vạn Tiên Động thí luyện lúc, chính là ra mắt mấy vị này dẫn đội trưởng lão.

Hoàng Cốc Chủ nhìn một chút Hồ Tước, trên mặt lạnh lẽo chợt lóe, lạnh lùng nói: “Hồ Tước, tiểu nữ Hoàng Thiên ở địa phương nào, người nếu là động nằng một cái, lão phu nhất định phải đem người băm thây vạn đoạn, nhanh lên đem người giao ra đây.”

Mà giờ khắc này, mọi người tựa hồ hiểu cái gì, ngay cả Tiêu Dao Cốc Đại trưởng lão Kiều Sơn, đều là cùng Hồ Tước kéo ra khoảng cách, lui về phía sau đến nơi xa.

Thấy vậy, Hồ Tước mặt liền biến sắc, vội vàng nói: “Hoàng, Hoàng Cốc Chủ, vẫn bối ngày đó lỗi mữa, xin Hoàng Cốc Chủ tha tội, đều là Cốc Chủ giao phó chúng ta, nếu không cho ta mượn một lá gan ta cũng không dám đi trêu chọc Dược Thần Cốc.”

“Hừ, ta hỏi người lần nữa tiểu nữ tung tích! Chớ có nói nhảm.” Hoàng Cốc Chủ phẫn nộ, giọng lên hướng Hồ Tước chỉ một cái.

Phốc một tiếng.

Hồ Tước lúc này sắc mặt trắng nhợt, miệng phun máu tươi, thân hình run rẩy quỵ gối trên đất, nhưng trong mắt cũng là mặt mờ mịt vẻ.

“Tiền bối tha mạng, ngài muốn hỏi cái gì, ta cũng trung thực trả lời, Hoàng Thiên tiểu thư ban đầu ta cũng chỉ là hù dọa, cũng không có dám động thủ, tiền bối minh xét, tiền bối tha mạng a!” Vừa nói chuyện, Hồ Tước như con gà con mổ thóc bàn đạp đầu không ngừng.

Bốn phía người cũng là có chút mê hoặc vẻ, thầm nói cái này Hoàng Cốc Chủ khi nào lên cấp? Cái này Bạch Phát Ma Đầu lại là khi nào lên cấp? Bọn họ làm sao sẽ chạy đến cùng nhau? Thật sự là có chút bất khả tư nghị.

“Còn không nói thật! hừ!” Hoàng Cốc Chủ tức giận khuôn mặt run lên, không nghĩ tới lúc này hắn còn dám mạnh miệng, một tay vỗ một cái, kia Hồ Tước ngay cả hàng cũng không hàng một tiếng, chính là nằm trên đất không nhúc nhích, cũng không biết sống chết.

Lúc này, Hoàng Cốc Chủ thần thức vừa động, chính là xâm nhập bên trong thần hồn Hồ Tước, bắt đầu tra xét trí nhớ của hắn.

Mà Diệp Phi còn lại là chậm rãi quét một vòng người bốn phía, cuối cùng, đưa mắt ngừng lại trên người của Phùng Húc Vạn Kiếm Các.

“Phùng trưởng lão, hỏi người cái gì, người thành thật trả lời, Vạn Kiếm Các Lục trưởng lão ở chỗ nào? Vì sao Vạn Kiếm Các không có hắn, mà nơi này cũng không có bóng dáng của hắn?” Diệp Phi sắc mặt run lên nói, Lục trưởng lão, chính là người ban đầu đánh chết Liễu Kiên.

Nghe vậy, Phùng Húc đầu tiên là sửng sốt, thầm nói Diệp Phi nào biết đạo Vạn Kiếm Các không có Lục trưởng lão? Chẳng lẽ trước đi qua? Hắn trong mắt lóe lên một tia vẻ sợ hãi.

“Hỏi bầm Bạch, không, Diệp tiền bối, Lục trưởng lão mấy năm trước mất tích, không biết hắn tin tức!” Phùng Húc nói xong, trên trán cũng là hiện đầy mồ hôi.

Tuy nói những người này chung vào một chỗ vây công một tên Ngưng Đan cao cấp, đối phương khẳng định không chiếm được chỗ tốt, nhưng người ta nếu là muốn đánh chết mọi người, vậy cũng tuyệt đối có thể làm được, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, huống chi, trước mắt còn là hai tên Ngưng Đan cao cấp, tông chủ không có trở lại, vạn vạn không thể trêu chọc.

“Mất tích? Lúc nào?” Diệp Phi có chút nghi ngờ hỏi.

“Sau lúc tiền bối vừa đi, vừa biến mất sau không lâu, ban đầu mọi người hoài nghi, cho là, cho là tiền bối gây nên.” Phùng Húc thận trọng nói, chỉ sợ câu

nói kia trêu chọc mà đầu kia mắt hứng.

Mình rồi đi U Châu, đó chính là Lục trưởng lão chém chết Liễu Kiên đâm người ngày đó, sau không lâu liền mất tích, nói vậy sẽ không trùng hợp như vậy.

“Còn lại người tham dự chuyện này đây? Chẳng lẽ cũng mất tích?” Diệp Phi nhướn mày hỏi.

nghe vậy, Phùng Húc vội vàng gật đầu nói: “Diệp tiên bối, hôm đó phụ trách, phụ trách bắt lại Kim Tử ba người kia mấy tên trưởng lão, đệ tử, toàn bộ mất tích.”

Diệp Phi nhướn mày, chính là có mấy phần suy đoán, đưa mắt nhìn về phía Thiên Nhai Tông phương hướng, một bộ như có điều suy nghĩ.

Mà lúc này, Hoàng Cốc Chủ còn lại là sắc mặt âm trầm xuất hiện trước mặt Diệp Phi, nhưng trong mắt mang theo nồng nặc nghi ngờ ý.

“Kỳ quái, cái này Hồ Tước quả thật không có bắt đi Thiên nhi, nhưng là” Nói tới chỗ này, Hoàng Cốc Chủ ngừng nói, mà Diệp Phi nghe vậy, còn lại là có chút ngạc nhiên. (vốn chương kết thúc)

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 213: Chuyện quỷ dị

Đang ở lúc hai người Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ trong lòng nghi ngờ, trong lòng suy nghĩ, chợt, bên trong Thiên Nhai Tông bay ra một đạo nhân ảnh, nhưng là cũng không có bay ra đại trận, khi nhìn thấy Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ hai người sau, lúc này lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Quả thật là Diệp, Diệp đạo hữu, Hoàng Cốc Chủ, lúc trước nghe người ta truyền tin, lão phu còn không quá tin tưởng, không nghĩ tới các ngươi cũng tấn cấp Ngưng Đan.” đạo thân ảnh này cách đại trận, hướng về phía Diệp Phi hai người ta nói lớn.

Thấy vậy, Diệp Phi nhìn một chút tên lão già kia, khẽ mỉm cười nói: “Thiên Kiếm Tông Chủ, xa cách không thấy, gần nhất, khỏe không?” nói xong, Diệp Phi nhìn chung quanh mọi người, khỏe miệng giương lên.

Thiên Kiếm Tông Chủ dĩ nhiên hiểu ý tứ Diệp Phi, khỏe miệng lộ ra một tia khổ sở, lắc đầu một cái nhìn đại đội nhân mã ba phương thế lực.

“Xem ra Diệp đạo hữu vẫn còn ở ghi hận lão phu.” Thiên Kiếm Tông Chủ nói xong, trên mặt thoáng qua vẻ thất vọng vẻ.

“Hắc hắc, ghi hận ngược lại chưa nói tới, dù sao giữa chúng ta đã sớm không có gì dây dưa!” Diệp Phi nói xong, cũng là nghiêm sắc mặt đáng vẻ.

Hoàng Cốc Chủ cũng là đại khái hiểu giữa hai người một ít chuyện, ngược lại không có chen miệng cái gì.

Hơi trầm mặc chốc lát, Thiên Kiếm Tông Chủ trên mặt thần sắc biến ảo không chừng, tự định giá hồi lâu, phảng phất làm ra quyết định gì một loại.

“Diệp đạo hữu, dù sao đã từng cũng là người Thiên Nhai Tông, chuyện lúc ban đầu tuy nói bị buộc bắt đắc dĩ, nhưng lão phu có lỗi trước, hôm nay, ta nguyện đem Thiên Nhai Tông chức chương môn truyền cho ngươi, để bày tỏ áy náy đối với ngươi.” Thiên Kiếm Tông Chủ nói xong, trên mặt một bộ vẻ trịnh trọng.

Nghe vậy, sau lưng một ít trưởng lão lúc này sắc mặt biến đổi, có chút vẻ không dám tin. Mà Hoàng Cốc Chủ cũng là hơi sững sờ, nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, nhìn chung quanh mấy phương nhân mã. Cũng hiểu một ít gì.

Diệp Phi cũng đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: “Đa tạ ý tốt của Thiên Kiếm Tông Chủ, ý của ngươi là, Diệp nỗ hiểu rõ, không phải là giúp Thiên Nhai Tông giải vây thôi.

Theo lý thuyết ta cũng không nên trợ giúp Thiên Nhai Tông xuất thủ, dù sao ban đầu chư vị trưởng lão Thiên Nhai Tông, thậm chí còn chương môn cũng tự mình xuất thủ. Đuối giết quá tại hạ đây, ta không làm khó dễ Thiên Nhai Tông, cũng đã là nể tình đã từng có tình nghĩa.”

“Cái này!” Thiên Kiếm Tông Chủ há miệng. Nhưng cuối cùng không có thể nói ra cái gì, sau lưng một ít trưởng lão, cũng là lắc đầu không nói, bây giờ không có mặt mũi yêu cầu Diệp Phi cái gì. Người ta không đánh tới cửa. Đúng là coi như là bạn tâm tình cũ.

Mà Vạn Kiếm Các ba phương thế lực nghe nói như thế, cũng rất cục thờ phào nhẹ nhõm, mọi người một mực lo lắng hai người này trợ giúp Thiên Nhai Tông chạy ra khỏi trùng vây, nếu Diệp Phi nói qua sẽ không xuất thủ, kia Thiên Nhai Tông như cũ không cách nào thoát khổ đi.

Nhìn một chút Thiên Kiếm Tông Chủ biểu lộ, Diệp Phi còn lại là khẽ mỉm cười, mở miệng nói: “Bất quá, nể tình phân thượng một viên đan dược của

Thiên Kiếm Tông Chủ năm đó. Cùng với nhìn mặt mũi của Kim Tử, lần này đã giúp Thiên Nhai Tông một lần. ”

“ Cái gì? nhiều. Đa tạ Diệp đạo hữu đại lượng! ” Thiên Kiếm Tông Chủ một bộ vẻ cảm động, Diệp Phi nhìn ra được, vậy tuyệt đối không phải là giả vờ.

Bốn phía mọi người nghe vậy, chính là một mảnh xôn xao, chuyện tình lo lắng nhất, còn là xảy ra, hơi một do dự, Vạn Kiếm Các Phùng Húc còn là lên tiếng.

“ Diệp tiên bối, văn bối có một chuyện cho biết, cũng không phải là ngăn trở tiền bối cái gì, bây giờ ba phương thế lực liên thủ vây công Vạn Kiếm Các, chừng môn ba phái, rất nhanh sẽ trở lại, hy vọng tiền bối suy tính một chút, rồi quyết định có hay không xuất thủ, dĩ nhiên, văn bối tuyệt đối không có những ý tứ gì khác. ” nói xong, Phùng Húc có chút khẩn trương nhìn chăm chăm Diệp Phi.

Thiên Nhai Tông mọi người nghe vậy, cũng là khẩn trương, nếu là Diệp Phi hai vị Ngưng Đan cao cấp xuất thủ, tất nhiên sẽ giảm bớt thương vong.

Thiên Kiếm Tông Chủ còn lại là chăm chú nhìn Diệp Phi, ba Phương chừng môn nói không chừng khi nào trở về, nhìn hai người Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ, đáng vẻ rõ ràng cho thấy mới tiến cấp không lâu, nếu là Lôi Húc ba người trở lại, cho dù là mình cộng thêm Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ, chỉ sợ cũng không đỡ được ba người Lôi Húc, người có chút đầu óc, sợ rằng cũng sẽ không xuất thủ.

Quả nhiên, ngay vào lúc này, Diệp Phi lên tiếng, hướng về phía Phùng Húc khẽ mỉm cười.

“ Ai nói ta phải ra khỏi tay? ” Diệp Phi vừa dứt lời, Thiên Nhai Tông mọi người chính là thờ dài một tiếng, mà đám người Phùng Húc còn lại là thờ phào nhẹ nhõm, bất quá, Diệp Phi ném xuống một câu nói, thiếu chút nữa làm con người mọi người rớt xuống.

“ Ta không cần xuất thủ, Thiên Nhai Tông cũng sẽ không có cái gì nguy cơ, các ngươi cũng không cần chờ cái gì chừng môn của các ngươi nói thật cho các ngươi biết, ta cùng với Hoàng Cốc Chủ mới vừa cùng bọn họ đã giao thủ.

Trừ Huyền Ảo Tông Tô Xảo chạy mất tung tích không rõ ở ngoài, Lôi Húc Tông Chủ cùng Hoắc Cốc chủ, đã sớm bỏ mình, các ngươi bây giờ, còn là nhanh lên suy nghĩ một chút đường mình ra đi, a a. ” Diệp Phi thanh âm không có bao lớn, nhưng là giống như một loại sấm sét, nổ vang ở bốn phía trong lỗ tai mọi người.

Có vài người lúc này thân hình run lên, suýt nữa ngã xuống, có vài người lộ ra vẻ không thể tin, cũng có chút người trên mặt mang theo nghi ngờ, hiển nhiên là đáng vẻ không quá tin tưởng, chỉ bằng mượn Diệp Phi hai người, làm cho ba vị Tông Chủ hai chết một trốn, đơn giản buồn cười.

“ Diệp, Diệp tiên bối, nói thế, thật đúng là? ” Phùng Húc lắp bắp hỏi lên nghi ngờ của mọi người.

“ Có tin hay không có các ngươi, nguyên ý lần nữa tiếp tục giữ lại, cũng không ai ngăn trở, bất quá các ngươi cần phải muốn tốt, Thiên Nhai Tông sau này, sẽ thế nào đối phó các ngươi, nhanh lên suy nghĩ một chút đường lui đi, có hay không đều dựa vào Thiên Nhai Tông. ” Diệp Phi nói xong, cùng Hoàng Cốc Chủ nhìn nhau một cái, chính là hướng Thiên Nhai Tông phương hướng bay đi.

Thấy vậy, Thiên Kiếm Tông Chủ còn lại là có chút lấy lại tinh thần, hơi một do dự, còn là mở ra đại trận, Diệp Phi cùng Hoàng Cốc Chủ hai người, lách mình tiến vào trong đó.

Ngạc nhiên là, bốn phía mọi người thấy thấy đại trận mở ra một góc, ai cũng không có nhân cơ hội xuất thủ, hơn nữa còn có một số người đã giả vờ phi hành pháp khí, rồi đi Thiên Nhai Tông sơn môn.

Nhưng Đại trưởng lão ba phương thế lực, sau khi hơi làm một phen thương lượng, cũng là không có vội vã rời đi, tận lực trấn an mọi người lưu lại, bất quá cũng là cũng nữa không có xuất thủ công kích đại trận, cho dù là giả vờ công kích, cũng là không có phát sinh quá.

.....

Thiên Nhai Tông bên trong đại sảnh!

Thiên Kiếm Tông Chủ thân cư thủ tọa, một bên bày hai cái chiếc ghế gỗ tinh xảo, Hoàng Cốc Chủ cùng Diệp Phi hai người ngồi ngay ngắn trên đó, phía dưới còn lại là ngồi một ít Thiên Nhai Tông trưởng lão.

“ Hắc hắc, không nghĩ tới Hoàng Cốc Chủ cũng tấn cấp Ngưng Đan cao cấp, chúc mừng! ” Thiên Kiếm Tông Chủ nói một tiếng, mang trên mặt vui vẻ.

“ Đa tạ, còn phải cảm tạ Diệp đạo hữu, nếu không, Hoàng mỗ chỉ sợ cũng không có gì hy vọng. ” Hoàng Cốc Chủ nói xong, bốn phía người chính là kinh ngạc nhìn Diệp Phi, thậm chí nói cái này Diệp Phi nhất định là lấy được Kim Nguyên Đan.

“ Diệp đạo hữu, không nghĩ tới ngươi có thể ở trong thời gian ngắn ngủi như vậy tấn cấp, xem ra, ở Huyền Châu cũng là lấy được không ít chỗ tốt, bất quá, lúc trước lão phu nói để cho ngươi tiếp quản chức chừng môn, đích xác là từ thật lòng, hy vọng ngươi có thể suy nghĩ thêm một hai. ” Thiên Kiếm Tông Chủ nói.

“ Không cần, Diệp mỗ thích nhân tàn, không có thói quen gánh vác, hướng chi tứ đại tông môn cơ hồ biến mất ba nhà, bây giờ toàn bộ U Châu, cũng chỉ là Thiên Nhai Tông một nhà độc quyền rồi, Thiên Kiếm Tông Chủ cũng không cần lo lắng cái gì. ” Diệp Phi nói một câu.

Tuy nói mọi người nghe qua nói thế, nhưng vẫn là có chút đáng vẻ không tin, mà Thiên Kiếm Tông Chủ còn lại là hữu ý vô ý liếc mắt nhìn Hoàng Cốc Chủ.

“A a, Thiên Kiếm Tông Chủ, Hoắc Giang Nam đã bị Hoàng mỗ suu hồn, biết được ngày đó hẳn cùng với Lôi Húc hai người đi trước Thiên Nhai Tông tìm phiên toái, đang vượt qua hai người bọn ta tấn cấp không lâu.

Sau đó hai người sau khi đi, hẳn là kêu lên Tô Xảo, âm thầm ở Dược Thần Cốc ta bố trí Huyết Cẩm Phệ Linh Trận, tính toán đem chúng ta một lưới bắt hết, kết quả chúng ta chỉ có liên thủ phản kháng.

Dĩ nhiên, Hoàng mỗ đối phó Tô Xảo, thực lực không đủ, mới để cho Tô Xảo cho chạy, mà Lôi Húc cùng Hoắc Cốc chủ, còn lại là song song rơi xuống.” nói xong, Hoàng Cốc Chủ khẽ mỉm cười.

Mấy câu nói hời hợt, nhưng mọi người nghe cũng là kinh hãi đảm chiến, bây giờ có chút không dám tin tưởng, nhưng Hoàng Cốc Chủ làm người, mọi người vẫn là biết.

Hơi tự định giá chốc lát, Thiên Kiếm Tông Chủ hướng về phía Diệp Phi nói: “Diệp đạo hữu, đa tạ!”

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Không cần khách khí, ta cũng không phải vì giúp các người, giống như người ban đầu đưa ta Kim Nguyên Đan một loại, ta chém chết bọn họ, chẳng qua là báo thù cho huynh đệ mà thôi.

Hắc hắc, bất quá, không nghĩ tới Thiên Kiếm Tông Chủ bạn tốt ngón này, Diệp mỗ chậm hơn một bước, xem ra Thiên Kiếm Tông Chủ cũng không phải vô tình như vậy đích.”

Lời này vừa nói ra, ngược lại làm cho Thiên Kiếm Tông Chủ sùng sốt.

“Diệp đạo hữu nói thế ý gì? lão phu cũng không có đã làm gì đấy.” Thiên Kiếm Tông Chủ nghi ngờ nói.

“A a, không cần làm quá nhiều, ban đầu chém chết Liễu Kiên Vạn Phong Sơn đám người Lục trưởng lão, là bị Thiên Kiếm Tông Chủ xuất thủ đánh chết đi, cái này vậy là đủ rồi!” nói xong, Diệp Phi lộ ra một tia hoài niệm về.

“Cái gì? đó không phải là Diệp đạo hữu làm sao?” Thiên Kiếm Tông Chủ cũng là nổi lên nghi ngờ.

Nghe vậy, Diệp Phi ngược lại có chút vẻ ngoài ý muốn, cau mày nói: “Ta mới vừa trở lại U Châu, nghe nói đám người Lục trưởng lão ở ta đi không lâu sau chính là bỏ mình, trừ người Thiên Nhai Tông, còn ai vào đây xuất thủ?”

“Cái này!” Thiên Kiếm Tông Chủ dừng một chút, tiếp tục nói: “Ban đầu ngay cả Lôi Húc lão quý cũng cho là như vậy, thậm chí còn tìm tới cửa muốn hưng sư vấn tội, cho là lão phu xuất thủ đem Lục trưởng lão đám người chém chết.

Nhưng mất tích cũng không chỉ là đám người Vạn Kiếm Các Lục trưởng lão, ngay cả Thiên Nhai Tông ban đầu ba trưởng lão phụ trách phụ trợ tập nã Kim Tử, cùng với mấy tên đệ tử, cũng là cùng nhau mất tích, lúc này mới bỏ đi Lôi Húc lão quý hoài nghi, cho nên bọn ta mới đoán được, phải là Diệp đạo hữu ra tay.”

“Cái gì? Thiên Nhai Tông trưởng lão cũng đi theo mất tích?” Diệp Phi nghe vậy, chính là cảm giác được chuyện có chút không đơn giản, nhưng trừ Thiên Nhai Tông, bây giờ không nghĩ tới ở U Châu nơi này, còn có ai sẽ trợ giúp ba người bọn họ báo thù.

Diệp Phi có chút hoài nghi là Kim trưởng lão gây nên, nhưng vừa nghĩ có chút không đúng, không nói không có thực lực này, cho dù là thật xuất thủ chém chết Vạn Kiếm Các người của, tổng không thể nào ngay cả mình người của tông môn cũng không bỏ qua cho.

Nhưng Thiên Kiếm Tông Chủ truyền tới Kim trưởng lão, lại hỏi tất cả mọi người, mọi người đều là lắc đầu, hiển nhiên không phải là những người ngồi đây làm, chớ nói Diệp Phi, ngay cả Thiên Kiếm Tông Chủ, cũng cảm thấy quý dị.

Diệp Phi mang theo đủ loại nghi vấn, vừa tự định giá tâm sự, vừa đi tới chỗ ở Kim Tử, mấy người này duy nhất người may mắn còn sống sót, cũng chỉ có Kim Tử một người. (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 214: Linh Phủ bế quan

Bên trong tĩnh thất tĩnh thất đơn sơ, một tên nam tử áo xanh, có chút chán chường đích nằm ở trên giường, nhìn đáng dấp chừng ba mươi, mặt mũi có chút tiêu tụy, loáng thoáng phân biệt đi ra, chính là Thiên Nhai Tông Kim Tử!

Đối diện chỗ một thanh ghế ngồi trên, một tên bạch y thanh niên ngồi ngay ngắn trên đó, mang trên mặt nồng nặc cảm khái, trong mắt hàm chứa một tia khổ sở.

“Diệp tiên bối.” Kim Tử hơi nghiêng thân, nhìn bạch y thanh niên một chút, nói một tiếng.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ nhíu mày, nhẹ giọng nói: “Kim Tử sư huynh, bọn ta, bình bối giao nhau là được, ai.”

“A a, sợ rằng không được, hôm đó ta chẳng những bị phê đi tu vi, quanh thân kinh mạch xương cốt hư hại, động đậy đều không thể động, bây giờ, cho dù là ở phạm giới, ta cũng là phế nhân.” Kim Tử lắc đầu nói, trong mắt ửng đỏ đáng vẻ, hiển nhiên là cực kỳ không cam lòng.

“Kim Tử sư huynh, như vậy ở tham dự phân tranh, sống vui vẻ cũng tốt, ngươi bây giờ còn muốn tu hành sao?” Diệp Phi hỏi một tiếng.

“A a, nếu như có thể động, người nào sẽ muốn nằm đây? Thà bị bỏ mạng ở trong tay tu sĩ, ta cũng không nguyện ở chỗ này làm cái hoạt tử nhân.” Kim Tử thở dài nói.

Nghe vậy, Diệp Phi thần sắc vừa động, gật đầu một cái!

“Không nghĩ tới là, Diệp sư đệ tấn cấp nhanh như vậy, càng không có nghĩ tới ngươi sẽ đem người đứng đầu hai đại tông môn chém chết, còn sẽ trở lại Thiên Nhai Tông?” Kim Tử hỏi.

“Sẽ không, tuy nói chém giết hai đại Tông Chủ, nhưng ngày đó xuất thủ còn có đám người Lục trưởng lão ta còn chưa báo thù, chính là toàn bộ mất tích, bắt đầu ta cho là trùng hợp, nhưng nghe nói phạm là cùng chuyện này có liên quan, cũng mất tích cả. Ta ngược lại cảm thấy có chút quý dị.” Diệp Phi nói.

“A a, bắt đầu còn tưởng rằng là Diệp sư đệ xuất thủ, xem ra quả nhiên do người khác. Ngày đó ta nhìn thấy Liễu Kiên chết thảm, sau đó ta chính là bị phê tu vi ngất đi.

Đáng tiếc chính là, ta ngay cả năng lực nhất xác cho Vạn Phong Sơn hai người đều không có, liền bị mang về Thiên Nhai Tông, sau đó thi thể hai người máu thịt mơ hồ bị mang theo trở lại, ta để cho phụ thân đơn giản xử lý một cái. Đúng rồi, tính toán mình ở U Châu thành lập môn phái sao?” Kim Tử hỏi một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi chẳng qua là lắc đầu một cái, Kim Tử nhìn thấy Diệp Phi tuy nói thật cao hứng, nhưng Diệp Phi thấy thứ nhất chỉ buồn bực quả vui mừng. Thay vì trò chuyện hơn nửa ngày lâu, mới rời đi chỗ ở Kim Tử.

Lúc gần đi, Diệp Phi lấy ra mấy con bình ngọc đưa cho Kim Tử, chính là một ít tặc cốt chữa thương đan dược. Tối thiểu có thể để cho Kim Tử xuống đất đi bộ. Về phần tu luyện, nơi đó có một chai trị liệu kinh mạch đan dược, liền nhìn Kim Tử mình tại sao chọn, Diệp Phi không muốn tham dự quá nhiều, dù sao tiền lộ cùng hồng trần không giống nhau, đã làm lựa chọn mỗi người nên tự đảm đương.

.....

Trở lại trong đại điện, cùng Thiên Kiếm Tông Chủ đánh một tiếng kêu, chính là cùng Hoàng Cốc Chủ hướng đại điện ở ngoài phi thân đi.

Thiên Nhai Tông bên ngoài sơn môn, lúc này đại trận đã sớm rút lui đi. Bốn phía tuy nói còn vây quanh một số người, nhưng kỳ quái là. Không có một người dám ra tay công kích Thiên Nhai Tông, thậm chí đệ tử Thiên Nhai Tông đi ra ngoài, bọn họ sẽ còn lên tiếng chào hỏi.

“Hoàng Cốc Chủ, Diệp đạo hữu, có lúc sẽ tới Thiên Nhai Tông làm khách, về phần chuyện Hoàng Thiên, lão phu tất nhiên sẽ đem hết toàn lực giúp ngài dò xét một phen.” Thiên Kiếm Tông Chủ liếc mắt nhìn hai người, như thế nói.

“Vậy liền tạ Thiên Kiếm Tông Chủ rồi, cáo từ!” Hoàng Cốc Chủ nói xong, Thiên Kiếm Tông Chủ cùng Diệp Phi khách khí mấy câu, ngay sau đó lại hỏi thăm một cái ba phương thế lực có biết hiểu chuyện Hoàng Thiên, nửa không có kết quả gì về sau, hai người chính là rời đi Thiên Nhai Tông.

Hơn một tháng sau, U Châu xảy ra một cuộc biến đổi lớn, Vạn Kiếm Các, Tiêu Dao Cốc không biết bị người nào lục soát quét một phen, nghe nói hai vị Tông Chủ tất cả đều rơi xuống, phần lớn Trúc Cơ kỳ trưởng lão, cùng với luyện khí kỳ đệ tử đầu phục Thiên Nhai Tông.

Chỉ có một một số ít người, đã từng là đồng môn, bây giờ trở thành bị Thiên Nhai Tông đệ tử sư huynh đệ đuổi giết, những người này không phải là không muốn đầu dựa vào Thiên Nhai Tông, mà là người ta căn bản không thu, nguyên nhân này đây trước chém giết quá nhiều Thiên Nhai Tông đệ tử, cho nên bây giờ trở thành không nhà để về, thuộc về đối tượng bị đuổi giết.

Về phần Huyền Áo Tông, mới đầu cũng muốn đầu dựa vào Thiên Nhai Tông, nhưng lại bị cự tuyệt, những người này đều là nữ tu tu luyện mị thuật, thứ hai là nghe nói Tô Xảo còn sống, cũng không biết Thiên Kiếm Tông Chủ có tính toán gì không, cuối cùng không có nhận lấy Huyền Áo Tông, nhưng cam kết sẽ không đem Huyền Áo Tông tiêu diệt.

Nửa năm sau, U Châu xảy ra biến hóa lòng trời lở đất như vậy, mà ở trong Dược Thần Cốc cũng là một mảnh tường hòa, đoạn thời gian này Dược Thần Cốc đã sớm xây dựng lại xong, lấy danh tiếng Hoàng Cốc Chủ bây giờ, không ít người tới trước xuất lực, hôm nay Dược Thần Cốc, nhưng là so với trước mạnh quá nhiều.

Hoàng Thiên tuy nói vẫn không có tung tích, nhưng hôm nay toàn bộ U Châu tán tu đều ở đây xuất lực tìm kiếm, nghe nói người có thể tìm được Hoàng Thiên, sẽ đến Dược Thần Cốc tưởng thưởng một viên Trúc Cơ đan, cái này không khỏi làm cho toàn thể tu sĩ U Châu xuất động đứng lên.

Mà thời gian một lúc lâu, Hoàng Cốc Chủ cũng không còn như vậy lo lắng như lúc đầu nữa, ngược lại không phải là quên mất con gái của mình, mà là hiện tại không có cái năng lực này, chỉ có thể từ từ tìm, gấp gáp là không có ích lợi gì.

Được Thần Cốc trong địa Địa Linh Điện!

Diệp Phi, Hoàng Cốc Chủ ngồi ngay ngắn trong đó, Hoàng Cốc Chủ trong tay cầm một quả thủ trát, mặt vẻ kích động nhìn Diệp Phi, hô hấp cũng có chút dồn dập, trong này ghi lại, chính là Diệp Phi ở Linh Sơn Tông quen thuộc mấy loại đan phương huyền cấp đan dược, cùng với một ít kinh nghiệm tâm đắc, thậm chí, Kim Nguyên Đan Đan Phương, cũng ở đây trong đó.

Nửa năm này nhiều thời gian, Hoàng Cốc Chủ cũng giúp Diệp Phi một ít tiểu bận rộn, phái người chung quanh dò xét, thu mua liễu một ít tài liệu Diệp Phi cần thiết, cũng không biết Diệp Phi là tính toán luyện chế cái gì.

.....

Nửa năm sau, Được Thần Cốc, bên trong Linh Phủ!

Diệp Phi ngồi ngay ngắn ở hồ phụ cận chỗ, bốn phía bày ra cấm chế, nguyên bản định để cho tiểu Thanh ở bốn phía hộ pháp một hai, không muốn tiểu Thanh ở nơi này mấy năm trong thời gian, đạt tới Kim Hạch Kỳ sơ cấp đỉnh phong, nhìn đáng đáp cũng muốn tấn cấp, cho nên đi nơi xa một mình tu luyện.

Mà ở Được Thần Cốc trong gần một năm, Diệp Phi phần lớn thời gian, đều là ở đan phòng vượt qua, đem mấy loại đan dược công pháp cần tất cả đều luyện chế đi ra, chuẩn bị đem một thân công pháp hoàn toàn hoàn thiện một phen.

Loại thứ nhất, chính là chuẩn bị tu luyện Huyền U Tịch Diệt Thuật, này thuật tuy nói đối với người tu luyện yêu cầu cực cao, nhưng Diệp Phi vô luận là thần thức, còn là thân thể, cũng miễn cưỡng đạt tới tiêu chuẩn.

Hai mắt nhắm lại, Diệp Phi chính là tìm hiểu nổi lên công pháp ghi lại bên trong đầu, trở lại Huyền Châu Diệp Phi lo lắng lần nữa gặp phải Ma Cốt Môn đuổi giết, trước mắt bên trong U Châu Được Thần Cốc, tương đối mà nói coi như an toàn.

Hơn nửa tháng sau, Diệp Phi hai mắt mở một cái, ở trong đầu diễn luyện mấy lần phương pháp tu luyện, cảm giác không có chỗ sơ hở sau, chính là một tay bấm quyết, trong cơ thể pháp lực vận chuyển lên, tâm thần chìm vào trong đó, thần thức cũng là theo chân lấy một loại phương thức đặc thù, đi theo pháp lực vận chuyển lên.

Huyền U Tịch Diệt Thuật cộng phân tầng ba, tầng thứ nhất này tương đối mà nói coi như dễ dàng một chút, càng về sau đối với người tu luyện yêu cầu càng cao, bất quá Diệp Phi cũng không có lo lắng cái gì.

.....

Huyền Châu, ở Diệp Phi biến mất kia phiên hồ phụ cận, có hai đạo thân ảnh mơ hồ vẩn vơ, làm người ta không thấy rõ hư thật, Trúc Cơ kỳ chó nói nhìn thấy, ngay cả thần thức cũng sẽ không cách nào phát hiện bức này tồn tại.

“ Hồng Liệt, cái này cũng đã hai năm, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy một mực mai phục đi xuống? vì một Trúc Cơ kỳ tiểu tử, đáng giá không? hơn nữa nói không chừng người nọ cũng đi về. ” một đạo thân ảnh mơ hồ truyền ra thanh âm khàn khàn.

Nghe vậy, một đạo thân ảnh khác truyền thanh nói: “ Hắc hắc, Linh Sơn Tông bên kia mới vừa truyền về tin tức, tiểu tử này một mực chưa có trở về đi, về phần có hay không đáng giá, bọn ta liền không cần hỏi nhiều.

Nghe nói chương môn tức giận, Tang Nhậty là người chương môn để mắt tới, vậy tuyệt đối sẽ là nhân vật đứng đầu Huyền Châu tương lai, thậm chí chương môn nói hẳn sẽ vượt qua mình, hơn nữa Lưu Diệp còn tranh đoạt bảo vật trong U Linh Cốc.

Hắc hắc, hai điểm này tăng lên, người nói chương môn còn có thể bỏ qua cho người này sao? chó nói chúng ta ở chỗ này mai phục, Ma Cốt Môn ta đã phái ra đại lượng nhân thủ, ở Huyền Châu sưu tầm tung tích của hắn.

Đúng rồi, như vậy đi, chúng ta đang ở nơi này tụ một chỗ, hiện tại hai chúng ta những kéo ra khoảng cách, mỗi người canh giữ ở một điểm, như vậy, coi như hẳn muốn đi đường vòng, cũng không dễ dàng từ dưới mắt bọn ta trốn đi. ”

“ Nga, u minh trưởng lão không phải nói tiểu tử này thực lực không tệ lắm? phân tán ra tuy nói có thể tránh khỏi hẳn đi đường vòng, nhưng một người có thể đối phó được hắn? ” thanh âm khàn khàn lên tiếng nói.

“ Ha ha, không cần lo lắng, chính là Trúc Cơ kỳ mà thôi, tiểu tử này trừ chạy trời chết có chút thực lực, những thứ khác ở trong mắt bọn ta không đáng giá nhắc tới, huống chi, bọn ta mỗi người trong tay đều có một quả na di phù lục, muốn đuổi hắn, lần này cơ hồ là vạn vô nhất thất, hắc hắc. ” nói xong, đạo này thanh âm lộ ra một tia âm lãnh vui vẻ.

Tiêu Tiêu

Chương 215: Huyết Độn Thuật

Bên trong linh phủ, thiên địa nguyên khí bốn phía Diệp Phi, như sóng gió nổi lên, nhưng tu sĩ tầm thường rất khó phát hiện, trong đó cũng là xen lẫn từng tia thần thức ba động.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chung quanh một ít bụi cây nhanh chóng khô héo đứng lên, hóa thành một phiến khô vàng, nhưng nơi đây cũng là an tĩnh có chút quỷ dị, không khí lại tràn đầy tĩnh mịch.

Một lát sau, Diệp Phi hai mắt mở một cái, nhìn một chút nơi xa một đại thụ cành lá rậm rạp, một tay bắn ra, vô thanh vô tức, một cỗ ba động mất thường khó có thể thấy được bắn nhanh ra, lẹ làng bay vào bên trong đại thụ.

Một màn quỷ dị xuất hiện, đại thụ sinh cơ dồi dào, bên ngoài thân lẫn vào quang hà chột lóc, hẳn là lấy tốc độ mất thường có thể thấy được khô héo già yếu đứng lên, trong khoảnh khắc, biến thành một cái cây khô vàng.

Thấy vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, khẽ gật đầu, không nghĩ tới Huyền U Tịch Diệt Thuật lại có uy lực như thế, chỉ tiếc không cách nào tìm người thí nghiệm.

Nhưng thuật này khuyết điểm cũng là cực lớn, đối với thần thức lực tiêu hao cực kỳ kinh khủng, cho dù là lấy thần thức lực Diệp Phi hôm nay đến gần Ngưng Đan trung kỳ, nếu là hoàn toàn thi triển này thuật này mà nói, chỉ sợ cũng chỉ có thể sử dụng một hai lần mà thôi.

Hơi tự định giá chốc lát, Diệp Phi một tay vỗ một cái bên hông, trong tay xuất hiện một khối đồng bản, nhìn qua có chút cổ quái, vật này, chính là ban đầu rơi vào ngàn đoạn nhai, ở trong cơ thể độc thẩm lấy được Vô Danh Công Pháp.

Cũng chính bởi vì công pháp như vậy, để cho Diệp Phi lấy Luyện Khí Kỳ tu vi, chính là ngưng tụ ra thần thức, có thần thức lực, mới tránh thoát mấy lần kiếp nạn.

Ban đầu bất quá là cảnh giới quá thấp, chỉ tìm hiểu thấu phía trước một phần nhỏ, phía sau một ít Diệp Phi lúc ấy không có tìm hiểu thấu triệt, hôm nay tấn cấp Ngưng Đan. Thi triển Huyền U Tịch Diệt Thuật hao phí thần thức, mới khiến cho Diệp Phi nhớ lại cái Vô Danh Công Pháp này.

Diệp Phi hai mắt hép một cái, nhìn đồng bản rậm rạp chẳng chút chữ nhỏ, bắt đầu tìm hiểu đứng lên, cho đến hơn một tháng sau, Diệp Phi mới thật dài thở ra khỏi khẩu khí, đem cả thiên công pháp nhìn một lần.

Thuật này cộng phân ba giai đoạn, trước ba đoạn đều là phương pháp tu luyện đề cao thần thức. Mang có mấy loại bí thuật, duy chỉ có thứ tư đoạn, cũng là cuối cùng một đoạn, để cho Diệp Phi thấy có chút kinh khủng.

Nghe nói này thuật một khi tu luyện tới thứ tư đoạn đại thành, là được bỏ qua thân thể, lấy thần thức lực trọng tổ kim thân, hóa thân ngàn vạn. Hơn có thể đem thần hồn ở lại trong cơ thể người khác, không chế hành vi cử chỉ, tạo thành khô lồi của mình.

Cho dù là gia đoạn thứ tư sơ kỳ, lúc mới vừa ngưng kết ra hồn đan, đó cũng là tương đối kinh khủng, tuy nói không cách nào đạt tới hóa thân ngàn vạn, tùy ý khống chế người khác. Nhưng tự thân thần niệm lực nhưng là phân hóa đi ra, tạo thành một ít ảo ảnh quỷ vật có ý thức độc lập tồn tại.

Hơn nữa còn có thể đem tu luyện ra được thần niệm lực, tiến hành phóng ra ngoài tạo thành một loại minh vụ màu xám tro, nghe nói còn có thể nảy sinh một ít thần trùng đối địch người phát động công kích, đặc biệt cắn nuốt thần hồn lực tu sĩ.

Một khi cần đánh vào bình cảnh, tất cả thần niệm lực là được đem phóng ra ngoài, thậm chí những ảo ảnh bị mình phân hóa ra có độc lập ý thức tại toàn bộ cắn nuốt, lấy đạt tới trong nháy mắt cường hóa tự thân, gia tăng tỷ lệ đột phá bình cảnh.

Nghĩ đến đây, Diệp Phi bản là cảm thấy có chút không rét mà run. Công pháp như thế tuy nói cường đại, nhưng là cực kỳ kinh khủng, loài người sợ rằng khó có thể tiếp nhận, dù sao muốn bỏ đi thân thể, nếu là mình phân hóa ra tồn tại, chẳng phải là tương đương với con cháu mình? Như thế nào có thể làm được đem cắn nuốt toàn bộ? Một ít ma đạo công pháp, đoán chừng cũng sẽ không có kinh khủng như vậy cái thuật này.

Diệp Phi quyết định, mình chỉ tu luyện trước ba đoạn tăng phúc thần thức. Thứ tư đoạn vạn vạn không thể tu luyện, để tránh rơi vào người không ra người quỷ không ra quỷ, trừ phi mình có biện pháp đem thay đổi.

Bất quá, cái thứ hai đoạn này Diệp Phi cũng là có chút buồn rầu. Vật phụ trợ cần thiết có chút nhiều hạn chế, cái U Châu này sợ rằng khó có thể thu đủ, cho dù là ở Huyền Châu, muốn gộp đủ chỉ sợ cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Sửa sang lại một cái suy nghĩ, Diệp Phi đem Vô Danh Công Pháp thu vào, hôm nay mình tu vi, cũng đã đạt tới tu luyện Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp tầng thứ hai, chỉ tiếc trong tay tài liệu chưa đủ, cũng thì không cách nào tu luyện, chỉ có thể sau này hãy nói.

Bây giờ duy nhất có thể tu luyện bí thuật, chính là Thịnh Hành Ảo Ảnh, dù sao đây là thần thông bảo vệ tánh mạng của Bàn Cổ Nhất Tộc, trước hai tầng phi hành thuật, độn thổ thuật là trụ cột, tầng thứ ba, mới xưng là bí thuật.

Thịnh Hành Áo Ảnh tầng thứ ba, Huyết Độn Thuật, tu vi ít nhất là Ngưng Đan kỳ, thân theo máu tươi mới có thể tu luyện, lúc thi triển, cần hao phí đại lượng máu tươi, thuộc về cấm thuật chạy chết, dưới tình huống bất đắc dĩ mới có thể thi triển, nếu không cực kỳ hao phí tinh nguyên.

Mà một khi tu luyện có thành, thi triển sau là được ngay lập tức vạn trọng, cơ hồ cùng tốc độ na di không sai biệt lắm, chẳng qua là khoảng cách muốn vượt xa một ít na di thuật hoặc là bảo vật na di. Dĩ nhiên, điều này cũng muốn xem người tu vi làm phép mà định, lấy tu vi Diệp Phi là Ngưng Đan kỳ, còn xa xa không đạt tới cái hiệu quả này.

Phải biết một ít Ngưng Đan sơ kỳ tu sĩ, trong thời gian ngắn là nhảy qua hai ba trăm trọng, cho dù là trung kỳ tu vi, cũng bất quá là ba bốn trăm trọng mà thôi. Mà Hóa Anh Lão quái trong thời gian ngắn là được nhảy qua hơn hai ngàn trọng, thật là kinh khủng, cơ hồ tâm niệm vừa động, chính là có thể đạt tới một đại phương khác, dĩ nhiên, đây là còn đang dưới tình huống không có tu luyện qua đặc thù độn thuật.

Bất quá một loại cao cấp bí thuật rất ít, mà cấp thấp đề cao độn thuật công pháp lại nhiều, cho nên một loại mà nói, phi độn lúc cũng không có chênh lệch lớn như vậy.

Diệp Phi không có ở đây suy nghĩ, hai mắt một nhắm, bắt đầu tu luyện Huyết Độn Thuật!

Mà Diệp Phi cũng không biết chính là, danh tiếng kia đã sớm ở U Châu truyền khắp, được khen là U Châu người thứ nhất, tuyệt đối là tồn tại ở trên cao, bởi vì quan hệ với Diệp Phi, Dược Thần Cốc càng là danh tiếng đại chấn, tuy nói toàn thân thực lực không bằng Thiên Nhai Tông, nhưng Thiên Kiếm Tông Chủ chống lại Hoàng Cốc Chủ, cũng là vô cùng khách khí.

.....

Huyền Châu, Linh Sơn Tông!

Bên trong chủ điện, Mộc Linh Từ Đại trưởng lão cùng Hoắc Tân, hai người tựa hồ đang nói chuyện cái gì, chẳng qua là dáng vẻ sắc mặt cũng không quá đẹp mắt.

“Đại trưởng lão, gần nhất Ma Cốt Môn cổ động hành động, các nơi truy tìm Lưu Diệp, trải qua kiểm chứng, Lưu Diệp ở Cô Uyển Thành trở về trên đường, bị hai tên Ngưng Đan kỳ trưởng lão Ma Cốt Môn xuất thủ đuổi giết.” Hoắc Tân nhướng mày, như thế nói một câu.

Nghe vậy, Mộc Linh Từ gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Chuyện này ta đã biết được, ta đã chừng môn thương lượng qua, bảo vậy rơi vào tay Lưu Diệp, vạn không thể rơi vào trong tay Ma Cốt Môn.

Chúng ta cũng muốn phái người chung quanh tra tìm tung tích của hắn, nếu Ma Cốt Môn vẫn còn truy tìm, liền chứng minh người này không có rơi xuống, tuy nói không rõ ràng lắm hắn là như thế nào chạy mất, nhưng đợi trở lại tông môn, nhất định phải thiết pháp lấy được bảo vật trong tay.” nói xong, Mộc Linh Từ lộ ra một bộ suy tư.

“Nga, nếu là Lưu Diệp không đồng ý, Đại trưởng lão chuẩn bị làm sao bây giờ? mạnh mẽ động thủ sao?” Hoắc Tân hỏi như thế một câu.

Nghe vậy, Mộc Linh Từ lắc đầu một cái, thờ dài nói: “Người này chính là luyện đan kỳ tài, thậm chí vượt qua Tiết Ngọc, có thể không động mạnh, còn là tận lực lấy những bảo vật khác đổi lấy, tỷ như, Kim Nguyên Đan, làm trưởng lão, Linh Sơn Tông ta trấn tông công pháp Hóa Long Trảm, cùng với danh ngạch tranh đoạt vị trí chương môn, chương môn nói bảo vật trên tay nếu là đáng giá, thậm chí, lấy Linh Bảo để đổi lấy!”

“Cái gì? Linh Bảo?” nghe vậy, Hoắc Tân không khỏi khóe mắt vừa động, hiển nhiên là có chút bộ dáng kinh ngạc!

.....

Linh Sơn Tông, Kim Đan Các, bên trong đại sảnh!

Tiết Ngọc, cùng với Sở trưởng lão, hai người tựa hồ đang chuyện trò cái gì.

“Ngọc nhi, không nghĩ tới lần này xuất quan, ngươi cũng thuận lợi tấn cấp Ngưng Đan cảnh, bất quá, ngươi còn là so ngươi Hư Long sư huynh chậm hơn một bước a.” Sở trưởng lão nhìn Tiết Ngọc, có chút vui mừng nói.

“Cái này phải cảm tạ sư tôn ban Kim Nguyên Đan, nếu không đệ tử sao có thể nhanh như vậy tấn cấp, bất quá nếu là cùng Hư Long sư huynh so sánh, ta ngược lại không có bị rơi xuống bao nhiêu, dù sao trước ta đi ra ngoài thời gian như vậy, lúc ta trở lại Linh Sơn Tông bệ quan, Hư Long sư huynh đã bắt đầu độ kiếp.” Tiết Ngọc trần đầy tự tin nói.

Nghe vậy, Sở trưởng lão khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hắc hắc, đây cũng là, ở U Linh Cốc lúc trở lại, ngươi nếu không phải đi ra ngoài làm trễ nải thời gian, đoán chừng thời gian cùng Hư Long tấn cấp cũng không sai biệt lắm.

Về phần đưa cho ngươi Kim Nguyên Đan, hắc hắc, coi như là đối với ngươi tương thưởng đi, không muốn đem đan đạo rơi xuống, không có chuyện, tiếp tục đi tu luyện đan đạo đi.” nói xong, Sở trưởng lão bất giác trung nhớ lại Diệp Phi.

Vốn là mình đi ra ngoài, là trợ giúp Diệp Phi thu đủ tài liệu luyện chế Kim Nguyên Đan, chuẩn bị để cho Diệp Phi an tâm tu luyện đan đạo, chờ mình lúc trở lại, nghe nói Diệp Phi cùng Tiết Ngọc cũng không có cùng Mộc Linh Từ trưởng lão trở lại.

Chờ đợi liệu một đoạn thời gian hai người cũng là không có trở về, lo lắng Bích Tuyết Liên được hiệu thất lạc, bắt đầu đi Sở trưởng lão chính là luyện chế được năm viên Kim Nguyên Đan, đưa cho Tiết Ngọc hai viên, chờ Diệp Phi trở về, đang chuẩn bị cho Diệp Phi hai viên.

Mà đang Sở trưởng lão trầm ngâm suy nghĩ, Tiết Ngọc còn lại là xoay người đi đan phòng, cửa đá một cửa đóng, chính là khóa miệng giương lên, lộ ra một nụ cười âm lãnh.

“Hắc hắc, đợi người trở lại, phát hiện ta đã tấn cấp Ngưng Đan, không biết sẽ là biểu tình gì, Lưu Diệp, hắc hắc, ở trong U Linh Cốc lấy được bảo vật, người cho rằng người có thể cầm được sao? người nếu không phải muốn chết, thì phải đem kia bảo vật giao ra đây cho ta, nếu không, hắc hắc!” nói xong, Tiết Ngọc trong mắt lóe lên một luồng hàn mang.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Cao cấp Linh Bảo

Dược Thần Cốc, bên trong Linh Phủ!

Diệp Phi một tay nắm quyết, trong cơ thể kim ngân lưỡng viên nguyên đan nhanh chóng xoay tròn, theo bốn phía từng tia một âm dương lực bổ sung, hai viên nguyên đan đích thể tích cũng là chậm rãi tăng trưởng đứng lên.

Ngay từ lúc ba tháng trước, Diệp Phi liền đem Huyết Động Thuật tu luyện xong tất, dù sao bây giờ tấn cấp liễu Ngưng Đan cảnh, cho nên tu luyện Âm Dương Liệt Nhật Trảm tầng thứ ba, cũng không phải là quang nhận bình thường như trước kia.

Tầng thứ nhất ngưng tụ Âm Dương đan, tầng thứ hai ngưng tụ quang nhận, tầng thứ ba, còn lại là ngưng luyện ra chân chính Liệt Nhật Trảm!

Ở phía dưới hai viên Âm Dương Nguyên Đan, một chuỗi kiếm hình quang nhận lớn chừng bàn tay chậm rãi nổi trôi, giống như kiếm mà không phải là kiếm, giống như đao mà không phải là đao, hình tượng cực kỳ mơ hồ, thân kiếm lóe ra kim ngân nhị sắc quang hà.

“Ngưng!” theo Diệp Phi một tiếng quát khẽ, trong tay pháp quyết biến đổi!

Âm Dương Nguyên Đan chợt run lên, từng tia một mắt thường có thể thấy được kim ngân lưỡng sắc, rót vào bên trong kiếm hình quang nhận, mà kiếm hình quang nhận thể tích cũng là không có chút nào tăng trưởng, chẳng qua là hình dáng càng thêm rõ ràng hơn một ít.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một chuỗi hình dáng tựa như đao, quanh thân tản ra kim ngân lưỡng sắc quang nhận ngưng tụ ra, lưỡi đao khinh bạc, thân đao dày cộm nặng nề, đao phong trước nhất bụng, một hình nửa vòng tròn hồ độ, nhìn qua vô cùng sắc bén.

Mà vì vậy trên cái quang nhận này, từng đạo một kim ngân lưỡng sắc ty tuyến du tẩu không chừng, thả từng cái một co rúc vận vẹo, chớp động quang hà u ám.

“Tụ!” Diệp Phi một tiếng quát khẽ, trong tay lần nữa biến đổi pháp quyết!

Chợt, toàn bộ thân đao khẽ run lên, quang hà chợt lóe, kia từng cái ty tuyến kim ngân nhị sắc vận vẹo biến hình, hẳn là tạo thành từng cổ quái phù văn, thả đến ở trên người lúc ẩn lúc hiện, du tẩu không ngừng đứng lên.

Bá một cái. Toàn bộ thân đao bộc phát ra quang hà kim ngân nhị sắc chói mắt, nhìn qua sáng chói vô cùng, kia từng viên kim ngân nhị sắc phù văn, đều là thấm vào ra từng cổ một lực lượng kinh khủng.

Quang hà thu lại, thân đao khôi phục bình thường, sau một khắc, cũng là biến mất không thấy!

Diệp Phi hai mắt mở một cái, nhìn lòng quang nhận nhúc nhích trong bàn tay. khẽ mỉm cười. “Đây mới thật sự là Liệt Nhật Trảm, không nghĩ tới nhỏ như vậy, liền có uy lực như thế.”

Nói xong, Diệp Phi bàn tay thoáng một cái, hư, Liệt Nhật Trảm hướng về phía nơi xa bắn nhanh đi.

Ừng Ừng!

Một tiếng vang thật lớn truyền ra, toàn bộ Linh Phủ đều là hơi chấn động một cái. Mặt đất truyền tới tiếng ông ông, bị Liệt Nhật Trảm đánh trúng mặt đất, còn lại là xuất hiện một hố cực lớn sâu không thấy đáy.

Mà đang ở phụ cận Liệt Nhật Trảm vỡ ra ra, trong giây lát bộc phát ra một cỗ hơi thở cường hãn, một cái tiểu nhân măng xà màu xanh xà bắn nhanh ra,

mấy vận vẹo dưới, chính là chạy đến trước mặt Diệp Phi.

“Chủ nhân. Ngài tưởng lộng tử ta sao? ở gần một chút, người đã lấy đi mạng của ta rồi!” mắng xà màu xanh xà có chút hơi giận nói, quanh thân mang theo bụi bặm, nhìn qua có chút đáng vẻ chật vật.

Nghe vậy, Diệp Phi khòe miệng giương lên, khẽ cười nói: “Hừ, ai cho người tấn cấp sau không nhanh lên trở lại, ta xem người là ở nơi nào ngủ thiếp đi, cho nên đem người tỉnh lại!”

“Diệp đạo hữu, mới vừa rồi chuyện gì xảy ra?” lúc này. Hoàng Cốc Chủ chợt tiến vào Linh Phủ, khẽ nhíu mày nhìn Diệp Phi.

“Không có gì, thí nghiệm một loại công pháp thôi, đúng rồi, Hoàng Cốc Chủ, quấy rầy thời gian lâu như vậy, Diệp mỗ cũng nên cáo từ!” nói xong, Diệp Phi nghiêm sắc mặt. Tiểu Thanh còn lại là thở phò phò hóa thành ba thước dài, chui vào bên trong tay áo bào Diệp Phi.

Mà Hoàng Cốc Chủ nghe vậy, đầu tiên là hơi sững sờ, ngay sau đó mở miệng nói: “Diệp đạo hữu muốn rời khỏi U Châu sao? không biết tính toán khi nào lên đường?”

“Lập tức lên đường. Ta phải về tông môn đi!” Diệp Phi như thế hỏi đáp.

“Cái này, tuy nói biết Diệp đạo hữu sớm muộn sẽ đi, nhưng vẫn là cảm giác quá đột nhiên, đã như vậy, kìa Hoàng mỗ tiễn người một đoạn đường đi!” nói xong, Hoàng Cốc Chủ mặt vẻ cảm khái, cái này toàn bộ U Châu, cũng liền chỉ có Diệp Phi một người bạn như vậy.

“A a, không cần đâu Hoàng Cốc Chủ, đúng rồi, ta chỗ này có mấy món bảo vật cho người, còn có một mai truyền tin phù, sau này nếu như có phiền toái gì, cho ta biết là tốt rồi!” nói xong, bay một mình một tay vỗ một cái bên hông!

.....

Nửa tháng sau, Diệp Phi ngồi phi hành pháp bảo, một tay sờ cằm, cũng không biết suy nghĩ cái gì, ở bầu trời một mảnh rừng rậm bay theo mà qua.

Chỉ chớp lát công phu, một tay vỗ một cái bên hông, một con hộp gỗ màu vàng nhạt khắc vẽ rậm rạp chẳng chịt linh văn, bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay.

Chi hộp gỗ này, chính là ban đầu ở trong tay Tang Nhật đoạt được, chẳng qua là chưa kịp mở, bây giờ tấn cấp Ngưng Đan, Diệp Phi tính toán thử nhìn một chút có thể hay không mạnh mẽ phá vỡ, không được, cũng chỉ có thể trở lại Huyền Châu lại nghĩ biện pháp rồi.

Hơi tự định giả chớp lát, Diệp Phi một tay bắn ra, hộp gỗ chính là xuất hiện ở giữa không trung, một tay đánh ra một đạo pháp quyết, phốc một tiếng bay vào bên trong hộp gỗ, ngay sau đó tâm thần vừa động, hướng hộp gỗ tích quyền đi.

Ông một tiếng, hộp gỗ màu vàng nhạt ở giữa không trung khẽ run lên, bên ngoài thân lóe ra quang hà chói mắt, từng đạo một linh văn du tẩu không chừng, phảng phất như đang chống cự lại.

Pháp lực một thúc giục, Diệp Phi trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, ngay sau đó hướng hộp gỗ một chút!

Ông một tiếng, hộp gỗ kia kịch liệt run lên, từng đạo một linh văn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tan rã đứng lên, mà Diệp Phi cũng là có chút đáng vẻ cố hết sức.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hộp gỗ trên, chỉ còn lại có bốn năm đạo linh văn tồn tại, nhưng tốc độ tan rã thật chậm, Diệp Phi cũng tựa hồ có chút vô lực đứng lên, trên trán hiện đầy mồ hôi hạt.

Một lát sau, thứ nhất cắn răng dưới, khác bàn tay vừa nhấc, từng tia một âm dương lực bắn nhanh ra, hướng hộp gỗ tích quyền đi.

Sau một khắc, từng đạo linh văn liều mạng chống cự, rốt cục lần nữa dẫn ra đứng lên, chậm đã chậm trở nên âm đạm biến mất.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ba, một tiếng vang nhỏ, nắp hộp một chực mà khai, thấy vậy, Diệp Phi mừng rỡ, vội vàng cầm lên hộp gỗ tra xét đứng lên.

Bên trong hộp gỗ, mấy hàng tiểu kiếm màu vàng xếp thật chỉnh tề, đại khái lớn nhỏ chừng một tấc, nhìn qua kim quang xán xán, từng cỗ linh áp mạnh mẽ khuếch tán ra, Diệp Phi thần thức đảo qua, hẳn là có một trăm lẻ tám cái.

Diệp Phi tùy ý cầm lên một chi tiểu kiếm, từng tia một nóng rực thấm vào ra, Diệp Phi cảm giác trong tay nóng hừng hực, nhưng pháp lực hơi vận chuyển xuống, chính là bình yên vô sự đứng lên.

“Kim Lăng Kiếm?” Diệp Phi nhìn trên chuôi kiếm ba chữ nhỏ, thấp giọng rì rì nói.

Nhìn một chút một ít tiểu kiếm màu vàng khác, đều là khắc vẽ ba chữ Kim Lăng Kiếm, mà ở nơi này phía dưới tiểu kiếm, một mảnh trúc giản thanh sắc, xuất hiện ở trong hộp gỗ, phía trên tựa hồ ghi lại cái gì.

Cầm lên trúc giản, Diệp Phi nhìn một chút phía trên ghi lại, ước chừng một bữa cơm công phu, Diệp Phi mới mặt đầy hưng phấn để xuống trúc giản.

Theo ghi lại, đây vốn là một bộ một trăm lẻ tám cây phi kiếm, ghi là cao cấp Linh Bảo Kim Lăng Phi Kiếm, trên trục gần ghi chép một loại kiếm trận, được đặt tên là Kim Lăng Kiếm trận, phân thành ba tầng thượng, trung, hạ, có khôn địch, ảo trận, sát trận.

“ Cao cấp Linh Bảo! hắc hắc, cái này Tang Nhật lại có chí bảo như thế, nhưng vì sao không cần? ” nói xong, Diệp Phi trên mặt lộ ra hưng phấn ý, nhưng ánh mắt cũng là có chút nghi ngờ đáng về.

Một lát sau, trong mắt sáng lên, kinh nghi nói: “ Chẳng lẽ, chi này hộp gỗ là bảo vật Tang Nhật ở trong U Linh Cốc lấy được? ” nói xong, Diệp Phi khẽ gật đầu.

Chỉ tiếc Tang Nhật lấy được bảo vật, cũng là liên đều không có xem một chút, chính là vào trong tay Diệp Phi.

Chợt, Diệp Phi khóe miệng giương lên, tựa hồ là nghĩ tới điều gì, nhẹ giọng nói: “ Nếu là đem cái Kim Lăng Kiếm này bỏ vào bên trong hộp gỗ có Lăng Thiên Thần Dực kia, không biết Mộc Linh Từ trưởng lão bọn họ là hay không sẽ tin tưởng?

Bất quá, cho dù là bọn họ thật tin tưởng, ta cũng là không bỏ được bảo này đây, tính, trước luyện hóa lại nói, hắc hắc! ” nói xong, Diệp Phi tâm thần vừa động, hơn trăm tiểu phi kiếm màu vàng vừa bay ra, trôi lơ lửng ở trước người Diệp Phi.

Một tay một bắm pháp quyết, hướng phía trước một chút, ông một tiếng, một mảnh kim hà lóe lên ra, tiểu kiếm màu vàng khẽ run lên, chính là thể tích tăng vọt tới một thước, theo thần niệm vừa để xuống ra.

Cứ như vậy, Diệp Phi vừa luyện hóa phi kiếm, gieo lên thần niệm ấn ký, vừa giá ngự phi hành pháp bảo, ra khỏi U Châu, hướng phương hướng Huyền Châu tiến phát đi.

Dù sao đã rời đi Huyền Châu chừng hai năm, thời gian dài như vậy Diệp Phi cảm giác sẽ không lại có người mai phục, nhưng từ cẩn thận dưới, Diệp Phi còn là lựa chọn lượn quanh đường, cũng không có dựa theo lộ tuyến trước phi hành.

Tuy nói Diệp Phi cẩn thận một chút như thế, nhưng hắn không biết là, Ma Cốt Môn lần này bắt hắn quá mức coi trọng, bày ra thiên la địa võng, đang chờ đợi Diệp Phi đến, cho dù Diệp Phi lượn quanh đường mà đi, cũng khó trốn khỏi Ma Cốt Môn mai phục.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Chém chết Trữ Diệu

Bầu trời một mảnh bình nguyên, Diệp Phi ngồi xếp bằng ở trên phi hành pháp bảo hình dáng lá cây bay theo mà qua, ở ba tháng trước liền đem Kim Lăng Kiếm luyện hóa xong, này đoạn thời gian một mực ở tìm hiểu kiếm trận.

“ Trận này quả thật huyền diệu, xem ra nhất thời nửa khắc khó có thể học được, hơn nữa còn phải cần một khoảng thời gian thực hành mới được, cũng được, trở lại Linh Sơn Tông có là thời gian. ” nói xong, Diệp Phi hai mắt một nhắm bắt đầu tĩnh tọa.

Hơn hai tháng sau, ở một mảnh trên ngọn núi vô danh, Diệp Phi chợt hai mắt mở một cái, thần sắc vừa động không chế phi hành pháp khí ngừng lại, có chút nghi hoặc nhìn nơi xa.

Đang lúc này, một ngọn núi bên trong quang hà chợt lóe, một đạo thân ảnh màu đen bắn nhanh ra, mấy chớp động dưới, chính là xuất hiện ở đối diện Diệp Phi.

Người này là một tên lão giả, vóc người khô gầy, hai mắt sâu hoắm, khóe mắt nheo lại, hơi quan sát Diệp Phi một cái, ngay sau đó khẽ mỉm cười.

“ Hắc hắc, các hạ nhưng là Linh Sơn Tông Lưu Diệp đạo hữu? không nghĩ tới lại tiến cấp tới Ngưng Đan cảnh. ” nói xong, lão giả hai tay một bói.

Nghe vậy, Diệp Phi ánh mắt hí một cái, nhẹ giọng nói: “ Các hạ là? ”

“ Ha ha, tại hạ Ma Cốt Môn Trữ Diệu, ở tông môn đã từng xem qua bức họa đạo hữu, tông môn U Minh Trưởng lão có một số việc, cần lưu đạo hữu đi qua một chuyến. ” nói xong, Trữ Diệu hí mắt lại cười cười một tiếng

“ Nga, U Minh Trưởng lão? nếu là tại hạ không muốn đi đây? ” Diệp Phi cũng là cười nói.

Nghe vậy, Trữ Diệu gật đầu một cái, hí mắt đạo: “ A a, nếu là các hạ không muốn, vậy tại hạ không thể làm gì khác hơn là động mạnh! ”

Nhìn thần thái lão giả nói chuyện tựa như, tựa hồ là chuyện nhỏ không đủ để thận trọng, bắt Diệp Phi vào tay là chuyện thường giống như như com bữa

một loại.

“Đã như vậy, các hạ cũng không tắt lãng phí thời gian, tại hạ còn vội vã trở về!” nói xong, Diệp Phi đem phi hành pháp khí vừa thu lại, thân treo giữa không trung nhìn lão giả đối diện.

“A a, tốt, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi!” nói xong, lão giả bàn tay vừa nhấc, một đạo lam mang chọt lóe ra, một quanh quần đi qua, bỗng nhiên biến thành một thanh hàn nhận màu xanh da trời.

Theo lão giả trong tay một đạo pháp quyết đánh ra, hàn mang chọt lóe, bảo nhận màu xanh da trời thể tích tăng vọt tới chừng một trượng, một tiếng ông mình chính là hướng về phía Diệp Phi một chém đi.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt hí một cái, hẳn là một món cao cấp pháp bảo, ở nơi Huyền Châu này còn là lần đầu cùng Ngưng Đan cao cấp động thủ, bất quá suy nghĩ một chút cũng là, nơi đây một số người Trúc Cơ kỳ cũng có pháp bảo, Ngưng Đan cao cấp bảo vật cũng liền tự nhiên tốt hơn một chút.

Tay áo bào run lên, một chuỗi trung cấp pháp bảo trường thương màu xám tro bắn nhanh ra, đón gió tăng vọt sau, chính là hướng hàn nhận màu xanh da trời ngăn cản đi.

Bịch nhất thanh muện hưởng.

Hai người mới vừa đụng một chỗ, chỉ thấy bảo nhận màu xanh da trời kia hàn mang chọt lóe, mấy hơi thở liền đem màu xám tro trường thương đóng băng, sau một khắc, trên đó phún trào ở một mảnh quang hà màu xanh da trời, hướng Diệp Phi tịch quyền đi.

Cả một tiếng, Diệp Phi một tay vừa nhấc, tiểu thuẫn màu xanh bắn nhanh ra vững vàng hộ ở trước người, mà quang hà màu xanh da trời kia vừa mới tiếp xúc tiểu thuẫn, chính là làm cho hành động chậm chạp, truyền tới một tầng sương lạnh thật dày.

“Đáng tiếc cao cấp pháp bảo của Lôi Húc, nếu không nhất định có thể đem cái hàn nhận màu xanh da trời này ngăn cản ở.” Diệp Phi có chút đáng tiếc nói.

Sau một khắc, Dưới chân bạch mang chọt lóe, nếu bảo vật không cách nào cùng đối phương chống cự, chỉ có thể bằng vào thân thể lực, thân ảnh Diệp Phi một mơ hồ dưới, chính là xuất hiện ở trước người lão giả.

Một tay nắm quyền, hướng lão giả đánh đi!

Thấy vậy, lão giả khoe miệng giương lên, xòe bàn tay ra hướng Diệp Phi một trào đi, bịch một tiếng vang thật lớn, thân hình hai người hơi chấn động một cái, mỗi người lui về sau bảy tám bước xa.

Bất quá hai người đều là hơi sững sờ, hiển nhiên đều không có ngờ tới đối phương thân thể lực mạnh như thế, Diệp Phi thấy thân thể lực không cách nào thủ thắng, chính là hai mắt hí một cái, tính toán tốc chiến tốc thắng, nói không chừng nơi này còn có những người khác mai phục.

Đang Diệp Phi tự định giá, hàn nhận màu xanh da trời kia quang hà chọt lóe, một đối ngược chính là hướng Diệp Phi bắn nhanh ra.

Diệp Phi còn lại là hai mắt một ngưng, tay áo bào vung lên dưới, một mảnh kim vân tịch quyền ra, một mơ hồ dưới, bỗng nhiên ở giữa không trung biến thành hơn trăm miệng phi kiếm màu vàng, chính là Kim Lăng Kiếm!

“Cái gì? Linh, Linh Bảo?” lão giả khuôn mặt run lên, có chút ngoài ý muốn về nói.

Kim Lăng Kiếm ở giữa không trung một trận quanh quần đi qua, cũng không có cái chương pháp kiếm trận thuật gì, có chút hỗn loạn không có quy luật chính là hướng hàn nhận màu xanh da trời ngăn cản đi, tuy nói như thế, nhưng cuối cùng vẫn còn ở dưới uy năng Linh Bảo, đánh cho linh quang âm đạm, linh tính đại thất rơi vào trên mặt đất.

Ngay sau đó, hơn trăm miệng phi kiếm màu vàng ở trên không trung một trận ông mình, phô thiên cái địa hướng lão giả đánh đi, nhìn qua uy năng mạnh mẽ vô cùng, bốn phía mang theo từng trận tiếng xé gió.

Một tay phát lên, một con đại ấn màu xanh lá cây đẳng cấp tốt cùng pháp bảo, cùng với một mặt thuẫn ngư lân trạng bắn nhanh ra, đại ấn màu xanh lá cây kia đón gió tăng vọt biến thành hơn mười trượng lớn nhỏ, hướng phi kiếm màu vàng đập một cái đi.

Ngay sau đó, lão giả há mồm một phún, một đoàn máu tươi bắn nhanh ra, phốc một tiếng bay vào ở trên tám thuẫn, tám thuẫn lúc này hơi chấn động một cái, quang hà chọt lóe, nhìn qua đáng vẻ uy năng tăng không ít.

Cuối cùng lão giả một tay lộn một cái, lấy ra một quả ngọc phù màu xanh lá cây, năm ngón tay dùng sức dưới, liền đem ngọc phù bóp vỡ.

Bành bành bành, một trận bạo vang truyền ra, một hộp phi kiếm tiếp nhị liên tam chém rụng ở trên đại ấn, chỉ chốc lát công phu, chính là có chút cầm cự không nổi, một tiếng ai mình chính là bị oanh kích mà bay.

Cuối cùng, tất cả phi kiếm màu vàng chính là hướng tám thuẫn ngư lân trạng một chém đi.

Mà đang ở lúc này, Diệp Phi trong lòng bàn tay chẳng biết lúc nào xuất hiện một chuỗi màu đen trường kiếm, chớp động u ám ô quang, nhìn qua đáng vẻ vô cùng thâm nhiên.

Cà một tiếng, Thân hình Diệp Phi vừa động, hướng lão giả một hướng đi, cầm hắc kiếm trong tay, hướng lão giả trên đầu một chém.

Thần thức đảo qua, lão giả cũng không phát hiện hắc kiếm trên có ba động gì của bảo vật, giống như một loại phạm khí bình thường, chính là âm thầm nhủ mảy một cái, lấy ra một món trung cấp bảo vật màu bạc viên hoàn, hướng phía trên vừa đỡ.

Hắc kiếm ở đỉnh đầu lão giả làm viên hoàn màu bạc chẳng qua là hơi chậm lại, sau một khắc, chính là một mơ hồ, xuất hiện ở dưới hai chân lão giả, mà hai mắt lão giả lộ ra một bộ vẻ khiếp sợ.

Một màn quỷ dị xuất hiện, màu bạc viên hoàn kia chợt chia ra làm hai, cùng lúc đó, thân thể lão giả từ đỉnh đầu cái trán cho đến, thẳng tắp xuất hiện một cái vết máu, trong khoảnh khắc, chính là biến thành hai đoạn, hướng phía dưới mặt đất rơi xuống.

Vèo một tiếng, một đạo ô quang xen lẫn một viên kim đan, hướng nơi xa bắn nhanh đi, chợt, một trận sát khí màu đen hướng đạo kia ô quang một quyền, một lối kéo dưới, chính là bay vào bên trong U Minh Phệ Hồn Kiếm, chỉ để lại một viên kim đan.

Đem bảo vật bốn phía thu hồi, lại đem túi trữ vật của lão giả thu vào, một viên hỏa cầu bắn nhanh ra, đem thi thể của lão giả biến thành tro bụi, Diệp Phi nhìn U Minh Phệ Hồn Kiếm trong tay một chút, như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

“U Minh Phệ Hồn Kiếm, quả nhiên có công hiệu cắn nuốt thần hồn, nhưng nhất định phải dựa vào kiếm này chém chết người, mới có thể đem thần hồn cắn nuốt, chẳng qua là, kiếm này tựa hồ không riêng chỉ có điểm uy năng này, biết phệ hồn hàm nghĩa gì, hai chữ U Minh này, không biết là cái gì ý tứ.” nói xong, Diệp Phi có chút về suy nghĩ.

Đem viên kim đan kia thu vào, mới đầu mình bảo vật thấp kém, đối phó lão giả có chút có hết sức, Kim Lăng Kiếm cộng thêm U Minh Phệ Hồn Kiếm hai bảo vừa ra, lão giả này trong nháy mắt tuyệt chiêu cũng không có kịp ra, có thể thấy được bảo vật này kinh khủng.

Mà đang ở lúc Diệp Phi suy nghĩ, chợt như có mây, nhìn một chút phương hướng bên trái chỗ xa xa, hồi lâu, tiếng xé gió cùng nhau, một đạo độn quang màu đen hướng nơi này bắn nhanh tới, hẳn là một tên đại hán áo đen.

Thấy vậy, Diệp Phi chợt lộ ra một nụ cười quỷ dị, đột xuất hiện ở trước mắt của mình, còn không đợi người này mở miệng, Diệp Phi chính là nhẹ giọng nói: “Các hạ nhưng là người Ma Cốt Môn? muốn mời tại hạ đi gặp U Minh Trương lão đi?”

Nghe vậy, đại hán hơi sững sờ, ngay sau đó nhìn chung quanh, như có mây nói: “Không tệ, Trữ Diệu sư đệ, chẳng lẽ bị người chém giết? người lại tấn cấp Liễu Ngưng Đan kỳ?” nói xong, đại hán có chút đáng vẻ nghi ngờ, bây giờ không tin bên trong thời gian ngắn như vậy, Diệp Phi có thể làm được chuyện này.

“Nga, ta trả lời người như thế nào được nhỉ? người.....” lời còn chưa nói hết, Diệp Phi chính là hai mắt hí một cái, quay đầu nhìn một chút phía bên phải phương hướng, như có mây đích xoay người.

“Xem ra, các người ở chỗ này không chỉ an bài một hai người, hắc hắc, vì tại hạ, thật dễ cho U Minh Trương lão phí tâm, có cơ hội, ta sẽ tự mình thăm hỏi một cái, bây giờ, người cũng ở lại chỗ này đi!” nói xong, Diệp Phi cầm hắc kiếm trong tay, hướng đại hán một chém đi. (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Cường thế đánh ra

Nhìn thấy Diệp Phi một kiếm chém tới, phảng phất căn bản không đem mình để ở trong lòng, đại hán áo đen trên mặt không khỏi vẻ giận dữ chợt lóe, bàn tay thoáng một cái giữa, xuất hiện một con cự phủ màu xanh.

Đại hán cầm trong tay cự phủ màu xanh, giống như là vôi vàng, cũng không có quán chú chút nào pháp lực, hướng trên đầu hắc kiếm vừa đỡ.

Hắc kiếm cùng cự phủ đụng chẳng qua là hơi chậm lại, cơ hồ một màn giống nhau xuất hiện, hắc kiếm chính là thuận thế xuống, xuất hiện ở phía dưới thân thể đại hán, mà đại hán ngay cả hàng cũng không hàng kịp kêu lên một tiếng, chính là rơi vào giồng kết quả như Trữ Diệu, bị U Minh Phệ Hồn Kiếm một chém chia hai nửa.

Thần hồn đại hán bị U Minh Phệ Hồn Kiếm hấp thu vào, Diệp Phi vội vàng đem túi trữ vật đại hán cùng kim đan thu hồi, còn không đợi hủy thi diệt tích, nơi xa truyền tới một tiếng phá không, mấy chớp động dưới, một tên thanh niên áo đen, xuất hiện ở nơi xa Diệp Phi, vừa lúc nhìn thấy một màn này, thanh niên không khỏi mặt liền biến sắc.

Đại hán này ở bên trong Ma Cốt Môn thực lực không tầm thường, hơn nữa lấy thân luyện thể thuật càng là thượng đẳng, Ma Nguyên Thương càng là có thể thi triển đến cấp năm, còn có một môn tâm thuật cấp bậc Linh Bảo hộ thân.

Chẳng qua là, đại hán áo đen đông đảo thủ đoạn chưa kịp dùng tới, cùng Diệp Phi vừa đối mặt, chính là bỏ mạng ở trong tay của đối phương, hắc kiếm nhìn như không có chút nào uy lực, đến tột cùng là bức nào bảo vật?

Nghĩ tới đây, thanh niên chính là có chút không rét mà run, bảo vật trong tay Diệp Phi bây giờ kinh khủng, trong tay mình căn bản không có Linh Bảo loại công kích, dưới mắt thì không cách nào cùng đối phương chống lại.

Mà Diệp Phi tựa hồ cũng không có cho đối phương cơ hội suy tính, thậm chí ngay cả kêu cũng không có đánh, cầm hắc kiếm trong tay, Dưới chân bạch mang chợt lóe, hướng thanh niên áo đen một hướng đi.

Thấy vậy. Thanh niên áo đen ngược lại cũng quả quyết, vội vàng một tay vỗ một cái bên hông, một quả phù lục màu vàng xuất hiện trong tay. Một đạo pháp quyết đánh ra sau, ánh sáng màu vàng hà chợt lóe, liền đem kỳ thân hình gói lại.

Ngay sau đó, thanh niên thân ảnh chớp động hai cái, chính là biến mất ở nơi này, mà Diệp Phi cơ hồ là trong nháy mắt một kiếm chém vô ích, không khỏi nhướng mày.

“Hừ. Chạy cũng không phải chậm!” hơi cảm ứng một cái, Diệp Phi phát hiện cũng không thoát khỏi phạm vi thần thức cảm ứng, nhưng mình cũng là miễn cưỡng có thể phát hiện đối phương. Chỉ cần người này ra đi một lần, chỉ sợ cũng muốn mất đi tung tích.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi hướng về phía đại hán mặt đất bắn ra một viên hỏa cầu, ngay sau đó quanh thân độn quang cùng nhau. Hướng chỗ thanh niên bắn ra.

Chỉ chớp lát công phu. Còn không đợi Diệp Phi đuổi theo thanh niên áo đen, nơi xa truyền tới một tiếng vạch trần vô ích, mấy chớp động dưới, chính là xuất hiện một tên lão giả áo xám, vừa lúc chặn lại Diệp Phi đường đi.

“Còn muốn trốn sao? hắc hắc, không nghĩ tới, lại tấn cấp tới Ngưng Đan kỳ!” nhìn một chút Diệp Phi, lão giả áo xám lộ ra một tia cười lạnh.

Nghe vậy. Diệp Phi khoe miệng giương lên, lộ ra một nụ cười sáng lạn. gật đầu nói: “Nhìn thấy người, tại hạ tạm thời trước không trốn, hắc hắc!” vừa nói chuyện, một tay đuổi một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu đen.

Diệp Phi cơ hồ thủ đoạn công kích đã thành thói quen như thế, ý vào hắc kiếm mạnh mẽ, rất dễ dàng xuất kỳ bất ý đem đối phương chém chết, nếu không một khi đối phương té xuất pháp bảo, hoặc là thi triển ra công pháp gì, vậy sẽ phải phí một ít tay chân.

Sau một khắc, Dưới chân bạch mang chợt lóe, chính là xuất hiện ở phụ cận lão giả, cầm hắc kiếm trong tay hướng trên đầu lão giả một chém.

Thấy vậy, lão giả liếc mắt nhìn hắc kiếm, thần sắc hơi sững sờ, chợt giơ tay lên dưới lấy ra một món lang nha bổng đen thùi lù, hướng phía trên vừa đỡ, cái tay khác chính là nhanh chóng bấm quyết, hiển nhiên là đáng về muốn thi triển công pháp gì.

“Cổ trường lão chó có cùng bảo vật của hán cứng đối cứng, bảo vật kia!” đang lúc này, nơi xa truyền tới hai tiếng phá không, thân ảnh của hai tên mặc áo đen, hướng nơi này bắn nhanh tới, một người trong đó, chính là tên thanh niên lúc trước lợi dụng ra đi phù lục trốn chạy kia.

Tuy nói có thanh niên nhắc nhở, nhưng cuối cùng vẫn còn chậm một bước, tên này lão giả trong tay pháp quyết còn chưa bấm hoàn, chính là bị Diệp Phi một chém hai nửa, hắc kiếm không có gì bất ngờ xảy ra lại cắn nuốt lão giả đích thân hồn.

Vèo một tiếng, Diệp Phi vội vàng đem túi trữ vật của đối phương cùng kim đan vừa thu lại, tiện tay bắn ra một viên hỏa cầu, đem thi thể biến thành tro bụi.

Mà cắn nuốt mấy đạo thần hồn sau, Diệp Phi rõ ràng địa cảm giác được U Minh Phệ Hồn Kiếm có một ít biến hóa, tuy nói cực kỳ yếu ớt, nhưng Diệp Phi còn là rõ ràng cảm thấy, nhưng cụ thể là biến hóa bức nào, lại có chút nói không được, cảm giác cực kỳ quý dị, hơn nữa lại có một tia linh tính. Nhưng là không có vàng lằng kiếm như vậy nồng nặc.

Hai tên thanh niên áo đen xuất hiện ở đối diện Diệp Phi, mặt hoảng sợ nhìn Diệp Phi, trên mặt lộ ra vẻ bất khả tư nghị.

“Nga, không nghĩ tới, Ma Cốt Môn lần này lại phái ra nhiều người chặn lại tại hạ như vậy, thật là vinh hạnh.” Diệp Phi khẽ mỉm cười nói.

Nghe vậy, tên kia thanh niên áo đen lúc trước trốn chạy vừa muốn nói chuyện, chỉ nghe một tiếng phá không vang lên, một đạo độn quang mấy chớp động dưới, chính là xuất hiện ở sau lưng Diệp Phi, mơ hồ đem bao vây lại.

Thấy vậy, Diệp Phi thần sắc vừa động, nhưng là cũng không có cái vẻ gì kinh hoảng.

“Ha ha, hai vị sư đệ, thế nào tiểu tử này đang ở trước mắt, các người cũng không xuất thủ đây? chẳng lẽ nhìn thấy tình báo không cho phép, người này tiến cấp tới Ngưng Đan kỳ, liền đem các người hù dọa thành bộ dáng như thế?” nói xong, trung niên mặt dài sau thân Diệp Phi bàn tay thoáng một cái, một cây đất trường thương xuất hiện ở trong tay.

Thấy vậy, tên thanh niên áo đen đối diện mặt liền biến sắc, vội vàng mở miệng nói: “Thiên sư huynh không thể, hắc kiếm trong tay người này phải là cấp bậc Linh Bảo, có thể dễ dàng chặt đứt pháp bảo bọn ta, lúc trước Cổ trường lão đã bỏ mình, cho nên nhất định không muốn cùng hán cận chiến.”

“Nga, lại có bảo vật như thế?” nói xong, trung niên mặt dài thoáng qua một tia vẻ nghi hoặc, chuôi hắc kiếm này thần thức quét qua mấy lần, cũng là

không có thể phát hiện chút nào dị thường.

“Tựa hồ chỉ có một tia linh tính, lực lượng chỉ đạt tới cấp thấp Linh Bảo, lại có uy lực lớn như vậy?” nói xong, trung niên bị kêu là Thiên sư huynh, rõ ràng lộ ra một bộ vẻ hoài nghi.

Nơi xa thanh niên áo đen nghe vậy, vội vàng mở miệng nói: “Thiên sư huynh, lúc trước chuyện chính là ta tận mắt nhìn thấy, cần phải cẩn thận, ngàn vạn không thể cận chiến cứng đối cứng.”

Diệp Phi chậm rãi giải tán ba người một cái, tựa hồ là không muốn trì hoãn thời gian, dưới chân bạch mang chợt lóe, chính là hướng trung niên mặt dài sau lưng bắn nhanh đi, cầm hắc kiếm trong tay hướng đỉnh đầu một chém.

Thấy vậy, trung niên mặt dài cầm trong tay đất trường thương vừa muốn ngăn cản, nhưng hơi một do dự, cuối cùng vẫn còn đem bảo vật tế xuất, điên cuồng quán chú pháp lực, hướng Diệp Phi bắn nhanh ra.

Cùng lúc đó, Diệp Phi thân sau hai tên thanh niên mỗi người tế xuất bảo vật, hướng Diệp Phi thân sau đập một cái đi.

Đang lúc này, Diệp Phi cũng không quay đầu lại tay áo bảo vung, một đạo thanh mang bắn nhanh ra, một quanh quần đi qua, đột nhiên biến thành một con mãng xà, bên ngoài thân quang hà chợt lóe chính là biến thành chừng một trượng.

Phốc một tiếng.

Một đạo cột sáng màu trắng từ trong miệng mãng xà màu phun ra, từng cỗ ba động mạnh mẽ khuếch tán ra tới, nhìn uy năng, hiển nhiên so với lúc Kim Hạch Kỳ sơ cấp lớn hơn rất nhiều.

Ừng ừng, giữa không trung bộc phát ra một đoàn chói mắt kiêu dương, bảo vật của hai tên thanh niên, miễn cưỡng bị cột sáng màu trắng ngăn cản xuống, từng cỗ tiêu phong màu trắng tịch quyền ra.

Bên kia, Diệp Phi cầm hắc kiếm trong tay cùng trường thương vừa mới tiếp xúc dưới, chính là bộc phát ra quang đoàn chói mắt, ở ầm ầm một tiếng vang thật lớn đi qua, Diệp Phi cầm hắc kiếm trong tay đặng đặng đặng, quay ngược lại bốn năm bộ nhiều.

Mà pháp bảo trường thương cấp tốt cùng kia cũng là bị rung lên mà bay, nhưng là cũng không có bị chém đứt, chẳng qua là linh quang hơi có chút ảm đạm xuống, dù vậy, cũng là làm cho trung niên mặt dài có chút ngoài ý muốn.

Mà Diệp Phi còn lại là lộ ra một nụ cười khô, bảo vật một khi bị tế xuất, sẽ quán chú pháp lực tăng cường lên uy năng, sẽ không giống cầm trong tay như vậy, chỉ bằng vào thân thể lực huy động uy năng bảo vật.

Tuy nói mình có lòng tin, một khi mình cũng quán chú pháp lực gia trì hắc kiếm, trong khoảnh khắc liền có thể lần nữa đem kia trường thương chặt đứt, nhưng mình nhưng cũng không dám làm như vậy, dù sao cái hắc kiếm này hấp thu pháp lực quá mức kinh khủng.

Mất thấy không cách nào dùng U Minh Phệ Hồn Kiếm chém chết đối phương, Diệp Phi chính là tay áo bảo vung lên, bá một tiếng, một mảnh kim vân tịch quyền ra, một quanh quần đi qua, đột nhiên ở giữa không trung biến thành hơn trăm miệng phi kiếm màu vàng.

Tuy nói đối phương có ba người, vậy do mượn hai món dị bảo, Diệp Phi vẫn có lòng tin đem đối phương đánh bại, thậm chí chém chết cũng không nhất định, cho nên, Diệp Phi cũng không có vội vã rút lui nơi đây, nếu đối phương không cho mình đường sống, cũng không bằng là chém chết mấy người bọn họ, dù sao lấy được túi trữ vật cũng coi là một thu hoạch không nhỏ, lại có thể cho cái này U Minh Trường lão một dạy dỗ không nhỏ!

(vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 219: Giết người đoạt bảo

“Cái gì? Linh, cao cấp linh bảo?” Nhìn thấy giữa không trung hơn trăm màu vàng phi kiếm, ba tên Ma Cốt Môn người hai miệng đồng thanh kinh ngạc nói, trên mặt lộ ra nồng nặc vẻ khiếp sợ.

Diệp Phi cũng không để ý đến mấy người biểu lộ, tâm thần vừa động, không chế hơn trăm cây phi kiếm, hướng mặt dài nam từ bay đi, từng đạo xé gió ừ ừ.

Hai tên Ma Cốt Môn thanh niên áo đen vừa cùng tiểu Thanh đối chiến, vừa dùng khước mắt quan sát Diệp Phi hai người đối chiến tình huống, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng, nhìn chung quanh nhìn bốn phía, trong mắt có chút vội vàng.

Mặt dài nam tử thấy nhiều như vậy phi kiếm, sắc mặt cuồng biến hướng trường thương đánh ra một đạo pháp quyết, phun ra một đoàn máu tươi, phốc một tiếng, vào trường thương bên trong.

Ngay sau đó, lại thả ra một tấm thuẫn màu xám tro chắn ở trước người, thân hình lóe lên độn quang, bay ngược về phía sau, cho tới giờ khắc này, mặt dài trung niên mới coi như là thở phào nhẹ nhõm.

Bành bành bành, liên tiếp chuỗi bạo vang phát ra, hơn trăm màu vàng phi kiếm liên tiếp chém ở trên trường thương, làm cho trường thương rung lên từng trận, linh quang lúc sáng lúc tối, cuối cùng bay ngược ra.

Cho dù là kia tấm thuẫn, cũng bất quá là cản trở nửa khắc thời gian, liền bị bao phủ ở kim vân bên trong, phi kiếm uy lực tuy nói bị hai món bảo vật ngăn trở không ít, nhưng vẫn là hướng mặt dài nam tử chém tới.

Cho tới giờ khắc này, mặt dài nam tử về mặt lộ tro tàn, nhìn gần ngay trước mắt phi kiếm, đang suy nghĩ tể xuất cái gì bảo vật ngăn cản cũng là không kịp.

Mà nơi xa Diệp Phi còn là nhướng mày, quan sát một cái nơi xa, dưới chân bạch mang chợt lóe, thân hình biến mất ở nơi xa.

Ừm ừm, một tiếng trầm muộn vang lên.

Mặt dài nam tử trước người, đột nhiên hiện ra một thanh bảo kiếm màu xanh lá cây, đem hơn trăm cây phi kiếm toàn bộ cản lại, giữa hai pháp bảo bộc phát ra từng trận chói mắt quang mang.

Còn không đợi mặt dài nam tử thở phào, chỉ cảm thấy sau lưng ba động, Diệp Phi đột nhiên cầm trong tay hắc kiếm xuất hiện ở nơi đó, hướng về phía mặt dài nam tử một chém tới.

“Tiểu tử, ngươi dám chém chết ta Ma Cốt Môn người, lão phu nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn, còn không mau mau bỏ vũ khí xuống!” Đúng lúc này, nơi xa truyền tới một tiếng, một tên áo đen lão giả tiện tay tể xuất màu xanh lá cây bảo kiếm, hướng Diệp Phi một chém đi.

Thấy vậy, Diệp Phi chẳng qua là tâm thần vừa động, nhưng cuối cùng không để ý đến. Một kiếm chém rụng, mặt dài nam tử cầm trong tay pháp bảo ngăn cản, cuối cùng bị chém thành hai đoạn, không có chút nào ngăn trở lực, thân hồn càng là trực tiếp bị hút vào hắc kiếm trong.

Bụp một tiếng, Diệp Phi thuận thế thu hồi đối phương túi trữ vật, với đối phương bảo vật cùng kim đan, sau một khắc, vội vàng đem hắc kiếm hướng về phía trước người đỡ, vừa lúc đụng vào bảo kiếm màu xanh lá cây bay vụt đến.

Bành một tiếng, Diệp Phi thân ảnh bắn ra, cho đến vài trượng, mới đứng vững thân hình, nhưng nhìn đáng đáp cũng không có cái gì thương thế.

Lúc này, lão giả giơ tay lên một cái, bảo kiếm xuất hiện ở trên đỉnh đầu hắn, lại là hai món cấp thấp linh bảo, không trách có uy năng lớn như thế.

Tên lão giả này một thân áo đen, vóc người to lớn, hẳn là một Ngưng Đan kỳ tồn tại, cầm trong tay hai món linh bảo, lại trơ mắt nhìn đồng môn chết ở trước mắt, không khỏi về giận dữ chợt lóe.

“Tiểu tử, lão phu bảo ngươi dừng tay, ngươi lại không chút lưu tình, hừ, hôm nay lão phu liền phá lệ không lưu ngươi sống, chỉ đem ngươi thân hồn mang về, đợi U Minh hỏi xong tất sau, lão phu đem ngươi trừ hồn luyện pháp.” Lão giả cảm giác Diệp Phi cũng không có đem mình để ở trong lòng, tức giận nói.

Diệp Phi hơi quan sát lão giả mấy lần, cảm giác người này mình không cách nào dễ dàng chém chết, đối phương vô luận là tu vi, hay là trong tay bảo vật, đều không phải là những thứ kia Ngưng Đan sơ kỳ tu sĩ có thể so.

Mà lúc này, Diệp Phi nhướng mày nhìn một chút nơi xa, tựa hồ lại có người hướng nơi này bay tới, hẳn không khỏi âm thầm kinh hãi, cái này Ma Cốt Môn đến tốt cùng phải ra bao nhiêu người lần nữa mai phục mình? Thế nào cảm giác vô cùng vô tận một loại.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi không hề trì hoãn, giơ tay lên hướng về phía trời cao phi kiếm một chút, ông một tiếng, hơn trăm cây phi kiếm quang mang chợt lóe, phô thiên cái địa hướng về phía lão giả bay đi, tuy nói tu vi không địch lại lão giả, cũng may linh bảo cấp bậc so hắn cao hơn không ít.

Cùng lúc đó, Diệp Phi hướng về phía lão giả khẽ gạt đầu, lộ ra một nụ cười quỷ dị, dưới chân bạch mang chợt lóe biến mất không thấy.

Mà giờ khắc này lão giả cũng là không để ý tới Diệp Phi, vội vàng khống chế trên đầu hai cây bảo kiếm đan vào cùng nhau, lần này đồng đạo phi kiếm cũng không giống như lúc trước gặp phải hai đột ngăn trở uy lực giảm nhiều, giờ phút này chính là uy năng mạnh mẽ, lão giả cũng không dám khinh thường chút nào.

Quang mang lóe lên, hơn trăm cây phi kiếm đụng vào hai cây bảo kiếm, phát ra một trận tiếng nổ, nhưng là ai cũng không cách nào ngăn cản, bất quá? Rõ ràng chiếm một tia thượng phong.

Thấy vậy, lão giả thần sắc vừa động, Ngưng Đan hậu kỳ hùng hậu pháp lực đột nhiên một thúc giục, hai cái bảo kiếm đột nhiên run rẩy, làm cho hơn trăm cây phi kiếm quang mang ảm đạm, lập tức lộ ra dấu hiệu thất bại.

Mà giờ khắc này, Diệp Phi cũng là cũng không có khống chế phi kiếm chống cự, hẳn chẳng biết lúc nào xuất hiện ở cùng Thanh Nguyên Mãng đối chiến

hai tên thanh niên sau lưng, mặc dù thanh niên kia biết Diệp Phi hắc kiếm không cách nào ngăn cản, nhưng mắt thấy một kiếm chém tới, Diệp Phi ra phát hiện lại là đột nhiên như thế, thanh niên theo bản năng cầm trong tay vừa pháp bảo ngăn cản, vừa độn quang bay đi, hướng nơi xa phi độn đi.

Nhưng người này độn tốc căn bản không cách nào chạy ra khỏi Diệp Phi truy kích, chớp động một cái, liền đuổi kịp thanh niên, giơ tay chém xuống, phốc một tiếng, thanh niên kia liền bỏ mạng, túi trữ vật lại là bị Diệp Phi nhân cơ hội thu vào.

Một gã khác thanh niên căn bản không ngăn cản được hôm nay Kim Hạch trung cấp thực lực Thanh Nguyên Mãng, tuy nói tương đương với loài người Ngưng Đan trung kỳ, nhưng liều mạng Ngưng Đan hậu kỳ, cũng không nhất định sẽ phân ra thắng bại.

Phốc một tiếng, một đạo cột sáng màu trắng, đem thanh niên đánh quay ngược lại bốn năm trượng xa, còn không đợi hắn lấy lại tinh thần, chỉ nghe nơi xa lão giả kêu một tiếng cẩn thận.

Thanh niên chính là cảm giác da đầu tê rần, quanh thân pháp lực không cách nào vận chuyển, còn không hiểu chuyện gì xảy ra, thân thể của mình biến thành hai nửa, nhưng thần hồn không đợi thoát đi thân thể, chính là bị một cỗ kinh khủng hấp lực cuốn đi, cũng không biết sẽ hút đến nơi nào.

Diệp Phi vội vàng thu hồi thanh niên túi trữ vật, mấy món bảo vật thu vào, lúc này, lúc trước Diệp Phi đoán phương hướng, vang lên mấy đạo tiếng xé gió, thậm chí có bốn năm tên tu sĩ cùng nhau tới trước, hơn nữa, trong đó có cái này hai cỗ hơi thở, hẳn là không kém gì trước mắt lão giả tu vi.

Ba bốn tên Ngưng Đan hậu kỳ, hơn nữa cầm trong tay linh bảo, mình tuyệt đối không phải là đối thủ, khi dễ một ít Ngưng Đan sơ kỳ, trong tay chỉ có pháp bảo tu sĩ còn dư sức có thừa.

Lúc Diệp Phi đang suy nghĩ, hơn trăm cây phi kiếm bị lão giả đánh bay, ánh mắt vừa giận vừa sợ phun ra hai đạo lửa mang.

Mình thân là trưởng lão, ba tên Ngưng Đan kỳ đệ tử đang ở trước mắt mình rơi xuống, lão giả đã không đơn thuần là tức giận, càng nhiều hơn, là một loại sợ hãi, nhưng hắn tu vi cao hơn Diệp Phi, hơn nữa trong tay cũng không phải là pháp bảo mà là linh bảo, không khỏi cảm thấy bất lực.

“Tiểu tử, hôm nay vô luận như thế nào, cũng không có thể để cho người chạy mất! Hừ!” Nhìn một chút nơi xa bay tới mấy người, lão giả khोक miệng giương lên, lộ ra một tia cười lạnh.

Nghe vậy, Diệp Phi mặt mày cười nhìn một chút lão giả, nhẹ giọng nói: “Phải không? Vậy thì nhìn các hạ là hay không có bản lĩnh này! Hắc hắc.”

Vừa dứt lời, tiểu Thanh tựa hồ nhận được phân phó một loại, bên ngoài thân quang mang chợt lóe hóa thành ba thước, vèo một tiếng chui vào Diệp Phi tay áo bảo bên trong.

Cùng lúc đó, hơn trăm cây phi kiếm hơi chấn động một cái, cuối cùng một chớp động rơi vào trong tay áo Diệp Phi, ngay vào lúc này, bốn đạo độn quang cách đó không xa, xuất hiện lần nữa ba bốn đạo thân ảnh, hướng nơi này cấp tốc bay vút tới.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt hí một cái, trước mắt lại xuất hiện hơn mười người đáng vẻ, không có gì bất ngờ xảy ra, đoán chừng còn phải sẽ có người xuất hiện, nơi đây không thích hợp ở lâu, tuy nói có dị bảo hộ thân, chỉ khi nào bị vây đem khổ có thể thoát thân mới phải dùng đến.

Mà thấy Diệp Phi một bộ muốn chạy trốn đáng vẻ, lão giả trên mặt hàn khí chợt lóe, không chế hai cây bảo kiếm, hướng Diệp Phi một chém đi.

“Cáo từ, ngày khác có cơ hội, sẽ so tài lại!” Diệp Phi tùy ý để lại mấy câu nói, độn quang chợt lóe hướng nơi xa phi thân đi, mà kia hai cây bảo kiếm, nhưng là bị Diệp Phi lấy hắc kiếm làm tấm thuẫn ngăn cản xuống.

Cái này không khỏi làm hắn thân hình lão đảo một cái trượt đi ra năm sáu trượng xa, nhưng quanh thân sáng lên một đạo quang mang, độn quang hiện lên, tốc độ nhanh khó có thể tưởng tượng, cho dù là Ngưng Đan hậu kỳ lão giả, cũng là miễn cưỡng ngang hàng mà thôi, mà nơi xa bảy tám người thấy Diệp Phi chạy trốn, không khỏi phương hướng chuyển một cái, tất cả đều hướng Diệp Phi truy kích đi. (vốn chương kết thúc)

Âm Công Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Ung dung trở lui

Huyền Châu, Nam Bộ lần ranh, một đạo thân ảnh màu trắng ở một chỗ bầu trời dãy núi cấp tốc xẹt qua, tốc độ nhanh, chẳng qua là mấy chớp động dưới, chính là xuất hiện ở bên kia bầu trời.

Không bao lâu, sau lưng hơn mười đạo thân ảnh, giá ngự độn quang, trước sau trải qua dãy núi, hướng đạo thân ảnh màu trắng kia truy kích đi, nửa đường, thỉnh thoảng gặp những thân ảnh khác, gia nhập vào trong đội ngũ truy kích.

Cái này hơn mười người chính là người Ma Cốt Môn, từng cái một sắc mặt khó coi, trên mặt vừa giận vừa sợ.

“ Hồng Liệt, ngươi không phải nói người này chính là Trúc Cơ kỳ sao? tình báo sao lại sai lệch như vậy, bây giờ bọn ta thế nào truy kích? ” lúc này, lão giả sử hai cây bảo kiếm màu xanh lá cây, chất vấn một câu như thế.

Một thân hồng bào, Hồng Liệt khoe miệng một liệt, thúc giục độn quang, nhẹ giọng nói: “ Tiểu trưởng lão, lúc này đã qua hai năm, người này định lúc ở trong hai năm này tấn cấp.

Lúc ấy bọn ta truy kích, đích xác là Trúc Cơ kỳ tu vi, thực lực cũng là như vậy, bảo vật càng là cấp thấp, trừ chạy trốn chết không có bản lĩnh gì, hôm nay lại có thể chém giết nhiều đệ tử chúng ta như vậy. ”

“ Hừ, hy vọng ở trên đường không muốn gặp lại thấy đệ tử Ma Cốt Môn chúng ta, người phía trước căn bản không biết hắc kiếm trong tay hấn sắc bén, nếu là cầm pháp bảo trong tay ngăn cản, hấn phải chết không thể nghi ngờ.

Lúc này mới nửa tháng lâu, người này ở trên đường trừ mấy ngày trước đây Lý trưởng lão cầm trong tay Linh Bảo tránh thoát một kiếp, còn dư lại kia ba tên đệ tử, cơ hồ là ở trước mắt chúng ta rơi xuống đây, mắt thấy nhưng không cách nào cứu giúp. ” lão giả bị kêu là Tiểu trưởng lão đích giọng cảm hận nói.

“ Tiểu trưởng lão, chúng ta như thế đi xuống, chỉ sợ cũng khó có thể đuổi theo người này, tuy nói khoảng cách càng ngày càng gần, nhưng ta lo lắng khoảng cách Linh Sơn Tông quá gần. Đến lúc đó sợ là chúng ta khó có thể xuất thủ, không bằng nhanh lên thúc giục na di phù lục đi. ” Hồng Liệt nói một câu.

Nghe vậy, Tiểu trưởng lão nhướng mày, gật đầu nói: “ Chuyện ra vội vàng, na di phù lục trong tay bọn ta, không cách nào sử dụng quá nhiều lần, cũng được, tìm mấy tên đệ tử mang Linh Bảo, sử dụng na di phù lục na di đến phía trước, tận lực đem ngăn lại. Mọi người chạy tới sau chỉ cần đem hấn vây khốn, vậy hấn liền chấp cánh khó thoát. ”

“ Tốt, Tiểu trưởng lão yên tâm chính là! ” nói xong, Hồng Liệt chính là hướng về phía mấy tên đệ tử Ngưng Đan trung hậu kỳ truyền âm đứng lên.

.....

,

Bầu trời một mảnh rừng rậm, Diệp Phi mới vừa bay tới lần ranh, không gian phía trước chợt ba động nhộn nhạo, bốn đạo thân ảnh mơ hồ từ từ ngưng tụ ra. Thấy vậy, Diệp Phi dù muốn hay không phương hướng chuyển một cái, hướng phương hướng Càn Khôn Động bay đi.

Năm ngày sau, Diệp Phi mới vừa bay qua bầu trời một thiên hồ, phát hiện mấy tên nam tử đã sớm cầm trong tay Linh Bảo, đáng vẻ tựa hồ là đội mình đã lâu.

Thấy vậy, Diệp Phi không dám có chút trì hoãn, điều chuyển phương hướng, lần nữa hướng phương hướng Linh Sơn Tông phi thân đi. Sau lưng mấy tên nam tử mỗi người phát ra một đạo công kích mãnh liệt, nhất tổng bị Diệp Phi lấy hắc kiếm cản lại. Nhưng đối với phương nhân số đông đảo, cộng thêm lại là uy lực Linh Bảo, không khỏi dễ cho Diệp Phi kêu đau một tiếng, sắc mặt trắng nhợt.

Mà lúc này, phía sau nhân mã Ma Cốt Môn cũng đã chạy tới, chỉ cần Diệp Phi đang bị ngăn trở một lần, mọi người liền đạt tới phạm vi công kích, thậm chí đem vây khốn, khi đó, muốn chạy trốn liền không có dễ dàng như vậy rồi.

Diệp Phi cũng là lo lắng lại có người xuất hiện, những người đó rõ ràng cho thấy cầm trong tay na di phù lục, hơi một tự định giá, một tay một nắm quyết, quanh thân lóe ra một cỗ quang hà chói mắt.

Ma Cốt Môn mọi người chỉ cảm thấy, kỳ sau lưng chợt dâng lên mấy đạo tiêu phong màu trắng, ở một tiếng ông minh sau, thân ảnh Diệp Phi chợt hóa thành một đạo ảo ảnh, biến mất ở chỗ cũ.

“ Cái gì? cái này, người này như thế nào làm được? nhất định là có bảo vật gì? tất cả mọi người lập tức na di truy kích. ” Tiểu trưởng lão kinh nghi bất định nói.

Ma Cốt Môn mọi người mỗi người từ lấy ra na di phù lục, pháp quyết đánh ra sau, ở một mảnh ánh sáng màu vàng bao phủ dưới, thân ảnh mọi người, từ từ biến mất ở nơi đây.

Giờ phút này Diệp Phi, sau lưng sinh ra một đôi cánh trong suốt, sau lưng mang theo một trận tiêu phong màu trắng, tốc độ phi hành cực nhanh, đã đem mọi người Ma Cốt Môn xa xa bỏ rơi ở phía sau.

Mà đang ở lúc này, Diệp Phi chỉ cảm thấy sau lưng ba động cùng nhau, ngay sau đó hơn mười đạo thân ảnh thoáng hiện ra, thấy vậy, vội vàng thúc giục pháp lực, sau lưng lông cánh chợt lóe, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất không thấy.

“ Hắc hắc, ở na di một lần, bọn ta liền có thể ở phía trước đem ngăn trở lại, đến lúc đó, bọn ngươi ở phía sau mau chút xuất thủ, chúng ta lập tức đem vây khốn. ” Tiểu trưởng lão cười nói, mọi người nghe vậy đều là gật đầu không dứt.

Diệp Phi đang phi độn đến trên một mảnh hồ, hơi một tự định giá, chợt một tay nắm quyết, ngay sau đó vừa lên tiếng, phốc một tiếng phun ra một đoàn máu tươi, quanh thân chợt sáng lên một trận huyết sắc quang hà, thoạt nhìn đẹp đẽ hết sức, trận trận huyết khí sôi trào không dứt.

Đang lúc này, không gian phía trước Diệp Phi ba động, năm sáu đạo thân ảnh mơ hồ, quanh thân lóe ra ánh sáng màu vàng, từ từ hiện lên ra, thấy tình huống Diệp Phi sau đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó vội vàng xuất thủ, mỗi người tề xuất bảo vật hướng Diệp Phi đánh đi.

Phốc một tiếng, năm sáu món bảo vật biến thành quang hà, nặng nề đem đoàn huyết vụ kia đánh tan, hóa thành một phiến huyết sắc rơi xuống đất, cũng là không có thấy cái bóng Diệp Phi.

“Huyết Độn Thuật? rốt cục bắt đầu liều mạng sao? đi? làm sao sẽ?” Ma Cốt Môn một tên trong đó lão giả trong mắt vẻ nghi hoặc chợt lóe, chính là có chút mờ mịt nhìn một chút nơi xa.

“Người này đây là bức nào Huyết Độn Thuật? như thế nào trốn ra khoảng cách xa như vậy? trực tiếp trốn khỏi phạm vi thần thức chúng ta, cái này nhưng như thế nào cho phải!” một người trung niên nam tử nói như thế.

“Mau đuổi theo, tuy nói bây giờ không biết hắn ở địa phương nào, nhưng nghĩ đến phải là phương hướng Linh Sơn Tông đi!” nói xong, lão giả nhìn na đi phù lục linh quang âm ỉm trong tay một chút, chính là đánh ra một đạo pháp quyết.

.....

Mà giờ khắc này, Diệp Phi cũng không biết mình khoảng cách mọi người bao xa, chẳng qua là toàn lực thúc giục Lăng Thiên Thần Dực, hướng phương hướng Linh Sơn Tông cấp tốc phi độn đi.

Cho đến hơn hai tháng sau, Diệp Phi nhìn thấy một tòa thành trì nơi xa, sắc mặt tái nhợt thả ra một món phi hành pháp khí, thu hồi Lăng Thiên Thần Dực sau, chính là vừa giả ngự phi hành pháp khí, vừa từ từ ngồi tĩnh tọa điều tức.

Tòa thành trì này được đặt tên là Lục Thành, bay qua Lục Thành sau, đại khái hơn nửa tháng thời gian, chính là có thể tới Linh Sơn Tông, cho nên, đến nơi này, Diệp Phi mới rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Cứ như vậy, hơn mười ngày sau, Diệp Phi đi ngang qua liễu một ngọn núi thần miếu, nhìn qua có chút đồ nát, lâu năm không tu sửa đã sớm không có người ở, bên ngoài thân một ít màu xanh cũng đã lui đi hơn phân nửa, bốn phía càng là cỏ dại um tùm.

Hoi một tự định giá, Diệp Phi đem phi hành pháp khí vừa thu lại, giả ngự độn quang hướng Linh Sơn Tông bay đi, nếu tiến cấp tới Ngưng Đan cảnh, cũng không tất nguy trang cái gì, nói vậy cho dù là Linh Sơn Tông muốn theo dõi bảo vật của mình, hôm nay cũng sẽ lần nữa cân nhắc một phen.

Ba ngày sau, thân ảnh Diệp Phi, chính là xuất hiện ở dưới chân núi Linh Sơn Tông đích sơn môn, mấy tên thủ vệ qua lại dò xét cái gì, một tên lão giả mất con mắt nhắm nghiền ngồi ở trên một thanh ghế gỗ.

Tên lão giả này Diệp Phi cũng không xa lạ, chính là lúc ban đầu mới tới Linh Sơn Tông, gặp tên kiểm tra, Từ trưởng lão, chính là Ngưng Đan sơ kỳ tu vi.

Từ trưởng lão tựa hồ cảm thấy người vừa tới, hai mắt mở một cái, nhìn thấy Diệp Phi sau trên mặt đầu tiên là sắc mặt vui mừng chợt lóe, nhưng theo thần thức hướng Diệp Phi đảo qua sau, chính là lộ ra vẻ kinh nghi.

“Luu, Luu Diệp sư đệ tấn cấp Ngưng Đan?” Từ trưởng lão có chút biết rõ còn hỏi nói.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “May mắn mà thôi, Từ trưởng lão tu vi nhưng là tinh tiến không ít.” Diệp Phi hữu ý vô ý trả lời một câu, hướng tông môn đi tới.

“A a, Luu Diệp sư đệ quả nhiên thiên tài, chẳng những đạt tới cảnh giới Huyền cấp tứ phẩm được sư, tu vi cũng là tiến bộ nhanh như vậy, a a, bất quá, Tiết Ngọc đoạn thời gian trước cũng là tiến cấp tới Ngưng Đan đấy.” nói xong, Từ trưởng lão hữu ý vô ý nhìn Diệp Phi một chút.

Trong môn đã sớm truyền ra hai người bất hòa, nghe nói lúc Diệp Phi mới tới Linh Sơn Tông, Tiết Ngọc còn làm khó Diệp Phi, sau đó là Hư Long ra mặt, mới đưa mâu thuẫn hóa giải, hôm nay Diệp Phi lại mơ hồ vượt qua thiên tài được sư Tiết Ngọc, thân phận địa vị giờ đã khác, hai người mâu thuẫn chính là càng thêm thăng cấp.

“Nga, vậy muốn chúc mừng Tiết Ngọc sư huynh, a a, sau này trở về còn có chút chuyện, ngày khác trò chuyện tiếp!” nói xong, Diệp Phi hướng về phía Từ trưởng lão chấp tay.

Nghe vậy, Từ trưởng lão tựa hồ nhớ ra cái gì đó, chợt khoát tay chặn lại, gấp giọng nói: “Luu Diệp sư đệ chậm đã, Mộc Linh Từ Đại trưởng lão có lệnh, nếu là sư đệ ngài trở lại, trực tiếp đi chủ điện đi gặp Mộc Linh Từ Đại trưởng lão, sư huynh ta sẽ cùng người đồng hành, mời!”

Nói xong, Từ trưởng lão đứng lên, khẽ mỉm cười nhìn Diệp Phi, mà Diệp Phi nghe vậy, còn lại là nhướng mày, vốn là còn muốn nghỉ ngơi mấy ngày, lại đi gặp Hư Long cùng Thương Nguyên hỏi thăm một chút tình huống, hôm nay thấy dáng vẻ Từ trưởng lão, tựa hồ là không thể thực hiện được, bất đắc dĩ, Diệp Phi cùng Từ trưởng lão chính là độn quang cùng nhau, hướng Linh Sơn Tông Chủ điện phi thân đi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Mộc Linh Tử tư lòng

Linh Sơn Tông, trong chủ điện, Mộc Linh Tử Đại trưởng lão, cùng Diệp Phi hai người, tựa hồ đang chuyện trò cái gì.

“Luu Diệp, chúc mừng tấn cấp Ngưng Đan cảnh, a a!” Mộc Linh Tử Đại trưởng lão thường thức một hộp linh trà, khẽ mỉm cười nói.

Nhe vậy, Diệp Phi nhẹ giọng nói: “May mắn thôi, đúng rồi, không biết Đại trưởng lão kêu ta tới có chuyện gì quan trọng?”

“Nga, cũng không có gì lớn chuyện, trước nghe nói ngươi bị hai tên Ngưng Đan Ma Cốt Môn đuổi giết, lo lắng an nguy của ngươi, cho nên mới bảo ngươi tới đây hàn huyên một chút.” Mộc Linh Tử phát hiện tu vi Diệp Phi hôm nay, không khỏi âm thầm nhủ mảy một cái.

“Làm phiền Đại trưởng lão lo lắng, hôm đó trong tay có một quả na di phù lục, may mắn tránh được một kiếp, nếu là Đại trưởng lão không có chuyện gì, ta hãy đi về trước!” Diệp Phi nói xong, liếc mắt nhìn Mộc Linh Tử.

Hơi làm trầm ngâm, Mộc Linh Tử khẽ mỉm cười, một tay lộn một cái, trong tay nhiều hơn một khối hoàn bội, hướng Diệp Phi vung đi.

“Hôm nay tấn cấp Ngưng Đan, cũng không cần ở tại khu vực Trúc Cơ kỳ đệ tử, đây là chia khóa động phủ khu vực Ngưng Đan kỳ đệ tử, rót vào pháp lực sẽ dẫn dắt ngươi đến chỗ động phủ.

Động phủ này tuy nói không tính là tốt nhất, nhưng ở Linh Sơn Tông Ngưng Đan kỳ đệ tử mà nói, tuyệt đối là trước mười tồn tại, Linh Sơn Tông đối đãi đệ tử, từ trước đến giờ thường phạt phân minh, nhất là chúng đệ tử có tiềm lực, nhất định sẽ hết sức bồi dưỡng!” Mộc Linh Tử mỉm cười nói.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt híp lại nhận lấy hoàn bội, trong lòng cười thầm, cái này Mộc Linh Tử thật là có có kiên nhẫn, cho tới hôm nay, cũng một mực không có nói đến chuyện bảo vật trong U Linh Cốc.

‘Ho khan một cái’, “đúng rồi, ở trong U Linh Cốc lấy được bảo vật, nếu là không dùng được, hoặc là không cách nào phân biệt là cái gì bảo vật gì mà nói, có thể giao cho tông môn.

Dĩ nhiên, tông môn sẽ đổi lại một ít bảo vật thích hợp các ngươi sử dụng. Cùng với trưởng thượng, đúng rồi, lão phu có thể hay không xem qua một chút?” Mộc Linh Tử tựa hồ tùy ý nói, ngay sau đó thường thức một hộp linh trà, nhìn lướt qua Diệp Phi.

Nghe vậy, Diệp Phi trong lòng vừa động, ngay sau đó cố làm khổ sở nhủ mảy một cái, nhẹ giọng nói: “Cái này. Được rồi, nếu Mộc Linh Tử Đại trưởng lão muốn nhìn một chút, cũng không có gì.”

Nói xong, Diệp Phi một tay vung, vèo một tiếng, một hộp phi kiếm kim xán xán, xuất hiện ở trước mắt Mộc Linh Tử trưởng lão.

“Cao cấp Linh Bảo?” Mộc Linh Tử Đại trưởng lão có chút kinh ngạc nói. Ngay sau đó nhướng mày, tiếp tục nói: “Bảo này tuy nói không tệ, thế nhưng chỗ thạch điện lấy được vật, cũng chỉ là cái này một hộp phi kiếm?”

Nghe vậy, Diệp Phi lắc đầu một cái, thần bí nói: “Không, tổng cộng là một trăm lẻ tám cây phi kiếm. một bộ đầy đủ, cộng thêm phối hợp phi kiếm này thi triển một loại kiếm trận.”

“Một trăm lẻ tám miếng? phối hợp kiếm trận? như thế, cũng còn nói phải đi qua, uy lực sợ rằng cho dù là cao cấp Linh Bảo, cũng không ngăn trở được, a a, chúc mừng, lấy được chỉ bảo như vậy.” Mộc Linh Tử để xuống chén trà, cười cười.

“Nếu là không có gì chuyện, ta trước hết đi biết động phủ một cái Đại trưởng lão.” Diệp Phi nói xong. Hơi thăm nhìn một chút Đại trưởng lão.

“Ừ, tốt, có chuyện gì trực tiếp tới tìm ta là được.” Mộc Linh Tử nói xong, chính là không nói nữa đứng lên, nhìn bóng lưng Diệp Phi biến mất ở trong đại điện.

Hồi lâu, Mộc Linh Tử chợt hai mắt híp một cái, nghiêm sắc mặt nói: “Ngưng Đan kỳ, tứ phẩm dược sư. Âm Dương Liệt Nhật Trảm, nếu là đúng Linh Sơn Tông có thể tin tưởng, quả thật đáng giá bồi dưỡng.

Nhưng nếu là cảm thấy Linh Sơn Tông không dung được, tâm thuật bất chính mà nói. Người này cũng có chút nguy hiểm, cũng không biết kia Linh Bảo có hay không thật là từ U Linh Cốc đoạt được, cũng được, trước bồi dưỡng một ít cảm tình lại nói, tìm cơ hội thử xem.” nói xong, Mộc Linh Tử hai mắt xuất thần nhìn nơi xa.

.....

Ma Cốt Môn, bên trong đại điện!

‘Ba’ địa một tiếng!

U Minh Trưởng lão trên mặt bảo bọc một đoàn hắc khí, vỗ một cái thật mạnh bàn đá trước người, lúc này nổ tung ra từng đạo vết rách, trong đại điện bảy tám người ai cũng không có lên tiếng, sắc mặt đều là khó coi đáng về.

“Phế vật, tất cả đều là phế vật, chường môn coi trọng như vậy, Tiểu trưởng lão mang đội, Hồng Liệt người tự mình chọn ba mươi tên Ngung Đan kỳ đệ tử, cho dù như thế, cũng có thể để cho người ta ở dưới mắt các người chạy mất?”

Bất quá một tên chính là mới tiến cấp Ngung Đan, lại chém giết sáu tên đệ tử Ma Cốt Môn ta, các người ai có thể nói cho ta nghe một chút đi, đây là chuyện gì xảy ra?” U Minh Trưởng lão toàn thân run rẩy, phần nộ quát.

Nghe vậy, mọi người đều là trầm mặc, hồi lâu, Tiểu trưởng lão, ho nhẹ hai tiếng.

“Đại trưởng lão, lần đầu tiên là Hồng Liệt hai người thất bại, lúc ấy người này còn là Trúc Cơ kỳ, lần này bọn ta hơn ba mươi người, vì phòng ngừa hấn đi đường vòng, cho nên kéo ra khoảng cách.

Nhưng bọn ta trên tay đều có phù lục truyền tin vị trí, chỉ cần một người bị công kích, sẽ truyền tin cho tất cả mọi người, chẳng qua là khoảng cách hơi xa, hơn nữa người này sát phạt quả quyết, đệ tử chúng ta cơ hồ vừa đối mặt liền bị chém chết.

Thời điểm người phụ cận chạy tới, đã sớm không còn kịp, cho đến lão phu tự mình đi trước đem chặn đường trì hoãn chút ít thời gian, những đệ tử còn lại chạy tới một ít, hấn mới coi như là chân chính chạy trốn, đang không có cơ hội chém chết những đệ tử khác.

Nhưng người này tốc độ chạy trốn, Đại trưởng lão hôm nay hấn lần nữa coi trọng một phen, trước kia Trúc Cơ kỳ đã có thể ở trên tay Hồng Liệt chạy mất, cũng không phải là hai người bọn hấn làm việc bất lợi, người này độn thuật, rất đáng sợ.” Tiểu trưởng lão đem sự tình đại khái nói một lần, những người khác lên tiếng phụ họa, U Minh Trưởng lão còn lại là nhượng mảy, lộ ra vẻ tự định giá.

.....

Một mảnh liên miên ngọn núi, bốn phía ngọn núi cao xanh biếc, linh khí dồi dào, thỉnh thoảng xuất hiện một đạo độn quang từ chỗ ngọn núi phi độn ra, cũng không sử dụng bất kỳ phi hành bảo vật, cái này ở khu vực động phủ Diệp Phi trước kia ở, là rất khó gặp đấy.

Nơi đây, chính là khu vực động phủ Linh Sơn Tông Ngung Đan kỳ đệ tử.

Nơi này diện tích cực kỳ rộng lớn, ngọn núi đông đảo, Diệp Phi thân chỗ giữa không trung thô sơ giản lược đảo qua, có chừng trứ năm mươi đích ngọn núi mở ra trứ cấm chế, như thế xem ra, chỉ là Ngung Đan cao cấp, liền có ít nhất năm mươi người ở, dĩ nhiên, cái này cũng chưa tính một ít đệ tử đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ.

Trước kia Diệp Phi một mực không có cơ hội tới đây, hôm nay rốt cục thấy được kích thước của Linh Sơn Tông, dĩ nhiên, cái này cùng Trúc Cơ kỳ đệ tử so với, sợ rằng ngay cả một phần mười cũng không đạt tới.

Hôm nay Mộc Linh Tử trưởng lão đối với mình tựa hồ cũng coi trọng, ngay cả động phủ cũng không cần tốn hao linh thạch, còn chiếm được động phủ tốt trước mười.

Hơi tự định giá, thân hình Diệp Phi một mơ hồ dưới, chính là rơi vào trên một ngọn núi trong đó, một tay lộn một cái, hoàn bội trong tay vung về phía trước một cái.

Ông một tiếng. Cửa đã động phủ ứng tiếng mà khai, thân hình Diệp Phi chợt lóe chính là bay vào bên trong độn phủ, đại khái một bữa cơm công phu, mới xoay người đi ra, đóng lại cửa đá, đem cấm chế bốn phía ngọn núi vừa mở.

Quay đầu lại nhìn động phủ một cái, Diệp Phi không khỏi cảm khái, bên trong trình độ linh khí nồng nặc. Căn bản không phải động phủ Tiết Ngọc kia có thể so sánh, cái này đãi ngộ giữa Ngung Đan kỳ cùng Trúc Cơ kỳ, quả nhiên là cực kỳ cách xa.

Trầm ngâm chốc lát, Diệp Phi độn quang cùng nhau, lác mình hướng phương hướng khu vực Trúc Cơ kỳ ở bay đi.

Hơn một canh giờ sau, thân ảnh Diệp Phi, xuất hiện ở bên trong động phủ Thương Nguyên.

“Lưu Diệp? người trở lại. Nghe nói người bị Ma Cốt Môn đuổi giết, thật đúng là để cho bọn ta lo lắng tốt một trận a!” thấy Diệp Phi ra hiện, Thương Nguyên ban đầu là sững sốt, ngay sau đó mừng rỡ nói.

Diệp Phi khẽ mỉm cười, còn không đợi mở miệng, Thương Nguyên chính là thần sắc vừa động, kinh nghi nói: “Dĩ? ta thấy thế nào không ra tu vi của người? chẳng lẽ là tấn cấp Ngung Đan?”

Diệp Phi cũng không có thả ra khí thế của Ngung Đan kỳ, nhưng Thương Nguyên quả thật cảm giác không ra Diệp Phi tu vi sâu cạn, không khỏi kinh dị một tiếng.

“A a, may mắn tấn cấp liễu, gần nhất như thế nào, đúng rồi, động phủ trước của ta, người đi qua đi, dù sao so với nơi này mạnh hơn một chút, người cũng không cần khách khí. Chúng ta còn bình thường gọi là được.” nói xong, Diệp Phi khẽ mỉm cười.

“Cái này, được rồi, ta còn là như trước kia một loại, tu vi cũng không có gì tiến triển, đúng rồi, đoạn thời gian này, Tiết Ngọc sư thúc tới tìm ta mấy lần. Nói là người nếu là trở lại, đi ngay tìm hấn một chuyến.” Thương Nguyên nhượng mảy đích nói một câu.

“Nga, biết, Hư Long sư huynh ở nơi nào? vì sao không có nhìn thấy hắn?” Diệp Phi hỏi một tiếng.

“Hắn cùng với Tiết Ngọc đã sớm tấn cấp Ngưng Đan. Đều ở đây khu vực động phủ Ngưng Đan cấp một, bây giờ Hư Long ở tại” cứ như vậy, Thương Nguyên nói cho Diệp Phi vị trí của Hư Long, ngay sau đó hai người đơn giản trò chuyện một hồi, Diệp Phi chính là rời đi nơi này.

Kế tiếp, Diệp Phi trước sau đi thăm Hư Long, cùng với Kim Đan Các Sở trưởng lão, Hư Long cùng Diệp Phi hai người dĩ nhiên là hàn huyên ân cần một phen, trò chuyện hơn một canh giờ, tính tình Hư Long, cũng để cho Diệp Phi cực kỳ có cảm tình.

Sở trưởng lão thấy Diệp Phi cũng có chút ngoài ý muốn, nguyên bản định dùng Kim Nguyên Đan dẫn dụ Diệp Phi, để cho an tâm tu luyện đan đạo, bất thành muốn Diệp Phi nhanh như vậy chính là tấn cấp Ngưng Đan kỳ.

Bất đắc dĩ, Sở trưởng lão nói cho Diệp Phi hai loại đan phương, một loại là Huyền cấp ngũ phẩm đan dược, có giúp với Ngưng Đan kỳ tăng tu vi lên, một loại khác là Huyền cấp lục phẩm đan dược, chính là một loại thánh dược chữa thương khôi phục pháp lực.

Sở trưởng lão ý tưởng rất đơn giản, lấy ra đan phương Diệp Phi cần nhất, cũng là không cho hắn bất kỳ thành phẩm, tài liệu cũng có thể cung cấp, duy nhất yêu cầu, chính là muốn Diệp Phi tự mình luyện chế.

Mà Diệp Phi bởi vì phải đi gặp Tiết Ngọc, vì vậy cùng Sở trưởng lão trò chuyện một hồi, chính là cáo từ rời đi, nói xong mấy ngày nữa lại tu tập luyện đan thuật, Diệp Phi cảm giác hai loại đan dược đối với mình trợ giúp không nhỏ, tài liệu có thể miễn phí cơ hội cung cấp, thật sự là khó có thể tìm được, huống chi Diệp Phi có lòng tin, ở trong vòng một năm đem hai loại đan dược luyện chế ra tới.

Cứ như vậy, Diệp Phi ôm tâm sự, đi tới ngọn núi chỗ Tiết Ngọc ở, mới vừa vừa rơi xuống đất, cửa động chính là một tiếng ông minh mở ra, Tiết Ngọc nhìn thấy Diệp Phi, hai mắt mặt lửa nóng.

“Hắc hắc, Lư Diệp, ngươi nhưng coi là trở lại! cái gì? ngươi cũng tấn cấp Ngưng Đan cảnh?” nói xong, Tiết Ngọc hơi sững sờ.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Không biết Tiết Ngọc sư huynh tìm ta chuyện gì?”

Ồn Ồn tâm thần, Tiết Ngọc sắc mặt có chút âm trầm, khóe miệng giương lên nói: “Không biết Lư Diệp sư đệ, ở U Linh Cốc đạt được là cái gì bảo vật?”

“Nếu như Tiết Ngọc sư huynh không có chuyện gì khác, cáo từ!” Diệp Phi hừ nhẹ một tiếng, xoay người hướng chân núi đi tới.

Thấy vậy, Tiết Ngọc quỳnh lên, khoát tay nói: “Chậm, nếu không phải giao ra trong tay bảo vật, ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ, chẳng những Linh Sơn Tông không cách nào chứa chấp ngươi, toàn bộ Huyền Châu đều sẽ đuổi giết ngươi, hạng người thích giết chóc đồng môn, Bạch Phát Ma Đầu.” nghe vậy, Diệp Phi tâm thần rung lên, cho dù tận lực giữ vững trầm ổn, sắc mặt cũng không khỏi hơi đổi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 222: Thay đổi cùng nguy cơ

“Tiết Ngọc sư huynh nói thế là ý gì? sư đệ có chút hồ đồ!” Diệp Phi cố ý duy trì trấn định, trên mặt thần sắc bất động nói.

Tội thích giết chóc đồng môn, tông môn tất nhiên sẽ không tha thứ, huống chi danh tiếng Bạch Phát Ma Đầu thực không nhỏ, ở U Châu cũng quả thật giết không ít người, vạn nhất bị Tiết Ngọc tố giác, sợ rằng mình liên nguy hiểm.

Thậm chí rơi vào một loại kết quả giống như U Châu, bị các tông môn đuổi giết diệt ma, nhất là Ma Cốt Môn cần cái cơ này.

Tiết Ngọc nhìn một chút Diệp Phi, lộ ra một tia âm lãnh vui vẻ, nhẹ giọng nói: “Hừ, Bạch Phát Ma Đầu, tu vi Trúc Cơ kỳ, một người một mạng Sở Hưởng Vô Định, mặc dù những địa phương khác phụ cận U Châu, tất cả đều là có đại danh của ngươi.

Ngày đó ngươi ở U Linh Cốc thả linh thú ngươi ra, ta chính là có điều hoài nghi, ngay sau đó ở trên đường trở về Linh Sơn Tông, ta chính là cùng ngươi cùng nhau xuống ngân giáp chiến thuyền, trực tiếp đi U Châu, ngươi, còn muốn chống chế sao?”

Nghe vậy, Diệp Phi trong mắt lóe lên một luồng hàn mang, ngay sau đó mặt không biểu tình nói: “Không biết sư huynh định làm như thế nào?”

Chuyện cho tới bây giờ, Diệp Phi không thừa nhận cũng không được, không sợ tính toán chỉ sợ điểm ký, hiển nhiên Tiết Ngọc là một người có lòng, một mực nhớ kỹ mình, trong U Linh Cốc nhiều người như vậy, cũng không có một sẽ hoài nghi mình cái gì.

“Hắc hắc, đơn giản, ngươi đem bảo vật lấy được ở trong U Linh Cốc cho ta, năm ngày sau, chúng ta Linh Sơn Tông sau thân Miếu Sơn Thần gặp! ngươi nếu không phải đi mà nói, sẽ phải cẩn thận!” nói xong, Tiết Ngọc không để ý tới nữa Diệp Phi, xoay người trở lại bên trong động phủ.

Diệp Phi hơi lăm tự định giá, cũng là trở lại động phủ mới của mình, có chút tâm thần không yên đứng lên.

Không sợ hấn mình đao mình thương cùng mình động thủ, cho dù là tìm mấy trợ thủ, mình cũng có thể ung dung trở lui. Cái này, đối với thực lực Tiết Ngọc mình còn không hiểu rõ, nhưng Tiết Ngọc người này âm hiểm xảo trá, không thể dễ dàng tin tưởng.

Hơn nữa nếu là Tiết Ngọc chỉ muốn muốn bảo vật trong tay mình, nghĩ đến cũng sẽ không lãng phí khúc chiết, tìm mình đi cái gì Miếu Sơn Thần. .

Như thế xem ra, người này nhất định là còn có những âm mưu khác, không phải là chuyện đơn giản như vậy. Nếu dám hẹn mình đi ra ngoài, chắc là có thủ đoạn gì.

Thời gian gấp gáp, trái lo phải nghĩ, Diệp Phi cũng là không nghĩ tới biện pháp gì tốt, hai ngày sau, Diệp Phi chợt đứng lên, mặt vẻ ngưng trọng.

“Như thế xem ra. Chỉ có thể đi một bước coi là một bước, hấn nếu là thật mình đi trước, vạn bất đắc dĩ mà nói. Chỉ sợ cũng chỉ có thể giết người diệt khẩu!” nói xong, Diệp Phi hai mắt híp một cái, chính là rời đi động phủ, thời điểm mình trở lại Linh Sơn Tông vừa lúc đi ngang qua kia chỗ Miếu Sơn Thần đồ nát. Đại khái cũng chính là ba ngày lộ trình.

.....

Ngày thứ hai chạng vạng tối, sau Linh Sơn Tông bên trong thân Miếu Sơn Thần!

Nơi này không gian cũng không phải là rất lớn, đại khái đáng về năm sáu trượng, bên trong trừ một pho tượng sơn thần đeo đầy bụi bặm, nửa chính là một hộp quan tài đen nhánh, nắp rơi bên cạnh, bên trong trống rỗng.

Giờ phút này, Tiết Ngọc ngồi xếp bằng dưới đất mặt trên một khối bồ đoàn, khoe miệng khê nhếch.Lộ ra một bộ gian kế được như ý.

Tiết Ngọc người này tuy nói âm hiểm, nhưng cũng có tự biết rõ, sau khi đã biết thực lực Diệp Phi ở U Linh Cốc kia, chính là hiểu giữa hai người chênh lệch, cùng Diệp Phi đấu, tuyệt đối chỉ có thể dùng trí.

Lần này, Tiết Ngọc cũng không có tính toán tự mình động thủ diệt trừ Diệp Phi, chỉ có hai mục đích. Thứ nhất, để cho hấn đem bảo vật trong U Linh Cốc giao ra đây, thứ hai, để cho Diệp Phi vĩnh viễn biến mất ở Linh Sơn Tông. Tránh cho ảnh hưởng thân phận thiên tài được sư của mình.

Diệp Phi đồng ý chính là tốt nhất, giao ra bảo vật, rời đi, sau này không muốn ở Linh Sơn Tông xuất hiện, nếu không đồng ý, kia Tiết Ngọc chỉ có thể là đem việc này bẩm báo Mộc Linh Từ Đại trưởng lão, Diệp Phi một dạng sẽ phải chịu Linh Sơn Tông trách phạt, chẳng qua là bảo vật trong tay mình không lấy được.

Dĩ nhiên, đối với thực lực Diệp Phi cùng với con yêu thú kia, Tiết Ngọc cũng không phải là không có phòng bị, lần này có thể nói là chuẩn bị rất cẩn thận, nếu không mình sẽ không đơn độc cùng Diệp Phi gặp mặt.

Tới trước, Tiết Ngọc chính là báo cho Sở trưởng lão, nói mình cùng Diệp Phi đi ra ngoài làm chút chuyện, Sở trưởng lão giao phó hai người Tiết Ngọc nhanh đi mau trở lại, nhưng Tiết Ngọc nói chỉ có thể bảo đảm mình, không cách nào bảo đảm Diệp Phi.

Bất đắc dĩ, Sở trưởng lão chính là lấy ra truyền âm phù lục, đơn giản để lại mấy câu nói sau giao cho Tiết Ngọc, hấn là nói cho Lưu Diệp cùng Tiết Ngọc nhanh đi mau trở lại, nhanh lên tu tập luyện đan thuật.

Chỉ cần Diệp Phi vừa xuất hiện, Tiết Ngọc chính là chuẩn bị đem này mai phù lục lấy ra, bên trong có lưu lại mấy câu nói của Sở trưởng lão, chứng minh mình cùng Diệp Phi lần này đi ra ngoài gặp mặt, Sở trưởng lão là biết, vạn nhất mình ra khỏi ngoài ý muốn, Diệp Phi khó thoát liên quan, để cho Diệp Phi kiêng kỵ không dám ra tay.

Dĩ nhiên, đây cũng không phải là là thủ đoạn bảo vệ tánh mạng của Tiết Ngọc, lần này cố ý mang ra khỏi liễu một quả cao cấp na di phù lục, chỉ cần một lần na di, là được đến ngay Linh Sơn Tông sơn môn, một mực ở bên trong tay áo bảo Tiết Ngọc trong trạng thái chuẩn bị kích thích, chỉ cần tâm niệm vừa động dưới, liền có thể dễ dàng na di mà đi.

Hơn nữa trừ những thứ này, ở bên trong tông môn Tiết Ngọc còn có những hậu thủ khác, có thể nói là từng bước tính toán không lộ chút sơ hở, tâm tư thật đáng sợ, cho dù là gặp một tên Ngưng Đan đại viên mãn, Tiết Ngọc cũng có thể ung dung trở lui.

“Lưu Diệp, hy vọng bảo vật ngươi không để cho ta thất vọng mới phải, mặc dù thất bại, cũng có thể đem ngươi từ Linh Sơn Tông đuổi đi, hắc hắc! điều này cũng nhờ có lần đó đi ra ngoài du lịch, cùng tên kia U Châu tu sĩ nói chuyện với nhau, nếu không lại như thế nào biết đại danh Bạch Phát Ma Đầu ngươi?” nói xong, Tiết Ngọc ánh mắt híp một cái, lộ ra một nụ cười âm hiểm.

.....

Một mảnh rừng rậm, trên bầu trời, Diệp Phi giá ngự độn quang, thần sắc có chút đáng vẻ ngưng trọng!

Nếu nói là để cho mình giao ra bảo vật, Diệp Phi là vạn vạn không làm được, cho dù là Kim Lăng Kiếm, Diệp Phi cũng là không bỏ được, nhưng nếu là bị Tiết Ngọc bẩm báo trưởng lão, mình tất nhiên sẽ thân ở trong nguy cơ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Phi quyết định, Tiết Ngọc cho dù dẫn người, chỉ cần là ba người trở xuống, vậy mình sẽ giết người diệt khẩu, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là không ai biết mình cùng Tiết Ngọc gặp mặt.

Nếu là đối phương nhân số đông đảo, không có cơ hội hạ thủ, vậy mình liền đồng ý rồi đi Linh Sơn Tông, lại một mình làm tán tu, từ nay không hề nữa ảnh hưởng đến địa vị được sư, đối với hắn không tạo thành uy hiếp, Tiết Ngọc có tổ giác mình cũng cũng không có ý nghĩa.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi động quang lại tăng nhanh mấy phần, bằng vào mình đối với Tiết Ngọc hiểu rõ, mặc dù chạy trốn, cũng tuyệt đối không cách nào cùng động thuật của mình so sánh.

Chạy ba ngày lộ trình, Diệp Phi đúng hẹn tới, đi tới phụ cận Miếu Sơn Thần, xa xa thấy được một cổ màu đỏ nát Miếu Sơn Thần, ở bốn phía ngôi miếu đồ nát kiểm tra mấy lần, không có phát hiện bất kỳ mai phục.

Hỏi một do dự, Diệp Phi một thúc giục động quang, chính là đi tới trước cửa Miếu Sơn Thần, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, thần thức hướng bên trong đảo qua, kinh ngạc phát hiện, lại không cách nào phát hiện tình huống bên trong.

“Bên trong lại có thể ngăn cách thần thức?” nói xong, Diệp Phi bàn tay đẩy, cửa gỗ dật chỉ một tiếng mở ra, chính là phát hiện Tiết Ngọc khoanh chân ngồi ở phía pho tượng dưới sơn thần.

Trầm mặc chốc lát, lại nhìn một chút hoàn cảnh ở trong đó, phát hiện ra khỏi một cái quan tài cũ rách, một pho tượng sơn thần, còn lại là không có gì khác.

Mà quý dị chính là, bên trong tuy nói không có cảm giác đến bất kỳ cảm chế gì ba động, cũng là không cách nào sử dụng thần thức lực, cái này không khỏi làm đích Diệp Phi có chút ngoài ý muốn đứng lên, càng thêm cẩn thận.

Nhưng nơi này bất quá chỉ có một người Tiết Ngọc, Diệp Phi cũng không có lo lắng quá mức, nhìn một chút Tiết Ngọc đang không nhúc nhích, cất bước bước ra, hướng trong miếu đi vào.

Tiến vào Miếu Sơn Thần, Diệp Phi thần sắc ngưng trọng nói: “Tiết Ngọc sư huynh, không biết có tính toán gì không?” nói xong, phi kiểm Diệp Phi trong cơ thể chính là xuẩn xuẩn dục động, chỉ cần buộc mình giao ra bảo vật, Diệp Phi chính là chuẩn bị ra tay giết người.

Bất quá một lát sau, Tiết Ngọc vẫn hai mắt khép hờ, liền nhìn đều không có nhìn Diệp Phi một cái, cũng không có nói những gì.

Thấy vậy, Diệp Phi không khỏi nhướng mày, nhẹ giọng nói: “Tiết Ngọc sư huynh, người đến tột cùng muốn như thế nào, có hay không nên cho ta một câu trả lời? sư đệ cũng tốt xem một chút có thể hay không làm được?”

Hỏi lâu, Tiết Ngọc vẫn trầm mặc không nói.

Chẳng lẽ ở cùng mình so tính nhẫn nại? Diệp Phi không khỏi có chút vội vàng đứng lên, đè ép áp trong lòng xao động, cũng không có vội vã xuất thủ, mà là thử dò xét hỏi một câu.

“Nếu là Tiết Ngọc sư huynh không có gì yêu cầu, kia sư đệ liền đi về!” nói xong, Diệp Phi làm bộ phải đi đáng vẻ, kỳ quái là, Tiết Ngọc ngay cả ngăn cản cũng không ngăn trở một cái.

Lúc này, Diệp Phi chính là cảm giác có chút không được bình thường, lại quan sát bốn phía một cái, ngay sau đó từ từ đi tới bên cạnh Tiết Ngọc, xòe bàn tay ra nhẹ nhàng đẩy Tiết Ngọc.

Phác thông một tiếng.

Tiết Ngọc thân thể mềm nhũn, chính là ngã trên mặt đất, Diệp Phi lên trước tìm tòi, lại không có hơi thở, cái này không khỏi làm cho Diệp Phi mặt liền biến sắc.

Còn không đợi phục hồi tinh thần lại, chỉ nghe bịch một tiếng, kia miệng quan tài, một Bạch Phát Lão Giả mặc rách nát áo quần màu xanh, trong tay giơ lên bầu rượu, tướng mạo dơ dáy chợt lộ ra nửa đoạn thân thể.

Nhìn ánh mắt mang theo vài phần men say, trong miệng đánh rượu cách, cử chỉ có chút phong điền đáng vẻ, chỉ Diệp Phi lao thao, có chút mơ hồ không rõ nói cái gì.

“Người nói cái gì? lão nhân gia, người có biết xảy ra chuyện gì?” Diệp Phi có chút kinh nghi bất định nói, chỗ này ngôi miếu đồ nát không cách nào vận dụng thần thức, ngay cả lão giả có phải là tu sĩ hay không Diệp Phi cũng không cách nào phân biệt, lời nói cũng có chút nghe không rõ.

“Người xong rồi, người xong rồi!” lão giả đánh rượu cách, trạng thái phong điền chỉ Diệp Phi, miễn cưỡng khạc ra mấy chữ, chính là hai mắt hợp lại, chuẩn bị ngủ, đem quan tài đập đắp đứng lên.

“Lão đầu, người đây là ý gì? đây là chuyện gì xảy ra? người nói mau rõ ràng, người là ai giết? lão đầu!” Diệp Phi vừa nói thoại, vừa hướng kia miệng quan tài đi tới.

Mà đang ở lúc này, nơi cửa ngôi miếu đồ nát chợt bóng người chợt lóe, thân ảnh của Hoắc Tần trường lão thoáng hiện ra, đi theo phía sau là năm tên

Ngưng Đan tu sĩ.

Quý dị là, giờ phút này ngôi miếu đổ nát cái loại cảm giác cổ quái đó lại biến mất, thần thức lực cũng khôi phục bình thường.

Hoắc Tân chẳng qua là quan sát tình huống bên trong ngôi miếu đổ nát mấy lần, chính là mặt liền biến sắc, tức giận nói: “Người tâm bệnh cuồng đồ, liền nhiên cả đồng môn cũng không bỏ qua cho, bắt lại!” nói xong, sau khi đứng dậy mấy người chính là hướng Diệp Phi đi đi.

Thấy vậy, Diệp Phi chợt mặt liền biến sắc, đang ở thời điểm Diệp Phi còn không có hiểu rõ tình huống, trong tâm chợt cả kinh, mình một thân pháp lực, lại không cách nào điều động chút nào, ngay cả tiểu Thanh cũng không biết khi nào đích ngủ say đứng lên. (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 223: Linh lao chém ma

Diệp Phi pháp lực đều không vận được, căn bản không cách nào phản kháng mấy tên Ngưng Đan cao cấp, nhưng cũng sẽ không trở mặt nhìn mình oan uổng, dù sao nơi đây còn có một lão đầu có thể làm chứng.

“Khởi bẩm Hoắc Tân trưởng lão, Tiết Ngọc sư huynh cũng không phải là ta đánh chết, nơi đây có một lão đầu có thể làm chứng, hắn ở trong quan tài này, mọi người hỏi một chút liền biết chân tướng đây.” nói xong, Diệp Phi chính là đi tới bên cạnh miệng quan tài cũ rách kia. Mấy người khác cũng đi theo tới đây.

Diệp Phi hít một hơi thật sâu, hai cánh tay dùng một chút lực dưới, bịch một tiếng, đem quan tài đập vừa nhấc lên, lúc này truyền ra một cỗ mùi rượu, thả mang theo hô hô đích tiếng gió.

“Cái gì?” Diệp Phi thấy rõ trong quan tài, chợt mặt liền biến sắc, bên trong làm gì có lão già nào, chẳng qua là có một chỗ địa động sâu hoắm, truyền tới hô hô tiếng gió, cũng không biết thông hướng nơi nào.

Thấy vậy, Diệp Phi khom lưng muốn tra xét địa động!

“Không tốt, người này muốn chạy trốn!” một tên trưởng lão nói xong, lúc này run lên tay, một quả hoàng phù bắn nhanh ra, phốc một tiếng, dính vào trên người Diệp Phi.

Cùng lúc đó, Hoắc Tân sắc mặt run lên, bàn tay vung lên dưới, chính là xuất hiện một sợi giây thừng, đem Diệp Phi trói thật thật.

“Tốt lắm, ta đã đánh phù lục giam cầm pháp lực, tiểu tử này cũng chơi không ra dạng gì!” ném ra khỏi phù lục đích lão già ngưng trọng nói.

Nghe vậy, Hoắc Tân gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Lâm Húc, đi xuống xem một chút, địa động này thông hướng nơi nào?”

Vừa dứt lời, một tên thanh niên áo xám tro thân hình chợt lóe chính là nhảy vào trong quan tài, hướng địa động chui vào.

Đại khái một bữa cơm công phu, thanh niên ở ngoài cửa ngôi miếu đổ nát xuất hiện, nhẹ giọng nói: “Hoắc Tân trưởng lão, địa động đi thông một mảnh rừng rậm cách đó không xa, bốn phía trống rỗng. Không có gì khả nghi.”

“Tốt lắm, chúng ta trở về đi thôi, giao cho Đại trưởng lão xử trí, ai!” nói xong, Diệp Phi chính là bị mọi người hi lý hồ đồ kéo lên một cái phi chu, hướng phương hướng Linh Sơn Tông bay đi.

Trên phi chu, Hoắc Tân mấy người đều là ánh mắt bất thiện nhìn Diệp Phi. Mang trên mặt nồng nặc hận ý, nhưng trên mặt của Hoắc Tân, cũng là mang theo một tia tiếc hận.

“Lưu Diệp. Tiết Ngọc tuy nói cùng người có chút tranh chấp, nhưng người có thể nào lo lắng hắn cướp đi thân phận thiên tài được sư của người được, mà thích giết chóc đồng môn? người có thể nào hạ độc thủ như thế?” nói xong, Hoắc Tân mặt tức giận.

Nghe vậy. Diệp Phi lộ ra một nụ cười khổ. Mặc dù không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra, nhưng rất rõ ràng, mình bị người hãm hại, nếu là Tiết Ngọc còn sống, mình nhất định sẽ hoài nghi Tiết Ngọc, nhưng hôm nay Tiết Ngọc đã chết, Diệp Phi chính là có chút hoài nghi Ma Cốt Môn.

Nhưng suy nghĩ một chút cũng không quá có thể, lần này gặp mặt. Tiết Ngọc chắc chắn sẽ không nói cho ngoại nhân, huống chi Ma Cốt Môn biết. Cũng sẽ không đại phi chu chiết hãm hại mình, trực tiếp phái người lùng bắt mình mới là phong cách của Ma Cốt Môn.

Nhưng trừ hai điểm này, Diệp Phi bây giờ không nghĩ tới mình còn có cái gì cừu gia, chẳng lẽ là Mộc Linh Từ muốn bảo vật của mình? đây càng thêm không thực tế, Mộc Linh Từ tuyệt đối sẽ không tổn thất rồi Tiết Ngọc loại thiên tài này để làm chuyện này.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi nghiêm sắc mặt, nhìn một chút Hoắc Tân, nhẹ giọng nói: “Hoắc Tân trưởng lão, ta bây giờ vô luận như thế nào giải thích, chỉ sợ người cũng sẽ không tin tưởng ta, ta chỉ muốn biết, người là như thế nào biết chúng ta ở chỗ này gặp mặt?”

Nghe vậy, Hoắc Tân trên mặt vẻ giận dữ chợt lóe, lạnh lùng nói: “Hừ, không biết hỏi cái, nếu không muốn người biết, trừ phi mình đừng làm, người, quá làm ta thất vọng!”

Nói xong, mọi người thở dài, Diệp Phi lắc đầu cười khổ, chính là trầm mặc.

Ba ngày sau, mọi người giả ngụy trở lại Linh Sơn Tông, đem Diệp Phi nhốt ở bên trong một chỗ linh lao, bốn phía vách tường đều là bố trí có trận pháp cường đại, bên trong trừ một cái giường đá, chính là trống rỗng.

Nhưng cái giường đá này tựa hồ thành bài trí, bởi vì Diệp Phi đang bị mấy cái ống khóa đen nhánh cột vào trên vách tường, ống khóa hiện đầy từng đạo linh văn quý dị, vừa nhìn liền biết không phải là phẩm vật.

Mà Diệp Phi trên người, còn lại là dán một tờ phù lục hoàng mông mông, chính là phù lục dùng giam cầm pháp lực!

Chớ nói Diệp Phi mất đi pháp lực, cho dù là pháp lực khôi phục, ở bên trong linh lao cũng khó mà chạy ra khỏi, coi như chạy ra khỏi linh lao, cũng căn bản trốn không thoát Linh Sơn Tông.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi chính là thở dài một tiếng, trong lòng không khỏi cảm khái, nếu là ban đầu không đi thấy Tiết Ngọc, trực tiếp chạy trốn đi mà nói, có lẽ có thể miễn quá kiếp này, nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, cho dù không thấy Tiết Ngọc, cái hắc thủ sau lưng này, tựa hồ cũng không nhất định sẽ bỏ qua cho mình.

“Chẳng lẽ, thật muốn chết ở Linh Sơn Tông này?” Diệp Phi lộ ra một nụ cười khổ, chết không sợ, đáng sợ là chính mình cũng không biết là như thế nào chết đi, lúc này mới làm người ta kinh khủng.

.....

Linh Sơn Tông, bên trong Chủ điện, Mộc Linh Tử cùng Hoắc Tân hai người, tựa hồ đang chuyện trò cái gì!

“Hoắc Tân, là ai truyền tin cho người, còn không có tra được sao?” Mộc Linh Tử như thế hỏi một câu.

Nghe vậy, Hoắc Tân lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Đại trưởng lão, ta cũng không có nhìn thấy bóng người, trực tiếp nhận được một quả truyền âm phù lục, nói là Lưu Diệp giết hại đồng môn, địa điểm Linh Sơn Tông sau thân Miếu Sơn Thần.”

“Người xem Lưu Diệp có hay không giống như là hạng người giết hại đồng môn? có phải hay không là bị người oan uổng? người nọ là ai? tại sao lại cho người truyền tin? nó là mục đích gì?” Mộc Linh Tử Đại trưởng lão liền tiếp chuỗi hỏi mấy vấn đề.

Hoắc Tân hơi làm trầm ngâm, nhẹ giọng nói: “Ta cũng từng hoài nghi tới những vấn đề này, nhưng người không thể xem bề ngoài, lòng người khó dò, người này tuy nói thiên phú thật tốt, nhưng nếu là hạng người tàn nhẫn bạc này, cũng là không thể bồi dưỡng!”

“Đúng rồi, có hay không đi chỗ ở Tiết Ngọc xem một chút, có thể hay không tìm được một ít đầu mối?” Mộc Linh Tử Đại trưởng lão hỏi.

“Đã phái người đi qua liễu, vừa có tin tức sẽ lập tức truyền tới đích!” Hoắc Tân trả lời một câu.

Mà đang ở thời điểm hai người có chút trầm mặc, chỗ cửa đại điện bóng người chợt lóe, mấy ngày trước đây cùng Hoắc Tân đồng hành tên kia thanh niên áo xám Lâm Húc, xuất hiện ở nơi cửa, đi theo phía sau một tên khô gầy lão già tặc mi thủ nhân. Xem bộ dáng là một tên Trúc Cơ sơ kỳ tu sĩ.

Lâm Húc đi vào đại điện, nhìn một chút hai người, thần sắc cung kính nói: “Đại trưởng lão, Hoắc Tân trưởng lão, người này là ở bên trong động phủ Tiết Ngọc sư đệ tìm được, nghe nói là một tên U Châu tu sĩ!”

“Nga, bên trong động phủ Ngọc nhi, như thế nào xuất hiện người của U Châu? đó không phải là tiểu châu chi nhánh chúng ta sao?” Mộc Linh Tử Đại trưởng lão nghi ngờ nói.

Hỏi một tự định giá, Mộc Linh Tử hỏi: “Người là người phương nào, tại sao lại ở động phủ Ngọc nhi? thành thật trả lời. Nếu là có nửa câu nói láo, người sẽ gặp trực tiếp bỏ mạng ở đây!” nói xong, Mộc Linh Tử một thân hơi thở vừa dễ xuống. Trục làm cho tên khô gầy lão già kia thân hình run lên, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Hỏi bầm các vị tiền bối, văn bối, văn bối Văn Đào, U Châu Vô Hoa Trần tán tu, hai năm trước văn bối gặp Tiết Ngọc tiền bối. Hưởng ta nghe một ít chuyện Bạch Phát Ma Đầu.

Văn bối liền chi tiết cho biết, sau đó Tiết Ngọc tiền bối đem ta mang theo tới đây, để cho ta đến lúc đó giúp hắn nhận người. Nhìn người nọ một chút có phải hay không Bạch Phát Ma Đầu, sau khi chuyện thành công, sẽ gặp ban thường Trúc Cơ đan.” khô gầy lão già kinh hãi đảm chiến hồi đáp.

Nghe vậy, Mộc Linh Tử nhướng mày, nghi ngờ nói: “Bạch Phát Ma Đầu? giống như có chút quen thuộc.” dừng một chút. Mộc Linh Tử hai mắt sáng lên nói: “Đúng rồi, lần trước đệ tử phái đi U Châu, tri hoãn nửa năm lâu chưa có trở về, nghe nói chính là bị tên ác nhân này chém chết.”

Hoắc Tân cũng là gạt đầu một cái, nhẹ giọng nói: “ Không sai, chuyện này ta cũng có nghe nói, bất quá cuối cùng tên đệ tử kia bỏ mạng ở dưới tay Ma Cốt Môn, chúng ta cũng vì vậy đoạt được linh mô. ”

“ Tiết Ngọc có thể nói Bạch Phát Ma Đầu là người phương nào? Ngọc nhi như thế nào quan tâm chuyện này đích? ” Mộc Linh Từ nói một câu.

“ Hồi bẩm tiền bối. Văn bối không rõ ràng lắm, ta biết hẳn gọi Diệp Tuyên! ” khô gầy lão giả nói.

Hoắc Tân nhướn mày, mở miệng nói: “ Chẳng lẽ, Lưu Diệp kia chính là U Châu tên Bạch Phát Ma Đầu, hạng người thích giết chóc đồng môn? ”

“ Đầu chỉ thích giết chóc đồng môn, U Châu tứ đại tông môn tu sĩ, rất nhiều người cũng chết ở trên tay người này, đơn giản là tang tâm bệnh cuồng, không chuyện ác nào không làm ” khô gầy lão giả vội vàng tiếp một câu, cùng Tiết Ngọc đã sớm ước định trước, nhất định phải nói Bạch Phát Ma Đầu không chuyện ác nào không làm mới có thể lấy được chỗ tốt.

Nghe vậy, đám người Mộc Linh Từ ngược lại không có gì hoài nghi, dù sao tông môn nội đệ tử đi hướng U Châu làm sứ giả, truyền về tin tức cũng là như thế, huống chi người trước mắt cũng không cần thiết lừa gạt mình.

“ Hoắc Tân, ngươi mang theo người này đi linh lao xem một chút, để cho hắn phân biệt một cái, Lưu Diệp có phải là Diệp Tuyên, nếu quả thật là người này, vậy hẳn giết Tiết Ngọc, cũng liền không có gì nhưng hoài nghi liễu, dù sao người này quả thật Bạch Phát Ma Đầu, ở U Châu chính là hạng người thích giết chóc đồng môn. ” Mộc Linh Từ phân phó một tiếng.

Nghe vậy, Hoắc Tân đáp một tiếng, mang theo khô gầy lão giả đi trước linh lao, cửa đá mở ra sau, chính là nhìn thấy bị trói cột vào trên vách tường đích Diệp Phi.

“ Thấy rõ ràng không, nhưng là người này? ” Hoắc Tân hỏi một tiếng.

Nghe vậy, khô gầy lão giả đi vào linh lao, thần thức vừa để xuống ra, hướng Diệp Phi đảo qua, chính là đặng đặng đặng quay ngược lại mấy bước. Hơi biến sắc mặt chỉ Diệp Phi.

“ Không sai, chính là người này, hẳn chính là Bạch Phát Ma Đầu Diệp Tuyên, hẳn hẳn còn có một con linh thú móng xà, hừ, tuy nói người này thay đổi tướng mạo, nhưng hẳn một thân hơi thở cũng là không cách nào thay đổi. ” khô gầy lão giả sợ hãi kêu lên nói.

Nghe vậy, Hoắc Tân thờ dãi một tiếng, tu sĩ đích hơi thở cơ hồ không cách nào thay đổi, trừ phi một ít cao cấp bảo vật có thể đưa đến tác dụng ngăn trở, giống như đơn giản một chút bảo vật, chỉ có thể đưa đến hiệu quả sửa đổi tướng mạo, Hoắc Tân mang theo khô gầy lão giả rồi đi linh lao, trở lại trong đại điện.

“ Đại trưởng lão, Lưu Diệp, đúng là chính là Bạch Phát Ma Đầu Diệp Tuyên! ” Hoắc Tân nói xong, chính là không nói nữa đứng lên.

Mà Mộc Linh Từ nghe Hoắc Tân lời của, cũng là cũng không có quá nhiều vẻ ngoài ý muốn, bất đắc dĩ khoát tay áo một cái, mặt tiếc hận nói: “ Thôi, buổi chiều, thừa dịp chuyện này không có truyền truyền đi ra ngoài, nhanh lên đem chém chết đi, để tránh gieo họa Linh Sơn Tông ta, chuyện sau, đem tất cả vật phẩm người này cũng mang về. ”

Nghe vậy, đại điện trầm mặc

.....

Hơn nửa ngày công phu đi qua, sắc trời đã tối, bên trong linh lao, cũng là ồn ào lên, Kim Đan Các Sở trưởng lão chẳng biết lúc nào xuất hiện ở nơi này, mặt tức giận ngăn cản Hành hình trưởng lão động thủ.

Trên vách tường bị trói trói Diệp Phi nhìn hai người cử động, trên mặt không có chút nào gọn sóng, nhìn qua cực kỳ trấn định.

“ Cái này Lưu Diệp chính là đệ tử thân truyền của ta, tuyệt đối không thể dễ dàng chém chết, ta sẽ đi xin ý kiến Trương trưởng môn! Ngươi trước không nên động thủ! ” Sở trưởng lão gấp giọng nói.

“ Đa tạ Sở trưởng lão cầu tha thứ, bất quá, Sở trưởng lão cũng không cần lãng phí khí lực! bọn họ là sẽ không tha cho ta. ” Diệp Phi mặt cảm kích nói.

Hành hình trưởng lão trên mặt lạnh lẽo chột lóe, lạnh lùng nói: “ Hừ, hạng người thích giết chóc đồng môn, thì ra là ở U Châu có danh tiếng lớn như vậy, Bạch Phát Ma Đầu, thả ngươi đi ra ngoài chẳng phải là gieo họa cho đồng đạo, ảnh hưởng danh dự Linh Sơn Tông ta! ”

“ Ai, mấy người các ngươi, mời Sở trưởng lão đi ra ngoài! ” Hành hình trưởng lão nói xong, sau lưng bốn năm tên Ngưng Đan cao cấp, đột nhiên xuất thủ, ở trước ngực Sở trưởng lão dán lên phù lục cấm pháp, kéo ra khỏi linh lao.

Cùng lúc đó, Hành hình trưởng lão còn lại là tay áo bào vung lên, một hóp đao minh, lác lác xuất hiện giữa không trung, thấy vậy, bên ngoài linh lao Sở trưởng lão còn lại là vẻ mặt vội vã, rồi lại không thể làm gì, Diệp Phi còn lại là mặt vẻ cảm kích nhìn Sở trưởng lão

Đang lúc này, trong linh lao quát khỏi một trận u phong, Hành hình trưởng lão chột hai mắt hí một cái, ngay sau đó giờ tay lên hướng đao một chút, một trận ông minh chỉ thanh truyền ra.

Bạch mang chột lóe, lưỡi đao chính là xuất hiện ở nơi cổ Diệp Phi, nhẹ nhàng một hoa dưới, máu tươi văng khắp nơi, cô lỗ một tiếng, đầu người rơi

xuống đất, thân thủ dị xử!

Ngay sau đó, hành hình trường lão khổng chế chiều rộng đao hướng Diệp Phi lồng ngực một chém đi. trong miệng truyền ra một tiếng quát khê. “Diệt hồn!”

Tiếng nói vừa dứt, đao mang bộc phát ra quang hà chói mắt, ngay sau đó đâm vào ngực Diệp Phi, nhanh chóng khuấy động đứng lên! (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Bàn tay sau lưng

Ngày thứ hai, Linh Sơn Tông!

Liên quan tới chuyện Diệp Phi, trong môn mọi người cũng là sớm có nghe nói, nghe nói bởi vì thích giết chóc đồng môn, sát hại thiên tài Tiết Ngọc, đã bị hành hình trường lão chém chết theo môn quy, Sở trường lão đi trước khuyên can cũng bị người ngăn lại.

Bất quá lấy được tin Diệp Phi chết sau, mọi người có bình tĩnh, có người vui mừng, cũng có người hoài nghi, rất ít người vì Diệp Phi cảm thấy bất công, Thương Nguyên cùng Hư Long hai người, chính là còn sót lại trong đó.

Thương Nguyên động phủ bên trong, Hư Long sắc mặt tái xanh, hai quả đấm nắm chặt, nhưng là không cách nào thay đổi gì.

“Thương Nguyên sư đệ, ngươi nhưng tin tưởng Lưu Diệp sư đệ làm người?” Hư Long nói xong, mang trên mặt nồng nặc đích không cam lòng.

Nghe vậy, Thương Nguyên cũng là mặt vẻ giận dữ, gật đầu nói: “Ta cùng với Lưu Diệp sư đệ cùng nhau xếp vào tông môn, dĩ nhiên tin tưởng hẳn làm người, hẳn tại sao có thể là U Châu Bạch Phát Ma Đầu đây, Tiết Ngọc chết, hung thủ cũng có thể có thể do người khác.”

“Nói gì cũng đã chậm, dù sao bây giờ Lưu Diệp sư đệ đã ai!” nói được một nửa, Hư Long chính là dừng lại, ngay sau đó tiếp tục nói: “Tốt lắm, ta đi tìm Đại trưởng lão xem một chút!”

Hư Long sau khi đi, hồi lâu, Thương Nguyên đón cửa đá, hai mắt híp lại đích nhìn phía xa. “lại chém giết Tiết Ngọc? như thể tông môn có thể nào tha thứ!” chỉ chốc lát công phu, một tay vỗ một cái túi trữ vật bên hông, một quả truyền tin phù xuất hiện ở trong tay.

Thương Nguyên vội vàng đánh ra một đạo pháp quyết, ngón tay điểm mấy cái, trên ngọc phù xuất hiện một hàng rậm rạp chẳng chịt chữ nhỏ

Mà Hư Long rời đi Thương Nguyên động phủ sau, chính là hướng Linh Sơn Tông Chủ điện bay đi, thỉnh thoảng sau quay đầu lại liếc mắt nhìn Thương Nguyên chỗ ở, chân mày hơi nhíu lại.

“Kỳ quái, thế nào cảm giác Thương Nguyên sư đệ có chút không đúng lắm? chẳng lẽ là ta đa nghi?” nói oa, Hư Long lắc đầu một cái, chính là động quang một thúc giục mà phi độn đi.

Cơ hồ cũng ở trong lúc đó, Ma Cốt Môn trong đại điện, U Minh Trường lão đang an bài thủ hạ một ít trưởng lão. Cùng với Ngưng Đan cao cấp đệ tử, tiến hành vòng thứ hai lùng bắt hành động!

Hồng Liệt mặt trắng trọng đạo: “Đại trưởng lão, lần này ta chỉ có thể tham gia. Tuyệt đối sẽ không mang đội nữa, đối với này thực lực tiểu tử này. Ta bây giờ không có lòng tin có thể đem bắt được.”

“Hừ, các ngươi từng cái một” U Minh Trường lão trên mặt tức giận chột lóe, nhưng lời còn chưa nói hết, chột như rồng mây, một tay lộn một cái dưới, trong bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một quả truyền tin phù.

Nhìn trên đó một hàng rậm rạp chẳng chịt chữ nhỏ, U Minh Trường lão thần sắc biến đổi. mở miệng nói: “Cái gì? người này bởi vì giết đồng môn Tiết Ngọc. Đã bị Thiên Nhai Tông hành hình trường lão chém giết? vậy bảo vật của hắn!”

Nghe vậy, đại điện mọi người đều là một bộ vẻ nghi hoặc!

.....

Thiên Nhai Tông Chủ điện, Mộc Linh Tử Đại trưởng lão chau mày, đáng vẻ mặt ngưng trọng. Hoắc Tân, cùng với hành hình trường lão ngồi ngay ngắn ở trên chiếc ghế gỗ, ba người tựa hồ đang nói chuyện cái gì.

Mộc Linh Từ nhìn một chút hai người, hướng về phía hành hình trưởng lão nói: “ Cái gì? người chém chết không phải là Lư Diệp? điều này sao có thể? là Hoắc Tân nhận lầm? ”

“ Đại trưởng lão, ta như thế nào nhận lầm người. Những người khác cũng đều ra mắt, tối hôm qua Sở trưởng lão cũng ở linh lao, hắn không phải là nhìn thấy Lư Diệp sao? ” Hoắc Tân vội vàng mở miệng nói.

“ Nói một chút, cụ thể chuyện gì xảy ra! ” Mộc Linh Từ Đại trưởng lão nói.

Nghe vậy, hành hình trưởng lão hơi làm tự định giá, chính là nói: “ Bắt đầu ta cảm giác người này khí tức là Lư Diệp không thể nghi ngờ, theo lý thuyết cảnh giới như thế ở trước mắt bạn ta là không cách nào giấu giếm hơi thở.

Nhưng chẳng biết tại sao, đem người chém chết sau, ta cuối cùng cảm giác có chút có cái gì không đúng, cho nên, lão phu thấy tại chỗ nhiều người, kịp thời xuất thủ hủy diệt thi thể của hắn, để tránh bị người khác phát hiện cái gì truyền đi! nói ta Linh Sơn Tông ngay cả một Ngưng Đan cao cấp đệ tử cũng nhìn không được. ”

“ Điều này sao có thể, đừng nói là hắn, cho dù là một Ngưng Đan đại viên mãn, ở bên trong linh lao cũng không trốn thoát được, huống chi trên người còn có giam phù lục cầm pháp lực, bọn người nhớ lấy chuyện này không thể truyền ra ngoài, coi như ma đầu kia bị chúng ta thanh lý môn hộ liền có thể, từ từ điều tra rõ ràng lại nói. ” Mộc Linh Từ nói xong, hơi một do dự, chính là chuẩn bị đi tìm chương môn, đem việc này cũng báo lên.

.....

Giờ phút này Diệp Phi đến tốt cùng ở địa phương nào? có hay không thật rơi xuống? người khác không cách nào biết được, ngay cả Diệp Phi mình, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Diệp Phi cũng không biết ngủ bao lâu, cũng không biết mình ở địa phương nào, bốn phía một mảnh đen nhánh, chẳng qua là loáng thoáng nhớ, mình vốn là bị giam ở bên trong linh lao Linh Sơn Tông.

Còn nhớ rõ ban đầu hành hình trưởng lão muốn động thủ, đem một món bảo đao tể đến giữa không trung, vừa muốn chém chết mình, ngay sau đó bên trong linh lao quát khỏi một trận u phong, Diệp Phi ý thức chính là bắt đầu mơ hồ.

Chờ thời điểm lần nữa thanh tỉnh, chính là phát hiện đang ở phiến không gian hắc ám này, lúc trước kiểm tra túi trữ vật của mình, bảo vật một món không thiếu, tiểu Thanh cũng vẫn còn ở, chẳng qua là vẫn đang ngủ say.

Hơi tự định giá chốc lát, Diệp Phi thần thức vừa đề xuống, phát hiện bốn phía đều là bùn đất, một lát sau, rốt cục phát hiện, mình hình như là ở một ngọn núi.

Trầm mặc hồi lâu, Diệp Phi thi triển thuật độn thổ, hướng phía trước chui tới.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thân hình Diệp Phi, từ bên trong một tòa ngọn núi to lớn vọt ra, hơi một đánh giá hoàn cảnh chung quanh, phát hiện nơi đây chính là chỗ giao giới Huyền Châu cùng U Châu.

Điều này cũng chứng minh mình cũng chưa chết, hắn là được người cứu, nhưng hôm nay Huyền Châu nhất định là không lưu lại được nữa, phụ cận chỉ sợ cũng sẽ không an toàn, U Châu Dược Thần Cốc cũng còn có thể, chẳng qua là khó có thể tiếp tục tấn cấp.

Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Phi chính là hướng bên trái nhìn lại, nơi đó chính là phương hướng Càn Khôn Động, giải đất Huyền Châu ở Nam Vực Quốc thuộc về lân ranh bên trái, tới Đại Nguyên Đế Quốc chẳng qua là cách nhau một Lâm Châu, cùng phía bên phải giữa đông phương Cổ Chiến Quốc, phải được quá mấy chục trên trăm cái đại châu như Huyền Châu vậy, không có mấy chục mấy trăm năm, sợ rằng khó có thể đạt tới Cổ Chiến Quốc.

Tự định giá chốc lát, Diệp Phi quyết định đi Đại Nguyên Đế Quốc, lướt qua Lâm Châu sau, chính là phạm vi Tây giới vực Đại Nguyên Đế Quốc, Huyền Châu cũng không dám đem tay vươn quá xa, chờ tương lai mình có năng lực, trở về nữa điều tra chuyện này.

Bất quá, mình trước khi đi, U Châu là phải đi một chuyến, duy nhất hai bằng hữu, chính là hai người Hoàng Cốc Chủ cùng Kim Từ, cũng không biết Kim Từ bây giờ khôi phục như thế nào.

Cứ như vậy, Diệp Phi giả ngu phi hành pháp khí, vừa tự định giá tâm sự, vừa hướng U Châu Dược Thần Cốc phương hướng bay đi, cũng không biết Hoàng Thiên có hay không tìm được.

Diệp Phi chau mày, ở trên đường trong ba tháng, đem chuyện mình trải qua phản phục tự định giá mấy phen, chợt cảm giác được có chút đáng sợ.

Trên người mình, tựa hồ có chút rất nhiều chuyện quý dị bao phủ, lấy kiến thức Diệp Phi Ngưng Đan kỳ hôm nay, đối với chuyện kỳ dị muốn xa so với lúc trước càng thêm thấu triệt rõ ràng.

Ban đầu cửa nhà biến đổi lớn, mình tuy nói sử dụng Huyền Phù truyền tống đi, nhưng tuyệt đối sẽ không như vậy bình yên nằm ở trên giường đá, là ai, ban đầu cứu mình?

Ban đầu cùng Lê Nhu bị Phong Nguyên Khiếu vây ở đại trận, thân ở tuyệt địa, là ai, chợt xuất thủ đem tất cả mọi người chém chết? hôm nay Diệp Phi có thể kết luận, cho dù là Ngưng Đan đại viên mãn, cũng không cách nào làm được chuyện này.

Ban đầu ở U Linh Cốc, rõ ràng có Hóa Anh Kỳ muốn đánh chết mình, cuối cùng mặc dù không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra, nhưng rõ ràng được người cứu, hai người kia thì là ai?

Bởi vì chuyện tình của Lê Nhu, ban đầu ở Lê gia biết được, cha mẹ của mình tựa hồ cũng chưa chết, nhưng mình ở U Châu cơ hồ đã trở thành tồn tại không có uy hiếp, bọn họ nếu là sống, vì sao còn không xuất hiện?

Lần này là ai vu oan mình giết Tiết Ngọc? là ai cứu mình, rốt cuộc có mục đích gì?

Hoàng Thiên mất tích quý dị, mấy người chém chết Vạn Phong Sơn cùng Liễu Kiền kia, là như thế nào biến mất? có hay không cùng mình có liên quan? những thứ này đủ loại mê đoàn, làm Diệp Phi cảm giác được, tựa hồ sau lưng có một bàn tay đang thôi động cái gì.

Loại địch nhân không nhìn thấy này, khiến cho Diệp Phi cảm giác được không rét mà run, cũng vì vậy quyết định rời đi Nam Vực Quốc, thử thoát khỏi con bàn tay che trời khổng lồ sau lưng kia.

Mang theo đủ loại nghi ngờ, Diệp Phi tới đến Dược Thần Cốc, cùng Hoàng Cốc Chủ xuất hiện ở trong địa Địa Linh Điện.

“Diệp đạo hữu, không nghĩ tới ngươi nhanh như vậy sẽ trở lại, hắc hắc.” Hoàng Cốc Chủ nhìn thấy Diệp Phi, hiển nhiên là mừng rỡ.

Mà Diệp Phi đã trải qua lần này sinh tử, cộng thêm nghĩ thông suốt một ít chuyện, tâm cảnh của mình cũng là có một ít sửa đổi, trở nên càng thêm lạnh nhạt, trầm ổn!

“Hoàng Cốc Chủ, lần này tới gặp ngươi, sau này đối với bất kỳ người nào không muốn nhắc tới, để tránh mang đến phiền toái cho ngươi, đứng rồi, phiền toái Hoàng Cốc Chủ giúp ta làm một chuyện!” Diệp Phi thần nhiên nói.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ hơi sững sờ, nhìn Diệp Phi có chút trịnh trọng đáng vẻ, chột nghiêm sắc mặt mở miệng nói: “Diệp đạo hữu có chuyện gì cứ nói, Hoàng cốc có thể làm được, tất nhiên sẽ làm hết sức.” (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 225: Ly khai

“Phiền toái Hoàng Cốc Chủ phái người, đem Kim Tử nhận lấy một cái, ta bây giờ không có tiện đi ra ngoài, để tránh cho U Châu mang đến tình phong huyết vũ, trước ở Huyền Châu bị người hãm hại” cứ như vậy, Diệp Phi đem chuyện đại khái, cùng Hoàng Cốc Chủ nói một lần.

Nghe vậy, Hoàng Cốc Chủ còn lại là nghe âm thầm kinh hãi, ngay sau đó phái ra Đồng trưởng lão tự mình đi trước, đi Thiên Nhai Tông đem Kim Tử nhận lấy.

Hôm nay Kim Tử, sắc mặt đỏ thắm, mặt vui vẻ, tuy nói cũng không có khôi phục lại Trúc Cơ cảnh giới đại viên mãn, nhưng cũng là đạt tới Luyện Khí Kỳ đỉnh phong, tựa hồ tùy thời cũng có thể khôi phục lại Trúc Cơ kỳ, một thân thương thế càng là chuyển biến tốt.

“Diệp Tuyên, ban đầu làm phiền ngươi lưu lại đan dược, chẳng những kinh mạch chữa trị tốt, ngay cả khôi phục tu vi cũng là tăng nhanh không ít.” Kim Tử cũng nữa không giống trước kia mặt chán chường đáng vẻ, vui vẻ dõng dạc nói.

“A a, chúng ta liền không cần khách khí, ở U Châu duy nhất có thể làm bằng hữu, cũng liền chỉ còn dư lại hai người các ngươi, đợi mấy ngày nữa, ta sẽ rời đi U Châu, các ngươi cũng không cần đem chuyện tình nhìn thấy ta nói ra.” Diệp Phi hướng về phía hai người ta nói.

“Diệp đạo hữu định đi nơi đâu?” Hoàng Cốc Chủ hỏi một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Tạm thời còn không có xác định xuống, đứng rồi, Hoàng Thiên một chút đầu mối cũng không có sao?”

“Ừ, tạm thời còn không có tra ra cái gì, ai!” Hoàng Cốc Chủ nói xong, chính là thần sắc tối sầm lại.

Liếc mắt nhìn Hoàng Cốc Chủ, Diệp Phi: “Nếu không có tìm được Hoàng Thiên, hẳn còn không có xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, từ từ rồi sẽ đến lúc.” Diệp Phi nói xong, một tay vỗ một cái bên hông.

“Hoàng Cốc Chủ, nơi này có mấy loại toa thuốc, đều là Huyền cấp đan dược, còn có một loại ngũ phẩm cùng lục phẩm đan phương, cùng với một ít cảm nhận về đan đạo, những thứ này, cũng giao cho Hoàng Cốc Chủ liệu!” nói xong Diệp Phi đem một quả thủ trát trước đã sao chép tốt giao cho Hoàng Cốc Chủ.

“Cái này, cũng được, ta cũng không cùng Diệp đạo hữu khách khí. Hắc hắc, loại vật này đối với ta mà nói. Đơn giản là quá hữu dụng.” nói xong, Hoàng Cốc Chủ tâm tình thật tốt thu vào.

Trầm ngâm chốc lát, Diệp Phi bàn tay thoáng một cái, một con túi trữ vật màu xám tro xuất hiện ở trong tay, ngay sau đó hướng Kim Tử ném đi.

“Kim Tử, ta ngại huynh đệ sớm nhất quen biết, ở Thiên Nhai Tông lúc ngại cũng giúp ta không ít bận rộn. Một mực không có cơ hội cảm tạ ngại, quá nhiều, ta đừng nói cái gì, trong này có mấy món pháp bảo. Để lại cho ngại làm dùng để phòng thân.

Còn có mấy loại đan dược khôi phục thương thế, hơn nữa, bên trong còn có ba viên Kim Nguyên Đan, ngại không dùng đến mà nói, còn dư lại một viên trả lại cho Thiên Kiếm Tông Chủ đi. Đây là hân năm đó đưa cho ta.” Diệp Phi hướng về phía Kim Tử cảm khái nói.

Nghe vậy, Thiên Kiếm Tông Chủ chẳng qua là hơi sững sờ, chính là không có gì biểu lộ, mà Kim Tử vừa nghe đến Kim Nguyên Đan, lúc này lộ ra vẻ khiếp sợ. Vật này ở toàn bộ U Châu, đơn giản giống như thánh vật tồn tại một loại.

“Diệp Tuyên, cái này!” Kim Tử cảm giác bây giờ quá mức quý trọng, lại là pháp bảo lại là Kim Nguyên Đan, vô luận bên nào, đều là mình ngay cả nghĩ cũng chưa dám nghĩ.

“Ha ha, ngại hãy thu đi, vốn là cũng không hy vọng ngại sẽ tiếp tục tu luyện, nếu ngại lựa chọn con đường này, những thứ đồ này ngại tự nhiên dùng được tới, hơn nữa đối với ta mà nói, cũng không giá trị gì, huống chi đoạn thời gian trước, Ma Cốt Môn một ít Ngưng Đan cao cấp đệ tử, tiền đưa ta không ít thứ tốt.” Diệp Phi khoé miệng giương lên nói.

“Tốt, nếu Diệp Tuyên còn lấy ta làm trước kia một dạng, vậy ta tự nhiên hy vọng có ngại người bạn này, sau này chỉ cần là Kim Tử ta có thể làm được, nhất định không từ chối.” Kim Tử thu hồi cái túi trữ vật, mặt trịnh trọng nói.

“Sau này ba người chúng ta không cần khách khí, ta đã từng lấy được trợ giúp của các ngại cũng không ít, tốt lắm, có thể giúp đến các ngại, cũng chỉ có những thứ này, hy vọng ta lần sau lúc trở lại lần nữa, các ngại đều là tồn tại đứng đầu U Châu.” Diệp Phi nói xong, hân là đứng lên, một bộ dáng vẻ muốn rời khỏi.

“Diệp Tuyên, ngại không phải nói còn phải ở đợi mấy ngày sao? thế nào liền nóng nảy?” Kim Tử hỏi.

Hoàng Cốc Chủ cũng phải không đồng ý, ở hai người khuyên trở dưới, Diệp Phi lưu lại, ba người thống thống khoái khoái sướng uống một phen, trong lúc Diệp Phi cùng Kim Tử hai người, không khỏi nhớ đến Vạn Phong Sơn cùng với Liễu Kiên.

Vạn Phong Sơn hiển nhiên là hiếu động, nhưng bản tính coi như không xấu, Liễu Kiên coi như để cho người ta trí nhớ khắc sâu, lớn lên coi như anh tuấn, chẳng qua là một đôi mắt đem bán đứng cái bộ bì ôi của hân, tông môn chuyện lớn chuyện nhỏ không có gì không biết, cũng thật không hổ đối với vạn sự thông danh hiệu, cũng là trong bốn người vui vẻ nhất.

Ngày kế, mới hừng sáng, Diệp Phi chính là rời đi Dược Thần Cốc, có lòng bí mật, ở U Châu trừ Ngưng Đan cao cấp, những người còn lại thật đúng là rất khó phát hiện Diệp Phi tồn tại.

Hơn một tháng sau, thân ảnh Diệp Phi, xuất hiện ở trong đại trạch viện Vô Hoa Trấn Diệp gia!

Đứng ở trong viện, Diệp Phi một câu nói cũng không có nói, trên mặt không có chút tâm tình nào ba động, chuyển con mắt chung quanh một màn quen thuộc trước mắt, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Ước chừng đứng một ngày, đến ban đêm, Diệp Phi còn lại là liền ngồi xếp bằng, một bộ dáng vẻ nhắm mắt dưỡng thần.

Cứ như vậy, thân ảnh Diệp Phi giống như lão tăng nhập định một loại, ước chừng ngồi một tháng lâu, tiếp theo hai mắt mở một cái, trong ánh mắt, tựa hồ tăng thêm nhiều một chút tang thương ý.

Hơi tự định giá chốc lát, một tay run lên, một đạo quang hà màu xanh bắn nhanh ra, vèo một tiếng, bay vào kiến trúc nơi nào đó.

Chợt thân hình đánh một trận, hóa thân một đạo kinh hồng phá không mà đi, hướng phương hướng tây bắc phi thân đi!

.....

Hơn hai tháng sau, Diệp Phi xuyên qua U Châu, qua Càn Khôn Động phạm vi thể lực tiếp tục bay đi, bởi vì lo lắng bị người phát hiện, Diệp Phi cũng không có lựa chọn lộ trình thẳng tắp, mà là lựa chọn địa phương không có người ở đi vòng.

Nửa năm sau, Diệp Phi rốt cục xuyên qua Huyền Châu phụ cận Càn Khôn Động phạm vi thể lực, đi tới Lâm Châu, giá ngự một con phi chu màu xanh da trời, đang nhắm mắt ngồi, tìm hiểu Kim Lăng Kiếm trận.

Giống như một ít pháp bảo, các loại phi hành pháp bảo, Diệp Phi bây giờ có không ít, ban đầu ở Huyền Châu chém giết mấy tên Ma Cốt Môn đệ tử, lấy được không ít đan dược, linh thạch, pháp bảo, tài liệu.

Có người trên người còn có một ít bí thuật, công pháp, cho dù là Ma Cốt Môn đích Ma Nguyên Thương, một người trong đó trên người cũng ở đây mang theo, có giúp với Ngưng Đan kỳ tu luyện phụ trợ tính đan dược, vậy càng là đếm không xuể.

Lâm Châu diện tích không tính là quá lớn, nhưng Diệp Phi cũng là tốn suốt một năm này, mới coi như là vượt qua Lâm Châu, giữa ở Lâm Châu bên trong một ít thành trì phường thị nhỏ xuất hiện qua, mua một ít tài liệu, nghỉ ngơi mấy ngày đi qua, chính là tiếp tục lên đường.

Lướt qua Lâm Châu, phía trước là vừa nhìn cánh đồng hoang vu vô tận, Diệp Phi hít một hơi thật sâu, nơi đây hẳn là chỗ bốn thổ Nam Vực Quốc cùng Đại Nguyên Đế Quốc giao hội, mặc dù không có tới qua, nhưng nghe Hư Long giảng thuật quá một ít.

Hơi tự định giá chốc lát, Diệp Phi một thúc giục phi chu, ông một tiếng, chính là hướng Đại Nguyên Đế Quốc bắn nhanh đi.

Hơn bốn tháng sau, Diệp Phi trôi lơ lửng ở một mảnh rừng cây cao lớn, nhìn trên mặt đất thì thể một con Kim Hạch Kỳ Tam chi cự viên, khỏe miệng hơi giương lên, gơ tay lên một chiều, mười hai niệp phi kiếm màu vàng bay vào bên trong tay áo bào.

Đem yêu thú kim hạch vừa thu lại, Diệp Phi cười khế đích lẩm bẩm: “Cái Lăng Tiêu Kiếm Trận này uy lực quả nhiên bất phàm, chẳng qua là mười hai cây phi kiếm, chính là đạt tới uy lực ban đầu lung tung sử dụng hơn trăm cây phi kiếm, hắc hắc.”

Lăng Tiêu Kiếm Trận, chính là Kim Lăng Kiếm công kích kiếm trận trước tầng tám gọi như vậy, cộng phân cửu trọng, tầng thứ nhất cần mười hai cây phi kiếm, lấy góc độ bất đồng cùng với phương thức công kích, tạo thành Lăng Tiêu Kiếm Trận, mỗi một hợp phi kiếm tạo thành một trận cơ, công kích cực kỳ bén nhọn.

Tiếp một tầng còn lại là gia tăng mười hai cây phi kiếm, uy năng điệp gia gấp đôi, lấy loại này đây, mỗi cây phi kiếm tạo thành một trận cơ, cấu tạo càng không lồ, trận cơ càng ôn, kiếm trận uy năng còn lại là càng mạnh.

Nhưng Kim Lăng Kiếm trận tầng thứ chín Thông Lăng Kiếm Trận mới là tinh túy, trước tầng tám Lăng Tiêu Kiếm Trận bất quá là trụ cột, mà giữa tầng chênh lệch, cũng tuyệt không phải gấp đôi đơn giản như vậy.

Tầng thứ chín Thông Lăng Kiếm Trận, cộng phân tám trận cơ, mỗi một bộ Lăng Tiêu Kiếm Trận tạo thành một trận cơ, cũng chính là một trận cơ liền cần mười hai cây phi kiếm, cuối cùng một bộ Lăng Tiêu Kiếm Trận mười hai cây phi kiếm chủ công, tùy thời cùng trận cơ hoán đổi vị trí.

Coi như người khác muốn công kích trận cơ, cũng rất khó làm được, dù sao trận cơ có thể điều đổi, như thế, thứ nhất trận cơ kiên ổn, công kích bén nhọn, có thể nói là một loại kiếm trận cực kỳ tinh diệu. Bất quá, tu luyện đúng là không dễ, kiếm trận không chế càng nhiều, đối với thần thức lực yêu cầu cũng liền càng cao.

“Ngao hồng!” đang lúc Diệp Phi tự định giá, một đạo thú hồng kinh thiên động địa, truyền khắp toàn bộ rừng cây, làm cho một ít cấp thấp yêu thú run rẩy không dứt, ầm ầm một tiếng chung quanh chạy trốn, ngay cả tiểu Thanh bên trong tay áo bào Diệp Phi, cũng phải không tự chủ được rung mình một cái. (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 226: Tổng Nghị

“Không tốt, này khí thế ít nhất cũng là Kim Hạch đỉnh phong yêu thú, tương đương với Ngưng Đan đại viên mãn, một ít yêu thú đặc thù, thực lực sợ rằng còn bức lui Hóa Anh Lão quái!” Diệp Phi nói xong, dù muốn hay không độn quang cùng nhau, hóa thành một đạo kinh hồng phá không mà đi.

Hai bên cao lớn rừng cây cao lớn thật nhanh lui về phía sau, Diệp Phi thật nhanh tốc phi hành ở trong rừng, chỉ chốc lát công phu, nhướng mày, trong lòng không khỏi một trận thâm mắng, hơi thở yêu thú kia, cách mình cũng là càng ngày càng gần, tựa hồ là đang truy kích mình.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi một tay bấm quyết, sau lưng bạch mang chột lóe, một đôi ngọc chất thoáng hiện ra, chẳng qua là nhẹ nhàng một cái, hai đạo tiêu phong màu trắng cuồng nhanh phóng ra, thân hình Diệp Phi còn lại là hướng một hướng lên, bay ra khỏi rừng cây sau, hướng phía trước cấp tốc phi độn đi.

Hơn nửa ngày công phu, thân hình Diệp Phi hóa thành một đạo tàn ảnh, ở giữa không trung cấp tốc xẹt qua chân trời, vọt ra khỏi rừng cây, mà kia yêu thú sau lưng tựa hồ cũng không có đuổi theo tới, chẳng qua là ở lẫn ranh rừng rậm bồi hồi!

Nhưng Diệp Phi cũng không có buông lỏng, vẫn cẩn thận phi độn khoảng ba ngày lâu, mới thở phào nhẹ nhõm, thả ra phi chu màu xanh da trời sau ngồi xếp bằng, tiếp tục tìm hiểu Lăng Tiêu Kiếm Trận.

Chẳng qua là tầng thứ nhất uy lực cũng không nhỏ, Diệp Phi rất là mong đợi tầng thứ chín Thông Lăng Kiếm Trận, uy lực sẽ đạt tới trình độ như thế nào, chỉ sợ là chống lại cực phẩm Linh Bảo, cũng sẽ không rơi vào hạ phong đi.

Linh Bảo nhưng là so pháp bảo cao hơn một cấp bậc, mỗi món bảo vật cũng ẩn chứa một tia linh tính, uy lực cùng pháp bảo so sánh chênh lệch cực lớn, chẳng qua là tương đối thừa thớt trần quý.

Một năm sau, Diệp Phi giả ngự phi chu, xuyên qua phiến cánh đồng hoang vu, trước mắt xuất hiện một mảnh dãy núi liên miên, dọc theo con đường này ngược lại chém giết không ít Kim Hạch Kỳ yêu thú. Tụ Hạch kỳ ngược lại không có quá mức để ý tới, bởi vì muốn rèn luyện uy lực Lăng Tiêu Kiếm Trận. Tụ Hạch kỳ yêu thú bây giờ không đạt tới yêu cầu.

Hỏi một tự định giá, Diệp Phi giả ngự phi chu, chính là hướng trong dãy núi bay đi.

Ba ngày sau, Diệp Phi không có ở đây tìm hiểu Lăng Tiêu Kiếm Trận, mà là đang nghiên cứu Vô Danh Công Pháp tầng thứ hai, trước mắt thiếu sót mấy loại tài liệu, đến Đại Nguyên Đế Quốc tốt hơn tốt sưu tầm một phen, Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp một tầng. Yêu hạch còn lại là cần Kim Hạch Kỳ đỉnh phong, hoặc là yêu hạch Hóa Hình Kỳ, Diệp Phi ngay cả muốn đều không có dám muốn, vẫn có cơ hội thu mua một viên đi, trước mắt hai người cấp bậc yêu thú này, mình tránh một chút cũng không kịp.

Âm Dương Liệt Nhật Trảm ngược lại không có tiến triển quá lớn, cũng không có quá lớn biến hóa quá lớn. Con này có thể dựa vào lâu dài ngồi tĩnh tọa, từ từ hấp thu âm dương lực, dĩ nhiên, nếu là có thể tìm được cái gì linh vật, có thể nhanh chóng bổ sung hấp thu âm dương lực vậy thì tốt nhiều, chẳng qua là loại này linh vật quá khó khăn tìm kiếm. Nhưng Diệp Phi cũng không có buông tha cho, chuẩn bị đến Đại Nguyên Đế Quốc hỏi thăm một phen.

Mà giữa lúc Diệp Phi tự định giá, chợt như rồng mây, thấp giọng lầm bầm: “Di, phía trước tựa hồ có người đang đánh dấu. Nơi này phải là đến Đại Nguyên Đế Quốc địa giới, chẳng lẽ là người Đại Nguyên Đế Quốc?”

Nói xong, Diệp Phi thần thức vừa dễ xuống, hẳn là hai tên lão giả Trúc Cơ kỳ, đang đuổi giết một tên thanh niên Trúc Cơ trung kỳ, hai người kia cũng bất quá là hai tên Trúc Cơ trung kỳ tồn tại.

Thanh niên nhìn qua cực kỳ chật vật, người bị thương nặng, khoe môi nhếch lên vết máu, trên mặt trong lúc mơ hồ chớp động một tầng hắc khí, đáng vẻ tựa hồ là trúng kịch độc.

“Liền vì chính là một món pháp bảo, hai người ngươi lại đuổi theo ta, tại hạ đem bảo vật cho các ngươi chính là, có thể hay không lưu tại hạ một con đường sống?” thanh niên áo xanh nhìn hai người một chút, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, một tên lão giả áo xám tro trong đó khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Tiểu tử, ngươi tưởng chúng ta, nào chỉ là vì món bảo vật này? nếu không phải ngươi từ trong cản trở, Liễu tiên tử tiểu mỹ nhân kia, sớm bị lão phu bắt tới làm lộ đỉnh rồi, hừ.”

“Không sai, ngươi cũng không cần nghĩ đến muốn chạy trốn chạy, ở chỗ này đem ngươi đánh chết, cũng sẽ không có người biết cái gì, ngươi liền an tâm lên đường đi, hắc hắc.” vừa nói chuyện, một lão giả áo xám tro khác, thân hình chợt lóe, giờ quyền hướng thanh niên một hướng đi.

“Hèn hạ vô sỉ, hừ!” thanh niên vẻ giận dữ chợt lóe, nhưng là không dám cùng lão giả cứng đối cứng, phảng phất là biết thân thể lực địch đáng sợ, một tay vỗ một cái bên hông, vèo một tiếng, thả ra một món pháp bảo loan đao, hướng vọt tới lão giả áo xám tro một chém đi.

Bịch một tiếng, áo xám tro lão giả chẳng biết lúc nào thả ra ba cây phi kiếm, vừa lúc chặn lại loan đao, mà lão giả áo đen thuận lợi đến gần thanh niên, một quyền đánh ra.

Thanh niên bắt đắc dĩ giờ quyền ngăn cản, nhưng vẫn là ở một tiếng kêu đau rồi bay ngược ra, nặng nề té rớt đến trên đất, thấy vậy, lão giả áo xám tro giờ tay lên hướng về phía ba cây phi kiếm một chút, hướng thanh niên trọng thương một chém đi.

Mà đang lúc thanh niên nét mặt tro tàn, chợt một chuôi trường thương màu bạc từ nơi xa bắn nhanh ra, bịch một tiếng, liền đem ba cây phi kiếm một kích mà bay, ngay sau đó, một thanh âm xé gió truyền ra, mấy chớp động dưới, một tên bạch y thanh niên, ngồi một con phi chu màu xanh da trời, xuất hiện ở nơi này.

“Cái gì? Trúc Cơ đại viên mãn?” thấy bạch y thanh niên sau, hai tên lão giả mặt liền biến sắc, có chút nghi ngờ nhìn một chút trên mặt đất đích thanh niên áo xanh, thầm nói kỳ không nên có cái gì trợ thủ xuất hiện.

Mà tên này bạch y thanh niên, chính là áp chế tu vi Diệp Phi, mới tới đến Đại Nguyên Đế Quốc, cũng không muốn quá mức làm cho người chú ý, cho nên mới áp chế tu vi, chuẩn bị trước hiểu rõ tình huống lại nói.

Mà đúng lúc gặp mấy người đang đánh dấu, trải qua quan sát, Diệp Phi đại khái cũng nhìn ra được, hai tên lão giả kia vừa nhìn thì không phải là loại hiền, tên này thanh niên phải là cứu một tên nữ tử, đắc tội hai người kia.

Diệp Phi nếu xuất thủ, tự nhiên sẽ không lưu lại người sống, lúc hai người vẫn còn đang kinh ngạc, một đạo ô quang, một quả phi châm trong suốt, bắt đầu từ trước ngực hai người xuyên thủng mà qua.

Ngay sau đó, Diệp Phi một tay bắn ra, hai viên hỏa cầu chính là bay vào trong cơ thể hai người, đem thi thể hai người biến thành tro bụi, vốn là túi trữ vật hai người này Diệp Phi căn bản không có nhìn, vì che giấu tu vi, Diệp Phi đem hai con túi trữ vật cùng với bảo vật thu vào.

Thấy Diệp Phi ra tay sạch sẽ lưu loát như thế, tên thanh niên trên mặt đất kia giùng giàng đứng lên, hai tay ôm quyền, mặt trắng trợn nói: “Đa tạ đạo hữu xuất thủ cứu giúp, không biết đạo hữu xưng hô như thế nào.” nói xong, thanh niên trong mắt lóe lên một tia cẩn thận.

Thấy vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, đem phi chu đáp xuống mặt đất, khẽ cười nói: “Đi lên nói đi, tại hạ Diệp Phi, vừa đúng đi ngang qua nơi này, ác nhân như thế, chết cũng chưa hết tội, ngươi cũng không cần lo lắng cái gì, ta sẽ không hại ngươi!”

Nghe vậy, thanh niên trên mặt đất hơi một do dự, chính là nhảy lên phi chu màu xanh da trời, đúng là, nếu chống lại mà nói, đối phương muốn tánh mạng của mình đơn giản dễ như trở bàn tay.

Diệp Phi khổng chế phi chu hơi chấn động một cái, chính là hướng phía trước bay đi.

Trên đường, thanh niên một mực trầm mặc, không biết lai lịch Diệp Phi, cũng không có tùy ý mở miệng hỏi chút gì.

Diệp Phi cười cười, mở miệng nói: “Tại hạ là là Đại Nguyên Đế Quốc Tam hoàn Tinh Vực một tu tiên gia tộc tộc trưởng, tính toán đến Nhị hoàn Tinh Vực tới xông xáo một phen, đối với nơi này không quá quen thuộc, còn hy vọng đạo hữu cho giảng giải một phen.”

Nghe vậy, thanh niên có chút hiểu rõ gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Thì ra là như vậy, tại hạ Tổng Nghị, Dự Châu một tên tán tu, lúc trước đa tạ Diệp đạo hữu xuất thủ cứu giúp.

Bất quá cái Nhị hoàn Tinh Vực này tu sĩ cao cấp nhiều như mây, Diệp đạo hữu phải cẩn thận một ít, đúng rồi, ở Dự Châu nhưng có quen người nào không?”

“Cái này cũng không có, đi tới nơi này, tại hạ cũng liền trở thành tán tu.” Diệp Phi cười nói.

Nghe vậy, thanh niên áo xanh khẽ mỉm cười, sang sảng cười nói: “Nga, nếu như vậy, nếu là Diệp đạo hữu không ngại, có thể cùng tại hạ đồng hành, Tổng mỗ ở Dự Châu cũng có mấy vị bạn tốt, đến lúc đó cho đạo hữu giới thiệu một hai.

Dự Châu diện tích cũng không phải là rất lớn, người toàn thân thực lực cũng là không kém, nơi đây tổng cộng có ba thế lực đại hình tông môn, dĩ nhiên, những thứ kia chúng ta cũng tiếp xúc không hơn.”

Cứ như vậy, Tổng Nghị đại khái cho Diệp Phi giảng giải một cái đại khái thế lực Dự Châu phân bố, tam đại thế lực chia ra làm Kiếm Tông, Thiên Sơn Các, Ngự Linh Phái.

Nhưng cái này Dự Châu, một ít tu tiên gia tộc cường đại, thật ra thì lực cũng phi thường cường đại, kể dưới tam đại tông môn, thậm chí một ít thực lực tán tu cao cấp, một ít tông môn cũng không nguyện ý dễ dàng trêu chọc, đều là lo lắng môn hạ đệ tử bị chém chết.

Nhưng tổng thể mà nói, Dự Châu còn là lấy tam đại tông môn làm chủ đây, mà Diệp Phi còn lại là có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới có chút thực lực tán tu mạnh mẽ, ngay cả một ít tông môn cũng không nguyện ý dễ dàng trêu chọc, không biết thật ra thì lực sẽ đạt tới cái trình độ gì.

Thật ra thì ban đầu ở Huyền Châu, cũng không phải có tán tu như vậy, chẳng qua là Diệp Phi lúc ấy xếp vào tông môn, cùng những tán tu này rất ít tiếp xúc, không biết thôi, chẳng qua là cho là thực lực tông môn chính áp chế hết thảy.

Hơn ba tháng sau, Diệp Phi loáng thoáng đang lúc thấy được một ít kiến trúc, tựa hồ đã tới phạm vi Dự Châu, mà đoạn thời gian này, Diệp Phi cùng Tổng Nghị cũng là trò chuyện phải tương đối hợp ý.

Hai người quan hệ cũng là kéo vào không ít, Tổng Nghị nhìn qua chừng ba mươi tuổi, nhưng người cũng như tên, mặt vẻ kiên nghị, làm người cũng là tương đối sáng lạng ít nói.

“A a, Diệp đạo hữu, chúng ta tới trước Mai Thành, nơi này chẳng qua là một cái trấn nhỏ ở lân ranh Dự Châu, ở nơi nào, ta cho đạo hữu giới thiệu mấy vị bằng hữu, Mai Thành liền cái phương hướng này.” nói xong, Tổng Nghị giơ tay lên chỉ chỉ một cái hướng khác.

Nghe vậy, Diệp Phi còn lại là gật đầu cười.

Hơn hai tháng sau, Diệp Phi giả ngụy trừ phi chu, xuyên qua mấy thành trấn, rốt cục đi tới Mai Thành trong lời Tổng Nghị nói, Diệp Phi thu hồi phi chu, Tổng Nghị còn lại ở cửa thành thủ vệ nơi đó lĩnh hai khối thông hành lệnh bài, giao cho Diệp Phi một khối.

Hai người hướng về phía thủ vệ gật đầu một cái, chính là tiến vào trong thành, thật ra thì cứu Tổng Nghị, thứ nhất là thấy lòng dạ không xấu, thứ hai là cần một hướng đạo, nếu là tùy ý đi hỏi người khác, mình cũng rất khó dung nhập vào cái vòng này.

Cho nên mới áp chế tu vi, Diệp Phi quyết định xâm nhập vào vòng tu sĩ này, từ từ hiểu rõ Dự Châu tình huống, coi như bên người những người này có cái gì lòng xấu xa cũng không đủ gây sợ hãi, dù sao mình chính là Ngưng Đan kỳ, đối phó một ít Trúc Cơ kỳ vẫn là dư sức có thừa.

Nhưng nếu là mình sáp nhập vào vòng Ngưng Đan kỳ, vậy coi như phải cẩn thận hơn rất nhiều, loại cuộc sống ở địa không quen, thật sự là có chút nguy hiểm.

Hai người đi ở trên đường cái Mai Thành, Diệp Phi còn lại là tùy ý quan sát hai bên đích kiến trúc, cùng với một ít cửa hàng, Tổng Nghị thỉnh thoảng vì Diệp Phi giới thiệu mấy câu.

“Tổng đạo hữu? hắc hắc, lão phu đang tìm người có chuyện tình thương lượng, chúng ta chuẩn bị đi!” ngay vào lúc này, một tên lão giả chợt xuất hiện ở trước mặt hai người, phảng phất có chuyện trọng yếu gì sẽ nói với Tổng Nghị, nhưng vừa nhìn thấy Diệp Phi, chính là có chút thần bí dừng lại, nghi ngờ đánh giá Diệp Phi. (vốn chương kết thúc)

Chương 227: Thiên Huyền Tán Nhân

Thấy lão già khô gầy kia có chút đáng vẻ áp a áp ứng, Tống Nghị nhướn mày, cười nói: “Tô đạo hữu, vị này là Diệp Phi đạo hữu, cũng là ân nhân cứu mạng của ta.”

Nghe vậy, lão già khô gầy liếc mắt nhìn Diệp Phi, cười nói: “Diệp đạo hữu hạnh ngộ, lão phu Tô Minh.”

Lão già này chính là một tên Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ, Diệp Phi mỉm cười gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Hạnh ngộ, đúng rồi, bọn ngươi có chuyện gì đi trước không sao, sau này ta ở nơi này tìm cái khách sạn ở.”

Nói xong, Diệp Phi chỉ chỉ một cái khách sạn cách đó không xa, chuyện tình một đám Trúc Cơ kỳ tu sĩ, Diệp Phi cũng không có gì hứng thú biết.

Tống Nghị nhìn một chút Diệp Phi, gật đầu nói: “Cũng tốt, sau này ta sẽ mang mấy tên đạo hữu tới đây, cùng Diệp đạo hữu biết một phen.”

Diệp Phi gật đầu một cái, ngay sau đó hướng một gian cửa hàng linh dược đi tới, thấy vậy, Tô Minh có chút đáng vẻ thần bí hề hề, mang theo Tống Nghị rời đi con phố này.

Hai người đi làm chút gì Diệp Phi cũng không biết, hắn đang thu mua phụ trợ tài liệu tu luyện Vô Danh Công Pháp, nhưng ở chỗ cửa hàng linh dược này quay một vòng, cũng là phát hiện ba loại linh dược cho dù là Huyền Châu cũng thuộc về vật hiếm thấy.

Hơn nữa giá cả cũng không có cao bao nhiêu, nhìn đáng đáp, địa vực bất đồng, sở sinh một ít linh dược tài liệu cũng không giống nhau, nếu là cái này Đại Nguyên Đế Quốc một ít vật khó tìm, nói không chừng ở Huyền Châu cũng rất có khả năng tìm được.

Mua mấy loại tài liệu, Diệp Phi chính là rời đi nơi này, chuyển hướng cửa hàng khác, trải qua hơn nửa ngày công phu, Diệp Phi ngược lại đem tài liệu cần thiết tu luyện Vô Danh Công Pháp, cùng với Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp được thất thất bát bát.

Diệp Phi có linh thạch cũng không ít, vì vậy cũng không lo lắng cái gì, sợ rằng cho dù là sống hơn ngàn năm Ngưng Đan đại viên mãn, tài sản cũng cùng Diệp Phi không sai biệt lắm, dù sao Diệp Phi chém giết tốt mấy tên Ma Cốt Môn cao cấp, lại đem U Châu Vạn Kiếm Các cùng Tiêu Dao Cốc lục soát quát một phen, đều là lấy được không ít chỗ tốt.

Sắc trời tiệm晚. Diệp Phi chính là đi tới Oanh Lai khách sạn để ở, bên trong tĩnh thất, Diệp Phi một tay nâng cằm. Một bộ tự định giá.

Hôm nay tu luyện Vô Danh Công Pháp duy nhất thiếu sót hai loại tài liệu, chính là Bồ Đề Quả cùng với Vạn Năm Phục Linh, trải qua mấy phen hỏi thăm, Diệp Phi biết Vạn Năm Phục Linh ngược lại có một ít dấu vết, chẳng qua là cái Bồ Đề Quả này, cơ hồ là vật chỉ có thể gặp mà không thể cầu, rất khó tìm đến.

Về phần Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp cần Yêu Hạch càng là không có tin tức gì, cho dù là một vị thuốc chủ yếu Ngân Linh Thảo. Cũng là không có tin tức gì, cái này không khỏi làm cho Diệp Phi có chút nóng nảy đứng lên.

Hôm nay nhục thể của mình, ở trong Ngưng Đan cao cấp, bây giờ không coi là cái gì. Nhiều nhất là đạt tới trung đẳng, thứ nhất là Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp cũng không coi là cái gì Thái thượng tọa luyện thể thuật, thứ hai là mình bất quá là tu luyện tầng thứ nhất.

Đang giữa lúc Diệp Phi suy nghĩ, ngoài cửa truyền đến một đạo thanh âm sang sảng.

“Diệp đạo hữu có ở, tại hạ Tống Nghị. Mang theo mấy vị bạn tốt, cùng đạo hữu làm quen một phen.” chính là Tống Nghị thanh âm của.

“Tống đạo hữu mời vào!” Diệp Phi mỉm cười nói, ngay sau đó cửa phòng vừa mở, ba đạo thân ảnh lác minh ra, chính là Tống Nghị. Cùng với lão già khô gầy ban ngày đã gặp, cuối cùng là một người trung niên trắng hán.

“Ta cho mọi người giới thiệu một phen, vị này là ân nhân cứu mạng ta nói lúc trước, Diệp Phi Diệp đạo hữu, vị này là Tiểu Mạnh đạo hữu, Tô Minh đạo hữu ban ngày ra mắt, ta cũng không nhiều giới thiệu.” Tống Nghị chỉ mấy người, lẫn nhau giới thiệu một chút.

“Ha ha, Diệp đạo hữu hẳn là Trúc Cơ đại viên mãn, ở trong mấy người ta, coi như là thực lực mạnh nhất.” tên trắng hán kia gọi là Tiểu Mạnh ha ha cười một tiếng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Chẳng qua là cao ngạo một tiểu cảnh giới mà thôi, động khởi tay tới cũng không nhất định dễ dàng chiến thắng Tiểu Mạnh đạo hữu.”

Lão già Tô Minh cười ha ha nói: “Diệp đạo hữu quá khách khí, một chiêu đánh chết hai tên Trúc Cơ trung kỳ, thực lực như vậy ở trong Trúc Cơ đại viên mãn, cũng thuộc về thượng đẳng rồi.”

Mấy người đều tự tìm cái ghế ngồi xuống, trắng hán kia hẳn là lấy ra một bầu Linh tửu, mấy người sáng khoái thưởng thức, vừa trò chuyện một ít chuyện linh tinh, Diệp Phi cũng là bao nhiêu biết một chút thế lực lớn nhỏ ở Mai Thành.

Cũng biết trước chém chết đích hai tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ, chính là đồ đệ Độc sư Thiên Huyền Tán Nhân ở Dự Châu, Thiên Huyền Tán Nhân là người âm hiểm, giỏi về dụng độc, càng là cực kỳ thù dai.

Nhưng cũng là có một loại Huyết Độn Thuật quý dị, cho dù là Ngưng Đan trung cấp dễ dàng cũng không cách nào đuổi theo, hơn nữa bình thời bất nạt kẻ yếu, rất ít đắc tội thực lực mạnh mẽ cao cấp.

Cũng vì vậy, Thiên Huyền Tán Nhân cũng là có chút danh tiếng, sống cũng coi là lâu dài, bất quá Diệp Phi cũng không có lo lắng quá mức, dù sao mình chém chết hai người kia không có chứng cứ gì, huống chi thật là động thù, cũng không e ngại đối phương.

Bốn người này phảng phất rất là hợp ý, một mực hàn huyên tới trời sáng. Tô Minh cùng Tiểu Mạnh mới rời đi, người tu tiên cũng không cần nghỉ ngơi, trời vừa sáng, Tổng Nghị chính là mang theo Diệp Phi, đi mấy gian cửa hàng, trợ giúp Diệp Phi hỏi thăm một ít tung tích tài liệu.

Liên tiếp chạy ba ngày, mấy loại chủ yếu tài liệu một mực không có tung tích, còn lại tài liệu ngược lại lại mua mấy món, Tổng Nghị cũng là có chút bất đắc dĩ, có ít thứ, nói vậy ở cái vòng Trúc Cơ kỳ này, là rất khó khăn đoạt tới tay đây.

Ba ngày sau, Diệp Phi chỗ ở bên trong tỉnh thất, Tổng Nghị khẽ nhủ mảy nói: “Diệp đạo hữu, mấy món linh dược tài liệu kia, sợ rằng rất khó tìm kiếm, mấy ngày nữa Mai Thành sẽ có một giao dịch hội mô hình nhỏ, đến lúc đó có thể đi xem một chút, ta đi trước hỏi thăm một chút, người nghỉ ngơi trước đi.”

“Làm phiền Tổng đạo hữu!” Diệp Phi mang theo nụ cười nói, cảm giác Tổng Nghị làm người ngược lại tương đối thẳng thắn, trong ba người này, duy chỉ có kìa Tô Minh có chút tâm kế.

Hai người khách khí mấy câu, Tổng Nghị chính là xoay người rời đi, Diệp Phi còn lại là hai mắt một nhắm, ngồi tĩnh tọa điều tức.

Ngày thứ hai trời vừa sáng, Tổng Nghị đích thân hình, xuất hiện lần nữa ở Diệp Phi chỗ ở.

“Nga, Tổng đạo hữu nghe được chuyện giao dịch hội?” Diệp Phi không nghĩ tới Tổng Nghị làm việc nhanh như vậy.

Nghe vậy, Tổng Nghị lắc đầu một cái, mặt tịnh trọng nói: “Diệp đạo hữu, thực lực người so với ta cao cường, bọn ta cũng không phải là rất thân quen với người, theo lý thuyết chuyện này ta không nên nói với người, để tránh tiết lộ tiếng gió, cũng lo lắng đến lúc đó người mạnh mẽ xuất thủ đối với bọn ta, bất quá, tại hạ tin tưởng Diệp đạo hữu làm người, cho nên, ta quyết định lần này đi Lai Hà Sơn, mang theo Diệp đạo hữu một.”

Thấy dáng vẻ Tổng Nghị có chút thần bí hể hể, Diệp Phi không khỏi trong lòng có chút buồn cười, nhưng trên mặt cũng là lộ ra một bộ vẻ kinh ngạc.

“Nga, đa tạ Tổng đạo hữu tin tưởng tại hạ như thế, không biết Lai Hà Sơn chuyển đi là có ý gì?” Diệp Phi cố ý làm ra mặt ngưng trọng ý tứ.

Tổng Nghị khòe miệng giương lên, lộ ra một thần bí nụ cười, nhẹ giọng nói: “Tô Minh đạo hữu trong lúc vô tình nhận được tin tức, Lai Hà Sơn nơi đó ở nơi nào đó, sinh trưởng Kim Nguyên Linh thảo.

Hắc hắc, Kim Nguyên Đan, chính là Trúc Cơ kỳ bọn ta mơ tưởng để cầu, nhất là người bước vào Trúc Cơ đại viên mãn nhiều năm, chậm chạp không có tấn cấp càng là cần vật này.”

“Kim Nguyên Linh thảo? Tổng đạo hữu có thể luyện chế Kim Nguyên Đan?” Diệp Phi có chút ngoài ý muốn nói một câu.

Nghe vậy, Tổng Nghị cười khan hai tiếng, lắc đầu nói: “Ta nào có bản lãnh này, Mai Thành Thiên Tiên Các có Kim Nguyên Đan bán ra, nhưng giá cả bây giờ quá đắt, bọn ta mua không nổi.

Nhưng Thiên Tiên Các cũng là mở ra điều kiện, chỉ cần một buổi Kim Nguyên Linh thảo, hơn nữa một ít linh thạch, liền có thể đổi lấy một viên Kim Nguyên Đan, hắc hắc, như thế, bọn ta cũng liền có tư cách mua.”

Dừng một chút, Tổng Nghị tiếp tục nói bổ sung: “Chuyến đi mật địa lần này, vạn vạn không cần phong thanh gì, chỉ có chúng ta bốn người đi trước.” nói xong, Tổng Nghị mặt ngưng trọng.

Diệp Phi còn lại là có chút không nói, bắt đầu thấy kỳ thần bí hể hể, cho là sẽ có cái gì kỳ kỳ chuyện, suy nghĩ cả nửa ngày, nguyên lai là ở trong miệng yêu thú cướp lấy Kim Nguyên Linh thảo.

Nhưng nghĩ đến cũng là, một tầng thứ có một quy củ của tầng thứ, có một tầng thứ phạm vi tiếp xúc, Diệp Phi ở ban đầu thời điểm Trúc Cơ kỳ, làm sao thường không phải là vì Kim Nguyên Đan mà liều mạng cố gắng trôi qua, ban đầu mình thật cẩn thận trình độ, chỉ sợ cũng không kém gì Tổng Nghị.

Khi đó mình cũng rất ít tiếp xúc Ngưng Đan cao cấp, cũng không rõ ràng những cao cấp này đều đang bận rộn cái gì, bất quá đối với mình bây giờ mà nói, trong miệng tu sĩ cấp thấp này nói ra cái gì mật địa, Diệp Phi cũng không có gì hứng thú tham dự, dù sao tầng thứ bất đồng.

Nói vậy mình Ngưng Đan cao cấp liều mạng tranh thủ đồ, ở trong mắt Hóa Anh Lão quái cũng giống như vậy, không đáng giá nhắc tới, căn bản sẽ không có cái gì hứng thú tham dự hỏi tới, mà mình như cũ không rõ ràng lắm, những Hóa Anh Kỳ lão quái đến tốt cùng ở truy tìm cái gì.

Diệp Phi uể ngộn cự tuyệt Tổng Nghị, mà Tổng Nghị còn lại là có chút ngoài ý muốn, mấy lần hỏi thăm Diệp Phi dưới, Diệp Phi còn lại là nói mình bây giờ cấp tu luyện công pháp nào đó, không muốn đi mạo hiểm, cho nên mới gấp gấp thu đủ mấy loại tài liệu kia.

Bất đắc dĩ, Tổng Nghị cũng liền đang không có khuyên cái gì, cùng Diệp Phi hai người rời đi khách sạn, đến trong thành tiếp tục dò xét một ít tin tức tài liệu.

Nửa ngày công phu qua đi, hai người như cũ không tìm được cái gì, mới từ một gian cửa hàng đi ra, Diệp Phi chính là nhượng mảy, cảm thấy thấy lạnh cả người, trong mắt tinh quang chợt lóe, nhìn về phía một tên hồng bào lão giả cách đó không xa, hẳn là Ngưng Đan sơ kỳ tu vi.

Mà tên kia hồng bào lão giả liếc mắt nhìn Diệp Phi, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ, nhưng Diệp Phi Vô Túc Quyết vận chuyển che giấu tu vi, ngược lại cũng không có lộ ra cái gì sơ hở, lão giả cuối cùng đưa mắt rơi vào trên người Tổng Nghị, lộ ra một bộ âm lãnh.

“Hừ, tiểu tử, ta kia hai tên đồ nhi đi trước truy kích người đến nay không về, người bây giờ lại xuất hiện ở Mai Thành? xem ra, là tên tiểu tử bên cạnh người này xuất thủ, đem đồ nhi của ta đánh chết đi? đã như vậy, lão phu chỉ có thể tự mình xuất thủ, cũng không cần trách ta khi dễ hai người tiểu bối các người, hừ!” nói xong, lão giả lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

“Chạy mau, đây là Thiên Huyền Tán Nhân!” Tổng Nghị một tiếng quát to, mang theo Diệp Phi về phía góc phố chạy đi, mà hồng bào lão giả còn lại là khòe miệng giương lên, lộ ra một tia khinh miệt. Thân hình thoáng một cái dưới, không hoảng hốt không vội vàng đuổi theo.

Ước sao một bữa cơm đích công phu, một chỗ kiến trúc không người ở cũ rách, hồng bào lão giả thân ảnh mới mơ hồ một cái, chính là chắn trước thân hai người Diệp Phi, khòe miệng giương lên nói: “Rất tốt, địa phương không tệ, tránh cho ta động thủ bị người nhìn thấy, nói ta ý lớn hiệp nhỏ, hắc hắc, các người liền vĩnh viễn ở lại chỗ này đi.” nói xong, một thân khí tức kinh khủng vừa để xuống, làm cho Tổng Nghị lúc này mặt liền biến sắc.

Tiêu Tiêu

Chương 228: Suru hồn

Thấy Thiên Huyền Tán Nhân sắp động thủ, Tống Nghị còn lại là mặt vẻ hoảng sợ, hướng về phía Diệp Phi nói: “Diệp đạo hữu, chuyện này cùng người không liên quan, người mau chút chạy trốn, ta tận lực ngăn trở hần nhất thời chốc lát.”

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, hai tay chấp sau, trên mặt không có vẻ sợ hãi chút nào.

Thấy vậy, Tống Nghị đầu tiên là sững sốt, cho là Diệp Phi không có thấy qua tràng diện bức này nên bị giật mình, vừa định phải nhắc nhở Diệp Phi cái gì, hồng bào lão giả kia cũng là cười lạnh một tiếng.

“Hừ, tốt tiểu tử, đến giờ phút này còn có thể giữ vững trấn định như thế, ta Thiên Huyền muốn động thủ, cho dù là Ngưng Đan cao cấp, cũng không dám ở trước mặt lão phu càn rỡ.” nói xong, Thiên Huyền Tán Nhân tay áo bào vung.

Bá một cái, một mảnh sương mù hôi mông mông tịch quyền ra, hướng hai người Diệp Phi một cái lồng đi.

“Không tốt, là độc thuật!” Tống Nghị mặt liền biến sắc nói, cùng lúc đó, một tay bấm quyết, một tầng ánh sáng nhàn nhạt hình cái lồng màu vàng chợt lóe lên, đem hai người Diệp Phi cái bao phủ lại.

Sương mù màu xám tro cùng hộ thể linh quang của Tống Nghị vừa mới tiếp xúc, chính là phát ra tiếng xích xích muộn hường, ngay sau đó, Tống Nghị hộ thể linh quang chính là bị hủ thực, quang hà tối sầm lại, vỡ vụn mà khai.

Mà đang lúc Tống Nghị mặt tro tàn, thúc thủ vô sách, Diệp Phi cũng là nụ cười vừa thu lại, tay áo bào tùy ý hướng ra phía ngoài vung.

Ông một tiếng, một cỗ kinh phong tịch quyền ra, màu xám tro sương mù vừa muốn đến gần hai người, chính là bị thổi làm một tán mà khai, biến mất ở nơi này.

Đến giờ phút này, Diệp Phi cũng không cách nào che giấu tu vi, Ngưng Đan sơ kỳ tu vi bùng thả ra, làm cho Tống Nghị bên cạnh tròng mắt, lúc ấy liền sững sờ ở nơi đó, chỉ Diệp Phi nửa ngày không nói nên lời.

Thiên Huyền Tán Nhân ánh mắt hít một cái, nhìn chăm chăm Diệp Phi quan sát hồi lâu, phát hiện Diệp Phi đúng là Ngưng Đan sơ kỳ, không khỏi khò khò miệng giương lên.

“Hừ, không nghĩ tới, các hạ lại che giấu tu vi, xen lẫn trong tu sĩ cấp thấp. Bất quá, hôm nay cho dù người là trung kỳ tu vi, lão phu cũng có biện pháp đem người lưu lại.” nói xong, Thiên Huyền Tán Nhân không có ở đây giống như lúc trước tùy ý như vậy.

Một tay giương lên, bá một cái. Một con hồ lô màu vàng bắn nhanh ra, ở giữa không trung một đôi ngược sau, miệng vừa mở, từng viên quang cầu màu đen lớn chừng quả đu đủ phun ra, hướng hai người Diệp Phi tịch quyền đi.

Ngay sau đó, lão giả tay áo bào run lên, một thanh cự phù màu xanh một mớ hồ xuất hiện ở giữa không trung. Hẳn là một món cực phẩm pháp bảo, nhìn qua uy năng đáng vẻ không nhỏ.

Cuối cùng lão giả hai tay ở giữa không trung một hoa, một trận ông minh đi qua, hai tay thay đổi đen nhánh đứng lên. Bốn phía toát ra đờng đờng hắc khí, từng cỗ khí tanh hôi bùng thả ra.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt hít một cái, nhìn một chút bên trong hồ lô phun ra quang cầu màu đen, trong cơ thể Âm Dương Nguyên Đan chuyển một cái. Hẳn là ở trong lòng bàn tay xuất hiện từng cây một kim ngân nhị sắc phi châm, bàn tay run lên, cả một tiếng, phi châm bắn nhanh ra.

Bành bành bành.

Từng viên một quang cầu màu đen chợt dừ dần mà khai, biến thành từng trận chất lỏng màu đen vẩy ra chung quanh. Nhưng Diệp Phi tâm thần vừa động, hộ thể linh quang chợt lóe, liền đem những thứ kia chất lỏng màu đen cản lại, hộ thể màn hào quang cũng là phát ra tiếng xích xích, toát ra từng trận hắc khí.

Không để ý tới nữa, Diệp Phi tay áo bào run lên, một chuỗi trường thương màu bạc bắn nhanh ra, hướng cự phù màu xanh giữa không trung một chém đi, bịch, một tiếng vang thật lớn đi qua, hai người chợt giằng co xuống.

Vào thời khắc này, Thiên Huyền Tán Nhân bốn phía bàn tay hắc khí lượn quanh, thân hình chợt lóe chính là hướng Diệp Phi phóng tới.

Thấy vậy, Diệp Phi thần sắc vừa động, một tay nắm quyền, liền tiếp đánh ra mấy đạo quyền ảnh, nhưng vừa mới tiếp xúc gần thủ chương Thiên Huyền Tán Nhân, chính là giống như trâu chui vào biển biến mất không thấy, chút nào uy năng đều không có hiện ra.

“Độc tính lại mãnh liệt như thế!” Diệp Phi ngưng trọng nói, tuy nói mình ăn qua vạn độc thiễm, có thể chống cự một ít độc tính, nhưng độc khí bức này của Ngưng Đan cao cấp, Diệp Phi nhưng là không dám dễ dàng dùng cơ thể tiếp xúc.

Nghĩ đến đây, bàn tay Diệp Phi thoáng một cái, bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu đen, hướng vọt tới Thiên Huyền Tán Nhân một chém đi.

Rồi sau đó người còn lại là lộ ra một tia cười lạnh, coi như thời điểm sắp tiếp xúc được Diệp Phi, chợt dừng lại thân hình, liên tiếp đánh ra mấy chưởng, ô quang chợt lóe, hộ thể linh quang Diệp Phi, chính là xuất hiện từng đạo dấu tay màu đen.

Bịch một tiếng, hộ thể linh quang tan vỡ mà khai, độc khí hướng hai người một cái lồng đi, mà Diệp Phi còn lại là Dưới chân bạch mang chợt lóe, sau lưng xuất hiện một đôi cánh ngọc trong suốt, nhẹ nhàng một cái, tiêu phong màu trắng khởi lên, Diệp Phi tay áo bảo một quyền, mang theo Tổng Nghị biến mất ở tại chỗ.

“Cái gì? đây là cái gì bảo vật? lại có thể đem đòn thuật tăng phúc nhanh như vậy?” Thiên Huyền Tán Nhân sắc mặt một ngưng nói.

Giờ phút này, Thân ảnh Diệp Phi xuất hiện ở nơi xa, sắc mặt ngưng trọng, hắc kiếm trong tay biến mất, đỉnh đầu cũng là lần quần mười hai cây phi kiếm, theo tay bấm pháp quyết một chút, phi kiếm màu vàng một trận ông mình, chính là hướng Thiên Huyền Tán Nhân bắn nhanh ra.

“Cao cấp Linh Bảo, không tốt!” Thiên Huyền Tán Nhân thấy tình thế không ổn, lúc này thả ra một mặt tám thuẫn chuẩn bị ngăn cản, nhưng mười hai cây phi kiếm ở đỉnh đầu quanh quần không dứt, tựa hồ có quy luật cực kỳ huyền diệu.

Vèo một tiếng, ba cây phi kiếm ở ba phương vị phát động công kích, Thiên Huyền Tán Nhân bắt đắc dĩ, có thả ra một món cao cấp pháp bảo ngăn cản, thời gian không bao lâu, trên trán chính là hiện đầy mồ hôi, một bộ cửu từ nhất sinh.

“Trên người người này bảo vật rất nhiều, xem ra là khó có thể đối phó, còn là tẩu vi thượng sách!” Thiên Huyền Tán Nhân ngược lại cũng quả quyết, một tay vỗ một cái bên hông, hơn mười viên quang cầu màu đen hướng Diệp Phi bắn nhanh ra, còn chưa tới phụ cận, chính là oanh một tiếng nổ tung mà khai, biến thành đầy trời hắc vụ.

Ngay sau đó, Thiên Huyền Tán Nhân vội vàng thu hồi mấy món bảo vật, Diệp Phi bận rộn đối phó với sương mù bốn phía, mười hai cây phi kiếm còn lại là trôi lơ lửng ở giữa không trung, lão giả thân hình chợt lóe, chính là muốn hướng nơi xa bay đi.

Chợt, thân sắc vừa động, thân hình cấp tốc hướng một bên né tránh đi, cùng lúc đó, một đạo ô quang cơ hồ lướt qua bả vai, nhưng cũng không biết lão giả sử dụng thủ đoạn gì, ô quang kia chẳng qua là trầy da lão giả, lại linh quang cuồng phóng, mặt ngoài xuất hiện rậm rạp chẳng chịt ban điểm, phảng phất lay động cái kịch độc gì bị hủ thực một loại.

Đang lúc này, lão giả tránh thoát Hắc Phong Châm, nhưng là bị một quả phi châm trong suốt đâm vào bả vai bên kia, nhưng lão giả một tay vừa nhấc, liền đem phi châm trong suốt kia cầm ở trong tay, hai tay hắc mang chợt lóe dưới, rắc, phi châm trong suốt một tiếng gãy lìa.

“Đi? lại ăn chứa năm loại độc tính, hắc hắc, đáng tiếc, cũng là không cách nào thương hại tới lão phu.” Thiên Huyền Tán Nhân nói xong, lúc này lấy ra một quả đan dược mượt mà đưa vào trong miệng, ngũ độc châm luôn luôn độc tính cực mạnh, lại bị lão giả dễ dàng hóa giải, mà Hắc Phong Châm kia cũng cuối cùng là một tiếng ai minh linh tính mất hết, rơi xuống đến trên đất, hai món bảo vật đánh lên toàn bộ bị phế.

Bất quá, cũng là thành công ngăn trở Thiên Huyền xuống, Tổng Nghị giờ phút này đã sớm không biết người ở chỗ nào, thân ảnh Diệp Phi giống như quỷ mị xuất hiện ở bên cạnh Thiên Huyền, hắc kiếm trong lòng bàn tay thoáng một cái, hướng đỉnh đầu một chém đi.

Thấy vậy, Thiên Huyền Tán Nhân vội vàng cầm Cự Phù màu xanh trong tay ngăn cản, đã sớm không lòng dạ nào tái chiến, cái tay khác bóp một đạo pháp quyết, quanh thân sáng lên từng trận huyết vụ, thân hình cũng là trở nên có chút bắt đầu mờ hồ, hẳn là thi triển Huyết Độn Thuật.

Nhưng sau một khắc, chỉ nghe phốc địa nhất thanh muện hưởng, Diệp Phi cầm hắc kiếm trong tay, đem Thiên Huyền Tán Nhân kể cả Cự Phù trong tay, một cái chém thành hai đoạn, máu tươi vẩy ra, phốc một tiếng, kể cả bảo vật cùng hai nửa đích thân thể, ngã trên mặt đất.

Mà đang ở lúc này, U Minh Phệ Hồn Kiếm cũng là nhanh chóng thu nhỏ lại, một mơ hồ đích biến mất không thấy, cùng lúc đó, một tầng hào quang tản ra kim ngân nhị sắc, bỗng nhiên đem thi thể trên mặt đất bao bọc lại.

Mà thần hồn Thiên Huyền Tán Nhân bao quanh kim đan chạy thực mạng ra, nhưng mới vừa va chạm đến trên âm dương bốn phía lực biến thành màn hào quang, chính là bịch một tiếng bắn ra mà quay về.

Thấy vậy, Diệp Phi mới coi như là thờ phào nhẹ nhõm, bắt đầu cũng không rõ ràng âm dương lực có thể hay không vây khốn thần hồn, hôm nay vừa thấy thật đúng là tác dụng, giờ tay lên đem túi trữ vật thu hồi, Diệp Phi cười híp mắt nhìn vụ đoàn màu đen bên trong màn hào quang.

Nếu không phải bên cạnh có Tổng Nghị cản bảo vệ một hai, hơn nữa không dám dễ dàng dính một thân độc thuật của đối phương, sớm đã đem đối phương chém giết.

Diệp Phi vừa tới Dự Châu, một ít chuyện đều là nghe Tổng Nghị mấy người giảng giải, nhưng mấy người thực lực có hạn, đối với Dự Châu hiểu rõ khẳng định cũng không phải đặc biệt nhiều, nhưng trước mắt một lão giả sống hơn không biết mấy trăm năm, đối với Dự Châu thậm chí trình độ hiểu biết phụ cận một ít địa vực, nhất định sẽ cao hơn đám người Tổng Nghị.

Cho nên, Diệp Phi cũng không có để cho U Minh Phệ Hồn Kiếm đem thần hồn cắn nuốt, tuy nói không cách nào khống chế, nhưng lại có thể đem thu

hồi, để cho hấn không còn kịp cắn nuốt thần hồn nữa.

Kế tiếp, Diệp Phi giờ tay lên hướng về phía màn hào quang một chút, vèo vèo, từng viên phi châm kim ngân nhí sắc, hướng về phía vụ đoàn không chỗ có thể trốn bắn nhanh ra, chỉ chốc lát công phu, vụ đoàn màu đen cơ hồ còn dư lại không có mấy, nhìn qua cực kỳ suy yếu, Diệp Phi chính là thu lại tay.

“Vị đạo hữu này, người nghĩ biết cái gì, lão phu nói cho người biết chính là, bảo vật toàn đưa cho người, chỉ cầu người bỏ qua cho lão phu.” thần hồn Thiên Huyền Tán Nhân truyền thanh nói.

Diệp Phi cũng không để ý tới, nhìn thần hồn Thiên Huyền không có khí lực gì gãy giữa, kỳ khoe miệng giương lên, cười nói: “nga, tại hạ mình suu hồn, không phải là tới trực tiếp hơn sao?”

Vừa dứt lời, Diệp Phi thần thức vừa động, thần thức cơ hồ tương đương với Ngưng Đan trung kỳ tịch quyền ra, đem thần thức Thiên Huyền Tán Nhân một xâm mã vào, người sau ngay cả năng lực chống cự đều không có.

Cứ như vậy, Dự Châu một ít thế lực phân bộ, Ngưng Đan cao cấp một ít trảng sở tụ hội, cùng với một ít bí ẩn Dự Châu, tán tu thực lực tương đối mạnh, Diệp Phi cũng được hiểu không ít.

Ngay cả ở ngoài Dự Châu, ngày này Thiên Huyền Tán Nhân cũng là kết giao không ít người, dĩ nhiên, cũng là không có tốt hơn gì bằng hữu, cũng chỉ là biết thôi, một ít thế lực có lúc sẵn giết yêu thú cũng sẽ tìm Thiên Huyền giúp một tay, bởi vì thứ nhất thân độc thuật thật rất cao, thường thường có thể làm cho yêu thú thực lực đại giảm, phòng ngự lực rút xuống.

“Hắc hắc, xem ra còn có một chút bảo bối, một hồi nhưng là phải đi xem một chút!” Diệp Phi suu hồn phát hiện, nơi ở của Thiên Huyền còn có một chút bảo vật trân quý, cũng hiểu được Dự Châu một ít tình huống bên ngoài, những thứ này nhưng là phải so trong miệng mấy tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ lấy được tin tức hữu dụng nhiều lắm.

“Di, đây là?” mà đang ở Diệp Phi tiếp tục thăm dò trí nhớ Thiên Huyền Tán Nhân, chợt thần sắc vừa động, trên mặt lộ ra một vẻ vui mừng.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 229: Giết chết cùng lục soát

Hồi lâu, Diệp Phi đem trí nhớ Thiên Huyền Tán Nhân tra xét xong, chính là lấy ra U Minh Phệ Hồn Kiếm, trên đó hắc mạng chợt lóe, liền đem thần hồn Thiên Huyền Tán Nhân cắn nuốt kỳ bên trong.

Thu hồi hắc kiếm, quét dọn một phen chiến trường, Diệp Phi một tay bắn ra một viên hỏa cầu, đem thi thể Thiên Huyền Tán Nhân hủy diệt, chính là hướng nơi xa đi tới.

Chỉ chốc lát công phu, ở trước cửa một gian kiến trúc cũ rách, Diệp Phi nhìn thấy mặt vẻ lo lắng của Tống Nghị, lúc trước bởi vì chiến đấu bất tiện, Diệp Phi liền đem hấn đưa đến nơi này.

Mới vừa vừa nhìn thấy Diệp Phi, Tống Nghị vội vàng chấp tay một xá.

“Diệp tiên bối, văn bối lúc trước thật thất lễ, lấy đồng bối tương xưng, xin tiền bối thứ tội!” nói chơi, Tống Nghị mặt bộ dáng lo lắng, cũng rút cuộc minh bạch, lúc trước Diệp Phi vì sao cự tuyệt chuyển đi Lai Hà Sơn mật địa.

Thấy vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Không sao, lúc trước ta che dấu tu vi, cùng người không liên quan, ta sẽ ở Oanh Lai khách sạn ở lại một đoạn ngày giờ, sau này nếu là có cái gì khó khăn, có thể tới tìm ta.”

Nói xong, Thân ảnh Diệp Phi chợt lóe, chính là biến mất ở nơi này, nếu bại lộ tu vi của mình, cũng không cần thiết ở trước mặt Tống Nghị giả vờ.

Mà Tống Nghị sắc mặt sùng sốt nhìn địa phương Diệp Phi biến mất, còn lại là lắc đầu thờ dài một tiếng, nhưng một lát sau cũng là khẽ mỉm cười, dù sao kết giao một tên Ngưng Đan cao cấp như thế, không thể nói sau này có cái gì nguy hiểm thật có thể giúp được mình.

Cứ như vậy, hơi tự định giá chốc lát, Tống Nghị chính là hướng nơi đường phố nào đó đi tới.

.....

Bên trong, Oanh Lai khách sạn, Diệp Phi đang bên trong tĩnh thất, một tay nâng cầm, một bộ suy tư.

Lúc trước ở trong trí nhớ Thiên Huyền Tán Nhân, hấn là trong lúc vô tình lấy được một cái tin, một tán tu tên là Nguyên Khôn, tổ chức một lần hành

động, mục tiêu là Vô Thụ.

Nghe nói cái Vô Thụ này hỗn hợp với mấy loại linh dược, nhưng luyện chế ra Hương Dương Đan, vật này cũng không phải trực tiếp phục dụng. Chính là thời điểm chuẩn bị tấn cấp Hóa Anh, đặt ở trong phòng thả ra mùi thơm đặc thù cùng với tinh thuần dương khí, khắc hóa tâm ma.

Quá nhiều tin tức hơn chính là không có. Nguyên Khôn kia cũng không có tiết lộ quá nhiều, cụ thể bao nhiêu người tham gia. Dù có người nào, Thiên Huyền Tán Nhân cũng không rõ ràng, chẳng qua là cần độc thuật của Thiên Huyền Tán Nhân, đối phó một con yêu thú, làm lực phòng ngự của nó rút xuống.

Nguyên Khôn kia chính là một tên sau khi Ngưng Đan kỳ, thật ra thì lực ở Nguyên Đan Trung kỳ thuộc về thượng thừa, nhưng làm người danh tiếng không tệ. Dựa theo trí nhớ Thiên Huyền Tán Nhân, phải là ba tháng sau, ở sườn núi bên ngoài Dự Châu mười dặm tụ họp.

Bực này đối với Hóa Anh Kỳ có lớn lao chỗ tốt, Diệp Phi nói là cái gì cũng muốn tranh thủ một cái. Tuy nói mọi người không nhất định đồng ý, nhưng nếu là mình đơn giản tu tập một cái độc thuật, tuy nói không nhất định có thể tinh thông, đơn giản đem Nguyên Khôn hồ lộng qua, đoán chừng vẫn là có thể làm được. Dù sao người khác đối với độc thuật không phải là rất am hiểu.

Cứ như vậy, sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Phi chính là rời đi Oanh Lai khách sạn, hướng trong thành nơi nào đó kiến trúc đi tới, hơn nửa ngày công phu. Ở trong thành, trước cửa một chỗ kiến trúc tầm thường, Diệp Phi dừng bước.

Chính là ban đầu Thiên Huyền Tán Nhân ở đấy, Diệp Phi nhìn chung quanh, ngay sau đó thân hình một mơ hồ biến mất ở cửa.

Bên trong đại sảnh kiến trúc, có mấy tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ, chưa kịp hiểu được chuyện gì xảy ra, chính là bị Diệp Phi tay áo bảo vệ đánh mà bay, đáng về nằm trên đất không biết sống chết.

Thời gian một chun trà, Diệp Phi tới bên trong tĩnh thất, một tay vỗ một cái bên hông, một ngọc bội màu vàng xuất hiện ở trong tay, cầm ngọc bội trong tay hướng một mặt vách tường nhẹ nhàng thoáng một cái.

Ông một tiếng.

Bích quang hà chợt lóe ở trên tường kia, hẳn là một thông đạo bí mật, Diệp Phi còn lại là đẩy cửa vào, khinh xa thực lộ đi tới một gian mật thất.

Bên trong mật thất không gian không lớn, bài trí cũng là cực kỳ đơn giản, một cái bàn gỗ, hai cái ghế, trên vách tường có một giá gỗ, phía trên để mấy món pháp bảo, cùng với cùng mai thủ trát, còn có một chút bình bình lon lon.

Ở một góc mật thất, có một tôn đại đỉnh, một cỗ mùi tanh nồng nặc gay mũi phiêu tán ra, tựa hồ là mới vừa luyện chế cái độc đan gì đó.

Diệp Phi đi đến giá gỗ, đem mấy mai thủ trát, cùng với một ít bình bình lon lon tất cả vật phẩm vừa thu lại lên, theo sau chính là hướng bên ngoài mật thất đi tới.

Không bao lâu, thân ảnh Diệp Phi xuất hiện ở đại sảnh kiến trúc, nhìn thấy mấy đạo thân ảnh trên mặt đất, nhướng mày, chính là đi tới trước người mấy đạo thân ảnh.

Tâm thần vừa động, thần thức lực mắt thường khó có thể bắt vừa dễ xuống, một cái xâm nhập trong óc mấy đạo thân ảnh, đem đoạn trí nhớ vừa rồi thấy Diệp Phi xóa sạch trừ sau, mới xoay người rời đi nơi này.

Mà những đệ tử này sau khi tỉnh lại, từng cái một chỉ cảm thấy đầu choáng váng, cũng là vô luận như thế nào cũng nhớ không rõ trước đã xảy ra chuyện gì, tuy nói mang theo đủ loại nghi ngờ, nhưng mấy người cũng chỉ có thể không giải quyết được gì, chờ đợi kỳ sư phó Thiên Huyền Tán Nhân trở lại ở hỏi thăm một hai.

Mà giờ khắc này, Diệp Phi đã sớm trở lại khách sạn, trên bàn trước người, bày đầy bình bình lon lon, trong tay còn lại là cầm một quả thủ trát, hai mắt khép hờ đích tựa hồ ở tìm hiểu cái gì.

Hơn mười ngày sau, Diệp Phi đem loại độc thuật công kích trí mạng, đại khái nắm giữ một ít, tuy nói sẽ không luyện chế, nhưng sử dụng cơ hồ còn chưa phải thành vấn đề.

Hoi quan sát mấy con bình ngọc, một tay bắn ra, một con nắp bình bắn ra mà bay, cỗ mùi tanh gay mũi phiêu tán ra, Diệp Phi không khỏi nhướng mày.

Bàn tay duỗi một cái, con kia bình ngọc chính là biến mất không thấy, xuất hiện ở kỳ tay áo bảo vệ bên trong, cánh tay ngăn lại, một tia màu xanh da trời bột bắn nhanh ra, hòa lẫn pháp lực, tán lạc đến phía trước trên vách tường.

Phốc nhất thanh muện hưởng.

Trên vách tường lúc này xuất hiện từng trận khí thể màu xanh da trời, ngay sau đó, chính là trở nên khanh khanh oa oa đứng lên, thả càng ngày càng sâu, nhìn qua lực hủ thực cực kỳ mạnh mẽ.

“Lão quái này vật nghiên cứu độc thuật, quả nhiên không đồng dạng.” Diệp Phi thờ dài nói, nói xong, đem bình ngọc ở ống tay áo bên trong lấy ra, lần nữa đắp kín nắp bình.

Ngày đó Thiên Hiền Tán Nhân một thân kịch độc, từng sử dụng quá mấy trăm loại độc vật luyện thể, lúc thi triển độc thuật, để cho tiện, cơ hồ cũng có thể dùng thân thể truyền tới độc được.

Nhưng Diệp Phi nhưng cũng không dám như thế, chỉ có thể đem bình ngọc nắp bên trong tay áo bảo, lấy pháp lực thao túng được vật phát động độc thuật công kích, tuy nói vụng về một ít, nhưng cũng là hành động bất đắc dĩ, nhưng nghĩ đến hồ lộng Nguyên Khôn, hẳn coi như vượt qua kiểm tra.

Liên tiếp thí nghiệm mấy loại độc được công kích trí mạng, Diệp Phi cơ hồ nắm giữ cái đại khái, liền đem thủ trát vừa thu lại, tay áo bảo cuộn qua cái bàn gỗ, mấy loại bình ngọc ngói lon cũng là biến mất không thấy.

Ngay sau đó, một tay lộn một cái, trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một quả thủ trát, chính là ghi lại độc thuật làm pháp lực địch nhân ngừng lại, tuy nói cũng không trí mạng, nhưng lại nhưng rút xuống phòng ngự địch nhân, phòng ngự một khi rút xuống, đây chính là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Cứ như vậy, Diệp Phi hai mắt một nhắm, chính là tìm hiểu đứng lên.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chợt hai mắt mở một cái, tựa hồ cảm giác được cái gì, khẽ nhú mày nhìn về phía nơi cửa, tay áo bảo một quyền, đem tất cả vật phẩm trên mặt bàn thu hồi, thủ trát trong lòng bàn tay cũng là biến mất không thấy.

Chỉ chớp lát công phu, thanh âm của Tống Nghị, truyền vào chỗ tĩnh thất này. “Diệp tiên bối, đoạn thời gian trước văn bối nói giao dịch hội đã bắt đầu, không biết tiền bối có hay không muốn tham gia.”

Nghe vậy, Diệp Phi trầm ngâm chớp lát, chính là thân hình một mơ hồ biến mất ở nơi này.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: Tụ họp

Mai Thành, Tương Dương Trai!

Bình thường chính là một gian cửa hàng không lớn, nhưng thỉnh thoảng sẽ tổ chức một cái giao dịch hội, cung cấp một ít tài liệu bình thường ít thấy.

Giao dịch hội bên trong đại sảnh, lúc này đáng vẻ đã tụ tập đại khái hơn trăm người, nhìn qua kích thước coi như không nhỏ, nhưng cơ hồ không có Ngưng Đan cao cấp gì, nhiều nhất cũng không vượt qua ba người, một người trong đó còn là chủ sự Tương Dương Trai.

Còn dư lại hai người, một người là một gã tráng hán mặt đen, tên còn lại, còn lại là một tên thanh niên áo bào trắng, người này, chính là Diệp Phi, mà tên kia tráng hán Diệp Phi cũng biết.

Nói chuẩn xác, phải là thông qua trí nhớ Thiên Huyền Tán Nhân biết, chính là Mai Thành một tên tán tu, tên là Thạch Lỗi, làm người đỉnh đạc, tính tình không hư, rất là kiệm nói.

Nhưng người này một thân luyện thể thuật nổi tiếng xa gần, tuy nói chẳng qua là Ngưng Đan trung kỳ, nhưng cho dù là Ngưng Đan đại viên mãn, một loại cũng phải không dám cùng thân thể lực đụng nhau, có thể thấy được luyện thể thuật rất mạnh.

Diệp Phi phát hiện, nơi này giao dịch hội đại khái cùng mình ở Huyền Châu tham gia không sai biệt lắm, đều là đem pháp lực rót vào bên trong một mặt ngọc bài, đem thứ mình cần, hoặc là bảo vật tài liệu trên tay mình, viết ở phía trên ngọc bài.

Theo Tương Dương Trai chủ sự tuyên bố bắt đầu, đại sảnh mọi người chính là bắt đầu giao dịch, nhưng nơi đây tính bí mật cùng với an toàn, cũng là thật xa không bằng Huyền Châu Lâm gia.

Nơi này chẳng những giao dịch song phương có thể lẫn nhau nhìn thấy, cũng không có thông qua cái gì truyền tống trận tới không gian tu đi gì cả, ngay cả một ít tài liệu xuất hiện, cũng không có điểm quý trọng như ban đầu ở Lâm gia.

Nói vậy đây không phải là quan hệ địa vực, lần này hẳn là giao dịch hội là công khai, mà mình tham gia lần đó, chính là giao dịch hội tư nhân dưới đất, một loại đều là cực kỳ quý trọng, hoặc là bình thời không cách nào cầm cho ra tay.

Cứ như vậy, Tống Nghị cùng Diệp Phi hai người vòng vo mấy vòng. Tống Nghị lúc trước trao đổi mấy món đồ, nhưng Diệp Phi cũng là âm thầm lén đầu, bức này giao dịch hội sau này thật là không cần tham gia. Căn bản không có vật mình cần.

Mà đang ở Diệp Phi tùy ý quan sát ngọc bài bốn phía ghi lại vật phẩm, đại hán mặt đen kia còn lại là xuất hiện ở đối diện Diệp Phi. Quan sát một cái Diệp Phi.

“Dì, vị đạo hữu này xưng hô như thế nào? nơi đây cơ hồ có rất ít Ngưng Đan kỳ xuất hiện, nhìn đáng đáp rất xa lạ, chẳng lẽ không phải Mai Thành tu sĩ chúng ta?” đại hán mặt đen có chút nghi ngờ nói.

Nghe vậy, Diệp Phi còn lại là gật đầu một cái, khẽ cười nói: “Tại hạ Diệp Phi, một tên tán tu Ích châu. Dự Châu Mai Thành có vị lão hữu, đặc biệt tới bái phỏng một hai.” ở trong trí nhớ Thiên Huyền Tán Nhân, Diệp Phi chọn ngay một địa vực phụ cận Dự Châu.

“Nga, thì ra là không phải là Dự Châu người, không trách từ không ở Mai Thành đã gặp, hắc hắc, Ích châu khoảng cách nơi này hết sức xa, xem ra Diệp đạo hữu đường xa tới, đúng là đối với vị bằng hữu kia rất tốt.

Hắc hắc. Tại hạ Thạch Lỗi, Mai Thành một tên tán tu, may mắn làm quen Diệp đạo hữu!” nói xong, đại hán mặt đen sáng lẫm cười một tiếng, miệng rộng một nhóm. Lộ ra hai hàng hàm răng trắng bạch.

“Thạch Lỗi đạo hữu, hạnh ngộ!” Diệp Phi cười híp mắt nói.

Thạch Lỗi liếc mắt nhìn Diệp Phi, hỏi: “Không biết Diệp đạo hữu muốn tìm vật gì? lại cũng tới nơi đây, cũng là vì văn bối thu đủ một ít tài liệu đi!” nói xong, liếc mắt nhìn Tổng Nghị bên thân Diệp Phi.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, hai người lại đơn giản trò chuyện mấy câu, Diệp Phi chính là kiếm cớ cùng Tổng Nghị rời đi, dù sao không có gì vật có giá trị, cũng không bằng trở về khách sạn nắm chặt thời gian luyện tập độc thuật mới là chính đạo.

Trở lại bên trong khách sạn, Diệp Phi vội vàng nghiên cứu độc thuật, hơn nửa tháng sau, trải qua lần lượt thi triển thí nghiệm, Diệp Phi mới đưa mấy loại độc thuật uy năng tốt luyện tập thuần thục đứng lên.

Khoảng cách Thập Vạn Đại Sơn tụ họp sắp đến, đại khái chỉ còn lại có hai tháng, Diệp Phi không có ở đây trì hoãn, sửa sang lại một cái suy nghĩ, chính là rời đi khách sạn, chui ra khỏi Mai Thành.

.....

Hơn nửa tháng sau, thân ảnh Diệp Phi, ở một mảnh thành trấn bầu trời bay theo mà qua, vội vã lên đường, cũng không có sử dụng phi hành pháp bảo.

Vừa phi hành lên đường, vừa diễn luyện mấy loại độc thuật, mà Diệp Phi cũng phát hiện độc thuật rất cường đại, thi triển ra cũng không hao phí quá nhiều pháp lực, nhưng là có thể cho địch nhân mạng đến uy hiếp to lớn.

Chẳng qua là những thứ độc thuật này tu luyện có chút phiền toái, đơn giản có chút tàn nhẫn, tự thân cũng sẽ biến thành một thân kịch độc, sẽ còn lưu lại một ít hậu di chứng, nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Phi chính là tính toán bỏ qua tu luyện độc thuật.

Hơn một tháng sau, Diệp Phi phi độn ra khỏi địa vực Dự Châu, hơi một phân biệt phương hướng, chính là độn quang cùng nhau, hóa thành một đạo kinh hồng phá không đi.

Bảy tám ngày sau, đang phi độn trên không trung, Diệp Phi nhìn thấy phía trước một mặt đồi to lớn, nơi này chính là địa điểm tụ họp Thập Vạn Đại Sơn, giờ phút này, nơi đó đã xuất hiện ở mấy đạo thân ảnh.

Hơi một tự định giá, Thân hình Diệp Phi chợt lóe, mấy độn đưa dưới, chính là xuất hiện ở phụ cận đám người, tìm một nơi, bỏ lại một khối bồ đoàn, chính là ngồi xếp bằng.

Trong đám người cũng không có lại gặp được thân ảnh của Nguyên Khôn, vì vậy Diệp Phi cũng không có tiến lên cùng mọi người chào hỏi, mà những người kia cũng không quen biết Diệp Phi, trong lúc nhất thời cũng không có chủ động cùng Diệp Phi nói cái gì.

Trừ Diệp Phi, trên sườn núi tổng cộng có năm người, trong đó ba người Diệp Phi có chút quen thuộc, dĩ nhiên, tất cả đều là thông qua trí nhớ Thiên Huyền Tán Nhân ngày đó.

Một tên thanh niên áo xám tro tên là Chu Dật, Mai Thành tán tu, Ngưng Đan sơ kỳ tu vi. Bên cạnh một vị Bạch Phát Lão Giả, tên là Kim Nguyên, Mai Thành tán tu, Ngưng Đan trung kỳ tu vi. Tên lão giả vóc người khô gầy, một thân hắc bào, mặt mũi có chút âm lãnh kia, tên là Cửu Phong Sơn. Cũng là một gã tán tu, nhưng cũng không phải là người Mai Thành, tu vi chính là cao nhất trong số mọi người ở đây, Ngưng Đan trung kỳ đỉnh phong.

Còn dư lại hai người Diệp Phi cũng không quen thuộc, một người mặc đạo bào màu vàng, cử chỉ văn nhã, nhìn đáng đáp hơn ba mươi tuổi, một mực mặt mỉm cười nhìn mọi người, tu vi cũng ở đây Ngưng Đan trung kỳ.

Người cuối cùng, là một mỹ phụ mặc hoa quần, Ngưng Đan sơ kỳ tu vi, để cho Diệp Phi có chút hết ý là, trong những người này thậm chí ngay cả một tên Ngưng Đan hậu kỳ cũng không có.

Năm người này ngồi chung một chỗ, đều là đang nói chuyện cái gì, chỉ có Diệp Phi một thân một mình ngồi ở phụ cận nhắm mắt ngồi tĩnh tọa, không khỏi làm cho năm người có chút kinh ngạc, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía Diệp Phi.

“Kim Nguyên đạo hữu, vị kia đạo hữu kia không phải là người Mai Thành sao? vì sao cũng bắt quá tới cùng mọi người đánh tiếng kêu cái chứ?” đây là, tên trung niên nam tử mặc đạo bào màu vàng kia liếc mắt nhìn Diệp Phi, hướng về phía Bạch Phát Lão Giả nói.

Nghe vậy, Bạch Phát Lão Giả bị kêu là Kim Nguyên nhướng mày, lắc đầu nói: “Có phải người Mai Thành hay không lão phu không rõ ràng lắm, nhưng

ở Mai Thành, lão phu cũng là chưa từng thấy qua người này. ”

“ Lạc lạc, Long chân nhân, ngay cả người giao hữu rộng rãi như vậy cũng không nhận ra, chúng ta thì càng không thể nào biết. ” lúc này, mỹ phụ khẽ mỉm cười, hướng về phía trung niên nam tử mặc đạo bào màu vàng nói một câu.

Nghe lời của mỹ phụ, trung niên bị kêu là Long chân nhân cười cười, khoát tay nói: “ Hoa tiên tử quá mức nâng đỡ Long mỗ liễu, chẳng qua là nhiều biết mấy đạo hữu mà thôi, sao lại nói là giao hữu rộng rãi được. ”

“ Đúng rồi, Hoa tiên tử, người cùng Nguyên Khôn đạo hữu giao tình không tệ, có biết lần này tổng cộng có bao nhiêu người tham gia? mục đích cụ thể bọn ta là ở nơi nào? ” lúc này, lão giả khô gầy mặc hắc bào hỏi một câu.

Mỹ phụ che miệng cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “ Cửu Phong Sơn đạo hữu thật biết nói đùa, thiếp tuy nói cùng Nguyên Khôn đạo hữu biết thời gian sớm đi, nhưng hẳn lại như thế nào đem bí mật như thế tiết lộ cho thiếp. ”

Đang lúc mấy người tán gẫu, nơi xa bay tới hai đạo độn quang, mấy chớp động sau, chính là xuất hiện ở phụ cận mọi người.

Hai người một thân bạch y, nhìn dáng dấp chừng ba mươi tuổi, sắc mặt lạnh lùng, kỳ quái là, hai người lớn lên cơ hồ giống nhau như đúc, hẳn là một đôi huynh đệ sinh đôi, đều là Ngưng Đan sơ kỳ tu vi.

“ Ha ha, không nghĩ tới, Bạch Ngọc Bạch Tinh hai vị huynh đệ cũng tới! ” lúc này, Long chân nhân mặc đạo bào cười nói.

Nghe vậy, hai tên bạch y thanh niên hướng về phía mọi người chấp tay, một người trong đó mở miệng nói: “ Ra mắt các vị đạo hữu, tại hạ Bạch Ngọc, đây là đệ đệ Bạch Tinh. ”

Thời điểm mọi người ở đây định nói cái gì, nơi xa lần nữa truyền tới tiếng xé gió, hai đạo độn quang một trước một sau hướng nơi này bay tới, tu sĩ áo xanh tốc độ rõ ràng cực nhanh, mấy mớ hồ dưới, chính là dẫn trước một bước rơi vào phụ cận mọi người, hẳn là một tên sau khi Ngưng Đan kỳ.

“ Nguyên Khôn đạo hữu, người nhưng là đến chậm một bước, hắc hắc! ” vóc người khô gầy, Cửu Phong Sơn nhìn thấy nam tử áo xanh, khẽ mỉm cười nói.

“ Trên đường trì hoãn chút thời gian, để cho các vị đợi lâu! ” bị kêu là Nguyên Khôn, nam tử áo xanh nói xong, chợt nhướng mày nhìn một chút Diệp Phi, lạnh lùng nói: “ Không biết vị đạo hữu này, là ai mang tới? ta từng nói qua, người tiết lộ tin tức, đừng trách Nguyên Khôn ta không khách khí! ” nghe vậy, mọi người sững sốt, nhất tề đem ánh mắt bất thiện đầu hướng Diệp Phi. (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 231: Lên đường

“ Tại hạ được một vị lão hữu Mai Thành dẫn dò, tới trước tham gia lần này hành động, vị lão hữu kia có một số việc làm trễ nải hành trình, kính xin Nguyên đạo hữu thứ lỗi! ” Diệp Phi không để ý đến ánh mắt bất thiện của mọi người, hướng về phía Nguyên Khôn nói.

Nghe vậy, mọi người hai mắt hí một cái, mặt lộ vẻ nghi hoặc, chuyện như thế tình tin tưởng ai cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua, dù sao cũng là đối với tấn cấp Hóa Anh cảnh đều có trợ giúp đích đồ, cho dù là tạm thời có chuyện làm trễ nải, theo lý thuyết cũng sẽ không tìm người tới đánh thay đích.

Hơi suy nghĩ, Nguyên Khôn chân mày cau lại, vừa định hỏi chút gì, nơi xa đạo độn quang kia rốt cục bay gần, rơi vào trước mắt mọi người, độn quang thu lại, một tên đại hán mặt đen mặc hồng bào thoáng hiện ra.

“ Nguyên Khôn đạo hữu, người ngược lại gấp gấp, đến sớm thì không thể chờ ở dưới một hồi, hắc hắc, ra mắt các vị đạo hữu! ” đại hán mặt đen hướng về phía mọi người nói.

Ngay sau đó, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Phi nơi xa, chợt cười nói: “ Đi? Diệp đạo hữu, lại là người, hắc hắc, chúng ta thật đúng là có chút duyên phận. ”

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, mở miệng nói: “ Ra mắt Thạch Lỗi đạo hữu, a a, đích xác là có chút duyên phận! ” tên kia đại hán mặt đen không phải là ai khác, chính là hơn hai tháng trước, ở buổi đấu giá trong Dự Châu nói chuyện một hai câu, Thạch Lỗi.

Nhìn thấy hai người đối thoại, mọi người đưa mắt nhìn về phía Thạch Lỗi, Diệp Phi thật là không ai biết, nhưng Thạch Lỗi vẫn là rất nhiều người đều biết đấy.

Nguyên Khôn cũng là nghi ngờ liếc mắt nhìn Thạch Lỗi, hỏi: “ Thạch Lỗi đạo hữu biết người này? ”

Nghe vậy, Thạch Lỗi gật đầu một cái, cười nói: “ Cái này vì Diệp Phi đạo hữu chính là một tên tán tu Ích châu, tới Mai Thành ta chính là bãi phóng một vị lão hữu, thế nào? Nguyên Khôn đạo hữu tổ chức hành động lần này, chẳng lẽ ngươi sẽ không quen biết? ”

Lời này vừa nói ra, Nguyên Khôn ngược lại gật đầu một cái, không khỏi làm Thạch Lỗi hơi sững sờ.

Hơi tự định giá chốc lát, Nguyên Khôn nhìn Diệp Phi hỏi: “ Ngươi là được người nào dẫn dò? Nhưng có bằng chứng? ”

Nghe vậy, Diệp Phi cũng không trả lời. Một tay vừa nhấc, ngay sau đó hướng một tảng đá lớn bên cạnh vung lên, cả một cái. Một mảnh hơi mỏng mỏng sương mù tích quyền ra, một cái bao phủ khối cự thạch kia.

Tiếng xịch xịch nổi lên. Chỗ cự thạch toát ra đặng đặng khói đen, một cỗ khí tanh hơi tản ra, chỉ chốc lát công phu, khối hòn đá to lớn kia, chính là bị hủ thực không còn một mống.

“ Thiên Huyền lão quái Thiên Liệt Độc Thuật? ngươi làm sao có thể sẽ? ” lúc này, Bạch Phát Lão Giả, Kim Nguyên, có chút kinh nghi bất định nói. Mọi người cũng là nghi ngờ quan sát Diệp Phi.

Trầm mặc chốc lát, Nguyên Khôn như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, mở miệng nói: “ Tốt, nếu đạo hữu có thể thi triển ra độc thuật Thiên Huyền lão quỷ. Lần này hành động cũng có thể coi là không vấn đề gì.

Bất quá, lời nói xấu xí ở trước, ngươi nếu là có cái mưu đồ gì bất chính, hắc hắc, coi như đừng trách mọi người không khách khí. ” nói xong, Nguyên Khôn sắc mặt run lên.

Nghe vậy, Diệp Phi trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghiêm sắc mặt chính là hướng về phía Nguyên Khôn đạo: “ Nguyên Khôn đạo hữu, bọn ta đều là vì tự thân ích lợi tới trước, lại như thế nào làm ra chuyện tự hại mình?

Nếu đã đi cùng nhau. Dĩ nhiên sẽ hết sức phối hợp mọi người lấy được Vô Thụ, nếu không, đều không ai có chỗ tốt, nói vậy các vị cũng có thể thấy. ”

“ A a, nói vậy ngược lại không sai, được rồi, lần này coi như dành cho Diệp đạo hữu một danh ngạch, không biết các vị có ý kiến gì không? ” Nguyên Khôn tượng trưng tính đích hỏi thăm một câu.

“ Thạch mỗ không có ý kiến! hắc hắc! ” Thạch Lỗi hướng về phía Diệp Phi cười một tiếng, như thế nói một câu.

Thấy vậy, mọi người đều là lắc đầu một cái, bày tỏ không có ý kiến gì, tuy nói hoài nghi Diệp Phi nói, ngày đó Huyền lão quỷ không thể nào dễ dàng buông tha cho, nhưng cụ thể kỷ sống hay chết cùng mọi người không liên quan, chỉ cần có người có thể thi triển độc thuật, lần này thuận lợi thành công, ai tới đều là giống nhau.

“ Tốt, bọn ta vừa lúc là một nhóm mười người, nếu người đã đến đông đủ, vậy chúng ta liền lên đường đi, cụ thể chi tiết, ở trên đường ta sẽ nói thêm cho mọi người căn cứ một chút. ” nói xong, Nguyên Khôn giơ tay lên vung, vèo, một đạo lưu quang bắn nhanh ra.

Hơi làm quanh quẩn, đột nhiên ở giữa không trung biến thành một chiếc phi chu màu bạc khoảng bảy tám trượng lớn nhỏ, Nguyên Khôn thân hình chợt lóe, chính là xuất hiện ở trên phi chu.

Thấy vậy, mọi người không chút do dự nào, lục tục đi theo, Diệp Phi còn lại là hướng về phía Thạch Lỗi khẽ mỉm cười, hai người cũng là thân hình chợt lóe nhảy lên phi chu.

Mọi người mới vừa tiến vào khoang thuyền, Nguyên Khôn chính là giơ tay lên đánh ra một đạo pháp quyết, toàn bộ phi chu hơi chấn động một cái, ông một tiếng, chính là hướng một cái hướng khác bắn nhanh ra.

Phi chu không gian cực lớn, bốn phía vách tường đều là lượng màu bạc, trung gian một con trường xếp bàn, mọi người xúm lại mà ngồi, trên mặt bàn bày một ít Linh tửu Linh trà, cùng với một ít chén rượu.

Mọi người có thật là thoải mái bàn uống Linh tửu, có người còn lại là từ từ thưởng thức linh trà, nhìn qua cũng rất náo nhiệt!

Lúc này, Nguyên Khôn hướng về phía mọi người khoát tay áo một cái, mọi người dừng lại nói chuyện với nhau, Nguyên Khôn còn lại là cười nhìn mọi người một cái, mở miệng nói: “ Có một số việc, Nguyên mỗ trước muốn cùng mọi người nói rõ.

Bọn ta muốn lấy được Vô Thụ, cần đối phó một con Côn Dương Thú, con thú này chính là Kim Hạch Kỳ cấp tốt cùng đích tồn tại, tương đương với nhân loại Ngưng Đan đại viên mãn! ”

“ Cái gì? Côn Dương Thú? ” Cửu Phong Sơn rõ ràng mặt liền biến sắc, có chút vẻ khiếp sợ, dừng một chút, tiếp tục nói: “ Nghe nói Côn Dương Thú đều có trữ một loại bổn mạng thần thông chỉ dương chỉ cương, thật ra thì lực một loại vượt xa những yêu thú khác.

Nếu là ở địa vực chí dương, cho dù là Hóa Anh Lão quái đích thân tới, cũng không nhất định ở trên tay nó đòi được nửa điểm tốt, Vô Thụ chính là Chính Dương Mộc vạn năm trở lên mới có thể sinh ra đi.

Mà Chính Dương Mộc vạn năm trở lên, phụ cận dương khí nhất định rất nặng, Côn Dương Thú thực lực chợt tăng, Nguyên Khôn đạo hữu, như thế, cho dù là Hóa Anh Lão quái đều phải tránh đi phong mang, bọn ta đi trước chẳng phải là giống như chịu chết sao? ”

Những người còn lại hiển nhiên cũng không hiểu rõ những thứ này, nhưng nghe Cửu Phong Sơn vừa nói, mặt liền rối rít biến sắc, mà Diệp Phi còn lại là trong mắt tinh quang chợt lóe, cũng không biết đang suy tính cái gì.

“Ha ha, Cửu Phong Sơn đạo hữu quả nhiên là kiến thức rộng rãi, lại đối với Vô Thụ cùng với Côn Dương Thú có hiểu rõ như thế.” Nguyên Khôn có chút lơ đãng nói đến.

Thấy vậy, Cửu Phong Sơn người như ong mảy, nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ, Nguyên Khôn đạo hữu có phương pháp ứng đối? nhưng tại hạ nghĩ muốn bề đầu da, cũng không nghĩ ra biện pháp gì có thể đối phó con thú này, đây chính là thực lực tương đương với Hóa Anh Lão quái đấy.”

Nghe vậy, Nguyên Khôn nụ cười vừa thu lại, nghiêm sắc mặt nói: “Cửu Phong Sơn đạo hữu nói không sai, Côn Dương Thú kia hàng năm nuốt chừng chính dương quả, bổ sung luyện hóa ra chí dương chí cương khí, nếu là một mực giữ vững trạng thái đỉnh phong, bọn ta đích xác là không cách nào đối phó.

Bất quá, tên chỗ địa điểm kia cũng lại là Cự Âm Đảo, không biết có gì, toàn bộ cái đảo đều là một mảnh tử khí trầm trầm, âm khí rất nặng, duy chỉ có cái đảo trung gian có một viên Chính Dương Mộc, hai người lẫn nhau khắc chế dưới, ngược lại tạo thành hai mảnh địa vực âm dương giao thoa.”

Nghe vậy, Cửu Phong Sơn người hơi làm trầm ngâm, tự định giá chốc lát, trong mắt tinh quang chợt lóe, mở miệng nói: “Nghe nói Côn Dương Thú kia ở chí dương địa vực, thực lực sẽ vụt tăng, nếu là đến chí âm địa vực, thực lực sẽ giảm nhiều.

Nguyên Khôn đạo hữu ý tứ là, bọn ta đem dẫn tới bốn phía chí âm đất, sau đó ở hợp lực chém nó? lại đi kia chí dương địa vực lấy được Vô Thụ?”

“Ha ha, Cửu Phong Sơn đạo hữu quả nhiên lợi hại, Nguyên mỗ ý tưởng cùng người không sai biệt lắm.” Nguyên Khôn tán dương nói.

Nhưng ngay sau đó, Nguyên Khôn nghiêm sắc mặt, mở miệng nói: “Nhưng Nguyên mỗ ý tứ, cũng không phải là chém chết Côn Dương Thú, bởi vì tuy nói ở chí âm địa vực thực lực đại giảm, nhưng cũng tuyệt đối không phải là bọn ta có thể dễ dàng chém chết đấy.

Cho nên, bọn ta phân ra bảy tên chiến lực cường ngạnh, phía bên ngoài chí âm địa vực đem Côn Dương Thú dụ tới, sau đó đem kéo, còn dư lại ba người đi đến chí dương địa vực phụ cận Chính Dương Mộc, lấy được Vô Thụ, sau đó mau lui về, cùng mọi người hội hợp sau, bọn ta chung một chỗ rời đi.”

Nghe vậy, mọi người hơi tự định giá chốc lát, đều là gật đầu một cái, cho là phương pháp này chính là trước mắt nhất ổn thỏa nhất.

“Hắc hắc, nếu là có thời gian, thu lấy mấy mai Chính Dương Quả cũng không lỗi, nghe nói một ít người tu luyện đặc thù chí dương công pháp, cũng là vô cùng thích vật này.” Cửu Phong Sơn người cười mị mị nói.

Nguyên Khôn còn lại là khoát tay áo một cái, lắc đầu nói: “Ngàn vạn không muốn lãng phí những thời giờ này, chúng ta cần là Vô Thụ, đây mới là mục đích cuối cùng của chuyện này.

Chính Dương Quả tới tay, cũng không không phải là đòi lấy một ít chỗ tốt linh thạch thôi, huống chi, cái loại người tu luyện đặc thù chí cương chí dương công pháp thật sự là phượng mao lân giác, chỉ sợ là người cầm Chính Dương Quả cũng không tìm được người mua, cần gì phải làm chút việc vô dụng.”

“A a, lão phu bất quá là nói một chút thôi, đúng rồi, không biết Nguyên Khôn đạo hữu tính toán như thế nào an bài, mấy vị lưu lại, đối phó Côn Dương Thú?” Cửu Phong Sơn vừa nói xong, mọi người đưa mắt nhất tề nhìn về phía Nguyên Khôn.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 232: Cự Âm Đảo

Nguyên Khôn nhìn mọi người một cái, gật đầu nói: “Nếu là lưu lại đối phó Côn Dương Thú, đương nhiên là chọn lựa một ít thực lực mạnh nhất, đi lấy được Vô Thụ mà nói, liền nhất định phải độn tốc thật mau.”

Nghe vậy, mọi người gật đầu một cái, một bộ dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

Nguyên Khôn nói đều rất hợp lý, người lưu lại đối phó Côn Dương Thú, đều nói thành thực lực mạnh nhất, đi lấy Vô Thụ người của, cũng không phải là thực lực kém, mà là độn tốc cao.

Như thế thứ nhất, vô luận vừa bị phân ở đó, mọi người cũng sẽ không cảm giác mất mặt mũi.

Một lát sau, Nguyên Khôn nói: “Chư vị đang ngồi đây, đều có sở trường mỗi người, nói thí dụ như Diệp đạo hữu độc thuật, Thạch Lỗi đạo hữu luyện

thể thuật, Bạch Ngọc huynh đệ hợp kích thuật, vân vân.

Nếu Nguyên mỗ tìm mọi người, liền chứng minh thực lực mọi người rất hữu dụng, cho nên, người lưu lại đối phó Côn Dương Thú, ta không cần nói nữa làm gì, Nguyên mỗ chỉ lựa ra ba vị đạo hữu độn tốc thật mau.

Chu Dật, Hoa tiên tử, cùng với Long chân nhân, các người ba vị, phụ trách đi thu lấy Vô Thụ, còn dư lại mọi người, bọn ta trước bố trí tốt trận pháp, sau đó sẽ dẫn Côn Dương Thú đi ra.

Ở chỉ âm địa vực vốn là thực lực giảm nhiều, bọn ta đem vây khốn nhất thời nửa khắc cũng không thành vấn đề, Long chân nhân mang đội đi thu lấy Vô Thụ, nhanh đi mau trở lại, mọi người nhưng có ý kiến gì khác?”

Nghe vậy, mọi người lắc đầu một cái, đều là không có ý kiến gì, mà phương án này trải qua một lần tương lượng, mọi người chính là tán gẫu với nhau, không khí cũng là trở nên dễ dàng hơn không ít.

“Côn Dương Thú đến chỉ âm địa vực thực lực đại giảm, sợ rằng nhiều nhất có thể phát huy ra thực lực Kim Hạch cao cấp, bọn ta bảy người liên thủ, chém chết không dám nói, nhưng đem vây khốn nhất thời chắc lát tuyệt đối không phải là việc khó gì.” Bạch Phát Lão Già Kim Nguyên bụng chén rượu lên, hướng về phía mấy người cười nói.

“Hắc hắc, không sai, hơn nữa Diệp đạo hữu độc thuật. Làm kỳ phòng ngự lực giảm nhiều, nói không chừng, chúng ta thật là có cơ hội đem chém chết.” Thạch Lỗi cô đồng một tiếng uống một hớp rượu. Ha ha cười nói.

“Đúng rồi, Nguyên Khôn đạo hữu. Cái này cũng lên đường nửa năm, người còn không chịu nói cho ta biết chớ địa điểm sao? chẳng lẽ bây giờ còn lo lắng bọn ta sẽ đi để người làm một mình, lạc lạc!” mặc quần hoa, Hoa tiên tử quyền rũ cười một tiếng, như thế nói một câu.

Nghe vậy, Nguyên Khôn hơi một tự định giá, gật đầu nói: “Tốt, đã như vậy. Ta liền nói cho mọi người, chỗ vị trí kia, ở trong Vô Nhai Hải trên một hòn đảo

.....

Ở vào Đại Nguyên Đế Quốc chỗ Nhị Hoàn Tinh Vực cùng Tam Hoàn Tinh Vực giao hội, một mảnh uông dương cự hải. Vất qua Nam Vực Quốc cùng giữa Đại Nguyên Đế Quốc, nơi này được gọi là — Vô Nhai Hải!

Vô Nhai Hải chiếm cứ diện tích của hai nước cực lớn, trên đó rất nhiều đảo, chỗ sâu thường có cao cấp yêu thú, tin đồn có người thấy qua Hóa Hình Kỳ yêu thú. Tu vi tương đương với nhân loại Hóa Anh Lão quái.

Trải qua hóa hình lôi kiếp sau, chẳng những có thể biến ảo thành bộ dáng nhân loại, hơn nữa có khả năng nói tiếng người, làm người ta khó có thể phân biệt, chỉ có Hóa Anh Lão quái. Mới có thể đoán được mặt mũi thực của Hóa Hình Kỳ yêu thú.

Một ngày này, đến gần Đại Nguyên Đế Quốc bờ biển Vô Nhai Hải, một đạo lưu quang màu bạc từ nơi xa bắn nhanh tới, mấy chớp động sau, chính là xuất hiện ở bờ biển, chính là Nguyên Khôn giá ngự phi chu màu bạc.

Bên trong khoang thuyền, Nguyên Khôn không chế phi chu chậm rãi rơi trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Chạy một năm lộ trình, bọn ta nghỉ ngơi thật tốt một tháng, sau đó ở chính thức tiến vào Vô Nhai Hải.”

Nghe vậy, mọi người không có bất kỳ dị nghị gì, từng cái một nhắm mắt khoanh chân ngồi tĩnh tọa, ước chừng nghỉ ngơi một tháng lâu, Nguyên Khôn mới không chế phi chu lần nữa lên đường.

Nửa năm sau, phi chu màu bạc ở trên một cái đảo dừng lại hơn tháng, cuối cùng bên ngoài thân quang hà chợt lóe, hướng chân trời hướng bay đi, trên mặt biển lam sắc.

Hơn một tháng sau, Nguyên Khôn đang không chế phi chu màu bạc phi hành ở giữa không trung, chợt nghe bầu trời xa xa truyền ra một tiếng vang thật lớn, mọi người vội vàng chạy ra khoang thuyền, đưa con mắt nhìn về nơi xa.

Trong lúc mơ hồ, nhìn thấy nơi xa cơ hồ thiên thủy nối thành một đường, hai con con vật khổng lồ thỉnh thoảng nhảy ra mặt nước, tranh đấu lẫn nhau, từng cỗ khí tức kinh khủng truyền ra, bầu trời điện quang, tiếng sấm, kèm theo một trận quang hà bạo liệt mà khai.

Thấy vậy, Nguyên Khôn không chế phi chu phương hướng chuyển một cái, vòng qua phía khu vực này.

Hơn ba tháng sau, mọi người đứng ở trên boong phi chu, theo phương hướng ngón tay Nguyên Khôn, xa xa nhìn thấy một tòa đảo đáng vóc to lớn, hình bầu dục, bốn phía bị nước biển úy lam bao quanh.

Phiến đảo này rõ ràng bất đồng, nhìn qua toàn thân đen nhánh, tựa hồ thỉnh thoảng đang lúc tán ra điểm sáng màu bạc nhạt, mà ở chính giữa cái đảo, có một chỗ khu vực màu vàng kim, đại khái chiếm chừng một phần ba cái đảo làm của riêng.

Bảy tám ngày sau, phi chu màu bạc xuất hiện ở lân ranh cái đảo, hướng mặt đất vừa rơi xuống, cũng không thấy có người đi ra, ước chừng dừng lại hơn một tháng, phi chu màu bạc mới biến mất không thấy, mà trên mặt đất, còn lại là nhiều hơn mười đạo thân ảnh.

“Các vị, bọn ta điều tức hơn một tháng, cũng đều khôi phục được trạng thái tốt nhất, bây giờ, bọn ta chính là dựa theo kế hoạch làm việc, Long chân

nhân mạng theo truyền tin phù, đi vòng qua một bên kia chờ đợi ta truyền tin.

Bọn ta nhanh lên tìm kiếm vị trí, đem trận pháp bố trí tốt, sau đó sẽ dụ nó tới, có thành công hay không, là ở lần hành động đầu tiên, các vị, hy vọng bọn ta cũng hết sức phối hợp. ” Nguyên Khôn mặt trình trọng nói.

Nghe vậy, mọi người gật đầu một cái, Long chân nhân còn lại là mang theo Chu Dật, Hoa tiên tử độn quang cùng nhau, hướng một bên bay đi, mà đám người Nguyên Khôn, còn lại là thận trọng hướng chỗ trung tâm lên đi vào.

Ba ngày sau, Diệp Phi chính là cảm giác được nơi đây cực âm lực mạnh mẽ, cho dù là những thứ này Ngưng Đan cao cấp tu sĩ, cũng là cảm thấy trận âm lãnh.

Cũng không biết nơi này diện tích bao lớn, mọi người lục lọi phi hành hơn một tháng, mới loáng thoáng đích nhìn thấy nơi xa mông lung, từng tia một ảm áp thấm ra, nhưng mọi người cũng là cũng không dám đến gần chút nào, mà là lặng lẽ lui trở lại.

Nửa tháng sau, thân mọi người ở nham bầu trời một mảnh đá ngầm, hơi xem xét, Nguyên Khôn mang mọi người rơi xuống, bốn phía không gian tuy nói có chút mờ tối, nhưng là không ảnh hưởng tới những người tu tiên này.

“ Các vị, bọn ta ở chỗ trung gian nơi này bố trí trận pháp, coi như là Côn Dương Thú chạy ra khỏi, cũng là cần hơn mười ngày lộ trình mới có thể đuổi phải trở về, nghĩ đến thời gian của bọn họ cũng đủ rồi. ” Nguyên Khôn hướng về phía mọi người nói, ngay sau đó tay áo bào vung, từng món khí cụ bay trận bắn nhanh ra.

.....

Cự Âm Đảo, chỗ trung tâm, một cây cỏ thụ tang thương đường kính chừng trượng cho phép, vừa nhìn như bình thường, cũng không có chỗ đặc thù gì.

Nhưng nếu là cẩn thận quan sát sẽ gặp phát hiện, nhiều chỗ tàn mất ra tinh thuần Chí Dương Lực, từng tia ảm áp buông thả ra, thỉnh thoảng chớp động điểm sáng màu vàng.

Mà mỗi một mảnh lá cây đều có phiến lớn nhỏ, trên đó từng đạo văn lộ rất có quy luật, tiết lộ ra từng tia đạo lý, nhìn qua là tự nhiên hài hòa như vậy.

Ngạc nhiên nhất là, phía trên bụi cây này cỏ thụ, kết từng viên Kim Quả lớn chừng quả đu đủ màu vàng, bốn phía lượn quanh trứ từng vòng màu vàng kim c, so với cây khô còn phải tinh thuần gấp mấy chục lần Chí Dương Lực tàn ra, nhìn qua huyền diệu vô cùng.

Bụi cây cỏ thụ này, chính là Chính Dương Mộc, mà viên Kim Quả này, dĩ nhiên là là Chính Dương Quả, nhưng mục tiêu mọi người đến đây, cũng là dưới cỏ thụ Vô Thụ, cũng không phải là tất cả rễ cây cũng có thể, nhất định phải có vạn năm trở lên, hoàn toàn cỗi xuống rễ cây, mới có thể gọi là vì Vô Thụ.

Lúc này, ở một bên Chính Dương Mộc, một con giống như hùng sư, nảo tựa như kỳ lân, đầu sinh song giác, quanh thân trải rộng vảy kim quang lóe lên, nhắm hai mắt, nằm trên mặt đất ngủ say.

Ngực bụng đang lúc vừa thu lại co rút lại, thỉnh thoảng truyền ra từng trận tiếng ngáy, theo hô hấp, lỗ mũi chỗ phun ra trận trận khí thể màu vàng, bốn con vó chường to lớn, trải rộng từng đạo văn lộ màu vàng.

Sinh vật này thể tích không nhỏ, nếu là đứng lên, đoán chừng chừng bảy tám trượng lớn, cho dù là đang ngủ, nhìn qua cũng là uy phong凛凛, trên người mang có một cỗ khí phách chí cương chí dương.

Nó, chính là Côn Dương Thú!

Tiểu đảo một mực an tĩnh, một mực ngủ say Côn Dương Thú, nhìn qua rất là hài hòa, nhưng hôm nay, cũng là tới một vị khách không mời mà đến.

Một tên thanh bào nam tử, xa xa đã đứng ở âm dương địa vực, đang khống chế một thanh phi kiếm màu xanh, ở phụ cận Chính Dương Mộc mặt đất đảo xói cái gì, tuy nói thanh âm rất nhỏ, nhưng là, còn là kinh động Côn Dương Thú.

“ Ngao hồng! ” một tiếng rống giận.

Côn Dương Thú cũng không có động, tựa hồ là đang cảnh cáo người xâm lăng, nếu không rút đi, mình sẽ phải phát động công kích một loại, thể nhưng thanh bào nam tử chẳng qua là mặt liên biến sắc, nhìn thấy Côn Dương Thú không nhúc nhích, tựa hồ là phóng đại lá gan, kia cây phi kiếm càng thêm không chút kiêng kỵ trên mặt đất tung bay đứng lên.

Thấy vậy, Côn Dương Thú hai mắt trừng, lộ ra nồng nặc tức giận, ngay sau đó, quanh thân kim quang chột lóe, tứ chi vỗ một cái mặt đất, bịch một tiếng, chính là đứng lên thân hình, liếc mắt nhìn bóng người màu xanh nơi xa, há mồm một phún, phốc, một đạo cột sáng kim xán xán bằng thùng nước, hướng đạo nhân ảnh kia đánh đi. (vốn chương kết thúc)

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 233: Quân chiến Côn Dương Thú

Nhìn cột sáng màu xanh đánh đi, bóng người màu xanh lúc này thả ra một mặt thuẫn, bích, một tiếng vang thật lớn, cột sáng đánh trên đó, bóng người màu xanh bắn ngược lại hơn mười bước xa, miễn cưỡng đem ngăn cản xuống.

Nhưng bóng người màu xanh, cũng không rút đi, ngược lại đem tấm thuẫn vừa thu lại, không ché cây phi kiếm hướng Côn Dương Thú một chém đi.

Thấy động tác khiêu khích như thế, Côn Dương Thú rốt cục tức giận, hai con mắt thật to mờ trùng trùng, chân trước vỗ một cái mặt đất, trong miệng phát ra một tiếng gầm thét chiến ý ngút trời.

“Ngao hồng!”

Ngay sau đó, Côn Dương Thú toàn thân căng thẳng, chân sau dùng sức đạp một cái mặt đất, thân hình to lớn như quả núi nhỏ nhảy ra, cả vùng đất run rẩy, tiếng đông đông truyền ra.

Thấy vậy, bóng người màu xanh rút cục mặt liền biến sắc, gờ tay lên một chiêu dưới, đem kia miệng màu xanh phi kiếm vừa thu lại lên, ngay sau đó, độn quang cùng nhau, nhanh chóng chính là hướng nơi xa thoát đi đi.

Hồi lâu, khi Côn Dương Thú truy kích đến chỗ Âm Dương địa vực giao hội, chợt thân hình chậm lại, con mắt thật to lộ ra vẻ do dự, chân trước giẫm giẫm mấy cái mặt đất, cũng không có lần nữa lao ra.

Giờ phút này, thân ảnh màu xanh đang chạy trốn phía trước, tựa hồ cũng là phát hiện một màn này, hơi tự định giá, cũng là thân hình một bữa, lần nữa thả ra phi kiếm màu xanh, thúc giục phi kiếm hướng kia Côn Dương Thú xa xa một chém.

“Ngao hồng!”

Nhìn nhân loại nhỏ yếu trước mắt liều mạng chạy trốn, Côn Dương Thú vốn là còn có chút vẻ do dự, không ngờ kia bóng người lần nữa xuất thủ khiêu khích, Côn Dương Thú rốt cục bộc phát.

Bốn con vó chường chớp động ra quang hà màu vàng, quanh thân chợt phiêu tán ra điểm một cái điểm sáng màu vàng, tựa hồ là đang chống cự cực âm lực chung quanh, sau một khắc, cũng không có nhìn làm sao hành động.

Thân hình khổng lồ, chợt toát ra khỏi một đạo phong mang mãnh liệt, gào thét một tiếng giận dữ hướng bóng người màu xanh bắn đi, hai con mắt trùng tròn xoe. Tốc độ nhanh cực nhanh, hẳn là không thể so với độn quang nhân loại lúc trước chậm hơn chút nào.

Cái này không khỏi làm cho bóng người màu xanh mặt liền biến sắc, vội vàng độn quang cuồng phóng. Thu hồi phi kiếm sau phá không mà đi, hai người một trước một sau. Tựa hồ kia Côn Dương Thú tốc độ tăng thêm một bậc, khoảng cách cũng ở đây từ từ kéo gần.

Một đuổi một chạy, Côn Dương Thú thỉnh thoảng phún phát ra từng đạo cột sáng màu vàng, làm cho bóng người màu xanh không thể không ngăn cản một hai, mỗi lần như thế, khoảng cách càng là từng bước kéo gần thêm một ít.

.....

Cực Dương địa vực một bên kia, có ba đạo thân ảnh ẩn núp. Mắt thấy Côn Dương Thú rời đi khỏi Chính Dương Mộc, ba người không khỏi trong mắt tinh quang chợt lóe.

Lúc này, một tên thanh niên trong đó thần sắc vừa động, nhẹ giọng nói: “Long chân nhân. Bọn ta có hay không động thủ!”

Bên cạnh một người mỹ phụ nghe vậy, cũng là một bộ vẻ hỏi thăm.

Bị kêu là Long chân nhân, đạo bào nam tử hơi tự định giá chốc lát, lắc đầu nói: “Còn là dựa theo kế hoạch làm việc đi, dù sao Côn Dương Thú còn không có bị vây hãm, tùy thời có thể trở về.”

Chúng ta khi nào nhận được truyền tin phù thông báo. Động thủ nữa cũng không muộn, nhẫn nại một chút!” nói xong, Long chân nhân liếm môi một cái, hai mắt chăm chú nhìn xa xôi chỗ Chính Dương Mộc.

.....

“Ngao hồng!” một tiếng tức giận gầm thét.

“ùng ùng!” một trận mãnh liệt bạo vang truyền ra.

Một mảnh loạn tiểu nham thạch, Côn Dương Thú gầm thét không dứt. Hai mắt căm tức nhìn phía trước, tú phía sáng lên một lớp bụi sắc cảm chế màn

hào quang, phốc một tiếng, Côn Dương Thú mở ra miệng khổng lồ, phun khạc ra một đạo cột sáng kim sắc, nặng nề đánh ở trên màn hào quang màu xám tro.

Chỉ thấy màn hào quang cảm chế kia linh quang cuồng phóng, vặn vẹo biến hình, nhưng theo bốn phía người pháp lực điên cuồng quán chú, chính là vừa mờ đi lại một thịnh khôi phục bình thường.

“Ta đã báo cho Long chân nhân động thủ, mọi người nhất định phải duy trì cảm chế, tại hạ cùng với Cửu Phong Sơn đạo hữu phụ trách công kích yêu nghiệt này.” thân mặc thanh bào, Nguyên Khôn liếc mắt nhìn mọi người, cao giọng quát lên.

Nghe vậy, lão già khô gầy gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Nguyên Khôn đạo hữu quả nhiên lợi hại, thật sự là một người độc thân đem Côn Dương Thú dẫn tới nơi này, yên tâm, nếu tiến vào trong đại trận, liền tuyệt đối sẽ không lại để cho nó chạy mất đây, ở chỗ này hẳn căn bản không phát huy ra được bao nhiêu uy lực, hắc hắc.”

Lúc này, Côn Dương Thú quanh thân thỉnh thoảng chớp động điểm sáng màu vàng, để ngăn cản lại cực âm lực bốn phía, thân thể cao lớn lần lượt đụng vào màn hào quang cảm chế.

Bành bành bành.

Mấy tiếng muồn hưởng, màn hào quang màu xám tro mới vừa biến đổi hình, chính là bị mọi người lần nữa chống đỡ đứng lên, tuy nói tạm thời đem vây khốn, nhưng nhìn màn hào quang kia tựa hồ duy trì cực kỳ miễn cưỡng, phảng phất tùy thời cũng sẽ bị Côn Dương Thú xông ra khỏi.

Mà Diệp Phi thỉnh thoảng thi triển ra độc thuật, nhưng đều là bị quang hà quanh thân một quyền đngăn cản ở ngoài.

Nguyên Khôn thả ra một thanh phi kiếm màu xanh, hướng cảm chế hào quang phía Côn Dương Thú một chém đi, mà Cửu Phong Sơn còn lại là giờ tay lên vung ra một tòa Cửu Sắc Phong Sơn lớn chừng bàn tay, ở giữa không trung tích lưu lưu, chuyển một cái dưới, chính là hóa thành hơn mười trượng lớn, hướng kia Côn Dương Thú một cái đi.

Hẳn là hai món cực phẩm pháp bảo!

Côn Dương Thú thấy vậy, vó chường về phía trước vỗ một cái, bịch một tiếng, liền đem kia cây phi kiếm vỗ một cái mà bay, ngay sau đó miệng khổng lồ một tờ, phốc, một đạo cột sáng màu vàng đường kính chừng ba thước bắn nhanh ra, hướng đỉnh đầu Cửu Sắc Phong Sơn đánh đi.

Ngay sau đó, Côn Dương Thú không để ý tới nữa, tiếp tục cậy mạnh đụng lên cảm chế, làm mọi người cho bốn phía sắc mặt trắng nhợt, cái trán thấy mồ hôi, nhìn đáng dấp duy trì cảm chế càng ngày càng miễn cưỡng.

Ừng ừng.

Một tiếng bạo vang kinh thiên động địa phát ra, Cửu Sắc Phong Sơn ở giữa không trung hơi chấn động một cái, ngay sau đó hướng nơi xa tung bay đi, hai người công kích, hẳn là bị Côn Dương Thú dễ dàng hóa giải mà khai, mà đại trận tựa hồ cũng là tùy thời có thể bị phá.

Thấy vậy, mọi người không khỏi sắc mặt ngưng trọng.

“Không nghĩ tới Côn Dương Thú đến nơi này, như cũ có thực lực như thế, bọn ta có chút đánh giá thấp lực lượng súc sinh này.” Cửu Phong Sơn người giờ tay lên triệu hồi Cửu Sắc Phong Sơn nơi xa, nghiêm sắc mặt nói.

“Côn Dương Thú bản mạng thân thông quá mức lợi hại, bảo vật bọn ta căn bản không cách nào gần người.” Kim Nguyên vừa không chế cảm chế, vừa hướng mọi người nói.

đang lúc này, Côn Dương Thú thân thể cao lớn mới vừa đem cảm chế màn hào quang đụng vặn vẹo biến hình, còn không đợi mọi người hoàn toàn vững chắc, chính là miệng khổng lồ một tờ, phốc một tiếng, phun ra một đạo cột sáng kim sắc.

Ừng ừng, một tiếng vang thật lớn.

Cảm chế màn hào quang lúc này xuất hiện từng đạo vết rách, chỗ phụ cận, Kim Nguyên chợt sắc mặt trắng nhợt, trong miệng kêu đau một tiếng, phun ra một đoàn máu tươi, hơi thở cũng là có chút uể oải đứng lên.

“Không tốt, mau liên thủ giữ vững cảm chế.” Nguyên Khôn thấy vậy, cũng nữa không để ý tới cùng Cửu Phong Sơn công kích con thú này, vội vàng đem pháp lực điên cuồng rót vào đến trong cảm chế.

Màn hào quang linh quang chớp động hai cái, miễn cưỡng vững chắc, nhưng là càng âm ảm, tựa hồ ở cũng được không chịu nổi một kích như lúc trước nữa.

Mà giờ khắc này Côn Dương Thú cũng là trong mắt lộ ra vẻ lo lắng, tựa hồ ở bên ngoài dương lực tiêu hao cực nhanh, không cách nào lấy bổ sung được, còn phải chống cự cực âm lực bốn phía.

“Bọn ta không nên công kích nữa, căn bản không cách nào tổn thương con thú này, còn là tận lực thủ chắc cảm chế đi.” Nguyên Khôn hướng về phía mọi người nói, gương mặt vẻ ngưng trọng.

Diệp Phi nhìn một chút Côn Dương Thú, trong mắt lóe lên vẻ do dự, tuy nói cái này Vô Thụ mình muốn lấy được, thế nhưng Chính Dương Quả đối với mình tu luyện Âm Dương Liệt Nhật Trảm cũng có đại dụng, đây cũng là một mục tiêu của Diệp Phi.

Dù sao Chính Dương Quả có thể bổ sung dương nguyên đan, giảm bớt rất nhiều tu luyện tinh tọa thời gian, chẳng qua là không rõ ràng lắm có bao nhiêu mà thôi.

Nhưng mọi người đều ở đây nơi này vây khốn Côn Dương Thú, Diệp Phi cũng không tiện một mình rời đi, con thú này rõ ràng thực lực giảm nhiều, nhưng dù vậy, đối phó nó mọi người cũng là cực kỳ cố hết sức.

Hỏi một tự định giá, Diệp Phi hướng về phía Nguyên Khôn truyền âm nói: “Nguyên Khôn đạo hữu, người cùng Cửu Phong Sơn đạo hữu có thể hay không phối hợp Diệp một cái, ta công kích một lần Côn Dương Thú, bức bách nó vận dụng bốn mạng thần thông ngăn cản.”

Nghe vậy, Nguyên Khôn hơi sững sờ, quan sát Diệp Phi mấy lần. “Diệp đạo hữu có biện pháp đối phó con thú này?”

“Không có nắm chắc, thử nhìn một chút mà thôi.” Diệp Phi truyền âm nói.

Nguyên Khôn cũng là gật đầu một cái, đôi môi vừa động, hướng về phía Cửu Phong Sơn người truyền âm đứng lên, sau nghi ngờ quan sát một cái Diệp Phi, ngay sau đó cùng Nguyên Khôn liếc mắt nhìn nhau, chính là gật đầu một cái.

Ngay sau đó, hai người lần nữa thi triển bảo vật, đem Cửu Sắc Phong Sơn cùng với kia miệng phi kiếm màu xanh thúc giục cực hạn, phát ra khỏi trận trận ông mình chi thanh, hướng kia Côn Dương Thú bắn nhanh đi.

Thấy vậy, mới vừa đụng quá cảm chế màn hào quang Côn Dương Thú thân hình dừng lại, hơi một do dự dưới, há mồm một phún, một đạo kim sắc cột sáng bắn nhanh ra, hướng hai món bảo vật đánh đi.

Vào thời khắc này, Diệp Phi trong tay, chẳng biết lúc nào đích xuất hiện một thanh quang nhận màu bạc, nhìn đáng đáp bất quá ba thước nhỏ, bốn phía lượn quanh trận trận hắc khí.

“Đi” đang ở thời điểm Côn Dương Thú mới vừa sử dụng bốn mạng thần thông, thừa dịp cái này không có gì ngăn cản, Diệp Phi trong tay quang nhận rời tay bắn ra, hư, một mơ hồ dưới, giống như vô hình một loại, chính là bay vào trong cơ thể Côn Dương Thú.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Nguy cơ

Đám người Nguyên Khôn chỉ là thấy đến một đạo quang nhận mơ hồ bay, vào trong cơ thể Côn Dương Thú, nhìn đáng đáp cũng liền chừng ba thước, bây giờ không nghĩ tới có thể có bao lớn uy năng.

Nhưng sau một khắc, nghe tiếng thê tan nát cõi lòng của Côn Dương Thú, cũng là để cho mọi người hiểu được kia một chém mạnh, thực mạnh.

Lúc này, Côn Dương Thú cũng không biết vì sao, quanh thân kim quang chớp động hai cái, chính là âm đạm xuống, một thân dương lực suy thoái không ít, cũng không có khí thế lúc trước nữa, ngay cả bốn phía đích cực âm lực, tựa hồ ngăn cản đứng lên cũng có chút cố hết sức.

Côn Dương Thú ngửa mặt lên trời một tiếng rống giận, tựa hồ là hao hết tất cả khí lực, liều mạng ngưng tụ dương lực, phún phát ra một đạo cột sáng kim quang chói mắt, đang vốn là yếu ớt không chịu nổi, trên màn hào quang cảm chế.

Bịch một tiếng, màn hào quang màu xám tro chợt lóe, ầm ầm bạo liệt mà khai, Côn Dương Thú lao ra cảm chế sau, ngoài ý liệu không có xông về chỗ trung tâm Cự Âm Đảo khôi phục dương lực, mà là hướng bên ngoài chạy thực mạng.

Một màn này, không khỏi làm mọi người đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó đều là sắc mặt nghi hoặc nhìn Diệp Phi.

“Ha ha, Diệp đạo hữu trên người lại mang cực âm lực, vừa lúc cùng con thú này khắc chế lẫn nhau, Côn Dương Thú vốn là liền bị Cự Âm Đảo áp chế, hơn nữa mọi người vây công, vừa lúc là không cách nào ngăn cản Diệp đạo hữu công kích, không trách lúc trước để cho lão phu cùng Nguyên Khôn đạo hữu xuất thủ, bức bách con thú này sử dụng bốn mạng thần thông.” Cửu Phong Sơn người cười nói.

“Diệp đạo hữu quả nhiên thực lực hơn người, hắc hắc, lần này nhờ có có Diệp đạo hữu tham dự, cái Côn Dương Thú này độc thuật căn bản không cách nào gần được nó.” Nguyên Khôn cũng là cười nói.

“Hai vị quá khen, tại hạ bất quá là công pháp vừa lúc khắc chế Côn Dương Thú mà thôi, đúng rồi. Côn Dương Thú kia nói không chừng lúc nào sẽ trở về, bọn ta không bằng cùng đi chỗ trung tâm xem một chút.” Diệp Phi nói một câu.

Nguyên Khôn hơi một do dự, nhìn một chút những người khác cơ hồ cũng là có loại ý nghĩ này. Chính là gạt đầu đồng ý, mọi người độn quang cùng nhau, hướng Cự Âm Đảo trung tâm chỗ Chính Dương Mộc phi độn đi.

Diệp Phi tuy nói gấp gáp, nhưng nơi này nhiều người, cũng không phương tiện sử xuất Lăng Thiên Thần Dực, chỉ có thể tận lực thúc giục độn quang, cùng mọi người giữ vững đại khái tốc độ ngang hàng.

Bắt đầu Diệp Phi cũng không có nghĩ đến. Nhưng thấy kia Côn Dương Thú liều mạng ngăn cản cực âm lực bốn phía, liền đoán chừng tất nhiên sợ hãi cực âm lực vào cơ thể, cho nên mới thử lợi dụng âm nguyên đan ngưng tụ ra Liệt Nhật Trảm quang nhận công kích yêu thú. nhưng lo lắng con thú này sử dụng bốn mạng thần thông ngăn cản, Diệp Phi mới đề cho đám người Nguyên Khôn xuất thủ, trước bức bách nó sử dụng ra bốn mạng thần thông.

Mà Diệp Phi phát hiện, ở nơi Cự Âm Đảo này. Âm nguyên đan khôi phục cực âm lực tốc độ cực nhanh. Tự nhiên khôi phục so với ở bên ngoài ngồi tĩnh tọa tu luyện lên mau hơn một ít.

Nhưng hơn mười ngày sau, mọi người đi tới chỗ âm dương giao hội, chui ra khỏi u ám khu phiêu tán nhàn nhạt điểm sáng màu bạc kia, đi tới tràn đầy ánh sáng, quang hà lóe lên, thỉnh thoảng chớp động ra điểm sáng màu vàng chính là phạm vi Chính Dương Mộc bao phủ.

Ở chỗ này lại phi hành hơn mười ngày sau, đám người Diệp Phi rốt cục gặp được Chính Dương Mộc, giờ phút này. Long chân nhân đang mang Chu Dật, Hoa tiên tử hai người khai quật Vô Thụ.

Thấy mọi người tới trước. Ba người không khỏi hơi sững sờ.

“Nguyên Khôn đạo hữu, các người thế nào rồi? chẳng lẽ là yêu thú kia bị đánh chết?” Long chân nhân hỏi.

“Ha ha, không có chết, nhưng tạm thời cũng không dám trở lại, nó bị trọng thương, bọn ta nhanh lên chọn thêm một ít Vô Thụ, trở về tuyệt đối có thể kiếm ít chỗ tốt nữa.” Nguyên Khôn ha ha cười một tiếng nói.

Không cần Nguyên Khôn mở miệng, những người này mới vừa vừa đến phụ cận Chính Dương Mộc, chính là mỗi người lấy ra bảo vật, trên mặt đất đào móc.

Mà Diệp Phi cử động cũng là có chút làm người ta ngoài ý muốn, Vô Thụ thứ nhất điểm cũng không có đào được, lại là thân treo giữa không trung, đang nhanh chóng thu lấy từng viên Chính Dương Quả.

“Diệp đạo hữu, vật phẩm như thế thật sự là khó có thể bán ra, người cũng không bằng chọn thêm một ít không cần tốn thời gian, nên thực tế một ít.” Nguyên Khôn thiện ý nhắc nhở.

Nghe vậy, Diệp Phi khẽ mỉm cười, cũng không trả lời cái gì, thấy vậy, mọi người lắc đầu một cái, cũng liền không có nữa để ý tới, mà kia Cửu Phong Sơn, ngược lại cũng là thuận tay thu lấy mấy mai Chính Dương Quả.

Trôi nổi giữa không trung một con túi trữ vật, Diệp Phi mười ngón tay liên đạn, từng viên Chính Dương Quả màu vàng kim từ trên cây tróc ra mà bay, cuối cùng bay vào trong túi trữ vật kia.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mọi người cảm giác Vô Thụ càng ngày càng khó tìm kiếm lấy, mà Chính Dương Mộc thượng trái cây kia, cũng là còn dư lại không có mấy, cơ hồ cũng bị Diệp Phi thu lấy.

Thấy vậy, Nguyên Khôn vội vàng hướng mọi người hô: “Các vị, chớ có tham thêm nữa, bọn ta nhanh lên rời đi nơi này, lần này thu hoạch đã đủ.”

Nghe vậy, mọi người đều là hài lòng gạt đầu một cái, nhưng còn không đợi mọi người đem bảo vật thu hồi, chính là mặt liền biến sắc, ba con Côn Dương Thú cùng xuất hiện, mơ hồ đem mọi người bao vây lại.

Trong đó một con cao bảy tám trượng, chính là lúc trước bị thương con kia, hai con Côn Dương Thú khác, đại khái đều có chừng hơn mười trượng cao, nhìn qua thân hình cao lớn, toàn thân màu vàng thâm thúy, một tiếng hơi thở mênh mông, nhìn qua lại giống như Hóa Anh Lão quái, mang cho mọi người cảm giác chèn ép to lớn.

Bất quá, mọi người rõ ràng có thể cảm ứng được, hai con Côn Dương Thú kia, cũng không có đạt tới Hóa Hình Kỳ, phải là ở vào trạng thái Kim Hạch Kỳ đại viên mãn đỉnh phong, tựa hồ chỉ kém một tia, chính là có thể đạt tới hóa hình cảnh.

Thấy một màn này, mọi người sắc mặt cuồng biến, hai con Côn Dương Thú thể tích lớn chút kia, rõ ràng cho thấy thậm chí là trưởng bối Côn Dương Thú bị thương, như thế thứ nhất, mọi người tình cảnh còn lại là trở nên nguy hiểm đứng lên.

Diệp Phi cũng là khóe mắt giật mình, cảm giác hai con Côn Dương Thú trưởng thành kia, lại chăm chú nhìn túi trữ vật trong tay mình, không khỏi vội vàng đem túi trữ vật thu hồi.

Ngay sau đó tâm thần vừa động, mặt đất dưới, lau một cái Thanh Mãng lạng lẽ chui vào ống quần trong.

“Trốn!” tiếng Nguyên Khôn nói dứt, mọi người vội vàng độn quang cùng nhau, chia ra hướng bốn phía chạy thực mạng.

Phốc phốc phốc, mấy con Côn Dương Thú phun ra ra mấy đạo cột sáng kim sắc, mọi người phi độn ra, bị cột sáng kim sắc đánh bay ngược lại, phác

thông một tiếng, cuối cùng lại rơi vào chỗ cũ.

Mọi người từng cái một sắc mặt tái nhợt, khóe môi nhếch lên vết máu, một thân hơi thở giảm nhiều, nhìn qua chặt vật không chịu nổi, mang trên mặt vẻ tro tàn tuyệt vọng.

Diệp Phi cũng là một mực không có khinh cử vọng động, bởi vì cảm giác được, hai con Côn Dương Thú trưởng thành một mực ở phong tỏa mình, hơi một do dự, Diệp Phi chính là đoán được mấy phần, bọn họ phải là muốn mình giao ra Chính Dương Quả.

Chẳng qua là, cho dù là giờ phút này giao ra Chính Dương Quả, Côn Dương Thú cũng sẽ không bỏ qua cho mọi người.

Bên trong tay áo bào Diệp Phi, ba món pháp bảo chớp động quang hà, tựa hồ tùy thời cũng có thể tề xuất đối địch một loại, quan sát một cái hai bên Côn Dương Thú phía trước.

Đám người Nguyên Khôn cũng là đứng lên thân hình, âm thầm tìm kiếm cơ hội, lần này cũng là không có nóng lòng chạy thực mạng.

Chợt, Diệp Phi tay áo bào vung, ba món pháp bảo bắn nhanh ra, hướng ba con Côn Dương Thú chia ra bắn nhanh đi.

Còn không đợi ba con yêu thú chống cự, Diệp Phi quả quyết địa một tiếng quát khẽ. “Bạo! ”?, cùng lúc đó, mọi người vội vàng thừa dịp loạn mà chạy, mà Diệp Phi cũng không quản mấy món bảo vật tự bạo kết quả như thế nào, mặt đất một trận vụn vẹo dưới, thân hình một mơ hồ trốn vào dưới đất, hẳn là không cùng mọi người dụng đòn thuật chạy trốn.

Chỗ sâu dưới đất, Diệp Phi vội vàng hướng bên ngoài thoan đi, một khi đến cực âm địa vực, Côn Dương Thú thực lực nhất định gặp phải áp chế, động tác cũng hẳn giảm xuống không ít.

Chẳng qua là không biết, lần này có bao nhiêu người có thể sống chạy ra, mà Diệp Phi đang tự định giá, mặt liền biến sắc chuyện tình xảy ra.

Hai Côn Dương Thú trưởng thành lại một trước một sau ngăn chặn Diệp Phi, làm kỳ căn bản không cách nào chạy ra khỏi cái Cực Dương địa vực này, thấy vậy, Diệp Phi không khỏi trong lòng một tiếng thầm mắng, không đi đuổi người khác, lại tất cả đều theo dõi mình.

Bất đắc dĩ, Diệp Phi chỉ có thể tiếp tục hướng chỗ sâu đất dưới chui tới, mà hai con Côn Dương Thú kia, còn lại là ở phía trên truy kích không dứt, đi theo Diệp Phi về phía chạp đất dưới chỗ sâu chui tới, nhìn dáng dấp thuật đòn thô hãn là không theo Diệp Phi kém hơn cái gì, tựa hồ không bao lâu cũng sẽ bị đuổi theo.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi căn bản không có thời gian cân nhắc những thứ khác, kỳ chẳng qua là liều mạng hướng dưới đất chui tới, dần dần, dương lực biến mất, cực âm lực cũng là càng ngày càng nặng, nhưng Diệp Phi rõ ràng, trên đầu mình tuyệt đối là Chính Dương Mộc, nhưng phía dưới như thế nào xuất hiện cực âm địa vực đây.

“Phốc” một tiếng, một đạo cột sáng kim sắc, bắn nhanh ra tầng tầng đất, hướng Diệp Phi cuộn cuộn đánh tới, Diệp Phi còn lại là quanh thân hoàng mang chợt lóe, tề xuất tám thuẫn hộ ở phía sau.

Bịch nhất thanh muện hưởng.

Diệp Phi thân sau lá chắn bảo vệ lúc này nổ tung ra một đạo liệt ngân, bùn đất càng là đánh mà tán, lòng đất chỗ Diệp Phi lúc này xuất hiện một phương viên hơn mười trượng lớn nhỏ trống rỗng.

Trong miệng truyền ra một tiếng kêu đau, Diệp Phi sắc mặt trắng nhợt, há mồm phun ra một đoàn máu tươi, bị thuận thế đánh về phía dưới đất hơn trượng cho phép xa, quanh thân cảm giác khí huyết sôi trào, nội tạng trải qua kịch liệt đè ép, dường như muốn vỡ vụn một loại.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Diệp Phi liều mạng thúc giục thuật đòn thô, hai con Côn Dương Thú cùng mình càng ngày càng gần, nhưng Diệp Phi cảm giác thân thể lại có chút lạnh lẽo, đối với Ngưng Đan cao cấp mà nói cơ hồ rất ít xuất hiện.

Mà theo âm khí càng ngày càng nặng, hai con Côn Dương Thú tựa hồ cũng là bối rối, liều mạng đuổi hướng Diệp Phi, tựa hồ lập tức sẽ phải bắt được, thấy vậy, Diệp Phi trong lòng cấp vội vã đứng lên, trên trán cũng là hiện đầy mồ hôi.

Một con Côn Dương Thú cái chân hơi giẫm một cái, bùn đất hướng Diệp Phi lần nữa đè ép qua, Diệp Phi còn lại là hướng sau lưng huoi ra mấy quyền, hy vọng ngăn trở một cái áp lực.

Dưới đất hành động bất tiện, một thân thực lực cũng là giảm bớt nhiều, Diệp Phi chỉ cảm thấy bốn phía bùn đất một cảm, chẳng những thân thể bị áp lực cực lớn, hành động cũng là trở nên chậm lại đứng lên, cái này không khỏi làm đích Diệp Phi âm thầm bối rối.

Đang lúc này, Côn Dương Thú chợt hai chân trước tương đối đánh đứng lên, đem thân hình một con Côn Dương Thú khác, cấp tốc đích đẩy xuống phía dưới lặn xuống.

Cơ hồ là đạt tới song song cùng Diệp Phi, chỉ cần hơn mấy bước, là được đuổi theo Diệp Phi, nhưng trong mắt cũng là xuất hiện một tia vội vàng.

Phốc một tiếng, một đạo cột sáng xi ra, cũng không có ở Diệp Phi đỉnh đầu xuất hiện, mà là từ mặt bên công kích tới đây, thấy vậy, Diệp Phi cũng không dám để cho công kích kinh khủng kia đến gần nữa, thuật đòn thô điên cuồng vận chuyển, hướng phía dưới cấp tốc chui tới.

Chẳng qua là cảm giác thân hình bá một cái, bốn phía tối sầm, rơi đến liêu một địa phương trống trải không rõ, bốn phía âm lãnh vô cùng, hai con Côn Dương Thú ở phía trên bờ hồi không chừng, cũng là có chút do dự, đáng về tựa hồ là không dám tiếp tục truy kích.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235: Âm Dương cực hạn

Diệp Phi cảm giác bốn phía là vừa ra chỗ trống trải, cũng không cần cái gì thuật độn thổ, nơi này phải là một chỗ huyết động to lớn dưới đất, hơn nữa còn truyền ra tiếng nước chảy ồn ào ồn ào.

Trên đầu địa phương chừng một trượng, chính là đạt tới nóc bùn đất, hai con Côn Dương Thú kia đang ở lẫn ranh bùn đất bờ hồi, cũng là không có dám ra vào cái huyết động dưới đất này.

Làm Diệp Phi ngạc nhiên nhất là, cảm giác được nơi này âm lãnh vô cùng, cho dù là thúc giục pháp lực chống cự, cũng không khỏi phải có chút thân hình run rẩy, nhìn qua Cực Âm lực rất nặng, không trách hai con Côn Dương Thú không dám truy kích.

Bất quá, ở chỗ này tựa hồ mình cũng không cách nào đợi lâu, bởi vì thúc giục pháp lực đều không thể ngăn cản, Diệp Phi cũng là một bộ miễn cưỡng kiên trì.

Hơi một tự định giá, Diệp Phi chính là linh quang chợt lóe, thúc giục Dương Nguyên Đan, thả ra từng đạo kim ti, du tẩu tại các nơi trên thân thể, trong khoảnh khắc, một cỗ ám áp truyền khắp toàn thân, bốn phía Cực Âm lực triệt tiêu hơn phân nửa.

Nhưng mấy canh giờ công phu, Dương Nguyên Đan Cực Dương lực, chính là bị tiêu hao hơn phân nửa, mà hai con Côn Dương Thú ở trên kia, không chút ý nào rời đi.

Thấy vậy, Diệp Phi sờ sờ lỗ mũi, có chút đáng về im lặng.

“Tĩnh, hãy tìm tìm ra đường lại nói, tổng hao tổn nửa cũng không phải biện pháp!” nói xong, Diệp Phi giờ tay lên lấy ra một viên Dạ Minh Châu, đem huyết động dưới đất này soi sáng ra một mảnh u ám quang hà.

Nơi huyết động này diện tích cực lớn, trước sau không thấy lẫn ranh, chiều rộng chừng hơn mười trượng lớn, trước sau không thấy xuất khẩu, hơi một tự định giá, Diệp Phi chính là hướng phía trước đi tới.

Mà để cho Diệp Phi có chút bất đắc dĩ là, hai con Côn Dương Thú kia cũng không rời đi, lại đi theo mình hướng phía trước di động, cũng không tiến vào huyết động truy kích. Một bộ đáng về không chết ko rời.

Thấy vậy, Diệp Phi không để ý tới nữa, cứ như vậy. Đi suốt ba ngày lâu, Dương Nguyên Đan Cực Dương lực đã sớm hao hết, Diệp Phi cũng là cảm giác toàn thân lạnh như băng đứng lên.

Lúc này, Diệp Phi nghe nước chảy tiếng tựa hồ càng gần một ít, lại kiên trì đi rồi hơn nửa ngày lâu, chợt phát hiện, phía trước có một chỗ ngã tư đường. Một đạo sông ngầm dưới đất rộng mấy chục trượng, đi ngang qua nơi huyết động này.

Đã có nước chảy, nói vậy tất nhiên sẽ có xuất khẩu. Người tu tiên bế khí vẫn là có thể làm được, Diệp Phi thầm nghĩ chỉ cần thuận lưu xuống, nhất định sẽ đạt tới xuất khẩu.

Cứ như vậy, Diệp Phi tới đến lẫn ranh nước chảy. Phát hiện nước chảy cũng không phải là trong suốt. Mà là chớp động nhàn nhạt ngân mang, để bộ màu sắc sâu hơn, giống như thủy ngân một loại.

Hơi một tự định giá, Diệp Phi không có dám trực tiếp nhảy vào nước chảy, đưa ra một ngón tay, đứng ở bên bờ, hướng nước chảy một chút.

Sau một khắc, Diệp Phi sắc mặt trắng nhợt. Giống như bị rấn cắn một loại vôi vàng rút phát tay ra, đầu ngón tay truyền tới từng trận đau nhức như kim châm. Mơ hồ truyền tới các nơi khắp thân thể.

Càng làm cho Diệp Phi khiếp sợ là, cảm giác này bình thường không có gì lạ, hẳn là đem ngón tay của mình cơ hồ đóng băng đứng lên, nhưng là không có chút nào dấu hiệu kết băng.

Theo đầu chỗ ngón tay, từng đạo một ty tuyến màu bạc, truyền khắp toàn thân, làm cho Diệp Phi cảm giác âm lãnh vô cùng. “Cực Âm lực?”

Nói xong, Diệp Phi thân thể lạnh như băng, tựa hồ hành động cũng là chậm chạp, vôi vàng bỏ lại một khối bò đoàn, ngồi xếp bằng, Âm Nguyên Đan hơi một vận chuyển, liền đem quang ti màu bạc trong cơ thể hấp thu, khiến cho thân thể không giống như lúc trước lạnh như băng như vậy nữa,

Nhuộm mây, Diệp Phi vì hóa giải thân thể lạnh như băng ý, Âm Nguyên Đan điên cuồng vận chuyển, đem tất cả Cực Âm lực xâm nhập trong cơ thể toàn bộ hấp thu.

Cảm giác âm lãnh ý biến mất không thấy, thân thể sáng khoái vô cùng, nhưng chỉ mấy hơi thở công phu, bên ngoài cơ thể từng tia một Cực Âm lực lần nữa xâm nhập thân thể, Diệp Phi còn lại là lần nữa lợi dụng Âm Nguyên Đan hấp thu.

Không tới nửa ngày công phu, Âm Nguyên Đan lực lượng hẳn là khôi phục như lúc ban đầu, cứ như vậy, Diệp Phi vui mừng dưới, chính là cấp tốc hấp thu nổi lên Cực Âm lực, Âm Nguyên Đan cũng là từ từ lớn mạnh, nhưng đan điền Âm Dương không đều, pháp lực tựa hồ có dấu hiệu bị đông cứng kết lại.

Hơi một tự định giá, Diệp Phi vội vàng một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, túi trữ vật chứa Chính Dương Quả xuất hiện ở trong tay, túi trữ vật vừa mở, Diệp Phi lấy ra một quả Chính Dương Quả, chính là hướng trong miệng ném vào.

Vài hớp dưới, Diệp Phi liền đem Chính Dương Quả nuốt xuống, một cỗ Cực Dương lực tinh thuần nồng nặc trải rộng toàn thân, cảm giác ấm áp thư thái vô cùng, nhưng Diệp Phi đem Dương Nguyên Đan điên cuồng chuyển một cái, liền đem quang ti kim sắc hấp thu đứng lên, Dương Nguyên Đan cũng là khôi phục một ít Cực Dương lực.

Cứ như vậy, Diệp Phi vừa ăn Chính Dương Quả, vừa hấp thu luyện hóa Cực Dương lực, làm cho hai con Côn Dương Thú phía trên gầm thét không dứt, hai mắt lộ ra ánh mắt phần nộ, nhưng lại thủy chung không dám bước vào huyết động chút nào.

.....

Cự Âm Đảo, chỗ phụ cận Chính Dương Mộc, có cái này mấy đạo thân ảnh chặt vật nằm ở trên đất, một thân ảnh hơi thở đều không, nhìn qua tựa hồ là mới vừa rơi xuống không lâu.

Một đạo thân ảnh màu xám, đang nhanh chóng chính là hướng Cực Dương địa vực bên ngoài bay đi, sau lưng Côn Dương Thú theo sát không nghỉ, há mồm phún khạc ra một đạo cột sáng kim sắc, hướng thân ảnh áo xám đánh đi.

Đạo này thân ảnh chính là Chu Dật, vội vàng thả ra một mặt tấm thuẫn xám tro ở phía sau ngăn cản, cột sáng đánh trên đó, bịch một tiếng, vốn là tấm thuẫn cũng có chút vết rách, ầm ầm một tiếng bạo liệt mà khai.

Dư âm kinh khủng đem đánh mà bay, lão đảo một cái đích suy sụp trên đất, sắc mặt tái nhợt, khoe môi nhếch lên một tia vết máu, trên người máu thịt mờ hồ, thiếu chi cụt tay, nhìn qua đáng về hơi thở tùy thời sẽ dứt.

Sau lưng Côn Dương Thú to lớn như quả núi nhỏ đi tới trước người, miệng khổng lồ một tờ, liền đem nuốt xuống, cũng không thấy Côn Dương Thú như thế nào nhai, sau chân đạp một cái dưới, chính là về phía trước tiếp tục phóng tới.

Phía trước cách đó không xa, một thân hồng bào, Thạch Lỗi chợt mặt liền biến sắc, độn tốc bất giác tăng nhanh mấy phần, nhưng Côn Dương Thú ở Cực Dương địa vực tựa hồ thực lực bằng thêm không ít, độn tốc cũng là nhanh không tưởng.

Đang ở thời điểm Thạch Lỗi xuất hiện ở lần ranh Âm Dương địa vực giao hội, Côn Dương Thú vọt tới, há mồm một phún, một đạo kim sắc cột sáng hướng Thạch Lỗi đánh đi.

Cơ hồ một màn giống nhau, Thạch Lỗi không thể làm gì khác hơn là thả ra một mặt tấm thuẫn ngăn cản, nhưng ở Cực Dương lực biến thành cột sáng cự lực đánh ở trên, ầm ầm một tiếng bạo liệt mà khai.

Dư âm kinh khủng chỉ là một cuốn lên dưới, liền đem Thạch Lỗi vén lật đi, bịch một tiếng suy sụp trên đất, nhưng chỉ thấy Thạch Lỗi quanh thân kim mang chợt lóe, liền chẳng qua là sắc mặt tái nhợt, nhìn qua cũng không lo ngại.

Một kích này nhưng cũng là làm cho Thạch Lỗi hoàn toàn vọt vào Cự Âm Đảo cực âm địa vực, vội vàng độn quang cùng nhau, liều mạng hướng phía trước chạy thực mạng.

Một màn này, không khỏi làm đích Côn Dương Thú hơi sững sờ, không nghĩ tới người trước mắt thân thể lực lại mạnh như thế, nhưng lại không có tri hoãn cái gì, hướng Thạch Lỗi tiếp tục truy kích đi.

.....

Mà giờ khắc này Diệp Phi, cũng có chút quý dị, ban đầu mình cũng có chút không sò được đầu óc, bởi vì Diệp Phi đang tu luyện Âm Dương Liệt Nhật Trảm, cũng không có ghi chép quá trình mình bây giờ trải qua.

Theo Âm Dương lực ngưng tụ tăng nhiều, Âm Dương Nguyên Đan sẽ hóa thành giống như đầu lâu nhỏ, thả trên đó xuất hiện từng đạo một Âm Dương linh văn, giống như nhật nguyệt giao hội một loại, như thế, cũng liền đạt tới Âm Dương Liệt Nhật Trảm cực hạn.

Nhưng giờ phút này Diệp Phi cũng là sắc mặt ngưng trọng, vì vậy địa Cực Âm lực nồng nặc, hơn nữa Chính Dương Quả đích Cực Dương lực đầy đủ, đem hai viên Âm Dương Nguyên Đan mới vừa tu luyện đến cực hạn.

Còn không đợi Diệp Phi cao hứng, hai viên nguyên đan chợt nổ tung mà khai, lại lần nữa biến thành hai luồng chất lỏng, chậm rãi ngọa nguyệt đứng lên,

lấy một loại tốc độ khủng khiếp, hấp thu Âm Dương lực bốn phía.

Cực Âm lực ngược lại dễ nói, nơi này cực kỳ nóng nực, Cực Dương lực Diệp Phi chỉ có thể thông qua Chính Dương Quả tới bổ sung, nhưng trong lúc nhất thời nhưng cũng cung ứng đầy đủ, nhưng công pháp Âm Dương Liệt Nhật Trảm, cũng không ghi lại tình huống giờ phút này là chuyện gì xảy ra.

Cũng không biết trải qua bao lâu, kim ngân hai luồng chất lỏng, bốn phía đột nhiên bộc phát ra quang hà chói mắt, chất lỏng ngọa nguậy giữa, trải qua là biến thành hai hình bầu dục.

Còn không đợi Diệp Phi hiểu được chuyện gì xảy ra, bên trong đan điền, hai luồng chất lỏng kia, chợt huyền hóa thành một kim, một ngân, hai con cao tới thước, nhìn qua trong suốt đáng vẻ vô cùng giống trẻ nít.

“Cái gì? đây là?” Diệp Phi khòe mắt giật mình nói.

Theo kia hai viên Âm Dương Nguyên Đan biến thành trẻ nít hấp thu Âm Dương lực càng ngày càng nhiều, thứ nhất thân thể cũng là trở nên kiện toàn đứng lên, hai chân hai tay, thậm chí cái tay nhìn qua có chút vô lực nhỏ bé non nớt, cũng là rõ ràng vô cùng đứng lên.

Ngay sau đó là sinh ngũ quan, cũng là càng thêm rõ ràng, tuy nói còn cũng không hoàn thiện, nhưng loáng thoáng có thể phân biệt ra được, bộ dáng hẳn là cùng Diệp Phi có bảy phần tương tự.

Dần dần, bốn phía hai đạo thân ảnh trẻ nít chớp động kim ngân nhị sắc quang hà, không ngừng hấp thu Âm Dương lực, miệng mi phát càng phát ra rõ ràng, đáng vẻ trong cơ thể phảng phất dựng dục ra khỏi một tia linh tính.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 236: Ngự Linh Phái

Tuy nói Diệp Phi cũng không rõ ràng tình huống giờ phút này, vì sao hai viên nguyên đan biến thành hình thái hài đồng, nhưng có một chút có thể khẳng định, đó chính là khẳng định không có chỗ xấu, công pháp này hẳn là tấn cấp.

Nghe tới đây, Diệp Phi không khỏi trong lòng vui mừng đứng lên, không ngừng hấp thu Cực Âm lực bốn phía, trong miệng cũng phải không dừng đích cần nuốt Chính Dương Quả bổ sung Cực Dương lực.

Mà lúc này, Diệp Phi rõ ràng địa cảm giác được, hai con hài đồng Kim Ngân lưỡng sắc, trong cơ thể quả thật xuất hiện một tia linh tính, thả cùng mình tâm thần tương liên, đáng vẻ mình hoàn toàn có thể khống chế.

Hài đồng một thân ngũ quan rốt cục đầy đủ hết, tứ chi có lực nhúc nhích mấy cái, quanh thân bộ lông rõ ràng có thể thấy được, cũng rốt cục có thể thấy được lớn lên, hẳn là cùng lá vôi vàng không hai đáng vẻ, bốn phía thỉnh thoảng lóe ra từng mảnh một kim ngân nhị sắc vàng sáng.

Chợt, cái tay nhỏ bé hai con hài đồng chợt vừa động, lông mày khẽ nhếch, một mực đóng chặt, giờ đây hai mắt chậm rãi mở ra, nhưng là cực kỳ chậm chạp, tựa hồ giống như là đã tiêu hao hết khí lực toàn thân.

Hồi lâu, ánh mắt của hài đồng cũng là cũng không hoàn toàn mở ra, nhưng này quá trình cũng là đang lấy một loại tốc độ cực kỳ khủng khiếp hấp thu Âm Dương lực, phảng phất muốn tăng thêm lực lượng đem tròn mắt hoàn toàn mở ra.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Phi thần sắc đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó hơi biến sắc mặt, bất tri bất giác, Chính Dương Quả trong túi trữ vật, cũng là chẳng biết lúc nào bị mình ăn sạch.

Cực Dương lực không thể bổ sung nữa, hài đồng con mắt màu vàng mở ra một nửa, chợt linh khí chạy mất, hai mắt có chút vô lực lại đóng lại đi lên.

Thấy vậy, Diệp Phi có chút vội vã, cuối cùng chỗ máu chốt cũng là thất bại, chỉ kém một chút xíu như vậy, con mắt của hai hài đồng kia cũng là không cách nào mở ra nữa.

Mà Cực Âm lực vẫn còn ở điện cuồng quán thấu, hai mắt hài đồng ngân sắc vẫn còn ở cố gắng mở ra, nhưng trong cơ thể đan điền Âm Dương bất hòa. Diệp Phi cũng không muốn ở nếm thử tư vị đan điền bị động lại như lúc trước.

Tâm niệm vừa động dưới, Diệp Phi không thể làm gì khác hơn là nhịn đau, ngưng hấp thu Cực Âm lực, mà hai mắt hài đồng ngân sắc, không có gì bất ngờ xảy ra chính là đóng lại.

Tuy nói có chút chuẩn bị tâm tư, nhưng cuối cùng một khắc thất bại trong gang tấc, Diệp Phi vẫn còn có chút vẻ tiếc hận, trong lòng không khỏi dâng lên một tia mất mát.

Hồi lâu, Diệp Phi nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lắc đầu cười khổ nói: “Mọi việc không cách nào cưỡng cầu. Cũng chỉ có thể tùy duyên, sau này có cơ hội lại nghĩ biện pháp.

Bất quá, trước mắt Âm Dương Nguyên Đan biến hóa, đúng là vượt ra khỏi công pháp Âm Dương Liệt Nhật Trảm miêu tả. Cũng không biết cuối cùng sẽ đạt tới cái trạng thái gì.”

Nói xong, Diệp Phi kiểm một cái suy nghĩ, thu hồi mắt mắ ý, ngược lại có chút mong đợi.

Hôm nay tuy nói mất hai hài đồng không có hoàn toàn mở ra, nhưng Diệp Phi cũng là tràn đầy vẻ vui mừng, bởi vì hài đồng ở trong cơ thể kia, Diệp Phi cảm thấy mệnh mông Âm Dương lực, trước kia hai viên Âm Dương Nguyên Đan căn bản là không cách nào so với.

Bất quá làm Diệp Phi có chút buồn bực chính là, mình cũng là không cách nào sử dụng cổ mệnh mông Âm Dương lực kia. Chẳng qua là có thể vận dụng một phần mà thôi, nhưng cũng so với lực lượng hai viên Âm Dương Nguyên Đan trước kia mạnh mẽ nhiều lắm.

Chủ yếu nhất là, Diệp Phi nữa nơi này tuy nói vẫn như cũ cảm giác trong treo lạnh lùng, cũng là không giống bắt đầu không cách nào nhìn được như vậy, tựa hồ là theo trong cơ thể Âm Dương lực đích thăng cấp, mình đối với Âm Dương lực phòng ngự cũng biến thành tăng lên đứng lên.

Nếu ở chỗ này vô sự, Diệp Phi chính là không hề nữa gấp gấp rời đi, ngẩng đầu nhìn phía trên, thần thức đảo qua, phát hiện hai con Côn Dương Thú lại vẫn không rời đi.

Khoảng cách Diệp Phi vào vào đến chỗ huyết động dưới đất này, nhưng là có chừng ba tháng lâu, cái này không khỏi làm Diệp Phi có chút ngoài ý muốn, nhìn dáng dấp, hai con Côn Dương Thú này, thật đúng là cùng mình hao tổn lên.

“ Cũng không biết những người khác như thế nào, bất quá nếu nơi này an toàn như thế, cũng không bằng nghỉ ngơi một đoạn thời gian, liền xem một chút cái này hai con Côn Dương Thú có thể hao tổn tới khi nào. ” Diệp Phi khước miệng giương lên nói.

Trải qua mấy phen sinh tử lịch lãm, vô luận là tâm cảnh, còn là thần thức lực, đã sớm đạt tới yêu cầu tấn cấp trung kỳ, chẳng qua là pháp lực còn kém một tia đạt tới sơ kỳ đỉnh phong.

Diệp Phi tự định giá, ở chỗ này bế quan một đoạn thời gian, có thể đi vào trung kỳ là tốt nhất, nếu là Côn Dương Thú trong lúc rời đi, mình liền xa trốn đi, tìm cơ hội bế quan, nơi này tuy nói Cực Âm lực rất nặng, nhưng linh khí cũng là tương đối nồng nặc.

Hơi tự định giá chốc lát, Diệp Phi đứng lên hình, nhìn một chút hai chân, mỉm cười nói: “ Người còn muốn trốn lúc nào? còn không ra sao? ”

Một lát sau, đang ở hơn ba tháng trước mọi người đem muốn rời khỏi Cực Âm Đảo, mấy con Côn Dương Thú xuất hiện, đạo kia từ mặt đất lặng lẽ chui vào bên trong ống quần Diệp Phi, Thanh Mãng một chớp động thoan ra, biến thành một cái con rắn nhỏ màu xanh chừng ba thước.

“ Chủ nhân, nơi đây Cực Âm lực quá nặng, cách người gần chút tiểu Thanh còn có thể chống cự một ít, ta còn là không ra ngoài, nếu không một hồi âm khí vào cơ thể. ” tiểu Thanh vừa dứt lời, chính là thặng một cái, chui vào bên trong tay áo bảo Diệp Phi.

Thấy vậy, Diệp Phi cười cười, mở miệng nói: “ Để cho người làm chuyện tình như thế nào? ”

“ Chủ nhân yên tâm đi, tiểu Thanh dưới đất thu lấy Vô Thu, tuyệt đối so với mấy tên kia thu lấy nhiều, hắc hắc. ” tiểu Thanh truyền âm nói.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, trầm mặc chỉ chốc lát sau, liếc nhìn bốn phía, chính là lần nữa ngồi xuống.

Hai mắt một nhắm, Quy Nguyên Quyết vận chuyển dưới, nhanh chóng thu nạp thiên địa nguyên khí bốn phía, phía trên hai con Côn Dương Thú, còn lại là có chút vội vàng đứng lên.

Ngày thứ ba, một con Côn Dương Thú trong đó rời đi nơi đây, chỉ còn lại có một con Côn Dương Thú ở lại nơi đây nhìn Diệp Phi, mà Diệp Phi còn lại là không nhìn không hỏi, đang tĩnh tọa tu luyện.

.....

Dự Châu Tây Nam Bộ, ở một chỗ bình nguyên linh khí dồi dào, chim muông tường hòa, đứng thẳng một tòa kiến trúc dáng vóc to lớn, từng đạo thân ảnh ở phụ cận bồi hồi không chừng.

Kiến trúc này toàn thân màu vàng cổ, tiết lộ một cổ hơi thờ tang thương, trước mặt kiến trúc, treo một bảng hiệu, ba chữ kim kim xán xán minh ẩn trên đó, Ngự Linh Phái!

Chính là một trong tam đại thế lực Dự Châu, bốn phía chủ kiến trúc Ngự Linh Phái, còn lại là một ít phòng ốc bình thường, nhưng nhìn đi lên cực kỳ quy củ, cách đó không xa là một mảnh dãy núi liên miên, nhìn qua có không ít động phủ đệ tử tọa lạc tại phía trên.

Giờ phút này, Ngự Linh Phái chủ điện, bên trong đại sảnh, một tên mặc ngân bào nam tử, đang nhàn nhã thưởng thức một chén linh trà, ngồi đối diện một tên hạc phát đồng nhan lão giả.

Ngân bào nam tử chính là Ngự Linh Phái Đại trưởng lão Hạ Hiên, tu vi Ngưng Đan đại viên mãn, liếc mắt nhìn đồng nhan lão giả, nhẹ giọng nói: “ Mã sư đệ, chuyện an bài như thế nào? tính toán thời gian, không tới mấy năm sẽ phải bắt đầu. ”

“ Đại trưởng lão, lần này Ma Huyết thí luyện, Ngự Linh Phái chúng ta đệ tử xuất sắc cũng sẽ đi trước, cho dù là Kiếm Tông, cùng Thiên Sơn Các đi trước, chỉ cần không phải liên thủ, chúng ta chính là có hy vọng rất lớn lấy được thắng lợi, đoạt được Vạn Cổ Chu Ngọc. ” đồng nhan lão giả nói một câu.

“ Ừ, vậy thì tốt, đúng rồi, Ngự Linh Phái ta người khác có thể không đi, nhưng Tiêu Nhiên nhất định phải đi trước, tu vi tuy nói cũng không phải là cao nhất, nhưng một thân thực lực, cũng là ở trên rất nhiều sư huynh. ” ngân bào nam tử thưởng thức một hớp linh trà, nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, đồng nhan lão giả gật đầu một cái, cười nói: “ Yên tâm, Tiêu Nhiên đã sớm vì lần thí luyện này chuẩn bị sẵn sàng, dù sao lần này chẳng những là sẽ ban cho ra chúng nhân trọng thưởng, cũng là cho bọn họ một cơ hội thành danh.

Tiêu Nhiên tuyệt đối sẽ không buông tha, huống chi, đây cũng là vì bốn môn làm về vang, sư đệ sẽ an bài thật kỹ một cái. ” nói xong, đồng nhan lão giả gật đầu cười một tiếng.

“ Ừ, có Tiêu Nhiên đi trước, ta cũng yên lòng, a a, xem một chút lần này thí luyện, cái nào tông môn sẽ đạt được thắng lợi đi. ” nói xong, ngân bào nam tử khước miệng giương lên, chính là có chút trầm mặc.

.....

Ba năm sau, Cực Âm Đảo, chỗ sâu dưới đất, bên trong huyết động, một tên bạch y thanh niên nhắm mắt đầu gối mà ngồi, một thân hơi thở cực kỳ mạnh mẽ, quanh thân chớp động quang hà màu vàng nhạt.

Một lát sau, hai mắt mở một cái, nhẹ giọng nói: “ Rốt cục đạt tới sơ kỳ đỉnh phong, không nghĩ tới lần này bế quan, lại dùng thời gian dài như thế, quả thật là cảnh giới càng về sau, thì càng khó khăn. ”

Người này, chính là Diệp Phi!

Hoi tự định giả chốc lát, một tay một bấm pháp quyết, bàn tay khác lộn một cái, một con bình ngọc màu xanh da trời xuất hiện ở trong tay, chính là đan dược có ích với Ngưng Đan kỳ tu luyện.

Diệp Phi cũng định tốt, lần này đánh vào Ngưng Đan trung kỳ, thành công là lấy, thất bại, tìm cái cơ hội rời đi nơi này, phía trên hai con Côn Dương Thú đích xác là cùng mình hao tổn lên.

Ba năm, hai con Côn Dương Thú lại thay phiên xuống nhìn mình, thậm chí con Côn Dương Thú không có trưởng thành kia, đều là xuống trông chừng mình nửa năm lâu.

Sửa sang lại một cái suy nghĩ, Diệp Phi hai mắt một nhắm, pháp lực vận chuyển dưới, chính là tu luyện, thử đột phá Ngưng Đan trung kỳ.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Rút lui

Cự Âm Đào, dưới đất, bên trong huyết động!

Diệp Phi quanh thân chớp động quang hà màu vàng nhạt, áo bào lay động, bốn phía thiên địa nguyên khí tụ tập đến chỗ đỉnh đầu, hướng Diệp Phi quán chú đi.

Nhất thân hơi thở cũng là đạt tới Ngưng Đan sơ kỳ cực điểm, Quy Nguyên Quyết vận chuyển dưới, điên cuồng hấp thu thiên địa nguyên khí, giữa không trung truyền ra từng trận ông mình chi thanh.

Cứ như vậy, loại này dị tượng kéo dài ba tháng lâu, Diệp Phi chợt quát to tiếng truyền ra một trận vui sướng, bên trong đan điền kim đan chợt tăng một vòng có thừa, nhiều hơn từng đạo văn lộ thần bí.

Mà đỉnh đầu vốn là ngưng tụ ra thiên địa nguyên khí, bị kim đan trong cơ thể Diệp Phi lấy một loại lực cắn nuốt hấp thu cực kỳ kinh khủng mà vào, bốn phía khôi phục an tĩnh, Diệp Phi còn lại là quanh thân quang hà thu lại, chậm rãi mở ra hai mắt.

Bá, hai đạo tinh mang từ trong hai mắt nổ bắn ra ra, Diệp Phi khòe miệng giương lên, hai tay nắm quyền, cảm thụ pháp lực mệnh mông trong cơ thể, không khỏi khẽ mỉm cười.

“ Rốt cục đạt tới Ngưng Đan trung kỳ, hôm nay nếu là gặp lại Ma Cốt Môn khi đó vây công, nói vậy tất nhiên sẽ đánh chết nhiều thêm mấy người, hắc hắc! ” nói xong, Diệp Phi ra khẩu khí, cảm giác thần thanh khí sảng đứng lên.

Chẳng những tu vi tăng trưởng, ngay cả ngồi tĩnh tọa thu nạp thiên địa nguyên khí, tốc độ cũng là có tăng trưởng, nếu là ba năm trước đây Chính Dương Quả đủ, nói vậy Âm Dương lực cũng đã sớm phá đan kết ra linh anh rồi.

Chỉ tiếc bây giờ linh anh cũng không có linh tính, một thân Âm Dương lực mệnh mông cũng là không có cách nào điều động, tuy nói Diệp Phi trước mắt không quá hiểu rõ tình huống cụ thể, nhưng tin tưởng theo tu vi tăng trưởng, mình kiên nhẫn cũng sẽ càng nhiều, sớm muộn sẽ có một ngày cởi bỏ cái cũi mê này.

Hoài nghi Âm Dương Liệt Nhật Trảm cũng không phải là một loại công pháp, mà là một loại tu luyện chưa hoàn thiện, từ thu nạp Âm Dương nhị khí, ngưng tụ nguyên đan, cuối cùng phá đan Hóa Anh, đây cơ hồ cùng phương thức tu chân chênh lệch không có mấy. Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là Diệp Phi một suy đoán mà thôi.

Ngồi tĩnh tọa điều tức hơn hai tháng, Diệp Phi khôi phục được trạng thái tốt nhất, thần thức vừa động. Phát hiện trên huyết động, Côn Dương Thú như cũ từ thủ. Không có chút nào rời đi ý tứ.

Diệp Phi cũng là có chút thói quen, dù sao cái này Côn Dương Thú không dám xuống, cũng lười để ý tới cái gì, hoi tự định giả chốc lát, Diệp Phi lấy lại bình tĩnh, chính là đứng lên hình, thừa dịp Dạ Minh Châu quang hà mông lung. Hướng huyết động phía trước đi tới.

Diệp Phi chân trước vừa động, kia Côn Dương Thú chính là gầm thét một tiếng, theo Diệp Phi vị trí, đi theo hướng cùng phương hướng đi tới.

Độn quang cùng nhau. Diệp Phi vượt qua Cự Âm lực nồng nặc, đại khái phi hành năm sáu ngày, mới vừa tới liễu đối diện bên bờ.

Đang lúc này, phía trên Côn Dương Thú cũng là theo sát tới, thấy Diệp Phi dừng lại. Côn Dương Thú cũng là ngừng lại.

“Đây tốt cùng là lối đi địa phương nào?” Diệp Phi trong miệng nỉ non một tiếng, ngay sau đó chậm rãi về phía trước tiếp tục phi hành.

Ba ngày sau, Diệp Phi chợt thần sắc vừa động, vội vàng hướng phía dưới nhìn, một đạo thân ảnh màu trắng nằm ở liễu trên đất. Pháp lực coi như sung mãn, chẳng qua là bị Cực Âm lực làm hoàn toàn động lại.

Nhưng người này hơi thở cũng là hoàn toàn không có, thần hồn tiêu tán, kim đan cũng hóa thành bụi, đáng vẻ không có chút nào linh tính, người này, hẳn là cùng Diệp Phi cùng nhau tới chỗ này, huynh đệ sinh đôi một trong Bạch Ngọc.

Hơi quan sát chốc lát, Diệp Phi khẽ thở dài, nơi huyết động này nếu là những người khác lộn vào, đơn giản chính là cử tử nhất sinh, mình ban đầu cũng là suýt nữa bị động lại pháp lực.

Nhưng nhờ có mình tu tập ẩn chứa Âm Dương lực công pháp thần thông, mới may mắn tránh được một kiếp, đem chuyện xấu biến thành chuyện tốt, từ địa rồi sau đó sinh.

Trước mắt Bạch Ngọc, hiển nhiên liền không có may mắn như vậy liễu, đoán chừng là bị Côn Dương Thú truy kích hoảng không đường thoát, nghĩ đến cũng là, Côn Dương Thú vị thành niên kia, thời điểm ở Cực Âm địa vực, mọi người dựa vào trận pháp cấm chế, đều là không thể tổn thương kỳ chút nào, suýt nữa còn xông ra cấm chế.

Về sau mọi người ở phụ cận Chính Dương Mộc cùng Côn Dương Thú đánh nhau, thời điểm không có bất kỳ chuẩn bị trận pháp phụ trợ gì, tất nhiên không phải là đối thủ của Côn Dương Thú, huống chi mọi người cũng sẽ không như vậy đồng tâm.

Hơi tự định giá chốc lát, Diệp Phi một tay một chiêu, vèo một tiếng, một con túi trữ vật ở trên thân ảnh màu trắng bắn nhanh ra, rơi vào trong tay Diệp Phi.

Ngay sau đó, một tay bắn ra, một viên hóa cầu rơi vào trên đó, Diệp Phi còn lại là độn quang cùng nhau, tiếp tục lên đường đứng lên.

Hơn ba tháng sau, Diệp Phi cảm giác mình phải là vọt ra khỏi phạm vi Cực Âm Đảo, nhưng kỳ quái là, cũng không có nhìn thấy huyết độn cuối, cũng không thấy Vô Nhai Hải, trên đầu đích Côn Dương Thú cũng là từ một con biến thành hai con.

“Hừ, xem các ngươi có thể cùng tới khi nào!” Diệp Phi nói xong, chính là không để ý tới nữa, hướng nơi xa chui tới.

Nhưng nửa năm sau, Diệp Phi có chút tuyệt vọng, hai con Côn Dương Thú như cũ không biết một mõi đi theo Diệp Phi, một bộ không nuốt trọn Diệp Phi thì không buông tay.

Diệp Phi giờ phút này cũng không dám sẽ tiếp tục dọc theo huyết động xâm nhập nữa, trước không nói mình không biết huyết động đi thông nơi nào, bên trong đến tốt cùng có hay không nguy hiểm, Diệp Phi lo lắng lại đi xa một chút, cho dù là mình lao ra mặt đất, cũng sẽ bị lạc ở Vô Nhai Hải.

Hơi làm trầm ngâm, trong mắt tinh quang chợt lóe, ngẩng đầu nhìn phương hướng chỗ Côn Dương Thú, chợt khước miệng giương lên cười cười.

Ngay sau đó, một tay bấm quyết, mặt đất bên dưới một trận vận vẹo biến hình, sau một khắc, Thân ảnh Diệp Phi phốc một tiếng, bay vào đến chỗ sâu mặt đất kia,

Thấy vậy, hai con Côn Dương Thú khản trương, trở mắt cảm giác Diệp Phi cùng mình càng ngày càng xa, không cam lòng phát ra mấy tiếng gầm thét sau, cũng là lại không thể làm gì, không dám tiến vào huyết động chút nào.

Mà giờ khắc này Diệp Phi, còn lại là thẳng đứng chính là hướng dưới đất chỗ sâu chui tới, cảm giác được mình khoảng cách Côn Dương Thú càng ngày càng xa, mà đang ở Diệp Phi cho là hoàn toàn muốn đem hai con Côn Dương Thú bỏ xa, trên mặt cũng là thoáng qua vẻ ngoài ý muốn.

Hai con Côn Dương Thú, rốt cục không cam lòng động, kỳ tuy nói không dám trực tiếp đuổi theo Diệp Phi, cũng là hướng một bên đất chui xuống đi, hao tổn thời gian hồi lâu, tính toán vòng qua huyết động lối đi, tiếp tục truy kích Diệp Phi.

“Hừ, thật đúng là âm hồn bất tán, không phải là đoạt Chính Dương Quả các ngươi mà thôi.” Diệp Phi có chút buồn bực nỉ non liễu một tiếng, nhưng là không có ở đây xuống phía dưới bỏ chạy, mà là theo vị trí huyết động, hướng phía trước chui tới.

Đại khái bảy tám ngày, hai con Côn Dương Thú rốt cục vòng qua huyết động, xuất hiện ở sau lưng Diệp Phi, điên cuồng truy kích Diệp Phi.

Thấy vậy, Diệp Phi không những không có gấp gáp, ngược lại lộ ra vẻ vui mừng, không hề nữa hướng phương xa bỏ chạy, mà là thẳng chính là hướng một hướng, đang ở thời điểm Côn Dương Thú sắp tiếp cận, Diệp Phi lần nữa trở lại bên trong huyết động.

“Hừ, lần này xem các ngươi như thế nào đuổi?” nói xong, Diệp Phi độn quang cùng nhau, hướng phía trên cấp tốc chui tới, cuối cùng phốc một tiếng, bay vào liễu bùn đất trong.

Lúc này, Diệp Phi đem thuật độn thổ thúc giục đến cực hạn, cũng nữa không giống lúc trước như vậy chậm rãi, chẳng qua là dùng không tới năm ngày, chính là vọt ra khỏi mặt đất, mà phía dưới hai con Côn Dương Thú, cũng là đang ra sức vòng qua huyết động lối đi, còn không có truy kích tới đây.

Không ngoài dự liệu, Diệp Phi mới vừa một trốn ra mặt đất, phát hiện bốn phía đều là nước biển, nhưng một tay bấm quyết, quanh thân quang hà chợt lóe, tạo thành một cái lồng cao cỡ một người, đem nước ngăn lại ở bên ngoài, ngay sau đó hướng phía trên phóng tới.

Năm ngày sau, Diệp Phi lao ra mặt nước, sau lưng hai con Côn Dương Thú, còn lại là mới vừa truy kích đến trong nước, nhưng đột tốc hai con yêu thú ở trong nước, rõ ràng không có ở trong đất bùn như vậy mau.

Diệp Phi nhưng là không để ý đến, đột quang cùng nhau, cả một tiếng vọt tới giữa không trung, hướng phía dưới bốn phía quan sát chốc lát, chính là xa xa nhìn thấy Cự Âm Đảo vị trí.

Có cái này làm gốc, Diệp Phi cũng không lo lắng sẽ bị lạc phương hướng, hơi nhìn lăm lét một phen, chính là đột quang chợt lóe, hướng một cái hướng khác cấp tốc chui tới, trong lúc mơ hồ nhìn thấy ở sau lưng, xuất hiện một đôi lông cánh trong suốt.

Hơn ba tháng sau, Diệp Phi từ phụ cận Cự Âm Đảo cấp tốc xẹt qua, mà hai con Côn Dương Thú đã sớm mất đi tung tích, cũng không biết là bỏ qua truy kích, hay vẫn là bị Diệp Phi xa xa địa bỏ rơi ở sau lưng.

Diệp Phi cũng không có nghĩ đến, lần này cái này Cự Âm Đảo một nhóm, lại hao tổn năm năm lâu, trước kia ở tông môn có cái nhiệm vụ gì tập thể, hoặc là thí luyện nhiệm vụ, nhiều nhất cũng sẽ không vượt qua nửa năm, đều là tông môn đệ tử cùng nhau hành động.

Hôm nay thân là tán tu, quả thật là không có chút nào đoàn kết mà nói, vì một tia hy vọng tấn cấp, liều mạng giãy giụa, các loại cơ hội mờ ảo cũng sẽ không bỏ qua cho, tán tu một đường, thật không giống tông môn dễ đi, nhưng cũng là cực kỳ rèn luyện tâm chí.

Mang theo có chút cảm khái, Diệp Phi về phía trở về đích đường phi đột đi, thỉnh thoảng gặp Vô Nhai Hải xuất hiện cấp thấp yêu thú, Diệp Phi còn lại là thuận tay diệt trừ, nếu là có cao cấp yêu thú đuôi giết, còn lại là xa xa tránh ra, chỉ để lại trên mặt biển một vệt trắng, hướng chân trời xẹt qua.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 238: Thủ đoạn ra

Vô Nhai Hải, bờ biển nơi nào đó, hai tên Ngưng Đan kỳ tu sĩ trôi lơ lửng giữa không trung, tựa hồ đang nói chuyện cái gì!

“Nghe nói gần nhất Dự Châu Ma Huyết thí luyện muốn mở ra, hắc hắc, cũng không biết sẽ có bao nhiêu người chết ở bên trong.” một lão giả trong đó nói, nhìn tu vi hẳn là đạt tới Ngưng Đan trung kỳ.

Nghe vậy, một gã thanh niên khác da trắng nõn, có Ngưng Đan sơ kỳ tu vi áo xám khẽ mỉm cười, thờ dài nói: “Chuyện này Chu đạo hữu cũng không cần suy nghĩ nhiều, Ma Huyết thí luyện sớm bị tam đại thế lực lưng đoạn.

Hắc hắc, mặc dù bọn ta muốn đi chịu chết, sợ rằng người ta cũng sẽ không cho người cơ hội này đâu.” nói xong, thanh niên áo xám có chút giễu cợt cười cười, trong mắt lóe lên một tia âm nhu.

Kỳ quái là, tên lão giả này tuy nói là Ngưng Đan trung kỳ tu vi, nhưng là không chút ý tứ nào xem thường thanh niên trước mắt, cũng không biết tên này thanh niên có gì dựa vào.

“A a, đây cũng là, bọn ta tán tu tham dự không được chuyện bức này, hay là đang này thủ chỗ này tốt, nếu là có người hợp thành đội tiến vào Vô Nhai Hải, hay là là lạc đàn đi ra, cũng liền tiện nghi ta người hai người.” lão giả có chút cười lạnh nói.

“Chu đạo hữu, bọn ta còn là cẩn thận thì tốt hơn, tuy nói có một lần may mắn chém giết tên Ngưng Đan kỳ, nhưng lần này chúng ta nhất định không muốn xung động, Ngưng Đan trung kỳ trở lên, chúng ta nhất định không thể động thủ.

Trừ phi, là bị thương nặng, chúng ta có nắm chắc tất thắng mới được, nếu không vạn nhất để cho chạy trốn khôi phục lại tu vi, tìm thêm mấy người tới trước trả thù, vậy thì rất phiền toái.” thanh niên áo xám khoe miệng giương lên nói một câu.

“Hắc hắc, người cũng quá cẩn thận, bằng vào ta người hai người hậu thủ, cho dù là không cách nào đánh chết một tên Ngưng Đan cao cấp. Đem bị thương nặng còn là rất dễ dàng, cho dù là đối phương thần thông quảng đại, nhiều nhất cũng chính là người này cũng không thể làm gì được người kia thôi. Nếu là lo lắng đối phương tìm trợ thủ trả thù, cùng lắm thì chúng ta lại đổi cái địa phương, rồi đi nơi này là được.” lão giả nói, tựa hồ đối với hai người hậu thủ cực kỳ có lòng tin.

Đang lúc này, một tiếng vạch trần vô ích tự trong Vô Nhai Hải bắn nhanh tới, một đạo ánh sáng màu trắng, đột tốc cực nhanh, mấy mơ hồ dưới. Chính là muốn lao ra khỏi Vô Nhai Hải.

“Đi? Ngưng Đan trung kỳ, tựa hồ là mới tiến cấp không lâu đáng về, như thế nào. Chu đạo hữu, đối phó người này hẳn có chút nắm chắc đi?” áo xám nam tử cười khẽ nói.

Nghe vậy, lão giả khoe miệng giương lên, gật đầu một cái. Ngay sau đó đột quang cùng nhau. Hướng thân ảnh màu trắng phía trước bay đi, vừa lúc đem

ngăn lại.

Thấy vậy, thân ảnh màu trắng thân hình chợt ngừng lại, độn quang thu lại dưới, một tên thanh niên mặc bạch y, da trắng nõn, dung mạo tuấn tú, nhưng ánh mắt có chút tang thương ý lộ ra thân hình. Nhìn bộ dáng đại khái đáng về hơn hai mươi tuổi.

“ Vị đạo hữu này, là tự mình giao ra bảo vật. Hay là huynh đệ hai người bọn ta động thủ? ” tên kia thanh niên áo xám nhìn bạch y thanh niên một chút, cười híp mắt hỏi một câu.

Bạch y thanh niên chính là Diệp Phi, nhìn một chút hai người, nhớ lại một màn giống như đã từng quen biết, cũng là chợt nghĩ tới Vạn Phong Sơn, chẳng qua là khi xưa mình cùng Vạn Phong Sơn còn quá trẻ tuổi, đều là không có gì ghê tởm, mà Vạn Phong Sơn cuối cùng cũng đã đi lên chính lộ.

Nhưng người trước mắt đã đến cảnh giới như thế, nói không chừng sống bao nhiêu năm tháng, tâm tính đã sớm thành hình, nghĩ đến cho dù bỏ qua cho hai người, bọn họ cũng sẽ không có cái ý gì hối cải.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “ Nga, nói như thế, hay hai vị còn là động thủ đi! ” mới vừa tấn cấp Ngưng Đan trung kỳ, Diệp Phi vừa lúc có thể thí nghiệm một chút mình tu vi là có bao tiến triển.

Vèo, một đạo màu quang hà xanh da trời ở bên trong ống tay áo thanh niên bắn nhanh ra, lặng lẽ không tiếng động, tốc độ cực nhanh, người này xuất thủ ngược lại quả quyết.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt híp một cái, thần thức lực đã đến gần Ngưng Đan hậu kỳ, đối phương làm tiểu động tác, tự nhiên không có tránh được thần thức Diệp Phi.

Thân hình chợt lóe, Diệp Phi bàn tay vung lên, bá, mười hai miếng phi kiếm màu vàng bắn nhanh ra, một chớp động chính là hướng thanh niên áo xám bắn nhanh đi.

“ Cái gì? cao cấp Linh Bảo? ” thanh niên áo xám hơi biến sắc mặt, ánh mắt cũng là trở nên trịnh trọng lên, xem ra trước mắt Diệp Phi có chút khó giải quyết đáng về.

Trong tay mình bảo vật bất quá là pháp bảo cực phẩm, như thế nào có thể ngăn cản Diệp Phi công kích, nghĩ đến đây, thanh niên trực tiếp vận dụng hậu thủ.

Tay áo bào run lên, cả một tiếng, một đạo lưu quang bắn nhanh ra, một quanh quần đi qua, đột nhiên ở giữa không trung biến thành một đạo nhân ảnh, trong tay cầm một thanh chiến thương màu bạc, quanh thân tản mát ra cổ đồng sắc quang hà, nhìn qua có chút lạnh như băng ý, nhưng trên người cũng là không có bất kỳ hơi thở sinh mạng gì.

“ Di? ” Diệp Phi có chút ngoài ý muốn về, hẳn là một con khôi lỗi, Diệp Phi đây là lần thứ hai nhìn thấy khôi lỗi, không khôi có chút ngạc nhiên.

Nhưng giờ phút này không kịp nghĩ nhiều, tên lão giả kia cũng là xuất thủ, đang khống chế một chuỗi cực phẩm pháp bảo đoàn kiếm hướng mình một chém tới.

Diệp Phi bàn tay thoáng một cái, bỗng nhiên nhiều hơn một thanh trường kiếm đen nhánh, chỉ là hướng pháp bảo phía trước vừa bỏ dưới, liền đem đoàn kiếm một kích mà bay.

Đặng đặng đặng, Diệp Phi mình cũng là quay ngược lại hai ba bước.

Cùng lúc đó, lão giả tựa hồ cũng không có bất ngờ vì Diệp Phi chặn lại công kích của mình, trong tay chẳng biết lúc nào xuất hiện một con kỳ phiến màu đen, đem đề qua giữa không trung, một tay nắm quyết, trong miệng sở một cái, niệm động không dứt.

Bành bành bành, liên tiếp chuỗi bạo vang tiếng phát ra, cổ đồng sắc khôi lỗi cầm trong tay chiến thương, đem thanh niên áo xám hộ ở phía sau, vô luận kia Lăng Tiêu Kiếm Trận như thế nào sắc bén, cũng thì không cách nào thương hại tới nam tử áo xám kia.

Cổ đồng sắc khôi lỗi trong tay chiến thương ngân mang chớp động, nhanh chóng chặn lại phi kiếm màu vàng bốn phía, tuy nói như thế, thế nhưng trên thân sủng, rõ ràng xuất hiện từng đạo vết thương thật nhỏ.

Mà Lăng Tiêu Kiếm Trận kia, công kích càng là biến ảo khó lường, chẳng qua là cái này trong khoảnh khắc, chính là có ba cây phi kiếm chém ở cổ đồng sắc đỉnh đầu, ngực, cùng với chỗ sau lưng khôi lỗi.

Ba chỗ bị phi kiếm chém qua sau, để lại vết thương nhỏ, cái này không khôi làm thanh niên áo xám khoe miệng một liệt, thậm chí nói một tiếng cái này cao cấp Linh Bảo phi kiếm trình độ sắc bén quả thật đáng sợ.

Mà Diệp Phi cũng là có chút thầm giật mình, cái khôi lỗi này cũng không biết là loại nào tài liệu luyện chế mà thành, thậm chí có thể so với cực phẩm pháp bảo, mới vừa rồi mấy kiếm chém rụng, nếu là đối người bình thường, sợ rằng đã sớm hủy diệt thân thể đối phương. Trận chiến này cũng liền coi là kết thúc một nửa.

Không trách, một người chính là Ngưng Đan sơ kỳ, lại dám ở trước mặt mình không có chút nào sợ hãi, thật đúng là có chút thủ đoạn, một loại Ngưng Đan trung kỳ gặp người này, chỉ sợ cũng không cách nào dễ dàng chém chết đối phương, hai người này hợp lực, đoán chừng cho dù là Ngưng Đan trung kỳ, cũng chỉ có rút lui đi.

Mà mắt thấy khôỉ lỗi tuy nói rơi xuống hạ phong, thả chỉ có chiêu giả lực, nhưng là không có gì nguy hiểm, khôỉ lỗi chút nào không úy kỵ đau đớn, ra sức chống cự Lăng Tiêu Kiếm Trận công kích.

“Chu đạo hữu, người này bảo vật lợi hại, chúng ta là hết sức đi.” nói xong, thanh niên áo xám cũng là lần nữa khống chế đạo lam mang kia, hướng Diệp Phi bắn nhanh đi, Diệp Phi cầm hắc kiếm trong tay vừa đỡ, ba tiếng thanh thúy hưởng, lam mang bắn ra, trong lúc mơ hồ Diệp Phi nhìn thấy một con pháp bảo đáng dấp hình tam giác chừng ba thước, phía trước cực kỳ bén nhọn.

Đang lúc này, bốn phía chợt quất khỏi một trận âm phong, giữa không trung ông minh thanh cùng nhau, một cây kỳ phiến màu đen đứng sừng sững ở giữa không trung.

Kỳ phiến nhìn qua cực kỳ quý dị, bốn phía lượn quanh trừ trận sương mù màu đen, không ngừng hướng bốn phía khoách tán ra, từng cỗ cảm giác quý khắp sầm nhiên khoách tán ra tới, kèm theo một trận tiếng quý khóc sôi tru, làm người ta cảm thấy có chút kinh khủng.

Theo hắc mang cuộn cuộn, bốn phía sương mù bên trong kỳ phiến, xuất hiện một con ác quỷ dữ tợn, hai mắt đỏ thắm, răng nanh lộ ra, từng cái một giương nanh múa vuốt muốn thoát khỏi kỳ phiến đánh về phía Diệp Phi.

Thấy vậy, Diệp Phi tay áo bào vung, cả một tiếng, lại là mười hai cây phi kiếm bắn nhanh ra, nhưng bởi vì Diệp Phi cũng không có luyện đến tầng thứ hai Lăng Thiên Kiếm Trận, vì vậy chẳng qua là lung tung đem phi kiếm hướng màu đen kỳ phiến chém tới.

Phốc phốc phốc, một con ác quỷ bị một chém mà khai, ầm ầm biến thành một đoàn hắc khí, nhưng hắc mang chợt lóe, hướng cùng nhau ngưng tụ, trong khoảnh khắc, lần nữa biến thành một con ác quỷ dữ tợn.

Thấy vậy, Diệp Phi không khỏi hai mắt một ngưng.

“Hắc hắc, tiểu tử, không cần uống phí khí lực, gặp gỡ trung cấp cấp tốt cùng khôỉ lỗi của Lâm đạo hữu, cùng với Âm Hồn Phiến của lão phu, người cũng chỉ có thể nhận mệnh.” nói xong, lão giả cuối cùng pháp quyết biến đổi, hướng kỳ phiến màu đen to lớn kia một chút.

Ông một tiếng, hắc mang chợt lóe, đem lấy vạn con ác quỷ bắn nhanh ra, hướng Diệp Phi phô thiên cái địa một phác đi, mà Diệp Phi vội vàng đem tất cả Kim Lăng Kiếm tế xuất, nhưng chém chết nhiều âm hồn như thế, thật sự là không có khả năng.

Kinh khủng nhất chính là, ngay cả bốn phía hộ thể linh quang Diệp Phi, cũng bị mấy con ác quỷ màu đỏ thôn phệ, quang hà ảm đạm, một bộ dáng vẻ không cách nào kiên trì quá lâu, mà giờ khắc này, kia thanh niên áo xám, tựa hồ lại đang chuẩn bị nổi lên cái gì công kích, đang một tay bóp pháp quyết, mang trên mặt vẻ ngưng trọng.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 239: Vĩnh Hằng Cổ Ngưu

Diệp Phi thấy ác quỷ kinh khủng dữ tợn bốn phía, thời điểm lập tức muốn đem hộ thể linh quang thôn phệ vỡ nát, không khỏi hai mắt một ngưng, quý vật như thế tuy nói cấp bậc không cao, nhưng thuộc tính đặc thù, không có vật khắc chế, rất khó đem đánh bại.

Nghe tới đây, trong đan điền Diệp Phi kim sắc hài đồng hơi chấn động một cái, sau một khắc, đầu ngón tay xuất hiện từng đạo ty tuyến kim sắc, chính là dương lực biến thành.

Một đạo kim mang bắn nhanh ra, phốc một tiếng, chính là bay vào bên trong thân thể một đạo huyết lệ quỷ trước mắt, một tiếng hét thảm truyền ra, thân ảnh hóa thành một lù khói xanh biến mất không thấy, cũng không cách nào giống như lúc mới bắt đầu lần nữa ngưng tụ thân hình nữa.

“Quả nhiên, Chí Dương Lực có thể khắc chế những thứ chí âm quỷ quái vật này.” Diệp Phi tuy nói hiểu được điểm này, nhưng Chí Dương Lực cũng là không cách nào huyền hóa ra như vậy nhiều tới.

“Chỉ có thể chém chết lão giả, hoặc là hủy diệt bảo này.” nói xong, Diệp Phi nhìn một chút con Âm Hồn Phiến to lớn kia, bốn phía lượn quanh trận trận hắc khí, bên trong không biết ẩn nấp bao nhiêu ác quỷ.

Mà đang ở lúc này, Diệp Phi sau lưng, một con lệ quỷ đỏ như máu, lại đem hộ thể linh quang thôn phệ ra khỏi một vết rách, thân hình hóa thành một lù hồng mang tiến vào bên trong hộ thể linh quang.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt hí một cái, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không bất kỳ kinh hoảng, vừa muốn chuẩn bị Chí Dương Lực tiêu diệt đạo thân ảnh ác quỷ.

Nhưng sau một khắc, một màn quỷ dị xuất hiện!

U Minh Phệ Hồn Kiếm trong tay Diệp Phi chợt hơi chấn động một cái, ngay sau đó từ tay rời đi ra, thân kiếm thả ra từng trận sương mù màu đen quý dị, hướng kia màu lệ quỷ tịch quyền ra.

Mà kia lệ quỷ màu đỏ thấy hắc kiếm cùng với hắc vụ bốn phía, không khỏi sắc mặt một trận vận vẹo sợ hãi đứng lên. Phảng phất là nhìn thấy vật gì cực kỳ đáng sợ, thân hình cấp tốc đích muốn thối lui ra khỏi hộ thể linh quang Diệp Phi.

Nhưng còn không đợi có điều hành động, chính là bị sương mù màu đen một cuốn lên dưới. Lôi kéo vào trong U Minh Phệ Hồn Kiếm.

Ngay sau đó, U Minh Phệ Hồn Kiếm phóng thích ra sương mù đen nhánh càng thêm nồng nặc lại không nhìn Diệp Phi hộ thể linh quang, trong khoảnh khắc hướng ra phía ngoài khuếch tán ra, phụ cận một ít ác quỷ dữ tợn thấy vậy, từng cái một gào lên hướng Âm Hồn Phiến thối lui.

Giờ phút này, một số ít thân ảnh ác quỷ, bị quán vào U Minh Phệ Hồn Kiếm trong. Nhưng đa số đều là lui trở về phụ cận chỗ Âm Hồn Phiến.

Cả một tiếng, U Minh Phệ Hồn Kiếm chợt bắn nhanh ra, hướng Âm Hồn Phiến phương hướng vừa bay đi. Trong nháy mắt xông vào trong Âm Hồn Phiến đang phóng thích ra sương mù màu đen.

Hai người đây là đằng đằng sát khí, quanh thân sương mù màu đen tràn ngập, chỉ nghe bên trong từng đạo tiếng kêu thảm thiết truyền ra, cũng không thấy rõ bên trong tình huống cụ thể như thế nào.

Thấy vậy. Lão cái này không khỏi hai mắt một ngưng. Sắc mặt hơi đổi, nhưng Diệp Phi cũng là khoe miệng giương lên, lão giả không có Âm Hồn Phiến, đối với Diệp Phi cơ hồ ở không có gì uy hiếp.

Hộ thể linh quang vừa rút lui, Diệp Phi một tay nắm quyết, ngay sau đó một tay hướng lão giả hơi một chút.

Trong cơ thể pháp lực điên cuồng vận chuyển, bên trong tâm thần một trận sôi trào, thần thức pháp lực hòa lẫn ngưng tụ đến cùng nhau. cả một tiếng, một đạo lam mang cơ hồ mất thường khó có thể phát hiện. Chẳng qua là mới vừa thoát khỏi đầu ngón tay Diệp Phi.

Sau một khắc, lão giả đang muốn chuẩn bị thủ đoạn gì, thân hình hơi chậm lại, trên mặt chợt xuất hiện một tia chấn động, một thân hơi thở biến mất không còn một mống, thân hình bá một cái, hướng mặt đất rơi xuống đi.

“Hắc hắc, không nghĩ tới, cái này Huyền U Tịch Diệt Thuật lại có uy năng như thế, thân thể tựa hồ không có gì tổn thương, nhưng thần hồn đích xác là tiêu tán, chẳng qua là, đối với thần thức tiêu hao quá lớn, cũng chỉ có thể sử dụng một lần mà thôi.” nói xong, Diệp Phi có chút sắc mặt tái nhợt lắc đầu một cái.

Lần này đối phó lão giả, vốn là cũng không cần công pháp như thế, chẳng qua là Diệp Phi kể từ khi luyện thành cái Huyền U Tịch Diệt Thuật này, còn một mực không sử dụng qua, cho nên mới muốn thí nghiệm một phen, xem một chút rốt cuộc uy năng có bao lớn.

Cái tên lão giả này ly kỳ rơi xuống, nơi xa thanh niên còn lại là mặt vẻ ngạc nhiên, thậm chí không có nhìn thấy Diệp Phi như thế nào xuất thủ, chẳng qua là hướng lão giả một chút, thân ảnh chính là hướng mặt đất rơi xuống đi.

“Đây là cái gì công pháp?” thanh niên áo xám lộ ra vẻ kinh sợ, có chút không dám tin tưởng nhìn Diệp Phi, ngay sau đó hướng kia Âm Hồn Phiến nhìn một chút.

Sau một khắc, thanh niên thân hình lúc này hơi một run rẩy, trên mặt lộ ra một bộ không thể tin.

Cho dù là Ngưng Đan hậu kỳ đối phó cũng rất là khó giải quyết Âm Hồn Phiến, giờ phút này sương mù màu đen bốn phía đều không, toàn thân cũng không còn vẻ đen nhánh nữa, mà là bụi bụi trôi lơ lửng ở nơi đó, một chuỗi trường kiếm đen nhánh như mực, đâm vào bên trong Âm Hồn Phiến, phảng phất đang hút cái gì đó.

Chỉ chớp lát công phu, Âm Hồn Phiến hắc mang chớp động hai cái, chợt linh tính mất hết, một loại giống như biến thành phàm vật bình thường, hướng mặt đất rơi xuống đi, mà U Minh Phệ Hồn Kiếm kia còn lại là ở giữa không trung bộc phát ra một trận chói mắt hắc hà, toàn thân khê run lên.

U Minh Phệ Hồn Kiếm chợt truyền ra một tiếng ông minh chi thanh, phảng phất là một loại cực kỳ hưng phấn, lần nữa tịch quyển ra một trận hắc mang, trong lúc mơ hồ, một đạo thân ảnh tốc đen từ bên trong U Minh Phệ Hồn Kiếm bắn nhanh ra.

Quanh thân tịch quyển trận trận hắc sát khí, bao quanh U Minh Phệ Hồn Kiếm, hướng thanh niên áo xám đang ngăn người tại đó bắn nhanh đi.

Trong khoảnh khắc, thanh niên bốn phía hắc vụ tràn ngập, quỷ kêu liên tiếp, ở một trận tiếng ô ô, bốn phía sương mù màu đen thu lại, hắc lượng U Minh Phệ Hồn Kiếm hiện ra ra.

Chẳng qua là Diệp Phi chợt hai mắt một ngưng, lộ ra vẻ ngưng trọng, trên hắc kiếm, đang đứng đứng thẳng một đạo thân ảnh màu đen, toàn thân phảng phất có một nửa kia không giống thật thể, hai mắt đỏ thẫm, mặt nanh sắc, chỏ mười ngón tay sinh ra thật dài móng tay, phía trên mang theo vết máu đỏ tươi.

Ác quỷ đang nắm thân thể thanh niên không biết sống chết ra sao, ngay sau đó hướng phía dưới ném một cái, cùng lúc đó, cổ đồng sắc khôi lỗi cách đó không xa bởi vì không người khống chế, cũng là quang hà tối sầm lại trôi lơ lửng ở giữa không trung, không nhúc.

Ác quỷ chân đạp U Minh Phệ Hồn Kiếm, uy phong lẫm lẫm, nhìn qua quỷ khắp sâm nhiên, bốn phía thỉnh thoảng quát khỏi từng trận âm phong, nhìn qua thật kinh khủng, một đôi đỏ thẫm hai mắt, đang quan sát Diệp Phi.

“Oa ca ca, lão tử ngủ say quá lâu, rốt cuộc được thấy mặt trời, tiểu tử, lần này ngươi công lao không nhỏ, Bồn vương không làm khó dễ ngươi, mau thối lui, những chiến lợi phẩm này, ngươi cũng lấy đi đi.” Ác quỷ dữ tợn nhìn Diệp Phi, lấy một loại khẩu khí trưởng bối ban ân nói nói.

Nghe vậy, Diệp Phi ánh mắt hí một cái, quan sát một cái bốn phía, hơi làm trầm ngâm, giờ tay lên một chiêu, vèo, hai con túi trữ vật xuất hiện ở trong tay, cuối cùng hướng kia cổ đồng sắc khôi lỗi một chút, quanh thân linh quang chợt lóe, hóa thành lớn chừng bàn tay bay vào bên trong tay áo bào Diệp Phi.

Cuối cùng, Diệp Phi tay áo bào giương lên, giữa không trung Kim Lăng Kiếm hơi chấn động một cái, chính là bay vào bên trong tay áo bào, bốn phía tất cả bảo vật cũng bị Diệp Phi thu hồi sau, cũng là ở đỉnh đầu để lại mười hai miếng Kim Lăng Kiếm quanh quần không dứt.

“Ngươi là ai?” Diệp Phi nhìn một chút dữ tợn ác quỷ, hai mắt một ngưng đích hỏi một câu, trong tâm cũng là tự định giá đứng lên, U Minh Phệ Hồn Kiếm đã bị mình luyện hóa, uy năng không nhỏ, bây giờ không muốn cứ như vậy không minh bạch bị người mang đi.

“Lão tử chính là chủ nhân U Minh Phệ Hồn Kiếm, Vĩnh Hằng Cổ Ngưu! hừ, gặp tiểu tử ngươi tìm được nhiều âm hồn để cho Bồn vương cần nuôi tằm bổ như vậy, khôi phục một tia khí lực, Bồn vương mới tâm tình thật tốt thả ngươi rồi đi.

Ngươi nếu là ở nhiều nói nhảm một câu, đừng trách Bồn vương động thủ, nhìn thấy kết quả của hấn đi? oa ca ca! ” nói xong, ác quỷ dữ tợn chỉ chỉ thanh niên áo xám trên mặt đất máu thịt mơ hồ kia, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn.

Tựa hồ là đang cảnh cáo Diệp Phi, một loại đánh chết Diệp Phi đơn giản dễ như trở bàn tay, nếu là sẽ không rời đi, sẽ rơi vào cùng thanh niên kết quả giống nhau.

Diệp Phi nhìn ra được, lúc trước thanh niên kia rõ ràng cho thấy bị một màn trước mắt sợ ngây người chốc lát, mới để cho cái này ác quỷ dễ dàng như thế đắc thủ, tuy nói mình không nhất định có thể chiến thắng quỷ này, nhưng nếu là không địch lại, sử dụng Lăng Thiên Thần Dược chạy trốn chết vẫn còn có chút nắm chắc, nhưng nhìn cái ác quỷ này một thân khí thế, vẫn thật để cho người ta kinh khủng.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi trong lòng vừa động, nhẹ giọng nói: “Vĩnh Hằng Cổ Ngu? tại hạ cùng với ngươi cũng không nhận ra, ngươi nếu là muốn rời đi, tại hạ sẽ không ngăn trở, nhưng cái này U Minh Phệ Hồn Kiếm, Diệp mỗ nhất định phải lấy đi.”

“Hừ, tiểu tử, xem ra ngươi là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt a, như thế, đừng trách Bồn vương lòng dạ độc ác, oa ca ca! ” nói xong, dữ tợn ác quỷ bốn phía đột nhiên dâng lên từng trận màu đen sát khí.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt một ngưng, cũng là bất vi sở động, âm thầm thêm nổi lên cẩn thận, trong cơ thể Cực Dương lực lặng lẽ vận chuyển lên.

Thấy Diệp Phi thật không chịu rời đi, ác quỷ dữ tợn đột nhiên hơi thở một thịnh, bốn phía sương mù màu đen càng phát ra nồng nặc lên, thả mạng có từng trận ô ô tiếng gió, mười ngón tay móng tay ma sát ra một loại thanh âm thủy tinh vỡ vụn, kèm theo một trận lang khóc quỷ hào, vụ đoàn kinh khủng màu đen hướng Diệp Phi một cái lồng đi.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Hắc Linh

Thấy ác quỷ khổng lồ U Minh thần kiếm, tịch quyền ra vụ đoàn màu đen hướng mình nhào tới, Diệp Phi như rồng mảy, đầu ngón tay chỗ kim mang thoáng hiện không ngừng, chính là Cực Dương lực.

Bá một cái, vô số đạo kim sắc ty tuyến hướng đoàn hắc vụ kia bắn nhanh đi, cùng lúc đó, Diệp Phi sau lưng bạch mang chợt lóe, một đôi ngọc chất bàn trong suốt lông cánh chợt lóe ra, bốn phía lượn quanh trừ từng đạo tiêu phong màu trắng.

Phốc phốc phốc, mấy đạo muện hưởng tiếng, màu đen vụ đoàn bên trong bộc phát ra một trận màu vàng quang hà, thả nhanh chóng tan rã đứng lên, hóa thành một lũ lũ khói xanh biến mất không thấy.

“Oa ca ca, tiểu tử, tốt thuận chánh Chí Dương Lực, ngươi còn không chạy trốn, lão tử muốn một hộp nuốt ngươi!” bên trong vụ đoàn, truyền ra tiếng ác quỷ hồng kiêu, xông về Diệp Phi tốc độ cũng là chậm lại.

Ác quỷ hướng mặt đất phun ra một đạo màu đen cột sáng, oanh một tiếng, chỗ mặt đất nổ tung ra một cái hố to sâu hoắm, tựa hồ phô trương lên mình uy lực, cái này không khỏi làm đích Diệp Phi khòe mắt giật mình, uy lực này thật có chút kinh khủng.

U Minh thần kiếm sớm bị mình luyện hóa, đã trích máu nhận chủ quá, như thế nào bị người khác khống chế? chẳng lẽ kia ác quỷ thật là chủ nhân thần kiếm? bây giờ không biết mình có thể hay không khống chế, cảm giác tâm thần đang lúc liên lạc cũng cực kỳ yếu ớt.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi tâm thần vừa động, không hề thần thức lực buông thả ra, thử cướp lấy quyền khống chế U Minh thần kiếm, mà sau lưng Lăng Thiên Thần Dược còn lại là chớp động bạch mang, tựa hồ tùy thời cũng có thể xa xa phi độ đi một loại.

Đang lúc này, Diệp Phi giờ tay lên hướng về phía U Minh thần kiếm một chút.

Ông một tiếng, đoàn sương mù màu đen kia chợt một trận sôi trào, bên trong truyền ra tiếng sôi trào cô lỗ cô lỗ, ngay sau đó, sương mù màu đen thu lại, U Minh Phệ Hồn Kiếm chợt biến thành lớn chừng bàn tay.

Mà ác quỷ dữ tợn kia cũng là lộ ra thân hình, giương nanh múa vuốt nhìn Diệp Phi, một bộ dáng vẻ đem đem xé thành mảnh vụn. Nhưng là cũng không có xuất thủ.

“Hắc hắc, các hạ nếu thân là chủ nhân U Minh Phệ Hồn Kiếm, vì sao quyền khống chế vẫn còn ở trên tay của ta? chẳng lẽ ngươi là quỷ vật bên trong Âm Hồn Phiến?” Diệp Phi có chút nghi ngờ hỏi một câu. Cảm giác được rõ rệt, ác quỷ kia tuy nói cũng có thể khống chế hắc kiếm. Nhưng cuối cùng quyền khống chế, nhưng vẫn là ở trên tay của mình.

“Hừ, đó là bởi vì Bồn vương lực lượng chưa có hoàn toàn khôi phục, cho ngươi một cái cơ hội cuối cùng, không đi nữa, Bồn vương thật không khách khí!” nói xong, kia dữ tợn ác quỷ lần nữa giương nanh múa vuốt đứng lên. Quanh thân chớp động ra từng trận u quang.

“Nga, như thế, ta đem U Minh Phệ Hồn Kiếm thu, xem ngươi như thế nào đối phó ta?” nói xong, Diệp Phi một tay một chút, U Minh Phệ Hồn Kiếm cả một tiếng, bay vào bên trong tay áo bào Diệp Phi.

Ngay sau đó, Diệp Phi một tay vừa nhấc, đầu ngón tay bắn nhanh ra từng đạo ty tuyến kim sắc. Hường ác quỷ dữ tợn quần quanh đi, giữa không trung Kim Lăng Kiếm ở một trận ông mình đi qua, cũng là hướng ác quỷ vừa bay ra.

Cà một tiếng, Lăng Thiên Kiếm Trận đem ác quỷ bao phủ lại, làm hắn không cách nào chạy trốn. Từng đạo Chí Dương Lực biến thành quang ti, đem ác quỷ quần quanh, làm trên người phát ra xích xích tiếng, không ngừng toát ra từng trận khói trắng.

Diệp Phi có cảm giác, U Minh Phệ Hồn Kiếm bị mình thu hồi sau, quỷ này vật thực lực cũng là giảm nhiều, căn bản không có trước như vậy mạnh mẽ, như thế, ngược lại là một cơ hội tốt đem giết chết, vừa lúc trong cơ thể Cực Dương lực còn có thể đem khắc chế.

Ác quỷ kia bị kiếm trận vây khốn, cộng thêm Chí Dương Lực không ngừng công kích, không ngừng biến đổi bộ dáng, trong miệng phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, thân thể càng ngày càng nhỏ, hơi thở cũng là càng ngày càng yếu, đến cuối cùng, chỉ còn lại có dáng vẻ ba thước cao, khí thế cũng không giống như nửa lúc trước hung ác như vậy.

Ma vật này tuyệt đối không thể lưu lại hậu hoạn, Diệp Phi một tay vừa nhấc, đem tất cả Chí Dương Lực có thể điều động hội tụ trong lòng bàn tay, tạo thành một thanh kiếm hình quang nhận thanh dài hơn ba thước.

Hừ, một đạo kim mang, kiếm hình quang nhận rồi tay ra, hướng ác quỷ dữ tợn một chém đi.

Thấy vậy, ác quỷ kia rốt cục mặt liền biến sắc, vội vàng đích mở miệng nói: “Không muốn, chủ nhân không thể diệt ta a, nếu không U Minh Phệ Hồn Kiếm sẽ uy lực giảm nhiều, ta nhưng là thần kiếm kiếm linh, chủ nhân tha mạng a, oa ca ca!”

“Cái gì?” nghe vậy, Diệp Phi có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng Cực Dương lực biến thành quang nhận, cũng là trôi lơ lửng ở trên đầu ác quỷ, cũng không có rơi xuống đi.

“Nói thật, có một câu nói lão, ta sẽ để cho ngươi hoàn toàn diệt vong, hừ!” nói xong, Diệp Phi nghiêm sắc mặt đích nhìn con kia chiến chiến phát run ác quỷ.

“Tốt tốt tốt, tiểu nhân chỉ tiết khai ra, nhất định không dám lừa gạt chủ nhân, chủ nhân ngài cứ yên tâm đi, sau này ta đi theo ngài, không cần chủ nhân xuất thủ, một số người ta có thể giúp ngươi thu thập, oa ca ca.”

Chủ nhân dừng tay quả nhiên anh minh, thần công cái thế, trên đời vô song, chủ nhân ngài” ở nơi này chỉ ác quỷ thao thao bất tuyệt chỉ tế, Diệp Phi nhướng mày.

“Nhiều hơn nữa nói nhầm một câu, ngươi liền chuẩn bị hồn phi phách tán đi!” nói xong, Diệp Phi không chế màu vàng quang nhận, chợt đề ở đỉnh đầu ác quỷ.

“Không muốn, ta nói, ta đều nói.” Giờ phút này ác quỷ, đã sớm mất đi bộ dáng dữ tợn lúc trước, trở nên một bộ yếu ớt gió thổi nhẹ là bay, có chút hoảng sợ nhìn Diệp Phi.

“Chủ nhân, tiểu nhân tên là ‘Vĩnh Hằng Cổ Ngưu Đại vương’, chính là thần kiếm chi linh, U Minh Phệ Hồn Kiếm, Bồn vương thực lực hơn người, mình chính là có thể không chế thần kiếm chém chết, ho khan một cái.” nhìn thấy Diệp Phi có chút không nhịn được, ác quỷ vội vàng thanh âm một bữa không dám nói tiếp nữa.

‘ho khan một cái’, “Tiểu nhân chính là một kiếm linh, năm đó bị chủ nhân luyện chế kiếm này ban cho linh tính, có linh thức, một khi có người luyện hóa kiếm này, làm cho kiếm này nhận chủ, vậy cũng là chủ nhân của ta.” ác quỷ ngoan ngoãn nói.

“Chủ nhân trước của ngươi là ai? tu vi gì? vì sao trước kia không thấy ngươi hiện thân?” Diệp Phi như thế hỏi một câu.

“Chủ nhân trước? tiểu nhân cũng là nhớ không rõ, chẳng qua là loáng thoáng có chút ấn tượng, trước chủ nhân cùng một vị cừu gia đại chiến, tiểu nhân lúc ấy ra sức hướng giết cứu chủ, trực đánh thiên hôn địa ám, ba ngày ba đêm mới ho khan một cái.

Lúc ấy ta bị người khác trọng thương, chỉ còn dư lại một tia hơi thở yếu đem về bên trong U Minh Phệ Hồn Kiếm, sau đó ngủ say đến giờ, cũng không nhớ cái gì, cho đến lúc trước cắn nuốt một ít âm hồn, mới khôi phục liểu một ít lực lượng tinh lại.” ác quỷ hồi đáp.

“Nga, giữa kiếm linh cùng chủ nhân, không có thần hồn lạc ấn giống linh thú như vậy sao? nếu không giữ lại ngươi, vậy ngươi chẳng phải là tùy thời có thể đánh lén ta?” Diệp Phi nhướng mày nói, nhìn dáng dấp kiếm linh này đúng là bị thương nặng, mới rơi vào kết quả hôm nay.

“Không không không, chủ nhân yên tâm, tiểu nhân tuyệt đối không dám phệ chủ, nếu không ta cũng đem thần hồn diệt vong, chủ nhân không thấy thực lực lúc trước ta chém chết tiểu tử kia sao?”

Ta nếu là dám phệ chủ, lúc trước ta đã sớm động thủ, chủ nhân không có phát hiện ta là cực kỳ có khí thế, một cái cũng không dám công kích qua chủ nhân sao?” ác quỷ vội vàng mở miệng giải thích.

“Vậy ngươi lúc trước còn muốn để cho ta rời đi? nếu là ta bị người khác chém chết? ngươi cũng sẽ thần hồn diệt vong sao?” Diệp Phi ngừng nói, như thế nói một câu.

“Hắc hắc, cái này cũng sẽ không, nhưng ta sẽ toàn lực bảo vệ chủ nhân, lúc trước chẳng qua là hù dọa chủ nhân nhanh lên đi, ta tốt một mình nghĩ biện

pháp khôi phục lực lượng, nhưng chủ nhân đem thần kiếm bản thể lấy đi, ta thì không cách nào ở bên ngoài thời gian dài sinh tồn, hơn nữa cũng không cách nào phát huy ra thực lực nguyên có.” ác quỷ như thế nói một câu.

Diệp Phi nhìn một chút ác quỷ, âm thầm nhớ lại tình huống lúc trước, đứng là lấy ra kinh khủng khí thế, thậm chí đem mặt đất đánh ra khỏi một cái hố lớn, lần lượt nói muốn cắn nuốt mình, cũng là thủy chung không dám ra tay công kích, nghĩ đến hần nói không dám phệ chủ, nói thế cũng không giả.

Hơi một tự định giá, Diệp Phi thu hồi tất cả bảo vật, giơ tay lên thả ra một con phi chu màu xanh da trời, thân hình chợt lóe rơi vào phía trên. “ Vừa đi vừa nói đi, đi lên!” nói xong, Diệp Phi về phía trứ khoang thuyền đi tới.

Tiếng nói vừa dứt, ác quỷ thân hình một mơ hồ xuất hiện ở trên phi chu, theo Diệp Phi vào vào khoang thuyền sau, phi chu chính là hơi chấn động một cái, hướng Dục Châu phương hướng bắn nhanh ra.

Diệp Phi ngồi xếp bằng ở bên trong khoang thuyền, ánh mắt híp lại nhìn ác quỷ đối diện, kiếm linh vừa nói Diệp Phi ngược lại nghe nói qua, một loại pháp bảo cũng không có linh tính, có linh tính đều là xưng là Linh Bảo, uy năng so pháp bảo mạnh hơn nhiều.

Nhưng nếu là nắm thàng đi xuống, bảo vật linh tính biến thành linh thức, sinh ra linh trí của mình, hoặc là phong ấn bên trong bảo vật thần hồn yêu thú cường đại làm bảo vật chi linh. Đó chính là vượt qua Linh Bảo tồn tại, cụ thể gọi là cái gì, Diệp Phi chính là không rõ lắm.

Một loại loại bảo vật này, đều là tuyệt đối sẽ không phệ chủ, nếu không tất đem gặp diệt hồn chi kiếp, cũng khó trách lúc trước con ác quỷ này không dám ra tay công kích.

“ Sau này liền kêu ngươi ‘ Hắc Linh ’ đi, đây là ngươi diện mạo như trước sao?” Diệp Phi hỏi.

Nghe vậy, ác quỷ vội vàng khom người chào, một bộ hiển mị nói: “ Tạ chủ nhân ban tên cho, Hắc Linh lúc trước chỉ là vì đề cho địch nhân sợ hãi mới biến ảo bộ dáng này, Hắc Linh vốn là rất anh tuấn đấy, oa ca ca!”

Nói xong, ác quỷ quanh thân hắc mang lóe lên, toát ra đàng đàng hắc khí, ở một trận vận vẹo biến hình đi qua, chợt biến ảo làm một tên trung niên hơn ba mươi tuổi, mặc hắc bào, tướng mạo tuấn lãng, chẳng qua là lớn lên cực kỳ bí ố, con ngươi tích lưu lưu chuyển không ngừng. Thấy vậy, Diệp Phi không khỏi một bộ vẻ ngạc nhiên.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 241: Chính Dương Các

Một năm sau, Dục Châu, Mai Thành, Oanh Lai khách sạn một lúc bên trong tỉnh thất!

Diệp Phi một đường thuận lợi trở về, cùng Hắc Linh trò chuyện một ít, nhưng lúc trọng thương trí nhớ có chút hỗn loạn, chỉ nói là ra khỏi một ít chuyện liên quan không có nhiều đáng giá, Diệp Phi cũng không hoàn toàn tin tưởng.

Hắc Linh tuy nói không dám phệ chủ, nhưng là đe dọa mình muốn một mình chạy trốn, nói rõ hần linh trí không thấp, nhất định là còn có dị tâm, đối với nó Diệp Phi cũng phải không phải không đề phòng, nhưng nếu là đem hủy diệt, giống như theo như lời nó, U Minh Phệ Hồn Kiếm uy lực sẽ không cách nào phát huy.

Nhưng dù sao hắc kiếm sớm bị luyện hóa, quyền không chế ở trên tay của mình, Hắc Linh thoát khỏi hắc kiếm không cách nào phát huy uy lực bao lớn, với lại không dám công kích mình, hai người chỉ có Diệp Phi ngược đãi Hắc Linh, Hắc Linh ngay cả cơ hội chạy trốn đều không có, nhiều nhất cũng chính là một ít tiểu thông minh thôi, xem ra hần cũng không gây ra khỏi sóng gió gì.

Trở lại Mai Thành sau, Diệp Phi chính là ngồi tĩnh tọa nghỉ ngơi, cũng không đi ra ngoài, sửa sang lại một cái suy nghĩ, âm thầm tự định giá lần này Cự Âm Đảo thu hoạch.

Mình Âm Dương lực tấn cấp, tiểu Thanh càng là trợ giúp mình thu lấy đại lượng Vô Thụ, trong lúc Diệp Phi thập lấy túi trữ vật của Bạch Ngọc, cũng là có một ít Vô Thụ.

Bon nữa ở bên bờ biển Vô Nhai Hải hai tên chuyên đánh cướp khác kia, Diệp Phi lần này thu hoạch thật không nhỏ, hai người kia tài sản cũng phải không nhỏ, pháp bảo hơn hai mươi món, một ít tạp thất tạp bát tài liệu, đan dược linh thạch cũng cực kỳ phong phú, hiển nhiên là đánh cướp không ít người.

Ở bên trong túi trữ vật hai người, vẫn còn có một ít Vô Thụ, dựa theo Diệp Phi suy đoán, đoán chừng là người ở Cự Âm Đảo chạy ra khỏi, cũng không biết là người nào như thế chẳng may mắn, bị hai người này đánh cướp xuống.

Cuối cùng, Diệp Phi một tay lộn một cái, trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một con cổ đồng sắc hài đồng lớn chừng bàn tay, chính là khôi lỗi Diệp Phi đánh cướp trong tay tên thanh niên kia.

Khôi lỗi này có thực lực Ngưng Đan sơ kỳ đỉnh phong, không sợ chết, cộng thêm có thân thể cấp bậc pháp bảo cực phẩm khó có thể hư hại, như thế thứ nhất, cho dù là Ngưng Đan hậu kỳ gặp, cũng là chuyện cực kỳ nhừ đầu, dù sao ai cũng không thể bằng vào mình thân thể cùng một món pháp bảo đụng nhau đấy.

Hôm nay bảo này chủ nhân rơi xuống, Diệp Phi luyện hóa đứng lên ngược lại cũng đơn giản nhiều, chỉ chốc lát công phu. Diệp Phi chính là gieo mình thân hồn lạc ấn, lúc sử dụng, chỉ cần rót vào một tia thần niệm khống chế, khôi lỗi này chính là có thể công kích địch nhân.

Dĩ nhiên, khôi lỗi lực lượng, cũng không phải là không có hạn chế, thúc giục khôi lỗi thi triển uy năng có hai loại phương pháp. Loại thứ nhất là sử dụng tự thân pháp lực thúc giục, nhưng không nói hao phí pháp lực, mà hơn nữa có khi còn không bằng tự mình ra tay.

Loại thứ hai. Chính là lấy năng lượng linh thạch khu động khôi lỗi, thần niệm khống chế hành động, hôm nay Diệp Phi tuy không dám nói tài sản vượt xa tu sĩ đồng cấp, nhưng lấy ra một ít linh thạch khu sử một con khôi lỗi, còn là cầm ra được.

Một tay một chút. Ông một tiếng, cổ đồng sắc hài đồng một chớp động trôi lơ lửng giữa không trung, Diệp Phi thần niệm vừa động, cổ đồng sắc hài đồng kia há mồm một phún, phốc một tiếng. Một đạo lưu quang bắn nhanh ra, một chớp động dưới, chính là xuất hiện ở trong tay Diệp Phi.

Vật này ngọc cũng không phải ngọc, đá cũng không phải đá, đại khái dài tới ba tấc, toàn thân màu vàng đậm, nháy mắt vừa nhìn đi lên cùng linh thạch bình thường không sai biệt lắm, trừ khôi trên đầu lớn hơn một vòng, màu sắc sâu hơn ở ngoài, ẩn chứa linh lực, cao hơn ra gấp mấy chục lần.

“Lại là trung cấp linh thạch!” Diệp Phi có chút vẻ kinh ngạc nói.

Một khối trun cấp linh thạch, linh lực tương đương với trăm khối cấp thấp linh thạch, giống như trung cấp linh thạch trong tay Diệp Phi, nhìn qua linh quang âm đậm, hiển nhiên là khu sử khôi lỗi rất nhiều lần, linh lực ẩn chứa biến mất hơn phân nửa, nhiều nhất cũng liền đổi lấy mấy chục khối cấp thấp linh thạch thôi.

Trung cấp linh thạch đổi lấy cấp thấp linh thạch dễ dàng, nhưng muốn dùng cấp thấp linh thạch tới đổi trung cấp linh thạch, thì không phải là chuyện dễ dàng như vậy, theo tư nguyên tu tiên giới càng thêm thiếu thốn, càng cao cấp đích linh thạch cũng là càng thêm thưa thớt đứng lên.

Dựa theo Diệp Phi suy đoán, khối linh thạch này, nhiều nhất cũng liền có thể khu sử khôi lỗi hai ba lần, còn là chưa nói đến phát động đại hình công kích, lúc đối chiến tình huống khẩn cấp, mà khôi lỗi như thế, cấp thấp linh thạch căn bản không cách nào thúc giục.

“Xem ra, còn cần tìm cơ hội kiếm lấy chút trung cấp linh thạch, chẳng qua là không biết nơi nào mới có thể đổi lấy trung cấp linh thạch!” nói xong, Diệp Phi đem linh thạch ném đi, phốc một tiếng, chính xác không có lầm bay vào trong miệng khôi lỗi.

Ngay sau đó khôi lỗi quanh thân hoàng hà chợt lóe, thu nhỏ lại sau một chớp động bay vào bên trong tay áo bảo Diệp Phi, hai mắt hí một cái, lộ ra một bộ tự định giá.

Kế tiếp, Diệp Phi chính là chuẩn bị đi ra ngoài, hôm nay có Vô Thụ, chính là có thể thu mua một ít linh dược luyện chế Hương Dương Đan, phương pháp luyện chế ban đầu Nguyên Khôn cũng là đã cho mọi người một phần.

Thuận tiện hỏi thăm một chút Bồ Đề Quả bổ trợ tu luyện Vô Danh Công Pháp, Vạn Năm Phục Linh, yêu hạch cao cấp luyện thể thuật cần, cùng với Ngân Linh Thảo, cái này mấy thứ đồ, trước Diệp Phi một mực không có tìm được tung tích.

Ba ngày sau, Diệp Phi tới đến một gian cửa hàng trong Mai Thành, một tên thanh niên trong mắt tinh quang lóe lóe vội vàng đi tới trước người Diệp Phi.

“Tiền bối, ngài muốn chút vật gì, bốn điểm cho dù không có cũng không sao, tiền bối có thể dự định, một loại văn bối mấy ngày thời gian cũng có thể lấy được, hắc hắc.” thanh niên hướng về phía Diệp Phi nói, chỉ sợ khách nhân trước mắt đi mất.

“Nga, Bồ Đề Quả, Vạn Năm Phục Linh, Ngân Linh Thảo, yêu hạch Kim Hạch Kỳ đỉnh phong, các người nơi này nhưng có?” nói xong, Diệp Phi nhìn một chút tên thanh niên kia một cái.

Sau khi nghe vậy, lúc này khóe miệng một liệt, cười khổ lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Vật tiền bối cần quả nhiên bất phàm, tiểu điểm quả thật không có những thứ đồ này, cho dù là một ít đại cửa hàng, chỉ sợ cũng sẽ không có đấy.”

“Vậy trung cấp linh thạch, người có biết nơi nào có thể đổi?” Diệp Phi như thế hỏi một câu.

“Trung cấp linh thạch? a a, cái này văn bối thì càng không rõ lắm, thật ngại quá tiền bối, bây giờ tiểu nhân là không giúp được ngài!” thanh niên thờ dài nói.

Nghe vậy, Diệp Phi cũng không có bao lớn thất vọng, gật đầu rồi đi.

Hơn nửa ngày sau, Diệp Phi ở một gian đại hình cửa hàng cửa đi ra, mặt vẻ thất vọng, liền tiếp đi dạo cho tới trưa, tất cả cửa hàng lớn nhỏ cũng là đi thăm viếng không ít, tài liệu không thu hoạch được gì, tin tức linh thạch cũng là không có.

Đến giờ phút này, Diệp Phi không khỏi nổi lên hoài niệm lúc ở Huyền Châu, cái tên mang theo mình đi Lâm gia giao dịch hội, tuy nói hấn ở trong mò lấy

không ít chỗ tốt, nhưng là để cho mình biết cái tư nhân giao dịch hội đo.

Hôm nay Dự Châu cuộc sống không quen, có chút Ngưng Đan cao cấp cử hành giao dịch hội, mình thật đúng là không thể nào biết được, dù là có tông môn cũng có thể hỏi thăm một chút, nhưng hôm nay!

Hội tự định giá chốc lát, Diệp Phi nhìn một chút nơi xa một nhà được đặt tên là ‘ Chính Dương Các ’ cửa hàng, Diệp Phi không khỏi nghĩ đến Chính Dương Quả, nếu là có thể lấy được một ít Chính Dương Quả, vậy cũng coi như là một thu hoạch không nhỏ.

Nghe tới đây, Diệp Phi cất bước bước ra, hướng Chính Dương Các phương hướng đi tới.

Mới vừa vào điểm, chính là có một tên lão giả đi lên, hỏi thăm Diệp Phi cần tài liệu gì, mà Diệp Phi đem vật mình cần nói một phen, lão giả kia chính là lắc đầu một cái.

“Tiền bối, ngài có thể lên lầu hai hỏi một chút Phương quân sự, có chút vật phẩm bốn điểm không có, có lẽ Phương quân sự có thể tìm đến được.” nói xong, lão giả chính là không nói nữa.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, hướng chỗ lầu hai đi tới.

Mới vừa lên đến lầu hai, Diệp Phi chính là nhìn thấy mấy hàng giá gỗ bốn phía, phía trên để một ít tài liệu bảo vật, cùng với một ít thủ trát, bình ngọc.

Phía trước nhất, có một con cái bàn gỗ, trước mặt bày mấy đem chiếc ghế gỗ, sau cái bàn gỗ, có một cô gái yếu điệu, ngồi ngay ngắn ở trên một thanh ghế gỗ.

Cô gái này nhìn qua đại khái hơn hai mươi tuổi, vóc người hay mạo, da trắng như tuyết, ngũ quan tinh mỹ tú khí, một loại giống như tiểu thư khuê tú đình đình động lòng người, mặc một thân tử y, nhìn qua có khác một phen khí chất.

Diệp Phi không nghĩ tới, vị Phương quân sự này lại là một tên nữ tử, hơn nữa còn là một tên Ngưng Đan trung kỳ tu sĩ, cái này ở trong một loại cửa hàng, cơ hồ là rất ít thấy.

“Vị đạo hữu này, không biết có gì cần, Chính Dương Các ta rất ít để cho người ta thất vọng.” nữ tử kia nhàn nhạt nói một câu, ngay sau đó chính là thâm đánh giá Diệp Phi.

Nghe vậy, Diệp Phi không khỏi có chút ngoài ý muốn, cô gái này khẩu khí cũng không nhỏ. “Nga, Phương tiên tử nào biết tại hạ không phải là tới mua những bảo vật này?” nói xong, Diệp Phi tùy ý nhìn giá gỗ chung quanh.

“Lạc lạc, đạo hữu sau khi lên lầu, liền nhìn cũng không nhìn những vật phẩm kia, nhất định là có cái gì đặc thù cần, bốn điểm cho dù không có, hoặc nhiều hoặc ít, cũng có thể cho đạo hữu cung cấp một ít tin tức, dĩ nhiên, những thứ này cũng là phải thu lệ phí.” nữ tử kia cười duyên một tiếng, như thế nói.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Điện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 242: Thần Kỳ Các

Xem ra cô nàng này tâm tư rất nhạy bén, Diệp Phi mỉm cười gật đầu một cái, đi tới trước cái bàn gỗ đối diện tử y thiếu nữ.

“Phương tiên tử nói không sai, vật tại hạ cần, đích xác là có chút đặc thù, Bồ Đề Quả, Vạn Năm Phục Linh, Yêu hạch Kim Hạch Kỳ đình phong, cùng với Ngân Linh Thảo, không biết Phương tiên tử nơi này nhưng có?” Diệp Phi như thế hỏi.

Nghe vậy, tử y thiếu nữ trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc vẻ, đôi mi thanh tú hơi nhíu, lắc đầu nói: “Xem ra vật đạo hữu cần đúng là khó có thể lấy được, bốn điểm thật là một dạng cũng không có đây.

Không biết đạo hữu xưng hô như thế nào? thiếp Phương Ngưng, có thể giúp ngài hỏi thăm một chút tung tích mấy loại linh vật, nếu là có tin tức, cũng tốt thông báo đạo hữu, Chính Dương Các ta chẳng những bán ra linh vật, đối với một ít tin tức linh vật cũng nắm giữ một ít.”

“Tại hạ Diệp Phi, vậy liền làm phiền Phương Ngưng tiên tử rồi, đúng rồi, Phương tiên tử có biết trung cấp linh thạch ở nơi nào có thể đổi?” Diệp Phi chợt tiếng nói chuyển hỏi một cái.

Nghe Diệp Phi nói vậy, Phương Ngưng giơ tay lên gỡ gỡ mấy sợi tóc vương trên trán, đàn miệng khẽ mở, thở khí như lan nói: “Trung cấp linh thạch, người bình thường rất ít sử dụng.

Tuy nói một khối trung cấp linh thạch giá trị tương đương với một trăm khối cấp thấp linh thạch, nhưng nếu là muốn đổi lấy, ít nhất cũng phải một trăm mười mới có thể đổi lấy một khối trung cấp linh thạch đây.

Vì vậy, trừ một ít cần bố trí cái gì đại hình trận pháp, hoặc là Ngự Linh Phái cái loại tông môn khu sử khô lồi nổi tiếng, cơ hồ có rất ít người sẽ đổi trung cấp linh thạch.

Bất quá đạo hữu nếu là cần, thiếp ngược lại có thể cho đạo hữu chỉ con đường đấy, nhưng có thể hay không đổi đến, liền nhìn vận khí Diệp đạo hữu. ”

Nghe vậy, Diệp Phi hai mắt sáng lên, trong lòng có chút mừng thầm ý, thần sắc không đổi nói: “ Không biết nơi nào có thể đổi, kính xin tiên tử danh ngôn, nếu là cần phí dụng, tiên tử đồng ý báo cho là được. ”

“ Lạc lạc. Diệp đạo hữu thật đúng là cẩn thận, thiếp còn có thể lừa dối đạo hữu? tin tức này liền miễn phí đưa cho Diệp đạo hữu tốt lắm, coi như là cho chúng ta hợp tác làm quen lần đầu. ”

Mai Thành ‘ Thần Kỳ Các ’. Đạo hữu đi nơi đó xem một chút, bọn họ nếu bán ra khô lồi. Nói vậy cũng hẳn có trung cấp linh thạch đi. ” Phương Ngưng đầu tiên là một tiếng cười duyên, ngay sau đó nói cho Diệp Phi tin tức này.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, hơi tự định giá chốc lát, Diệp Phi đạo: “ Phương tiên tử nơi này gọi là Chính Dương Các, không biết nhưng có Chính Dương Quả? ” nói xong, Diệp Phi trong lòng dâng lên một loại chờ mong.

Mà Phương Ngưng lắng nghe Diệp Phi nói. Trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ, cười nói: “ Diệp đạo hữu hiểu lầm, Chính Dương Các, cùng Chính Dương Quả không có chút nào quan hệ. Bất quá đạo hữu nếu là cũng cần vật này, thiếp sẽ thêm ngay cả đồ ngồi cần trước đó, cùng nhau hỏi thăm một chút. ”

“ Đa tạ, đây là truyền tin phù, nếu là có tin tức gì. Phương Ngưng tiên tử thông báo tại hạ là được. ” nói xong, Diệp Phi để lại một quả ngọc phù cho Phương Ngưng, còn nói ra mấy loại vật cần luyện chế Hương Dương Đan, hai người khách khí mấy câu sau, Diệp Phi chính là cáo từ rồi đi.

Ra khỏi Chính Dương Các. Diệp Phi trở về đầu liếc mắt nhìn, chính là xoay người, tính toán đi Thần Kỳ Các xem một chút, cái này mấy loại đồ đều là tương đối trân quý, xem ra gấp gáp cũng là vô dụng, chỉ có thể từ từ tìm.

“ Diệp Phi đạo hữu? ” mà đang ở Diệp Phi tự định giá giữa, nơi xa truyền tới một đạo hữu chút thanh âm quen thuộc, quay đầu nhìn lại, một tên trung niên nam tử mặc áo xanh, vóc người khỏe mạnh, xuất hiện ở trong tầm mắt Diệp Phi.

“ Nguyên Khôn đạo hữu? ” Diệp Phi cũng là hơi sửng sốt, không nghĩ tới gặp Nguyên Khôn ở chỗ này, xem ra năm đó ở ở Cự Âm Đảo, Nguyên Khôn cũng trốn thoát, lúc ấy nhớ chỉ có Nguyên Khôn một người là Ngưng Đan trung kỳ đỉnh phong.

“ Ha ha, quả thật là Diệp đạo hữu, không nghĩ tới từ biệt sáu bảy năm, hôm nay ở chỗ này gặp nhau, Diệp đạo hữu nếu là vô sự, không bằng bọn ta đi uống mấy chén? ” Nguyên Khôn giống như gặp nhiều năm không thấy địch bạn tốt một loại, sang sảng cười nói.

Nghe vậy, Diệp Phi cũng là lần đầu gặp một coi như là người quen Ngưng Đan cao cấp, Thần Kỳ Các có thể ngày khác lại đi, nói không chừng ở trên người của Nguyên Khôn, có thể có được một ít tin tức gì đó.

“ Tốt, Diệp đạo hữu cũng là trong số chư vị đạo hữu năm đó, chẳng qua là lúc chạy trốn bị trọng thương, ở nơi khác khôi phục mấy năm thương thế mới trở về đây. ” vừa nói chuyện, Diệp Phi cùng Nguyên Khôn hướng một gian tửu quán đi tới.

Hai người muốn một chỗ phòng đơn, trên bàn bày mấy loại linh cảm mỹ vị, cùng với một bầu Linh tửu, bên trong nhà mùi rượu bốn phía, hai người đẩy chén rượu, nhìn qua được không nào nhiệt.

“ Ha ha, thì ra là như vậy, không nghĩ tới Diệp đạo hữu như thế may mắn, ở dưới hai con Côn Dương Thú trưởng thành truy kích, còn may mắn thoát được tánh mạng, chẳng qua là đáng tiếc tờ cao cấp na di phù lục kia. ” Nguyên Khôn có chút đáng tiếc nói.

Diệp Phi cũng không nói ra lời nói thật, mà là nói mình sử dụng một tờ phù lục, ở bị thương nặng sau chạy trốn tới trên cái đảo khác, khôi phục ba bốn năm phần thương thế, mới trở về Dự Châu Mai Thành.

“ Nguyên Khôn đạo hữu thân là Ngưng Đan Hậu Kỳ, chạy ra khỏi con Côn Dương Thú vị thành niên kia truy kích, nghĩ đến cũng là chuyện dễ dàng, huống chi còn có nhiều người như vậy, đúng rồi, không biết những đạo hữu khác, còn có ai trở về? ” Diệp Phi hỏi một câu.

“ Ai, một lời khó nói hết, năm đó Thạch Lỗi đạo hữu dựa vào thân thể mạnh tránh được một kiếp, coi là thêm Diệp đạo hữu, cũng chỉ là ba người bọn ta còn may mắn còn sống sót trở lại, về phần những người khác, cũng chẳng qua là đã sớm rơi xuống, còn không là giống như Diệp đạo hữu một loại ở nơi nào đó dưỡng thương vẫn chưa về, dù sao Nguyên đạo hữu chưa từng thấy qua những người khác. ” Nguyên Khôn thở dài nói một câu, ngay sau đó đem trong chén Linh tửu uống một hơi cạn sạch.

Nghe vậy, Diệp Phi ngược lại có chút ngoài ý muốn, nhớ đám người Cửu Phong Sơn năm đó, đây chính là Ngưng Đan trung kỳ đỉnh phong tồn tại, hơn nữa kinh nghiệm lão đạo, theo lý thuyết trốn ra được tỷ lệ hẳn rất lớn.

Cứ như vậy, hai người vừa cảm khái, vừa đem những năm gần đây biến hóa nói một lần, điều này cũng khiến cho hai người kéo thêm không ít quan hệ, dù sao cũng từng đồng sinh cộng tử quá.

“ Diệp đạo hữu, không biết bước kế tiếp có tính toán gì không? là ở lại Mai Thành, hay là đi những thành trì khác? ” Nguyên Khôn đột nhiên hỏi một

câu.

Nghe vậy, Diệp Phi nhẹ giọng nói: “Trước tiên ở Mai Thành chuyển chuyển, đừng rồi, Nguyên Khôn đạo hữu có hiểu biết, bọn ta Ngưng Đan kỳ một loại đều ở đây nơi đó cử hành giao dịch hội? Mai Thành ta đợi thời gian không lâu, kính xin Nguyên Khôn đạo hữu chỉ điểm một hai.”

“Nga, đã có lúc muốn mua một ít tài liệu Hương Dương Đan đi? nói thật, tại hạ cũng không có mua đầy đủ hết đấy, bất quá Diệp đạo hữu có thể đi cửa hàng linh dược Tiêu gia xem một chút, nơi đó có ít thứ, bọn ta hay là dùng được.” Nguyên Khôn như thế nói một câu.

“Đa tạ Nguyên Khôn đạo hữu.” Diệp Phi cười nói.

Nhìn một chút Diệp Phi, Nguyên Khôn hơi tự định giá chốc lát, mở miệng nói: “Đừng rồi, Mai Thành Phương gia thỉnh thoảng sẽ cử hành Ngưng Đan kỳ giao dịch hội, về phần những đạo hữu khác tự cử hành mô hình nhỏ giao dịch hội, vậy thì không cách nào xác định được.

Nếu là sau này Nguyên mỗ nhận được tin tức, sẽ báo đạo hữu biết một tiếng, thật ra thì những thứ này không cần Nguyên mỗ nói nhiều, Diệp đạo hữu ở chỗ này ở lại mấy năm, nhiều kết giao một ít đồng đạo, dĩ nhiên là biết, đạo hữu bây giờ ở nơi nào?”

“Tại hạ bây giờ ở Oanh Lai khách sạn, có chuyện gì cứ tới đây tìm ta.” Diệp Phi đem trong chén Linh tửu uống một hơi cạn sạch, như thế nói một câu.

“Tốt, bọn ta mỗi người tin tức đều không giống nhau, tốt nhất chúng ta có thể chia xẻ, chỉ có như vậy, tán tu chúng ta mới có đường sống, Diệp đạo hữu, sắc trời đã tối, Nguyên mỗ có chút việc đi về trước, ngày sau có chuyện, mặc dù đi bàn trạch đi tìm Nguyên mỗ.” Nguyên Khôn như thế nói một câu.

Bất kể có thể hay không xuất thủ tương trợ, lời của Nguyên Khôn nói cũng là để cho người ta rất là cảm kích, Diệp Phi gật đầu một cái, hai người lẫn nhau khách khí mấy câu nói sau, mới coi như là mỗi người rời đi.

Trở lại chỗ ở, Diệp Phi lần nữa sửa sang lại một cái ý nghĩ, ở Nguyên Khôn nơi này, Diệp Phi lại là lấy được một ít tin tức hữu dụng, tán tu không giống tông môn, một ít tin tức mọi người cùng hưởng quả thật có chút chỗ tốt, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là cái đó tin tức không phải là bí mật.

Nghỉ ngơi một đêm, Diệp Phi chính là rời đi khách sạn, đi tới trên đường nghe một phen sau, hướng Thần Ky Các phương hướng đi tới.

Hơn một canh giờ sau, bên trong một gian phòng bình thường, một cái giá gỗ thật dài, phía trên trưng bày từng cái hải đồng lớn chừng bàn tay, nhìn qua màu sắc khác nhau, chất liệu bất đồng, bốn phía có một tầng màu vàng nhạt màn hào quang phong bế, chính là khối lõi bất đồng cấp bậc.

Mà nơi đây, chính là Thần Ky Các.

Lúc này, một tên Bạch Phát Lão Giả ngồi ngay ngắn ở trên một thanh ghế gỗ, đối diện còn lại là một tên bạch y thanh niên, mặt mũi tuấn tú, chẳng qua là ánh mắt hơi có vẻ tang thương ý.

“Trung cấp linh thạch, một loại chúng ta là không mang ra đổi đấy, trừ phi là ở bốn địa mua khối lõi, dĩ nhiên, nếu là giá cả tăng cao mà nói, cũng không phải nhất định không được.” lão giả nhìn một chút tên bạch y thanh niên, như thế nói một câu.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Phương gia

“Không biết bao nhiêu cấp thấp linh thạch, có thể đổi một khối trung cấp linh thạch?” Diệp Phi hỏi một câu.

Nghe vậy, Thần Ky Các lão giả khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nếu là ở chỗ chúng ta mua khối lõi, đại khái là một trăm mười khối cấp thấp linh thạch đổi một khối trung cấp linh thạch, bất quá nếu là trực tiếp đổi, còn lại là cần một trăm hai mươi khối, Thần Ky Các ta ở rất nhiều địa phương đều có phân điểm, giá cả thượng tuyệt đối sẽ không lừa người.”

Nghe vậy, Diệp Phi trong lòng vừa động, nghe vào chẳng qua là nhiều mười khối, nhưng nếu là đổi lấy nhiều, số lượng trả thêm coi như không nhỏ, nhưng nếu mình cần, cũng không có thể không đổi.

Mình ban đầu chém chết Ma Cốt Môn sáu bảy tên đệ tử, cộng thêm Bạch Ngọc, cùng với hai tên giặc cướp đích tui trữ vật, còn có U Châu Vạn Kiếm Các cùng với Tiêu Dao Cốc điển tàng, bây giờ Diệp Phi trên người, có chừng trứ hơn ba trăm vạn linh thạch.

Cộng thêm trước đem không cần bảo vật thay đổi bán, bây giờ linh thực số lượng, căn bản đạt tới bốn trăm vạn, bất quá, nếu là tất cả đều đổi lấy trung cấp linh thạch, đại khái cũng liền đổi đến hơn ba vạn khối mà thôi.

“Một con trung cấp cấp đỉnh phong khôỉ lỗi, đại khái cần bao nhiêu linh thạch?” Diệp Phi hỏi một câu.

Nghe vậy, lão giả nhướng mày, nhẹ giọng nói: “Đạo hữu, khôỉ lỗi cũng không phải là hoàn toàn dựa theo cấp bậc phán định giá trị cao thấp đấy, còn phải xem thủ đoạn khôỉ lỗi công kích, phương pháp luyện chế, cùng với chất liệu khôỉ lỗi.

Tổng hợp tất cả hơn thiệt sau, mới có thể phán định ra chân chính giá trị một con khôỉ lỗi, bình thường mà nói, một con khôỉ lỗi trung cấp cấp đỉnh phong bình thường, đại khái cần hơn hai trăm vạn linh thạch.

Dĩ nhiên, nếu là một ít phẩm chất khôỉ lỗi cực cao, giá trị đủ để đạt tới hơn ba bốn trăm vạn, thế nào, đã có tính toán mua khôỉ lỗi?”

Diệp Phi nghe vậy, còn lại là khoe mát giắt mình, hơn hai trăm vạn linh thạch mua một con khôỉ lỗi, một loại Ngưng Đan kỳ tu sĩ, tuyệt đối cảm không ra số linh thạch lớn như vậy, thậm chí đa số mọi người đều là không cảm ra được.

Nếu là dùng linh thạch mua một cái khôỉ lỗi phẩm chất tốt. Lấy tài sản Diệp Phi hôm nay, cũng là muốn móc sạch của cải mới có thể làm được, đổi lại ai cũng không thể nào làm như vậy. Dù sao trong tay còn là cần lưu lại một ít linh thạch để mua những vật khác.

Lại nói, giá cả cao như thế. Cho dù mua được khôỉ lỗi, cũng là không chịu nổi khôỉ lỗi tiêu hao, như thế, còn là đổi một ít trung cấp linh thạch sử dụng là hay hơn.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi thần nhiên nói: “Nga, thuận miệng hỏi một chút thôi, trước đổi lấy một trăm khối trung cấp linh thạch đi.” Diệp Phi có chút tùy ý nói đến. Dù sao không dùng được, sau này đây cũng là làm tiền tệ sử dụng, hơn nữa dùng trung cấp linh thạch khôi phục pháp lực, nhưng là so cấp thấp linh thạch nhanh hơn nhiều.

Nhưng lão giả nghe vậy mi sao còn lại là run lên, trầm mặc chốc lát, mở miệng nói: “a a, Đạo đạo hữu đổi lấy quá nhiều, lão phu nơi này cũng không có nhiều trung cấp linh thạch như vậy.

Coi như người khu sử khôỉ lỗi. Cũng hẳn không dùng được nhiều linh thạch như vậy, như vậy đi, trước cho người đổi năm mươi khối, nếu như không đủ, sau này trở lại chính là.” lão giả không nghĩ tới Diệp Phi vừa lên tiếng sẽ phải nhiều như vậy. Không khỏi có chút đáng về hết ý.

Hỏi làm trầm ngâm, Diệp Phi gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Cũng tốt, nếu đạo hữu nói như thế, trước hết đổi năm mươi khối đi.” nói xong, Diệp Phi tay áo bào vừa động, bá, một con túi trữ vật xuất hiện ở trong tay, ngay sau đó hướng lão giả ném đi.

Thấy vậy, lão giả thần thức đảo qua, mỉm cười nói: “Tốt, đây là năm mươi khối trung cấp linh thạch, đạo hữu xem qua.” lão giả kiểm tra túi trữ vật vừa lúc là sáu ngàn linh thạch, chính là tiện tay vứt cho Diệp Phi một con túi trữ vật.

Sau khi kiểm tra, Diệp Phi khoe miệng giương lên, liền đem linh thạch thu vào, ngay sau đó một tay lộn một cái, trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một con cổ đồng sắc khôỉ lỗi.

“Đạo hữu, người xem con khôỉ lỗi này, đại khái ở giá bao nhiêu, trước cùng người đối chiến bị một ít hư hại, nơi này nhưng có phương pháp chữa trị?” Diệp Phi hướng về phía lão giả nói.

Nghe vậy, lão giả giơ tay lên một chiêu, vèo một tiếng, khôỉ lỗi chính là xuất hiện ở trong tay, lão giả phản phục bải lộn bắt đầu đánh giá, trong mắt thỉnh thoảng thoáng qua vẻ kinh ngạc về.

“Đạo hữu, cái khôỉ lỗi này tựa hồ không phải là Dự Châu ta sản xuất, thủ pháp luyện chế cùng chúng ta nơi này rất không giống nhau, cũng tuyệt đối không phải là xuất từ Ngự Linh Phái, chẳng biết có được không để cho chúng ta nghiên cứu một hai?” lão giả chợt nói ra để cho Diệp Phi có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó mang trên mặt vẻ vui mừng.

Thấy Diệp Phi khẽ nhíu mày, lão giả vội vàng mở miệng nói: “Đạo hữu không cần khổ sở, chúng ta sẽ trả một khoản linh thạch làm chỗ tốt, dĩ nhiên, cho dù là sau này đổi lấy trung cấp linh thạch, cũng sẽ cho đạo hữu một ưu đãi đây.”

Nghe vậy, Diệp Phi không khỏi tự định giá đứng lên, nhìn dáng dấp, khôỉ lỗi trong tay mình là có chút chỗ đặc thù, cho bọn hắn cảm đi nghiên cứu một chút ngược lại cũng không sao, bất quá chẳng qua là đổi lấy một ít linh thạch, ngược lại không ý tứ nhiều lắm.

Chợt, Diệp Phi tâm niệm vừa động, trong mắt tinh quang chợt lóe, mở miệng nói: “Vạn đạo hữu, muốn nghiên cứu con này khôỉ lỗi ngược lại không có gì, linh thạch tại hạ không cần, chỉ là muốn học tập một cái phương pháp luyện chế khôỉ lỗi, chẳng biết có được không?”

“Cái này!” lão giả có chút đáng về khổ sở, cau mày, trầm ngâm chốc lát sau, nghi ngờ nói: “Đạo hữu sẽ luyện chế khôỉ lỗi?”

“A a, sẽ không, chỉ là muốn học tập một cái thôi.” Diệp Phi thần nhiên nói.

“Đã như vậy, lão phu cần cùng Các chủ thương lượng một hai, hiện tại không tiện cho người câu trả lời chắc chắn, như vậy đi, đạo hữu ở nơi nào? đợi lão phu có tin tức, lần nữa phái người đi thông báo đạo hữu có được không?” lão giả như thế nói một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, hai người lại đơn giản trò chuyện mấy câu đi qua, Diệp Phi chính là rời đi Thần Ky Các, ở trên đường phố đi vòng vo một hồi, đi tới Mai Thành một thượng đẳng tu tiên gia tộc.

Phượng gia, nghe nói nơi này thỉnh thoảng sẽ cử hành tư nhân giao dịch hội, Diệp Phi chuẩn bị tới dò xét một cái tin tức, xem một chút có thể hay không

lấy được mấy loại tài liệu kia.

Mới vừa vừa đến cửa Phuong gia kiến trúc, hai tên thủ vệ chính là lạnh lùng lên tiếng. “Nhưng có lệnh bài hoặc là dự ước, không có mà nói xin chờ một chút, chúng ta thông báo một tiếng.”

“Không có.” Diệp Phi nhún vai một cái.

Nghe vậy, một tên thủ vệ xoay người hướng trong kiến trúc đi tới, chỉ chốc lát công phu, một tên lam bào trung niên đi ra, nhìn thấy Diệp Phi sau khẽ mỉm cười.

“Vị đạo hữu này, nhưng là phải hỏi thăm chuyện tình giao dịch hội?” lam bào trung niên hỏi một câu.

“Không sai, không biết giao dịch hội khi nào tiến hành?” Diệp Phi nhàn nhạt hỏi.

“Đạo hữu nhưng là có người quen giới thiệu? trước kia giống như chưa từng thấy qua đạo hữu.” lam bào trung niên một mực bày ra dáng vẻ khách khí, nhưng câu hỏi cũng rất cần thận.

“Là Nguyên Khôn đạo hữu giới thiệu, thế nào? lần đầu tới chẳng lẽ là không thể tham gia?” Diệp Phi nhướng mày đích hỏi.

Nghe vậy, lam bào nam tử ha ha cười một tiếng, sáng lạng nói: “Ha ha, đạo hữu không nên hiểu lầm, vì giao dịch hội thuận lợi an toàn, bọn ta cũng không khỏi không bàn tra một hai, nửa tháng sau, sẽ cử hành một cuộc, đây là lệnh bài, ngươi trước cất xong, tới thời điểm đều phải cầm lệnh bài mới có thể tiến vào buổi đấu giá.”

“Nga, đa tạ.” nói xong, Diệp Phi cầm lấy lệnh bài trong tay lam bào trung niên.

“Đạo hữu xưng hô như thế nào?” lam bào trung niên nhìn một chút Diệp Phi, như thế hỏi.

“Diệp Phi.” nói xong, Diệp Phi ánh mắt híp một cái, thăm nói Phuong gia đãi khách, chẳng lẽ đều là ngay cả cửa đều không để cho vào?

Tựa hồ là nhìn thấu ý tứ Diệp Phi, lam bào nam tử cười cười, áy náy đạo: “Diệp đạo hữu, tại hạ Phuong Tuấn, bây giờ ngưng ngừng, hôm nay Phuong gia có một số việc, không có phương tiện tiếp đãi khách nhân, ngày khác nữa bồi tội.”

“Nga, đã như vậy, vậy tại hạ cáo từ trước, đạo hữu, ngày khác lại làm phiền.” nói xong, Diệp Phi chính là xoay người rời đi.

Thấy vậy, lam bào nam tử nụ cười thu lại, lộ ra một bộ vẻ âm trầm, lắc đầu thở dài một tiếng sau, chính là tiến vào viện, trở lại Phuong gia bên trong đại sảnh.

“Đạo hữu, nhưng là có cái gì vấn đề? tại hạ cũng không có để cho ngươi khổ sở đi?” lúc này, bên trong đại sảnh, một tên thanh niên mặc áo bào tro, lớn lên bình thường, vóc người khô gầy, hướng về phía Phuong Tuấn như thế nói, tu vi là ở Ngưng Đan trung kỳ.

Nghe vậy, Phuong Tuấn trở lại chỗ ngồi, vội vàng lộ ra nụ cười, mở miệng nói: “Tiêu Nhiên đạo hữu khách khí, yên tâm, chuyện này Phuong mỗ tất nhiên sẽ tận lực làm xong.”

“Tốt, như thế, Tiêu mỗ an tâm, đứng rồi, lệnh muội nhưng ở trong nhà? vì sao không thấy nàng xuất hiện?” bị kêu là Tiêu Nhiên thanh niên nhìn một chút Phuong Tuấn, khẽ mỉm cười nói.

Mà Phuong Tuấn còn lại là thoáng qua một tia không vui, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy, thay một bộ nụ cười nói: “Xá muội có một số việc, bây giờ không có phương tiện đi ra, mong rằng Tiêu đạo hữu thứ lỗi.”

Nghe vậy, Tiêu Nhiên hơi tự định giá chốc lát, trong mắt tinh quang chợt lóe, chợt mở miệng nói: “Phuong Tuấn đạo hữu, lần này Tiêu mỗ hẳn cũng nhanh đi tham gia Ma Huyết thí luyện, nếu là thành công lấy được Vạn Cổ Chu Ngọc, tông môn tất nhiên sẽ đề cao địa vị Tiêu mỗ ở tông môn.

Tiêu mỗ hy vọng thí luyện trở lại, đạo hữu có thể đem chuyện làm xong, không muốn tìm cái gì lấy cớ, ngươi cũng phải biết Tiêu mỗ làm việc, dĩ nhiên, nếu là bây giờ khổ sở mà nói, có thể để cho lệnh muội tới tìm ta nói chuyện một chút đây.” nói xong, Tiêu Nhiên hướng về phía Phuong Tuấn khẽ mỉm cười.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 244: Tin tức Ngân Linh Thảo

Diệp Phi trở về đến chỗ ở, chính là ngồi xếp bằng, một tay sờ cằm, một bộ suy tư.

Khôi lỗi tuyệt đối là một trợ thủ từ trung, hơn nữa cấp bậc càng cao, chiến lực càng mạnh, đây cơ hồ tương đương với nhiều hơn một phần thân, chẳng qua là giá cả quá mức đắt giá.

Cho nên, Diệp Phi quyết định ném thử một cái, nhìn có thể hay không mình học tập luyện chế, còn nữa mình chém chết tên thanh niên kia, nói chuẩn xác là Hắc Linh chém chết.

Tuy nói là Ngưng Đan sơ kỳ, cho dù là để cho hấn chống lại một Ngưng Đan trung kỳ bình thường, cũng có ưu thế tuyệt đối, mặc dù không thể đem đối phương đánh chết, nhưng đánh bại cũng là chuyện dễ dàng.

“Có cao cấp khôi lỗi, vượt cấp khiêu chiến cũng không phải chuyện không thể nào, nếu là muốn lấy được cao cấp yêu hạch, nói không chừng không cần tự mình ra tay, chỉ bằng vào khôi lỗi liền có thể làm được rồi, hắc hắc.” nói xong, Diệp Phi lộ ra một bộ vẻ chờ mong.

Ba ngày sau, đang lúc nhắm mắt tĩnh tọa Diệp Phi chợt hai mắt mở một cái, nhìn một chút chỗ cửa tĩnh thất, cùng lúc đó, ngoài cửa phòng truyền tới một đạo thanh âm nam tử.

“Diệp tiên bối, Chính Dương Các cho mời!” nói xong, đạo thanh âm này chính là trầm mặc, mà Diệp Phi hơi tự định giá một chút, còn lại là thân hình một mơ hồ biến mất không thấy.

Ước sao một bữa cơm công phu, Chính Dương Các lâu hai, Thân ảnh Diệp Phi xuất hiện ở nơi này, ngồi đối diện từ y thiếu nữ Phương Ngưng Phương quân sự.

“Phương Ngưng tiên tử, nhưng là có tin tức gì?” Diệp Phi tới đến chỗ này, chính là có chút đáng vẻ cao hứng.

“Lạc lạc, Diệp đạo hữu, thiệp vô sự tìm đạo hữu tới tán gẫu một hồi, chẳng lẽ không được sao?” Phương Ngưng đầu tiên là cười một tiếng, ngay sau đó lời nói ra để cho Diệp Phi sững sờ.

Nhìn Phương Ngưng một thân từ y, da thịt trắng như tuyết. Hô hấp đang lúc thổ khí như lan, hai con tròng mắt trong suốt sáng ngời nhìn Diệp Phi, lộ ra một bộ bộ đáng khả ái. Diệp Phi ở mỗi một khắc đột nhiên cảm giác được trong lòng động động.

Đang ở Diệp Phi có chút thất thần, không biết phải trả lời như thế nào.

Phương Ngưng chợt che miệng cười một tiếng, hai con mắt cong thành nguyệt nha trạng. “Lạc lạc, Diệp đạo hữu bỏ qua cho, chỉ đùa một chút thôi, mời đạo hữu đến là có một ít tin tức.”

“Nga, không biết là có tin tức gì?” Diệp Phi nói xong. Hai mắt chăm chú nhìn Phương Ngưng, mà Phương Ngưng cũng là đang mặt nụ cười nhìn Diệp Phi, chẳng qua là trên mặt lộ ra hai mảnh ửng đỏ.

Nhưng một lát sau, Diệp Phi chợt cảm giác có chút không đúng, vội vàng đem ánh mắt sai lầm lái đi, phảng phất có chút tràn đầy không mục đích quan sát bốn phía, một bàn tay đặt ở trên bàn gỗ? Có làm buông lỏng dùng năm ngón tay gõ động trên mặt bàn.

Đát đát đát. Diệp Phi dùng không hiệp điều thanh âm, che dấu trong nội tâm về lúng túng, trước kia rất ít cùng nữ tử tiếp xúc, cùng chó nói khoảng cách gần như thế, thậm chí trên thân thể Phương Ngưng đặc hữu mùi thơm nữ nhi, Diệp Phi cũng là có thể rõ ràng vô cùng ngửi thấy được.

Một loại đối mặt những người khác, Diệp Phi nhìn chăm chăm nhìn một trận cũng liền thôi, nhưng trước mặt dù sao cũng là một cô gái. Làm như thế quả thật có chút chỗ không ổn, nhưng là không có những tâm tư khác.

“Lạc lạc. Diệp đạo hữu, nhìn ngài tu vi như thế, cho dù là không có song tu bạn hữu, chẳng lẽ ngay cả lộ đỉnh cũng không từng có qua?” nhìn thấy Diệp Phi phản ứng như thế, Phương Ngưng cố làm một bộ đáng vẻ lão thành, như thế hỏi một câu.

Quả nhiên, Phương Ngưng tiếng nói vừa dứt, Diệp Phi trên mặt lúc ấy cảm giác có chút nóng lên, thứ nhất là không có tiếp xúc chuyện nam nữ, cũng rất ít tiếp xúc cô gái, Phương Ngưng nói như thế, làm cho Diệp Phi có chút không quá tự tại đứng lên.

“Ho khan một cái……, Phương tiên tử, Diệp mỗ là tới nói chuyện làm ăn đấy, người rớt cuộc có hay không tin tức linh vật?” Diệp Phi cũng không nhìn Phương Ngưng một cái, như thế nói một câu.

Nghe vậy, Phương Ngưng trong mắt lóe lên một tia giao hoạt, đàn miệng nhẹ hợp, mặt ngậm mỉm cười, đưa tay gõ gõ trên trán một luồng thanh ti, từ trên xuống dưới đánh giá Diệp Phi, phảng phất đang đánh giá vật phẩm gì đó.

Diệp Phi tuy nói không coi là anh tuấn, nhưng mặt mũi tuấn tú, một thân áo bào trắng, trên người trong lúc mơ hồ để lộ ra một tia khí chất đặc hữu, giữa hai lông mày hiện lộ vẻ nam tử kiên nghị, chẳng qua là ánh mắt có chút cảm giác tang thương, cũng không biết sau lưng rớt cuộc trải qua những gì, để cho người ta luôn có loại cảm giác muốn tìm hiểu.

Diệp Phi tuy nói không có nhìn thấy Phương Ngưng, nhưng nàng cử động, cũng là không có tránh được Diệp Phi cảm giác, trong nội tâm chính là có chút buồn bực, tuy nói người tu tiên một loại cũng sẽ không đem tình yêu nam nữ thấy làm trọng, mà đối với chuyện nam nữ cũng sẽ không giống người phàm tục hiềm như vậy, nhưng Phương Ngưng này, cũng không trực tiếp hỏi cái gì, lại bộ dáng đánh giá mình như đánh giá vật phẩm

“Nếu Phương tiên tử không có tin tức linh vật, kia Diệp mỗ liền cáo từ, hy vọng Phương tiên tử sau này không muốn đùa giỡn như vậy, Diệp mỗ cũng không có nhiều thời gian chạy tới chạy lui như vậy.” nói xong, Diệp Phi chính là đứng lên, nghiêm sắc mặt nói.

Nghe nói thế, Phương Ngưng tựa hồ cũng là bình tĩnh, không khỏi sắc mặt đỏ lên, đàn miệng nhẹ mân, tựa hồ có lời gì phải nói, nhưng trên mặt cũng là có chút đáng vẻ do dự.

“Diệp đạo hữu, tin tức Ngân Linh Thảo đã hỏi thăm được!” đang ở Diệp Phi xoay người định rời đi, Phương Ngưng rốt cục mở miệng nói chuyện.

Nghe vậy, Thân hình Diệp Phi dừng lại, chợt xoay người liếc mắt nhìn Phương Ngưng, nhưng sắc mặt cũng đã khôi phục bình thường, mặt trịnh trọng nói: “Hy vọng Phương tiên tử nói không ngoa, không biết Ngân Linh Thảo ở nơi nào?”

“Diệp đạo hữu, người nên biết, chúng ta nơi này đối với linh vật đích tin tức, cũng không phải là không có đền bù cung cấp.” Phương Ngưng cũng là thu hồi tư thái nữ nhi lúc trước, nghiêm sắc mặt nói.

Chẳng qua là lòng hai người, đều là các ô ý tưởng.

“Nga, không sao, Phương tiên tử cứ mở miệng, tin tức này cần bao nhiêu linh thạch? nếu là ở trong phạm vi Diệp mỗ tiếp nhận được, vẫn là có thể thương lượng đây.” Diệp Phi có chút lạnh nhạt nói.

“Diệp đạo hữu, bán ra tin tức cũng có quy củ, vô luận là hay không chính xác, một trải qua giao phó linh thạch giao dịch sau, không được đổi ý.” Phương Ngưng nghiêm sắc mặt nói.

Hơi lăm trảm ngâm, Diệp Phi đạo: “Nga, vậy không biết tin tức này, cần bao nhiêu linh thạch?”

“Ngân Linh Thảo tuyệt không phải hàng bình thường, bình thường mà nói, ít nhất cũng cần năm vạn đến mười vạn linh thạch, nhưng Diệp đạo hữu lần đầu tiên cùng chúng ta hợp tác, liền giảm giá lần này, cho dù tin tức không chính xác, cũng không để cho người không tin tưởng Chính Dương Các ta.

Lần này, Diệp đạo hữu giao phó một vạn linh thạch, như thế nào?” nói xong, Phương Ngưng tròn mắt lưu chuyển nhìn Diệp Phi.

“Một vạn linh thạch, tốt.” Diệp Phi tuy nói cũng không ghét Phương Ngưng, nhưng là không muốn cùng cô gái này dây dưa quá nhiều, tiện tay lấy ra một con túi trữ vật, ném cho Phương Ngưng.

Nhận lấy túi trữ vật, Phương Ngưng thần thức đảo qua, ngay sau đó gật đầu thu hồi, mở miệng nói: “Theo điều tra, trong tay Vạn Phu Tử hẳn có Ngân Linh Thảo, đã từng muốn dùng nó cùng người khác trao đổi linh vật, nhưng tựa hồ không có thành công, người có thể đi xem một chút.”

Nghe vậy, Diệp Phi gật đầu một cái, nói một tiếng cảm ơn sau, chính là xoay người rời đi.

Trầm mặc hồi lâu, Phương Ngưng nhìn bóng lưng Diệp Phi biến mất, chậm rãi ngồi xuống, trên mặt lộ ra một bộ tự định giá.

“Tin tức Ngân Linh Thảo đã sớm tới tay, chẳng qua là không biết đối với người này có hay không trọng yếu, có thể hay không để cho hắn giúp ta, tính toán, xem trước một chút thực lực của hắn như thế nào, lần này có hay không có thể ở trong tay Vạn Phu Tử lấy được Ngân Linh Thảo rồi hãy nói!

Nếu là thật không lấy được, chỉ có thể ở ném thử tìm những người khác giao dịch.” nói xong, Phương Ngưng trong mắt có chút do dự, trên mặt nhiều mấy sương mù.

.....

Bảy tám ngày sau, Diệp Phi rốt cục nghe được tung tích Vạn Phu Tử, nghe nói người này là một tên tán tu Dự Châu, vốn là cũng không phải là người Mai Thành, nghe nói phải là tránh né cừu gia mới đến đến Mai Thành.

Nhưng nghe nói người này thực lực rất mạnh, tu vi càng là đạt tới Ngưng Đan trung kỳ đỉnh phong, tựa hồ chỉ thiếu chút nữa, liền đạt tới Ngưng Đan Hậu Kỳ.

Nhưng Diệp Phi cũng không có quá mức để ý, chỉ cần là dưới Ngưng Đan đại viên mãn, Diệp Phi cho dù là không địch lại, ung dung rút đi còn là chuyện dễ dàng, cho dù là Ngưng Đan Hậu Kỳ, Diệp Phi hôm nay cũng có lòng tin có thể đánh một trận, trừ phi gặp Ngưng Đan đại viên mãn sống không biết bao nhiêu năm tháng, mới có thể mang đến cho Diệp Phi một ít uy hiếp.

Mai Thành một chỗ kiến trúc tầm thường, nhìn qua giống như ngôi nhà bình thường, thân hình Diệp Phi xuất hiện ở nơi cửa, hơi tự định giá, chính là truyền âm mấy câu.

Chỉ chớp lát công phu, đại môn vừa mở, Diệp Phi tới đến nhà, kiểm tra bốn phía mấy lần, đang không có phát hiện bất cứ dị thường nào ba động sau, chính là hướng một gian phòng phòng chính giữa đi tới.

Đẩy cửa vào, bên trong đại sảnh diện tích không lớn, bài trí đơn giản, chủ tọa là một tên đạo bào trung niên nam tử, sắc mặt lạnh lùng, đang nhìn đi tới Diệp Phi.

“Tại hạ Diệp Phi, mạo muội tới chơi, kính xin Vạn Phu Tử đạo hữu thứ lỗi.” Diệp Phi chấp tay nói, trong đại sảnh tuy nói cũng không có cảm giác được cảm chế ba động, nhưng ở trên người này, Diệp Phi cũng là cảm thấy một tia cảm giác nguy hiểm, tình huống như thế, cơ hồ là rất ít phát sinh, có thể thấy

được người này tất nhiên có cái thủ đoạn gì đặc thù.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 245: Sát cơ

Đạo bào nam tử nhìn Diệp Phi một chút, thần sắc bất động nói: “Diệp đạo hữu? không biết có chuyện gì đến tìm Vạn mỗ? mời ngồi!”

Nghe vậy, Diệp Phi tùy ý tìm cái ghế ngồi xuống, mở miệng nói: “Vạn đạo hữu, nghe nói người nơi này có Ngân Linh Thảo, có phải là sự thật?”

Vạn Phu Tử chợt hai mắt sáng lên, ngay sau đó ánh mắt híp lại nhìn Diệp Phi, một tay gõ mấy cái mặt bàn, trầm ngâm nói: “Diệp đạo hữu tin tức quả nhiên linh thông, không sai, Vạn mỗ mới tìm được một bụi Vạn Năm Phục Linh.”

Nói xong, Vạn Phu Tử lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Vạn đạo hữu, tại hạ đi thẳng vào vấn đề, Diệp mỗ cần Ngân Linh Thảo để luyện chế một loại đan dược, không biết Vạn đạo hữu tính toán như thế nào bán ra?” Diệp Phi nhìn Vạn Phu Tử một chút, như thể nói một câu.

Nghe vậy, Vạn Phu Tử đầu tiên là nhướng mày, ngay sau đó cười cười, hỏi: “Vạn mỗ khi nào nói muốn bán ra đây? cái Ngân Linh Thảo này, Vạn mỗ cũng có chút chỗ dùng đấy.”

“A a, tin tưởng Vạn đạo hữu sẽ suy tính một chút nếu có đủ lợi ích.” Diệp Phi mỉm cười nói một câu.

“Ha ha, đã như vậy, Diệp đạo hữu tính toán như thế nào mua?” Vạn Phu Tử cười híp mắt quan sát Diệp Phi.

Thấy vậy, Diệp Phi trong lòng vừa động, mình chủ động tới tìm đối phương, xem ra tất nhiên đối phương sẽ nhân cơ hội tăng giá đi, nhưng đây cũng là hành động bất đắc dĩ, bất quá đối phương nếu là thật cũng cần Ngân Linh Thảo, cũng có chút phiền toái.

“Vạn đạo hữu, người có thể nói cần bao nhiêu linh thạch có thể bán ra, vật này Diệp mỗ cũng không phải là nhất định phải lấy được, nếu là vẫn còn ở trong phạm vi Diệp mỗ tiếp nhận được, ta sẽ cân nhắc một hai.” Diệp Phi nghiêm sắc mặt nói.

“A a, không nên phiền toái. Tại hạ cũng không tính bán ra, Diệp đạo hữu mời trở về đi, trước nếu không phải muốn đổi lấy vật kia. Vạn mỗ cũng sẽ không đem Ngân Linh Thảo lấy ra, vật này, Vạn mỗ đích xác là cần.” Vạn Phu Tử cũng là nghiêm sắc mặt, tựa hồ đáng vẻ không giống như là nhân cơ hội tăng giá.

Cái này Ngân Linh Thảo chính là vật trân quý, đối với một ít tu luyện luyện thể thuật cũng có chút chỗ dùng, mà Diệp Phi cũng là cần vật này, cùng với Yêu hạch Kim Hạch Kỳ đỉnh phong, mới có thể tu luyện Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp, nhìn đáng giá, Vạn Phu Tử đích xác là không tính toán bán ra. Thậm chí ngay cả giá cả đều không có mở ra.

“Vạn đạo hữu, không biết trước người muốn đổi lấy vật gì? nói không chừng Diệp mỗ có thể suy nghĩ một chút biện pháp, để đổi lấy bụi cây Ngân Linh Thảo này, hoặc là Vạn đạo hữu còn cần cái gì tài liệu. Chúng ta có thể trao đổi một hai.” Diệp Phi hai mắt híp một cái, như thể nói một câu.

“Hắc hắc, tốt, đã như vậy, Vạn mỗ đã nói ra mấy thứ đồ, Vạn Năm Băng Tinh, Hàn Phách Ngọc, Hòa Kỳ Lân, không biết Diệp đạo hữu. Trên người có mấy loại vật phẩm này?” Vạn Phu Tử khòe miệng giương lên nói.

Nghe vậy, Diệp Phi mi mi sao vừa động. Mấy cái loại đồ này, loại nào đều là hiếm có khó tìm, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, mình lại như thế nào có, nhưng hơi suy nghĩ một chút, Diệp Phi hai mắt sáng lên.

“A a, Vạn đạo hữu, bọn ta tu luyện đơn giản vì cảnh giới tăng lên, có ý hướng một ngày có thể đánh vào Hóa Anh cảnh, dĩ nhiên, tấn cấp Hóa Anh không thể so với Ngưng Đan cấp, cần vượt qua tâm ma một kiếp.

Không biết đạo hữu đối với Hương Dương Đan, nhưng có hứng thú, vật này, nhưng là đặc biệt khắc chế tâm ma, tuy nói không thể hoàn toàn tiêu trừ tâm ma, nhưng cũng có thể làm tâm ma uy lực rút xuống không ít, gia tăng không ít tấn cấp tỷ lệ đấy.” Diệp Phi chợt thần sắc lạnh nhạt nói.

“Cái gì? Hương Dương Đan?” Vạn Phu Tử hai mắt tinh quang chợt lóe, ngón tay đang gõ kích mặt bàn của hơi dừng lại một chút, toàn bộ đại sảnh không khí chợt như đứng lại, hai mắt chăm chú nhìn Diệp Phi, từ trên xuống dưới hồi lâu, chợt hai mắt híp một cái.

“A a, không nghĩ tới, Diệp đạo hữu trên người lại Hương Dương Đan.” Vạn Phu Tử thần thái tựa như một bộ tùy ý nói, nhưng hữu ý vô ý quét qua Diệp Phi một cái, cũng là lộ ra vẻ do dự.

Thấy vậy, Diệp Phi cười cười, mở miệng nói: “Cũng không phải là Hương Dương Đan, chẳng qua là có Vô Thụ thôi, mấy loại tài liệu khác, nói vậy sẽ phải dễ tìm một chút.”

“Nga, thì ra là như vậy, a a, Diệp đạo hữu hẳn không phải là Dự Châu nhân sĩ đi?” Vạn Phu Tử chợt thoải phong nhất chuyển, như thế hỏi một câu.

Diệp Phi cũng không có ở hồ cái gì, gật đầu nói: “Tại hạ người Ích châu, thế nào, đạo hữu đối với Vô Thụ không có hứng thú?”

“Nga, Vô Thụ đôi lấy Ngân Linh Thảo, cũng có thể, bất quá, tại hạ hay là muốn chính mắt thấy được mới có thể.” nói xong, Vạn Phu Tử có chút hoài nghi nhìn Diệp Phi một cái.

Nghe vậy, Diệp Phi hơi suy nghĩ, một tay vỗ một cái bên hông, bá một cái, trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một tiết mặt ngoài đen nhánh, lớn bằng ngón cái, nhìn qua như rễ cây bình thường.

Thấy vậy, Vạn Phu Tử hai mắt sáng lên, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, ngón tay không tự chủ gõ kích lên mặt bàn, phát ra thanh âm đát đát đát, mà Diệp Phi còn lại là đem Vô Thụ thu vào.

“Diệp đạo hữu, Vạn mỗ ra giá cao, mua Vô Thụ có thể hay không?” trầm ngâm chốc lát, Vạn Phu Tử chợt không muốn trao đổi, mà lại tính toán mua Vô Thụ.

Diệp Phi mi sao khẽ nhúc nhích, mình cần là Ngân Linh Thảo, nếu là đem vật này bán cho hắn, sợ rằng Ngân Linh Thảo thì không cách nào lấy được, xem ra, Vạn Phu Tử này đích xác là cũng cần Ngân Linh Thảo đi, quả thật không chuẩn bị bán ra.

“Ngưng ngưng, tại hạ chỉ có một tiết Vô Thụ này, chỉ chuẩn bị đôi lấy Ngân Linh Thảo, những thứ khác, Diệp mỗ cũng không muốn, dĩ nhiên, nếu là có Vạn Năm Phục Linh, Bô Đề Quả, tại hạ cũng có thể đôi lấy.” Diệp Phi cười cười, như thế nói một câu.

Vạn Phu Tử trầm mặc, hồi lâu, kỳ chậm rãi ngẩng đầu, mở miệng nói: “Diệp đạo hữu, thật đúng là không muốn bán ra?”

“Không sai.” Diệp Phi chút nào không thả miệng hỏi đáp.

Một lát sau, Vạn Phu Tử chợt ha ha cười một tiếng, làm cho Diệp Phi nhướng mày.

“Ngưng Đan trung kỳ tu vi, lại dám một mình tới chỗ của ta, vừa nhìn ngươi cũng không phải bốn địa tu sĩ, vốn là Vạn mỗ cũng không muốn xuất thủ đối với ngươi, nhưng hôm nay ngươi lấy ra vật Vạn mỗ tất phải có, vậy ngươi chỉ có thể ở lại chỗ này đi.” nói xong, Vạn Phu Tử một thân khí tức mạnh mẽ vừa buông xuống, sắc mặt trong nháy mắt trở nên giá rét đứng lên.

Nghe vậy, Diệp Phi thần sắc không thay đổi, cũng là khẽ mỉm cười, tựa hồ sớm có dự liệu một loại nói: “Nga, đã như vậy, tại hạ vừa đúng cũng có cơ hội lấy được Ngân Linh Thảo đi.”

“Ha ha, khẩu khí cũng không nhỏ, người Mai Thành, cho dù là Ngưng Đan Hậu Kỳ, lại có mấy người dám đối với Vạn mỗ nói như thế, trong Ngưng Đan trung kỳ, ngươi coi như là người thứ nhất, dĩ nhiên, rơi xuống đích ngoại trừ.” Vạn Phu Tử thấy Diệp Phi trấn định như thế, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ, nhưng vẫn là tràn đầy tự tin nói.

Diệp Phi chính là một tên Ngưng Đan trung kỳ, mình nhưng là Ngưng Đan trung kỳ đỉnh phong, huống chi, lấy mình mấy loại thủ đoạn đối phó Diệp Phi, Vạn Phu Tử vẫn còn có chút lòng tin đấy, nói vậy cái này Diệp Phi ngay cả cơ hội chạy trốn đều không có.

“Cho ngươi một cái cơ hội cuối cùng, giao ra Vô Thụ, Vạn mỗ có thể cho ngươi một ít linh thạch, như thế nào?” mặc dù ngoài miệng nói như thế, nhưng Vạn Phu Tử cũng là giờ tay lên thả ra một món bảo kiếm màu xanh lá cây, hẳn là một món cực phẩm pháp bảo.

Thấy vậy, Diệp Phi đứng lên hình, cũng không có trả lời, mà là một tay vừa nhấc, cả một tiếng, thả ra mười hai miếng phi kiếm màu vàng, biểu mình lập trường của mình.

“Cao cấp Linh Bảo?” Vạn Phu Tử hơi biến sắc mặt, không trách người này tự tin như vậy, lại có dị bảo như thế trong người, nghĩ tới đây, Vạn Phu Tử tay áo bào run lên.

Cả một tiếng, một đạo lưu quang bắn nhanh ra, một quanh quần đi qua, đột nhiên biến thành một món viên hoàn màu bạc, hẳn là một món cấp thấp Linh Bảo, bốn phía thỉnh thoảng bắn ra từng đạo lôi hồ màu bạc, nhìn qua đáng vẻ uy năng cũng không kém.

“Tiểu tử, không trách tự tin như vậy, nguyên lai là có cao cấp Linh Bảo trong người, bất quá, ngươi cho rằng Vạn mỗ cũng chưa có Linh Bảo sao? ha ha, chẳng những nhận được Vô Thụ, còn cầm đến một bộ cao cấp Linh Bảo phi kiếm, hôm nay quả nhiên là vận khí tốt.” Vạn Phu Tử chợt lên tiếng cười một tiếng nói.

“Vận khí tốt? chỉ sợ ngươi không có phúc hưởng thụ!” nói xong, Diệp Phi giờ tay lên run lên, giữa không trung phi kiếm màu vàng một quanh quần, hướng Vạn Phu Tử bắn nhanh đi.

Thấy vậy, Vạn Phu Tử vội vàng đánh ra một đạo pháp quyết, giữa không trung, viên hoàn màu bạc hơi chấn động một cái, bốn phía tích tích ba ba không ngừng bên tai, cuồng phong cuộn khởi, từng đạo lôi hồ màu bạc lượn quanh trên đó.

Ngay sau đó, hướng mười hai cây phi kiếm giữa không trung vừa bay đi.

Vạn Phu Tử cũng không quản kết quả như thế nào, thân hình chợt lóe, về một tiếng hướng Diệp Phi phóng tới, một tay nắm quyền, trên cánh tay ngân mang chớp động.

Thấy vậy, Diệp Phi khước miệng giương lên, một tay nắm quyền dưới, không lùi mà tiến tới, Dưới chân bạch mang chợt lóe, hướng Vạn Phu Tử bạo hướng đi.

Bành, hai quyền tương đối, nhất thanh muôn hưởng!

Vạn Phu Tử còn lại là hai vai hơi thoáng một cái, chính là bình yên vô sự, mà Thân hình Diệp Phi, lại bị chặt vật đánh ra khỏi trường cho phép xa, không khỏi hai mắt một ngưng.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246: Triệu hồi đại pháp

Ừng Ừng!

Kim Lăng Kiếm cùng viên hoàn màu bạc đánh vào nhau, lúc này bộc phát ra một mảnh quang hà đẹp mắt, dư âm kinh khủng hướng bốn phía khuếch tán đi, toàn bộ phòng ốc lúc này đã biến thành một mảnh phế tích.

Cùng lúc đó, Diệp Phi lúc trước cùng Vạn Phu Tử so đấu thân thể lực, rõ ràng ăn thua thiệt một ít, nhưng cũng không có xuất hiện thương thế gì, vội vàng thân hình chợt lóe, xuất hiện ở giữa không trung.

Thấy vậy, Vạn Phu Tử cho là Diệp Phi muốn chạy trốn, vội vàng độn quang cùng nhau, hướng Diệp Phi bạo hướng đi, cùng lúc đó, một tay nắm quyền, hướng Diệp Phi lần nữa đánh ra một quyền.

Bịch một tiếng.

Thân hình Diệp Phi bay ngược ra, bảy tám trượng sau mới khó khăn lắm ổn định thân hình, mặt vẻ ngưng trọng, bây giờ không nghĩ tới, người này thân thể lực mạnh mẽ như thế, lúc trước xem ra cũng không có dùng tới toàn lực.

“Ha ha, tiểu tử, thì ra là cũng tu luyện qua luyện thể thuật, không trách cũng muốn Ngân Linh Thảo, bắt quá, ở Dự Châu nơi này, trừ Thạch Lỗi tên kia, cơ hồ không ai ở trên luyện thể thuật thắng được Vạn mô đấy

Ngươi còn là ngoan ngoãn chịu chết đi.” Vừa nói chuyện, Vạn Phu Tử độn quang chợt lóe, lần nữa hướng Diệp Phi một hướng đi, trên cánh tay kia ngân mang chớp động, bàn tay lần nữa nắm quyền.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt hí một cái, người này thân thể lực cực mạnh, không thể cùng hấn liều mạng, nghĩ tới đây, trong cơ thể Âm Dương lực lạng lẽ vận chuyển, ngay sau đó hướng Vạn Phu Tử vọt tới vùng tay lên.

Hưu, một đạo Kim Ngân lưỡng sắc quang nhận hơn ba thước dài chợt lóe ra, hướng Vạn Phu Tử một chém đi.

Thấy vậy, Vạn Phu Tử đã đánh vào đến gần trước, bây giờ không còn kịp nữa tránh né, chính là há mồm một phún, một mặt tiểu thuẫn trong suốt ngăn ở trước người.

Bịch nhất thanh muôn hưởng, Âm Dương Trảm bạo liệt mà khai, trên tiểu thuẫn trái rộng rậm rạp chẳng chịt vết rách, nhưng là cũng không hủy diệt, mà Vạn Phu Tử còn lại là đặng đặng đặng, lui về sau bảy tám bước xa. Mới khó khăn lắm ổn định thân hình, sắc mặt có chút tái nhợt.

Thứ nhất mặt hoảng sợ nhìn Diệp Phi, bây giờ không nghĩ tới. Công pháp này lại có uy năng như thế, mình một cái cánh tay cũng có chút chết lạng đứng lên.

Một lát sau. Trên mặt nanh sắc chợt lóe, hai tay pháp quyết biến đổi không ngừng, một trận ngôn ngữ tối tăm khó hiểu, từ khí trong miệng truyền ra.

Diệp Phi lúc trước Âm Dương Trảm cũng không có vận dụng toàn lực, chẳng qua là dưới tình thế cấp bách ngăn cản Vạn Phu Tử tới gần người công kích, nhưng cũng không có nghĩ đến, lại bị Vạn Phu Tử dễ dàng chặn lại như vậy. Người này thân thể lực mạnh mẽ như thế nào?

Nghĩ tới đây, Diệp Phi tâm niệm vừa động, Âm Dương lực lần nữa vận chuyển, cả một tiếng. Trong lòng bàn tay xuất hiện một đạo Kim Ngân lưỡng sắc quang nhận dài hơn năm thước.

Cùng lúc đó, bốn phía chợt quất khỏi từng trận gió, sắc trời cũng là trở nên tối xuống, bốn phía thiên địa nguyên khí một trận hỗn loạn.

Ở đỉnh đầu Vạn Phu Tử. Chợt dâng lên một đạo tam sắc thủy quyền chừng hơn một trượng, nhìn qua màu sắc tươi đẹp dị thường, chẳng qua là bên trong mơ hồ truyền ra ba động, để cho Diệp Phi cảm thấy một tia kinh khủng.

Phảng phất nơi đó có thứ gì đang muốn bị thả ra ngoài vậy, mà kia Vạn Phu Tử cũng là mặt vẻ ngưng trọng, cắn chặt hàm răng, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên là trạm công pháp này đối với hắn mà nói, cũng là cực kỳ cố hết sức.

“Tiểu tử, người là thứ hai chết ở Triệu hồi đại pháp của ta, lần trước vận dụng này thuật, chính là chém chết một tên Ngưng Đan Hậu Kỳ, hừ, Vạn mỗ không nghĩ tới, người một Ngưng Đan sơ kỳ, lại bức bách Vạn mỗ trực tiếp vận dụng hậu thủ, cho dù là chết, người cũng đáng kiêu ngạo.” nói xong, Vạn Phu Tử thân hình có chút khẽ run, chậm rãi giờ tay lên hướng hướng tam sắc thủy quyền một chút.

Một trận ông mình chỉ thanh, cuồng phong nổi lên bốn phía, tiếng sấm ừng ừng, bên trong chợt đưa ra một con ma trào đen nhánh, năm ngón tay bên nhọn vô cùng, móng tay đen nhánh vô lượng, mang có một tia kim loại, nhìn qua sắc bén dị thường.

Ngay sau đó, ma trào đen nhánh kia tựa hồ đáng về muốn tránh thoát ra nước xoáy, bốn phía lượn quanh trận hắc khí, Diệp Phi cảm giác đó cũng không phải là huyền hóa ra tới, mà tựa hồ là vật thật một loại, tiết lộ ra một cỗ uy áp kinh khủng làm người ta hít thở không thông.

Nghĩ đến đây, Diệp Phi không có ở đây chần chờ, lo lắng bên trong thật lao ra quái vật gì, lòng bàn tay vừa động, kim ngân nhị sắc quang nhận một mơ hồ dưới, chính là chém về phía con ma trào to lớn kia.

Huru, quang hà chợt lóe, sau một khắc, Âm Dương Trảm chính là xuất hiện ở trước ma trào, phốc một tiếng, đâm vào lòng ma trào sâu tới nửa thước, lúc này chảy ra một giọt giọt chất lỏng màu đen.

Mà bàn tay kia còn lại là hơi run lên, ngay sau đó, lại ở trong ánh mắt khiếp sợ của Diệp Phi, đem Liệt Nhật Trảm chộp vào lòng bàn tay trong, một màn này, không khỏi để cho Diệp Phi trong lòng trầm xuống.

Âm Dương Liệt Nhật Trảm, sử dụng quá mấy lần, cho tới bây giờ không có xuất hiện qua một màn quỷ dị như thế, lại có thể bị con ma trào kia ngăn cản, vững vàng chộp vào trong tay, mà nhìn Liệt Nhật Trảm nhảy lên không dứt, phảng phất đang cực lực tránh thoát.

Sau một khắc, Diệp Phi sắc mặt một ngưng, trong miệng một tiếng quát khê. “Bạo!”

Ừng Ừng!

Một tiếng ầm ầm nổ, một đoàn quang đoàn đẹp mắt lúc này bạo liệt mà khai, dư âm kinh khủng hóa thành một trận trận tiêu phong, hướng bốn phía tịch quyền đi.

Mặt đất phụ cận một ít kiến trúc, lúc này bị san thành bình địa, thiên địa nguyên khí một trận hỗn loạn, nơi xa một ít tu sĩ rốt cục cảm thấy nơi này tranh đấu, vội vàng hướng nơi này phi độn tới.

Mà đang ở thời điểm mọi người tới phụ cận, chợt nhìn thấy hai đạo huyết sắc độn quang, một mơ hồ biến mất không thấy, thậm chí ngay cả đối phương hình dạng thể nào đều không có thấy rõ, cũng không biết là người nào đầu pháp.

Chẳng qua là nơi này bóng người càng tụ càng nhiều, cũng không biết trải qua bao lâu, quang hà hơi tiêu tán một ít, Liệt Nhật Trảm đã sớm biến mất không thấy, cùng nhau biến mất, còn có kinh khủng kia đích ma trào.

Chỉ còn lại nước xoáy đang từ từ biến mất kia, phụ cận mọi người một trận hí hửng không dứt, âm thầm suy đoán người đối chiến thực lực thật kinh khủng.

Đám người trong góc, một tên mặc quần tím, mặt mũi trong trẻo lạnh lùng, thân ảnh yếu điệu, đôi mi thanh tú hơi nhíu nhìn giữa không trung, trên mặt một bộ tự định giá, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

.....

Ở ngoài Mai Thành, cũng không biết khoảng cách Mai Thành bao xa, bầu trời một chỗ cánh đồng hoang vu, hai đạo huyết sắc độn quang, cơ hồ một trước một sau hiện ra ra.

Huyết quang thu lại, phía trước một tên nam tử mặc đạo bào, vóc người khôi ngô lộ ra thân hình, khoe môi nhếch lên vết máu, sắc mặt tái nhợt vô cùng, một thân hơi thở lơ lửng không chừng, chính là Vạn Phu Tử.

Mới vừa một lộ ra thân hình, chính là dùng mấy viên đan dược, ngay sau đó độn quang cùng nhau, hướng nơi xa bắn nhanh đi.

Ngay sau đó, phía sau đạo huyết sắc độn quang kia cũng là lộ ra thân hình, chính là Diệp Phi, chẳng qua là sắc mặt cũng là hơi có vẻ tái nhợt, sử dụng Huyết Độn Thuật, hiển nhiên là cực kỳ hao tổn nguyên lực.

Tuy nói cũng không toàn lực thi triển, nhưng Diệp Phi cũng là cảm giác được trong thời gian ngắn cũng không có thể khôi phục, lúc ấy cũng là bất đắc dĩ, thứ nhất không muốn bị người khác phát hiện mình, thi triển Huyết Độn Thuật, cơ hồ đạt tới tốc độ thuần di, mình chỉ có thi triển này thuật truy kích, để tránh mất đi tung tích của người này.

Đến giờ phút này, Diệp Phi cũng là âm thầm kinh hãi, người này chẳng những thủ đoạn mạnh mẽ, vô luận công pháp, luyện thể thuật, cùng với Huyết Động Thuật, đều là vượt xa cùng cấp, không trách người này bắt đầu cũng không có đem mình để ở trong lòng, cho dù là chống lại Ngưng Đan Hậu Kỳ, cũng đủ để có sức tự vệ.

Không trì hoãn nữa, Diệp Phi động quang cùng nhau, hướng Vạn Phu Tử truy kích đi, nếu động thủ, Diệp Phi không có ý định bỏ qua cho người này, sau lưng bạch mang chợt lóe, Lăng Thiên Thần Dực thoáng hiện ra, hai đạo tiêu phong màu trắng xẹt qua, thân ảnh Diệp Phi trong nháy mắt biến mất không thấy.

Mới vừa bay qua một ngọn núi, Vạn Phu Tử, chợt hai mắt một ngưng, kinh thanh đạo: “Cái gì? người này động tốc như thế nào nhanh như vậy?”

Vừa dứt lời, Vạn Phu Tử liều mạng thúc giục động quang, sắc mặt cuồng biến chính là hướng phía trước phóng tới, thứ nhất bàn tay ở tay bên trong áo bào hơi đan chung một chỗ, bên trong chớp động một tia hào quang hơi yếu.

Chỉ chớp lát công phu, nơi xa một tiếng vạch trần vô ích truyền tới, một đạo tàn ảnh màu trắng, nhìn như chậm chạp xẹt qua giữa không trung, nhưng sau một khắc, chính là xuất hiện ở phía trước Vạn Phu Tử, vừa lúc chặn lại đường đi.

Thấy vậy, Vạn Phu Tử động quang dừng lại, sắc mặt ngưng trọng nhìn chăm chăm Diệp Phi, nhẹ giọng nói: “Diệp đạo hữu, tại hạ nguyện ý giao ra Ngân Linh Thảo, ta người không thù không oán, có thể hay không bỏ qua cho Vạn mỗ?”

Nghe vậy, Diệp Phi khòe miệng giương lên, cũng không có mở miệng nói chuyện, bàn tay ở giữa không trung thoáng một cái, bá một cái, một chuỗi trường kiếm đen nhánh xuất hiện ở trong tay.

“Vốn là Diệp mỗ cũng không có tính toán mạnh mẽ xuất thủ, nhưng may mắn là người xuất thủ trước, cũng là cho ta một cái cơ hội, hắc hắc, nếu là Diệp mỗ rơi vào trong tay của người, nghĩ đến người cũng sẽ không bỏ qua cho ta đấy, cho nên, chỉ có thể trách người lòng quá tham lam.” nói xong, Diệp Phi một tay giương lên, trường kiếm màu đen bắn nhanh ra.

Kể từ U Minh Phệ Hồn Kiếm kiếm linh thức tỉnh sau, còn không có chân chính đơn độc đối địch, lần trước thanh niên kia bắt quá là có chút ngoài ý muốn, vẫn có mình phụ trợ, lần này, Diệp Phi ngược lại muốn nhìn một chút, đang không có mình khống chế hạ, kỳ rốt cuộc có thể có thực lực như thế nào.

“Hắc Linh, giết hắn!” nói xong, Diệp Phi chính là ánh mắt híp lại nhìn U Minh thần kiếm! mà Vạn Phu Tử nghe vậy, còn lại là lộ ra một tia vẻ nghi hoặc, nhưng bàn tay cũng là ở tay áo bào trung khẽ động.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 247: Chém chết Vạn Phu Tử

“Oa ca ca, lão tử rốt cục đi ra, tiểu tử, dám đắc tội chủ nhân, nhìn lão tử như thế nào nuốt người!” U Minh Phệ Hồn Kiếm mới vừa té xuất giữa không trung, một đoàn hắc vụ bao quanh thân hình Hắc Linh có chút hư ảo, chính là gương nanh múa vuốt xông về Vạn Phu Tử.

Thấy vậy, Vạn Phu Tử thân hình run lên, mặt liền biến sắc kinh thanh nói: “Đây là cái gì quỷ?” nói xong, Vạn Phu Tử nhìn Diệp Phi một chút, trên mặt có chút vẻ do dự.

Cuối cùng, nhìn Hắc Linh cách mình càng ngày càng gần, trên mặt nanh sắc chợt lóe, cắn răng một cái dưới, thủ chương giấu ở bên trong tay áo bào hướng ra phía ngoài run lên.

Vèo, một đạo ô quang bắn nhanh ra, phốc một cái, chính là bay vào bên trong chỗ hắc vụ Hắc Linh, Hắc Linh theo bản năng nhìn một chút, hẳn là một viên quang cầu màu đen lớn chừng quả trứng.

Còn không đợi kỳ hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Ừm ừm!

Một tiếng bạo phá kịch liệt, một đoàn quang hà đen nhánh bạo liệt mà khai, dư âm kinh khủng hướng bốn phía một tán, truyền ra từng trận ôông minh chỉ âm.

Ở vào trung tâm bạo phá, Hắc Linh ngao ngao quái khiếu!

“Ai nha, nổ chết lão tử, chủ nhân cứu ta, Hắc Linh không kiên trì nổi!” một đạo thanh âm tê tâm liệt phế, hùng hùng hổ hổ truyền ra.

Hắc Linh vốn là thân hình cũng có chút hư ảo, bị viên cầu kia mạnh mẽ uy năng nổ tung sau, càng thêm trở nên hư ảo đứng lên, hơi thở cũng là trở nên cực kỳ yếu ớt, quanh thân thả ra trận trận hắc khí, tịch quyền U Minh Phệ Hồn Kiếm, vọt ra khỏi nổ tung trung tâm chỗ.

Hắc Linh chuyển con mắt chung quanh, cũng là không có thấy Diệp Phi, ngay cả Vạn Phu Tử cũng mất đi bóng dáng.

“Lão tử mới vừa thức tỉnh, liền bị người ở đây bị thương nặng, suýt nữa lần nữa ngủ say, lần sau đánh chết ta cũng không có thể xưng phong hãm trận, bây giờ những tu sĩ này quá kinh khủng.

Ngay cả Ngưng Đan tu sĩ nhỏ nhỏ, cũng đem lão tử bị thương thành như vậy. Oa ca ca, lão tử muốn mau khôi phục thực lực mới được, chủ nhân này quá yếu, nhanh lên gặp cái đối thủ lợi hại, lão tử cũng tốt khôi phục tự do.” nói xong, Hắc Linh nhân châu chuyển một cái, lộ ra mấy phần xảo trá.

.....

Cùng lúc đó, Vạn Phu Tử còn lại là không đợi xem kết quả đã liền chạy trốn tới nơi xa, vốn là chuẩn bị cuối cùng hậu thủ, là dùng ở trên thân Diệp Phi, không ngờ chạy ra cái hắc kiếm mang kiếm linh.

Hôm nay người bị thương nặng, Căn bản không phải đối thủ của Diệp Phi, đang lúc này, Diệp Phi chợt truy kích đến gần trước, thấy vậy, Vạn Phu Tử vừa muốn thi triển công pháp gì, nhưng trong tay pháp quyết bấm đến một nửa.

Chợt, Chỉ nhìn thấy Diệp Phi một tay bắn ra, một đạo lam mang mắt thường khó có thể thấy được hướng mình bắn nhanh tới, sau một khắc, Vạn Phu Tử chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, óc một mảnh hỗn loạn, ngay sau đó, thân hồn chính là mất đi tri giác.

Thật ra thì Vạn Phu Tử cũng không phải là thân hồn mất đi tri giác. Mà là hình thần câu diệt, chính là Diệp Phi thi triển Huyền U Tịch Diệt Thuật!

Gio tay lên một chiêu, vèo, một con túi trữ vật rơi xuống trong tay Diệp Phi, ngay sau đó một tay bắn ra một viên hỏa cầu, Diệp Phi lộn thân phi động mà đi, đồng thời trong lòng âm thầm may mắn, lúc trước nhờ có để cho Hắc Linh đánh trận đầu, nếu không mình rất có thể đã bị thương nặng.

Nơi xa, Hắc Linh quanh thân hắc khí lượn quanh, xen lẫn hắc kiếm trôi lơ lửng giữa không trung, một bộ bỉ ổi lảm lét nhìn trái nhìn phải không dứt, một đôi ánh mắt lảo liên chuyển động không dứt, thả nhỏ giọng thầm thì đạo: “Chủ nhân đã chạy đi đâu? Ta? ta bây giờ chạy trốn có thể hay không bị đuổi theo? chẳng lẽ đang thử dò xét ta?”

Đang lúc này, nơi xa một tiếng vạch trần vô ích truyền tới. Mấy chớp động sau, thân hình Diệp Phi, xuất hiện ở phụ cận Hắc Linh, hai mắt hí lại nhìn người sau.

Thấy vậy, vốn là trên mặt Hắc Linh có chút tức giận âm hiểm, lúc này treo nổi lên một tia hiên mị. “Oa ca ca, chủ nhân thần công cái thể, thiên hạ vô song, ta liền nói chủ nhân khẳng định đem lão già kia giết chết.” trong miệng nói như thế, Hắc Linh nhưng trong lòng thì âm thầm phức phi không dứt, thầm hận mình lúc trước không có chạy trốn, nhìn đáng đáp Diệp Phi hẳn là đuổi bắt người kia.

Thấy vậy, Diệp Phi trong lòng âm thầm buồn cười, thần thức đã sớm cảm giác được Hắc Linh nhất cử nhất động, nhưng là không có xé rách da mặt, sắc mặt bất động nói: “Như thế nào? không có sao chứ?”

“Không có sao, điểm này lực độ, nếu là chủ nhân cho tìm thêm cho ta mấy món tương tự hồn phiến lần trước kia, Hắc Linh sẽ gia tăng không ít thực lực, sau này căn bản không cần chủ nhân xuất thủ, Hắc Linh mình liền đem bọn họ giải quyết, đứng rồi chủ nhân, thân hồn người nọ còn ở?” Hắc Linh nhân châu chuyển một cái nói.

“Đã thân hồn câu diệt, đứng rồi, người cần nuốt thân hồn, liền có thể khôi phục lực lượng đi?” Diệp Phi hỏi một câu.

Nghe vậy, Hắc Linh vội vàng gật đầu một cái, mở miệng nói: “Đúng vậy chủ nhân, nhưng là bây giờ Hắc Linh căn bản khôi phục được Ngưng Đan kỳ thực lực, cho nên cần nuốt dịch thân hồn, ít nhất cũng phải là Ngưng Đan kỳ mới có hiệu quả.

Dĩ nhiên, nếu là cấp bậc thấp, có mấy vạn mười mấy vạn thân hồn, cũng là có chút chỗ dùng đấy, cũng là đại bổ vật, thân hồn ma đạo nhân là bổ nhất, oa ca ca.”

“Nga, tốt, người đi về nghỉ ngơi trước đi, sau này có cơ hội, có thân hồn ta tận lực giữ lại cho người điểm.” Diệp Phi gật đầu nói.

Nghe vậy, Hắc Linh trên mặt sắc mặt vui mừng chợt lóe, vội vàng gật đầu một cái, mở miệng nói: “Đa tạ chủ nhân, đa tạ chủ nhân!” nói xong, quanh thân hắc mang chợt lóe, chính là bay vào bên trong hắc kiếm.

Diệp Phi giờ tay lên một chiêu, đem U Minh Phệ Hồn Kiếm cầm trong tay, chợt ánh mắt hí lại nhìn một chút hắc kiếm, trên mặt lộ ra một bộ tự định giá, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

.....

Trở lại khách sạn, Diệp Phi chính là sửa sang lại một cái túi trữ vật của Vạn Phu Tử, lần này thu hoạch không nhỏ, một món viên hình cấp thấp Linh Bảo, hai kiện pháp bảo, còn có hơn ba mươi vạn linh thạch, cùng với hơn mười loại linh dược trân quý, xem ra Vạn Phu Tử cũng là chuẩn bị tính toán luyện chế đan dược gì.

Chợt nhớ tới nhất thân luyện thể thuật mạnh mẽ, Diệp Phi suy đoán những linh dược này chuẩn bị là vì phụ trợ tu luyện đoán thể bí thuật đi, chỉ tiếc, ở trong túi trữ vật, cũng không có tìm được công pháp này.

Còn có mấy bình đan dược khôi phục pháp lực, Diệp Phi cũng không có quá mức để ý, một lát sau, Diệp Phi chợt hai mắt sáng lên, tâm thần vừa động, một con hộp gỗ màu xám tro bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay.

Một tay bắn ra, ba một tiếng nắp hộp mở ra, lộ ra một buổi bích lục linh dược, chính là Diệp Phi khổ sở tìm kiếm, Ngân Linh Thảo.

“Hắc hắc, không uống công chuyển này, xem ra Chính Dương Các tin tức coi như không lừa người.” Diệp Phi trên mặt lộ ra nòng nặc vui mừng, nhẹ giọng nói một câu, ngay sau đó đem hộp gỗ thu vào.

Tự định giả chốc lát, Diệp Phi hai mắt híp lại lẩm bẩm: “Triệu hồi đại pháp, công pháp này có thể nói kinh khủng, chẳng qua là không có cũng có phương pháp tu luyện, tuy nói Âm Dương Liệt Nhật Trảm cũng không có toàn lực thi triển, nhưng trong cùng cấp có thể miễn cưỡng ngăn cản, trước mắt cũng chỉ một người này, xem ra một ít tán tu, đúng là cũng không có thể khinh thường, nói không chừng người nào đó trên người lại có cái biến thái công pháp gì.”

Sửa sang lại một cái suy nghĩ, đem tất cả vật phẩm thu hồi, Diệp Phi hai mắt một nhắm, chuẩn bị nghỉ ngơi mấy ngày, ba ngày sau chính là Phương gia giao dịch hội bắt đầu, Diệp Phi mong mỏi có thể có một ít thu hoạch.

Nhưng sáng sớm ngày thứ hai, cũng là có người đến tìm Diệp Phi. “Diệp tiên bối, Chính Dương Các cho mời!”

Nghe vậy, Diệp Phi hai mắt mở một cái, thầm nói Chính Dương Các này làm việc hiệu suất quả nhiên khá nhanh, lúc này mới mấy ngày thời gian, lại lại có tin tức linh vật gì rồi.

Trầm ngâm chốc lát, thân ảnh một mơ hồ dưới, chính là biến mất không thấy đâu.

.....

Chính Dương Các lầu hai, Diệp Phi ngồi ngay ngắn ở trên chiếc ghế gỗ, đang bưng một chén linh trà, ánh mắt híp lại nhìn đối diện tử y thiếu nữ, lộ ra một bộ vẻ nghi hoặc.

“Phương Ngưng tiên tử, vì sao Diệp mỗ tới như vậy lâu, không phải lại gọi đến uống linh trà chứ? Rót cuộc lần này là cái linh vật gì?” nói xong, Diệp Phi chân mày lơ đãng nhíu một cái.

Nghe vậy, Phương Ngưng thanh ti rừ xuống, ngăn che gò má có chút ửng đỏ, mười ngón tay ngọc bắt chéo, trong mắt một bộ vẻ do dự, đàn miệng nhẹ nhàng mím môi, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Một lát sau, đang ở Diệp Phi có chút bất đắc dĩ thời điểm, Phương Ngưng cuối cùng mở miệng.

“Diệp đạo hữu, lần này tin tức, là có liên quan tới Vạn năm Phục Linh, không biết Diệp đạo hữu có hay không muốn có được?” Phương Ngưng mặt tươi cười nghiêm, thỏ khí như lan giữa, có chút biết rõ còn hỏi nói.

Thấy vậy, Diệp Phi hai mắt híp một cái, mở miệng nói: “Phương tiên tử có lời nói thẳng không sao, Diệp mỗ tới đây không muốn cùng người vòng vo.”

“Diệp đạo hữu quả nhiên sáng khoái, tin tức này thiếp không muốn bán ra!” Phương Ngưng chợt tới một câu.

“Cái gì? Phương tiên tử gọi Diệp mỗ tới đây, chính là vì nói cho ta biết những lời này?” Diệp Phi có chút vừa tức giận vừa buồn cười, bất đắc dĩ hỏi một câu, thầm nói cùng nữ nhân giao thiệp, quả nhiên là phí tâm tư.

“Diệp đạo hữu, ta muốn cùng người trao đổi một điều kiện, đem tin tức này miễn phí cho người, hơn nữa, sau này tin tức linh vật, thiếp cũng miễn phí tặng cho Diệp đạo hữu.” Phương Ngưng trịnh trọng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi lòng cảnh giác nổi lên, thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, nếu đối phương nói như thế, xem ra điều kiện trao đổi, tất nhiên không đơn giản, hoặc là sẽ có cái gì nguy hiểm tánh mạng.

Đang ở Diệp Phi suy đoán, Phương Ngưng chợt lộ ra một nụ cười điềm mỷ, hướng về phía Diệp Phi thỏ khí như lan nói: “Rất đơn giản, Diệp đạo hữu đáp ứng cùng thiếp thân làm song tu bạn lữ!” nghe vậy, Diệp Phi không khỏi khóe miệng một liếc, nhìn người trước mắt mà sừng sột một chút.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248: Vạn Hồn Phiên

“Phương tiên tử chẳng lẽ là đang nói đùa? ta ngại không quen biết, chỉ là thấy quá vài lần, muốn Diệp mẫu cùng ngại làm song tu bạn lữ?” Diệp Phi nét mặt già nua đỏ lên, có chút hơi giận chính là hướng về phía Phương Ngưng nói, không nghĩ tới Phương Ngưng là thứ người như thế.

Nghe vậy, Phương Ngưng cũng là khuôn mặt đỏ lên, có chút thẹn thùng cúi đầu, mà toàn bộ không gian bên trong lâu hai, không khí cũng là trở nên có chút quỷ dị.

Lần này đi tìm Vạn Phu Tử tìm được Ngân Linh Thảo, nhưng coi như là ngoài ý muốn không nhỏ, không nghĩ tới Vạn Phu Tử thực lực cao như thế, tuy nói Chính Dương Các chỉ cung cấp tin tức linh vật, cũng sẽ không từ cạnh phụ trợ, cũng không có nghĩa vụ giúp ngại giới thiệu tình huống đối phương.

Nhưng tổng thể mà nói, nếu không phải là mình có chút hậu thủ, có thể sẽ bỏ mạng ở trên tay của Vạn Phu Tử, mặc dù theo lý mà nói, cùng Chính Dương Các không có nửa điểm quan hệ, ngại ta làm là làm ăn, nhưng Diệp Phi trong lòng bao nhiêu vẫn còn có chút không thích ứng.

Một thân tử y, Phương Ngưng trầm mặc chốc lát, ổn ổn tâm thần, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng trên mặt vẫn treo hai mảnh ửng đỏ!

“Diệp đạo hữu, ngài đừng hiểu lầm, thiếp bởi vì có một số việc, cần Diệp đạo hữu trợ giúp một cái, chúng ta cũng không phải là thật song tu bạn lữ, chỉ cần thời điểm có ngại hỏi. Diệp đạo hữu mở miệng thừa nhận là được.” Phương Ngưng thần sắc trịnh trọng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi tâm niệm vừa động, mở miệng nói: “Tiên tử có thể hay không đem lời nói rõ điểm?”

“Diệp đạo hữu, thiếp bản ý chẳng qua là để cho chúng ta hữu danh vô thực, như thế thứ nhất, người nợ đối với ta cũng sẽ không hi vọng nữa, nếu không hẳn luôn là quần ta không tha, bây giờ chọc người ghét.” Phương Ngưng như thế nói một câu.

Hơi tự định giá chốc lát, Diệp Phi hai mắt híp lại đạo: “Nga, kia Phương tiên tử vì sao hết lần này tới lần khác coi trọng Diệp mẫu? còn có, không biết người quần tiên tử ra sao thân phận, ta cũng không muốn cho mình trên chọc ra cái cừu gia mạnh mẽ gì.”

“Diệp đạo hữu, không nói gạt ngại, thời điểm ngại đi tìm Vạn Phu Tử, thiếp liền nghĩ tới các ngại sẽ có đánh một trận. Nếu là Diệp đạo hữu có thể còn sống trở về, nhất định là chứng minh thực lực vẫn còn ở trên Vạn Phu Tử.

Người có thực lực như thế, ta mới yên tâm để cho ngại để làm. Nếu không ta lo lắng ngại không cách nào chán nhiếp người nợ, thực lực của hẳn cũng phải không yếu. Mà thân phận của hẳn, chính là đệ tử Ngự Linh Phái.” Phương Ngưng thần nhiên nói.

Tự định giá chốc lát, Diệp Phi khoe miệng giương lên, hỏi: “Phương tiên tử, tin tức Vạn năm Phục Linh thật đúng là không bán ra, không nên giao dịch mới có thể?”

Diệp Phi không muốn chọc lấy phiền toái không cần thiết, có thể thì sẽ sử dụng linh thạch giải quyết vấn đề, bây giờ không muốn tham dự vào việc không cần thiết mới là đúng đắn.

“Không sai, ta cũng không chiếm tiện nghi của ngại, cũng sẽ không uy hiếp ngại cái gì, chúng ta chính là làm ăn. Diệp đạo hữu nếu là cảm thấy thích hợp, chúng ta cứ tiếp tục hợp tác đi xuống, nếu là cảm thấy không ổn, có thể tìm người khác.” Phương Ngưng ngược lại thần thái tựa như, hướng về phía Diệp Phi nói.

Mà Diệp Phi nghe vậy. Tự định giá hỏi lâu, chậm rãi ngẩng đầu lên nói: “Chuyện này, Diệp mẫu còn cần suy nghĩ lại một chút, cáo từ!” cũng không có để ý tới Phương Ngưng, nói xong. Diệp Phi chính là đứng dậy rồi đi.

.....

Trở lại chỗ ở, Diệp Phi một tay nâng cằm, lộ ra tự định giá vẻ.

Làm song tu bạn lữ trên danh nghĩa của Phương Ngưng, Diệp Phi ngược lại cũng khinh thường để ý cái gì danh tiếng, hướng chi đối với mình cũng sẽ không có cái gì tổn hại, chẳng qua là cảm mình làm bia đỡ đạn thôi.

Đối phương nếu là người bình thường cũng dễ nói, nhưng ngại ta là đệ tử Ngự Linh Phái, mình một thân tán tu, lúc này, tông môn cùng tán tu sự khác biệt liền thể hiện đi ra.

Đối phương có thể dễ dàng tìm tới một ít là huynh đệ, tìm mình phiền toái, mà chớ nói mình vừa tới Dự Châu, cho dù là Dự Châu Nguyên Khôn, nghĩ đến cũng không tìm được một đám người dám cùng Ngự Linh Phái đệ tử đối kháng, trừ phi, có thể âm thầm đem diệt trừ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Phi quyết định không chọc cái phiền toái này, Vạn năm Phục Linh có thể suy nghĩ lại một chút biện pháp, bây giờ không được lại nói, dù sao mình đến Dự Châu thời gian còn quá ngắn.

Cứ như vậy, nghỉ ngơi mấy ngày, chớp mắt thời gian giao dịch hội bắt đầu, Diệp Phi chính là đứng dậy rồi đi chỗ ở.

.....

Cửa kiến trúc Phương gia, thủ vệ cũng là từ hai người, biến thành hai đội, thỉnh thoảng có từng đạo thân ảnh ra vào, nhưng đều sẽ lấy ra một tấm lệnh

bài, thủ vệ mới nhường lối cho đi.

Một đạo thân ảnh màu trắng đi tới nơi cửa, cầm trong tay một tấm lệnh bài, thủ vệ liếc mắt nhìn sau, chính là không để ý đến, bạch y thanh niên thuận lợi tiến vào kiến trúc.

Trong sân, hai bên ao nước truyền ra tiếng nước chảy ồn ào ồn ào, nhìn qua giống như người phạm gia cư ngụ, một loại điển nhã hào phóng, phân phương mùi hoa phiêu tán ở toàn bộ khu nhà, bên trong tràn đầy một loại hơi thở làm người ta thần thanh khí爽, tựa hồ là mùi thơm linh dược nào đó.

Đối diện mặt, là một tòa kiến trúc ba tầng, nơi cửa như cũ có thủ vệ, còn có mấy đạo thân ảnh ở cửa tụ chung một chỗ, tựa hồ đang thăm thì cái gì.

Bạch y thanh niên không để ý đến, xuyên qua đám người, tiến vào đến bên trong đại sảnh, người này, chính là Diệp Phi.

Giờ phút này trong đại sảnh, đã tụ tập không ít người, nhưng không một ngoại lệ, đều là Ngưng Đan kỳ tu vi, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy mấy tên tu sĩ Ngưng Đan đại viên mãn, có vài người mặc một bộ đầu lap màu xám tro che giấu hình dáng, có người còn lại là không có gì che giấu.

Diệp Phi phát hiện, bên trong đại sảnh có một loại cấm chế ba động quỹ dị, tựa hồ cùng một món món đầu lap màu xám tro xa xa hô ứng, không khỏi có chút kinh ngạc, xem ra những thứ đầu lap này rời đi chỗ khu vực này, cũng sẽ không có chức năng che giấu dung mạo.

Giao dịch hội này, cơ hồ cùng Huyền Châu Lâm gia không sai biệt lắm, trung gian là một cái bàn đá thật dài, phía trên để một ít ngọc bài, mặt khác đại sảnh, là một chỗ lối đi.

Diệp Phi nhìn từng đạo thân ảnh sau khi tiến vào, đi ra cũng sẽ nhiều hơn một món đầu lap màu xám tro, xem bộ dáng là ở bên trong nhận lấy đi, hơi một tự định giá, Diệp Phi cũng hướng lối đi đi tới, có thể che giấu dung mạo cũng không tệ lắm, tiết kiệm được rất nhiều phiền toái.

Cứ như vậy, Diệp Phi theo mấy đạo thân ảnh đi tới chỗ lối đi, tiến vào đến một gian thính thất không lớn, bên trong trù một cái bàn gỗ, một tên lão giả áo xám, nữa chính là mấy tên người tiến vào.

Một tên đại hán ở Trước mặt Diệp Phi, giao phó một vụn linh thạch sau, nhận lấy một món đầu lap màu xám tro, ngay sau đó xoay người bước đi, Diệp Phi nhìn lão giả một chút, cũng là giao phó linh thạch nhận lấy đầu lap, xoay người rời đi thính thất.

Đại khái hơn một canh giờ sau, giao dịch bên trong đại sảnh, một tên lam bào trung niên xuất hiện, đứng ở trên thạch đài phía trong cùng đại sảnh, nhìn đám người phía dưới, Diệp Phi biết người này, chính là Phương gia gia chủ, Phương Tuấn!

Phương Tuấn nhìn mọi người một chút, khoát tay áo một cái, nhẹ giọng nói: “Mọi người hôm nay tham gia Phương gia giao dịch hội, Phương mỗ đa tạ mọi người đến dự, không nói nhiều nói, hy vọng mỗi người cũng có thể lấy được vật mình cần, giao dịch hội chính thức bắt đầu.”

Theo Phương Tuấn mấy câu mở màn dứt khoát vừa rồi, mọi người từng cái một cầm lên ngọc bài, rót vào pháp lực sau, phía trên hiện ra một hàng chữ nhỏ, ghi chú một ít tên bảo vật tài liệu.

Thấy vậy, Diệp Phi lắc đầu một cái, cái này Ngưng Đan kỳ đích giao dịch hội, cảm giác còn không bằng ở Huyền Châu Trúc Cơ kỳ giao dịch hội cử hành kín đáo tỉ mỉ, bất quá lúc ở Lâm gia cũng là có chút thực lực.

Không hề suy nghĩ nhiều nữa, Diệp Phi cầm lên một khối ngọc bài, rót vào pháp lực sau, phía trên xuất hiện mấy món cực phẩm pháp bảo, cùng với ở trên người Vạn Phu Tử lấy được linh dược mà mình không dùng đến.

Cầm trong tay ngọc bài, Diệp Phi bắt đầu vây quanh bàn đá chuyển chuyển đứng lên, nhìn tên linh vật trên ngọc bài người khác, Diệp Phi cũng âm thầm tặc lưỡi hít hà.

Thăm nghĩ Ngưng Đan cao cấp lấy ra đồ, quả nhiên là không phải là tầm thường, so lúc ấy ở Lâm gia gặp trên quý gấp trăm lần, dĩ nhiên, cũng có có thể là địa vực khác biệt.

“Đi?” Diệp Phi hai mắt sáng lên, chợt nhìn thấy nơi xa, một tên vóc người cao lớn, cầm trong tay ngọc bài phía trên có cái chữ to nổi bật — Vạn Hồn Phiến!

Hôm nay Hắc Linh thức tỉnh, vừa lúc cần khôi phục tu vi, loại này thuộc về ma đạo bảo vật, vừa đúng thích hợp cho Hắc Linh cần nuốt đi, tuy nói cấp bậc có thể không cao, nhưng nhiều hơn không xấu.

Nghĩ tới đây, Diệp Phi chậm rãi hướng khôi ngô đại hán đi tới, cùng lúc đó, một chỗ khác, cũng là có một tên tu sĩ vóc người gầy yếu, đang ánh mắt tỏa sáng nhìn ba chữ to Vạn Hồn Phiến, có chút kích động hướng đến chỗ đại hán khôi ngô.

Còn không đợi Diệp Phi mở miệng, nam tử gầy yếu nhìn một chút đại hán, phát ra thanh âm khàn khàn nói: “Vị đạo hữu này, không biết Vạn Hồn Phiến có hay không bán ra? hoặc là tính toán đổi lấy loại linh vật nào?”

Nghe vậy, đại hán xoay người hình, phát ra tiếng ông ông, hướng về phía nam tử gầy yếu nói: “A a, muốn mua Vạn Hồn Phiến?” nói xong, đại hán đưa ra hai ngón tay.

“Hai mươi vạn?” nam tử gầy yếu dừng một chút, ngay sau đó mở miệng nói: “Tuy nói có chút đắt, nhưng coi như có thể tiếp nhận.” Phải biết, hai mươi vạn linh thạch, cơ hồ đến gần một nửa tài sản một tên Ngưng Đan tu sĩ bình thường, dĩ nhiên, chỉ nói là bình thường nhất cái loại đó.

Mà Diệp Phi nghe vậy, vội vàng muốn ra giá, vạn không thể bị nam tử gây yếu cướp trước, đang lúc này, lại nghe thấy đại hán một tiếng cười lạnh, có chút khinh thường nói: “Lỗi, là hai triệu linh thạch!”

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 249: Giao dịch khôi lỗi thuật

“Hai triệu linh thạch? vị đạo hữu này, người không phải là đang nói đùa chứ? một món Vạn Hồn Phiến mà thôi, cùng lắm là ngang với một món cao cấp pháp bảo, lại đòi hỏi nhiều hai triệu?” nam tử gây yếu vừa muốn lấy ra linh thạch, nhưng là bị đại hán làm cho sững sốt.

Mà Diệp Phi nghe vậy, cũng là dừng lại động tác, hai triệu mua Linh Bảo cũng dư sức có thừa.

Thấy vậy, đại hán hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Vạn Hồn Phiến của ta, tuy nói là cấp bậc pháp bảo, nhưng không phải là một món, mà là một bộ đầy đủ, vừa đúng chín chỉ, mỗi chỉ Vạn Hồn Phiến bên trong, cũng hàm hữu cao cấp Quý Vương.

Quý Vương bên tông chủ phiến, càng là có thực lực Ngưng Đan đại viên mãn, chín phiến hợp nhất, huyền hóa ra có thể so với Hóa Anh Kỳ thực lực huyền quý, hắc hắc, hai vị cảm thấy, bảo này nhưng có đáng trị giá hai triệu linh thạch?”

Nghe vậy, Diệp Phi không khỏi trầm gặt mình, nếu là thật có uy năng bức này, bộ này Vạn Hồn Phiến giá trị sợ rằng thật đúng là không thấp, nhất là đối với ma đạo tu sĩ, tất nhiên có không nhỏ lực hút.

Mà giờ khắc này, nam tử gây yếu kia còn lại là có chút kích động, nhìn dáng dấp đối với bảo vật này thật là có dục vọng mãnh liệt, Diệp Phi suy đoán tên kia hẳn là tà tu đi.

Lúc này, nam tử gây yếu chậm rãi mở miệng nói: “Vị đạo hữu này, bảo này nếu thật có bức này uy năng, giá cả kia đúng là triệu trở lên, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không đạt tới hai triệu, đây là không phải là có chút cao?”

“A a, không sai, là có chút cao, bởi vì tại hạ không có ý định bán ra, mà là phải đổi lấy một ít tài liệu.” đại hán nhún vai một cái, không sao cả nói.

“Nga, đạo hữu muốn đổi lấy vật gì?” nam tử gây yếu hỏi.

“Tài liệu tương đối nhiều, ta chỗ này có danh sách tài liệu, người có thể nhìn hạ.” nói xong, đại hán tiện tay lấy ra một quả thủ trát, giao cho nam tử gây yếu.

Nhận lấy thủ trát. Nam tử gây yếu tra xét chốc lát, nhướng mày lắc đầu một cái, ngay sau đó trả lại cho đại hán, có chút không thôi rồi đi nơi này, hướng nơi xa chuyển đi.

Thấy vậy. Diệp Phi cũng thử vận may, cầm qua thủ trát sau, thần thức đảo qua, một lát sau, cũng là thờ dài, phía trên ghi lại tài liệu. Minh chẳng qua là có thể lấy ra mấy loại mà thôi, nhưng đại hán phía trên viết rất rõ, một hai loại tài liệu, căn bản không cách nào đổi lấy Vạn Hồn Phiến.

U Minh Phệ Hồn Kiếm nếu là đề cao thực lực, cũng tương đương với mình một đại trợ lực, Diệp Phi tự nhiên nguyện ý. Nhưng trực tiếp vận dụng một nửa tài sản đặt ở trên tầng lên cấp bậc bảo vật, Diệp Phi vẫn còn có chút không cam lòng.

Tự định giả chốc lát, Diệp Phi đôi môi khẽ nhúc nhích, hướng đại hán truyền âm đứng lên, một lát sau, chỉ thấy đại hán thân hình run lên, chợt xoay người nhìn về phía Diệp Phi.

“Đạo hữu lời ấy thật đúng là?” đại hán nghi ngờ nói.

“Dĩ nhiên. Mấy món linh vật kèm theo, mặc dù không đủ đổi lấy Vạn Hồn Phiến, nhưng vẫn là có thể dùng linh thạch bồi thường một chút, như thế nào?” Diệp Phi cười nói.

“Ha ha, tốt, năm mươi vạn linh thạch!” đại hán mở miệng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi lắc đầu một cái, nói: “Linh vật này, nhưng là đối với tấn cấp Hóa Anh có chỗ tốt, còn có mấy loại linh dược cùng nhau trao đổi. Nếu là còn cần năm mươi vạn linh thạch mà nói, nhưng là có chút thua thiệt.

Như vậy đi, tại hạ chỉ điểm giới hai mươi vạn, đạo hữu có thể cân nhắc một hai.” nói xong, Diệp Phi chính là không nói nữa đứng lên. Phảng phất đáng về cũng không phải là rất dễ ý.

Trầm mặc chốc lát, đại hán hung hăng gạt đầu một cái, thấp giọng nói: “ Ba mươi vạn linh thạch, sẽ không thể ít hơn! ”

“ Đồng ý! ” nói xong, Diệp Phi trực tiếp lấy ra một con túi trữ vật, giao cho đại hán, mà đại hán còn lại là lấy ra chín chỉ kỳ phiến nhỏ màu đen, giao cho Diệp Phi.

Hai người kiểm tra lẫn nhau, phát hiện cũng không bắt kỳ sai sót, chính là nhìn nhau cười một tiếng phân ra, mỗi người đi tìm mục tiêu kế tiếp của mình.

Diệp Phi thu hồi chín chỉ kỳ phiến nhỏ, cái này nếu để cho Hắc Linh cắn nuốt, đoán chừng mới có thể đạt tới Ngưng Đan đại viên mãn thực lực, thậm chí thực lực đạt tới cấp bậc Hóa Anh, trong lòng không khỏi âm thầm cao hứng đứng lên, xem ra lần giao dịch này sẽ thật đúng là coi là không có phí thời gian.

Đi vòng vo một hồi, Diệp Phi chợt hai mắt sáng lên, đang có người lấy ra một con Yêu hạch Kim Hạch Kỳ đỉnh phong, Diệp Phi vội vàng tiến lên hỏi thăm, muốn đổi lấy vật này, như thế, Thánh Cốt Thối Thể Đại Pháp tài liệu cũng liền coi là đầy đủ hết rồi.

Không ngờ, người nọ căn bản không có ý tứ cùng Diệp Phi trao đổi, nhìn hắn lấy ra yêu hạch sau, hắn là tính toán cùng người khác trao đổi lấy một món hán cần.

Mà Diệp Phi hỏi hai người, phát hiện căn bản sẽ không đem yêu hạch đổi lại đi ra ngoài, cũng chỉ đành phải thôi.

“ Đi? Phong Cương Tinh? ” Diệp Phi nhìn một chút nơi xa, một người trong tay đang cầm một khối quang thạch lớn nhỏ chừng một tấc, Diệp Phi chợt có chút vẻ kích động, đây chính là vật cần để tu bổ Lăng Thiên Thần Dược.

Năm đó lấy lúc được Lăng Thiên Thần Dược, bất quá là một món nửa thành phẩm, phía trên cũng là ghi lại phương pháp như thế nào hoàn thiện, cùng với tài liệu cần thiết, Phong Cương Tinh chính là một loại tài liệu trong đó để hoàn thiện Lăng Thiên Thần Dược.

“ Vị đạo hữu này, Phong Cương Tinh, không biết tính toán như thế nào bán ra? ” Diệp Phi hỏi một câu.

Nghe vậy, một giọng già nua truyền ra, “ A a, lão phu chỉ cần tài liệu hỏa thuộc tính, những thứ khác không cần nói. ”

Nhìn một chút ngọc bài lão già cầm trong tay, Diệp Phi nhú mày một cái, ngay sau đó lại đem Vô Thụ truyền âm cho lão già, không nghĩ đến, chẳng qua là hơi kinh ngạc chốc lát, cũng là không lý đến.

Bất đắc dĩ, Diệp Phi thở dài rời đi, vừa tìm kiếm tài liệu mình cần, vừa xem một chút người nào có hỏa thuộc tính tài liệu, chuẩn bị đổi lấy một ít, trở về cùng lão già trao đổi.

Nhưng quay một vòng xuống, phát hiện trên người một người quả thật có tài liệu hỏa thuộc tính, nhưng cũng là yêu cầu đổi vật phẩm chỉ định, chỉ đành phải bỏ đi Diệp Phi ý niệm.

Hơn nửa ngày sau, giao dịch hội kết thúc, Diệp Phi trừ Vạn Hồn Phiến, cũng là không có lấy được đồ mình cần, tuy nói nhìn thấy có người lấy ra, nhưng bởi vì đều mang đầu lạp, cũng không rõ ràng đối phương rốt cuộc là người nào, cho dù muốn tìm tới đối phương, cũng là không có cơ hội gì.

Rời đi giao dịch hội, Diệp Phi trở về đến Oanh Lai khách sạn, trong tình thất, ngồi ở mép giường tự định giá đứng lên, tuy nói đến Vạn Hồn Phiến, cũng là cũng không có cho Hắc Linh.

Bởi vì bây giờ Hắc Linh thực lực không bằng mình, còn không có năng lực phản kháng cái gì, Diệp Phi lo lắng thật ra thì lực một khi đạt tới Ngưng Đan đại viên mãn, quyền không chế U Minh Phệ Hồn Kiếm, sẽ bị Hắc Linh chiếm làm của riêng.

Nếu là yên tâm để cho Hắc Linh thực lực vượt qua mình, trừ phi có thể trực tiếp khống chế lại Hắc Linh, người này rõ ràng tâm tư không thể dò được, Diệp Phi cũng không muốn đường hổ vi hoạn.

Khống chế Hắc Linh, ngược lại cũng không phải là không có biện pháp, Vô Danh Công Pháp thứ hai đoạn tầng thứ nhất luyện thành, chính là có mấy loại bí thuật phụ trợ, có thể cho Hắc Linh trông một loại độc môn cấm chế, khống chế để cho không dám ở phản kháng.

Đáng tiếc chính là, tu luyện Vô Danh Công Pháp cần đích hai loại tài liệu chính Bồ Đề Quả, cùng với Vạn Năm Phục Linh, hôm nay một dạng cũng không có lấy được, chỉ có trong tay Phương Ngưng có tin tức Vạn Năm Phục Linh, nhưng Diệp Phi cũng là không muốn vì thế mà đắm vào vùng nước đục.

“ Tính, dù sao Bồ Đề Quả còn không có tung tích, chờ một chút hãy nói! ” nói xong, Diệp Phi chính là hai mắt một nhắm, ở bên trong tình thất ngồi tĩnh tọa tu luyện.

Ba ngày sau, Thần Kỳ Các phái người đi tới chỗ ở Diệp Phi, nói là mời Diệp Phi qua một chuyến, Diệp Phi âm thầm suy đoán, chỉ sợ là đồng ý điều kiện của mình, đáp ứng mình học tập khôi lỗi thuật.

Khóe miệng giương lên, Thân hình Diệp Phi một mơ hồ chính là biến mất không thấy.

.....

Thần Ky Các, bên trong thánh phòng.

Một tên Bạch Phát Lão Giả, cùng Diệp Phi ngồi ngay ngắn bên trong, tựa hồ đang chuyện trò cái gì.

“Hắc hắc, Diệp đạo hữu, trước phái người đi tìm người mấy lần, người đều không ở chỗ ở!” Bạch Phát Lão Giả nhìn Diệp Phi một chút, cười híp mắt nói.

“Nga, mấy ngày nay một mực có một số việc, cũng không có ở chỗ ở tĩnh tu, không biết Vạn đạo hữu kêu ta tới trước, nhưng là đồng ý của tại hạ?” Diệp Phi hỏi.

“A a, ngược lại cũng không coi là điều kiện gì, không sai, nếu Diệp đạo hữu thích khôi lỗi thuật, ngược lại có thể học tập một hai, vậy, con khôi lỗi trên tay người kia...?” nói tới chỗ này, Bạch Phát Lão Giả ngừng nói.

Nghe vậy, Diệp Phi cười cười, nhẹ giọng nói: “Yên tâm, con khôi lỗi này vốn là cũng là cần chữa trị, tự nhiên sẽ cho các người nghiên cứu, chẳng qua là lúc chữa trị, Diệp đạo hữu muốn tận mắt thấy mới được.”

“Hắc hắc, cái này tự nhiên, Diệp đạo hữu cứ yên tâm, không biết đạo hữu tính toán khi nào bắt đầu học tập? ta tốt thông báo người phía dưới an bài một cái.” Bạch Phát Lão Giả hướng về phía Diệp Phi nói.

Hơi làm trầm ngâm, Diệp Phi mở miệng nói: “Càng nhanh càng tốt, Diệp đạo hữu cũng không có chuyện gì, tùy thời cũng có thể tới được.”

“Tốt, như thế, ba ngày sau, Diệp đạo hữu là tới Thần Ky Các ta, như thế nào?” Bạch Phát Lão Giả gật đầu nói.

Nghe vậy, Diệp Phi vừa muốn mở miệng trả lời, chợt, thần sắc vừa động, ngay sau đó một tay lộn một cái, một quả truyền tin phù xuất hiện trong tay, phía trên xuất hiện mấy hàng chữ nhỏ.

“Nguyên Khôn đạo hữu?” nói xong, Diệp Phi trên mặt xuất hiện một tia vẻ nghi hoặc.

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 250: Tô Gia

Trong một lầu quán, phòng đơn, Diệp Phi cùng Nguyên Khôn hai người, gọi lên mấy loại mỹ vị, một bầu linh tửu, hai người vừa cầm chén rượu, vừa trò chuyện cái gì.

“Nguyên Khôn đạo hữu, như vậy vội vã gọi ta đi ra, nhưng là có chuyện gì?” Diệp Phi nhìn một chút Nguyên Khôn, như thế hỏi một câu.

“Ha ha, Diệp đạo hữu, chẳng lẽ muốn tìm người uống một chén, cũng không cho cái mặt mũi?” Nguyên Khôn chợt tới một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi ngược lại có chút ngượng ngùng, khoát tay nói: “Đạo hữu hiểu lầm, a a, nguyên tưởng rằng đạo hữu có chuyện gì, cho nên hỏi một chút, cùng đạo hữu chung một chỗ uống thống khoái, Diệp đạo hữu cũng là cảm giác rất buông lỏng.”

“Cái này đúng rồi, không nên cả ngày trong đóng cửa tu luyện, vậy cũng là giống như một ít tông môn đệ tử, bọn ta tán tu sẽ phải không ngừng thám hiểm, mới tìm được đường ra đây.” Nguyên Khôn sang sảng cười cười.

Nguyên Khôn người này tuy nói là Ngưng Đan Hậu Kỳ tu vi, nhưng ở Trước mặt Diệp Phi không ra vẻ chút nào, hoàn toàn làm cùng cấp bậc đối đãi, làm người ngược lại cũng sáng láng, bất quá tính tình cũng không thiếu hụt cẩn thận.

Từ lần đó đi Cự Âm Đảo chính là không khó khăn phát hiện, trừ dẫn đầu Nguyên Khôn là Ngưng Đan Hậu Kỳ, những người còn lại đều là Ngưng Đan trung kỳ trở xuống, đối với người không tạo thành uy hiếp gì.

“A a, Nguyên Khôn đạo hữu nói cực phải.” Diệp Phi thờ dãi một tiếng.

Thấy vậy, Nguyên Khôn hơi làm trầm ngâm, chợt mở miệng nói: “Diệp đạo hữu, Mai Thành Tô gia mời một ít đồng đạo, đi trước liên thủ săn giết ‘Địa Huyền Thú’, không biết đạo hữu có hay không có hứng thú?”

Nghe vậy, Diệp Phi thần sắc vừa động, mở miệng nói: “Địa Huyền Thú? nghe nói con thú này phòng ngự cực cao, cơ hồ đến gần huyền quy một loại, cho dù là nhân loại cao hơn hai tiểu cảnh giới, cũng là khó phá được phòng ngự của nó.

Bực này yêu thú đánh bại dễ dàng, muốn hoàn toàn đánh chết, nhưng chẳng phải dễ dàng đi? hướng chỉ Địa Huyền Thú nếu là cấp bậc quá cao, người đi tùy thời đều có rơi xuống.” nói xong, Diệp Phi lộ ra một bộ vẻ ngưng trọng.

Nguyên Khôn gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Không sai, chỉ Địa Huyền Thú này chính là Kim Hạch Kỳ đỉnh phong, Nguyên mẫu đã chuẩn bị đi trước tham gia.”

“Cái gì?” Diệp Phi không khỏi khóe mắt giật mình. Kim Hạch Kỳ đỉnh phong, đó là vô hạn gần tấn cấp Hóa Hình Kỳ yêu thú. Phòng ngự biến thái, chó nói chém chết, có thể hay không thoát được tánh mạng đều là không thể nói trước.

“Nguyên Khôn đạo hữu, từ lần trước chuyến đi Cự Âm Đảo, vẫn chưa tới mười năm, vì sao như vậy thường xuyên liều mạng mạo hiểm?” Diệp Phi nghiêm sắc mặt nói.

Nghe vậy, Nguyên Khôn thở dài một tiếng. Cầm lên trước mặt chén rượu, đem Linh tửu màu vàng nhạt uống một hơi cạn sạch, ngay sau đó buông xuống chén rượu, lộ ra một tia vẻ khổ sở.

“Diệp đạo hữu. Bọn ta Ngưng Đan kỳ thọ nguyên có hạn, không giống một ít tông môn đệ tử như vậy an dật, có tư nguyên phong phú, chúng ta tán tu chỉ có thể nghịch thiên cầu sinh, dựa vào chính mình không ngừng tiến tới. Nếu không sớm muộn có một ngày muốn hóa thành hoàng đất đấy.

Tựa như lần này Ma Huyết thí luyện, chúng ta ngay cả cơ hội tham gia đều không có, chẳng qua là mấy đại hình tông môn lũng đoạn thí luyện mà thôi, tuy nói tán tu khó khăn trắc trở, phải cần không ngừng tiến tới lấy thân thử hiểm.

Nhưng Nguyên mẫu thích loại không gian tự do này. Tình nguyện ở nơi này chờ nguy cơ rơi xuống, cũng không nguyện ở tông môn an tâm tu luyện, chúng ta tán tu bằng hữu, nhưng là tâm tính so với một đa số tông môn đệ tử mạnh hơn nhiều.

Hơn nữa chúng ta muốn làm gì, cũng không tất bật bận khoản quá nhiều, không giống tông môn đệ tử lo lắng ảnh hưởng, sợ trưởng lão trách tội, những người đó, nào có như chúng ta tự do? hắc hắc, nói không chừng một không tốt, tông môn sẽ đem người bán đi.”

Nói xong, Nguyên Khôn vì mình cùng Diệp Phi rót đầy một chén, Diệp Phi cũng là lòng có cảm xúc, hai người đụng chén sau, ngửa đầu đem Linh tửu trong chén uống một hơi cạn sạch, ngay sau đó đều là thở dài một tiếng.

“Lần này Tô gia cho ra điều kiện không tệ, có rất nhiều tài liệu bảo vật chờ, mặc cho chúng ta lựa chọn, dĩ nhiên, Nguyên mẫu nếu là nhìn không có vật cần, cũng sẽ không tham gia, Diệp đạo hữu đã có mấy loại tài liệu khó có thể tìm, không bằng đi xem một cái.” Nguyên Khôn nhìn Diệp Phi một chút, như thế nói một câu.

Nghe vậy, Diệp Phi hai mắt sáng lên, mở miệng nói: “Không biết lần này tổng cộng bao nhiêu người đi trước?”

“A a, Nguyên mẫu nhận được tin tức sau, cũng không có đi xem qua, cũng không biết cụ thể chi tiết, không bằng một hồi ta hai người đi qua nhìn một chút?” Nguyên Khôn lần nữa rót một chén Linh tửu, tùy ý nói.

Diệp Phi gật đầu một cái, hai người lại đợi một hồi, ngay sau đó đứng dậy rời đi.

.....

Mai Thành một con phố trên đường, có một tòa kiến trúc cổ phác màu xanh, trên dưới ba tầng, nhà cực lớn, tuy nói nhìn qua có chút cũ kỹ, nhưng lại vô cùng sạch sẽ điển nhã.

Nơi đây, chính là một tu tiên gia tộc ở Mai Thành — Tô gia!

Tô gia ở Mai Thành mà nói, cũng coi là có chút danh tiếng, bởi vì gia chủ, hẳn là một tên thật thật tại tại Ngưng Đan đại viên mãn tồn tại, chẳng qua là cả ngày bế quan không ra, thời gian lâu, chính là bị có vài người quên đi.

Dù vậy, tất cả mọi người biết Tô gia có một vị lão tổ như vậy, cũng là không ai dám đi tìm phiền toái gì, hiện Tô Nham đảm nhiệm Tô gia đứng đầu, cũng có Ngưng Đan Hậu Kỳ thực lực.

Tổng thể mà nói, thế lực này ở Mai Thành mà nói, coi như là thượng đẳng, nhưng ở toàn bộ Dự Châu mà nói, liền chưa có xếp hạng cái gì, dĩ nhiên, cũng có một ít tán tu thân mang thần thông, cũng không sợ hãi Tô gia, ngược lại, sẽ để cho Tô gia cảm thấy nhức đầu.

Tô gia, bên trong đại sảnh bài trí hết sức đơn giản, mặt đối diện có một thanh cổ đồng sắc chủ tọa ở ngoài, phía dưới có hai hàng ghế ngồi bình thường, giờ phút này ngồi hơn mười người, từng cái một thương thức linh tửu, lẫn nhau đang nói chuyện cái gì đó, hiển nhiên, những người này không ít người cũng biết nhau.

Trong đại sảnh cũng không cảm giác được cảm chế ba động, nhưng lại không người nào dám lớn tiếng huyền não cái gì, nơi cửa, thỉnh thoảng xuất hiện từng đạo thân ảnh, vào phòng coi một vòng sau, chia ra tìm cái chỗ ngồi an tĩnh ngồi xuống.

Cái này, trong hơn mười người, rõ ràng có hai người hơi thờ nhất mạnh mẽ, chia ra ngồi ở hai hàng cái ghế bên trên, một người trong đó mặc hồng bào, nhìn qua là một gã lão giả, nhưng sắc mặt đỏ thắm, tinh khí thần mười phần, tu vi lại đạt tới Ngưng Đan Hậu Kỳ.

Người này, chính là Mai Thành tán tu danh tiếng không nhỏ, Lục Hồng!

Đối diện một người, tu vi cũng là Ngưng Đan Hậu Kỳ, tướng mạo nhìn qua là một gã trung niên nam tử, một thân màu vàng mẫm bả, tướng mạo lạnh lùng, có chút bất cầu ngôn tiểu, người này ở Mai Thành danh tiếng cũng không nhỏ, chính là tán tu Hàn Minh.

Dĩ nhiên, trừ hai người này bên ngoài, nơi đây còn có mấy người Ngưng Đan Hậu Kỳ tu vi, nhưng một thân khí thế cũng là so với hai người yếu hơn không ít, cho dù là cùng cấp, tu vi cũng có sự phân chia mạnh yếu.

Bất quá, một tên trong đó mặc bó sát người quần đen là một cô gái, một thân hơi thở cũng là kẻ dưới hai người, nhìn qua thực lực có thể xếp ở vị trí thứ ba, chẳng qua là trên mặt mang một khối lụa trắng che mặt, không người có thể thấy rõ lớn lên tướng mạo ra sao, chẳng qua là một đôi tròng mắt lưu chuyển, như cũ có thể phân biệt ra được, tất nhiên là một xinh đẹp cô gái.

Người này, chính là Mai Thành danh tiếng không nhỏ Độc Quả Phụ — Hắc Liên!

Độc Quả Phụ chỉ là một tước hiệu, Hắc Liên cũng không dụng độc, chẳng qua là sát phạt quả quyết, có thể so với một ít nam tu còn phải tàn nhẫn, làm truyền ra danh tiếng Độc Quả Phụ.

Dĩ nhiên, mọi người ngồi đây, ở Mai Thành đều có một ít danh tiếng, chẳng qua là cùng ba người này so với, tương đối yếu đi không ít, khí thế cũng bị đè xuống hơn phân nửa, thậm chí lúc nói chuyện, cũng phải xem sắc mặt ba người.

Lúc này, nơi cửa bóng người chợt lóe, một thanh, trắng nhợt hai đạo thân ảnh thoáng hiện ra, nhìn chung quanh bốn phía một cái, chính là đi tới chỗ cuối cùng ngồi xuống.

Thấy vậy, phụ cận một tên mặt dài đại hán khẽ mỉm cười, nhìn bóng người màu xanh lên tiếng: “Nguyên Khôn đạo hữu, hắc hắc, ta liền nói người nhất định sẽ tới, di? vị đạo hữu này là?”

Người tới chính là Diệp Phi cùng Nguyên Khôn hai người, mặt dài đại hán hiển nhiên biết Nguyên Khôn, đánh một tiếng kêu sau, nhìn thấy Diệp Phi chợt lộ ra ý tứ về nghi hoặc.

“Nga, vị đạo hữu này chính là bằng hữu của Nguyên mỗ, cũng là một gã tán tu, Diệp Phi, Diệp đạo hữu!” nói xong, Nguyên Khôn xoay người nhìn Diệp Phi một chút, tiếp tục nói: “Vị đạo hữu này chính là Mai Thành một tên tán tu, Khôi Sơn đạo hữu!”

“Khôi Sơn đạo hữu, hạnh ngộ!” Diệp Phi khẽ mỉm cười, đánh một tiếng kêu.

“A a, Diệp đạo hữu, hạnh ngộ, xem ra hẳn không phải là bốn địa tu sĩ đi? ở Mai Thành trước kia chưa từng thấy qua đi.” Khôi Sơn nhìn Diệp Phi một chút, như thế nói.

Nghe vậy, Diệp Phi vừa muốn trả lời, lại nghe thấy đám người có chút sôi trào, theo sau chính là trở nên vô cùng an tĩnh, đưa mắt vừa nhìn, chủ tọa thượng, chẳng biết lúc nào xuất hiện một tên trung niên áo bào tro.

Người này cũng không có quá nhiều ngôn ngữ, chẳng qua là hướng đám người thoáng khoát tay áo một cái, mọi người chính là yên tĩnh lại, áo bào tro trung niên nhìn qua đáng vẻ chừng bốn mươi tuổi, mặt chữ quốc, mặt mũi cương nghị, lúc giờ tay nhắc chân, tiết lộ ra một cổ đại khí.

“A a, hoan nghênh các vị đạo hữu đường xa tới, hôm nay có thể tới tham dự Tô gia chuyện, còn phải đa tạ các vị đạo hữu.” nói xong, trung niên áo bào tro khẽ mỉm cười, chậm rãi quét mắt một vòng người đang ngồi bày, nhưng khi ánh mắt lướt qua Diệp Phi, rõ ràng hơi chậm lại. (

Tiêu Tiêu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Ma Diễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.